

Cuồng Phi Tàn Nhẫn Bưư Hãn

Contents

Cuồng Phi Tàn Nhẫn Bưư Hãn	4
1. Q.1 - Chương 1: Sát Thủ Chi Vương	5
2. Q.1 - Chương 2: Xuyên Qua	8
3. Q.1 - Chương 3: Cuồng Phi “gã Đền”	10
4. Q.1 - Chương 4: Không Động Phòng. Hạ Thánh Chỉ	12
5. Q.1 - Chương 5: Nữ Nhân Như Vậy Ta Không Cần	14
6. Q.1 - Chương 6: Vương Phi Của Bốn Vương Không Đơn Giản	16
7. Q.1 - Chương 7: Không Muốn Sống Nửa Sao	19
8. Q.1 - Chương 8: Lãnh Hạ Với Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ Toàn Thắng	21
9. Q.1 - Chương 9: Trò Hay Mở Màn	23
10. Q.1 - Chương 10: Sức Mạnh Của Chiến Thần	25
11. Q.1 - Chương 11: Triều Đình Tranh Luận Kịch Liệt	27
12. Q.1 - Chương 12: Liều Mạng Uống Rượu	29
13. Q.1 - Chương 13: Mã Vương	31
14. Q.1 - Chương 14: Bạc	33
15. Q.1 - Chương 15: Sông Bạc Thẳng Tiến	35
16. Q.1 - Chương 16: Tử Thần Đến	37
17. Q.1 - Chương 17: Bưư Hãn Ô Cùg	39
18. Q.1 - Chương 18: Nói Điều Kiện, Theo Ta	41
19. Q.1 - Chương 19: So Đồ Thuật	43
20. Q.1 - Chương 20: Người Cười Cuối Cùng Mới Là Người Chiến Thắng	44
21. Q.1 - Chương 21: Trời Sinh Một Đôi	46
22. Q.1 - Chương 22: Hâm Mộ, Đồ Kỵ Cuối Cùng Thù Hận!	48
23. Q.1 - Chương 23: Chiến Bắc Liệt Đến Thanh Lâu	50
24. Q.1 - Chương 24: Phần Nam Trang	52
25. Q.1 - Chương 25: Người Đến Đây Cho Ta	54
26. Q.1 - Chương 26: Không Có Lời? Có Lời	56
27. Q.1 - Chương 27: Liên Thủ	58
28. Q.1 - Chương 28: Lão Nương Giúp Người	59
29. Q.1 - Chương 29: Khởi Binh Vãn Tội	62
30. Q.1 - Chương 30: Đơn Thuần, Rất Đơn Thuần	64
31. Q.1 - Chương 31: Thôi Miên	66
32. Q.1 - Chương 32: Thập Phần Ăn Ý	68
33. Q.1 - Chương 33: Uy Phong Chiến Thần	70
34. Q.1 - Chương 34: Chiến Lợi Phẩm Của Lão Nương	72
35. Q.1 - Chương 35: Chiến Thần... Không Thể	74
36. Q.1 - Chương 36: Người Phụ Nữ Đan Đá Đây Là Hoàng Hậu	76
37. Q.1 - Chương 37: Tuyệt Đại Phản Công	79
38. Q.1 - Chương 38: Mười Hai Thị Thiếp	81
39. Q.1 - Chương 39: Không Biết Tự Lượng Sức Mình	83
40. Q.1 - Chương 40: Cực Kỳ Bi Thảm	85
41. Q.1 - Chương 41: Bốn Người Cùng Lên	87

42. Q.1 - Chương 42: Nói Cho Người Một Bí Mật Lớn	90
43. Q.1 - Chương 43: Hỉ Nộ Vô Thường	92
44. Q.1 - Chương 44: Đánh Bạc	94
45. Q.1 - Chương 45: Dám Tranh Nhà Vệ Sinh Với Ta	96
46. Q.1 - Chương 46: Bò Câu Liệu Có Bị Lạc Đường	98
47. Q.1 - Chương 47: Đại Tàn Cần Các Người	100
48. Q.1 - Chương 48: Sát Khí	103
49. Q.1 - Chương 49: Dám Đả Thương Nữ Nhân Của Bốn Vương	105
50. Q.1 - Chương 50: Nữ Nhân, Người Vừa Lòng Chứ	107
51. Q.1 - Chương 51: Hai Dấu Chân	109
52. Q.1 - Chương 52: Nhường Mẫu Sư Tử	112
53. Q.1 - Chương 53: Quả Nhiên Có Chút Khác Biệt	114
54. Q.1 - Chương 54	116
55. Q.1 - Chương 55	127
56. Q.1 - Chương 56	137
57. Q.1 - Chương 57	144
58. Q.1 - Chương 58	152
59. Q.1 - Chương 59	158
60. Q.1 - Chương 60	167
61. Q.1 - Chương 61	172
62. Q.1 - Chương 62	180
63. Q.1 - Chương 63	187
64. Q.1 - Chương 64	197
65. Q.1 - Chương 65	206
66. Q.1 - Chương 66	213
67. Q.1 - Chương 67	217
68. Q.1 - Chương 68	223
69. Q.1 - Chương 69	228
70. Q.1 - Chương 70	237
71. Q.1 - Chương 71: Thiên Y Vô Phòng	242
72. Q.1 - Chương 72: Ái Mộ	249
73. Q.1 - Chương 73: Cái Gì Vậy	257
74. Q.1 - Chương 74: Cường Hôn	262
75. Q.1 - Chương 75: Người Là Người Của Ta	268
76. Q.1 - Chương 76: Viên Phòng Cần Có Tư Tưởng	275
77. Q.1 - Chương 77: Túc Phụ, Viên Phòng Đi	281
78. Q.2 - Chương 1: Ở Riêng	288
79. Q.2 - Chương 2: Sơn Thần	294
80. Q.2 - Chương 3: Nửa Đêm Nhìn Trăng Rơi Lệ	301
81. Q.2 - Chương 4: Thiếu Niên Nhiều Chuyện	309
82. Q.2 - Chương 5: Chú Ngựa U Buồn	316
83. Q.2 - Chương 6: Giới Thiệu Cho Người Một Cô Nương Nha	322
84. Q.2 - Chương 7: Thế Giới Này Thật Nhiều Huyền Ảo	330
85. Q.2 - Chương 8: Đây Là Một Đám Sói	342
86. Q.2 - Chương 9: Lão Ngoan Đồng	349
87. Q.2 - Chương 10: Thần Ôi, Giáng Thiên Lôi Xuống Đi	354
88. Q.2 - Chương 11: Ba Nam Nhân	363
89. Q.2 - Chương 12: Nhịn	370
90. Q.2 - Chương 13: Dã Tâm Không Nhỏ!	375
91. Q.2 - Chương 14: Bị Kẻ Lỗ Mãng Xem Thường	381
92. Q.2 - Chương 15: Phù Dung Chết Tiệt	393
93. Q.2 - Chương 16: Tàn Vỡ A	402
94. Q.2 - Chương 17: Vương Gia Là Người Ở Dưới	411
95. Q.2 - Chương 18: Người Sáng Mắt Không Nói Tiếng Lóng	420

96. Q.2 - Chương 19: Hợp Tác	425
97. Q.2 - Chương 20: Sự Phụ, Có Chuyện Cho Người	432
98. Q.2 - Chương 21: Chuyện Đêm	439
99. Q.2 - Chương 22: Đến Đông Sở	444
100. Q.2 - Chương 23: Chờ	450
101. Q.2 - Chương 24: Trận Chiến Đầu Tiên	458
102. Q.2 - Chương 25: Khắc Tinh, Ôn Tinh, Sao Chổi	464
103. Q.2 - Chương 26: Tiên Phát Chết Nhân	470
104. Q.2 - Chương 27: Bí Mật Của Lãnh Hạ Và Mộ Nhi	476
105. Q.2 - Chương 28: Nỗi Khổ Của Gia	486
106. Q.2 - Chương 29: Chế Tạo Bom	493
107. Q.2 - Chương 30: Cục Cứng Của Ta	496
108. Q.2 - Chương 31: Mẫu Tử Sẽ Khóc	502
109. Q.2 - Chương 32: Qe....	510
110. Q.2 - Chương 33: Cho Dù Là Địa Ngục Cũng Cùng Nhau Xông Vào	515
111. Q.2 - Chương 34: Bảo Tố	521
112. Q.2 - Chương 35: Chiến Trường Của Hai Người	531
113. Q.2 - Chương 36: Ta Không Phải Là Người Của Thế Giới Đây	536
114. Q.2 - Chương 37: Rốt Cuộc Cũng Ra Ngoài	542
115. Q.2 - Chương 38: Kẻ Ẩn Quyết Cơm	549
116. Q.2 - Chương 39: Cô Nương Xinh Đẹp, Gả Cho Ta	555
117. Q.2 - Chương 40: Tiêu Phượng, Chờ Ta	562
118. Q.2 - Chương 41: Tiên Hạ Thủ Vi Cường	569
119. Q.2 - Chương 42: Sắp Sinh	574
120. Q.2 - Chương 43: Vì Tiểu Lãnh Hạ Của Lão Tử	581
121. Q.2 - Chương 44: Ta Muốn Tòa Thành Đây	590
122. Q.2 - Chương 45: Lãnh Hạ Dương Oai	597
123. Q.2 - Chương 46: Nữ Nhân Thì Làm Sao	607
124. Q.2 - Chương 47: Tề Tụ Cách Căn Thành	614
125. Q.2 - Chương 48: Chiến Tiểu Quai	620
126. Q.2 - Chương 49: Liệt Vương Vạn Tuế	627
127. Q.2 - Chương 50: Mộ Đại Thần Y, Tức Giận	637
128. Q.2 - Chương 51: Lãnh Hạ Ở Dưới, Mộ Nhi Ở Trên	644
129. Q.2 - Chương 52: Chiến Bắc Liệt Tới	651
130. Q.2 - Chương 53: Lương Đô	661
131. Q.2 - Chương 54: Khách Đến	667
132. Q.2 - Chương 55: Nhật Được Một Tiệc Nghi Lớn	672
133. Q.2 - Chương 56: Ác Mộng Của Mộ Nhi	682
134. Q.2 - Chương 57: Gặp Lại Lão Ngoan Đồng	689
135. Q.2 - Chương 58: Hậu Nhân Phù Thành	693
136. Q.2 - Chương 59: Vương Gia, Mau Đến	700
137. Q.2 - Chương 60: Đường Làng Bộ Thiên Hoàng Tước Tại Hại	711
138. Q.2 - Chương 61: Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế	715
139. Q.2 - Chương 62: Liệt Vương Yết Kiến	725
140. Q.2 - Chương 63: Người Nha Nếu Không Lui Bình	734
141. Q.2 - Chương 64: Mau Quay Về A	740
142. Q.2 - Chương 65: Chém Đầu	746
143. Q.2 - Chương 66: Sắp Sinh	752
144. Q.2 - Chương 67: Tiểu Bất Điểm Ra Đời	762
145. Q.2 - Chương 68: Trường An, Lâu Ngày Không Gặp	774
146. Q.2 - Chương 69: Trở Lại Trường An	778
147. Q.2 - Chương 70: Bị Ném	784
148. Q.2 - Chương 71: Thê Nô Tụ Tập	790
149. Q.2 - Chương 72: Tàn Sát Lẫn Nhau	798

150. Q.2 - Chương 73: Ta Tin Nàng, Nàng Tin Ta	806
151. Q.2 - Chương 74: Năm Mới, Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai	811
152. Q.2 - Chương 75: Đoạn Đường Vui Vẻ	820
153. Q.2 - Chương 76: Lễ Vật	826
154. Q.2 - Chương 77: Con Hát Trời Sinh	833
155. Q.2 - Chương 78: Mục Đích Không Rõ	837
156. Q.2 - Chương 79: Thai Tiếp Theo	845
157. Q.2 - Chương 80: Sáu Người Tranh Tài	855
158. Q.3 - Chương 1: Ba Năm Sau	861
159. Q.3 - Chương 2: Đại Hôn Của Bắc Việt	873
160. Q.3 - Chương 3: Hai Cha Con	881
161. Q.3 - Chương 4: Mẫu Thân Kinh Hỉ	887
162. Q.3 - Chương 5: Nam Phần Nữ Trang	894
163. Q.3 - Chương 6: Đại Hội Mỹ Nam	902
164. Q.3 - Chương 7: Xúc Động Ma Quỷ	908
165. Q.3 - Chương 8: Tiểu Quỷ Phát Uy	919
166. Q.3 - Chương 9: Nhìn Lầm	925
167. Q.3 - Chương 10: Lại Có	931
168. Q.3 - Chương 11: Khiêu Thắm Mỹ Vẹn Vẻo	942
169. Q.3 - Chương 12: Lãnh Hạ, Trâu Bò	948
170. Q.3 - Chương 13: Thua Không Hối	952
171. Q.3 - Chương 14: Kề Vai Chiến Đấu	962
172. Q.3 - Chương 15: Trước Có Sói Sau Có Hổ	972
173. Q.3 - Chương 16: Lại Một Lần Nữa, Vành Danh Thiên Hạ	978
174. Q.3 - Chương 17: Nghèo	988
175. Q.3 - Chương 18: Phu Thê Trâu Bò	992
176. Q.3 - Chương 19: Vùng Đất Không Ai Quản	1002
177. Q.3 - Chương 20: Tức Phụ Nhớ Ta Sao	1009
178. Q.3 - Chương 21: Thành Chủ Đương Nhiệm	1014
179. Q.3 - Chương 22: Có Là Hổ Cũng Phải Nằm Sấp Xuống Cho Ta	1019
180. Q.3 - Chương 23: Ranh Giới Sống Chết	1028
181. Q.3 - Chương 24: Cùng Tiên Cùng Lùi Với Liệt Vương	1033
182. Q.3 - Chương 25: Niềm Tin Của Hắn	1041
183. Q.3 - Chương 26: Rời Đi	1048
184. Q.3 - Chương 27: Bí Mật Của Hai Cha Con	1055
185. Q.3 - Chương 28: Tiểu Lãnh Hạ Ra Đời	1064
186. Q.3 - Chương 29: Tiểu Ca Dao	1074
187. Q.3 - Chương 30: Kim Thiên Thoát Xác	1081
188. Q.3 - Chương 31: Cướp Con Gái	1085
189. Q.3 - Chương 32: Tính Phúc Của Lão Tử	1092
190. Q.3 - Chương 33: Ba Đôi Phu Thê Chiến Gia	1099
191. Q.3 - Chương 34: Đại Kết Cục (thượng)	1105
192. Q.3 - Chương 35: Đại Kết Cục (trung)	1115
193. Q.3 - Chương 36: Đại Kết Cục (hạ)	1126

Cuồng Phi Tàn Nhẫn Bưư Hãn

Giới thiệu

Nàng là King – sát thủ chi vương, chúa tể hắc đạo, khiến kẻ khác nghe tên đã sợ mất mật! Nàng là p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-phi-tan-nhan-buu-han>

1. Q.1 - Chương 1: Sát Thủ Chi Vương

Năm 2012, M quốc

Bóng đêm nồng đậm, ráng chiều lóe ra như ngọn đèn dầu huy hoàng, ánh sáng hiện lên không rõ rệt, không rực rỡ. Tại một tòa nhà to lớn từ trên không trung một chiếc trục thẳng xoay quanh rồi vững vàng hạ xuống. Cánh cửa mở ra, một nữ tử xuất hiện, khuôn mặt thon dài, mắt phượng, mày liễu, cánh môi hồng đào, chỉ có thể dùng hai chữ “Tuyệt sắc” để hình dung. Dáng người yếu điệu, đường cong lả lướt, mái tóc đen dài quá thắt lưng tung bay trong gió. Con mắt đen trong đêm tối phảng phất hiện ra sự âm u tĩnh mịch. Quanh thân khí chất cuồng ngạo bao bọc khiến cho người ta e ngại không dám đến gần.

Nữ tử từ bên hông tháo xuống một vật tựa như chiếc vòng lớn, cánh tay ngọc tiêu sái vung lên, một sợi dây dài phóng lên cao, “Phập” nó cắm sâu vào tầng cao nhất của tòa nhà thép phía đối diện. Bên này, nhẹ nhàng nhún người theo dây kéo vốn dĩ đã căng, mau lẹ phi thân sang tòa nhà chọc trời kia.

“Chính là nơi này. Bạn thân mến, nơi này là YS, chính là cơ quan đầu não” – Truyền vào tai nghe là thanh âm nữ nhân vô cùng hưng phấn.

“Ầm” Cả tấm thủy tinh dày bị một nắm đấm mạnh mẽ nện xuống vỡ nát y hệt như tấm mạng nhện mỏng manh.

“Oh! Bạn thân mến, người rất bạo lực! Lão nương có thể đoán được tối nay YS sẽ nghênh đón một hồi ác mộng.”

“Kiều Thanh thân ái, đến lượt ngươi rồi.”

Mày liễu nhếch lên hiện rõ sự phấn chấn, mang theo sự tự cao tự đại cuồng vọng cùng tự tin, nữ tử ngạo nghễ trả lời: “Trò hay mở màn!”

YS, là tổ chức xã hội đen lớn nhất toàn cầu, tổng bộ phòng ngự nghiêm mật có thể nói là tường đồng vách sắt, được trang bị súng ống đạn dược, tia hồng ngoại, nhân viên đặc chủng, không chỗ nào không phải là tối tân nhất.

Lúc này, trong phòng theo dõi, tám gã thần sắc nghiêm túc, hơi thở âm trầm, chính là nhân viên đặc chủng 2 mắt gấu gao nhìn chăm chăm màn hình theo dõi. Đột nhiên, hình ảnh trên màn hình xuất hiện 0.1s chớp động. Một người trở mặt trầm giọng hỏi: “Vừa rồi...Sao lại thế này?”

Những người khác nghi hoặc hỏi: “Truyện gì?”

“Hình như vừa có bóng người lướt qua”

Những người còn lại cười cợt, trên mặt hiện rõ vẻ không thể nào tin được: “Làm gì có kẻ nào dám xông vào đây, người hẳn là nhìn lầm rồi”

“Uh..... có lẽ là nhìn lầm”

Trên giường lớn, lão đại của YS Uy Sâm đang từ trên người 1 nữ tử tóc vàng khêu gợi đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng đã ko còn khi mà dục vọng được thỏa mãn.

Bỗng nhiên, một tiếng vang rất nhỏ truyền tới, thanh âm này ngắn, nhẹ nhưng đối với kẻ đao đã nhiễm máu ko biết bao nhiêu người như hắn thì thật sự là quá quen thuộc, nó đã ăn sâu vào trong máu thịt.....

Đích thị là thanh âm súng lục lên đạn!

Gặp quỷ!

Trong nháy mắt, dục vọng trong mắt hắn biến mất, nó chuyển thành 1 loại ánh mắt hung ác âm lệ, nhanh chóng đứng dậy.

Chính là mới đứng được phân nửa hắn đã ko dám cử động.....

Một vật lạnh lẽo thẳng tắp để ở sau đầu, một loại cảm giác sờn gai ốc đột nhiên từ lòng bàn chân dâng lên, dọc theo phía sau lưng chạy thẳng đến tim.

Súng!

Một giọng nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau truyền đến, lấy một cái cách thức duyên dáng xinh đẹp Anh ngữ trên tức nói: “A! tốc độ phản ứng coi như ko tồi”

Mỹ nữ tóc vàng còn đang đắm chìm trong vui thích đột nhiên nghe thấy thanh âm, kinh ngạc mở mắt ra, lập tức trừng mắt hoảng sợ, phát ra một tiếng thét chói tai. Trong nháy mắt, 1 tia sáng xẹt qua: “Phụt” một tiếng, màu máu đỏ tươi từ giữa miệng phun ra, đồng tử của nàng mở rộng, thân thể run rẩy ngã xuống giường.

Máu tươi văng lên đầy mặt và cổ Uy Sâm, thân thể cứng ngắc, hắn nuốt nước miếng, cố gắng trấn định hỏi: “Người là ai? Muốn thế nào?”

Nữ tử phía sau bỗng dưng phát ra 1 tiếng cười khê, lấy trong tay khẩu Locker 17 đang để sau đầu hắn chậm rãi di chuyển tới trước người.

Uy Sâm rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của nàng, đây là khuôn mặt chỉ cần gặp một lần vĩnh viễn liền ko thể quên, nó giống như nữ thần mang vẻ diễm lệ mà lạnh lùng, cao quý mà ngạo nghễ làm cho người ta ko tự chủ được cảm thấy rung động. Nhưng mà nàng quanh thân lại bao phủ bởi sự cuồng vọng cùng sát khí dày đặc làm cả cơ thể giống như tử thần từ địa ngục bóng đêm, làm khuôn mặt thiên thần hiện lên vẻ gì đó quỷ dị.

Nữ tử giống một nữ vương cao cao tại thượng, mang theo hơi thở tử vong từ trên cao nhìn xuống hắn, ánh mắt như băng, lợi hại.

Một nữ tử như vậy, cường đại làm cho hắn lão đại của YS sợ hãi áp lực, trong đầu lập tức nảy ra một cái tên, nháy mắt làm cho hắn có cảm giác đất trời như sụp xuống.

“Người là.....”

KING!

Trong giới sát thủ, ko người ko biết về thần thoại, một truyền thuyết làm kẻ khác nghe đã sợ mất mật.....

Nàng am hiểu vật lộn, thái quyền, ko thủ đạo, đấu kiếm, bắn tên, ko gì ko giỏi;

Nàng tinh thông súng ống đạn dược, toàn bộ súng ống trên thế giới nhắm mắt lại tùy tay lắp ráp, bách phát bách trúng;

Nàng là Ninja hạng nhất, võ nghệ cao cường, ẩn nấp thân hình, che dấu hơi thở, phàn lâu vết tường, xuất thân nhập quỷ, bất kì thời gian hoàn cảnh mà tiến hành ám sát.. (trèo tường, vượt tường - Kiri: ta thấy để thể kia nghe hay hơn)

Nhưng cái chính, lợi hại nhất cũng là chiến tích của nàng — nàng là một cái kì tích, tất cả sát thủ phần đầu như thế nào đều ko thể theo kịp, thi hành nhiệm vụ 10 năm, xác xuất thành công lên tới 100%, ko có nhiệm vụ nào ko có khả năng hoàn thành.

Cho tới nay thôi, chỉ cần là người bị nàng nhìn trúng làm mục tiêu, ko có khả năng sống sót.

Đuôi mày nhếch lên, môi đỏ mọng khẽ mở: “Người đã nhận ra ta, tốt lắm, Uy Sâm, hoan nghênh đi vào địa ngục”

“Không.....” Uy Sâm trợn mắt, trong đó hiện lên 1 tia sợ hãi cùng tuyệt vọng, theo sát nó là một loại ánh mắt quyết đánh đến cùng, điên cuồng dường như muốn đồng quy vu tận. (cùng đến chỗ chết)

Theo khẩu Locker 17, một viên đạn xuyên qua thái dương hắc, máu bắn tung tóe, màu đỏ tươi của máu cùng màu trắng của não trộn lẫn vào nhau, hắc đột ngột ngã quỵ ở trên giường, vô cùng ko cam lòng nhắm mắt.

Đôi mắt lạnh như băng của nữ tử ko hề dao động, rút chùy thủ cầm ở cổ họng mỹ nữ tóc vàng ra, lau sạch máu vương trên nó, thanh âm nữ tử lại vang lên trong tai nghe: “Oh! Lạnh Hạ yêu dấu, người lại có thể chờ nam nhân kia phát tiết xong mới giết nàng, lão nương thiếu chút nữa liền chịu ko nổi”

Nữ tử tên là Lạnh Hạ thản nhiên cười, “Đúng rồi, Tiểu Thanh, nam nhân kia lớn lên khá tốt, đáng người to lớn, anh tuấn mê người. A, người thông qua vệ tinh xem hẳn rất cao hứng?”

“Lão nương chính là đồng đội tốt nhất của người, vậy mà người còn trêu chọc ta!”

Lạnh Hạ vừa muốn đánh trả, đột nhiên trong lòng trầm một chút, ko thích hợp! Đây là một loại trực giác, từ ranh giới sống chết đấu tranh vô số lần mới có loại trực giác như thế này. Nàng giận tái mặt nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên, trong mắt hiện lên 1 tia sát khí lạnh như băng, ánh mắt dừng lại ở phía sau thi thể Uy Sâm.

Bên cạnh tủ đầu giường có một cái nút nhỏ, vân tay Uy Sâm rõ ràng hiện ở mặt trên.

Cùng thời gian, thanh âm lo lắng của Kiều Thanh vang lên: “Lạnh Hạ, Uy Sâm ở giờ khắc cuối cùng xúc động đã mở chốt được thiết kế cuối cùng, hiện tại cả tòa tổng bộ YS tất cả các loại cửa đã khép kín, bọn chúng đang đuổi tới đây”

“Ta sẽ đem một đoạn tần số nhìn giả ở máy thu hình giám sát của chúng làm bọn chúng chỉ dẫn nhầm đường, chặt đứt nguồn điện ở tầng dưới, hiện tại người còn có.....3 phút! 3 phút sau đó nguồn điện sẽ khởi động, đến lúc đó sẽ có hơn ngàn người thuộc YS thông qua thang máy, tầng lầu, cửa ra vào, thậm chí cửa thông gió đến chặn đường người”

“Lối thoát duy nhất của người bây giờ chính là thời điểm này, dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại”

Lạnh Hạ một bên nghe, một bên đã lấy ra một linh kiện màu đen, trong tay nhanh chóng bay múa, trong chớp mắt đã lắp ráp thành một khẩu súng tự động.

Từ thời điểm nhìn thấy cái nút kia nàng đã đoán được tình huống này, lúc đó hẳn Uy Sâm muốn lấy thiết bị cảnh báo kia để uy hiếp nàng, chính là ko nghĩ tới nàng ra tay nhanh như vậy, ko chút do dự, ko cho hẳn chút thời gian nào để có thể uy hiếp.

Nhưng mà dù nàng đã biết thì cũng sẽ ko có gì thay đổi, nàng là sát thủ chi vương, ko có chuyện nàng giết ko được kẻ khác, cũng ko có chuyện nàng ko làm được, dù là thiết bị cảnh báo thì như thế nào? Sát thủ chi vương ko bao giờ biết đến hai chữ sợ hãi!

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, đêm này trời rất đẹp, trăng đẹp như họa, ánh sao lóe ra, trong thành phố phía xa xa, có vô số ngọn đèn lấp lánh ánh sáng ngọc, ngũ sắc rực rỡ.

Đôi mắt Lạnh Hạ tối đen ko có chút ít lo lắng, có một loại sắc thái gần như là cuồng vọng, tự tin, một loại ti nghệ thiên hạ, duy ngã độc tôn, khí chất vương giả ngạo nghễ.

Tao nhã lên đạn, dường như có một con báo vô cùng mau lẹ nhảy ra khỏi phòng.

Thanh âm bình tĩnh mà cuồng ngạo trả lời: “Yên tâm, đừng quên ta là —— KING!”

2. Q.1 - Chương 2: Xuyên Qua

Lãnh Hạ trong đầu nhanh chóng dự tính.....

Lúc này trong cao ốc tất cả các cửa sổ thủy tinh đều được bọc thêm một lớp thép dày, chỉ có nơi mà nàng vào ban đầu mới có khả năng ra được.

Bên trong YS, nhân viên đặc chủng được huấn luyện đều có tố chất, Kiều Thanh làm nhiều lần số nhiều nhất chỉ có thể bám trụ được 3 phút, một khi phát hiện hình ảnh truyền tới là giả, nguồn điện được bật, hệ thống internet bảo an một lần nữa mở ra, nàng tại nơi này ko thể nào che giấu được.

86 tầng, từ tầng trên cùng này đi xuống, 3 phút hoàn toàn ko có khả năng, nàng gần như đoán được đến lúc đó sẽ có vô số nhân viên đặc chủng từ mọi con đường tới đây bao vây nàng.

Ngồi chờ chết, ko bằng chủ động xuất kích!

Trong đầu nhanh chóng xuất hiện một bản đồ đầy đủ rõ ràng đường lối trong cao ốc, có 5 thang máy, một cái ở trung tâm, 4 cái ở bốn góc.

3 phút thời gian chỉ đủ để giải quyết thang máy ở trung tâm cùng 2 cái ở Tây bắc và Tây nam, nơi này là tầng 89, còn lại 2 cái thang máy, số nhân viên đi lên chắc chắn có hạn.

Trong mắt hiện lên một tia quả quyết, chuyển hướng phía thang máy trung tâm nhanh chóng lao đi.

Từ bên hông lấy ra một quả lựu đạn, ko chút do dự đem dây cáp cùng dây kéo phá nổ, dường như một tia ánh màu đen mạnh mẽ nhanh chóng đi ra ngoài, thoát khỏi màn lửa đang cuộn cuộn bốc cháy, trên mặt đất, một bóng hình bò lên, hướng về phía tòa thang máy phía Tây nam mà đi.

Cứ như vậy, trong 3 phút, thiêu rụi 3 thang máy.

Đột nhiên.....

“Đỉnh” thang máy phía Đông bắc đã lên tới.

Lãnh Hạ cũng ko thèm quay đầu nhìn lại, lấy một quả lựu đạn vút lại hướng thang máy, rồi nhanh chóng hướng phía cầu thang mà lao xuống dưới. Thân mình nhanh nhẹn nhảy dựng lên rồi hạ xuống chỗ tay vịn, lướt xuống như lướt sóng.

Trong tai nghe, thanh âm Kiều Thanh lại truyền đến: “Ta xâm nhập vào kênh tín hiệu của bọn họ, có thể cùng bọn họ theo dõi hệ thống, ta nói người nhớ.....”

Lãnh Hạ nhớ kĩ thông tin Kiều Thanh vừa nói, cũng nhanh chóng phân tích trong đầu.

Lúc này nàng bị vây tại cầu thang phía tây, đã qua tầng 88, sắp xuống tới tầng 87, góc đông nam, đông bắc còn có 2 cái thang máy, hẳn bọn chúng ko đuổi kịp tới nơi này, tạm thời có thể ko suy nghĩ.

Cửa ra vào của 87 tầng lầu cùng có 16 nhân viên đặc chủng bao vây, mà tầng 86 còn có hơn 20 người nhắm hướng nàng lao tới.

Bọn họ có chùy thủ, súng lục, súng tự động, lựu đạn, thậm chí mỗi người đều mặc áo chống đạn, nghe tiếng vang truyền tới, những người này ko kể nào ko phải huấn luyện đặc biệt, đích thị là cao thủ.

Nàng từ bên hông lấy ra một thiết bị làm nhiễu sóng mini, nó là sáng chế của Kiều Thanh, có thể làm nhiễu tín hiệu truyền đến trong phạm vi 100m. Nếu 2 tầng trên dưới đồng thời bao vây thì nàng khó thoát, như vậy liền phá hủy liên lạc đi, thừa lúc này nàng có thể đánh bại từng người một.

Khắp tầng 87 trong không khí mang theo hơi thở tử vong, đây là người đã vượt qua ranh giới sống chết vô số lần mới có thể phát ra sát khí nặng nề này.

Không kịp nghĩ gì nhiều, súng tự động trong tay nhanh chóng phóng đạn.....

“Bùm” một trận nổ vang, một băng đạn không theo thường lệ nhanh chóng lao đến, tại cửa cầu thang mười sáu người đều ngã xuống, giữa đầu có một dòng máu tươi chảy ra.

Súng trong tay nhanh chóng vung lên, lát sau, chỉ còn hai người còn đứng.

Sắc mặt lạnh lùng cũng không thêm nhìn đến hai đồng nghiệp vừa hy sinh, giờ súng bắn về phía nàng.

Lãnh Hạ quyết đoán ném đi khẩu súng tự động, nhanh chóng cúi xuống, viên đạn đi sát thân thể nàng rồi găm vào tường, rồi ngay lập tức rút ra chùy thủ, bàn tay trắng nõn vung lên.....

Máu phun tung tóe!

Chùy thủ găm thẳng vào cổ họng người kia, hấn lặn lộn ôm cổ họng ngã xuống.

Tên còn lại tránh thoát không ngừng xả đạn, quả nhiên điên cuồng tàn nhẫn. Nàng một cước đá văng súng trong tay người nọ, hấn phản ứng cũng thật nhanh chóng, thân mình bay nhanh ngược ra sau tránh thoát mãnh quyền của nàng. Khóe miệng Lãnh Hạ gợi lên một chút độ cong lạnh như băng, đánh giáp lá cà, nàng sát thủ chi vương xưng đệ nhị ai dám xưng đệ nhất?

Nhanh chóng tiếp tục công kích, hai chân dường như vô cùng mau lẹ đem 2 chân người nọ xoắn lại cùng một chỗ, đôi chân dài nhỏ mảnh nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, làm cho nam nhân thô kệch kia không thể nào động đậy. Thân thể nhanh nhẹn quay người 90 độ, ôm lấy đầu người nọ dùng sức vặn.....

“Răng rắc!”

Thanh âm vang lên, người nọ hốc mắt co giật, một chút không nhúc nhích, đúng là đã bị Lãnh Hạ vặn đứt đầu.

Lãnh Hạ rất nhanh đứng dậy, vừa theo cầu thang nhảy xuống vừa nói: “Kiều Thanh, nghĩ xem có biện pháp đem hệ thống theo dõi của 86 tầng lầu chặn lại.”

“Có thể, chỉ có 30s”

Đôi mắt tràn đầy tự tin: “30s vậy là đủ rồi.”

Tiếng bước chân từ các phương hướng nhanh chóng truyền đến, truy binh lại đuổi tới, nhưng mà lần này nàng cũng không nghĩ lại tiếp tục lãng phí thời giờ cùng bọn hấn giao tranh.

Tầng 86!

Lãnh Hạ phi thân nhảy lên, một tay nắm lấy xà ngang trên trần, một tay ném tùy tiện một quả lựu đạn.

Ầm!

Lựu đạn nổ mạnh làm khuếch trương hơi nóng bắn về hướng này, lợi dụng luồng khí nóng này đánh vào ống thông gió, huy động bản đồ trong đầu, nhìn về đường vừa thông, nhanh chóng nằm rạp xuống phóng tới.

Chính là nơi này!

Một quyền nện xuống cái nắp trước mặt, nhanh thoăn thoắt nhảy ra. Một viên đạn sượt da đầu bay qua, Lãnh Hạ ngay lập tức không chút do dự đem một quả lựu đạn ném về phía sau, lập tức tháo chạy trước khi nổ.

Cánh tay ngọc tiêu sái vung lên, nắm lấy một sợi dây thép thật dài tại đối diện tầng lầu mà máy bay đang hạ cánh, thân mình như con diều ở không trung lướt qua, vô số đạn được từ phía sau bắn tới, trên dây thép xuất hiện vài đốm lửa. Nàng ở không trung đột nhiên dùng sức, một cái lộn người xinh đẹp, vững vàng dừng ở tầng thượng tòa nhà bên cạnh.

Lãnh Hạ thản nhiên đứng trên sân thượng, tóc dài bị gió mạnh thổi tung bay, nàng quay đầu nhìn lại tòa nhà tổng bộ YS đối diện lộ ra một nụ cười mỉa mai, tóc đen tung bay, đôi mắt như sao, như đang nhìn xuống chúng sinh, quả thực là vô cùng chói mắt!

Trong trực thăng.

Lãnh Hạ nhìn không được, cảm hận tuôn ra một câu thô tục: “Shit.....”

Ai có thể nghĩ đến, nàng xử lý lão Đại của tổ chức xã hội đen lớn nhất, ở tòa tổng bộ YS bảo an nghiêm mật nhất, từ vô số nhân viên đặc chủng an toàn thoát khỏi vòng vây, cuối cùng lại phải vùi thây ở trên cái phi cơ chết tiệt này?

Chết trên phi cơ bị trục trặc?

Đây quả là một truyện cười!

Trong trục thăng tối đen đã mất đi khả năng kiểm soát, xoay quanh trong không trung, Lãnh Hạ chỉ còn có thể nói ra một câu cuối cùng: “Kiều Thanh thân mến, ngàn vạn lần ko được đem cái chết của ta công bố.....”

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh thật mãnh liệt vang lên trong không trung, tựa như một chùm pháo hoa xanh đẹp sáng lạng đến lóa mắt.

3. Q.1 - Chương 3: Cuồng Phi “gã Đền”

Tần đô, thành Trường An

Hôm nay là ngày thành hôn của Chiến thần vương gia Chiến Bắc Liệt của nước Đại Tần, khắp chốn vui mừng.

Âm nhạc vui mừng du dương vang lên, tứ mã đi phía trước mở đường phát ra tiếng lộc cộc lạnh lạnh, tám người khiêng kiệu hoa hương Liệt vương phủ đi tới, màn che màu hồng đỏ thắm, trước cửa kiệu lụa mỏng lay động. Theo sau là hai đội thị vệ vẻ mặt nghiêm túc, đoàn người chậm rãi thanh thế long trọng, ko chỗ nào ko lộ rõ khí chất hoàng gia tôn quý.

Trên đường cái dòng người đi lại tấp nập, chiêm trống vang trời, dân chúng tụ tập xem náo nhiệt, đều tham gia bàn luận, tiếng nói ồn ào ko dứt bên tai.

“Đại Tần Chiến thần của chúng ta hôm nay thành hôn!” Một người từ trong đám đông chen lên phía trước, ngẩng mặt cảm thán nói, trong mắt tràn đầy sùng kính.

“Hừ! Liệt vương gia lại phải cưới cái phế vật công chúa.” Tên còn lại phun nước miếng, lông mày vắn vẹo, oán hận nói.

“Người nói ko đúng rồi, nữ nhân thì có cái ích lợi gì mà phân chia phế vật với ko phế vật, mỹ nhân xứng anh hùng, công chúa này tốt xấu cũng là Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân” Người kia chống tay phản bác lại.

Cùng những kiểu đối thoại như vậy đang lan truyền ở khắp phố xá trong thành.

Trong hỉ kiệu, một nữ tử đầu đội mũ phương, khăn voan đỏ thắm che mặt, dựa vào thành kiệu ko nhúc nhích, coi như lâm vào ngủ say. Nếu là người có võ công cao cường, liếc mắt một cái có thể nhận ra mạch toàn bộ đã ko đập, hô hấp đã ko còn.

Đột nhiên, ngón tay trắng muốt khẽ run lên, phía sau khăn voan, mắt chợt mở, một tia mê man hiện lên, nhưng chỉ trong giây lát liền bị sát khí lạnh lùng áp chế.

Đây là sao?

Lãnh Hạ nhắc khăn voan, thân thể nháy mắt căng thẳng, chuẩn bị phòng ngự!

Nàng cảnh giác đánh giá bốn phía, sáu thước vuông, một không gian nhỏ hẹp, bốn phía treo đầy vải điều quý giá, màn che lụa đỏ thắm, dưới chân lung lay.

Giây lát liền đoán ra tình cảnh hiện giờ, cổ kiệu!

Lãnh Hạ lông mày nhăn lại, không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao, như thế nào xuất hiện ở trong này? Không đúng, trực thăng không phải đã.....

Trong đầu, từng đợt kí ức hỗn độn như thủy triều ập đến, như chiếu phim, lại ko thể không chết nó cứ nhanh chóng lướt đến rồi lại vụt đi, đây hẳn là trí nhớ còn sót lại của thân thể này.

Nàng lộ vẻ thư thái, dần dần xem, một lúc lâu sau nhẹ nhàng nhay huyết thái dương, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra.

Mộ Dung Lãnh Hạ, là công chúa Tây Vệ, được ban tước An Bình. Trời sinh nhất gan yếu đuối, cảm kì thi họa dốt đặc cán mai, bị thể nhân gọi là phế vật công chúa, cũng là đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ.

Lần này đến Đại Tàn hòa thân cùng Đại Tàn Chiến thần Liệt Vương Chiến Bắc Liệt.....

Tốt lắm, 15 tuổi? Hòa thân?

Lãnh Hạ mày khẽ gợn, khóe môi gợi lên tia cười lạnh, làm sát thủ đứng đầu thế giới, tiêu chuẩn hàng đầu là dù núi Thái Sơn có đổ sập mặt cũng không được thay đổi, bất luận phát sinh sự việc gì, dù không thể tưởng tượng đều trước hết phải tỉnh táo.

Bất luận làm thế nào đi vào thế giới này, nếu đã đến đây, đối với sinh mệnh thứ hai nàng vui vẻ nhận!

Thân mình ngã về phía trước, cổ kiệu đột nhiên dừng lại, hẳn là đã tới Liệt vương phủ.

Thoáng chốc, pháo nổ, hoan hô rầm trời.

Trước cửa vương phủ, một nam nhân khoảng ngoài bốn mươi, thân hình mập mạp ko ngừng giậm chân, giống như kiến bò trên chảo nóng, hắn túm một thị vệ la lên: “Làm sao bây giờ, tân nương đã đến, Vương gia còn chưa trở về”

Người nọ khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng trả lời: “Vương gia ko gấp, người là tổng quản gấp cái gì, trực tiếp đón vào đi”

“Cứ như vậy đón vào? Đó là công chúa Tây vệ!” Tổng quản hoảng sợ nói.

“Chẳng qua là một hòa thân công chúa mà thôi.” Thanh niên cười nhạt lạnh lùng nói.

“Dem tân nương đón vào Thanh Hoan Uyển.”

Không bái đường mà trực tiếp đón vào phủ? Mama cảm thấy nghi hoặc nhưng trên mặt cũng ko biểu lộ nửa phần, người trong cung đi ra quả nhiên không đơn giản, biết cái gì nên nói cái gì ko. Nàng gật đầu lên tiếng, vẫy khăn bước đến trước hỉ kiệu.

Đột nhiên, một cánh tay trắng muốt từ trong kiệu nhấc khăn che lên, chậm rãi bước ra.

Xung quanh nhất thời bất động, tất cả đều là sắc mặt chờ mong, nín thở nhìn.

Lụa mỏng vén lên, nữ tử tao nhã ra khỏi kiệu.

Âm nhạc chợt dừng, chiêng trống chợt ngừng, cả thế giới không tiếng động, phỏng chừng chỉ cần một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy thanh âm.

Nữ tử tóc đen mượt mà, mắt phượng mày ngài, mũi ôi đỏ, da trắng như tuyết, mắt tựa hồ thu, nhưng tuyệt vời nhất vẫn là ánh mắt lạnh lùng, sắc sảo bức người!

Lớp lớp khăn quàng vai ở trên người, eo thon nhỏ nhắn, đường cong lả lướt. Dây lụa thướt tha, trăm hoa đua nở, chim phượng hoàng đẹp đẽ quý giá lay động, phượng hoàng nhẹ nhàng dang cánh, coi như sắp sửa bay vút lên cao, thẳng tới bầu trời.

Mỗi người trong lòng đều thở dài, một nữ tử đẹp tựa thiên tiên, lại là phế vật. Thật đáng buồn đáng tiếc.....

Lãnh Hạ ko nhìn mọi người trong mắt có rung động cùng kinh diễm, ánh mắt lạnh nhạt hướng về phía Liệt vương phủ.

Liệt vương phủ sừng sững tại thành Trường An, hai bên cửa lớn, có sư tử ngậm ngọc trai trắng bạc, hình thái uy vũ. Tường cao chừng mười thước, rộng lớn trang nghiêm, khí thế hào hùng. Ở giữa một tấm biển sơn son thiếp vàng, ba chữ to: “Liệt vương phủ”!

Lãnh Hạ gợn mày, người này hẳn là bá đạo, cuộn ngạo vô cùng, nghĩ đến Chiến thần vương gia, khóe miệng chậm rãi cong lên, chỉ mong Chiến Bắc Liệt này sẽ không làm chính mình thất vọng.

Mama kia không hổ là đã gặp qua nhiều diện mạo xuất chúng, tinh thần phục hồi lại đầu tiên: “Công chúa, khăn voan.....”

Lãnh Hạ lạnh lùng đảo qua, mama kia đang nói líu lo chợt ngừng, tâm thần rung động, chỉ vừa bắt gặp ánh mắt kia mà tựa như rơi vào hầm băng, cảm giác băng lãnh theo lòng bàn chân chậm rãi đi lên, hàn ý trong ánh mắt kia giống như trực tiếp bắn thẳng vào tâm.

Đó là dạng gì nữ tử? Thật đáng sợ.....

“Đi thôi, vào phủ.” Lãnh Hạ ném lại những lời này, sải bước về phía trước, mama kia đang trở mặt vội vàng vào kiểu nhặt khăn voan còn rơi trên mặt đất, hoang mang rối loạn đuổi theo.

Một làn gió thoảng qua, tổng quản còn đứng ở cửa ngậy ra vội tóm lấy người thanh niên kêu lên: “Chung Thương, Tây Vệ công chúa đâu?”

Thanh niên tên là Chung Thương cau mày, nhìn chăm chú vào bóng dáng Lãnh Hạ đã đi xa, nỉ non nói: “Không thích hợp.”

4. Q.1 - Chương 4: Không Động Phòng. Hạ Thánh Chỉ

Đại Tàn hoàng cung, ngự thư phòng.

Lượn lờ khói nhẹ từ tiên hạc dâng lên, hương Long Tiên Hương cao quý tràn ngập trong phòng.

“Hoàng huynh, lúc này tân nương hẳn đã tới rồi. Không có tân lang bá đường, phế vật công chúa kia khẳng định muốn khóc! Ai..... Mỹ nhân rơi lệ, ta tốt nhất không gặp.”

Một thiếu niên mặc áo măng bào máu tím từ bên ngoài vọt vào. (lễ phục của quan lại Trung Quốc)

Thiếu niên khoảng 16 17 tuổi, đang ở trong ngự thư phòng này nhảy lên nhảy xuống, hưng phấn ko thôi, ngoài miệng nói ko thể gặp nhưng trong mắt lại tràn đầy trò đùa dai, trêu tức.

Đại Tàn hoàng đế Chiến Bắc Diễn từ sau đồng tấu chương chất cao như núi ngẩng đầu, nhìn thấy tam đệ Chiến Bắc Việt, day day huyết thái dương, bất đắc dĩ nói: “Người này, tính tình như thế này khi nào mới có thể sửa, còn Liệt vương đâu?”

Tuy là răn dạy nhưng ánh mắt lại ôn nhuận, ngữ ý mỉm cười, không khó nghe trong giọng nói ẩn chứa sủng nịnh cùng dung túng.

Chiến Bắc Việt nhếch miệng cười, ánh mắt vui sướng: “Nhị ca còn đang ở trong doanh trại, hắc hắc..... Không biết buổi tối có trở về hay không?”

Chiến Bắc Diễn buông tấu chương trong tay, vẫy tay nói: “Đến, cùng ta chơi cờ”

Thái giám hầu hạ nhanh chóng ra ngoài lấy một bộ bàn cờ bạch ngọc, tay chân nhanh lẹ dọn cờ.

“A..... ta sợ nhất chơi cờ” Chiến Bắc Việt khuôn mặt nhất thời lộ vẻ đau khổ, lê chậm chậm thân xác đến trước long án.

“Chơi cơ tu thân dưỡng tính, như vậy mới giúp ngươi thay đổi được tính nóng nảy hấp tấp” Chiến Bắc Diễn mỉm cười, lấy một quân cờ hạ xuống, động tác cao quý, tao nhã.

“Cùng hoàng huynh chơi cờ, ta xác định thua rồi. Nếu có nhị ca tại đây ta sẽ ko sợ, kì nghệ của hần chính là tìm khắp thiên hạ cũng không ra địch thủ.” Nói xong liền hạ một quân cờ. (kĩ thuật chơi cờ)

“Nếu biết như thế liền học hỏi nhiều, Bắc Liệt còn đang ở doanh trại?” Chiến Bắc Diễn khiêu mi.

“Đúng!” Chiến Bắc Việt hai mắt tỏa ánh sáng, liên tục gật đầu: “Nhị ca là cùng người kháng nghị!”

Chiến Bắc Diễn lại hạ xuống một quân cờ, giận dữ nói: “Vệ quốc công chúa tuy rằng bị gọi là phế vật nhưng cũng là Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân, Bắc Liệt đã hai mươi mà còn không cưới vợ, ngay cả thiên kim tiểu thư thân thiết cũng không có lấy một người, ta nếu không ép buộc không biết đến khi nào mới lập vương phi.”

Chiến Bắc Diễn rung đùi đắc ý: “Đó thực chất cũng ko có gì, nhị ca là Đại Tần chiến thần, nữ nhân có mà xua như xua vịt, người còn sợ không tìm được vợ. Cái ta muốn nói, chính là phế vật công chúa kia số mệnh thật tốt.”

“Vệ quốc lần này chiến bại nhét cái hòa thân công chúa đến, tự nhiên chỉ có thể gả cho huynh đệ chúng ta, mà hậu cung của ta a~.....” Nói xong bày ra một bộ dạng cực kỳ đau đầu.

Chiến Bắc Việt cười ha ha : “Cái gì hậu cung? Cũng chỉ có một mình hoàng tẩu thôi, lời này nếu để hoàng tẩu nghe thấy, hoàng huynh chờ tối về quỳ chà xát y bản đi!”

Chiến Bắc Diễn lại cảm hận nói: “Đây là cái thú vị của vợ chồng ta!”

“A! Như thế nào thua” Chiến Bắc Việt quát to một tiếng, nhìn thấy bàn cờ thảm hại, bĩu môi nén giận nói: “Hoàng huynh người xấu lắm, hại ta không thể chuyên tâm.”

“Nước cờ dở!” Chiến Bắc Diễn cầm lấy tấu chương hung hăng vỗ đầu hần, dặn: “Người đi doanh trại một chuyến, để cho Bắc Liệt buổi tối về vương phủ động phòng.”

Chiến Bắc Việt vẻ mặt ko thể thảm hại hơn, hai tay ôm đầu cao giọng kêu rên: “Hoàng huynh, như vậy không phải làm khó ta sao? Nhị ca ta làm sao có thể khuyên được!”

“Đã nói đây là thánh chỉ”

Trong Liệt vương phủ kiến trúc rộng lớn, đường nét mạnh mẽ, tường àu xám. Toàn bộ vương phủ không có dòng nước nhỏ bé mềm mại uốn quanh, không có nhu nhược hoa cỏ, chỉ có núi giả cùng tùng bách xanh biếc, tư thế vươn lên thẳng đến tận trời, thẳng thắn hào phóng, tất cả lộ rõ tính cách Đại Tần chiến thần.

Lãnh Hạ nhìn như thần nhiên đi dạo, kì thực là âm thầm quan sát âm vệ bố trí trong phủ, ghi nhớ bản đồ vương phủ. Thân là sát thủ đứng đầu thế giới, tuy rằng không có võ công của thế giới này nhưng sự nhạy bén với nguy hiểm thì người ở thế giới này không thể so sánh. Nhị lực của nàng lợi hại, trong phạm vi trăm mét tất cả hơi thở mỏng manh tuyệt đối không thể qua mắt nàng.

Ví dụ như hiện tại, phía trước ẩn núp một âm vệ, Lãnh Hạ giống như trong lúc vô tình nhẹ nhàng liếc qua, trong lòng nhanh chóng đưa ra phán đoán, nếu là chính diện giao tranh trong vòng ba chiêu có thể lấy tính mạng của hần, nếu là đánh lén, ám sát lại dễ như trở bàn tay.

Đây là sự cảnh giác cao độ của sát thủ, ở bất cứ thời gian địa điểm nào cũng không thể thả lỏng cảnh giác, ở một hoàn cảnh mới, trước hết phải hiểu rõ mọi tai họa ngầm có thể xảy đến, cũng ghi nhớ bản đồ để lưu lại đường lui ین, phải đề phòng có kẻ bày mưu tính kế, mới có thể sinh tồn.

Ở tại vị trí cách Lãnh Hạ mười thước, dưới cây tùng, âm vệ đột nhiên lạnh sống lưng, rùng mình, hôm nay thật sự là quỷ dị, như thế nào đột nhiên lại lạnh như thế.

Mama dẫn đường ở phía trước Lãnh Hạ run rẩy, đối với chuyện ko báo đường mà trực tiếp mang nàng đi biệt viện thế này, công chúa kia dọc đường nửa câu oán hận đều ko có, đi lại cũng cực kỳ nhàn nhã, đường như mọi chuyện vốn nên như thế, mơ hồ ko thêm để ý. Nhưng cảm giác sợ hãi nảy sinh là do ánh mắt tựa như dao nhọn kia vô cùng lợi hại, như chỉ cần có một chút gì đó biến đổi sẽ lập tức ra tay lấy mạng nàng.

Nàng ko biết làm sao lại có loại ý tưởng hoang đường này, chính là cảm giác nguy hiểm ko lúc nào ko quanh quẩn xung quanh, làm nàng sốt tóc gáy.

Đi hồi lâu, đến một tòa biệt viện, mama quay người lại thì lễ, cẩn thận nói: “Công chúa, nơi này chính là Thanh Hoan Uyển, mời người vào, buổi tối.....”

Thanh Hoan Uyển, quả nhiên thực xứng, yên tĩnh vắng lặng, Lãnh Hạ chậm rãi đánh giá bốn phía, vừa lòng gật đầu, hiện tại nàng chính là cần một nơi như vậy, một hoàn cảnh vắng lặng không có người quấy rầy. Không đúng, bên trong có người!

Nàng nghiêng tai lắng nghe, bên trong có bốn người, bước chân rất nhẹ, hô hấp cực ngắn, biết võ công, Lãnh Hạ cảm nhận được mùi son phấn, là bốn nữ nhân!

Quả nhiên, từ trong uyển đi ra bốn thị tì, đều khoảng 15 16 tuổi, hướng Lãnh Hạ cúi chào, cười nói: “Nô tỳ Thanh Mai, Thanh Lan, Thanh Trúc, Thanh Cúc tham kiến công chúa”

Lãnh Hạ nhướn mày, Chiến Bắc Liệt để bốn nữ nhân có võ công ở trong này, ngay cả một phế vật công chúa đều cẩn thận bố trí giám sát, điều này cho thấy tâm tư hắc cực kì kín đáo. Nàng nói với mama kia: “Người có thể đi rồi.”

Mama sửng sốt, lúng túng trả lời: “Công chúa, cái này..... này ko hợp quy củ”

“Ta nói, người có thể đi rồi” Nàng nói những lời này vô cùng thản nhiên lạnh nhạt, lại mong trong đó một loại khí lạnh làm cho người nghe được cảm giác nghiêm nghị, không dám không nghe.

“Này.....này.....” Lời nói lấp bắp đã có phần run rẩy

“Cút!” Tiếng quát lạnh như băng vang lên, mang theo sát khí ko thể nghi ngờ.

“Dạ.....dạ.....” lão nô liền rời đi!” Mama thân mình nhất thời run lên.

Thật đáng sợ, ngay cả đối với Hoàng thượng đều ko có loại cảm giác áp bức đến nhường này.....Chỉ nhại thấy trên người Liệt vương gia, đó là từ chiến trường ngập máu sinh ra, mà công chúa này chỉ là một thiên kim ở nơi khuê phòng lại giống như Tu la đến từ địa ngục, quanh thân âm lãnh làm cho người khác từ đáy lòng rung động.

Đợi nàng đi rồi, Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn bốn người thị nữ. Mama là người trong cung sai tới, gọi mình là công chúa cũng có thể chấp nhận, nhưng các nàng là Liệt vương phủ tì nữ, không gọi vương phi, không quỳ lễ, rõ ràng là không đem nàng để vào mắt.

Lãnh Hạ nhẹ nhướn mi, trong mắt một tia sát khí chợt lóe, lướt qua các nàng đi vào phòng.

Trong phòng thật sự sạch sẽ, Lãnh Hạ xem xét mọi nơi thấy ko có vấn đề gì, trực tiếp vứt bỏ mũ phượng cùng trang sức, lên giường đắp chăn.

Ngủ!

5. Q.1 - Chương 5: Nữ Nhân Như Vậy Ta Không Cần

Phía ngoài uyển Mai Lan Trúc Cúc mặt cười xanh mét, Thanh Mai dẫn đầu đứng thẳng, xem xét Lãnh Hạ trong phòng, hung hăng dậm chân, thanh âm lạnh lùng nói: “Người đi rồi.”

Thanh Trúc cười nhạo một tiếng: “Thật đúng là tự đem chính mình trở thành chủ tử? Chẳng qua chỉ là một phế vật”

Thanh Lan vội vàng kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Xuyt..... đừng để nàng nghe thấy. Dù thế nào cũng là vương phi được cưới hỏi đàng hoàng”

“Hừ! Vương gia bây giờ còn đang ở quân doanh, còn chưa bái đường nói cái gì mà cưới hỏi đàng hoàng?” Thanh Mai trào phúng nói.

Thanh Trúc cao ngạo nói tiếp: “Đúng, Vương gia cũng không biết có trở về hay không, một phé vật mà thôi, về sau nhất định cũng không được sủng ái. Ta đã quan sát qua, một chút võ công đều không có”

Thanh Cúc không đồng ý lắc đầu, dặn: “Tất cả đừng nói nữa, Thanh Mai Thanh Trúc, miệng lưỡi cũng giống như dao, sớm muộn gì cũng gặp mầm tai vạ”

Tiếng bước chân truyền đến, tổng quản béo mập vừa chạy vừa hô: “Các người sao lại đứng ở ngoài này? Tân Vương phi đâu?”

Thanh Mai nâng ngón tay chỉ vào phòng nén giận nói: “Vào trong rồi, căn bản không hề để mắt tới chúng ta”

Tổng quản lau mồ hôi trên mặt, thở hồng hộc, nhìn sắc mặt bốn người cũng đoán được một phần, vội vã la lên: “Các người sao không vào hầu hạ? Tốt xấu gì đó cũng là vương phi!”

Thanh Trúc xem thường, hừ lạnh: “Chúng ta là tiểu nha hoàn, chủ tử không cho vào, ai dám vào a!”

“Các người.....” Tổng quản định nói thêm, chỉ thấy Thanh Mai ko kiên nhẫn, phẩy tay áo bỏ đi, Thanh Trúc theo sát. Sau đó Thanh Lan Thanh Cúc hai người liếc nhau, bất đắc dĩ thở dài, cũng đuổi theo.

Tổng quản nghiêm mặt, bốn người này có võ nghệ, vẫn đi theo Vương gia, thông thường thì không xem như nha hoàn của Vương phủ mà là thị vệ bên người Vương gia, lúc này phân đến hầu hạ Vương phi nhất định cũng chỉ là giám sát, đương nhiên cao ngạo, khinh người.

“Ai, cũng đừng trách ta không nhắc nhở các người, vị tân Vương phi này nhìn thế nào cũng không giống phé vật công chúa như lời đồn, không đơn giản” Tổng quản nói thầm, Vương phi vừa xuống kiệu một thời gian ngắn, nhưng sự tao nhã nhường kia không thể nào che giấu được. Nhìn về phía bốn người lắc đầu, không quản được a!

Thanh âm dần dần biến mất, Lãnh Hạ trên giường trở người, khoe miệng gọi lên ý tứ hứng thú, cười lạnh, còn nhiều thời gian.....

Ngoại ô thành Trường An, lều lớn trong doanh trại.

“Nhị ca, trở về đi, hoàng huynh hạ thánh chỉ a!” Chiến Bắc Việt ngồi xồm ở một góc, trong tay ôm chén trà, thò đầu ra nói, hoàn toàn không có bộ dáng gương nanh múa vuốt ở ngự thư phòng.

Chiến Bắc Liệt ngồi trước bàn án, một thân trang phục lụa đen, bên hông đeo bảo thạch màu xanh ngọc, khoan thai, đẹp đẽ quý giá. Trên án, hương dăng lượn lờ, bản đồ trải dài, hân hoi nhú mày chuyên tâm nghiên cứu, sắc mặt nghiêm túc, giống như hoàn toàn không có nghe sự cầu xin của đệ đệ.

Chiến Bắc Việt ngửa đầu về phía trước, dò xét kêu lên một tiếng: “Nhị ca.....”

Chiến Bắc Liệt không kiên nhẫn liếc hắt một cái, đầu nhất thời rụt trở về.

Qua nửa giờ, Chiến Bắc Liệt nghiên cứu xong bản đồ, ngẩng lên xoay cổ, đột nhiên sững sốt: “Người sao còn chưa đi?”

Chiến Bắc Việt ngồi xồm ở cái góc đó phồng chùng mạng nhện đã chằng đầy người hắt chột nghe những lời này, như bị sét đánh ngang tai, muốn khóc, Nhị ca a, người không thể không nhìn ta như vậy.

Chiến Bắc Liệt mảy mảy bút rút đều không có, bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Không có việc gì thì về đi, còn ở đây làm gì?”

“Nhị ca, người không nghe lúc trước ta nói sao? Sao lại không có việc gì? Có việc! Đại sự!” Chiến Bắc Liệt kích động đứng lên, bởi vì ngồi lâu lắm rồi làm hân không thể đứng vững ngay lập tức, lão đảo dựa vào tường, đây là chuyện gì a, hao phí sức lực đi lấy lòng, không bao giờ làm nữa.

“Không nghe, nói đi” Chiến Bắc Liệt khiêu mi.

Chiến Bắc Việt hắng giọng, cẩn thận quan sát sắc mặt hân, xác định tâm tình không tệ lắm, một lát sau cẩn thận nói: “Chính là Tây Vệ công chúa.....”

“Được rồi” Hấn vung tay lên, chặn lại lời nói của đệ đệ, mắt kiên nhẫn: “Đừng đem loại chuyện lộn xộn này đến làm phiền ta”

Xuất quân ra trận, chưa đánh đã thua!

Chiến Bắc Việt ngửa mặt thở dài, hoàng huynh a, không phải ta ko hỗ trợ, ko cố gắng, ta sao mà khuyên được vị sát thần này a! Nhị ca chỉ cần trừng mắt, cả người ta đã run lên rồi. Không có biện pháp đành bất đắc dĩ cúi đầu quay người trở về phủ.

Còn chưa đi ra khỏi lều, chợt nghe Chiến Bắc Liệt âm trầm hỏi: “Hoàng huynh cử người tới?”

Hấn mừng rỡ quay đầu lại, có cơ hội!

Chiến Bắc Việt xoa xoa tay cười nói: “Chính xác! Hoàng huynh nói khuyên người buổi tối quay về vương phủ.....” Chiến Bắc Việt ngáp ngừng lại thấy hấn chưa nói cái gì, liền dừng cầm: “.....động phòng.”

Một đợt gió mạnh đánh úp lại, Chiến Bắc Việt rất nhanh thi triển kinh công hướng phía ngoài bay đi.

“Ầm” một tiếng, một chén trà hướng phía Chiến Bắc Việt bay đến, chén trà khí lực rất mạnh, tựa như một mũi tên xé gió lao đi, danh hiệu Chiến thần cũng không phải thổi phồng a. Chiến Bắc Việt nhanh chóng nhảy lên, ôm đầu lăn một vòng, lại tránh thoát một kiếp nạn.

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, vừa lòng nói: “Vẫn chưa khiến ta mất mặt.”

Chiến Bắc Việt ở phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, thấy nguy hiểm đã hết, đen mặt nói: “Nhị ca, về sau có muốn kiểm tra ta cũng phải báo trước a!”

“Trở về nói với hoàng huynh, phế vật công chúa kia ta không thích, bảo hấn tự xử lý đi.” Nhớ tới phế vật công chúa kia, khuôn mặt chợt âm trầm, dường như có mây đen trên đầu.

Chiến Bắc Việt nhỏ giọng giải thích: “Kỳ thực công chúa kia cũng không có gì không tốt, nữ nhân thôi, lớn lên xinh đẹp là được rồi, nàng chính là Tây Vệ đệ nhất mỹ nữ! Ta nghe nói hôm nay hạ kiệu, mọi người vây xem đầy đường. Lớn lên a.....”

“Ngày đại hôn dám không mang khăn voan.” Chiến Bắc Liệt nghiêng răng nghiêng lợi đánh gãy lời nói của hấn: “Phế vật chính là phế vật, đệ nhất mỹ nhân thì thế nào? Nữ nhân như vậy ta không cần.” (thật à Liệt ca, *chep chep* muội là muội thấy huynh nói ko giữ lời, bây giờ rõ ràng nói ko cần, thế mà sau này)

Chiến Bắc Việt trong lòng oán thầm, ngày đại hôn người còn chưa đi bái đường đâu. Nhưng ngoài miệng là trăm triệu không thể nói ra, đáng thương nhìn hấn: “Hoàng huynh nói, buổi tối hôm nay người phải trở về, đây là thánh chỉ.”

Chiến Bắc Liệt mạnh mẽ vung tay áo, khuôn mặt anh tuấn xanh mét: “Hấn lại có thể hạ cái thánh chỉ như vậy”

Chiến Bắc Việt thu hồi vẻ mặt không đứng đắn, khuyên nhủ: “..... Đó cũng là vì muốn tốt cho huynh. Nhị ca, phụ hoàng băng hà sớm, hoàng huynh thay cha chăm sóc chúng ta, người đã hai mươi còn không thành thân.....”

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm một hồi, vỗ vai hấn, giận dữ nói: “Nhị ca biết, đi thôi, cùng nhau hồi phủ.”

6. Q.1 - Chương 6: Vương Phi Của Bốn Vương Không Đơn Giản

Lãnh Hạ trong mơ hồ cảm giác được có một ánh mắt như đang tìm tòi nghiên cứu gì đó ở mình, không có sát khí nhưng cũng không thể tính là hữu hảo, đây là trực giác nhạy cảm sắc bén của sát thủ.

Nàng đột nhiên mở mắt, trong mắt hoàn toàn không nhận thấy vẻ ngái ngủ, một mảnh trong trẻo lạnh lùng, trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, tựa như một con báo đột nhiên vận sức chờ phát động, bất cứ lúc nào cũng có thể cho địch nhân một kích trí mạng.

Trong căn phòng rộng rãi, ngồi trước bàn, hắn là vừa mới tắm xong, quanh người hắn tản mát mùi hương dễ chịu. Ánh nến soi rõ cơ thể trắng kiêu, da thịt màu đồng thiếc, đen đậm, mày kiếm, mũi cao thẳng, hình dáng kiên cường, bất khuất, cả khuôn mặt như được điêu khắc, đây quả là kiệt tác hoàn mỹ của ông trời a, tản ra từ nam tử cuồng liệt này một loại khí chất, tuần lãng anh tuấn!

Lãnh Hạ ngồi dựa vào tường, ngờ vực hỏi: “Có việc?”

Trong đôi mắt đen thẳm của Chiến Bắc Liệt hiện lên tia kinh ngạc, nữ nhân này, cùng với sự tưởng tượng của hắn không giống chút nào, thật hứng thú. Có thể trong lúc ngủ cảm giác được nguy hiểm là tài năng, có thể trước hết làm ra tư thế phòng bị lại càng tài năng, sự cảnh giác như vậy ko giống như thiên kim công chúa được chăm sóc ở khuê phòng. Sau khi nhìn thấy mình trong mắt liền hiện vẻ hiểu rõ, hắn là đã đoán ra thân phận của mình, còn có thể bình thản phản ứng, có thể nói là tâm tư kín đáo, bình tĩnh hơn người.

Ánh mắt chuyển đến nữ nhân trên giường, đích thực là mỹ nhân, khuynh thành tuyệt sắc. Nhưng lúc này ở nàng lại càng tản mát ra vẻ đẹp tuyệt vời, búi tóc rời rạc hỗn độn, tăng thêm nét tự nhiên mà không dấu đi được vẻ mỹ lệ, đôi mắt long lanh như ngọc lại mang vẻ biếng nhác giống một chú mèo con.

Sắc mặt bình tĩnh, không phải nguy trang, mà là từ bên trong tỏa ra sự kiêu ngạo, giống như không có bất luận kẻ nào, thứ gì có thể khiến cô gái trước mắt này để vào trong lòng.

Chiến Bắc Liệt đứng lên, chậm rãi đi đến trước Lãnh Hạ, đôi mắt phi thường lợi hại nhìn xuống nàng, tựa như muốn đem nàng nhìn thấu, chậm rãi phun ra: “Người là ai?”

Đôi mi thanh tú gọn nhẹ, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, nam nhân này so với nàng tưởng tượng còn thú vị hơn, vươn tay nắm lấy vạt áo trước ngực Chiến Bắc Liệt. Chiến Bắc Liệt sửng sốt nhưng không có phản kháng, mặc cho nàng kéo mình đến sát phía trước nàng, cả hai đều có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Lãnh Hạ nghe được hương khí dễ chịu trên người hắn, đôi môi đỏ mọng khê mở, phun ra lời nói lạnh như băng nhưng cuồng vọng đến cực điểm: “Ta không thích bị kẻ khác nhìn xuống, về sau nhớ kĩ, không có tiếp theo”

Bốn mắt nhìn nhau, một người lạnh lùng ngạo nghễ, một kẻ mãnh liệt cuồng vọng!

Chiến Bắc Liệt trong tâm chấn động, cười ra thành tiếng, thanh âm càng lúc càng lớn, dần dần chuyển sang cười ha ha sang sảng, sung sướng cực kì, trên mặt vẽ sung sướng cuồng liệt không nói nên lời.

Nữ nhân này thực sự hợp sở thích của hắn!

Lãnh Hạ hơi nheo nheo mắt, người này cười lộ lên giống như thái dương chói lọi, suýt nữa thì làm mù mắt nàng rồi. Chỉ thấy hắn chậm rãi thu nụ cười, gật gật đầu lại hỏi: “Cổ thể, nói cho bốn vương, người là ai?”

Nàng nghiêng đầu, kêu ngạo nói ra tên, là tên của sát thủ chi vương: “Lãnh Hạ!”

Lãnh Hạ, họ Mộ Dung? Lừa quỷ đâu. Cái phế vật công chúa kia như thế nào có thể là nữ nhân trước mắt này. Chiến Bắc Liệt cười nhạt: “Không, người không phải là nàng. Nếu là thật, bốn vương phải bội phục người có thể che giấu mình tốt đến như vậy, mười lăm năm qua bị thế nhân cho là phế vật công chúa.”

Lãnh Hạ biết là hắn hiểu lầm nhưng cũng không giải thích, khiêu mi: “Yêu tin hay không” (cái này Kiri cũng ko rõ ý tứ là gì, hình như Hạ tỷ hỏi Liệt ca là có tin vào tình yêu ko, nhưng cũng có vẻ là xác thực ko tin điều tỷ ấy nói. Ai biết chỉ Kiri với nha)

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng vén tóc nàng, trong mắt dâng lên một ngọn lửa, mãnh mẽ thiêu đốt, gật đầu nói: “Vô phương, còn nhiều thời gian, bốn vương sẽ biết được thân phận của người”

Lãnh Hạ gật tay hắn, trên mặt mang theo ý tứ thích thú thần bí cười, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, còn nhiều thời gian.....”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên một tia thưởng thức cùng vừa lòng, tốt lắm, chưa có người nào có tài năng khí thế inh cảm giác ngang hàng, nhất là là nữ nhân! Việc hòa thân này ngày càng thú vị, hắn ko

khỏi cảm thấy trong mình nổi lên một tia chờ mong, ko biết nữ nhân này có thể làm cho chính mình có gì vui vẻ. Nếu về sau mỗi ngày đối mặt với nàng, cũng ko phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Khóe môi nhếch lên tươi cười, ngồi lên trên giường, vừa cởi quần áo vừa nói: “Như vậy, Vương phi của ta, chúng ta nên động phòng.”

Lãnh Hạ trong mắt sát khí chợt lóe, lạnh như băng nói: “Động phòng? Có thể! Chờ người thành nam nhân của ta”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt tràn đầy hứng thú, động tác dừng lại, chậm rãi tới gần Lãnh Hạ, ở phía sau gáy nàng thở ra một hơi, thanh âm dày mà gợi cảm: “Đêm nay qua đi, tự nhiên thành”

Mắt phượng nheo lại, cánh tay ngọc nhanh chóng nắm lấy cổ họng Chiến Bắc Liệt, sát khí lãnh lẽo nhất thời tràn ngập trong phòng, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Không cần khiêu khích ta, cái giá phải trả, người chịu ko nổi.”

Chỉ cần người có võ công liếc mắt một cái liền nhìn ra Lãnh Hạ không có nội lực, Chiến Bắc Liệt tuy rằng kinh ngạc động tác nhanh chóng cùng sát khí đang lan tràn, lại căn bản không để ý đến sự uy hiếp này, là Đại Tàn Chiến thần, trên thế giới này người có thể giết hắn còn chưa có sinh ra. Với hắn mà nói, những lời này của Lãnh Hạ chỉ như một truyện cười.

Mày kiếm khẽ nhếch, cười vang nói: ” Hoa mẫu đơn hạ tử.....” (Chết dưới hoa mẫu đơn)

Lãnh Hạ hít sâu, cánh tay muốn vặn cổ hắn rung động, tại một thế giới lạ lẫm, Liệt vương phủ là một nơi lý tưởng để ở, trong khoảng thời gian ngắn nàng không có tính toán rời đi. Tuy rằng tin mình bất luận ở nơi nào cũng có thể sống tốt, nhưng cũng không cần phải..... Bỏ gần tìm xa!

Thân hình chợt lóe, nhanh chóng thoát khỏi Chiến Bắc Liệt, trong chớp mắt đã đứng trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Người ngủ đi, ta đi ra ngoài một chút”

Tốc độ rất nhanh! Chiến Bắc Liệt trong mắt hiện lên tia kinh ngạc sau đó khiêu khích nói: “Người sợ?”

Lãnh Hạ ngoái đầu nhìn cười yếu ớt, cong người như tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong màn đêm tựa như một vì sao, kiêu ngạo vô cùng: “Sợ? Trong ý thức của ta chưa từng xuất hiện từ này.” Nói xong ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua xà nhà, nhanh chóng bước ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh khảnh của nàng, cho đến khi khuất bóng, thấp giọng kêu: “Vô ảnh”

“Đạ” Một tiếng trả lời bỗng nhiên vang lên, trong phòng lặng yên ko một tiếng động một bóng người hạ xuống, cung kính quỳ xuống đất hành lễ, sắc mặt nghiêm nghị.

Ánh mắt Chiến Bắc Liệt dừng ở màn đêm tối đen như mực bên ngoài, trầm giọng nói: “Tra!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vô Ảnh lĩnh mệnh đứng dậy, sắc mặt rối rắm, mày nhăn lại.

Chiến Bắc Liệt nhìn thấy bộ dáng thủ hạ ngày thường lạnh lùng ngạc nhiên nói: “Hiếm thấy người như thế, làm sao vậy?”

Do dự hồi lâu, hắn thấp giọng trả lời: “Gia, vừa rồi Vương phi..... giống như phát hiện ra ta” Thanh âm càng nói càng nhỏ cuối cùng biến thành tiếng vo ve của muỗi, dù sao là ám vệ của Vương gia, lại bị một nữ nhân không có võ công phát hiện, thật sự không phải là chuyện gì vinh quang.

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, liếc qua hắn một cái: “Vương phi này của bổn vương a..... không đơn giản.”

Nói xong tùy ý phất tay, Vô Ảnh như được đại xá, nhanh như chớp ko thấy bóng người.

7. Q.1 - Chương 7: Không Muốn Sống Nữa Sao

Màn đêm như nước, không có ánh sáng.

Tối đen đến mức ngay cả bàn tay mình cũng không thấy, một bóng dáng xung quanh Liệt vương phủ dao động, như vào chỗ không người.

Động tác rất nhanh nhẹn, vô thanh vô tức, giống như quỷ, đúng là Lãnh Hạ! (lặng im ko tiếng động)

Nàng dùng hai canh giờ xem xét địa hình, tra xét một vòng Liệt vương phủ, một bức bản đồ rõ ràng của Liệt vương phủ đã in vào trong đầu, mỗi cây cỏ, tảng đá, toàn bộ đều rõ như lòng bàn tay.

Mục đích đã đạt được, Lãnh hạ hiện ra, nghênh ngang hướng Thanh Hoan Uyển tiến đến.

”Kia..... Đó là Vương phi?” Một ám vệ dụi mắt, không dám tin đậm đậm người bên cạnh, kinh ngạc nói.

“Phải..... Là.....” Người còn lại trừng mắt, đại ra.

Đến khi bóng dáng Lãnh Hạ đã biến mất, hai người mới khôi phục lại tinh thần, quay đầu liếc nhau trong mắt đều là không thể tin nổi cùng rung động.

“Người nói xem, vương phi như thế nào tới đây được?” Người thứ nhất cau mày, hai người bọn hắn canh giữ nơi này, chưa nhìn thấy Vương phi đi qua, sao đột nhiên lại hiện ra ở kia?

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?” Người thứ hai bất đắc dĩ lắc đầu.

“Bẩm báo Vương gia!” Hai người cứng lại, đồng thời nói, thân hình chợt lóe, nhanh chóng biến mất,

Tình hình tương tự lặp lại khi Lãnh Hạ đi qua trên đường.

Khi trở lại Thanh Hoan Uyển, đã là rạng sáng, trong Uyển yên tĩnh không một bóng người.

Cũng phải, Chiến Bắc Liệt là vương gia cao quý, sống an nhàn sung sướng, tất nhiên sẽ không một mình ở lại biệt viện lạnh lẽo này.

Lãnh Hạ cực kỳ vừa lòng với kết quả này, rửa mặt chải đầu rồi tiến vào chăn, trong đầu nhanh chóng tiếp nhận ý thức hỗn độn của thân thể này trước đây một cách ngắn nhất.

Hiện giờ trên thế giới có năm quốc gia cùng tồn tại, chiến loạn liên miên. Bắc Yển, Đông Sở, Nam Hàn, Tây Vệ, cùng Đại Tần ở giữa.

Trong đó thực lực mạnh mẽ nhất là Đại Tần, hùng cứ Trung Nguyên, bản đồ mở mang, tài nguyên phong phú, chiếm hết thiên thời địa lợi. Người dân Đại Tần dũng cảm, võ công phổ biến, quân đội hiếu chiến thiện chiến, Chiến Bắc Liệt quản lý chặt chẽ, danh xưng Chiến Thành làm bốn nước còn lại nghe đã sợ mất mật.

Bắc Yển ở phương Bắc giá lạnh, giỏi về tuyết chiến, lấy băng tuyết bao phủ quanh năm làm lá chắn, an phận ở một góc bảo tồn lực lượng, gần với Đại Tần.

Đông Sở ở cùng duyên hải, bốn mùa rõ ràng, khí hậu ẩm ướt, là nơi đất lành. Là quốc gia nổi bật về thành tựu văn hóa giáo dục quốc phòng, văn nhân tài tử xuất hiện không ngớt.

Phía nam Hàn quốc quanh năm ẩm áp, cây rừng phát triển, người dân chịu ảnh hưởng văn hóa của Đông Sở. Nhưng mà người Hàn xa hoa dâm dật, mê muội mất cả lý trí, trong đất nước tràn ngập làn gió dâm mĩ, sớm đã không có ý chí cùng bốn nước tranh đấu.

Mà tổ quốc của Lãnh Hạ là Tây Vệ đất đai cằn cỗi, Vệ vương vô năng, chuyên quyền độc đoán, trong nước tiếng oán thán vang dậy cả trời đất. Cùng với Đại Tần so sánh, hoàn toàn là con rắn nhỏ cùng rồng lớn chênh lệch, không thể địch nổi.

Nhưng mà Vệ vương đã tâm bưng bưng, tự mình oai phong, mang mộng xưng bá thiên hạ, không biết lượng sức mình chủ động khiêu khích biên cương Đại Tần. Cũng bởi chiến bại nên đem đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ Mộ Dung Lãnh Hạ hai tay dâng để cầu hòa.

Ko đúng! Lãnh Hạ mở to đôi mắt, một tia sát khí hiện lên, lãnh lệ khiếp người. (lạnh lẽo, tàn ác)

Mình đã đi vào thế giới này, vào thân thể của Mộ Dung Lãnh Hạ, vậy nàng đâu?

Đã chết sao? Nhưng vì sao mà chết?

Trí nhớ của thân thể này hỗn độn, không trọn vẹn đầy đủ, hoàn toàn không có chút trí nhớ nào về lúc nàng chết.

Qua hồi lâu, Lãnh Hạ chậm rãi nheo mắt, quên đi, chuyện đã rồi ko cần suy nghĩ, chính mình đã tiếp nhận thân thể cùng ý nghĩ của người này thì sẽ đền đáp, người đã làm hại nàng nợ máu phải trả bằng máu!

Mà ta, Lãnh Hạ khoe môi chợt gợi lên một độ cong lạnh lùng, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho âm mưu khiêu khích người của mình.

Giờ mẹo, ánh sáng mặt trời còn chưa lên.

Lãnh Hạ thức dậy, nàng có thói quen cố định, tuyệt đối sẽ không thả lỏng cho chính mình ngủ nhiều.

Sát thủ là một loại công việc đầu đao luôn thấm máu, lấy thực lực để nói chuyện, nếu không giữ thân thể ở trạng thái tốt nhất, không thể nghĩ ngờ là ngay lập tức bỏ mạng. Là sát thủ chỉ vương nàng tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Lãnh Hạ nhảy dựng lên, “Xoạt” một tiếng, sẽ quần áo thành mảnh theo thứ tự buộc ở cánh tay và đùi, trong nháy mắt thân thể rất thuận lợi cho việc vận động a. Buộc á tóc, dùng một mảnh vải buộc thành đuôi ngựa, nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngoài Uyển sắc trời còn chưa sáng, nàng hít sâu, không khí mới mẻ tiến sâu vào bên trong người, lập tức thấy sáng khoái. Ép chân, vận người, vươn vai, bật nhảy..... Một loại hành động làm dáng người lộ ra ko thể nghi ngờ.

Ấm vệ trên cây sắc mặt đều đỏ hồng, nhìn trời nhìn đất ko dám hướng phía Thanh Hoan Uyển tiếp tục xem, Vương phi dần dần a, mặc như vậy ra đây, quả thực quả thực bại hoại thuần phong mỹ tục a! Còn có những động tác này, kì quái, quả thực rất kì quái, không được, phải nhanh bẩm báo vương gia!

Nếu Lãnh Hạ biết suy nghĩ trong lòng ấm vệ, chắc chắn cười nhạt. Nàng làm xong các động tác khởi động, vừa lòng gật đầu, thân thể này tuy rằng yếu ớt nhưng sự mềm dẻo cũng không tồi, chỉ cần huấn luyện theo phương thức của mình, tinh tưởng không đến một tháng sẽ khôi phục trạng thái của sát thủ chỉ vương. Hiện tại, việc hàng đầu là tiến hành theo chất lượng, từng chút một tìm về cảm giác tràn ngập năng lượng trong cơ thể kia.

Lãnh Hạ bắt đầu chạy dọc theo Liệt vương phủ.

Trời dần sáng, mặt trời bắt đầu lên, sương sớm bị nắng vàng rực rỡ chiếu rọi tan dần.

Trong vương phủ dần dần có tiếng vang, hộ vệ nô tỳ nhanh chóng bắt đầu công việc, nhìn thấy Lãnh Hạ đều bị ‘băng bó’ hét to một tiếng, khắp vương phủ một mảnh gà bay chó sủa.

Lãnh Hạ phiền chán nhíu mày, không nhìn người cổ đại kì quái, tiếp tục chạy bộ.

“Người đang làm cái gì đây?” Tiếng giận dữ từ xa truyền đến, coi như là một tiếng sấm chấn động Liệt vương phủ.

Lời còn chưa dứt, cơn lốc mang theo từng hương đã tới bên người, Lãnh Hạ dưới chân chợt lóe, tựa như làn khói nhẹ thoát khỏi sự kiềm chế của Chiến Bắc Liệt.

Lại là loại bước chân này, tốc độ quá nhanh! Trên mặt Chiến Bắc Liệt hiện một tia kinh ngạc, rồi lập tức chuyển thành u ám, xanh mặt tròng mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đang làm cái gì đây?”

Hắn vừa mới rời giường còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, đã bị tin tức ấm vệ báo tới làm cho nổi giận, nữ nhân này không thể làm cho hắn bất lo sao, mới sáng sớm đã âm ỉ làm cái gì đây? Nhìn xem, cách ăn mặc không ra gì cả, quả thực rất khó coi, làm hắn đường đường là Liệt vương mất hết mặt mũi.

“Như người thấy, chạy bộ” Lãnh Hạ chỉ liếc mắt một cái, lại tiếp tục chạy về phía trước.

Bốn phía nhất thời hoảng sợ, ám vệ ẩn ở các gốc cây đều bị câu trả lời của nàng làm chấn động, trợn mắt mở to giống như thấy quỷ, Vương phi tuyệt đối là điên mất rồi, dám cùng Chiến thần vương gia nói chuyện như vậy, không muốn sống nữa sao?

8. Q.1 - Chương 8: Lãnh Hạ Với Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ Toàn Thắng

Trải qua đêm qua thăm dò, Chiến Bắc Liệt đã có nhận thức nhất định với vị tân Vương phi này, tuy rằng đã sớm đoán được thái độ của nàng sẽ không ân cần gì, nhưng cũng bị tức giận bởi câu trả lời không mặn không nhạt này.

Trên đầu Chiến Bắc Liệt một mảnh u ám, phảng phất có thể nhìn thấy chớp giạt sớm rền, rất đáng sợ a

~Khá lắm Mộ Dung Lãnh Hạ, khăng khăng một mực, chết cũng không hối cải. Hôm nay không giáo huấn người, người sẽ không biết danh xưng Chiến thần từ đâu mà có.

Chiến Bắc Liệt thi triển khinh công, thần sắc dữ tợn lao thẳng về phía Lãnh Hạ.

Một cỗ lực đánh úp lại, đột nhiên Lãnh Hạ chợt biến mất, bàn tay như linh hồn đã tiêu thất lại xuất hiện ở phía sau Chiến Bắc Liệt, cánh tay hung hăng dùng sức vặn bả vai hắn, mạnh mẽ quăng Chiến Bắc Liệt về phía sau.

Chiến Bắc Liệt không phòng bị, bị nàng quăng đến giữa không trung, nhưng cũng nhanh nhẹn phản ứng quay người trở lại nắm lấy gáy nàng. Lãnh Hạ nhún người, nhanh chóng tránh thoát bàn tay hắn.

Chiến Bắc Liệt từ không trung nhẹ nhàng tiếp đất, chỉ thấy đám ám vệ chụm đầu xem kịch vui nhanh chóng che mắt co rút lại. Ko tốt! Ý nghĩ vừa xuất hiện, thất lưng đã trúng một cước, cảm giác đau đớn truyền lại, ngã gục trên mặt đất.

Nữ nhân này xuống tay thật độc ác! Chiến Bắc Liệt cố gắng đứng dậy, một bên xoa thắt lưng một bên dùng ánh mắt như dao nhọn đảo qua bốn phía, một đám ám vệ ôm đầu, trong lòng mặc niệm, ta không thấy, không nhìn thấy Vương gia, ta.....

Ánh mắt dừng lại trên người Lãnh Hạ đang ôm hai tay ở phía đối diện, sát khí ngày càng cường đại, âm trầm đáng sợ.

Hiệp thứ nhất, Lãnh Hạ thắng!

Lãnh Hạ khiêu mi, ý tứ là: “Còn gì nữa không?”

Tốt lắm, khoe miệng Chiến Bắc Liệt cong lên: “Lại đến!”

Vừa rồi tuyệt đối là ngoài dự đoán, ai có thể nghĩ phế vật công chúa lại có thân thủ mạnh mẽ sắc bén đến như vậy? Chiến Bắc Liệt lại bay lên, một quyền chém xuống không chút lưu tình, đối thủ chính là đối thủ, quan niệm của hắn không phân biệt nam hay nữ.

Lãnh Hạ nghiêng người tránh thoát một chiêu, cánh tay nhanh chóng để vào cổ họng, quả nhiên là muốn tính mạng của hắn. Trong thế giới của nàng không có phân biệt nam nữ, đối thủ? Không, chỉ có chiến hữu cùng địch nhân, người sống người chết.

Chiến Bắc Liệt cũng ko phải hư danh, lần này đánh hết sức coi trọng, trở tay dè cổ tay nàng xuống, Lãnh Hạ bị áp chế đột nhiên một quyền đánh thẳng trước ngực hắn, một kích thuận lợi nhanh chóng lui về phía sau, cả người như gió xoáy lại đánh ra một cước.

Chiến Bắc Liệt bị một quyền kia đánh trúng đã thẹn quá hóa giận, làm sao còn có thể để nàng thuận lợi tấn công, Chiến thần Liệt vương còn chưa chịu thiệt như vậy bao giờ, nhất là trong tay một nữ nhân. Hắn nghiêng người né, một quyền theo tiếng gió gào thét đánh thẳng đến trước mặt nàng.

Tốt! Lãnh Hạ trong lòng cười thầm, hiện tại thân thể này năng lực không đủ, không thể phát huy hoàn toàn khả năng, chỉ có thể kiểm soát trận đấu. Nàng xoay người chế trụ Chiến Bắc Liệt, kìm sát hấn, nhảy về phía sau, lấy khủy tay mạnh mẽ đánh xuống lưng hấn.

Chiến Bắc Liệt cũng không thèm để ý tới cánh tay kia, ngược lại đem nàng chế trụ.

Trong mắt hiện lên tia sát khí, cắn răng nói: “Muốn mưu sát phu quân?”

Lãnh Hạ lạnh lùng cười nhạt, hoàn toàn ko để hấn vào mắt cuồng vọng nói: “Ta nếu muốn giết người, người còn đứng tại chỗ này được sao? Tối hôm qua đã đưa người đi gặp diêm vương rồi”

Chiến Bắc Liệt chán nản, hung ác quát: “Khẩu khí thật lớn”

Tiếp tục giao tranh, hai người trong khoảng khắc đã đấu mấy chục chiêu, quả thực đã xem đối phương là địch nhân cần giết chết, ra tay mau chuẩn ngoan ko lưu tình chút nào. (nhanh, chính xác, độc ác)

Cả đám ám vệ ghen hòng nhìn trân trối, Vương gia là Chiến thần luôn luôn chiến thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tân Vương phi kia nhìn nhu nhu nhược nhược không có nửa điểm nội lực, lại có thể cùng hấn đấu ngang nhau, quả thực không thể tưởng tượng.

“Mau nhìn xem, lại là một chiêu này! Vương gia của chúng ta sao có thể bị cùng một chiêu chế trụ hai lần” Một ám vệ chỉ vào Lãnh Hạ nói, chỉ thấy nàng lại nắm hai vai Chiến Bắc Liệt, chuẩn bị đem hấn quăng qua.....

Chiến Bắc Liệt dồn dức đánh về cánh tay Lãnh Hạ, quay người đánh về bả vai Lãnh Hạ, nàng như điều đứt dây bị đánh bay, lảo đảo vài bước ngã xuống đất.

Nhóm ám vệ vỗ tay hoan nghênh ăn mừng: “Vương gia của chúng ta không hổ là Chiến thần a!”

Chiến Bắc Liệt phi thân lên, nghênh ngang vừa đi vừa nói: “Hừ,... bốn vương sao có thể.....” Lời còn chưa dứt, kinh phong đánh úp lại, thắt lưng truyền đến cảm giác đau nhức, cả người nghiêng về phía trước, lần thứ hai ngã gục trên mặt đất.

Nhóm ám vệ ko đành lòng nhìn, đều nhắm mắt ngửa mặt nhìn trời thở dài: “Gia a! Ở trước mặt Vương phi, anh minh thần võ của người đi đâu hết vậy”

Chiến Bắc Liệt hai mắt phun hỏa đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Hạ: “Người lừa gạt”

Lãnh Hạ cười khê: “Bình bất yếm trá!” (chiến tranh ko ngại lừa dối)

” Người..... trở về chuẩn bị, để tiến cung” Hồi lâu, Chiến Bắc Liệt ném lại những lời này rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Lãnh Hạ nhàn nhã nhếch môi, nhìn bóng dáng Chiến Bắc Liệt thẹn quá hóa giận, chiêu thức không sợ cũ, dùng được là được.

Hiệp thứ hai, Lãnh Hạ lại toàn thắng!

Trở lại Thanh Hoan Uyển, lập tức có nha hoàn đợi sẵn ở cửa, nhìn thấy cách ăn mặc của Lãnh Hạ thì sững sốt, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ Nghênh Tuyết, tham kiến Vương phi”

Lãnh Hạ nhìn nha đầu khoảng 13 14 tuổi, hỏi: “Chỉ người?”

Nghênh Tuyết thanh âm trong trẻo trả lời: “Vương gia hôm qua từ doanh trại hồi phủ, Mai Lan Cúc Trúc bốn tỷ tỷ hầu hạ bên người. Tổng quản đại nhân nói Vương phi ko thích nhiều người nên sai nô tỳ đến trang điểm cho Vương phi, lát nữa vào cung gặp Hoàng thượng.”

Tổng quản kia có thể nhìn sắc mặt người khác, ko tồi. Lãnh Hạ gật đầu, rảo bước nói: “Vào đi”

Nghênh Tuyết ở phía sau đi theo nàng vào phòng, thì thầm trong miệng: “Tổng quản nói ta cẩn thận một chút ko phải sao? Cẩn thận cái gì chứ, Vương phi quả thực rất tốt, một chút tự cao tự đại, kiêu căng cũng ko có”

Lãnh Hạ tắm rửa thay quần áo, ngồi trước gương để Nghênh Tuyết giúp nàng chải tóc. Đây là lần đầu tiên soi gương từ khi nàng đi vào thế giới này, khuôn mặt thon dài nhỏ nhắn, mái tóc như thác nước chảy, óng

ả, mượt mà, phù dung như mặt liễu như mi, mắt phượng quyền rũ, ngũ quan tinh xảo, như thơ như họa. (khuôn mặt như hoa sen, lông mày như cành liễu)

Thì ra đây là Mộ Dung Lãnh Hạ, quả nhiên ko hổ Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân!

Chiến Bắc Liệt kia hạ thủ với một mỹ nhân như vậy, thật sự không thương hương tiếc ngọc a.

“Vương phi, ngài thật đẹp, nô tỳ là nữ nhân mà nhìn ngây ngẩn cả người!”

Ngheh Tuyết vắn tóc cho nàng, bê tới một cái khay, trên đó bày đầy các loại trang sức muôn màu, hoa cả mắt. Trâm cài ngọc phượng, bạch ngọc khuyên tai, trâm cài bích ngọc, dây chuyền ngọc trai, ... Rồi đem tất cả chúng cài lên đầu nàng.

Lãnh Hạ ngăn động tác của nàng, day huyết thái dương, lắt ra một cây trâm phỉ thúy nhẹ nhàng cài lên đầu, ko nhìn Nguyênh Tuyết cầu xin đứng dậy đi ra ngoài.

9. Q.1 - Chương 9: Trò Hay Mở Màn

Xe ngựa đã chờ sẵn ở bên ngoài Thanh Hoan Uyển, Chiến Bắc Liệt ngồi trong xe mây đã nhả thành hình chữ xuyên, ngón tay không tự giác gõ gõ lên mặt bàn, phát ra những âm thanh ‘cộp, cộp’ nặng nề.

“Chung Thương, đi vào thúc giục.” Hồi lâu, hắn không kiên nhẫn nói.

“Dạ, gia” Chương Thương vẫn giữ vẻ nghiêm túc như cũ, thấp giọng đáp.

Vừa dứt lời, tiếng bước chân nhẹ nhàng như mèo từ trong Uyển truyền đến. Chiến Bắc Liệt lười biếng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mày kiếm giương cao, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Chỉ thấy Lãnh Hạ thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm chậm tiến đến, cung trang thêu phượng hoàng đỏ rực đẹp mê hồn, toàn thân toát ra vẻ lộng lẫy, hoa lệ. Lộ ra làn da trắng như ngọc, cánh môi phớt hồng, búi tóc đơn giản, bạch ngọc trâm tùy ý cài trên đầu, cả người tao nhã, tựa như tiên nữ giáng trần, đẹp không giống người thường.

Bước tới trước xe ngựa, không đợi Chung Thương kê ghế, Lãnh Hạ nhảy dựng lên, thân mình ở giữa không trung bay qua tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng, thông dong hạ xuống phía trên xe ngựa, vén màn trúc tiến vào trong xe.

Chung Thương trên mặt hiện rõ vẻ chấn động, thân thủ thật nhanh nhẹn!

Bên trong xe, Chiến Bắc Liệt dựa vào chiếc bàn nhỏ, liếc qua Lãnh Hạ, hừ lạnh: “Vào hoàng cung, cấp bổng vương bộ dáng của vương phi.”

Lãnh Hạ mi mắt cũng chưa nâng, ngồi vào phía đối diện, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chiến Bắc Liệt bốc hỏa, nghiêng rằng: “Nên có lễ phép.....”

Lãnh Hạ đột nhiên mở mắt, trong lòng lạnh lẽo khác thường. Cái này là chính mình sơ suất, công chúa một quốc gia yết kiến hoàng đế hiển nhiên nên có một trình tự chính thống, thực con mẹ nó phiền.

Chiến Bắc Liệt nghĩ nàng muốn động thủ, thân thể nháy mắt căng thẳng, bàn tay nhanh chóng hướng phía Lãnh Hạ công kích, Lãnh Hạ nghiêng đầu tránh thoát một chương của hắn, nhanh chóng bắt lấy cánh tay, ánh mắt lạnh như băng liếc qua một cái hỏi: “Cái gì lễ tiết?”

Chiến Bắc Liệt thu thế, gắt gao nhìn vào mắt nàng, xác định nàng ko nói đùa, một lúc sau, giận tái mặt gầm từng tiếng: “Người rốt cục là ai? Đừng nói với bổn vương một công chúa nhưng lại không hiểu lễ tiết hoàng thất.”

Lãnh Hạ buông tay, cau mày suy nghĩ, không kiên nhẫn nói: “Nói hay ko?”

Nữ nhân này! Lão tử thiếu nợ người? Cho dù là người mềm mỏng kiên nhẫn đến đâu cũng sẽ bị nàng làm phát cáu, huống hồ hấn từ trước tới nay tính tình đều không tốt. Chiến Bắc Liệt là Đại Tồn Chiến thần địa vị tôn quý, cho tới bây giờ nói một không nói hai, thậm chí có đặc quyền khi gặp hoàng đế có đặc quyền không cần quỳ, chưa bao giờ bị đối đãi như thế này. Quả thực là buồn cười, có thể chịu đựng, ai cũng sẽ chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng thì không thể nào chịu đựng.

Chiến Bắc Liệt giận đến mức tâm tưởng cũng nhảy lên, bay hướng Lãnh Hạ Hạ phía đối diện, Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, tốt lắm, vẫn chưa rút ra được bài học!

Lãnh Hạ nhảy lên nắm lấy trần xe ngựa, hai chân dang ngang, đợi hấn bay tới hai chân như hai con rắn cuốn lấy cổ hấn, đùi gắt gao siết chặt bờ vai hấn, một quyền đánh vào khuôn mặt anh tuấn kia.

Chiến Bắc Liệt bị một quyền này làm lú lẫn, còn chưa phản ứng đã thấy Lãnh Hạ xoay người nhảy đến sau lưng, chế trụ hai tay hấn, lại lấy khủy tay độc ác nện vào lưng hấn.

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, chỉ bàn về thân thủ, chính mình hoàn toàn không có khả năng đánh trả?

Bên trong xe ngựa nhỏ hẹp, hấn căn bản không có không gian để hoạt động, khinh công cùng nội lực không thể phát huy, hoàn toàn không phải đối thủ của Lãnh Hạ, nàng có thể chế trụ hấn dễ như trở bàn tay.

Với cả hấn từ đầu đến cuối đều không phải muốn lấy tính mạng nàng, ra tay cũng chỉ nghĩ muốn giáo huấn nàng một chút, Lãnh Hạ là vương phi của hấn, hấn biết đánh một cách đúng mực. Nhưng nàng lại không như vậy, ra chiêu tàn nhẫn, nửa phần tình cảm cũng không để ý, luôn muốn lấy đi tính mạng kẻ khác, Chiến Bắc Liệt trong lòng lưu tâm, đương nhiên sẽ không phải đối thủ của nàng.

Lãnh Hạ buông tay, thả hấn ra, mày liễu nhíu lên, trêu tức nói: “Lại nữa chứ, Liệt vương?”

Chiến Bắc Liệt thẹn quá hóa giận, hai mắt phun lửa, một quyền chém ra làm vỡ nát chiếc bàn gỗ.

Hiệp thứ ba, Lãnh Hạ như cũ toàn thắng!

Chiến Bắc Liệt tuy rằng thảm bại nhưng cũng không phải người keo kiệt thù dai, hơn nữa trong lòng hấn hiểu rõ, nếu mình dùng nội lực, đánh thắng Lãnh Hạ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng là Đại Tồn Chiến thần đương nhiên có kiêu ngạo, dốc toàn lực đánh thắng nàng? Hấn khinh thường.

Trong lòng hấn đã xác định, Lãnh Hạ tuyệt đối không phải là phế vật công chúa kia, tuy rằng không biết một nữ nhân cường hãn lại giả mạo Mộ Dung Lãnh Hạ đến hòa thân có mục đích gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy may mắn, may mắn là nàng đến, nếu là phế vật công chúa yếu đuối kia mới chân chính không thú vị.

Nghĩ vậy nhưng cũng không làm hấn thêm rắc rối nữa, nói cho nàng biết lễ tiết trong hoàng cung.

“Quỳ lễ?” Lãnh Hạ nhướn mày, nói đùa, nàng trời không quỳ, đất không quỳ, lại vọng tưởng nàng quỳ xuống trước hoàng đế cổ đại.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, một hồi cơn đau đốn truyền đến, mẹ nó, xuống tay thật độc!

Hấn lạnh giọng trả lời: “Thấy hoàng đế sao có thể không quỳ?”

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, không có trả lời, cùng người cổ đại nói về quan hệ bình đẳng chỉ có thừa, nàng sẽ không lãng phí thời gian làm việc vô ích đó, chỉ là trong lòng đã quyết, muốn nàng quỳ, trời long đất lở cũng không thể nào.

Đột nhiên, xe ngựa rung mạnh trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất, trực giác mách bảo nàng không có cái gì đó không thích hợp, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, sao lại dừng rồi?

Chiến Bắc Liệt tùy ý ngửa người ra phía sau, khoe môi chậm rãi cong lên, thanh âm lạnh lẽo lại mang theo ý trêu tức: “Trò hay mở màn!”

Lãnh Hạ nhắc một góc màn trúc lên, xe ngựa dừng ở ngã tư đường không có một bóng người, sát khí nồng đậm ở khắp nơi, vô số hắc y nhân từ bốn phương tám hướng xuất hiện bao vây xe ngựa.

“Vụt!” Một mũi tên xé gió lao tới nhằm thẳng Lãnh Hạ ở bên trong xe ngựa.

Thanh âm Chiến Bắc Liệt bá đạo cuồng vọng vang lên bên tai nàng: “Người cứ tiếp tục giả trang phế vật công chúa, mọi chuyện giao cho bốn vương.”

Thân là sát thủ chi vương, Lãnh Hạ chưa bao giờ giao tính mạng mình cho kẻ khác, tính mạng của nàng sẽ do chính nàng nắm giữ. Nhưng giờ khắc này, bị Chiến Bắc Liệt áp chế nàng hoàn toàn không có biện pháp.....

Chỉ có thể trở mắt nhìn mũi tên độc kia hướng cổ họng chính mình đâm tới.

Đây mới thực sự là thực lực của hắn sao?

10. Q.1 - Chương 10: Sức Mạnh Của Chiến Thần

Ngay tại thời điểm mũi tên sắp đâm vào cổ họng nàng, trong chớp mắt, nó đột ngột dừng lại và không thể.....di động dù chỉ là một chút.

Hai ngón tay Chiến Bắc Liệt vững vàng kẹp lấy đuôi mũi tên, chỉ dùng sức một chút, cả mũi tên dài lại nhanh chóng xé gió, quay ngược lại bắn thẳng vào cổ họng của chính kẻ vừa bắn nó ra.

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên vẻ cuồng vọng, lạnh lùng giễu cợt nói: “Không chịu nổi một chiêu!”

Lãnh Hạ tuy chưa từng coi khinh Chiến Bắc Liệt nửa phần, nếu đường đường là Đại Tàn Chiến thần lại chỉ là kẻ ngang ngược, thô bạo thì làm sao có thể khiến cho bốn quốc gia còn lại nghe tên đã sợ mất mật, làm sao có thể khiến trăm vạn hùng binh Tàn quốc thề sống chết nguyện trung thành? Nhưng đến khi hắn thực sự hiện ra sức mạnh thật, nàng không khỏi cảm thấy rung động, trong vòng trăm mét chỉ khẽ động, ngay lập tức đoạt tính mạng kẻ khác, Đại Tàn Chiến thần quả thật danh bất hư truyền!

Nàng xem trong mắt hắn chỉ có thần nhiên, không có lấy nửa phần kinh ngạc, sắc mặt đóng băng: “Người lợi dụng ta?”

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, khiêu khích, thần nhiên trả lời: “Bốn vương chẳng qua là lợi dụng thời cơ ‘phế vật công chúa’ tiến cung diện thánh nhan, người thay ta dẫn thích khách, ta giúp người dọn sạch trở ngại, hợp tác cùng có lợi thôi.” (gặp hoàng thượng đó)

Đang nói chuyện, thị vệ Liệt vương phủ vô thanh vô tức từ các phương hướng xuất hiện, đem vô số hắc y nhân bao vây, thích khách bị bao vây nhất thời luống cuống tay chân, thật không ngờ vốn tưởng rằng mọi chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay lại bị Chiến Bắc Liệt sớm đã hiểu rõ.

Bên ngoài xe ngựa không ngừng truyền đến tiếng binh khí va chạm, những tiếng kêu thê lương thảm thiết, dần dần không khí ngập tràn mùi máu.

Lãnh Hạ cũng không quá để ý đến vấn đề này, quan hệ giữa hai người cũng không thân mật gì, nhiều lắm cũng giống như hắn nói, hợp tác cùng có lợi thôi. Nói đến phương diện khác, đám thích khách này mục tiêu là mình, Chiến Bắc Liệt coi như giúp nàng giải quyết một mối phiền hà.

Lãnh Hạ khẽ nhún mi, hỏi: “Người nào?”

Chiến Bắc Liệt biết nàng hỏi thân phận thích khách, cũng không giấu diếm: “Đông Sở”

Đông Sở..... Nếu là người Đông Sở thì mục đích họ ám sát mình liền rõ ràng, chẳng qua là không hy vọng Đại Tàn cùng Tây Vệ hòa thân thành công thôi. Nói vậy thì chủ nhân của thân thể này mất mạng cũng vì người Đông Sở.

Lãnh Hạ vận động chút trí nhớ còn sót lại, trầm suy tính, Sở quốc ở phía Đông đại lục, định cư vùng duyên hải vô cùng giàu có và đông đúc, thực lực đứng ở vị trí thứ ba, sau Đại Tàn và Bắc Yến.

Sở hoàng Đông Phương Triệu có mười một hoàng tử, tranh đoạt vương vị cực kì kịch liệt, hiện giờ chỉ còn ba hoàng tử, một là vô năng đại hoàng tử mê muội lắm cảm, một là hoàng tử thứ mười một năm nay chín tuổi, cuối cùng là thất hoàng tử Đông Phương Nhuận.

Mẫu phi Đông Phương Nhuận chẳng qua chỉ là một phi tần không được sủng, cũng không có thế lực bên ngoài để dựa vào. Hẳn từ khi ra đời cũng không được Đông Phương Triệu yêu thương, từ trước tới nay làm một Vương gia nhàn nhã, cho đến ba năm trước mới mạnh mẽ nổi lên, vừa mới đầu sống chết với tam hoàng tử, đồng thời kéo ngã năm sáu hoàng tử khỏi con đường tranh chấp, hiện giờ đã trở thành người thừa kế sáng giá nhất cho ngôi vị hoàng đế.

Tài năng ở chỗ trong hoàng cung giấu tài, thời cơ tốt nhất đến làm một chiêu trí mệnh, không quyền không thế không gia cảnh, càng không được sủng lại có thể tiến đến tận vị trí kia, không thể không nói Đông Phương Nhuận sâu không lường được.

Lãnh Hạ thấp giọng nói: “Ám sát kém như vậy không giống như người của Đông Phương Nhuận.”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên tia tán thưởng, mặt mày hơi nở nụ cười ha ha: “Không tồi! Nếu là thủ hạ của Đông Phương Nhuận, bốn vương còn phải đau đầu suy nghĩ, đây hẳn là người của đại hoàng tử.”

Âm thanh ngoài xe dần dần biến mất, thanh âm Chung Thương từ ngoài truyền đến: “Gia, mọi việc đã xử lý, người phân phó để xe chạy.”

Chiến Bắc Liệt vừa lòng gật đầu: “Tiến cung!”

Qua nửa canh giờ, xe ngựa đã đến trước cổng hoàng cung.

Lãnh Hạ xốc màn che, lúc này đang ở ngoài cổng hoàng cung, tường đỏ ấy chọc thủng thẳng đến tận trời, nguy nga, diễm lệ. Tường thành này không biết đã trải qua bao cuộc chiến tranh tang thương, coi như một bức tranh toàn cảnh lịch sử, phong cách cổ xưa đậm chất lịch sử làm con người cảm thấy mình thật hèn mọn và nhỏ bé.

Cổng vòm sắc vàng hoàng kim, hai bên cửa một loạt thị vệ vẻ mặt nghiêm túc, trang nghiêm mà đứng, Chung Thương lấy ta một tấm lệnh bài của Liệt vương phủ, thị vệ nhìn qua rồi đồng loạt hành lễ, trong mắt chứa đựng cung kính cùng sùng bái.

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn vị Chiến thần trên mặt vô cùng thâm thúy, người này được dân chúng trên dưới Đại Tần yêu quý, kính trọng.

Chiến Bắc Liệt cảm nhận được ánh mắt của nàng, chớp mắt liền hiểu được ý tứ trong đó, khéo môi gợi lên một độ cong cuồng vọng, ý tứ là: bốn vương là ai, Chiến thần!

Lãnh Hạ khinh thường: Bại tướng!

Chiến Bắc Liệt oán hận: Lão tử đó là nhường người!

Xe ngựa lại chạy, tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều, mặc dù là Chiến thần Vương gia nhưng trong hoàng cung cũng cần tuân thủ trật tự. Trên đường thỉnh thoảng có cung nữ thị vệ đi ngang qua nhìn thấy xe ngựa đều dừng lại hành lễ.

Phóng mắt nhìn quanh, năm bước một lầu, mười bước một gác, liên miên không dứt điện phủ lầu các, ngọc giai đồng đình một mảnh hoa lệ. Muôn loài hoa cỏ, núi giả, suối trong, cầu kiều, các tượng đá chạm trổ tinh tế, đẹp mắt rực rỡ muôn màu, có thể nói là phong cảnh như tranh vẽ, đẹp không sao tả xiết.

Qua một canh giờ nữa, xe ngựa rốt cục dừng. Thanh âm Chung Thương bên ngoài vang lên: “Gia, tới rồi.”

Chiến Bắc Liệt bước ra trước, màn che nhấc lên, Chung Thương bên ngoài mang bộ mặt nghiêm túc nhất thời chấn động, phun ra một ngụm nước miếng. Chiến thần anh minh thần võ lại có thể biến thành cái bộ dạng này, chỉ thấy mắt bên phải xanh tím sưng phù. Lúc trước rất hoàn hảo, hiện tại lại.....

Chung Thương di chuyển ánh mắt tới trên người Lãnh Hạ đang vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn mỹ rảnh rỗi, trong lòng ngạc nhiên, sớm đã nghe nói tân Vương phi thân thủ sắc bén, không giống với phế vật công chúa như thiên hạ truyền tụng, chẳng lẽ là.....

Lãnh Hạ nhẹ nhàng liếc hắt một cái, Chung Thương lập tức thu hồi ánh mắt, nói đùa sao, ngay cả Vương gia đều dám đánh, hắt làm sao đối phó đây, về sau nhìn thấy tiểu Vương phi phải đi đường vòng.

Sắp vào chính điện, Chiến Bắc Liệt thâm trầm nhìn Lãnh Hạ: “Đừng khiến bốn vương mất mặt.”

Lãnh Hạ cười lạnh, thong thả thẳng hướng chính điện mà đi.

Con mẹ nó, nữ nhân này, không biết tốt xấu, Chiến Bắc Liệt âm thầm phỉ nhổ, lão tử không bao giờ.... quản người nữa! (ca có muốn cũng ko quản được a~)

“Liệt vương yết kiến! Liệt Vương phi yết kiến!”

Theo âm thanh lạnh lạnh, hai người chậm rãi đi vào điện.

11. Q.1 - Chương 11: Triều Đình Tranh Luận Kịch Liệt

Lúc này, phía trên đại điện, Đại Tân hoàng đế Chiến Bắc Diễn đang ngồi ở long ỷ hoàng kim đồ sộ, tôn quý, phía dưới quan lại văn võ đứng thành hai hàng chỉnh tề, cúi đầu vô cùng nghiêm túc.

“Cộc” Thanh âm nhẹ nhàng liên tiếp vang lên.

Chiến Bắc Liệt anh tuấn hắt là trên đời ai cũng biết, lúc này hắt mặc tử y, áo măng bào cao quý, đai lưng bảo thạch đỏ sẫm, cả người tôn quý vô cùng. (trang phục màu tím)

Mà nữ tử đi bên cạnh hắt xinh đẹp tự thiên tiên, khuynh thành tuyệt sắc! (tiên nữ)

Nhất là khí chất ngạo nghễ quanh người, đứng bên cạnh hắt không thua kém chút nào, hai người một hắc y như mực, một hồng như lửa, phong thái tôn nhau lên hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, tiến vào sảnh đường như chỗ không người, như tấn bộ ở sân vắng, một khí chất làm kẻ khác cảm thấy thấp kém, ghen tị.

Nàng ngẩng đầu chậm rãi quan sát qua đại điện, đây là thói quen của sát thủ, cho dù tới hoàn cảnh nào đều phải hiểu biết mọi thứ trước tiên.

Ánh mắt hướng về Chiến Bắc Diễn ngồi ở ngọc ỷ ngai vàng khảm ngọc, người này 25 26 tuổi, long bào quý giá, đầu đội kim long vũ tu giắt dây quan, có vẻ tao nhã tôn quý. Có vài phần giống Chiến Bắc Liệt, nhưng hắt lại có có sự sắc sảo kiên cường, có thiên hướng ôn hòa, nhưng trong mắt lóe qua ánh hào quang cơ trí có thể nhìn thấy rõ ràng, đây cũng không phải một người tốt. Cần thận ngẫm nghĩ cũng đúng, có thể khiến một người cuồng vọng bá đạo như Chiến Bắc Liệt thành phụ tá, làm sao lại có thể không có chút năng lực. (cái này hình như kiểu mũ miện của vua ấy)

Đột nhiên, một tiếng quát từ bên trái truyền đến: “Làm càn! Dám nhìn thẳng thánh nhan!”

Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn lại, người vừa nói là một nam nhân khoảng hơn năm mươi tuổi, mặt chữ điền, hai mắt giận dữ nhìn chằm chằm chính mình.

Nàng nhieu mắt lại, nhìn thấy Chiến Bắc Diễn vẫn chưa có một tia kinh ngạc, khóe môi chậm rãi gợi lên, tốt lắm, đây là ra oai phủ đầu.

Chiến Bắc Liệt đứng ở một bên vẫn chưa nói xen vào, hắt cũng muốn xem tiểu vương phi cường hãn của mình ứng đối với một thần tử ra sao, cũng nhìn hoàng huynh đường như tao nhã nhưng thực ra một bụng phúc hắc giả dối.

Lãnh Hạ nhẹ nhàng cười, nhìn nam nhân đang tức giận trừng mình, thanh âm ko nhẹ không nặng trả lời: “Ngài là.....?”

Nam nhân kia ngửa mặt lên trời hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ vuốt râu nói: “Lão phu là đương triều Thừa tướng, Tả Trung Trách.”

“A, thì ra là Thừa tướng, thất kính.” Lãnh Hạ gật đầu, còn không đợi hắn trả lời thanh âm lạnh như băng vang lên: “Bản cung cũng không biết, thì ra Thừa tướng địa vị lại ở trên Vương phi. Thì ra Thừa tướng ở Tàn quốc cũng có thể đứng trước mặt hoàng đế nói lỗ mãng, khi nào thì Đại Tàn mệnh mệnh này sửa thành họ Tả?”

Câu cuối như một đợt sấm giữa trời quang nổ vang tại đại điện, khí kinh kinh người!

” Người..... người chớ ăn nói bừa bãi” Tả Trung Trạch giận sôi lên, phé vật công chúa này chỉ nói mấy câu nhưng lại khiến cho hắn mang tội âm mưu soán vị, cho dù đương kim hoàng thượng nhân hậu nhưng cũng sẽ không tránh khỏi có mối hiềm nghi trong lòng.

Lãnh Hạ dựng mày, quát to: “Ăn nói bừa bãi? Bản cung là Liệt vương phi do Thánh thượng ban hôn, người ở trước mặt bản cung la hét kêu gào, chính là phạm thượng. Trong triều đình, Hoàng thượng còn chưa mở miệng, người chỉ là một Thừa tướng nho nhỏ lại dám vượt quá chức phận, chính là coi rẻ hoàng quyền. Bản cung đại biểu cho Tây Vệ hòa thân mà đến, chiến sự giữa hai nước đã ngừng lại, người lại khơi mào mâu thuẫn là có ý gì? Quả thực lòng dạ khó lường!”

Tả Trung Trạch quỳ phịch xuống đất, run rẩy khóc lóc: “Hoàng thượng, cụt thần trung thành và tận tâm, tuyệt không có ý đồ phản loạn, mong Hoàng thượng minh giám!”

Chiến Bắc Liệt hiện lên tia tán thưởng, khá lắm Mộ Dung Lãnh Hạ, không đánh mà thắng. Tả Trung Trạch này là nguyên lão ba triều, lại là trọng thần đương triều, ngày thường không coi ai ra gì, hiện giờ bị nàng ột kích thâm đến mức độ này.

Phé vật công chúa này khác lời đồn đại nhiều lắm, trong mắt Chiến Bắc Diễn hiện lên một tia kinh ngạc, ôn hòa nói: “Lão thừa tướng trung quân ái quốc có nhật nguyệt soi xét, trăm vô cùng tin tưởng, Thừa tướng mời đứng lên.” Ánh mắt chuyển đến hướng Lãnh Hạ, thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Vệ quốc công chúa vì sao gặp trăm không quỳ?”

Lãnh Hạ ngẩng đầu, ngạo nghễ trả lời: “Nếu hoàng thượng gọi Lãnh Hạ là Vệ quốc công chúa, như vậy Lãnh Hạ lúc này đương nhiên là đại biểu cho Tây Vệ, đại biểu ột quốc gia, làm sao có thể quỳ?”

Tả Trung Trạch hai mắt phun lửa, quay lại phía sau nhìn một cái, phía bên trái lại có một thần tử đi ra, lớn tiếng chỉ trích: “Người đã vào đến Đại Tàn, chính là Liệt vương phi, nếu là nương tử của thần tử, gặp vua đương nhiên phải quỳ.”

Một tia sát khí hiện lên: “Chiến Bắc Liệt, Liệt vương gia có đặc quyền gặp vua không quỳ, bản cung cùng Liệt vương đại hôn, vợ chồng một thể, đặc quyền kia bản cung đương nhiên cũng được hưởng. Lãnh Hạ từng nghe rằng, hậu cung của Hoàng thượng chỉ có mình Hoàng hậu, phu thê tình thâm, tin tưởng rằng Hoàng Thượng cũng cho là như thế”

Chiến Bắc Liệt cười thâm, lời Hoàng hậu ra nói, hoàng huynh kia thật không dám nói gì. Quả thật Chiến Bắc Diễn chỉ sờ sờ mũi xấu hổ ho một tiếng, vẫn chưa phản bác.

“Người rõ là già mồm át lẽ phải, coi rẻ thánh lệnh!” Thần tử kia cắn hận nói.

“Hay! Hay cho câu vợ chồng một thể” Ngoài điện bỗng truyền đến một thanh âm nữ tử trong trẻo, một nữ tử chừng hai mươi tuổi tôn quý, ung dung đi tới.

Nữ tử này đầu đội mũ phượng, một thân cung trang đỏ thắm, mặt mày hiên ngang, dung mạo tươi đẹp, lướt qua Lãnh Hạ ném cho nàng một tia tán thưởng, nhẹ nhàng chớp mắt, kiều mị cười khê, đứng là Đại Tàn Hoàng hậu Tiêu Phượng.

Chiến Bắc Diễn bay nhanh xuống phía dưới, cầm tay Tiêu Phượng, hoàn toàn không đem triều thần để vào mắt, mỉm cười ôn nhu: “Người sao lại đến đây?”

Tiêu Phượng hoàn toàn không để uy nghiêm đế vương vào mắt, giận dữ nói: “Lão nương đến xem đệ muội, còn cần phải có lý do”

Lãnh Hạ khiêu mi, hoàng hậu này giống như lời đồn đại, ngang ngược, tùy tính tự tại. Nàng đưa mắt nhìn khắp, tất cả triều thần đều cúi đầu, không dám ngẩng lên, có thể thấy được hàng ngày bị hoàng hậu ức hiếp không ít.

Chiến Bắc Diển lại hoàn toàn không tức giận, cười cười làm lành: “Đúng, đúng, vi phu hỏi sai rồi”

Tiêu Phượng lúc này mới cười tươi, vung tay lên: “Các người thần tử đừng nhiều chuyện, khó khăn lắm mấy cô đệ muội tiến cung cùng ta du ngoạn” Nói xong nháy mắt với Chiến Bắc Liệt, trêu tức nói: “Người yên tâm, đại tẩu sẽ không bắt nạt nàng.”

Chiến Bắc Liệt xem thường, ta vô cùng lo lắng, nhưng không phải sợ người bắt nạt nàng, ai bắt nạt ai còn chưa biết đâu. Hai mẫu sư tử ngoạn cùng nhau, hoàng cung này cứ coi chừng! (cái này là Liệt ca gọi Hạ tỷ thân thiết như thế, từ bây giờ đến cuối truyện, ca toàn tự mình lái nhai như thế, kaka)

12. Q.1 - Chương 12: Liều Mạng Uống Rượu

Tiêu Phượng là nữ nhi của đương triều đại tướng quân Tiêu Trấn Kiền, có hai huynh trưởng, một đương trấn thủ biên quan Tiêu Cháp Võ, một là đệ nhất tài tử Tiêu Phi Ca.

Nàng từ nhỏ được nuôi lớn như nam nhi, yêu thích cưỡi ngựa bắn tên, lấy múa thương, múa kiếm làm vui, đối với những thứ dành cho thiên kim tiểu thư luôn cười nhạt khinh thường. Nàng cùng Đại Tần hoàng đế có thể nói là thanh mai trúc mã, lâu dần sinh tình kết bái phu thê.

Lãnh Hạ rất có thiện cảm với nữ tử cởi mở, thẳng thắn như vậy, khiến nàng nghĩ tới người bằng hữu duy nhất kiếp trước Kiều Thanh, nàng cũng không câu nệ tiểu tiết, trong sáng, xinh đẹp.

Hai người ngồi trong ngự hoa viên, lúc này đang là giữa hè, xa xa hồ sen tỏa ngát mùi hương, hoa lá muôn màu sắc tựa như bức tranh tươi đẹp.

Một loạt cung nữ bưng khay từ xa xa đi tới, nhanh nhẹn đặt trà lên bàn, Tiêu Phượng vung tay lên, bĩu môi lộ rõ vẻ ghét bỏ: “Trà uống làm gì, vứt đi, mang rượu đến đây.”

Ồn ào một lúc, tất cả cung nữ đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh trả lời: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói.....”

“Đừng có lấy hấn làm có, nhanh chóng đổi rượu mang đến đây!” Tiêu Phượng trừng mắt quát.

“Tiểu thư, ta biết người chỉ thích uống rượu, cái này đặc biệt mang tới cho người.”

Một nữ tử thanh tú khoảng mười bảy mười tám tuổi ôm một vò rượu đến, tuy các ăn mặc là nha hoàn, nhưng vải dệt cực kì quý giá, vừa nhìn cũng biết không giống với cung nữ thông thường.

Tiêu Phượng ngay lập tức hớn hở, mặt tươi như hoa nói: “Cũng chỉ có Minh Nguyệt hiểu ta”

Minh Nguyệt dịu dàng cười, đặt vò rượu lên bàn, hướng phía Lãnh Hạ thi lễ: “Nô tỳ Minh Nguyệt tham kiến Vương phi.”

Lãnh Hạ gật đầu, mở vò rượu ra rót mỗi người một chén, mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua, chưa uống đã mất hồn, đuôi lông mày khẽ nhíu: “Rượu ngon!”

Tiêu Phượng mừng rỡ, cao giọng nói: “Biết thưởng thức!”

Hai người liếc nhau nâng chén uống một hơi cạn sạch, động tác hào sảng ko thua gì nam nhi, tư thế oai hùng hiên ngang ko chút nào nhả nhỏ, buông ly rượu rồi dùng ống tay áo lau khóe miệng.

Tiêu Phượng cười ha ha: “Tốt! Lão nương đã lâu không được vui sướng như thế này.”

Nàng vung tay áo, quát: “Tiếp tục.”

Lãnh Hạ không nói, bưng lên một ly uống cạn sạch, khiêu khích nhìn Tiêu Phượng.

“Lão nương từng này tuổi, chưa từng sợ ai uống rượu.” Tiêu Phượng đập bàn, bưng ly rượu cạn sạch sẽ.

Hai người người tới ta đi, một ly tiếp một ly, chỉ trong giây lát, một vò rượu ngay lập tức đã hết, trên mặt không có lấy chút hồng.

Minh Nguyệt lại nhanh chóng ôm tới hai vò nữa, dịu dàng cười nói: “Tửu lượng của Vương phi thật tốt, bình thường cũng không thấy tiểu thư nhà ta vui vẻ như vậy.”

Tiêu Phượng nhận lấy một vò, để trước mặt Lãnh Hạ, bĩu môi, ý tứ là: tiếp tục, dám hay ko?

Lãnh Hạ khiêu khích: ai sợ ai?

Tiêu Phượng trừng mắt: lão nương hôm nay mà thua, từ giờ sẽ không uống rượu.

Lãnh Hạ ngạo nghễ cười: ta sẽ không thua.

Hai người liếc nhau, một người thẳng thắn, ngang ngược, một người một người tiêu sái ngạo nghễ. (hào hiệp, tự nhiên)

Duyên phận giữa người với người đôi khi kì diệu như vậy, lúc này chỉ qua một cái liếc mắt, hai người đều cảm thấy cảm giác thân quen.

Hai chữ ‘bằng hữu’ nói rất dễ dàng, nhưng để làm được thì rất khó, có lúc một giây trước còn cười đùa vui vẻ, ngay sau đó liền biến thành kẻ thù giương cung bạt kiếm. Dù là ích lợi, quyền thế, hoặc là thiên hạ, nhưng lí do này đều có thể làm hai chữ ‘bằng hữu’ trở mặt. Mà lúc này hai người không biết, mười mấy năm sau, vài chục năm sau, cả hai chưa bao giờ phản bội tình cảm, không vứt bỏ, không tức giận, trở thành bạn bè chân chính giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cả đời là bằng hữu tốt nhất.

Qua một thời gian dài, thời điểm Chiến Bắc Liệt cùng Chiến Bắc Diễn đi vào ngự hoa viên liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Lãnh Hạ lạnh như băng cùng Tiêu Phượng mỗi người một vò rượu tha hồ uống, thần sắc tựa hồ rất vui vẻ.

Mà dưới chân các nàng la liệt vò rượu không, còn xa xa phía sau, ít nhất cũng có mấy chục cái bình.

Hai người liếc nhau, trong mắt đều nổi lửa, nhanh chóng bay qua, một người kéo một nữ nhân, giận dữ nói: “Uống rượu cái gì hả?!”

Tiêu Phượng đang cao hứng lại bị hai người này phá hỏng, thanh âm còn lớn hơn: “Lão nương cứ uống.”

Chiến Bắc Diễn nhất thời không tức giận, bất đắc dĩ nhay huyết thái dương, nhẹ giọng trấn an: “Đây là lo lắng cho thân thể của người.”

Lãnh Hạ gạt tay Chiến Bắc Liệt, lạnh lùng liếc hắt, lại uống một ngụm rượu: “Ta làm gì từ lúc nào đến lượt người quản?”

Chiến Bắc Liệt bị cái thái độ lạnh băng này làm cho tức giận, hung hăng quát: “Mộ Dung Lãnh Hạ, người là Vương phi của bốn vương?”

“Cho nên?” Lãnh Hạ nghiêng người liếc nhìn hắt, không nặng ko nhẹ trả lời một cách mỉa mai.

“Người đừng nghĩ bốn vương thật sự không trị được người!” Chiến Bắc Liệt âm trầm, trong đáy mắt cuộn cuộn gió lốc.

Lãnh Hạ đương nhiên biết hắt muốn nói cái gì, hôm nay giao tranh ba lượt, lần đầu tiên vì hắt khinh địch, lần thứ hai vì mình lừa gạt, lần thứ ba cũng vớ vì trong xe ngựa nhỏ hẹp không thể dùng khinh công. Hơn nữa ba lần hắt đều không dùng đến nội lực, chinh mình tuy rằng thắng nhưng cũng tự hiểu được.

Nếu là hắt thực sự bộc lộ khả năng, chính mình hoàn toàn không có phần thắng. Giống như lúc xuất hiện thích khách, Chiến Bắc Liệt lộ rõ khả năng của hắt, năng không thể nào chống cự.

Nhưng thực chất nàng cũng còn con bài chưa lật, thân thể này chưa qua huấn luyện gì. Đợi một tháng sau, mình khôi phục được trạng thái như trước, đến lúc đó, ai hơn ai còn chưa biết.

Chiến Bắc Diễn cùng Tiêu Phượng đang anh anh tôi tôi nhìn hai người đối chọi gay gắt, cùng nhìn nhau, ha ha hỏi: “Bắc Liệt, có chuyện gì vậy?”

Chiến Bắc Diễn cũng ngạc nhiên nói: “Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi, ai có thể đả thương Đại Tồn Chiến thần đây?”

Chiến Bắc Liệt nghiêng đầu liếc nhìn Lãnh Hạ, hừ lạnh nói: “Vương phi của bốn vương.”

“Phụt...” hai người phun ra một ngụm nước miếng, cảm thấy không thể tin được, Lãnh Hạ kia nhìn nhu hòa, yếu ớt, làm sao có thể đả thương người? Nhưng nếu như là thật sự có thể, người là phu quân của nàng, vô duyên vô cớ đánh người làm gì?

Chiến Bắc Liệt nhìn ánh mắt hai người, biết là không tin, cũng không giải thích, chỉ thầm nghĩ trong lòng, mẫu sư tử kia rất lợi hại!

Tiêu Phượng nhìn hần ko nói gì, vô cùng hưng phấn đề nghị: “Không nói nữa, đi cưỡi ngựa đi! Lần này nhập từ Bắc Yên gần năm mươi con chiến mã, trong đó có một con giống với ngựa của Bắc Liệt, đều đã đả thương vài người thuần ngựa.”

13. Q.1 - Chương 13: Mã Vương

Thảo nguyên xanh mướt, rộng thênh thang.

Bãi ngựa rộng chừng mấy trăm dặm, trải dài, vô cùng rộng lớn.

Tiêu Phượng chỉ phía xa xa nói: “Lãnh Hạ, chính là nơi đó, đây hẳn là lần đầu tiên người đến?”

Chiến Bắc Liệt nhìn bộ dáng nóng lòng muốn làm của nàng, bất đắc dĩ nói: “Sao người cứ thích những trò vận động nguy hiểm, ở khuê phòng theo hoa luyện chữ không phải tốt sao?”

Tiêu Phượng vẻ mặt chế giễu: “Ai muốn làm mấy thứ của tiểu cô nương đó, chơi đùa phải giống nam tử mới thích.”

Lãnh Hạ nhìn phía xa xa, từng con từng con ngựa xếp hàng chỉnh tề, khoảng mấy trăm con. Đa số đều bị nhốt bên trong, còn một số rất ít rải ở xung quanh chuồng, nhưng tất cả đều cách một con ngựa trắng cao to rất xa, dường như là không dám xâm phạm địa bàn của nó.

Con ngựa kia cực kỳ cao lớn, nhàn nhã giậm chân tại chỗ trên mặt đất, thân hình khỏe đẹp, bờm sáng bóng mượt mà, ở giữa đầu một chùm lông màu đen, tư thế oai hùng hiên ngang, uy phong lẫm liệt.

Tiêu Phượng chỉ vào con ngựa trắng hưng phấn nói: “Chính là nó, chính là anh chị em cùng với Điện Xế của Chiến Bắc Liệt, đều là ngựa quý. Lần trước thời điểm Điện Xế tới đây đã đá ngã không biết bao nhiêu mã sư, cuối cùng chịu phục tùng Chiến Bắc Liệt. Ngày đi ngàn dặm, mã vương!” (người thuần ngựa)

Chiến Bắc Diễn lạnh lùng nói: “Người đừng có nghĩ linh tinh. Con ngựa này dị thường, có thể nguy hiểm tới tính mạng. Nhanh chọn một con ngựa khác, không thì ta sẽ bắt người hồi cung.”

Tiêu Phượng tiếc hận bĩu môi nhưng cũng không phản bác lại.

Đi đến gần, con ngựa kia cảm thấy được người đến gần, bắt đầu cảnh giác nhay chồm lên, đuôi ngựa quét tới quét lui trên cỏ, trong mắt tràn đầy sự ngỗ ngược, bướng bỉnh, kiêu ngạo mười phần.

Lãnh Hạ nhìn chằm chằm hai mắt nó, sự cuồng liệt trong đôi mắt ấy làm nàng cảm thấy hưng phấn, chậm bước tới phía nó.

“Nguy hiểm, dừng đi!” Tiêu Phượng kinh hoàng quát một tiếng, con ngựa này cực kỳ nguy hiểm, ngay cả mã sư nhiều năm kinh nghiệm cũng không dễ dàng tiếp cận, nữa là Lãnh Hạ yếu đuối, không có chút nội lực.

Chiến Bắc Liệt cũng hơi nhíu mi, hẳn biết thân thủ của nàng sắc bén kinh người, nhưng thuần ngựa không phải chỉ dựa vào thân thủ tốt là được, đều phải có chút kỹ xảo ở bên trong.

Lãnh Hạ không để tâm mọi người nhắc nhở, nhìn không rời con ngựa. Con ngựa kia cũng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt hiện lên tia khinh thường, lỗ mũi phun khí, bốn vó dậm mạnh trên mặt đất.

Một người một ngựa đối diện, trong mắt đồng thời là cuồng ngạo.

Lãnh Hạ cười lạnh, quả nhiên là bảo mã, người càng không muốn ta càng phải thu phục người.

Đột nhiên, nàng cả người nhảy lên, giữa không trung xẹt qua một đường cong, nhảy lên lưng nó, hung hăng nắm lấy bờm.

Ngựa kia bị đau, kêu lên một tiếng, thân thể hung hăng lắc, muốn nhanh chóng đem người trên lưng hất văng.

Lãnh Hạ nằm úp xuống, dính vào người nó, dù nó lắc như thế nào cũng không mấy may ảnh hưởng đến nàng. Nó lại rống to một tiếng, chạy như điên, tốc độ nhanh như tên bắn.

Bao nhiêu con ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ ở giữa sân đều bị nó làm cho kinh sợ, đều hí một tiếng rồi bỏ chạy.

Chiến Bắc Diễn chau mày, nghi hoặc nói: “Vệ quốc công chúa này biết võ công? Rõ ràng không có nội lực.....”

Chiến Bắc Liệt gật đầu: “Nội lực không có, thân thủ tương xứng với ta.”

Chiến Bắc Diễn nhìn hắn không phải nói đùa, kinh ngạc nói: “Tương xứng cùng người, điều này sao có thể.....”

Một vòng, hai vòng, ba vòng,..... Trong chớp mắt đã chạy năm vòng.

Tiêu Phượng thấy vậy vội vàng kéo tay áo Chiến Bắc Liệt, thúc giục: “Bây giờ còn nói cái này! Mau cứu nàng, nếu bị thương thì làm sao bây giờ?”

Chiến Bắc Liệt chau mày, nhìn chăm chăm một đôi người ngựa giữa sân. Hồi lâu, dần dần dần ra, trong mắt hiện lên tia tán thưởng: “Mẫu sư tử, không cần ta cứu!”

Hai người thấy vẻ mặt này của hắn, liền vội vàng quay đầu lại, hai tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra.

Tốc độ của con ngựa trắng kia dần chậm lại, chạy tiếp một vòng rồi đứng lại. Mà Lãnh Hạ vẫn bình thản trên lưng ngựa, rõ ràng là đã thuần phục được bảo mã của Bắc Yến. (ngựa quý)

Tiêu Phượng hoan hô một tiếng, muốn đi lên kiểm tra nó, ngựa kia ngay lập tức dựng lông, tròng mắt nhìn nàng, giống như chỉ cần nàng lại gần một chút sẽ đá bay nàng.

Lãnh Hạ lập tức nhảy xuống, nhẹ nhàng vuốt ve nó, cười nói: “Về sau, người gọi là Phong Trì.”

Phong trì hí mắt hưởng thụ, vươn đầu lưỡi liếm tay nàng, không còn chút bộ dạng kiêu ngạo như lúc nãy, hoàn toàn là một con mèo nhỏ.

Tiêu Phượng ghen tị, nhào vào lòng Chiến Bắc Diễn tìm kiếm an ủi.

Chiến Bắc Liệt phân phó một thị vệ mang Điện Xế đến, khiêu mi nhìn Lãnh Hạ, khiêu khích: “Một vòng?”

Lãnh Hạ nheo mắt, sao không thể, Chiến Bắc Liệt cũng hiểu được ý tứ của nàng, nữ nhân này chưa bao giờ biết chữ ‘sợ’ viết như thế nào, quả nhiên là cuồng vọng vô cùng.

Điện Xế là một con hắc mã, ở giữa bờm có một nhúm lông trắng. Vừa thấy Phong Trì liền ngay lập tức chạy tới, hai con ngựa vô cùng thân thiết đứng chung một chỗ, quả thật giống như người yêu vậy.

Chiến Bắc Liệt búng tay, Điện Xế không bằng lòng quay về bên người hắn.

Lãnh Hạ vuốt ve Phong Trì, phi thân nhảy lên ngựa, quay đầu nhìn hắn một cái, ngạo nghễ nói: “Bắt đầu?”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, bắt đầu!

Hai người như hai cơn lốc lướt qua thảo nguyên, gió rít gào bên tai. Điện Xế không hổ được xưng là mã vương ngày đi ngàn dặm, tốc độ nhanh không thể diễn tả bằng lời, nhanh chóng chạy quanh một vòng.

Hai người khí thế bằng bằng, tóc tai bay loạn, Tiêu Phượng túm vạt áo Chiến Bắc Diển, buồn bực nói: “Lão nương ghen tị a!”

Chiến Bắc Diển vươn tay xoa đầu, cười nói: “Hai người này thật xứng đôi, chính là không biết tại sao Vệ quốc Công chúa hoàn toàn không giống như lời đồn đại.”

Tiêu Phượng cọ cọ vào tay hắn, bĩu môi nói: “Quản chuyện này làm gì, chỉ cần Lãnh Hạ không có ác ý thì tốt rồi, ta thực rất thuận mắt nàng.”

Vừa dứt lời, một trận cuồng phong quét qua, hai con ngựa đồng thời trở về, hòa!

14. Q.1 - Chương 14: Bạc

Trở về Liệt vương phủ, đã tối muộn rồi.

Lãnh Hạ giữ Phong Trì tại cửa Thanh Hoan Uyển, cũng không buộc nó, để nó tự do tản bộ trong vương phủ.

Một đêm tĩnh lặng.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ đứng giờ rời giường chạy bộ, qua trò khôi hài hôm qua, ám vệ trong vương phủ đều đã thấy nhưng không thể làm gì. Tuy rằng trong lòng oán thầm bộ quần áo lố lằng kia nhưng cũng đành nhắm mắt cho qua, coi như không thấy.

Thời điểm trở lại Thanh Hoan Uyển, báo tổng quản đã đứng ngoài uyển, thấy Lãnh Hạ bèn chạy lại hành lễ, cung kính nói: “Vương phi, nô tài là tổng quản Chu Phúc, Vương gia đang chờ người dùng đồ ăn sáng tại Trân Tu Uyển.”

Lãnh Hạ vừa đi vừa nói: “Cứ để hần chờ, ta tắm rửa trước.”

Chu Phúc hoảng sợ, ông trời ơi, cả Đại Tần ai dám bắt Chiến Thần chờ? Ngay cả Hoàng thượng cũng nhân nhượng với Vương gia ba phần, Vương phi này quả nhiên giống như bọn họ hình dung, cuồng vọng vô cùng!

Không có cách nào, đành phải đi Trân Tu Uyển báo với Vương gia.

“Ầm!” Chiến Bắc Liệt hung hăng nện một chưởng lên bàn cơm, giận dữ nói: “Nữ nhân này!”

Chu Phúc cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt hắn, nhỏ giọng giải thích: “Vương phi sáng sớm đã đi chạy, người vừa về”

Chiến Bắc Liệt khoát tay: “Người đi xuống đi.”

Vừa dứt lời, thì thấy Lãnh Hạ đi tới, không liếc hần lấy một cái, trực tiếp ngồi vào bàn ăn cơm.

Chiến Bắc Liệt ngạc nhiên: “Không phải nói tắm rửa sao?”

Lãnh Hạ lại ngạc nhiên: “Tắm rửa còn phải mất bao lâu?”

Chiến Bắc Liệt trầm nghĩ, tướng sĩ biên quan đúng là dùng từng đó thời gian để tắm rửa, đó là vì chuẩn bị chiến đấu, phải tranh thủ thời gian. Nhưng có cô gái khuê các nào tắm rửa không mất mấy canh giờ, nữ nhân này thật quái thai!

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, nhìn về phía Lãnh Hạ, chỉ thấy nàng như gió thu nhanh chóng lướt qua đồ ăn trên bàn. Động tác thật ra rất tao nhã, nhưng tốc độ kia quả thực làm người ta kinh ngạc.

“Ta ăn no, người từ từ dùng.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng vang lên.

Lãnh Hạ buông đũa, mặc kệ ánh mắt đăm chiêu của Chiến Bắc Liệt ở phía sau thân nhiên ra khỏi Trân Tu Uyển.

Chiến Bắc Liệt âm thầm trầm ngâm, tuy biết rằng nữ nhân này tuyệt đối không phải phé vật công chúa Mộ Dung Lãnh Hạ, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới chính là Đến tột cùng là hoàn cảnh gì tạo nên một nữ nhân như vậy, tính cách lạnh như băng, ra tay tàn nhẫn, trời chưa sáng đã chạy bước, ăn cơm tắm rửa hoàn toàn không có nửa điểm bộ dáng của nữ tử tầm thường, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng chưa từng buông lỏng cảnh giác nửa phần.

Kì quái nhất là Vệ quốc tại sao đưa đến một người như vậy, một người hoàn toàn không hiểu nguy trang che giấu, một người mà chỉ cần liếc mắt liền nhận thấy không thích hợp. Người như vậy là gian tế, có thể không?

Nếu không phải gian tế, vì sao người tới không phải Vệ quốc công chúa mà là nàng?

Một loạt nghi vấn quanh quẩn trong đầu, mày kiếm nhăn lại, chỉ cảm thấy chuyện này ngày càng kỳ lạ.

Lãnh Hạ trở lại Thanh Hoan Uyển, Nghênh Tuyết vừa mới rời giường.

Nàng kinh hoàng đi tới đi lui ngoài Uyển, vừa nhìn thấy Lãnh Hạ bèn quỳ sụp xuống, thỉnh tội nói: “Vương phi, nô tỳ không biết người rời giường sớm như vậy, sau này không dám... nữa!”

Lãnh Hạ thản nhiên liếc nhìn nàng: “Không sao cả”

Nghênh Tuyết sững sờ hồi lâu, giống như nghe nhầm, đôi mắt hơi hơi phấp phồng, nức nở nói: “Vương phi, nô tỳ chưa từng gặp qua chủ tử tốt như người.”

Lãnh Hạ không để ý đến Nghênh Tuyết đang quỳ trên mặt đất đầy cảm động, với nàng, không cần bất cứ kẻ nào hầu hạ cũng đều có thể sống tốt, phóng túng Nghênh Tuyết, chẳng qua cũng vì không sao cả.

Thay đổi y phục màu trắng đơn giản, dặn Nghênh Tuyết không cần đi theo, Lãnh Hạ đi thẳng ra khỏi Thanh Hoan Uyển. Đây là ngày thứ ba nàng đến thế giới này, ngày đại hôn ở trong kiệu, mà hôm qua tiến cung lại ngồi trong xe ngựa, đều không có cơ hội nhìn đường phố một chút, bây giờ vừa lúc có thời gian.

Ra đến đại môn, thị vệ nhìn thấy nàng đều sững sờ, lập tức ngăn lại nói: “Vương phi, không có mệnh lệnh của Vương gia, người không thể ra khỏi phủ.”

“Tránh ra.” Lãnh Hạ giương mi, nàng có có nhiều thời gian như vậy chờ bọn hắn đi thông báo, mà ai biết Chiến Bắc Liệt có đồng ý hay không.

“Vương phi, không có mệnh lệnh của Vương gia ngài không thể ra khỏi phủ.” Thị vệ máy móc lặp lại một lần.

“Ta nói lần cuối, tránh ra....” Khóe môi gợi lên ý cười lạnh, tốt lắm, thị vệ Liệt vương phủ quả nhiên huấn luyện tốt.

“Vương phi, không có.....” Đang nói lú lo thì dừng lại.

Lãnh Hạ hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên ra khỏi vương phủ.

Ám vệ âm thầm chép miệng, tiểu Vương phi này ra tay nhanh như thế nào, chỉ nháy mắt, không nhìn rõ làm như thế nào, bốn huynh đệ đã nằm trên đất.

Không đúng! Bẩm báo Vương gia!

Lúc này Chiến Bắc Liệt còn đang tự hỏi mục đích Lãnh Hạ đến đây, nghe thấy ám vệ hồi báo, khiêu mi, đang nghi hoặc mục đích người tới nơi này, không ra phủ mới kỳ quái, có động tác mới tốt. Hắn gật đầu nói: “Không sao cả, Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện, ba người các người đuổi theo.”

“Rõ!” Trong phòng bỗng truyền đến ba tiếng trả lời, lập tức thanh âm tay áo phát qua rất nhỏ vang lên.

Trong thành Trường An, ngã tư rộng lớn bằng phẳng, bốn phương thông suốt. Bảy tám cái xe ngựa song song cũng không cản trở đường đi lối lại, hai bên đường san sát nhà lầu, gác tía, từng mảnh từng mảnh ngói xanh kiêu diễm, hàng loạt công trình kiến trúc cao vút sừng sững.

Lãnh Hạ mới đến thế giới này, cho nên nhìn cái gì cũng nhất thời thấy mới mẻ.

Trên đường cực phần hoa náo nhiệt, cửa hàng san sát, đông như trẩy hội, muôn hình muôn vẻ, các âm thanh rao hàng hỗn hợp. vui cười tức giận mắng mỗ không dứt bên tai.

Đột nhiên, mây liễu chợt nhú, không có bạc!

Thế nhưng lại quên, Lãnh Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêng tai lắng nghe, hồi lâu, khóe miệng chậm rãi gợi lên một độ cong nhẹ nhàng.

Cuồng Phong là một nam tử hai mươi tư tuổi, cương nghị, hấn dâm dâm chọc chọc Lôi Minh cùng Thiểm Điện bên cạnh, kinh sợ nói: “Vương phi đâu?”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Sao trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi?”

Lôi Minh trừng mắt hung hăng vỗ đầu Thiểm Điện: “Còn không mau tìm. Lạc mất Vương phi về làm sao bẩm báo với Vương gia.”

Ba người còn chưa hành động, đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi qua, dựng tóc gáy, đây là trực giác nguy hiểm của ám vệ, phía sau có người. Cuồng Phong trước tiên xoay người xuất chiêu đánh thẳng phía sau, Lôi Minh cùng Thiểm Điện theo sát sau đó nhanh chóng tách ra

làm thành thế gọng kìm, ba phương, ba thế tấn công trong chớp mắt.

Người tới phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu tránh chiêu phong của Cuồng Phong, bàn tay nhanh như chớp đặt tại cổ họng hắn, tay kia thì ngăn cản quyền phong của Thiểm Điện, trở tay bóp phía trên cổ họng hắn, hai chân kẹp lấy cổ Lôi Minh.

Một chiêu, ba người đều bị chế trụ không thể động đậy.

Ba người kinh hãi muốn thấy rõ bộ mặt kẻ vừa đến, đều trừng mắt, há miệng, ngây ra như tượng.

Vương.....Vương phi?

Người tới đúng là Lãnh Hạ!

Nàng buông ba người ra, lạnh như băng nói: “Bạc.”

15. Q.1 - Chương 15: Sông Bạc Thẳng Tiến

Thiểm Điện ngoáy ngoáy lỗ tai, nháy mắt hỏi Lôi Minh: Vương phi có ý gì?

Lôi Minh trừng mắt: cần bạc!

Cuồng Phong nhìn trời: Liệt Vương phi lại có thể không có bạc.

Lôi Minh nhướn mày: chả lẽ không đúng ý tứ này?

Lãnh Hạ không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Bạc!”

Ba người nhất thời run lên, lấy ra toàn bộ bạc trên người hai tay dâng, ân cần nói: “Vương phi, có đủ không?”

Lãnh Hạ xem đồng bạc trong tay, nhíu mày hỏi: “Đây là nhiều hay ít?”

“Phụt...” Ba người phun ra một ngụm nước miếng, Lôi Minh vội vàng nghiêm nghị trả lời: “Ba trăm hai”

“Ba trăm hai..... làm được gì?” Lãnh Hạ nhíu mi, người cổ đại thật là phiền toái.

Ba người khóc không ra nước mắt, Vương phi a, đây là ba tháng lương của chúng ta đó! Ba trăm hai có thể làm gì, cái này phải nói như thế nào a!

Thiểm Điện vẻ mặt đau khổ, cân nhắc nói: “Cái này..... Vương phi nếu sống phóng túng tại thành Trường An này, về cơ bản..... là đủ.”

Nàng lại hỏi: “Trong thành Trường An, nơi làm vũ khí tốt nhất là ở đâu?”

Lôi Minh gãi đầu, tội nghiệp trả lời: “.....Vương phi, dọc theo đường này đi đến đầu phố, rẽ phải có một ngõ, đi vào nhà thứ ba, không có cửa trước, chủ tiệm là người khéo léo nhất thành.”

Lãnh Hạ vừa lòng gật đầu, mũi chân nhẹ nhún, áo trắng bay bay, nhanh chóng chạm đất.

Ba người lệ rơi đầy mặt, liếc nhau, đi theo tiếp không? Lập tức thấy được kết quả giống nhau trong mắt đối phương, tiểu Vương phi thân thủ nhanh nhẹn, trình độ trinh sát có khi còn cao hơn chúng ta, theo theo cái rắm!

Theo lời Cuồng Phong, tìm được tiệm vũ khí, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ đi vào. Trong phòng rất nóng, nguồn nhiệt cuộn cuộn dâng lên.

Một lão nhân khoảng năm sáu mươi tuổi ngồi xồm bên lò lửa, gầy gò ngăm đen, mặt dầm mồ hôi. Hắn nhìn thấy Lãnh Hạ khoác trên vai tay nải, lau mặt hỏi: “Cô nương, có vũ khí gì lão có chẳng?”

Lãnh Hạ lấy ra một bức tranh vũ khí từ ống tay áo, đây là tranh đêm qua nàng thức làm, là một sát thủ, đối với vũ khí tất nhiên là vô cùng hiểu rõ. Tuy rằng thế giới này không có vũ khí hiện đại tiên tiến, nhưng có thể thay đổi một chút, càng thích hợp để nàng sử dụng.

Lão nhân cầm bản vẽ nghiêm túc nghiên cứu, trong mắt tinh quang chợt lóe, tán thưởng liên tục, trong miệng thì thầm: “Khéo léo tuyệt vời..... Khéo léo tuyệt vời a!”

“Mấy ngày? Bao nhiêu bạc?” Lãnh Hạ trực tiếp hỏi.

Lão nhân lưu luyến nhìn bản vẽ, đánh giá Lãnh Hạ hỏi: “Đây là cô nương vẽ? Tinh xảo cực kì a! Nhưng mà, vật liệu cũng rất quý giá, tốn nhiều thời gian lại.....”

“Mấy ngày? Bao nhiêu bạc?” Lãnh Hạ không kiên nhẫn hỏi lại một lần.

Lão nhân xoa tay, cười khà khà: “Ba nghìn hai. Một tháng”

Lãnh Hạ nhún mày, trong mắt hiện lên một tia sát khí, ba ám vệ kia lại dám lừa ta.

Lúc này, ba người đang trên đường về Vương phủ, không hẹn mà cùng nhau chợt thấy lạnh sau đầu, hắt xì một cái, vuốt cánh tay nói: “Sao mùa hè lại lạnh thế nhỉ?” Nếu bọn họ biết suy nghĩ của Lãnh Hạ bây giờ, chắc chắn sẽ ngẩng đầu nhìn trời hô to oan uổng, ba trăm hai sống phóng túng quả thực đủ a, chính là người không nói muốn chế tạo vũ khí nha!

Lãnh Hạ đi ra khỏi tiệm vũ khí, đi thẳng hướng sông bạc, nếu trong tay đã có tiền vốn, như vậy kiếm tiền đối với nàng dễ như trở bàn tay.

Bên cạnh ngõ nhỏ này có một sông bạc, bảng hiệu rất lớn treo ngoài cửa, màu vàng lấp lánh đề bốn chữ to: “Sông bạc Tứ Hải”, trái phải cửa đi có một vẽ đối:

“Cười ghênh phương hướng khách

Hỉ nạp xuân hạ thu đông tài.”

Lãnh Hạ xốc rèm cửa lên, sải bước đi vào trong.

Sông bạc khoảng hai tầng, không khí ngột ngạt, tiếng hô rung trời, chặt như nêm cối, nơi nơi tràn ngập hơi thở vàng son. Dòng người đi lại lộn xộn, đủ mọi hạng người, thanh âm la hét ồn ào, tiếng xúc xắc không dứt bên tai, âm âm như một cái chợ.

Trong đó mọi người đều đứng trước cái bàn, một đại hán cởi trần đưa tay lắc xúc xắc. “Ầm” một tiếng, đập cái chén lên mặt bàn, cao giọng reo: “Mua đại, mua tiểu”

Mọi người đều đem bạc vút ở ô “Đại Tiểu” trên mặt bàn. Trong chớp mắt trên bàn đã đầy tiền cược, bạc, vàng,... rực rỡ muôn màu.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ vút ba trăm lượng bạc vào ô “Đại”, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái tuyệt sắc nhưng lạnh lẽo, một bộ bạch y ngạo nghễ, ở giữa một đám dân cờ bạc vô cùng nổi bật, như tiên nữ từ trong tranh bước ra, nhiều người liếc nhìn nàng về khinh nhờn.

Cô gái không nhìn xung quanh, khẽ mở miệng: “Mở”

Đại hán giật mình phản ứng lại, hô to một tiếng: Mở!”

Bốn bốn sáu, đại.

Bốn phía nhất thời ồ lên, người thua thì chửi bậy còn kẻ thắng thì hoan hô liên tiếp.

Đại hán lại tung chén lên, vợ xúc xắc vào trong đó, rồi nhanh chóng lắc rồi đập xuống bàn, quát: “Mua đại mua tiểu”

Lãnh Hạ đem tất cả bạc đặt vào ô “Đại”

Mở chén, ba năm sáu, đại.

Đại hán liếc nhìn nàng một cái, lại bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, lúc này, dân cờ bạc vây quanh Lãnh Hạ ngày càng nhiều, tất cả đều mở to mắt nhìn thỏ nhin.

“Ầm” đại hán lại hung hăng đập chén lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mua đại mua tiểu”

Lãnh Hạ đem đồng bạc như núi trước người đổ lên “Tiểu”, trong giây lát mọi người thở ra một hơi, đều đem tiền đặt cược đặt vào “Tiểu”

Đại hán tay hơi run run, tiểu tổ tông này đã thắng mấy vạn lượng, lại thắng tiếp, chính mình cũng sẽ không tiếp tục làm được nữa, trực tiếp cuốn gói chạy lấy người là được rồi. Hắn run rẩy mở chén, hai hai ba, tiểu.

Thoáng chóng, tiếng hoan hô không ngừng, mọi người nhìn Lãnh Hạ như thần thánh, trong mắt đều là sùng bái.

Lãnh Hạ gom tất cả số bạc của mình lại, đổi thành ngân phiếu rồi xoay người rời đi. Nàng cùng sòng bạc này không oán không thù, chẳng qua chỉ là nghĩ muốn thắng chút bạc thôi, không cần..... đuổi tận giết tuyệt (diệt sạch)

Đại hán phía sau thở phào, tiểu tổ tông đi rồi a~ nhanh đi bẩm báo cho ông chủ.

Lãnh Hạ vừa ra khỏi sòng bạc, tai khẽ nhúc nhích, trong mắt sát khí âm trầm chợt lóe, khóe miệng gợi một nụ cười lạnh, tốt lắm cho các ngươi một con đường sống, ngược lại các ngươi lại không biết tốt xấu.

16. Q.1 - Chương 16: Tử Thần Đến

Từ trong ngõ nhỏ, một cô gái tuyệt sắc bước ra, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng cười to đầy âm loạn: “Tiểu cô nương, vừa rồi thắng không ít bạc đâu.”

Cô gái chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy đứng ở đầu ngõ là một đám hán tử khoảng hai mươi hai sáu tuổi, cầm đầu là một người lẻo lét, xấu xí, lấm la lấm lét, giờ phút này đang dùng cặp mắt đầy ác ý nhìn nàng, tiếp đến là hán tử cùng bọn tay chân.

Hắn thấy cô gái quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia tham lam, vẻ hưng phấn biểu hiện rõ trong lời nói, từng bước từng bước tiến lại gần nàng: “Tiểu cô nương, vừa rồi ở trong sòng bạc vận may không tồi a! Hôm nay bản công tử tới giáo dục ngươi, trong thành Trường An này không phải sòng bạc nào cũng có thể thắng.”

Nghe ý tứ hắn nói, hắn là sòng bạc Tứ Hải có người đứng sau. Khóe môi gợi lên ba phần đùa cợt, gương mặt đậm ý khinh thường, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái.

Hắn lấy ra một sợi dây thừng dài, tung tung trong tay, đùa giỡn nói: “Nhưng bản công tử thay đổi chủ ý! Tiểu cô nương nhan sắc hơn người, bộ dáng xinh đẹp thật làm cho ta thương a!”

“Tiểu cô nương khiến các ca ca thương a!” Các âm thanh cười vang liên tiếp vang lên phía sau hắn, mang theo vài phần ác ý cùng dâm loạn.

Hắn giơ tay lên, âm thanh ồn ào phía sau ngưng bật: “Muội muội, đi theo ca ca về phủ làm thiếp thứ mười ba đi, ca ca nhất định thương yêu.....”

Đang nói líu lo chợt ngưng bật!

Biểu tình không tốt còn hiện lại trên gương mặt hắn, nhưng làm thế nào cũng không nói được nữa, thân mình ngăn không được mà run rẩy, như một con gà rừng bị nắm yết hầu. Trong mắt tràn đầy hoảng sợ, mồ hôi vã ra như tắm, sắc mặt tái nhợt vô cùng, biểu tình ác ý kia cùng thần sắc này cùng lúc trên mặt hắn làm ra một tư thái quái dị vụn vẹo.

Sát khí lạnh như băng mà dữ tợn lan tràn trong ngõ nhỏ, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, gió lạnh gào thét.

Máu, máu đầy đất, màu đỏ tươi của máu như suối chảy dưới chân, màu máu tươi tanh tưởi, buồn nôn đầy trong không khí.

Thi thể, màu máu đỏ nhuộm cả bầu trời!

Tại sao có thể như vậy?

Tại sao có thể như vậy!

Vừa rồi hắn không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không thấy, chỉ cảm thấy một cô gái nhỏ nhu nhược đột nhiên biến thành ác quỷ tới từ địa ngục, ánh sáng rực rỡ xa dần, một màu đen tối dần bao trọn hắn, vô cùng âm u lạnh lẽo, như là tử thần vừa đến.

Cô gái tươi cười, nụ cười này thật đẹp, như đoá Bạch liên trên đỉnh thiên sơn nở rộ, nhưng lại cho hắn một cảm giác âm trầm đáng sợ, sờn gai ốc, đây là nụ cười đến từ địa ngục, hắn giống như nghe được tiếng gọi của tử thần, cánh cửa dẫn đến địa ngục như đang từ từ mở ra trước mắt.

Lập tức, cô gái ấy di chuyển, như ma quỷ xuất hiện phía sau hắn, chỉ trong giây lát, một đám hán tử khỏe mạnh toàn bộ đã chết.

Toàn bộ giống nhau, bị cắt cổ mà chết.

Không kêu gào, la hét, thậm chí không có âm thanh binh khí chạm nhau, có chăng chỉ là âm thanh xương cốt gãy vụn, tiếng máu tươi chảy róc rách như tiếng nước.

Y phục trắng không dính một vết máu, cô gái thản nhiên lộ ra một nụ cười yếu ớt, hắn kinh hoàng lui về sau vài bước, ngồi phịch xuống trong vũng máu, không ngừng run rẩy, một không gian tĩnh mịch, chỉ có thể nghe thấy tiếng răng hắn va vào nhau không ngừng.

Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, hắn chạy ra ngoài ngõ.

Rời xa nơi này. Nhất định phải rời xa ác quỷ!

Ánh mắt cô gái dừng ở cửa ngõ, khẽ mở miệng: “Ngăn hắn lại, bằng không, người cũng chết.”

Người nọ quay người lại đối mặt với cô gái, phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, cúi đầu, thân thể run nhẹ, nhưng lời nói ra lại cực kỳ bình tĩnh: “Cô nương bớt giận, tiểu nhân theo đuôi cô nương tới đây không hề có ác ý, chính là nhất thời lòng tham nổi lên, cô nương đại lượng tha thứ.”

Cô gái nhếch mi, cười nhạt hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Người nọ thoáng ngẩng đầu, gương mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú, chắc chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, có vài phần thông minh cùng kiên nghị, hắn lại dập đầu một cái, cung kính trả lời: “Tiểu nhân Lâm Thanh, khi còn nhỏ có học qua sách vở, sau trong nhà gặp chuyện, trở thành kẻ đầu đường xó chợ trộm cắp qua ngày. Nếu cô nương thấy tiểu nhân hữu dụng, tiểu nhân chắc chắn trung thành và tận tâm, thề sống thề chết nguyện trung thành.”

Cô gái nhìn hẩn thật lâu, vẫn không nói gì, sâu thẳm trong ngõ nhỏ đột nhiên yên tĩnh. Rốt cục, khoe môi vẽ nên một độ cong vừa lòng gật đầu nói: “Trời bọn chúng lại, chờ ta quay lại.”

Nàng xoay người đi vào tiệm vũ khí, đem ba nghìn lượng bạc ném trên bàn, lão nhân cầm ngân phiếu, vui mừng rạo rức, hớn hờ cười: “Cô nương yên tâm, một tháng sau quay lại, lão già này không lừa đảo đâu.”

Cô gái này đúng là Lãnh Hạ thắng mấy vạn ngân phiếu từ sông bạc.

Nàng liếc nhìn lão nhân cảnh cáo, giọng điệu lạnh như băng: “Nếu ta biết đồ vật này người tạo ra cho người thứ hai.....”

“Không dám, không dám, cô nương yên tâm.” Lão nhân vội vàng gật đầu cam đoan, làm việc này một đời đương nhiên có mắt nhìn người, cô nương này trang phục có vẻ tầm thường nhưng vải dệt vô cùng tốt, nhẵn nhụi mềm mại, trơn bóng, không phải thứ mà kẻ giàu có bình thường có thể mặc. Còn có ánh mắt kia ngạo nghễ vô cùng, tỏa ra sự tôn quý, nói không chừng chính là người trong cung, làm sao hẩn có thể đắc tội được.

Lãnh Hạ ra khỏi tiệm vũ khí, Lâm Thanh đã đợi sẵn ở bên ngoài, dùng dây thừng buộc tất cả thi thể lại, tiện thể không biết kiếm ở đâu được một xe đẩy, chất toàn bộ thi thể lên đó, cung kính đứng đợi một bên.

Hẩn không phải không nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng cô nương kia thân thủ sắc bén, lại tàn nhẫn, nếu làm không tốt có thể khiến cái mạng vừa vất vả tìm về lại bị vứt bỏ, không bằng thành thật theo cô nương kia, tuy không có tự do nhưng còn mạng, có lẽ có thể báo oán một ngày kia.

Tốt lắm, người chân chính thông minh thì nên biết lúc nào cần thu lại sự thông minh của mình. Lãnh Hạ vừa lòng nhún mi, sát khí trong mắt chợt hiện lên, lạnh như băng: “Kéo theo ta, mang người đi đập phá.”

17. Q.1 - Chương 17: Bưư Hãn Ô Cùng

Lâm Thanh nhìn thần sắc của nàng cũng biết lần này bảo toàn được mạng nhỏ rồi, thả lỏng thở ra một hơi, nhưng chợt nghĩ đến lời nàng vừa nói, trừng mắt lớn.

Này.....này này này..... cô nương này có ý gì?

Nếu hẩn nghe không lầm, hẩn là muốn mang mình đi đập phá sông bạc Tứ Hải.

Hai người bọn họ, trong đó còn có một người công phu không hơn người chết bao nhiêu là mình, đi đập phá sông bạc lớn nhất thành Trường An?

Được rồi, tuy rằng hẩn thừa nhận cô nương vô cùng dũng mãnh nhưng dù có là hổ cũng không địch nổi nhiều người nha. Hơn nữa sông bạc Tứ Hải cũng không phải sông bạc nhỏ đơn giản, có thể là đệ nhất sông bạc sao có thể không có kẻ đứng sau?

Lâm Thanh cúi mặt, cố suy nghĩ, cuối cùng nhỏ giọng: “Cô nương, sông bạc Tứ Hải có đương kim thừa tướng Tả Trung Trạch làm chỗ dựa, mà lão bản chính là cháu trai thừa tướng, công tử của lễ bộ thị lang Lý Tuấn, tên vừa này là Chu Cát, bà con xa với Lý Tuấn. Gia thế này....chúng ta không thể trêu vào a!”

Trách không được sông bạc này làm loạn như thế, thì ra có Tả Trung Trạch kia đứng sau, Lãnh Hạ khiêu mi, trông mắt hiện lên vài tia hứng thú, đã như vậy, sông bạc kia không thể không phá.

Lâm Thanh cảm thấy nghi hoặc, vừa rồi trong mắt cô nương hiện lên..... có thể gọi là gian trá đi.

Lãnh Hạ khẽ cong khoe miệng, sải bước về phía trước, Lâm Thanh kéo xe đẩy theo sát. Tuy rằng có vài phần lo lắng nhưng cũng không dám làm trái ý nàng, dù sao sự bưư hãn của nàng hẩn cũng đã được chiêm ngưỡng.

Tới cửa sông bạc Tứ Hải, Lâm Thanh dừng lại hỏi: “Cô nương, bây giờ làm như thế nào?”

Lãnh Hạ cười lạnh: “Trực tiếp đẩy vào đi”

Lâm Thanh run rẩy, được rồi, cho tới bây giờ hắn mới hiểu được chủ tử mình vừa nhận, bưư hãn vô cùng!
Nàng kéo màn che cửa xuống, nhắc Chu Cát lên dùng sức ném vào trong.

Lúc này trong sông bạc đang vô cùng náo nhiệt, thanh âm la hét không dứt, ai ai cũng chìm đắm vào bài bạc.

Đột nhiên ầm một tiếng, một người tựa như búp bê bị ném tới cầu thang, rồi lặn ngược trở lại, nằm ở đại sảnh tầng một.

Thoáng chốc, cả đại sảnh yên tĩnh hẳn, lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lần ném này dùng sức quá nhiều, Chu Cát đau đớn nằm trên đất rên rỉ, toàn thân đều đau đớn, từ từ đứng dậy cao giọng mắng: “Con mẹ nó! Bản công tử sao lại nằm trên mặt đất. Kẻ nào làm?”

Nghe lời mắng mọi người đều nhận ra, kẻ vừa bị ném là lão bản sông bạc Tứ Hải. Giỏi thật, có người dám gây chuyện ở đệ nhất sông bạc Trường An.

Quả thực không muốn sống nữa!

Nhất thời mọi người đều nhìn phía Chu Cát vừa bị ném, chỉ thấy trước cửa một thiếu nữ đẹp như tiên nữ, áo trắng như tuyết, mặt tựa phù dung, vẻ mặt lạnh nhạt, đầy ngạo nghễ, nhất là đôi mắt phượng, như tràn ngập phong tình, ánh mắt nàng như nhìn thấy hết mọi người trong sông bạc nhưng không ai đáng để nàng đặt vào trong mắt.

Đúng là cô gái vừa thắng mấy vạn lượng bạc.

Đứng sau nàng là một thiếu niên thanh tú, bên cạnh là một chiếc xe đẩy, trên đó.....

“A!!!” tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, dần dần tiếng hét ngày càng nhiều, càng lớn.

Thật sự là ầm ĩ, Lãnh Hạ nhảy huyệt thái dương, nói với Lâm Thanh: “Làm bọn họ yên tĩnh!”

Lâm Thanh cũng thông minh trèo lên trên bàn bạc, cất cao giọng nói: “Yên lặng một chút, hôm nay cô nương nhà ta tới đây, chỉ là đòi sông bạc Tứ Hải một câu trả lời, những người khác tuyệt đối không bị liên lụy.”

Lời nói ra, mọi người nửa tin nửa ngờ lui về phía tường, để lại một khoảng không rộng rãi.

Lúc này Chu Cát đã thấy Lãnh Hạ, mọi chuyện xảy ra như đang lặp lại trước mắt, hắn run rẩy lui về sau mấy bước, vịn tay vào cầu thang, sắc mặt tái nhợt nói: “Người.....người muốn làm gì? Nơi này là sông bạc Tứ Hải!”

Nói xong trong mắt hiện lên vài tia vui mừng, đúng vậy, nơi này là sông bạc Tứ Hải, là địa bàn của bản công tử. Còn không đợi hắn gọi, một đám người cường tráng đi xuống, khoảng ba bốn mươi người, hắn là nghe tiếng ồn ào nên xuống trấn áp.

Chu Cát quát to: “Trời nàng lại! A.....không đúng! Là giết nàng!”

Lúc này đã hoàn toàn không còn ý tưởng nạp thiếp, để một nữ nhân như vậy trong nhà, không biết bao giờ nàng cho người một đao, quả thực là tìm đường chết. Mỹ nữ thôi, thế gian nơi nào không có, chỉ cần hắn muốn, còn không phải xua như xua vệt. Hắn đã quyết định lấy mạng nàng lúc này.

Đám tay chân bao vây Lãnh Hạ, từ bốn phương tám hướng hùng dũng tiến lên.

Lãnh Hạ mỉm cười, chỉ là ý cười kia nhìn thế nào cũng thấy lạnh lẽo, hai mắt sắc bén.

Bỗng nhiên, nàng động. (di chuyển)

Như một cơn bão quét ngang bầu trời, nơi nào nó đi qua cây cối đổ rạp.

Sát khí nồng đậm, dữ tợn từ cơ thể tỏa ra dường như ngưng tụ, một người tràn đầy hơi thở giết chóc, vô tình, lạnh như băng, tàn nhẫn khát máu!

Trong nháy mắt, toàn bộ nằm trên mặt đất.

Lãnh Hạ lần này không đuổi tận giết tuyệt, chỉ là điểm huyết vị sau đầu, làm họ mê man. Công phu nàng tập là để giết người, chỉ có thể giết người hoặc chế trụ, đánh nhau? Nàng sẽ không.

Bốn phía, dân cờ bạc xem cuộc chiến càng nhích gần tường hơn, cô nương này thực đáng sợ!

Chu Cát hai mắt đại ra, mặt xám như tro tàn, Lâm Thanh đứng trên bàn gỗ, trong đôi mắt chứa đựng rung động, sùng bái, khát khao chờ mong, có lẽ đi theo cô nương thực sự có hy vọng báo thù.

Lãnh Hạ trong mắt lãnh liệt khiếp người, phát tay hét lớn: “Phá cho ta!”

Lâm Thanh cao hứng, hưng phấn nhảy xuống bàn, cầm ghế ném về phía trước.

“Ầm ầm.....” một chuỗi âm thanh không ngừng vang, qua nửa nén hương, cả một tầng sông bạc đã bị phá nhừ, bụi tung mù mịt, quả thực là một phế tích.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Ba tiếng vỗ thanh thúy đột nhiên vang lên giữa không khí vô cùng ngột ngạt.

18. Q.1 - Chương 18: Nói Điều Kiện, Theo Ta

Lãnh Hạ trầm nghĩ, rốt cục đã đến.

Quay đầu nhìn lại, một người khoảng hai mươi tuổi, nhìn rất đứng đắn nghiêm chỉnh, xem xét qua Lãnh Hạ, ánh nhìn thật khiến người ta không thoải mái. Hắn mặc lục bào, tay cầm chiết phiến, bộ dáng nhất mực phong lưu. (áo xanh; quạt xếp)

Phía sau có mấy tùy tùng, trong đó có một người hơn năm mươi tuổi, trong mắt tinh quang chột lóe, nhìn là biết người lão luyện.

Lãnh Hạ nhìn phía Lâm Thanh, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, không tiếng động nói ra hai chữ Lý Tuấn. Quả nhiên, chính là lão bản phía sau, cháu trai Tả Trung Trạch, công tử lễ bộ thượng thư Lý Thành Ân.

Lý Tuấn nhìn xe đẩy thi thể, bất ngờ hoảng sợ, lúc sau ra vẻ trầm ổn, dùng tầm mắt ở đám tay chân cùng phế tích sông bạc, hừ lạnh nói: “Bản công tử muốn biết, ai dám gây rối ở sông bạc Tứ Hải?”

Lâm Thanh nhìn Lãnh Hạ không chút lo lắng, trong lòng ít nhiều hiểu được, cô nương nếu biết người đứng sau sông bạc quyền lực như thế còn dám làm những chuyện này, tuyệt đối là thân phận không tầm thường.

Thực ra hắn chỉ đoán đúng một nửa, Lãnh Hạ quả thật không lo lắng, cũng bởi vì thân phận chính mình, hôm nay đừng nói nàng là Đại Tần Chiến thần Vương phi, dù có là một người bình thường, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho những kẻ khiêu khích người của mình.

Trong lòng nàng, nàng luôn luôn là sát thủ chi vương của thế kỷ XXI, không có bất kỳ kẻ nào trêu chọc nàng còn bình an vô sự.

Lâm Thanh không biểu hiện ra vẻ bất an nữa, phỉ phỉ tro bụi trên người, chỉ vào Chu Cát trả lời: “Lý công tử hỏi thật đúng lúc, sông bạc Tứ Hải là Trường An đệ nhất sông bạc, chẳng lẽ cũng chỉ thu, không cho thắng? Cô nương nhà ta thắng bạc, ra cửa liền bị hắn chặn đường, việc này còn mời Lý công tử cho ta một lời giải thích”

Dân cờ bạc nghe xong cũng hiểu được, thì ra là thắng không cho người ta đi, sông bạc mở ra là để kiếm tiền, cô nương kia chơi có gần nửa canh giờ thắng mấy vạn lượng bạc, số tiền lớn như vậy, sông bạc nào cũng sẽ không để nàng mang đi.

Lý Tuấn vừa nhìn thấy Chu Cát liền tức giận, chuyện này cũng không phải làm lần đầu, nếu toàn bộ người dân thắng bạc, còn kiếm cái gì? Nhưng lần này khó giải quyết hơn, người ta làm náo loạn cả sông bạc.

Hắn ra dấu với Chu Cát, Chu Cát hiểu ý, tuy rằng có e ngại, cũng không dám phản kháng: “Đó là vì bản công tử tra được nàng gian lận”

Lâm Thanh mặt đỏ lên tức giận: “Các người đừng có ngậm máu phun người! Cô nương nhà ta quang minh chính đại thắng, mọi người đều thấy!”

Lý Tuấn cười nói: “Sòng bạc này đã mở mười mấy năm, cũng không phải thua không dậy nổi, cô nương này trước gian lận, sau phá phách, hôm nay nếu các người không giải thích, ta sẽ không bỏ qua”

Lâm Thanh dù sao cũng còn trẻ, có điều không hiểu, ở đâu cũng giống nhau, lời của kẻ có quyền chính là đạo lý.

Lãnh Hạ trào phúng cười, ngăn Lâm Thanh đang định tiếp tục cãi vã, khinh thường nói: “Nói điều kiện, ta theo!”

Lý Tuấn neho mắt nhìn cô gái phía đối diện, rõ ràng lạnh nhạt, khí thế lại áp chế mình, tựa như nhìn xuống chúng sinh, mọi người trong mắt nàng không bằng con kiến.

Hắn cố sức áp chế xấu hổ và giận dữ, xòe quạt, cắn răng nói: “Được, chúng ta dựa vào quy củ sòng bạc. Một ván định thắng thua, nếu người có thể thắng cao thủ bên người ta, việc này liền xóa bỏ, còn nếu không.....”

Nam tử phía sau bước ra, cười cười nói tiếp: “Nếu không thể, làm thị thiếp của công tử nhà ta, ngày ngày bưng trà hầu hạ! ha ha ha.....”

“Bốp!” Một tiếng thanh thúy vang lên, nam tử lão đảo từng bước, chỉ thấy trên mặt hắn năm dấu tay đỏ tươi.

Nhìn cô gái đối diện, dường như nàng chưa bao giờ di chuyển, nhưng lại khiến hắn hoàn toàn không phản ứng kịp.

Cô gái lạnh giọng quát: “Câm miệng, không thì coi chừng mạng người”

“Nếu ta thắng, sòng bạc Tứ Hải thuộc về ta”

Lâm Thanh đột nhiên ngẩng đầu, cô nương này làm mọi việc quả thực vì sòng bạc này.

Lý Tuấn cảm thấy kinh hãi, người của hắn có thể nói là cao thủ chốn giang hồ, vậy mà không đỡ được của nàng một chiêu, nàng....nàng đến tốt cùng là ai? Hắn tự trấn an, công phu đồ thuật rất tốt, có thể nói là giang hồ đệ nhất đồ vương, tuyệt đối không thua. (đánh bạc)

Rốt cục thả lỏng, gật đầu nói: “Được!”

Mọi người bước lên tầng hai, vô cùng tráng lệ, lấy bình phong chia thành từng gian, rất giống sòng bạc ở hiện đại.

Nam tử đứng một đầu bàn, kiêu ngạo nói: “Đừng nói lão phu khi dễ người, đánh cuộc gì tùy người chọn”

Lãnh Hạ khẽ cười: “Tùy”

Được, ta cho người tùy, hắn bị vẻ cuồng vọng của Lãnh Hạ làm tức giận, vung tay lên, hừ lạnh nói: “Đồ lớn nhỏ”

Gã sai vật nhanh chóng bưng lên một khay có sáu xúc xắc ngà voi, vừa nhìn là biết không phải vật thường.

Nam tử ném sáu quân xúc xắc cho nàng, đắc ý nói: “Nhỏ, người thắng”

Lãnh Hạ tiếp nhận sáu quân xúc xắc, gật đầu nói: “Được”

Lúc này mọi người nín thở chờ đợi, lần này hắn là một màn đồ thuật xứng danh cao thủ.

Thực ra trong lòng bọn họ đã phán Lãnh Hạ tử hình, dù sao đồ thuật cũng không thể chỉ dựa vào may mắn. Cô nương này tuy ban này bách chiến bách thắng nhưng cũng chỉ đủ chứng minh nàng nỗ lực hơn người, về phương diện đồ thuật cũng không dám chắc. (khả năng nghe)

19. Q.1 - Chương 19: So Đồ Thuật

Liệt vương phủ, thư phòng.

Chiến Bắc Liệt ngồi sau bàn, nhìn ba tên ám vệ cúi đầu khó xử trước mặt, nhay huyết thái dương, vẻ mặt “chỉ tiếc sắt không thành thép”, trầm giọng hỏi: “Sau đó thế nào? Các người ảo não trở về đây?”

Cuồng Phong gãi đầu, lúng túng nói: “Thân thủ của vương phi, không biết trên chúng ta bao nhiêu lần”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, giống như một tiểu thiếp: “Gia, chúng ta không có khả năng theo dõi vương phi.”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng: “Ai nói các người theo dõi nàng? Thân thủ nữ nhân kia bốn vương sao không biết! Bốn vương phái các người đi theo nàng, là đi theo, không phải theo dõi”

Lôi Minh bình tĩnh đại ngộ: “Gia, ngài nói Vương phi thực ra cũng không để ý việc chúng ta đi theo?” (bình tĩnh hiểu ra)

“Cuối cùng cũng có người hiểu được” Chiến Bắc Liệt gọi lên một nụ cười lạnh, nói: “Nàng cũng biết bốn vương hoài nghi, không cho theo chẳng phải chứng tỏ trong lòng nàng có quỷ?” (nghĩa là có chuyện mờ ám, k muốn Liệt ca biết)

“Thực ra Vương phi chỉ là một hòa thân công chúa, có thể làm được gì.....” Cuồng Phong nói được một nửa tự giác ngậm miệng, tiểu vương phi bư hân như vậy, thật đúng là không gì nàng không làm được.

Thư phòng trầm mặc, Thiểm Điện thử dò xét thần sắc Chiến Bắc Liệt, nhỏ giọng nói: “Gia, Vương phi cầm của chúng ta ba trăm hai. Cái này...”

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn ba người: “Sung công!”

Ba người nhất thời ôm đầu kêu rên, đây là ba tháng lương của chúng ta a! (aizz cảm thông cảm thông, Liệt ca cùng Hạ tỷ là loại người gì không biết sao mà còn đòi tiền. Ngây thơ ngây thơ *lắc đầu*)

Bên ngoài tiếng bước chân dồn dập, Chung Thương xuy mặt bước nhanh vào, mặt không chút thay đổi báo: “Gia, Chung Ngân có tin tức, tiểu Vương phi quả thực là Vệ quốc công chúa”

Chiến Bắc Liệt trầm giọng: “Chính là Mộ Dung Lãnh Hạ?”

“Dạ, Chung Ngân tra được bức họa của Vương phi, cũng đi tìm mama hầu hạ Vương phi để xác định, đích thực là Vệ quốc công chúa. Chỉ là An Bình công chúa kia bất đồng hoàn toàn với Vương phi, mà lại giống hệt như lời đồn đại. An Bình công chúa nhất gan yếu đuối, không được Vệ vương sủng ái, cầm kỳ thi họa dốt đặc cán mai, càng không có công phu, thường bị người khác khi dễ, địa vị trong cung so ra kém một cung nữ được sủng ái”

Mày kiếm nhứ càng chặt, nhất gan? Yếu đuối? Không công phu? Chịu khi dễ? Đùa cái gì? Đây là nói về mẫu sư tử?

Chung Thương tiếp tục: “Gia, còn có một việc, tỳ nữ hầu hạ Vương phi mất tích trên đường, sau đó phát hiện thi thể nàng ngoài thành, bị người ta một đao cắt đứt yết hầu.”

Chu Phúc chạy đến, miệng hô to: “Vương gia, không tốt”

Chiến Bắc Liệt sắc mặt trầm xuống, quát lớn: “Nói rõ ràng”

Chu Phúc vội đứng nghiêm chỉnh, thở hồng hộc: “Có một cô nương mười lăm mười sáu tuổi đại náo sông bạc Tứ Hải, nghe hình dung hẳn là vương phi. Nghe nói Vương phi thắng mấy vạn lượng bạc, giết hơn mười người của sông bạc phải đi theo dõi, lại....phá nát sông bạc, hiện đang so đồ thuật cùng Lý Tuấn, thắng chiếm sông bạc, thua.....”

Nữ nhân này không thể yên tĩnh, tùy thời tùy chỗ đều khiến hấn gặp phiền toái! Chiến Bắc Liệt sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, lạnh giọng nói: “Nói tiếp”

Chu Phúc hít sâu một hơi, giọng nói ngày càng nhỏ: “Thua.....coi như thị thiếp của Lý Tuấn”

“Ầm” một tiếng, chiếc bàn trước người bị một quyền đập nát, sát khí tràn ngập thư phòng.

Hồi lâu trong thư phòng một tiếng phấn nộ bi thống hét lên, làm vô số chim chóc cất cánh bay.

“Nữ nhân chết tiệt này”

Sòng bạc Tứ Hải, lầu hai.

Nam tử hít một hơi, cầm chén vợ sáu con xúc xắc, chúng như có sinh mệnh kêu ca cầu nhàu trong chén, cánh tay vững vàng lắc lên lắc xuống, phát ra âm thanh thanh thúy, chỉ cần nhìn động tác liền biết người trong nghề.

Mọi người vây xem thở dài, thủ đoạn này thành thạo, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Động tác không ngừng, khoa trương đau mắt, đã sớm không nghe rõ trong chén có bao nhiêu xúc xắc.

Phịch một tiếng, trong mắt tinh quang chợt lóe, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Trước sự chứng kiến của mọi người, mở chén ra, sáu quân xúc xắc xếp thành một hàng ngay ngắn chỉnh tề, nhất nhất nhất nhất nhất nhất!

Sáu màu đỏ chói mắt, tựa như chu sa cao quý.

Bốn phía một mảnh sợ hãi, không ít người đứng thẳng dậy, muốn nhìn rõ ràng hơn, trên mặt đều là thần sắc tán thưởng.

“Quá lợi hại!” Mọi người đồng loạt hoan hô.

Nam tử hắc hắc cười nói: “Nữ oa tử, đồ thuật uyên thâm, không phải đơn giản! Sớm theo thiếu gia ngoan ngoãn làm thị thiếp đi”

Lý Tuấn vừa lòng phe phẩy quạt: “Cô nương, kết quả tỷ thí đã rõ”

Mọi người dùng ánh mắt thương cảm nhìn nàng, cô nương xinh đẹp như vậy lại phải làm thiếp, thật đáng buồn a!

Lâm Thanh lo lắng nhìn Lãnh Hạ, như thế chẳng phải thua sao? Nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang tay thôi.

Lãnh Hạ không để tâm ánh mắt thương hại, lạnh lùng cười, đập bàn, xúc xắc nảy lên bay giữa không trung, nàng dùng chén vẽ lên một đường cong hoàn hảo thu gom tất cả chúng, xoay tay một cái, úp lên bàn.

Mọi người nhất thời thất vọng: “Không phải chứ? Như vậy chắc thua?”

Lý Tuấn cùng nam tử liếc nhìn nhau, dương dương tự đắc.

Lâm Thanh vội la: “Cô nương, không chừng có thể đánh ngang tay”

Lãnh Hạ nhếch môi, từ từ mở chén.

20. Q.1 - Chương 20: Người Cười Cuối Cùng Mới Là Người Chiến Thắng

Theo cái chén mở ra, thanh âm thất vọng lần lượt biến mất, trên tầng lặng ngắt, một thanh âm cũng không có.

Chỉ thấy sáu quân đứng thành một hàng dọc, như một cây cột hiên ngang chống trời. Xúc xắc phía trên cùng là một điểm.

Cả tầng sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi giờ như sôi trào, hình như nổ tung rồi.

“Một cột! Kỹ thuật thần sầu!”

“Một điểm! Chỉ có một điểm!”

“Cô nương này thắng, sòng bạc Tứ Hải sẽ đổi chủ”

Không ai nghĩ Lãnh Hạ sẽ thắng, đơn giản ba động tác, vỗ, xoay, đập, liền thắng lợi. Càng không ai nghĩ nàng thắng một cách xinh đẹp, một cột quả thực mới nghe lần đầu.

Nam tử đang đắc ý chợt cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn, bộ dạng không tin được. Hắn không thể tin mình thua, cái màu đỏ tươi trên cùng kia như khinh thường hắn, không phải do hắn không tin, không thể không tin.

Từng thanh âm nghị luận rơi vào tai Lý Tuấn, như một bạt tai đánh vào mặt hắn, ánh mắt hắn đỏ bừng, hai tay nắm chặt, hưng hăng nhìn Lãnh Hạ.

Lâm Thanh hưng phấn, mặt đỏ bừng, nhảy lên hoan hô: “Cô nương! Chúng ta thắng!”

Lãnh Hạ vẫn bình thường không kiêu ngạo, liếc nhìn Lý Tuấn, khẽ mở miệng: “Khé đất”

“Đúng! Sòng bạc Tứ Hải là của cô nương!” Lâm Thanh nghĩ vậy hưng phấn không thôi.

Người hầu phía sau Lý Tuấn sắc mặt lo lắng nói: “Công tử, không thể a!”

Khé đất.....khé đất.....Lý Tuấn tựa như không có cảm giác, mặt xám như tro tàn. Chẳng lẽ phải trao cơ nghiệp cất công gây dựng cho người khác? Không, tuyệt đối không! Đột nhiên ngắc đầu, oán hận hừ lạnh: “Khé đất! Cái gì khéo đất! Bỏ công tử sao không biết chuyện này?”

“Người.....người lật lọng!” Lâm Thanh mặt xanh mét chỉ vào hắn nói không ra lời.

Lý Tuấn ngoan lệ đảo mắt xung quanh, mọi người lập tức im miệng cúi đầu. Dân không cùng quan đầu, ai không biết thân phận Lý công tử, ai còn dám lên tiếng phản bác?

Lý Tuấn nhìn đám người co rúm lại vừa lòng gật đầu, đắc ý nói: “Bản công tử chỉ nói xóa bỏ chuyện người phá sòng bạc, ai nói mang sòng bạc đặt cược?”

Lãnh Hạ lạnh như băng nói: “Không sao, hiện tại người không cho, ngày mai người sẽ phải quỳ gối xin ta nhận.”

“Ha ha ha.....” Lý Tuấn cười ha ha “Bản công tử là cháu trai của đương kim Tể tướng, con trai Lễ bộ thượng thư, lại phải quỳ gối xin người?”

Đám người hầu phía sau kiêu ngạo cười: “Công tử chúng ta thân phận như thế nào, người đi hỏi khắp thành Trường An, tại đây công tử nói một, ai dám nói hai”

Lãnh Hạ không nhìn bọn họ kiêu ngạo, hướng Lâm Thanh ra hiệu, đi.

Lâm Thanh chỉ mặt Lý Tuấn khó hiểu hỏi: “Cô nương, bỏ qua?”

“A” Lãnh Hạ cười lạnh: “Làm sao dễ dàng như vậy?”

Lâm Thanh tuy không hiểu nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hắn không quên Lãnh Hạ giết người không chớp mắt, sợ nhiều lời làm nàng mất hứng, cái mạng nhỏ của hắn cũng không còn.

Hơn nữa hắn cảm giác cô nương rời đi không phải vì sợ..... Một con chó cắn người người sẽ không cắn lại mà dùng phương pháp hữu hiệu hơn, như đánh chết!

Mà hiện tại Lý Tuấn chính là chó, cô nương khinh thường cùng hắn đấu võ mồm, mà trực tiếp dùng hành động làm cho hắn vĩnh viễn hối hận những gì đã làm. Như câu nói kia, nàng sẽ làm Lý Tuấn quỳ gối xin nàng nhận khéo đất, tuy có hơi viễn vông nhưng hắn tin không lý do, có lẽ cô nương thật sự có thể.

Nghĩ như vậy, chợt nghe thanh âm Lãnh Hạ lãnh lệ: “Hôm nay ta dạy người một câu, người cười cuối cùng mới là người thắng”

Ra khỏi cửa, lúc này đã là trưa, Lãnh Hạ có chút đói.

Đột nhiên một cơn lốc quét qua, vai bị kẻ khác hung hăng nắm lấy, chỉ thấy Chiến Bắc Liệt mặt xanh mét hung tợn nhìn nàng.

Người này, mình không trêu chọc hấn, Lãnh Hạ có chút khó hiểu bĩu môi hỏi: “Có việc?”

Chiến Bắc Liệt vốn tức giận không ít, vừa thấy nàng toàn thân bốc hỏa. Hấn nghiêng rằng nghiêng lợi: “Mộ Dung Lãnh Hạ”

“A!” Lãnh Hạ nháy mắt mấy cái gật đầu.

“Mộ Dung Lãnh Hạ!” Chiến bắc liệt nổi giận gầm lên một tiếng, nữ nhân chết tiệt, còn không hối cải.

“A?” Lại gật đầu, người này quả thực có tật xấu, có việc thì nói đi, cứ gọi tên mình, thật giống kẻ ngốc.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, một người phát hỏa, một người lạnh nhạt, hồi lâu Lãnh Hạ không kiên nhẫn giục: “Có việc?”

Lúc này Chung Thương cùng Cuồng Phong ba người chạy đến vừa vặn nghe hai người đối thoại, lão đảo thờ dài, gia a, thời điểm đối mặt với Vương phi sao chỉ số thông minh của ngài thấp vậy chứ?

Lâm Thanh vẫn theo sau Lãnh Hạ nhảy dựng lên như bị hỏa thiêu, chỉ vào hai người lắp bắp: “Cô nương.... người.... các người.... là...”

Thấy nàng gật đầu, Lâm Thanh khó tin trừng mắt, than thở nói: “Phế vật công chúa..... Trời ạ..... Như vậy còn gọi là phế vật”

Chiến Bắc Liệt hung hăng nắm bả vai nàng, thanh âm âm trầm: “Hấn là ai?”

Lãnh Hạ cười nhạt: “Chuyện của người sao?”

Tốt, nón xanh đã đội không biết bao nhiêu rồi, còn nói không phải chuyện của ta. Hắng một quyền hướng phía Lâm Thanh quát: “Người nên rõ ràng, người là Vương phi của bốn vương”

Lãnh Hạ kéo Lâm Thanh lại phía sau, chặn một quyền của hấn, lạnh giọng: “Người của ta, không khiến người động tay chân”

21. Q.1 - Chương 21: Trời Sinh Một Đôi

Lâm Thanh nhìn Lãnh Hạ ở phía trước, bóng dáng nàng nhỏ xinh nhu nhược tựa như gió thổi sẽ đổ, nhưng lại cho hấn cảm giác cao lớn vô cùng. Đột nhiên mũi đau xót, chưa từng có ai che chở hấn, dù nàng có lòng dạ ác độc thế nào đi nữa, hấn cũng sẽ chỉ nhận định chủ tử này.

Đây là tính cách nàng, chỉ cần người của nàng, không kẻ nào được động. Nói nàng bao che hay cường thế cũng được, nàng không phải người tốt, dù có giết bao nhiêu người cũng không có cảm giác, nhưng chỉ cần là người nàng nhận định, sẽ tuyệt đối bảo vệ, không để phải chịu bất kì thương tổn nào.

Lúc này hai người cũng không biết, vì lần này mà Lâm Thanh trở thành thuộc hạ trung thành suốt đời với Lãnh Hạ, vì nàng sống, vì nàng chết, dù vượt qua núi đao biển lửa cũng không từ.

Ám vệ nhất thời nhắm mắt thờ dài: “Nhìn gia kìa, đội nón xanh a!”

Chiến Bắc Liệt khuôn mặt đã không thể hình dung, Lâm Thanh thăm nghĩ không tốt, vội vàng cao giọng giải thích: “Vương gia, cô nương là chủ tử của tiểu nhân, tiểu nhân tự nhiên xem như là người của cô nương”

Không giải thích hoàn hảo, Chiến Bắc Liệt lại mây đen che mặt, trong mắt nổi lửa.

Hấn sao không nhìn ra quan hệ chủ tớ, cái hấn chân chính để ý là thái độ Lãnh Hạ, nàng xem hấn như người qua đường không có giá trị.

Chiến Bắc Liệt oán hận nhìn ‘gà mái’ Lãnh Hạ đồ sộ che chở gà con: “Tốt lắm! Chung Thương, dẫn hân đi quan doanh, chiếu cố cho tốt..... Thử hạ của Vương phi không thể vô năng, làm mất mặt Chiến thần ta!”

Chung Thương nháy mắt mấy cái, xác định mình khôn có nghe sai, Vương gia cũng có lúc trẻ con như vậy.

Lãnh Hạ suy tư hồi lâu: “Tốt! Mai bắt đầu”

Một câu này khiến Chiến Bắc Liệt sáng khoái, vừa lòng cười ha ha.

Thiểm Điện túm tay áo Lôi Minh nhỏ giọng hỏi: “Vương gia sao vậy?”

Lôi Minh trừng mắt trả lời: “Người hỏi ta? Còn tưởng sống mái với Vương phi”

Lâm Thanh ai oán than thở: “Liệt vương sao không giống với truyền thuyết?”

Lãnh Hạ khiêu mi: “Truyền thuyết?”

Hân nghe Lãnh Hạ hỏi hưng trí khát khao nói: “Đúng vậy, Đại Tần Chiến thần a! Chính là thần thoại của chúng ta! Mười bốn tuổi lãnh binh chinh chiến sa trường, bách chiến bách thắng, mười lăm tuổi dẫn mười vạn binh lấy ít thắng nhiều bức lui hai mươi vạn binh mã Bắc Yển, mười sáu tuổi đánh cho Đông Sở hoa rơi nước chảy, mười tám tuổi chỉ huy quân đánh Nam Hàn đoạt bốn tòa thành, hai mươi tuổi làm cho Tây Vệ hai tay dâng đệ nhất mỹ nữ.....”

Lâm Thanh xác thực sợ hãi, run rẩy nhìn Lãnh Hạ, xong rồi, cô nương nghe được những lời này, mạng hân a!

Lãnh Hạ nhún vai, nghiêng người nhìn hân: “Không sao, người huấn luyện hai mươi ngày”

Còn không đợi hân kêu, Chiến Bắc Liệt kéo Lãnh Hạ qua trừng mắt nhìn: “Ba mươi ngày”

Lâm Thanh lệ rơi đầy mặt, hai người quả thực trời sinh một đôi.

Lãnh Hạ cũng không phản bác, nhìn Chiến Bắc Liệt: “Sòng bạc Tứ Hải, ta muốn!”

“Được!” Chiến Bắc Liệt ra dấu với Chung Thương thần sắc kiêu ngạo: “Đến hỏi Tả Trung Trạch”

Chung Thương lĩnh mệnh, còn chưa xoay người đã nghe thanh âm Lãnh Hạ: “Thuận tiện nói cho hân, Lý công tử nói, tại đây, hân nói một không ai dám nói hai”

Ám vệ ba người lão đảo, Vương phi đủ độc a, như vậy đủ hình thành tội coi rẻ hoàng quyền, tuyệt đối là giết người không thấy máu, đạt đến cảnh giới cao nhất!

Chung Thương run rẩy khoe miệng, nhanh chóng chạy trốn, trong lòng thầm thì, sau này tuyệt đối không được chọc tiểu vương phi, thấy nàng liền đi đường vòng.

Lãnh Hạ tâm tình tốt lên: “Đi, đi ăn cơm”

“Bốn vương đi cùng người, phải đi Túy Tiên cư.” Chiến Bắc Liệt chỉ phía trước nói.

Lãnh Hạ quay người nhìn Lâm Thanh, hân rất nhanh chóng trả lời: “Cô nương, trong thành từ lâu nổi tiếng nhất là Túy Tiên cư, có thể gọi là đệ nhất Trường An, phí tổn cũng cao đến dọa người, người tới toàn là người quyền cao chức trọng, giàu có”

Hân nhỏ giọng nói với Lãnh Hạ: “Nghe nói lão bản là Việt vương”

Việt vương! Từ khi đến đây nàng chưa có gặp qua Việt vương ngang ngược như lời đồn.

Tần quốc tiên hoàng có ba nhi tử, con cả Chiến Bắc Diễn đa mưu túc trí, đăng cơ trị vì. Thứ tử Chiến Bắc Liệt uy dũng trứ danh, binh thao võ lược, Chiến thần nổi danh. Nhưng lão yêu Chiến Bắc Việt từ nhỏ được hai huynh che chở, sớm dưỡng thành tính tình ngông cuồng, có thể nói bá chiếm Tần quốc.

Mấy người vừa tới đã thấy tiểu nhị, hiển nhiên là biết Chiến Bắc Liệt, quỳ xuống hành lễ cung kính hô: “Vương gia, ngài lên tầng bốn, hai vị lão bản đã ở đó, biết ngài tới sẽ rất vui”

Chiến Bắc Liệt rảo bước, Cuồng Phong đưa cho hân ít bạc vụn phân phó: “Không cần tiếp đón, chúng ta tự lên.

Lãnh Hạ khẽ nhìn, nơi này trang hoàng lộng lẫy, màu hoàng kim rực rỡ. Tầng một xếp đầy bàn, tầng hai dùng bình phong ngăn cách rất trang nhã, tầng ba là từng gian từng gian độc lập.

Tới tầng bốn, chỉ có một phòng, trang trí rất khác biệt, núi giả thác nước đều có, giữa phòng cắm một lọ hoa to tỏa hương thơm ngát.

Một bàn tròn trạm trổ tinh xảo, ghế khắc hình trúc bốn phía, mà trong đó hai ghế có hai công tử trẻ tuổi đang ngồi.

22. Q.1 - Chương 22: Hâm Mộ, Đồ Kỵ Cuối Cùng Thù Hận!

“Nhị ca! Sao ngươi lại tới đây?” Thiếu niên tử y nhìn thấy Chiến Bắc Liệt liền nhảy dựng lên.

Lãnh Hạ nhìn thiếu niên này, mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tử y quý giá. Dung mạo có vài phần tương tự huynh đệ Chiến Bắc Liệt, nhưng không có sự ôn nhuận như Chiến Bắc Diễn, cũng không có sự kiên cường như Chiến Bắc Liệt, mắt to, trong mắt hiện lên vẻ gian trá cùng đùa nghịch.

Hắn hẳn là “Tần quốc bá chủ” Chiến Bắc Việt.

Chiến Bắc Liệt sải bước đến ghế trúc ngồi xuống, lời ít ý nhiều: “Ăn cơm.”

Lãnh Hạ theo sát ngồi xuống ghế bên cạnh, Lâm Thanh đứng phía sau nàng.

Chiến Bắc Việt hai mắt vụt sáng đánh giá nàng một lượt, cười hì hì nói: “Đây là nhị tẩu?”

Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn nàng, vô cùng hài lòng với cách xưng hô như vậy, dựa vào ghế vừa lòng ừ một tiếng, nhìn vị công tử trẻ tuổi phía sau, hỏi: “Về khi nào?”

Công tử này chắc cùng tuổi Chiến Bắc Liệt, khoảng hai mươi tuổi, trang phục vô cùng điểm lệ, áo dài màu hồng, vạt áo thêu hình hoa mẫu đơn thật lớn. Da trắng như ngọc, trong mắt lộ rõ phong tình vạn chủng, Lãnh Hạ đệ nhất mỹ nữ Tây Vệ cũng phải cam bái hạ phong. (chịu lép vế)

“Vừa về sáng nay, còn chưa hồi phủ đã đến đây trước.” Thanh âm vừa nghe là biết đàn ông chân chính, không mang theo nửa phần nữ khí.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, lại hỏi: “Thế nào rồi?”

Hắn nhẹ nhõm mi, nhìn về phía Lãnh Hạ, mang theo ý trêu tức nói: “Còn có thể thế nào, bị người đánh cho thảm bại, mang theo đuôi chạy trốn về Tây Vệ.”

Mọi người không hện mà cùng nhìn Lãnh Hạ, nàng đến mí mắt cũng chưa nâng, sắc mặt không nửa phần biến hóa, dường như không phải nói đến quốc mẫu của nàng. Hồi lâu ngẩng đầu, thần nhiên nói: “Đối bụng” (tổ quốc, là quê Mộ Dung Lãnh Hạ đó)

Chiến Bắc Việt mở to hai mắt, tình huống gì đây? Đúng ra phải xấu hổ khóc lóc chứ? Sao phản ứng hoàn toàn bất đồng với phế vật công chúa? Còn Nhị ca, chẳng phải nói tuyệt đối không lấy nữ nhân này sao? Kỳ lạ, kỳ lạ, nhất định có chuyện ta không biết.

Công tử kia cũng hiện lên trong mắt một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng che dấu: “Là tại hạ chiêu đãi không chu toàn, Vương phi thứ lỗi.”

Lãnh Hạ cười lạnh hỏi: “Nếu ta nghĩ không phải?”

Công tử kia nhất thời nghẹn lời, lời này hẳn nói chẳng qua là khách sáo, chủ yếu là vì nể mặt Chiến Bắc Liệt, trong lòng quả thực không có bao nhiêu ý xin lỗi, không nghĩ tới phế vật công chúa này nửa điểm cũng không khách khí.

Chiến Bắc Liệt cười ha ha cực kỳ sung sướng, quả nhiên là mẫu sư tử!

Chiến Bắc Việt cao giọng hô: “Chu Lai, Chu Lai!”

Một lúc sau chưởng quầy chạy đến khom mình hành lễ: “Tham kiến vương gia, lão bản”

Chiến Bắc Việt phân phó: “Nhị tẩu bốn vương đối bụng, nhanh mang đồ ăn lên”

Nhị tẩu Vương gia, chẳng phải là Vệ quốc công chúa sao? Chu Lai xoay người, trộm liếc mắt một cái, không dám chậm trễ nghe lệnh rời đi.

Chiến Bắc Việt đợi hần rời đi, hưng phấn nói: “Nhị ca, lúc ngươi tới có nghe gì không, sòng bạc Tứ Hải bị một tiểu cô nương đập phá. Khẳng định Lý Tuấn kia tức đến điên rồi, nghe nói đồ thuật của cô nương kia cao siêu, có cơ hội nhất định phải gặp nàng, ta vô cùng bội phục.”

Chiến Bắc Liệt nhìn về phía Lãnh Hạ, trên mặt có vài phần tự hào: “Gặp được thì sao?”

Chiến Bắc Việt mặt tươi như hoa: “Bái nàng làm sư phụ a! Đồ thuật siêu như vậy nhất định phải học, về sau ta chuyên môn đi sòng bạc, gặp một cái diệt một cái, đến lúc đó danh hiệu “đệ nhất thần tài” hần phải đổi chủ. Quá đã!”

Ám vệ cùng Lâm Thanh khổ sở nhin cười, sư phụ không phải đang đứng trước mặt ngươi sao?

Công tử kia nói chen vào: “Chỉ sợ ngươi không thấy được, cô nương kia nếu không phải người có quyền thế thì chính là người ngoài không biết thế lực sòng bạc Tứ Hải, chọc vào Lý Tuấn kia làm sao sống yên ổn. Tiểu thư nhà quan lại trong thành ai lại chạy tới sòng bạc bao giờ....” Hăng đột nhiên trừng mắt, bất đắc dĩ nói: “Cũng có, nhưng tốt nhất không phải nha đầu Phụng nhi”

Lãnh Hạ trầm ngâm, hần hần đang nói hoàng hậu Tiêu Phụng, có thể nói tên nàng, bộ dáng lại phong lưu, thân phận liền rõ ràng, Nhị công tử đương triều Đại tướng quân, Đệ nhất tài tử Đại Tần Tiêu Phi Ca.

Chiến Bắc Việt chợt đứng lên, vội la to: “Sao có thể thế? Sư phụ của bốn vương không đến lượt hần động” Dứt lại kêu to một tiếng: “Người đâu!”

Trong phòng nhất thời xuất hiện một ám vệ, Chiến Bắc Việt phân phó: “Cảnh cáo Lý Tuấn, cô nương kia là sư phụ bốn vương, nói hần liệu mà giải quyết”

Ám Vệ lĩnh mệnh rời đi, chớp mắt liền biến mất.

“Ngộ nhờ sư phụ ta không thu đồ đệ thì phải làm sao?” Chiến Bắc Việt nhúc nhúc, đột nhiên mắt mở to, vui vẻ nói: “Cố! Nghe nói cô nương kia cũng mười lăm mười sáu tuổi, xứng đôi với ta. Lúc đó lấy nàng làm Việt vương phi, vợ chồng cùng nhau chơi đồ thuật! Gọi là “Sống mái đồ vương!”

Hần càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn không chú ý biểu tình kỳ dị của ám vệ và Lâm Thanh, còn có sắc mặt không thể đen hơn được nữa của Chiến Bắc Liệt.....

Chiến Bắc Liệt âm trầm đột nhiên mở miệng: “Ngày mai ngươi đưa tin đến chiến trường Tây cương, hiện giờ chiến sự đã ngừng, mọi công việc tiếp theo giao cho ngươi làm.”

Chiến Bắc Việt còn đắm chìm trong “Sống mái đồ vương”, một tiếng sét giáng xuống, còn chưa kịp cầu xin tha thứ, tiếng nói âm trầm lại vang lên: “Hừ, nếu làm không tốt.....”

Ba ám vệ đều nhìn hần bằng ánh mắt thương hại, Việt vương a Việt vương, người nói như vậy, sung quân biên cương còn là nhẹ.

Mấy gã sai vặt bưng đồ ăn lên nhanh nhẹn đặt xuống bàn.

Chiến Bắc Liệt lấy đĩa đưa cho Lãnh Hạ nói: “Ngươi đối bụng, dùng trước đi”

Lãnh Hạ cũng không khách khí nhận lấy bắt đầu dùng bữa.

Chiến Bắc Việt và Tiêu Phi Ca kinh ngạc rút cằm, từ khi nào Đại Tần chiến thần có vẻ mặt ôn hòa như vậy? Còn vị kia coi chuyện hần hạ như việc đương nhiên. Quả thực, võ quýt đây có móng tay nhọn!

Lãnh Hạ ngẩng đầu ra phía sau, vừa ăn vừa nói: “Lâm Thanh, ngồi xuống ăn cơm.”

Lâm Thanh ở phía sau sững sờ nhưng không có hành động gì, dù sao mấy năm sống đầu đường xó chợ chưa từng tiếp xúc với Vương gia, đừng nói ngồi cùng bàn ăn cơm, dù một lời nói hần cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh. (được sủng ái mà lo sợ)

Chiến Bắc Việt và Tiêu Phi Ca đồng thời nhướn mày, thấy Chiến Bắc Liệt không ngăn cản, dù nghi hoặc nhưng cũng không mở miệng, phé vật công chúa này có vị trí không nhỏ trong lòng hắn.

Chiến Bắc Liệt đại khái cũng hiểu được ý nàng, trong lòng nàng không có sự phân chia, có chăng chỉ là người nhà và người ngoài, đối với người nhà nàng vô cùng bảo hộ, hiện giờ Lâm Thanh được nàng coi là người nhà.

Nghĩ nhà vậy trong lòng thấy phiền chán, thực chất là giận nàng đến giờ còn bài xích hắn coi như người ngoài, hắn là phu quân lại bị coi là người ngoài.

Lãnh Hạ nhìn mặt không kiên nhẫn, thúc giục: “Ta nói lần cuối, ngồi xuống ăn cơm.”

Lâm Thanh vành mắt ửng đỏ, cũng không do dự ngồi xuống lấy đĩa ăn cơm.

Ba ám vệ nhất thời hâm mộ ghen tị cùng thù hận, tiểu vương phi tuy rằng bư hãn nhưng đối với thủ hạ thực tốt.

23. Q.1 - Chương 23: Chiến Bắc Liệt Đến Thanh Lâu

Trở lại Liệt vương phủ đã là buổi chiều.

Lãnh Hạ vừa về tới Thanh Hoan Uyển, Phong Trì đi tới đón cộ cộ vào cổ nàng rất thân thiết, trong mắt tràn ngập vẻ đau buồn bị vứt bỏ. Nàng khẽ cười vuốt ve lông nó, Phong Trì lúc này còn đầu vẻ kiêu ngạo bất tuân lần đầu mới gặp.

Lâm Thanh nhìn Phong Trì tán thưởng: “Cô nương, đây là bảo mã của Bắc Yến?”

“Vương phi người đã về! Phong Trì thực hân hân không cho ai tới gần, chỉ có người mới bảo được nó.”
Nghênh Tuyết chạy ra đón, nàng đã có thể nói chuyện bình thường với Lãnh Hạ, không giống ngày đầu nơm nớp lo sợ.

Lãnh Hạ gật đầu: “Gọi Chu Phúc tới”

Nghênh Tuyết đi một lúc Lãnh Hạ ngạc nhiên hỏi: “Người biết ngựa?”

Lâm Thanh trầm mặt, cúi đầu, nắm chặt tay thành quyền, ngẩng đầu hít sâu một hơi, cung kính trả lời: “Dạ, tiểu nhân.....”

“Không cần” Lãnh Hạ khoát tay ngăn hắn lại, quay đầu nhìn thẳng hắn nói: “Người phong thái tốt, phản ứng nhanh nhẹn, đọc sách, tập võ, hắn là xuất thân không thấp. Ta không hỏi cũng sẽ không tra lai lịch, lại càng không hỏi nguyên nhân người lưu lạc, cái này chờ một thời điểm nào đó người muốn nói, nhưng người phải nhớ kỹ mình là ai, nguyện trung thành với ai, thuộc hạ của ta phải tuyệt đối trung thành.”

Lâm Thanh nhắm mắt run nhè nhẹ, hồi lâu quỳ xuống thỉnh trọng trả lời: “Dạ! Lâm Thanh tuyệt đối không phụ cô nương hậu đãi.”

Lãnh Hạ gật đầu, vuốt Phong Trì ngạo nghễ nói: “Về sau là người một nhà, không cần câu nệ. Không ai có thể khi dễ người của ta, tại Liệt vương phủ thậm chí Tần quốc, người muốn làm gì thì làm, chỉ cần đúng, trời sập cũng có ta chống cho người!”

Lâm Thanh đứng lên, tươi cười, lúc mới nhận cô nương là bắt đắc dĩ, hiện giờ hắn cảm thấy mình thật may mắn được nàng thật tâm đối đãi.

Không đợi hắn tiếp tục cảm động, chợt nghe tiếng nói Lãnh Hạ có chút ghét bỏ vang lên: “Còn có công phu của người, thực sự không chấp nhận được! Ba mươi này huấn luyện cho tốt, thủ hạ của ta cũng không có phé vật, không đạt yêu cầu liền cắt đi”

Lâm Thanh đỏ mặt, rơi lệ trong lòng, ta chỉ tập có vài năm công phu đơn giản, sao có thể so sánh với cô nương a!

Thấy Chu Phúc đến Lãnh Hạ phân phó: “Đây là Lâm Thanh, sắp xếp cho hắn nơi gần nhất Thanh Hoan Uyển. Còn Vệ quốc hộ vệ theo ta đến đây, giờ đang ở đâu?”

Chu Phúc khom người đáp lời: “Dạ Vương phi, những người đó đang ở biệt viện Vương phủ, Vương gia cũng không đối xử tệ.”

Nàng vừa lòng gật đầu, trầm ngâm nói: “Nói với Chiến Bắc Liệt, những người đó, ta muốn”

Ở thế kỷ XXI nàng là sát thủ chỉ vương có thể một mình chống thế giới, nhưng hiện tại vũ khí lạnh chiến tranh liên miên, cần một thể lực hoặc một quân đội, nắm trong tay sức mạnh mới có đạo lý.

Hiện tại mới nảy sinh ý tưởng, vừa lúc có bốn trăm người để nàng sử dụng, bằng kỹ năng sát thủ của mình có thể huấn luyện một đội ngũ siêu việt đánh đâu thắng đó!

Chu Phúc nuốt một ngụm nước miếng cảm thấy kinh hãi, tiểu Vương phi đến đây hòa thân, theo lý đó là người Tần quốc, bình thường do Vương gia an bài, sung quân hoặc làm thị vệ.

Wương phi là một nữ nhân cần bốn trăm người làm gì? Bốn trăm nói nhiều không nhiều ít không ít, so với Đại Tần hùng binh như muối bỏ biển nhưng hoàng thành Ngự Lâm quân cũng chỉ có mấy ngàn người, nếu là.....

Hắn dẫn đo trả lời: “Dạ, nô tài sẽ bẩm báo Vương gia”

Sau khi hắn đi Lâm Thanh nghi hoặc hỏi: “Cô nương, người muốn bốn trăm người kia làm gì? Chỉ sợ Vương gia sẽ nghi ngờ”

Lãnh Hạ cười lạnh: “Không sao, ta không làm gì hắn cũng nghi ngờ”

Lâm Thanh khó hiểu hồi lâu nói: “Cô nương, thứ ta nói thẳng, ta cảm thấy Vương gia đối xử với người không tệ, nếu đã gả cho hắn sao không hòa thuận ở chung”

Lãnh Hạ cười khê, thâm nghĩ, trước có bốn nha đầu giám thị, ra phủ có ám vệ theo dõi, chẳng qua muốn giả vờ thả thôi.

Nàng còn chưa trả lời đã nghe thanh âm Nghênh Tuyết: “Wương phi, không tốt!”

“Chuyện gì?”

Nghênh Tuyết chạy chậm dần hai tay nắm chặt áo cần môi không có trả lời.

Lãnh Hạ hỏi lại: “Chuyện gì?”

Nghênh Tuyết ngẩng đầu chực khóc nói: “Wương phi, nô tỳ đi gọi tổng quản nghe thấy..... thấy.....”

“Nghênh Tuyết cô nương, có gì nói thẳng” Lâm Thanh nhìn Lãnh Hạ đang mất kiên nhẫn, nhanh nhanh thúc giục. Đùa sao, làm cô nương tức giận còn giữ được mạng không đây?

Nghênh Tuyết được cổ vũ, cắn răng nói: “Nô tỳ nghe thấy bốn vị tỷ tỷ Mai Lan Trúc Cúc nói Vương gia tối nay muốn đi Âm Hương lâu, có hoa khô Vũ Điệp bán đấu giá đêm đầu tiên, Vương gia nếu bị hoa khô kia mê hoặc thì người phải làm sao a!”

Nàng nói một hơi xong ngẩng đầu nhìn Lãnh Hạ, thấy nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, lại vội vàng cúi đầu.

Biết nàng suy nghĩ vì mình, Lãnh Hạ cũng ngượng cơ. Âm Hương lâu vừa nghe liền biết thanh lâu, Chiến Bắc Liệt đi thanh lâu hắn có việc, ở chung mấy ngày nàng dù không thể hiểu hết nam nhân kia nhưng cũng đoán được đơn thuần là mua vui, hắn tự mình cao quý, ẽ không thể cho phép bản thân bị thanh lâu nữ tử mê hoặc.

Trong mắt nổi lên vài tia hứng thú, thần nhiên nói: “Đã vậy, Lâm Thanh tối nay cùng ta đi xem”

Những lời này tựa như đùa vui, Lâm Thanh sợ run cả người, xong rồi xong rồi, nhìn tình cô nương, hoa khô kia tối nay hẳn chết không biết bao nhiêu lần, sợ rằng cả Âm Hương lâu đổ vỡ tan tành.

“Wương phi.....” Nghênh Tuyết nhìn bộ dạng nàng không sao cả, khẩn trương còn muốn khuyên nữa.

Lãnh Hạ không để ý nhàn nhã vào phòng.

24. Q.1 - Chương 24: Phần Nam Trang

Tối buổi tối, Lãnh Hạ lệnh cho Lâm Thanh tìm một bộ nam trang để nàng thay, buộc á tóc đen dài, hóa trang một chút, trong giây lát một công tử mi thanh mục tú xuất hiện trong gương.

Lâm Thanh đã chờ bên ngoài Thanh Hoan Uyển, thấy Lãnh Hạ đi ra trở mắt nhìn, tiến lại gần nhìn rồi tán thưởng: “Cô nương, người...người hóa trang rất giống nam nhân!”

Vừa nói xong, tự đánh vào mặt mình, sửa lại nói: “Không phải, cô nương, ta muốn nói người không giống một nữ nhân!”

“Phi!” Nghênh Tuyết hận không thể cắn lưỡi chính mình phì cười nói: “Nô tỳ vừa rồi quả thực cũng bị Vương phi dọa!”

Lãnh Hạ thực ra không để những lời này vào lòng, phe phẩy chiếc quạt, nhướn mi nói: “Đi!”

Lâm Thanh theo Lãnh Hạ ra khỏi phủ, người hầu trên đường đều nhìn hai người mà kinh ngạc, ám vệ ả trên cây thiếu chút nữa kinh ngạc rớt cằm: “Vương phi một thân nam trang sẽ không là”

Một ám vệ đại ra hỏi: “Có muốn đi bẩm báo Vương gia không?”

Ám vệ thứ nhất lắc đầu như trống bỏi, vệ vàng nói: “Người muốn thì đi đi, hiện tại đi bẩm báo Vương gia không phải là muốn ăn đánh sao? Nói sau, đợi lát nữa không bẩm báo Vương gia cũng biết rồi”

Người ám vệ thứ hai nhìn trời, gia a, không phải chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ a!

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mặc niệm, ta không phát hiện, ta không phát hiện, ta cái gì cũng không phát hiện.

Lâm Thanh vốn là thiếu niên mi thanh mục tú, Lãnh Hạ lại là đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ như vậy diện mạo không cần nói, đổi nam trang không mấy may thể hiện nữ khí, gờ tay nhắc chân đều là tiêu sái lỗi lạc. Dọc đường, các cô nương nhìn thấy hai người đều đỏ mặt, có chút lả gan thậm chí nhìn chăm chú.

Đối với việc này Lãnh Hạ không có nửa phần xấu hổ, hơi nhướn mi với Lâm Thanh có chút tự đắc. Lâm Thanh không khỏi cười khỏ, cô nương a, ngài còn nhớ rõ mình là nữ nhân sao? Sao không có chút rụt rề vậy?

Âm Hương lâu là một thanh lâu độc đáo trong thành Trường An, nói nó độc đáo cũng vì không khí trong này, không giống những nơi khác oanh oanh yến yến, trái lại là văn nhân tài tử tụ tập bàn luận. Trong lâu, các cô nương đều là tài nữ đọc qua sách vở, cầm kỳ thư họa tinh thông, đặc biệt hoa khôi Vũ Diệp thì từ ca phú không chỗ nào không tinh thông, nếu không phải vì danh phận, địa vị đệ nhất tài nữ thành Trường An làm sao có thể rơi vào tay người khác.

Lúc này đã là đêm, đêm nay sắc trời rất tốt, sương mù rải rác, ánh trăng dịu dàng ôm lấy con người.

Âm Hương lâu cực kỳ náo nhiệt, tiếng đàn mờ ảo chảy xuôi trong đại điện, tăng thêm vài phần thanh nhã.

Dân chúng Đại Tần cởi mở, tham dự bán đấu giá hoa khôi cũng không phải hành vi vô đạo đức gì, ngược lại là việc phong nhã. Như Âm Hương lâu tối nay, trong đại điện có không ít văn nhân tài tử cùng quan viên triều đình.

Hôm nay tài sắc hoa khôi đã đủ khiến mọi người đến xua như xua vịt, mà Đại Tần Chiến thần Liệt vương, thành Trường An bá chủ Việt vương, đệ nhất tài tử phong lưu Tiêu Phi Ca, còn có đệ nhất tài thần Mạc Tuyên cũng đến đây, trực tiếp làm không khí thêm phần náo nhiệt.

Trên lô ghé lâu đài, Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Việt, Tiêu Phi Ca còn có một công tử xa lạ đang đối ẩm, Chiến Bắc Việt hai mắt hưng phấn xem đám đông bắt đầu động, cười hì hì nói: “Không nghĩ tới thế nhưng lại có nhiều người như vậy, khi nào mới bắt đầu, thực sự nóng ruột a!”

Chiến Bắc Liệt thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, ghét bỏ nói: “Người hứng thú loại sự tình này, không có tiền đồ”

Hắn nhất thời lùi về sau, miệng nhỏ giọng than thở: “Cũng đều đến đây cả, chẳng lẽ giống người giữ đệ nhất mỹ nữ Tây Vệ, còn giả bộ Liễu Hạ Huệ”

Liễu Hạ Huệ: là người nước Lỗ, thời xuân thu, nổi tiếng chính nhân quân tử. Chuyện kể rằng Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào. (Nguồn: chikarin11906.wordpress)

Lời này nói nhỏ nhưng ở đây toàn người tập võ, tập võ tai thính mắt tinh, đương nhiên nghe thấy hết. Tiêu Phi Ca trong mắt hàm chứa ý cười, nhớ tới bữa trưa Đại Tồn Chiến thần hoàn toàn lép vế, khoe miệng cong lên, tao nhã vô hạn.

Chiến Bắc Liệt mắt tự nhiên ho khan một tiếng, trừng mắt khiển trách: “Người đừng hy vọng từ Tây cương trở về!”

Chiến Bắc Việt ôm đầu kêu rên một tiếng, nhị ca quả nhiên vẫn là nhị ca, buổi trưa nhìn hắn đối với nhị tẩu như vậy còn tưởng tính tình thay đổi, nhưng trên mặt đỏ ửng kia phải chứng vì ngượng ngùng?

Công tử trẻ tuổi tò mò hỏi: “Hiếm khi thấy người như thế, như thế nào, thật sự coi trọng Vệ quốc công chúa kia?”

Chiến Bắc Liệt ho khan một tiếng trả lời: “Từ khi nào đệ nhất tài thần không vội vàng kiếm bạc lại quan tâm đến chuyện nhà người khác thế?”

“Chuyện nhà? Nghe người nói như vậy là đã công nhận nàng là Liệt vương phi?” Hắn thần gian tẩm tặc tán thưởng vài tiếng, mang theo vài phần trêu tức khao khát nói: “Có cơ hội thật là muốn gặp đệ nhất mỹ nhân kia, có thể làm cho Đại Tồn chiến thần tâm như sắt thép hóa mềm”

Chiến Bắc Liệt nhìn bằng hữu tuy mặt mang trêu chọc nhưng trong đáy mắt ẩn chứa sự quan tâm, cầm ly rượu trầm giọng nói: “Không liên quan mỹ nhân đẹp xấu, nàng.....không giống với lời đồn”

Tiêu Phi Ca cũng thu ý cười, tinh tế nhớ lại lúc gặp mặt buổi trưa, gật đầu nói: “Rất khác so với phé vật công chúa trong lời đồn, không nhất gan, ngược lại mang theo vài phần ngạo nghễ.”

Chiến Bắc Liệt lần thứ ba ho khan một tiếng, đầu chỉ có khác, mẫu sư tử kia chân chính cường hãn các người còn chưa thấy đâu!

Tài thần công tử bưng ly rượu uống một ngụm cau mày nói: “Người có nghĩ tới, nàng bất đồng hoàn toàn với lời đồn, bao năm nay che dấu là có ý tứ gì? Nàng giấu tài là Vệ quốc bày mưu tính kế?”

Hắn lấy ra một cái bàn tính làm bằng vàng ròng và bạch ngọc, năm ngón tay như lướt trên đó, hồi lâu đau khổ nói: “Aizz, cái này không có lời, không có lời!”

Nhắc tới điều này Chiến Bắc Liệt cũng không biết giải thích ra sao, nhăn mày gật đầu nói: “Ta đã phái người tra, nàng xác thực là Vệ quốc công chúa, chỉ là còn có nhiều việc chưa rõ ràng”

Tiêu Phi Ca dựa lưng vào ghế không cho là đúng nói: “Các người cũng quá lo buồn vô cớ, cho dù thật sự là âm mưu của Vệ quốc, nàng là một nữ nhân có thể làm gì? Tại Liệt vương phủ nàng không có khả năng làm bất cứ điều gì”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu không nói gì, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, chỉ có các người không tưởng được, mẫu sư tử không làm gì được a. Đó là nữ nhân bình thường sao? Nếu nàng muốn làm gì, đừng nói là các người, đến ta cũng không phòng bị được.

Nghĩ như vậy, trong lòng chợt nổi lên một trận phiền não, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Đột nhiên, Chiến Bắc Việt vẫn yên lặng uống rượu ở một góc bỗng phun ra một ngụm rượu, mở to mắt nhìn trần trời, chỉ vào cửa dưới lầu không dám tin nói lắp bắp: “Kia.....kia.....là nhị tẩu!”

25. Q.1 - Chương 25: Người Đến Đây Cho Ta

Mấy người đồng thời đem ánh mắt hướng tới đại sảnh lầu một, một công tử thanh lịch tao nhã vô cùng nhất thời ánh vào mi mắt.

Công tử kia một thân bạc y phiêu dật, cẩm y ngọc đới, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt sáng ngời, đôi môi đỏ mọng hơi hơi gợi lên như hoa hồng nở rộ, trong tay nhẹ nhàng vung vẩy chiếc phiến, bộ dáng nhất mực phong lưu, phong thái bất phàm.

Nhìn kỹ, nhân vật như đi từ trong tranh này ra quả thực là Lãnh Hạ!

Chiến Bắc Việt và Tiêu Phi Ca còn đang đắm chìm trong rung động, tài thần công tử kia quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt nỉ non: “Thì ra là thế, nhân vật như vậy không uống để người ái mộ”

Lãnh Hạ chân chính đánh giá Âm Hương lâu, trong lầu trang hoàng thanh nhã, màn che đơn giản, ở giữa đại sảnh là một đài cao, một nữ tử xinh đẹp ngồi chính giữa đang gảy đàn, tiếng đàn xa xôi mờ ảo lan tràn trong đại điện. Không khí không phải hương vị phong trần mà là hơi thở văn nhân.

Một nữ tử hồng y tiến tới, tao nhã thi lễ nhẹ giọng nói: “Công tử thực lạ mặt, hẳn là lần đầu đến? Đêm nay là hoa khôi Vũ Điệp của chúng ta bán đấu giá đêm đầu tiên, chỉ cần có thể đáp được vấn đề của nàng, công tử nếu có chút hứng thú không ngại cũng thử một lần”

Đang định đáp lời, một tiếng nghiêng răng nghiêng lợi rống giận từ tầng hai truyền đến: “Chết tiệt! Người lên đây cho ta!”

Nghe thấy âm thanh này cũng đủ biết vị trên kia tức giận cỡ nào, Lâm Thanh thở dài, cô nương a, hẳn không thể làm gì người nhưng tiểu nhân chính là xong đời!

“Thì ra công tử là bằng hữu của vương gia, mời đi lối này” Nữ tử che miệng cười dẫn nàng tới phòng trên tầng hai.

Lãnh Hạ cũng không từ chối, nghe lời theo lên.

Vừa vào cửa, một cánh tay như sắt nắm chặt lấy tay nàng, Chiến Bắc Liệt trừng mắt quát: “Người, nữ nhân chết tiệt, đây là chỗ nào?”

Lãnh Hạ nhẹ chớp mắt đáp: “Thanh lâu!”

Chiến Bắc Liệt nghiêng răng: “Biết là thanh lâu người còn dám tới”

Lãnh Hạ thần nhiên trả lời: “A, tiểu quan quán không có hoa khôi bán đấu giá đêm đầu.” (kỹ viện nam)

Chiến Bắc Liệt sắp bị nàng làm tức đến hôn mê, khuôn mặt tuấn tú trở nên kỳ cục, nàng nói gì? Tiểu quan quán! Chết tiệt, nàng còn dám đi tiểu quan quán, nữ nhân này có biết thân phận mình hay không, đã kết hôn!

Mọi người phì cười, Đại Thần Chiến thần đường tình thật gian khổ a!

“Nhị tẩu, ngồi đây” Chiến Bắc Việt nhìn huynh trưởng bộ dáng hận không thể ăn nàng, vội vàng tiếp đón Lãnh Hạ ngồi xuống.

Lãnh Hạ đánh giá mọi người một phen, tử y Chiến Bắc Việt, áo dài thêu hoa Tiêu Phi Ca, đều là gặp qua lúc trưa.

Còn một công tử khoảng hai mươi hai ba tuổi có chút tuấn tú, áo trắng thêu tường vân bằng tơ vàng, cầm trong tay một bàn tính vàng ròng bạch ngọc, một ánh mắt tinh tường đánh giá chính mình, như vậy chính là vị đệ nhất tài thần Mạc Tuyên.

Ở Đại Tàn, cái tên Mạc Tuyên có thể nói như sấm bên tai, mẫu thân là Đại Tàn trưởng công chúa, phụ thân là Mạc Diệc cũng là tài tử nổi danh năm đó, mà hẳn sau khi ra đời không kể nghiệp học của phụ thân mà lại thể hiện tài hoa kỳ lạ đối với buôn bán, mười hai tuổi lập ra thương hội Mạc thị, tới giờ sản nghiệp bao hàm một diện rộng, đã trở thành danh phù kỳ thực đệ nhất thương hội Đại Tàn, mà hẳn cũng được người đời suy tôn “Tài thần”, chỉ cần là công việc có Mạc Tuyên tham dự, không thể nào lỗ. (xứng với tên thực)

Sau khi Lãnh Hạ ngồi xuống, Chiến Bắc Liệt nhíu mày hỏi: “Người, một nữ nhân tới đây làm gì?”

Lãnh Hạ uống một ngụm rượu, thần nhiên tựa lưng nói: “Người tới làm gì ta làm đó.”

Chiến Bắc Liệt trong lòng hơi kích động, chẳng lẽ nàng đến cạnh ta đấu giá đêm đầu tiên của hoa khôi, ghen tí? Mẫu sư tử cũng là nữ nhân a! Nghĩ như vậy không khỏi dâng lên một trận đắc ý, mặt tươi như hoa cười haha, khuôn mặt anh tuấn càng thêm sáng chói.

Lãnh Hạ nhìn bộ dáng hẳn cũng đoán được trong lòng đang suy nghĩ cái gì, cười nhạo nói: “Đừng dắt vàng lên mặt mình, ta chỉ tới xem Âm Hương lâu có năng lực gì mà cần người đích thân đến”

Mọi người trở mặt, đều là vẻ mặt kinh ngạc, Vệ quốc công chúa tâm tư hơn người, đoán được điều này, nếu là phế vật như lời đồn thì các thiên kim tiểu thư chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt phải chăng đều liệt vào dạng ngu ngốc. (tình cảm nam nữ)

Chiến Bắc Liệt hung ác trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, lập tức trong lòng thâm nghĩ, nàng chắc chắn ta không phải tới nơi này mua vui, ít nhất cho thấy nàng hiểu ta.

Nếu lời này để Lãnh Hạ nghe được, không thể tránh được bị nàng xem thường lần nữa, nam nhân này thật kỳ quái, lấy ý nghĩ như thế để an ủi chính mình, thương không dậy nổi a!

Đúng lúc này, lầu một truyền đến một tràng tiếng vang. Mọi người đều ngừng tay hướng lên đài.

Lúc này, nữ tử đánh đàn đã đi xuống, trên đài là một nữ tử quyền rũ đảo đôi mắt qua toàn khách, cúi chào nhẹ giọng nói: “Tiểu nữ Mị nương, xin chào các vị công tử thiếu gia”

Dưới đài mọi người đã bị sóng mắt mê người mê hoặc một nửa. “Mị nương không cần đa lễ” Những tiếng trả lời liên tiếp vang lên.

Mị nương đợi mọi người yên tĩnh nũng nịu nói: “Hoa khôi Vũ Điệp của Âm Hương lâu chúng ta hôm nay bán đấu giá đêm đầu tiên, chỉ cần các vị công tử có hứng thú đều có thể tham dự, cô nương đưa ra vấn đề xong sẽ cho các vị thời gian suy nghĩ là một nén nhang, các công tử viết đáp án trên giấy viết thư đã phát, đáp án làm cô nương vừa lòng sẽ công bố trước mặt mọi người. Các công tử cạnh tranh mạnh mẽ, giá cao người được”

Trên đài cao, một cô gái chậm rãi đi ra từ sau tấm rèm, lụa mỏng che không thấy rõ khuôn mặt, nhưng dáng người nhị nhàng yếu điệu như cây liễu, yếu đuối nhu nhược động lòng người, màu da trắng nõn, đôi mắt như biết nói làm người ta sinh ra một loại tình cảm ái mộ cùng thương tiếc. Phải nói là đẹp, đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Dưới đài, mọi người đều ngây ngốc.

Lãnh Hạ nhíu mày, nói vậy đây là hoa khôi Vũ Điệp, quả thật là mỹ nhân ưu tú.

Chiến Bắc Liệt thần nhiên liếc mắt, hừ lạnh nói: “Không có gì hơn”

Cô gái lên tới vị trí trung tâm, thanh âm như chim hoàng anh: “Tiểu nữ Vũ Điệp, hôm nay nhận được sự ưu ái của các công tử cảm kích không thôi. Đề mục là: “Hiện giờ năm quốc gia cùng tồn tại, các quốc gia phải làm như thế nào để thống trị, thống nhất thiên hạ?”

Vấn đề này.....

26. Q.1 - Chương 26: Không Có Lời? Có Lời

Lãnh Hạ mày liễu khẽ nâng, khéo môi gợi một ý cười hứng thú, Âm Hương lâu này quả nhiên có vấn đề, người tới là quan to triều đình, đến đây là văn nhân tài tử, bàn chuyện quốc gia đại sự, một hoa khôi thanh lâu nho nhỏ mà dám ra vấn đề như vậy, là không biết hay vẫn là không sợ hãi?

Chiến Bắc Liệt trong đáy mắt hiện lên một tia ngoan lệ, lạnh lùng nhìn xuống dưới lầu nói: “Bổn vương thả lỏng bọn chúng nhiều năm, bây giờ thật là ngang ngược, chúng nghĩ Đại Tần là quả hồng mềm sao?”

Tiêu Phi Ca tựa tiểu phi tiểu nói: “Hắn đây là thăm dò ngươi, Âm Hương lâu này đã sớm bại lộ nhưng đối với hắn như một con tốt thì, càng ngày càng giống trò chơi” (cười như không cười)

Lãnh Hạ nghiêng đầu hỏi: “Là sao?”

Chiến Bắc Liệt biết nàng hỏi lai lịch Âm Hương lâu, cười lạnh trả lời: “Đông Sở”

Lại là Đông Sở! Nghe ý tứ Tiêu Phi Ca người đứng sau Âm Hương lâu hẳn là thất hoàng tử Đông Phương Nhuận.

Nghĩ đến đây, Lãnh Hạ đột nhiên nhú mày, trầm giọng nói: “Hy sinh một con tốt, chỉ đổi lại Đại Tần chiến thần tự thân đến đây? Nghe thật không giống Đông Phương Nhuận.....”

Lời vừa nói ra, mọi người mâu quang đều chợt lóe, có chút đăm chiêu.

Mạc Tuyên đưa tay lướt trên bàn tính, lẩm bẩm nói: “Mua bán này không có lời, không có lời.”

Chiến Bắc Liệt mày kiếm hơi nhú, gật đầu nói: “Chính xác, Đông Phương Nhuận sẽ không giống đại ca của hắn không có đầu óc.”

Nếu xét thái độ của Đông Phương Nhuận chuyện này dường như quá đơn giản rồi, người này có thể giấu tài, luôn nguy trang không cầu danh lợi, đến khi thời cơ chín muồi vùng dậy cho đối thủ một kích trí mệnh, đảo điên triều đình, sẽ không đơn giản như vậy.

Âm Hương lâu ở Đại Tần ẩn núp nhiều năm, vẫn chưa từng có hành động quá lớn nhưng hôm nay đột nhiên giống trống khua chiêng cử hành bán đấu giá hoa khôi, mà nàng ta lại không có nửa phần kiêng dè hỏi ra một vấn đề mẫn cảm như vậy, thực sự là không hợp tình hợp lý.

Trong giây lát, mọi người đều chìm vào suy tư, không biết Đông Phương Nhuận lần này muốn như thế nào.

Lãnh Hạ dừng tầm mắt ở đám đông dưới đại sảnh, không ít văn nhân tài tử tuy rằng mặt có vẻ do dự nhưng cũng bắt đầu hạ bút viết. Sau một nén nhanh, các nữ tử xinh đẹp thu phần trả lời của họ.

Đến lô ghế trên này, nữ tử vừa vào cửa đã bị Chung Thương đuổi ra ngoài, Lãnh Hạ nhìn theo nữ tử kia, thấy nàng sang lô ghế bên cạnh, cửa mở ra lộ ra khách nhân bên trong, quần áo quý giá, sang trọng trong đó có một người bộ mặt có chút quen thuộc.

Nàng tìm tòi trong trí nhớ, người nọ bộ dáng hơn ba mươi tuổi, vóc người không cao, ngũ quan nghiêm chỉnh, khí chất nho nhã,.....

Mày liễu hơi nhăn, người nọ là Hộ bộ thượng thư! Tuy rằng lúc vào triều chỉ nhìn thoáng qua nhưng nàng là ai, chỉ cần nhìn qua cũng đã khắc sâu trong đầu, danh hiệu sát thủ chỉ vương cũng không phải là hư danh.

Lãnh Hạ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, lúc này hắn cũng giống như nàng nhìn về lô ghế bên cạnh, cảm nhận được ánh mắt nàng quay đầu lại, hai ánh mắt giao nhau, trong mắt đều là hào quang phức tạp, vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Chiến Bắc Liệt đứng lên, cao giọng kêu: “Chung Thương! Vô Ảnh!”

Vô Ảnh không một tiếng động từ xà nhà rơi xuống, Chung Thương cũng từ bên ngoài tiến vào, không đợi hai người hành lễ hắn nhanh chóng phân phó: “Vô Ảnh ngay lập tức điều động ám vệ canh gác tất cả các lô

ghế, phát hiện dấu vết gì, không cần báo cáo, giết! Chung Thương dẫn thị vệ bao vây trong lâu, nếu phản kháng, giết!”

“Rõ!” Hai người không chậm trễ, cực nhanh lĩnh mệnh mà đi.

Chiến Bắc Liệt hạ lệnh xong, sát khí lạnh thấu xương lan tràn, Lãnh Hạ chưa bao giờ thấy sự lạnh liệt sắc bén, ẩn chứa uy nghiêm không gì sánh được theo lời nói giết vang lên: “Vứt bỏ một con tốt, lại vọng tưởng một lưới bắt hết nửa triều thần Đại Tần cùng vô số văn nhân tài tử. Được! Được lắm! Giỏi một cái Đông Phương Nhuận!”

Chiến Bắc Việt nhảy khỏi ghế, thu hồi vẻ cợt nhả thường ngày, kinh ngạc nói: “Nhị ca, người nói là.....”

Tiêu Phi Ca trong mắt phong tình ngưng đọng, nếu việc này không được Chiến Bắc Liệt nhìn ra manh mối, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Bàn tính trong tay Mạc Tuyên rung động, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mua bán này quả là có lời, may mắn Đông Phương Nhuận không tham gia buôn bán, bằng không ta ‘tài thần’ đây chẳng phải cuốn gói về quê bán đồ ăn! Đúng rồi.... đến lúc đó gọi là gì, đồ ăn thần? Phi Ca, người xem ‘đồ ăn thần’ có được không?”

Tiêu Phi Ca lười trả lời, ném cho hắn một ánh mắt xem thường. Nhưng không khí lạnh lẽo cũng bị những lời của Mạc Tuyên làm thoải mái không ít.

Lầu một đại điện, Vũ Điệp cô nương trên đài cầm từng câu trả lời, thanh âm dịu dàng nói: “Liễu công tử đáp: dùng nghiêm hình nặng trừng trị dân chúng, có tội phải phạt.”

“Chương công tử đáp: “Thuận theo Đại Tần, hưng thịnh, nghịch Đại Tần, diệt vong”

“Đặng công tử đáp:.....”

Lãnh Hạ nghe những đáp án đó đều là khuynh hướng lấy pháp luật trị quốc, chủ trương vũ lực chiến tranh, vẫn chưa có nền chính trị nhân từ, dù sao dân chúng Đại Tần bơ vơ, hiếu chiến thiện chiến, là một quốc gia tự cường.

Nhẹ nhún mày, lộ ra ý cười trào phúng, độ cong sắc bén này bị Chiến Bắc Liệt bắt được, hắn nhún mày, trầm giọng hỏi: “Có cao kiến gì?”

Lãnh Hạ nhún vai nói: ” Cao kiến thì không dám nhận, việc thống nhất ngũ quốc xưng bá thiên hạ sao có thể lại nhất gia chi ngôn để nói?” (ngôn luận của một nhà)

Lời này vừa nói, không chỉ Chiến Bắc Liệt nhún mày kiếm mà Chiến Bắc Việt, Tiêu Phi Ca cùng Mạc Tuyên cũng lộ ra thần sắc hứng thú, Lãnh Hạ tùy ý tựa lưng, nói tiếp: “Trị quốc lúc này lấy đại thể thiên hạ làm trọng, hiện giờ các quốc gia chiến loạn không ngừng, tự nhiên lấy chiến ngừng chiến, lấy giết ngừng giết”

Lãnh Hạ mỉm cười lại nói: “Nhưng kỷ cương nghiêm ngặt hình phạt hà khắc cũng không nên, phải biết rằng ‘quân người thuyền cũng; thứ nhân, thủy cũng’ thủy khả tái thuyền cũng có thể phúc huyền.” (câu này ta ko hiểu, ai biết chỉ ta nha!!)

Lời bàn luận này nếu ở hiện đại có thể mọi người đều biết nhưng hiện giờ thời đại rối loạn, dân chúng tuy rằng không thấp đến trình độ dân đen nhưng cũng chưa cao đến mức ấy, Lãnh Hạ lời này đánh sâu vào tiềm thức mỗi người ở đây, vì nó khác với phương thức trị vì của các quốc gia hiện tại một trời một vực.

“Nếu ta nói, lúc này lấy vũ lực bình định thiên hạ, lấy luật pháp xử phạt tội hình, là quan trọng nhất.....cũng lấy văn hóa khổng chế tư tưởng” Nhìn thấy mấy người đắm chiêu, Lãnh Hạ ném ra một câu cuối cùng.

Có đôi khi nói một câu là đủ rồi, đây là những gì đúc kết ra từ hàng nghìn năm lịch sử, Chiến Bắc Liệt là người thông minh đương nhiên biết ưu khuyết của những lời này.

Bàn tay trắng nõn cầm ly rượu một hơi cạn sạch, Lãnh Hạ thần nhiên nhìn về đại điện dưới lầu.

27. Q.1 - Chương 27: Liên Thủ

Đột nhiên, Vũ Diệp quanh thân hơi thở dịu dàng chợt biến đổi, năm ngón tay hướng về một công tử phía trước tấn công!

Cùng lúc đó Mị nương trên lầu cùng các cô nương đều hành động, oanh oanh yến yến vốn là nhu nhược nay trở thành kèn kèn dữ tợn âm lệ.

Ngay lúc Vũ Diệp chuẩn bị lấy đầu công tử kia một khắc, hai ly rượu từ lô ghế tầng hai bắn ra, một chiếc bắn vào mắt cá chân nàng còn một chiếc bắn trúng đôi bàn tay đoạt mệnh.

Công tử kia cũng thật thông minh, lợi dụng dịp này chạy về phía sau, thoát một kích trí mạng này.

Lúc này, Chung Thương đã dẫn theo thị vệ Liệt vương phủ chạy tới, một đám thị vệ huấn luyện cẩn thận rất nhanh tiến lên bao vây Âm Hương lâu, trong giây lát thanh âm vũ khí không ngừng vang lên, đánh nhau túi bụi.

Vũ Diệp lão đảo ngã xuống đất, nhìn thấy hai ly rượu, ánh mắt lợi hại mạnh mẽ bắn về phía ghế lô ở lầu hai.

Một ‘nam tử’ áo trắng thân nhiên ôm cánh tay tà ý dựa ở cạnh cửa, khoe môi nhuốm một độ cung trào phúng, cảm nhận được ánh mắt của Vũ Diệp vẫn ung dung, nhìn đáy mắt nàng lộ vẻ châm chọc, vẻ mặt cương quyết cùng ti nghệ kia làm Vũ Diệp cảm thấy rung động đồng thời xấu hổ và giận dữ không thôi.

“Nam tử” quay đầu lại, nhìn mấy người đang choáng váng, nhướn mày nói với Chiến Bắc Liệt: “Phản ứng không tồi, cần hỗ trợ?”

Chiến Bắc Liệt thân nhiên dựa lưng, gương mặt tuấn tú cuồng vọng vô cùng, đắc ý dào dạt: “Nếu việc này cũng cần Liệt vương phi ra tay, thị vệ Chiến thần vương phủ chẳng phải là có tiếng không có miếng.”

Lãnh Hạ nhún nhún vai không nói, như vậy càng rảnh cho nàng.

Chiến Bắc Việt trừng mắt, hít một hơi thật sâu, dường như chưa bao giờ biết nàng, lấp bắp nói: “Nhị tẩu, người....người....”

Mạc Tuyên lấy ra bàn tính kia, vừa tính vừa nói: “Ta còn nói Đông Phương Nhuận giỏi buôn bán, Bắc Liệt người cũng không kém a! Mua bán này rất có lời, rất có lời! Đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ, văn có thể trị quốc, võ có thể an bang, tìm được một vương phi bưu hãn a!”

Tiêu Phi Ca lại suy nghĩ nhiều hơn, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, Lãnh Hạ võ công so với mọi người cao hơn không ít, có thể cùng nàng so sánh chỉ có Đại Tần Chiến thần Chiến Bắc Liệt. Một nữ tử văn võ song toàn như vậy lại ghe giấu mười lăm năm, mang trên mình danh hiệu ‘phế vật công chúa’ là có ý gì?

Bắc Liệt lúc này hẳn là không biết cảm giác của hắn, nhưng thân là bạn tốt nhiều năm chính mình cũng đã nhìn ra, hắn có lòng ưu ái, có tình cảm với nàng, yêu thương một nữ tử như vậy, là phúc hay là họa.....

Cảm nhận được quan tâm của bạn tốt, chiến Bắc Liệt hơi hơi lắc đầu, từ lúc ở chung tới nay Lãnh Hạ chưa từng che dấu sự cường hãn của nàng, có lẽ thân thể của nàng có chỗ đáng nghi, nhưng bây giờ có một chút rõ ràng, lúc này Mộ Dung Lãnh Hộ không có hảo cảm với Đông Sở.

Tiếng đánh nhau dần dừng lại, Chung Thương mang một người máu tươi phục mệnh: “Gia, tổng cộng có bốn sáu người, hai mươi bảy người mất mạng, mười người uống thuốc độc tự vẫn, còn lại chín người bị bắt”

Chiến Bắc Liệt ánh mắt rơi xuống chín người bị thị vệ áp giải, gật đầu nói: “Không tòng, không làm bốn vương mất mặt, mang chúng về xem có biện pháp nào làm chúng mở miệng.”

Lãnh Hạ nhìn quanh, đại diện không còn náo nhiệt như trước, quan viên tài tử đã sớm được sơ tán. Mị nương cùng hoa khôi Vũ Diệp đã bị bắt, lúc này chín người bọn họ đều chật vật quỳ trên mặt đất nhưng trên mặt là một vẻ tĩnh lặng, thấy chết không từ, rõ ràng là tử sĩ đã được huấn luyện.

Nàng nhìn chằm chằm Mị nương hồi lâu, phượng mâu hào quang chợt lóe, gọi Lâm Thanh thì thào vài câu, phân phó nói: “Chung Thương, mang cho Lâm Thanh.”

Chung Thương không thấy Chiến Bắc Liệt ngăn cản, vội vàng lĩnh mệnh, hắn còn chưa quên tiểu vương phi giữa trưa đạt cảnh giới cao nhất giết người không thấy máu, chỉ cần Vương gia không ngăn cản, lời của tiểu vương phi là thánh chỉ, mang theo Lâm Thanh hai mắt tỏa sáng trở về thăm vấn.

Chiến Bắc Việt lộ đầu ra nhìn Lãnh Hạ, lộ ra hai cái răng nanh đáng yêu, cười hì hì nói: “Nhị tẩu, Lâm Thanh có nhiệm vụ rồi? Cùng chơi đùa không?”

Lãnh Hạ thần bí cười cười, còn không đáp lời, Chiến Bắc Liệt âm trầm nói: “Nhanh hồi phủ cho ta, sáng sớm ngày mai đi quân doanh Tây cương đưa tin.”

Chiến Bắc Việt ôm đầu kêu một tiếng, gật đầu liên tục như gà mổ thóc nói: “Dạ! Nhị ca, ta lập tức hồi phủ!” Nói xong nhanh như chớp biến mất.

Chiến Bắc Liệt nhìn bóng dáng hắn bất đắc dĩ thở dài: “Thằng nhóc này một khắc cũng không yên tĩnh, lúc nào cũng đùa giỡn.”

Việc nơi này đã xong, Tiêu Phi Ca cùng Mạc Tuyên cũng rời đi sao đó, Chiến Bắc Liệt cùng Lãnh Hạ tiến cung phục mệnh.

Sắc trời đen như mực, thành Trường An đèn đuốc sáng trưng, thanh nhạc trong thanh lâu, quán rượu trong không trung tấu vang, tiếng vui cười chửi mắng không ngừng truyền đến, quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lãnh Hạ đánh giá xung quanh, Chiến Bắc Liệt thanh âm thâm trầm truyền đến: “Người không có hảo cảm với Đông Sở, vì sao vậy?”

Nàng không đáp hồi lại: “Người chắc chắn như vậy?”

Chiến Bắc Liệt phấn khởi, đặc ý nói: “Ồ chung với người ba ngày, nếu ngay cả điểm ấy cũng không rõ, bổn vương còn xứng xưng Đại Tần Chiến thần?”

Lãnh Hạ xem thường, cười nhạo một tiếng: “Đại Tần Chiến thần suýt chút nữa khiến Đông Phương Nhuận giết hết quan viên tài tử.....”

Mẫu sư tử này, lợi hại! Chiến Bắc Liệt ửng mầu híp lại, ánh mắt sắc bén nhìn phía không trung: “Nếu không có một đối thủ xứng tầm, thiên hạ cũng không tránh khỏi không thú vị, việc hôm nay nhất định bổn vương sẽ trả lại, mà phải trả một cách tuyệt đẹp.”

Đây mới là diện mạo của Chiến thần! Lãnh Hạ mỉm cười, cũng chắc chắn nói: “Người cũng ít cảnh giác hơn với ta, vì sao đây?”

Chiến Bắc Liệt ửng mầu hiện một tia tán thưởng, trong ba ngày, hắn cũng đủ để nhận xét một người.

Hai người không có trả lời vấn đề của đối phương, nhưng trải qua vài câu đối đáp, trong lòng mỗi người tự nhiên hiểu rõ, vì sao không phải vấn đề quan trọng. Nhưng không khí trầm mặc trên đường lại ẩn chứa vài phần cảm giác không rõ. Có chút gì đó không giống như lúc trước.

Trước cổng hoàng cung, ngoại trừ Ngự lâm quân thị vệ nghiêm túc đứng gác, còn có hai người, bên trái một thái giám trông mòn con mắt, bên phải một nha hoàn thanh tú trông mong.

Nhìn thấy Chiến Bắc Liệt cùng Lãnh Hạ, hai người không hẹn mà cùng lộ ra sợ hãi và vui mừng, như hổ đói lao tới.

Hai người đều nhắc mi, liếc nhau, trong mắt đều là thần sắc nghi hoặc cùng buồn cười.

28. Q.1 - Chương 28: Lão Nương Giúp Người

Hai người này, một là tổng quản thái giám của Hoàng thượng Chiến Bắc Diễm, Quý Lương, một là nha hoàn bên người Hoàng hậu Tiêu Phượng, Minh Nguyệt.

Sau khi hành lễ với Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, Quý Lương vội vàng nói: “Vương gia, Hoàng thượng hạ lệnh nô tài tới đây đón người, mời người trực tiếp đến Dưỡng Tâm điện.”

“Đi tắm điện bàn chuyện? Chiến Bắc Liệt nhú mày, dù nghi hoặc nhưng cũng không hỏi lại, theo Quý Lương vào Dưỡng Tâm điện, gặp Chiến Bắc Diễn tự nhiên sẽ biết.

Đội hần đi rồi, Lãnh Hạ nhìn về Minh Nguyệt sắc mặt rồi rầm hỏi: “Hoàng hậu có việc?”

“Vương phi, nguyên văn lời tiểu thư là như vậy.....” Minh Nguyệt nháy mắt mấy cái, bắt đắc dĩ ho nhẹ một tiếng, hít sâu một hơi, học giọng điệu Tiêu Phượng nói: “Tả Trung Trạch, dám khi dễ tỷ muội của lão nương! Lãnh Hạ, ngươi yên tâm, lão nương sẽ giúp ngươi trị hần, bảo đảm lão già kia không dám kiêu ngạo!”

Khóe môi khẽ giương lên, Lãnh Hạ lần đầu tiên lộ ra một nụ cười thật tâm từ khi tới thế giới này.

Tiêu Phượng biết chuyện hôm nay phát sinh ở sông bạc cũng không phải chuyện khó hiểu, hồ ly Chiến Bắc Diễn kia đương nhiên có thủ đoạn để biết mọi việc trong thành Trường An. Nhưng Tiêu Phượng vì nàng ra mặt, cũng làm nàng bất ngờ.

Kiếp trước là sát thủ chi vương, một tay nắm giữ càn khôn, chưa từng có ai ra mặt vì nàng, nàng cũng không cần phải có người ra mặt. Nhưng người cường hãn thế nào đi nữa cũng cần một người bạn tốt thật tâm chia sẻ, kiếp trước Kiều Thanh là một người, hiện giờ nàng vẫn nghĩ là mình cô đơn, nhưng lúc này đã có —— Tiêu Phượng.

Đại Tồn hoàng cung, Dưỡng Tâm điện.

Chiến Bắc Diễn ngẩng đầu lên sau núi tấu chương, nhay nhay huyết thái dương, sắc mặt bắt đắc dĩ lại bao hàm sùng nịnh: “Còn không phải Phượng nhi sao, thay tỷ muội tốt của nàng giáo huấn Tả Trung Trạch, lúc này không biết đang làm cái gì ở Ngự thư phòng?”

“Tả Trung Trạch ở Ngự thư phòng? Lão già kia, lên mặt trong triều cũng không phải ngày một ngày hai, nếu không phải hần thật tâm trung thành với Đại Tồn, hôm nay hần còn được ngồi ở vị trí đó sao?”

“Lý Tuấn kia thật không có đầu óc, trước dân chúng nói ra một câu đại nghịch bất đạo như vậy, Tả Trung Trạch đương nhiên nóng vội lại đây thỉnh tội.” Chiến Bắc Diễn trong mắt hiện một tia giả dối vuốt cằm nói: “Mấy năm nay ý vào là nguyên lão ba triều càng ngày càng tự cao tự đại, không ngờ hôm nay bị như thế này, vừa lúc mượn việc của vợ ngươi.”

Vợ ngươi..... Chiến Bắc Liệt phát hiện hai chữ này nghe rất thoải mái, nhất thời vui vẻ, đắc ý nói: “Có mượn phải trả!”

“Đừng có nghĩ đòi một chút lợi.” Chiến Bắc Diễn dở khóc dở cười, hỏi ngược lại: “Việc hôm nay như thế nào?”

Chính Bắc Liệt nhún mày, trả lời: “Cứ điểm kia đã diệt, áp giải chín người về vương phủ, đều là tử sĩ, hần là không hỏi được gì.”

Chiến Bắc Diễn nghi hoặc hỏi: “Vậy ngươi bộ dáng này là vì sao?”

Hần nhớ lại chuyện đã phát sinh, lắc đầu nói: “Cảm giác không rõ, cứ cảm thấy có chỗ nào đó chưa thỏa đáng.....”

Lãnh Hạ đứng ở cửa Ngự thư phòng, nghe bên trong không ngừng truyền ra tiếng sư tử, khóe miệng tươi cười.

“Trong thành Trường An, Lý Tuấn nói một, ai dám nói hai? Lão nương dám nói hai! Hần là cái gì vậy? Cây người Thừa tướng đương triều, có chỗ dựa vững chắc, làm cần?”

“Hoàng hậu nương nương.”

“Cái này là gì? Phạm thượng! Đại nghịch bất đạo! Mất vô quân thượng! Coi rẻ hoàng quyền! Phá vỡ kỷ cương!” (trong mắt không có vua)

“Cựu thần tuyệt đối không có ý này.....”

“A....người dám phản bác lão nương? Lão nương nói phải, người dám nói không phải?”

“Cựu thần không dám.”

“Không dám? Không dám chính là thừa nhận? Thừa nhận người phạm thượng, đại nghịch bất đạo, mất vô quân thượng, coi rẻ hoàng quyền, phá vỡ kỷ cương!”

“Không....”

“Vậy người dung túng cháu khi dễ tỷ muội của lão nương, đó là Liệt vương phi! Đại Tàn Chiến thần Vương phi! Đệ muội của đương kim Hoàng thượng! Tỷ muội tốt của lão nương có thể để cho các người khi dễ?”

“Lúc ấy Lý Tuấn không biết.....”

“Không phải thắng có vài đồng sao? Còn dám theo dõi nàng! Không phải thắng cái cá cược kia sao? Còn dám quỵt nợ! Tỷ muội của lão nương người cũng dám quỵt nợ!”

“Khế đất của sông bạc kia.....”

“Hừ! Người còn phải xem nàng có muốn hay không! Một sông bạc nhỏ đã muốn phạm thượng, đại nghịch bất đạo, mất vô quân thượng, coi rẻ hoàng quyền, phá vỡ kỷ cương?”

“.....”

Lãnh Hạ vội bước tiến vào Ngự thư phòng, nhìn thấy một hình ảnh như vậy....

Tiêu Phượng trừng mắt dương nhanh múa vuốt, sắc mặt hồng hào vui vẻ, tâm khí thật tốt!

Đối diện là Tả Trung Trạch quỳ khúm núm trên mặt đất, bất đắc dĩ bị mắng đến cứng họng, mồ hôi chảy ròng ròng.....

Nhìn thấy Lãnh Hạ cùng Minh Nguyệt, Tiêu Phượng đứng lên, vẫy vẫy tay: “Lãnh Hạ người tới rồi, một chết lão nương, Minh Nguyệt mau cho ta chén nước.”

Minh Nguyệt đưa nàng chén nước, Tiêu Phượng ngửa đầu uống ừng ực.

Thừa dịp Tiêu Phượng uống nước, Tả Trung Trạch nhanh chóng cãi lại: “Hoàng hậu nương nương, Lý Tuấn tuổi trẻ nói năng không biết suy nghĩ, cựu thần tận tâm trung thành tuyệt không.....” Xoa xoa mồ hôi trên mặt, khóe miệng run rẩy, nói lại một loạt tội danh Tiêu Phượng vừa định cho hắn: “Phạm thượng, đại nghịch bất đạo, mất vô quân thượng, coi rẻ hoàng quyền, phá vỡ kỷ cương Xin nương nương minh giám!”

Nói xong thở ra một hơi, rốt cục cũng có cơ hội nói đầy đủ một câu!

Lãnh Hạ ôm cánh tay mà đứng, trong trẻo nhưng lạnh lùng thần nhiên nói: “Thừa tướng nói sai rồi, tuổi trẻ ăn nói không suy nghĩ cũng không phải nói lời cuồng ngạo, hành động theo cảm tính cũng không thể phát ngôn xằng bậy.”

Cừu nhân gấp mặt, đỏ mặt tía tai!

Tả Trung Trạch trợn mắt, giận dữ nói: “Lời đứa nhỏ làm sao có thể cho là thực!”

Lãnh Hạ lạnh lẽo, cười nhạt: “Bản cung cũng mới có mười lăm tuổi.”

Tả Trung Trạch ghen lời, tức run lên giọng căm hận biện luận: “Liệt vương phi thân phận tôn quý, vì sao không tha thứ ột tiểu bối?”

Lãnh Hạ khiêu mi, khóe môi mỉm cười: “Dường không giáo, phụ chi quá” (kiểu sinh ra nhưng không giáo dục, là lỗi của bậc bề trên)

Tả Trung Trạch còn muốn phản bác, phịch một tiếng, Tiêu Phượng đập mạnh cái chén trên bàn, hai mắt trừng trừng: “Lời này nói rất đúng! Đường không giáo, phụ chi quá! Là trưởng bối của Lý Tuấn, trách nhiệm là của người còn già mồm át lễ phải! Làm trò trước mặt lão nương, chống đối Vương phi đương triều!”

Nàng nháy mắt với Lãnh Hạ mấy cái, một bộ dạng tinh quái.

Nhưng vào lúc này, thanh âm vang lên từ bên ngoài phòng: “Phượng nhi, lão thừa tướng là cánh tay phải trong triều, không được vô lễ”

Chiến Bắc Diễn cùng Chiến Bắc Liệt từ ngoài cửa bước tới.

29. Q.1 - Chương 29: Khởi Binh Vắn Tội

Chiến Bắc Diễn bước nhanh tới trước Tả Trung Trạch nâng hấn dậy khẩn thiết nói: “Thừa tướng sao lại quỳ gối nơi đây? Nô tài cũng thật to gan lớn mật, cũng không biết hỏi thăm một tiếng. Còn Phượng nhi, bình thường nghịch ngợm gây sự cũng không sao nhưng sao có thể vô lễ với Thừa tướng?”

Tiêu Phượng trong lòng cười trộm, giả bộ giỏi, thực giỏi!

Tả Trung Trạch vội vàng nói: “Hoàng Thượng, cữu thần. Cữu thần là tội thính tội.”

“Thừa tướng nói sai rồi, người tận tụy phò tá triều đình, là nguyên lão ba triều, tại sao lại chịu tội?” Chiến Bắc Diễn mỉm cười lắc đầu, giọng điệu chân thành tha thiết: “Nhất thời phạm phải sai lầm gì, cũng là không sánh bằng công lao bao năm qua”

Lãnh Hạ cùng Chiến Bắc Liệt không hện mà cùng xem thường, Chiến Bắc Diễn quả là hồ ly mặt cười, lý do này làm cho người không biết sự tình nghe thấy, hẳn là khóc lóc mang ơn.

Quả nhiên, Tả Trung Trạch lại quỳ xuống, nước mắt vui mừng nói: “Cữu thần đa tạ Hoàng thượng minh giám!”

“Không biết Thừa tướng này đến thính tội gì. ?” Chiến Bắc Diễn lại nâng hấn dậy nghi hoặc nói: “Vừa rồi trẫm có nghe hoàng hậu nói..... Phạm thượng? Đại nghịch bất đạo? Mất vô quân thượng? Coi rẻ hoàng quyền? Phá vỡ kỷ cương?”

Mỗi một từ nói ra, Tả Trung Trạch lại run lên, lời còn chưa nói hết hấn lại phịch một tiếng quỳ xuống, nét mặt già nua giải thích: “Hoàng Thượng minh giám! Chuyện kia là cháu trai thần Lý Tuấn cùng Liệt vương phi có chút mâu thuẫn nhỏ, Lý Tuấn tuổi nhỏ chưa hiểu biết, lời nói ra cũng không phải mang ý ngỗ nghịch gì!”

Chiến Bắc Diễn nâng hấn dậy lần thứ ba, khề cười nói: “Nếu là người trẻ tuổi nói đùa trẫm sao có thể để trong lòng, Thừa tướng không cần chú ý.”

Tả Trung Trạch lau mồ hôi còn chưa kịp thở phào, chợt nghe thanh âm Chiến Bắc Diễn ôn nhuận vang lên: “Nhưng.....Trẫm không để trong lòng nhưng còn dân chúng. Cháu trai của thừa tướng đương triều nói lời đại nghịch bất đạo, là vua một nước lại chỉ nghe.....”

Chiến Bắc Diễn mỉm cười ảm áp nói: “Khó trách bị tứ quốc chê cười, châm chọc Đại Tàn ta vua không ra vua, thần không ra thần, không phù hợp quy tắc a!”

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy ra, Tả Trung Trạch đột nhiên quỳ xuống đất, kinh sợ nói: “Hoàng Thượng.”

“Thừa tướng vì sao lại quỳ xuống? Trẫm chỉ muốn có một biện pháp ngăn chặn lời đồn thổi trong dân gian thôi, thừa tướng mau đứng lên!” Chiến Bắc diễn lộ vẻ nghi hoặc lại muốn đỡ hấn dậy.

“Hoàng Thượng, cừu thần. Cừu thần vẫn nên quỳ đi. quỳ đi.” Tả Trung Trạch liên tục xuy tay, đứng lên quỳ xuống ba bốn lần, thật đúng là muốn lấy cái mạng già này của hắn.

Lãnh Hạ nhìn thấy Tiêu Phượng cười run người, liếc chiến Bắc Liệt, trong mắt đều là thần sắc buồn cười.

Hai vợ chồng, một mặt đỏ, một mặt trắng, quay vòng vòng vị nguyên lão ba triều, quả nhiên là xứng đôi vừa lứa, trời sinh một đôi.

Chiến Bắc Diễn bày ra một bộ dáng đau đầu rồi rầm nói: “Lý Tuấn năm nay hai mươi đi, nói đùa nhỏ chẳng phải gượng ép hay sao, về sau nên quân giáo cẩn thận, thận trọng lời ăn tiếng nói!”

Hoàng thượng luôn nhớ kỷ nguyên lão ba triều, ý tứ hắn là việc to hóa nhỏ, Tả Trung Trạch âm thầm thả tâm, nhưng còn không hoàn toàn thả lỏng.

Chiến Bắc Liệt khoanh tay lạnh lùng nói: “Sai lầm của Lý Tuấn đột nhiên biến thành mâu thuẫn nhỏ, thừa tướng che đậy lỗi lầm thực là lên đến tột đỉnh, bốn vương bội phục.”

Tiêu Phượng trừng mắt quát: “Tội chết có thể miễn nhưng không thể quên ngay như vậy! Lãnh Hạ nói rất đúng dường không giáo phụ chi quá, nếu thừa tướng không thể giáo dục hắn, việc này liền để lão nương quyết định, Lý Tuấn tức khắc đến Liệt vương phủ, sau này hết thảy nghe lời Lãnh Hạ.”

Chiến Bắc liệt gật đầu nói: “Bốn vương đồng ý.”

Tả Trung Trạch kinh ngạc, Liệt vương từ trước đến nay lạnh lùng bá đạo, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể ba phần, nghe nói bất mãn với hôn sự hòa thân này nhưng nay lại đi nói giúp phe vật công chúa.

Không đợi hắn mở miệng cầu tình, Chiến Bắc Diễn trong mắt hiện tia giả dối, ôn nhuận cười nói: “Thừa tướng có thể yên tâm, Liệt vương phi phẩm hạnh đoan trang, khiêm tốn, kính cẩn, đương nhiên có thể đảm nhận trọng trách này. Truyền khẩu dụ của trẫm, Lý Tuấn hành xử không đúng mực, làm mất thể diện gia đình, niệm tình tuổi trẻ, giao trách nhiệm cho Liệt vương phi dạy dỗ!”

“Này. Này.” Tả Trung Trạch nghẹn họng lắp bắp không nói thành lời, không hiểu sao kết quả thành như vậy?

Nhưng mà hoàng thượng đã ra khẩu dụ, chỉ có thể tạ ơn rồi lui ra.

Đợi hắn đi rồi, Lãnh Hạ nhếch môi, Chiến Bắc Liệt nhướn mày, Chiến Bắc Diễn khẽ vuốt cằm, Tiêu Phượng trợn mắt lên.

Bốn người nhìn nhau đều cười ha hả, Tiêu Phượng cười run rẩy ngã trái ngã phải liên tục khen: “Thích!”

Chiến Bắc Diễn ôm lấy Tiêu Phượng, hướng Chiến Bắc Liệt cười mắng: “Người một chút cũng không chịu thiệt!”

Liệt vương phủ.

Chu Phúc chạy đến bẩm: “Vương gia, ngài đã trở về, Lễ bộ thượng thư cùng công tử ngồi đợi đã mấy canh giờ ở đại sảnh.”

Tả Trung Trạch này tính toán cũng thật tốt, lúc mình tiến cung thỉnh tội thì để cho Lý Thành Ân cùng Lý Tuấn đến Liệt vương phủ, hai bên cùng hành động, không đắc tội bên nào.”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh: “Để cho bọn họ chờ”

Vừa dứt lời Chung Thương cùng Lâm Thanh tiến đến, theo sau là đám Cuồng Phong ám vệ, thị vệ, ai cũng mặt mày hồng hào tinh thần phấn chấn. Mấy người chạy nhanh đến nhìn chằm chằm Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt mê man, đây là tình huống gì?

Chiến Bắc Liệt nhăn mày, đỉnh đầu bốc khói.

Chung Thương phục hồi tinh thần đầu tiên, kích động nói: “Gia, khai!”

Nhìn thấy thủ hạ luôn bình tĩnh bộ dáng nói năng lộn xộn, Chiến Bắc Liệt trầm giọng hỏi: “Chuyện gì? Nói rõ ràng!”

Chung Thương sửa lại cảm xúc, hai mắt không rời Lãnh Hạ trả lời: “Gia, đám tử sĩ bị bắt, có một khai!”

Có thể làm cho tử sĩ mở miệng, mẫu sư tử dậy Lâm Thanh biện pháp gì, Chiến Bắc Liệt nhú mi, nhìn về phía nàng.

Bị nhìn chăm chăm, thật sự không phải cảm giác gì tốt đẹp, sờ cả tóc gáy, Lãnh Hạ gợi lên một ý cười thần bí, bước vào ám lao. Vừa đi vừa nói: “Đi, đi xem một chút!”

30. Q.1 - Chương 30: Đơn Thuần, Rất Đơn Thuần

Thiểm Điện gãi đầu, túm tay áo Lôi Minh hỏi: “Kỳ quái, Vương phi sao có thể biết vị trí của ám lao?”

Lôi Minh bĩu môi, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hấn: “Vương phi có cái gì không biết!”

Cường Phong bên cạnh sùng bái nhìn bóng dáng Lãnh Hạ, đồng ý nói: “Đúng! Tiểu vương phi không có gì không làm được!”

Nhóm ám vệ phía sau liên tục gật đầu, ở chung ba ngày, bọn họ đã coi Lãnh Hạ là thần, cho dù hiện tại Lãnh Hạ nói mặt trời mọc từ phía tây không chừng họ cũng không chút nghi ngờ tán thưởng nói: “Tiểu vương phi quả nhiên có tư tưởng độc đáo!”

“Khụ.....” Chiến Bắc Liệt nhìn thấy đám thủ hạ có khuynh hướng phản bội, ánh mắt đảo đảo qua bọn họ, ho khan thật mạnh một tiếng, tay áo bào vung lên hướng ám lao đi đến.

Một trận gió lạnh thổi qua, nhóm ám vệ nhất thời giật mình, yên lặng, tự giảm sự tồn tại của bản thân đến mức thấp nhất, gương mặt xám xịt đi theo.

Ám lao ở phía dưới Liệt vương phủ, bước một bước vào trong đã cảm nhận được sự ẩm ướt và âm u lạnh lẽo, ở giữa là một bàn hình thật lớn, các dụng cụ hành hình treo đầy ở hai bên tường, đủ chủng loại. Lúc này, đám tử sĩ bị bắt đều bị điểm huyết tra khảo treo giữa không trung.

Lãnh Hạ đưa mắt nhìn chung quanh, cũng không có chút bất ngờ, dù là thời hiện đại công nghệ cao thẩm vấn phạm nhân cũng không tránh khỏi dùng thủ đoạn tàn nhẫn, huống chi đây là thời đại lạc hậu vũ khí lạnh.

Chiến Bắc Liệt là Đại Tàn Chiến thần, cái bốn chữ này đại diện là sự vô tình, khát máu trong chiến tranh, trên chiến trường người lừa ta gạt, người chết ta mất mạng, hấn không có sai, vị trí của hấn quyết định hành động, đối xử với địch nhân thì nên như thế, độc ác, không từ thủ đoạn, nếu luôn đường đường chính chính, không phải quá mức buồn cười sao.

Lãnh Hạ cùng Chiến Bắc Liệt nhìn về phía tử sĩ, đồng thời nhướn mày nói: “Thiếu một người!”

Ám vệ nhất thời thu hồi thần sắc hưng phấn, Chung Thương phụng phịu xấu hổ nói: “Gia, hoa khôi Vũ Điệp kia, trên đường giải về đã trốn thoát.”

Chiến Bắc Liệt trầm giọng nói: “Người trong tay có một đội thị vệ, nàng ta lại bị điểm huyết, trong tình huống đó, có thể chạy thoát?”

“Hoa khôi kia trước lúc bị bắt đã nuốt độc, trên đường về phủ độc tố phát tác, sắc mặt xanh tím, cả người run rẩy, miệng sùi bọt mép, thuộc hạ thấy vậy giải khai huyết đạo cho nàng, không ngờ nàng nhân cơ hội ra tay, liều chết đánh thuộc hạ một chưởng, chạy thoát.....” Chung Thương phịch một tiếng quỳ gối xuống, cúi đầu thỉnh tội nói: “Là thuộc hạ sơ sẩy!”

Hấn rút kiếm từ bên hông ra, hàn quang chợt lóe, kề vào cổ, trong lúc tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy, thanh kiếm đột nhiên rơi xuống đất, từ cổ Chung Thương chảy ra một vết máu nhỏ.

Chiến Bắc Liệt khuôn mặt âm trầm, quát to: “Ngu xuẩn!”

Lãnh Hạ nhìn vẻ mặt Chung Thương hiên ngang lăm lăm, chết không sồn, cười lạnh hỏi: “Khẳng khái chịu chết, oanh liệt lắm sao? Không giữ lại tính mạng để lấy công chuộc tội, ngược lại coi thường sinh mạng mình, thế nào, Vương gia nhà người đào tạo ra một thống lĩnh thị vệ dễ dàng như vậy sao? Nói chết là chết!”

Chung Thương run nhè nhẹ, hồi lâu trầm giọng nói: “Vương gia, thuộc hạ biết sai!”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh: “Đi xuống lĩnh tám mươi quân côn, nhớ kỹ, không phải phạt người sơ sẩy để tử sĩ chạy mất mà là vì hành vi ngu xuẩn hôm nay!”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Đội Chung Thương đi rồi, Chiến Bắc Liệt ứng mâu nhú lại, nhìn thiếu niên đang ngồi xồm ở góc tường, hận không thể giấu toàn bộ bản thân, trầm giọng quát: “Lại đây!”

Thiếu niên rút rè đi ra, nịnh nọt cười nói: “Nhị ca...”

Chiến Bắc Liệt nhú mày, ghét bỏ nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Thiếu niên cười hì hì, cẩn thận quan sát thần sắc hắn, còn chưa kịp nói, chỉ thấy Chiến Bắc Liệt không kiên nhẫn quát lớn: “Nhanh quay về Việt Vương phủ, trời sáng liền rút đi chiến trường Tây cương!”

Chiến Bắc Việt đáng thương hề hề giặt nhẹ tay áo Lãnh Hạ nhỏ giọng nói: “Nhị tẩu...”

Chiến Bắc Liệt trừng mắt, hần nhất thời run rẩy nhưng tay túm áo Lãnh Hạ chết cũng không buông, hần hiểu được rằng, nếu có người có thể hỗ trợ bây giờ, ngoại trừ Nhị tẩu bưu hãn kia, tuyệt đối không có người thứ hai.

Lãnh Hạ nhìn về Chiến Bắc Việt tựa như con chó nhỏ kia, suy nghĩ hồi lâu, nói với Chiến Bắc Liệt: “Cho ta mượn dùng.”

Chiến Bắc Liệt mày kiếm hơi nhú, hần đã đoán được ý nghĩ của nàng, ngoài việc có thể dọa người trong thành Trường An này quả thật không có việc gì dùng đến hần. Tây Cương quân doanh tuy nói chiến sự đã ngưng nhưng dù sao dời xa kinh thành cũng không an toàn, giao cho Lãnh Hạ cũng tốt, dù sao ở trong tay mẫu sư tử, tiểu tử này cũng không làm gì được.

Hần liếc Chiến Bắc Việt một cái gật đầu nói: “Có thể”

Hai người nhanh chóng hoàn thành mua bán dân cư, đáng thương là cái dân cư bị bán kia hoàn toàn không biết sau này sẽ gặp phải nạn gì.

Chiến Bắc Việt nhất thời hoan hô một tiếng rung trời: “Nhị tẩu, từ nay về sau, ta nghe nhị tẩu, sai đâu đánh đó, ngươi bảo ta đi hướng đông ta sẽ không đi về phía tây, bảo ta đánh chó ta sẽ không đuổi gà!”

Lâm Thanh ở phía sau ném cho hần một ánh mắt thương hại, đơn thuần, rất đơn thuần a! Bị người đem bán còn hiền kẻ sao?

Chiến Bắc Liệt nhìn về một tử sĩ duy nhất không bị treo – Mị nương, hỏi: “Chính là nàng?”

Lúc này, Mị nương hai tay hai chân đều bị xích, bị trói ở một bên vách tường, quần áo vẫn hoàn hảo, búi tóc có hơi hỗn độn, sắc mặt tái nhợt, không phải bộ dạng của kẻ chịu hình.

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, ngạc nhiên hỏi: “Không dùng hình?”

Lâm Thanh nhất thời hai mắt tỏa sáng, hưng phấn trả lời: “Vương gia, đây đều là biện pháp của cô nương nhà ta.”

“Cô nương nhà ta” nghe thật sự đáng giận, Chiến Bắc Liệt đen mặt, hung hăng trừng mắt liếc hần, ngược lại hỏi Cuồng Phong: “Chiêu gì?”

Lâm Thanh tâm tình hưng phấn bị dội một gáo nước lạnh, khóc không ra nước mắt, yên lặng trốn ở góc tường đi.

Cuồng Phong sắc mặt nghiêm túc, trả lời: “Gia, Âm Hương lâu ở Trường An ẩn núp nhiều năm, âm thầm liên lạc với quan viên trong triều, đã có ba người bí mật tiếp xúc với Đông Sở, Bình Bộ Thị Lang Mã Trú

Anh, Ngự y Tịch Trọng, Ngự Lâm quân Đô Úy Bàng Sính, ngoài ra, lần này bán đấu giá hoa khôi là để quan viên tài tử tụ tập ở Âm Hương lâu, muốn chớp thời cơ một lưới bắt hết! Chẳng qua không nghĩ tới Vương gia sớm thấy rõ, lệnh thuộc hạ mai phục xung quanh mới thất bại trong gang tấc.....”

Chiến Bắc Liệt gơ tay cắt đứt lời nói của Cuồng Phong, nhú mồm nói: “Không đúng!”

Lãnh Hạ vốn một mực yên lặng đột nhiên cong miệng, bước chậm thong thả đến phía trước Mị nương, nhìn mắt nàng, đôi môi đỏ thắm khê mở, từng chữ từng chữ lạnh như băng phun ra: “Lời người nói, một chữ ta cũng không tin!”

31. Q.1 - Chương 31: Thôi Miên

Mị nương chớp mắt, một tia kinh dị cực nhanh xẹt qua, nhưng trong nháy mắt đã hồi phục bình tĩnh.

Dù biến hóa này rất nhỏ nhưng cũng không tránh khỏi ánh mắt của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt. Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng phân phó nói: “Vô ảnh, đi thăm dò! Từng bước từng bước tra tất cả quan viên tài tử đêm nay xuất hiện ở Âm Hương lâu.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Tiếng trả lời của Vô Ảnh từ trong không trung truyền đến, lập tức vang lên tiếng gió.

Mặt khác mọi người đều ngạc nhiên, Lâm Thanh khó hiểu nói: “Cô nương, chúng ta làm theo lời ngài, nhốt một mình Mị nương trong phòng tối, lấy kiếm phản chiếu ánh sáng chiếu vào mắt nàng, cùng lúc đánh chuông trống bên tai..... Phương pháp này hữu dụng, chưa đến hai canh giờ sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, tinh thần suy sụp, la hét muốn khai!”

Chiến Bắc Liệt cảm thấy hứng thú, biện pháp thẩm vấn như vậy hẳn mới nghe lần đầu.

Lãnh Hạ gật đầu giải thích nói: “Biện pháp này thực sự hữu dụng, những gì tử sĩ được huấn luyện đơn giản là thân thể, khả năng chống chịu, nhưng biện pháp này nhằm vào tinh thần, lấy kích thích thị giác, thính giác làm mục đích, khiến cho tinh thần suy sụp, cuối cùng hỏng mất ý chí!”

Chiến Bắc Liệt ưng mầu hiện một tia hoa quang, một quy tắc có thể áp dụng cho nhiều trường hợp, phương pháp này dùng trên chiến trường cũng sẽ hiệu quả như vậy!

Lãnh Hạ ném cho hắn một ánh mắt tán thưởng, không hổ chiến thần, tâm tư hơn người!

Chiến Bắc Liệt túm tay áo nàng, vội vàng hỏi: “Nhị tẩu, sao người kết luận lời khai của nàng là giả?”

Nhìn thấy một đám ám vệ tò mò, Lãnh Hạ cười khê, đáp: “Vấn đề là thời gian, theo ta suy đoán lúc đầu, tử sĩ ý chí cũng cứng cỏi, võ công cao cường, ít nhất cũng cần ba canh giờ, huống chi người phụ trách cứ điếm ả núp tại Đại Tần nhiều năm, sao có thể không có chút tài năng?”

Lôi Minh bưng tỉnh đại ngộ: “Vương phi, tinh thần suy sụp nàng biểu hiện ra trước đó đều là nguy trang sao?”

Thiểm Điện tròn mắt chớp chớp, nhìn Mị nương sợ hãi than: “Má ơi! Nữ nhân này rất giỏi gạt người!”

Cuồng Phong nhúc nhích, vẻ mặt thật thà đồng ý nói: “Nữ nhân thật là đáng sợ!”

Lời này vừa nói xong, nhóm ám vệ cách xa Cuồng Phong ba thước, dùng hành động tỏ vẻ kiên quyết phân rõ giới hạn với hắn, nói chuyện thật không có đầu óc, Vương phi tức giận, chúng ta chịu không nổi a!

Lãnh Hạ thật ra chưa để ý, lắc đầu phân tích nói: “Không, đó là thực, hai canh giờ cũng đủ để làm nàng lung lay ý chí, sợ hãi, sợ bản thân chống cự không được, nên bịa ra một lời khai giả để chống đối.”

Lãnh Hạ nói xong lại nhìn về Mị nương, từng chút từng chút tiến sát nàng, nhìn chăm chăm mắt nàng, hỏi: “Mị nương, ta nói đúng không?”

Cũng không trông chờ câu trả lời của nàng, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng kiên định vang lên: “Người trong lòng ngưỡng mộ Đông Phương Nhuận!”

Mị nương đột nhiên ngẩng đầu, trông mắt tràn đầy khiếp sợ, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu, giấu giếm vẻ mặt mình.

Khóe miệng chậm rãi gợi lên, Lãnh Hạ tiếp tục nói: “Với hần người chỉ là con tốt thí, hành động lần này dù thành công hay thất bại, người đều phải chết!”

Mị nương đầu ngón tay run lên, Lãnh Hạ không cho nàng thời gian suy nghĩ, tốc độ lời nói cực nhanh ép hỏi: “Vì hần trả giá mọi thứ, cho dù là mạng của người? Đáng giá sao? Người làm như vậy không ai biết, Đông Phương Nhuận cũng sẽ không biết, hần sẽ không cảm kích người, trong lòng hần người chỉ là một người đã chết. Người cho rằng hần sẽ nhớ rõ người? Nhớ người cần không khai báo? Nhớ người vì hần mà từ bỏ tính mạng mình?”

Mị nương đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt nàng vốn tiêu tụy lại càng trở nên tái nhợt, nàng hung hăng lắc đầu, nói lời đầu tiên kể từ khi khai: “Không!”

Lãnh Hạ dò xét nàng, phượng mâu tràn đầy châm chọc, cười nhạo nói: “Một tử sĩ bị vứt bỏ mà thôi, hôm nay người chết ở trong này, hần cũng sẽ không nhúu mày, than thở một tiếng!”

Mị nương dùng sức nắm chặt xiềng xích, biểu tình trên mặt trở nên vặn vẹo.

Lãnh Hạ lại nói tiếp: “Vũ Điệp đã chạy! Người còn kiên trì làm gì?”

“Nàng là phản đồ!” Mị nương trong mắt tràn ngập tơ máu, trừng mắt gào lên.

Lãnh Hạ lắc đầu cười nhạo nói: “Không....nàng thông minh hơn người! Nàng chạy thoát Đông Phương Nhuận cũng không biết, trong lòng chủ tử, các người đều giống nhau!”

“Không!!!” Mị nương liều mạng bẻ dây xích, thanh âm khàn khàn la lên.

Lãnh Hạ không thêm nhắc lại, một bên quan sát thần sắc Mị nương, một bên giống như nhàn nhã thông thả bước trong ám lao, tiếng bước chân rõ ràng từng chút từng chút vang lên.

Bịch.....Bịch.....Bịch.....

Chiến Bặc Liệt mày kiếm giương lên, âm thanh nhẹ nhàng mà chậm chạp, nhưng lại ẩn chứa một quy luật, mỗi bước hạ xuống đều như chạm vào lòng mỗi người, lại cho hần một cảm giác nguy hiểm.

Hần chăm chú nhìn Lãnh Hạ, giờ phút này nàng dường như mang một tầng khăn che mặt khiến hần nhìn không thấu, trong lòng không khỏi dâng lên một tia chờ mong, mẫu sư tử còn có thể mang đến cho hần bao nhiêu kinh ngạc cùng vui vẻ nữa.

Lúc này nhóm ám vệ cũng phát hiện thanh âm kỳ lạ, bị âm thanh này hấp dẫn, mọi thứ xung quanh dường như trở nên mơ hồ, chỉ có âm thanh này tựa như tiếng trống, khua vang trong lòng.....

Bọn họ trong nháy mắt bừng tỉnh, khiếp sợ nhìn Lãnh Hạ, đây là công phu gì, có thể khiến bọn họ thiếu chút nữa lâm vào mê muội?

Mị nương kia vốn đã mất cảm xúc nhưng trong tiếng bước chân lại dần dần bình phục, miệng thấp giọng nỉ non: “Đáng giá sao. Đáng giá sao.”

Lãnh Hạ kéo dài bước chân độc đáo trở về phía trước Mị nương, nhìn ánh mắt nàng đã không còn thần thái, thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp: “Không đáng.....Người lỗ nói cho chúng ta biết, hần cũng sẽ không biết.....”

Mị nương máy móc lặp lại lời Lãnh Hạ: “Không đáng.....”

Lãnh Hạ đuôi lông mày khẽ nhếch, trong mắt tỏa sáng ánh sáng rực rỡ, tràn đầy tự tin hỏi: “Yên tâm, hần sẽ không biết gì cả, nói cho ta biết, mục đích thực sự của hần là gì?”

“Mục đích.....mục đích thực sự của chủ tử.....” Mị nương lại nỉ non trả lời: “Lấy bí dược của hoàng thất.....không chế quan viên Đại Tần.....”

Liên tiếp thanh âm vang lên, đem Mị nương đang lâm vào thoi miên tỉnh lại, hai mắt mở to không rõ tình huống gì, Lãnh Hạ vỗ tay một tiếng, nàng lại ngất đi.

Ấm vệ sùng bái nhìn Lãnh Hạ, trong mắt đều là ngưỡng mộ của phàm nhân nhìn thấy thần, không ai hoài nghi lời khai của Mị nương, trong nháy mắt lúc đó, bọn họ đều suy nghĩ trong lòng, huống hồ Mị nương đã chịu luân phiên công kích tinh thần.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau ứng mầu mắt phượng đều cứng lại.....

Cùng lúc đó, một trận gió mạnh phát qua, Vô Ảnh quỳ gối xuống rất nhanh bẩm báo: “Vương gia, thuộc hạ đã điều tra rõ, tất cả quan viên tài tử hôm nay xuất hiện ở Âm Hương lâu đều trúng độc!”

32. Q.1 - Chương 32: Thập Phần Ăn Ý

Liệt vương phủ, ám lao.

Mị nương bị xiềng xích trên tường chậm rãi mở to mắt, đôi mắt như nước hiện một tia mê man, ngay sau đó vội vàng nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

“Nàng bị khóa trong lao, còn có thể chạy đi đâu?”

“Uh, cần mọi việc đã ổn thỏa, hình như vừa có một tử sĩ đã khai!”

“Người xem, ta đã nói là không có việc gì. Không phải mỗi người đều bị khóa sao. Đi thôi, trở về ngủ một lát, đến canh ba không cần quay lại kiểm tra!”

Hai người ngoài cửa lao thanh âm cùng tiếng bước chân xa dần, thoáng tạm dừng rồi biến mất ở xa xa.....

“Đồng Sở thất hoàng tử lá gan cũng thật lớn, muốn giết hết quan viên chúng ta trong Âm Hương lâu, may bị Liệt vương nhìn thấu!”

“Ừ, đúng vậy, Liệt vương là ai, là Đại Tàn Chiến thần a, làm sao có thể bị bọn chúng lừa gạt!”

“Haha, nghe nói tử sĩ kia chưa đến hai canh giờ liền khai!.....”

Đội thanh âm biến mất, Mị nương mở mắt ra, mạnh mẽ lắc đầu, tóc đen như thác nước chảy ra, tay phải thuận tiện lấy ra sợi tầm ti, dùng nội lực, tầm ti nháy mắt kéo căng. Răng một mặt cắn tầm ti, dùng sức, cắt đứt dây xích thành hai đoạn.

Mị nương cười đắc ý, lao cực nhanh ra khỏi cửa.

Lúc này đã gần giờ Mão, là thời điểm thị vệ lơ lửng cảnh giác, nàng tính toán, né tránh thị vệ tuần tra. Dáng người nhỏ xinh như một con cáo nhỏ, sau nửa giờ, đã an toàn đến một nơi hoang vắng trong Vương phủ, trào phúng cười: “Cái gì Đại Tàn Chiến thần, cũng chỉ như thế này thôi!”

Nói rồi, thi triển khinh công, tựa như bướm bay ra khỏi phủ.....

Trong bóng đêm, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ chậm rãi đi ra, ánh mắt đảo qua bóng dáng vừa bay đi, trên mặt tràn đầy ý cười.

Lãnh Hạ ngạo nghễ nói: “Yên tâm, sau việc đó, nàng không nhớ gì cả!”

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, nhìn nàng nói: “Việc hôm nay, đa tạ!”

Nàng biết Chiến Bắc Liệt vẫn còn hoài nghi việc hôm qua, mặc dù tự bản thân có thể tìm được nguyên nhân. Nhưng việc này can hệ tới một nửa số triều thần, càng kéo dài, hậu quả càng không thể tưởng nổi, chính mình đã tháo gỡ khẩn cấp này cho Đại Tàn.

Lãnh Hạ vui vẻ nhận, lại hỏi: “Cái hoàng thất bí được kia, có thể giải?”

“Có thể, trong ba tháng tìm được thần y Mộ Nhị!” Chiến Bắc Liệt ứng mâu thâm trầm: “Bốn vương đã truyền lệnh, ám vệ ở mọi nơi toàn lực tìm kiếm, quét ba thước đất cũng phải tìm cho ra!”

Thần y Mộ Nhị này nổi danh trên đại lục vài năm gần đây, hẳn là đệ tử nhập thất của Vân Sơn đạo nhân, võ công cao cường, y độc song tuyệt, đặc biệt y thuật cao thâm. Nhưng người này tính tình cổ quái, không giao tiếp với quan lại triều đình, chỉ thích đi khắp nơi du lịch, độc lai độc vãng, hành tung không rõ.

Lời đồn về hắn rất nhiều nhưng không có ai miêu tả được cụ thể, thậm chí cả ngoại hình hắn như thế nào đều không biết. Ấn tượng của mọi người về hắn là tám chữ: Lưng đeo hòm thuốc, cứu giúp thiên hạ.

Lãnh Hạ khiêu mi, muốn tìm người như vậy, nếu không nhờ vận may, chỉ sợ cũng chỉ có cách quét ba thước đất.

Hai người nhất thời không nói chuyện, khoanh tay mà đứng.

Sắc trời sáng dần, mặt trời sắp mọc.

Lãnh Hạ quay đầu, đột nhiên hỏi: “Người biết độc kia hạ ở đâu?”

Chiến Bắc Liệt trần đầy khí phách, quay người xem thường, cười nhạo nói: “Tốt xấu bốn vương cũng là Đại Tàn Chiến thần, nếu tới bây giờ còn không biết, nên từ bỏ danh hiệu này đi thôi!”

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt nói ra đáp án: “Rượu!”

Ánh mắt sắc sảo, khoe môi gợi lên một độ cong sắc bén, Chiến Bắc Liệt thanh âm lạnh lùng nói: “Trước tiên lấy rượu bình thường làm bốn vương lơ là.....”

Lãnh Hạ nói tiếp: “Theo lẽ thường đương nhiên sẽ nghĩ rượu không có vấn đề”

“Sau đó lấy đề thi nhất thống thiên hạ để thu hút.....”

“Khiến người xác định hắn có mưu đồ.”

“Sau đó lấy tập kích bất ngờ để dời đi tầm mắt.....”

“Làm cho người tưởng lầm hắn muốn một lưỡi bắt hết tất cả tài tử quan viên.”

“Cuối cùng, lại để bốn mươi sáu tử sĩ.....”

“Lấy cứ điểm đã ẩn núp nhiều năm làm mồi nhử, vứt bỏ bốn mươi sáu tử sĩ, đổi lấy âm thầm khống chế một nửa triều thần Đại Tàn.”

Chiến Bắc Liệt bạc môi nhếch lên, dần dần cao giọng cười lớn, trên mặt ngập tràn khí phách không nói nên lời: “Giới một cái Đông Phương Nhuận, bấy rồi lại bấy, bấy vòng quanh, hỗ trợ lẫn nhau! Có địch thủ này, chiến tranh ngũ quốc mới không cô đơn!”

Lãnh Hạ khiêu mi, trong mắt nổi lên thần sắc hứng thú: “Người này.....sâu không lường được!”

Chiến Bắc Liệt sáng khoái đồng ý: “Không tồi, một ván này, bốn vương thua hắn!”

Lãnh Hạ tán thưởng cười, Chiến Bắc Liệt điểm này thật đáng bội phục, phong độ của Chiến thần không phải chỉ có thắng lợi, còn lúc thua? Thắng thần thừa nhận, nhưng ván sau, ai thắng ai còn chưa biết!

Ám vệ ẩn trong góc tối ở bốn phía liếc nhau, âm thầm cười trộm, kẻ xướng người họa, nói không có gian tình, ai tin?

Một trận gió lạnh thổi qua, không hẹn cùng nhau rung mình, đều nhìn trời, gia cùng Vương phi ánh mắt đều lạnh lẽo, tuyệt đối là trời đất tạo một đôi, đe dọa chúng ta cũng thập phần ăn ý.....

Chu Phúc bước tới từ xa, hàm chứa ý cười, cung kính hỏi: “Vương phi, Lễ Bộ Thượng Thư và công tử đã đợi một đêm ở sảnh, cũng không biết đã uống bao nhiêu trà..... Vừa rồi, thái giám trong cung đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, ngài cần phải qua nhìn một cái?”

Lãnh Hạ nhướn mi, khoe môi gợi ý cười: “Việc của sông bạc Tứ Hải này, cũng nên chấm dứt.”

Vừa dứt lời, ‘bịch’ một tiếng, một bóng đen ngã xuống từ trên cây, làm bụi bay mù mịt.

Chiến Bắc Việt nhanh chóng đứng lên, chập vật không khác gì con chó nhỏ chạy đến trước người Lãnh Hạ, túm lấy tay áo nàng hưng phấn nói: “Nhị tẩu, người nói gì? “Đổ thần” của sông bạc Tứ Hải kia chính là người?”

Lãnh Hạ nhún vai không nói, dùng một ánh mắt trêu tức nhìn hắn, xoay người đi về hướng sảnh chính.

Chiến Bắc Việt nhất thời cảm giác từ đầu đến chân mình bao trùm một cảm giác không ổn, run rẩy quay người nhìn lại, Đại Tần Chiến Thần kia ửng mầu hung ác đang nhìn chăm chăm mình, cả người như bốc hỏa.

Xong rồi, xong rồi, cái gì mà “Sống mái đổ vương”, đây chính là “Mối hận đoạt thê” a!

Nhe răng ra cười ngây ngô lấy lòng hai tiếng, Chiến Bắc Việt kêu lớn: “Nhị tẩu, từ từ đợi ta!” Còn chưa nói xong đã chạy đuổi theo Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt nhìn bóng dáng hai người, ghét bỏ lắc đầu: “Thằng nhóc này.....”

Hai người nhanh chóng tiến đến đại sảnh, một bóng người từ ghế nhanh chóng bật dậy, nhanh như chớp nhảy đến trước mặt Lãnh Hạ, “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, kêu to, thống thiết hai chữ: “Nghĩa mẫu!” (mẹ nuôi)

33. Q.1 - Chương 33: Uy Phong Chiến Thần

Lãnh Hạ ôm cánh tay nhướn mày, nhìn Lý Tuấn đang ôm chân mình điên cuồng hô “Nghĩa mẫu!”, xem thường tránh ra, thông thả nói: “Lý công tử, đừng gọi sai, hai chữ “nghĩa mẫu” này, bản cung không dám nhận.”

“Thỏa đáng, thỏa đáng.....khuyến tử ngu dốt, có thể được Liệt vương phi dạy dỗ, thật sự là phúc tu ba kiếp của nó!” Một giọng nam nịnh nọt từ phía trước truyền tới.

Người nọ khoảng bốn mươi tuổi, trên người một thân quan phục, đứng đắn, đàn ông, giống Lý Tuấn vài phần, vậy đây hẳn là Lễ Bộ Thượng Thư Lý Thành Ân. Uống nước trà cả một đêm mà không có nửa phần kín đáo bất mãn, ngược lại lúc này bày ra một bộ dáng nghe lời, công phu nịnh nọt quả nhiên đã được tôi luyện theo thời gian.

Lãnh Hạ nhếch môi, một cước đẩy Lý Tuấn đang ôm chân nàng ra, thản nhiên bước tới vị trí chủ nhà ngồi xuống.

Lý Tuấn túm váy nàng bỏ tới, gào khóc thảm thiết thê tâm liệt phế, người nào nghe thấy hẳn phải chua xót rơi lệ: “Nghĩa mẫu a! Đứa con này bất hiếu a! Đều là con có lỗi! Nghĩa mẫu đại nhân đại lượng tha thứ cho con đi!”

Chiến Bắc Việt trở mắt nhìn hắn, lợi hại a! Công phu này người bình thường làm sao học được, đối với người nhỏ hơn mình bốn năm tuổi, hai chữ “Nghĩa mẫu” này người làm sao có thể nói ra a!

Lãnh Hạ phiền chán xoa xoa tai, còn chưa nói đã thấy Lý Tuấn nhanh nhẹn lấy ra khế đất từ ống tay áo, nâng lên.....Hai tay dâng, lại mở miệng khóc: “Nghĩa mẫu a, đây là con hiếu kính người, con vô cùng thành tâm, người nhất định phải nhận a!”

Không thể nhận nữa, không cần nhận nữa!

Lãnh Hạ mày liễu giương cao kêu: “Người đâu!”

Trong giây lát, ba người Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện xuất hiện.

Lãnh Hạ nhíu mày: “Sao lại là các người?”

Thiểm Điện vội vàng trả lời: “Vương phi, Vương gia lệnh chúng ta từ nay về sau đi theo ngài!”

Cuồng Phong bổ sung: “Dạ, chúng ta từ nay về sau bảo vệ.....”

Lời nói được một nửa, ba người đồng loạt nhìn trời, thân thủ của tiểu Vương phi, gia, ngài ra lệnh này không phải làm khó chúng ta sao.....

Lãnh Hạ ngược lại thấy không sao cả, Lâm Thanh hôm nay đã đi quân doanh, có ba người để sai bảo cũng tốt, nàng chỉ chỉ Lý tuần, lại chỉ chỉ ngoài cửa nói: “Giao cho các người!”

Ba người khôn ngoan hiểu ý nàng, liếc nhau, nghĩa là Vương phi đồng ý nhận chúng ta? Đây là mệnh lệnh đầu tiên của thần tượng a!

Ba người quá đổi vui mừng, kéo Lý Tuần đang kêu cha gọi mẹ, tinh thần hưng phấn đi ra ngoài.

Tiếng ồn bên tai rốt cục không còn, Lãnh Hạ nhìn Lý Thành Ân về mặt cười nịnh, ngay cả nhìn đứa con mang đi cũng không mấy may thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Lý đại nhân.....”

Còn chưa nói xong, Lý Thành Ân khom người, hiểu biết nói: “Khuyến tử lúc này đã có Vương phi dạy dỗ, hạ thần rất yên tâm! Vương phi bận bịu nhiều việc, hạ thần sẽ không cản trở ngài! Hạ thần cáo lui, cáo lui,.....” Vừa nói vừa lui ra ngoài.

Đợi hẵn đi rồi, Lãnh Hạ cầm khế đất trong tay đưa cho Chiến Bắc Việt, phân phó: “Sòng bạc Tứ Hải ta giao cho người, nên làm như thế nào thì tự người cân nhắc, không cần hỏi ta, chỉ cần mỗi tháng đưa đủ là được.”

Chiến Bắc Việt phục hồi tinh thần, mở miệng nói: “Nhị tẩu, người không dạy ta đồ thuật?”

“Xem biểu hiện của người!” Lãnh Hạ cười giảo hoạt, thản nhiên đứng dậy ra khỏi đại sảnh.

Chiến Bắc Việt ở phía sau nhìn bóng dáng nàng, ai oán tru lên một tiếng: “A —— giấc mộng Đỗ vương của bốn vương a!”

Quay về Thanh Hoan Uyển, chăm sóc Phong Trì xong, Lãnh Hạ liền vào phòng nghỉ ngơi.

Đêm qua chuyện phát sinh quá bất ngờ, tra rồi lại tra, bây giờ mới có thời gian ngủ một giấc, về việc triều thần trúng độc, để Chiến Bắc Liệt làm đi.

Vừa tỉnh lại, đã thấy Nghênh Tuyết hai tay ôm đầu ngồi trước giường nhìn chằm chằm mình.

Nha đầu này từ trước tới giờ luôn sợ hãi, nói chuyện nhẹ giọng, làm việc luôn nơm nớp lo sợ, lúc này thật sự khác thường. Còn chưa hỏi, Nghênh Tuyết đã hưng phấn hoan hô một tiếng, cười túm túm nói: “Vương phi, ngài cuối cùng đã tỉnh! Ngài biết không, Vương gia hôm nay rất uy phong trên triều, truyền khắp trong phủ rồi!”

Lãnh Hạ ngồi dậy, dựa lưng vào tường, lười biếng hỏi: “Sao?”

Nghênh Tuyết giống như được ủng hộ, mặt mày hớn hở nói: “Hôm nay, lúc vào triều, các đại thần không biết vì chuyện gì cãi nhau ầm ĩ! Hoàng thượng cũng không biết sao không lên triều, cả triều rối loạn, võ tướng nói phải xuất binh thảo phạt Đông Sở, quan văn lại đề nghị liên minh với Đông Sở, hai bên đối lập, cãi nhau tại Kim Loan điện, đổ mặt tía tai, suýt nữa đánh nhau!”

Lãnh Hạ âm thầm nghĩ, việc gây rối loạn hẳn là việc trúng độc, võ tướng nóng tính, đương nhiên bất bình, muốn xuất chinh đòi công bằng, còn quan văn vốn nhát hơn, hy vọng thông qua việc liên minh để đối lấy thuốc giải, giải quyết việc này.

Chẳng qua không biết sao Chiến Bắc Diễn không lên triều, đang là thời điểm mấu chốt, có thể khiến hần buông xuôi chính sự, chỉ sợ cũng chỉ có Tiêu Phụng.

Nghênh Tuyết đứng lên, học bộ dạng Chiến Bắc Liệt nghiêm nghị nói: “Việc này bốn vương sẽ đòi công bằng cho các người, hiện tại.....” Nàng nheo mắt lại, quát to: “Tất cả về phủ, trong vòng một nén nhang còn ở lại triều”

Nàng liếc mắt, nhìn xung quanh một vòng, thanh âm hưng phấn lại vang lên: “Vương phi, ngài đoán thế nào? Vương gia còn chưa có nói xong, trong giây lát tất cả đại thần chạy trốn chết về phủ, so với thỏ còn nhanh hơn, một nén nhang sau, trong Kim Loan điện không có một bóng người.”

Nghênh Tuyết nói xong, trong mắt tràn đầy sùng bái, lại nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, ý muốn tìm sự đồng cảm.

Lãnh Hạ nhướn mày, chỉ bằng một câu nói đã áp chế rối loạn do việc trúng độc, danh hiệu Chiến thần của Chiến Bắc Liệt quả là đi sâu vào lòng người, uy thế này không phải một sớm một chiều có thể tạo nên, không có nhiều năm kiên cường làm người ta kinh sợ kia, tuyệt đối không thể như thế này.

Nàng đã có thể tưởng tượng bộ dạng Chiến Bắc Liệt khi nói những lời này, thật sự là khí phách kiêu hùng, ti ngễ thiên hạ.

Đúng lúc này, ngoài uyển truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nghênh Tuyết mở cửa phòng, Chu Phúc dẫn tổng quản Thái giám Quý Lương vội vã chạy đến cửa phòng, không kịp hành lễ, Quý Lương vội vàng hỏi: “Vương phi, Hoàng hậu nương nương có tới đây không?”

Lãnh Hạ nhìn về phía Nghênh Tuyết, thấy nàng lắc đầu, quay sang Quý Lương trả lời: “Không có.”

Quý Lương mồ hôi chảy đầm đìa vội la lên: “Phải làm sao bây giờ a! Nếu Hoàng hậu nương nương tới đây, Vương phi phải khuyên bảo người, tính tình nương nương cũng chỉ nghe theo lời nói của Vương phi.”

Lãnh Hạ nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Rốt cục đã tìm được cơ hội kêu khổ! Quý Lương vỗ đùi, mở miệng than: “Hoàng hậu nương nương nàng..... lại rời cung trốn đi rồi!”

34. Q.1 - Chương 34: Chiến Lợi Phẩm Của Lão Nương

Quý Lương tựa như nước chảy, một mạch kể cho Lãnh Hạ nghe nguyên nhân Tiêu Phương trốn đi: “Sớm hôm nay, Hoàng hậu nương nương không ăn uống gì, triệu thái y tới bắt mạch, có thai! Ai nha, đây là đứa con đầu lòng của Hoàng thượng a! Hoàng thượng khi đó tươi cười rạng rỡ, nhưng không hiểu Hoàng hậu như thế nào, vừa quay đầu đã bỏ chạy không thấy người đâu!”

Lãnh Hạ nghe nghẹn tai, khóe môi gợi lên một ý cười bất đắc dĩ, ứng phó nói: “A?”

Quý Lương thấy nàng tiếp lời, nhân cơ hội này, nói tiếp: “Ai, cũng không biết Hoàng hậu nương nương nghĩ như thế nào, có mang long tử, đây là việc vui nha! Vương phi nếu gặp nương nương, người nhất định phải khuyên bảo a!”

Thấy Lãnh Hạ đáp ứng, hần cúi đầu thở dài: “Nô tài còn phải đi nơi khác tìm tiếp, một người lớn như vậy có thể đi đâu, đừng có cái sự cố gì.....”

Nói được một nửa nhanh tay che miệng lại, dậm chân liên tục nói: “Phi phi phi, Hoàng hậu nương nương là người tốt nhất định bình an vô sự, đại cát đại lợi, coi cái miệng nô tài này.....”

Sau khi Quý Lương rời đi, Lãnh Hạ ra lệnh cho Nghênh Tuyết ra ngoài, đi ra ngoài sân, ôm cánh tay nhìn về đầu tường Thanh Hoan uyển, thản nhiên nói: “Mọi người đi rồi, còn không ra?”

“Lão nương che giấu tốt như vậy vẫn bị người phát hiện!” Một thanh âm nữ tử truyền ra từ sau một tảng đá lớn.

Tiêu Phương hai tay bám vào đầu tường, ló đầu ra sang sảng cười, nhảy vọt xuống dưới, hai tay nắm chặt vai Lãnh Hạ, cầm giường lên, khen: “Đủ nghĩa khí!”

Lãnh Hạ nhìn nàng một thân trang phục của tiểu thái giám, tiếp nhận túi đồ trên tay nàng, cười nói: “Không định trở về?”

Tiêu Phượng trừng mắt, gân cổ mắg: “Cái gì mà không uống rượu, không cười ngựa, không múa kiếm, không vận động mạnh, không cho ra ngoài cung! Con bà nó, lão nương đây bị hấn cầm cung sao? Nhiều việc không được làm như vậy, không phải làm ta tức chết sao? Hấn không cho lão nương ra cung, lão nương liền trốn đi!”

Lãnh Hạ bĩu môi nhắc nhở: “Nơi này cũng không an toàn.”

Tiêu Phượng nhìn một vòng xung quanh, vừa lòng gật đầu: “An toàn, an toàn! May mắn cái sân này lệch sang, lão nương trèo tường liền vào được!”

“Dù sao lão nương cũng sẽ không trở về, người cũng đừng nghĩ khuyên ta!” Nói xong vỗ vỗ vai Lãnh Hạ, than thở nói: “Khuyên cũng vô dụng!”

“Tùy người muốn ở bao lâu cũng được....” Lãnh Hạ nhún nhún vai, sau đó lộ ra một ý cười thần bí, thích thú nói: “Phong chừng cũng không ở lâu được.....”

Tiêu Phượng hoan hô một tiếng, trực tiếp không chú ý đến nửa câu sau, cầm lấy túi đồ đi vào trong Thanh Hoan uyển, vừa đi vừa hưng phấn nói: “Cho người xem chiến lợi phẩm của lão nương! Tất cả đồ tốt trong cung đều bị ta trộm, chờ lão nương đem bán sẽ chia cho người một nửa a, để cho tên Chiến Bắc Diển kia khóc trong hoàng cung đi!”

Lãnh Hạ và Tiêu Phượng một màn tỷ muội tình thâm, nhưng ám vệ trên cây vô cùng đau khổ.

Cuồng Phong run rẩy khoe miệng, bất đắc dĩ hỏi: “Làm thế nào bây giờ, bẩm báo Vương gia không?”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, rồi rầm nói: “Chủ tử của chúng ta, rốt cục là Vương gia hay tiểu Vương phi?”

Đang do dự, Lãnh Hạ ở phía sau đột nhiên bước lên một chút, khoe môi nhàn nhạt cười, quay đầu ném cho ba người một ánh mắt thần nhiên, nhẹ nhàng, xoay người vào phòng.

Lôi Minh nhất thời run rẩy, ý cười của tiểu Vương phi nhẹ nhàng ôn hòa, sao lại có cảm giác ớn lạnh!

Lau đi mồ hôi lạnh, cắn răng, lẩm bẩm nói: “Mặc kệ là ai, dù sao cũng không phải Hoàng thượng!”

Nhìn thấy Cuồng Phong và Thiểm Điện thần sắc vạn phần đồng ý gật đầu liên tục, Lôi Minh lệ rơi đầy mặt phỉ nhổ nói: “Chúng ta là tam đại ám vệ của phủ Đại Tàn Chiến thần! Khí tiết đâu! Khí tiết đâu!”

Ba người đồng loạt nhìn trời, khí tiết là cái gì? Chưa từng nghe qua!

Trong Thanh Hoan uyển.

Tiêu Phượng nhìn ngang ngó dọc, một bộ dáng vui vẻ như chim sổ lồng.

Nàng nhảy qua ghế, hưng phấn cầm vật quý trong tay nói: “Lão nương đem Bắc Hải tử tinh Dạ Minh châu trân quý, Nam Hải san hô trân châu, Ngọc lưu ly, Vạn năm cổ huyết ngọc, nhẫn khảm bích tinh bạch ngọc, còn có một chuỗi mắt mèo mã não cực dài,....”

“A.....!” Tiêu Phượng đang khoa chân múa tay hưng phấn vạn phần, đột nhiên mở to mắt nhìn, không thể tin nổi kêu lên sợ hãi.

Lãnh Hạ nhướn mày, ngẩng đầu nhìn, lộ ra một ý cười như muốn nói ‘Quả nhiên như thế’....

Chỉ thấy trong túi đồ kia làm gì có bảo bối như Tiêu Phượng nói, cả một túi toàn chai lọ, dược liệu quý hiếm, bùa bộn bày trên bàn.

Tiêu Phượng cầm lên từng bình nhỏ, hai mắt trừng lên, nghiến răng giọng căm hận mắg: “Đây là cái gì? Cái gì? Hoàng thất cực phẩm thuốc dưỡng thai? Đại nội bí chế giữ thai đan? Đại bổ hoàn ngự y viện tử mĩ nghiên cứu, điều chế? Ngàn năm nhân sâm? Vạn năm cổ linh chi? Lộc nhung quý hiếm....”

Nàng nói ra một cái tên, ý cười trong mắt Lãnh Hạ càng sâu, quả nhiên, không ngoài dự đoán, cái ngàn năm mặt cười hồ ly Chiến Bắc Diển kia sao lại có thể sơ sẩy, mà cho dù Tiêu Phượng trốn đi, chỉ sợ nhất cử nhất động của nàng hấn đều biết rõ.

Có khi Quý Lương cũng chỉ là nguy trang, việc Hoàng hậu trốn đi trọng đại như vậy, hắn không tìm kiếm khắp thành còn có thời gian ở đây tán gẫu. Chiến Bắc Diễn thực ra nhìn thấu tâm tư Tiêu Phượng, không để cho Tiêu Phượng nghĩ tìm không thấy nàng, nàng sao có thể yên tâm ở lại đây.

Tại Liệt vương phủ có mình trông coi nàng, cũng giảm bớt thời gian nàng ở trong cung thừa lúc hắn bận rộn lại ồn ào gây chuyện, hắn tính toán thật chu toàn a!

“Ầm” một tiếng, Tiêu Phượng đập mạnh tay xuống bàn, tức giận nói: “Chiến Bắc Diễn chết tiệt! Hắn nghĩ ta cam chịu sao? Cái gì mà thuốc dưỡng thai, bổ hoàn, lão nương một thứ cũng không ăn!”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, đi ra ngoài rửa mặt thay quần áo.

Tiêu Phượng tức giận trong chốc lát, rất nhanh trở lại bình thường, vừa quay đầu đã thấy Lãnh Hạ đã thay quần áo, tóc đen như thác nước buộc gọn ở sau đầu, một thân hắc y đơn giản.

“Người ra ngoài? Đi đâu? Lão nương cũng đi!” Xoay quanh nàng một vòng, Tiêu Phượng hưng phấn thay một bộ y phục dạ hành.

Lãnh Hạ cũng không từ chối, với tính tình Tiêu Phượng, không cho nàng đi nàng cũng sẽ lên đi theo.

Cánh tay tiêu sái vung lên, vừa đi vừa nói: “Biệt viện Vương phủ.”

Tiêu Phượng nhất thời hoan hô một tiếng, theo sát nàng, miệng hát vang: “A —— Nguyệt hắc phong cao đêm, trộm đạo khi!”

35. Q.1 - Chương 35: Chiến Thần... Không Thể

Màn đêm buông xuống, ánh trăng bàng bạc trải khắp.

Trên đường trong thành Trường An náo nhiệt, hai bóng người từ trong Liệt vương phủ phi thân ra ngoài, tựa như một làn khói nhẹ lướt qua, nhanh chóng đi về phía tây.

Tiêu Phượng là nữ nhi của Đại tướng quân đương triều Tiêu Trấn Kiền, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, khinh công đương nhiên không thể xem thường, nàng nhẹ nhún chân, nhanh chóng đi về phía Vương phủ biệt viện.

Đột nhiên, nàng giảm tốc độ, nhìn xung quanh một vòng, cau mày kêu: “Lãnh Hạ?”

Trong không gian tối tăm mù mịt, vốn không có một bóng người bỗng chốc hiện lên một bóng dáng, đúng là Lãnh Hạ!

Tiêu Phượng trợn mắt, đây là công phu gì? Trong giây lát kia, nàng hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của Lãnh Hạ, không bóng dáng, không hơi thở, dường như cả một con người đã không tiếng động tiêu biến mất. Rõ ràng là một chút nội lực cũng không có nhưng lại có thể nhanh hơn nàng, hơn nữa nàng cảm giác được, đây là Lãnh Hạ cố ý nhân nhượng, nếu không chính mình sẽ không thể nào đuổi kịp nàng.

Lãnh Hạ ngạo nghễ, nàng là Sát thủ chi vương, sở trường là ẩn nấp bóng dáng, che dấu hơi thở trong mọi hoàn cảnh, võ công cao cường, phần lâu việt tường, đối với nàng cũng chỉ là một món ăn nhỏ nhỏ mà thôi.

Tiêu Phượng hai mắt tỏa sáng, nhìn chăm chăm nàng ước chừng nửa nén hương, rốt cục hồi phục tinh thần hét lớn: “Lão nương muốn học!”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, gật đầu nói: “Có thể, chờ người sinh đứa nhỏ.”

Tiêu Phượng hoan hô một tiếng, hai người lại xuất phát, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Ngoài ô phía Tây thành Trường An, Vương phủ biệt viện.

Trên một võ trường rộng lớn, bốn trăm thị vệ, từng đôi một đang giao tranh, tiếng hét lớn cùng tiếng binh khí va chạm rung trời, cực có uy thế.

Khoảng nửa canh giờ sau, một gã hán tử dáng người to lớn ra lệnh một tiếng, mọi người đều thu hồi đao kiếm trong tay, đi về phía phòng ốc ở phía sau.

Phòng ốc tại đây cực kì rộng rãi, từng gian từng gian nối tiếp nhau, mỗi gian có thể để ười người cùng ở.

Một thanh niên cao gầy, khoảng hai mươi tuổi, vứt thanh kiếm đang cầm trên tay lên giường, trên mặt là một mảnh oán giận, cầm hận nói: “Ngày nào cũng luyện tập, có ích lợi gì chứ? Đi sớm về tối luyện binh, ai biết? Con mẹ nó, chúng ta chính là một đám người bị vứt bỏ!”

Chín người còn lại thở dài, trong đó, một trung niên nam tử nản lòng thoái chí nói: “Có biện pháp sao, điện hạ đã chết, chúng ta mất chỗ dựa, đương nhiên là bị tam hoàng tử nhào nặn tùy ý, sung quân, là thị vệ cho công chúa là tốt lắm rồi, nếu ở lại Tây Vệ e rằng mạng nhỏ cũng không giữ được.”

“Công chúa?” Thanh niên kia cười nhạo một tiếng, xem thường nói: “Thôi đi, cũng chỉ là một phế vật.”

Trung niên nam tử cười cười, trong mắt lóe ra quang mang, lắc đầu nói: “Tề Thịnh, công chúa dù là phế vật cũng là chủ tử của chúng ta, ở Đại Tần, ngoại trừ công chúa, chúng ta không thể dựa vào bất kỳ ai.”

Tề Thịnh nhảy dựng lên, túm lấy vạt áo trung niên nam tử kia, kích động nói: “Chu Trọng, người nói cái gì? Ai là chủ tử của chúng ta? Chủ tử của chúng ta là điện hạ! Điện hạ oan khuất mà chết, xương cốt chưa tàn mà người đã quên người?”

Chu Trọng gạt tay hán ra, cũng rất tức giận, trả lời: “Công chúa là người điện hạ yêu thương, khi lâm chung người dặn chúng ta bảo vệ công chúa, người quên rồi sao?”

Tề Thịnh một quyền đánh vào đầu Chu Trọng, ra sức tấn công, cao giọng hét: “Lão tử không quên! Chẳng qua người xem xem nàng có đức hạnh gì? Nàng là một phế vật ở Liệt vương phủ cơm no áo ấm, còn nhớ điện hạ sao? Chúng ta bị giam lỏng ở đây tự sinh tự diệt, làm sao có thể báo thù cho điện hạ?”

Chu Trọng lau đi vết máu ở khóe miệng, lao vào đánh nhau cùng Tề Thịnh: “Người suy nghĩ một chút cho ta? Hiện tại chúng ta so với một con chó chịu tang mạnh hơn được mấy phần? Chỉ bằng người, bằng ta? Đấu được tam hoàng tử sao? Ta cũng muốn báo thù cho điện hạ. Nhưng sao, người nói báo thù như thế nào, người còn không biết rõ sự thật, đừng nói báo thù, con mẹ nó, bây giờ, ngay cả Tây Vệ cũng không về được!”

Hai người càng đánh càng hăng, Tề Thịnh gào hét: “Con mẹ nó, đó là người sợ chết! Tam hoàng tử thì sao? Đừng nói là hoàng tử, cho dù là thái tử, hoàng đế, lão tử cũng không sợ! Ta Tề Thịnh thề, một ngày nào đó lấy đầu hán tể điện hạ!”

Đột nhiên một bóng người cực nhanh xông lên trước, túm lấy cánh tay hai người bẻ ra sau, Chu Trọng với Tề Thịnh một trái một phải lao đảo về phía sau vài bước.

Người nọ hét lớn: “Đủ rồi! Kẻ địch còn chưa chết, các người còn nội đấu? Chia bè chia phái làm sao có thể báo thù?”

Người này hai lăm hai sáu tuổi, làn da ngăm đen, khôi ngô cường tráng, chính là hán tử ra lệnh trên võ trường.

Sau khi người này xuất hiện, hai người điều chỉnh cảm xúc, đều trở lại giường, nhắm mắt không nói.

Trên nóc nhà, Lãnh Hạ để miếng ngói về chỗ cũ, nhìn về phía Tiêu Phượng, phi thân rời đi trước.

Tiêu Phượng không tình nguyện, để miếng ngói lại, đuổi theo Lãnh Hạ: “Thế nào, có thu hoạch?”

Vốn tưởng rằng...thị vệ theo công chúa hòa thân chỉ là chút lính quèn, không ngờ lại là nhóm binh sĩ có huấn luyện, có tổ chức. Nghe ba người kia nói, bốn trăm người này hẳn là thủ hạ của thái tử, thái tử bị tam hoàng tử gài bẫy hãm hại, sau đó bọn họ bị sung quân, trở thành thị vệ theo công chúa đi hòa thân.

Theo trí nhớ của Mộ Dung Lãnh Hạ, thái tử có chút chiều cố với nàng, là sự ầm áp duy nhất của nàng trong mười lăm năm ở Tây Vệ. Đột nhiên bị bí mật xử tử, với bên ngoài nói nguyên nhân là bệnh tật nhưng nguyên nhân thực sự thì một công chúa không được sủng như nàng làm sao biết được, không chừng chính là âm mưu hãm hại tranh quyền.

Tam hoàng tử không giết bốn trăm người này, còn để theo mình sang Đại Tần, thật sự là lợi ỉnh.

Còn thái tử, lúc lâm chung âm thầm dặn thủ hạ bảo vệ Mộ Dung Lãnh Hạ.....

Lãnh Hạ tâm tư thay đổi, nói: “Cứ để thế vài ngày, ngọc không mài cũng chỉ là đá, xem tình hình hiện giờ, chưa được.”

Hai người rất nhanh trở về Thanh Hoan uyển.

Tiêu Phượng nhìn nơi này thanh vắng, đột nhiên nhất mắt mấy cái, hỏi: “Bắc Liệt buổi tối sẽ đến? Lão nương ở đây sẽ không cản trở các người?”

Lãnh Hạ vừa rửa mặt thay quần áo vừa tùy ý nói: “Không.”

Tiêu Phượng hắc hắc cười hai tiếng, lại nói: “Là không đến hay không cản trở các người?”

Lãnh Hạ bĩu môi mặc kệ nàng.

Tiêu Phượng hạnh mầu chợt lóe, khó tin nói: “Các người....còn chưa viên phòng?”

Thấy Lãnh Hạ nhún vai không nói, nàng mở to mắt nhìn, không nói nên lời: “Hắn.....hắn sẽ không.....”

Tiêu Phượng nuốt vào một ngụm nước miếng, mở miệng hỏi: “Không thể?” (ám chỉ việc đó đó ý, Liệt ca không thể...nên mới không động phòng với Hạ tỷ)

Lãnh Hạ đuôi mày nhếch lên, vuốt cằm, bộ dạng ba phải: “A, có lẽ.”

Bên ngoài Thanh Hoan uyển, ám vệ vẽ mặt như thấy quỷ, bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Vương gia.....không thể!

Đại Tần chiến thần.....không thể!

Ba người run rẩy khoe miệng, vẽ mặt như vừa hiểu ra điều gì, trách không được Vương gia nhiều năm rồi không thân mật với bất kỳ ai, kể cả những nơi trắng hoa cũng không bao giờ tiến vào, cực lực phản đối việc hòa thân, ngày đại hôn lại không về phủ động phòng.....

Ba người liếc nhau, đều là bộ dạng hưng phấn, vẽ mặt biết được bí mật hoàng thất, đồng loạt nắm tay gật đầu, ý tứ là: nhất định phải bảo vệ tốt bí mật của vương gia!

Nhưng ngay sau đó, Chiến thần phủ Tam đại ám vệ rơi lệ đầy mặt.....

Trong Thanh hoan uyển trầm mặc một lúc, Tiêu Phượng một tiếng thét chói tai nháy mắt nổ vang trong Liệt vương phủ, theo gió bay lên chín tầng mây, tản mát ra mỗi nơi trong thành Trường An.

“Cái gì? Chiến Bắc Liệt thực sự không thể?”

36. Q.1 - Chương 36: Người Phụ Nữ Đan Đá Đây Là Hoàng Hậu

Đã nhiều ngày nay, Chiến Bắc Liệt bận bù đầu.

Nhất là, thần y Mộ Nhị còn chưa tìm được, tìm kiếm một người hành tung bất định, gương mặt lại không rõ, quả thực khó như lên trời.

Ngoài ra, trinh sát báo về xuất hiện dị động ở phương bắc, Bắc Yến gần đây liên tiếp luyện binh, đại bộ phận quân đội tập kết ở biên giới Yến Tần, có thể nhìn ra manh mối muốn khai chiến.

Nhưng quỹ dị nhất là thái độ của mọi người với hắn, cung kính hàm chứa vài phần thương hại, nghi hoặc hàm chứa vài phần hiểu rõ, tất cả khiến hắn không hiểu gì cả.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt ngồi ở lều lớn trong quân doanh, một thân cảm bào đẹp đẽ quý giá, sắc mặt nghiêm túc, nghiên cứu bản đồ địa hình Yến Tần.

Vài ánh mắt nóng rực di chuyển trên người hắn, thật sự là muốn không phát hiện cũng khó.

Vừa ngẩng đầu, những ánh mắt này lại biến mất không thấy, mày kiếm nhíu chặt, ánh mắt đảo qua một vòng đám thủ hạ ở bên dưới, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu bản đồ.

Lại nữa! Từng ánh mắt lén lút lại nhìn mình, không thể nhìn được nữa!

“Ầm” một tiếng, Chiến Bắc Liệt đập bàn, lạnh lùng hỏi: “Nói!”

Thủ hạ cúi đầu, đông nhìn tây tây nhìn đông, trái nhìn sang phải phải nhìn sang trái, trên nhìn xuống dưới dưới nhìn lên trên, thuận tiện liếc trộm Chiến thần, nhưng không ai dám trả lời.

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, ngăn cản ý muốn vịn gậy cổ bọn họ, xúc động quát to: “Cút ngay cho bốn vương!”

Đám thuộc hạ xôn xao một chút, rồi như vừa được đại xá, như thủy triều nhanh chóng rời khỏi không còn một mống, chỉ còn lại Chung Thương vẻ mặt như muốn nói gì đó nhưng cứ chần chờ.

“Nói đi, đến tốt cùng là có chuyện gì?” Chiến Bắc Liệt cầm chén trà uống một ngụm, đột nhiên biến sắc, phun lên đầy mặt và cổ Chung Thương.

Hắn cầm chén “trà” còn đắng hơn mật trong tay ném thật mạnh xuống đất, chén trà vỡ nát, nước thuốc đen bên trong chảy ra.

“Gia, thuộc hạ nghe nói, Ngự y viện Chu thái y.....” Chung Thương khoe miệng run rẩy, lau sạch nước thuốc trên mặt mình, ngẩng đầu rụt rè nhìn hắn, cắn răng dậm chân một cái, hạ quyết định quyết tâm nói: “Rất hiểu biết cái bệnh kia!”

Vừa nói xong, nhanh chóng thi triển khinh công, lấy một tốc độ người thường không thể đạt tới, trong nháy mắt biến mất khỏi lều lớn.

Chiến Bắc Liệt đỉnh đầu bốc khói, bay thẳng lên chín tầng mây, sắc mặt so với bánh cháy còn đen hơn, tức sùi bọt mép hét lớn một tiếng: “Con mẹ nó, có ý tứ gì?”

Gắng hết sức áp chế cơn tức trong lòng, còn chưa xoay người lại, một đoạn đối thoại rất nhỏ truyền vào trong.....

“Không biết Vương gia uống chưa, trong trà cố ý bỏ thêm dược thảo bổ thận tráng dương.”

“Ai, trời đổ kị người tài a, Vương gia thần thông quảng đại, nhưng lại mắc cái bệnh này.....còn chỉ có thể lén lút che giấu.”

“May mắn Vương phi nói, chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp, lại việc này cũng là động chạm đến tự trọng cao nhất của nam nhân, đổi lại là người khác cũng sẽ không muốn nói, đáng thương a!”

“Ầm” một tiếng, trong lều lớn ngoại trừ chiếc bàn bị vỡ tan tành thì không có một bóng người.....

Thành Trường An, hiệu cầm đồ.

Tiêu Phượng kéo tay Lãnh Hạ, đặt túi đồ trước mặt chưởng quầy, vênh cáo hò hét: “Chưởng quầy!”

Chưởng quầy hí mắt đánh giá, không nhìn trực tiếp bình sứ nói: “Nhân sâm.....”

Tiêu Phượng cánh tay vừa nhấc, ngăn chưởng quầy đang mở sổ sách, nhanh chóng bổ sung: “Ngàn năm!”

Lão chưởng quầy liếc mắt đánh giá hai người, tiếp tục nói: “Một cây linh chi.....”

“Vạn năm!” Tiêu Phượng gương cầm, kiêu ngạo bổ sung.

Lão chưởng quầy liếc mắt nhìn nàng, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Một cân lộc nhưng.....”

“Sai!” Tiêu Phượng cau mày tiếp tục bổ sung nói: “Lộc nhưng hoang dã quý hiếm!”

Đội chưởng quầy ghi xong vào sổ sách, giao cho hai người ba vạn lượng ngân phiếu, Tiêu Phượng nhất thời tức giận, vội vàng đem đan dược đặt trước mặt hắn, hỏi: “Còn cái này?”

Lão chưởng quầy dùng một loại ánh mắt cực kỳ khinh bỉ và ghét bỏ liếc cái bình thuốc, đan dược kia, giận dữ nói: “Cô nương a, người đã thấy qua có cửa tiệm nào thu mua thuốc dưỡng thai sao?”

Tiêu Phượng hạnh mâu trừng lớn: “Đây là đại nội bí chế giữ thai đan dược!”

Chưởng quầy cũng tức giận, trừng mắt, vuốt râu nói: “Đừng nói là đại nội bí chế giữ thai đan dược, dù đây có là đan dược do Thái Thượng Lão Quân luyện chế cho Vương mẫu nương nương giữ thai, chúng ta cũng không nhận.”

“A? Người thái độ gì đây? Người có biết không lão nương là.....” Lãnh Hạ bất đắc dĩ bóp trán, lôi Tiêu Phượng đi.

Đúng lúc này, một tiếng cười trong trẻo truyền đến: “Khương bá, vụ mua bán này thật có lời, tuy rằng không phải đan dược giữ thai của Vương mẫu nương nương, nhưng cũng là Đại Tần Hoàng hậu nương nương!”

Hai người nhú mi nhìn lại, người vừa tới tướng mạo tuấn tú, đôi mắt lóe tinh quang, một thân áo bào trắng thêu tơ vàng, cầm trong tay một bàn tính ngọc thạch, chính là “Đệ nhất tài thần” Mạc Tuyên!”

“Ông chủ!” Chưởng quầy Khương bá kia cung kính thi lễ với Mạc Tuyên, một bộ dạng “đánh chết ta cũng không tin tưởng người phụ nữ danh giá này là Hoàng hậu”

Đội Khương bá rời đi, Mạc Tuyên nhỏ giọng hỏi Tiêu Phượng: “Người mang thuốc dưỡng thai đi cầm, Hoàng thượng biết không? Cẩn thận hắn tới bắt người, ta nghe nói, Hoàng hậu nương nương rời cung trốn đi.....”

Còn chưa nói xong, Tiêu Phượng một tay che miệng hắn, một tay nắm thành quyền, uy hiếp hỏi: “Người sẽ không nói cho hắn!”

Mạc Tuyên trong mắt hiện lên một tia gian trá, hắc hắc cười nói: “Không nói cho hắn cũng được, nhưng người báo đáp ta như thế nào?”

Tiêu Phượng vút túi đồ cho hắn, bĩu môi: “Thuốc dưỡng thai này tặng người!”

Mạc Tuyên cũng không từ chối, ôm chặt túi thuốc, mặt dày nói: “Ba vạn lượng kia.....”

Tiêu Phượng lấy ngân phiếu ra, đưa cho hắn hừ nói: “Đây! Bây giờ có thể giúp đi!”

Lãnh Hạ âm thầm lắc đầu, giơ tay lên, ám vệ tức thì xuất hiện ở cửa hiệu cầm đồ, thì thầm với ba người một lát, quay lại thì thấy Mạc Tuyên vỗ ngực cam đoan: “Người yên tâm, nhất định giúp người lừa Hoàng thượng!”

Đội hai người đi rồi, Mạc Tuyên cầm bàn tính, tính toán một hồi, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Đột nhiên, nhóm Cuồng Phong từ trên trời giáng xuống, nghiêm nghị nói: “Hoàng thượng hạ khẩu dụ, Mạc Tuyên hứa hẹn với Hoàng hậu lừa dối trẫm, là tội khi quân, lừa lấy đồ trẫm ban cho Hoàng hậu, là tội phạm thượng, niệm tình vi phạm lần đầu, trừng trị nhẹ nhàng, thu hồi túi đồ của Hoàng hậu, phạt ba vạn lượng bạc. Trong vòng một năm, nâng ột mức thuế, khám thử!”

Sấm sét đánh giữa trời quang đang là miêu tả chính xác nhất tình cảnh hiện giờ của Mạc Tuyên, hắn mặt đại ra, khóc không ra nước mắt, chỉ có thể vuốt ve ngực linh chỉ tạ ơn.

Thiểm Điện ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa bổ sung một câu: “Mạc công tử, tiểu Vương phi của chúng ta nói.....”

Lôi Minh rung đùi đắc ý bổ sung nói: “Tự làm bậy.....”

Cuồng Phong tiếp lời: “Không thể sống a!”

Nói xong, đồng loạt thi triển khinh công biến mất.

Liệt Vương phủ.

Tiêu Phượng phục hồi tinh thần, túm tay áo Lãnh Hạ kêu rên: “Lão nương miễn phí cho hần cái túi đồ kia sao?”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, khẽ nhếch môi nói: “Không sao, có người sẽ giúp người hả giận.”

Vừa dứt lời, một tiếng rống giận rung trời chuyển đất truyền đến từ ngoài Vương phủ: “Mộ —— Dung —— Lãnh —— Hạ ——!”

37. Q.1 - Chương 37: Tuyệt Đại Phản Công

Lãnh Hạ vừa quay đầu, một cơn lốc đánh về phía nàng. Nhanh chóng đẩy Tiêu Phượng ra xa khỏi vùng nguy hiểm, sau khi thấy nàng đã an toàn, bàn tay nắm thành quyền, phi thân nghênh đón người vừa tới.

Hai người sau một chớp mắt lập tức tách xa nhau, rốt cục thấy rõ người vừa tới, một thân cẩm bào đẹp đẽ quý phái, mày kiếm sắc bén, con ngươi đen nhánh, trong ửng máu phun trào lửa giận, gương mặt anh tuấn kiên cường, chính là Đại Tần chiến thần Chiến Bắc Liệt!

Lãnh Hạ nhăn mày, giọng nói lạnh lẽo nghi hoặc hỏi: “Mắc bệnh gì?”

Ba chữ đơn giản trong nháy mắt chạm đúng chỗ đau của Chiến thần.....

Bệnh? Lão tử không có bệnh!

Đại Tần Chiến thần trong cơn giận dữ, gương mặt anh tuấn xám xịt, lại tiếp tục công kích, mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp đánh thẳng mặt Lãnh Hạ!

Chiến Bắc Liệt tức giận ngập trời, vẻ mặt như hung thần nói: “Nữ nhân này, hôm nay phải chính đón người!”

Không biết điều! Lãnh Hạ nghiêng người, tránh thoát quyền phong ngập tràn lửa giận của hần, quay người trở lại, hung hăng dùng sức đá vào ngực Chiến Bắc Liệt, lạnh lùng cười: “Muốn gây chuyện, ta phụng bồi!”

Mẫu sư tử này, đổi trắng thay đen, đến lúc này còn giả bộ! Chiến Bắc Liệt giận sôi người, ngã người về sau tránh đi một cước sắc bén của nàng, tay hướng bả vai Lãnh Hạ công kích.

Hai người trong sân Vương phủ người đâm ta đá, người một quyền ta một chưởng, động tác mau lẹ, cực mạnh mẽ, đánh túi bụi khiến trời đất mù mịt, tối tăm.

Tiêu Phượng ở xa xa tọa sơn quan hổ đấu không biết tìm ở đâu ra một đĩa hạt dưa, vừa cắn vừa quơ tay hò hét cổ vũ: “Lãnh Hạ, đánh hần! Bắc Liệt, lên a!”

Nhóm ám vệ vừa từ hiệu cầm đồ trở về, ngay lập tức bị hai người này không chết không ngừng đánh làm cho chấn động, trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng tìm một vị trí có lợi nhất xem cuộc chiến, vô cùng may mắn nói: “Vẫn còn kịp!”

Tiêu Phượng bay vút đến bên cạnh ba người, hào phóng đưa đĩa hạt dưa ra, tay chọc chọc lưng Lôi Minh: “Người đoán, ai thắng?”

Lôi Minh ngẩng đầu lên, lấy một ít hạt dưa, vẻ mặt chắc chắn: “Tình cảm của chúng ta nói Vương gia thắng nhưng lý trí tin chắc là Vương phi!”

Cuồng Phong, Thiểm Điện liếc nhau, giống như gà mổ thóc liên tục gật đầu, không lo lắng, gia nằm trong tay tiểu Vương phi, sao có thể không thắng!

Chiến Bắc Liệt bị ba thủ hạ phản chủ theo địch tức giận đến không thở nổi, cánh tay thép giơ lên cản một chưởng của nàng, nắm lấy cổ chân nàng, tròng mắt căm tức, hai mắt phun lửa: “Xem ra bốn vương đã rất nhường nhịn người!”

Khóe môi gợi lên một độ cong lạnh lẽo, Lãnh Hạ cười nhạt một tiếng, giễu cợt nói: “Bại tướng còn dám cuồng ngôn?”

Cùng lúc phi người lên, hai chân như nhanh như tên bắn, hướng cổ Chiến Bắc Liệt lao tới.

Chiến Bắc Liệt ửng mầu nheo lại, trong lòng tiếng sóng gào thét, tốt lắm, không cho người biết tay, người sẽ không biết vì sao hoa lại hồng? Quanh thân khí tức trở nên sắc bén, giống như nước lũ cuộn trào mãnh liệt, dời núi lấp biển, khí thế kinh người!

Hắn không tránh một kích này của Lãnh Hạ, trong cơ thể chân khí lưu chuyển, hai tay nắm lấy chân nàng ném đi. Lãnh Hạ không kịp phòng bị bị Chiến Bắc Liệt dùng nội lực ném đến giữa không trung, lộn ngược ra sau một vòng thoát hiểm rơi xuống đất, lão đảo về phía sau mấy bước, còn chưa đứng vững, cánh tay rắn chắc như thép đè trước ngực nàng. Theo đó, chính là Chiến Bắc Liệt nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hôm nay bốn vương sẽ dạy cho người, cái gì gọi là đạo làm chồng!”

Hắn một tay nắm lưng áo Lãnh Hạ, đem nàng ép vào cây, gắt gao ôm vào ngực, một tay để ở sau gáy nàng, đột nhiên cúi đầu hung ác áp môi vào môi Lãnh Hạ!

Không còn khoảng cách, gần bó khăng khít, có thể nghe thấy hơi thở của đối phương!

Môi chạm môi, trong nháy mắt hai người có chút mê muội.....

Tất cả động tác này chỉ trong chớp mắt, Lãnh Hạ ngây ngẩn cả người, còn chưa có phản ứng kịp, Chiến Bắc Liệt hơi thở bá đạo mà nóng rực xâm nhập vào miệng nàng trong lúc đó!

Bốn người đồng loạt khóe miệng co rút, tình huống gì đây a, long tranh hổ đấu toàn bộ biến thành vợ chồng tình cảm mãnh liệt!

Tiêu Phượng tràn đầy nhiệt huyết, hưng phấn nhìn hai người đang “hạnh phúc ôm hôn” cánh tay mạnh mẽ vỗ đùi: “Hôn đi! Hôn đi!”

Thiểm Điện khóc không ra nước mắt, Hoàng hậu nương nương người có thể có điểm ý tứ sao?

Cuồng Phong khó tin tròng mắt, đây là Vương gia tuyệt đại phản công a!

Lôi Minh có phản ứng đầu tiên, hoan hô rầm trời: “Vương gia, hảo dạng!”

Lúc này, hai người “hạnh phúc ôm hôn” gắt gao tựa vào nhau, không có kẽ hở. Cùng với sự thân thiết ôm hôn, tức giận trong mắt Chiến Bắc Liệt biến mất không còn bóng dáng, thay vào đó là ngọn lửa rực cháy.

Chiến Bắc Liệt vô cùng sảng khoái, Lãnh Hạ môi nhỏ lạnh lẽo, không ngờ tiến vào trong thực sảng khoái, bỗng nhiên trong lòng căng thẳng, một thứ gì đó dâng đầy trong lòng. Nhưng còn chưa kịp cảm thụ điều bất ngờ này, một quyền ảnh đột nhiên đánh tới, hai gò má anh tuấn bị một quyền này đánh tới, ngay lập tức khóe miệng xuất hiện vết máu.

Hắn buông Lãnh Hạ ra, hắc hắc ngây ngô cười, lau đi vết máu bên khóe miệng, khóe môi không nhịn được chậm rãi nhếch lên, tựa như chếp miệng, rồi nhìn thoáng qua Lãnh Hạ ý tứ khiêu khích rõ ràng.

Đừng nói là mẫu sư tử, dù là mẫu bạo long, vào tay bốn vương cũng trở thành chú cừu ngoan ngoãn!

Nhìn hắn sung sướng cười vang, Lãnh Hạ cười lạnh, hàn quang chợt lóe, đột nhiên lên gối..... mạnh mẽ đánh về phía trước..

Tiêu Phượng tán thưởng: “Động tác nhanh gọn, một kích trí mạng!”

Cuồng Phong khóe miệng run rẩy, bổ sung nói: “Ba chữ thôi!”

Thiểm Điện chớp mắt mấy cái ngạc nhiên hỏi: “Ba chữ gì?”

Lôi Minh ánh mắt đại ra trả lời: “Mau, chuẩn, ngoan!”

Bốn người che mắt kêu một tiếng, không đành lòng nhìn, lúc này mới thực sự khiến Đại Tồn Chiến thần của chúng ta không thể.....

Vui quá hóa buồn!

Chiến Bắc Liệt đang sang sảng cười chột ngưng bật, ứng mâu mở lớn, ý cười trên mặt vẫn vẹo quỉ dị, mày kiếm nhăn lại, trên mặt vốn phiếm hồng chuyển sang trắng, chuyển xanh, chuyển xám, chuyển đen, chuyển đỏ, chuyển lam, lại chuyển xanh.....Sắc màu rực rỡ, vô cùng chói lọi!

Hai người đứng đối mặt nhau, nhìn chằm chằm đối phương, hai ánh mắt như giao tranh tóe lửa giữa không khí.

Hồi lâu, Lãnh Hạ tầm mắt sắc bén vui vẻ chậm rãi đảo qua phía dưới Chiến Bắc Liệt, khoe môi gợi lên một độ cong trêu tức, nhướn mày, tiêu sái xoay người.

Trong sân vương phủ rộng lớn, chỉ còn Đại Tồn Chiến thần như cọc gỗ đứng bất động tại chỗ, trừng mắt nhìn bóng dáng người đã thản nhiên đi xa, vô cùng oán hận.....

38. Q.1 - Chương 38: Mười Hai Thị Thiếp

Ba ngày sau, đường cái thành Trường An.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ phi như bay trên phố, hai con bạch mã khí chất phi thường, ánh sáng phản chiếu nước sơn vàng trên thân xe đẹp đẽ vô cùng có thể làm người ta lóa mắt, màn che phấp phới theo gió, hương thơm từ trên xe tỏa ra tràn ngập cả con phố.

Mọi người trên đường đều nhìn theo bóng dáng chiếc xe, chỉ chốc lát, xe ngựa dừng ở trước cửa Liệt vương phủ.

Xa phu nhảy xuống vén rèm che lên, một làn hương thơm mát tỏa ra, sau đó một hồng y nữ tử ông ẹo đi xuống xe ngựa, làn váy dài mềm mại, dáng người thướt tha, phong thái mỹ lệ, giơ tay nhắc chân đều là phong tình vạn chủng.

Còn không đợi mọi người than, một chanh y nữ tử lại bước ra, một thân váy lụa mỏng manh, xinh xắn lạnh lợi, mắt ngọc mày ngài, khí chất tươi trẻ.

Ngay sau đó, lại một hoàng y nữ tử bước ra, da trắng như tuyết, khuôn mặt dịu dàng, tựa như một đóa hoa sen thanh tú dịu dàng nở trên mặt nước.

Theo sau.....sau đó.....tiếp theo.....

Dân chúng vây quanh xem đều ghen hòng trân trời, chỉ cảm thấy mắt mình hoa rồi.

Giỏi thật, mười hai nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp xếp thành hàng, cao thấp béo gầy mỗi người một vẻ, mềm mại có, kiều ngạo có, kiều diễm có, ngây thơ có,..... mọi kiểu nữ tử đều có!

Thị vệ gác cửa trừng mắt, ngây ra như tượng, ý tứ gì đây?

Chu Phúc hay tin hồng hộc chạy đến, vừa thấy một hàng nữ tử này không khỏi kinh ngạc, chưa đợi hần mở miệng, xa phu đã tươi cười, cao giọng giới thiệu: “Đây là mười hai tiểu thiếp do Mạc Tuyên công tử tỉ mỉ lựa chọn cho Liệt vương, hy vọng Vương gia có mỹ nhân bầu bạn càng thêm mạnh mẽ!”

Trước cửa Vương phủ nhất thời nổ tung!

Dân chúng vây quan đều chụm đầu vào bàn luận: “Liệt vương gia phúc khí thật tốt, nhìn một đám mỹ nhân xem!”

Trong đó có một người nhỏ giọng than thở: “Không phải nghe nói, Liệt vương không thể sao?”

Tên bên cạnh đập vai hần cười nói: “Không thể? Không thể còn có thể nạp thiếp sao?”

Chu Phúc lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, khóe miệng co rút, Vương gia lúc này đang ở quân doanh, chắc là không biết chuyện này. Nếu bây giờ đuổi mấy người này về không phải chứng minh Vương gia không thể sao? Còn nếu nhận, trong phủ còn có tiểu Vương phi bưư hãn kia, không chắc rằng mấy cô nương này đi vào, lúc sau còn có thể toàn vẹn đi ra.....

Phiền toái, nhận không được đuổi cũng không xong, Chu Phúc còn đang do dự, mặt mũi nhăn lại. Xa phu trong mắt xẹt qua tinh quang, cấp ười hai người mặt mày hưng phấn kia một ánh mắt cổ vũ.....

Mười hai nữ tử vốn đang nhu thuận, hiền lương, dịu dàng,... nhất thời nhanh như cắt lao vào trong Vương phủ.

Bọn thị vệ phục hồi tinh thần liếc nhau vô cùng hoảng sợ: “Nữ nhân thực đáng sợ!”

Chu Phúc thất thần đứng ở cửa, run rẩy không ngừng, Vương gia a, nô tài đã làm hết sức.....

Ngoại ô thành Trường An, lều lớn quân doanh.

“Hắt xì!” Trong lều lớn, Chiến Bắc Liệt đang xử lý chính sự đột nhiên hắt xì một cái thật lớn.

Chung Thương đang đứng một bên nhảy dựng lên, ân cần hỏi: “Gia, bị lạnh sao?”

“Không sao.” Chiến Bắc Liệt đưa tin tình báo cho hần, trầm giọng nói: “Nhìn xem.”

Chung Thương rất nhanh đọc qua, mày nhíu chặt, hồi lâu kinh ngạc nói: “Biên giới Tần Yến phía bắc có Tuyết sơn ngăn trở, khu vực này luôn luôn thái bình, sao có thể có thổ phỉ?”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, trong mắt hiện hàn quang, lạnh lùng nói: “Thổ phỉ? Thực sự đơn giản chỉ là thổ phỉ? Thổ phỉ gì mà chạy tới nơi giá lạnh kia quấy nhiễu dân chúng, đốt nhà cướp của không chuyện ác nào không làm.”

Chung Thương ngẩn ra, ngẩng đầu nói: “Gia, ý ngài là quân đội Bắc Yến.”

“Bắc Yến? Bọn họ không có thông minh như vậy.” Chiến Bắc Liệt hừ lạnh, ngả người về phía sau tựa vào tọa ỷ, khóe miệng gợi một độ cong: “Lần này để bọn trộm cướp đến đó, bổn vương thực coi trọng hần.....” (ghế dựa)

Chung Thương sắc mặt nghiêm túc, âm thầm suy nghĩ, người Bắc Yến tính tình lỗ mãng, suy nghĩ đơn giản, thô bạo ngang ngược, việc nguy trang thổ phỉ này thực sự bọn họ không thể nghĩ tới.

Nhưng nửa sau câu nói là chỉ ai?

Chiến Bắc Liệt ứng mầu hơi nheo lại, ánh mắt sắc nhọn thâm thúy nhìn về bản đồ ngũ quốc, một mảnh phía Đông Đại Tần dùng màu đỏ đánh dấu, nếu gà mà giống chó đường hoàng hiếu chiến.....

Chung Thương nheo mắt nhìn theo, đột nhiên hiểu ra, thốt nên: “Đông Phương Nhuận!”

Đúng lúc này, một bóng người cực nhanh từ ngoài lều tiến vào, Chiến Bắc Liệt nhíu mày hỏi: “Vô Ảnh, có chuyện gì?”

Vô Ảnh hành lễ nói: “Gia, ám vệ báo lại, Mạc Tuyên công tử tặng gia mười hai thị thiếp.....”

Chiến Bắc Liệt nhăn mặt, khoát tay cắt đứt lời hần nói, không kiên nhẫn: “Xem ra người rất nhàn, chuyện này cũng cần báo?”

Vô Ảnh khẽ cắn môi, nuốt một ngụm nước miếng, nói ra nhanh nhất có thể: “Chu Phúc không ngăn lại, mười hai thị thiếp kia đã vào Vương phủ!”

Chiến Bắc Liệt bóp bóp trán, đã nhiều ngày, hần từ quân doanh vào hoàng cung rồi lại trở về quân doanh, bao nhiêu việc phải giải quyết, sau khi giao tranh với Lãnh Hạ vẫn chưa quay về Vương phủ. Mà mỗi khi ra ngoài luyện binh, các tướng sĩ đều nhìn hần bằng ánh mắt đầy thâm ý, khiến hần giận sôi người.

Mạc Tuyên tặng thị thiếp thực ra có thể làm sụp đổ tin đồn kia, về phần mười hai thị thiếp, mẫu sư tử sẽ giải quyết, nàng tính tình duy ngã độc tôn, làm sao có thể để cái loại oanh oanh yến yến này giương oai trước mặt.

Nghĩ vậy, Chiến Bắc Liệt chân mày giãn ra, gợi lên ý cười, thản nhiên nói: “Không sao, việc này Vương phi sẽ xử lý.”

Vừa dứt lời, Vô Ảnh lại do dự lên tiếng: “Gia, Vương phi đã.....cho phép người ở lại.”

Chiến Bắc Liệt ý cười trên mặt cứng đờ, sắc mặt trầm không thể tả, gương mặt anh tuần ngày càng đen, trong lều độ ẩm giảm xuống chục lần, tựa như đang mùa đông giá rét.

Chung Thương Vô Ảnh liếc nhìn nhau, trong mắt đều là một ý tứ, từ khi tiểu Vương phi vào phủ, chỉ cần có chuyện liên quan đến nàng Vương gia sẽ không bình tĩnh được. Hai người cố gắng đem sự tồn tại của bản thân giảm đến mức thấp nhất, sợ bị Vương gia trút giận a!

Hồi lâu, Đại Tàn Chiến thần vô bàn đứng dậy, nghiêng răng nói: “Nữ nhân chết tiệt!”

Nói xong, vung tay, nhanh chóng quay về Liệt vương phủ.

39. Q.1 - Chương 39: Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Liệt vương phủ, Thanh Hoan uyển.

Ngày mùa hè nắng chói chang, thi thoảng mới có vài ngọn gió khẽ lướt qua.

Lãnh Hạ nằm tựa vào tháp trúc, thản nhiên lật một quyển Ngũ quốc chí mới tìm được trong Tàng thư các ở Vương phủ, phải hiểu biết hoàn cảnh của chính mình, đây là bài học của một sát thủ. (giường nhỏ, dài, làm bằng trúc)

Trí nhớ còn sót lại của thân thể này lộn xộn, không trọn vẹn, hơn nữa Mộ Dung Lãnh Hạ thực sự nghe ít mà hiểu biết cũng ít, thế nên dù nàng đã đến thế giới này tháng nhưng mọi việc về ngũ quốc vẫn mù tịt, chỉ biết chút ít. Đặt chính mình trong một thế giới lạ lẫm mà không biết gì, chắc chắn là lấy tính mạng của bản thân ra đánh bạc, chuyện như vậy, thân là Sát thủ chi vương, Lãnh Hạ tuyệt đối không cho phép.

Nghênh Tuyết ở bên cạnh sắc mặt lo lắng, vài lần muốn nói đều sợ cản trở Lãnh Hạ đọc sách mà nuốt trở vào.

Thật lâu sau, Lãnh Hạ đóng quyển sách trên tay, cầm chén trà uống một ngụm thở dài: “Nói đi.”

Nghênh Tuyết nhất thời thở ra một hơi, vội la lên: “Vương phi, ngài sao có thể để cho tổng quản thu xếp ười hai thị thiếp kia ở lại? Đại hôn mới chỉ nửa tháng Vương gia đã nạp thiếp, về sau.....”

Lãnh Hạ khẽ cười, nhưng không nói gì, mấy nữ nhân này nàng không đặt vào mắt, chẳng qua là Mạc Tuyên muốn chinh mình chút thôi. Chuyện ở hiệu cầm đồ lần trước tuy không biết Chiến Bắc Diễn xử lý như thế nào nhưng có thể khẳng định Mạc Tuyên tuyệt đối là chịu thiệt, hần tiền mất tật mang, đương nhiên muốn tìm chủ mưu chinh a!

Hơn nữa, chuyện Chiến Bắc Liệt không thể đã đồn đại khắp dân chúng, mặc dù không phải nàng cố ý nói nhưng phần lớn trách nhiệm vẫn phải gánh chịu, hiện giờ cho những nữ nhân này ở lại vừa vặn có thể dập tắt lời đồn.

Tính tình Lãnh Hạ chính là như thế, trong thế giới của nàng chỉ có đen và trắng, một là một, ân oán rõ ràng, trách nhiệm của nàng nàng sẽ không trốn tránh, không phải trách nhiệm của nàng thì đừng có hy vọng vớt cho nàng xử lý.

Nghênh Tuyết nhìn nàng một bộ dáng không sao cả, âm thầm thở dài, nếu bây giờ có Hoàng hậu ở đây khẳng định sẽ không cho những nữ nhân này vào cửa nửa bước. Vừa định khuyên nữa, chỉ thấy Lãnh Hạ

phượng mâu thoảng tia hàn ý, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bên ngoài uyển, Nghênh Tuyết nhất thời im miệng, không dám nói thêm nữa.

Chỉ chốc lát, từ ngoài uyển truyền tới tiếng bước chân rộn ràng, Lãnh Hạ nhắm mắt, khéo môi gợi lên ý cười lạnh, thấp giọng nói: “Không biết tự lượng sức mình.”

Bên ngoài Thanh Hoan uyển, mười hai thị thiếp lạnh lùng đánh giá uyển này, liếc mắt lẫn nhau, trong mắt không hèn mà cùng hiện lên một tia xem thường, hồng y nữ tử che miệng cười, phong tình vạn chủng nói: “Nhìn xem, phế vật công chúa thật không được sủng.”

Chanh y nữ tử gật đầu, trong mắt tràn đầy ý khinh thường, giòn già nói: “Như vậy càng tốt, Vương gia không sủng nàng, tỷ muội chúng ta càng sớm có cơ hội, sớm muộn gì cũng đoạt đi vị trí Vương phi này.”

Hoàng y nữ tử uyển chuyển hàm xúc vui, sửa sang lại quần áo, dung nhan, bước lên phía trước vào trong uyển, vừa đi vừa nói: “Dù là phế vật nhưng cũng là chủ nhân danh chính ngôn thuận của Vương phủ, dù không biết nàng còn có thể ngồi ở vị trí này bao lâu nữa, nhưng hiện giờ không thể không giữ lễ, dù sao vẫn phải tham kiến một lần.”

Các nữ tử khác hướng về phía uyển cười giễu cợt một tiếng, thu hồi ý chê cười trên mặt, theo sát nhau đi vào.

Sân to như vậy chỉ có một nữ tử dựa vào tháp trúc, một thân bạch y, không thêu bất cứ hoa văn gì, trên đầu cũng không búi tóc, tóc đen như thác nước đổ xuống ở phía sau, tiêu sái, tùy ý. Nhưng cũng vô cùng độc đáo, trên người nàng dường như có khí chất lạnh liệt không nói nên lời, tịch mịch tựa như ánh trăng, trong trẻo mà lạnh lùng.

Có thể thần nhiên đọc sách ở đây, đủ để cho thấy đây là ai, hoàng y nữ tử phản ứng trước tiên, mắt hơi nheo lại, xẹt qua tia đùa cợt, phế vật này thật đẹp, đáng tiếc là một người ngu ngốc, vô dụng. Nàng giả bộ thi lễ, trên mặt mang theo ba phần lạnh lẽo, dịu dàng nói: “Vương phi tỷ tỷ, bọn muội tới chào hỏi tỷ.”

Nữ tử mí mắt chưa nâng, lật cuốn sách, lạnh như băng nói: “Đi ra ngoài.”

Thanh âm này không nhẹ không nặng, lại toát lên một khí độ không thể nghi ngờ, một cổ cảm giác lạnh lẽo từ bàn chân truyền ra khắp cơ thể, mười hai thị thiếp đồng loạt run rẩy, hoàng y nữ tử kia trong mắt tràn đầy xấu hổ và giận dữ, xiết chặt chiếc khăn trong tay, chẳng qua là một phế vật không được sủng thôi, tỷ muội chúng ta liên thủ, sớm muộn gì cũng đoạt lấy chức vị này.

Hồng y nữ tử uốn éo bước lên, ánh mắt khinh miệt đảo quanh, phong tư yếu điệu cười nói: “Bọn muội hảo ý tới thăm hỏi, tỷ sao có thể cự tuyệt như vậy? Sau này chúng ta đều cùng nhau hầu hạ Vương gia.....”

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ vốn đang thần nhiên xem sách, trong lòng sinh ra một trận phiền chán, nàng ngẩng đầu, hồng y nữ tử đang nói líu lo chợt im bặt.

Nàng vô cùng run động, đây là loại ánh mắt gì.....Ánh mắt lạnh như băng giống như một lưỡi dao, dường như chỉ cần nói thêm một câu nữa có thể trong nháy mắt cắt đứt yết hầu của nàng, làm cho nàng bị mất mạng ngay lập tức.

Mười hai thị thiếp trong lòng lo sợ, bị Lãnh Hạ làm cho sợ hãi, đã muốn quay về nhưng mặt khác không cam lòng, các nàng xấu hổ đứng tại chỗ, âm thầm suy nghĩ.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan không biết làm như thế nào cho phải, Nghênh Tuyết bưng trà đi ra, bước tới bên cạnh Lãnh Hạ cung kính nói: “Vương phi, trà đã đổi.” Ánh mắt chưa từng lướt qua mười hai nữ nhân kia chứ đừng nói đến vấn an,

Mười hai nữ nhân nghiêng răng, cắn chặt môi vô cùng tức giận, một phế vật Vương phi không đem chúng ta để vào mắt, ngay cả một nô tài cũng không nhìn chúng ta.

Hoàng y nữ tử trong mắt xẹt qua một tia ghen ghét, cao giọng quát: “Nô tài khá lắm, không có quy củ!”

Chanh y nữ tử tiến lên, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng tức giận, chỉ Nghênh Tuyết lớn tiếng trách mắng: “Người có thân phận gì, một nô tài thấy chủ tử cũng không hành lễ?”

“Hừ, chủ tử? Thị vệ Vương phủ ngày càng hữu dụng, chó mèo gì cũng đều giữ nha!” Nghênh Tuyết cũng không thèm nhìn các nàng, tay chân lạnh lẽo châm trà cho Lãnh Hạ, còn trả lời mỉa mai, lời này nói ra trôi chảy vô cùng, làm sao còn một bộ dáng nhu thuận trước mặt Lãnh Hạ.

Hồng y nữ tử nhất thời giận dữ, túm lấy tay Nghênh Tuyết, một cánh tay khác giơ lên, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn, không trị được chủ tử của người, chẳng lẽ không trị được người sao? Hôm nay sẽ hảo hảo dạy dỗ nô tài không biết trời cao đất rộng như ngươi, về sau tỷ muội chúng ta thành Vương phi, chủ tử người cũng đừng mong có một ngày an lành.

“Ta hôm nay thay mặt Vương phi tỷ tỷ hảo hảo dạy dỗ ngươi!” Nói xong, cánh tay mạnh mẽ giáng xuống, lập tức sẽ có một cái tát đánh xuống má Nghênh Tuyết.....

Nhanh như chớp, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nàng. Cánh tay này trắng nõn, năm ngón tay đẹp đẽ, nhỏ nhắn, móng tay hẳn là chưa từng sơn màu, sáng như châu ngọc, sạch sẽ sáng bóng.

Nhưng một cánh tay nhìn mềm yếu như vậy, lại vững vàng giữ chặt tay nàng, khiến nàng không thể động đậy nửa phần!

40. Q.1 - Chương 40: Cực Kỳ Bi Thảm

Thành Trường An, Liệt vương phủ.

Mặt trời nhô cao, nắng gắt vô cùng chói chang.

Trời chính ngọ trong xanh không một gợn mây như vừa được tẩy rửa, ánh nắng vàng tươi chiếu rọi khắp nơi, xuyên qua một cây tùng cao lớn thẳng tắp, tạo nên những mảng râm mát dịu nhẹ dưới tán lá cây. Gió nhẹ thổi qua, tán lá lay động, phát ra tiếng vang thanh thúy, hòa với tiếng chim ríu rít, quang cảnh thật hài hòa thoải mái.

“A ——”

Đột nhiên, một tiếng hét chói tai vang dội vang lên trong vương phủ, một bóng người tựa như sao băng xẹt qua không trung, vượt qua tường phủ ười thước, “Ầm” một tiếng rơi xuống trước cửa Liệt vương phủ.

Đội bụi mù tản đi, thị vệ trước cửa rốt cục thấy rõ người kia, biểu tình nghiêm túc đồng loạt xuất hiện vết rạn nứt.

Nghe thấy thanh âm Chu Phúc run rẩy, hung hăng nuốt xuống một ngụm nước miếng, cừ thật, quả nhiên là thẳng lưng đi vào, ngang người đi ra..... Không đứng, là bay ra!

“Sao băng” đang quỳ rạp trên mặt đất kia, ngón tay hơi giật giật, cánh tay run rẩy cố gắng dùng hết sức để đứng dậy, từng chút từng chút một di chuyển.....

Thanh âm lãnh khí đồng loạt vang lên.

Một thị vệ hít sâu một hơi, thờ người ra, nỉ non: “Nhìn thấy ghê người!”

Thị vệ bên cạnh lau mồ hôi trên đầu, đồng ý nói: “Cực kỳ bi thảm!”

Chu Phúc lại nuốt vào một ngụm nước miếng, thở dài: “Bay ra thì bay ra, nhưng mặt lại hướng xuống dưới.....”

Chỉ thấy hồng y nữ tử vốn là phong tình vạn chủng, nay búi tóc toán loạn, không thành hình, váy dài rách mướp, khuôn mặt sau khi cùng mặt đất thân thiết xong liền hoàn toàn thay đổi, sưng lên giống hệt bánh bao, mũi bị đập xuống đất khi bay ra nên giờ đây máu mũi ào ào tuôn chảy.

Chu Phúc cùng bọn thị vệ liếc nhau, đồng loạt thở dài, bưng hân tiểu vương phi a!

Trong Thanh Hoan Uyển.

Lãnh Hạ dùng khăn tay lau lau năm ngón tay, khước môi nhếch lên, lạnh lùng nói: “Ồ lại dùng cơm trưa?”

Mười một nữ tử tựa hồ như thấy quý, cử động nhỏ cũng không dám, ồn ào hướng ra ngoài chạy trốn, nào còn dáng vẻ ôn nhu, dịu dàng, nào còn phong tư yếu điệu, nhanh chóng hoảng sợ hô to lao về phía cửa, trong đầu bây giờ chỉ có ý niệm muốn thoát thân.

Thật đáng sợ, đây là phế vật Vương phi sao, cầm lấy tay Hồng Sai tùy tiện vung lên, Hồng Sai giống như búp bê vải bị nàng ném ra ngoài, tốc độ kia, không thể dùng ‘rất nhanh’ để hình dung, thậm chí hiện tại không biết nàng đã thành bộ dạng gì rồi?

Các nàng thân mình yếu đuối, sao còn dám ở trong này, có gì sai sót mạng nhỏ này chẳng phải vứt đi sao? Cái gì thị thiếp, cái gì Vương phi, từ bỏ, toàn bộ từ bỏ!

Thời điểm Đại Tần Chiến thần chạy về vương phủ, chính là nhìn đến mười hai nữ tử trên mình đầy vết thương, tóc tai rối bù, gào khóc thảm thiết, nước mắt giàn giụa, chạy trốn chết trên đường, đi qua nơi nào, nơi ấy đều loạn thành một đoàn, gà bay chó sủa.

Chẳng lẽ là mẫu sư tử ghen tỵ? Chiến Bắc Liệt vô cùng đắc ý, mày kiếm giương lên, rạng rỡ hỏi Chu Phúc: “Sao lại thế này?”

Chu Phúc cố nín cười, trả lời: “Vương gia, bọn họ là bị Vương phi.....”

Quả nhiên là mẫu sư tử làm! Chiến Bắc Liệt trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, sung sướng ngửa mặt lên trời cười to: “Mẫu sư tử.....”

Đợi Chu Phúc nói xong nửa câu sau, tiếng cười sáng khoái ngừng bật, ý cười xấu hổ còn đang trên mặt, nhãn mi hỏi: “Người nói gì?”

Chu Phúc bất đắc dĩ lặp lại một lần: “Bọn họ là bị Vương phi dọa chạy!”

“Dọa?” Chiến Bắc Liệt âm trầm phun ra một chữ này, không tin hỏi: “Nữ tử mặt mũi bầm dập, không phải là Vương phi làm?”

“Đó là do nàng ta chạy quá chậm, bị người đằng sau giẫm vào váy, tự ngã.”

“Nữ tử người ướt sũng?” Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt.

“Nàng nha, không chen được, không cẩn thận ngã vào hồ nước.”

“Nữ tử cả người xanh tím?” Mặt đen chuyển tím.

“Nàng ta cũng là tự ngã, ngã xong không đứng lên, bị những người ở sau giẫm lên.”

“Nữ tử máu me?” Tím chuyển lam.

“Ai, nàng là thảm nhất, vốn là chạy đầu tiên, bị xô đẩy đập đầu vào núi giả, nên chảy máu.”

“.....” Lam chuyển lục.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt liên tục biến đổi, mỗi câu Chu Phúc nói, hơi thở cuồng bạo tản ra quanh thân, đợi hắn nói xong, Đại Tần Chiến thần tức giận ngập trời, lửa giận tựa như thiêu đốt đến chín tầng mây!

“Gặp quý!” Nghẹn phun ra hai chữ, sải bước tới Thanh Hoan Uyển.

Thanh Hoan Uyển.

Một cô hầu khí bá đạo ập tới, Lãnh Hạ khép cuốn sách trên tay, nhíu mi hỏi: “Chuyện gì?”

Chuyện gì? Tự quyết định lưu lại những nữ nhân kia còn hỏi ta chuyện gì? Chiến Bắc Liệt nhìn trước mặt Lãnh Hạ biểu tình nghi hoặc, sắc mặt so với đêm còn tối hơn, hung hăng trừng mắt nói: “Những nữ nhân kia sao lại thế này?”

Tốt lắm, thì ra là khởi binh vắn tội! Lãnh Hạ lạnh lùng cười, thả lỏng thân mình tựa lưng vào trúc y, bộ dạng cuồng vọng mà lười biếng, cười nói: “Ta Lãnh Hạ làm chuyện, khi nào phải báo cho người?”

Đại Tồn Chiến thần tức khí, túm chặt tay nàng, trừng mắt cắn tức quát: “Người đừng có không biết tốt xấu!”

Một cổ cảm giác phiền chán dâng lên, Lãnh Hạ ngẩng đầu, gạt tay hắn ra, phượng mâu lạnh như băng mà lợi hại, từng chữ từng chữ phun ra: “Luyện tiếc, đuổi theo!”

Chiến Bắc Liệt ngẩn ra, đợi hiểu được ý tứ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hiện lên vài tia hào quang mà chính mình cũng không phát giác, hỏi: “Người để ý?”

Áp chế trong lòng tâm tình khác thường kia, Lãnh Hạ thu tầm mắt, khóa môi gợi lên một độ cong trào phúng, quả nhiên vô cùng kiêu ngạo, cười nhạo: “Chỉ bằng người?”

Nữ nhân này, còn biết mình là Liệt Vương phi hay không? Chiến Bắc Liệt nhìn nàng thái độ coi thường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mộ Dung Lãnh Hạ, phải biết rõ thân phận của người!”

Lãnh Hạ thản nhiên cười nói: “Ta trái lại không quên, trong Liệt vương phủ này, không muốn biết thân phận của ta, thực không hề ít.”

Chiến Bắc Liệt mày kiếm hơi nhăn lại, với tính tình mẩu sự tử, tuyệt đối không có lý do gì lại nói ra những lời này, nếu nói, sẽ không phải là không có mục đích. Trầm ngâm hồi lâu, sắc mặt âm lãnh dần, kêu: “Chu Phúc.”

Chu Phúc thoáng suy tư một lát, sau đó hiểu ra, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vội vàng đáp: “Vương gia, sau khi các nàng vào phủ thì nô tài đi bẩm báo Vương phi, lúc đó an bài các nàng ở Đình Vân Các, đã dặn không cần chạy loạn, đợi Vương gia về sẽ quyết định, sau đó như thế nào nô tài cũng không biết.”

Lãnh Hạ nhếch môi, không cần hỏi cũng biết, nếu không có người chỉ đường, làm sao có thể tìm được nơi hẻo lánh như Thanh Hoan Uyển. Trong Liệt vương phủ to như vậy, có địch ý với mình cũng chỉ có bốn nữ nhân kia.

Muốn mượn đao giết người, cũng phải nhìn xem đối thủ là ai!

Trong mắt hiện lên một tia sát khí, tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng phân phó: “Gọi Mai Lan Cúc Trúc bốn người tới đây.”

41. Q.1 - Chương 41: Bốn Người Cùng Lên

Lát sau, Chu Phúc hồn hể chạy về, ngập ngừng nói: “Vương phi, các nàng.....các nàng nói..... đang sửa sang lại phòng ở của mười hai thị thiếp!”

Giọng nói càng về sau càng nhỏ, Mai Lan Cúc Trúc bốn người có võ nghệ, theo lý mà nói, các nàng xem như thị vệ của Vương gia, không phải nha hoàn, ngay cả ngày đó bị phái tới chỗ Vương phi đều mang một bụng oán khí, luôn cười nhạt không tin tưởng bọn thị vệ gần đây đàm luận Vương phi bư hân. Tâm cao khí ngạo như vậy, làm sao có thể sửa sang phòng ở ười hai thị thiếp?

Rõ ràng là lấy cớ, như vậy các nàng còn chưa biết mười hai nữ tử kia đã chạy trốn chết trốn khỏi Vương phủ, thậm chí là Vương gia đang ở Thanh Hoan Uyển. Nhưng hắn cũng không tiết lộ, Vương phi rõ ràng là muốn tìm các nàng hỏi tội, nếu hắn giúp bọn họ, Vương phi sao có thể đòi được công bằng?

Chiến Bắc Liệt sắc mặt âm trầm, hắn thực ra không biết, Mai Lan Cúc Trúc bốn người kiêu ngạo như vậy.

Đang muốn nói thì thấy Lãnh Hạ thản nhiên đứng dậy, khóa môi gợi lên một độ cong lạnh lẽo, vừa đi vừa nói: “Tốt lắm, núi không đến với ta, ta lên núi.”

Liệt Vương phủ, Đình Vân Các.

Lãnh Hạ ba người rảo bước trong viện, bỗng nhiên, Thanh Mai giọng nói mĩa mai mang theo nồng đậm khinh thường từ trong truyền ra: “Các người quá buồn lo vô cớ rồi, chẳng qua là một phế vật mà thôi, có gì phải lo lắng.”

Chu Phúc ngẩn ra, đây không phải khiêu khích sao? Mồ hôi lạnh vã ra như tắm, sắc mặt khấn trương đang muốn mở miệng thì bị Chiến Bắc Liệt ánh mắt lãnh ý mười phần dọa im miệng.

“Đúng vậy, chúng ta là người bên cạnh Vương gia, sao có thể để nàng quất nạt, sai bảo? Cũng không tự xem mình là cái dạng gì?” Thanh âm Thanh Trúc cao ngạo lộ rõ vẻ không phục đáp lại.

Thanh Lan nhỏ giọng nói: “Dù là phế vật nhưng cũng là Vương phi.....”

Lời còn chưa dứt đã bị Thanh Trúc cắt đứt: “Hừ! Nàng được thừa nhận là Vương phi sao, Vương gia căn bản không bái đường cùng nàng.”

Chiến Bắc Liệt giận tái mặt, ưng mâu khê chớp, chợt nghe tiếng cười hèn mọn của Thanh Mai vang lên: “Phế vật kia, nghe nói Vương gia còn chưa viên phòng với nàng đâu.”

Mây kiếm giương lên, đôi mắt thâm thúy, tràn đầy ý vị đảo qua một vòng trên người Lãnh Hạ, tay phải vuốt ve cằm, viên phòng? Đáng giá để cân nhắc.

Cảm nhận được ánh mắt hằn, Lãnh Hạ bĩu môi, tao nhả quay đầu khinh thường, ý tứ là: nằm mơ!

Chiến Bắc Liệt oán hận: Chuyện sớm muộn!

Hai người ở bên ngoài mắt to trừng mắt nhỏ, sài lang với hổ báo, cảnh tượng khốc liệt, tia lửa đỏ bắn ra bốn phía.

Thanh âm Thanh Cúc không đồng ý lại truyền đến: “Hai người các người khéo mồm khéo miệng a! Mười hai thị thiếp kia sao đi lâu vậy còn chưa về?”

Thanh Mai ngữ điệu đắc ý nói: “Nữ nhân mộng tưởng hảo huyền. Chẳng qua nói vài câu, liền thực sự cho rằng có thể làm chủ nhân Vương phủ! Không quay lại càng tốt, một phế vật Vương phi, mười hai thị thiếp ngu ngốc, cho các nàng chó cắn chó đi.”

Chu Phúc nhìn phía trước một màn ‘liếc mắt đưa tình’ của hai vị chủ tử, âm thầm ai thán một tiếng, mấy cô nãi nãi không biết trời cao đất rộng này, những lời này có thể giống trống kua chiêng không cổ kị chút nào nói ra sao?

Đội bên trong yên lặng, hai người đồng thời thu hồi tầm mắt, ánh mắt lợi hại bắn về phía đối diện. Lãnh Hạ khước môi gọi lên một độ cong lạnh lẽo, nghe cũng đủ rồi, vốn không để bốn người vào mắt nhưng cũng không ngại trừng trị các nàng, uy nghiêm của Sát thủ chi vương, còn chưa tới lượt mấy tên hề này đến khiêu khích!

Lúc này, trong điện Mai Lan Cúc Trúc cắn hạt dưa uống chè xanh, mặt mày vô cùng đắc ý.

‘Kẹt’ một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người cao lớn bước vào, oai hùng tựa như thiên thần giáng thế, tất cả ánh sáng, phong cảnh đều làm nền cho hắn. Người vừa tới quanh thân tản ra lệ khí lạnh như băng, hung ác, nham hiểm, hàn khí lấy hắn làm trung tâm lan tràn trong điện, trong nháy mắt trong điện tràn ngập hàn ý âm trầm làm người ta nổi da gà.

Đội thấy rõ người vừa tới, bốn người sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng lúng túng quỳ trên mặt đất, lắp bắp: “Vương. Vương gia?”

Lãnh Hạ dựa vào khung cửa, khoanh tay trước ngực, khẽ cười, bày ra một bộ dạng không liên quan đến mình, tư thái trêu tức, thần nhiên xem trò hay.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt âm trầm không nói một câu, tay áo vung lên, ngồi xuống tọa ỷ, ngả lưng, bày tay gõ gõ trên mặt bàn.

Nhất thời, trong điện ngoại trừ thanh âm gõ trên mặt bàn, không còn một tiếng vang, trong phòng vốn trầm mặc, nay lại càng trầm mặc.

Mai Lan Cúc Trúc quỳ trên mặt đất, run rẩy, Chu Phúc vài lần muốn mở miệng cầu tình hộ, bị Chiến Bắc Liệt cảnh cáo bằng ánh mắt, nhất thời cảm như hén, không dám nói một tiếng.

Hồi lâu, Thanh Mai chịu không nổi cảm giác áp bách trầm trọng này, thử thăm dò, kêu một tiếng: “Vương gia.....”

“Tốt lắm, các người còn nhớ rõ ta là Vương gia, bốn vương còn tưởng rằng.....” Chiến Bắc Liệt ánh mắt sắc nhọn nhìn bốn người, tiếng nói trầm thấp: “Các người đã sớm quên chủ tử của Liệt vương phủ là ai!”

Bốn người nhất thời trầm xuống, đồng loạt trả lời: “Nô tỳ không dám!”

“Không dám? Xúi giục mười hai thị thiếp, bịa đặt gây chuyện, gièm pha chủ tử.....” Chiến Bắc Liệt nhay nhay huyết thái dương, trầm giọng nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tự mình lĩnh phạt, về sau các người đi theo Chung Vũ, Liệt vương phủ không chứa được các người.”

Mỗi tội danh hẳn nói ra, bốn người sắc mặt tái nhợt dần, câu cuối cùng rơi xuống, cả bốn nhất thời kinh hãi, không thể tin nói: “Vương gia?”

Chu Phúc bên cạnh thở dài, thủ hạ của Vương gia có ở cả ngũ quốc Chung Mặc, Chung Trì, Chung Ngân, Chung Vũ, phụ trách Sở Yến Vệ Hàn tứ quốc, vẫn chưa đuổi bốn người mà phải tới cứ điểm Chung Vũ phụ trách, đây đã là nhẹ nhàng nhất.

Mai Lan Cúc Trúc đã theo Chiến Bắc Liệt nhiều năm, biết Vương gia đã quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi, khuôn mặt trắng bệch chỉ có thể lĩnh mệnh tạ ơn, hồn phi phách lạc đi ra ngoài. Đi tới cửa đồng thời dừng lại, hận ý trong mắt như dao găm bắn về phía Lãnh Hạ, như muốn chém nàng thành từng mảnh nhỏ.

Nếu không vì nàng, các nàng sẽ không bị sung quân đến Hàn Quốc, cũng sẽ không biết dùng đến những thủ đoạn bỉ ổi, bây giờ chỉ vì nàng mà lại khiến cho Vương gia không để ý tình cảm nhiều năm đi theo người!

“Không phục?” Lãnh Hạ nhíu mày, sắc mặt hàm chứa ngạo nghễ khó có thể nói thành lời, ánh mắt đảo qua bốn người phần hận, cười lạnh nói: “Ta cho các người cơ hội.....”

Nàng ngừng lại một chút, cầm gương lên, phượng mâu bắn ra hàn quang lạnh thấu xương, chậm rãi từng chữ từng chữ một phun ra: “Cả bốn người cùng lên!”

Mai Lan Cúc Trúc nghiêng rằng, bàn tay gắt gao nắm chặt thành quyền, bị thái độ cuồng vọng ngạo mạn của Lãnh Hạ làm cho giận xanh mặt. Chẳng qua chỉ là một phé vật, không có chút nội lực cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn.

Thấy Chiến Bắc Liệt sắc mặt không đổi, không có ý kiến, bốn người liếc nhau, bằng bất cứ giá nào, hôm nay không cho nàng một bài học, nàng sẽ không rõ bản thân mình là ai, ngoài danh hiệu Vương phi, nàng cái gì cũng không phải!

Bốn người khoe môi gợi lên ý cười trào phúng, khinh thường nói: “Vương phi, đắc tội !”

Thanh Mai trước tiên rút ra trường kiếm bên hông, Thanh Trúc theo sát, sau đó, Thanh Lan, Thanh Cúc đồng thời ra tay, bốn thanh kiếm đồng loạt chỉ hướng Lãnh Hạ, khí thế ngút trời! Trong đôi mắt hiện tia lệ khí, bốn người cùng nhảy lên, như bốn con chim ưng, tràn ngập ganh ghét đánh thẳng Lãnh Hạ!

Bốn thanh trường kiếm chia ra tấn công Lãnh Hạ bốn nơi yếu hại, ra tay vô cùng ăn ý lại rất tàn nhẫn!

Mà Lãnh Hạ vẫn như cũ khoanh tay, tư thái thản nhiên, trong mắt khê cười.

Chu Phúc vô cùng hoảng sợ, Chiến Bắc Liệt vốn thản nhiên ngồi tựa lưng, cũng hơi nhíu mày, Mai Lan Cúc Trúc tập võ nhiều năm, không phải dạng công phu mèo quào gì, hẳn biết Lãnh Hạ thân thủ sắc bén nhưng thành thoi như vậy có phải khinh địch quá không?

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Lãnh Hạ động.....

42. Q.1 - Chương 42: Nói Cho Người Một Bí Mật Lớn

Lãnh Hạ khẽ mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, tay áo hơi động, nhanh như chớp biến mất, tựa như tan biến vào hư không.

Nàng quý mị xuyên qua bốn người, bàn tay nhỏ nhắn đập mạnh xuống chén trà, ngay lập tức chén trà nhìn vốn rất cứng rắn kia bị đập nát.

Phượng mâu hiện lên một tia sát khí lãnh liệt, cánh tay phát lên, bốn mảnh vỡ nhỏ tựa như ám khí sắc bén bắn ra từ tay nàng, mang theo sự sắc bén lạnh như băng, hướng Mai Lan Cúc Trúc bốn người gào thét mà đi.

Nhanh như chớp, mảnh vỡ kia đã xẹt qua động mạch chủ ở cổ của bốn người còn đang ngây ngốc, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Mai Lan Cúc Trúc sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy không thể tin, nhưng màu đỏ tươi chói mắt kia còn lưu lại đó, giống như sấm sét nổ giữa trời quang, làm các nàng lóa mắt, không thể chấp nhận được, các nàng không tin!

Khóe môi giương lên một độ cong ngạo nghễ, Lãnh Hạ một thân bạch y mà đứng, tóc đen như mực, da trắng như ngọc, đôi mắt sáng như sao, ánh mắt lãnh liệt tựa như thần đế, nhìn xuống Mai Lan Cúc Trúc sắc mặt tái nhợt.

Bốn người thất hồn lạc phách lui về sau vài bước, không có đánh nhau kịch liệt, không có tiếng binh khí va chạm, cái gì cũng không có, các nàng thậm chí không thấy rõ động tác của nàng, thậm chí còn không phải đối thủ của nàng! Nàng chỉ cần phát tay là đã có thể dễ dàng đoạt mạng sống của chính mình, hiện giờ còn sống, là bởi vì nàng không muốn, không nghĩ, thậm chí.....nàng khinh thường xuống tay!

Một nữ nhân cường đại như vậy bị các nàng gọi là phế vật, vậy các nàng là gì đây? Chênh lệch lực lượng thật lớn lại hạ thủ lưu tình, quả thực còn tàn nhẫn hơn so với giết các nàng.

Là địch với nàng, các nàng.....xứng sao?

Mai Lan Cúc Trúc mặt xám như tro tàn, trong mắt không hiện nổi một tia ghen ghét, mắt hờn mắt vía rời khỏi phòng.

Chu Phúc nuốt vào một ngụm nước miếng, sờ sờ cổ mình, may mắn trước kia không đắc tội tiểu Vương phi, đầu mình hiện nay còn rất vững trên cổ.

Chiến Bắc Liệt ứng mâu hiện một tia tán thưởng, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Lãnh Hạ cũng không thêm liếc hắt một cái, thản nhiên xoay người, rời đi.....

Chu Phúc cố gắng nín cười, cố gắng bày ra một bộ dạng “Ta cái gì cũng chưa thấy”, rất nhanh nói: “Vương gia nếu không có gì sai bảo, nô tài cũng lui xuống!” Nói xong, bóng dáng to béo kia nhanh như chớp biến mất dạng.

Chiến Bắc Liệt nghiêm mặt, đứng dậy chuẩn bị quay về quân doanh, một trận cuồng phong quét vào mặt, Tiêu Phượng thi triển khinh công chạy như điên mà đến, vừa vào cửa bày ra một bộ dáng phải cần người, vẻ mặt hung ác hét lớn: “Mười hai hồ ly tinh kia đâu? Dám tranh nam nhân với hảo tỷ muội của lão nương, lăn ra đây cho lão nương!”

Vừa gào thét vừa hùng hổ đảo một vòng quanh phòng, phát hiện chỉ có mình Chiến Bắc Liệt, vọt tới trước mặt hắn, xoa xoa eo mông: “Tiểu tử nhà ngươi dám nạp thiếp!”

Chiến Bắc Liệt xem thường, mày kiếm giương lên, giọng điệu thản nhiên: “Đại tẩu có thể hồi cung.”

Tiêu Phượng nhất thời ghen lời, trừng mắt, mày liễu dựng thẳng hiên ngang: “Tiểu tử ngươi dám đánh trống lảng!”

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mi, trầm giọng: “Đại tẩu có thể hồi cung.”

Tiêu Phượng nuốt nước miếng, chớp chớp mắt, giờ nắm đầm tỏ vẻ uy hiếp: “Tiểu tử ngươi dám đuổi lão nương đi!”

Chiến Bắc Liệt dứt khoát tựa lưng, tiếp tục nói: “Đại tẩu có thể hồi cung.”

Tiêu Phượng nhất thời cúi đầu, tiến đến trước mặt hần hì hì cười, vỗ vỗ vai hần, một bộ dạng huynh trưởng tốt, thương lượng: “Bắc Liệt, lão nương luôn đối tốt với ngươi, ngươi sẽ không đuổi ta đi à! Còn có, không được mặt báo!”

Còn cần ta mặt báo, con cáo già kia phỏng chừng ngay cả bữa sáng ngươi ăn gì đều biết rõ ràng, Chiến Bắc Liệt thu lại ý cười, uống một ngụm trà, trầm giọng nói: “Chơi đủ rồi thì về sớm đi, ba tháng nữa là Ngũ quốc đại điển sẽ cử hành, hiện giờ Tây Vệ coi chúng ta như chỗ dựa vững chắc, Đông Sở như hổ rình mồi, Bắc Yến rục rịch ngóc đầu dậy, Nam Hàn một bộ sống chết mặc bây, ngồi làm ngư ông đắc lợi. Ngũ quốc thế cục sẽ rất căng thẳng, không có việc gì thì đừng làm hần thêm phiền.”

“Lão nương cũng không phải không quay về, chơi thêm vài ngày đã!” Tiêu Phượng bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Vài ngày nữa, trong hoàng cung buồn chết người, lão nương vài ngày nữa sẽ về, ngươi đừng nói cho hần.”

Thấy hần uống trà không nói, Tiêu Phượng nhất thời tức giận, hạnh mâu vừa chuyển, cười khê, cò kè mặc cả nói: “Ta nói cho ngươi một bí mật lớn!”

Chiến Bắc Liệt điềm tĩnh không nhìn, một bộ dạng thiếu hứng thú, sao cũng được: “Oh?”

Tiêu Phượng chán nản, cắn răng một cái dậm chân, chắc chắn nói: “Ngươi thích Lãnh Hạ!”

Chiến Bắc Liệt tay cầm chén trà nhất thời run lên, cố gắng không để nước trà đổ ra, kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt mê man, thích? Đó là cái gì vậy?

Tiêu Phượng nhìn hần một bộ dạng ngốc nghếch, hiểu ngay hần còn chưa biết gì, Chiến Bắc Liệt từ nhỏ đã do Chiến Bắc Diễn nuôi lớn, lớn lên luôn ở quán doanh, cho tới giờ đều không tiếp xúc với nữ nhân, tuy có không ít các thiên kim tiểu thư ái mộ hần, luôn tìm cách bày tỏ nhưng đều bị lãnh khí từ người hần tỏa ra trực tiếp đá đi.

Tóm lại, trong đầu óc hần không hề có việc này!

Tiêu Phượng bất đắc dĩ lắc đầu, bản năng đại tẩu trời dậy, nàng nhảy lên bàn, một bộ dạng ngồi chồm hổm như đàn ông, nhìn Chiến Bắc Liệt, sắc mặt nghiêm túc, như thầy đồ dạy học đắc ý nói: “Thứ nhất, ngươi cảm thấy nàng rất đẹp, nhìn nàng thuận mắt, nhìn nàng thoải mái, không ai đẹp hơn so với nàng!”

“Thứ hai, ngươi luôn chăm chú quan sát nàng, ánh mắt luôn dừng trên người nàng, một ngày không thấy sẽ không có tâm tư đi làm việc khác!”

“Thứ ba, ngươi luôn muốn nàng chú ý mình, hy vọng nàng cũng đem ngươi đặt trong lòng!”

“Thứ tư, khi ở cùng nàng, ngươi thể hiện ra những mặt khác mà không muốn người khác biết!”

“Thứ năm, ưu điểm của nàng ngươi đều vui sướng tán thưởng!”

“Thứ sáu, nàng không chú ý ngươi, không nhìn ngươi, ngươi sẽ thấy phiền chán!”

“Thứ bảy, nếu nàng ghen, ngươi âm thầm cao hứng!”

“Điều thứ tám này là trọng yếu nhất, ngươi muốn đuổi tất cả nam nhân bên cạnh nàng.....” Tiêu Phượng ho nhẹ một tiếng, vùng tay lên, bổ sung: “Bất luận tuổi!”

Mỗi câu nàng nói, sắc mặt Chiến Bắc Liệt lại càng cổ quái, sau khi kết thúc tám điều, tựa như bị đánh mạnh vào trong lòng, sắc mặt đại ra, khóe miệng run rẩy, trầm mặc không nói.

Tiêu Phượng thấy bộ dạng này của hần trầm mặc không nói, âm thầm vui sướng, cuối cùng cũng lãng đi được chuyện trốn cung. Nàng vui mừng chạy ra ngoài, còn chưa ra khỏi phòng, nghe Chiến Bắc Liệt ở phía sau nửa tin nửa ngờ hỏi: “Có tám phản ứng này.....chính là.....thích?”

“Gần như thế, có ba hay bốn điều cũng vậy, cũng tính là thích!” Nàng vừa đi vừa trả lời, cũng không quay đầu lại, cười trộm rồi đi, cũng không biết Chiến Bắc Liệt ngốc nghếch ngồi ở phía sau thấp giọng nỉ non.

“Nếu.....có cả tám điều.....”

43. Q.1 - Chương 43: Hỉ Nộ Vô Thường

Thành Trường An, sông bạc Tứ Hải.

Đệ nhất sông bạc thành Trường An đổi chủ, người đến cũng không giảm mà ngày càng tăng, vài ngày trước, việc Liệt vương phi đại náo sông bạc tựa như một sự kiện lớn, không chỉ ở kinh đô, hiện giờ ở tửu lâu nào cũng bàn luận chuyện Liệt vương phi như thế nào xoay chuyển tình thế, một cột chống trời chiến thắng, giành lấy kẻ đất.

Mặt khác, tiểu Vương gia đương triều Chiến Bắc Việt tự mình trấn thủ sông bạc Tứ Hải, mỗi ngày không biết có bao nhiêu dân chúng tới muốn xem tư thế oai hùng của Việt vương gia, dù sao hoàng thân quốc thích cũng không phải dễ gặp, bây giờ có lực hấp dẫn của “Bá chủ Đại Tần”, khách tựa như mây mà kéo đến.

Trên ghé lô tầng hai, Lãnh Hạ thản nhiên đứng, nhìn phía dưới ồn ào, náo nhiệt, vừa lòng gật đầu.

Chiến Bắc Liệt bật người bưng đến một ly trà, chớp chớp mắt, chân chó nói: “Nhị tẩu, vừa lòng không?”

Lãnh Hạ cầm ly trà uống một ngụm, đáp: “Không tồi.”

Chiến Bắc Việt vội cười lấy lòng, lộ ra răng nanh trắng bóng, kiên trì: “Trà bá sứ này hợp khẩu vị chứ?”

Đuôi lông mày khẽ nhếch, nghiêng đầu liếc hần một cái, Lãnh Hạ hỏi: “Trà bá sứ?”

Chiến Bắc Việt nhảy đến phía sau nàng, ra sức dấm dấm vai cho nàng, một bộ dạng của người vợ nhỏ: “Nhị tẩu sư phó, người từng nói xem biểu hiện của ta! Từ khi nhận sông bạc này đến nay, ta cũng không phá của người thứ gì!”

Lãnh Hạ nhẹ nhàng cười: “Mới được mấy ngày?”

Chiến Bắc Việt phì cười, than thở nói: “Sông bạc đã vào quỹ đạo, ta không thể mỗi ngày đều ở đây.”

Lúc trước mới bắt đầu còn thấy mới mẻ, nhưng đến giờ nhiệt tình của hần bị cái ồn ào ở đây làm cho biến mất không còn một chút, hiện tại chỉ cần nhắc tới hai chữ sông bạc, đầu liền choáng váng, trong người cảm thấy khó chịu, mỗi giây mỗi phút đều hy vọng rời xa cái địa ngục này!

Lãnh Hạ nhướn mày, mỉm cười, vừa bước xuống cầu thang vừa thản nhiên ném cho hần bốn chữ: “Chiến trường Tây Cương.”

Chiến Bắc Việt ngồi ngốc hồi lâu, ôm đầu kêu rên một tiếng, hần bây giờ mới hiểu được. Nhị ca Nhị tẩu thực sự là trời sinh một đôi a, chính mình đều không lưu tình. Lúc trước là ai cảm thấy nhị tẩu giống như tiên nữ giáng trần, cứu mình từ tay Nhị ca thiết huyết?

Đơn thuần a! Rất đơn thuần!

Không thể làm gì được, đành quay về sông bạc kia tiếp tục sự nghiệp quản lý.

Ngoại ô thành Trường An, lầu lớn, quân doanh.

Chiến Bắc Liệt ngồi trước bàn lớn, mày kiếm nhíu lại thành một đường, xử lý quân vụ chồng chất như núi. Trong lầu bị lãnh khí của hần tràn khắp làm kẻ khác hít thở cũng không thông, thủ hạ đứng bên cạnh cảm như hần, thở cũng không dám thở mạnh.

Hần mí mắt cũng chưa nâng, trầm giọng hỏi: “Mục Thiên, Mục Dương, có tin tức của thần y Mộ Nhị?”

Mục Thiên Mục Dương là huynh đệ, tiếp nhận vị trí bỏ trống của Cuồng Phong ba người, hai người cực kỳ giống nhau, ca ca Mục Thiên tương đối thật thà, đệ đệ Mục Dương thông minh hơn một chút.

“Gia, có tin tức, thần y Mộ Nhị khoảng nửa tháng trước xuất hiện ở Lại thành, mười ngày trước ở Đạc Châu, ba ngày trước đến Tử Lăng.....” Mục Dương nghiêm nghị báo cáo, đột nhiên cảm giác phía sau lạnh lạnh, bắt gặp ánh mắt âm trầm, nhất thời run lên, nuốt xuống những lời đang định nói.

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Tra được hành tung của hắn, lại không tìm được hắn?”

Mục Thiên vội vàng giải vây cho đệ đệ, giải thích: “Gia, thần y Mộ Nhị hành tung không rõ, kinh công xuất thần nhập hóa, thuộc hạ đuổi không kịp.....Nhưng xem tuyến đường như thế này, hắn là đến Trường An, không quá năm ngày sẽ đến kinh đô.”

Chiến Bắc Liệt bớt giận, cầm chén trà uống, đột nhiên bị sặc, ho khan kịch liệt, “ầm” một tiếng, hắn đập chén trà lên mặt bàn, quát to: “Đây là trà gì?”

Chung Thương co rút, xụ mặt, bất đắc dĩ trả lời: “Gia, đây là trà Hoàng thượng phái người đưa tới, lần trước ngài tiến cung đã uống qua, nói.....hương vị không tồi.”

Chiến Bắc Liệt nghi ngờ liếc qua chén trà rất khó uống kia, lại bưng lên uống một ngụm, sắc mặt mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, cúi đầu xử lý quân vụ, âm trầm đáp: “Ừ.”

Thủ hạ ba người âm thầm trao đổi ánh mắt, Vương gia đã nhiều ngày nay, hỉ nộ vô thường a!

Mục Dương nháy mắt với hai người mấy cái, ý tứ là: phải nghĩ biện pháp a! Cứ như thế này làm sao chịu được?

Chung Thương hướng Vương phủ bữu mô, Mục Thiên khiêu mi: không lẽ vì đã lâu không thấy tiểu Vương phi?

Mục Dương nhún nhún vai, trộm liếc Chiến thần một cái: ai lên?

Chung Thương giữ nguyên vẻ mặt, Mục Thiên cúi đầu cúi kiến, đều là một bộ dạng không biết.

Mục Dương vỗ trán: hai người này, không nghĩa khí!

Mục Dương giả vờ ghé sát vào Chung Thương Mục Thiên, nói ra một câu Chiến Bắc Liệt tuyệt đối có thể nghe thấy, lén lút nói: “Không biết tiểu Vương phi đi đâu a?”

Ba người trộm liếc Chiến Bắc Liệt, quả nhiên Đại Tồn Chiến thần đang xử lý công vụ hơi hơi ngừng lại, lập tức bày ra một bộ dạng chuyên chú, nhưng tai khẽ động.....

Chung Thương trầm giọng trả lời: “Nghe nói nhiều ngày nay Hoàng hậu thích đồ xức xức, tiểu Vương phi hẳn là đi sông bạc Tứ Hải.”

Mục Thiên thật thà gật đầu: “Việt vương gia hẳn là ở đó đi? Cùng là Vương gia mà nhìn xem, Vương gia chúng ta ngay cả thời gian hồi phủ cũng không có.” Nói xong hỏi: “Việt vương hình như từng nói muốn xin Vương phi nhận làm đệ tử?”

Lời vừa nói ra, Đại Tồn Chiến thần sắc mặt âm trầm vài phần, Mục Dương lén nháy mắt với hai người, một bộ dạng, giọng điệu hâm mộ và ghen tỵ, hung hăng dậm chân: “Còn có Cuồng Phong ba người kia, đi theo tiểu Vương phi có thể nhàn nhã Lại nói, đã thật nhiều ngày không thấy bọn họ.”

Mục Thiên ngậm gờ ngón cái, tựa như vô tình đáp: “Ở sân sau không phải có bồ câu đưa tin sao? Chờ lúc nào rảnh rồi dùng bồ câu đưa tin cho bọn họ để bồi dưỡng cảm tình?”

Ba người nhìn thấy Chiến Bắc Liệt trong mắt chột lóe quang mang, âm thầm hoan hô trong lòng, lại thấy Đại Tồn Chiến thần lần thứ hai khôi phục vẻ mặt chuyên chú, nghiêm túc xử lý quân vụ. Ba người không khỏi rối rắm, sao còn chưa có phản ứng?

Hồi lâu, Chiến Bắc Liệt ngẩng đầu phân phó nói: “Trà vừa rồi cũng không tệ lắm, Chung Thương lại vào cung lấy.....Còn Mục Thiên, Điện Xế đã lâu rất buồn chán, người mang nó ra ngoài đi dạo.....” Đang nói ánh mắt hạ xuống, chuyển hướng nhìn Mục Dương, nhướn mày, tựa như muốn hỏi nên dùng cái lý do gì phái hắn ra ngoài.....

Mục Dương rất tự giác nói: “Gia, thủ hạ ra cửa thành chờ! Nói không chừng thần y Mộ Nhị thi triển kinh công chỉ cần mấy ngày là tới!”

Chiến Bắc Liệt vừa lòng gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy!

Đợi ba người rời đi, hắn có chút đắm chiêu nhìn phía sân sau, gác bút lông đang cầm trong tay ở mặt bàn, đang muốn đứng dậy, tiếng bước chân từ ngoài lều truyền vào, nháy mắt ngồi trở lại chỗ cũ, nhanh như chớp cầm bút lông, bày ra một bộ chuyên tâm phê sổ.

Đợi tiếng bước chân xa dần, Chiến Bắc Liệt hạ bút lông xuống, đột nhiên thi triển khinh công nhanh chóng lao ra ngoài.

Lát sau, Đại Tàn Chiến thần sắc mặt xấu hổ quay về lều lớn, lấy ra một con bồ câu trắng muốt từ trong tay áo.....

44. Q.1 - Chương 44: Đánh Bạc

Trong lều lớn ở quân doanh, chiếc bàn vốn rộng lớn, sạch sẽ này chất đầy những tờ giấy nhăn nhúm, Chiến Bắc Liệt cầm bút lông sồi viết như múa, hồi lâu, hắn vung tay áo vò tờ giấy vừa viết lại, ném về phía sau.

“Cô cô” (cái này là tiếng chim bồ câu đưa thư kêu nha! Ta cũng chả hiểu sao nó như thế ^^)

Ứng mâu tròng lớn, con chim bồ câu lập tức im miệng không dám lên tiếng, mở to mắt ngẩn người nhìn hắn.

Vừa lòng gật gật đầu, Chiến Bắc Liệt lại lấy một tờ giấy khác viết thư, ứng mâu nhìn chăm chăm trang giấy trắng, tuần mi gắt gao nhìn lại, nhìn thẳng thành một đường trên mặt.

“Cô cô.....”

Bàn tay to lớn bực bội đập xuống đầu bồ câu làm nó nhất thời vỗ cánh phản kháng, Chiến Bắc Liệt một bên gắt gao nhìn, một bên âm trầm quát: “Lại kêu bốn vương liền hằm ngươi!”

Thành Trường An, sông bạc Tứ Hải.

Lãnh Hạ đang muốn xuống lầu, chợt nghe tiếng Tiêu Phượng rống giận rung trời: “Con bà nó, lão nương quyết không để yên cho ngươi!”

Mây liễu nhíu lại, nhìn về phía thanh âm vừa phát ra, thì thấy dưới tầng rộng như vậy mà bây giờ cả một đám dân cờ bạc vây quanh một bàn đồ xúc xắc ở chính giữa tầng. Tiêu Phượng một thân hồng y tươi đẹp hai tay chống nạnh đứng ở một đầu bàn, mây liễu gương cao, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, gắt gao trừng mắt nhìn một thiếu niên ngồi phía đối diện.

Thiếu niên kia dáng người thấp bé, nhỏ gầy, áo ngoài màu xanh đã bẩn, nhìn qua khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đáng đáp cực kỳ thông minh, thần sắc hào hứng, phấn khởi. Phía trước đầy ắp bạc trắng bóc, ước chừng phải mấy vạn, tựa như những ngọn núi nhỏ, phản xạ ánh mặt trời làm người ta chói mắt.

Mà trái lại Tiêu Phượng ở bên kia, nghèo rớt mồng tơi, phía trước trống trơn, ngay cả mười vạn hai ngàn phiêu lức đầu đưa cho nàng cũng không thấy.

Lãnh Hạ khiêu mi, đã đoán được vài phần, Tiêu Phượng mấy ngày nay thắng lớn khắp nơi, hôm nay đã gặp đối thủ!

Thiếu niên kia dáng vẻ lười biếng, dường như là nằm ngửa trên ghế, hai chân vắt chéo nghênh ngang, một bộ dạng của bọn lưu manh vô lại, nghe thấy tiếng nàng kêu gào liền hừ lạnh, vuốt vuốt nhúm râu nhỏ, ý tứ khiêu khích mười phần.

Tiêu Phượng giận dữ, vỗ bàn thật mạnh, lo lắng quát to: “Lấy mười vạn lượng bạc đến! Lão nương hôm nay liều mạng với ngươi.”

Gã sai vật bên cạnh không dám chậm trễ, nhanh chóng đi lấy mười vạn lượng bạc, cô nãi nãi này liên tiếp tới đây chơi mấy ngày, Việt vương gia dặn dò phải hầu hạ thật tốt, cho dù không phải hoàng thân quốc thích cũng hẳn là người giàu có, thực không thể đắc tội.

Thiếu niên bĩu môi, ánh mắt dò xét liếc nàng một cái, ngạo mạn nói: “Muốn tặng ta bạc, rất hoan nghênh!”

Ván bạc bắt đầu!

Thiếu niên quơ một cái, sáu viên xúc xắc vọt vào trong chén, tay giơ cao lên lắc lắc, xúc xắc bên trong phát ra tiếng va chạm trong trẻo, chiếc chén trong tay hắn như có sinh mệnh, có tính tình, phóng khoáng xoay tròn, lưu lại giữa không trung tàn ảnh.

“Phịch” một tiếng, chiếc chén kia đã vững vàng dừng ở mặt bàn, mọi người tạm dừng hô hấp, nghễnh cao cổ nín thở nhìn.

Thiếu niên mở chén, nhếch miệng cười, rung đùi đắc ý nói: “Sáu sáu!”

“Oh!” Dân cờ bạc vây xem đều sợ hãi than, thanh âm liên tiếp vang lên.

Tiêu Phượng hít sâu một hơi, khí thế mười phần ôm lấy chén, đột nhiên dùng sức quơ xúc xắc rồi dùng sức lắc, không có quy tắc, dường như coi xúc xắc thành thiếu niên ở đối diện, mãnh mẽ lắc, lát sau ‘phịch’ một tiếng đập chén xuống mặt bàn, tức giận thở hồng hộc.

Thiếu niên kiêu ngạo hưởng thụ sự ủng hộ của mọi người, nhe nanh múa vuốt chỉ vào Tiêu Phượng cười ha ha, hai chòm râu cá trê nhếch lên nhếch xuống, hô: “Mở a!”

Dân cờ bạc vây xem cũng ồn ào theo, hô to “Mở!” thanh âm ngày một to, đình tai nhức óc, kinh thiên động địa, tựa như muốn làm bật nóc nhà.

Đột nhiên một tiếng nữ tử trong trẻo lãnh liệt vang lên từ lầu hai.....

“Ta mở!”

Thanh âm này không nặng không nhẹ, không tình cảm, nhẹ nhàng phun ra, lại có thể vang lên rõ ràng tại nơi ồn ào như thế này, giống như vang lên ở bên tai mỗi người, chạm sâu vào đáy lòng mỗi người, khiến họ cảm giác được sự nghiêm nghị!

Trong nháy mắt, trong sòng bạc một mảnh yên tĩnh, mọi người nhìn về phía thanh âm vừa phát ra.....

Cô gái khuyên thành tuyết sức chậm rãi bước xuống, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, bạch y lay động theo chiều gió, giơ tay nhắc chân đều thể hiện khí độ nghiêm nghị, quanh thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo, như ánh trăng lạnh lùng chiếu xuống nước, kiêu ngạo nhìn xuống chúng sinh!

Nàng thong thả bước tới bàn, ống tay áo vén lên, lộ ra bàn tay trắng nõn, những ngón tay thon dài tinh tế, phượng mâu nheo lại nhìn bốn phía rồi dừng lại trên người thiếu niên, cười ngạo nghễ rồi vươn tay mở chén.....

Dân cờ bạc vây quanh nhất thời sôi trào, một đám mở to mắt nhìn qua nhìn lại, vẫn không dám tin dụi dụi mắt, phát ra thanh âm sợ hãi.

Chỉ thấy dưới chén kia đâu còn xúc xắc, chỉ còn bột phấn, nhưng làm ọi người kinh ngạc là ở trên đồng bột phấn kia, vô số mặt điểm còn nguyên vẹn dàn hàng ra, nhìn xem, nhiều vô cùng!

Thiếu niên đại ra nhìn đồng bột phấn trên mặt bàn, sáu viên xúc xắc kia bị đập nát, chỉ còn lại mặt điểm, sáu quân xúc xắc ước chừng một trăm hai mươi sáu điểm.

” Lãnh Hạ người thật trâu!” Tiêu Phượng ngửa mặt lên trời hoan hô, lập tức kiêu ngạo vỗ bàn đắc ý: “Lão nương thắng!”

Thiếu niên hồi phục tinh thần, nhổ nước bọt, lấy ống tay áo lau miệng, chỉ vào Lãnh Hạ tức giận nói: “Người lừa đảo!”

Lãnh Hạ nhếch môi, lạnh lùng cười nói: “Tiểu tử, người đồ thua!”

Thiếu niên đứng lên, một chân đạp trên chiếu bạc, cánh tay vung lên đem số bạc trước người đặt trước mặt Lãnh Hạ, tròng mắt cao giọng nói: “Được! Ta thừa nhận thua! Người có dám cùng ta đổ tiếp không?”

“Đổ! Sao không đổ?” Không đợi Lãnh Hạ trả lời, Tiêu Phượng đã khoát tay kêu gào: “Hảo tử muội, đánh thắng hần không còn cái quần cộc cho ta!”

Lãnh Hạ nhướn mày, nhẹ nhàng dò xét thiếu niên đối diện, tầm mắt hơi dừng trước ngực của hần, gọi lên ý cười, hỏi: “Tiểu tử, lấy gì cá cùng ta?”

Hần lúc này đã thua hết bạc, đúng là không còn gì đặt cược, thiếu niên tuần mắt phiếm hồng, nhìn xung quanh, cắn răng một cái dậm chân, chỉ vào chính mình, một bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi: “Ta là tiền cược! Chúng ta đổ bài chín, nếu ta thua, sau này là người của người!”

Lãnh Hạ nhìn thiếu niên giương nanh múa vuốt lại có vài phần quật cường, khẽ cười nói: “Hảo! Nếu ta thua, cho người sòng bạc.”

Nói như vậy chắc chắn là làm rõ thân thế của hần —— lão bản của sòng bạc Tứ Hải, Liệt Vương phi đương triều! Chỉ trong chốc lát, thanh âm nghị luận liên tục vang lên, mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ và ngạc nhiên.

Thiếu niên cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức quệt mồm, một bộ dáng “cá chết lười rách, ai sợ ai”, hừ lạnh, ý tứ: người dù có là Thiên Vương lão tử ta cũng không sợ!

Lãnh Hạ mỉm cười, đợi gã sai vặt mang tới một bộ bài chín bằng ngà voi, xếp bài tốt xong xuôi, tùy ý nói với thiếu niên: “Người làm cái?”

“Hừ, giả bộ hào phóng!” Thiếu niên lại hừ lạnh, thì thầm trong miệng nhưng cũng không phản đối.

Thiếu niên là nhà cái, lấy bài trước.

Tìm kiếm bốn bài tẩy xong, bày ra phía trước hai lá, hai trương hồng bát song nhân bài, hần nhếch mép cười với Lãnh Hạ, đắc ý vô cùng.

Lãnh Hạ sắc mặt không đổi, tùy tiện lấy bốn bài tẩy, mở ra, hai trương hồng lục bạch lục song thiên bài.

Thiếu niên bĩu môi, hai tay cẩn thận dịch chuyển hai bài tẩy còn lại, đột nhiên sắc mặt vui vẻ, mạnh mẽ đập hai lá bài chưa mở lên mặt bàn, cười ha ha: “Ta không tin người là chí tôn!” (ý là nói Hạ tỷ không phải người tài giỏi nhất)

Mọi người vây xem quay đầu nhìn, đúng là hai trương hồng 2 song địa bài! Sau khi sợ hãi than xong liền quay đầu nhìn Lãnh Hạ, ánh mắt tiếc hận giống như đang nói: vừa mới lấy được sòng bạc này mấy ngày, còn chưa cầm nóng tay, nhanh như vậy liền đổi chủ!

Lãnh Hạ bình tĩnh, đáy mắt yên ả không dao động, thiếu niên nhất thời cảm giác không tốt, những người khác hai mắt cũng sáng ngời, khẩn trương nhìn về hai lá bài chưa mở phía bên Lãnh Hạ, liệu có phải thực sự là chí tôn?

Tầm mắt mọi người đổ dồn về phía lá bài chưa lật, một khắc cũng không dời.....

Bỗng nhiên một đạo bạch quang hiện ra, trên mặt bàn một con bồ câu trắng muốt yên lặng đứng, móng vuốt giẫm lên bài, mắt đảo qua một vòng, cuối cùng dừng trên người Lãnh Hạ.

45. Q.1 - Chương 45: Dám Tranh Nhà Vệ Sinh Với Ta

Mọi người nhất thời trở mắt, đang lúc mấu chốt, làm sao có thể tha thứ cho con bồ câu này được đây?

Tiêu Phượng không nói hai lời, bắt con bồ câu ném ra ngoài, cũng không thèm nhìn bóng trắng đang bay đi kia, tròng mắt nhìn lá bài trên bàn, khẩn trương nói: “Mở!”

Đang muốn mở bài, con bồ câu bị ném đi kia lại bay về ngồi chồm hổm lên lá bài chưa lật, ánh mắt cực kỳ có nhân tính trừng mắt liếc Tiêu Phượng, sau đó ánh mắt vô tội bám riết không tha nhìn Lãnh Hạ, trong mắt tràn ngập sự kiên trì, rất có tư thế ‘người không xem tờ giấy trên đùi ta, ta không cho người mở bài’

Tiêu Phượng vô cùng tức giận, nắm lấy cánh nó, nhân tiện vứt ra sau đầu rồi uy hiếp: “Còn dám bay về đây, lão nương nhỏ hết lòng của người!”

Bồ câu nhất thời run lên, bay dạo một vòng rồi đậu bên cửa sổ, ưỡn khuất chờ.

Tiêu Phượng vừa lòng vỗ vỗ tay, thiếu niên không kiên nhẫn bĩu môi, gương nanh múa vuốt kêu to: “Sợ ta nên không dám mở sao?”

Hết sự tình không liên quan rồi, mọi người lại chú ý trên chiếu bạc, nín thở nhìn chăm chăm.

Lãnh Hạ đập tay xuống bàn, hai lá bài lật ngửa lên, thần nhiên nói với thiếu niên kia: “Tiểu tử, người xem!”

Nhóm cờ bạc sợ hãi than, đình ba xứng hai bốn, chí tôn!

Tiêu Phượng nhìn hai lá bài vô cùng sung sướng ngửa mặt lên trời cười to, giơ nắm tay kiêu ngạo: “Tiểu tử, nhìn thấy chưa? Song thiên chí tôn! Mang bút đến đây, để tiểu tử này viết giấy bán mình!”

Thiếu niên không thể tin há miệng, nhìn đi nhìn lại, nhìn chăm chăm hai lá bài kia, giống như nhìn nhiều một chút nó sẽ thay đổi. Bỗng nhiên một quyền đánh xuống bàn, tức giận chỉ vào Tiêu Phượng, lửa giận ngút trời: “Ta không bán mình cho người! Liên quan gì đến người!”

Tiêu Phượng héch mặt, biểu tình vui vẻ tự hào, thanh âm to hét mức có thể: “Lão nương là tỷ muội tốt của nàng!”

Hai người trừng mắt, không ai nhường ai, thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi, Tiêu Phượng nhướn ày, biểu tình đều là có thâm cừ đại hận, đem đối phương trở thành kẻ thù giết cha mà hận.

Lãnh Hạ buồn cười lắc đầu, giơ tay ra, bồ câu đậu ở cửa sổ nhất thời mừng ra mặt, bay đến tay nàng, nhẹ nhẹ cọ bàn tay, một bộ dạng lấy lòng.

Lấy ra tờ giấy trên đùi nó, thông thả mở ra.

Trên tờ giấy thật lớn, chữ viết cứng cỏi, nét bút không chỗ nào không có một cỗ khí tức cuồng lệ, bá đạo và thiết huyết, vừa nhìn là biết bút tích của Chiến Bắc Liệt, bảy chữ to như rồng bay phượng múa.....

Vương phủ toàn bộ đều tốt chứ?

Lãnh Hạ nhú mày, trong con ngươi nổi lên vài phần khó hiểu, có thời gian cho bồ câu đưa tin, sao không gọi một ám vệ về phủ, rất nhanh sẽ có đáp án, sao lại hỏi nàng?

Dù sao người kia luôn thích tìm việc làm, không nghĩ nhiều, tầm mắt hướng trở về hai người đang kịch liệt mắng nhay kia, lúc này thiếu niên đang ôm cánh tay, một bộ dạng lưu manh: “Ta muốn đi nhà vệ sinh, không tin người đi theo a!”

Tiêu Phượng tức giận, thở hồng hộc: “Đừng tưởng rằng lão nương sợ người! Có giỏi nói tên tuổi ra đây!”

Thiếu niên tức giận vỗ bàn, chỉ vào mặt mình, kiêu ngạo trả lời: “Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ —— Niên Tiểu Dao!”

Lãnh Hạ ánh mắt đảo qua trước ngực hắn, khóe môi khê nhếch, gật đầu nói: “Để hắn đi.”

“Nhìn thấy không, đây là chỗ người thua kém! Ta cam lòng tình nguyện đi theo nàng..... người là đồ chanh chua.....” Niên Tiểu Dao ghét bỏ nhìn Tiêu Phượng, nghênh ngang đi về phía nhà vệ sinh.

Ra khỏi tầng lầu của sông bạc, Niên Tiểu Dao vui vẻ huyết sáo, đôi mắt lén lút nhìn quanh, thấy bốn phía không có người, chuyển hướng đi về cửa sau, đột nhiên dừng lại, lắc đầu quay trở về. Nữ nhân kia là Liệt vương phi, bên người nhất định không thiếu cao thủ, không chừng hiện tại còn có bao nhiêu ánh mắt nhìn ta, muốn lừa ta sao, không có cửa đâu!

Quyệt mũi rồi bước vào nhà vệ sinh, Niên Tiểu Dao ngồi nhìn chăm chăm cửa gỗ, vô cùng nhúc nhủ, một lát ánh mắt sáng lên rồi lại lắc đầu tự hỏi.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi vào, cửa gỗ bị mở ra, một bóng người kéo tay hắn ném ra ngoài, còn chưa kịp nhìn rõ mặt đã bị đẩy ra khỏi nhà vệ sinh, bên trong đóng cửa lại rồi cài then. Ngay sau đó một loạt thanh âm vang lên, liền mạch lưu loát.

Niên Tiểu Dao mở to mắt trừng cái nhà vệ sinh, hồi lâu, gật đầu một cái, giơ ngón tay cái lên, hảo dạng!

Người trong nhà vệ sinh nửa phần áy náy đều không có, sau khi giải quyết, buộc dây lưng, cười thoải mái. Đang mở cửa, một cảm giác không ổn từ lòng bàn chân dâng lên, dưới chân đang muốn thi triển khinh công, thì một chậu nước lạnh đổ ập xuống.....

“Hắt xì!” Bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, ánh mắt hung tợn trừng kẻ đầu sỏ gây ra là thiếu niên, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ: “Người nào cháu con rùa to gan lớn mật, xưng tên cho bốn vương!”

Đúng vậy một thân chật vật nổi trận lôi đình chính là “Bá chủ Tần quốc” Chiến Bắc Việt!

Thiếu niên miệng ngậm cây cỏ, ôm ngực, miệng nhếch lên, vẻ mặt kiêu ngạo: “Tiểu tử, nghe cho rõ tên ông nội người, Niên Tiểu Dao!”

Chiến Bắc Việt ở trong thành Trường An luôn luôn đi ngang, điếu võ dương oai, có thể trị hắn cũng chỉ có hai huynh trưởng, bây giờ có thêm Lãnh Hạ, trừ ba người này, mọi người trong mắt hắn đều là cái rắm.

Uy nghiêm của “Bá chủ Tần quốc” khi nào thì bị khiêu khích như thế này?

“Cái này chó má tiểu đao, dám hắt nước lạnh vào bốn vương, ngươi muốn chết!” Chiến Bắc Việt hét lớn một tiếng, phi thân lên.

Niên Tiểu Dao hàng năm ở giang hồ, võ công tuy chỉ mèo quào nhưng tốc độ chạy trốn cũng là hạng nhất, hai chân chạy so với thổ còn nhanh hơn, dù sao đã đắc tội với Liệt vương phi, người đàn bà chanh chua kia chắc cũng không phải người thường, quẩn gì bây giờ thêm một vương gia nữa. Vừa chạy vừa không sợ chết kêu lớn: “Người đồ con rùa, dám tranh nhà vệ sinh với ra, ngươi mới là đồ ngang ngược!”

Chiến Bắc Việt không đoán được Niên Tiểu Dao chó má này lại không có khí phách, vừa rồi còn một bộ dạng muốn sống mái với hắn, bây giờ lại chạy!

Một quyền rơi vào khoảng không, một bụng tức giận không phát tiết được, trừng mắt nhìn Niên Tiểu Dao chạy như con thỏ ở phía trước, thi triển khinh công đuổi theo.

Chiến Bắc Việt truy đuổi nhảy lên nhảy xuống bám riết không tha, Niên Tiểu Dao chạy trái chạy phải, xảo quyết, gian xảo, hai người một đuổi một chạy, đi qua nơi nào nơi ấy như vừa bị một cơn lốc quét qua, một mảnh bừa bộn.

46. Q.1 - Chương 46: Bồ Câu Liệt Có Bị Lạc Đường

Ngoại ô thành Trường An, lầu lớn quân doanh.

Chiến Bắc Liệt đang phê duyệt quân vụ chồng chất như núi, mày kiếm hơi nhú, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ trầm ngâm, đôi ưng mâu thỉnh thoảng lại nhìn về phía ngoài lầu, vô cùng sốt ruột và khó chịu.

Hắn buông bút lông sồi trong tay, cao giọng kêu: “Người đâu!”

Đội tiểu binh gác ngoài cửa tiến vào, Chiến Bắc Liệt ho nhẹ một tiếng hỏi: “Bồ câu đưa tin từ tiền tuyến đã trở về chưa?”

Tiểu binh nhất thời sửng sốt, bồ câu truyền tin từ tiền tuyến đều trực tiếp bay vào lầu lớn, dù không có Vương gia thì cũng là Chung Thương thị vệ tiếp nhận, khi nào đến lượt hắn được hỏi? Tiểu binh lắc đầu, trả lời: “Bẩm báo Vương gia, không có.”

Chiến Bắc Liệt ho khan một tiếng, giống như lơ đãng hỏi: “Ngoại trừ bồ câu đưa thư từ tiền tuyến, còn có bồ câu khác đưa tin về không?”

Tiểu binh nhìn sắc mặt Vương gia có vài phần chờ mong, còn đứng nghĩ hồi lâu, trả lời: “Bẩm Vương gia, cũng không có.”

“Không có?” Chiến Bắc Liệt nhất thời giận tái mặt, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Bồ câu.....liệu có thể lạc đường không?”

Tiểu binh gãi đầu, thật thà cười, trả lời: “Vương gia xem, bồ câu đưa tin của quân doanh chúng ta đều đã được chuyên gia huấn luyện, không thể lạc.....”

Chiến Bắc Liệt khoát tay cắt đứt lời nói của hắn, chuyển lực chú ý về quân vụ trước mắt, phân phó nói: “Bổn vương nhất thời tò mò, người đi ra ngoài đi.”

Đợi tiểu binh rời khỏi lều, Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy, thi triển khinh công lao ra ngoài, miệng lơ đãng nỉ non: “Vạn nhất thực sự lạc đường.....”

Thành Trường An, sông bạc Tứ Hải.

Lãnh Hạ và Tiêu Phượng khi bước tới hậu viện, nhìn thấy một cảnh tượng.....

Cả sân bụi đất mù mịt, cây cỏ bay toán loạn, không biết ở đâu ra một cái hổ, giàn hoa ngã đổ, thùng rượu ở chân tường cũng vỡ nát, hương rượu cùng hương từ nhà vệ sinh bay ra quyện vào nhau, tạo thành một mùi hương thật không thể dùng lời nào mà diễn tả, khách khứa cầm quần chạy trốn chết từ nhà vệ sinh ra bây giờ đứng ngậy như phỗng.

Hai kẻ đầu sỏ gây nên, một người chiếm cứ một góc sân, khom người thở gấp, hung hăng nhìn chằm chằm kẻ đang chạy trốn phía trước mắt.....

“Tiểu khốn khiếp, người.....chờ đấy!”

“Chỉ biết nói mồm.....cháu con rùa, con mẹ nó.....người chỉ có cái mồm sao?”

“# \$%^* %!”

Chiến Bắc Việt liếc mắt nhìn thấy Lãnh Hạ và Tiêu Phượng đứng ở xa, nhất thời trong mắt lóe quang mang, bộ dạng như tìm được đồng minh, hai mắt đăm lẹ quơ quơ cánh tay, hét to: “Nhị tẩu Chiến Bắc Việt tiểu đệ bị người khi dễ !”

Niên Tiểu Đào thâm nghĩ không tốt, ba người này chính là cá mè một lứa, lúc này đều ở đây, mệnh ta còn giữ được sao? Đột nhiên xuất phát chạy như điên về phía cửa sau.

Bỗng nhiên, ba bóng dáng từ trên trời hạ xuống, nắm lấy vạt áo hắn, xách lên ném ra ngoài, khi hạ xuống đã ở cạnh chân Lãnh Hạ.

Niên Tiểu Đào phun nước miếng, ngồi dưới đất vắt chéo chân nhìn Lãnh Hạ, một bộ dạng liêu chết không sợ hy sinh, kêu gào nói: “Ta hôm nay thừa nhận chịu thua, muốn giết muốn chém tùy người! Ta mười tám năm sau lại là một hảo hán!”

Tiêu Phượng bỗng nhiên trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Niên Tiểu Đào, chỉ vào hắc kinh ngạc hỏi: “Râu của người đâu?”

Niên Tiểu Đào thâm nghĩ xong rồi, giơ tay lên sờ mặt mình, chòm râu nhỏ kia quả nhiên biến mất tăm, trong mắt xẹt qua tia ảo não, ngheh cổ hừ lạnh: “Ai cần người lo!”

Tiêu Phượng giờ nắm tay ra trước mặt hắn, bĩu môi than thở: “Tiểu quỷ này lén lút nhất định có vấn đề.”

Ánh mắt đảo qua Niên Tiểu Đào, tuy rằng mặt có chút bần nhưng ngũ quan thanh tú, Lãnh Hạ thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Cơ hội chỉ có một lần, người bỏ lỡ. Cuồng Phong, ép hắn đồng ý!”

Cuồng Phong hét lớn một tiếng, ấn tay Niên Tiểu Đào xuống giấy làm dấu, hắn cũng không giãy dụa, nhặt trên mặt đất một cây cỏ cắm trong miệng, mũi hướng lên trời hừ lạnh, một bộ lưu manh vô lại, muốn bao nhiêu vô lại thì có bấy nhiêu vô lại.

Chiến Bắc Việt hưng phấn nhảy dựng lên, hắc hắc cười gian chạy tới, chân chó nói với Lãnh Hạ: “Nhị tẩu bận việc, tiểu đệ không ngại khó! Tiểu vô lại này để ở sông bạc đi, tiểu đệ trong coi hẩn hộ tẩu.”

Sau khi nói xong đánh giá Niên Tiểu Đào từ trên xuống dưới, đôi mắt hiện tia tà ác.

Niên Tiểu Đào hung hăng xoay người xem thường, kiêu ngạo nói: “Chỉ biết nói mồm, không có đầu óc.”

“Người đồ tiểu vô lại! Chờ bổn vương trừng trị ngươi!” Chiến Bắc Việt nhất thời giận dữ, hung tợn nhìn hẩn, Niên Tiểu Đào không cam lòng yếu thế, khiêu khích trở lại, hai người đối mặt, không ai nhường ai, chỗ tầm mắt giao nhau, sát khí va chạm tóe lửa.

“Quyết định vậy đi!” Lãnh Hạ ánh mắt suy nghĩ dừng ở trước ngực Niên Tiểu Đào. sau khi nói xong mặc kệ hai người đấu nhau.

Tiêu Phượng chạy theo sát, nắm tay áo Lãnh Hạ bĩu môi: “Ta thấy nên bán hẩn cho tiểu quan quán đi! Tiểu vô lại kia, ở lại sông bạc có ích lợi gì?”

Lãnh Hạ mảy liễu mảnh mai khẽ nhếch, vừa đi vừa nói: “Biết thân phận chúng ta còn dám gây thù, can đảm hơn người. Sau khi thua bài muốn thừa cơ chạy trốn nhưng lại đoán được xung quanh có ám vệ theo dõi, giảo hoạt như hồ ly. Bộ dạng lưu manh không sợ chết, cũng biết ta thích tính tình như vậy, chính mình tìm đường thoát, tâm tư kín đáo.”

Tiêu Phượng hạnh mắt trong veo nhìn Lãnh Hạ, không thể tin nói: “Không phải chứ? Tiểu lưu manh kia giỏi vậy sao?”

Phượng mâu hàm chứa ý cười thần bí: “Người này, ta thích.”

Niên Tiểu Đào ở trong viện sờ sờ mũi, không tự nhiên hừ lạnh, nhỏ giọng than thở: “Ai cần người thích a!”

Hai người trở về phủ, Tiêu Phượng lại chạy đi chơi, Lãnh Hạ một mình về Thanh Hoan Uyển.

Đi dạo với Phong Trì một hồi, bỗng nhiên tiếng vỗ cánh truyền tới, Lãnh Hạ quay đầu nhìn lại, trong uyển có một con bồ câu trắng như tuyết đang đậu, đôi mắt tròn vo đáng thương nhìn nàng, một bộ dạng ‘Người không trả lời thư, ta vẫn đợi ở đây’

“Cô cô.....”

Lãnh Hạ bĩu môi, người này, bồ câu cũng giống y chang tính hẩn.

Đang muốn vào phòng nghỉ thì bồ câu bay tới bên chân nàng, mổ ngậm chặt tà váy nàng. Mảy liễu nhướn lên, cùng lúc đó, tà váy bên kia cũng bị ngậm rồi kéo, quay đầu nhìn lại, một con bồ câu màu xám không biết đứng ở bên phải nàng từ khi nào, cũng một bộ mặt như thế.

Hai con bồ câu kéo kéo tà váy, động tác đều nhau, sức mạnh tuyệt đối là bất khuất dũng cảm, kiên trì, bền bỉ.

Tay phải giơ lên, con bồ câu xám kia bay tới tay Lãnh Hạ, mở thư ở đuôi nó ra, bên trong là một tờ giấy mà nội dung như cũ.

Vương phủ toàn bộ đều tốt chứ?

47. Q.1 - Chương 47: Đại Tàn Cần Các Người

Ngoại ô thành Trường An, quân doanh.

Bóng đêm lặng lẽ, trăng sao tỏa ánh sáng dịu nhẹ man mác khắp nơi trên mặt đất..

Ở ngoài ô là quân doanh, bây giờ trong từng lều, từng lều đều vang lên tiếng ngáy, bên ngoài thì tốp năm tốp ba binh lính vây quanh đốt lửa, hoặc ngồi hoặc nằm, chuyện trò vui vẻ.

Lúc này, một trong số các nhóm binh lính, một lão binh vẩy vẩy tay, vẻ mặt thần bí nhỏ giọng nói: “Gần đây trong hậu viện xảy ra một đại sự.”

Nhất thời, một đám người tò mò nghễnh cổ lên nghe ngóng, đôi mắt lóe sáng hỏi: “Là chuyện bồ câu ở hậu viện sao?”

Lão binh ngạc nhiên: “Các người cũng nghe sao?”

Một người trong số đó thở dài, đang định nói thì thấy một thiếu niên ở xa xa đi tới, vẩy tay hô: “Tiểu tử, người cũng không ngủ, đến đây, đến đây.”

Thiếu niên này khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan thanh nhã, khuôn mặt trái xoan lộ ra vài phần thông minh và kiên nghị, đúng là “người của Lãnh Hạ” bị Đại Tần Chiến thần sung quân cách ly một tháng – Lâm Thanh.

Đợi hắn đi đến, lão binh vỗ vỗ bờ vai hắn, khen: “Càng ngày càng.....rắn chắc hơn a! Lúc mới đến nhìn người như con gà bệnh, vừa trắng vừa yếu ớt, tưởng như gió thổi cũng bay, bây giờ ngăm đen rồi, hảo, nam nhân Đại Tần ta phải như vậy mới được.”

Lâm Thanh cũng không để ý lời trêu đùa này, vỗ vỗ ngực, trong lòng còn sợ hãi nói: “Mỗi ngày bị Chung Thương thị vệ đặc biệt quan tâm chăm sóc, muốn không khỏe mạnh cũng khó a!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cười ha ha, nhưng đúng thế thật, thiếu niên này không biết làm sao lại đắc tội Vương gia, mỗi ngày phải huấn luyện gấp mười bốn lần. Cũng may nhờ thiếu niên này có nghị lực, cứng rắn, quyết tâm, một câu khổ cũng chưa từng kêu, luôn luôn kiên trì, ngay cả bọn họ cũng có vài phần kính trọng đối với hắn.

Nhìn mọi người, Lâm Thanh ngạc nhiên nói: “Lén lút làm gì thế?”

Một người trong đó tinh thần tỉnh táo hẳn, quệt miệng nói: “Chúng ta đang nói chuyện ly kỳ xảy ra ở hậu viện, bồ câu vẫn được nuôi ở hậu viện rất tốt, lại vô duyên vô cớ biến mất không thấy tăm hơi!”

Lão binh nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: “Cũng thật quái lạ, không mất cùng một lúc, nửa ngày mất một con, đã qua ba ngày, mất bảy con rồi.”

Lâm Thanh vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, cười nói: “Các người đừng tin mấy cái chuyện này, chắc chắn là có người giả trò. Nhưng người kia cũng thật kỳ quái, bồ câu có ích lợi gì chứ?”

Tên còn lại vỗ đùi, lòng đầy căm phẫn nói: “Nếu để cho lão tử biết kẻ nào lấy trộm, lão tử nhất định tạt quần hắn ra đánh. Con mẹ nó, lấy gì không lấy lại lấy bồ câu, rất thiếu đạo đức.”

Mọi người đồng loạt gật đầu, vạn phần đồng ý nói: “Đúng vậy, rất thiếu đạo đức !”

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi tới, mọi người không khỏi nổi da gà run lên, ngẩng đầu nhìn, Đại Tần Chiến thần Liệt vương gia không biết xuất hiện ở phía sau bọn họ từ lúc nào, sắc mặt âm trầm nhìn rồi trầm giọng nói: “Bổn vương thấy các người rất nhàn !”

Mọi người ôm đầu chạy nhanh về doanh trường, Lâm Thanh đang muốn đi, mới được vài bước, chợt nghe thanh âm Chiến Bắc Liệt ở phía sau vô cùng lạnh lẽo: “Mấy ngày còn lại, huấn luyện gấp bội!”

Lâm Thanh nhất thời lệ rơi đầy mặt, ta đứng giữa chịu trận a!

Lều lớn quân doanh.

Chiến Bắc Liệt nhìn người huấn luyện bồ câu ở phía trước trầm giọng nói: “Hiện giờ ngũ quốc thế cục không ổn định, chiến sự chiến sự hết sức căng thẳng, Đại Tần của chúng ta hùng cứ Trung Nguyên, mở mang bản đồ, tài nguyên phong phú, có thể nói là chiếm hết thiên thời địa lợi, mặt khác, tứ quốc như hổ rình mồi, dù Đại Tần ta binh cường, lực mạnh nhưng cũng không đánh lại được dã tâm của thiên hạ.....”

Người huấn luyện vô cùng khó hiểu, Vương gia, ngài nói ột tiểu binh huấn luyện bò câu như ta, ta nghe cũng không hiểu a!

Chiến Bắc Liệt ho nhẹ một tiếng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, tiếp tục nói: “Đại Tồn dùng vô lập quốc nên quân sự rất trọng yếu, binh mã chừng trăm vạn, quân lệnh nghiêm ngặt, dũng mãnh thiện chiến, trên chiến trường đều lấy một độ mười, ...”

Tiểu binh nghe càng không hiểu.

Chiến Bắc Liệt tiếp tục trầm giọng thăm thía nói: “Trên chiến trường người lừa ta gạt, chỉ một thay đổi nhỏ cũng chính là tính mạng của vạn quân, tin tình báo là cực kỳ quan trọng.”

Tiểu binh sắc mặt đại ra, gật đầu.

“Cho nên, việc huấn luyện bò câu này là vô cùng quan trọng! Nhẹ thì mất đi trăm vạn tính mạng chiến sĩ, nặng thì.....” Chiến Bắc Liệt vỗ bàn, thấy tiểu binh tập trung tinh thần liền vừa lòng gật đầu nói tiếp: “Ảnh hưởng đến Đại Tồn trăm năm cơ nghiệp.”

Tiểu binh lau mồ hôi chảy đầm đìa, nuốt vào một ngụm nước miếng, thần sắc vui vẻ, thì ra ta.....quan trọng như vậy.

Chiến Bắc Liệt đi tới phía trước tiểu binh, vỗ vỗ vai hắn, kết luận: “Lúc về không ngừng cố gắng, huấn luyện bò câu cho tốt, Đại Tồn cần các người!”

Tiểu binh hít sâu một hơi, tinh thần phấn chấn, cao giọng đáp lời, khí phách hiên ngang đi ra ngoài. Bỗng nhiên Chiến Bắc Liệt giả vờ như vô tình hỏi một câu: “Khụ, bò câu bay đi xong liệu có thể trở về.”

Tiểu binh nghiêm nghị quay đầu lại, hắng hái nói: “Bẩm Vương gia, bò câu nhất định có thể bay trở về, nhưng thuộc hạ sẽ cố gắng nghiên cứu, không những có thể bay về, còn có thể mang thêm một con về.”

Chiến Bắc Liệt bị lời nói xác thực kia làm phiền lòng, chớp mắt một cái, gật đầu nói: “Tốt lắm, tiếp tục cố gắng!”

Đợi tiểu binh đi rồi, hắn lấy một con bò câu từ trong ngực ra, biểu tình nghiêm túc nói: “Bò câu không cần mang thêm về, mang thư về là được rồi.”

“Cô.....cô.....”

Liệt vương phủ, Thanh Hoan Uyển.

Sáng sớm, mới giờ mẹo, Lãnh Hạ theo thường lệ rời giường chạy bộ, qua một tháng huấn luyện thân thể này, thân thủ cũng khôi phục được bảy tám phần, nếu lúc này đánh nhau với Chiến Bắc Liệt, không nói đánh ngang tay, cũng sẽ tuyệt đối sẽ không giống lúc trước bị hắn dùng nội lực ngăn chặn không kịp đánh lại.

Bước ra khỏi uyển, nhất thời bất đắc dĩ thở dài.....

Trong sân to như vậy, trên cây, giữa không trung, trên nóc nhà, trên cây trên mặt đất,...tổng cộng tám con bò câu ánh mắt tròn tròn long lanh sáng ngời, không hèn mà cùng bay tới phía nàng, đột nhiên dừng trước người nàng, xếp cánh đứng thành hàng.

Lãnh Hạ nhìn tám con bò câu vô lại trước mặt, bật cười lắc đầu, Tiêu Phượng cầm một túi thóc nhỏ nghênh ngang tiêu sái đi ra, vừa hướng mấy con bò câu vẩy thóc, vừa cười gian nói: “Ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút, vỗ béo các người, lão nương mới ăn ngon miệng.”

Nói xong cướp lấy thư, ôm bụng cười không ngừng được: “Người này, thật sự kỳ quặc, muốn hỏi tốt không thì nói thẳng, lại còn ‘Vương phủ toàn bộ đều tốt chứ?’, nhìn lời này xem, muốn có bao nhiêu vạn vạc có bấy nhiêu vạn vạc, về sau lão nương thấy hắn một lần cười hắn một lần!”

Lãnh Hạ thông thả cầm lấy giấy viết thư, trở vào phòng, cầm bút vung lên hai chữ: ‘mạnh khỏe’

48. Q.1 - Chương 48: Sát Khí

Đội bồ câu bay đi, Lãnh Hạ thần nhiên lướt qua Tiêu Phượng tò mò đứng ở ngoài cửa, giơ tay định đóng cửa rồi thay quần áo.

Cửa còn chưa đóng đã bị ngăn lại, Tiêu Phượng ngó đầu vào, từng bước từng bước đánh giá nàng từ trên xuống dưới, hừ hừ cười nói: “Đưa thư tình với Bắc Liệt phải không? Mau đưa lão nương xem.”

Lãnh Hạ bĩu môi không nói, biết là nói với nữ nhân này cũng không có tác dụng gì, chắc chắn sẽ bị nàng xuyên tạc thành cái dạng gì đó không thể tưởng tượng được, mặc kệ nàng.

Tiêu Phượng còn muốn tiếp tục quấy nhiễu, thì thấy Nghênh Tuyết bưng một cái khay vào, tay chân nhanh nhẹn dọn cơm canh lên bàn, món nào món nấy thơm ngào ngạt.

“Hoàng Hậu nương nương, Vương phi, phòng bếp vừa mang đồ ăn sáng tới, tổng quản đại nhân dặn phải làm nhiều một chút, Hoàng hậu nương nương đang mang long thai phải ăn nhiều hơn mới tốt.” Nghênh Tuyết vừa dọn thức ăn vừa cười nói: “Gã sai vặt kia còn đứng ở cửa, nương nương cảm thấy đồ ăn nào vừa miệng, để lát nữa nô tỳ căn dặn hắn, từ sau sẽ làm như hương vị đó.”

” Không tồi không tồi, Bắc Liệt thật là tốt.” Tiêu Phượng dựng thẳng ngón cái liên tục gật đầu, đột nhiên hạnh mâu đảo qua Lãnh Hạ, hề hề đề nghị nói: “Chúng ta đi quân doanh ở ngoại ô xem một chút đi.”

Mây liễu thanh mảnh khê nhưn, lộ ra một biểu tình hứng thú, nàng đã đến thế giới này gần một tháng, nhưng vẫn chưa đi quân doanh lần nào, đúng lúc nàng phải huấn luyện bốn trăm người kia, xem trước phương thức huấn luyện ở đây cũng tốt.

Còn Lâm Thanh nữa, tiểu tử kia huấn luyện một tháng không biết có chút tiến bộ nào không.

Ngoại ô thành Trường An.

Đang là chính ngọ, nắng gắt như lửa, ánh mặt trời nóng rực xuyên qua mọi kẽ hở chiếu đến khắp mọi nơi trên mặt đất.

Hai người chậm rãi đi trên đường, hưởng thụ sự thoải mái, mát mẻ khó có được.

Đột nhiên, Lãnh Hạ bước chân bỗng dừng, đột nhiên giơ tay ngăn Tiêu Phượng lại, phượng mâu hiện lên tia sát khí nghiêm nghị, sắc mặt lãnh liệt cao giọng quát: : “Đi ra! “

Tiếng nói vừa dứt, trong rừng vốn yên tĩnh đột nhiên có vẻ lo lắng, gió lạnh thổi qua các tán lá tạo ra tiếng kêu như ma rên quỷ khóc, phía sau các tảng đá lớn có tiếng động, âm thanh sần sật chứng tỏ có người.

Gió núi thổi mạnh, sắc rừng âm trầm, trời mây mờ mịt, đúng là có sát khí mạnh mẽ xuất hiện!

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, hơn mười bóng đen như quỷ mị từ bốn phương tám hướng bay vút ra, quanh thân đằng đằng sát khí, bao vây hai người.

Người cầm đầu ánh mắt mất mát như rắn độc nhìn Lãnh Hạ đang bình tĩnh, hiện lên vài phần nghi hoặc, khó hiểu, phế vật công chúa này một chút nội lực cũng không có, vậy mà có thể nhìn thấu bọn họ đang mai phục.

Trong lòng hắn, hai người đối diện đã là một đôi xác chết, trong sự bao vây của bọn họ tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi. Đang muốn mở miệng hỏi, cặp mắt rắn độc kia đột nhiên co rút lại.

Một cái gì đó lạnh lẽo từ phía trước xuyên qua cổ đâm về phía sau, đồng tử vốn co rút lại nay mở lớn, ngay lập tức phun ra một búng máu, cho đến lúc chết hắn cũng không hiểu được, phế vật công chúa kia khả năng giết người còn cao hơn bọn hắn, thời gian phản ứng còn không có, ngay lập tức cái gì cũng không nhìn thấy đã mất mạng.

Một chiêu giết người thuận lợi vô cùng, Lãnh Hạ đột nhiên lui về phía sau, khoe môi giương lên một độ cong ngạo nghễ, sát thủ chính là chờ cơ hội, không từ thủ đoạn mà hành động, khinh địch là tối kỵ, không

thể không đề cao cảnh giác mọi lúc, mặc dù đối phương là phé vật cũng phải bày ra một bộ dáng coi trọng, như là sư tử vồ cỏ vậy!

Khinh thường sát thủ chi vương! Thực buồn cười!

Phượng mâu chậm rãi đảo quanh một vòng, khoe môi ngằm chứa một độ cong lạnh lẽo và thị huyết, nàng như tử thần đứng sừng sững trong bóng đêm, sát khí âm lãnh dày đặc tỏa ra từ cơ thể, ở quanh thân nàng kêu gào đòi chém giết.

Đột nhiên, Lãnh Hạ động.....

Bạch y theo gió bay phấp phới, di chuyển quanh một đám sát thủ nội lực thâm hậu dễ như trở bàn tay.

Hoặc là không ra tay, hoặc là ra tay thì một chiêu mất mạng!

Tốc độ của nàng cực nhanh, đi qua chỗ nào, thích khách chỗ đấy lại trùng to mắt, phun máu rồi ngã xuống!

Không có đánh nhau kịch liệt, không có tiếng binh khí va chạm, chỉ có tiếng chấm dứt sinh mệnh, chỉ có sát khí dữ tợn bay đến cả trời cao.

Một đồng thi thể, huyết sắc đầy trời!

Đến khi thích khách cuối cùng ngã xuống, Lãnh Hạ thản nhiên phi thân bay ra khỏi rừng rậm, bạch y nhiễm đầy máu tươi, từng mảng từng mảng đỏ tươi loang lổ.

Nhìn thấy Tiêu Phượng ngẩn ngơ đứng tại chỗ không nói nên lời, mở to hai mắt ngạc nhiên vô cùng, Lãnh Hạ mỉm cười, khoe môi gợi lên một độ cong nhọn nhát, lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Tiêu Phượng hạnh mâu biến hóa nhanh như chớp, đại ra, sợ hãi, kinh ngạc, hối hận, ảo não,..... Đột nhiên nàng hung hăng lắc đầu, nhanh chân chạy vội tới phía trước Lãnh Hạ, không quan tâm cả người nàng toàn máu, đột nhiên giang rộng hai tay ôm nàng vào lòng.

” Ai nha, lão nương vừa rồi chỉ là bị người dọa thôi! Chỉ là bị dọa một chút, không được mắng ta, lại càng không được tức giận.” Tiêu Phượng nhẹ nhàng vỗ vỗ tóc Lãnh Hạ, trịnh trọng nói: “Mặc kệ người là ai, la sát địa ngục cũng được, là tử thần cũng được, dù sao lão nương cũng nhận định người rồi.”

Lãnh Hạ bạch y nhiễm máu cùng Tiêu Phượng quần áo rực đỏ ôm nhau đứng ở một chỗ, độ cong ngày càng mở rộng, sự kiên định như khắc sâu vào trong mắt.....

Trên mặt đất tràn ngập màu đỏ tươi của máu, mùi tanh tươi bốc lên trong không khí, quần áo bẩn không chịu nổi, nhưng hai người này lại đứng ôm nhau thắm thiết trong hoàn cảnh đó.....

Tiêu Phượng một đôi mắt bình tĩnh nhìn ánh mắt Lãnh Hạ, nhếch miệng cười nói: “Hảo tỷ muội!”

Lãnh Hạ phượng mâu mỉm cười, đang muốn trả lời.....

Đột nhiên, đôi mắt tràn đầy ôn nhu kia biến mất, lạnh lùng trở lại, kéo Tiêu Phượng ra phía sau mình, sắc mặt chưa từng nghiêm trọng như thế, hét lớn một tiếng: “Ấm vệ đâu?”

Vừa dứt lời, trong rừng cây thanh âm sạt ngày càng rõ, sát khí lại bốc lên ngùn ngụt, vô số bóng đen hạ xuống, như châu chấu chi chút khắp nơi, không để các nàng một chút thời gian chuẩn bị.

Cùng lúc đó.

Ngoại ô thành Trường An, lầu lớn quân doanh.

Chiến Bắc Liệt nhìn thấy bồ câu đưa tin trở về, khoe miệng nhin không được nhếch lên.

Hồi lâu mới có phản ứng, vội vàng lấy hộp thư trên chân nó, mở thư ra.

Chỉ thấy dưới bảy chữ to như rồng bay phượng múa, có hai chữ tùy ý tiêu sái, chữ viết phóng khoáng, mỗi nét bút đều tao nhã, thanh tao vô cùng, lại ẩn chứa vài phần lãnh ngạo, cảm giác lạnh thấu xương, tựa như rồng lớn, bay lên chín tầng mây!

Chiến Bắc Liệt nhìn hồi âm, độ cong ngày càng rõ ràng, hơi hơi cười khẽ, thanh âm dần trở thành tiếng cười to sang sảng thỏa mãn, vang lên trong lều lớn, cực kỳ điên cuồng.

Đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần ngưng bật tiếng cười, sắc mặt cổ quái, khóe miệng hơi run rẩy, tìm lại trên trang giấy n lần, cuối cùng đành phải tin, trên thư chỉ có —— hai chữ!

Như một gáo nước lạnh dội xuống, ứng mâu hung hăng nhìn nhìn chằm chằm hai chữ kia, “Phịch” một cái, đập tờ giấy lên mặt bàn, nữ nhân chết tiệt này!

Chiến Bắc Liệt đột nhiên đứng lên, sải bước đi ra phía ngoài, đột nhiên bước chân hơi dừng, quay đầu lại liếc tờ giấy bị đập trên bàn kia, khó chịu cau mày.

Con người chợt lóe, bay nhanh tới phía trước bàn, vuốt lại cho phẳng tờ thư kia, trân trọng bỏ vào vạt áo trước ngực, ứng mâu nhìn phương hướng Liệt vương phủ trong thành, nghiêng răng khinh bỉ nói: “Lão tử chắc chắn bị người ăn rồi!”

Vừa nói xong, tựa như một mũi tên bay nhanh ra phía ngoài.

Một đợt tiếng bước chân truyền đến, Mục Dương xóc màn trướng lên bẩm báo: “Gia, thần y Mộ Nhị.....”

Lời còn chưa dứt, một trận cuồng phong dữ dội gào thét đi qua bên sườn hẻm, nhất thời y bào và tóc bay lên, đợt cơn cuồng phong kia đi xa, Mục Dương đại ra nỉ non nhìn lều lớn rộng tuếch: “.....tới Trường An rồi.”

49. Q.1 - Chương 49: Dám Đả Thương Nữ Nhân Của Bồn Vương

Cùng lúc đó, Cuồng Phong ba người cùng nhóm ám vệ mà Chiến Bắc Diễn phái đi theo bảo vệ Tiêu Phượng hiện thân, trong nháy mắt lao lên giao tranh cùng thích khách.

Vừa rồi, khi thích khách tới gần, bọn họ đang muốn ra tay lại bị thủ đoạn ngoan lệ của Lãnh Hạ làm cho khiếp sợ, khi lấy lại tinh thần, hơn chục thích khách đã bị Lãnh Hạ giải quyết. Hiện tại mấy chục thích khách này tốc độ nhanh thật, dường như đã sớm ở quanh đây nhưng bọn họ lại không phát hiện được, hoặc là đột nhiên xuất hiện, vô công thật không thể coi thường.

Ám vệ không dám chậm trễ, vừa giao tranh cùng thích khách, vừa tìm cơ hội lui đến bên người Lãnh Hạ và Tiêu Phượng.

Hàn quang chợt lóe, một trường kiếm bao phủ bởi sát khí liệt nhanh như bay đâm tới!

Lãnh Hạ đẩy Tiêu Phượng về phía ám vệ, quát to: “Bảo vệ tốt Hoàng hậu!”

Nhanh như cắt gập người lại, vô cùng mềm dẻo ngã người về phía sau, ngọc thủ nhanh nhẹn bẻ gập cổ tay hẳn lại, trường kiếm đổi hướng đâm thẳng vào cổ họng tên thích khách kia.

Người kia ngay cả kêu cũng không kịp, máu tươi ngay lập tức phun trào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong không gian chỉ còn lại tiếng binh khí va chạm.....

Nhóm người này không giống nhóm trước, ngoại trừ vô công cao cường, đám người này còn giống như không có cảm giác, như người chết chấp hành mệnh lệnh, người này ngã xuống người khác lập tức lao tới.

Không ít ám vệ đã bị thương, Tiêu Phượng được bảo hộ trong một nhóm ám vệ giờ phút này ít nhất không nóng nảy, dường như rất cẩn trọng bảo vệ mình và đứa nhỏ, tặng ối thích khách chưa chết một đao, đưa họ lên trời.

Thi thể đầy đất, huyết sắc vắng khắp nơi.

Lãnh Hạ cầm binh khí trong tay, như Tu La đến từ địa ngục, chém giết vô số thích khách, không thay đổi sắc mặt, không nói chuyện, chỉ có sát khí tận trời, vô cùng ngoan lệ, một chiêu đoạt mệnh.

“Chi ——”

Đột nhiên, ở ngọn núi phía xa xa có một tiếng còi vang lên.

Thanh âm cổ quái, sắc nhọn, như ẩn chứa nhịp phách nào đó, nhóm thích khách vốn như bị quỷ nhập đang chém giết, trong mắt chợt lóe, như nhận được mệnh lệnh nhanh chóng lao về phía sau.

Lãnh Hạ mảy liễu hơi nhíu, những người này rõ ràng là bị người ta khống chế! Lần này bao vây có kế hoạch tỉ mỉ, chuẩn bị chu đáo, tuy bản thân có chút thương nhẹ nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, mục đích chưa đạt được, sao có thể dễ dàng rút lui như vậy.

Đột nhiên, tai nàng khê động, sắc mặt thay đổi, lớn tiếng quát: “Tránh ra!”

Nhóm ám vệ nghe Lãnh Hạ quát không chút nghĩ ngợi thi triển khinh công bay đi.

“Vù! Vù! Vù!.....”

Cùng lúc đó, vô vàn mũi tên sắc nhọn lao đến, mũi nhọn đen kịt quỷ dị, chắc chắn là có kịch độc.

“Phập! Phập! Phập!.....” Như làn mưa tên cắm sâu vào mặt đất, một bãi đất nay đen kịt, bị cái chất độc ở mũi tên kia ăn mòn dần.

Nhóm ám vệ ngã nhào ra đất, nhìn bãi đất thối nát trước mặt chậm rãi thở ra một hơi, nếu không có Tiểu Vương phi nhắc nhở đúng lúc, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi. Nghĩ vậy, không khỏi đều hướng tới Lãnh Hạ ánh mắt sùng bái.

Cuồng Phong ba người hưởng sai quang vinh, ưỡn ngực, thần tượng chính là thần tượng!

Nhưng vào lúc này!

“Vù!”

Lại một mũi tên nhọn bắn ra từ ngọn núi kia, gào thét tiếng xé gió mà đến, mũi tên sắc nhọn nhằm thẳng Tiêu Phượng.

Thích khách đã rút lui nhưng mưa tên vừa mới dứt, Tiêu Phượng và một nhóm ám vệ đang thả lỏng cơ thể, ánh mắt còn hướng về phía Lãnh Hạ, không chút nào cảnh giác với mũi tên kia.

Tốc độ của nó cực nhanh, có thể nói giống như tia chớp, trong nháy mắt sẽ đâm vào ngực Tiêu Phượng.

Trong chớp mắt, một trận gió thổi qua, Lãnh Hạ phi thân đến trước người Tiêu Phượng, đá văng mũi tên đi, lộn một vòng trên không rồi rơi xuống đất, bỗng nhiên trong lòng trầm xuống, không ổn! Đây là một loại trực giác tôi luyện qua hàng ngàn lần sinh tử, trực giác với nguy hiểm!

Ý niệm trong đầu vừa mới dâng lên, Lãnh Hạ quyết định uốn người, nghiêng sang một bên, cùng lúc đó, cả vai truyền đến một trận đau nhức.

Thân thể đổ về phía trước, nhưng không rơi xuống đất mà lại rơi vào một cái ôm ấm áp, bên tai vang lên tiếng Chiến Bắc Liệt kinh ngạc, gào thét giận dữ: “Lãnh Hạ!”

Chiến Bắc Liệt gắt gao ôm Lãnh Hạ, nhìn cả vai nàng không ngừng chảy ra máu đen, ưng mâu nhăn lại, thanh âm hơi run rẩy phần nộ quát: “Người, nữ nhân này không thể làm ta bớt lo sao?”

Vừa rồi hắn đang trên đường về Vương phủ, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác bất an, đột nhiên trong rừng tràn ngập mùi máu tươi, thân là Đại Tần Chiến thần hắn quá hiểu cái này rồi, vừa vịn lúc tới lại nhìn thấy một màn mạo hiểm kia.

Nữ nhân này có biết không thể, nếu tên độc này lệch sang một chút.....

Hắn đã không dám nghĩ nữa rồi, hai mươi năm qua hắn chưa từng căng thẳng như bây giờ, Chiến Bắc Liệt khuôn mặt anh tuấn nay so với màn đêm còn đen hơn, ngập tràn lửa giận, gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Hạ đang nằm trong ngực mình.

Lúc này Lãnh Hạ bả vai cảm một mũi tên chạm đến tận xương, máu đen chảy ra như suối, vừa rồi nàng phản ứng nhanh chóng nên tránh được nơi yếu hại nếu không tên độc này mà xuyên tim thì chết không phải nghi ngờ.

Bên hông một đôi tay rắn chắc lo lắng gắt gao ôm lấy mình, cảm giác đau nhức lan tràn toàn thân, Lãnh Hạ mặt không nhăn, mi không nâng, chậm rãi mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt như trước nhưng không có lạnh thấu xương như ngày trước: “Àm ỉ cái gì? Chưa chết được!”

Tất cả lửa giận chỉ vì một câu nói này mà tan biến, phần hận, đau lòng, vui sướng,.....Nhiều cảm giác như vậy tràn ngập trong lòng hắn.

Chiến Bắc Liệt gắt gao ôm thân thể mảnh khảnh của Lãnh Hạ, ưng mầu không dám chớp, sợ bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của nàng.

Tiêu Phượng vẫn đại ra bỗng nhiên khóc lớn chạy tới, hạnh mầu đầy nước mắt, có khi còn nhiều hơn máu Lãnh Hạ chảy ra, oa oa gào khóc: “Lãnh Hạ..... Lãnh Hạ.....Đều tại ta không tốt! Mũi tên kia là bắn về phía ta!”

Lời này tựa như nhắc nhở Chiến Bắc Liệt, đột nhiên quay đầu nhìn ngọn núi kia, ưng mầu bắn ra thị huyết lạnh thấu xương, giải lăm, dám dả thương nữ nhân của bốn vương.

Phía trên ngọn núi kia, một người mặc áo choàng đen, chỉ lộ ra ánh mắt nham hiểm hung ác, hắn giơ lên chiếc cung trong tay, lại lấy ra một mũi tên dài, chậm rãi giương cung lên, động tác chậm rì rì kia ẩn chứa đầy ý tứ trêu tức, kéo cung, bắn tên!

Mũi tên gào thét xé gió lao tới Chiến Bắc Liệt.

Đột nhiên, một bàn tay thon dài không biết ở đâu hiện ra bắt lấy mũi tên kia, tay áo bay bay giữa không trung xẹt qua một đường cong màu xanh, nhẹ nhàng hạ xuống trước người Chiến Bắc Liệt.

Thanh âm thản nhiên, ngữ điệu cứng nhắc: “Có độc.”

50. Q.1 - Chương 50: Nữ Nhân, Người Vừa Lòng Chứ

Người vừa tới một thân áo xanh, dáng người cao lớn, mặt mày lạnh nhạt, khuôn mặt dường như không có chút biểu tình nào, hắn là nói với Chiến Bắc Liệt nhưng ánh mắt lại nhìn Lãnh Hạ, đôi mắt lạnh nhạt nhìn như trống rỗng, ẩn chứa một loạt thái độ cách xa trần thế, không thân cận với người khác, xa cách vạn dặm.

Chiến Bắc Liệt mày kiếm hơi nhíu, tuy rằng vừa rồi hắn bị thương thể của Lãnh Hạ làm cho không bình tĩnh, không tập trung tinh thần để chú ý khí tức xung quanh nhưng có khả năng đến gần như vậy mà hắn không phát hiện, đủ để chứng minh khinh công của người này cao vô cùng.

Thời nay, những người có được khinh công như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay, lại liên hệ đến hòm thuốc trên lưng hắn, thân phận của người này quá rõ ràng rồi, Chiến Bắc Liệt không chút do dự cầm lấy mũi tên từ tay hắn, sát khí dữ tợn bốc lên, ánh mắt chuyển hướng nhìn người mặc hắc bào ở phía xa.

Khóe môi nhếch lên, bay tay to lớn vận công vung lên, mũi tên kia nhanh như chớp bắn ngược trở lại, tốc độ gấp trăm lần lúc nãy bắn ra, tiếng xé gió gào thét, như tiếng hét của rồng.

Người mặc hắc bào trên ngọn núi, con người đột nhiên co rút, mũi tên có tốc độ quá nhanh, hắn không có thời gian trốn tránh, ngay lập tức cắm vào bả vai hắn, máu tươi như hoa lửa phun ra, người mất thăng bằng ngã nhào xuống núi.

Vị trí của vết thương kia, giống hệt vị trí vết thương trên người Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt con người đen như mực chậm rãi nheo lại, khóe môi gợi lên một độ cong cuồng vọng bá đạo, trầm giọng nói: “Nữ nhân, người này bốn vương giữ lại cho người.”

Chiến Bắc Liệt quả nhiên không làm mình thất vọng, ngã xuống nơi đó, nàng sớm muộn gì cũng phải tự tay trả lại thù này. Lãnh Hạ phượng mâu khẽ nhướn, ẩn chứa vài phần ý cười, trả lời: “Đa tạ!”

Hai người trong lúc đối đáp đã quyết định vận mệnh của người mặc hắc bào trên đỉnh núi kia, nhưng thật đáng thương là người nọ không biết số mệnh mình sắp tới, còn đang cảm thấy may mắn vì còn giữ được mạng, một thân chặt vật dè chặt miệng vết thương để ngăn máu chảy, thất tha thất thểu tìm đường trốn xuống núi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời nhìn về người áo xanh kia, hắn vẫn đứng tại chỗ sau khi Chiến Bắc Liệt ra tay, ngay cả biểu tình lạnh nhạt trên mặt kia cũng không có chút thay đổi, một đôi con ngươi lạnh nhạt hàm chứa ánh sáng trong veo, vẫn nhìn chằm chằm Lãnh Hạ.

Quanh thân tản ra khí tức thanh lãnh, giống như một gốc cây đứng sừng sững bên cạnh một vách núi đen sâu thẳm trong rừng già âm u, tĩnh mịch.

Hai người liếc nhau, trong ánh mắt là vài phần thâm ý chỉ có đối phương mới hiểu được.

Còn chưa mở miệng nói chuyện, Tiêu Phượng đang khóc lóc bên cạnh nhìn thấy hòm thuốc sau lưng người áo xanh, vui mừng nói: “Người là thầy thuốc? Người có thể cứu nàng chứ, mau cứu Lãnh Hạ!”

Nói xong vội vàng túm áo người nọ, người áo xanh cuối cùng cũng lộ ra một chút thay đổi, hơi nhíu mi, lập tức tránh né, thanh sam thoát cái biến mất rồi lại hiện ra ở cách đó vài bước, lại bất động.

Đôi mắt lạnh nhạt dừng tầm mắt ở vết thương trên bả vai Lãnh Hạ, người áo xanh mở cái hòm thuốc sau lưng ra, đổ vào lòng bàn tay từ một cái bình ngọc ra một viên thuốc, cứng nhắc nói: “Tạm.”

Lãnh Hạ đã đoán được thân phận của người này nên cũng không do dự nhận lấy viên thuốc nuốt xuống, quả nhiên trong nháy mắt, cảm giác đau đớn dần dần giảm bớt, đây hẳn là thuốc áp chế độc tạm thời.

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ hồi lâu, đem Lãnh Hạ giao cho Tiêu Phượng, đôi mắt tối đen nhìn về phía thích khách rời đi, thi triển khinh công, đuổi theo phương hướng kia trước tiên. Từ xa xa có thanh âm hân truyền đến: “Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện, đi cùng bốn vương!”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Gia đình làm gì?”

Lôi Minh đánh cho hắn một chưởng, khinh bỉ nói: “Đần!”

Cuồng Phong xoa xoa tay, nhiệt huyết sôi trào nói: “Báo thù cho thần tượng!”

Sâu trong rừng rậm.

Bầu trời Trời u ám, sấm rền chớp giạt.

Sương mù dày đặc, khắp nơi tràn ngập hơi nước, phía trên là tầng tầng lớp lớp lá cây, tiếng sấm ầm vang, tia chớp cứ chớp nháy liên tục, chợt sáng chợt tắt, một mảnh âm trầm.

Vô số bóng đen xuyên qua trong rừng rậm, hành động giống như quỷ mị, vô thanh vô tức.

Một trận gió lớn gào thét thổi qua, bóng đen đồng loạt dừng lại.....

Một nam tử cầm kiếm đứng chắn ở phía trước, một thân cầm bào vốn quý phái nay lại có u ám, vẻ mặt băng sương lạnh giá, ưng mâu tràn ngập lệ khí, bao phủ cả khuôn mặt anh tuấn, dường như là tử thần xuất hiện.

Hắn chậm rãi giương kiếm, mũi kiếm sắc nhọn lao nhanh về phía trước, quanh thân lộ rõ khí thế bá đạo, mang theo sát khí ngút trời: “Kẻ đã thương nàng, đều phải chết!”

Nhóm thích khách vốn bất động thì chợt hàn quang lóe lên, hai bên giăng co, sát khí trầm trọng dường như ngưng tụ lên ở phía trên đầu, không khí hết sức căng thẳng.

“Đùng đoàng!”

Cùng với một tiếng nổ vang, ánh chớp đánh xuống dưới mặt đất.

Nam tử khoe môi gọi lên một độ cong ti nghệ thiên hạ, hắc bào tung bay giống như con thú dững cảm đang muốn ủng hộ chủ nhân trong trận đánh.

Cùng lúc đó, Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện cũng, nhanh chóng gia nhập trận đấu kịch liệt —— à không, trận đấu nghiêng về một bên giết hại.....

Thiểm Điện nháy mắt với hai người, ý tứ là: nhìn dáng vẻ gia kìa, một kiếm chém xuống người mà như bỏ dưa hấu.

Hai người đồng loạt gật đầu: Chỉ cần đối thủ không phải tiểu Vương phi, gia của chúng ta vẫn là Chiến thần dũng mãnh vô địch a!

Ba người ánh mắt đều hướng đến giữa đám thích khách, một bóng dáng đang ‘bỏ dưa hấu’

Chỉ thấy Chiến Bắc Liệt đứng giữa đám thích khách, ung mâu bắn ra sự sắc bén, nghiêm nghị và thị huyết, cầm trọng kiếm trong tay, chém giết không chút lưu tình, sát khí ngùn ngụt, bốc lên chạm đến cả trời xanh.

Thanh kiếm sắc bén tung hoành ngang dọc, một người con người chột co rút lại, phút chốc, máu tươi đầy trời, một cái đầu người bay vào trong vũng máu.

Kiểm thế không giảm, tiếp tục tung hoành!

Cũng giống như người trước, một kẻ khác bị kiếm chém ngang người, phần dưới còn đứng vững vàng, phần trên như điều đứt dây lăn xuống đất, bụi đất bay lên, máu tươi văng khắp nơi!

Bị máu tươi bắn lên mặt, Chiến Bắc Liệt ánh mắt cũng không đổi một chút, bạc môi bất động, chém giết giữa một đám thích khách, kiên quyết thực hiện lời thề vừa rồi, kẻ đả thương nàng, đều phải chết!

Kiểm khí gào thét, từng thích khách lần lượt ngã xuống, lại xông lên, lại ngã xuống. Chiến Bắc Liệt tựa như một con bão, quét qua nơi nào, nơi ấy chỉ còn là phế tích.

Gió núi gào thét, trước mắt một màn gió tanh mưa máu!

Dần dần, trong rừng không còn chỗ nào không có mùi máu tanh tươi buồn nôn, máu chảy hòa với đất tạo nên những vùng bùn lầy đỏ sẫm....

Thi thể khắp nơi, huyết sắc đầy trời.

Chiến Bắc Liệt thản nhiên đứng hiên ngang giữa một bãi thi thể, một thân cảm bào nhiễm máu, khuôn mặt âm lệ, lãnh khốc như Tu La đoạt mệnh!

Cuồng Phong ba người đứng ở phía sau, nhìn hấn giống như Tu La giết người không chớp mắt, lại nhớ Lãnh Hạ giống như tử thần đến bắt đi sinh mệnh con người, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, đồng loạt nghĩ thầm: Tu La xứng tử thần, quả nhiên là trời sinh một đôi a!

Hồi lâu sau, Chiến Bắc Liệt chậm rãi thu hồi lệ khí, biểu tình ôn nhu dần dần lộ ra.

Nữ nhân, người vừa lòng chứ?

51. Q.1 - Chương 51: Hai Dấu Chân

Liệt vương phủ, Thanh Hoan uyển.

Lãnh Hạ nghiêng người ngồi trên giường, người áo xanh đứng ở trước giường, nắm ngón tay thon dài chậm rãi mở hòm thuốc, lấy ra một cây kéo tinh xảo, cắt phần áo quanh miệng vết thương của nàng.

Lúc này trong phòng ngoại trừ Tiêu Phượng và Nghênh Tuyết là hai nữ tử, chỉ có người áo xanh đang giải độc cho nàng, và Chiến Bắc Liệt khuôn mặt đen như mực kiên quyết không ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt đứng bên cạnh giường, lãnh khí bốc lên từ đỉnh đầu, khuôn mặt anh tuần âm trầm, một đôi ưng mâu gắt gao nhìn chăm chăm tay người áo xanh, toàn thân trong trạng thái căng thẳng, chuẩn bị thật tốt, chỉ cần hắn có bất cứ một hành động xấu nào liền xông lên chặt tay ngay lập tức.

Lãnh Hạ trái lại cảm thấy rất bình thường, không sao cả, là một người hiện đại, nếu bị người khác nhìn thấy bả vai mình liền khóc lóc ầm ĩ thì thật quá buồn cười. Nàng lắc đầu với Tiêu Phượng đang nước mắt lưng tròng ở bên, khoe môi hơi nhếch: “Không sao, chỉ là một mũi tên độc mà thôi.”

Tiêu Phượng hai tay nắm chặt, ánh mắt hồng như mắt thỏ, nước mắt lại ào ào chảy ra, miệng cố gắng an ủi: “Lãnh Hạ, lát nữa đau thì nắm chặt tay ta.”

Phần áo ở bả vai bị cắt ra, lộ ra một phần da thịt trắng ngọc, mịn màng.

Chiến Bắc Liệt khuôn mặt lại đen vài phần, lãnh khí đã muốn ngưng tụ lại thành vũ khí trên đầu, muốn động, thì triển “Thiên cân trụ” cố định hai chân tại chỗ, cố gắng chịu đựng ý muốn che lại phần da ngọc kia. (chắc là một môn võ công a~)

Người áo xanh trong mắt lại không có chút thay đổi nào, tầm mắt dò dẫn nhìn chăm chăm mảnh tên đang cắm sâu trong thịt, thanh âm khô khan phun ra một chữ: “Chịu.”

Đồng thời, dùng nội lực vỗ lên bả vai nàng, mảnh tên kia bị nội lực bức ra một phần, thật nhanh hắn nắm lấy phần đuôi tên, dùng sức rút ra, ‘phụt’ một tiếng, một cổ máu đen phun ra, văng khắp nơi.

Lãnh Hạ sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt như giấy, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng từ lúc rút tên ra đến giờ, mặt đều không nhăn một chút.

Nàng cố gắng hết sức để không chú ý cảm giác đau đớn ở bả vai, loại đau này đối với nàng là bình thường, không phải là không thể chịu được, sát thủ chính là một công việc chạy qua chạy lại giữ hòn tên mũi đạn, bị thương, đổ máu như cơm bữa, chịu được đau đớn là một sát thủ có tư cách để bắt đầu chương trình huấn luyện.

Nhưng dù vậy cũng không nhịn được hung hăng xem thường, người này cũng thật tốt, chỉ nhắc nhở một tiếng liền bắt đầu, ngay cả thời gian chuẩn bị đều không có.

Chiến Bắc Liệt mâu xẹt qua một tia tán thưởng, không hổ là nữ nhân của bốn vương!

Tiêu Phượng nhìn dòng máu đen chảy ra như suối kia đau lòng phát run, oa một tiếng nhào lên người Lãnh Hạ, gào khóc: “Lãnh Hạ, ngươi có đau không, đều tại ta không tốt!”

‘Keng’ một tiếng, người áo xanh ném mảnh tên vào chiếc khay mà Nghênh Tuyết đang cầm, sau khi băng bó xong, đi thẳng đến trước bàn, cầm bút kê đơn thuốc.

Chiến Bắc Liệt tỷ mỉ kỹ lưỡng nhìn mảnh tên trên khay, hồi lâu sau, mày kiếm như nén vài tia tức giận, khoe môi gợi lên một độ cong ngoan lệ, chậm rãi nói: “Liên hoàn tử mẫu tiễn, Đặng Cửu Chỉ.”

Lãnh Hạ phượng mâu khê nhú, mấy ngày nay nàng thường xuyên nghiên cứu Ngũ Quốc chí, cũng biết không ít lịch sử và kỳ nhân dị sự. Đặng Cửu Chỉ này là người làm vũ khí nổi tiếng của vài thập niên trước, binh khí do hắn chế tạo vô cùng khéo léo, làm khéo hay tinh xảo thì không nói, nhưng trên vũ khí luôn ẩn chứa những cơ quan khác, rất bí mật và vô cùng độc đáo.

Mà Liên hoàn tử mẫu tiễn này, tử tiễn bạc được khảm bên trong mẫu tiễn, mà lại giống như một khối, sau khi tên bắn ra mà bị lệch khỏi quỹ đạo thì cơ quan này liền khởi động, tử tiễn bắt chột phóng ra công kích phương hướng mà mẫu tiễn vừa bị lệch, có thể nói là khó mà đề phòng được.

Lãnh Hạ đang nghĩ ngợi thì một thanh âm chậm rãi vang lên: “Nghỉ ngơi”

Người áo xanh buông bút, đưa toa thuốc cho Nghênh Tuyết, cố chấp nhìn Lãnh Hạ, lẳng lặng lập lại một lần: “Nghỉ ngơi”

Lãnh Hạ cũng không phản bác, dựa bả vai không bị thương vào giường, hơi hơi nhắm mắt, hôm nay chiến đấu liên tục hơn nữa lại bị trúng tên độc, bây giờ quả thật có chút mệt mỏi.

Người áo xanh vừa lòng chuyển dời ánh mắt, con ngươi hơi hột nhìn Chiến Bắc Liệt, khô khan nói: “Đi ra ngoài.”

Chiến Bắc Liệt ứng híp lại, Lãnh Hạ mảy liễu giường lên, Tiêu Phượng khoe miệng co rút, Đại Tần Chiến thần đã bao giờ bị người khác đối xử như thế này.....

Tiêu Phượng nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang cố gắng áp chế cơn tức giận, nàng biết nếu lúc này không cần chú ý thương thế của Lãnh Hạ, dựa vào tính cách hắc đã sớm ‘bồi dưỡng cảm tình’ với người áo xanh kia, hạnh mâu khẽ chuyển, lập tức lôi kéo Mộ Nhị: “Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, chúng ta đều đi ra ngoài để cho Lãnh Hạ nghỉ ngơi!”

Người áo xanh rất nhanh bị Tiêu Phượng làm rời đi sự chú ý, cứng ngắc nhìn cánh tay Tiêu Phượng đang lôi kéo áo hắc, đôi mi lạnh lùng nhú lại, trên mặt khó có thể nổi lên thần sắc không nhẫn nại, đi nhanh rời khỏi Thanh Hoan uyển.

Đội hai người rời đi, Nghênh Tuyết đốt chút hương giúp an thần, rồi cũng cầm toa thuốc đi ra ngoài sắc thuốc.

Gió nhẹ khẽ thổi qua làm lay động chiếc màn che cửa, hoàng hôn dần dần buông xuống, trên lò hương lượn lơ khói nhẹ, ánh trăng trải dài, tĩnh mịch và dịu êm.

Lãnh Hạ nghiêng người nằm trên giường, chiếc cổ trắng nõn hơi ngửa, lông mi cong dài tựa như cánh bướm, sắc mặt tái nhợt không còn vẻ lạnh lùng hàng ngày, đặc biệt nhu hòa.

Chiến Bắc Liệt ứng mâu tối sầm lại, bỗng nhiên thấy khô miệng, hắc quay đầu vội ho một tiếng, cố làm ra vẻ nói: “Người.....khát không?”

Phượng mâu khẽ mở, nhìn Chiến Bắc Liệt đứng phía trước, khuôn mặt anh tuấn đỏ ửng, không có vẻ bá đạo cuồng ngạo như ngày thường mà lại mang theo vào phần tính khí trẻ con ngượng ngập, Lãnh Hạ khoe miệng gợi lên một độ cong mà chính nàng cũng không phát hiện, thần nhiên nói: “Uh!”

Dứt lời lại nhắm mắt.

Hồi lâu sau, nghe thấy tiếng đổ vỡ vang trời, Lãnh Hạ mở mắt nhìn sang, chén trà trên bàn không biết bị Chiến Bắc Liệt làm như thế nào toàn bộ đều vỡ nát, nước trà ấm nóng tràn ra đầy bàn, đổ cả xuống đất, Chiến Bắc Liệt khuôn mặt còn đen hơn mực, ứng mâu ngoan lệ gắt gao trừng mắt nhìn những mảnh vỡ đầy đất.

Nhận thấy ánh mắt của Lãnh Hạ, sắc mặt vốn u ám hiện lên vài phần đỏ ửng quỷ dị, ấm trà trong tay bị dùng sức lại phát ra tiếng vang.

Lãnh Hạ im lặng, khoe miệng co rút, cố gắng nhìn đau đứng dậy, bước tới hai bước, Chiến Bắc Liệt đang hết sức chăm chú nhìn ấm trà, đột nhiên nhú mày, đặt ấm trà xuống bàn, bước tới trước người nàng, không nói hai lời ôm nàng quay lại giường.

Thật cẩn thận để không đụng phải miệng vết thương, Chiến Bắc Liệt vừa đi vừa hung tợn nói: “Ai cho người đứng dậy?”

Lãnh Hạ hơi hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắc, Chiến Bắc Liệt mặt không chút thay đổi, u ám, biểu tình kia không thể dùng bốn chữ hung thần ác sát để hình dung, nhưng đôi ứng mâu đảo qua đảo lại, nhìn trời, nhìn xung quanh chứ không dám nhìn thẳng mình.

Lãnh Hạ buồn cười, cũng không giãy dụa, tùy ý hắc ôm mình quay về giường.

Đội Chiến Bắc Liệt bình tĩnh lại, mau chóng đưa cho nàng một chén trà, không nói hai lời quay đầu bước đi, sau đó, Lãnh Hạ chuyển mắt nhìn hương hắc đứng lúc rút tên, trên khoe môi ý cười càng lúc càng sâu.....

Ở nơi đó, trên mặt đất in rõ hai dấu chân thật lớn!

52. Q.1 - Chương 52: Nhường Mẫu Sư Tử

Thanh Hoan uyển.

Gió mát, trăng tròn, muôn vàn vì sao tỏa sáng lấp lánh, quả là một đêm thơ mộng.

Một người, tám chim đứng ở trong sân, mắt to trừng mắt nhỏ.

Từ khi Chiến Bắc Liệt gửi bồ câu đến, tám con, con nào cũng ở lại đây không đi, ngay cả con bồ câu đã mang thư hồi âm của Lãnh Hạ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại bay trở về, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là muốn sống ở đây rồi.

Chiến Bắc Liệt mày kiếm gắt gao nhú lại, rất rối rắm, bồ câu không bị lạc đường.....

Tiếng y bào lướt qua vang lên, Chiến Bắc Liệt nhanh chóng khôi phục sắc mặt lãnh trầm, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Có chuyện gì?”

Vô Ảnh nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt hắn, hành lễ rồi báo: “Gia, hôm nay đã tìm được manh mối của nhóm thích khách thứ nhất, trên người bọn chúng không có dấu hiệu gì, nhưng để giày thật dày, một số thích khách lại có hồng nê chỉ có ở xích cương.” (chắc là loại đặc sản gì đó, ta tìm k thấy T.T)

Đế giày dày là thói quen của người Bắc Yến, chủ yếu là để chống lạnh, mà đế giày dày cũng chỉ có người luôn luôn cưỡi ngựa, Bắc Yến chiến mã nổi tiếng thiên hạ, xích cương lại thuộc biên giới Tần Yến, đáp án thực rõ ràng.

Chiến Bắc Liệt bạc môi hơi hơi gợi lên, ngầm chứa một ý cười lạnh lẽo, gật đầu nói: “Hai nhóm không phải cùng một người chủ mưu, tiếp tục tra, còn có Đặng Cửu Chỉ đã mai danh ẩn tích hai mươi năm, bốn vương phải biết hắn ở nơi nào.”

Đội Vô Ảnh lĩnh mệnh rời đi, hắn xoay người đi đến phòng ngủ của Lãnh Hạ, sự hung ác nham hiểm trong mắt dần dần biến mất, thay vào đó là ý cười tràn ngập sự thỏa mãn.

Lãnh Hạ sau khi uống đơn thuốc của người áo xanh kia, độc trong người ruột cuộc đã được giải hết.

Buổi chiều Chiến Bắc Diễn cáo già kia cũng tự mình đến Liệt Vương phủ, nói là đến an ủi đệ muội nhưng thực sự là bắt vợ hồi cung, dù sao mục tiêu của đám thích khách hôm nay là Tiêu Phượng, còn để nàng rong chơi bên ngoài thì thực là nguy hiểm.

Đương nhiên là không chậm trễ, hồ ly ngàn năm Chiến Bắc Diễn lừa gạt dụ dỗ uy hiếp, hết sức cố gắng, rốt cục thì mang được Tiêu Phượng gào khóc thảm thiết, giương nanh múa vuốt, trăm ngàn lần không muốn theo về cung, lúc đi còn không quên cắp nàng một ánh mắt căm kích.

Lãnh Hạ gật đầu đáp lại, hắn tạ ơn cái gì thì hai người đều biết rõ ràng, thứ nhất lúc trước Tiêu Phượng rời cung, nàng chắc chắn biết đó là mưu kế của Chiến Bắc Diễn nhưng không vạch trần. Thứ hai, trong một tháng này chiếu cố Tiêu Phượng rất nhiều, trong đó có việc của Mạc Tuyên. Ba là hôm đó nếu không có Lãnh Hạ, Tiêu Phượng và đứa nhỏ trong bụng chỉ sợ là một thi hai mệnh.

Tiêu Phượng là bằng hữu tốt của nàng, dù không có cái cảm tạ này thì nàng chắc chắn cũng sẽ giúp, cái nàng nhận chính là cảm tạ của một trượng phu.

Lúc này, Lãnh Hạ nằm trên giường, nhìn thấy chiếc giường thật lớn bên cạnh, không khỏi khẽ thở dài một cái.

Buổi chiều sau khi Chiến Bắc Liệt rời đi, chỉ non nửa canh giờ liền ngênh ngang quay lại, nhân tiện phân phó Chu Phúc kê một chiếc giường thật lớn bên cạnh giường nàng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Bốn vương phải chiều cổ người!”

Tư thế kia, tuyệt đối là hợp tình hợp lý!

Chu Phúc ở bên cạnh thực hiện mồ hôi ướt đẫm, sai mấy tên người hầu đem giường đặt vào trong phòng, vừa làm vừa che miệng cười, cười mãi khiến nàng liên tục xoay người, xem thường.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, bước chân rất nặng, hô hấp kéo dài, mang theo hương khí nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm rửa, Chiến Bắc Liệt một thân hắc bào, y phục có phần lỏng lẻo, nhận thấy rõ hơi nước còn đọng lại trên vầng ngực rắn chắc, ánh nến làm giảm đi khí tức thiết huyết thường ngày, thay vào đó, có vài phần ẩm áp.

Lãnh Hạ đuôi lông mày khẽ nhếch, mang theo ý tứ trêu tức nhìn hắn, ý tứ là: Đại Tàn Chiến thần không mời mà đến, da mặt dày khiến kẻ khác giận sôi.

Chiến Bắc Liệt ứng mâu tròng lớn, nhưng cũng không có nửa phần ngượng ngùng: Cả Liệt vương phủ này đều là của bốn vương!

Hắn ho nhẹ một tiếng, sải bước tới trước giường Lãnh Hạ, cởi áo ngoài giống như vô tình nằm xuống, quay lưng lại, trên khuôn mặt mà nàng không nhìn thấy, dần dần vẽ nên một độ cong, sau đó bày ra một bộ dáng chạm gối ngay tức khắc sẽ ngủ, dần dần hô hấp chậm dần,....

Lãnh Hạ khoe môi gợi lên, hàn quang chợt lóe, một cước mang theo sự giận dữ, nổi trận lôi đình đá về phía trước.

Đại Tàn Chiến thần đang giả bộ ngủ trên giường, thân thể như một trái bóng, theo bản năng định ngăn lại một cước kia nhưng lại nghĩ đến thương thế của nàng, cái ý muốn đánh trả trong nháy mắt tắt ngúm, đương nhiên là trúng cả một cước kia.

“Phịch” một tiếng, Chiến Bắc Liệt bị đập xuống giường, tư thế rơi xuống đất cũng không tồi, chỉ bị đụng vào chân giường thôi, nghiêng răng nắm chặt hai tay.

Hắn đứng lên, khuôn mặt hung tợn tròng mắt nhìn Lãnh Hạ, cắn răng nói: “Bốn vương thay người thử xem giường này yếu không thôi.”

Lãnh Hạ bĩu môi, thản nhiên khiêu khích: “Không nhọc đại giá.”

Hai người mâu quang bắn thẳng tới đối phương, không ai nhường ai, kích đấu một trận hồi lâu, Chiến Bắc Liệt nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, vỗ vỗ y bào, đi nhanh tới giường bên cạnh, nói: “Thấy người có thương tích trong người, bốn vương nhường người.”

Một khắc sau liền âm thầm phi nhỏ, xứng đáng, nhường mẫu sư tử!

Lãnh Hạ khoe môi không tự giác giương lên, cũng từ từ nằm xuống.

Hai người đều nằm trên giường trầm mặc không nói gì, bốn phía một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên chỉ có một hai tiếng ve kêu, Chiến Bắc Liệt lúc này làm sao ngủ được, lẩn qua lẩn lại giống như con rắn, chân giường bị hắn lẩn lộn, thi thoảng lại kêu ra tiếng, tăng thêm vài phần bức bối.

Hồi lâu sau, Chiến Bắc Liệt trở mình, nhìn thấy Lãnh Hạ vẫn đang nhắm mắt, trong đầu nghĩ đến cái hôn môi ngày đó, khoe miệng không tự giác nhếch lên.

Sau khi hồi tưởng, đột nhiên, cảm thấy một cảm giác nổi da gà,.....

Lãnh Hạ không biết mở mắt từ khi nào, cặp phượng mâu lạnh lẽo liếc hắn, ý tứ tràn ngập cảnh cáo.

Chết tiệt phản ứng nhanh thật. Chiến Bắc Liệt vội ho một tiếng, thanh âm trầm thấp, lại có chút khàn khàn vang lên: “Ngủ! Nếu không ta liền qua đó!”

Lãnh Hạ phượng mâu hơi hơi nheo lại, không thêm để ý tới lời nói uy hiếp không có tỷ trọng lương kia dù chỉ một chút, lưỡi biếng mở miệng: “Hổ giấy!”

Mẫu sư tử này, chẳng qua trên người người có thương tích, nếu không bốn vương tử hình người ngay tại chỗ! Chiến Bắc Liệt chán nản, buồn phiền nện xuống giường, nghiêng răng nói ra một câu: “Người là Vương phi của bốn vương.”

Lãnh Hạ đương nhiên biết hắn muốn nói cái gì, chính là hai người từ khi đại hôn còn chưa động phòng, ngay cả áp lực của hắn khi mình bị thương nàng đều biết, là một người hiện đại, nếu nói đến bây giờ còn không biết cảm giác của hắn với mình, thực sự là buồn cười, nhưng nàng có cái lý để kiên trì.

Mím cười, lời nói mang theo vài phần cuồng vọng, ngạo nghễ: “Chờ người thành nam nhân của ta!”

Chiến Bắc Liệt cánh môi mang theo ý cười, đây là những lời nàng từng nói trong đêm đại hôn ngày đó, khi đó hẳn cũng không để ý, lúc này nghe lại, trong lòng có vài phần hơi hơi xúc động, vài phần bối rối, vài phần khát vọng.....

Hai người không hề nói chuyện, lẳng lặng nằm trên giường, hàng vạn hàng nghìn tâm sự dần dần tuôn trào. Ánh trăng xuyên qua chấn song cửa sổ, ánh bạc chiếu sáng khắp mặt đất, một đêm yên tĩnh.

53. Q.1 - Chương 53: Quả Nhiên Có Chút Khác Biệt

Mới sáng sớm, đã nghe thanh âm y bào vung lên truyền tới, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng mở mắt, trong mắt rất trấn tĩnh, tầm mắt sắc nhọn bắn về phía ngoài phòng.

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Người áo xanh thản nhiên đứng trước cửa, thần sắc trên mặt không có chút thay đổi, không có nửa phần xấu hổ do vào khuê phòng nữ tử, vô cùng thản nhiên.

Lãnh Hạ thân là sát thủ, đã hình thành thói quen, luôn luôn cảnh giác, ngay cả buổi tối cũng không cởi áo trong, để còn tiện ứng phó với thích khách, hơn nữa là người hiện đại, không có khái niệm phân phòng nam nữ nên đối với việc hần tự tiện đến vào sáng sớm cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh không có bình tĩnh như vậy, khuôn mặt tuần tú nhất thời đen hoàn toàn, khuê phòng của mẫu sư tử, lão tử cũng mới được tới có vài lần, hôm qua giải độc thì không nói, hôm nay người còn tới nữa.

Người áo xanh giống như cảm nhận được địch ý của hắn, nghiêng đầu nhìn, trong mắt một mảnh mờ mịt, có lẽ là vấn đề này đã làm khó hắn, lông mày hung hăng nhíu lại.

Hồi lâu sau, hắn thu về tầm mắt, đặt hòm thuốc lên bàn, lấy vải xô ra, chậm rãi quay đầu nhìn Lãnh Hạ: “Đổi thuốc.”

Mây liễu giương lên, Lãnh Hạ lộ ra một biểu tình hứng thú, người này thật sự là rất khác biệt, có thể nói, hẳn cũng không phân biệt phòng nam hay nữ, cũng không có ý định phân biệt, không gõ cửa là vì —— không hiểu tại sao phải gõ cửa.

Chiến Bắc Liệt cũng đã hiểu rất rõ ràng.....tiểu tử này.....là một tên ngốc! Ứng mâu hơi hơi nheo lại, tiếng nói thâm trầm vang lên: “Các hạ là Mộ Nhị?”

Lần này người áo xanh không chần chờ, ngay lập tức gật đầu.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc mắt một cái, quả nhiên là thần y Mộ Nhị, từ lúc hắn xuất hiện, hai người đã đoán được, nhưng sau khi tiếp xúc không khỏi than thầm, người như vậy cũng có thể trở thành thần y, không thể không nói là một kỳ tích.

Chiến Bắc Liệt tiếp tục hỏi: “Các hạ tới đây làm gì?”

Mộ Nhị tự hỏi hồi lâu, liền chuyển mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, trong mắt truyền ra một ánh mắt khinh bỉ, không phải các ngươi bảo ta tới sao?

Chiến Bắc Liệt nhất thời nghẹn lời, trên mặt luân chuyển sắc màu thật đẹp mắt, không nói chuyện vô ích với hắn nữa, trực tiếp đi vào trọng tâm: “Chất khôi, các hạ có thể giải chứ?”

Đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ nghe tên độc dược mà quan viên trúng, ngạc nhiên nói: “Độc gì?”

Là người trong hoàng thất mà không biết ‘chất khôi’ sao? Chiến Bắc Liệt kinh ngạc nhìn nàng, giải thích: “Là bí dược của Hoàng thất Đông Sở, vô sắc vô vị, sau khi trúng độc không có dấu hiệu, nếu không bắt mạch chẩn đoán bệnh mà nhìn sắc mặt thì sẽ không biết là trúng độc. Cứ ba tháng phải dùng giải được, nếu không dùng, nửa tháng sau lập tức quy thiên.”

Lần này, Mộ Nhị không trả lời mà chuyển tầm mắt về phía Lãnh Hạ, ánh mắt vẫn trống rỗng như trước, nhưng ẩn chứa ý tứ rõ ràng: người nói xem?

Nhất thời, Chiến Bắc Liệt khí tức trở nên vô cùng âm trầm, đỉnh đầu bốc khói, nghiêng răng ken két, người một người không có đầu óc nhưng lại muốn đoạt tức phụ của lão tử.

Lãnh Hạ mày liễu cũng giương lên, trong trí nhớ còn sót lại của khối thân thể này không có người này, hơn nữa Mộ Dung Lãnh Hạ là một công chúa trong thâm cung, không thể biết hần. Nhưng nếu mục tiêu của hần không phải Mộ Dung Lãnh Hạ, vậy không lẽ là mình?

Mộ Nhị đột nhiên xuất hiện, cũng thực trùng hợp, khiến nàng cảm thấy một cái gì đó thực thần bí.....

Lãnh Hạ bật cười lắc đầu, dù sao đi nữa, thân là sát thủ chi vương, trong từ điển không hề có từ ‘sợ’!

Lãnh Hạ nhìn về phía Mộ Nhị, hần tựa như không có chút cảm giác với sát khí của Chiến Bắc Liệt, ánh mắt vẫn dừng ở người nàng, giống như đang đợi câu trả lời của nàng. Nàng gật gật đầu, cười nói: “Thỉnh các hạ ra tay tương trợ.”

Ánh mắt dừng ở trên người Lãnh Hạ dần dần thu lại, Mộ Nhị không nhanh không chậm gật gật đầu.

Chiến Bắc Liệt âm thầm suy tư, với tính cách mẫu sư tử, nàng tuyệt đối không nói dối, nàng thực sự là lần đầu gặp Mộ Nhị, vậy thì tại sao hần lại nghe theo lời nàng? Nhưng dù thế nào cũng đã giúp mình một đại ân, việc này hần nhớ kỹ.

Đang nghĩ ngợi, thanh âm khô khốc của Mộ Nhị lại vang lên: “Đổi thuốc.”

Chiến Bắc Liệt thu hồi suy nghĩ, đi đến trước bàn, chuẩn bị nhận lấy vải xô trong tay Mộ Nhị, đổi thuốc cho tức phụ, lão tử không nhường ai.

Tay áo chợt phát lên, Mộ Nhị lui về sau vài bước, đầu nghiêng sang, ánh mắt hoang mang.

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt, cố gắng trấn an cơn tức, tức giận cái tên ngốc kia, tuyệt đối là không có việc gì lại đi tìm việc, lần thứ hai truyền đến một ánh mắt rộng lượng, thanh âm tự giác mang theo vài phần thương hại, khó mà tốt tính giải thích: “Ta đổi thuốc.”

Mộ Nhị chớp chớp mắt, tự hỏi một chút, ánh mắt từ mê man chuyển thành chấp nhất, không chút do dự lắc lắc đầu, lời ít mà ý nhiều: “Không!”

Chiến Bắc Liệt sắc mặt xanh mét, giận dữ nói: “Ta là phu quân của nàng.”

Mộ Nhị hình như hiểu được ý tứ của Chiến Bắc Liệt, lần này không hề hoang mang, kiên định nhìn chăm chăm mảnh vải trong tay, ý tứ thực rõ ràng: ta là thầy thuốc.

Người con mẹ nó ngốc như vậy, cũng trở thành thần y được!

Chiến Bắc Liệt không nói nhiều lời vô ích, xuất ra một kích, đoạt lấy vải, Mộ Nhị phản kích, đoạt lại mảnh vải.

Chiến Bắc Liệt muốn đoạt, Mộ Nhị lại nắm chắc không buông, tay một chưởng, chân một kích, hai người hai tay người tới ta đi, lấy mảnh vải làm trung tâm giao chiến.

“Xoẹt ——!”

Nghênh Tuyết vừa bước vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Chiến Bắc Liệt ửng mầu híp lại, Mộ Nhị chau mày, hai người yên lặng không nói gì đứng đối lập nhau, sợi bông bay đầy trời, giống như tiên nữ rải hoa, rơi đầy đầu hai người.

Lãnh Hạ lạnh lùng, ánh mắt đảo qua hai người, phân phó nói: “Nghênh Tuyết, đổi thuốc cho ta.”

“Dạ!” Nghênh Tuyết trở mắt hồi lâu, không chịu được cái khí lạnh ở cạnh hai người kia, chạy tới bên bàn, lấy ra một miếng vải khác trong hòm thuốc, nhỏ giọng than thở: “Không lẽ mảnh kia rất đặc biệt sao?”

Chiến Bắc Liệt nhất thời ghen hờn, chán nản nhìn chăm chăm sợi bông dưới đất, tay áo vung lên, sải bước đi ra ngoài.

Mộ Nhị cúi đầu nhìn sợi bông đầy đất, không nhìn được mà biểu tình trở nên vắn vẹo, mũi chân điểm nhẹ, cả người lao ra ngoài.

Lãnh Hạ hơi hơi thở dài, tên thực ra rất có thâm ý, Mộ Nhị, quả nhiên có chút khác người.

Đội Nghênh tuyết đổi thuốc cẩn thận xong, vừa lúc tới giờ ăn sáng, từng món từng món được bưng lên, tỏa ra hương thơm ngát, Lãnh Hạ đơn giản dùng bữa, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía ngoài uyển, phân phó Nghênh Tuyết: “Gọi mọi người ở phòng bếp tới, nếu có người hỏi, nói những người mấy ngày trước hầu hạ Hoàng hậu, ta luận công ban thưởng.”

Nghênh Tuyết vâng lời lập tức đi ngay, mặc dù không hiểu nhưng cũng biết không nên hỏi những điều mình không nên hỏi, Vương phi phân phó thì nghe theo là được rồi.

Non nửa khắc sau, tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Một bóng người chạy vội vào phòng, tóc tai bù xù, thân mình chật vật, nhưng trong mắt vụt sáng, lộ vẻ mừng như điên khi nhìn thấy hy vọng sống.

Theo ý kiến các nàng thì những chương dài ta sẽ làm hết rồi mới post nên có lẽ sẽ phải chờ một thời gian dài đây..... Thông cảm cho ta nhé các tình yêu! ^^

Lời tác giả:

Nội dung phía sau đại khái là:

1. Kế hoạch theo đuổi tức phụ của Chiến Bắc Liệt, nói xem, thành công không?
2. Ngũ quốc đại điển, Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ và Đông Phương Nhuận có va chạm ra sao? Thần y Mộ Nhị vì sao lại tới đúng lúc như vậy?
3. Còn có, chuyện xưa của Hoàng thượng và Hoàng hậu là như thế nào, tiểu thái tử ra sao?
4. Sẽ xảy ra chiến tranh, Lãnh Hạ bộc lộ cường thế của nàng,....

.....

Cuối cùng, bất kỳ bằng hữu nào có thể cùng ta tiếp tục hay không, thực tình cảm tạ các vị vẫn ủng hộ tới nay, cảm ơn!

Chúc tất cả toàn gia đầm ấm, bốn mùa bình an.

Cúi đầu.....

54. Q.1 - Chương 54

Một bóng người chạy vội vào phòng, tóc tai bù xù, thân mình chật vật, trong mắt vụt sáng, lộ vẻ mừng như điên khi nhìn thấy hy vọng sống.

Người vừa tới bổ nhào vào bên chân Lãnh Hạ, thê lương kêu rên: “Nghĩa mẫu a!”

Lãnh Hạ dịch chân, né cái thế ‘hỗ dối’ của hắn, khiêu mi nói: “Lý công tử kêu gì thế?”

‘Hỗ dối’ chính là Lý Tuấn ngày đó bị Cuồng Phong ba người lôi đi, hắn ngẩng đầu lên lộ rõ gương mặt gầy gò, lệ rơi đầy mặt gào khóc: “Nghĩa mẫu a, người không thể không quản con a!”

Lý Tuấn bây giờ làm sao còn nửa phần khiêu ngạo ở sông bạc lúc trước, bộ dáng này hoàn toàn là của một tiểu thê tử đang chịu ủy khuất, Lãnh Hạ nhếch môi, ẩn chứa một chút ý cười không lường được, lấy ác chế ác, ba người kia thật có năng lực.

Đang nghĩ ngợi, Cuồng Phong ba người từ đầu hạ xuống, véo tai hắn, hung tợn quát: “Người, tiểu tử này, ba ngày rồi còn chưa lau sạch gian nhà trên, vừa mới buông lỏng người một chút, lại dám đến quấy rầy tiểu vương phi!”

Lý Tuấn nhất thời run lên, đang muốn há miệng gào khóc, Lôi Minh túm lấy gáy hắn, trừng mắt, trách mắng: “Hôm nay ngươi thực can đảm a! Bát đĩa người chưa rửa, quần áo chưa giặt. Tay chân thực vụng về, còn quét rác, nấu nước, chẻ củi, rửa nhà vệ sinh,..... ngươi định bao giờ mới làm hả?”

Nói xong, lập tức chân chó cười với Lãnh Hạ nói: “Vương phi yên tâm, thuộc hạ lập tức lôi hắn đi.”

Thiểm Điện bước tới phía trước nắm đầu hắn, cam đoan nói: “Tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo!”

Lãnh Hạ thản nhiên khoanh tay trước ngực, phượng mâu liếc nhìn Lý Tuấn bộ dạng vô cùng đáng thương, gật gật đầu: “Làm không tồi.”

Ba người thấy nàng sắc mặt bình thường, không nổi giận, đồng loạt đứng nghiêm, cao giọng hô: “Vì Vương phi phục vụ!”

Dứt lời liền không hẹn mà cùng nhau hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tuấn, đây là nhiệm vụ đầu tiên thân tượng giao phó, tiểu tử nhà người suýt thì gây rắc rối cho chúng ta, quay về xem người có chịu được trừng phạt không, hừ! Túm chặt lấy vật áo hắn, cả bốn nháy mắt biến mất dạng.

“Nghĩa mẫu a.....” Bên ngoài Thanh Hoan uyển, giọng Lý Tuấn run run kêu rên. Lãnh Hạ lắc đầu, chuyển hướng nhìn một đồng người trước mắt, đầu bếp, bà vú, nha hoàn, gã sai vặt, tổng cộng khoảng ba bốn mươi người, đều lo lắng, bất an, đang đứng cúi đầu.

Tầm mắt sắc bén đảo qua một lượt, đảo qua trên người gã sai vặt áo xanh, gã sai vặt kia gầy gò, đen đúa, đôi mắt nhỏ dài, nhắm hờ lại như đang muốn giấu đi suy nghĩ trong lòng mình. Lãnh Hạ khẽ cười, thu hồi tầm mắt, ngoài mặt nói với mọi người: “Nhiều ngày nay trong Vương phủ bận rộn, phòng bếp vất vả rồi.”

Mọi người nhất thời kinh ngạc đồng thanh hô ‘Không dám không dám’ đợi đến lúc không ai nói gì nữa, Lãnh Hạ lại tiếp tục: “Vài ngày trước, Hoàng hậu nương nương ở đây, nàng cực kỳ vừa lòng với các món ăn do phòng bếp làm, hôm qua bản cung bị chút vết thương nhỏ, đồ ăn hôm nay liền loãng, nhạt, dễ tiêu, các người thật ra rất có tâm, đáng được thưởng.”

Nghênh Tuyết hiểu ý, lập tức lấy ra tiền lì xì đã chuẩn bị, phong bao lì xì căng phồng, mọi người liền vô cùng vui vẻ, sắc mặt vui mừng, ai cũng hồng hào, vui sướng.

Chỉ có gã sai vặt áo xanh kia, hành động, vẻ mặt tuy rằng giống mọi người, nhưng trong mắt không có lấy nửa phần vui sướng.

Tiền lì xì dần dần phát hết ọi người, đợi bọn họ tạ ơn xong, Lãnh Hạ khoát tay cho bọn họ rời đi, mấy chục người mặt tươi như hoa đi về làm việc.

Lãnh Hạ chuyển ánh mắt nhìn gã sai vặt áo xanh, khóe môi lại gợi lên, suy đoán trong lòng nay đã được chứng thực, con cá này, trước hết cứ cho nó dạo chơi đi.

Liệt vương phủ, thư phòng.

Hắc bào tùy ý khoác trên người, quanh thân ngập tràn mùi hương tẩm rửa, Chiến Bắc Liệt ngồi sau chiếc bàn lớn, nhìn thủ hạ trước mặt hỏi: “Có manh mối?”

Chung Thương cung kính bẩm báo: “Gia, Chung Mặc truyền tin tới, xác nhận Đặng Cửu Chỉ đã chết từ mười năm trước, chết ở một thôn bình thường tại biên giới Đông Sở, cái chết không có gì khả nghi, nghe nói hắn trước khi chết đã cưới vợ, có một người con, không rõ tung tích.”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, nói như vậy, chiếc Liên hoàn tử mẫu kia, khả năng bị người con kia mang đi là rất cao, có phải chính là người mặc hắc bào trên đỉnh núi hay không thì chưa thể chắc chắn.

Tiếp tục hỏi: “Từ thi thể của nhóm thích khách thứ hai có phát hiện được gì không?”

Chung Thương khóe miệng chợt co quắp, Mục Thiên Mục Dương đồng loạt nuốt vào một ngụm nước miếng.

Ba người âm thầm liếc nhìn nhau: gia a, người cũng nên để lại một người sống a!

Nhớ tới thời điểm đi tìm manh mối, trong rừng không có lấy một thi thể còn nguyên vẹn, đều bị Vương gia cắt ra từng khúc trong lúc tức giận, từng khúc thi thể như thế kia thì còn phát hiện được cái gì đây?

Đương nhiên lời này chỉ có thể nói trong lòng, tất cả mọi chuyện liên quan tới tiểu Vương phi, gia đều không thể bình tĩnh, huống chi là nàng bị trọng thương do tên độc.

Chung Thương rất nhanh suy nghĩ, chọn lựa từ ngữ, trả lời: “Không phát hiện được gì từ thi thể thích khách nhưng ở chỗ của người mặc hắc bào phát hiện một chút dấu vết, ở sườn núi tìm được một mũi tên, có dính máu đen do bị nhiễm độc, còn có chút vụn vải màu đen, hẳn là kẻ kia bị Vương gia phản kích, mũi tên xuyên qua cả xương cốt nên rơi xuống sườn núi.....”

Mục Thiên bổ sung nói: “Thuộc hạ đã điều tra rõ, vải vóc là của Đại Tần, cung tên cũng là Đại Tần chế tạo, chắc hẳn đã chuẩn bị vẹn toàn, đây cũng là nguyên nhân thuộc hạ cho rằng hai nhóm thích khách không phải là cùng một nhóm, thích khách Bắc Yến rõ ràng là ngày đêm thần tốc, vội vàng tới, nên mới để lại nhiều sơ hở như vậy.”

Mục Dương nhìn Chiến Bắc Liệt nhăn mày, trầm nghĩ không tốt, hai kẻ không có đầu óc, biết rõ Vương gia nóng lòng điều tra rõ hung thủ ám sát tiểu Vương phi còn nói đông nói tây, toàn thứ vô dụng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, vội vàng bẩm báo manh mối máu chốt: “Gia, chúng thuộc hạ phát hiện vấn đề ở máu độc trên mũi tên kia, độc tố kia không chỉ giống hết loại độc Vương phi trúng, còn có một loại độc do Hoàng thất Đông Sở sử dụng để khống chế thuộc hạ, giống hết với độc trên người đám thích khách ám sát trên đường vào cung.....” Còn chưa nói xong, đột nhiên ngừng lại.

Mục Dương cảm thấy nhiệt độ trong phòng thấp xuống đến mức thảm hại, khí tức xung quanh Vương gia trong nháy mắt biến đổi, thanh âm âm trầm vang lên: “Bổn vương không biết, từ khi nào trong Liệt vương phủ lại có người am hiểu độc như vậy?”

Không đợi Mục Dương trả lời, Mục Thiên tiến lên giải thích: “Vương gia, chúng thuộc hạ phải đi hỏi thần y Mộ Nhị, Mộ công tử y độc song tuyệt, thiên hạ đều biết, nhưng không ngờ Mộ công tử chỉ liếc mắt một cái đã biết rõ ràng.....”

” Khụ!”

” Khụ khụ! “

Chung Thương và Mục Dương đồng thời ho khan, cuối cùng cũng ngắt được lời có chứa ý vị sùng bái của Mục Thiên, người là đồ đại ngốc, cái này có thể nói ra sao?

Chưa từng nghe ‘hề tình địch là khinh’ sao?

Nhìn gia đen mặt kia, xem thân thể gia đang cố kiềm chế kia, xem gia nắm chặt tay kia, chỉ còn thiếu lao ra sống mái với Mộ Nhị thôi!

Ba người trộm nhìn sắc mặt Vỹông gia, thấy hắn bực bội phát phát tay, nhất thời như được đại xá, thoát cái đã không thấy bóng người, đợi bọn họ đi rồi, Chiến Bắc Liệt mày kiếm nhíu lại thành một đường trên mặt, kẻ lỗ mãng kia, sẽ không muốn đoạt thê với lão tử đi.....

Lãnh Hạ không biết đã nhiều ngày nay Chiến Bắc Liệt bị làm sao, chỉ cần chỗ nào có Mộ Nhị, chỗ đấy sẽ có hắn.

Độc của quan viên đã được giải, sắp tới sẽ là ngũ quốc đại điển, hắn không tới quân doanh cũng không vào triều, quân vụ, chính vụ đều mang đến thư phòng xử lý, bất cứ lúc nào, chỗ nào, chỉ cần Mộ Nhị xuất hiện ở xung quanh nàng trong vòng mười thước, Chiến Bắc Liệt như một trận cuồng phong lao tới từ thư phòng.

Như bây giờ, Mộ Nhị mặt không đổi sắc bắt mạch cho nàng, Chiến Bắc Liệt ngồi bên cạnh, một đôi ưng mâu như đèn pha nhìn chăm chăm Mộ Nhị.

Lát sau, Mộ Nhị thu hồi ngón tay thon dài đang đặt ở cổ tay Lãnh Hạ, bạc môi khẽ mở, phun ra hai chữ: “Không ngại.”

Lãnh Hạ vốn rèn luyện cơ thể tốt nên rất khỏe mạnh, hơn nữa mấy ngày nay đều nằm trên giường tĩnh dưỡng, thương thế đã từ từ khôi phục.

Thấy nàng gật đầu tạ ơn Mộ Nhị, Chiến Bắc Liệt lập tức cảnh giác neho mắt lại, ngữ điệu thâm trầm mang mùi dấm chua sắc sủa, kiên quyết bảo vệ chủ quyền: “Ôn cứu giúp của thần y, bổn vương thay nội tử đa tạ.”

Lời này chủ yếu muốn nói người chạy đi đâu thì chạy đi, mẫu sư tử này đã có chủ.

Nội tử.....

Lãnh Hạ đang cầm chén thuốc Nghênh Tuyết bưng lên, nghe vậy thì cánh tay nhất thời run rẩy, Mộ Nhị hiển nhiên là không hiểu hàm nghĩa thâm trong đó, vẩy vẩy tay với Chiến Bắc Liệt, thái độ kia muốn bao nhiêu chân thành có bấy nhiêu chân thành.

Ngay tại thời điểm Chiến Bắc Liệt cảm thán ‘Kẻ lỗ mãng kia cũng thực thức thời’, Mộ Nhị nhú nhú mày, ánh mắt chuyển qua trên người Lãnh Hạ, thông thả nói ra một câu dài nhất từ hôm hân tới đến giờ.

” Nội tử, còn có chuyện gì cần ta hỗ trợ?”

“Phụt!” Lãnh Hạ nhin không được phun ra một ngụm nước thuốc, khoe miệng co rút trả lời: “Không.....” Không có việc gì.

Mộ Nhị thở phào, giống như trút được gánh nặng, con người trong veo, thanh lãnh, không nhiễm một chút bụi trần, ai nhìn cũng có thể hiểu hân là người không hiểu chuyện. Nhưng ‘ai’ này tuyệt không bao gồm Chiến Bắc Liệt đang ăn dấm chua..... Nội tử!

Con mẹ nó kẻ lỗ mãng kia, quả nhiên là muốn đoạt thê của lão tử. Hôm nay bổn vương liền cùng người nghiên cứu ý nghĩa đời người.....

Bên ngoài Thanh Hoan uyển.

Một thiếu niên lưng đeo tay nải mở to mắt nhìn cảnh sân uyển bị tàn phá nặng nề, miệng mở to, bộ dáng mơ hồ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lúc này mặt uyển lồi lõm, nhấp nhô, ở trên tường không biết từ đâu xuất hiện một lỗ hổng lớn, nóc nhà đôi chỗ bay mất vài mảnh, nhiều viên ngói vỡ nát, run rẩy cuốn theo chiều gió.

Thiếu niên ‘ực’ một tiếng nuốt một ngụm nước miếng, cha mẹ ơi, cái này so với tận thế còn khủng bố hơn!

Lại nhìn lên trời, hai bóng dáng người tới ta đi, người một quyền, ta một cước, lấy hai người làm trung tâm, xung quanh là một trận gió lốc gào thét xoay vần, từng dòng khí mang theo nội lực mạnh mẽ nhanh chóng lan rộng..... dòng khí?

Dòng khí!

Thiếu niên hoảng sợ co chân bỏ chạy, một lực mãnh liệt đột nhiên đánh úp lại từ phía sau, cả người bị đánh bay ra phía trước, mặt mày xám xịt bị đánh bay tới góc tường, gạch ngói vụn như bông tuyết rơi xuống, toàn bộ nện xuống đầu hân.

Thiếu niên nhật lên một mảnh gạch ngói vụn, xoa đầu khóc không ra nước mắt: “Ngẩng cũng không chuẩn như vậy a!”

“Lâm Thanh, lại đây!” Một thanh âm lén lút vang lên từ xa xa, Thiểm Điện đang tránh dưới hiên, vẩy vẩy tay gọi hân.

Thiếu niên này chính là Lâm Thanh đã hoàn thành xong một tháng huấn luyện địa ngục, hân nhanh chóng lao tới chỗ Thiểm Điện, trên đường đi còn phải ngăn cản, phòng ngừa những vật thể lạ tự nhiên bắn tới, vượt mọi chông gai anh dũng vô địch đến nơi an toàn.

Cường Phong vô cùng trượng nghĩa đưa cho hân một cái vung nôi, rồi gõ vào cái vung trên đầu mình, ý bảo: đội lên.

Nhân gian đều có tình cảm chân thành a! Lâm Thanh lệ rơi đầy mặt nhận lấy, rụt cổ lại, né tránh một tảng đá bay tới, co quắp hỏi: “Ai gây ra vậy?”

Thiểm Điện nắm chặt hai tay, ngưỡng mộ, sùng kính đáp: “Nghiên cứu ý nghĩa cuộc đời.”

Lôi Minh hai mắt tỏa sáng, kích động đáp: “Dọn sạch chướng ngại vật trên con đường hạnh phúc.”

Cuồng Phong núp dưới cái vung nhếch miệng, cộc lốc đáp: “Luận võ..., người.”

Khóe miệng co rút, Lâm Thanh nhìn hai bóng dáng đang chiến đấu kịch liệt trên không trung, Chiến thần và Thần y, quả nhiên chúng ta – những kẻ phạm phu tục tử không thể hiểu được.

Mấy người bọn họ vừa ngồi thủ sẵn vung nổi thanh thoi xem cuộc chiến, vừa trầm nghĩ, đi theo tiểu Vương phi thực nhân nhà a, không có việc gì làm không nói, còn có thể xem cao thủ so chiêu.

Nhìn tư thế gia và thần y giao tranh kìa, rất suýt!

Hai chưởng đánh vào nhau, nổ giữa không trung, một trận gió thổi ra tứ phía, khí tức sắc như dao a, mắt thấy sắp cắt đứt người mình, bốn người không ai bảo ai mà cùng phi thân về bốn hướng, trong lòng còn rất sợ hãi vỗ vỗ ngực, ừ, nhân nhà thì nhân nhà, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, đang định mở miệng nói chuyện, liền thấy Lãnh Hạ thần nhiên đi ra, bạch y bay phấp phới trong gió, trắng muốt như tuyết, không vương chút bụi trần, đi lại có vẻ cực kỳ thông thả, như đám mây lững lờ trôi nhưng trong nháy mắt đã tới gần đây.

Đánh giá Lâm Thanh một thoáng không gặp, không nói hai lời lập tức ra chiêu, Lâm Thanh kinh hãi rút lui về phía sau, vừa tránh được một chưởng phía dưới, còn chưa hoàn hồn đã bị nàng nắm lấy yết hầu.

Lãnh Hạ thu thế, khẽ gật đầu: “Cũng không tệ lắm, đi theo ta.”

Lâm Thanh thở phào, cuối cùng cũng không khiến cô nương thất vọng, huấn luyện một thoáng ít nhất cũng tránh được một chiêu của cô nương.

Lãnh Hạ đi thẳng ra phía ngoài, cũng không nhìn hai người vì nàng mà đánh nhau đến khói lửa mịt mù, vừa đi vừa phân phó Cuồng Phong ba người: “Lúc ta trở về, phục hồi nguyên trạng.”

Ba người nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, đồng loạt nhìn trời, vừa rồi kẻ nào nói là nhân nhà?

Lãnh Hạ thu hồi lại vũ khí rồi mang Lâm Thanh đi về phía biệt viện phía Tây.

Lúc này vũ khí kia được đeo trên cổ tay nàng, nhìn qua giống như phục trang bình thường thôi, không thu hút chú ý chút nào.

Lâm Thanh trộm ngắm cổ tay nàng, đột nhiên, một tầm mắt rét lạnh đảo qua, cơ thể nhất thời cứng ngắc, bày ra một bộ dáng ‘ta cái gì cũng không biết’

Nói đùa sao, hắn còn chưa quên lúc trước vì sao đi theo cô nương, thủ đoạn không có bừa hăn nhất chỉ có càng bừa hăn đã khắc sâu vào trong xương cốt, lẽ như cô nương mất hứng, coi hắn như cây lúa, cắt một cái thì sao?

Còn chưa tới gần biệt viện đã có thể nghe được thanh âm chạy bộ và tiếng hét lớn rất có lực, đây là đã qua huấn luyện tốt.

Lâm Thanh nghi hoặc xoa xoa cằm, một thoáng qua hắn ở quân doanh, coi như cũng biết chút ít, không nhận được hỏi: “Cô nương, những người này không giống như là binh lính mất chỉ huy, lời hô nghe thực có quý tộc.”

Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, khóe môi khẽ nhếch, thần nhiên bước tới phía trước.

Tốt lắm, bị bắt ở lại biệt viện một thoáng, tự sinh tự diệt, ý chí chiến đấu vẫn như cũ sục sôi, sĩ khí còn tăng vọt, những người này chính là thế lực đầu tiên nàng cần.

Lúc này trong biệt viện, bốn trăm thị vệ chạy liên tục không nghỉ xung quanh võ trường, mồ hôi túa ra ướt đầm cả người,

Đột nhiên, một gã hán tử chợt dừng chân, giơ cánh tay lên, ý bảo những người phía sau dừng lại.

Bốn trăm người đồng loạt dừng bước, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía cầu thang.

Một cô gái bạch y thướt tha bước tới, khuôn mặt đẹp như vẽ, sắc mặt lãnh liệt, tay áo bay bay thân ra khí độ nghiêm nghị, tựa như tiên nữ đạp hoa bước đến, dưới chân từng bước từng bước nở hoa sen.

Mọi người không khỏi sửng sốt, An Bình công chúa bọn họ đều biết, trên đường hòa thân không ít người đã tiếp xúc với nàng, nhất gan khúm núm, nếu không cũng không bị gán danh phế vật mười lăm năm trời, sao có thể có phong thái nhường này?

Hán tử to lớn tuy rằng cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không thất lễ, cau mày thi lễ: “Thuộc hạ là thống lĩnh thị vệ Trì Hổ, tham kiến công chúa.”

Trì Hổ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, dáng người cao lớn, làn da ngăm đen, chính là người đứng đầu Lân Hạ thấy đêm hôm đó.

Lân Hạ khẽ gật đầu, gọi nàng là công chúa chứ không phải Vương phi, đây không phải là xưng hô thích hợp, chính là nhắc nhở thân phận chính mình, khéo môi khẽ nhếch: “Sau này các người có dự định gì không?”

Trì Hổ đứng dậy, cúi đầu đáp: “Thuộc hạ đi theo công chúa tới Đại Tần, đương nhiên là đi theo người.”

Lân Hạ nhìn Trì Hổ, mỗi câu mỗi chữ đều nhắc nhở thân phận của nàng, tâm tư kín đáo nhìn khác xa vẻ bề ngoài, lát sau, nàng chậm rãi nói: “Người nên gọi ta là Vương phi.”

Lời vừa nói ra, không ít thị vệ ngẩng đầu lên, ánh mắt phần nộ nhìn nàng, ánh mắt như dao kia rõ ràng lên án nàng bội nghĩa.

Nàng thản nhiên, mặc kệ ánh mắt mọi người, tựa như không hiểu, tiếp tục quăng một quả bom: “Các người là thị vệ sính lễ tới Đại Tần, cũng không còn là người Tây Vệ.”

Trong bốn trăm người nổi lên những đợt nghị luận nhỏ, một người thiếu kiên nhẫn bước lên cao giọng quát: “Công chúa, người còn nhớ Thái tử điện hạ sao?”

Lân Hạ tìm vị trí người vừa lên tiếng, một thanh niên hoảng hai mươi tuổi, nhìn qua rất khí khái, là người nàng đã thấy lần trước, Tề Thịnh.

Những ánh mắt hằn trợn ngập tức giận, Lân Hạ một chữ một chữ phun ra: “Ta không nhớ rõ.”

Đám người nhất thời sôi trào, bốn trăm ánh mắt bắn về phía Lân Hạ, trong mắt ẩn chứa kinh sợ và căm thù, Tề Thịnh hai mắt đỏ bừng định xông lên bị người bên cạnh giữ chặt, người nọ Lân Hạ cũng nhớ rõ, là nam tử trung niên mặt chữ điền, Chu Trọng.

Nàng rất có hứng thú nhìn hẩn túm lấy Tề Thịnh, miệng nhin không được khuyên nhủ: “Đừng xúc động!”

Chu Trọng nghi hoặc nhìn Lân Hạ, hai người ánh mắt giao nhau trong chốc lát, thân thể run lên, đây là ánh mắt gì, lãnh liệt khiếp người, người như vậy cũng không phải kẻ tầm thường, làm sao có thể là phế vật yếu đuối lại chất phác kia?

Lân Hạ thu hồi ánh mắt, nắm lấy tay Trì Hổ, nói: “Không cần quanh co, các người từ nay về sau đi theo ta.”

Trong đám người vang lên thanh âm cười nhạo, nhưng cũng có ít người cau mày âm thầm suy nghĩ, trong đó có Trì Hổ và Chu Trọng.

“Thù của Thái tử, ta báo!” Lân Hạ cũng không để ý tiếng cười khinh thường, chế nhạo, thanh âm lãnh liệt vang lên: “Dù ta có nhớ rõ hẩn hay không, thù này ta báo!”

Nhất thời, mọi người lặng yên không nói, sau phút trầm mặc ngắn ngủi, Tề Thịnh trào phúng nói: “Người báo? Người dựa vào đâu?”

“Tề Thịnh!” Trì Hổ và Chu Trọng đồng loạt lên tiếng, cắt ngang lời hẩn.

“Lão tử hôm nay phải nói, ai cũng đừng hòng ngăn cản ta!” Tề Thịnh chỉ vào mặt Lân Hạ, quát to: “Nói dễ nghe quá nhỉ, người dựa vào đâu mà báo thù cho Điện hạ? Chỉ bằng danh hiệu phế vật của người?”

Đúng vậy, nàng dựa vào đâu? Mọi người cười nhạo nhìn Lân Hạ.

Một phế vật hòa thân công chúa, cũng giống bọn họ bị Tây Vệ vứt bỏ, báo thù cái gì chứ?

Lân Hạ cũng không giận, Mộ Dung Lân Hạ danh hiệu phế vật quá nổi tiếng trong ngũ quốc rồi, thực sự không đáng ọi người tin tưởng, đã vậy thì áp dụng biện pháp trực tiếp nhất.

Không phục? Vậy thì đánh tới khi các người phục.

Lãnh Hạ sắc mặt lạnh lùng, tùy ý nhặt lên một nhánh cây, lạnh lùng chỉ thẳng vào đám người, cuồng vọng đến cực điểm, cùng lên!

Chỉ một động tác mà làm cho bốn trăm thị vệ mặt xanh mét, bọn họ là đội thị vệ của Thái tử Điện hạ, ai cũng đã được huấn luyện thân thủ, hiện giờ một phé vật đều không có nội lực lại muốn bọn họ cùng lên?

Một địch bốn trăm.

Đây chính là vũ nhục!

Lãnh Hạ lạnh lùng cười, phượng mâu bắn ra hàn quang: “Các người đã không quý trọng cơ hội, vậy đừng trách ta!”

Còn chưa dứt lời, phi thân bay lên, nhánh cây cầm trong tay giống như sao băng xẹt qua bốn trăm người, sát khí nhẹ nhàng dần dần bao phủ.

Bốn trăm người nhất thời có phản ứng, gươm binh khí lên ngăn cản, giống như bày thiên la địa võng chờ nàng xông tới.

Lâm Thanh căng thẳng nắm chặt tay, dù biết cô nương bư hân, nhưng hai đấm khó địch bốn tay, bốn trăm người vây đánh, cô nương chỉ có một người làm sao chống đỡ được?

Nhưng hắn không biết, Lãnh Hạ kiếp trước là sát thủ chi vương, bá chủ hắc đạo!

Nàng trưởng thành trong vùng máu, trong chém giết!

Nếu nói cái khác, Lãnh Hạ không dám kiêu ngạo nhưng giết người? Nàng mà đứng thứ hai, tuyệt không ai dám xưng thứ nhất, sát khí lạnh như băng toát ra từ trong ánh mắt, Lãnh Hạ lướt như quỷ mị, xuyên qua tầng lớp bao vây của bốn thị vệ, binh khí sáng loáng nhưng không ai có thể chạm đến nàng, nhánh cây trong tay tựa như khiêu vũ lướt qua khắp mọi nơi..... Non nửa khắc sau, Lãnh Hạ vung tay áo về phía sau, một vết sáng xẹt qua, trong chớp mắt đã đứng ngoài vòng vây của bốn trăm người.

Mà bốn trăm người đứng đối diện, trên cổ đều có vết máu, không ai không có!

Lãnh Hạ nhợt nhạt cười, bạch y tà váy bay bay, lẳng lẳng đứng, phượng mâu ẩn chứa ngọc quang, khiến người khác không dám khinh thường, ý cười cười yếu ớt bên môi, làm sao có nửa phần ngoan lệ như vừa nãy. Bốn trăm thị vệ liếc mắt nhìn nhau, hoảng sợ nhìn chăm chăm vết máu ở cổ đối phương, nếu vừa rồi trên tay công chúa có vũ khí sắc nhọn, bọn họ chẳng phải sẽ..... Thanh âm sợ hãi liên tiếp vang lên, không ai muốn nghĩ tiếp nữa, thân thủ như vậy, thủ đoạn như vậy, nếu nàng không thể báo thù cho Điện hạ, vậy ai còn có thể đây?

Bọn họ sao?

Bọn họ – một đàn chó để tang chủ sao?

“Phịch!” Thống lĩnh thị vệ Trì Hồ quỳ xuống đầu tiên, cao giọng nói: “Nguyện trung thành với chủ tử!”

“Phịch!” Mọi người ở phía sau đồng loạt quỳ xuống, lực quá mạnh làm mặt đất dường như chấn động một chút, thanh âm hò hét vang tận trời cao: “Nguyện trung thành với chủ tử!”

Lãnh Hạ sắc mặt không đổi, nhìn Tề Thịnh là người suy nhất còn đứng, lúc này hắn nắm chặt hai tay, trên mặt túa mồ hôi, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đất, biểu tình trên mặt không rõ là xấu hổ hay giận dữ.

Lãnh Hạ nhướn mày, thản nhiên nói: “Nói.”

“Người.....người.....” Tề Thịnh lắp bắp hồi lâu, rốt cục cắn răng, dậm chân một cái hỏi: “Người thực sự có thể vì Điện hạ báo thù?”

Lãnh Hạ cười ngạo nghễ, ẩn chứa cuồng vọng tỉ mỉ thiên hạ: “Ta không bao giờ nói dối, càng không nói những chuyện ta không đảm bảo làm được, ta hy vọng đây là lần cuối người nghi ngờ ta!”

Rốt cục, Tề Thịnh cũng quỳ xuống, cao giọng tuyên thệ: “”Nguyện trung thành với chủ tử!”

” Tốt lắm, từ nay về sau, ta không cần các người có khái niệm về thị phi, đúng sai, việc các người làm chỉ có phục tùng!” Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, cho bọn họ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Ta cần các người phải tuyệt đối trung tâm, tuyệt đối phục tùng!”

Ánh mắt đảo qua một lượt bốn trăm người, quan sát sắc mặt từng người xong, Lãnh Hạ hét lớn: “Người nào không làm được, bước ra, muốn đi hay ở lại, ta tuyệt không ngăn trở! Thủ hạ của Lãnh Hạ ta không có phế vật!”

Đợi lát sau không có ai bước ra khỏi hàng, Lãnh Hạ lên tiếng, thanh âm ẩn chứa sát khí lạnh thấu xương: “Đây là lựa chọn của các người, mấy tháng tới, ta sẽ nghiêm khắc huấn luyện.....” Nàng nhìn sắc mặt bốn trăm người, trong mắt sát khí tỏa ra lạnh lẽo.

“Quy định thời gian thao luyện, người nào muộn, chém!”

“Người nào bắt trễ lại đi tuyên truyền, chém!”

“Cải mệnh lệnh, chém!”

“Chém chém....chém!” những từ ngữ liên tiếp vang lên, bốn trăm người không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đứng nghiêm thẳng đứng, hơi hơi run rẩy, nhìn cô gái nhỏ bé nghiêm nghị trước mặt, không tự giác có ý sùng kính.

Lâm Thanh nhìn đám người cao to đứng phía trước, nhìn cô nương như nhìn thấy sói, kẻ thù, che miệng cười run cả người, vui thích còn chưa được bao lâu, thấy Lãnh Hạ quay đầu nhìn hẩn, thản nhiên cười nói: “Lâm Thanh, người huấn luyện cùng bọn họ.”

Lâm Thanh méo xệch miệng, ý cười trên mặt còn chưa dừng lại, tạo thành một bộ dạng vặn vẹo, quỷ dị, lệ rơi đầy mặt ngoan ngoãn bước tới đội ngũ phía trước, âm thầm phỉ nhổ, lại vụng trộm cười nữa đi, tự tìm!

Đợi hẩn đứng vào, Lãnh Hạ sắc mặt phục hồi nghiêm nghị, tiếp tục nói: “Hiện tại, bốn trăm người chia làm hai đội, mỗi đội hai trăm người, đội thứ nhất ta cần các binh sĩ có năng lực tác chiến cao, thân thủ xuất chúng, đội trưởng do Tề Thịnh đảm nhiệm; đội thứ hai ta cần có sự quan sát nhạy bén, năng lực phân tích cao, chỉ cần người ngoại trừ thân thủ, có khả năng đặc biệt, đều về đội thứ hai, đội trưởng là Chu Trọng, trung đoàn trưởng là Trì Hổ, bắt đầu!”

Chu Trọng và Tề Thịnh nghi hoặc nhìn Lãnh Hạ, kỳ quái kỳ quái, cô nương làm sao biết tên chúng ta?

Bốn trăm người ồn ào náo động, lập tức nhanh chóng xếp thành hàng, rất nhanh chia làm hai đội, chỉnh tề đứng.

Lãnh Hạ nhìn thấy Lâm Thanh đang do dự, tươi cười phân phó: “Người đi theo đội nào cũng được nhưng khảo sát cả hai đội người đều phải tham gia, nếu không là không phù hợp.”

Lâm Thanh ôm đầu kêu rên một tiếng, cô nương, hôm nay ta vừa mới trở về từ quân doanh a, cái này liệu có tính là mới ra hang hổ, lại vào hang sói không a,.....

Không nhìn bộ dáng hẩn như cha mẹ chết, Lãnh Hạ tìm tòi trong đội ngũ, sau đó dừng lại ở một người cao lớn: “Lúc này đánh nhau, người thấy ta không có vũ khí, cũng thu hồi vũ khí, thực công bằng phải không?”

Không đợi nam nhân kia đắc ý, Lãnh Hạ mảy liễu giương cao, quát to: “Trên chiến trường còn muốn nói công bằng, người nhất định là người đầu tiên mất mạng!”

Đợi người nọ suy tư hồi lâu, Lãnh Hạ chỉ tay về một người khác, hỏi: “Sau khi nhánh cây của ta xẹt qua cổ người, người liền đứng một bên, không hề công kích nữa, tại sao?”

Người nọ cao giọng trả lời: “Nếu trong tay cô nương không phải cành cây mà là lưỡi dao sắc bén, thuộc hạ đã là người chết!”

“Tốt lắm, nói nguyên tắc sao?” Lãnh Hạ mĩa mai dò xét hẩn, lạnh lùng cười nhạt, thanh âm giống như gió lạnh lãnh: “Trên chiến trường không có nguyên tắc! Muốn giữ mạng, sẽ không từ thủ đoạn âm ngoan đê tiện, chỉ cần người còn có một hơi thở, liền tìm cách khiến đối thủ chết không nhắm mắt!”

Ánh mắt lạnh như băng đảo qua mọi người, lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, các người không phân biệt thị phi đúng sai, để vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, vứt đi cái gì gọi là nguyên tắc, công bằng, nó không thể giúp các người sống sót! Ban này ai không đủ đề tiện, ai không đủ vô sỉ, ai không đủ âm ngoan, toàn bộ lĩnh phạt! Chạy quanh biệt viện năm mươi vòng, không chạy xong không được ăn cơm!”

Lời vừa dứt, bốn trăm người sắc mặt vặn vẹo, khóe miệng run rẩy chạy quanh biệt viện, rốt cuộc là thừa nhận cái dạng chủ tử gì a!

Chờ những kẻ không đủ đề tiện, không đủ vô sỉ, không đủ âm ngoan chạy đi hết, trong võ trường rộng như vậy chỉ còn ba người, ngoài Lãnh Hạ và Lâm Thanh, người kia đương nhiên là đề tiện vô sỉ âm ngoan nhất – Chu Trọng.

Lãnh Hạ nhìn từ trên xuống dưới Chu Trọng, bộ dáng chưa đến bốn mươi, mặt chữ điền, có chòm râu, ánh mắt lóe ra quang mang bình tĩnh cơ trí.

Thấy ánh mắt nàng nhìn mình, Chu Trọng ho nhẹ một tiếng, mắt tự nhiên cười, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, sơ dĩ lựa chọn Trì Hổ, Tề Thịnh và Chu Trọng vì ấn tượng lần trước với ba người.

Tề Thịnh tuy rằng tuổi trẻ dễ dàng xúc động, lại rất trung thành, người như vậy một khi đã nhận định người, cả đời cũng không phản bội, tượng trưng cho phẩm cách của bốn trăm người này.

Trì Hổ đã là thống lĩnh nhiều năm, uy vọng rất cao trong bốn trăm người, công phu cũng vững chắc, thâm hậu, hẳn là linh hồn của bốn trăm người này.

Mà Chu Trọng, không khỏi khiến nàng nhớ tới Chiến Bắc Diễn – con cáo già kia, hẳn là người đầu tiên xem xét tình thế, thái độ làm người cũng biết biến đổi, sẽ không nề hà nhân nghĩa đạo đức lễ giáo, người như vậy rất thích hợp làm quân sư, là đầu não của đội ngũ.

Lãnh Hạ lấy ra giấy thư, đưa cho Chu Trọng, phân phó nói: “Hôm nay, sau khi trở về là có thể nghỉ ngơi, nhưng ngày mai, giờ mẹo bắt đầu, chạy năm mươi vòng quanh biệt viện, sau khi về huấn luyện theo nhưng gì viết ở đây. Buổi tối giờ hội học tập chiến thuật cơ bản, có vấn đề không?”

Chu Trọng quả thật là tâm tư kín đáo, trước hết cân nhắc nội dung thư rồi vuốt vuốt râu, híp mắt nói: “Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Lâm Thanh đảo qua giấy thư, nghi hoặc nhìn Lãnh Hạ, đơn giản như vậy?

Lãnh Hạ cười thần bí, cười khiến cho hai người nổi gai ốc, thần nhiên phát tay, đi ra ngoài.

Nhìn thì đơn giản thôi, lúc huấn luyện thực sự, chờ kêu cha gọi mẹ đi!

Thời điểm Lãnh Hạ trở về Thanh Hoành uyển, cuồng Phong ba người đang sửa tường nhưng nóc nhà thì không cách nào sửa được, bởi vì trên trời hai tôn thần kia còn đang đánh a!

Rốt cục xong rồi, Thiểm Điện hoan hô một tiếng, ba người vỗ tay hoan nghênh, còn chưa kịp vui sướng, Chiến Bắc Liệt quét qua một chưởng, công sức kia lập tức sụp đổ.

Đừng nói lúc tiểu Vương phi về đã sửa xong, sửa đến sông cạn đá mòn cũng không theo kịp hai người này công kích a!

Ba người bậm môi trừng mắt nhìn công trình tổn bao nhiêu công sức kia, khóc không ra nước mắt, thần a, cứu chúng ta đi!

Nhưng vào lúc này, hai mũi tên đánh tới vị trí yếu hại của cả hai người trên kia.

Chiến Bắc Liệt và Mộ Nhị kinh ngạc đồng thời hạ xuống trên nóc nhà, một bóng người phi thân bay lên nóc nhà, ổn định đứng ở giữa hai người bọn họ.

Cuồng Phong ba người vui mừng nuốt vào một ngụm nước miếng, trời thương người a, thần rốt cục đến đây rồi a!

Trên nóc nhà ba người đứng tạo thành thế chân vạc, Lãnh Hạ mày liễu vừa nhíu, không kiên nhẫn phát tay, ý tứ thực rõ ràng: nên làm gì thì làm đi!

Mộ Nhị nhìn nàng một cái, lại chuyển qua trên người Chiến Bắc Liệt, như đang ngẫm nghĩ,....

Lãnh Hạ ánh mắt ghét bỏ đảo qua y bào màu xanh dính đầy bùn đất trên người hắn, Mộ Nhị nhất thời bị dời đi lực chú ý, cúi đầu nháy mắt đột nhiên thay đổi thần sắc, khuôn mặt tựa như khúc gỗ điêu khắc, vạn năm không đổi có xuất hiện một vết nứt, phi thân chạy vội đi, không nghĩ cái gì hết, thay quần áo đã.

Lãnh Hạ vừa lòng gật đầu, chuyển ánh mắt nhìn sang Chiến Bắc Liệt, tốt lắm, không cần nói mà người cũng không thấy đâu rồi.

Nhún người nhảy xuống mặt đất, Cuồng Phong ba người hai mắt tỏa sáng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sùng bái của người phàm thấy thần, Lãnh Hạ xem thường, lướt qua ba người đi đến thư phòng Chiến Bắc Liệt. Ba người bị dội gáo nước lạnh, tiếp tục tu sửa đi.

Liệt vương phủ, thư phòng.

Chiến Bắc Liệt tắm rửa xong, vừa cau mày tiêu sái đến trước bàn, vừa kêu: “Vốn muốn đợi mẫu sư tử cùng nói chuyện, lần này thật không có hình tượng.”

Lát sau lại lắc đầu, vểnh khóe miệng nói: “Mẫu sư tử đuổi kẻ lỗ mãng kia đi trước, chúng tao không coi bển vương là người ngoài à!”

“Kẹt!” Cửa bị mở ra, Lãnh Hạ vừa rảo bước vừa hỏi: “Chuyện thích khách, như thế nào?”

Chiến Bắc Liệt chợt dạ liếc nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng hẳn là chưa nghe những lời vừa rồi, ho nhẹ một tiếng trả lời: “Nhóm đầu Bắc Yến, nhóm hai Đông Sở.”

Lãnh Hạ gật gật đầu, gọi lên một chút cỡi lạnh, Đông Sở, tốt lắm, Mộ Dung Lãnh Hạ chết tám phần là do Đông Sở, hiện giờ lại ám sát Tiêu Phượng và làm nàng bị thương, thù quá lớn!

Chiến Bắc Liệt nhìn thần sắc trên mặt nàng, cũng đoán được một phần, mày kiếm chợt nhíu, nói: “Việc này đã có ta, người đừng nhúng tay.”

Lãnh Hạ hồi hồi nghiêng người, con ngươi tối đen nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ.

Trời thoáng mát, không khí trong lành, trời trong xanh không một gợn mây, ở phương bắc một con chim lớn vỗ cánh bay cao, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Lãnh Hạ nghiêm túc gọi: “Chiến Bắc Liệt.....” Đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ gọi tên của hắn, Chiến Bắc Liệt trong lòng xúc động mạnh mẽ, chợt nghe thanh âm nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếp tục nói: “Lãnh Hạ ta, không cần phụ thuộc vào bất luận kẻ nào!”

Nàng nói không có chút nào khách khí, nhưng Chiến Bắc Liệt một chút cũng không tức giận, hắn bình tĩnh nhìn gương mặt Lãnh Hạ, có vẻ tái nhợt yếu đuối nhưng lại vô cùng độc lập kiên cường.

Chiến Bắc Liệt bực mình không tự giác gọi lên, hắn biết Lãnh Hạ không giống các nữ nhân khác, dựa vào người khác mà sống, mà nàng như cây tùng, cây bách, tư thế mạnh mẽ kiên cường, ngạo nghễ.

Nhưng hiện giờ mới thực sự hiểu được, chính là vì cái khác biệt đó nên hắn mới đặt Lãnh Hạ vào trong tầm mắt tỉ mỉ thiên hạ, lại đem nàng đặt vào trong tâm khảm, nhiệt huyết sôi trào.

Hắn còn thật sự bắt đầu tự hỏi câu nói đêm qua kia của Lãnh Hạ: Trở thành nam nhân của nàng!

Lãnh Hạ quay đầu, nhìn thấy Chiến Bắc Liệt trong mắt lộ vẻ vui sướng, đuôi lông mày nhướn lên cao hết cỡ, vươn tay ra, đề nghị: “Hợp tác?”

“Bốp!” Chiến Bắc Liệt không chút do dự vỗ tay nàng, hai tay một đen một trắng, một nhỏ một lớn, đối lập mà lại hài hòa cùng nắm tay nhau.

Lúc này hai người đều không biết, chỉ bằng một cái vỗ tay này, sau này ngũ quốc sẽ không yên ổn, một đôi nam nữ này sẽ dắt tay nhau mở đường máu, vậy vùng trong ngũ quốc, trong thế giới khói lửa mịt mù, dấy lên một trận cuồng phong bão táp.

Một cái nắm tay này chính là cả đời.....hồi lâu sau, tại thời điểm Lãnh Hạ rút đến ba lần mà vẫn không rút được tay về, Chiến Bắc Liệt rốt cục lưu luyến buông tay, khiêu mi hỏi: “Có thể chơi cờ chứ?”

Lãnh Hạ ngược mắt, cười ngạo nghễ trả lời: “Là cao thủ!”

Chiến Bắc Liệt nhìn nàng vui vẻ, mẫu sư tử này, chưa bao giờ biết khiêm tốn là cái gì, cầm gương lên, khiêu khích nói: “Bổn vương nhường người ba quân.”

Lãnh Hạ thần nhiên mỉm cười, vẻ tươi cười ấy nhìn thực ôn hòa nhưng sao lại cảm giác được sát khí lạnh thấu xương.

Chiến Bắc Liệt trong nháy mắt bị nàng kích thích chiến ý, cao giọng nói: “Mang bàn cờ tới!”

Mục Dương ẩn ở xung quanh nắm tay thở dài: “Tiểu vương phi quả nhiên là thần tượng a, kì nghệ của gia lần khắp thiên hạ cũng không tìm ra địch thủ.”

Mục Thiên đồng ý gật đầu: “Biết khó mà vẫn vào vĩnh viễn sẽ không bao giờ là người thua cuộc, biết trong núi có hổ vẫn đi mặc cho cuồng phong nổi lên vẫn ung dung câu cá.”

Đội gã sai vặt mang vào một bàn cờ, hai người bắt đầu ván cờ, Lãnh Hạ đi quân đen, Chiến Bắc Liệt đi quân trắng.

“Ngũ quốc đại điển, người định như thế nào?” Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, vừa hỏi vừa hạ xuống một quân cờ, nhanh nhẹn, linh hoạt.

“Cũng tới lúc đánh trả rồi.” Chiến Bắc Liệt ưng mâu nhìn nàng, nói xong cũng hạ xuống một quân, chém đinh chặt sắt. (ý chỉ sự mạnh mẽ, dứt khoát)

Hai người vừa nói vừa đánh cờ, nhanh chóng không chút do dự.

Lãnh Hạ là sát thủ chi vương, đương nhiên luôn coi tiến công là cách phòng thủ tốt nhất, Chiến Bắc Liệt là Đại Tàn chiến thần, sát phạt quyết đoán.

“Sẽ nảy sinh chiến tranh.” Lãnh Hạ mỉm cười, giọng điệu chắc chắn, hạ xuống một quân.

“Không sao cả!” Chiến Bắc Liệt ưng mâu nhìn chằm chằm bàn cờ, quay về phòng thủ một quân.

Người đời đều biết, trong nước có Chiến Bắc Liệt tài đức song toàn, quả quyết chăm lo việc nước, bên ngoài có Chiến Bắc Liệt quét ngang, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, một văn một võ thống trị quốc gia đương nhiên sẽ vững bền, tuyệt đối là kinh địch cực mạnh trong việc thống nhất thiên hạ.

Từ lần ám sát trước có thể nhìn ra, hai nhóm nhân không cùng một thể lực, không bàn mà lại cùng lựa chọn Đại Tàn Hoàng hậu và Liệt vương phi.

Thế cục ào ào như vũ bão, không xa nữa..... Sau thời gian ước chừng uống hết một chén trà, trên bàn cờ, quân đen, quân trắng thay đổi bố cục đội hình liên tục, nhìn như tùy ý dời quân nhưng thực chất bước nào bước nấy đều ẩn chứa cạm bẫy chờ đối phương nhảy vào.

Nhìn lại thế cục bàn cờ, hai người không hện mà cùng nhìn đối phương bằng ánh mắt tán thưởng, vẻ mặt hàm chứa tỉ mỉ, mọi thứ đều nằm ở trong tay.

Đội Lãnh Hạ rời đi, Chiến Bắc Liệt nhìn bóng dáng người đã đi xa, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một độ cong vui sướng, trộm sờ lòng bàn tay, một cái vỗ kia còn lưu lại chút ấm áp ở đây.

Nhưng vào lúc này, một vài thanh âm vang lên: “Người nói xem, gia có suy nghĩ không vậy?” Đây là thanh âm lén lút của Mục Dương.

“Phải, đến giờ còn chưa động phòng với tiểu Vương phi!” Mục Thiên trong câu nói mang theo ba phần thương hại, bảy chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp.

Đại Tàn Chiến thần nhướn mày, âm trầm quát: “Lăn ra đây!”

Mục Dương, Mục Thiên nhất thời sợ tới mức run lên, ngã xuống từ nóc nhà, ánh mắt đảo quanh, nhìn trời còn tốt hơn chứ không dám nhìn khuôn mặt hung thần kia của Chiến thần.

Chiến Bắc Liệt hận không thể bóp cổ hai tên thuộc hạ này, thanh âm lãnh trầm: “Nói chuyện của chủ tử.....”

Mục Thiên nhỏ giọng biện minh: “Thuộc hạ cũng là lo lắng cho vương phủ, từ thê tử sao lại biến thành đối tượng hợp tác.”

Mục Dương túm lấy ống tay áo hắn, giống như vô tình nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, tiểu chủ tử hẳn là có thể sinh ra.”

Tiểu chủ tử..... Chiến Bắc Liệt nghe được những lời này, trong đầu không tự chủ hiện lên một hình ảnh của tiểu Lãnh Hạ, da trắng hồng mịn màng, nhỏ nhắn xinh xinh, hai má phúng phính, đôi mắt đen láy trong veo, hai chân nhỏ bé chạy tới phía hắn, mềm mại gọi ‘ Phụ thân’ (đây là Liệt ca tưởng tượng có con gái giống Hạ tỷ nhé!)

Trong phút chốc, tâm tình đều thay đổi, không khỏi vui vẻ cười ra tiếng.....

Mục Thiên trộm nhìn biểu tình quỷ dị của Đại Tàn Chiến thần kia, gật gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, không chừng khoảng ba năm, mười năm nữa sẽ có tiểu chủ tử.”

Ba năm mười năm..... Chiến Bắc Liệt tiếp tục ngây ngô cười.

Ba năm mười năm?

Chiến Bắc Liệt ửng mầu chợt lóe.

Ba năm mười năm!

Đại Tàn Chiến thần nhất thời mở to mắt, võ bàn đứng phắt dậy, không thể được!

55. Q.1 - Chương 55

Sáng sớm, Lãnh Hạ theo lệ thường dậy sớm chạy bộ, vừa mới chạy được nửa đường nhất thời xoay người xem thường, dưới tán cây hoa đào, Đại Thần Chiến thần đứng với một tư thế vô cùng kỳ quái, một tay để sau người, một tay thẳng tắp đặt phía trước, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa nhỏ xinh bay lả tả, xung quanh tản ra sự tịch mịch, trống vắng, nghe được tiếng động, Chiến Bắc Liệt tao nhã quay đầu lại, môi đôi mắt sáng như sao nhìn Lãnh Hạ, đáy mắt có chút gì đó chuyển động, giống như muốn nói, muốn bảo với nàng điều gì đó.

Thiểm Điện ở xa xa trợn trừng mắt, tán thưởng: “Nhìn tư thế gia xem, rất suất, tuyệt đối đoạt được tâm tiểu Vương phi.”

Lôi Minh gật đầu như gà mổ thóc: “Động tác ngẩng đầu đầy ưu thương, trái tim của ta như tan ra, người.....”

Cuồng Phong đánh giá cẩn thận Lôi Minh một lượt, lạnh lẽ cách xa hắn một chút, người này, nguy hiểm!

Lúc này Chiến Bắc Liệt đã nhập vai diễn một cách thuần thực, một đôi ửng mầu như có sóng nước dập dờn, mang theo một chút u buồn dai dẳng, chúng đan vào nhau tạo thành một chiếc lưới lao về phía Lãnh Hạ.

Hai người trong chớp mắt, ánh mắt chạm nhau, Lãnh Hạ nhất thời run lên, đột nhiên lui về phía sau vài bước.

Trầm mặc hồi lâu, Chiến Bắc Liệt cười đến câu hồn đoạt phách: “Hôm nay thời tiết tốt lắm.”

Lãnh Hạ nhìn trời, lúc này mới là rạng sáng, mới có chút ít ánh sáng, vậy mà người cũng nhìn ra được thời tiết tốt.

Chiến Bắc Liệt tiếp tục cười: “Hôm nay người rất đẹp!”

Lãnh Hạ cúi đầu nhìn bộ trang phục trên người từng bị hấn chê là bại hoại thuần phong mỹ tục, nhú mày trêu tức hỏi: “Không làm mất mặt Đại Tồn Chiến thần người?”

Chiến Bắc Liệt trên mặt nửa phần xấu hổ đều không có, không ngừng cố gắng: “Muốn nổi bật, phải độc đáo, táo bạo!”

Lãnh Hạ rốt cục chịu không nổi, chậm rãi đi đến trước người hắn, phượng mâu bình tĩnh nhìn ánh mắt kia, mỉm cười đề nghị nói: “Hoa đào không thích hợp với người.”

Nói xong ra sức đè nén cái cảm giác dựng tóc gáy, nhanh chóng lách qua hắn lao đi, tiếp tục chạy bộ.

Chiến Bắc Liệt sau khi bất động vì kinh ngạc vài giây, lập tức có phản xạ, hỏi lại: “Vậy cái gì thì thích hợp?”

Lời vừa nói liền thấy bóng dáng Lãnh Hạ chạy nhanh hơn một chút, nhìn bóng dáng người phía xa đang chạy trốn, Chiến Bắc Liệt mày nhú thành một đường trên mặt.

Ngày mai phải sai người đổi hoa đào thành cây tùng hết! Đại Tồn Chiến thần nhìn một rừng hoa đào trước mặt, nhớ lại lời Mục Dương hôm qua:

” Hoàn cảnh phải lãng mạn!”

” Ánh mắt phải thâm tình!”

” Nói chuyện phải ca ngợi!”

Phương án một, thất bại.

Mặt trời vừa lên, ánh nắng rải khắp nơi vẫn còn rất dịu nhẹ.

Lãnh Hạ lau đi mồ hôi trên trán, đột nhiên thanh âm múa kiếm truyền tới, quay đầu nhìn lại, Đại Tồn Chiến thần không biết xuất hiện ở bãi cỏ bên cạnh, cầm thanh trọng kiếm mạnh mẽ ra chiêu.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Chiến Bắc Liệt tim đập rộn ràng, kiên quyết thực hiện tốt đề nghị của Chung Thương: có trí tuệ và sức mạnh.....

Cánh tay dùng lực mạnh hơn, nội lực truyền qua kiếm phát động, trong nháy mắt biến đổi chiêu thức, hàn quang trong không trung như đan vào nhau, tung hoành ngang dọc, như vũ điệu của ngân xà. (con rắn bạc)

Hắn biểu diễn tất cả các chiêu thức đẹp nhất, bày ra dáng người tráng kiện của mình rất tự nhiên, rốt cục múa xong một bài, lộn một vòng đáp đất, thu thế lại.

Chiến Bắc Liệt thản nhiên đứng trong gió, y bào màu đen tung bay, dáng người cao ngất, vẻ mặt nghiêm túc, kiếm trong tay chỉ thẳng lên trời xanh, khí thế đội trời đạp đất!

Hoàn mỹ!

Nhếch miệng cười, Chiến Bắc Liệt tiêu sái quay đầu lại, nhìn sang chỗ Lãnh Hạ, lộ ra một biểu tình vô cùng sức quyến rũ, thanh âm tràn ngập mỉa mai hoặc:”Thật khéo!”

Trong nháy mắt, biểu tình sức quyến rũ kia vẫn còn vương trên khuôn mặt, nhưng dần dần khô cứng lại, dần dần nứt vỡ,.....

Trên con đường kia đâu còn hình bóng người thương, chỉ còn lại những cánh hoa bị gió thổi bay, lả tả bay trong gió, đầy thơ mộng.

Đại Tồn Chiến thần vô cùng tức giận, nghiêng răng ken két nhìn khoảng không trước mặt.

Sau khi cùng cơm sáng, Lãnh Hạ dắt Phong Trì đi tản bộ trong vương phủ.

Đang đi, Lãnh Hạ trông thấy một đoàn người đang chậm rãi đi về phía này, Chiến Bắc Liệt dẫn đầu, đi đằng trước, phía sau là Chung Thương, Mục Thiên, Mục Dương và khoảng hơn mười thị vệ.

Vừa nhìn thấy Lãnh Hạ, Mục Thiên Mục Dương nháy mắt ra hiệu, Chung Thương ngậm nắm tay, khẽ ho nhẹ một tiếng.

Chiến Bắc Liệt giả bộ nhìn ngó xung quanh, biểu tình nghiêm trọng thực giống đang thị sát quân doanh, chỉ về một phía uyển nói: “Nơi đó, phải tăng cường phòng vệ!”

Trong mắt lại không ngừng ra hiệu: còn rất xa sao?

“Dạ!” Thuộc hạ phía sau dạ ran, ngẩng đầu lên nhìn hần cổ vũ, chỉ kém đem mắt đặt lên người nữa thôi: Ngay phía trước, ba mươi bước, hai mươi lăm bước, hai mươi bước, tới!

Chiến Bắc Liệt đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn nàng tỏ vẻ ngạc nhiên, thanh âm lại vô cùng cố gắng áp chế hưng phấn, nói: “Thật khéo!”

Lãnh Hạ bữu môi, khoanh tay trước ngực, ung dung hỏi: “Liệt Vương gia đang làm gì đây?”

Chiến Bắc Liệt ho nhẹ một tiếng: “Thị sát vương phủ, mấy ngày gần đây thích khách ngang ngược làm càn.....” Rồi nhìn thấy Lãnh Hạ cười trên tức, đành đem lời định nói nuốt trở vào, lại ho khan một tiếng, vung tay lên ý bảo thuộc hạ phía sau đi tiếp, ngang qua Lãnh Hạ rời đi, tiếp tục ‘thị sát vương phủ’

Thuộc hạ ở phía sau yên lặng rơi lệ, Vương gia a, đi qua đi lại lâu lắm rồi mà chỉ nói được hai câu, người không thấy mệt sao?

Lãnh Hạ không thể không cảm thán duyên phận thực kỳ diệu, mới chỉ có nửa ngày mà vừa ra khỏi cửa đã gặp Chiến Bắc Liệt, chạy bộ thì gặp được lúc Chiến Bắc Liệt luyện kiếm, tra tư liệu trong Tàng thư khố cũng gặp Chiến Bắc Liệt, sau khi ăn xong đi tản bộ lại gặp Chiến Bắc Liệt thị sát vương phủ, ngay cả trong phòng nàng cũng gặp Chiến Bắc Liệt đưa thuốc đến.....

Bây giờ Lãnh Hạ đang đứng trong Thanh Hoan uyển, hít một hơi thật sâu, hỏi: “Lại là thực khéo?”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng cười, không có nửa phần ngưng ngừng: “Hai ta thực sự là tâm ý tương thông.”

“Ah!” Lãnh Hạ gật gật đầu, ánh mắt mỉm cười, nói: “Không biết tiếp đây có tương thông nữa không?”

Chiến Bắc Liệt ung mâu nhất thời lóe sáng, sắc mặt nghiêm túc, nói rất chắc chắn: “Đương nhiên!”

Lãnh Hạ lại hít sâu, chuyển hướng khác tiếp tục đi, Chiến Bắc Liệt vội vàng đuổi theo, không cho nàng trốn thoát, cao giọng hô: “Thật là có duyên! Bốn vương đang muốn đi.....” Lời vừa nói được một nửa, Đại Thần Chiến Tàn nhất thời ngậm miệng, không nói nên lời, Lãnh Hạ đi đến trước một căn phòng nhỏ, quay đầu mỉm cười, nụ cười kia nói nó có bao nhiêu ấm áp thì có bấy nhiêu ấm áp.

Sau đó đẩy cửa thản nhiên đi vào, ầm một tiếng đóng mạnh cửa lại, cửa đóng đồng thời Chiến Bắc Liệt cũng co quắp đứng ngoài.

Chiến Bắc Liệt co quắp nhìn dòng chữ nhỏ trên cửa: Nhà vệ sinh.

Chiến Bắc Liệt trong đầu vang lên lời Mục Thiên: “Nữ nhân a, rất tin tưởng duyên phận!”

Hôm sau.

Chu Phúc chạy tới ngăn lại Lãnh Hạ đang định ra ngoài, cung kính hành lễ, lo lắng nói: “Vương phi, Vương gia thỉnh ngài tới thư phòng một chuyến.”

Người này, hôm qua chưa mệt sao, hôm nay mới sáng ra đã định làm gì không biết, nhú mi hỏi: “Chuyện gì?”

Chu Phúc lau lau mồ hôi trên mặt, nhớ tới lời nhắc nhở vừa rồi của Vương gia, cắn răng một cái, dậm chân nói: “Hần là cực kỳ trọng yếu, nô tài không biết, nhưng nhìn Vương gia rất khẩn trương!”

Lại sợ chưa đủ thuyết phục lặp lại nói: “Thật sự khẩn trương!”

Thấy bộ dáng hần như vậy, Lãnh Hạ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đi tới thư phòng.

Mục Dương nhìn thấy bóng dáng phía xa xa đi tới, hai mắt tỏa ánh sáng, kích động không thôi, đến rồi đến rồi!

Mục Thiên lao nhanh vào thư phòng, mau báo để Vương gia chuẩn bị sẵn sàng!

Thời điểm Lãnh Hạ vội bước đến thư phòng, Chiến Bắc Liệt đang ngồi trước bàn, tay cầm bút lông phê duyệt quân vụ, vẻ mặt rất chuyên chú, mày nhíu lại, cũng không thèm nhìn nàng, trực tiếp nói: “Ngồi.”

Lãnh Hạ buồn cười bĩu môi, muốn làm gì đây?

Sau thời gian ước chừng một chén trà, Lãnh Hạ bắt đầu xoa xoa trán, nhìn Chiến Bắc Liệt trước mặt, không khỏi muốn phát hỏa. Từ lúc bước vào, một câu cũng không nói, cứ vùi đầu phê duyệt quân vụ?

Lãnh Hạ rốt cục chịu không nổi đứng dậy chuẩn bị rời đi, Chiến Bắc Liệt lập tức đứng phắt dậy rồi tự cảm thấy mình thất lễ, ho khan một tiếng: “Lại ngồi đi!”

Nhưn mày, Lãnh Hạ cũng không so đo nhiều, đi tới giá sách lấy một quyển để xem.

Thư phòng cực rộng, trang hoàng đồ vật đều có vẻ cứng cỏi, nghiêm túc, trên giá sách rất nhiều sách sử, quân sự, Lãnh Hạ lấy ra một quyển binh pháp, ngồi trên ghế xem.

Chiến Bắc Liệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục ngồi xuống phê duyệt quân vụ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người không ai nói lời nào, việc ai nấy làm, trong thư phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có thanh âm tiếng bút lông và tiếng Lãnh Hạ lật trang sách.

Rốt cục, Chiến Bắc Liệt mất hết kiên nhẫn, thỉnh thoảng lại trộm liếc Lãnh Hạ, mày kiểm nhãn lại, nàng sao không nhìn mình chứ?

Bịch một tiếng, đập bút lông rơi xuống mặt bàn, Chiến Bắc Liệt cực kỳ nghiêm túc nói: “Người đừng đọc sách!”

Lãnh Hạ xoay người xem thường hắn, nhún vai, bắt đầu nói: “Vậy làm gì?”

Nhìn ta! Chiến Bắc Liệt nắm chặt tay, ho nhẹ vài tiếng, mở miệng vài lần nhưng vẫn không thể nói ra câu nói không biết xấu hổ kia, cảm thấy thực không được tự nhiên.

Đợi Lãnh Hạ dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn, lắc đầu rời đi, Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm đồng công việc trước mắt, nhụt chí ngồi lại xuống ghế, lại nhớ bộ dạng Vô Ảnh thâm trầm khi nói câu kia:

“Nam nhân nghiêm túc là có sức quyến rũ nhất!”

Thất bại!

Lãnh Hạ ra khỏi thư phòng, phất tay một cái, Cuồng Phong ba người nhất thời xuất hiện trước mặt, nàng phân phó: “Mang Lí Tuấn tới Thanh Hoan Uyển.”

Sau khi quay về Thanh Hoan Uyển rửa mặt, thay quần áo, dùng bữa, thì cũng vừa lúc ba người xách Lí Tuấn mang tới, buông tay ngay giữa không trung, làm Lí Tuấn mất thăng bằng rên rỉ ngã xuống trước mặt nàng.

Hôm nay Lí Tuấn sạch sẽ hơn hôm trước khá nhiều, hắn đã tắm rửa qua, mặc y phục của người hầu, đã không còn ngang ngược như trước, vô cùng nhu thuận, sợ hãi rụt rè đứng trước mặt Lãnh Hạ. Trừ người có gây đi nhiều thì cũng không có vết thương gì, Cuồng Phong ba người làm việc cũng có suy nghĩ, dù gì cũng là cháu ngoại Thừa tướng, con trai của Lễ bộ Thượng thư đương triều, chỉ phạt hắn làm việc khổ cực một chút thôi.

“Nghĩa mẫu a! Con tinh tâm tốt lắm!” Lí Tuấn vừa mở miệng nói được một nửa, Cuồng Phong hạ xuống véo tai hắn, nghĩa mẫu là từ người có thể gọi sao? Tiểu tử này, không thể hòa nhã với người được.

Lãnh Hạ vẫn lặng yên, nhìn Lí Tuấn đau đớn, vắn vẹo nhưng lại rất thành thật chịu đựng, bộ dáng chân chó, nhẹ nhàng cười nói: “Lý công tử ở trong Vương phủ thích ứng chứ?”

Tại được buông ta, Lí Tuấn liếc nhìn Cuồng Phong ba người như sát thần đứng bên cạnh, thoáng chốc rụt cổ, cười so với khóc còn khó coi hơn: “Thích ứng thích ứng, cực kỳ thích ứng.”

Quả thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, ác nhân đều có ác nhân trị, Lãnh Hạ buồn cười gật gật đầu, tiếp tục hỏi: “Sau này định như thế nào?”

Ý tứ là tha cho ta sao? Rốt cục không cần phải nhặt rau, quét rác, nấu nước, giặt quần áo, lau dọn nhà vệ sinh. Lí Tuấn hai mắt tỏa sáng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cao giọng tuyên thệ: “Nghe lời nghĩa mẫu, người như Thiên Lô, sai đâu đánh đó!”

Lí Tuấn bây giờ giống hệt như Chiến Bắc Việt ngày đó, nếu Lâm Thanh ở đây, hẳn sẽ cảm thán một câu: Đơn thuần, rất đơn thuần! Nếu hẳn biết mình sẽ phải làm gì tiếp theo, tuyệt đối sẽ tình nguyện ở đây dọn rửa, làm sai vật chứ tuyệt không khuất phục!

Cuồng Phong ba người bởi vì thân phận của hắn nên nương tay, Lãnh Hạ cũng vậy, dù sao Lí Tuấn cũng chưa gây nên tội gì quá nghiêm trọng, không thể tha thứ, chẳng qua là trẻ tuổi, lại sinh ra trong gia đình có gia thế hiển hách, không hiểu được cách thu liễm thôi. (bớt phóng túng.)

Lãnh Hạ vỗ tay một cái, Phong Trì đang thanh thoi dạo chơi vội chạy tới, Lãnh Hạ nhảy lên ngựa, vừa đi về phía ngoài Vương phủ, vừa phân phó: “Nghĩa mẫu không cần gọi, Cuồng Phong tìm cho hắn con ngựa, đi theo ta.”

Quan sát qua mấy ngày, Lãnh Hạ cũng nhìn ra, tiểu tử này tuy rằng ngang ngược kiêu ngạo, càn rỡ nhưng không phải kẻ ngốc, Lý công tử cao cao tại thượng ngày đó, lại có thể ngày hôm sau không cố kỵ chút nào nhào tới chân mình luôn miệng kêu ‘nghĩa mẫu’, một tháng kiên trì làm việc khổ cực, còn không trốn về Lý phủ tìm phụ thân một lần nào, thực rõ ràng hắn thông minh, khôn khéo và thức thời.

Đương nhiên, có phụ thân là Lý Thành Ân nịnh nọt lên thần rồi, sao có thể không có chút khả năng.

Ra khỏi Vương phủ, hai người cưỡi ngựa đi hướng biệt viện phía tây, huấn luyện cả ngày hôm qua rồi, không biết bốn trăm người kia có nên cơm cháo gì không.

Phong Trì từ ngày nhận Lãnh Hạ là chủ, vẫn bị cuồng chân trong Liệt vương phủ, tối đa cũng chỉ đi bộ trong Thanh Hoan Uyển thôi, hiện giờ được ra ngoài, phi như bay, vô cùng vui vẻ và sảng khoái.

Thoáng chốc đã tới bên ngoài biệt viện, Lãnh Hạ xuống ngựa, vỗ vỗ mông Phong Trì, cho nó tự do chạy chơi trong rừng, Phong Trì ngẩng cao đầu hí một tiếng, lập tức biến mất, nàng dẫn Lí Tuấn đi bộ vào trong võ trường.

Trong võ trường rộng lớn, bốn trăm thị vệ buộc bao cát trên người và tứ chi, đang thực hiện các động tác huấn luyện, ra quyền, chân, đánh khẩu tay, gập bụng.

Các động tác nhìn tưởng chừng đơn giản này lại vô cùng khó, mọi người đổ mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, tay chân run rẩy, khiến người khác không khỏi lo lắng vài phút nữa sẽ ngã xuống.

Hôm qua, lúc bắt đầu huấn luyện, bọn họ thấy kế hoạch của Lãnh Hạ còn mừng thầm trong lòng, quả nhiên là thiên kim công chúa được nuông chiều từ bé, việc này thực dễ dàng.

Không ngờ sau một ngày huấn luyện, bốn trăm thị vệ thân thể cường tráng, cao to lực lưỡng giống như chó chết, ngồi phịch ở trên mặt đất không đứng dậy nổi, bốn trăm người, không ai trụ vững.

Khoa trương nhất là, còn có không ít người hôn mê bất tỉnh.....

Lúc này Chu Trọng thật sự là khóc không ra nước mắt, mình thực sự là làm bậy cái chức quân sư này rồi, cái gì tâm tư kín đáo, cái gì bình tĩnh cơ trí, vẫn bị lừa nha! Nghĩ tới bản thân đã gần bốn mươi, từng tuổi này còn phải chịu tra tấn như thế này, cô nương sao lại hạ thủ độc ác như thế này?

Lâm Thanh rơi lệ đầy mặt, hắn huấn luyện cùng mọi người, chỉ cảm thấy cơ thể đã không còn là của mình nữa, toàn thân không có chỗ nào là không đau nhức.

Hắn chỉ biết là không đơn giản như vậy, cô nương hôm trước thần bí cười, hiện tại suy nghĩ một chút, thực sự là rất gian trá.

Lãnh Hạ đương nhiên sẽ không thể huấn luyện dễ dàng, bộ huấn luyện kia chính nàng đã hoàn thành trong kiếp trước, nghĩ xem, phương pháp luyện ra sát thủ chi vương, làm sao có thể đơn giản được?

Sau khi làm xong những động tác cơ bản, huấn luyện kế tiếp là chống đẩy – hít đất, nằm ngửa rồi ngồi dậy, nhảy ếch, một loạt động tác nhìn như không có tác dụng gì, rất dễ dàng, nhưng thực hiện mấy canh giờ, mỗi bộ phận trên cơ thể đều bị huấn luyện đến mức tối đa, tương tự, cũng sẽ mệt đến cực hạn.

Nhưng đó cũng chỉ là thân thủ bên ngoài mà thôi, sau đó là một số quyền pháp, chân pháp, mỗi chiêu thức đều phải phối hợp tất cả các bộ phận và xương cốt, đây là huấn luyện mọi bộ phận, tương đương là dùng toàn bộ khí lực bản thân đánh ra một chiêu này.

Mỗi lần ra một quyền, mỗi lần đá một, đều dùng toàn lực!

Mỗi ngày huấn luyện bảy tám canh giờ như vậy, sức người thường làm sao chịu nổi, làm sao không run lấy bầy?

Đây tuyệt đối có thể so với huấn luyện ngục tù, thậm chí có thể nói, người đã thử qua loại huấn luyện này, thà rằng xuống địa ngục chứ không muốn tiếp tục.

Lúc này, vừa hoàn thành xong các động tác, bốn trăm người xụi lơ trên mặt đất, mở to miệng thở gấp, dường như chỉ có hít chứ không có thở.

Lãnh Hạ đứng ngoài cửa nhìn hồi lâu, nhìn thấy một đám người nằm rạp trên mặt đất, hung hăng nhứ mày, lớn tiếng quát to: “Đứng lên cho ta!”

Mọi người nghe vậy đồng loạt run lên, cố gắng cử động tay chân, nhưng lại ngã xuống, không ai đứng dậy được.

Ánh mắt sắc nhọn đảo qua một đám người không xương, Lãnh Hạ giương ày, hét lớn: “Mẹ nó, đứng lên cho ta! Ta đếm đến ba, còn nằm rạp trên đất, chém!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đứng phắt dậy, có hơn chục người cố không được muốn ngã quỵ xuống, thì được người bên cạnh đỡ, một đám chống đỡ cùng nhau, cắn răng đứng thẳng tắp.

“Nhìn các ngươi xem, không xương, không cốt, nằm sõng soài trên mặt đất, mẹ nó đừng nói mình là nam nhân!” Bước tới trước mặt bốn trăm người, Lãnh Hạ khoanh tay mà đứng, ánh mắt lãnh đảo qua trên người bọn họ, từng người một, thanh âm lạnh như băng khiển trách: “Ta nói cho các ngươi, đừng nói báo thù cho Thái tử, nhìn bộ dáng phế vật này, không ai xứng đi theo ta!”

Mọi người bị nàng quát vô cùng xấu hổ và giận dữ, thở hổn hển, mặt đỏ bừng.

Đột nhiên một thanh âm không phục hô: “Chúng ta không phải phế vật! Đây là huấn luyện không thể thực hiện được, không ai có thể kiên trì thực hiện hết!”

Lãnh Hạ nhìn về phía người vừa nói, rồi từng người một, là Tề Thịnh, những người khác tuy không nói gì nhưng biểu tình trên mặt là đồng ý với ý kiến đó, khoe môi gợi lên một độ cong trào phúng, Lãnh Hạ cao giọng nói: “Ta!”

“Ta huấn luyện như vậy! Suốt tám năm, mỗi ngày ta đều huấn luyện như vậy! Nàng ngẩng đầu lên, thấy mọi người rõ ràng là không tin, lạnh giọng nói: “Ta biết các ngươi không tin, không sao, ngày mai ta và các ngươi bắt đầu huấn luyện cùng nhau, mỗi bao của ta thêm mười cân, nếu ta có thể, các ngươi thử ngấm lại xem, mình có phải phế vật hay không?”

Bốn trăm người khiếp sợ nhìn cô gái nhỏ xinh trước mặt, tất cả đều cảm thấy hoang đường, tám năm?

Hiện giờ công chúa mười lăm tuổi, không lẽ đã huấn luyện như vậy từ khi bảy tuổi?

Đùa cái gì vậy!

Lâm Thanh nhất thời tức giận, cô nương còn đang có thương tích, làm sao có thể chịu được huấn luyện với cường độ cao như thế, mỗi bao thêm mười cân, chẳng phải sẽ nặng hơn bọn hần năm mươi cân sao?

Hần biết cô nương là muốn lập uy nhưng cũng không nên lấy mạng ra lập a!

Hơn nữa, vạn nhất đến lúc đó không thể hoàn thành..... Đang muốn nói, chỉ thấy Lãnh Hạ đảo mắt nhìn qua, trong mắt tràn ngập tự tin và ngạo nghễ, ánh mắt như vậy nhất thời làm cho hần nuốt trở vào lời định nói, có lẽ nên tin tưởng cô nương, từ khi biết nàng tới giờ, mỗi câu cô nương nói, chưa việc nào không làm được.

Lãnh Hạ liếc nhìn Lí Tuấn, hần nhất thời thông minh chạy đi, đứng sang một bên chờ lệnh.

“Từ hôm nay người ở lại đây, ngày mai huấn luyện cùng bọn họ.” Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn hắn, phân phó nói: “Nếu không đạt được yêu cầu, thì về Vương phủ đi theo Cuồng Phong bọn họ đi.”

Lý Tuấn run người, một bộ dạng ‘đánh chết cũng không nhụt rau, quét rác, nấu nước, giặt quần áo, lau rửa nhà vệ sinh’ vô cùng kiên quyết, nhanh như chớp chạy đến đứng cạnh Lâm Thanh, hắn vừa nhìn thấy Vương phi trao đổi ánh mắt với tiểu thiếu niên này, hắn có chút ấn tượng, chính là người ngày đó đi theo Vương phi đến đập phá sòng bạc, giao tình giữa họ không tồi.

Lý Tuấn cấp Lâm Thanh một ánh mắt, ý tứ: về sau nhờ người chiếu cố.

Lâm Thanh gật gật đầu vẫn còn đau: đều là người bị cô nương chinh, khách khí khách khí.

Lãnh Hạ nhướn mày, nhìn thấy Lâm Thanh và Lý Tuấn đứng cùng một chỗ, hai người giống nhau có vài phần thông minh, nhưng cũng không giống nhau, Lâm Thanh thông minh và có nguyên tắc, trên người có cỗ khí tức đoan chính và kiên nghị, còn Lý Tuấn đã sắp hai mươi tuổi, hắn thông minh theo thiên hướng khôn khéo, có vài phần lơi đời, da mặt dày người bình thường không thể so sánh được.

Sắp xếp cho Lý Tuấn xong, Lãnh Hạ không hề nói thêm lời vô nghĩa nào, vừa xoay người đi ra ngoài, vừa lạnh lùng nói: “Tề Thịnh, ngày mai nói cho ta biết nói cho ta biết, người không phải là phế vật!”

Vừa ra khỏi biệt viện, Lãnh Hạ liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt.

Ứng mầu đen nhánh nhìn chằm chằm mình không hề chớp mắt, trên mặt thoáng qua ý cười bá đạo, nhìn thấy nàng bước tới, niềm vui tăng lên vài phần, bên cạnh có một chiếc xe ngựa, thân xe làm từ gỗ đàn hương, rèm che màu đen, thực sự có vài phần phong cách kiên cường, rõ ràng là chờ nàng.

Lãnh Hạ xem thường, người này, thật sự là xuất quỷ nhập thần!

Chung Thương ngồi ở vị trí xa phu, nhìn thấy Lãnh Hạ liền nhảy xuống hành lễ, Điện Xế đang ăn cỏ với Phong Trì cách hắn không xa, tai và bờm ngựa chạm vào nhau rất thân thiết.

Phong Trì ngẩng đầu hí một tiếng thật dài, chạy đến trước người nàng, vô cùng thân thiết cọ cọ vào cổ nàng, vẫy vẫy đuôi.

Ánh mắt Chiến Bắc Liệt có vài phần ghen tị như dao nhỏ phóng tới Phong Trì, đứng gần tức phụ của lão tử như vậy, sớm muộn gì bốn vương cũng hằm người!

Phong Trì không hổ là mã vương, cảm nhận được địch ý, đá chân phun hừ hừ, hai mắt nhìn hắn đầy hèn mọn.

Lãnh Hạ khiêu mi: “Lại là thực khéo!”

Ngữ khí này, ai nghe cũng thấy là không chào đón, Chung Thương xấu hổ ho khan một tiếng, Chiến Bắc Liệt thì như cố tình không hiểu, cười híp cả mắt, thanh âm cực kỳ nhu hòa: “Bốn vương là tới đón người.”

Thấy nàng ghét bỏ liếc mắt nhìn xe ngựa, Chiến Bắc Liệt lập tức tiến lên từng bước, nịnh nọt nói: “Bốn vương là chuẩn bị, để người chọn lựa.”

Lãnh Hạ hung hăng nhíu mày, sài lang bá hổ, nhất định có ý đồ! (sói tới thăm hổ)

Nếu Chiến Bắc Liệt biết lúc này mẫu sư tử bóp méo tình cảm của hắn thành cái dạng gì nhất định ôm đầu kêu oan uống!

Khẽ điểm mũi chân, Lãnh Hạ nhảy lên lưng Phong Trì, khiêu khích nói: “Xe ngựa thì sao, thế nào, thi?”

Chiến Bắc Liệt cảm thấy hưng phấn, thi triển khinh công lên lưng Điện Xế, chỉ cần có thời gian ở chung, cưỡi ngựa lão tử cũng chấp nhận.

Hai người không hẹn mà cùng liếc mắt rồi lao về phía trước, gió lớn cuộn cuộn thổi, bụi bay mù mịt.

Chung Thương điều khiển xe ngựa chạy chậm rì rì, nhìn thấy hai người đã biến mất, hai mắt ngáp lệ, nắm chặt tay: Vương gia, hùng khởi đi!

Hai người phi như bay trên đường, gió bên tai rít gào, tốc độ có thể so với tên bắn, bụi mù tung bay theo vó ngựa, niềm vui tràn trề!

Chiến Bắc Liệt trộm ngấm Lãnh Hạ, không tự giác tươi cười, đột nhiên, Điện Xế lão đảo, bước chân cũng chậm dần, yếu đuối đi tới bãi cỏ.

Chiến Bắc Liệt khó tin nhìn Điện Xế, phi thân nhảy sang bên.

Không có người ngồi trên lưng nữa, Điện Xế vui sướng hí một tiếng, chạy tới phía sau tảng đá to, sau đó..... sau đó Đại Tàn Chiến thần nhất thời đen mặt.

Lãnh Hạ đang chạy phía trước đột nhiên không thấy bóng người bên cạnh, quay ngựa lại xem xét, thì nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang bắt đắc dĩ đứng ở ven đường, còn có Điện Xế đang rất tự nhiên giải quyết vấn đề tiêu chảy sau tảng đá, buồn cười, khoe môi gợn lên.

Chiến Bắc Liệt xấu hổ cười méo mó, bỗng nhiên ửng sáng ngời, ngựa tốt!

Hắn ho nhẹ một tiếng, rừng núi này hoang vắng, mẫu sư tử sẽ không tuyệt đến nỗi mặc kệ hắn đi? Đi vài bước tới chỗ Lãnh Hạ, lấy một bộ dáng bắt đắc dĩ nói: “Không còn cách nào, bốn vương đành phải cười chung ngựa với người.....” Lời còn chưa nói xong, Lãnh Hạ đã ném cho hắn một ánh mắt xem thường, thúc Phong Trì, vừa phóng đi vừa nhờ gió mang câu trả lời của nàng từ phía xa vọng lại: “Cũng may người đã chuẩn bị kĩ càng.”

Chiến Bắc Liệt vung vung tay ho khan, trừng mắt nhìn Chung Thương mới đánh xe tới, hung hăng nghiêng răng, nhớ lại lời Chu Phúc rất đắc ý:

“Nô tài rất hiểu nữ nhân, nữ nhân mà, không thể chống đỡ nhất là sự săn sóc của phu quân!

“Xe ngựa! Nhất định phải là xe ngựa! Không gian nhỏ hẹp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cảm tình tiến triển không phải nhanh bình thường a!”

Thất bại!

Hôm sau.

Lãnh Hạ vẫn rời giường sớm như trước, nhưng không chạy bộ trong Vương phủ nữa mà đi tới biệt viện.

Vừa đúng giờ Mẹo, bốn trăm thị vệ lúc này đang chuẩn bị thực hiện việc huấn luyện trong ngày hôm nay, thấy Lãnh Hạ tới không khỏi kinh ngạc, họ vốn nghĩ nàng chỉ là thuận miệng nói thôi, làm sao có thể huấn luyện cùng bọn họ, hơn nữa mỗi bao thêm mười cân, ước chừng là thêm khoảng năm mươi cân, hơn nữa bọn họ huấn luyện giờ mẹo, từ Vương phủ tới đây cũng non nửa canh giờ, thiên kim công chúa được nuông chiều từ bé làm sao có thể dậy sớm như vậy.

Vốn là xem thân phận nàng thì không chấp nhận nhưng không ngờ nàng thực sự tới, còn đúng giờ, không sớm không muộn.

Trong bốn trăm người xuất hiện sự ồn ào.

Có người bĩu môi, mang theo vào phần kính ý nói: “Nhìn thấy không, thực sự tới!”

Cũng có người không đồng ý, cười nhạo nói: “Mặc dù tới cũng không phải là có thể hoàn thành.”

Có người khác phụ họa, chắc chắn nói: “Còn phải nói, chạy quanh biệt viện này năm mươi vòng, một nữ nhân không thể làm được!”

Tuy rằng bọn họ biết Lãnh Hạ không giống các nữ tử khuê các khác, thân thủ cực kỳ sắc bén, tàn nhẫn, lấy địch bốn trăm dễ dàng như lấy đồ trong túi nhưng dù vậy cũng không thể hoàn thành việc này, bọn họ vẫn không tin, thậm chí có người đã bắt đầu đánh cược: “Nàng nhiều nhất chạy năm vòng rồi dừng lại!”

“Năm vòng! Ta thấy chỉ hai vòng thôi.”

Một đám hi hi ha ha đùa vui, trong cái đùa vui nửa thật nửa giả này, ẩn chứa sự nghi ngờ.

Vương phủ biệt viện lớn đến như thế nào?

Một vòng quanh biệt viện là rất xa.

Nếu mượn cách đo chiều dài ở hiện đại, chạy Ma-ra-tông có toàn bộ hành trình là 42km, mà vương phủ biệt viện một vòng là mười km, chạy năm mươi vòng thì là phải chạy Ma-ra-tông mười hai lần!

Lãnh Hạ nghe thấy những thanh âm cười nhạo hoặc ngi ngờ, thần sắc không có nửa phần thay đổi, không nói hai lời buộc vào người năm bao cát, mỗi bao thêm mười cân, buộc vào sau lưng, cánh tay, cổ tay, đầu gối, mắt cá chân.

Sau khi buộc chắc, bây giờ nàng phải nặng hơn khối lượng vốn có của mình hơn hai trăm cân.

Tri Hổ ước chừng trọng lượng trên người mình rồi nhìn Lãnh Hạ nhỏ nhỏ xinh xinh, chần chừ nói: “Cô nương.....”

Bốn trăm người bọn họ võ công cao cường, trong lúc chạy nhiều thời điểm đều dùng chút khinh công, thân nhẹ như chim yến, nhưng Lãnh Hạ không có một tia nội lực lại phải mang theo hơn hai trăm cân, chạy mười hai lần Ma-ra-tông, tuyệt đối không có khả năng.

Khó trách mọi người không thể tin tưởng nàng có thể hoàn thành!

Lãnh Hạ phát tay ngắt lời hần, hét lớn một tiếng: “Bắt đầu!”

Hai chữ thanh thúy kiên định, âm vang khắp nơi.

Lãnh Hạ đi đầu, chạy ra ngoài biệt viện, thân hình nhỏ bé và yếu ớt vô cùng linh hoạt, bước chân vững vàng, diêm tĩnh, làm sao có bộ dáng đeo trên mình hai trăm cân?

Mọi người chớp mắt mấy cái, mở to mắt không thể tin, nuốt vào một ngụm nước miếng, chạy nhanh theo Lãnh Hạ, không thể thua một thiên kim công chúa!

Một vòng..... năm vòng..... mười vòng.....

Suốt mười vòng, không ít người đã thở hồng hộc, đầm đìa mồ hôi, chỉ có Lãnh Hạ chạy phía trước hít thở bình thường, đi lại vững vàng.

Hai mươi vòng..... ba mươi vòng.....lúc này bốn trăm người không ai không thở hổn hển, chân bước chệnh choạng, mồ hôi chảy đầm đìa ướt hết quần áo, thất tha thất thểu, mà Lãnh Hạ vẫn chạy vững vàng như trước, bước chân khỏe mạnh đầy sức sống.

Bốn mươi vòng..... bốn mươi lăm vòng..... Càng chạy về những vòng cuối càng khó khăn, trong bốn trăm người đã có người tụt lại phía sau, ngã trái ngã phải không chạy nổi, mà Lãnh Hạ vẫn duy trì tốc độ như ban đầu, không thông thả nửa phần.

Năm mươi vòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời chói chang nhô lên cao, nắng nóng oi bức.

Suốt năm mươi vòng chạy, trong bốn trăm người, không ai không đổ mồ hôi tía tai, mồ hôi ướt đầm, đội ngũ ban đầu chỉnh tề, nay đã hoàn toàn tan rã, thành một đường cong, uốn lượn mềm mại như thân rắn.

Lãnh Hạ đứng ở điểm kết thúc, lau mồ hôi trên trán, hô hấp có chút hơi hơi dồn dập, nhìn một bọn thị vệ giống như chó chết ngã trái ngã phải chạy về, khỏe miệng gợi lên một độ cong lạnh như băng.

Tri Hổ là người thứ hai về đích, chậm hơn Lãnh Hạ khoảng một nén nhang, kế tiếp là Tề Thịnh, đây là thanh niên hôm qua hô to hô nhỏ không phải là phế vật, tránh ánh mắt Lãnh Hạ, đổ mồ hôi đứng ở một bên.

Chu Trọng về khoảng ở giữa, xấu hổ sờ sờ khoe miệng, vuốt râu tìm chỗ râm mát đứng.

Tính từ cuối trở lên, thứ hai là Lâm Thanh, người cuối cùng đương nhiên là Lý Tuấn, hai người này chưa từng được huấn luyện chính quy, đương nhiên không thể so với bốn trăm người này. Lâm Thanh còn đỡ hơn một chút, dù sao cũng ở quân doanh một tháng, hai chân hơi run run, chạy xiêu vẹo, hai chân thành hình chữ ‘chi’ (đây là chữ chi a ‘ ’)

Mà Lý Tuấn chính là một thiếu gia ăn sung mặc sướng, bây giờ hần thở không ra hơi, sắc mặt trắng bệch.

Đợi tất cả trở về, Lãnh Hạ không nói bất cứ điều gì, chỉ dùng ánh mắt miệt thị đảo qua mỗi người, sau đó bắt đầu luyện tập những động tác cơ bản, ra quyền, đá chân, đánh khữu tay, uốn gối, mỗi động tác làm cẩn thận tỉ mỉ, mạnh mẽ đầy sinh lực.

Nhìn thân hình nhỏ gầy trước mắt lại tràn ngập sinh lực, mọi người trong mắt không tự giác mang theo vài phần tôn kính sùng bái.

Từ đầu đến cuối, bọn họ mỗi người đều nghĩ công chúa được nuông chiều từ bé không thể kiên trì thực hiện, không chừng ngay sau đó sẽ xấu hổ nói với bọn họ, huấn luyện như trong ngục thế này, người bình thường không thể làm được.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, nàng không những có thể kiên trì hoàn thành mà còn hoàn thành dễ dàng, xinh đẹp, làm cho bọn họ những kẻ tự xưng là nam tử hán, đều nói không nên lời.

Tri Hổ và Tề Thịnh yên lặng bước tới phía sau Lãnh Hạ bắt đầu huấn luyện, dần dần, mọi người từng bước từng bước đi tới, cẩn rằng chịu đựng, không dám lười biếng.

Sau hai canh giờ, Lãnh Hạ thu hồi một quyền đầy uy lực, bắt đầu hình thức huấn luyện tiếp theo, chống đẩy – hít đất, nằm ngửa rồi ngồi, nhảy éch, nhào lộn,.....

Thời gian trôi qua nhanh như tên bắn.

Ráng chiều đỏ ối, sắc trời tối dần.

Tri Hổ khom người thở hổn hển, Tề Thịnh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất không dậy nổi, Chu Trọng đã nằm vật xuống, sắc mặt trắng bệch, Lâm Thanh dựa vào người Lý Tuấn, há miệng hít thở, Lý Tuấn đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Hạ nhìn bốn trăm người trước mặt ngã ngang ngã dọc trên mặt đất, phé vật, sắc mặt càng lạnh, mím môi thành một đường, không nói hai lời quay đầu bước đi.

Tri Hổ ngồi thẳng dậy, cố gắng hô to: “Cô nương, cho thuộc hạ một cơ hội!”

Tề Thịnh xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, kéo góc áo Lãnh Hạ, rồi lại đổ rạp trên mặt đất, hô theo: “Cô nương, cho thuộc hạ một cơ hội!”

Bốn trăm người phía sau thở hổn hển, thanh âm khàn khàn vang lên, hô rung trời: “Cô nương, cho thuộc hạ một cơ hội!”

Lãnh Hạ hơi ngừng bước chân, nhưng vẫn chưa quay lại, thanh âm lạnh như băng hỏi: “Tại sao?”

Chu Trọng ẩn vào vai người bên cạnh, cố gắng đứng lên nói: “Cô nương, trước đó đều là lỗi của bọn thuộc hạ, bọn thuộc hạ cam đoan, về sau tuyệt không có một câu oán hận, cô nương kêu chúng ta lên núi đao, chúng ta tuyệt không xuống biển lửa!”

Lãnh Hạ khẽ nhếch môi, Chu Trọng quả thật là một người tâm tư kín đáo, biết nàng tức giận đều không phải vì bọn họ không hoàn thành huấn luyện.

Bộ huấn luyện này không phải ai cũng có thể kiên trì, nhất là vừa bắt đầu được vài ngày, phải có thời gian thích ứng. Lãnh Hạ thất vọng vì bọn họ không cố gắng mà luôn cho rằng mình không làm được, lại cho rằng không ai làm được.

Một phé vật không đáng sợ, đáng sợ chính là một đám phé vật, hơn nữa là một đám phé vật không biết trời cao đất rộng.

Cũng may bọn họ tỉnh ngộ không muộn.

Lãnh Hạ mày liễu hơi gương, khẽ mở môi: “Bảy ngày sau, ta lại đến.”

Dứt lời đi về phía trước.

Bốn trăm người phía sau không hèn mà cùng cảm thấy vui mừng và sợ hãi, gương mặt tái nhợt, vẫn cố la lên, hô vang: “Thuộc hạ tuyệt không khiến cô nương thất vọng!”

56. Q.1 - Chương 56

Thành Trường An, Túy Tiên Cư.

Lúc này ở giữa tầng bốn rộng lớn, Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Việt, Tiêu Phi Ca, Mạc Tuyên, bốn người ngồi quanh một chiếc bàn trúc.

Tiêu Phi Ca y phục diễm lệ, trường sam hồng đỏ, ngồi dựa lưng vào ghế trúc, lười biếng nói:

“Bắc Yến đã gửi quốc thư tới, ngũ quốc đại điển năm nay, người đi sứ là Bắc Yến Thái tử.”

Mạc Tuyên nhìn bàn tính vàng ngọc của mình ở bên hông, tán thưởng nói: “Thật sự là có lời, càng nhìn càng thích.”

Hắn lưu luyến dời mắt khỏi bàn tính vàng, lắc đầu xem thường nói: “Tên kia, ngu dốt dần dần, bản công tử nhìn hắn một lần là muốn đánh một lần, không có đầu óc, phá gia chi tử.”

Chiến Bắc Việt ngấm ngấm sáu quân xúc xắc trong tay, lắc lắc liên tục, tung ném, đùa rất vui.

“Các người không nói được cái gì mới mẻ cả, Bắc Yến quốc thư đã đưa tới từ mấy hôm trước, ta mới từ chỗ hoàng huynh về, biết được một số tin tức mới.....” Hắn vừa gất gao nhìn chăm chăm xúc xắc bị quăng trên không, vừa thần bí nói: “Các người đoán xem, Nam Hàn lần này ai đi sứ?”

Tiêu Phi Ca hơi ngồi dậy rút ỉnh chén trà, nhẹ uống một ngụm, không nói.

Mạc Tuyên tiếp tục nhìn bàn tính của mình, vuốt ve nó, không để ý.

Lại nhìn Đại Tàn Chiến thần ở phía đối diện, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng tuyệt đối không phải suy nghĩ vấn đề này.

Chiến Bắc Việt bĩu môi, tự hỏi tự đáp: “Hoa Thiên.”

Lời vừa nói ra, chén trà trong tay Tiêu Phi Ca run lên, nước trà sóng sánh tràn ra khỏi chén, Mạc Tuyên giật mình, hơi dùng lực, trên chiếc bàn tính mà hắn vô cùng yêu quý xuất hiện một vết xước.

Hai người nhẵn mày nhìn Chiến Bắc Việt, ý tứ thực rõ ràng: Không phải chứ?

Chiến Bắc Việt nhếch miệng cười, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng bóng, gật gật đầu: phải a!

Nói đến Hoa Thiên, hắn là con trai độc nhất của Hàn Quốc nhiếp chính vương Hoa Trọng Lập, khoảng hai mươi tuổi, có tỷ tỷ là Hoa Mị, là thái hậu Hàn Quốc, cha con hai người liên kết nắm giữ triều chính. Thân phận không cần phải nói nhưng thanh danh thực sự của người này ở bên ngoài cũng bởi vì tính cách hắn mà.....

Đoạn tay áo chỉ phích nam nhân không phải là không có, trong ngũ quốc cũng không ít tiểu quan quán, nhưng dù sao cũng chẳng phải việc gì đáng tự hào để khoe, đa số đều giấu diếm. Nhưng Hoa Thiên thì khác, hắn không những không giấu, mà giống trống khua chiêng tuyển mỹ nam, vươn tay sang cả bốn quốc khác.

Nam tử trong ngũ quốc, chỉ cần có vài phần tư sắc, không ai không bị hắn đùa giỡn, dĩ nhiên, Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên cũng là hai trong số đó.

Tuy rằng hai người đã hung hăng giáo huấn hắn, nhưng kẻ này da mặt dày khiến kẻ khác giận sôi, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, đều chuẩn bị thư tình gửi tới phủ cả hai người, hơn nữa theo đuổi không e dè, không nghĩ đến một chút sĩ diện nào.

Cho nên chỉ cần nhắc đến cái tên này, Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên đều nổi da gà.

Tiêu Phi Ca lại uống một ngụm nước trà, có vẻ xuống cái cảm giác buồn nôn, trịnh trọng nói: “Đã lâu không gặp đại ca, mấy ngày sau nhân tiện rảnh rỗi, tới biên quan thăm hắn.”

Mạc Tuyên vuốt vuốt vết xước trên bàn tính, đau lòng đến run người, gật đầu đáp: “Phương Bắc gần đây không yên ổn, việc làm ăn cũng không tốt lắm, ta phải đi thị sát.”

Chiến Bắc Việt che miệng cười sung sướng khi người gặp họa, Hoa Thiên này cũng là một nhân tài a, có thể khiến cho ‘Đại Tồn đệ nhất tài tử’ và ‘Đại Tồn đệ nhất tài thần’ sợ thành như vậy.

Ba người hàn huyền hồi lâu, mới phát hiện từ đầu đến cuối thiếu một người, Đại Tồn Chiến thần không biết suy nghĩ cái gì, mặt mày nhăn lại sắp thành hình vuông rồi, làm mọi người không nhìn được muốn giúp đỡ một chút.

Qua hồi lâu vẫn thấy Chiến Bắc Liệt vẫn như đang lạc vào cõi tiên, mới có chút phản ứng với sự có mặt của ba người họ, ho nhẹ một tiếng, cầm một chén trà lên định uống.

Chiến Bắc Việt vươn tay ra đoạt lấy, đưa cho hắn một chén khác, ý bảo: Nhị ca, đây mới là chén của ngươi.

Ba người lại càng tò mò, ba ánh mắt nhìn chằm chằm Chiến Bắc Liệt có tên là ‘tò mò’

Chiến Bắc Liệt suy tư hồi lâu, ho khan một tiếng thật mạnh, uống xong chén trà nhuận hầu, thấy cả Liệt vương phủ không có người nào có thể dựa vào, hắn quyết định học hỏi kinh nghiệm bên ngoài.

Ba người nhất thời ngồi ngay ngắn, hai tai hơi hơi run run, bộ dạng như sắp biết bí mật của Hoàng thất.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng hỏi: “Theo đuổi nữ nhân như thế nào?”

‘Ầm’ Tiêu Phi Ca là người luôn coi trọng hình tượng mà nay dùng sức bóp nát cả chén trà, chén bị vỡ nát, từng mảnh sứ bay khắp nơi, nước trà cũng đổ luôn ra nền nhà, bắn vào cả người hắn.....

‘Ầm’ Tài thần Mạc Tuyên yêu tiền như mạng, mà nay giật mình dùng sức, bàn tính vàng bạc ngọc ngà bị vỡ làm hai nửa.....

‘Ầm’ Chiến Bắc Việt ham mê đồ thuật, mà nay dùng sức, sáu viên xúc xắc biến thành bột phấn.

Ba người trở mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, vô cùng kinh ngạc, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, trời cũng sập rồi!

Chiến Bắc Liệt ho khan một tiếng, có vài phần xấu hổ, lập tức trừng mắt, hung hăng vỗ bàn, hung ác nói: “Nói!”

Ba người liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn Chiến Bắc Liệt, sau khi xác định mình không nghe nhầm, nuốt vào một ngụm nước miếng, cừ thật, sắt thép cứng trăm năm cũng có ngày mềm thành nước.

Tiêu Phi Ca có phản ứng đầu tiên, ánh mắt phong tình vạn chủng đảo quanh, rút ra một cây quạt từ bên hông: “Tài tử giai nhân, tài tử giai nhân, giai nhân đương nhiên phải có tài tử xứng! Có nữ nhân nào không mong phu quân tài hoa kiệt xuất.”

Vẫy tay một cái, thác nước núi non chảy xuống theo thân quạt, hắn nhẹ nhàng phe phẩy, bộ dáng rất phong lưu: “Tất cả đều xấu, chỉ có đọc sách cao! Ngồi ngắm hoàng hôn, ngắm trăng trong gió, ngâm thơ tình lãng mạn, ... Tiêu Phi Ca thao thao bất tuyệt phết lác một hồi rồi kết luận “Giai nhân yêu tài tử!”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày suy tư, tài tử..... Mạc Tuyên ở bên cạnh đập bàn tính lên bàn, cắt ngang lời Tiêu Phi Ca.

Mạc Tuyên cười gian trá, sau lưng như mọc ra một chiếc đuôi, vẫy vẫy, chỉ vào ‘thị thể’ chiếc bàn tính hỏi: “Vàng ròng! Lóa mắt không?”

Sau đó lấy ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, cẩn thận vuốt ve, tiếp tục nói: “Đông hải dạ minh châu! Lóa mắt không?”

” Ngọc lưu ly vạn năm! Lóa mắt không?”

“.....! Lóa mắt không?”

“.....” Mạc Tuyên ngênh ngang đứng lên, một thân bạch y thêu mây vàng thật lớn, nhìn ba người đang trừng mắt, chỉ vào đồng hồ bấm trên bàn, rung đùi đắc ý: “Đây là gì? Vàng? Bạc?”

Hắn vỗ bàn, làm chấn động cả núi bảo bối, cao giọng quát: “Không!”

“Đây là thê tử!” Mạc Tuyên nhào người về phía trước, hai mắt tỏa sáng nhìn ba người, ba hoa nói: “Nữ nhân nào có thể chịu đựng được nam nhân vùng tiền như rác? Nữ nhân nào không muốn nằm trên núi

vàng? Nhìn Lý thương gia sáu mươi tuổi vừa mới nạp thêm thiếp mười sáu tuổi, tại sao? Xem Chu gia là cái loại nhà giàu mới nổi, đón vào hậu viện chục nữ nhân xinh đẹp như hoa, vì sao? Xem.....”

Một đoạn lý luận ‘Vàng bạc, bảo bối cũng tương đương thê tử’ kết thúc, Mạc Tuyên đẩy tới trước mặt Chiến Bắc Liệt tòa núi bảo bối nhỏ kia, phát ra âm thanh lên keng thanh thúy.

Nhịn đau trong lòng, Mạc Tuyên quay đầu đi, dần lòng không nhìn đồng bảo bối hấn yêu như mạng, cắn răng, hùng hổ nói: “Cầm! Đưa cho nữ nhân kia, trực tiếp ăn nàng!”

Chiến Bắc Liệt tiếp tục nhú mày, vàng bạc bảo bối,..... Chiến Bắc Việt bĩu môi tỏ rõ sự ghét bỏ, vất chéo chân nói: “Cần gì phiền toái như vậy? Cái gì mà tài hoa kiệt xuất sẽ chiếm được sự ưu ái, cái gì mà vung tiền như rác mong giai nhân cười, rất tầm thường!”

Một câu nói này trực tiếp làm Tiêu Phi Ca tức giận gập quạt, Mạc Tuyên hận không thể cầm lấy núi bảo bối kia ném vào mặt hấn, tiểu quỷ này, người thì biết cái gì?

Nhưng cũng có Chiến Bắc Liệt âm thầm dao động xấu hổ ho khan một tiếng, giương mày, khiển trách: “Nói! Biện pháp không tốt người liền thu dọn đồ đạc, tới chiến trường Tây Cương.”

Chiến Bắc Việt nhất thời rụt đầu, thu hồi bộ dáng lưu manh, cười lấy lòng, không được, sòng bạc Tứ Hải còn có Tiểu thái bản đối nghịch với hấn, đi Tây Cương, làm sao giáo huấn hấn đây?

Hai mắt lóe sáng, chân chó nói với Chiến Bắc Liệt: “Cái này..... Đơn giản.....” Thấy ba người nghi hoặc nhìn hấn, Chiến Bắc Việt rung đùi đắc ý: “Bá vương ngạnh thượng cung!” (*)

(*)“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh ột tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chì cần Hạng Vũ trờng mất một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, chính là... R.A.P.E. “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian” [aka “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỳ húy, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên, lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”,

“Phụt.....” Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên đồng loạt phun ra một ngụm nước miếng, nhìn hấn như nhìn kẻ ngốc, miệt thị bằng ánh mắt, còn nói đơn giản, nữ nhân bưu hấn kia mà muốn bá vương ngạnh thượng cung với nàng?

Nếu làm không tốt, bá vương còn có thể bị phê a!

Đại Tàn Chiến thần trong đầu nhất thời hiện ra một cảnh tượng, Lãnh Hạ bạch y mỉm cười đi ra ngoài, đôi mắt chứa đầy sát khí, khê phát tay, vứt đi thanh chủy thủ nhiễm máu, vỗ vỗ tay thần nhiên đi ra ngoài.

Lại nhìn xuống dưới, thanh chủy thủ nằm trong một vũng máu, bên cạnh vũng máu, một nam tử tuấn lãng thê thảm rên la, quay cuồng trên đất.

Nhìn gần một chút, hạ thân nam tử kia..... Đại Tàn Chiến thần nhất thời một cái giật mình bưng tỉnh, mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng, ướt hết áo, lặng lẽ nhìn hạ thân mình, thở phào một tiếng, hoàn hảo, hoàn hảo.

Hung hăng trừng mắt nhìn Chiến Bắc Việt, Chiến Bắc Liệt phát tay áo đứng lên, đi ra ngoài.

Ba người bị hành vi kỳ quặc này làm cho rối rắm, chỉ thấy Đại Tàn Chiến thần còn chưa đi xuống cầu thang, quay người trở lại, vung tay áo lên, thu lại hết núi bảo bối nhỏ ở trên bàn, thanh âm nghiêm túc mà lãnh

vang lên ngay sau đó: “Quốc khố gần đây thiếu thốn, sung công!”

Chưa dứt lời đã sải bước xuống dưới.

Mạc Tuyên yên lặng rơi lệ nhìn theo bóng dáng Chiến thần, vô cùng đau đớn nỉ non: “Không có lời, không được, không có lời!”

Lãnh Hạ cho bốn trăm thị vệ thời gian là bảy ngày, mấy ngày nay dường như không có việc gì để làm, ngoại trừ luyện tập hàng ngày, chỉ nằm trong uyển xem sách tìm từ tàng thư khố.

Đang là chính ngọ, ánh nắng nóng nực chiếu xuống con người lười biếng.

Dưới bóng cây râm mát, Lãnh Hạ nằm trên tháp xem một cuốn sách nói về lịch sử ngũ quốc, nàng nhận lấy nước ô mai ướp lạnh từ tay Nghênh Tuyết, nhấp một ngụm nhỏ.

Chu Phúc không biết ở đâu chạy tới, sau khi tới trước mặt nàng lại thấy Lãnh Hạ đầu không ngẩng, mắt không liếc hần lấy một cái, bộ dáng nửa phần hứng thú đều không có, hành lễ rồi nhỏ giọng nói: “Vương phi, bên ngoài có người cầu kiến, là do Vương gia phân phó.”

Lãnh Hạ lật cuốn Nhất Hiệt Thư, thanh âm lạnh nhạt: “Ai?”

Chu Phúc nhớ tới cảnh tượng bên ngoài, mồ hôi lại chảy ào ào xuống, rơi vào tính thể tiến thoái lưỡng nan, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, nếu nói Vương phi không nhìn, Vương gia lột da ta, nếu không nói là ai, Vương phi cũng không tha cho ta.

Đang trong tình thế khó xử, Lãnh Hạ liền hơi hơi mở mắt liếc nhìn hần, nói: “Mang vào.”

Chu Phúc như được đại xá, thân mình tròn vo như lăn ra ngoài, nhanh như chớp không còn thấy bóng dáng hần nữa.

Cái gì khiến hần chạy nhanh như thế chứ, Lãnh Hạ đặt quyển sách xuống, nàng vừa yên tĩnh được hai ngày, Chiến Bắc Liệt lại muốn làm cái gì đây?

Nghênh Tuyết bưng lên nước ô mai ướp lạnh, quay về trong uyển lấy ra thêm một ít, vừa mới đi được nửa đường, nhất thời kinh hãi, ‘xoảng’ một cái, bát ô mai vỡ nát, chỉ còn thiếu nước hai mắt rơi xuống đất nữa thôi.

Phía trước có một người bưng một cái khay cực lớn, trên đó bày một loạt trang sức, trâm cài tóc, thoa, ... xếp chồng chất, dường như còn cao hơn kê bê, ánh vàng rực rỡ, vàng óng, dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên, quả thực là làm lóa mắt người mà.

Phía sau hần có hơn mười người, mười mấy người liên tiếp nối đuôi nhau mà vào, cũng đều bê một khay còn cao hơn người, chỉ khác mỗi khay một thứ khác nhau, vàng bạc châu báu, ngọc trai, mã não, san hô đỏ rực như lửa, ngọc bích.....

Trong nháy mắt, Thanh Hoan Uyển vốn thanh lãnh lại bị ánh sáng của châu báu làm rực rỡ hần lên, những người không thấy mặt này vậy mà có thể đứng trước mặt Lãnh Hạ, không thể cúi đầu, chỉ có thể cùng hô to: “Tiểu nhân phụng mệnh Vương gia, đặc biệt đưa lễ vật tới tặng Vương phi.”

Lãnh Hạ neho mắt nhìn Chu Phúc tránh ở phía cuối, thân mình đồ sộ kia lộ ra đến một nửa, giấu đầu hở đuôi.

Chưa đợi nàng mở lời, người trước mặt lại mở miệng: “Xin Vương phi thông cảm cho chúng ta, nếu Vương phi không cần, chúng tiểu nhân cũng không dám rời đi, đành phải tự vẫn.”

Chu Phúc đứng ở cuối nhất thời run lên.

Một đám không có đầu óc, chỉ biết Vương gia lạnh lùng xử các người ư, không biết tiểu vương phi còn bư hần hơn Vương gia sao? Dám nói ra những lời uy hiếp này, các người còn muốn sống không?

Các người không muốn sống, cũng đừng liên lụy tới ta a, ta từng tuổi này rồi còn phải lo lắng sợ hãi.....

Lãnh Hạ khẽ nhếch môi, lười nghe những kẻ này nói nhiều, âm thanh lạnh lùng: “Để đó, đi ra ngoài đi.”

Những người kia nhất thời vui mừng, đưa hết mọi thứ cho Nghênh Tuyết, Nghênh Tuyết bắt đắc dĩ nhận lấy rồi đi ra ngoài lấy thêm nước ô mai ướp lạnh cho Vương phi.

Lúc Nghênh Tuyết quay lại, va phải một người, lại ‘xoảng’ bát mới lấy về lại vỡ nát, nhìn mảnh vỡ trên đất lại nhìn người chật ních trong uể, khóc không ra nước mắt.

Lúc này trước mặt Lãnh Hạ, ước chừng gần trăm người, trong tay ôm đủ các loại vải vóc, từ vải bông tới lụa tơ tằm, cái gì cũng có, càng khoa trương hơn là đủ màu sắc, sáng chói vô cùng, đỏ vàng cam lục lam chàm tím..... phải hơn chục màu cùng các loại hoa văn..... muốn có loại nào đều có.

Lãnh Hạ nhún mày, thanh âm lạnh lẽo gọi: “Chu Phúc”

Chu Phúc sợ hãi chạy tới, khuôn mặt cười đến méo mó, khiến Lãnh Hạ có điểm không đành lòng.

“Vương phi, Vương gia nói.....” Hắn chỉ vào đám người phía trước, khóe miệng co quắp, thực sự là gia không biết củi gạo cũng đáng quý a! Dùng một loại thanh âm nhỏ bé cực ghét bỏ nói: “Chọn đi, mặc hay không cũng được, ta không thiếu tiền.”

Lãnh Hạ khóe môi chậm rãi cong lên, cười thần bí, nói: “Tốt lắm, nếu không thiếu tiền, đều để lại đi, không cần chọn, còn có gì nữa thì trực tiếp mang vào Thanh Hoan Uyển.”

Chu Phúc hoài nghi nhìn Lãnh Hạ, tiểu vương phi hôm nay tâm tình tốt lắm sao? Còn tưởng rằng không mất mạng cũng bị chặt tay, nào ngờ lại an toàn, thoải mái qua cửa ải này.

Đội tất cả mọi thứ đều mang vào trong uể, vàng bạc châu báu, trang sức, vải vóc, quần áo, giày hài, đồ trang trí, đồ dùng hàng ngày..... nhét đầy ba gian phòng, Chu Phúc rốt cục tinh thần phấn chấn bước ra khỏi uể, đi thẳng đến phòng ngủ của Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt nghe Chu Phúc báo xong, mặt tươi như hoa phất tay cho hắn rời đi, điểm nhẹ chân lui vào phòng trong, Mạc Tuyên nói quả nhiên có ích, còn hơn những kẻ không có tác dụng trong phủ, tốt hơn nhiều.

Sau thời gian một nén nhang, Chiến Bắc Liệt rực rỡ hẳn lên đi ra khỏi phòng, đang muốn đi tìm Lãnh Hạ, liền thấy Cuồng Phong lưỡng lự chần chừ đứng trước cửa.

Đại Tàn Chiến thần mặt tươi như hoa, tâm tình sáng khoái, cũng không để ý khuôn mặt Cuồng Phong vằn vẹo, méo mó: “Chuyện gì?”

Cuồng Phong bị hắn hỏi bất ngờ nhất thời hoảng sợ, cúi người hành lễ, khuôn mặt lại càng vằn vẹo.

Đại Tàn Chiến thần một thân hắc y lại thêm tơ vàng xa hoa có thể so với Mạc Tuyên cầm bào, bên hông đeo một khối ngọc bích xanh biếc, trên đai lưng còn khảm kha khá ngọc, ngọc bội một miếng, ngọc bích một khối, sáo ngọc một cây, bị gió thổi va vào nhau kêu lên những tiếng vang thanh thúy.

‘ực’ một tiếng Cuồng Phong nuốt vào một ngụm nước miếng, nhìn Đại Tàn Chiến thần trước mặt vô cùng xa hoa, trong lòng rối rắm.

Hắn lấy ra một tờ thư, ấp úng nói: “Vương phi..... Vương phi phân phó thuộc hạ đưa cho ngài.”

Chiến Bắc Liệt hơi hơi sững sốt, lập tức mừng thầm, đây chính là bức thư đầu tiên mẫu sư tử viết ỉnh, mực có vẻ còn chưa khô, chứng tỏ viết xong không đợi được liền đưa tới.

Vội vàng mở thư, ưng mâu đảo qua nội dung nhanh chóng, khuôn mặt xanh dần, rồi càng ngày càng đen, khóe miệng hơi co quắp..... chỉ thấy trên giấy có ba chữ thư sướng, phóng khoáng thật to: thư cảm tạ!

Đang sau rất thành khẩn, chân thành tha thiết cảm tạ hắn khẳng khái tặng đồ, cũng miêu tả cuộc sống thiếu thốn ở biệt viện phía tây, cuối cùng, thông báo mang tất cả cho bốn trăm thị vệ kia làm quân phí.....

Chiến Bắc Liệt hung hăng vò tờ giấy lại muốn ném đi lại ngừng tay vuốt phẳng phiu, rồi bỏ vào trong ngực như lần trước.

Mặt đen quay lại phòng, vừa đi vừa nghĩ, ít nhất lần này có nhiều chữ.....

Sáng sớm hôm sau.

Lãnh Hạ rời giường chạy bộ, liền thấy Nghênh Tuyết chỉ chỗ mấy con bồ câu, đếm đi đếm lại ” Một..... bấy” Nghênh Tuyết hoảng sợ nói: “Vương phi! Thiếu một con bồ câu!”

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn bấy con bồ câu đang đứng trên đất kia, còn chưa nói gì đã nghe tiếng vỗ cánh, con bồ câu thứ tám vừa bay về, lãnh lợi đậu trên vai nàng.

“Cô cô.....”

Lãnh Hạ liền giơ tay ra, con bồ câu kia nhất thời bay tới đậu trên lòng bàn tay nàng, đôi mắt tròn xoe nhìn nàng không chớp mắt.

Lãnh Hạ chuyển mắt nhìn ba người bên ngoài uyển đang cố gắng thở nhẹ, thanh âm lạnh lẽo nói với Nghênh Tuyết: “Nội gian trong Thanh Hoan Uyển này, cũng không thiếu con nào.”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy ba người kia dùng nội lực đem sự tồn tại của mình giảm tới mức thấp nhất.

Cuồng Phong rút đầu lại, nháy mắt mấy cái với Thiểm Điện, Lôi Minh, ý tứ: Tiểu vương phi sẽ xử lý nội gian như thế nào?

Thiểm Điện nhếch miệng cười, an ủi: An tâm an tâm, có chim bồ câu đưa tình của gia, tiểu vương phi hạnh phúc còn không kịp.

Lôi Minh vuốt cằm, gật đầu đồng ý: Tiểu vương phi nhất định sẽ quỳ gối dưới tài văn chương xuất chúng của vương gia.

Ba người đồng loạt nắm tay cầu khẩn: gia, mạng nhỏ của chúng ta, phải dựa vào người a!

Lấy hộp thư xuống từ đuôi con chim bồ câu, Lãnh Hạ lấy ra mảnh giấy bên trong, nhất thời kinh ngạc, mở to mắt, khóe môi co quắp..... Lãnh Hạ đỏ khốc đỏ cười đưa thư cho Nghênh Tuyết, vừa chạy ra ngoài vừa phân phó nói: “Tìm một chỗ để.”

Đợi nàng chạy khuất bóng rồi, ba người lòng như lửa đốt phi thân xuống sân, biểu tình của tiểu vương phi không hợp lý, thành công không vậy?

Liền thấy Nghênh Tuyết cầm tờ giấy bay phát phơ trong gió, trên giấy có hai câu thơ như rồng bay phượng múa:

Thanh sa nhuyển trưởng, na để thiết mã doanh phạt, nhuyển ngọc ôn hương, khả thán bạch cốt thể đôi!

Giữa trưa, sau khi dùng bữa, Lãnh Hạ cười Phong Trì đi tới biệt viện phía tây.

Sau khi huấn luyện, đã không còn ai nằm lung tung trên mặt đất nữa, ngoại trừ Lâm Thanh có hơi xiêu vẹo ‘khám nghiệm tử thi’ của Lý Tuấn , bốn trăm linh một người mặc dù có hơi hơi run rẩy, vẫn cắn răng như cũ đứng thẳng tắp.

Qua bảy ngày, quả thực tiến bộ không ít, Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, nhìn thấy một đám thị vệ mặt ẩn chứa sự chờ mong, Lãnh Hạ cao giọng nói:”Từ mai, bắt đầu chạy bộ quanh núi một vòng, ta sẽ ở trong núi dùng các loại phương pháp đánh lén các người, sau một canh giờ mà không về đích, buổi chiều huấn luyện gấp bội!”

Thanh âm lãnh khí lần lượt vang lên.

Bốn trăm người vốn mặt hơi đỏ vì huấn luyện mệt nhọc, bây giờ trắng bệch, run giọng nói: “Cô nương, sau núi có dã thú a, hơn nữa đường núi gấp ghềnh.....”

Lãnh Hạ không khoan dung chút nào ngắt lời bọn họ: “Nếu ngay cả dã thú đều không đánh thắng được, các người làm sao cho chúng đi! Ta không khách khí nói cho các người, nếu chỉ bằng trình độ của các người hiện tại, nếu chống lại ta, không ai sống sót được! Không có trải qua huấn luyện sinh tử, các người vĩnh viễn đều là phế vật!”

Bốn trăm người bị Lãnh Hạ nói cho đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, nhưng cũng tự hiểu, nếu bọn họ chống lại Lãnh Hạ, thật sự là đâm đầu vào chỗ chết!

Ánh mắt sắc nhọn đảo qua mọi người, Lãnh Hạ lớn tiếng hét lớn: “Các người tốt nhất nên cầu nguyện ta đánh lén các người, sau đó mỗi sáng chạy bộ ở ngọn núi phía sau biệt viện, luận phiên nhau, một đội đánh lén, một đội chạy bộ, nếu đội chạy bộ về đúng thời gian, tức là đội đánh lén thua, nếu có một người không thể hoàn thành nhiệm vụ, có nghĩa là đội chạy bộ thua. Đội thua, buổi chiều luyện tập gấp bội.”

Lời vừa nói ra, hai đội rõ ràng xuất hiện một loại cảm giác nóng lòng muốn tỷ thí, hằm hè lẫn nhau, ai sợ ai, đến lúc đó nhìn thấy đối phương kêu cha gọi mẹ huấn luyện gấp bội, thích!

“Đừng trách ta không nhắc nhở các người, ta xuống tay có lẽ sẽ lưu tình, nhưng nếu không cẩn thận, cũng có thể toi mạng!” Khóe môi giương lên, tỏ rõ sự nguy hiểm, Lãnh Hạ hét lớn: “Hiểu chưa?”

Bốn trăm thị vệ nhất thời run lên, một cổ lãnh ý truyền từ lòng bàn chân tới tận đỉnh đầu, cả võ trường gào to: “Hiểu rõ!”

Tiếng hô rung trời dậy đất, thật lâu sau vẫn chưa tan đi.....

Một con bồ câu trắng muốt đang bay giữa không trung bị tiếng hô này làm cho chấn động, đột ngột lao xuống mặt đất, lông chim đều dựng thẳng đứng lên, ánh mắt tròn xoe kinh hoàng nhìn xung quanh quay vòng vòng, lông cánh bị rơi mất mấy cái liền.

Mọi người nhất thời kinh ngạc một chút, sau đó cười ha ha.

Bồ câu đáng thương rốt cục nhìn thấy được gương mặt quen thuộc, nước mắt đọng lại trên mắt lộ vẻ ủy khuất, giương cánh bay tới chỗ Lãnh Hạ.

Lâm Thanh đứng bên cạnh vuốt cằm, con bồ câu này thực quen mắt, đột nhiên hai mắt mở lớn, đây.....đây.....đây không phải là bồ câu ở quân doanh bị mất sao?

Chờ chút, lấy lấy gì không lấy, lại chạy tới quân doanh trộm bồ câu! Trách không được ngày đó sắc mặt Vương gia đen như vậy, thì ra là đã sớm biết, chẳng qua bao che cho cô nương a!

Lâm Thanh gắt gao nắm chặt tay, cảm động không thôi: Tình yêu thật vĩ đại!

Lãnh Hạ đương nhiên không biết, trong tâm tưởng của Lâm Thanh nàng đã biến thành một kẻ trộm không có đạo đức còn tên đầu sỏ Chiến Bắc Liệt lại bay lên vị trí hy sinh vì tình yêu..... Tình thánh vĩ đại.....

Sau khi hộp thư ở trên đùi được gỡ xuống, con chim kia lấy tốc độ ánh sáng lao vút đi, tuyệt không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, tốc độ kia so với chim ưng còn nhanh hơn.

Lãnh Hạ mở thư xem qua liền bắt đắc dĩ thở dài, lại là hai câu thơ:

Hoa tiền nguyệt hạ, thành đầu thiết cổ thanh do chấn, dạ hắc phong cao, hạp lí kim qua huyết vị kiên.

Lúc trở lại Thanh Hoan Uyển đã là buổi tối.

Vẫn là rừng hoa đào như trước, nay có thêm một chiếc bàn đá, bên trên đặt một bầu rượu, Chiến Bắc Liệt mặc cẩm bào quý phái, gió nhẹ khẽ thổi làm tung bay tà áo, những sợi tóc ở phía sau cũng hòa mình theo làn gió nhỏ, bàn tay to lớn linh hoạt lướt những đường phóng khoáng trên giấy trắng, cảnh đêm tối đen mênh mông, phác ra một bức tranh phong lưu trong gió.

Lãnh Hạ thần nhiên đi tới cửa, khoanh tay trước ngực dựa vào cửa, ung dung mỉm cười, để ta xem người diễn như thế nào a!

Chiến Bắc Liệt ngửa đầu uống cạn một ly rượu, ‘xoạt’ một cái, không biết hẩn lấy ở đâu ra một chiếc quạt, trên mặt có hoa sen hồng tươi nở rộ, gió thổi qua làm lung lay phiến quạt, tựa như có một mùi hương thơm mát thoang thoảng đâu đây.

Chiến Bắc Liệt có hứng làm thơ, Ho khan một tiếng, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, như kể si tình kể chuyện tình trong thế gian: “Thuần tửu nhất bôi, mỹ nhân ủy hạ khinh tiếu.”

Ngừng một chút, Đại Tồn Chiến thần lại cầm bầu rượu lên uống một ngụm, vung tay một cái, quạt nhất thời hóa thành bột phấn, đồng đặc oai hùng và dũng cảm: “Loan đao bán tiết, chiến hồn lung thượng tê hào!”

“Phụt.....”

Dưới bóng cây phía xa, tiếng cười liên tiếp vang lên.

Chiến đở vào người Cuồng Phong, cười không khác kẻ điên là bao, run cả người, cao! Thật sự là rất cao!

Một khắc trước vẫn còn là tài tử phong lưu, không ngờ một khắc sau lại là chiến thần thiết huyết!

Cuồng Phong nhin cười đến đỏ bừng mặt, bộ dáng muốn cười lại không dám cười, ngay cả mắt cũng đỏ hết rồi.

Lôi Minh vai rung cả lên, nhưng lại đi cầu đùi, đau a, sao không đau, nhưng không đau thì không nhin cười được!

Thiểm Điện lệ rơi đầy mặt nhìn Lôi Minh cầu đùi mình, trên mặt vừa cười vừa khóc, vô cùng méo mó, người có thể cầu chuẩn một chút không?

Chiến Bắc Liệt ánh mắt âm trầm đảo qua hướng này, bốn người chạy nhanh không tiếng động, lui lui lui, lui về sau nhìn tiếp.

Lãnh Hạ bất đắc dĩ bĩu môi, tao nhĩ quay người tỏ rõ sự xem thường, đi vào trong.

Đại Tàn Chiến thần nhất thời tức giận, định đứng lên đuổi theo.....

Đột nhiên, hạ thân mạnh mẽ dựng lên, quanh thân truyền khắp một cỗ nhiệt lượng, khô nóng, khó chịu.

Chiến Bắc Liệt ánh mắt sắc nhọn nhìn bầu rượu trên bàn, hung hăng nhíu mi, lập tức nhìn về phía bóng cây ở xa kia.

Chiến Bắc Việt cười cười lộ ra hai chiếc răng nanh trắng sáng giống hệt hổ con, tranh công nói: “Nhị ca, mau đuổi theo a! Đây là mị dược cực phẩm Ngự y viện Chu thái y điều chế, ta phải mất khá tiền mới có được a!”

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn Chiến Bắc Việt, con hổ nhỏ thành nhai con này, luôn làm những việc thực khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người chờ ta!”

Vừa dứt lời, một trận cuồng phong thổi qua, thoáng cái đã không có bóng người.

57. Q.1 - Chương 57

Trong Liệt vương phủ, mặt hồ gợn sóng lẫn lẫn đùa giỡn với ánh trăng bạc sáng, cảnh tĩnh lặng mà xa xôi đến lạ thường.

Đột nhiên, một bóng dáng cực kỳ gấp gáp bay vút qua, còn cách mặt hồ một đoạn thật xa nhưng ở giữa không trung đã xệt qua một đường cong, vội vã lao xuống hồ, làm nước bắn lên tung tóe.

Hiển nhiên, người giống như lửa cháy sắp tới nơi này chính là Đại Tàn Chiến thần Chiến Bắc Liệt bị hạ mị dược.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt ở giữa hồ, tóc đen toán loạn nổi trên mặt nước, da thịt màu đồng có vài phần ửng hồng, hồ hấp dồn dập, yết hầu khô nóng, một cảm giác khó chịu, một cỗ nhiệt nóng rực chạy khắp toàn thân như muốn thiêu đốt, mỗi thớ thịt đều điên cuồng kêu gào dục vọng.

Hắn dùng nội lực cố gắng kiềm chế được tính đang cuộn cuộn phát huy không ngừng trong cơ thể, phải cố gắng xua đi hình ảnh Lãnh Hạ trong đầu..... Trong lúc bị trúng mị dược kia, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là tới đây, nước trong hồ rất lạnh, ngâm ở đây một đêm thì mị dược kia tự nhiên sẽ được giải. Còn Lãnh Hạ, hắn chưa bao giờ có ý nghĩ dùng nàng giải độc, là Đại Tàn Chiến thần hắn có sự kiêu ngạo của mình, dùng sức mạnh đoạt lấy nàng? Hắn khinh thường!

Còn tìm nữ nhân khác để giải độc, nghĩ hắn còn không nghĩ tới, không phải Lãnh Hạ, hắn không cần!

Chiến Bắc Liệt hắt xì mấy cái, trong đầu tưởng tượng ra cảnh trừng trị tên đầu sỏ, con thỏ nhỏ thành nhãi con, người chờ ta!

Đêm lạnh lẽo, u buồn, chỉ có trăng tròn treo trên trời đêm tối, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, ánh lên những gợn sóng trên mặt hồ.

Trên mặt hồ phủ đầy sương trắng, nhưng tại chỗ của Chiến Bắc Liệt, xung quanh lại đầy bọt khí ùng ục ùng ục, nóng lạnh song song tra tấn, quần áo trên người ướt sũng, không phân biệt nổi là do nước hồ làm ướt hay do mồ hôi nữa.

Một giọt sương long lanh lăn xuống từ phiến lá, vô thanh vô tức rơi vào bụi rậm, cạnh đó một đôi chân nhỏ gầy chuyển động, bạch y lướt qua, đi về phía xa xa.

Không ai biết một khắc trước đó, Lãnh Hạ đã từng đứng ở gần hồ, nằng rời đi rồi, nơi đây lại biến thành một mảnh trống vắng.

Nhưng mà trong lòng Lãnh Hạ bây giờ lại giống như mặt hồ biếc xanh kia, một bóng người lao xuống, tạo nên những đợt sóng nhẹ, lăn tăn, xóa không được mà hòa cũng không tan, từng đợt sóng nhẹ dần xô vào lòng nàng.

Lúc sắp tới Thanh Hoan Uyển, bước chân hơi ngừng, mảy liễu giương lên, xoay người, đi tới uyển lạc mà Mộ Nhị đang ở.

Trong ưng mâu có một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt, tiếng thở hổn hển đứt quãng, Chiến Bắc Liệt hai mắt sung huyết, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên khắp người, trên môi đã có vết máu nhỏ, con người đôi lúc thanh tỉnh liền bắn ra hàn quang lạnh khiếp người, cực lực cố gắng áp chế dục vọng.

‘Vút’ một tiếng xé gió chợt vang lên, Chiến Bắc Liệt phản xạ có điều kiện giơ tay lên bắt được ám khí.

Quay đầu nhìn lại, phương hướng bắn ra ám khí có một người mặc bạch y quay người rời đi, bóng dáng mảnh khảnh kia quay người không có một tia lưu luyến, nhìn phía sau lại cảm thấy bộ dáng kia dường như là chạy trốn chết.

Chiến Bắc Liệt xòe bàn tay ra, thấy một viên thuốc trong suốt lẳng lẳng nằm ở lòng bàn tay, giống như người đưa thuốc xấu hổ, không được tự nhiên.

Bạc môi không tự giác nhếch lên một độ cong vui sướng, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao,..... Lát sau, Chiến Bắc Liệt sáng khoái cười to, tiếng cười không tan quanh quần thật lâu trên mặt hồ.

Mị được trên người được giải, Chiến Bắc Liệt trải qua một đêm như ở trong địa ngục, tên đầu sỏ kia đương nhiên không có khả năng chạy thoát.

Với sự hiểu biết của hắn về tên nhóc kia, hiện tại nhất định là trốn ở Dưỡng Tâm điện không dám ra ngoài.

Trước cửa Hoàng cung, thị vệ đang nghiêm túc canh cửa, đột nhiên, một người mở to miệng trừng mắt nhìn phía trước, lắp bắp nói: “Kia..... Kia”

“Canh gác!” Đội trưởng ra lệnh một tiếng.

Vô số thanh âm vũ khí vang lên, thị vệ cầm kiếm phòng ngự, ánh mắt khẩn trương nhìn phía trước, Đại Tàn hoàng cung cũng có kẻ dám lỗ mãng.

Từ xa xa một đám mây đen lao tới với tốc độ ánh sáng, lướt thật nhanh tới cửa cung, đi qua nơi nào nơi ấy một mảnh âm trầm, đông cứng, âm phong từng trận gào thét, sát khí dữ tợn bốc lên,..... đợi khi đám mây đen kia tới gần, bọn thị vệ trợn mắt há hốc mồm đứng thành tượng tại chỗ, không kẻ nào dám tiến lên ngăn cản.

Đại Tàn Chiến thần đằng đằng sát khí, bộ mặt dữ tợn, hung thần ác sát, thế như chẻ tre tiến vào hoàng cung!

Đại Tàn Hoàng cung, Dưỡng Tâm điện.

“Cái gì?” Tiêu Phượng nhảy dựng lên, hạnh mâu trừng lớn, hô to.

Chiến Bắc Diễn ở bên cạnh bị nàng dọa cho run người, hoảng sợ mở to đôi mắt hồ ly, làm gì còn bộ dạng bí hiểm, bày mưu nghĩ kế, phúc hắc, hấn lao thật nhanh tới trước người Tiêu Phượng, lập tức ngồi xổm xuống vuốt bụng nàng, liên tục nỉ non: “Thai khí! Thai khí a!”

Chiến Bắc Việt bị bộ dạng chân chó của Đại ca dọa cho chấn động, bản thân hồi lâu, trong khoảng thời gian này hấn bị Nhị tẩu nhốt ở sòng bạc, mỗi ngày đều đấu đá túi bụi với Tiểu thái bản kia, cũng ít đến Hoàng cung, trình độ sùng tê của Hoàng huynh càng thêm trầm trọng, quả thực biến thành hai mươi tư hiếu hảo trượng phu!

Không có chân chó nhất, chỉ có càn chân chó!

Tiêu Phượng khoát tay chặn lại, hoàn toàn bị tin giật gân của Chiến Bắc Việt hấp dẫn, vẻ mặt hưng phấn tím lất hấn, giương nanh múa vuốt hỏi: “Người nói gì? Theo đuổi tê tử? Mị được? Sao lão nương không biết?”

Chiến Bắc Diễn lại run run, vội vàng đi theo sau, đỡ lấy nàng, liên tục hô to: “Thai khí! Thai khí a! Phượng nhi, chúng ta ngồi xuống rồi nói.”

Tiêu Phượng ngồi xuống cái ghế hấn vừa đưa, kéo tay Chiến Bắc Việt, một bộ dáng lang sói dụ dỗ tiểu bạch thỏ: “ Đến đây, kể cho Hoàng tẩu.....”

Chiến Bắc Việt chạy qua, rú rít kể cho Tiêu Phượng, Chiến Bắc Diễn ở bên cạnh vừa ghé sát tai vào nghe ngóng, vừa quan sát Tiêu Phượng, để còn kịp thời chạy tới.

Nhưng vào lúc này, ‘âm’ một tiếng.

Cửa điện bị người bên ngoài không chút khách khí một cước đá văng!

Ba người đang hi hi ha ha vui đùa đồng loạt run lên, cố gắng tươi cười nhìn ra phía cửa.....

Đại Tần Chiến thần mặt âm trầm, ứng mâu phun ra sát khí lạnh thấu xương, trọng kiếm trong tay lóe hàn quang, cũng ngập tràn sát khí, đứng lặng ở cửa như Tu La địa ngục!

Chiến Bắc Liệt bước từng bước một vào điện, sát khí lấy hấn làm trung tâm nhanh chóng lan tràn khắp nơi, hướng thẳng tới chỗ Chiến Bắc Việt đang trốn dưới sàng.

Chiến Bắc Diễn nhanh như chớp đưa Tiêu Phượng tới khu vực an toàn rồi chậm rì rì, tiêu sái quay về, rót một chén trà, đưa cho Chiến Bắc Liệt khuyên nhủ: “Bắc Liệt, đừng xúc động a.”

Chiến Bắc Liệt lạnh lẽo đập kiếm lên mặt bàn, nhìn Chiến Bắc Việt đang run rẩy, uống một ngụm trà rồi lạnh lùng nói: “Hôm nay bốn vương phải ăn tươi nuốt sống hấn!”

Chiến Bắc Việt càng run lên, sống chết không dời chỗ trốn, xong rồi xong rồi, Nhị ca phát hỏa, hấn sợ run cả người a!

Chiến Bắc Diễn vuốt cằm, mỉm cười, trong mắt hồ ly xẹt qua một tia gian trá, gật đầu đồng ý nói: “Tiểu tử này cần phải chỉnh đốn một chút, thủ đoạn này thật là dễ tiện, hạ lưu, vô liêm sỉ, âm hiểm, bẩn thỉu, bỉ ổi, trơ trẽn,.....”

Chiến Bắc Việt lệ rơi đầy mặt, hoàng huynh a, người không giúp đỡ cũng đừng bỏ đá xuống giếng a, tiểu đệ đã đủ thảm, người còn giẫm thêm một cước.

Chiến Bắc Diễn cười như gió xuân ấm áp, nói tiếp: “Nhưng cũng là có ý tốt.”

Hấn nhìn Tiêu Phượng đang ngồi cắn hạt dưa xem kịch ở nơi an toàn, thỏa mãn cười có chút ngây ngô, nhẹ một tiếng, vô cùng đắc ý: “Nhìn thấy Hoàng tẩu người chưa, trẫm cũng đã có con rồi.”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, trong đầu lại hiện ra tiểu Lãnh Hạ, da thịt mịn màng, trắng trẻo, lông mi dài cong vút, tay chân bé nhỏ xinh xắn, thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng..... Nghĩ tới đây, khóe môi không tự giác nhếch lên, trong chốc lát, cảm thấy con thỏ nhỏ trắng nhai con vốn phải thiên đào vạn quả đang trốn dưới sàng kia, cũng không quá đáng giận.

Chiến Bắc Liệt lười biếng hừ một tiếng, mày kiếm giương lên, lạnh lùng nói: “Còn không lăn ra đây cho ta? Chờ lão tử công người ra sao?”

Chiến Bắc Việt trộm liếc sắc mặt hắn, cảm thấy hình như không nguy hiểm lắm, chớp chớp mắt, cắn răng một cái bước ra, bước từng bước sợ hãi tới phía trước Chiến Bắc Liệt, đáng thương kêu lên: “Nhị ca!”

Đột nhiên, Đại Tàn Chiến thần nhếch miệng cười, ...

Chiến Bắc Việt cả kinh, thầm kêu không tốt, còn chưa kịp chạy, đã lãnh ngay một quả đấm vào mặt, hắn ngã nhào xuống rồi vội vàng vàng muốn bỏ chạy ra ngoài, nhưng ngay lập tức hai cánh tay ở phía sau đã nắm lấy chân hắn kéo về, sau đó.....

Sau đó, chỉ là đánh một chút!

Sau đó.....

Sau đó.....

Sau đó chính là tiếng vang hỗn hợp giữa tiếng đánh và tiếng kêu rên thê lương của Chiến Bắc Việt, vang vọng thật lâu trong đại điện.....

Chiến Bắc Diễn và Tiêu Phượng không đành lòng nhìn, thăm, vô cùng thê thảm!

Cảnh tượng này duy trì suốt non nửa canh giờ, Đại Tàn Chiến thần vui vẻ thở mạnh, lưu luyến nhìn con thỏ nhỏ trắng nhai con đang nằm trên đất, cả người xanh tím, thân hình so với người béo còn lớn hơn, trong lòng có vài phần không muốn dừng tay.

Cuối cùng cố gắng áp chế dục vọng mãnh liệt muốn tiếp tục đánh, lại hung hăng gõ đầu hắn hai cái, rồi đi tới bàn bên cạnh rót chén trà, nghỉ ngơi đi.

Chiến Bắc Việt ‘ai u ai u’ kêu rên đứng dậy, mặt mũi xanh tím, tóc tai bù xù, Tiêu Phượng và Chiến Bắc Diễn nhất thời hoảng sợ, đồng loạt lui về sau vài bước, nuốt vào một ngụm nước miếng.

Hai người nhìn phía Chiến Bắc Liệt với ánh mắt ngưỡng mộ, ý tứ: Xuống tay quá độc ác, Mẫu hậu còn sống cũng không nhận ra được a!

Sau khi Chiến Bắc Việt được ngự y cáng về Ngự y viện, Chiến Bắc Diễn ngồi cạnh Chiến Bắc Liệt tự rót ỉnh một chén trà rồi uống một ngụm.

” Nữ nhân mà, luôn luôn sợ hãi thứ gì đó, với thân thủ, tính tình của Lãnh Hạ thì đánh nhau đương nhiên không cần người khác giúp, người muốn thu phục được nàng thì trước hết phải hiểu nàng.....” Hắn vỗ vỗ bả vai Chiến Bắc Liệt, vuốt vuốt cằm, một bộ dáng bí hiểm, giả dờ: “Nghe lời Hoàng huynh, tìm ra nhược điểm của nàng, giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng, khiến nàng cảm thấy người quan trọng, không thể thiếu!”

Cái này tuyệt đối là có bài bản. Chiến Bắc Liệt được mở mang.....

‘Bốp’ một tiếng, Tiêu Phượng đập mạnh tay xuống mặt bàn, trừng mắt với Chiến Bắc Diễn: “Kinh nghiệm của người rất phong phú a!”

Chiến Bắc Diễn nhất thời giật mình, chạy nhanh tới cầm tay nàng lên xem xét, đỡ nàng ngồi xuống rồi khẩn trương nói: “Thai khí! Thai khí a!”

Tiêu Phượng hừ lạnh một tiếng, nhìn sang Chiến Bắc Liệt, ung dung nói: “Đừng nghe hắn, theo đuổi nữ nhân đương nhiên phải hỏi ý kiến nữ nhân, lão nương nói cho người!”

Chiến Bắc Liệt khẽ nhíu mi, Tiêu Phượng hai mắt tỏa sáng, hưng phấn nói: “Thích vẻ đẹp là bản tính của mỗi người, càng đẹp lại càng tốt phải không? Người nào cũng giống nhau, người thừa nhận chứ?”

Chiến Bắc Liệt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Hạ, cảnh tượng kia tràn ngập phong tình, thật sự là làm hắn kinh ngạc, gật đầu đồng ý.

Tiêu Phượng rung đùi đắc ý tiếp tục nói: “Cho nên, chuyện này rất đơn giản, chỉ cần hai chữ.”

Nàng giơ hai ngón tay ra, quơ quơ trước mắt Chiến Bắc Liệt, chớp mắt vài cái, phun ra hai chữ: “Sắc dụ!”

Chiến Bắc Liệt hung hăng nhíu mày, mọi việc hắn đều đã làm, nay còn lưu lạc đến phải sắc dụ?

Tiêu Phượng nhìn bộ dáng Chiến Bắc Liệt mơ hồ liền tức giận, đập bàn!

‘Ầm’

Mặt bàn bị vỗ mạnh đến nỗi mọi thứ ở trên đều nảy lên, nàng đẩy cánh tay chặn ở trước đang không ngừng hô to: “Thai khí! Thai khí a!” tiến đến trước mặt Chiến Bắc Liệt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn: “Người vẫn không hiểu điểm mấu chốt sao? Không bỏ qua cái gọi là mặt mũi nam nhân sao?”

Tiêu Phượng nhìn thẳng vào mắt Chiến Bắc Liệt, đồng dạng nói: “Nam nhân là gì? Là dám yêu dám hận!”

Tiêu Phượng phát tay áo, giẫm một chân lên ghế, nói năng lưu loát: “Người không phải là thích Lân Hạ sao? Thích một người thì có gì đáng sợ? Sao phải do dự? Người là Đại Tàn Chiến thần trên chiến trường giết trăm ngàn địch mà mặt không nhăn một chút, lão nương chỉ nói sắc dụ có một chút mặt liễn nhăn thành như vậy.”

Chiến Bắc Liệt chân mày dần dần giãn ra, liền cảm thấy tư tưởng như được khai thông, không phải bản thân thích mẫu sư tử kia sao?

Vì ‘tiểu Lân Hạ’ Lão tử liều mạng! Hắn cắn răng một cái nói: “Được.”

Đợi sau khi Chiến Bắc Liệt hùng dũng hiên ngang đi ra ngoài rồi, Chiến Bắc Diễm gọi với theo, thăm thía nói: “Biện pháp của tiểu tử Bắc Việt kia sai nhưng mục tiêu là chính xác a!”

Sợ Chiến Bắc Liệt không hiểu được, Tiêu Phượng phát phát tay nói thẳng: “Đúng vậy, viên phòng là rất quan trọng.”

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn trăm thị vệ bắt đầu rồi chạy ra sau núi, nơi này rất nguy hiểm a, đường núi gập ghềnh không nói, còn có vô số mãnh hổ dã thú trong rừng, cùng vô vàn thực vật độc chết người, dân chúng ở quanh đây cũng không dám lên a.

Trong núi ngập tràn sương mù trắng xóa, khiến cảnh sắc trở nên mơ hồ không rõ ràng, Trì Hổ dẫn đầu đoàn người nhanh chóng chạy trong rừng.

Bốn trăm thị vệ vô cùng chú ý lẫn nhau, tốc độ lại không dám chậm chễ, trong vòng một canh giờ phải chạy một vòng quanh núi, gần như một khắc cũng không dám chậm trễ.

Dần dần, bắt đầu có người không theo kịp ở phía sau, một số người thở phì phò, chạy chậm chạp ở phía cuối.

Bỗng nhiên, chợt cảm thấy đau đớn ở lòng bàn tay, còn chưa kịp phản ứng đã thấy hoa mắt, từ rừng cây vốn tĩnh lặng không có chút dị thường nào lại phóng ra hàng loạt ngân châm.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!.....”

Từng cái từng cái ngân châm giống như mưa bão bắn ra, gào thét mà đi khiến người ta run sợ, bắn về phía bọn họ.

Bọn thị vệ bị biến cố này làm cho kinh ngạc, hô to một tiếng, thi triển võ công để tránh thoát cơn mưa ngân châm này.....

Lúc này bốn trăm người đã bị chia thành hai đội, đội ngũ phía trước không phải chịu cơn mưa này, chỉ có đội ngũ phía sau bị mưa châm quấy nhiễu, phải chống cự toàn lực.

Mưa châm cứ tiếp tục phóng ra, không ít người đã bị thương nhẹ, từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống trong rừng.

Ngân châm này thực sự rất nhỏ, chỉ cần không bắn tới nơi yếu hại, căn bản là sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mà bị cắm vào da thịt thì cũng khiến người ta phi thường đau đớn, một con muỗi cắn không đau nhưng hàng trăm con muỗi sợ không cắn chết được người sao?

Sau một nén nhang thời gian, mưa châm chợt dừng lại, mọi người vô đầu bút tai cổ chịu cơn đau trên người.

Thở phào một hơi, đang muốn thả lỏng thì nghe thấy tiếng động từ trong rừng, một người đột nhiên nhảy lên, kêu to sợ hãi: “Không tốt, mùi máu hấp dẫn dã thú.”

Có vết xe đổ của những người phía sau, đội ngũ đằng trước không dám lơ là, tốc độ tăng đến cực hạn.

Bỗng dưng, cảm thấy mất thăng bằng, hai chân như dắm vào không khí, đột ngột mất trọng tâm rơi xuống dưới.

Mấy chục người vốn chạy trên mặt đất thì nay ngã xuống một cái rãnh khoảng ba thước.

Mười mấy người bị bắt ngờ không kịp đề phòng, liên tiếp rơi xuống, mặt mày xám xịt ngã vào rãnh, từng người một đề lên nhau.

Mà đột nhiên lại cảm thấy người bị kéo lên, lúc định thần lại đã thấy mình bị treo trong lưới, lộn ngược xuống đất.

Trong khoảng thời gian non nửa khắc, bốn trăm người đã bị phân tán hoàn toàn.

Không thể hiểu nổi bấy rập kia, mức độ thật quỷ dị, thậm chí còn nguy hiểm hơn dã thú, nhất thời, mọi người đều thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc, thật cẩn thận chạy từng bước.

Điểm chết người chính là vẫn còn Lãnh Hạ, tùy lúc, tùy chỗ đều có thể đột nhiên xuất hiện đánh lén bọn họ.

Bấy rập quỷ dị này chính là do Lãnh Hạ phân phó Cuồng Phong đám người bố trí suốt đêm, yêu cầu chỉ có một: Nham hiểm đề tiện!

Mà phương thức đánh lén của Lãnh Hạ cũng hết sức nham hiểm, chỉ có bọn họ không nghĩ được, chứ không có Lãnh Hạ không làm được.

Như lúc này, một thị vệ ôm bụng tìm một bụi cỏ bí mật để giải quyết, đang thoải mái hít thở thì đột nhiên cảm thấy lạnh gáy, đây là một loại trực giác với nguy hiểm.

Một mũi tên tự xa xa gào thét mà đến, tốc độ cực nhanh, uy lực cực mạnh!

Hắn sợ hãi nhanh chóng đứng lên, kéo quần chạy, tốc độ kia làm Lãnh Hạ cũng phải thở dài, khi con người bị buộc vào bước đường cùng, quả thực có khả năng phát huy một sức mạnh vô cùng cường đại.....

Lại như bây giờ, vài người tạo thành một tiểu đội chạy ở dưới chân núi.

Đích đã ở trước mắt rồi, mấy người trong mắt lóe ra quang mang sung sướng, đáng nhẽ đã hoàn thành nhiệm vụ thì trong nháy mắt, có mấy viên đá không biết bắn ra từ đâu nhằm thẳng vào đại huyệt của mỗi người.

Nhất thời, mấy người đồng loạt đứng lại, vẫn duy trì tư thế quỷ dị, bất động.

Mọi người bị điểm huyệt, đương nhiên duy trì bộ dạng lúc cuối sùng, có mở miệng, có cười, có mở to mắt..... Người mở miệng kia lộ ra cả hàm răng, người đang tươi cười kia trở nên cứng ngắc, người mở to mắt kia, hai mắt chậm rãi co lại, đôi mắt nhìn chăm chăm đích, khóc không ra nước mắt.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, Lãnh Hạ nhẹ nhàng cùng với Cuồng Phong giải thoát cho bốn trăm người, một đám mặt mũi xám ngoét, đỡ lấy nhau lảo đảo đi từ sau núi ra.

Lãnh Hạ bạch y không nhiễm bụi trần, trắng muốt như tuyết, tao nhã giống như tiên nữ trên trời giáng xuống nhân gian, đối lập hoàn toàn với bốn trăm người nhìn như ăn mày ngoài đường này.

Lãnh Hạ khẽ mỉm cười, nụ cười hèn mọn không chút che giấu, cực kỳ rõ ràng, khiến cho bốn trăm người tức đến hộc máu, nếu cô nương không vô sỉ như vậy, chúng ta có bị toàn quân bị diệt sao?

“Ta đã làm mẫu rồi, đánh lén như thế nào các người hẳn là đã hiểu rõ, từ mai bắt đầu luân phiên.....” Lãnh Hạ trực tiếp không nhìn ánh mắt oán niệm của bọn họ, bĩu môi nói: “Nhắc nhở các người lần cuối, đội thua huấn luyện gấp bội!”

Vừa dứt lời liền tao nhã xoay người, lướt ra ngoài.

Đã bố trí xong cho bốn trăm người kia rồi, nàng đã tận lực chỉ dẫn rồi, tin rằng trình độ đánh lén của họ rất nhanh sẽ vô cùng nham hiểm, đề tiện.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ theo thường lệ, chạy bộ trong Vương phủ.

Nàng lau mồ hôi trên trán, hơi chuyển hướng đi tới phía hồ nước.

Hồ này chính là hồ mà Chiến Bắc Liệt tắm nước lạnh ngày hôm đó, vài cành liễu cuốn theo chiều gió, mặt nước phản chiếu ánh sáng mặt trời, nhìn thực đẹp.

Lãnh Hạ hảo tâm tốt, tươi cười đi tới bên hồ, phượng mâu đảo qua bốn phía một vòng, lập tức có tiếng di chuyển vang lên, đợi cho ám vệ bốn phía thức thời bỏ chạy, vừa lòng gật gật đầu chậm rãi cởi quần áo, lộ ra da thịt trắng trẻo như ngọc, mái tóc đen dài rủ xuống bờ vai, quả thực vô cùng đẹp.

Mũi chân khẽ điểm một cái, nhảy vào trong hồ.

Hồ nước mát rượi, nàng giống như một nàng tiên cá đang dạo chơi, bơi qua một hồ nước xanh biếc, nhanh nhẹn hoạt bát.

Bỗng nhiên, tai hơi động, phượng mâu xẹt qua một tia sát khí âm trầm, hít sâu một hơi lặn xuống dưới.....

Thời gian chậm rãi trôi qua, người nhìn trộm nhin không được trong lòng run lên, lao nhanh tới nhảy xuống nước, hét lớn: “Lãnh Hạ!”

Đại Tần Chiến thần lao xuống đáy hồ, vô cùng khẩn trương và bối rối, hắn chỉ cảm thấy trong lúc này, tim đều muốn nhảy ra ngoài, cái gì ‘bảo vệ nàng’ Cái gì ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ tất cả vứt ra sau đầu.

Đáy hồ thực trong, cá tôm bị giật mình, loạn lên chạy trốn.

Tìm quanh ở đáy hồ một lúc thật lâu, một tia cảm xúc tuyệt vọng chưa từng có bao giờ hiện lên ở đáy lòng Chiến Bắc Liệt, rốt cục hết hơi lặn, Chiến Bắc Liệt không cam lòng trôi lên mặt nước, ngay lập tức ứng mâu trường lớn, trong đó tràn ngập các loại cảm xúc, kinh ngạc, vui mừng, tức giận, phẫn nộ,..... Nữ nhân chết tiệt này!

May mắn, may mắn!

Dưới một gốc cây liễu rủ ở ven hồ, Lãnh Hạ bạch y tựa vào thân cây, tư thế ung dung, nhưng biểu tình trên mặt lại không như vậy, mày liễu hơi hơi nhăn, phượng mâu bình tĩnh nhìn hắn, cảm xúc phức tạp không kém so với Chiến Bắc Liệt.

Nhưng cảm xúc ấy rất nhanh liền biến mất, Lãnh Hạ nhún nhún vai, bĩu môi, xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, Lãnh Hạ qua biệt viện xem xét bốn trăm thị vệ, quả nhiên như nàng dự đoán, thủ đoạn đánh lén của bọn họ ngày càng nham hiểm, ngày càng đề tiện.

Qua lại Liệt Vương phủ, đi về Thanh Hoan Uyển.

Đột nhiên, một bóng đen rơi xuống trước mặt nàng, Lãnh Hạ phản xạ có điều kiện lui sang bên tránh nó, chợt nghe Chiến Bắc Liệt hét to: “Đừng sợ! Có ta bảo vệ ngươi!”

Ngay sau đó, Chiến Bắc Liệt vội vàng tới cạnh nàng, giơ tay chắn trước người nàng, tay kia vỗ vỗ vai nàng, trấn an nói: “Đừng sợ, có ta ở đây!”

Lãnh Hạ khẽ cười, nhìn bóng đen từ trên trời rơi xuống kia, là một con mãng xà, dài chừng ba thước, đang uốn éo trên mặt đất, trên da có những hoa văn màu xanh, cực kỳ độc đáo.

Thanh hoa mãng xà trong mắt rất mơ hồ, chắc hẳn ngay cả nó cũng không hiểu được, vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

Mây liễu nhướn lên, Chiến Bắc Liệt ra vẻ hiểu rõ, lại vỗ vỗ vai nàng, trầm giọng nói: “Chẳng qua chỉ là một con mãng xà, đừng sợ, có ta ở đây,....”

Vừa nói được một nửa, Chiến Bắc Liệt nhất thời nuốt xuống những lời còn lại, đại ra nhìn Lãnh Hạ chậm rãi đẩy cánh tay hắn ra, bước vài bước về phía trước, cầm con mãng xà kia nhấc lên.

Lãnh Hạ ánh chừng trọng lượng của con mãng xà trong tay, khoảng chừng bốn năm mươi cân, mãng xà này thực dễ bảo, trong mắt còn có vài tia e ngại.

Lãnh Hạ nhìn ánh mắt nó, khẽ cười, nói: “A, ngưng ngưng như vậy, gọi là Tiểu Thanh đi.”

Nói xong, hơi quăng nó lên trên, mông xà nhu thuận giống như khăn quàng cổ quấn quanh vai nàng.

Nàng quay đầu lại, thản nhiên cười với Chiến Bắc Liệt đang lâm vào trạng thái hóa đá, trong mắt có ý tứ trêu tức: “Lễ vật này ta thích, đa tạ.”

Dứt lời, nghênh ngang đi vào Thanh Hoan Uyển, tư thế kia, muốn bao nhiêu đàn ông có bấy nhiêu đàn ông.

Nhìn bóng dáng người kia càng lúc càng xa, Chiến Bắc Liệt khoe miệng run rẩy, nỉ non: “Thất bại!”

Tối buổi tối, Lãnh Hạ rửa mặt xong bèn hơi vận động một chút, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tới, quay đầu nhìn lại, mày liễu nhất thời nhú lại.

Chiến Bắc Liệt khoác áo bào rộng thùng thình, vạt áo hở rộng, lộ ra cơ ngực màu đồng cổ cứng cỏi, tóc đen dài tùy ý buộc ở phía sau, vô cùng gợi cảm bước vào trong uyển, không đợi Lãnh Hạ hỏi, hần nhếch miệng cười, thanh âm trầm thấp nói: “Bổn vương tới tìm người chơi cờ.”

Lãnh Hạ không nói gì, biết rằng dù đuổi người này cũng không đi, trực tiếp đi vào phòng.

Chiến Bắc Liệt âm thầm nắm tay, nhắm mắt đuổi theo, đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần sắc mặt vặn vẹo, nhìn thấy bên ngoài phòng ngủ của Lãnh Hạ có một cái lồng sắt, mà trong lồng là Tiểu Thanh.

Phượng mâu xẹt qua tia ý cười, Lãnh Hạ không nhìn vẻ run rẩy của hần, nhướn mày hỏi: “Không phải chơi cờ sao?”

Chiến Bắc Liệt lên tiếng, lơ đãng vén y bào lên, lộ ra bắp chân rắn chắc.

Lần này đánh cờ không giống lần trước, Chiến Bắc Liệt tư thế đổi liên tục, khi thì nằm nghiêng sang, cảnh xuân trước ngực như ẩn như hiện, lúc thì khuôn mặt mê man, vô cùng mị hoặc, khi thì khẽ duỗi chân, cơ thể trắng kiện lộ ra khí phách mười phần.

Ngay cả âm thanh nói chuyện với nhau cũng vô cùng gợi cảm, hết sức hấp dẫn.

Chiến Bắc Liệt hơi nhú mi, nhìn thế cục vô cùng vặn vẹo, khó hiểu nói: “Thế cờ sao đã thành ngõ cụt?”

Lãnh Hạ mỉm cười, người không chú tâm vào cờ, tâm tư đi đâu không rõ, người không chết, ai chết?

Chiến Bắc Liệt vung tay lên, y bào lại trượt xuống, lộ ra bắp vai cương ngạnh, nói: “Chơi tiếp!”

Bất đắc dĩ xoa xoa trán, Lãnh Hạ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, giận dữ nói: “Tối rồi, người cần phải đi!”

Chiến Bắc Liệt ho nhẹ một tiếng, ánh mắt dò xét nhìn nàng, y bào tức thì lại hở ra một chút, lộ ra màu da khỏe mạnh, còn có cơ ngực khêu gợi, thanh âm trầm thấp mang theo vài tia ám muội hỏi: “Người khẳng định?”

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt hần, gật đầu.

Mây kiếm cau lại, Chiến Bắc Liệt lại rướn người về phía trước, y bào đã lộ ra cả cơ bụng rồi, cực kỳ rắn chắc, trong mắt một mảnh thâm trầm, sâu không thấy đáy như muốn đem Lãnh Hạ hút vào: “Người khẳng định?”

Lãnh Hạ lại hít một hơi thật sâu, lại gật đầu, cực kỳ khẳng định.

Chiến Bắc Liệt nhăn mày thành một đường, đang định rướn người về phía trước tiếp để tìm câu trả lời mà hần muốn, Lãnh Hạ đã lên tiếng trước, trêu tức cười nói: “Dù người cỗi hết, ta cũng khẳng định.”

Đại Tồn Chiến thần nhất thời nghẹn họng, nghiêm mặt lao ra phía ngoài,

Nữ nhân không hiểu được phong tình này!

Sau khi Chiến Bắc Liệt ra ngoài, Lãnh Hạ nhìn bóng dáng hần có vài phần uể oải, tim không tự giác đánh nhanh lên một nhịp, trong lòng lại nổi lên lớp sóng lẫn lộn.

Đang định mở miệng, Chiến Bắc Liệt đột nhiên hơi ngừng bước chân, quay đầu nhìn nàng, biểu tình nghiêm túc hỏi: “Phải làm sao mới có thể trở thành nam nhân của người?”

Thời điểm hần hỏi câu này, mày kiếm hơi nhăn lại, ưng mâu đen nhánh, mũi thẳng tắp, bạc môi mím lại thành đường, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, ngoại trừ nghiêm túc, chính là nghiêm túc.

Lãnh Hạ liễu mi hơi rủ xuống, suy tư, Chiến Bắc Liệt cũng không thúc giục, hai mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm nàng.

Hai người nhất thời không nói gì, yên lặng mà đứng.

Gió nhẹ thổi qua, ánh nến lập lòe, chớp tắt, soi sáng khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Hạ. Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu trịnh trọng nói: “Tình yêu của ta phải thực thanh khiết, không được có một chút tạp chất nào, tín nhiệm trăm phần trăm, ngươi có thể làm được chứ?”

Chiến Bắc Liệt chớp mắt, cũng suy tư nửa khắc, cũng trịnh trọng hỏi: “Ngươi là Mộ Dung Lãnh Hạ?”

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, trả lời thực: “Phải cũng không phải.”

Chiến Bắc Liệt không có truy cứu vấn đề này, thâm ý trong đó một ngày nào đó hần sẽ biết, tiếp tục hỏi: “Ngươi hòa thân có mục đích khác không? Ngươi sẽ gây bất lợi cho Đại Tần sao?”

Lãnh Hạ lắc đầu, quả quyết nói: “Không.”

Chiến Bắc Liệt thở dài nhẹ nhõm, đây là hai vấn đề mà hần vẫn lo lắng, hiện giờ coi như là đã có giải đáp. Hần chưa bao giờ nghĩ ngờ Lãnh Hạ sẽ nói dối, nữ nhân này kiêu ngạo không kém hần, việc nói dối như thế này, nàng sẽ không bao giờ làm.

Khóe môi không tự giác nhếch lên, Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, nói: “Ta có thể, vậy thì.....”

Lãnh Hạ nhìn thần sắc rối rắm trên mặt hần, khó được tốt bụng hỏi: “Sao vậy?”

Hần ho nhẹ một tiếng, mở to mắt, bình tĩnh nhìn Lãnh Hạ, còn cực kỳ trịnh trọng hỏi: “Khi nào thì viên phòng?”

Viên phòng.....

Lãnh Hạ nhú mi.

Viên phòng?

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, lộ ra một biểu tình ngẩn ngơ hiếm thấy.

Viên phòng!

Trong chớp mắt có phản ứng, Lãnh Hạ đen mặt, tươi cười âm lãnh, khí tức âm trầm lan tràn quanh người nàng, Lãnh Hạ hít một hơi thật sâu...

Lát sau, một tiếng sư tử rống rung trời nổ vang trong Thanh Hoan Uyển, còn vang vọng thật lâu trong Liệt Vương phủ.

58. Q.1 - Chương 58

Liệt Vương phủ, thư phòng.

Trên bàn lớn đang chất đầy sổ quân vụ, Chiến Bắc Liệt cau mày, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, hoàn toàn không nhìn đồng hồ kia, vô cùng rối rắm.

Nhớ lại màn đối thoại hôm ấy, mẫu sư tử chỉ nói một câu không rõ ràng:

“Ngươi có thể làm được chứ?”

Hần đáp: “Có thể.”

Sau đó thì sao?

Rốt cuộc là nàng có ý gì?

Đã nhiều ngày, mỗi khi hần xuất hiện trước mặt Lãnh Hạ, đều muốn tiếp tục nói về vấn đề hôm ấy, cần phải có kết quả cho việc này a!

Nhưng mỗi khi mặt Lãnh Hạ đen lại, cho dù hần cường bức, dụ dỗ hay chết cũng quần lầy cũng chỉ nhận được một tiếng sư tử gầm: “Cút!”

Chiến Bắc Liệt càng nghĩ càng sầu não, vỗ mạnh tay xuống bàn, hôm nay phải thu phục nàng!

Bỗng nhiên, thấy Chung Thương chạy vội vào, sau khi hành lễ liền nghiêm túc báo cáo: “Vương gia, Minh Nguyệt cô nương từ chỗ Hoàng hậu tới, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo, là về Vương phi.”

Chiến Bắc Liệt hơi nhú mày, kiềm chế xúc động muốn thu phục Lãnh Hạ, đi ra phòng khách trước xem sao.

Minh Nguyệt sau khi hành lễ, giống như chịu hình đưa cho Chiến Bắc Liệt một tờ giấy, nhỏ giọng nói: “Vương gia, Hoàng hậu nương nương dặn, ngài nhất định phải tự mình đưa cho Vương phi, Hoàng hậu nương nương còn nói..... Sau khi Vương phi thấy nhất định giải quyết chuyện viên..... Viên phòng!”

Nói xong liền bất chấp lễ nghi, quay đầu chạy nhanh ra khỏi phủ.

Viên phòng!

Chiến Bắc Liệt hai mắt sáng ngời, cặp ưng mâu kia như nổi lên tinh quang đầy trời, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Cầm trong tay ‘Pháp bảo viên phòng’ Đại Tàn Chiến thần hùng hổ, hiên ngang ra khỏi phòng khách, hào hùng bay tới Thanh Hoan Uyển.

Thanh Hoan Uyển.

Chiến Bắc Liệt hét lớn một tiếng đập cửa bước vào, dùng nội lực ném tờ giấy đến trên bàn, không nhìn Lãnh Hạ đen mặt nói: “Xem!”

Lãnh Hạ nghi hoặc liếc nhìn hần, mở tờ giấy ra, lướt qua một liềm liềm mỉm cười với hần, giống như ánh mặt trời ấm áp đi về phía Chiến Bắc Liệt đang đứng ở cửa.

Chiến Bắc Liệt bị giật mình lui về phía sau một chút, lúc có phản ứng liền vô cùng sáng khoái, quả nhiên có tác dụng!

Đại Tàn Chiến thần kiên trì nỗ lực tiếp tục tiến lên, hần ho nhẹ một tiếng, sắp xếp lại lời nói hùng hồn trong lòng một lần, đang định mở miệng liền thấy Lãnh Hạ bước tới trước mặt, nhướn mày, vung tay đập tờ giấy vào trước ngực hần, rồi liền khoanh tay đứng nhìn.

Chiến Bắc Liệt mê man không hiểu gì, theo phản xạ mở tờ giấy kia ra, bốn chữ to nhất thời đập vào mắt: Gia quy mười điều.

Dưới bốn chữ ‘Gia quy mười điều’ là chi chít chữ, Chiến Bắc Liệt khẽ nhú mày, đọc xem.

Gia quy điều một: Khi Vương phi răn dạy phải hay tay nghiêm chỉnh, đứng nghiêm túc, không được phép không nghe không để ý.

Gia quy điều hai: Khi Vương phi phạm sai lầm phải tự nhận lỗi, tự trách, tự nhận trách nhiệm về mình, chịu oan, không được có ý nghĩ không muốn.

Gia quy điều ba: Khi Vương phi đau khổ phải vô cùng đau đớn, cực kỳ bi thương, không được có hành động lộ vẻ vui sướng.

Gia quy điều bốn: Khi Vương phi ngủ, phải có trách nhiệm mùa hè quạt mát, mùa đông ủ ấm không được có hành động ghét bỏ, làm cho có lệ.

Gia quy điều năm: Khi Vương phi vắng mặt, phải mong nhớ ngày đêm, thủ thân như ngọc, không được có hành động lăng nhăng.

Gia quy điều sáu: Khi Vương phi vui vẻ phải giăng đèn kết hoa, khắp nơi chúc mừng, không được có hành động tạt nước lạnh.

Gia quy điều bảy: Khi Vương phi đánh phải chấp nhận sự chà đạp, tỏ ra trung thành, không được có hành động phản kháng.

Gia quy điều tám: Khi Vương phi nhàm chán phải nghe lệnh diễn xuất, y phục rực rỡ làm trò tiêu khiển, không được có hành động dừng đứng.

Gia quy điều chín: Khi Vương phi sung hạnh phải kiên trì bền bỉ, không được có ý muốn không theo.

Gia quy điều mười: Khi Vương phi không cần, phải tự mình giải quyết, không được có hành vi mua sắc bên ngoài.

Đọc xong, Chiến Bắc Liệt run rẩy, cả người như vô lực, khuôn mặt anh tuần đỗi sắc liên tục, thở hồng hộc, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người được lắm, Tiêu Phượng, lại dám đâm ta một đao!”

Lại nhìn bộ dáng Lãnh Hạ đang dạt dào hứng thú, bỗng nhiên cảm thấy có điều không tốt, khí thế của Đại Tàn Chiến thần dần dần biến mất hầu như không còn, cẩn thận hỏi thử: “Thật là vợ vắn!”

Lãnh Hạ nhướn mày, chậm rãi nói: “Ta lại cảm thấy rất thú vị.”

Chiến Bắc Liệt nhất thời nghẹn họng, ho khan vài tiếng, tròng mắt không dám tin hỏi: “Người thật sự cảm thấy được?”

Lãnh Hạ mỉm cười, thản nhiên gật đầu: “Ừm, không tồi.”

Bên ngoài Thanh Hoan Uyển.

Thiếu Điện chống cằm rồi rầm không thôi: “Ký hay không ký, đó là cả một vấn đề.”

Lôi Minh đập vào đầu hấn một cái, tròng mắt nói: “Nhục nước mắt chủ quyền như vậy, kiên quyết không thể ký.”

Cuồng Phong bĩu môi: “Có bản lĩnh người nói to vào, để cho tiểu vương phi nghe một chút.”

Lôi Minh vẻ mặt nghi hoặc: “Nói gì? Ta vừa nói gì?”

Ba người đồng loạt nhìn trời, nếu mà ký

Đúng lúc này một tiếng hét thật lớn vang lên: “Lấy bút đến đây!”

Ba người mở to mắt không dám tin, Vương gia thật sự sẽ ký?

Cuồng Phong điềm nhẹ mũi chân, lấy một chiếc bút tới, mang tới phòng bằng tốc độ ánh sáng.

Đại Tàn Chiến thần tròng mắt nhìn ‘Gia quy mười điều’ kia, cắn răng một cái, vung tay lên, trên giấy liền xuất hiện ba chữ thật to: Chiến Bắc Liệt!

Lãnh Hạ kinh ngạc mở to mắt nhìn ba chữ kia, nàng chưa bao giờ nghĩ Chiến Bắc Liệt sẽ đồng ý....

Lãnh Hạ hơi nhú mi, một tia phức tạp hiện lên, trong đầu liền xuất hiện những chuyện từ trước tới giờ, liên tục như một đoạn phim, một tia ảm áp chảy qua trong tim, phá lệ một lần nàng bước tới bàn rót một chén trà đưa cho Chiến Bắc Liệt, dùng một giọng điệu ôn hòa mà chính nàng cũng không phát hiện nói: “Ta muốn tới sông bạc.”

Dứt lời, Lãnh Hạ vội vã rời khỏi Thanh Hoan Uyển, nàng cần suy nghĩ một chút.

Thành Trường An, sông bạc Tứ Hải.

Lúc Lãnh Hạ bước vào sông bạc liền nghe thấy một tiếng hét lớn: “Con mẹ nó, người xấu lắm!”

Thanh âm cực lớn lại làm cho những người ở đây càng thêm ồn ào, mọi người nháy mắt ra hiệu chỉ vào lầu hai, một bộ dáng thấy nhưng không thể trách: “Lại bắt đầu!”

Thậm chí có một gã sai vặt cầm dùi trống, đánh ‘Tùng’ một tiếng thét to: “Mua thua, mua thắng a! Đến tột cùng là Việt vương bị đánh đến sưng mặt hay Tiểu đao chạy trốn? Nửa giờ sau có kết quả!”

Lập tức tất cả hi hi ha ha chạy tới chỗ hần, đặt bạc rồi chờ đợi kết quả.

Lãnh Hạ đuôi lông mày giương lên, nhưng cũng không đi lên, mà kéo ghế ngồi xuống, chờ kết quả.

Trên lầu truyền đến một tiếng đáp lại kiêu ngạo: “Ta nói ngươi xấu lắm! Thua không dậy nổi a!”

“Ầm!” Đây là tiếng ghế bị đập vào tường.

“Vụt!” Đây là tiếng đao xẹt qua không khí.

“Bốp!” Đây là tiếng nghiến mực đập xuống đầu.

“Bộp, rầm!” Đây là tiếng đồ vật bị đổ vỡ.

Kế tiếp, cửa lầu trên mở ra, Niên Tiểu Dao chen lẫn trong đám người, chạy a!

Kế tiếp, một bóng dáng xuất hiện ở cửa, cúi gập người ngăn máu chảy, thở phì phò thét to: “Con thỏ nhỏ thằng nhãi con, ngươi đứng lại cho bổn vương!”

Kế tiếp, mọi người ồ lên.

Gã sai vặt vừa vô cùng vui vẻ thu bạc, vừa xoa xoa miệng thương hại nói: “Lần này không nhẹ a, đầu thành cái gáo rồi.”

Lãnh Hạ túm lấy Niên Tiểu Dao đang muốn chạy ra ngoài, mặc kệ hần giãy dựa kê la, tay kia thì túm lấy Chiến Bắc Việt đang ôm đầu, đá đấm, giống như xách gà con mang lên lầu.

Đi đến cửa liền nhìn thấy chiến trường bên trong, bây giờ đã là phế tích, hai tay vung lên, hai ‘con gà con’ nhất thời bị ném tới chân tường.

Vừa rơi xuống hai người lại xúm vào đánh nhau, Niên Tiểu Dao có truyền thống thừa dịp người bệnh phải đánh cho thêm bệnh, cầm nghiến mực đập xuống đầu Chiến Bắc Việt vốn đã chảy bao nhiêu máu, vị trí đập cũng giống nhau như đúc.

Chiến Bắc Việt nhe răng, nhếch miệng chịu đau, thừa cơ đảo vị trí, hung hăng dè Niên Tiểu Dao, cầm cái đem trên mặt đất ấn xuống mặt hần, lão tử cho ngươi chết ngạt!

Lãnh Hạ khuôn mặt lãnh liệt, ngọc thủ giơ lên, hai ám tiễn phóng ra từ cổ tay, bắn tới phía hai người.

Chiến Bắc Việt đang sung sướng, lập tức cảm nhận được một trận gió lạnh từ phía sau, thâm kê không tốt thì triển khinh công tránh sang mới thoát được một ám tiễn.

Niên Tiểu Dao nhanh nhẹn giơ gối đầu lên che người, một ám tiễn khác bắn tới, gối liền vỡ nát, tuy nhiên cũng cản được hơn nửa lực bay, nguy hiểm xẹt qua đầu hần, cắm vào trên tường.

Hai người đồng thời thở phào, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, mãi đối phó Tiểu bá vương/Tiểu Thái bản, lại quên mất còn một sát tinh.

Chiến Bắc Việt kêu rên một tiếng vọt tới trước mặt Lãnh Hạ, hai ngày trước hần vừa bị Chiến Bắc Liệt đánh cho bầm dập, hôm nay lại chiến tranh một trận với Niên Tiểu Dao, cả đầu toàn là máu, đáng thương nhìn Lãnh Hạ: “Nhị tẩu!”

Lãnh Hạ ghét bỏ liếc mắt nhìn hần, gọi người tới đưa Chiến Bắc Việt đi băng bó vết thương.

Đợi tới lúc trong phòng chỉ còn lại Niên Tiểu Dao và nàng, phượng mâu chợt lóe, lúc này Niên Tiểu Dao đang nghiên cứu ám tiễn cắm vào tường kia, nhìn hồi lâu rồi hai mắt vụt sáng, nhìn nhìn rồi chuẩn xác tìm được cổ tay Lãnh Hạ, chép chép miệng.

Lãnh Hạ đuôi lông mày giương lên, hỏi: “Có vấn đề?”

Niên Tiểu Dao cũng không khách khí, chạy đến trước mặt Lãnh Hạ, nghiên cứu cái bao cổ tay hồi lâu rồi bĩu môi nói: “Cái này khẳng định là do tiểu lão đầu trong cái ngõ nhỏ bản thủ kia làm.”

Niên Tiểu Dao nghiên cứu xong liền bày ra một bộ dáng thiếu hứng thú, hèn mọn nói: “Thợ khéo, nhìn tinh xảo nhưng không có độ thực tế.”

Lãnh Hạ nhếch miệng, cũng khoanh chân lại nhìn Niên Tiểu Dao, hất cằm nói: “Nguyện nghe cao kiến!”

Niên Tiểu Dao trở về với tính cũ, ngửa người về đằng sau, kiêu ngạo nói: “Sao ta phải nói cho ngươi?”

Lãnh Hạ cũng không tức giận, cũng ngửa người về đằng sau, dựa lưng vào tường, khoanh tay nói: “Theo như ta đoán, ngươi họ Đặng?”

Vừa dứt lời, Niên Tiểu Dao đột ngột bật dậy, kích động nói: “Ta họ Niên! Không phải họ Đặng!”

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp truyền tới: “Hắn theo họ mẹ.”

Hai người quay đầu nhìn lại, liền thấy Chiến Bắc Liệt mặc cẩm y từng bước từng bước tiến vào, vừa nhìn Niên Tiểu Dao vừa nói: “Đặng Cửu Chỉ hai mươi năm trước mai danh ẩn tích, ẩn cư ở biên giới Đông Sở, thành thân rồi mười năm sau liền buồn bực mà chết, năm ấy nữ tử kia mang theo một đứa nhỏ rời khỏi thôn đó rồi không có tin tức gì nữa, người chính là đứa nhỏ kia, Đặng Tiểu Dao!”

“Thúi lắm!” Niên Tiểu Dao nhảy dựng lên mắng to: “Ta họ Niên! Nam nhân kia sau khi cưới nương ta, ngày nào cũng oán trời oán đất, nói tại nương ta nên không thể ra giang hồ ngao du, cũng không hạnh phúc chút nào, hắn chết rồi còn hại nương ta bệnh nặng về trời. Ta không biết hắn, ta họ Niên, Niên Tiểu Dao!”

Chiến Bắc Liệt mặt không gợn sóng, nói thẳng: “Người mang đi binh khí hắn đã chế tạo.”

Niên Tiểu Dao quát cường ngửa đầu, hung hăng không để ỉnh chảy nước mắt: “Là nương ta mang đi, lúc lâm chung nàng còn ôm mấy cái đồ rách nát này, ta phải bán chúng đi.”

Chiến Bắc Liệt ánh mắt sắc nhọn bắn về phía Niên Tiểu Dao, ẩn chứa sát khí bén nhọn, ép hỏi: “Người bán nó cho ai? Người có biết không thứ kia suýt hại chết Lãnh Hạ không?”

Niên Tiểu Dao cả kinh, vội vàng giải thích: “Ta cũng không biết hắn là ai, có một người nam nhân mặc hắc bào tới tìm ta, ta chỉ biết chủ tử của hắn là người của Hoàng thất Đông Sở.”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười nhạo một tiếng, bước vài bước về phía trước nhìn xuống Niên Tiểu Dao, khuôn mặt băng lãnh như tuyết mùa đông lạnh giá, ngay cả không khí đều bị ngưng đọng lại, trong thanh âm âm trầm ẩn chứa sát khí không che dấu một chút nào: “Người nói người không biết, binh khí do Đặng Cửu Chỉ chế tạo suýt chút nữa hại chết Lãnh Hạ, người lại xuất hiện vào đúng lúc này, làm thế nào để bổn vương tin người không phải gian tế do Đông Sở phái tới đây?”

” Không phải! Ta hoàn toàn không biết!” Niên Tiểu Dao khấn trương, thật vất vả lui lại phía sau, ấp úng không nói nên lời.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chác chắn vang lên: “Ta tin hắn.”

Hai ánh mắt đồng thời nhìn về phía người nói chuyện là Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt ứng mầu rõ ràng thể hiện không đồng ý, Niên Tiểu Dao hai mắt trừng lớn, tràn ngập nghi hoặc.

Lãnh Hạ lười biếng dựa vào tường, chậm rãi cười, nói với Chiến Bắc Liệt: “Ta tin hắn, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, người tin ta chứ?”

Chiến Bắc Liệt hơi cau mày, suy nghĩ một lát, ánh mắt nhìn Niên Tiểu Dao đầy nghi ngờ và sát ý, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, chỉ hỏi Lãnh Hạ: “Người khẳng định chứ?”

Lãnh Hạ gật gật đầu, ngạo nghễ nói: “Ta khẳng định.”

Niên Tiểu Dao ở bên cạnh cắn môi, ... Không được tự nhiên hô lên: “Ai cần người tin ta, cùng lắm thì ta rời khỏi đây.”

“Rời khỏi?” Chiến Bắc Liệt nhướn mày, khóe môi nhếch lên mang theo vài phần chê cười, cười nhạo một tiếng: “Người nghĩ nơi này muốn tới là tới, muốn đi là đi sao? Ở đây bố trí tầng tầng lớp lớp thủ vệ, nếu không có năng đảm bảo cho người, hôm nay chấp cánh người cũng khó thoát!”

Niên Tiểu Dao cúi đầu, mũi chân miết miết trên mặt đất, lát sau mới lẩm bẩm được một câu: “Cám ơn.”

Thấy Lãnh Hạ phui phui bụi đất trên người, thông thả đứng lên, đi ra ngoài với Chiến Bắc Liệt, Niên Tiểu Dao ở phía sau cắn răng một cái, vội la lên: “Cái kia.....”

Lãnh Hạ quay đầu lại, thấy hấn hai mắt đảo quanh, còn tay chỉ vào vũ khí trên cổ tay nàng, cần môi nói: “Ta sửa cho ngươi, tiểu lão đầu kia tay nghề quá kém, ám tiễn và ưng trảo tầm bắn không xa.”

Lãnh Hạ khẽ cười, cũng không khách khí, gỡ vũ khí xuống tùy tay ném về phía sau, vừa đi ra ngoài, cửa thông thả nói: “Còn cái gì cần sửa thì làm luôn, hai ngày sau ta tới lấy.”

Niên Tiểu Dao bắt được bao cổ tay, trừng mắt nhìn bóng dáng Lãnh Hạ lướt đi ở phía trước, oán hận đậm chân: “Ta nợ ngươi a!”

Ra khỏi phòng liền nhìn thấy Chiến Bắc Việt khấn trương đợi ở cửa, nhìn thấy hai người liền vọt tới, vội vàng hỏi: “Nhị ca, Nhị tiểu, Tiểu Thái Bản kia không phải là gian tế chứ?”

Lãnh Hạ nhìn bộ dáng hấn lòng như lửa đốt, nhẹ nhàng cười nói: “Ai, đánh ngươi thành như vậy, không phải gian tế cũng không thể tha cho hấn!”

Chiến Bắc Việt nhất thời run người, vội vàng giải thích: “Ta cũng đánh hấn, ngang tay, ngang tay!”

Chiến Bắc Liệt khẽ nhướn mày, trên mặt có vài phần hiểu rõ, lắc lắc đầu: “Tiểu tử kia thật kiên cường, phải chịu hình nhiều như vậy mà không kêu rên một tiếng nào.”

“A! Chịu hình?” Chiến Bắc Việt nhảy dựng lên, lòng như lửa đốt vọt vào phòng, không thể được, thù bị hấn đánh vỡ đầu bốn vương còn chưa báo đầu.

Trong phòng, Niên Tiểu Dao đang ngồi dưới đất nghiên cứu vũ khí, đang lo lắng phải cải tiến như thế nào, một bóng người đột ngột vọt tới trước mặt hấn, gào lớn: “Thế nào rồi? Sao phải chịu hình? Có thể đứng được không? Có cần gọi thái y không?”

Còn chứ đứt lờ đã bị nên một nghiên mực vào đầu.

Chiến Bắc Việt mất thăng bằng lùi về sau mấy bước, ôm đầu thống khổ, còn chưa hiểu rõ tình huống bây giờ là gì, đã thấy Niên Tiểu Dao ném nghiên mực xuống đất, vỗ vỗ tay đứng lên, một cước đá vào đùi hấn, oán hận nói: “Dám rửa ta!”

Nói xong cũng không quay đầu lại nghênh ngang ra khỏi phòng.

Thành Trường An.

Chiến Bắc Liệt nhớ lại Chiến Bắc Việt vừa rồi lo lắng, khấn trương, chau mày lo lắng nói: “Hấn cũng biết Niên Tiểu Dao “

Lãnh Hạ nhún nhún vai, nghiêng đầu nói: “Hấn là không biết.”

Nếu biết thì bình thường, không biết mới là kỳ quái! Chiến Bắc Liệt nhất thời tức giận, vuốt vuốt cảm cả kinh hải nói: “Tiểu tử kia, không phải là đoạn tay áo chứ?”

Lãnh Hạ nhẹ nhàng cười, không nói.

Chiến Bắc Liệt cũng lười quản con thỏ nhỏ thẳng nhãi con kia, tươi cười đi theo Lãnh Hạ, liếc mắt nhìn nàng liên tục, cẩn thận cân nhắc mỗi một biểu tình của nàng, tay phải giơ lên lại bỏ xuống, mấy lần như vậy mới kiên quyết giơ tay lên ôm lấy bả vai bên kia của Lãnh Hạ.

Dù có bị đánh, lão tử cũng chấp nhận!

Đợi một lát mà mẫu sư tử ở bên cạnh coi như không biết chuyện này, mặc kệ hấn ôm mình cứ bước tiếp, Chiến Bắc Liệt lập tức bị choáng váng, hấn cảm thấy từ đầu vai bên kia truyền tới một cỗ nhiệt nóng ấm chạy thẳng vào tim hấn, làm cho cả người hấn run lên, không biết nên làm như thế nào cho tốt.

Trên một cái cây ở phía xa xa, Thiểm Điện âm thầm nắm tay: “Rốt cuộc cũng ôm!”

Cuồng Phong vui mừng chảy lệ: “Đây tuyệt đối là bước tiến nhanh nhất trong lịch sử.”

Lôi Minh không nói gì thờ dãi, bĩu môi: “Nhìn gia chúng ta kìa, quá kích động,.....”

Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt ôm, khóe môi gợi lên một độ cong lạng lẽ, nhắm mắt lại che giấu con ngươi tràn đầy ý cười, ừ, cho hấn ôm thử đi.

Chiến Bắc Liệt miệng cười rộng đến tận mang tai, mặc kệ việc dọa mọi người, ai cũng đều thấy sốc, đây là Đại Tàn Chiến thần thiết huyết sao?

Đột nhiên, cửa thành ở phía trước bỗng xông vào, ồn ào, hai người ngẩng đầu nhìn

Một nhóm nam tử cưỡi ngựa, mặc trang phục ngoại tộc, khí thế bừng bừng phi ngựa trên đường. Dân chúng đều kinh hãi lui về phía sau nhưng vẫn có mấy người bị đụng phải, tiếng hài đồng khóc và âm thanh dân chúng chửi bậy không ngừng vang lên khiến Chiến Bắc Liệt cau mày, tiếng nói trầm thấp lạnh lùng: “Là Bắc Yến.”

Lãnh Hạ đuôi lông mày giương lên, còn một tháng mới tới Ngũ quốc đại điển, Bắc Yến sớm như vậy đã tới rồi?

Nhóm người này cưỡi chiến mã Bắc Yến, thân hình cao lớn cường tráng, làn da ngăm đen, mũi cao, mặc cẩm bào quý giá, còn khoác nửa mảnh da thú, cực kỳ bрут hãn.

Một người đi đầu cưỡi một con ngựa màu đen cao lớn, khoác một mảnh da hổ trắng, hất quết mắt trên đường, liếc một cái liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, thúc ngựa về phía trước, đứng trước hai người cũng không xuống ngựa, chấp tay, thanh âm khàn khàn có vài phần vênh vác: “Liệt Vương gia, thật trùng hợp.”

Chiến Bắc Liệt chấp tay tượng trưng trả lời: “Yến thái tử.”

Lãnh Hạ quan sát người này, qua một thời gian, nàng cũng hiểu biết không ít với thế giới này, người này là Bắc Yến thái tử – Tiên Vu Bằng Phi, ngạo mạn, tự đại, bảo thủ, nhìn hắn còn nông cạn hơn những người đi sau vài phần, tư thế ngạo mạn khiến người ta chán ghét.

Nhưng vào lúc này, một xe ngựa hoa lệ cũng chạy tới, ra roi thúc ngựa phóng như bay trên đường, va vào vô số dân chúng.

Mà trong xe ngựa kia, một thanh âm kiêu ngạo, cười đùa vọng ra: “Nhanh nữa! Nhanh chút nữa!”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đồng thời cau mày, đột nhiên, một tiếng hô lớn tê tâm liệt phế trong đám người vang lên: “Hài tử của ta!” (nghĩa nó cũng na ná như đứt ruột đứt gan)

Lập tức có thể thấy ở trước xe ngựa kia có một hài đồng sợ tới mức dờ người ra, nó mới khoảng năm sáu tuổi, thân hình nhỏ nhỏ đứng trước xe ngựa dữ tợn trông có vẻ thật bắt mắt.

Trong xe ngựa lại vang lên tiếng hô lớn thật hưng phấn của nữ tử: “Nhanh lên! Nhanh lên!”

Lúc này đã không kịp tránh nữa rồi, nhìn thấy vó ngựa sắp dẫm lên người hài đồng kia, dân chúng xung quanh hoảng sợ, mặt cắt không còn một giọt máu: “Trời ạ!”

Lời tác giả:

Nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất.....

Chiến hài tử rất cục tu thành chính quả!

59. Q.1 - Chương 59

Edit: Kiri

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có hai bóng dáng bay nhanh ra từ trong đám người, một đen một trắng, một oai hùng kiên cường, một nhanh nhẹn tinh tế.

Thân ảnh màu trắng phi thân ra như một ánh sáng trắng tuyệt vời xẹt qua chân trời, xoay vài vòng trên không, nhanh nhẹn ôm lấy hài đồng rồi phi sang bên cạnh, như một làn khói nhẹ lặng yên rơi xuống đất, lưu loát nhanh gọn!

Cùng lúc đó, bóng dáng màu đen như một chú chim ưng tỏa ra sát khí nghiêm nghị, dừng trước xe ngựa, vận nội lực đánh ra một chưởng, như gió lốc gào thét mà đi!

Cùng với tiếng hí vang của tuần mã, chiếc xe ngựa kia như điều đứt dây bay ngược về phía sau, rơi xuống ở một nơi cách đó thật xa.

Những hành động này chỉ diễn ra trong chớp mắt, lúc dân chúng phản ứng lại thì đã thấy hài đồng kia được an toàn, xe ngựa cũng đã vỡ nát.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ở trong đám người một đen một trắng, một cao ngạo bá liệt, một lạnh nhạt lãnh liệt, gió nhẹ thổi qua, tay áo và sợi tóc bay lên cuốn theo chiều gió, đôi mắt hai người sáng như sao, tóc đen như mực, im lặng đứng đó, lại giống như trong trời đất chỉ còn hai người mà thôi, như thần như tiên, làm cho người ta không tự chủ được mà tôn kính.

Sau một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, mọi người hoan hô rầm trời!

“Hài tử của ta!” Một thiếu phụ chen lấn, thất tha thất thểu chạy lại, trên mặt vẫn còn đầm nước mắt, ôm lấy đứa nhỏ, rồi tạ ơn Lãnh Hạ.

Đúng lúc này, một chiếc roi giống như rắn độc vọt đến, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, xé gió đánh tới hài đồng đang được ôm trong lòng thiếu phụ kia, vô cùng tàn nhẫn, đừng nói là một đứa nhỏ dù là một người lớn trúng roi này cũng mất mạng ngay lập tức!

Thấy chiếc roi kia sẽ vọt tới đứa nhỏ, dân chúng vừa thả tâm lại lo lắng.

Ngay tại thời điểm sắp xảy ra tai nạn, một bàn tay trắng nõn, nhỏ và dài, nhanh như chớp xuất hiện, nắm chắc lấy một đầu roi.

Roi bị tóm chặt, một đầu là Lãnh Hạ sắc mặt lạnh thấu xương, một thân bạch y ung dung đứng, một đầu là một nữ tử diễm lệ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, một thân y bào đỏ rực, mái tóc thô xù, mày rậm mắt to, mũi cao, sắc mặt có vài phần dữ tợn, vài phần ương ngạnh, chính là nữ tử Bắc Yến vừa đi ra khỏi xe ngựa.

Nữ tử hung hăng tóm một đầu roi, cắn chặt răng, liều mạng so lực với Lãnh Hạ.

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ mày liễu nhướn lên, khoe môi gợi lên một độ cong trêu tức, liếc nhìn nữ tử Bắc Yến kia

Sau đó, buông tay.

Cùng với việc Lãnh Hạ chột buông tay, roi kia bị mất lực một bên, nữ tử Bắc Yến lão đạo ngã về phía sau, ngồi phịch trên mặt đất.

“Hay!”

Tiếng vỗ tay, tiếng cười, tiếng hoan hô, ... liên tiếp vang lên.

Nữ tử Bắc Yến mất thể diện, khuôn mặt vốn dữ tợn lại hàm chứa vài phần độc ác nói không nên lời, dùng toàn lực vùng roi, vọt tới mặt Lãnh Hạ.

Đột nhiên, một bàn tay to lớn nắm lấy roi đang vùng giữa không trung, hơi dùng lực, thoáng chốc, roi kia vỡ vụn, rơi đầy đất.

Nữ tử Bắc Yến hoảng sợ buông tay ra, ngửa đầu nhìn lên.

Nam nhân cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng, từ góc độ của nàng thì không nhìn rõ mặt nhưng trong ánh sáng mùa hè nhìn hắt như được phủ một tầng ánh dương vàng rực, quanh thân tỏa ra ánh sáng ngọc ngà, chói lóa, mọi thứ xung quanh dường như đều trở thành nền cho hắn.

Nữ tử Bắc Yến nhìn chằm chằm, ngây ngốc, ...

Mày liễu hơi hơi nhú, Lãnh Hạ nhìn thấy ánh mắt của nữ tử Bắc Yến dán trên người Chiến Bắc Liệt, trong lòng dâng lên một tia phiến chán.

Chiến Bắc Liệt cũng tình hình này, mắt cũng chưa liếc nữ nhân kia tới một lần, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Lãnh Hạ, lấy hành động thực tế thể hiện trung tâm, gia quy điều năm, thủ thân như ngọc, không được có hành động lãng nhãng.

Lãnh Hạ nhất thời liếc hẩn cực kỳ xem thường, nhưng khoe môi cũng nhợt nhạt nhếch lên.

Nữ tử Bắc Yến nghiêng rằng, ánh mắt ghen ghét như dao nhỏ phóng về phía Lãnh Hạ, nếu ánh mắt cũng có thể giết người, lúc này Lãnh Hạ sớm đã bị nàng ta chém thành trăm mảnh.

Đúng lúc này, người vẫn đứng nhìn Bắc Yến thái tử Tiên Vu Bằng Phi, thúc ngựa chạy lại, vẫn không xuống ngựa, nhìn Chiến Bắc Liệt từ trên cao xuống, ngẩng mặt lên trời hừ lạnh, tiếng nói ồm ồm hung ác nham hiểm: “Liệt Vương gia, cho Bản điện một lời giải thích.”

Lãnh Hạ nhú mày, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bắc Yến thái tử nhìn thoáng qua cử tượng là một người khôn khéo, nhưng thực ra lại rất ngu xuẩn, đây vốn là sai lầm của Bắc Yến tại Đại Tàn, đã gây nên phần nộ trong dân chúng, lại không biết nhận lỗi còn có ý định đổ vạ cho người khác.

Chiến Bắc Liệt ứng mầu hơi hơi nheo lại, thanh âm lãnh trầm, hàm chứa khí phách: “Tốt lắm, Yến thái tử muốn lời giải thích, bổn vương cũng muốn! Bắc Yến sứ giả cười ngựa trên đường Đại Tàn ta, tùy ý dả thương người, chính là muốn ám chỉ Đại Tàn ta yếu đuối dễ khi dễ?”

“Hôm nay nếu Yến thái tử không thể giải thích một cách hợp lý, Trường An thành này” Hẩn vung tay lên, ánh mắt sắc bén đảo qua dân chúng đang chờ mong, đột nhiên phóng về phía Tiên Vu Bằng Phi ở trước mặt, khí thế kinh người: “Tối được, đi không được!”

Tiên Vu Bằng Phi bị khí thế của hẩn làm cho hoảng sợ, theo bản năng run lên, lại cảm thấy thật mất thể diện, liền nắm chặt hai tay, định phản bác.

Trong đám đông không biết ai hét lớn một tiếng: “Tối được, đi không được!”

Sau đó, vô số dân chúng cũng hò hét: “Tối được, đi không được!”

Nhìn dân chúng vây quanh Chiến Bắc Liệt, nhìn hẩn như thần thánh, trong mắt Lãnh Hạ xẹt qua một tia tán thưởng. Dân chúng kéo tới ngày càng nhiều, dần dần tụ tập thành một vòng tròn lớn, đông nghìn nghịt, thanh âm hò hét rung trời.

Tiên Vu Bằng Phi gương mặt đỏ lên, mồ hôi đã chảy ướt đầm, nhưng đám lao đao phải theo lao.

”Hoàng huynh.....” Một thanh âm thanh thúy vang lên, nữ tử Bắc Yến không biết đã đứng dậy từ lúc nào, vẩy mái tóc thô ráp của mình ra đằng sau, hất cầm khinh thường nói: “Chúng ta là khách quý của Đại Tàn các ngươi, đương nhiên được hưởng sự tôn vinh cao nhất, muốn chúng ta giải thích với đám dân đen này sao? Thật buồn cười!”

Nữ tử Bắc Yến bất chấp thanh âm hò hét, phần nộ của dân chúng xung quanh, hai con ngươi màu hổ phách chăm chú nhìn Chiến Bắc Liệt, kiêu ngạo nhếch môi, lộ ra một nụ cười diễm lệ có phần ngang bướng, hỏi: “Ngươi là ai?”

Chiến Bắc Liệt nhướng mày, không muốn trả lời, nhưng dân chúng bốn phía đã cao giọng trả lời thay: “Chiến thần!”

Nữ tử Bắc Yến chuyển mắt nhìn Lãnh Hạ, trong mắt ngập tràn kiêu ngạo: “Nam nhân của ngươi, bản cung muốn!”

Chiến Bắc Liệt lập tức đen mặt, hẩn rửa thấp một tiếng, đang muốn giải thích với Lãnh Hạ thì thấy nàng khề nhếch môi, vẽ nên một độ cong nguy hiểm, phượng mầu nheo lại, bắn ra hàn quang nghiêm nghị.

Hẩn nhất thời nuốt xuống lời định nói, vô cùng thỏa mãn, một trận sáng khoái từ bàn chân truyền tới tận đỉnh đầu, bộ dáng mầu sư tử như vậy, không lẽ là ghen.....

Nữ tử Bắc Yến có sự tự tin không gì sánh kịp, nói thẳng: “Bản cung là Bắc Yến công chúa cao quý, Tiên Vu Trác Nhã, bản cung khiêu chiến với ngươi!”

Không biết sao nàng ta có thể tự tin như vậy nhưng Lãnh Hạ không muốn nhiều lời, khẽ điểm mũi chân, nàng tựa như quỷ mị chợt biến mất, lúc xuất hiện đã đứng trước người Tiên Vu Trác Nhã, ngọc thủ như rắn độc bóp lấy cổ nàng ta. (cánh tay ngọc ngà, thon dài, trắng muốt.. nghĩa nó là khen ngợi như thế đấy nhưng để như thế này hay hơn nhỉ?)

Môi hồng khẽ mở, phun ra lời nói lạnh như băng: “Những kẻ muốn khiêu chiến ta đều đã xuống địa ngục, người nghĩ rằng ra sẽ không giết người sao?”

Tiên Vu Trác Nhã mở to hai mắt không dám tin nhìn Lãnh Hạ, cổ nàng bị Lãnh Hạ bóp chặt, trên mặt toàn bộ là biểu tình ngoan lệ dữ tợn!

Ngọc thủ từ từ dùng sức, Tiên Vu Trác Nhã không hít thở nổi trên mặt đã có vết xanh tím, đồng tử mở to, trong đó có bảy phần sợ hãi nhưng vẫn giống như trước có ba phần dữ tợn, Tiên Vu Bằng Phi ở bên cạnh nhanh chóng xuống ngựa, chỉ thẳng vào mặt Lãnh Hạ run giọng kêu: “Chúng ta là khách quý của Đại Tần các người, người dám Người dám”

Lãnh Hạ không buông lỏng tay chút nào, cũng không thèm nhìn Tiên Vu Trác Nhã, giương ày, hét lớn: “Cho Đại Tần dân chúng của chúng ta lời giải thích, người cho sao?”

Đồng thời, Chiến Bắc Liệt vung tay áo lên, ra lệnh một tiếng: “Người đâu!”

Vừa nói, bốn phương tám hướng bỗng hiện ra vô số thị vệ Liệt Vương phủ, bao vây đoàn sứ giả Bắc Yên.

Chiến Bắc Liệt liếc nhìn Cuồng Phong ba người, ý tán thưởng, Cuồng Phong ba người nhất thời ngắc đầu ưỡn ngực, chúng ta chính là tam đại ám vệ Liệt Vương phủ của Đại Tần Chiến thần, từ lúc nhìn thấy sự việc có phần không đúng đã trở về gọi người tới.

Vây đánh hay ầu ẩu, tùy chọn!

“Cổ họng! Cổ họng! Cổ họng “

Thị vệ Vương phủ đồng loạt rút kiếm ra.

Đúng lúc này, dân chúng xung quanh hò hét: “Tối được, đi không được.”

Đối mặt với sát thần đang bóp cổ Tiên Vu Trác Nhã, còn có Chiến thần thiết huyết mà tứ quốc nghe tên đã sợ mất mật, còn có hơn một ngàn thị vệ huấn luyện quy củ, với cả hơn vạn dân chúng hò hét khản cổ Không ai có thể không sợ, không ai không kinh hồn bạt vía!

Tiên Vu Bằng Phi mồ hôi chảy ra như tắm, cố gắng đứng vững để không quy xuống, hơn trăm sứ giả Bắc Yên phía sau hẳn đã sợ đến nỗi mặt cắt không còn một giọt máu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người Bắc Yên sắc mặt trắng bệch.

Rốt cục Tiên Vu Bằng Phi phải hướng về dân chúng trước cửa thành bị ngựa dọa cho kinh sợ, hướng về phía đứa nhỏ năm sáu tuổi kia, hướng về phía dân chúng, chậm rãi cúi người, ... hẳn nắm chặt nắm đấm, khom người rồi không tình nguyện lên tiếng: “Việc này là do bản điện ... có lỗi trước bản điện tạ lỗi với chư vị!”

Lãnh Hạ thản nhiên buông tay, quăng Tiên Vu Trác Nhã xuống đất như quăng rác rưởi.

Sau một khoảng thời gian ngắn ngủi yên tĩnh, mọi người xung quanh hoan hô dậy đất!

Mọi người nhìn lên Chiến Bắc Liệt toàn thân khí phách giống như thần đế, cùng với Lãnh Hạ đứng bên cạnh hẳn không thua kém chút nào, vô cùng sùng kính.

Đây là Đại Tần Chiến thần của bọn họ, thần hộ mệnh!

Đây là Đại Tần Vương phi của bọn họ, Liệt Vương phi!

Sau khi thị vệ giải tán dân chúng đi rồi, Lí Thành Ân là người tiếp đãi sứ giả mới khoan thai bước ra, đi bên cạnh còn có Đại Tần tài thần Mạc Tuyên.

Mẫu thân Mạc Tuyên là bào muội của Tiên hoàng Trưởng công chúa, nên hẳn có quan hệ họ hàng với ba người Chiến Bắc Liệt, Bắc Yến sứ giả có thái tử tới, Đại Tàn đương nhiên cũng phải phái ra một người có thân phận cao quý. (em ruột ý)

Đương nhiên, Mạc Tuyên không có thân phận thực sự giống như thế, tuy nhiên hẳn vẫn là quý tộc danh phù kỳ thực.

Thực ra bọn họ đã trốn trong góc xem diễn lâu rồi nhưng Mạc Tuyên vốn cực kỳ khinh thường Bắc Yến thái tử ngốc nghếch dầm dề này, Lí Thành Ân lại là một người hết sức nịnh nọt a dua, hai người mới quen đã thân, vô cùng ăn ý, dẫn dắt quan viên bộ lễ ngồi cạnh hất đầu nói chuyện phiếm, xem diễn trò.

Đợi khi bên này diễn xong rồi thì mới sửa sang lại quần áo giả vờ giả vịt nghênh đón đoàn sứ giả tới đây.

Lí Thành Ân từ xa đã cười không thấy mắt, cao giọng hàn huyên: “Thái tử vất vả, vất vả, hạ quan đến trễ, thứ tội thứ tội!”

Tiên Vu Bằng Phi nắm chặt tay thành hai nắm cũng không thèm nhìn quan viên tiếp đãi, phun ra một tiếng hừ lạnh, thẹn quá hóa giận sai người nâng Tiên Vu Trác Nhã dậy rồi nổi giận dưng dưng đi đến dịch quán Bắc Yến.

Lí Thành Ân cũng không để ý, vẫn tươi cười như trước, nhắm mắt đuổi theo, lớn tiếng: “Yến thái tử đi thông thả, đi thông thả, hạ quan thất trách, thứ tội, thứ tội!”

Mạc Tuyên bị những lời nịnh nọt của hắn làm cho chần chừ, chậm chạp bước theo phía sau, bước tới cạnh Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, xoa tay tán thưởng: “Lão tiểu tử này, ta nghe cũng thấy hoảng sợ, hẳn làm sao có thể nói được chứ?”

Chiến Bắc Liệt nhướn mi: “Đêm nay có cung yến sao?”

Mạc Tuyên nhìn bóng dáng đoàn sứ giả Bắc Yến ở phía trước, rút bàn tính từ bên hông ra, tính toán một hồi, lắc lắc đầu, vui sướng khi người gặp họa nói: “Lần mua bán này cũng tốt nha, bọn họ muốn điều võ dương oai một phen, ai ngờ tiền mất tật mang. Lần này thảm hại như vậy, phỏng chừng đêm nay cũng không có lòng dạ nào mà tham gia cung yến, ta về nói với tên cáo già kia đã, cung yến chuyển sang ngày mai đi.”

Buổi chiều hôm sau.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã chuẩn bị tốt, vào cung tham gia cung nghênh đón sứ giả Bắc Yến.

Lần này là trường hợp chính thức, Chiến Bắc Liệt mặc áo măng bào thêu tường vân, đeo ngọc thạch, đi một đôi giày màu đen, ung dung lộng lẫy, tuấn mỹ khiến kẻ khác không tự chủ mà đem lòng thương nhớ.

Lãnh Hạ mặc cung trang thêu hồng phượng, làn váy chừng ngàn tầng, đường cong uốn lượn. Khuôn mặt như hoa sen trang điểm nhẹ, búi tóc đơn giản bằng một cây trâm bạch ngọc, nàng tựa như tiên nữ hạ trần, đẹp không giống phàm nhân.

Hai người ngồi xe ngựa tới hoàng cung, màn xe xóc lên, làm một số người ngây ngốc.

Chiến Bắc Liệt lãnh khí bốc lên từ đỉnh đầu, ưng mâu đảo qua bốn phía, nhin xuống cảm xúc muốn đem Lãnh Hạ giấu vào xe, bàn tay to lớn khoác lấy vai nàng để tuyên cáo quyền sở hữu.

Chung Thương ở phía sau, khóe miệng co giật, gia a, chẳng qua chỉ là một ít thị vệ và cung nữ à, còn có thái giám, người nhất thiết phải như thế sao?

Lãnh Hạ mặc kệ ý muốn độc chiếm của người này, cũng không phản kháng, mặc hắn ôm mình đi đến ngự hoa viên.

Cung yến lần này bắt đầu từ chiều tới tối muộn, biểu chiều là các tiết mục biểu diễn, đến tối mới người chúc ta một chén, ta kính người một ly.

Vừa vào tới ngự hoa viên, hai người liền nhận được một loạt ánh mắt lạnh lùng phóng tới, đó là chỗ của sứ giả Bắc Yến, người tới là khách, ngồi ở bên phải đại biểu cho sự tôn quý.

Trong số đó có hai ánh mắt sắc nhọn như dao nhỏ phóng về phía hai người, một là Bắc Yến thái tử Tiên Vu Bằng Phi bị Chiến Bắc Liệt bắt cúi đầu xin lỗi dân chúng, một là Bắc Yến công chúa Tiên Vu Trắc Nhã bị Lãnh Hạ bóp cổ, muốn đoạt nam nhân của nàng.

Phía giữa ở trên có hai ghế còn bỏ trống, Chiến Bắc Diễm và Tiêu Phượng còn chưa tới, bên trái là Đại Tàn quan viên, hai ghế đầu tiên là của Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, hai người không để ý những ánh mắt hận không thể ăn thịt họ kia, bước thẳng tới ghế ngồi.

Tiếp theo ghế của hai người là Hầu gia Mạc Tuyên, lão Thừa tướng Tả Trung Trạch, còn có Tiêu Phi Ca thay thế phụ thân Đại tướng quân Tiêu Trấn Kiền tham gia,..... sau khi hai người ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng thái giám chói tai, Chiến Bắc Diễm và Tiêu Phượng tới, Long bào và Phượng bào lay động theo từng bước đi, mọi người bái lạy, hô to vạn tuế.

Sau khi Chiến Bắc Diễm kính một ly rượu, cung yến được bắt đầu.

Các món ăn quý hiếm và lạ miệng bưng lên liên tục như nước chảy, cả hai bên đều tự biểu diễn mấy tiết mục võ nghệ, cưỡi ngựa bắn tên, hiến vũ giao hảo, không khí có thể coi là hòa thuận.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lãnh Hạ chán ngán nghiêng đầu, xem các loại biểu diễn vô vị này, thiết tình nàng cảm thấy cung yến cổ đại còn không thú vị bằng yến hội hiện đại.

Đúng lúc này, một thanh âm ồm, khàn vang lên.

“Hoàng Thượng, những tiết mục này thật không thú vị, nếu có thể thì Bắc Yến Đại Tàn tự chọn ra mấy người thi đấu hữu nghị, cùng nhau chơi đùa, luận bàn một phen.”

Thanh âm này không cần nhìn cũng biết là của Tiên Vu Bằng Phi, hôm qua bọn họ phải chịu nhục như vậy, đối với Bắc Yến thái tử luôn hướng lỗ mũi lên trời mà nói, chính là một vết nhơ không gạt sạch.

Đương nhiên phải tìm lại mặt mũi.

Chiến Bắc Diễm tinh quang chợt lóe, cũng không phản đối, các quốc gia luôn có đấu đá lẫn nhau, huống hồ bây giờ đang là thời kỳ chiến loạn, hôm nay hòa bình chung sống, ngày mai có thể đã đâm người một đao.

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, dựa vào ghế tựa, lười biếng nhắm hờ hai mắt, nói: “Yến thái tử định đấu như thế nào?”

Hỏi như vậy tương đương với đem quyền lựa chọn giao cho Bắc Yến, Yến quốc ở phương Bắc cực kỳ lạnh giá, bốn mùa băng tuyết bao phủ, người dân to lớn, khỏe mạnh, am hiểu nhất chính là cưỡi ngựa, bắn tên, đánh đấm.

Tiên Vu Bằng Phi đặc ý nói: “Không bằng thi đấu bắn tên?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười.

“Lần này điện mang đến một dũng sĩ Bắc Yến, ba ván ” Tiên Vu Bằng Phi giơ lên ba ngón tay, vô cùng tự tin: “Trong ba ván, chỉ cần Đại Tàn có thể thắng một ván, Bắc Yến liền thua.”

Chiến Bắc Liệt hơi bất ngờ nhíu nhíu mi, Bắc Yến tuy rằng cuồng vọng, nhưng cũng không cuồng vọng đến mức này, lần này hẳn phải tin tưởng mười phần.

Hắn trao đổi một ánh mắt với Chiến Bắc Diễm, gật đầu nói: “Được, Yến thái tử thật hào hứng, vậy Đại Tàn ta chọn ra ba người cùng chơi đùa với ngài.”

Tiên Vu Bằng Phi nháy mắt ra hiệu với một đại hán ở phía sau, rất chờ mong ngồi xuống xem trận đấu.

Đại hán kia vừa mới đứng dậy, tất cả mọi người cả kinh, người này thân hình cực kỳ cao lớn, cao chừng bảy thước, quần một mảnh da hổ lớn, bắp tay cuộn cuộn, vừa nhìn đã biết là có lực đạo kinh người.

Hắn bước vài bước tới trong ngự hoa viên rồi dừng lại thi lễ với Chiến Bắc Diễm, sau đó đứng yên, kiêu ngạo chờ đợi đối thủ lên đài.

Đại Tàn phái ra một gã võ tướng, người này cũng vô cùng cường tráng, lưng hùm vai gấu, nhưng đứng cạnh đại hán Bắc Yến kia, lập tức trở nên nhỏ bé, chỉ cao đến bắp vai người kia mà thôi.

Đại Tần bọn quan viên nhất thời cảm thấy trầm xuống, chênh lệch xa như vậy, chẳng phải là thua chắc rồi sao.

Bắc Yến chỉ vào Đại Tần võ tướng đứng bên đại hán có vẻ thấp bé gầy yếu, vỗ bàn cười sung sướng!

Sau khi chuẩn bị xong, hai người đều tự lấy cung, rút một mũi tên, giương cung lên.

“Vút!”

Hai mũi tên gần như được bắn ra đồng thời!

Hai mũi tên bắn về phía trước tầm hơn trăm bước chân.

“Phập, phập!” Hai tiếng, cùng cắm vào hồng tâm.

Đại Tần quan viên ở bên trái đang định thở phào, dù sao cũng hòa thì thấy Tiên Vu Bằng Phi nửa điểm cũng không lo lắng, con người hèn mọn liếc mắt sang bên này một cái.

Đúng lúc đó, ‘phập’ một tiếng, mũi tên của đại hán kia để lại một lỗ hổng ở hồng tâm rồi tiếp tục xé gió mà đi, cắm thẳng vào một gốc cây cách đó hơn trăm mét.

“Hay!”

Phía Bắc Yến trầm trồ khen ngợi, vô cùng đắc ý cười nhìn quan viên Đại Tần, trào phúng cười nhạo. Lấy thanh âm giả vờ nhỏ giọng, liên tục chê cười.

“Cái gì Đại Tần võ tướng, chỉ là đồ ăn hại thôi!”

“Cái gì đồ ăn hại, một đám ăn hại mới đúng!”

Đại Tần quan viên trợn mắt nhìn mũi tên kia, nghe giọng Bắc Yến chửi rửa tức giận thở hồng hộc, tím tái mặt mày, Mạc Tuyên nắm chặt hai đấm, ghì mạnh vào bàn tính, như muốn đập nát nó ra làm hai, Tiêu Phi Ca sắc mặt vặn vẹo, bất chấp hình tượng tài tử phong lưu tiêu sái.

Chiến Bắc Diễn hơi hơi cau mày, Tiêu Phượng tức giận xắn tay áo, muốn đi lên so tài với tên kia thì bị Chiến Bắc Diễn kéo lại, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thai khí! Thai khí a! Phượng nhi, người phải cẩn thận con chứ!”

Tiêu Phượng hạnh mâu mở lớn, tức giận run người: “Nhìn bọn họ tiểu nhân đắc chí, lão nương ngứa mắt!”

Chiến Bắc Diễn kéo nàng ngồi xuống, nhỏ giọng trấn an: “Người đi cũng không thắng được, tài bắn cung cao siêu như vậy, ngoại trừ Bắc Liệt, không ai có thể so với.”

Tiêu Phượng cũng biết chính mình không phải đối thủ của người nọ, ngoại trừ Bắc Liệt, không ai có thể là đối thủ của hắn, nhưng Đại Tần Chiến thần cao cao tại thượng lại đi so tài với một dưng sĩ bình thường sao?

Có thể thắng đó nhưng chắc chắn bị tứ quốc cười nhạo, Đại Tần rộng lớn ngoại trừ Chiến Bắc Liệt không có ai tài giỏi!

Tiêu Phượng nhìn phía Bắc Yến kiêu ngạo lỗ mũi hướng lên trời, liền vuốt vuốt ngực cho xuôi cơn tức.

Nhất thời, Đại Tần tất cả quan viên đều khổ công suy nghĩ, than thở, mà phía Bắc Yến, một đám hi hi ha ha thì thầm với nhau, nhướn mày kiêu ngạo.

Tiên Vu Bằng Phi ho khan một tiếng, bưng ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, héch mũi, mãn nguyện cười ha ha: “Bản điện ngày thường rất thích thuộc hạ bắn cung, luôn luôn có cảm giác rung động lòng người, không ngờ khi thi đấu cũng chỉ cần đơn giản như vậy, không cần tốn nhiều sức!”

Sau khi nghe những tiếng cười sung sướng truyền tới từ phía sau, hắn nói tiếp: “Đại Tần còn người muốn ra đấu sao? Thua thì thua, không sao không sao, bản điện sớm đã nói, chẳng qua là thi đấu chơi đùa thôi, nếu Đại Tần nhận thua “

Đột nhiên, một tiếng cười vang lên, cắt đứt hắn thao thao bất tuyệt tự đắc.

“Bắn cung chơi đùa cùng người!”

Thanh âm này mọi người đều rất quen thuộc, Chiến Bắc Diển và Tiêu Phượng hai mắt sáng ngời, Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca liếc nhau, có vài phần sợ hãi lẫn vui mừng, vậy mà lại quên nài!

Mà phía Bắc Yến thì nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt âm lệ, Tiên Vu Trác Nhã nắm chặt hai đấm, cắn chặt môi, hận không thể xông lên chém người kia thành từng mảnh nhỏ, Tiên Vu Bằng Phi cười ha ha, châm chọc: “Liệt Vương phi cũng đừng nói khi dễ một nữ tử như ngươi, lúc thua có khóc lóc thảm thương, bản điện cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc!”

Lãnh Hạ không để ý hấn châm chọc khiêu khích, thản nhiên đi bên cạnh người đại hán Bắc Yến, phượng mâu nhướn lên: “Người tới là khách, các hạ, mời.”

Tiên Vu Trác Nhã ném cho đại hán một ánh mắt, không khó nhận ra ý ghen ghét, đại hán hiểu ý, công chúa muốn Liệt Vương phi này hoàn toàn mất mặt!

Hắn sai người lui bìa về phía sau hai trăm thước, lấy ra ba mũi tên nhọn giương cung lên, cánh tay to lớn dùng sức kéo dây cung về phía sau.

“Vút!” một tiếng, ba mũi tên đồng thời được bắn ra, xé gió lao về hồng tâm cách đó ba trăm thước.

Tuyệt kỹ như thế này, quả thực là nhân tài!

Phía Bắc Yến lập tức trầm trồ khen ngợi, vỗ tay như sấm!

Phía Đại Tần vang lên tiếng hít khí, mọi người khấn trương nín thở nhìn, chỉ có Chiến Bắc Liệt chậm rì rì rót rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, một chút cũng không lo lắng.

Mẫu sư tử ra tay, nếu có thể cho các người thắng, lão tử cắt đầu xuống cho các người ngồi!

Đúng lúc này, có ba mũi tên nhọn bắn về phía ba mũi tên của đại hán Bắc Yến vừa bắn.

“Vù! Vù! Vù!” Ba tiếng vang thanh thúy vang lên, ba mũi tên thể như chẻ tre đâm tới ba mũi tên đang cắm ở hồng tâm kia, mơ hồ tạo ra tia lửa lóe lên.

“Phập!”

Giống như vừa rồi, ba mũi tên kia lực đạo kinh người, đã bắn nát ba mũi tên của đại hán, làm chúng trở thành bột phấn phiêu tán trong không khí.

Tiếp tục gào thét bay đi, mang theo sức mạnh khó có thể tưởng tượng, bay xuyên qua hàng cây phía trước, bột gỗ bay đầy trời.

Cuối cùng, cắm ở mặt đất ở rất xa, mắt thường không thể nhìn rõ được.

Đương nhiên, thắng thua đã rõ!

Mọi người không dám tin vào mắt mình, phía Đại Tần đã hoàn toàn sôi trào, một đám quan viên hoa chân múa tay vui sướng hoan hô như sấm, ngay cả Tả Trung Trạch cũng đứng phất lên, hoan hô cùng mọi người.

Mạc Tuyên vuốt ve bàn tính, liên tục lắc đầu nỉ non: “Có lời a!”

Tiêu Phượng nhe nanh múa vuốt, cái gì lễ nghi, thể thống một quốc gia toàn bộ vứt ra sau đầu, quơ quơ ngón thủ hô to: “Lãnh Hạ! Suất!”

Chiến Bắc Liệt một đôi ưng tràn đầy tán thưởng, nhìn chăm chằm bóng dáng đỏ như lửa kia, chỉ sợ bỏ qua một biểu tình của nàng dù là nhỏ nhất.

Mà phía Bắc Yến đối diện, mặt xám như tro tàn, đại ra, Tiên Vu Bằng Phi run giọng nỉ non: “Không thể nào, không thể nào, ...”

Tiên Vu Trác Nhã trong mắt phụt ra tia ghen ghét, nhất là lúc nhìn Chiến Bắc Liệt lại dùng ánh mắt tràn đầy si mê, nàng vô bản, đứng lên, thả mái tóc thô ráp của mình ra, mái tóc to xù gợn sóng bồng bềnh ở phía sau.

Tiên Vu Trác Nhã điểm mũi chân, cơ thể mềm mại như rắn lượn, dong đưa nhảy múa, tiến về phía Chiến Bắc Liệt.

Mọi người nhất thời trở mắt, không hiểu rõ lắm nhưng cũng bị kỹ thuật nhảy uyển chuyển của nàng hấp dẫn, Tiên Vu Trác Nhã nhảy múa vô cùng khiêu gợi tiến tới trước mặt Chiến Bắc Liệt, y phục cuốn theo người mà lay động, độ cong cuồng dã phơi bày, làn da trơn nhẵn bày ra trước ánh chiều tà, vô cùng mê hoặc.

Tiên Vu Trác Nhã uốn éo cơ thể, múa một vòng quanh Chiến Bắc Liệt, lúc này mọi người đều hiểu được tám phần, Tiêu Phượng tức giận đập bàn: “Mụ đàn bà thối này, dám quyến rũ nam nhân của tỷ muội lão nương!”

Chiến Bắc Liệt cầm tay nàng xoa xoa, sủng nịch cười khuyên nhủ: “Bắc Liệt nếu dễ bị quyến rũ như vậy thì đã không không gần nữ sắc hai mươi năm qua!”

Hắn lắc đầu, vuốt vuốt cằm, đôi mắt hồ ly ẩn chứa sự chê cười: “Nữ nhân như vậy, không xứng!”

Chiến Bắc Liệt thờ ơ nhìn nữ nhân trước mặt, ưng mầu càng ngày càng u ám, dám muốn phá hỏng một chút cảm tình lão tử cực nhọc, vất vả lắm mới tạo thành, Chiến Bắc Liệt vận nội lực đang muốn ra tay đánh bay nữ nhân này.

Lại vừa lúc Tiên Vu Trác Nhã hoàn thành điệu múa, đôi mắt hổ phách liếc hắn, mị hoặc mười phần, nhanh nhẹn lui về phía sau, hưởng thụ ánh mắt tán thưởng từ bốn phía, ngạo khí mười phần nhìn Lãnh Hạ: “Bản cung lấy điệu múa kia so với người, người dám tiếp chiêu không?”

Không chờ Lãnh Hạ trả lời, Tiên Vu Trác Nhã lại kiêu ngạo: “Nếu người múa thua, tặng nam nhân của người cho ta.”

Nàng nghiêng đầu nhìn Chiến Bắc Liệt âm trầm, hồn nhiên không để ý sát khí của hắn, ngạo nghễ nói: “Nam nhân này, bổn cung muốn.”

Lãnh Hạ thần nhiên nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chiến Bắc Liệt, khóe môi nhếch lên một độ cong nhợt nhạt, tuy nhìn có vẻ rất tao nhã nhưng làm cho Đại Tồn Chiến thần rung mình, vội vàng cười cười.

Lãnh Hạ xem thường, hừ nhẹ một tiếng.

Tiên Vu Trác Nhã lại nhìn thành liếc mắt đưa tình, nàng gất gao nắm chặt hai đấm, mặt xanh mét: “Người không dám? Người không dám ..”

” Không cần!” Chiến Bắc Liệt lãnh trầm quát, cắt đứt lời nói của nàng ta , một ánh mắt cũng chưa liếc qua lấy một lần, bước về phía Lãnh Hạ, vòng qua eo nàng, may mắn thùng cũng không có ôn nhu nói: “Một mỗi thì về nghĩ trước, gia quy điều một, điều bảy, lúc về ta hay tay nghiêm thẳng, chấp nhận người chà đạp.”

“Phụt “

“Khụ khụ “

Trong ngự hoa viên nhất thời vang lên từng tiếng phun rượu, ho khan, một đám khóe miệng co quắp nhìn về phía tây, mặt trời hôm nay mọc ở đằng tây sao?

Một đám Đại Tồn quan viên chỉ cảm thấy lỗ tai ù rồi, đầu óc choáng váng bọn họ nghe được cái gì?

Đại Tồn Chiến thần nói gì?

Gia quy?

Hai tay nghiêm thẳng?

Đứng nghiêm?

Chịu người chà đạp?

Lại còn một bộ dáng đương nhiên, Lãnh Hạ bĩu môi, cực kỳ không tình nguyện ‘ừ’ một tiếng, bị Chiến Bắc Liệt đưa ra ngoài.

Đúng lúc này, Tiên Vu Trác Nhã ở phía sau kêu to: “Tại sao người xem trọng nàng? Nàng có điểm nào tốt hơn ta? Nàng “

Đang nói chợt im bặt.

Lãnh Hạ phóng một mũi tên về phía nàng ta, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, mũi tên kia như có mắt, sượt qua đầu nàng gào thét mà đi.

Vài sợi tóc rơi xuống

Tiên Vu Trác Nhã mở to miệng, trên mặt vẫn còn sắc mặt vắn vẹo kia, mắt mở lớn, trên trán đầy mồ hôi, thân mình run rẩy, như một con gà bị túm yết hầu.

Lãnh Hạ ở phía trước lạnh lùng nói: “Nhảy múa ta sẽ không, ta sẽ chỉ giết người!”

Sáng sớm hôm sau.

Lãnh Hạ vừa rời giường đã thấy Cuồng Phong ba người hầu ở cửa, biểu tình nghiêm túc mà rối rắm.

Nàng chưa kịp hỏi Thiểm Điện đã vội vàng bước tới bẩm báo: “Vương phi, Bắc Yến công chúa kia đã chết!”

60. Q.1 - Chương 60

Edit: Kiri

“Đã chết?” Lãnh Hạ sững sốt, vẻ mặt vốn thần nhiên nay có chút lạnh lùng, dừng bước phân phó: “Kể lại xem.”

Thiểm Điện khuôn mặt ngưng trọng, nhanh chóng kể lại mọi chuyện: “Hôm qua sau khi cung yến kết thúc, Bắc Yến công chúa vì bị xấu mặt ở ngự hoa viên nên tự giam mình trong phòng tại dịch quán, đến tận giờ dần hôm nay, có tỷ nữ nghe được tiếng vang nên vào phòng xem xét lại thấy nàng đã chết trên giường, một ám tiễn cắm thẳng vào mi tâm. (điểm giữa hai đầu lông mày.)

Lãnh Hạ gật gật đầu, đi tới bàn rót một chén trà nhấp một ngụm hỏi: “Hiện tại mọi nơi có phản ứng như thế nào?”

Lôi Minh cau mày trên mặt tràn đầy vẻ oán giận: ” Bắc Yến thái tử dẫn sứ giả tới hoàng cung, một mực khẳng định rằng hung thủ là ..”

“Là ta.” Lãnh Hạ khước môi khẽ gợi lên, tiếp lời hần, nói ra đáp án. Hôm qua nàng cảnh cáo Tiên Vu Trác Nhã, hôm nay nàng ta lại bị ám tiễn xuyên thẳng vào mi tâm, quá rõ ràng rồi, không ai không liên tưởng đến mình.

Cuồng Phong nhìn Lãnh Hạ thần thái thần nhiên, vẻ mặt trầm trọng không tự giác cũng thả lỏng vài phần. Ngay sau đó báo: “Bắc Yến sứ giả bức bách Hoàng thượng giao ra hung thủ, lấy mạng đền mạng, hiện tại Hoàng Thượng và Bắc Yến thái tử còn đang giằng co, Vương gia nhận được tin tức nên sớm đã tới dịch quán, phân phó thuộc hạ chờ Vương phi, đợi ngài rời giường thì báo lại.”

Thiểm Điện nói tiếp: “Người Bắc Yến là âm ỉ nhất, một nhóm sứ giả kéo tới đại môn Vương phủ, la hét ầm ỹ bắt giao hung thủ ra, hiện giờ việc này mọi người đều biết, bên ngoài cũng đứng đầy dân chúng vây xem.”

Ba người sau khi nói xong liền im lặng, lẳng lặng chờ Lãnh Hạ phân phó.

Lãnh Hạ suy nghĩ trong chốc lát, đặt mạnh chén trà xuống bàn, thời điểm này cương quyết không thể yếu thế, nếu là ở lì trong phủ không ra sẽ cổ vũ đám người Bắc Yến kia, cũng chẳng khác nào cam chịu nhận mình là hung thủ.

Phượng mâu hiện lên một tia sát khí ngoan lệ, bắt luận hung thủ là ai, muốn đổ tội cho nàng, cũng phải xem nàng có nhận tội không.

Lãnh Hạ vừa nhắc chân ra ngoài vừa nói: “Đi, đi xem một chút.”

Bên ngoài Liệt Vương phủ.

Mặc vương phủ thị vệ cầm kiếm trong tay đứng trước cửa vương phủ, trước mặt bọn họ là hơn trăm sứ giả Bắc Yến, một vòng bên ngoài nữa đông nghìn nghịt là dân chúng vây xem.

Lúc này sứ giả Bắc Yến vẻ mặt hung thần ác sát trừng mắt, miệng cao giọng chửi rủa.

Dẫn đầu là đại hán hôm qua so tài bắn cung, hấn như một ngọn núi đứng sừng sững ở phía trước, giọng nói làm người khác đình tai nhức óc: “Giao hung thủ ra đây!”

Mà Chung Thương đang đứng ở trước mặt hấn biểu tình nghiêm túc lạnh lùng không chút sứt mẻ, đối mặt với đại hán cường tráng như núi kia, khí thế không giảm nửa phần, thanh âm lạnh lùng trả lời: “Hung thủ là ai hiện tại kết luận còn hơi sớm, sứ giả Bắc Yến vẫn nên trở về dịch quán chờ kết quả là hơn.”

Đại hán Bắc Yến trừng mắt cao giọng quát: “Ngoại trừ nữ nhân kia thì còn có thể là ai? Mau giao hung thủ ra đây. Công chúa Bắc Yến cao quý của chúng ta bị sát hại tàn nhẫn ở dịch quán Đại Tần các người, Đạt Lực ta là người đầu tiên không tha cho nàng.”

“Gọi hung thủ ra đây!” Hơn trăm sứ giả Bắc Yến đồng loạt hò hét, rít gào như sấm động.

“Kẹt” một tiếng

Cửa sắt màu đồng cổ nặng nề bị đẩy ra, lộ ra Lãnh Hạ một thân bạch y đứng sau cửa, mặt mày lạnh như băng.

Chỉ một thoáng, bên ngoài Liệt Vương phủ nhất thời xôn xao!

Bắc Yến sứ giả đỏ mặt tía tai, kích động vọt tới Lãnh Hạ, ngoan độc chửi rủa: “Ngươi là đồ nữ nhân ác độc, giết công chúa tôn quý Bắc Yến ta, ngươi sẽ không chết tử tế được!”

“Hung thủ giết người, đền mạng cho Trác Nhã công chúa.” Tên Đạt Lực kia rống một tiếng rung trời, giọng cao hai cái chùy thật lớn ném tới Lãnh Hạ.

Chung Thương điểm nhẹ mũi chân, bay vút tới trước người Lãnh Hạ, rút ra trường kiếm ngăn chùy đồng lại.

“Cạch!” Trường kiếm va chạm với chùy đồng.

Sau đó, càng ngày càng nhiều người Bắc Yến xuất vũ khí, khí thế không chết không ngừng lao lên, nhất thời trước cửa Vương phủ tràn ngập tiếng binh khí va nhau.

Dân chúng vây xem đều ôm lui lại, còn có thể nghe được vài tiếng nghị luận khe khẽ, một người dẫm chui ủ dột giận dữ nói: “Mới thanh bình được mấy tháng đã định khai chiến tiếp sao?”

Có một người khác thanh âm hận ý trả lời: “Đều là tại phế vật Vương phi này, không biết có phải là gian tế do Tây Vệ phái tới không nữa!”

Đột nhiên, một tiếng nữ tử vạn phần cương quyết vang lên trong đám người: “Bắc Yến công chúa nhất định không phải do Liệt Vương phi giết! Liệt Vương phi là người tâm địa Bồ Tát, tuyệt đối không phải là gian tế của Tây Vệ!”

Lãnh Hạ khiêu mi nhìn lại, thấy người vừa nói chính là thiếu phụ khoảng hơn hai mươi tuổi, trong mắt có vài phần nhất gan nhưng hai tay nắm chặt thành nắm, cắn môi kiên quyết: “Ta tin tưởng Liệt Vương phi!”

Thiếu phụ này chính là mẫu thân của hài đồng được nàng cứu.

Sau khi nàng nói liền có người hưởng ứng: “Đúng vậy, Liệt Vương phi tâm địa Bồ Tát, vì dân chúng chúng ta, không ngại chống lại Bắc Yến sứ giả, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện bất lợi với Đại Tần ta.”

Kế tiếp, càng ngày càng nhiều thanh âm bảo vệ nàng, Lãnh Hạ xem qua từng người, phần lớn đều là dân chúng chứng kiến Tiên Vu Bằng Phi tạ lỗi ở cửa thành ngày hôm trước.

Bọn họ bắt đầu kể lại cho những người khác không biết ngọn nguồn tình cảnh ngày ấy, miệng truyền miệng, trong nháy mắt hoài nghi và hận, dần dần chuyển thành tin tưởng và áy náy.

Không biết là ai hô to một tiếng: “Hung thủ không phải Liệt Vương phi!”

Theo sau càng nhiều người hô to: “Hung thủ không phải Liệt Vương phi!”

Lãnh Hạ nghe những tiếng hò hét chất phác mà kiên quyết này, trong lòng hơi hơi có vài tia xúc động.

Khóe môi vẽ nên một nụ cười nhạt, đây là lần đầu tiên nàng có lòng trung thành mãnh liệt như vậy đối với Đại Tần, nhưng mà lòng trung thành này không phải đến từ Chiến Bắc Liệt, cũng không phải đến từ Tiêu Phượng, mà là đến từ những khuôn mặt bình thường này, những thanh âm muốn bảo vệ nàng, những dân chúng đáng yêu.

Lát sau, Lãnh Hạ cao giọng quát to một tiếng: “Dừng tay!”

Tiếng quát lạnh như băng ngầm chứa sát khí kèm theo mệnh lệnh không được phép nghi ngờ nổ vang ở bên tai mỗi người!

Nhất thời, thị vệ Vương phủ và sứ giả Bắc Yến cũng không tự chủ dừng cuộc đấu lại, sau đó không một người Bắc Yến nào không xấu hổ và giận dữ đang muốn tiếp tục đánh nhau thì thanh âm Lãnh Hạ lại vang lên: “Thị vệ, lui ra!”

Kỷ luật nghiêm minh!

Thị vệ Vương phủ không có chút do dự, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của chủ tử, lui về phía sau đứng thành hai hàng ở hai bên người Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, thủ hạ của Chiến Bắc Liệt quả nhiên được huấn luyện rất tốt, khóe môi gợi lên một độ cong trào phúng, khoanh hai tay trước ngực, nói với người Bắc Yến: “Không phải muốn ta đền mạng sao? Lên!”

Đây chính là tự người muốn chết, đám người Bắc Yến trong mắt lóe tinh quang, giơ vũ khí lên đánh về phía Lãnh Hạ.

” Vương phi!” Dân chúng nhất thời lo lắng hô to.

Khẽ mỉm cười, Lãnh Hạ giống như quỷ mị lướt về phía trước khẽ nâng chân, ra một cước

“Ầm! Ầm! Bịch!” Một đám sứ giả Bắc Yến thân hình cao lớn, nhưng hùng tâm tráng chí còn chưa biểu hiện ra ngoài đã giống như điều đứt dây xẹt qua không trung một đường cong hoàn mỹ, ngã ục ục xuống đất.

Dân chúng nhất thời ầm ầm cười to.

Sứ giả Bắc Yến mặt xám xịt, vô cùng chật vật, ánh mắt như muốn ăn thịt người hung hăng trừng Lãnh Hạ, hận không thể đi lên xé nát nàng.

Lãnh Hạ cười chế giễu, lạnh lùng nhìn bọn họ, điềm nhiên nói: “Nếu ta muốn giết Tiên Vu Trác Nhã, có ít nhất một trăm phương pháp làm cho nàng chết mà thần không biết quỷ không hay! Không để bất cứ ai nghi ngờ ta!”

“Không tin, các người có thể thử xem!” Lãnh Hạ lại hơi nhếch miệng, làm cho sứ giả Bắc Yến sợ đến run người.

“Tất cả mọi người đều biết ta đã cảnh cáo nàng, sau đó ta lại đi giết người chẳng phải muốn mọi người nghi ngờ ta sao?” Nàng bước vài bước về phía trước, ánh mắt miệt thị đảo qua bọn họ, khiêu mi nói: “Người nghĩ ta ngu như vậy sao?”

Sứ giả Bắc Yến đều sửng sốt, mâu quang chợt lóe, dùng cái đầu bọn họ chẳng bao giờ dùng, cúi đầu suy nghĩ.

Lát sau, đại hán Đạt Lực chất vấn: “Không phải người thì là ai?”

Lãnh Hạ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hẩn, bĩu môi nói: “Người hỏi ta?”

Mọi người lại đồng loạt cười vang, vốn đã nghe nói người Bắc Yến tứ chi phát triển, nhưng suy nghĩ lại đơn giản, quả thật là như thế.

Nào ngờ, Đạt Lực lại gật gật đầu, chấp nhất hỏi: “Người nói không phải người, thì là ai?”

Lãnh Hạ bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi về phía dịch quán, quay đầu lại nói với đám người Bắc Yến, hét lớn một tiếng: “Muốn biết là ai, còn không đuổi kịp!”

Đội Lãnh Hạ dẫn một đám người Bắc Yến đi phía sau nàng như dẫn con cháu đi dạo, nghênh ngang đi đến dịch quán, mọi người vây xem đều mở to mắt, đại ra.

Chung Thương đứng ở trước cửa Vương phủ, nghi hoặc nói: “Vương phi có điểm giống, lại có điểm không giống.”

Mọi người đồng loạt gật gật đầu, đúng vậy, nếu là trước kia Vương phi nhất định vung tay lên, sớm đã tiến chân bọn họ xuống gặp diêm vương, quản cái gì sứ giả cái gì chiến tranh, sao có thể nói đạo lý với họ!

Thiểm Điện lắc lắc đầu: “Có mùi vị con người!”

Vừa nói ra mọi người đã lấy vận tốc ánh sáng cách xa hần ba thước, trong mắt là ý tứ hoảng sợ rất rõ ràng.

Người xong rồi, người nói Vương phi trước kia không có mùi vị gì?

Thiểm Điện trừng mắt, ấp úng nói không nên lời, Cuồng Phong và Lôi Minh đã phi thân đi trước đến dịch quán để xem trò vui rồi.

“Từ từ đợi ta a!” Thiểm Điện kêu to đuổi theo, Chung Thương ở phía sau nhìn một đám dân chúng vây xung quanh, trong mắt hiện lên tia hiểu rõ.

Bên ngoài dịch quán Bắc Yến.

Tiên Vu Bằng Phi hung hăng trừng mắt nhìn đám người đi tới, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Vừa có người tới báo đã đưa hung thủ đến, trong lòng hần vui vẻ vội vàng ra ngoài chờ, hần muốn tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia bị trói gô lại ném đến trước mặt mình.

Ai ngờ đi ra lại nhìn thấy cảnh tượng làm người ta muốn học máu.

Lãnh Hạ dẫn đầu sải bước tiêu sái, phía sau hơn trăm tên sứ giả Bắc Yến theo đuôi, tình cảnh này nhìn qua quả thực giống như chủ tử dẫn thuộc hạ đi tuần tra!

Tiên Vu Bằng Phi tức giận, mặt không còn chút máu, mà Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh không khỏi nhú mày, lộ ra một biểu tình buồn cười, mẫu sư tử này

“Đặt Lực!” Tiên Vu Bằng Phi hét lớn một tiếng, trong mắt ngập tràn hung ác nham hiểm, thanh âm âm trầm lạnh lùng hỏi: “Sao lại thế này?”

Đặt Lực nghiêm nghị cung kính thi lễ với hần rồi thật thà trả lời: “Nàng nói hung thủ không phải là nàng.”

Tiên Vu Bằng Phi vận nội lực cho hần một cái tát, khiến cho Đặt Lực lão đảo lùi lại vài bước, chảy máu miệng mới lớn tiếng mắng: “Phế vật!”

Lãnh Hạ nhú mày, người này cũng có địa vị cao quý như Chiến Bắc Liệt nhưng thái độ đối đãi thủ hạ lại vô cùng chênh lệch. Một người đối đãi với thuộc hạ như vậy sẽ không bao giờ có được một người thật lòng với mình.

Chiến Bắc Liệt bước tới trước mặt nàng, cau mày, trầm giọng nói: “Việc này có chút phiền toái.”

Lãnh Hạ nhìn thấy sắc mặt hần có vài phần thận trọng không khỏi nhú mi nghi ngờ hỏi: “Như thế nào?”

“Người vào xem sẽ rõ.” Chiến Bắc Liệt khoác vai nàng bước vào trong.

Đột nhiên Tiên Vu Bằng Phi ở phía sau kêu gào: “Độc phụ! Ai cho nàng vào, Bản điện phải lấy mạng nữ nhân này!”

Chiến Bắc Liệt dừng chân, cũng không quay người, thanh âm lạnh như băng: “Yến thái tử phải cẩn thận khi nói chuyện, việc này chưa điều tra rõ chân tướng, nữ nhân của bốn vương không phải người có thể nói xấu!”

Tiên Vu Bằng Phi run lên: “Việc này quá rõ ràng rồi, nàng đổ kị hoàng muội của ta ngưỡng mộ người, thừa dịp đêm tối len vào dịch quán tàn nhẫn sát hại hoàng muội, độc phụ này tâm như rắn rết, phải đền mạng!”

Chiến Bắc Liệt sắc mặt âm trầm, vung tay áo lên, cách không điểm huyết Tiên Vu Bằng Phi, thanh âm mang theo sát ý lạnh như băng nói: “Nói thêm một câu nữa, bổn vương lấy mạng của ngươi!”

Chiến Bắc Diễn nhìn thấy bóng dáng hai người phía trước thản nhiên đi vào dịch quán, lại nhìn Tiên Vu Bằng Phi như tượng đá bị điểm huyết, còn có một đám sứ giả Bắc Yến tức giận thở hồng hộc, bắt đấm dấm trán, tốt xấu gì cũng là thái tử của một đất nước, cũng nên cho hắn chút mặt mũi a!

Hắn giải huyết cho Tiên Vu Bằng Phi, cười âm áp như gió xuân nói: “Yến thái tử thứ lỗi, chúng ta vào trong xem đi.”

Tiên Vu Bằng Phi được giải huyết đạo, hai mắt phun lửa, gắt gao nắm chặt hai tay, lại kêu gào: “Đại Tàn các người khinh người quá đáng! Bản điện là Bắc Yến thái tử, các người” Đang nói chợt im bặt.

Chiến Bắc Diễn thông thả lắc lắc đầu đi vào trong, người này thật đúng là không thể cho hắn một chút mặt mũi.

Trong dịch quán, bởi vì Tiên Vu Bằng Phi kiên quyết không đồng ý cho khám nghiệm tử thi nên thi thể của Tiên Vu Trác Nhã vẫn duy trì trạng thái khi chết Quần áo lộn xộn, hai mắt mở to, sắc mặt trắng xám, trên mặt còn có một vết thương sâu đến tận xương, máu tươi chảy từ hai má xuống thấm đẫm giường, giữa mi tâm có một lỗ thủng đáng sợ, ám tiễn kia hẳn là đã được rút ra.

Lãnh Hạ nhìn Tiên Vu Trác Nhã bị hủy dung, phượng mâu nhướn lên, hung thủ thực chất rất có ý tứ, còn quan tâm tới nỗi hận của Liệt Vương phi với nữ nhân quyền rũ phu quân mình.

Mục Dương cầm trong tay một cái khay, đưa đến trước mặt nàng, bẩm báo: “Vương phi, đây là hung khí.”

Lãnh Hạ nhú mày, ám tiễn này, ...

Nàng nhìn Chiến Bắc Liệt, hai người đều có vài phần ngưng trọng, ám tiễn này, là ám tiễn của vũ khí trên người nàng, do nàng đặc biệt chế tạo cho nên tuyệt đối là độc nhất vô nhị, đúng lúc này, có một thanh âm quen thuộc từ bên ngoài kêu lên: “Này này này! Không liên quan đến ta! Người đừng tùm cổ áo ta!”

Mục Thiên bước vào, ném Niên Tiểu Dao xuống đất, Niên Tiểu Dao vừa ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy thi thể Tiên Vu Trác Nhã liền nhảy dựng lên, hét chói tai rồi trốn phía sau Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt vung tay, tóm hắn ra, thanh âm âm trầm nói: “Ám tiễn!”

Sau lần trước, Niên Tiểu Dao vẫn có chút sợ hãi, thành thành thật thật đưa bao cổ tay cho hắn, cắn môi nói: “Thật sự không liên quan tới ta, đêm qua ta đánh nhau cùng với tiểu bá vương kia, hắn làm chứng cho ta!”

Lãnh Hạ vỗ vỗ bờ vai của hắn, trấn an nói: “Ta tin ngươi, nhưng có thể ngươi đặt ám tiễn ở đâu đó bị người khác thừa cơ lấy trộm?”

Niên Tiểu Dao suy nghĩ kỹ càng rồi trịnh trọng lắc lắc đầu, kiên quyết nói: “Tuyệt đối không thể! Ta vẫn luôn giữ bên người chưa từng rời mắt khỏi nó!”

“Tiểu Thái Bản!” Chiến Bắc Việt chạy tới vội vàng quan sát Niên Tiểu Dao một lần, thấy hắn không có việc gì liền thở phào nhẹ nhõm rồi giải thích với Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ: “Nhị ca, Nhị tẩu, tối hôm qua Tiểu Thái Bản đánh nhau cùng ta, ta làm chứng, tuyệt đối không phải hắn!”

Lãnh Hạ nghe lời nói của hai người giống nhau như đúc lại thấy thần sắc khẩn trương của Chiến Bắc Việt, khẽ nhướn mày, thần bí im lặng.

“Thật sự không phải hắn, các người nhìn xem, trên tay ta có một dấu răng, là do ngày hôm qua Tiểu Thái Bản cắn ta!” Chiến Bắc Việt nhất thời tức giận, vội vàng vén tay áo cho hai người xem, nói xong lại sợ bọn họ không tin, lại vén tóc lên, lộ ra một dấu vết xanh tím: “Đây là hắn dùng ghế dựa đập ta, thật sự không phải”

“Được rồi!” Chiến Bắc Liệt ngắt lời hắn, thanh âm hèn mọn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Nhìn người xem, bị hắn đánh thành vậy còn vội vàng giải thích cho hắn.”

Chiến Bắc Việt nhìn vẻ mặt hắn, biết là bọn họ đã tin bèn thở phào ngưng ngưng đi tới bên cạnh, đây là do các người không biết, Tiểu Thái Bản kia cũng bị bốn vương đánh không nhẹ đâu.

Chiến Bắc Liệt lười để ý tới con thở nhỏ thằng nhãi con không có tiền đồ này, mở vũ khí kia ra, bên trong có đầy đủ ba mươi ám tiễn giông nhau như đúc, không thiếu một cái.

Sao lại có thêm một ám tiễn, là ở đâu ra?

Là hắn!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời ngẩng đầu, hai người liếc nhau, cùng kêu lên: “Tiệm vũ khí!”

Chiến Bắc Liệt lớn tiếng phân phó: “Mục Thiên, Mục Dương!”

Hai người lập tức hiểu ý, thi triển khinh công phi tới tiệm vũ khí kia.

Sau thời gian một nén nhang hai người chạy trở về thở gấp nói: “Gia, lão nhân kia đã chết!”

61. Q.1 - Chương 61

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, phát tay áo, vội vàng đi ra ngoài.

Ở cửa dịch quán Bắc Yên, Tiên Vu Bằng Phi đã được thuộc hạ giải huyết, nhìn thấy hai người rời đi lại xông lên liền bị Chiến Bắc Liệt tiếp tục điểm huyết, làm tượng gỗ.

Đoàn người đi đến cuối phố, rẽ vào ngõ nhỏ, tiệm vũ khí đã ở ngay trước mắt, lúc này Cuồng Phong ba người đang canh giữ ở cửa, cánh cửa chậm chạp được đẩy ra, bên trong độ ẩm rất cao, đang trời mùa hè lại càng tạo cảm giác khô nóng.

Bếp lò vẫn đang cháy như cũ, lão nhân đã chế tạo vũ khí cho Lãnh Hạ nằm ngửa trên mặt đất, ánh lửa chiếu sáng lập lòe, tăng thêm vài phần quỷ dị.

“A!” Niên Tiểu Dao kêu lên sợ hãi, run run lại gần Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Việt bĩu môi, hi hi ha ha cười nhạo nói: “Tiểu Thái Bản, thời điểm người đánh nhau cùng bốn vương không phải dùng mãnh sao, thế mà lại sợ người chết.”

Niên Tiểu Dao mặc kệ hắn, gắt gao túm ống tay áo Lãnh Hạ, bước từng bước nhỏ tới gần.

Đến gần một chút mới nhìn thấy rõ, lão nhân này chết giống hệt Tiên Vu Trác Nhã.

Chiến Bắc Liệt ra lệnh một tiếng, Mục Thiên Mục Dương bắt đầu lục soát.

Lãnh Hạ phượng mâu chợt lóe, nhìn chăm chăm tư thế của thi thể lão nhân kia, chậm rãi nhắm mắt lại, thi thể lão nhân nằm ngửa trên mặt đất, chân duỗi ra, một tay cạnh bếp lò còn một tay đặt dưới thân mình, đang muốn xem xét thì Chiến Bắc Liệt giơ tay ra, hiển nhiên cũng đã phát hiện vấn đề, hắn ngăn Lãnh Hạ lại, tự mình lôi cánh tay kia lên, trong bàn tay thô ráp kia, nắm chặt một khối ngọc.

Chiến Bắc Liệt lấy miếng ngọc ra, khối ngọc này lớn khoảng nửa bàn tay, chất ngọc bóng loáng, trơn nhẵn, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy chút hoa văn, cả hai mặt đều khắc đầu sư tử oai hùng, cực kỳ tinh xảo.

“Đây là” Niên Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn chăm chăm khối trong lòng bàn tay Chiến Bắc Liệt, đột nhiên vỗ đùi, mở to mắt nói: “Đây là khốc ngọc đeo trên hông nam nhân kia.”

Hắn tiến lên vài bước, cẩn thận nhìn miếng ngọc kia rồi trả lại cho Chiến Bắc Liệt, chắc chắn nói: “Chính là hắn, kẻ cùng ta giao dịch cái thứ phế phẩm kia.”

Lãnh Hạ đương nhiên biết, phế phẩm hắn nói chính là binh khí mà Đặng Cửu Chỉ để lại, như vậy người mặc hắc bào kia chính là thủ hạ của người trong Đông Sở hoàng thất, cũng chính là người bắn tên vào nàng.

“Gia!” Đột nhiên, Mục Thiên đang tìm tòi ở trong phòng kêu lên.

Chiến Bắc Liệt bước lên, Mục Thiên tìm được một hòm nhỏ bí mật, đưa cho hắn một quyển sách, trên sách có hình vẽ vũ khí của Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt đưa bao cổ tay cho nàng.

Lãnh Hạ mở ra, mây liễu hơi hơi nhúu, bên trong vẫn đầy đủ ba mươi ám tiễn, Chẳng lẽ còn có người có vũ khí này?

Lãnh Hạ còn đang nghi hoặc, Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười đưa quyển sách cho nàng nói: “Nhìn xem.”

Đây là một quyển sổ sách, bên trong ghi rõ lão nhân mỗi ngày nhận sinh ý, ngày, vũ khí, tiền bạc. Giở đến trang cuối thấy mặt trên ghi rõ loại ám tiễn này, ba vạn lượng. (dạng như hợp đồng kinh doanh)

Lãnh Hạ khê nhếch miệng, hiện giờ có thể hiểu được, ngày đó tạo vũ khí cho nàng thu ba nghìn lượng bạc, đã đáp ứng không tạo ra cho người thứ hai nhưng vì ba vạn lượng mà đáp ứng người mặc hắc bào.

Vì tiền, rồi mất mạng.

Lão nhân bị bạc hấp dẫn, nhưng không ngờ lại bị vũ khí do mình tạo ra lại giết mình diệt khẩu, chỉ có thể trước khi chết, túm lấy khối ngọc bội bên hông hắn.

Lãnh Hạ khép quyển sổ lại, chê cười lắc lắc đầu, thật sự là châm chọc, hắn có bao giờ nghĩ tới mình sẽ mất mạng dưới vũ khí mà mình tạo nên?

Mọi người vừa ra ngoài đã thấy hai bóng dáng bước về phía này, một người y bào hồng đỏ, một người bạch y thêu tơ vàng, thời điểm hai người xuất hiện đều muốn làm mờ mắt người mà.

Người tới chính là Đệ nhất tài tử Tiêu Phi Ca và Đại Tần tài thần Mạc Tuyên!

Chiến Bắc Liệt nhướn mi ghét bỏ nói: “Các người đến đây làm gì?”

Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên đồng thời đen, đến làm gì, còn không phải người gặp nạn nên chúng ta chạy tới giúp đỡ sao.

Hai người hôm qua say không còn biết gì, sáng sớm hôm nay còn chưa rời giường, đã có người tới báo việc của Bắc Yến công chúa, bằng hữu gặp nạn đương nhiên không thể không giúp, hai người hấp tấp chạy tới Liệt Vương phủ, Chu Phúc nói: “Vương gia và Vương phi đều tới dịch quán!”

Hai người vội vàng chạy tới dịch quán, Chiến Bắc Liệt nói: “Bắc Liệt và Lãnh Hạ tới tiệm vũ khí.”

Hai người lại chạy tới đây nhưng lại nghe thấy một lời nói tràn ngập ghét bỏ, nhiệt huyết bất chợt bị dội một gáo nước lạnh.

Lãnh Hạ đuôi lông mày nhếch lên, phượng mâu hiện lên một tia giảo hoạt: “Nếu đã đến thì về phủ dùng cơm đi.”

Ôn nhu khó gặp này làm cho hai người vạn phần cảnh giác, nhất là Mạc Tuyên, hắn đánh giá Lãnh Hạ từ trên xuống dưới một phen, nữ nhân này bưng hân dị thường, còn đặc tội nàng chuyện thị thiếp lần trước, sai lang bãi hổ, tất có sở đồ!

Ánh mắt này làm cho Chiến Bắc Liệt hung hăng nhúu nhúu mày, lấy ánh mắt chứa một trăm hai mươi phần cảnh giác đánh giá Mạc Tuyên một phen, rồi vòng tay ôm lấy eo Lãnh Hạ, tuyên cáo quyền sở hữu!

Lãnh Hạ mặc kệ Mạc Tuyên phỏng đoán, nhún nhún vai thản nhiên đi hướng Liệt Vương phủ.

“Đến đều đã đến, vậy cùng về đi.” Chiến Bắc Liệt liếc hai người một cái, cực kỳ không tình nguyện chép chép miệng, nhắm mắt đuổi theo tức phụ.

Đi được nửa đường, Chiến Bắc Liệt hơi dừng chân, phân phó Mục Thiên Mục Dương: “Trông coi Tiên Vu Bằng Phi!”

Lời này rất không rõ ràng nhưng hai người lại hiểu được thâm ý ở bên trong, lĩnh mệnh rời đi.

Liệt Vương phủ, phòng ăn.

Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ, Tiêu Phi Ca, Mạc Tuyên, bốn người ngồi quây quần trước bàn ăn, gã sai vặt từ phòng bếp liên tục mang đồ ăn lên.

Lãnh Hạ thường thức khối ngọc trong tay kia, có cảm giác được một ánh mắt nhìn chăm chăm tay mình, không, là nhìn chăm chăm khối ngọc.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Mạc Tuyên hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm khối ngọc kia, thậm chí còn nuốt nước miếng, một bộ dáng thèm nhỏ dãi.

Khẽ nhếch miệng, Lãnh Hạ tùy tay ném khối ngọc đi, Mạc Tuyên nhất thời khấn trương bắt lấy, vuốt ve ở trong tay như bảo bối, liên tục khen: “Thực có lời, tra hung thủ nhưng lại cho các người có được khối hi thể trân bảo!”

Lãnh Hạ nhú mày, khó hiểu nói: “Hi thể trân bảo?”

Mạc Tuyên hèn mọn lắc đầu, một bộ dạng ‘Người là đồ không kiến thức, không cùng tầng lớp với ta’ Quơ quơ khối ngọc trước mặt nàng kiêu ngạo hỏi: “Biết cái này không?”

“Quên đi, khẳng định người không biết.....” Không đợi Lãnh Hạ đáp lời hắn đã lắc đầu xua tay, hèn mọn nói: “Bản công tử giải thích cho người nghe, khối ngọc này không có gì hiếm lạ, nhưng hình khắc này rất trân quý.”

Mạc Tuyên hất cằm, lại hỏi: “Biết chạm ngọc danh gia Tề Hận Thủy không?”

Lần này Lãnh Hạ trực tiếp không để ý tới hắn, làm cho hắn tự nói đi, không nhìn.

Quả nhiên, Mạc Tuyên cũng không trông cậy vào câu trả lời của nàng, tiếp tục lắc đầu xua tay, hèn mọn nói: “Quên đi, đương nhiên người không biết, Tề Hận Thủy, chạm ngọc danh gia! Sản phẩm của hắn không thứ nào không đặc biệt tinh xảo, rất sống động, đặc biệt là đầu thú. Vì vài năm trước hắn đã ẩn cư, nên tác phẩm kia tuyệt đối có thể bán được giá trên trời!”

Hắn lại sờ soạng khối ngọc ở trong tay giống như sờ trân bảo, tổng kết nói: “Cho nên, khối ngọc này không đáng giá nhưng có hình khắc của Tề Hận Thủy lập tức trở nên đáng giá!”

Tiêu Phi Ca hạch mâu chột lóe, phong tình vạn chủng hỏi: “Vậy thì chẳng phải tìm được Tề Hận Thủy sẽ biết được chủ nhân của khối ngọc này?”

“Cái này người nói đúng rồi, bản công tử buôn bán khắp mọi nơi, có người nào không biết? Tề Hận Thủy hiện giờ ở tại thành Trường An này, Trường An tây phố, Đông Môn Tề gia, biết không?” Mạc Tuyên dương tự đắc nhếch miệng cười, rung đùi đắc ý nói với Chiến Bắc Liệt: “Đêm nay tự ta đi hỏi, tuyệt đối tra được! Đừng nói chủ nhân của nó là ai mà tổ tiên mười tám đời nhà hắn như thế nào bản công tử cũng lật lên cho người!”

Cùng lúc đó, dịch quán Bắc Yến.

Tiên Vu Bằng Phi bực dọc, đi quanh trong phòng, càng nghĩ càng phẫn hận, từ lúc đến đây liên tục gặp tai họa.

“Người đâu?” Hắn đập bàn thật mạnh, oán hận ngồi xuống ghế, sau khi đám người Đạt Lực vào cửa, phân phó nói: “Thu dọn đồ đạc, Đại Tần này bản điện không ở được, hôm nay đi.”

Đạt Lực thông thả nói: “Điện hạ, ngũ quốc đại điển không tham gia nữa sao?”

Tiên Vu Bằng Phi đập hắn một cước, quát to: “Phế vật! Kêu người bắt độc phụ kia người cũng không bắt được còn ngũ quốc đại điển cái quỷ gì, nếu nếu không phải hoàng muội muốn tham gia cái đại điển kia thì đã không mất mạng.”

Hắn bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, xuôi xuôi cơn tức, giọng căm hận nói: “Đi, hôm nay đi! Mang thi thể hoàng muội về, về nước khai chiến, bản điện phải huyết tẩy Đại Tần này!”

Sau khi sứ giả Bắc Yến thu dọn xong đồ đạc, kéo theo quan tài Tiên Vu Trác Nhã đi ra ngoài.

Một đội thị vệ xuất hiện ở cửa, người đứng đầu ngăn Tiên Vu Bằng Phi lại, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Yến thái tử muốn đi đâu vậy?”

Tiên Vu Bằng Phi hừ lạnh, vênh váo hung hăng ngẩng đầu, âm trầm nói: “Bản điện muốn đi đâu chẳng lẽ cũng phải báo ột nô tài sao?”

Mục Thiên sắc mặt không thay đổi chút nào, thanh âm lãnh trầm: “Yến thái tử đương nhiên không cần báo với nô tài, nhưng hôm nay nô tài ở đây, Yến thái tử cũng đừng mong bước một bước ra khỏi dịch quán này.”
“Cạch!”

Thị vệ ở phía sau đồng loạt rút kiếm, trường kiếm tuốt khỏi vỏ mang theo sát khí nồng đậm, nhắm thẳng sứ giả Bắc Yến!

Tiên Vu Bằng Phi nhất thời tức giận, run giọng nói: “Các người Đây là các người... giam lỏng bản điện!”

“Lời này của điện hạ sai rồi, Bắc Yến công chúa cao quý vừa mới gặp nạn đêm qua, hiện giờ dịch quán này không an toàn, nô tài phụng mệnh tới bảo vệ Yến thái tử, sao lại nói là giam lỏng?” Mục Dương bước vài bước về phía trước, nhếch miệng cười, âm trầm nói: “Nhưng nếu Yến thái tử không hợp tác, nếu có xuất hiện vấn đề gì thì không thể trách chúng nô tài được!”

Ám chỉ trắng trợn như vậy, Tiên Vu Bằng Phi dù có ngốc cũng hiểu được, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền, nuốt vào một ngụm nước miếng, vung tay lên, hạ lệnh nói: “Quay về!”

Trường An tây phố, Đông Môn Tề gia.

Một bóng người phủ áo choàng đen từ không trung bay vút tới, giữa không trung lộn một cái hạ người xuống một gốc cây.

Lúc này đã qua giờ Dậu, đêm đen, gió mát, ánh trăng che phủ khắp đất trời.

Hai nha hoàn nhẹ giọng cười nói đi tới tự xa xa, một người xấu hổ: “Người nhìn thấy không? Đệ nhất tài thần Mạc Tuyên công tử tới đây! Hiện tại đang ngồi ở phòng khách thượng trà!”

Một người mặt phiếm hồng: “Thấy thấy! Mạc công tử tiêu sái lỗi lạc, làm tim ta đập rộn ràng.”

‘Xấu hổ’ nói: “Không biết Mạc công tử tới làm gì, lão gia còn chưa tới đâu?”

‘Mặt phiếm hồng’ nói: “Lão gia hẳn là ở thư phòng, đi bẩm báo tổng quản đại nhân đi.”

Đột nhiên, một bóng đen quỷ mị hạ xuống, bịt miệng và mũi hai người, ép hỏi: “Thư phòng ở đâu? Nếu dám kêu, ta sẽ giết các người!”

Hai tì nữ run rẩy, sau khi được thả ra, ‘xấu hổ’ đã bị dọa ật trắng bệch không nói nên lời, còn ‘mặt phiếm hồng’ thì chỉ vào hành lang phía tây run giọng trả lời: “Đi thẳng gian gian thứ ... ba “

Vừa dứt lời đã thấy trước mắt tối đen hôn mê bất tỉnh.

Hắc y nhân khẽ điểm nhẹ mũi chân lao về phía tây.

Bắc đèn thỉnh thoảng nổ lách tách, trong thư phòng lờ mờ, hắc y nhân cảm thấy mừng thầm, đang định hành động.

Đột nhiên, ánh nến trong phòng chột, chỉ nghe thấy vài tiếng ho khan khàn khàn ngẫu nhiên vang lên.

Trời cũng giúp ta! Hắc y nhân điểm mũi chân, đẩy cửa phòng lao vào trong.

Có một bóng người đang ngồi sau thư án, nằm trên bàn, liên tục ho khan, không nhìn rõ mặt nhưng hẳn là Tề Hận Thủy không thể nghi ngờ.

Kiểm quang chột lóe, hướng phía đầu người nọ đâm tới, bỗng nhiên người kia đứng phắt dậy cầm một quyển sách trên bàn ném về phía hắn, quyển sách gào thét mà đi.

Hắc y nhân cả kinh, vận nội lực đánh ra một chưởng, cuốn sách nhất thời nát tan tành.

Nhưng còn chưa kịp thả lỏng, một ám tiễn đã bay đến trước mặt, quá nhanh, quá mạnh, không thể đỡ được.

Đồng tử co rút lại, theo bản năng xoay người, má bị ám tiễn xẹt qua, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Lúc này hắn đã biết rơi vào bẫy rồi, tâm tư phút chốc trầm xuống, điểm mũi chân, muốn lao ra khỏi phòng.

Đúng lúc này!

Cửa phòng vốn mở lại đột nhiên đóng chặt!

Đúng lúc này!

Thư phòng vốn tối đen lại sáng như ban ngày!

Đúng lúc này!

Trong phòng xuất hiện hai bóng dáng, trước sau chặn đường, hai mặt giáp công!

Lãnh Hạ chậm rãi đứng lên từ sau thư án, Chiến Bắc Liệt từ cửa trước bước vào, hai người một trước một sau đồng thời khiêu mi, ý tứ: Ta chờ ngươi thật lâu.

Hắc y nhân khí tức âm trầm, tính toán đập nổi dim thuyền *, hắc đột nhiên nhảy lên, trường kiếm trong tay hướng về Lãnh Hạ gây yếu, nhỏ nhắn, có phần dễ đối phó!

* Đập nổi dim thuyền: quyết đánh đến cùng, dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dim hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Khóe môi gợi lên, Lãnh Hạ giậm chân một cái, phi thân bay lên, coi như không nhìn thấy trường kiếm kia, hai chân tràn đầy sức mạnh, nhằm thẳng cổ họng người kia!

Không thể tha!

Hắc y nhân đồng tử co rút lại, bị khí thế đồng quy vu tận của nàng làm kinh hãi, thu kiếm lại, vội lui về phía sau.

Khóe môi gợi lên một độ cong trào phúng, Lãnh Hạ khẽ đổi hướng thân mình, lướt qua trường kiếm kia gần ngay sát mình, ra một cước!

Hắc y nhân bị một cước của Lãnh Hạ đá trúng thất lưng, lão đảo vài bước, còn chưa đứng vững, Lãnh Hạ đã lại lên, thừa dịp hắc bệnh phải lấy mạng hắc!

Lại đá ra một cước, hung hăng đá thẳng vào đầu, hắc bị một cước này quay cuồng trên không, ngã xuống mặt đất, một cái chớp mắt một cái đã muốn tiếp tục lên, nhưng mới lên được một nửa Chiến Bắc Liệt đã công kích về phía này.

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

Cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếng hắc y nhân thê lương vang vọng cả phủ, hắc run rẩy, quần quai trên mặt đất.

Đôi chân kia, không thể cử động, đã hoàn toàn bị phế đi.

Liệt Vương phủ, ám lao.

Lúc này, ở giữa lao có hai nam tử sắc mặt tái nhợt, đổ mồ hôi đầm đìa.

Một người là hắc y nhân tối nay, hai chân hắc đã bị phế đi, mặt nạ bảo hộ màu đen bị gỡ xuống, lộ ra gương mặt vô cùng bình thường, quanh thân không có một chút ít đặc trưng nào, người như vậy hơn phân nửa đều là sát thủ thích khách.

Tên còn lại là kẻ báo tin để mai phục Lãnh Hạ và Tiêu Phượng, chính là gã sai vặt nàng chú ý tới ngày đó, đen đen, gầy gò, mắt nhỏ dài.

Mạc Tuyên ở bên cạnh hípc mắt cười như hồ ly, liên tục nói: “Thực sự nghĩ là bản công tử biết cái gì Tề Hận Thủy sao? Tề phủ kia chẳng qua chỉ là một tòa sản nghiệp mang danh nghĩa của bản công tử thôi, thực sự nghĩ khối ngọc bội kia vô giá sao? Chẳng qua là bản công tử bịa đặt, bịa đặt, hiểu không, chính là bịa đặt!”

Lãnh Hạ liếc mắt dò xét Đệ nhất Tài thần Mạc Tuyên đang đắc ý vênh váo làm hắc nhất thời run lên, không tình nguyện thêm một câu: “Đương nhiên chủ ý là do Liệt Vương phi thuận miệng nói ra, bản công

tử phối hợp diễn xuất! Không thừa dịp người mang đồ ăn lên nói, người sao có thể báo tin, Liệt Vương phi sao có thể cùng bản công tử thuận tiện thiết kế một chút mai phục.”

Chiến Bắc Liệt ghét bỏ phát tay: “Trể thế này rồi, còn không về đi.”

Mạc Tuyên không nói gì nhìn Chiến Bắc Liệt nhìn hẩn như rác rưởi, lại nhìn thần sắc Lãnh Hạ có vài phần đồng ý, thở phì phì tức giận bước đi, oán hận nói: “Thời điểm cần ta coi ta như trân bảo, thời điểm không cần, ta chính là cỏ dại. Bằng hữu qua sông đoạn cầu, không có lời, không có lời a!”

Đợi hẩn đi rồi, Chung Thương đem gã sai vặt áo xanh kéo tới hình phòng, một mình thẩm vấn.

Trong ám lao nhất thời khôi phục về tĩnh lặng trước đó, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cũng không nóng lòng thẩm vấn, hai người ngồi xuống, lẳng lặng quan sát người còn lại.

Hẩn cúi đầu, bị treo trên không, hai chân vô lực duỗi thẳng, trên mặt biểu tình nhịn đau thực rõ ràng, lông mi run rẩy, miệng mím lại, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống.

Cái này đủ để giải thích, người này có tâm lý tốt nhưng khả năng nhịn đau cực kém, hẩn không phải tử sĩ, cũng chưa được huấn luyện, đối phó với người như thế, dụng hình là được.

Chiến Bắc Liệt phân phó: “Dụng hình!”

Cuồng Phong ba người nhất thời khà khà cười gian đi đến trước người hắc y nhân, xoa xoa tay, hắc y nhân dù nghe được dùng hình nhưng sắc mặt cũng không thay đổi.

Cuồng Phong lấy ra một cái xích sắt, cánh tay vung lên, xích sắt hướng hắc y nhân bỏ xuống.

Xích sắt đập vào trước ngực người kia, tiếng vang không giống tiếng roi nhanh chóng, thanh thúy mà chứa sức nặng, lập tức khiến trước ngực hẩn bị tím bầm.

Một lúc sau, hắc y nhân kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng đã tràn ra máu tươi.

Xích sắt lại được vung lên, lại đập và phía hắc y nhân!

“Băng!”

“Băng!”

“Băng!”

“.....”

Từng tiếng vang nặng nề vang lên trong ám lao, thanh âm có quy luật càng khiến nó trở nên vô cùng lạnh lẽo, sờn gai ốc.

Nhưng mà Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vẫn dựa vào ghế như cũ, Lãnh Hạ gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của hắc y nhân, không bỏ qua một chút nào.

Chiến Bắc Liệt gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình Lãnh Hạ, cảm thấy được mẫu sư tử bất luận là cuồng vọng, bực hẩn, sắc bén, lạnh lùng Mỗi một biểu tình đều độc nhất vô nhị, làm cho hẩn run sợ.

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ nhếch miệng cười, Chiến Bắc Liệt quay đầu nhìn lại.

Ngay sau đó hắc y nhân ‘phụt’ một tiếng, phun ra máu tươi, hẩn rốt cục không chống đỡ được, dùng tiếng nói khàn khàn học ra câu đầu tiên: “Là ta giết.”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười: “Ai hỏi người cái này, rùng rậm ngoại ô, lần phục kích đó.”

Lãnh Hạ chậm rì rì nói tiếp: “Ta là lần đầu tiên ngã xuống như vậy, người thực không tồi.”

Hắc y nhân đảo mắt, dùng tầm mắt lại trên người Lãnh Hạ, ánh mắt âm ngoan: “Người đáng chết! Lúc ta giết người, rõ ràng mạch đã không đập nữa, sao người lại không chết?”

Chiến Bắc Liệt đột nhiên sững sốt, nhưng rất nhanh hồi phục bình tĩnh, trên mặt một tia biểu tình dư thừa cũng không có, coi những lời hắc y nhân nói chỉ là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lãnh Hạ khi nghe hắc y nhân nói những lời này, trước hết là quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, thấy hắc biểu tình bình thường đến không thể bình thường hơn, ngược lại sững sốt, Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, trong mắt ẩn chứa kinh ngạc, người này, sẽ không hoài nghi sao?

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Chiến Bắc Liệt nghiêng đầu nhìn sang, bỗng nhiên nhếch miệng cười, tươi cười kia trong sáng mà nhiệt liệt, giống như mặt trời chói sáng, trong đó bao hàm tín nhiệm, ngoại trừ tín nhiệm cũng chỉ có tín nhiệm.

Lãnh Hạ tim đập nhanh lên mấy nhịp, nhanh chóng dời ánh mắt, khóe môi không tự giác tràn ra một hình cong ảm áp, trong ảm lao lạnh lẽo ảm ướt này, lòng vẫn lạnh như băng lại bị nụ cười của Chiến Bắc Liệt sưởi ấm, tạo ra một lỗ hổng trong tâm can nàng.

Giữa không trung hắc y nhân càng nói càng kích động, hắc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt: “Người là người hay quỷ? Sao người không chết? Người rõ ràng đã chết!”

Lãnh Hạ thản nhiên nhún mày, nhún nhún vai nói: “Ta không chết mà vẫn sống, người lại thành tù phạm, ông trời thực không công bằng.”

Hắc y nhân không ngừng cười to, ngửa đầu cười khiến toàn thân đều run lên, nước mắt cũng chảy ra: “Thực không công bằng Ha ha ha ha Người rõ ràng đã chết lại sống lại người rõ ràng đã “

” Tiếp tục đánh!” Chiến Bắc Liệt vung tay, cắt ngang tiếng cười kia, phân phó Cuồng Phong: “Đánh tới lúc hắc nói ra lời bốn vương muốn!”

Hắc y nhân nhất thời luống cuống, dừng tiếng cười, luôn miệng kêu: “Đừng đánh, ta nói!”

Chiến Bắc Liệt lông mày nhíu chặt, cái chữ kia làm hắc sợ hãi và có chút đau lòng, duỗi tay ôm lấy vai Lãnh Hạ, chỉ có cảm nhận được độ ấm của nàng hắc mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên hắc cảm giác Lãnh Hạ cách xa hắc như vậy

Hắc y nhân nhắm hờ mắt, trầm mặc hồi lâu, rồi nhận tội: “Bắc Yến công chúa là ta giết, lần trước phục kích tại rừng rậm cũng là ta, Đại Tần Hoàng đế và Hoàng hậu phu thê tình thâm, lại có tin báo Hoàng hậu đã có mang, chủ tử ra lệnh ám sát Hoàng hậu, đối với Đại Tần Hoàng đế mà nói đảm bảo là một đả kích trí mạng. Ta là thủ hạ của Đông Sở Đại hoàng tử.”

Lãnh Hạ vuốt ve khối ngọc trong tay, khẽ cười nói: “Đây là chủ tử ban cho?”

Hắc y nhân chợt lóe quang mang, nhắm mắt lại im lặng.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, cũng không hỏi lại, thản nhiên rời ảm lao.

Nhưng ý tứ trong ánh mắt hai người cũng thực rõ ràng, xếp gian tế vào Liệt Vương phủ, phục kích Lãnh Hạ và Tiêu Phượng, ám sát Bắc Yến công chúa giá họa cho Lãnh Hạ, nếu Đại hoàng tử có được tâm cơ như thế này, chỉ sợ vị trí thừa kế của Đông Sở đã không đến lượt Đông Phương Nhuận.

Bắc Yến dịch quán.

Chiến Bắc Liệt đem lời khai của hắc y nhân nhận tội ám sát Tiên Vu Trác Nhã và chứng cứ tìm được ở tiệm vũ khí giao cho Tiên Vu Bằng Phi.

Tiên Vu Bằng Phi cầm lên nhìn rồi đen mặt trực tiếp vứt đi, quát to: “Đại Tần các người khinh người quá đáng! Rõ ràng hoàng muội bản điện bị nữ nhân tâm như rắn rết kia giết, các người còn vọng tưởng lấy cái rác rưởi này tới lừa phỉnh bản điện!”

Tiên Vu Bằng Phi vốn vì bị giam lỏng nên tích đầy oán khí, lại thấy Chiến Bắc Liệt đem chứng cứ cho hắc xem, hung thủ giết người thực sự là Lãnh Hạ lại vô tội, nhất thời giận dữ, lòng đầy căm phẫn.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, khuôn mặt âm trầm, im lặng.

Biểu tình này bị Tiên Vu Bằng Phi nhìn ra là cam chịu, hắc đắc ý quát: “Chiến thần cái gì, người đừng tưởng tất cả đều là kẻ ngốc! Bản điện chính là Bắc Yến thái tử, lại còn nói cái gì Đông Sở!”

Nói được một nửa, Tiên Vu Bằng Phi mở to mắt trừng lớn: “Tốt! Đại Tàn người muốn châm ngòi chiến tranh giữa Bắc Yến và Đông Sở sao? Hảo, hảo một cái Đại Tàn, hảo một cái Chiến thần, âm ngoan ác độc!”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười nhạo một tiếng, vẫn im lặng như trước.

Tiên Vu Bằng Phi nhìn biểu tình hấn lại càng tự cho rằng mình đoán đúng: “Không ngờ Đại Tàn hoàng thất lại dễ tiện bức này! Chờ bản điện về Bắc Yến, các người chờ khai chiến đi”

Hắn nói xong đột nhiên dừng lại, nhìn thấy Chiến Bắc Liệt gọi lên ý cười trào phúng, nhất thời nghĩ tới danh hào Đại Tàn Chiến thần Đại Tàn Chiến thần quét ngang tứ quốc, nuốt nước miếng một cái, mạnh miệng nói: “Qua chiến dịch năm năm trước, nước ta vẫn nghỉ ngơi lấy sức không có chiến sự, mà Đại Tàn lại giao chiến liên miên, lúc này chiến tranh, ai thắng ai bại còn chưa nói trước được! Người đừng cho rằng mình là Chiến thần cái gì đó mà nghĩ Bản điện sợ người!”

Tiên Vu Bằng Phi nói đến trận chiến năm năm trước chính là một trận đại chiến của Đại Tàn và Bắc Yến, cũng chính là trận chiến làm Chiến Bắc Liệt thành danh, khi đó hắn mới gần mười lăm tuổi, mới lên chiến trường dẫn dắt mười vạn cường quân, lấy ít thắng nhiều, đánh lui hai mươi vạn binh mã Bắc Yến, Bắc Yến thất bại thảm hại, chật vật chạy trốn, co đầu rút cổ quay về biên giới Tàn – Yến, trốn sau Tuyết sơn quanh năm bao phủ bởi tuyết, lấy Tuyết sơn làm lá chắn, sau đó không dám thò đầu ra nữa.

Đến gần đây, người Bắc Yến tỉnh dưỡng năm năm, bản tính hiếu chiến lại nảy sinh ”

Chiến Bắc Liệt chậm rãi đứng dậy, không muốn ở lại nơi này nhiều, đi nhanh ra ngoài cửa.

Tiên Vu Bằng Phi cảm thấy cả kinh, miệng hắn nói khai chiến nhưng cảm thấy cũng không nắm chắc phần thắng, vội vàng gọi Chiến Bắc Liệt lại: “Cũng không phải không thể khai chiến, để nữ nhân kia chôn cùng với hoàng muội bản điện, khiến nàng đền mạng, bản điện sẽ suy xét không khai chiến.”

Chiến Bắc Liệt hơi dừng chân, rút cuộc ngẩng đầu lên, nói câu đầu tiên từ khi vào dịch quán, giọng điệu mang sát khí đầy đặc: “Người nói cái gì?”

Tiên Vu Bằng Phi chết đến nơi còn không tự biết, ngẩng cao đầu phun ra một cái hừ lạnh: “Để cho nữ nhân kia chôn cùng với Hoàng muội Bản điện, nàng phải đền mạng! Bản điện phải bắt nàng chết không có chỗ chôn! Nếu không, Đại Tàn chờ chiến thư của Bắc Yến đi!”

Ngày thứ hai, Trường An thành.

Sứ giả Bắc Yến vì công chúa bắt hạnh qua đời nên không có tâm trí thâm gia cái gì mà ngũ quốc đại điển, mới đến mấy ngày đã dọn dẹp về nước.

Hơn trăm sứ giả mặc áo tang, kéo theo quan tài công chúa Tiên Vu Trác Nhã, vừa đi vừa vút tiền giấy, đi đầu là Bắc Yến thái tử Tiên Vu Bằng Phi, vẻ mặt bi thương đi đến cửa thành.

Chiến Bắc Liệt đi bên cạnh, hai người ngẫu nhiên nói nhỏ vài câu, lời nói bay theo gió vào tai mỗi người dân chúng.

“Yến Thái tử, người cũng đã mất rồi, nên nén bi thương.”

” Đa tạ Liệt Vương gia, ngũ quốc đại điển ”

” Không sao, không sao, Bắc Yến xảy ra việc thương tiếc như thế này, bốn quốc có thể thông cảm.”

Dân chúng cảm thấy thắc mắc, vốn nghe nói Bắc Yến công chúa bị Liệt Vương phi giết chết, hiện giờ lại giải quyết trong hòa bình, tuy không biết giải quyết như thế nào nhưng kết quả này đương nhiên là làm người rất thắc mắc nhưng đồng thời cũng vì hữu nghị khó có được giữa hai nước, vạn phần cảm động.

Đợi đến cửa thành, Chiến Bắc Liệt và Tiên Vu Bằng Phi hai tay nắm chặt, huynh đệ tình thâm, sứ giả Bắc Yến đứng đợi ở phía sau, chờ hai người nói lời tạm biệt, bịn rịn chia tay.

“Liệt Vương gia tự mình đưa tiễn, ân tình này bản điện khắc ghi trong tâm khảm.”

“Ngàn dặm tiễn đưa, cũng phải có lúc biệt ly, Yến Thái tử đi đường cẩn thận.”

Tiễn biệt tình thâm làm cho dân chúng quanh đó đỏ hốc mắt.

Đội sứ giả Bắc Yến ra khỏi cửa thành, Chiến Bắc Liệt một mình một người bước chậm về hướng Vương phủ, dân chúng nhìn bóng dáng cô đơn của hắn, không khỏi lại cảm thán: “Bạn thân rồi đi, Vương gia thương tâm a!”

Chiến Bắc Liệt hơi dừng chân, nhìn về Lãnh Hạ đang khoanh tay đứng phía trước, tươi cười hớn hở nói: “Người tới đón ta?”

Lãnh Hạ đuôi lông mày hơi nhếch lên, đang định nói, cửa thành lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hai người quay đầu nhìn lại, Bắc Yến thái tử Tiên Vu Bằng Phi lòng như lửa đốt không ngờ lại quay trở lại, đứng ở cửa thành vạn phần không muốn rời đi.

Hai người không hẹn mà cùng quay mặt cực kỳ xem thường, Tiên Vu Bằng Phi gắt gao bám vào cửa thành, trong mắt đầy nước, nước mắt rõ ràng biểu đạt không muốn rời đi.

Biểu tình đáng thương kia làm hai người dựng tóc gáy.

Sau thời gian một nén nhang, sứ giả Bắc Yến quay lại lời Tiên Vu Bằng Phi đi.

Sau thời gian một nén nhang, Tiên Vu Bằng Phi lại quay trở lại, gắt gao bám víu cửa thành.

Sau thời gian một nén nhang, sứ giả Bắc Yến trở lại đông hơn, kéo tay hắn, lôi ra ngoài.

Sau thời gian một nén nhang, Tiên Vu Bằng Phi vùng vẫy chạy thoát khỏi sứ đoàn lại bám víu vào cửa thành.

Sau thời gian một nén nhang, sứ giả Bắc Yến rốt cục phát hỏa, điểm huyết đạo Tiên Vu Bằng Phi khiêng hắn lên rồi bỏ chạy, người đã đi xa nhưng mọi người vẫn còn nhìn thấy Tiên Vu Bằng Phi hai mắt rừng rưng.

Đại Tồn dân chúng không khỏi hai mắt đầm lệ, cảm tình này đến tột cùng phải sâu như thế nào mới có thể lưu luyến như vậy a!

Liệt Vương phủ, ám lao.

Lúc này, ở giữa ám lao có ba bóng dáng.

Ngoại trừ hắc y nhân và gã sai vặt áo xanh, còn có một người vừa nhìn thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vào cửa, gào to lên: “Người dám người dám sỉ nhục mau thả bản điện, bản điện là Bắc Yến thái tử cao quý!”

62. Q.1 - Chương 62

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, lạnh lùng nói: “Chung Thương, sao lại để Yến Thái tử cao quý ở đây?”

Chung Thương hiểu ý, lập tức thả hắn xuống, Mục Thiên Mục Dương túm hai tay hai chân hắn, đi vào nhà tù bên trong, con mẹ nó, dám ám sát thần tượng của chúng ta, bên trong có hình phòng siêu cấp xa hoa chờ người, Tiên Vu Bằng Phi miệng không ngừng kêu: “Người mau thả Bản điện, ... “

Thanh âm càng ngày càng yếu, cánh cửa bên trong sập lại một cái, rốt cuộc không nghe thấy gì nữa.

Chu Phúc cầm phong thư bước vào, hành lễ bẩm báo: “Vương gia, thần y Mộ công tử không thấy trong phòng nữa, chỉ để lại phong thư này.”

Chiến Bắc Liệt nhận lấy thư, không tình nguyện đưa cho Lãnh Hạ, kẻ lỗ mãng kia để lại thư, khẳng định là ấu sự tử.

Lãnh Hạ mở phong thư ra, bên trong chỉ có một chữ to: Đi.

Hôm sau.

Thành Trường An, sông bạc Tứ Hải.

Bên ngoài cửa phòng trên tầng hai, Lãnh Hạ đang định tiến vào, đột nhiên dừng bước, nàng nhú nhú mày liễu, khoanh tay dựa vào cửa, thản nhiên xem trò hay.

Bên trong, Niên Tiểu Dao ngồi ở một đầu bàn, đang cúi đầu đùa nghịch bao cổ tay của Lãnh Hạ, vẻ mặt còn thật sự rất chuyên chú.

Một đầu khác, Chiến Bắc Việt chống hai tay nâng mặt, mở to mắt nhìn hẩn, ngẩn người, vẻ mặt cũng thật sự rất chuyên chú.

Chiến Bắc Việt hầu như dính cả hai mắt lên người Niên Tiểu Dao, cảm thấy Tiểu Thái Bản càng nhìn càng đẹp, ánh mắt kia to tròn, đáng yêu, cái mũi nhỏ, mặt hơi hơi nhăn, đáng yêu, làn da trắng nõn, ngũ quan tuần mỹ, đáng yêu, chân bắt chéo rung rung, gào thét, ... cũng đáng yêu!

Chiến Bắc Việt bĩu môi, Tiểu Thái Bản này thường ngày ăn rất ít, nhìn hẩn trong gầy yếu giống con tôm nhưng cũng thật có lực, một quyền một quyền đánh vào mặt, rất đau!

Chiến Bắc Việt khiêu khiêu mi, gầy yếu cũng không sao, cũng may hẩn thông minh, đánh không lại còn có thể dùng vũ khí, cái gì tiện tay là đập, đánh không lại thì chạy, hai chân kia chạy so với thỏ còn nhanh hơn, lại chuyên môn chạy đến nơi nhiều người, luồn lách như cá trạch.

Chiến Bắc Việt gật gật đầu, trong lòng tổng kết: Tiểu Thái Bản này thật đáng yêu!

Niên Tiểu Dao rốt cục chịu không nổi ánh mắt trắng trợn đáng khinh kia, ngẩng đầu gầm lên: “Nhìn cái gì vậy?”

Chiến Bắc Việt nhếch miệng cười, lộ ra hai răng nanh trắng bóng, bộ dáng gằm người khác này cũng đáng yêu a, Niên Tiểu Dao nhìn thấy bộ dáng hẩn đề tiện bỉ ổi, liền thấy tay ngứa ngáy, cầm nghiên mực đập vào đầu hẩn!

Chiến Bắc Việt nhất thời sáng khoái, nghiêng đầu tránh đi nghiên mực kia, vung tay áo hì hì cười: “Đến đến đến, chúng ta đánh nhau!”

Chưa thấy người nào ti tiện như thế! Niên Tiểu Dao bĩu môi, quay người cực kỳ xem thường, liền nhìn thấy Lãnh Hạ dựa vào cửa có ý trêu tức, nhảy dựng lên kêu: “Nữ nhân, ta đã làm tốt cho ngươi rồi.”

Ngọc thủ nhận lấy bao cổ tay nàng đưa, gơ gơ lên, Lãnh Hạ cười nói: “Không tồi.”

Niên Tiểu Dao cực kỳ đắc ý ngửa mặt lên trời hừ lạnh: “Đương nhiên, còn không nhìn xem ta là ai! Đây, ngươi không nói cảm ơn sao?”

Nhìn không khí hài hòa giữa hai người, Chiến Bắc Việt bị lạnh nhạt ở bên cạnh nhất thời tròng mắt, Tiểu Thái Bản này, sao lại đối tốt với Nhị tẩu như vậy? Bá chủ Đại Tần vội vàng nhảy lại đây, đứng giữa hai người, trước tiên, nhu thuận cười với Lãnh Hạ: “Nhị tẩu.”

Đợi Lãnh Hạ gật gật đầu xong, hẩn quay phắt người, tức giận réo lên: “Tránh Nhị tẩu của bốn vương ra xa một chút, đứng gần như vậy, ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Lãnh Hạ thản nhiên mím môi, càng xem càng thú vị.

Niên Tiểu Dao ra một cước, làm Chiến Bắc Việt gào khóc hô đau, trực tiếp đi qua hẩn, túm tay áo Lãnh Hạ ra ngoài, miệng liên tục hưng phấn kêu: “Đi, đi thử tắm bồn! Ở bên trong ta lấp thêm mấy buộc”

Đợi hai người đi xa rồi, Chiến Bắc Việt nhảy dựng đi theo sau, dừng hòng bỏ qua bốn vương, vì Nhị ca, bốn vương phải hảo hảo trông coi Tiểu Thái Bản này! Đúng, vì Nhị ca!

Hậu viện sông bạc.

Một tảng đá thật lớn ầm ầm nổ mạnh, vô số đá vụn bay tứ tung, bụi bay mù mịt đầy trời.

Lãnh Hạ đứng cách xa mấy trăm thước hơi có chút bất ngờ nhìn ám tiễn trên cổ tay, tầm bắn lớn gấp đôi, ngay cả uy lực cũng tăng mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng. Nàng gật đầu khen: “Không tồi!”

Niên Tiểu Dao nhất thời trừng mắt nhìn nàng, thở phì phì, oán hận, nữ nhân này, người thật sự không nói cảm ơn a!

Lãnh Hạ bật cười, nhướn nhướn mi nhưng cũng không nói cảm ơn.

Nữ nhân này hoàn toàn đem ta trở thành thuộc hạ, Niên Tiểu Dao bất đắc dĩ bĩu môi, ném lại một ánh mắt ‘Ta độ lượng không so đo với người’

Chiến Bắc Việt nhất thời nóng mắt, vô số từ ngữ hiện lên trong đầu: Gian phụ dâm phụ liếc mắt đưa tình! Giữa thanh thiên bạch nhật mắt qua mây lại, quả thực không để Nhị ca và bốn vương vào mắt!

Đang định xông lên, đột nhiên hóa đá!

Sao lại nói ‘không để Nhị ca và bốn vương vào mắt!’? Nhị ca và Nhị tẩu là vợ chồng, nhưng bốn vương và hấn Một tia sét đánh xuống, Chiến Bắc Việt đờ đẫn hồi lâu, rất khó khăn hoàn hồn, ánh mắt nhanh chóng bắn về phía Niên Tiểu Dao, ánh mắt to tròn, ... Đáng yêu!

Làn da trắng nõn, ngũ quan tuần mỹ, ... Đáng yêu!

Vẻ mặt hưng phấn miệng nói không ngừng Đáng yêu!

Bộ dáng tiểu lưu manh Đáng yêu!

Dáng người gầy yếu nhỏ xinh, ... Đáng yêu!

Chiến Bắc Việt trong nhất mắt đưa vài dây thần kinh trong đầu, đáng yêu con mẹ nó, nam nhân đáng yêu!

Chiến Bắc Việt hoảng sợ hoài nghi, hay là bốn vương mắc phải chứng trong truyền thuyết kia ‘Đoạn tay áo chí phích’ *?

* Đoạn tay áo là có dựa theo điển cổ này: Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

‘Bốp’ một tiếng giòn tan

Lãnh Hạ và Niên Tiểu Dao đồng thời nhìn lại, liền thấy Chiến Bắc Việt sắc mặt trắng bệch, tự tát mình một cái, hoảng sợ nhìn Niên Tiểu Dao, sau đó, xoay người, chạy như điên

Niên Tiểu Dao gãi gãi đầu, chỉ vào Chiến Bắc Việt đã chạy xa khuất bóng, nghi hoặc hỏi: “Tiểu bá vương này, mắc bệnh gì sao?”

Lãnh Hạ trong mắt ẩn chứa sự hiểu rõ, thần bí cười cười, cười đến mức Niên Tiểu Dao nổi cả da gà mới nghiêng đầu nhún vai nói: “A, ai biết được!”

Ra khỏi sông bạc, Lãnh Hạ tới biệt viện Vương phủ.

Lúc này đã là buổi chiều, bốn trăm người đã hoàn thành xong huấn luyện cơ bản, sáng sớm hôm nay đã chạy bộ xong, đội đánh lén thắng. Chu Trọng vuốt vuốt cằm râu, ngồi dưới đất với đội thứ hai, cười khanh khách nhìn đội thứ nhất đang phải huấn luyện gấp đôi.

Tề Thịnh với đội thứ nhất đang huấn luyện trên võ trường, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Chu Trọng, lão tiểu tử vô sỉ hạ lưu âm độc này, ngày mai không đánh lén các người cho tốt thì thật có lỗi!

Lãnh Hạ bước chậm đến bên cạnh người Chu Trọng, cười hỏi: “Làm sao mà thắng?”

Đúng lúc này, đội thứ nhất không biết ai phát ra tiếng vang nhỏ, sau đó như dây chuyền cả đội ôm bụng.

” Ha ha ha ” Đội thứ hai cười to không ngừng.

Chu Trọng cười tủm tỉm nhìn nàng, không thấy sỉ nhục mà rất quang vinh: “Chúng ta hạ được trong cơm canh, lúc vừa lên núi bọn họ cả đội tìm bụi cỏ đi.”

Lãnh Hạ khiêu mi cũng trắng trợn tán thưởng nói: “Tốt lắm!”

Lâm Thanh đứng ở cuối hàng, lau mồ hôi trên trán, cô nương nói đi theo đội nào tùy thích, may mà hôm nay mình theo Chu Trọng, không thì thật thê thảm.

Lãnh Hạ gọi hân, hồi thời gian này, hai đội bởi vì có ý thức cạnh tranh, mỗi ngày sau khi huấn luyện xong buổi tối tự phát tổ chức hội nghị, thảo luận kinh nghiệm, và chiến thuật ngày hôm sau, bởi vì đa số có tâm lý trả thù nên thủ đoạn đánh lén ngày càng nham hiểm.

Chung quy mà nói, qua một thời gian này, hai đội bất luận năng lực, tốc độ, lực lượng, còn có trình độ âm hiểm, đều nâng cao rất nhiều.

Đội thứ nhất luyện xong, Lãnh Hạ đứng trước mặt bốn trăm người gật đầu nói: “Trong khoảng thời gian này các người tiến bộ rất lớn, xem ra đều thực cố gắng.” Bốn trăm người trên mặt có vài phần vui sướng ngạo nghễ, Lãnh Hạ giọng điệu lập tức chuyển, có vài phần hàn ý, lạnh lùng nói: “Nhưng còn cách yêu cầu của ta quá xa! Ta không khách khí nói cho các người, nếu lúc này chống lại ta, các người vẫn là bốn trăm người biểu diễn võ thuật như cũ. Một chiêu! Chỉ cần một chiêu, ta có thể lấy mạng các người.”

Tề Thịnh không phục hỏi: “Chúng ta còn phải huấn luyện gì nữa?”

Lãnh Hạ biết tính tình hân cũng không để ý nói: “Các người huấn luyện thân thủ nhưng thiếu phương pháp và kinh nghiệm! Hoặc là không ra tay, hoặc là một chiêu trí mạng, giết người không cần chiêu thức ba hoa chích choè, không sợ trong tay người là cành cây, thanh sắt, hay một tảng đá, không sợ người không có vũ khí, cũng chỉ cần một chiêu!”

Bốn trăm người nghe tới đây, một lĩnh vực bọn họ chưa từng nghe qua, một đám nín thở, chăm chú, chờ mong nhìn Lãnh Hạ, nếu cô nương đã nói như vậy, nhất định sẽ dạy bọn họ.

Lãnh Hạ khoanh tay đứng, lớn tiếng nói: “Muốn giết người, đầu tiên phải hiểu biết người! Một người trưởng thành toàn thân có sáu trăm ba mươi chín khối, xương cốt hai trăm linh sáu khối, trong đó xương sọ hai mươi chín khối, xương thân năm mươi một khối, xương cổ một trăm hai mươi sáu khối”

Nàng tìm tòi một lát rồi kêu: “Lâm Thanh, bước ra khỏi hàng!”

Sau khi Lâm Thanh bước ra khỏi hàng đứng trước mặt nàng, Lãnh Hạ lấy hân làm mô hình, bắt đầu giảng bài: “Đầu tiên, tìm ra điểm trí mạng của đối thủ, ột kích trí mệnh! Bộ vị yếu hại là dễ bị đả kích hoặc đè ép bộ vị trí mạng, hoặc chỉ cần nhẹ nhàng đánh bộ vị yếu hại, liền có thể khiến người khác bị thương mà chết, nơi yếu ớt nhất của con người có huyết Thái Dương, cổ họng, tai, bụng, hạ bộ, sườn, phần eo, xương sống”

Thời gian chậm rãi trôi qua, bốn trăm người, trợn mắt há hốc mồm đồng thời cũng bị Lãnh Hạ thuyết phục, càng nghe càng nhiệt huyết sôi trào, ngay cả ánh mắt cũng không dám chớp một cái, chỉ sợ bỏ lỡ cái gì,

Đội Lãnh Hạ giảng giải xong một câu cuối cùng, nhìn thấy bốn trăm người mở to mắt không nói nên lời, trong mắt tràn đầy sùng kính, nói: “Hôm nay ta nói, các người tất cả phương pháp. Sáng mai bắt đầu, nhiệm vụ của các người là trong lãnh thổ Đại Tần, tìm tất cả các đạo phỉ hung hãn tàn bạo, dùng phương pháp ta dạy cho các người”

Lãnh Hạ thản nhiên cười: “Tiêu diệt!”

Mọi người cùng hét lớn: “Rõ!”

Buổi chiều, ánh nắng chan hòa, không nóng bức, ấm áp dễ chịu, vì mọi người tạo nên một tầng ánh vàng rực rỡ.

Lãnh Hạ nhìn thấy một đám thị vệ nóng lòng muốn thử, cười nói: “Tốt lắm, hiện tại là giờ Thân, hai đội, đội thứ nhất lên núi săn thú, đội thứ hai chuẩn bị nhóm lửa và vào thành mua đồ, đêm nay cho phép các người cuồng hoan, uống rượu thịt nướng, không say không về!”

Mọi người hoan hô rầm trời, bốn trăm người kinh hỉ tươi cười, đều đứng lên bắt đầu làm.

Đại Tần hoàng cung, Ngự thiện phòng.

Chiến Bắc Liệt đứng ở cửa, khó hiểu nhíu nhíu mày.

Vô số đầu bếp, gã sai vặt vây quanh ở cửa phòng, biểu tình trên mặt rất rối rắm.

Mà trong Ngự Thiện phòng, Đại Tần hoàng đế Chiến Bắc Diễn không mặc long bào, đeo tạp dề, cầm dao thái thái, vẻ mặt vui vẻ chịu đựng.

Hắn liếc mắt một cái thấy Chiến Bắc Liệt, nửa phần ngưỡng chừng đều không có, vẫy tay nói: “Người võ công tốt, mau tới hỗ trợ!”

Chiến Bắc Liệt run rẩy khoe miệng rảo bước tiến lên tới, quét mắt con dao trong tay hắn, hèn mọn bĩu môi, cầm trọng kiếm vung lên một chút, một núi rau xanh trước mặt nhất thời được xắt thành từng miếng, xếp chồng ở phía trước.

“Hay!” Chiến Bắc Diễn dùng bàn tay dính đầy bột mì vỗ vỗ vai hắn, kinh hỉ nói: “Có trời cho a!”

“Người tới để làm gì?” Hỏi xong đẩy hắn sang bên cạnh, chuyên tâm làm việc.

Chiến Bắc Liệt nhìn Đại Tần hoàng đế bộ dạng mê muội, chính vụ cũng lười báo, ngạc nhiên nói: “Khi nào thì bột mì trong Ngự thiện phòng cũng đến lượt người quản lý?”

Chiến Bắc Diễn vừa làm hăng hái vừa giải thích: “Phượng nhi gần đây nôn nghén nhiều lắm, cái gì cũng không ăn, chờ ta mang bữa tối tình yêu lên, nàng sao có thể không cảm động? Sao có thể không vui? Sao có thể không yêu ta nhiều hơn?”

Chiến Bắc Liệt rợn tóc gáy, hèn mọn nói: “Đây là đạo lý gì?”

Chiến Bắc Diễn bày ra một bộ dạng ‘Người không hiểu nữ nhân’ lời nói thắm thía giáo dục: “Muốn có lòng người phụ nữ, đầu tiên phải nắm được dạ dày các nàng! Trách không được người đã lâu như vậy cũng chưa viên phòng cùng Lãnh Hạ, học một chút đi!”

Chiến Bắc Liệt ứng mâu chột lóe tinh quang, trầm mặc hồi lâu, ho khan một tiếng nói: “Trong phủ còn có việc, ta đi về trước!”

Chiến Bắc Diễn cũng không giữ hắn, tùy ý vung tay lên, tay còn chưa hạ xuống, Đại Tần Chiến thần đã phi thân ra ngoài như gió, bị bám vô số bột mì.

Chiến Bắc Liệt lòng như lửa đốt chạy như điên về phủ, về đến nơi không nói hai lời chạy xuống phòng bếp.

Sau thời gian nửa nén hương, gã sai vặt đầu bếp bị đuổi hết ra ngoài.

Sau thời gian một nén nhang, bên trong phát ra một tiếng nổ, khói nhẹ lượn lờ bay lên.

Nhóm người hầu nghe tiếng vội vàng chạy tới, Chu Phúc, Chung Thương, Mục Thiên, Mục Dương, nghe được thanh âm cũng vội vàng lao đến, khoe miệng đều co quắp, kinh hoàng sau đó một người cả người đen tuyền, khí tức âm trầm đi ra.

Mọi người khoe miệng đã co quắp đến lệch đi rồi, mí mắt mở lớn làm con ngươi cũng sắp rơi rồi, liền nhắm mắt, một bộ dạng ‘Ta cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng không biết’ giống như mộng du đi ra ngoài.

Mọi người ở đây lập tức muốn đi ra sân, đang mừng thầm, chợt nghe một tiếng quát chói tai của Đại Tần Chiến thần ở phía sau: “Quay lại cho bốn vương!”

Mọi người run lên, run rẩy xoay người sang chỗ khác, Chiến Bắc Liệt đen đến nỗi không nhìn ra mặt nữa, âm trầm phân phó: “Sau một nén nhang, bốn vương muốn phòng bếp khôi phục nguyên trạng!”

Đồng loạt kêu rên, mọi người nhìn phòng bếp như địa ngục, bắt đầu nghĩ ngơi cách hồi phục.

Sau một nén nhang, Đại Tần Chiến thần tắm rửa thay quần áo xong, nhìn phòng bếp rục rờ hắc lên, lập tức khí phách hiên ngang, hào hùng bước vào

Chung Thương hầu ở cửa, giận dữ nói: “Chuẩn bị tốt đi, lát nữa không biết còn phải sửa chữa mấy lần đâu.”

Mục Thiên Mục Dương liếc nhau, lệ rơi đầy mặt nỉ non: “Thiểm Điện a! Người không biết mình hạnh phúc cỡ nào đâu!”

Xa ở ngàn dặm ‘Tiên Vu Bằng Phi’ hắt xì một cái, hai mắt nhìn về phía Trường An rưng rưng

Biệt viện.

Màn đêm ở biệt viện bị lửa trại chiếu sáng, trong không khí chứa đầy mùi rượu thịt.

Mọi người một đồng một trống vây quanh đồng lửa, ăn thịt uống rượu từng ngụm lớn, Lãnh Hạ bị vây ở giữa, không còn vẻ lãnh mà sắc mặt cũng mỉm cười, tay cầm vò rượu, hào sảng uống cùng bọn thị vệ.

Những người này là đội ngũ thứ nhất của nàng, tương lai sẽ đi theo nàng rong ruổi khắp ngũ quốc, hữu nghị giữa nam nhân phần lớn là trên bàn rượu tạo thành, điểm ấy Lãnh Hạ hiểu hơn ai hết, nên thời điểm thả lỏng nàng cũng không cần phải quá khó khăn với họ.

Bốn trăm người lúc đầu còn không yên tâm sau cũng thoải mái hẳn, Tề Thịnh lão đảo bước lên trước mặt Lãnh Hạ quát to: “Cô nương! Tề Thịnh ta kính người một vò!”

Dứt lời ngửa đầu ừng ực ừng ực uống hết sạch, bị cảm giác say và ánh lửa trại làm mặt đỏ bừng, vô cùng hưng phấn, cười ha ha đem vò rượu đưa cho Lãnh Hạ: “Cô nương, uống!”

Trì Hồ gào lên theo: “Như đàn ông, uống!”

Thị vệ xung quanh cũng ồn ào lên kêu to: “Cô nương, uống!”

Lãnh Hạ cũng không ngần ngại, nhận lấy vò rượu, ngửa đầu liền uống, sắc mặt có vài phần ửng đỏ, ngọc thủ dốc vò rượu xuống, uống không chừa một giọt.

Bọn thị vệ đều vỗ tay hoan hô, không khí lập tức sôi trào, trong đám người không biết ai hô một tiếng: “Cô nương, đủ đàn ông!”

Mọi người đều cầm một bình rượu hết lớn: “Cô nương, đủ đàn ông!”

Chu Trọng ‘bịch’ một tiếng ngồi phịch xuống đất, vuốt vuốt râu hì hì cười: “Cô nương, đặt cho chúng ta một cái tên đi, muốn đi tiêu diệt cũng phải có cái danh hào.”

Mọi người vừa nghe, đều hưng phấn không thôi.

“Đoàn kết một lòng quân đoàn!”

“Phi, tên này rất không khí phách, phải gọi là quân đoàn đệ nhất thiên hạ duy ngã độc tôn!”

“Ta phi! Một chút đặc sắc đều không có, còn không bằng gọi người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, nhân nghĩa ngọc diện Tiểu Bạch long, Bạch Long bang!”

Lãnh Hạ một cước đạp qua, cười mắng: “Chờ các người đọc xong tên, trời đã tối rồi, còn đánh cái rắm!”

Đám người phá lên cười ha ha, Lãnh Hạ suy nghĩ nửa khắc, đề nghị: “Thí thiên?”

“Thí thiên?” Hai mắt sáng lên, lại lập lại mấy lần tên này, đồng loạt gật đầu, hào khí tận trời kêu lên: “Khí phách, thật phí phách, về sau chúng ta chính là đại danh đỉnh đỉnh Thí Thiên quân đoàn.”

Trì Hồ ôm bình rượu, nhếch miệng cười: “Cô nương, vì Thí thiên, làm một vò.”

Bên kia mọi người uống rượu ăn thịt vui vẻ, mà bên này Chiến Bắc Liệt cô đơn chiếc bóng, một mình một người ngồi trong Thanh Hoan Uyển chờ Lãnh Hạ.

Đại Tần Chiến thần mặt ngày càng đen, trừng mắt nhìn điểm tâm đen xì trên bàn, khó chịu nhìn ra ngoài cửa, đã trễ thế này mẫu sư tử còn chưa về.

Lát sau, Chiến Bắc Liệt vỗ mạnh lên bàn, làm thứ miễn cưỡng có thể gọi là điểm tâm kia nảy lên, cao giọng hô: “Chung Thương!”

Đội hán tiến vào liền cau mày hỏi: “Vương phi ở đâu?”

Chung Thương nhìn thần sắc buồn bực kia, không dám chậm trễ, nhanh chóng trả lời: “Gia, buổi chiều Vương phi đi biệt viện phía Tây, bây giờ hẳn là vẫn còn ở đó.”

Chiến Bắc Liệt buồn bực phát tay, Chung Thương thở phào nhẹ nhõm cẩn thận lui ra ngoài, bên ngoài, Mục Thiên Mục Dương khẩn trương nhìn hẳn.

Chung Thương bắt đầu đi lắt đầu, bĩu môi nhìn về hướng biệt viện phía Tây, ngoại trừ vị kia, còn ai có thể khiến cho gia không bình tĩnh như vậy.

Mục Thiên nhún nhún vai, lo lắng, không phải phá phòng bếp rồi lại phá Thanh Hoan Uyển đi.

Mục Dương buông tay nhìn trời, có lẽ nào lại vậy, chúng ta đành cụp đuôi làm người, đúng, chính là như vậy.

Ba người đứng thẳng tai nghe tiếng động bên trong, tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dồn dập

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, đằng sau cửa là Chiến Bắc Liệt vẻ mặt u ám, chỉ thấy hắt hiu mũi chân, lao nhanh về hướng phía tây.

Chiến Bắc Liệt thi triển khinh công, còn chưa tới biệt viện đã nghe đến mùi rượu nồng đậm, nhú mảy, tốc độ lại nhanh thêm chút nữa.

Lúc này trong biệt viện tất cả uống say như chết, ngang dọc nằm trên mặt đất, ôm bình rượu ngủ vùi, ngáy vang trời.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt càng ngày càng âm trầm, khí tức càng ngày càng lạnh, trong đám thi thể này tìm kiếm Lãnh Hạ.

Đột nhiên, hắt hiu mở to mắt, ...

Lãnh Hạ đang xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi dưới một gốc cây, còn ngồi lên một thị vệ ngủ như chết, trong tay cầm vò rượu, ngửa đầu uống ừng ực, bên cạnh trải dài không biết bao nhiêu vò, sơ sơ cũng phải hơn trăm vò, ...

Chiến Bắc Liệt bước lên, đoạt vò rượu trên tay nàng, hung thần ác sát quát: “Người, nữ nhân này!”

Lãnh Hạ ngẩng đầu nhìn hẳn, phượng hơi hơi híp lại, sắc mặt hồng nhuận, nhưng lời nói vẫn rõ ràng: “Chiến Bắc Liệt! Sao ngươi lại ở đây?”

Nhìn nàng, Chiến Bắc Liệt lửa giận ngập tràn cũng tiêu bớt vài phần, kéo Lãnh Hạ lên, một cước đá bay thị vệ bị nàng coi như ghế ngồi, người kia bị văng ra xa, mở mắt nhìn xung quanh rồi tiếp tục ngủ.

Lãnh Hạ bị hắt hiu nắm lấy cổ tay, đặt xuống dưới đất, bắt động.

Chiến Bắc Liệt bắt đầu đi vồ vồ trán, ngồi xổm trước mặt nàng, vén tóc mai ra đằng sau, tức giận nói: “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Lãnh Hạ ngả người về phía sau, nằm lên cỏ, ngây ngốc cười, bậm môi nói: “Ngươi đoán xem.”

Chiến Bắc Liệt đã bao giờ gặp Lãnh Hạ như vậy, không bực hân, không lạnh như băng, không ngoan lệ, lại có vài phần đáng yêu, sự tức giận trong lòng nhất thời mất sạch, cũng nằm xuống bên cạnh, nhìn chăm chăm nàng, bộ dạng lang sói dụ dỗ tiểu bạch thỏ cười nói: “Đoán đúng được thưởng chứ?”

‘Tiểu bạch thỏ’ Cảnh giác nhìn hẳn vài lần, đẩy đầu hẳn ra nói: “Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta.”

Chiến Bắc Liệt bị đẩy ra kinh ngạc nhú mảy, mẫu sư tử này, rốt cuộc là say hay không say, hẳn không ngừng cố gắng, nhích gần lại, ngửi được mùi rượu nồng đậm từ nàng gạt đầu nói: “Ừ.”

‘Tiểu bạch thỏ’ lại biến thành sư tử, hung tợn nắm lấy vạt áo trước ngực Chiến Bắc Liệt, phượng màu lạnh như băng trừng mắt, âm trầm hỏi: “Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta?”

Chiến Bắc Liệt nuốt vào một ngụm nước miếng, kiên trì gạt gạt đầu, còn chưa nói gì đã thấy đôi môi đỏ mọng tiến đến gần.

Chiến Bắc Liệt như nằm mơ, đây là tình huống gì?

Còn chưa phản ứng lại, môi đã bị phủ kín, mang theo vài tia hơi rượu xâm nhập vào trong miệng, môi Lãnh Hạ thực mềm mại, hơi hơi lạnh, cọ xát ở môi hắn, có ý tứ trừng phạt.

Đột nhiên, một cái lưỡi thơm tho tiến lên, linh hoạt bá đạo đánh chiếm mỗi góc trong miệng, ... Chiến Bắc Liệt trừng mắt, sao có thể để mẩu sư tử chủ động!

Đang muốn nín cái lưỡi thơm tho kia thì môi bỗng đau xót, hai hàm răng trắng bóng cắn hắn một cái, đột nhiên ngọc thủ đẩy đầu hắn ra, Chiến Bắc Liệt bị đẩy về đằng sau, môi Lãnh Hạ đã rời đi, nín lấy vạt áo trước ngực hắn, hung tợn quát: “Con mẹ nó, dám muốn chiếm tiện nghi của ta!”

Nói xong, chép chép miệng, ngả về đằng sau, ngủ!

63. Q.1 - Chương 63

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt kinh ngạc không nói gì nhìn Lãnh Hạ ngủ say, lát sau, khóe miệng cong cong, lộ ra một nụ cười ngây ngốc, sờ sờ cánh môi vừa đau lại vừa tê, mẩu sư tử này, miệng cũng thật ác, rồi thật cẩn thận ôm lấy Lãnh Hạ đang ngủ say, đóng gói mang về nhà , mỹ nhân trong khuỷu tay thật nhẹ, giống như con mèo nhỏ cuộn mình trong ngực, có thể là đường đi xóc nảy làm nàng không quen, mím môi lại, vạt phần không khách khí rúc vào lòng hắn, điều chỉnh một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Chiến Bắc Liệt ưng mầu mỉm cười, đi chậm một chút, lại chậm một chút, cúi đầu, nhìn chăm chú người trong ngực, cười ôn nhu.

Đoạn đường nửa canh giờ ước chừng hắn đi tới hai canh giờ, Đại Tàn Chiến thần lấy tốc độ của rùa mà đi nhưng cuối cùng vẫn phải về tới Vương phủ.

Cuồng Phong Lôi Minh ẩn trên cây nhìn Chiến Bắc Liệt bước chậm chạp, từng bước như mộng du, ngây ngô cười thiếu chút nữa kinh ngạc đến rơi cằm, hai người một tiếng cũng không dám phát ra, dùng hết tất cả các biện pháp đem sự tồn tại của mình giảm tới thấp nhất, sợ làm bừng tỉnh hồn vọng thể kia thì bọn họ chịu không nổi.

Chiến Bắc Liệt ôm Lãnh Hạ vào Thanh Hoan Uyển, đặt nàng trên giường, đắp chăn thật tốt lại không cam lòng nhìn nhìn rồi mới đi ra ngoài.

Hơi dừng bước, hắn chậm rãi quay đầu ngắm Lãnh Hạ vẫn đang ngủ say, giống như kẻ trộm lén lút tới gần giường, nhẹ nhàng nằm lên.

Lãnh Hạ lúc ngủ cũng rất đẹp, phượng mầu nhắm chặt, lông mi dài thướt tha, cong vút, trên mặt trắng nõn có phiếm chút hồng do rượu, đôi môi không đánh son mà đỏ thắm, hơi hơi mím, cực có phong tình.

Chiến Bắc Liệt nuốt nước miếng, lặng lẽ cúi đầu chạm nhẹ môi vào cánh môi anh đào kia, thỏa mãn nhắm mắt lại, vòng tay qua ôm eo Lãnh Hạ, khóe miệng tươi cười ngủ say.

Gió nhẹ thổi qua làm bay chiếc màn nhỏ, ánh trăng xuyên qua song cửa đổ xuống gian phòng, làm cả gian phòng như chìm trong màu bạc mệnh mang dịu dàng.

Hôm sau, Chiến Bắc Liệt bị một liên hoàn cước đánh tỉnh, phần eo và phía đùi trên bị đập không thương tiếc, lực đạo mạnh tới kinh người.

Ưng mầu chớp chớp, can đảm đón nhận ánh mắt âm lãnh của Lãnh Hạ Chiến Bắc Liệt nhếch miệng cười, vết thương trên môi đã bị sưng lên, đau đau tê tê.

Lãnh Hạ hai mắt chợt lóe, nhìn chăm chăm vết thương kia, càng nhìn càng quen mắt, liền cảm thấy có gì đó đã bị nàng quên mất, nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, cắn môi, ho nhẹ một tiếng, phượng mầu thoáng hiện các loại cảm xúc.

Trong chớp mắt Lãnh Hạ hồi phục bình tĩnh, mỉm cười với Chiến Bắc Liệt, muốn bao nhiêu tao nhã có bấy nhiêu tao nhã, rời giường, rửa mặt, ra ngoài, chạy bộ.

Cả quá trình bình tĩnh trấn định, liền mạch lưu loát!

Lãnh Hạ giống như cái gì đều không biết, đi nhanh ra ngoài nhưng Chiến Bắc Liệt khéo môi cong lên vui sướng, cười đến híp mắt lại, nếu thật sự không nhớ rõ, mẫu sư tử đã sớm tuyên án tử hình.

Còn bóng lưng kia, nhìn kiểu gì cũng thấy có ý vị chạy trốn chết.

Lúc trở lại Thanh Hoan Uyển, Chiến Bắc Liệt đã đi rồi, Nghênh Tuyết đang quét tước ở trong điện, đột nhiên chỉ vào mặt bàn sợ hãi kêu một tiếng: “Đây là cái gì?”

Lãnh Hạ quay đầu nhìn lại, một mâm đen tuyền, bắn bụi giống như bột phấn nằm trên mặt bàn, nàng đi vào vài bước, ngọc thủ bưng lên cái đĩa kia, ghét bỏ bĩu môi, định nghĩa nói: “Điểm tâm!”

“Phụt!” Nghênh Tuyết nhin không được phì cười, chỉ vào cái gọi là điểm tâm trên bàn cả kinh nói: “Nô tỳ còn tưởng rằng là than đá!”

Nói xong cầm lên định đổ đi, đột nhiên Lãnh Hạ xoay người hơi dừng bước hỏi: “Ai đưa tới?”

Nghênh Tuyết lắc đầu, đột nhiên kinh hô một tiếng, nháy mắt mấy cái nói: “Đêm qua, Vương gia đợi ngài rất lâu! Nghe nói hôm qua không biết Vương gia làm cái gì, đốt phòng bếp vài lần, cái này không phải là Vương gia làm chứ?”

Lãnh Hạ lại ghét bỏ liếc cái thứ trên bàn kia, hạ tầm mắt nghĩ nghĩ rồi phân phó: “Đổ đấy đi.”

Sau khi Nghênh Tuyết lui ra ngoài, nàng ngờ vực ngấm ngấm, nhón lấy một miếng ném thử, rốt cục bắt đắc dĩ thở dài một hơi, bỏ cuộc!

Cầm cái đĩa lên, đang chuẩn bị vứt.

Bên ngoài truyền đến tiếng Chiến Bắc Việt gầm lên giận dữ: “Niên Tiểu Dao! Người ra ngoài cho bốn vương!”

Lãnh Hạ đặt điểm tâm lại trên bàn, Chiến Bắc Việt mặc áo măng bào màu tím, vọt nhanh vào phòng, hùng hùng hổ hổ xem xét một vòng trong phòng, trong mắt đầy sợ hãi, nhưng cũng bất chấp cái gì sợ hãi, sùng bái, run rẩy chỉ vào Lãnh Hạ, tức giận quát: “Gian phụ âm phụ!”

Lãnh Hạ có chút bất ngờ nhú mày, đây là lần đầu tiên nàng thấy Chiến Bắc Việt như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu bá vương này, hắn rất nhu thuận đáng yêu, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người” Chiến Bắc Việt tức giận lắp bắp: “Mau giao gian phụ kia ra đây!”

Lãnh Hạ thở dài, thản nhiên ngồi trên ghế, hình thành một hình ảnh đối lập với người đang tức giận nổi trận lôi đình kia, khẽ cong khéo môi, cười nói: “Nói rõ ràng.”

“Phải, nói rõ ràng!” Một thanh âm nam nhân truyền tới.

Chiến Bắc Liệt vừa nói vừa rảo bước tiến vào, liếc mắt một cái qua điểm tâm đen sì trên bàn, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, lập tức ứng mâu dâng lên vài phần vui sướng, mẫu sư tử quả nhiên là có ý với ta, điểm tâm có hơi chút khó coi như vậy cũng không đổ đi.

Lãnh Hạ nhìn là biết hắn suy nghĩ cái gì, quay đầu cực kỳ xem thường, chưa kịp mà thôi.

Chiến Bắc Liệt ho khan một tiếng, ánh mắt ôn nhu chuyển hướng Chiến Bắc Việt, nhất thời biến thành một mảnh lạnh lùng, mới vừa rồi hắn nghe Chu Phúc báo lại, con thỏ nhỏ thẳng nhai con này không biết âm ỉ cái gì, sáng sớm đã lao vào Vương phủ, tới chỗ mẫu sư tử, hắn nhất thời lo lắng, lại đây xem xem, lại nghe thấy cái gì ‘gian phụ’

Chiến Bắc Việt vốn có chút khản trương, tới vấn tội Nhị tẩu bưu hãn này hắn đã cần rất nhiều dũng khí a! Nay lại còn có Nhị ca nhìn hắn, da đầu bắt đầu run lên.

Hôm qua sau khi hấn rời khỏi sông bạc, vốn có vài phần kinh hoàng, ‘Bá chủ Đại Tần’ sao có thể thích nam nhân? Rồi rầm một ngày, hấn liền quyết định rời xa Tiểu Thái Bản hại người kia, không ngờ lúc về đã nghe nói Tiểu Thái Bản ra ngoài.

Cả buổi tối hấn mất hồn mất vía nóng ruột nóng gan, đến tận canh ba mà Tiểu Thái Bản vẫn chưa về, hấn nhất thời luống cuống!

Tới lúc đó hấn mới hiểu được, cảm giác trong lòng chính mình, lập tức lao ra cửa, con mẹ nó cái gì đoạn tay áo, nam nhân không nam nhân

Lão tử chính là đoạn!

Là yêu!

Chiến Bắc Việt ngẩng cổ, trừng mắt, một bộ dáng thấy chết không sờn, lắp bắp: “Tối hôm qua, Tiểu Thái Bản không về sông bạc khẳng định khẳng định là ở đây!”

Chiến Bắc Liệt nhú mi, thanh âm lãnh trầm: “Hấn không về sông bạc thì sao lại ở đây?”

Nhớ tới hôm qua Niên Tiểu Dao và Lãnh Hạ ‘liếc mắt đưa tình’ Chiến Bắc Việt càng khẳng định, lại đảo mắt nhìn khắp phòng, không bỏ qua chỗ nào.

Rốt cục xác định không có mối cui uể oải nói: “Tiểu Thái Bản kia có thể đi đâu chứ?”

“Ta đi đâu liên quan gì tới ngươi!” Đúng lúc này, một tiếng hét lớn đầy tức giận vang lên ở bên ngoài Uyển.

Niên Tiểu Dao lão đảo tiêu sái tiến vào, dáng vẻ lưu manh tựa ở cửa, lườm Chiến Bắc Việt, đang định mắng thì nhìn thấy bộ dạng hấn lo lắng, dưới mắt còn có quầng thâm, giọng điệu nói chuyện cũng hòa hoãn vài phần: “Tìm ta làm gì?”

Thấy hấn bình yên vô sự, Chiến Bắc Việt nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may Tiểu Thái Bản này không có xảy ra việc gì!

Lập tức tức giận, trừng mắt nhìn hấn, nhe nanh múa vuốt quát: “Tối hôm qua ngươi đi đâu?”

Nói xong nhảy đến trước mặt hấn, ngửi qua ngửi lại, xác định không có hương vị son bột nước mới thả tâm, bĩu môi, con mẹ nó Tiểu Thái Bản, làm hại bổn vương đoạn, nếu ngươi dám đi xóm cô đầu, bổn vương liền đồng quy vu tận cùng ngươi!

Niên Tiểu Dao vừa đẩy hấn ra vừa đập ột cái, bực bội quát: “Cút xa một chút, ta đi đâu mặc kệ ta, liên quan tới ngươi cái rắm!”

Nhớ tới cái này hấn liền buồn bực, hôm qua là ngày giỗ của mẫu thân hấn, hấn mang theo đồ cúng đến sau núi ngồi một đêm, vừa về tới sông bạc đã nghe nói tiểu bá vương này tìm mình cả đêm, thậm chí đã chạy đến Liệt Vương phủ, hấn còn chưa được ngủ đã phải lao nhanh tới đây, mí mắt đều không nâng lên nổi.

Chiến Bắc Việt trừng mắt, đang định mắng tiếp, liền cảm giác có hai ánh mắt ở phía sau nhìn mình, cả người run rẩy, quay đầu lại cười chân chó, tội nghiệp kêu: “Nhị ca, Nhị tẩu.”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng không có tiền đồ kia không cần thận sẽ tức giận, trầm giọng quát: “Còn chưa cút!”

Chiến Bắc Việt run run chuẩn bị cút, Niên Tiểu Dao cúi người ngáp một cái, sờ sờ bụng, không khách khí nói với Lãnh Hạ: “Nữ nhân, ta còn chưa ăn cơm đâu!”

Lãnh Hạ lắc đầu cười nói: “Tự đi phòng bếp đi.”

Niên Tiểu Dao nhất thời vừa lòng, nghênh ngang đi ra khỏi Uyển.

“Bổn vương cũng đi!” Chiến Bắc Việt nháy mắt mấy cái, Tiểu Thái Bản này, ta phải luôn nhìn thấy hấn!

Hồ to một tiếng, vội chạy theo.

Hai người vừa mới đi, có hai bóng dáng chạy vội vào, từ xa đã thấy hai mảnh vàng óng và đồ hồng diễm lệ.

Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca chạy làm cho bản thân không còn chút hình tượng nào, nghiêng ngã lão đảo đứng ở trước mặt hai người, cúi gập người thở hổn hển, vội vàng hỏi: “Có chỗ nào để trốn không?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, hôm nay bị sao đây, một đám cùng chạy đến đây.

Tiêu Phi Ca ngồi lên ghế, bưng ấm trà tự rót ỉnh một chén, uống cạn rồi rót cho Mạc Tuyên một ly, đưa cho hắn, mới thở phà nói: “Kia ... kia ...”

Mạc Tuyên nhận lấy chén trà, cũng kéo ghế ngồi xuống mới nói tiếp lời Tiêu Phi Ca: “Êo lả kia tới!”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ buồn cười lắc đầu, hôm nay là ngày sứ giả Hàn Quốc tới, ẻo lả này đương nhiên là chỉ Hoa Thiên – kẻ đoạn tay áo nổi tiếng thiên hạ.

Việc này phải ngược trở lại Ngũ quốc đại điển bốn năm trước, Ngũ quốc đại điển bốn năm cử hành một lần, lần đó tổ chức tại Hàn Quốc, Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca đại diện đoàn sứ giả Đại Tần, tiếp đãi sứ giả chính là Hàn Quốc quốc cữu – Hoa Thiên.

Hai người ngay lập tức bị nhìn trúng, hắn làm mọi cách xu nịnh, lấy lòng, đùa giỡn, bị hai người hung hăng chỉnh vài lần, nhưng không những không khiếp đảm mà còn trầm trọng thêm, vẫn dây dưa đến tận bốn năm.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân dồn dập truyền tới, thân hình mập mạp của Chu Phúc xuất hiện ở cửa, trên mặt thần sắc hoảng hồn còn chưa tan, khom người bẩm báo nói: “Vương gia, sứ giả Hàn Quốc..... Hoa..... Hoa công tử tới chơi.”

Còn chưa dứt lời, thanh âm nửa giống nam nửa giống nữ đã vang lên: “Các người dám ngăn ta?”

“Phi Ca, A Tuyên, ...” Thanh âm này thiên kiều bá mị, ngữ điệu ôn nhu, nhất là bốn chữ cuối cùng, uốn lượn mềm mại như gió cuốn, giống như đã giữ ở đầu lưỡi lâu lắm rồi mới phun ra, tê tê làm cho người ta nổi da gà.

Người chưa thấy, tiếng đã nghe.

Lộc cộc Leng keng..... Đủ các loại thanh âm tiếng huyền ảo.

Một bóng dáng màu xanh biếc chột hiện ra, nam tử yêu mị chạy tiến vào, vạt áo dài trước ngực phanh ra, như sợ người khác không nhìn được làn da trắng nõn trước ngực và xương quai xanh tinh tế, bên hông đeo một đai lưng màu đỏ tươi rực rỡ.

Cùng với động tác chạy, tà áo xanh biếc lay động, màu đỏ tươi theo đó mà nhảy múa, một mùi hương hoa nồng đậm xông vào mũi mỗi người.

Thứ phát ra âm thanh chính là một đôi guốc gỗ dưới chân hắn, và một chuỗi chuông đeo ở chân, cũng giống như quần áo Hoa Thiên cầm một chiếc khăn tay màu xanh biếc, con người hẹp dài lấy tốc độ cực nhanh liếc mỗi người một cái, một người cũng không bỏ qua, che miệng cười khê: “Ta có lễ.”

Mọi người đồng loạt vuốt vuốt tay cố gắng áp chế cảm giác nổi gai ốc, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.

Hoa Thiên có bộ dạng cực kỳ quyến rũ, từ trong ra ngoài lộ ra một cổ yêu dị, quanh thân phát ra một khí tức gì đó khiến người ta nhìn không được muốn xông lên đá cho hắn một cái.

Người nhìn không được này đương nhiên là Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca, hai người không nói hai lời nhào lên tóm lấy Hoa Thiên, bùm bùm đánh một chút, xuống tay không lưu tình chút nào!

Hoa Thiên ôm đầu co người lại, tiếng nói kiều mỵ liên tục kêu la: “Đừng đánh mặt, đừng đánh mặt ta!”

Thật lâu sau, Mạc Tuyên vỗ vỗ tay, thống khoái thở mạnh: “Con mẹ nó, lão tử nhìn ngươi thật lâu.”

Tiêu Phi Ca vừa định quay người, lại không nhìn nổi ham muốn, lại quay đầu lại hung hăng đập thêm một cước mới quay về bàn ngồi, uống một ngụm trà.

Hoa Thiên liếc liếc một chút, thấy đã hết nguy hiểm, không biết lấy ra một cái gương đồng ở đâu, chiếu chiếu cao thấp trái phải, vỗ vỗ ngực, nhỏ giọng than thở nói: “Hoàn hảo ta bảo vệ mặt.”

Chiến Bắc Liệt nhíu mi, tiến lên hai bước, trầm giọng nói: “Quốc cữu gia đến thăm”

“Gọi ta là Hoa cô nương.” Hoa Thiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngắt lời hắn, vung khăn tay, phong tư yếu điệu.

“Phụt...” Tiêu Phi Ca phun nước trà ra, ẻo lả này, dù là lúc nào cũng có thể khiến người ta phát điên.

Mây kiếm lại nhảy nhót mấy lần, Chiến Bắc Liệt biết lắng nghe: “Hoa Khụ Hoa cô nương, không biết cô nương tới đây có chuyện gì?”

Mạc Tuyên tay cầm bàn tính run lên, ánh mắt sùng bái nhìn hắn, quả nhiên không hổ là Chiến thần a, lời nói ghê tởm như vậy mà người có thể bình tĩnh nói ra như thế.

Hoa Thiên đảo mắt qua mọi người, đến Lãnh Hạ, liền cầm gương đồng soi soi, sau khi xác định chính mình đẹp hơn nàng mới ngẩng đầu ưỡn ngực, cười duyên nói: “Ta nghe nói Phi Ca và A Tuyên đến Vương phủ, bọn họ đến đâu, ta đến đó.”

Lãnh Hạ bật cười, nhướn mày, Hoa Thiên này thú vị.

Hoa Thiên nhất thời trừng mắt, vẩy khăn tay ghét bỏ nói: “Chớ cười với ta, ta không thích nữ nhân.”

Lãnh Hạ cũng không để ý, tâm tư trôi nổi lên, ném về phía hắn một ánh mắt, cười nói: “Đương nhiên, Hoa cô nương nổi tiếng thiên hạ.”

Hoa Thiên đánh giá nàng vài lần từ trên xuống dưới, thấy nàng tuy rằng ngoài miệng trôi nổi, nhưng trong mắt không có mấy may trào phúng, hèn mọn, giống như chính mình và người khác không có chút khác biệt nào, cảm thấy kinh ngạc đồng thời không khỏi thư thái vài phần, cũng rộng lượng không hề so đo vấn đề nàng là nữ nhân.

Ngược lại con người hẹp dãi đưa tình liếc sang Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca, lại dùng cái giọng điệu mềm mại kia kêu lên: “Phi Ca, A Tuyên.....”

Hai người nắm chặt hai đấm, cố gắng đè xuống sự tức giận đang bùng lên, trừng mắt một cái, Hoa Thiên nhất thời cắn cắn môi, biểu tình ủy khuất đến cực điểm: “Tiêu công tử, Mạc công tử.”

“Người tránh xa ta một chút! Muốn ăn đánh sao!”

“Đến đến đến! Đến đánh nhau!”

“Tránh ra!”

Cùng lúc đó Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao quay lại, hai người ăn no rồi lại quay về.

Hoa Thiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người Niên Tiểu Dao, ghét bỏ bầu môi, không nhìn. Chuyển tới Chiến Bắc Việt, nhất thời hai mắt tóe lửa, hảo, một tiểu thiếu niên đáng yêu!

Nhận thấy có ánh mắt trắng trợn dính vào trên người chính mình, Chiến Bắc Việt không thoải mái sờ sờ cánh tay, lập tức cảnh giác nhìn lại.

Áo dài xanh biếc, đai lưng đỏ tươi, mùi hoa, khăn tay, phong tư yếu điệu, người bất nam bất nữ!

Hoa Thiên!

Trong đầu nhảy ra hai từ này, sau khi phán đoán thân phận người tới, Chiến Bắc Việt không có chán ghét, ngược lại kinh hỉ trừng mắt nhìn, lấy một loại thân thiết của những kẻ cùng lưu lạc thiên nhai tiến lên kéo kéo tay áo hắn, nhỏ giọng thì thầm: “.....”

Sau khi Hoa Thiên nghe xong những lời hắn nói, đôi mắt chột lóe, ánh mắt lại chuyển hướng Niên Tiểu Dao, oán hận dậm chân, ghé sát tai Chiến Bắc Việt thì thầm: “.....”

Chiến Bắc Việt càng nghe hai mắt càng tỏa sáng, vui sướng gật đầu, sùng bái vạn phần, âm thầm nắm chặt hai tay, thông minh nói: “Đa tạ Hoa tỷ tỷ.”

Hoa Thiên nhất thời mặt mày hớn hở, toàn thân sáng khoái đến tận từng lỗ chân lông, lén lút đưa cho hắn một gói nhỏ, nhảy mắt mấy cái cổ vũ: “Cố lên!”

Mọi người rớt cục chịu không nổi, Chiến Bắc Liệt ho nhẹ một tiếng, tay phải giơ lên, thái độ tiễn khách thực rõ ràng, khách khí nói: “Hoa cô nương nên sớm quay về dịch quán nghỉ ngơi, buổi tối trong cung sẽ có đón gió yến.”

Nào biết Hoa Thiên ngọc thủ vung lên, ánh mắt đảo qua Tiêu Phi Ca, Mạc Tuyên, Chiến Bắc Việt, vô cùng rối rắm, rồi con người nhìn thẳng nói: “Không cần phiền toái, ta thấy Liệt Vương phủ rất tốt, đón gió yến liền làm ở đây đi, mấy người chúng ta dùng bữa đơn giản là được rồi.”

Trong nháy mắt mọi người trầm mặc, nhưng trong lòng đều mắng to, đồ không biết xấu hổ, ai không cần phiền toái!

Hoa Thiên đem ý nguyện ở lại Liệt Vương phủ truyền vào cung, Chiến Bắc Diễn nhất thời vui vẻ ra mặt, Tiêu Phượng bụng cũng lớn nhìn thấy rõ rồi, mấy ngày này cả ngày nén giận do dáng người biến dạng, ở trong phòng buồn bực.

Thời gian đồ tức phụ còn không đủ đâu, người không đến, thật tốt!

Trực tiếp hạ thánh chỉ, Liệt Vương phủ phụ trách tiếp đãi sứ giả Hàn Quốc, cần phải làm đơn giản mà long trọng, làm cho Hoa Thiên cảm thấy như ở nhà.

Cái này lại làm khổ Vương phủ tổng quản Chu Phúc, đơn giản mà long trọng, đơn giản là ít người tham gia nhưng long trọng thì phải làm sao? Chỉ còn có gần nửa ngày, làm sao long trọng nổi? Nghĩ muốn nát óc rồi, nơm nớp lo sợ bẩm báo cho Chiến Bắc Liệt một vấn đề này.

Cuối cùng vẫn là Mạc Tuyên phát tay: “Long trọng cái rắm! Éo lả kia cho ăn là tốt rồi, mặc kệ.”

Nhìn dáng vẻ cam chịu của Vương gia, trong lòng Chu Phúc liền nghĩ thông, làm một gia yến vô cùng đơn giản đi.

Đến buổi tối, gia yến đơn giản mà long trọng này được bắt đầu trong đại điện Liệt Vương phủ.

Trên đầu là hai ghế chủ nhân, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, kế tiếp bên trái lần lượt là Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Đào một cái ghế, Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên một cái ghế, bên phải cũng chỉ có một cái ghế cực lớn, một mình Hoa cô nương ngồi.

Hoa Thiên trừng mắt nhìn mỹ nam ở đối diện thật xa hăn, vò khăn tay, cắn áo, chân giẫm mạnh cũng sắp hỏng rồi.

Chiến Bắc Liệt một thân cẩm bào màu đen, bưng ly rượu, đứng dậy hướng Hoa Thiên nói: “Rượu và đồ ăn đậm bạc, chiêu đãi không chu toàn, mong cô nương thứ lỗi.”

Hoa Thiên cũng bưng một ly rượu, lấy khăn tay che miệng then thùng uống cạn, nói là nói với Chiến Bắc Liệt nhưng ánh mắt nhưng vẫn dính vào trên người ba mỹ nam, cười cười: “Đâu có đâu có, ta thực vừa lòng.”

Mọi người run lên, bắt đầu nổi da gà uống rượu.

Trên vị trí chủ, Lãnh Hạ mới một đêm say túy lúy xong nên hôm nay cũng có vài phần hàm súc, cầm ly rượu uống cạn rồi hơi nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên, lúc này Hoa Thiên đang nhìn chằm chằm đối diện, thỉnh thoảng lại than thở uống ngụm rượu.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng liền nhấc mi lên liếc một cái, vừa thấy là nữ nhân, nhất thời mặc kệ Hừ lạnh một tiếng, vịn phần xem thường.

Người này có chút đáng yêu, Lãnh Hạ bật cười thu lại ánh mắt, đột nhiên sững sốt.....

Trong nháy mắt, ly rượu mình vừa uống cạn đã lại đầy.

Ánh mắt quét qua người bên cạnh đang ngồi thẳng tắp, trên mặt rõ ràng viết ‘Không liên quan đến ta’ – Chiến Bắc Liệt, bữu môi, lại uống cạn sạch.

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, đứng dậy bưng ly rượu lên nói: “Hoa cô nương đường xa đến, bốn vương và Vương phi lại kính người một ly.”

Lãnh Hạ xem thường, lại rót đầy chén, đứng dậy cùng Chiến Bắc Liệt, uống một hơi cạn sạch.

Hoa Thiên miễn cưỡng đứng dậy, u oán nhìn Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên cách hẳn đến tám trượng xa, nắm chặt khăn tay nói: “Xa thật là xa!”

Ý không ở trong lời, nếu không phải vì các người, ta lặn lội tới Đại Tần sao?

Hai người coi như không nhìn thấy, tiếp tục vui đùa dùng bữa!

Cánh môi run lên, bi thương uống cạn ly rượu, vừa đặt chén xuống đã nghe thanh âm Chiến Bắc Liệt lại vang lên: “Một ly này, bốn vương và Vương phi cầu chúc Ngũ quốc đại điển cử hành thuận lợi.”

Hoa Thiên ngờ vực liếc Chiến Bắc Liệt, lý do đường hoàng như vậy đương nhiên không thể chối từ, nâng chén kính rượu.

Vừa định ngồi xuống, Chiến Bắc Liệt lại nhếch miệng cười nói: “Hoàng Thượng quý quốc tháng sau là sinh nhật, bốn vương và Vương phi chúc Hàn hoàng sinh nhật vui vẻ”

Hoàng đế nước ta tháng sau sinh nhật, liên quan gì tới người? Liên quan gì đến tháng này?

Lần này Hoa Thiên uống xong cũng không ngồi mà đợi Chiến Bắc Liệt nói tiếp.

“Nghe nói lệnh tôn mới cưới thêm một tiểu thiếp, có giai nhân làm bạn, chúc mừng chúc mừng.”

Nhắc tới Hoa Trọng Lập, Hoa Thiên trong mắt có chút lạnh lùng, lập tức ngửa đầu uống cạn chén này.

Lúc này nếu như nhìn không ra Chiến thần Vương gia có mưu đồ khác thì hẳn cũng quá đàn rồi, đảo mắt nhìn hai người một lượt, liếc mắt một cái thoáng nhìn Lãnh Hạ hai mắt trợn trắng liền hiểu được bảy phần, che miệng cười khê: “Liệt Vương phi thật sự là rất có phúc.”

Ở một ghế khác, Chiến Bắc Việt ánh mắt đảo tới đảo lui, thậm chí trên trán chảy ra đầy mồ hôi, rất khẩn trương, tay còn run nhè nhẹ.

Niên Tiểu Đào ngờ vực nhìn hẳn, đột nhiên thò đầu ra nhìn thẳng vào hai mắt hẳn nói: “Người người người có vấn đề!”

Chiến Bắc Việt nuốt nuốt nước miếng, cầm ly rượu lên, uống sạch sẽ, nhưng lại chợt dạ nói: “Vấn ... vấn đề gì?”

Nghe hẳn lấp bắp, Niên Tiểu Đào lại càng hoài nghi, tiểu bá vương này vẫn rất ương ngạnh, lúc nói chuyện không phải toàn rỗng to sao, người không để ý nghe hẳn rỗng cũng phải để ý ba phần, luôn có bộ dạng ngoài mạnh trong yếu.

Niên Tiểu Đào gật gật đầu, ừ, tuyệt đối có vấn đề!

Chiến Bắc Việt lau mồ hôi trên trán, tay nắm chặt cái gói nhỏ kia, thậm chí tay cũng chảy mồ hôi, dùng hay không dùng, đó là một vấn đề.

Hoa Thiên nhìn bộ dáng hẳn liền ném qua một ánh mắt quuyền rũ, cổ vũ!

Hôm nay nhất định phải thu phục Tiểu Thái Bản, đoạn thì đoạn, bốn vương cũng không thể đoạn một mình! Chiến Bắc Việt gật đầu, nhớ tới câu nói buổi chiều Hoa Thiên nói với hẳn, lại hồi phục vài phần tin tưởng, hào hùng nổi lên.

“Không phải là thu phục một người nam nhân sao? Ta nói cho người, đừng nói là nam nhân, dù là trinh tiết liệt nữ, uống xong cái này cũng biến thành đại sắc lang!”

“A!” Chiến Bắc Việt giả vờ kêu to một tiếng, làm Niên Tiểu Đào run người, quay đầu quát: “Cái gì?”

“Nhị tẩu” Chiến Bắc Việt chỉ chỉ Lãnh Hạ, nửa điểm cũng không chột dạ, trợn tròn mắt nói dối: “Nhị tẩu gọi người.”

Niên Tiểu Đào bán tín bán nghi, đi đến trước mặt Lãnh Hạ, cúi đầu hỏi: “Nữ nhân, gọi ta làm gì?”

Lãnh Hạ hơi hơi nhướn mày, nhìn Chiến Bắc Việt lén lút làm chuyện xấu, cảm thấy buồn cười, cũng không vạch trần, thần nhiên nói: “Lúc này có chút việc, hiện tại đã giải quyết rồi.”

Đợi hần rời đi, Lãnh Hạ nhìn về phía ly rượu lại đầy tràn trên bàn buồn cười lắc đầu, nhìn Chiến Bắc Liệt trêu tức nói: “Lại uống một chén?”

Chiến Bắc Liệt cười cực kỳ vô tội, nói: “Tùy ý!”

Đại Tồn Chiến thần đánh chết cũng không thừa nhận lúc trước đều là hần thừa dịp Lãnh Hạ không chú ý, lén lút rót thêm rượu, hần liên tục ngắm nàng, chỉ cần thấy ly rượu trống không lập tức rót thêm, thần không biết quỷ không hay.

Nhớ lại nụ hôn nồng cháy tối hôm qua, cùng với mẫu sư tử đáng yêu, Chiến Bắc Liệt không tự giác liếm liếm môi, a, uống nhiều một chút, uống nhiều một chút.

Niên Tiểu Đào trở lại ghé lại nhìn thấy Chiến Bắc Việt mặt đỏ hồng như tôm luộc, hai mắt ngây ra nhìn ly rượu trên bàn, đại ra không biết suy nghĩ cái gì.

Niên Tiểu Đào đập vai hần, dọa hần sợ hãi không đánh đã khai: “Phát hiện?”

“Phát hiện cái gì?” Niên Tiểu Đào hai mắt gắt gao nhìn hần, chớp chớp mắt, trái lại có vài phần giống như vợ chồng.

Hần ép hỏi: “Nói mau, người phạm phải chuyện gì?”

Chiến Bắc Việt nghe thấy hương khí dễ chịu trên người Niên Tiểu Đào, nhú nhú mày, bộ dáng thể nhưng còn dùng hương phấn.

Lại nghĩ đến đêm nay, liệu buổi tối có rất đau không?

Bốn vương đoạn vì người, đêm nay còn quyết định bị người bạo súc, nghĩ đến đây, Chiến Bắc Việt hung tợn trừng mắt nhìn, làm Niên Tiểu Đào không hiểu ra sao cả, tiểu bá vương này, chính mình lén lút còn đứng lý hợp tình như vậy. Bối bối cầm ly rượu cạn sạch. (Ta cũng không rõ cái này, chắc nó thuộc về đam mỹ quá, nàng nào là hủ nữ chỉ ta cái, nhưng ta nghĩ chắc nó là cường bạo ...)

“A!” Chiến Bắc Việt trừng mắt, trơ mắt nhìn Niên Tiểu Đào uống cạn ly rượu hần mới bỏ thuốc, xong rồi, bạo súc là phải làm rồi!

Chiến Bắc Việt càng nghĩ càng buồn bực, vạn nhất rất đau, nghĩ như vậy lại lấy gói nhỏ ra, hay bốn vương cũng uống một chút

Chiến Bắc Liệt cau mày nhìn Lãnh Hạ uống rượu, gọi Chung Thương phân phó: “Đem thêm rượu lên đây!”

Chung Thương đại ra, rốt cục xác định chính mình không có nghe sai, vô cùng nghi hoặc lấy thêm rượu, gia thương yêu, sủng tiểu vương phi như vậy, sao lại muốn chuốc nàng quá chén.

Lát sau, Chung Thương dẫn theo một đội gã sai vặt về, trong tay mỗi người đều đang cầm một cái bình cực lớn, xếp thành hàng ở bên cạnh ghế gia chủ.

Chiến Bắc Liệt chuyển mắt tới Hoa Thiên cô đơn uống rượu một mình trầm giọng nói: “Đây chính là đón gió yển cử hành vì Hoa cô nương, cô nương cần phải uống cho thỏa thích.”

Đại Tồn Chiến thần này cũng chính là một kẻ phúc hắc, muốn làm nữ nhân của người quá chén, còn định lôi ta vào, Hoa Thiên bối bối, vui giúp hần một phen, lắc mông đi đến trước hai người, chuông bạc kêu leng keng rất náo nhiệt.

Vung khăn tay lên, khẽ cười nói: “Không ai uống rượu cùng ta, sao có thể thỏa thích?”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng.

Bàn tay to lớn nắm lấy một bình đặt lên bàn, hất cằm khiêu khích nói: “Có dám không?”

Hoa Thiên cười duyên mở vò rượu ra, ngọc thủ cầm lên giữa đầu uống cạn, rồi lấy khăn tay tao nhã lau miệng, cầm một vò khác, khiêu khích Lãnh Hạ: “Còn người?”

Lãnh Hạ mày liễu nhếch lên, hiểu được hai người này phối hợp nhưng cũng lười vạch trần. Không nói hai lời mở vò rượu, giữa đầu uống cạn, rồi mở vò khác bối bối với Chiến Bắc Liệt: “Đến?”

Có cơ hội! Chiến Bắc Liệt hưng phấn, vì mục tiêu làm mẫu sư tử quá chén, liều mạng!

Mục Thiên Mục Dương liếc nhau, gọi Chung Thương, chỉ vào ba người nhỏ giọng nói: “Đoán đoán, cuối cùng ai sẽ ngã xuống?”

Chung Thương nhìn trời, chắc chắn nói: “Dù sao người thua khẳng định cũng không phải tiểu vương phi.”

Ba người đồng loạt cầm tay, gật đầu một cái với Chiến Bắc Liệt, đồng tình, thương hại, kính nể ném cho hắn một ánh mắt: gia, đã phải chịu đựng lâu như vậy rồi, sao người còn không nhìn thấu?

Thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả mọi người đều uống không ít.

Hoa Thiên lão đảo đứng lên, vạt áo lại tuột ra, lộ ra da thịt trắng nõn, cảnh xuân vô hạn, từng bước từng bước tiêu sái, nhẹ giọng nỉ non: “Ta uống nhiều, đầu thật đau.”

Rốt cục đi tới trước người Tiêu Phi Ca: “A!” Một tiếng kiều my, phong tư xinh đẹp ngã xuống.

“Rầm!”

Hoa Thiên lấy tư thế cực kỳ xinh đẹp, quỵn rũ,..... ngã xuống.

Tiêu Phi Ca vỗ vỗ y bào, tiêu sái vung tay áo, thản nhiên bước đi.

Hoa Thiên cũng không đứng dậy, xoay người, một tay từng chút từng chút đi tới phía Mạc Tuyên, chỉ còn cách một chút nữa!

Chỉ còn cách một chút nữa là tới chân Mạc Tuyên, hắn không ngừng cố gắng, ngón tay di chuyển nhanh chóng.

Một chút nữa chân kia chậm rãi nâng lên, dí thật mạnh xuống, nghiền qua nghiền lại một lúc lâu rồi thông thả đứng lên đi theo Tiêu Phi Ca.

Hoa Thiên lệ nóng quanh mi, nhìn chằm chằm ngón tay ngọc bị nghiền sưng đỏ, nhìn về phía Chiến Bắc Việt.

“Hoa tỷ tỷ, sau này còn gặp lại!” Chiến Bắc Việt đứng lên, sắc mặt ửng hồng, con ngươi mê ly, cố giữ lý trí đáp lại hắn một câu, rồi kéo Niên Tiểu Dao chạy nhanh ra ngoài.

Hoa Thiên đương nhiên biết Chiến Bắc Việt đêm nay có nhiệm vụ, cúi đầu cười, ngược lại nhìn phía Chiến Bắc Liệt, ảo tưởng một phen Đại Tàn Chiến thần bị chính mình chiếm tiện nghi, đột nhiên cả kinh, nhanh chóng lắc lắc đầu.

Nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành như thế này, không nên khiêu chiến!

Đại Tàn Chiến thần không được, nhưng còn tiểu khốc nam phía sau hắn.....

Chung Thương đứng sau Chiến Bắc Liệt đột nhiên cảm thấy sồn tóc gáy, tự lòng bàn chân dâng lên một tia lãnh ý âm trầm, hoài nghi nhìn nhìn, liếc mắt một cái nhìn thấy Hoa Thiên uốn éo uốn éo đi tới trước mặt mình, không phải hắn định thế chứ?

Chung Thương khoe miệng co quắp kinh hoàng, ánh mắt cầu cứu nhanh chóng bắn về phía chủ tử.

Chiến Bắc Liệt hiển nhiên cũng thấy tình hình này, đứng lên mỉm cười: “Bốn vương tử lượng không tốt, cáo lui trước, Hoa cô nương tự nhiên.”

Dứt lời nắm tay Lãnh Hạ cùng với Chung Thương ra khỏi đại điện.

Hoa Thiên nhìn thấy đại điện ngoại trừ nha hoàn, gã sai vặt không còn ai cả oán hận dậm chân, đột nhiên, hai mắt lóe sáng nhìn cửa đại điện, dưới ánh trăng có một bóng người cường tráng quay lưng về phía hắn, ung dung đứng.

Nhìn kia, lưng hổ!

Nhìn kia, eo gấu!

Nhìn kia, chân voi!

Hoa Thiên hô to một tiếng: “Tráng sĩ, đưa ta đến phòng khách.”

Chiến Bắc Liệt ôm eo Lãnh Hạ ra khỏi đại điện, dọc đường đều lén lút nhìn thần sắc của nàng.

Sắc mặt hồng hào, như là say, cử chỉ bình tĩnh, hình như không say, ... phượng mâu mơ mơ màng màng, hình như say

Chiến Bắc Liệt trong lòng rối rắm, giấy dựa, rốt cuộc là say hay không say?

Khẽ cúi đầu ngửi được hương thơm trên người Lãnh Hạ thấp giọng nói: “Đêm nay không tồi.”

Lãnh Hạ mỉm cười, gật đầu đồng ý: “Phải, không tồi.”

Mồm miệng rõ ràng, lời nói cũng lưu loát, Chiến Bắc Liệt nhướng mày, không say?

Tiếp tục thử!

Chiến Bắc Liệt không ngừng cố gắng, tay lại ép sát hơn một chút, nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng, thanh âm ám muội: “Người có choáng váng không?”

Lãnh Hạ bật cười lắc đầu, chân thành nói với hắn: “Ta không say.”

Chiến Bắc Liệt nhú mày, nhìn sắc mặt Lãnh Hạ ửng hồng, bán tín bán nghi, bình thường người uống rượu đều nói mình không say.

Lãnh Hạ trong mắt có ý trêu tức, cực kỳ xem thường, im lặng.

Chiến Bắc Liệt quyết định xuất đòn sát thủ!

Hắn ho nhẹ một tiếng, dừng bước, kéo Lãnh Hạ gần sát với mình, đối mặt chính mình, ửng mầu nhìn thẳng vào mắt nàng, trịnh trọng nói: “Ta muốn chiếm tiện nghi của ngươi!”

Sau khi nói xong, Đại Tàn Chiến thần chờ mong nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng kia, nuốt nuốt nước miếng, lần này nhất định phải đảo khách thành chủ!

Lãnh Hạ mỉm cười, nụ cười kia tao nhã mà mê người, làm cho Chiến Bắc Liệt nhìn đến ngây người, sau đó, xoay người đi về phía Thanh Hoan Uyển, bóng dáng lả lướt trong bóng tối.

Đại Tàn Chiến thần nhất thời nhiệt huyết sôi trào, chẳng lẽ hôm nay mẫu sư tử muốn trừng phạt hắn bằng cách viên phòng?

Chiến Bắc Liệt áp chế trái tim khẩn trương kích động, nhắm mắt đuổi theo Lãnh Hạ, liền thấy bóng dáng phía trước bước vào Thanh Hoan Uyển, xoay người, đối mặt, mỉm cười.

“Rầm!”

Đại môn đóng chặt.

” Răng rắc!”

Then cửa khóa chặt.

Đại Tàn Chiến thần đen mặt, nhìn chằm chằm Thanh Hoan Uyển trước mặt, lát sau, bất đắc dĩ gật gật đầu rồi cục xác định: không say.

Sáng sớm hôm sau.

Phía đông bình sáng, ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt đất phủ sương.

Không biết một con chim khách bay tới từ đâu, kêu chiêm chiếp vài tiếng, thanh âm êm tai ngân nga trong khoảng sân yên tĩnh, Chu Phúc vẽ mặt khẩn trương, lập tức đuổi đi, sợ đánh thức chủ tử còn đang ngủ.

Chim khách vừa bay đi, Chu Phúc vừa thở phào còn chưa kịp thoải mái đột nhiên hai tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế chợt nổ vang trong Liệt Vương phủ, vang động núi sông, bay thẳng lên trời!

64. Q.1 - Chương 64

Edit: Kiri

Liệt Vương phủ, khách phòng.

Chiến Bắc Việt nhìn thấy Niên Tiểu Dao người trần truồng dưới giường, hoảng sợ phát ra một tiếng thét chói tai.

Lúc này Niên Tiểu Dao sắc mặt đỏ ửng, hai con ngươi không có tiêu cự, cứ trần trụi đứng dưới giường như vậy, máy móc cầm quần áo mặc vào.

Toàn bộ quá trình không có một chút biểu tình nào, cũng không liếc mắt tới Chiến Bắc Việt một cái.

Sau khi mặc quần áo xong, sắc mặt tái nhợt bước từng bước một đi ra ngoài, mở cửa rồi còn không quên đóng lại sau khi ra.

Niên Tiểu Dao vừa chết lặng, tiêu sái đi ra ngoài, vừa cực kỳ trấn tĩnh nghe thấy thanh âm rồi nhìn Lãnh Hạ, thu hồi ánh mắt, đi về phía phòng bếp.

Lãnh Hạ bất ngờ nhíu mày, lập tức hiểu rõ cười cười, cũng không đi theo, đẩy cửa phòng bước vào.

Trong phòng, Chiến Bắc Việt ôm chần co người nằm trên giường, mờ mịt, Tiểu Thái Bản là

Hắn ngẩng đầu vội vàng hỏi Lãnh Hạ để xác nhận: “Nhị tẩu, nàng.... nàng là”

Lãnh Hạ gật đầu, tiếp lời: “Nữ nhân!”

Chiến Bắc Việt nhảy dựng lên, quanh thân thể trần trụi đầy dấu vết hoan ái, ánh mắt trừng lớn rồi lại chui vào chăn, có vài phần xấu hổ và ngượng ngùng, hưng phấn hỏi: “Người người đã sớm biết?”

Lãnh Hạ bĩu môi khinh bỉ: “Trừ người ra, chỉ sợ không ai không biết.”

Nàng nhặt lên quần áo vứt bừa bãi của Chiến Bắc Việt, tiện tay ném lên giường, cười thần bí, nhắc nhở: “Nếu không mặc, sẽ không có cơ hội nữa.”

Nói xong ngồi xuống ghế, ung dung ngồi xem diễn trò.

Chiến Bắc Việt chìm đắm trong sự kinh ngạc và vui mừng, hoàn toàn không chú ý thâm ý trong lời nói kia, miệng cười rộng đến tận mang tai rồi.

Tiểu Thái Bản là nữ nhân!

Bốn vương khỏi phải bị bạo súc!

Bốn vương đem qua cùng ‘kẹt’ Cửa phòng bị đẩy ra, Niên Tiểu Dao cầm trong tay một con dao phay đứng sau cánh cửa, trên khuôn mặt thanh tú một mảnh âm trầm ngoan lệ, từng chữ từng chữ rít lên: “Chiến Bắc Việt!”

Chiến Bắc Việt rốt cục thoát khỏi hồi ức, giật mình một cái tỉnh lại, liếc mắt một cái nhìn thấy Niên Tiểu Dao đứng ở cửa hưng phấn kêu lên: “Tiểu Thái Bản!”

Niên Tiểu Dao biểu tình vạn vạo, cùng với sát khí tận trời, cao giọng rống to: “Ta con mẹ nó chém người!”

Còn chưa dứt lời đã quơ dao vọt lại!

Chiến Bắc Việt hoảng sợ quần chăn, nhảy xuống giường bỏ chạy, vừa trốn tránh dao phay vừa lớn tiếng thương lượng: “Tiểu Thái Bản, đừng xúc động! Người bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Niên Tiểu Dao trong nháy mắt liền dừng lại, cười âm trầm với Chiến Bắc Việt, đột nhiên ném con dao đang cầm trong tay đi.

Dao phay gào thét bay đến phía đầu Chiến Bắc Việt!

Hắn ôm chần rụt cổ, tránh thoát nạn, con dao lao qua cắt đứt đi vài sợi tóc, ‘phập’ một tiếng cắm thật sâu vào tường, làm hắn sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

Nuốt vào một ngụm nước miếng, đang định nói, Niên Tiểu Dao đã điên cuồng vọt lại đây, nghiêng rằng nghiêng lợi hét lớn: “Đi con mẹ người bình tĩnh!”

Niên Tiểu Dao lao tới trước mặt Chiến Bắc Việt, hai tay liên tục hoạt động, đập đầu hấn một phát, lại nện trên mặt một quyền, dưới chân cũng không nhàn rỗi, một cước một cước hung hăng đá!

Chiến Bắc Việt quỳ rạp trên mặt đất, cảm nhận được toàn thân đau đớn, cũng không dám đánh trả hay phản kháng, cam tâm tình nguyện làm bao cát cho nàng phát tiết, gào khóc hô đau, rốt cuộc hô lớn được một câu:

“Bổn vương lấy người!”

Cơn mưa quyền cước chợt dừng lại, Chiến Bắc Việt kinh hãi quay đầu, ngẩng đầu nhìn Niên Tiểu Dao, không nhìn rõ biểu tình trên mặt nhưng hai ánh mắt âm lãnh dừng ở dưới phần eo, nhắc chân ra khỏi người hấn.

Sát ý trắng trợn, toàn bộ phóng đến cái bộ phận thần bí kia.

Chiến Bắc Việt đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, kinh hoàng làm động tác bảo vệ bộ phận kia, lắp bắp nói: “Tiểu..... Tiểu Thái Bản..... Đây đây không phải nói đùa” Niên Tiểu Dao nhe răng cười, nâng chân lên, một cước dẫm nát móng hấn, dùng sức nghiền nghiền qua lại, nghiền đến Chiến Bắc Việt kêu to, đau đớn, gất gao cuộn người lại, sắc mặt đau đớn đến méo mó.

“Lấy ta?” Niên Tiểu Dao rốt cục cảm thấy thích chí, ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Chiến Bắc Việt, biểu tình trên mặt rất khinh thường: “Ta phi!”

Nói xong vỗ vỗ tay, cười lạnh xoay người rời đi.

Lãnh Hạ xem xong trò hay liền đứng dậy, không nhìn Chiến Bắc Việt quỳ rạp trên mặt đất, gào khóc, thông thả đi ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó, ở một gian khách phòng khác.

Hoa Thiên mắt nhắm mắt mở ngồi dậy trên giường, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, rồi đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế.

Trên đùi hấn có một hình người nằm theo kiểu chữ đại, tiếng ngáy như sấm sét vang dội khắp phòng, lại cực kỳ có tiết tấu, miệng ngủ còn chảy nước dãi làm ướt cả quần hấn, đầu lại cọ cọ ở chân hấn.

Cái đó cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là

Nữ nhân!

Hoa Thiên trong nháy mắt tức giận, chịu không nổi đập người trên giường xuống, thét lên: “Nữ nhân a!”

Người bị đập xuống đất nhúc nhủ đầu, thay đổi tư thế, ôm chân giường tiếp tục ngủ, Hoa Thiên chà chà hai chân lên giường rồi ném chăn gối xuống người nữ nhân lưng hùm vai gấu kia, thở phào một hơi.

Hấn kiểm tra rồi toàn thân một lần, xác nhận không thất thân mới yêu kiều vỗ ngực, lăm bầm lâu bầu: “Cũng may ta bảo vệ trinh tiết.”

Nữ nhân trên mặt đất dùng đôi chân voi đêm qua làm cho hấn choáng váng một cước đá văng ra chăn gối trên người, bàn tay mập mạp chống xuống đất làm cho đôi mắt hấn sáng lên, lưng hổ, sau đó lắc lắc làm cho tim gan hấn đập liên hồi, eo gấu, ngồi dậy.

Nữ nhân ngẩng lên khuôn mặt có mười phần đàn ông, mềm giọng kêu: “Hoa lang.”

Hoa Thiên nhất thời tê dại, thét chói tai: “Người gọi ta là gì?”

Nữ nhân nghiêng đầu nhớ lại, rồi lại cười cười: “Hoa lang hôm qua thật ôn nhu, ôm ta ngủ.”

Hoa Thiên nháy mắt bùng nổ, đập cho nàng một cước, cũng bất chấp chân trần lập tức chạy ra ngoài, rốt cục chạy vội tới dưới một gốc cây đại thụ, côm nước hôm qua trong dạ dày, toàn bộ phun ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt nghe thấy thanh âm chạy tới, nhướn mày, khoanh tay đứng trước cửa, giống như Lãnh Hạ ở bên kia, xem kịch vui.

Đợi hần phun hết mọi thứ trong dạ dày mới chậm rãi đứng thẳng dậy.

Phía sau, một người cao lớn cường tráng đột nhiên xuất hiện, thanh âm mềm mại gọi: “Hoa lang, người không sao chứ?”

“Phụt...” lại làm Hoa Thiên phun tiếp, tay chống vào thân cây, tiếp tục phun.

Đến lúc sắp nhỏ ra cả dạ dày rồi, hần mới lao đảo tựa vào thân cây để đứng, vừa quay đầu đã nhìn thấy nữ nhân cao lớn thô kệch đứng ở sau lưng làm bộ dạng ngượng ngùng, Hoa Thiên nhảy dựng lên, ngón tay ngọc run rẩy chỉ vào nàng, cả kinh kêu lên: “Người đừng có đi theo ta!”

Nữ nhân với khuôn mặt đàn ông chực khóc, hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào tội nghiệp: “Hoa lang”

” Ơe” Hoa Thiên nôn khan một tiếng, rốt cục thấy Chiến Bắc Liệt đứng ở cửa, vội lao tới hô to: “Liệt Vương gia, cứu ta!”

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng tránh thoát Hoa cô nương lao tới như điên, ứng mầu trùng lớn, Hoa Thiên đang muốn bỏ nhào về phía hần cầu cứu nhất thời dừng lại, run rẩy đứng sang một bên.

Chiến Bắc Liệt chuyển mắt tới nữ nhân cao lớn vạm vỡ, âm thầm kinh ngạc Hoa cô nương khẩu vị kỳ dị, trầm giọng hỏi: “Tối hôm qua làm sao?”

Nữ nhân ‘phịch’ một tiếng quỳ trên mặt đất, đôi chân to lớn làm rung động cả mặt đất.

Đại Tồn Chiến thần không tự chủ được lui lại vài bước, lần này nhìn về phía Hoa Thiên, ánh mắt không phải là kinh ngạc nữa mà tràn đầy sự ngưỡng mộ, đến tột cùng là người hạ thủ như thế nào?

Hoa cô nương cắn khần tay lắc lắc đầu, đôi mắt nhỏ dài vô cùng mờ mịt, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất.

Nữ nhân ngẩng mặt lên, then thùng cười, bẩm báo: “Bẩm Vương gia, nô tỳ Thủy Tiên”

“Ơe.....” Xa xa một tiếng nôn khan tê tâm liệt phế ngắt lời nàng, Thủy Tiên lo lắng liếc bên kia một cái nói tiếp: “Đêm qua Hoa lang”

“Ơe.....” Hoa cô nương ở phía xa xa giậm chân kêu trời thống khổ, Thủy Tiên nói tiếp: “Hoa lang uống rượu, gọi nô tỳ đưa hần tới khách phòng, ôm nô tỳ ngủ một đêm.”

“Ơe.....” Hoa cô nương đã nôn khan đến không còn gì để nôn nữa, mặt hần còn trắng hơn giấy.

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, không thể không cảm thán sở thích của Hoa cô nương, hần xoay người nhếch miệng cười với Hoa Thiên: “Nếu Hoa cô nương có ý với nha hoàn này, Thủy Tiên cô nương bốn vương liền đưa cho ngài.”

Hoa cô nương nhất thời kinh ngạc, hai mắt mở lớn, kinh hoàng lúng túng nhìn Thủy Tiên, khoe môi co quắp đột nhiên ‘ngao’ một tiếng, vẫy khần rồi chạy.

“Hoa lang.....” Thủy Tiên khóc lóc gọi với theo, chỉ thấy bóng dáng đã chạy xa kia lại tăng tốc lên một chút, chớp mắt đã không thấy bóng người.

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, đôi mắt đen tuyền nhìn phương hướng Hoa cô nương chạy trốn, có vài tia trêu tức, khoan thai nói với Thủy Tiên: “Việc này bốn vương làm chủ thay người.”

Sau khi Chiến Bắc Liệt ai ai hô đau, tru lên, Lãnh Hạ ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Chiến Bắc Liệt vừa ở bên kia tới.

Hai người liếc nhau, trong mắt có vài phần buồn cười, thật sự là một buổi sáng phấn khích.

Đúng lúc này, Chu Phúc hồng học chạy tới, khom người bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, người trong cung tới báo, Hoàng Thượng tuyên triệu, sứ giả Tây Vệ đến Trường An rồi.”

Lãnh Hạ nhướng mày, quả nhiên là Tam hoàng tử tới, nàng đã sớm đoán được, cho nên sớm phái Thí Thiên ra ngoài, tránh cho bọn hần trực tiếp giao tranh, thù của thái tử nàng đã đáp ứng là sẽ báo nhưng không phải lúc này.

Hiện giờ Đông Sở và Bắc Yến không rõ thái độ như thế nào, sau Ngũ quốc đại diễn rất có khả năng sẽ có chiến sự, lúc này đối phó với mình hữu là Tây Vệ thực không khôn ngoan.

Chiến Bắc Liệt nhìn thần sắc của nàng, cũng đoán được vài phần, không khỏi cảm thấy kích động, mẫu sư tử là đang đặt vị trí của mình ở Đại Tần, là vì ta? Tưởng tượng như vậy, lại không tự giác ngáy ngồ cười.

Lãnh Hạ nhìn Đại Tần Chiến thần đứng bên cạnh cười khó hiểu, cực kỳ xem thường, người này gần đây càng ngày càng kỳ quái.

Hai người trở về phòng thay đổi y phục, rồi lên xe ngựa chạy tới Hoàng cung.

Bên trong xe ngựa.

Chiến Bắc Liệt mặc áo măng bào, trong tay cầm cuốn binh thư cúi đầu xem, nhưng vẫn liếc nhìn Lãnh Hạ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lát sau, hần hít sâu một hơi, gấp cuốn sách lại để lên bàn, lấy động tác cực kỳ tự nhiên ngồi vào chỗ bên cạnh Lãnh Hạ, bàn tay to lớn đặt xuống đầu vai nàng.

Thấy Lãnh Hạ không có phản ứng, Chiến Bắc Liệt cười híp cả mắt lại, miệng ngoác rộng tới tận mang tai, đặt đầu nàng ngả lên vai mình, cảm thấy mỹ mãn làm gối đầu cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ âm thầm cong cong khóe môi, đột nhiên, xe ngựa xóc nảy, bất ngờ không kịp đề phòng, cả người nàng ngã xuống phía dưới, Đại Tần Chiến thần ứng mầu chột lóe, tay chân nhanh chóng đỡ lấy nàng, trong nháy mắt ôm lấy Lãnh Hạ vào lòng.

Nhuễn ngọc ôn hương, mỹ nhân trong ngực!

Đại Tần Chiến thần tim đập loạn lên, nuốt nuốt nước miếng, gắt gao ôm mỹ nhân trong lòng, cảm thụ được thân thể mềm mại của nàng, mặt mày hớn hở.

Bỗng nhiên, xương sườn chột đau xót, Chiến Bắc Liệt nhìn thấy Lãnh Hạ thu hồi bàn tay, lại nhìn sắc mặt lạnh lẽo, không tình nguyện dùng động tác thật chậm đỡ nàng về chỗ ngồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Chiến Bắc Liệt ứng mầu sáng ngời, hần nhú nhú mi, lén lút lấy hai viên tròn tròn từ màn xe xuống nắm chặt trong tay.

Lãnh Hạ nhắm mắt lại, tìm tòi trí nhớ còn sót lại trong thân thể Mộ Dung Lãnh Hạ,..... Đột nhiên xe ngựa lại xóc nảy, thân mình nàng chột nghiêng về phía trước, còn chưa ngã, Chiến Bắc Liệt đã nhào tới, ôm nàng vào trong ngực.

Nàng bị Chiến Bắc Liệt gắt gao ôm vào lòng, bất đắc dĩ cực kỳ xem thường, lúc này cũng hiểu được, thanh thoi nhắc nhở: “Được rồi.”

Chiến Bắc Liệt buông nàng ra, ngồi vào vị trí, cười cực kỳ vô tội.

Lãnh Hạ mặc kệ hần, cũng không vạch trần, mặc hần chiếm chút tiểu tiện nghi rồi cười như ngốc tử.

Đúng lúc này, ngựa kéo xe bên ngoài lại hí vang một tiếng, xe ngựa lại xóc nảy kịch liệt, Chiến Bắc Liệt chuẩn bị sẵn sàng nhảy lên, đột nhiên một chân bay tới đập thẳng vào giữa ngực hần.

Đại Tần Chiến thần bị đập ngã xuống, liền thấy Lãnh Hạ đang mỉm cười, so với hần còn vô tội hơn: “Ta đã nhắc nhở người.”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng, cũng không buồn bực, đứng lên ngồi lại vị trí, âm thầm an ủi, dù sao hai hạt kia cũng dùng xong rồi.

Bên ngoài xe ngựa, Chung Thương khóe miệng co rút, vạ phần kinh hoàng, gia, ngài dùng lực mạnh hơn tỷ nữa liệu có chết ngựa không.

Trong chính điện Hoàng cung, Chiến Bắc Diễn ngồi trên long ỷ nguy nga, hai hàng quần thần xếp chính tề ở phía dưới.

Giữa điện có một nam tử thân hình thon dài, tử y quý giá, bộ dáng có vài phần tương tự Lãnh Hạ, chỉ là ngũ quan kia thiếu vài phần quyến rũ, hơn vài phần tuần lãng.

Chính là Tây Vệ tam hoàng tử, Mộ Dung Triết!

Mộ Dung Triết hành lễ xong liền dùng giọng điệu mười phần cung kính nói: “Hoàng Thượng, Triết mang từ Tây Vệ đến đặc sản của chúng ta, Kim hoa hổ phách, mong Hoàng Thượng vui lòng nhận cho.”

Vỗ tay một cái, sứ giả Tây Vệ đứng phía sau nhất thời có một người bước lên, cầm một khay tiến lại, trên đó có một khối hổ phách cực lớn, bên trong có hình một đóa hoa vàng óng ánh.

Chỉ cần là người khác tặng, ai tặng cũng không cự tuyệt! Chiến Bắc Diển tuân theo truyền thống tốt đẹp đó cười tủm tỉm nhận bảo bối, thanh âm nhu hòa vài phần: “Tam Hoàng tử đường xa tới đây, đường dài mệt nhọc, không bằng quay về dịch quán nghỉ ngơi hồi phục rồi tới Trầm tổ chúc cung yến đón gió tẩy trần cho sứ giả Tây Vệ.”

Đúng lúc này, một tiếng lanh lảnh ngoài điện truyền vào: “Liệt vương yết kiến, Liệt Vương phi yết kiến!”

Chiến Bắc Diển ôn hòa cười: “Tam Hoàng tử và Lãnh Hạ huynh muội tình thâm, nhiều ngày không gặp hẳn là rất nhớ nhung. Truyền!”

Mộ Dung Triết mỉm cười, tuần lãng bất phàm, ôm quyền nói: “Triết thật nhớ Hoàng muội, đa tạ Hoàng Thượng!”

Quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt giống Lãnh Hạ vài phần kia chợt lóe quang mang, liền thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hai người chậm rãi vào điện, Lãnh Hạ cung trang đỏ hồng rực rỡ, sắc mặt lãnh liệt, ngẩng đầu lưng thẳng, cùng với phế vật công chúa nhất gan trong trí nhớ của hắn, là hai người đối lập.

Sau khi Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hành lễ xong, Mộ Dung Triết tiến lên vài bước, thân thiết hàn huyên: “Hoàng muội, mấy tháng không gặp, muội không giống với trước kia, vì huynh rất là vui sướng.”

Mộ Dung Triết ngoài miệng nói vui sướng nhưng trong mắt lại rõ ràng lóe lên sự khinh thường và nghi hoặc, Lãnh Hạ thần nhiên quét mắt qua hắn vài lần, cảm thấy giễu cợt, lạnh nhạt trả lời: “Tam Hoàng tử.”

Lời nói này phân rõ giới hạn với hắn, Mộ Dung Triết trong mắt hiện lên một tia âm ngoan, nhưng sự thân thiết trên mặt mấy may không thay đổi, cười nói: “Hoàng muội khách khí, cứ gọi ta là Tam ca như trước là được rồi.”

Như trước? Trong trí nhớ của Mộ Dung Lãnh Hạ, số lần gặp mặt hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay, Lãnh Hạ trào phúng cười, im lặng.

Không khí trong điện nhất thời trở nên vô cùng xấu hổ.

Sắp trưa rồi, Chiến Bắc Diển còn phải đi làm bữa trưa tình yêu cho Tiêu Phượng, vội vàng nói mấy câu rồi xong: “Tam Hoàng tử và Lãnh Hạ khó được gặp mặt, dùng bữa cùng nhau trong cung đi.”

Đại Tàn Hoàng cung, Trân Tu điện.

Mộ Dung Triết nhìn Chiến Bắc Liệt ân cần săn sóc, trong ánh mắt tràn đầy không dám tin.

Tuy nói ngày đó đem phế vật này đưa tới hòa thân, là hy vọng danh hào Đệ nhất mỹ nhân của nàng khiến cho Đại Tàn Chiến thần hạ thủ lưu tình, phế vật này không tài không đức, tính tình lại yếu đuối, vốn tưởng rằng có thể giữ được danh vị Vương phi, được chiếu cố tạm là đã thấy ổn rồi không ngờ lại có tình cảnh như hiện nay.

Chiến Bắc Liệt ở phía đối diện hai mắt chưa từng rời khỏi Lãnh Hạ, chỉ cần nàng liếc mắt tới đồ ăn nào, ngay sau đó thứ ấy lập tức có trong bát.

Lãnh Hạ yên ổn hưởng thụ Chiến Bắc Liệt phục vụ, hoàn toàn không nhìn ánh mắt hoài nghi kia.

Mộ Dung Triết ho nhẹ một tiếng, đang định nói chuyện, thanh âm Chiến Bắc Liệt đã vang lên trước: “Thức ăn ở Đại Tàn khác hẳn Tây Vệ, không biết Tam Hoàng tử có thấy ngon miệng không?”

Mộ Dung Triết không dám chậm trễ, lập tức trả lời: “Đương nhiên ngon miệng, còn hơn Tây Vệ chua cay, thức ăn ở Đại Tàn có hương vị tươi mát, có một mùi vị đặc biệt thơm ngon.”

Tiếp tục dùng bữa.

Mộ Dung Triết lòng như lửa đốt, lại định mở miệng, Chiến Bắc Liệt mỉm cười, chiếc đũa chỉ vào một con tôm nhỏ giới thiệu: “Đầu bếp trong cung rất có sở trường với những món hải sản, Tây Vệ rất ít có cái này, Tam Hoàng tử cần phải ăn nhiều một chút.”

Mộ Dung Triết cười cực kỳ gượng ép, chỉ có thể thuận theo gấp một con tôm, bắt đầu lột vỏ.

Chiến Bắc Liệt cũng gấp một con, nhanh nhẹn bóc vỏ rồi để vào trong bát Lãnh Hạ, muốn bao nhiêu sẵn sốc có bấy nhiêu sẵn sốc.

Tiếp tục dùng bữa.

Mộ Dung Triết ăn không biết mùi vị, thừa dịp Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đang nói chuyện, chọn cơ hội đang định mở miệng.

Ai biết Chiến Bắc Liệt ở phía đối diện như có con mắt thứ ba, thanh âm lại hợp thời vang lên: “Tôm hấp này nhìn đơn giản nhưng cũng cực hao tổn tâm sức, Tam Hoàng tử có biết không?”

Chiến Bắc Liệt cũng không đợi Mộ Dung Triết phản ứng, nói tiếp: “Phải ngâm trong nước Cam Lộ, rồi lấy gừng tãi đun nước đầu để khử vị tanh, mà lửa cũng không được quá lớn quá nhỏ, sẽ làm thịt tôm quá mềm hay quá sống. Mà hấp tôm cũng cần có học thức, không thể dùng nước giếng nước sông, phải lấy nước suối chảy từ núi mới khiến thịt tôm ngọt, có một mùi vị đặc trưng.”

Tay cầm đũa của Mộ Dung Triết nhịn không được run lên, lại cười gấp một con tôm, nghẹn sắp nổ tung rồi.

Người đường đường là Đại Tàn Chiến thần, nói với ta cái gì hấp tôm, người không thấy khó coi sao?

Tiếp tục dùng bữa.

Mộ Dung Triết vài lần muốn nói chuyện đều bị Chiến Bắc Liệt cực kỳ đúng dịp tranh lời, chỉ cảm thấy bữa cơm này ăn quả thực giống như nuốt một bụng ruồi bọ.

Lãnh Hạ cười thầm buông đũa, rốt cục thoải mái dùng xong bữa, ném cho Chiến Bắc Liệt một ánh mắt ‘Làm không tới’, nhất thời làm cho Đại Tàn Chiến thần tươi cười ảm áp, vui vẻ thoải mái lau miệng đứng dậy, Chiến Bắc Liệt nhếch miệng nhìn Mộ Dung Triết nói: “Tam Hoàng tử chậm dùng, bốn vương và Lãnh Hạ cáo từ trước.”

Mộ Dung Triết tức giận hít sâu mấy lần, bày ra cái tươi cười cực kỳ thân thiết, ảm áp, trả lời: “Liệt vương, Triết còn muốn ôn chuyện cùng Hoàng muội, lần này đi sứ Đại Tàn, cậu hoàng muội cũng tới, hoàng muội vẫn ở trong cung, còn chưa có cơ hội gặp thân thích này, hẳn là cũng rất chờ mong.”

Một tiếng hoàng muội, gọi lên muốn bao nhiêu thân thiết có bấy nhiêu thân thiết, sợ Lãnh Hạ không nhớ thân thế của nàng sao.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, trong mắt đều có vài phần lãnh ý, nàng quay đầu lại lạnh lùng nói: “Nếu Tam Hoàng tử muốn ôn chuyện, vậy đến Liệt Vương phủ đi.”

Liệt Vương phủ, khách điện.

Lãnh Hạ nhìn người tự xưng là cậu ở trước mặt này, trào phúng nhíu nhíu mày.

Người này có bảy phần giống nàng, hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua lại giống như hơn năm mươi tuổi, già nua, trên mặt có vài phần lén lút, sợ sệt, thi thoảng lại liếc nhìn Mộ Dung Triết.

Thân sinh mẫu thân của Mộ Dung Lãnh Hạ tên là Hà Tú, chính là một cung nữ Tây Vệ, được Vệ hoàng nhìn trúng thu vào hậu cung, nhưng trong hậu cung thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân, một mỹ nhân không có quyền, không thể lại có thân phận đề tiện, thanh xuân không thể níu giữ, lại sinh một công chúa không có khả năng làm gì, vài năm đã bị Vệ hoàng quăng ra sau đầu.

Nữ nhân không được sủng, địa vị còn không bằng một cung nữ, ... vài năm sau quần bách, liền cắt tay tự vẫn, để lại một nữ nhân cha không yêu, nương không thương, tự sinh tự diệt.

Mà mỹ mạo của Mộ Dung Lãnh Hạ phần lớn được di truyền từ mỹ nhân đáng thương kia, thân thích của nàng đương nhiên không thể coi thường, giống Mộ Dung Lãnh Hạ tới bảy phần.

Một huynh trưởng của cung nữ không quyền không thế, vẫn sống trong phố chợ, nay do Mộ Dung Lãnh Hạ bị đưa đến Đại Tần hòa thân mới gà chó lên trời, được một chức quan nhàn hạ, người có đầu óc đều có thể hiểu được.

Hà Vĩnh Sinh co quắp đứng ở trước mặt Lãnh Hạ, nhìn sắc mặt Mộ Dung Triết âm trầm, đột nhiên ‘phịch’ một tiếng khóc rống lên: “Cháu gái a, cậu không thể nhìn mặt nương người lần cuối, giờ được gặp người thật tốt quá, ta và mẹ người cũng an tâm.”

Diễn xuất than thở khóc lóc này không làm cho vẻ mặt Lãnh Hạ thay đổi nửa phần, nàng bưng chén trà lên uống một ngụm, mới chậm rãi ngẩng đầu, chậm rì rì hỏi: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, Tam Hoàng tử mất công phu lớn như vậy, đến tột cùng là muốn làm sao?”

“Hạ nhi!” Hà Vĩnh Sinh trừng mắt quát to một tiếng, khẩn trương trách mắng: “Sao người có thể nói chuyện với Tam Hoàng tử như vậy? Một nhà chúng ta đều chịu đại ân đại đức của Tam Hoàng tử, người không thể tới Đại Tần liền quên gốc!”

Lãnh Hạ khoe môi gợi lên một độ cong trào phúng, Mộ Dung Lãnh Hạ có một người thân như vậy thật sự là thật đáng buồn.

Mộ Dung Triết sắc mặt âm lệ, lúc này chỉ có ba người, hẳn cũng không thèm bày ra bộ dáng nịnh nọt, lộ nguyên hình châm chọc nói: “Hoàng muội đến Đại Tần quả nhiên khác biệt, nhất gan lúc trước nay đã không còn, không biết có còn nhớ mình họ gì không?”

Hắn bước lên hai bước, gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Hạ ép hỏi: “Mộ Dung? Hay là họ Chiên?”

Lãnh Hạ tiếp tục uống trà, không nói.

Biểu tình này vào trong mắt Mộ Dung Triết là yếu thế, cười lạnh một tiếng, phế vật nhất gan quả nhiên vẫn là phế vật.

Hắn giọng điệu dịu đi vài phần, lời nói thâm thía: “Hoàng muội, người ở Đại Tần được sủng ái, cũng là công chúa Tây Vệ, cái này người phải nhớ rõ, nếu không có Tây Vệ, làm sao có Liệt Vương phi hôm nay.”

Nói xong, liếc mắt về phía Hà Vĩnh Sinh.

Hà Vĩnh Sinh nhận ánh mắt của hắn xong, lập tức hiểu ý, giận dữ nói: “Hạ nhi a, nếu không có Tam Hoàng tử, nhà chúng ta sao được như ngày nay? Làm người cũng không thể quên gốc a!”

Lãnh Hạ cười lạnh, nhìn hai người một xướng một họa.

Tốt lắm, đầu tiên nói tình cảm, rồi tặng ột cái tát ngọt ngào, Mộ Dung Triết này thật là có công phu.

Mộ Dung Triết ngồi lên ghế chậm rì rì nói: “Hoàng huynh lần này đi sứ, mang đến hai mỹ cơ, định đưa cho Liệt vương, người cầm kỳ thư họa không biết gì có người giúp đỡ vẫn tốt hơn” Hắn chờ phản ứng lo lắng của Lãnh Hạ, đợi hồi lâu vẫn thấy nàng sắc mặt thản nhiên, hết sức chuyên chú uống trà, trong lòng thầm mắng một tiếng phế vật, nói nốt: “Nhưng nhìn Liệt sủng ái người như vậy, Hoàng huynh cũng an tâm, hai cái mỹ cơ này liền đưa cho Đại Tần Hoàng đế đi!”

“Nghe nói Đại Tần Hoàng hậu cực kỳ ghen tị.....” Hắn nhú nhú mày, không khách khí phân phó: “Tối buổi tối người nên tiếp lời, cũng đừng có ngốc nghếch, hồ đồ.”

Nói xong phát tay áo đi ra ngoài.

“Hạ nhi, nhớ rõ lời Tam Hoàng tử chưa?” Hà Vĩnh Sinh vội vàng đứng lên, chạy theo Mộ Dung Triết.

Lãnh Hạ nhìn bóng dáng hai người, lạnh lùng nhếch môi, chế giễu.

Mộ Dung Triết này thực sự rất biết tính toán, vừa tạo áp lực với mình lại đưa tặng mỹ cơ cho Hoàng đế, cứ như vậy bên người Chiên Bắc Liệt và Chiên Bắc Diễn đều có người của hắn, đến lúc đó dù Tây Vệ tranh đoạt thế nào đều được Đại Tần hỗ trợ.

Nhưng hắn tính nhầm rồi!

Tối buổi tối.

Gió êm dịu nhẹ, trăng sáng cao cao.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đi tới xe ngựa, không hẹn mà cùng nhú mào.

Ở phía xa có một hàng dài xe ngựa chậm rãi tiến đến, ít nhất cũng có hai mươi xe ngựa.

Xe đi đầu cực kỳ hoa lệ đáng chú ý, mái che xanh biếc, màn lụa đỏ tươi, trên xe tràn đầy hoa tươi và chuông bạc, làm mùi hoa tỏa ra bốn phía, tiếng chuông chói tai kinh thiên động địa.

Không cần nhìn bên trong, chỉ cần nhìn trang trí bên ngoài, cũng biết tuyệt đối là Hoa cô nương không thể nghi ngờ.

Xe ngựa dừng lại trước người Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, một ngón tay thon dài vươn ra, xốc màn che lên, Hoa Thiên xinh đẹp lộ đầu ra dò xét xung quanh.

Hắn kiêu mỹ cười với Chiến Bắc Liệt sau đó hừ lạnh với Lãnh Hạ, vẫy khăn tay nhảy xuống xe ngựa.

Lúc hắn xuống có bốn gã sai vặt theo sát phía sau, yêu mị, khôi ngô, thông minh, tao nhã, bốn gã sai vặt bốn loại hình, đầy đủ mọi thứ.

Chiến Bắc Liệt nhìn các xe ngựa phía sau, còn chưa nói, gã sai vặt thông minh kia đã hiểu ý lên tiếng: “Đây đều là đồ dùng hàng ngày của cô nương chúng ta, mười xe xiêm y, mũ mào, đai lưng, năm xe châu báu trang sức, năm xe đồ ngọc, năm xe đồ dùng hàng ngày, một xe nhạc khí, một xe bột nước”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hiểu rõ gật gật đầu, phi thường trấn định: “Hoa cô nương, mời.”

Hoa Thiên lấy khăn tay che miệng cười run rẩy cả người, lắc mông đi vào trong, khẽ cười nói: “Ta thích nói chuyện với các người như vậy, không giống nhiều người luôn kêu kỳ quái, rất không thú vị.”

Nói xong nhích lại gần Chiến Bắc Liệt, lại nhích gần một chút, một chút, Hoa Thiên âm thầm kích động, mắt thấy sắp dán lại, Chiến Bắc Liệt chậm rãi phun ra hai chữ:

“Thủy Tiên”

Hoa Thiên nhất thời nảy người lên, suýt ngã may mà được gã sai vặt cường tráng giúp đỡ, ổn định thân mình, vỗ vỗ ngực.

Hắn giọng cảm hận hô hào: “Chiến thần này, cũng không phải người phúc hậu gì.”

Vừa vào ngự hoa viên đã cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, không cần nghĩ cũng biết là Mộ Dung Triết, Lãnh Hạ cảm thấy cười lạnh, mí mắt cũng lười nâng ngẩng vào chỗ.

“Nhị tẩu.....” Một thanh âm hốt hoảng vang lên.

Lãnh Hạ quay đầu nhìn lại, mới qua một ngày, Chiến Bắc Liệt đã nhìn không ra bộ dáng thông minh đáng yêu, sắc mặt xám trắng, mắt cũng không có hồn, trái ngược với vẻ ngang ngược thường ngày.

Hắn lui về phía Lãnh Hạ, thở dài uể oải nói: “Tiểu Thái Bản mất tích.”

Lãnh Hạ nhú mào, đương nhiên, cô nương kia nhìn qua vô tâm vô phách, cà lơ phất phơ, kỳ thật nữ nhân tâm tư rất nặng, làm sao chịu nổi biện pháp của Chiến Bắc Liệt.

Nhưng nhìn phương thức hai người ngày thường ở chung, lại nhìn Mộ Dung Triết, Lãnh Hạ nhếch miệng cười, chắc chắn nói: “Trong vòng ba ngày, nhất định trở về!”

Chiến Bắc Liệt lập tức hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi: “Nhị tẩu, sao ngươi biết?”

Lãnh Hạ cười thần bí, không nói.

Đại Tàn Hoàng đế Chiến Bắc Diễm khoan thai vừa đến, kính một ly rượu, cung yến cuối cùng đã bắt đầu.

Quá ba tuần rượu, trong hoa viên không khí coi như hài hòa.

Đột nhiên, một tiếng đàn du dương vang lên, tiếng nhạc uyển chuyển giống như tiếng trời, nhẹ nhàng vang lên trong không khí.

Ngay sau đó, một tiếng hát trong trẻo vang lên, ngân nga miên man, giống như tiếng người yêu thổ thề, làm mỗi người đều ngây dại.

Lãnh Hạ nhìn về phía phát ra âm thanh, trong một tòa lương đình, có hai nữ tử dáng người uyển chuyển.

Lại nhìn Mộ Dung Triết vẻ mặt đặc ý, cảm thấy hiểu rõ.

Sau khi hết nhạc, Mộ Dung Triết vỗ vỗ tay, hai nữ tử che mặt chậm rãi đi ra, con ngươi trong suốt như nước có vài phần xấu hổ nhìn Chiến Bắc Diễn, từng bước từng bước thướt tha đi tới.

Hai người đứng ở trong hoa viên, đồng loạt quỳ lạy, thanh âm như chim hoàng oanh: “Nô tỳ Vân Nghiê, Nguyệt Vũ, tham kiến Hoàng Thượng.”

Lãnh Hạ liếc mắt một cái nhìn Chiến Bắc Diễn, chỉ thấy mắt hồ ly của hắn híp lại, cười bí hiểm.

Nàng lắc đầu, nếu nhìn không ra suy nghĩ này của Mộ Dung Triết, Chiến Bắc Diễn cũng không tính là hồ ly mặt cười ngàn năm.

“Hoàng Thượng!” Mộ Dung Triết đặc ý đứng lên, chấp tay nói: “Hai nữ tử này là hai mỹ cơ, Triết tử mĩ bồi dưỡng, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thi từ ca phú không gì làm không được.”

“Còn có dung mạo” Hắn nói xong liền ngừng lại, đặc ý nhìn thần sắc mọi người.

Hai nữ tử hiểu ý, chậm rãi gỏ xuống lụa mỏng trên mặt.

Lúc hai khăn lụa được gỡ ra, trong Ngự hoa viên vang lên tiếng hít khí, chân chính hai mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành! Không ít người nhướn đầu lên muốn nhìn rõ một chút, trong ánh mắt tràn đầy si mê.

Nhưng thật ra có bốn người, hoàn toàn coi hai nàng là không khí.

Hoa Thiên hai tay vò vò cái khăn, hăm mộ ghen tị chà chà chân, hừ lạnh một tiếng: “Phi, cái gì vậy?”

Chiến Bắc Việt vẫn đắm chìm trong suy nghĩ Tiểu Thái Bản mất tích như cũ, uể oải, cúi đầu vô tình, làm gì có tâm tư đi nhìn mỹ nữ.

Chiến Bắc Liệt hết sức chuyên chú gấp rau cho Lãnh Hạ, mắt cũng không liếc lấy một cái, vui vẻ chịu đựng thi hành Gia quy điều năm vô cùng nhuần nhuyễn, thủ thân như ngọc, không được có hành vi lãng nhãng.

Chiến Bắc Diễn mắt hồ ly chợt lóe, vuốt cằm mỉm cười, trong ánh mắt lóe ra quang mang bốn cột khó lường, lần diễn này người khởi xướng, vậy diễn đi.

Mộ Dung Triết ánh mắt quét qua phản ứng mọi người, thấy mấy nhân vật chủ chốt mí mắt nâng cũng chưa nâng, thăm hặn nhíu nhíu mày kiên trì nói tiếp: “Triết đặc biệt tặng hai mỹ cơ này cho Hoàng Thượng!”

Chiến Bắc Diễn mỉm cười, giống như gió xuân ấm áp, lời nói nhỏ nhẹ hỏi: “Tặng Trẫm thì là người của Trẫm!”

Có cơ hội! Không ngờ dễ dàng như vậy, Mộ Dung Triết vội vàng trả lời: “Đương nhiên đương nhiên!”

Hắn cảm thấy vui mừng, nhưng mà còn chưa kịp vui ra mặt đã nghe Chiến Bắc Diễn nói: “Vậy Trẫm ban cho Liệt vương.”

Mộ Dung Triết co quắp khóe miệng, nhưng lập tức nghĩ tới thân phận Chiến Bắc Liệt, cũng âm thầm an ủi, Liệt vương thì Liệt vương dù sao ban đầu cũng định tặng Liệt vương.

Chiến Bắc Liệt đầu không nâng, mắt không nhìn, mặt mũi ai cũng không cho, giống như quăng rác rưởi phát phát tay ghét bỏ nói: “Không cần!”

Mộ Dung Triết phát hiện tiết mục hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo, nắm chặt hai tay, lén lút liếc mắt ra dấu cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng không nhìn hắn, thản nhiên ăn đồ ăn do Chiến Bắc Liệt gấp, một bộ dạng không liên quan làm cho Mộ Dung Triết huyết khí dâng lên!

Chiến Bắc Diễn hiểu rõ Chiến Bắc Liệt cũng không tức giận, vuốt cằm đánh giá mọi người, đề nghị nói: “Hoa cô nương?”

Hoa Thiên nhảy dựng lên, giống như thấy cái gì thực kinh khủng, vỗ ngực liên tiếp kêu: “Các người đừng có rác rưởi đều đưa cho ta, ta cũng không đồng ý!”

Mộ Dung Triết hoàn toàn đen mặt, tiếp tục nháy mắt ra dấu cho Lãnh Hạ, nhưng đối phương không chút sứt mẻ, coi hắn như không tồn tại.

Chiến Bắc Diễn giống như bất đắc dĩ day day trán, sắc mặt lại cực kỳ khó xử, nhẹ giọng an ủi Mộ Dung Triết: “Tam Hoàng tử đừng vội, Trầm nhất định giúp người tống xuất các nàng đi.”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Triết nhất thời mặt xanh mét, tức giận đến lộn ruột, cái gì gọi là giúp ta tống xuất? Giống như thực sự là hai thứ rác rưởi.

Hai mi cơ kia xấu hổ và giận dữ nước mắt đều sắp chảy xuống rồi, mặt đỏ hết lên.

Chiến Bắc Diễn dừng mắt ở Chiến Bắc Việt đang cúi đầu rầu rĩ không vui hỏi: “Việt vương?”

Chiến Bắc Việt đang muốn từ chối, thì Lãnh Hạ ở bên cạnh nhỏ giọng phân phó: “Nhận lấy.”

65. Q.1 - Chương 65

Edit: Kiri

Nhận lấy?

Chiến Bắc Việt nhất thời giãy nảy, nói đùa sao, Tiểu Thái Bản còn đang giận ta, nếu nhận lấy, chẳng phải để nàng giết ta sao?

Không được, hắn đang định mở miệng nói.....

Lãnh Hạ hừ lạnh một tiếng, không nói, chỉ dùng ánh mắt liếc hắn, ý tứ rất rõ ràng, nhận lấy, ta mà hại người sao?

Chiến Bắc Việt buồn bực lắc đầu quày quẩy, không được, kiên quyết không được, hắn vừa định nói

Chiến Bắc Việt ở bên cạnh đã gật gật đầu, kiên quyết thi hành mọi đề nghị của tức phụ, trầm giọng nói: “Như vậy đi, Bắc Việt đem hai nữ nhân này mang về phủ.”

Chiến Bắc Việt trừng mắt, Nhị ca a, người không thể có tức phụ quên đệ đệ a! Không được, dù có bị Nhị ca đánh thành đầu heo, cũng không được! Hắn đang định nói

Hoa Thiên nhẹ nhàng thở phào, yêu kiều vỗ vỗ ngực, đồng ý nói: “Chủ ý này rất tốt, ta cũng không cần các nàng, Việt vương mang về đi.”

Chiến Bắc Việt trừng mắt, Hoa tỷ tỷ, sao người cũng nói theo họ a, không được! Hắn đang định nói

Chiến Bắc Diễn ngồi trên long ỷ vuốt cằm, quyết định: “Tốt lắm, Bắc Việt mang các nàng đi đi, truyền khẩu dụ của Trầm, Vân Nghê, Nguyệt Vũ, tài mạo song toàn, ban cho Việt vương.”

Thánh chỉ đã hạ, Chiến Bắc Việt khóc không ra nước mắt, đại ra nhìn một loạt người quyết định thay hắn, các người, các người, ... có thể hỏi ý kiến ta không?

Mọi người sắc mặt thản nhiên, may mắn này cũng không có, trong nháy mắt đã khôi phục cái không khí hài hòa trước đó, kính rượu kính rượu, ăn ăn uống uống, về phần Chiến Bắc Việt? Không nhìn.

Một lát sau, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, ... Chiến Bắc Việt một quyền nện xuống bàn, lấy một quyền thể hiện ý chí khảng khái, hy sinh, lâm liệt chịu chết, tráng sĩ một đi không trở lại, cao giọng quát: “Chết thì chết đi!”

Nhất thời, hai nữ nhân vốn đang nhỏ giọng nức nở, lại nước mắt giàn dụa, rất tổn thương tự tôn!

Mộ Dung Triết khuôn mặt đang đen chột thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng người này không như ý, nhưng tốt xấu gì cũng đã tống xuất đi vừa nghĩ xong, hắc quả thực hận không thể tát mình một cái, âm thầm phỉ nhổ, cái gì gọi là tống xuất đi!

Cùng với Mộ Dung Triết ăn không thấy mùi, Hoa Thiên hậm mộ, ghen tị, hận, Chiến Bắc Diễn thanh thoi xem kịch vui, Chiến Bắc Liệt phục vụ, Lãnh Hạ tự nhiên hưởng thụ phục vụ, Chiến Bắc Việt khóc không ra nước mắt, hai nữ nhân xấu hổ và giận dữ.

Cung yến rốt cục đã xong.

Chiến Bắc Liệt ân cần ôm vai Lãnh Hạ hỏi han ân cần, đi ra ngoài cung.

Chiến Bắc Việt đầu đi theo sau hai người, hai mỹ nhân kia chạy theo phía sau hắc, thi thoảng khẽ liếc trộm.

Chiến Bắc Việt đảo mắt qua, mỹ nhân tức thì cắn môi cúi đầu, bộ dáng xấu hổ, làm cho hắc dừng tóc gáy, không khỏi âm thầm khinh thường ở trong lòng, Tiểu Thái Bản sẽ không bày ra một bộ dáng ghê tởm, buồn nôn như vậy.

Nàng một cước đá tới đá lui, rất có sức quyến rũ!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vừa ngồi vào xe, màn xe đã bị xốc lên, Chiến Bắc Việt thò đầu vào, cười cười lấy lòng: “Nhị ca, đêm nay ta đến phủ người ngủ.”

Biết là hắc trốn hai nữ nhân kia, Chiến Bắc Liệt cũng không tính toán, dù sao Liệt Vương phủ cũng có nhiều khách phòng.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt hung tợn liếc hắc một cái, con thỏ nhỏ thằng nhãi con ở đây, không thể có cơ hội ở cùng một chỗ với mẫu sư tử, đập một cước, ý tứ thật rõ ràng: đi ở bên ngoài đi.

Chỉ cần cho ta về với người, đừng nói đi bên ngoài, đi dưới vó ngựa cũng không sao! Chiến Bắc Việt nuốt nuốt nước miếng, sau khi hoài niệm Tiểu Thái Bản từ một cước kia xong, nhanh chóng chạy ra ngoài với Chung Thương.

Non nửa canh giờ sau, xe ngựa rốt cục trở về Liệt Vương phủ.

Đột nhiên, xe ngựa rung chuyển.

Một bóng dáng màu đen bay ra khỏi xe, nằm rạp trên mặt đất.

Đại Tàn Chiến thần lập tức đứng dậy, trấn định vạn phần: “Trong xe ngựa hơi khó chịu.”

Chiến Bắc Việt và Chung Thương khòe miệng co quắp, nhìn Đại Tàn Chiến thần ở phía trước thần nhiên xoay người, đi vào trong Vương phủ, và trên móng có một dấu chân rõ ràng,..... Màn xe xốc lên, Lãnh Hạ đầu tóc hơi rối, thần nhiên cười với hai người, cười khiến da đầu cả hai run lên, ngẩng đầu nhìn trời, chúng ta cái gì cũng không biết, thật sự không cần diệt khẩu.

Nửa đêm, Lãnh Hạ bị một thanh âm bén nhọn đánh thức, liền đứng dậy xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này đang đêm, ánh trăng không sáng, màu đen gần như bao phủ khắp nơi, gió nhẹ khẽ thổi qua làm lay động từng phiến lá.

Ở giữa sân, Niên Tiểu Dao đang ngồi chồm hổm mài dao, tiếng vang kia chính là do nàng gây ra, nàng ngẩng đầu lên, dao thái trong tay sáng bóng trông rất dữ tợn.

Lãnh Hạ nhíu mày, thông thả hỏi: “Trở lại là tốt rồi, đang làm gì vậy?”

Niên Tiểu Dao mắt lộ ra hung quang, nhếch miệng cười, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía khách phòng, lầm bầm đi ra khỏi Thanh Hoan Uyển: “Tiếng dao xoèn xoẹt”

Lãnh Hạ bĩu môi theo sau, trò hay này cũng không thể không xem.

Thời điểm tới khách phòng, Niên Tiểu Dao đã một cước đá văng cửa phòng Chiến Bắc Việt, giơ dao phay vọt vào phòng, khí thế kia dường như nói là chém người, nói giết người nàng cũng tin.

Lãnh Hạ đang định theo vào, sau vài giây, lộ ra một biểu tình trở mắt hiếm thấy.

Chiến Bắc Việt mặc áo ngủ một tay cầm con dao, một tay xách Niên Tiểu Dao ra ngoài, vút con dao đi, ‘phập’ một tiếng cắm thẳng vào một gốc cây ở phía xa xa.

Chiến Bắc Việt sắc mặt nghiêm túc, hung ác trừng mắt nhìn Niên Tiểu Dao, trong mắt lộ ra hàn quang, tức giận khiển trách: “Nếu bốn vương không nhường người, người đã sớm bị bốn vương trừng trị.”

Niên Tiểu Dao giương nanh múa vuốt cao giọng kêu gào: “Rùa con, người con mẹ nó thả ta xuống.”

Chiến Bắc Việt ném Tiểu Thái Bản xuống đất, lấy một biểu tình âm lãnh Lãnh Hạ chưa bao giờ gặp qua nhìn nàng, quanh thân khí thế lãnh liệt, chỉ vào Niên Tiểu Dao trầm giọng quát: “Chơi trò mất tích? Lớn như vậy còn chơi trò mất tích? Bốn vương hôm nay phải chinh đốn người, không biết tốt xấu!”

Niên Tiểu Dao ngồi dưới đất chỉ ngậy ngốc nhìn hấn, bị vẻ mặt này làm cho kinh ngạc, tiểu bá vương này cho tới nay đều là bị nàng khi dễ, hôm nay cư nhiên nam nhân như vậy, nàng nhất thời không phản ứng kịp, hai mắt đảo quanh, vì chuyện mình mất tích mà bắt đầu chột dạ... Chiến Bắc Việt càng nói càng hăng, càng nói càng dũng cảm, bốn vương cuối cùng cũng có ngày vùng dậy!

Hấn trừng mắt trừng mắt, bàn tay có khí khái nam tử nắm chặt lại, đe dọa: “Bốn vương hôm nay nói cho người, người gả cũng phải gả, không lấy chồng cũng phải gả, đời này trốn không thoát lòng bàn tay bốn vương!”

Không đề cập tới chuyện lập gia đình thì tốt nhưng vừa nói đến lập gia đình, Niên Tiểu Dao liền nhảy dựng lên, huyết khí dâng lên, mày liễu giương cao, quát to: “Con mẹ nó, trước hết người giải quyết hai nữ nhân trong vương phủ cho ta!”

Chiến Bắc Việt run người lên, thân thể đang đứng thẳng bị nàng rống ột hồi chột mềm xuống, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, nhìn Niên Tiểu Dao

Niên Tiểu Dao chưa hết giận, một cước đá qua, gào to: “Con thỏ nhỏ thẳng nhai con, ăn gan hùm mật gấu, dám chỉ bào ta.”

Kế tiếp, chính là cảnh tượng Lãnh Hạ rất quen thuộc, Chiến Bắc Việt ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, bị Niên Tiểu Dao hành hung!

Thi thoảng còn có thể nghe thấy tiểu bá vương gào khóc, kêu đau, Niên Tiểu Dao tiếng mắng, tiếng hô gào

Cùng lúc đó, Tây Vệ dịch quán.

Trong bóng tối, có vài bóng đen lao nhanh từ bên ngoài vào, vô thanh vô tức nhảy vào trong viện.

Lúc đáp đất, lập tức phân ra, mỗi người một ngã, động tác mau lẹ, giống như là quỷ mị.

Trong đó một bóng đen lặng yên không một tiếng động sờ soạng một cửa phòng, dưới ánh đèn có một nam nhân đang nằm viết gì đó, bóng đen nhẹ nhàng đi vào, nam nhân cả kinh ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn, khó tin kêu lên: “Là người!”

Rầm!

Nam nhân bị một búa đập vào đầu, ngất xỉu.

Bóng đen thô lỗ khiêng hấn lên, nhanh nhẹn bay vút về phương hướng vừa tới.

Không có một bóng người trong phòng, trên án còn một tờ giấy, dưới ánh đèn mờ ảo có thể nhìn được ba chữ to, lằng lằng nằm trên đó: Tra, An Bình!

Sau thời gian một nén nhang, mấy người gặp lại tại địa điểm đã hẹn trước, ánh mắt âm lệ nhìn nam nhân đang ngất xỉu kia, điểm nhẹ mũi chân, lao ra khỏi dịch quán.

Cả dịch quán im ắng không một tiếng động, không ai phát hiện vài tên khách không mời mà đến này đã đi rồi.

Mà trong dịch quán, trên mặt đất, mấy thị vệ gác đêm, không ai không có một vết máu ở yết hầu, một kích mất mạng.

Sáng sớm hôm sau.

Lãnh Hạ ra khỏi Thanh Hoan Uyển, liền thấy Chiến Bắc Liệt đã đứng ở cửa.

Nàng còn chưa nói gì, đã đã chạy tới, khoe mắt có vài phần ý cười: “Ta đi cùng người.”

Lãnh Hạ mỉm cười, cũng không cự tuyệt, kẻ Chiến Bắc Liệt vui tươi hơn hờ chạy bên cạnh mình, hai bóng dáng một cao ngất cao ngạo, một yếu kiêu nhỏ nhắn, tạo thành hai cái bóng thật dài trên mặt đất, cực kỳ hài hòa.

Đột nhiên, hai người đang chạy bộ không hẹn mà cùng dừng lại, quay đầu nhìn lại.

“Gia!” Chung Thương sắc mặt nghiêm túc bay vút đến, bẩm báo: “Tây Vệ Tam Hoàng tử đêm qua mất tích.” Hắn nói tới đây dừng lại một chút, ánh mắt lặng lẽ nhìn trộm Lãnh Hạ, mới tiếp tục nói: “Trong dịch quán, thị vệ tuần tra đều bị một đao cắt đứt yết hầu, thủ đoạn lưu loát, tại hiện trường không có một chút dấu vết.”

Chỉ cần những người hiểu rõ Lãnh Hạ đều biết, thủ đoạn một kích mất mạng ngoan lệ bậc này, ngoại trừ nàng thì không có ai khác, mà Tam Hoàng tử lại có quan hệ vô cùng rối rắm với nàng, thời điểm máu chốt như thế này, không thể không nghĩ tới nàng.

Lãnh Hạ khẽ hạ mí mắt, thần sắc khó lường.

Lát sau nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tây, lạnh lẽo nói với Chiến Bắc Liệt: “Trước bữa sáng, ta sẽ mang hắn về.”

Ngọc thủ gờ lên, Phong Trì đang đi bộ lập tức chạy tới, Lãnh Hạ vung tay lên, nhún người nhảy lên lưng Phong Trì, lao nhanh ra ngoài Vương phủ.

Chung Thương thông thả hỏi: “Gia, có cần phái người đi tìm không?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, nhìn bóng dáng Lãnh Hạ trầm giọng nói: “Không cần, Vương phi sẽ xử lý.”

Lãnh Hạ cười Phong Trì chạy tới biệt viện Vương phủ.

Lúc này trong viện thật im ắng, nhìn qua thì không thấy có bất cứ dấu vết nào cho thấy có người tới đây, nhưng nàng là ai, đánh giá khắp nơi một lượt, phượng mâu rét lạnh, đi về phía hậu viện.

Đứng trước cửa một phòng, ngọc thủ nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cửa phòng bị mở ra, những người ở bên trong nhất thời kinh ngạc, đồng loạt rút binh khí, như gặp phải địch nhân.

Lãnh Hạ sắc mặt lãnh liệt, ánh mắt sắc bén, nhìn năm người đứng trong phòng và Mộ Dung Triết bị trói gô trên mặt đất, hơi thở yếu ớt, lạnh lùng cười.

Năm người thần sắc sợ hãi, chột dạ cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của nàng, nhất là Tề Thịnh, sắc mặt đã đỏ lên.

Mộ Dung Triết nhìn thấy nàng, trong nháy mắt hiện lên vô số biểu tình, kinh hãi, mờ mịt, hoài nghi, hiểu, phần hận, miệng hắn không thể nói, chỉ có thể ấp úng kêu, thanh âm không khác gì tiếng giết heo.

Lãnh Hạ không nói hai lời, đá cho hắn một cước, cho hôn mê, rồi ngồi xuống một chiếc ghế, lạnh như băng nói: “Nói!”

Giữa mùa hè nóng nực nhưng nhiệt độ trong phòng lại thấp vô cùng, Lãnh Hạ nhìn năm người khiến họ thấp thỏm lo âu.

Bọn họ sắc mặt khấn trương, chần chờ, Lãnh Hạ cũng không thúc giục, mỉm cười lẳng lặng chờ, nhưng trong mắt lại lạnh lùng, băng lãnh.

Thật lâu sau, Tề Thịnh bước lên giải thích: “Cô nương, trên đường ta nghe nói sứ giả Tây Vệ là Tam Hoàng tử, nhất thời nhẹn không được trộm chạy về, muốn thay thay điện hạ báo thù.”

“Người?” Lãnh Hạ cười nhạo một tiếng, đảo qua bốn người còn lại: “Các người làm? Giết thị vệ dịch quán, bắt Tam Hoàng tử?”

Ánh mắt lại đảo một lượt rồi chuyển đến Mộ Dung Triết đã ngắt đi, vẻ mặt lạnh băng: “Hắn bị thương như vậy cũng là do các người?”

Tề Thịnh khấn trương, không khỏi thanh minh: “Là ta xúi bọn họ quay lại, cô nương, đều là chủ ý của ta.”

Một thanh nên cực kỳ gầy vọt vàng bước lên, chỉ vào chính mình: “Cô nương, không phải Tề Thịnh xúi bầy chúng ta, chúng ta cũng muốn báo thù cho điện hạ!”

“Cô nương, chúng ta đều có phần, cô nương muốn phạt, phải phạt tất cả chúng ta.” Một hán tử cao lớn thô kệch cũng quát lên.

Lãnh Hạ nhìn về phía hai người, gật gật đầu, gọi tên bọn họ: “Sáu Hầu, Chung Đại Khuê.”

Hai người vui vẻ ra mặt, Thí Thiên có bốn trăm linh hai người, không ngờ cô nương biết tên hắn, đang định nói, thì Lãnh Hạ gơ tay cản hắn lại.

“Huynh đệ tình thâm, tốt, thực tốt” Nàng lạnh lùng nói, chằm chọc nhìn bọn họ, thanh âm lạnh như băng: “Các người đặt ta ở đâu?”

Tề Thịnh trên mặt có ba phần áy náy, nhưng cũng kiên trì, cổ cãi: “Cô nương, người đã đáp ứng sẽ trả thù cho Thái tử.”

“Phải, ta đã đáp ứng nhưng không phải hiện tại!” Lãnh Hạ lạnh lùng: “Bây giờ, hắn không thể chết!” Nàng thở dài, day day huyết Thái Dương, thanh âm có vài phần bất đắc dĩ, đứng lên giải thích: “Hiện giờ trong ngũ quốc, Bắc Yên, Đông Sở lòng lang dạ sói, Ngũ quốc đại diện này chính là ngòi nổ, chiến sự hết sức căng thẳng, nếu kết thù với Tây Vệ đang là đồng minh, Đại Tần rất có thể sẽ gặp phải tình trạng ba mặt giáp công, còn Nam Hàn? Không đến chen một chân sao?”

Tề Thịnh không phục lắm bầm một câu: “Đó là chuyện của Đại Tần, liên quan gì đến chúng ta?”

Nhìn về bốn người phía sau hắn, tuy không nói gì nhưng cũng tỏ vẻ đồng ý, Lãnh Hạ không khỏi cười nhạo một tiếng.

Nàng khoanh tay đứng đó, mày liễu giương cao, lớn tiếng quát: “Hôm nay ta phải nói đạo lý với mấy kẻ không có đầu óc như các người.”

Lãnh Hạ đi đến trước người Tề Thịnh, thanh âm lạnh như băng mà sắc bén: “Liên quan gì đến người? Các người còn cho rằng mình là người Tây Vệ sao? Từ lúc bị phái đi hòa thân, các người liền giống ta sinh tử cùng Đại Tần, hiện tại các người được Đại Tần che chở! Các người không thể muốn làm gì thì làm? Phải hiểu được lấy đại cục làm trọng!”

Vung tay lên ngăn cản Tề Thịnh cãi lại, Lãnh Hạ cười giễu cợt một tiếng: “Ta biết người muốn nói gì, cho dù Đại Tần diệt vong các người cũng không có việc gì sao? Tề Thịnh, tổ chim đồ thì liệu trứng có còn không?”

Năm người cúi đầu, có chút hiểu ra.

Hồi lâu sau, Tề Thịnh nhìn Mộ Dung Triết đang ngắt cỏ trên mặt đất, lo lắng quát: “Vậy chẳng lẽ chúng ta trở mặt nhìn hung thủ sát hại điện hạ tiêu dao đắc ý sao? Hắn ở ngay trước mặt chúng ta mà lại không thể giết ư? Chúng ta chờ không được?”

Bốn người phía sau cũng phần hận trừng mắt nhìn Mộ Dung Triết, cao giọng nói: “Chúng ta chờ không được!”

Lãnh Hạ lắc lắc đầu: “Các người hiện tại đi theo ta, ta là Đại Tần Liệt Vương phi, ở Đại Tần cố ý muốn giết hắn, các người đặt ta ở đâu?”

Nàng xoay người, nhìn xuống Mộ Dung Triết, lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, ta sẽ giết hắn thì nhất định sẽ, Lãnh Hạ ta cho tới bây giờ nói một không nói hai! Nhưng với tình hình hiện tại, Mộ Dung Triết không thể chết, lần này năm người các người ẩn vào dịch quán thì sau này sẽ không thể ẩn vào phủ Tây Vệ hoàng tử, các người không thể dấn lòng mà cãi lệnh của ta sao?”

Năm người cảm thấy áy náy, lúng ta lúng túng không nói nên lời.

Lãnh Hạ không nói gì, nhìn về phía Mộ Dung Triết mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, lúc này sắc mặt hắc trắng bệch, mồm đầy máu tươi, hơi thở yếu ớt, nếu đến chậm chút nữa, chỉ sợ mạng cũng không giữ nổi.

Nàng túm lấy Mộ Dung Triết, đi ra phía ngoài, thanh âm thất vọng vang lên: “Tề Thịnh, lúc trước ta xem trọng ngươi vì sự trung tâm của bởi vì ngươi, sự nghĩa khí của ngươi.....”

Lãnh Hạ hơi dừng bước, trong mắt lệ khí xoay vần, chầm chọc cười cười: “Nhưng hiện tại, ta hối hận, dùng thủ đoạn ta dạy, làm chuyện khiến ta khó xử! Tề Thịnh, hay ột chữ trung tâm!”

Nói xong, kéo Mộ Dung Triết đi về phía Phong Trì, không ngoảnh đầu lại dù chỉ một lần.

Tề Thịnh nhất thời luống cuống, nhìn bóng dáng Lãnh Hạ ở phía trước vội vàng hô: “Cô nương, lần này là chúng ta xúc động, cho ... chúng ta một cơ hội nữa.”

“Lần ở trên võ trường, các người xin ta cho các người một cơ hội nữa, ta cho, là người không nắm lấy.” Thanh âm lãnh khốc như băng, nàng quăng Mộ Dung Triết lên lưng ngựa, nhảy lên lưng Phong Trì, thúc ngựa chạy như bay.

Trở lại Liệt Vương phủ, Lãnh Hạ xách Mộ Dung Triết đang hấp hối, cũng không giải thích gì.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt nghiêm nghị, cho dù sao nàng tìm được Mộ Dung Triết, hay sao hẳn lại biến thành cái dạng này, cái gì hẳn cũng không hỏi, gật gật đầu phân phó Chung Thương: “Ngự y.”

Từ lúc nàng rời đi, ngự y trong cung đã bị triệu đến, đợi lệnh.

Chung Thương đỡ lấy Mộ Dung Triết đang hôn mê bất tỉnh, đưa tới một đám ngự y, tiến vào khách phòng để chẩn đoán bệnh, Lãnh Hạ thở dài, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt từ đầu đến cuối không có nghi ngờ một chút nào hỏi: “Người không hỏi ta sao?”

Hai con người đen như mực dừng ở hai gò má lộ rõ vẻ mệt mỏi của nàng, nhướn ày, ôm chầm nàng vào trong ngực, thấy nàng không phản kháng, Chiến Bắc Liệt không tự giác cong cong khóe môi, tiếng nói trầm thấp: “Trăm phần trăm tín nhiệm, ta làm được.”

Khóe môi gợi lên một độ cong tà mị, chợt nghe thanh âm Chiến Bắc Liệt mang theo ý cười vang lên: “Gia quy điều hai, Khi Vương phi phạm sai lầm phải tự nhận lỗi, tự trách, tự nhận trách nhiệm về mình, chịu oan, không được có ý nghĩ không muốn.”

Lãnh Hạ lắc đầu bật cười, người này, từ khi nào thì luyện đến thuần thục cái này.

Chiến Bắc Liệt gắt gao ôm nàng, hưởng thụ sự nhu thuận khó gặp của mẫu sư tử.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt ôm.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Lãnh Hạ đẩy ra, Chiến Bắc Liệt không nhúc nhích tí nào, không nhìn, tiếp tục ôm.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Lãnh Hạ lại đẩy, Chiến Bắc Liệt không phản ứng, Lãnh Hạ tiếp tục đẩy, Chiến Bắc Liệt vẫn không phản ứng.

Thời gian một nén nhang trôi qua

Lãnh Hạ cực kỳ xem thường, khế híp mắt, chém ra một quyền, đánh thẳng vào giữa lưng Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt bị đau, kêu lên một tiếng đau đớn, đành phải buông tay ra, âm thầm lý sự, mẫu sư tử này, xuống tay thực độc ác.

Lãnh Hạ tao nhã nhún vai, đi về phía khách phòng, thời điểm xoay người khóe môi hơi cong, đôi mắt mỉm cười.

Chiến Bắc Liệt nhìn giai nhân phía trước, hoài niệm giờ khác vừa rồi, trong nháy mắt quăng cái đau đớn ở phía sau ra sau đầu, chếp chếp miệng, tốt xấu gì lần này cũng được bốn nén nhang.

Trong phòng, một đám ngự y tóc hoa râm thay phiên bắt mạch cho Mộ Dung Triết, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ròng, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lãnh Hạ mày liễu chột nhứ, Mộ Dung Triết không thể hết, Chiến Bắc Liệt đi ngay phía sau cũng một bộ dạng nghiêm trọng.

Ngay tại lúc này, thanh âm lo lắng của Chu Phúc truyền vào: “Mộ công tử, chúng ta nhanh lên được không?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngoài cửa có một bóng dáng màu xanh chậm rãi, tiêu sái tiến vào, phía sau lưng có một hòm thuốc, thần sắc cứng nhắc, chính là Mộ Nhị.

Chu Phúc ở bên cạnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, người còn là thần y sao, nhìn bộ dáng người, chờ người đi tới thì người bệnh cũng tắt thở rồi!

Hai người cũng không quan tâm sao hẳn lại quay về, lại đúng thời điểm như vậy, Chiến Bắc Liệt phát phát tay với ngự y phân phó: “Đều đi ra ngoài đi.”

Đợi cho các ngự y như được đại xá rời khỏi phòng, Mộ Nhị cũng thông thả tới gần, vươn ngón tay thon dài đặt lên trên cổ tay Mộ Dung Triết, bắt đầu bắt mạch.

Lát sau, hẳn gỡ cái hòm thuốc xuống, lấy ra một bình sứ đưa cho Lãnh Hạ, thanh âm bằng phẳng nói: “Một.”

Sau đó chậm rãi xoay người, đi đến phía bàn, cầm bút kê đơn thuốc.

Lãnh Hạ lấy ra một viên thuốc từ bình sứ, không chút ôn nhu nào nhét vào miệng Mộ Dung Triết, liền phát hiện một ánh mắt đầy vị chua nhìn mình, ngẩng đầu nhìn lại, Đại Tồn Chiến thần một đôi ưng mâu nộ khí tận trời, sắc mặt đen kịt.

Lãnh Hạ ngơ ngác trừng mắt nhìn, lập tức đem ánh mắt chuyển hướng Mộ Nhị, hiểu rõ liền bật cười, người này

Mộ Nhị gác bút xuống mặt bàn hoàn toàn không biết sự xuất hiện của mình khiến Đại Tồn Chiến thần cảm giác nguy cơ tăng đột biến, ngơ ngác nhìn Lãnh Hạ đang cười một cách khó hiểu.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Chiến Bắc Liệt đã hắt xì hắt xì mấy cái, kẻ lỗ mãng này!

Đúng lúc này, Mộ Dung Triết chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ba người trước mặt, vài tia mê man hiện lên, sau đó đột nhiên cả kinh.

Chiến Bắc Liệt tròn mắt nói dối, không chút nào hổ thẹn: “Tam Hoàng tử không việc gì là tốt rồi, cũng không uống công Lãnh Hạ cứu người ra.”

Mộ Dung Triết nắm chặt hai đấm, cười lạnh một tiếng, thanh âm suy yếu trả lời: “Đa tạ hoàng muội.”

Chỉ bằng Lãnh Hạ đơn thương độc mã vào Vương phủ biệt viện, còn có vẻ mặt của năm người kia, Mộ Dung Triết chỉ biết việc này nhất định có liên quan tới nàng, nếu không một nữ tử trời gà không chặt như nàng sao có thể mang hẳn đi, rõ ràng là nàng có liên quan. Nhưng Tây Vệ vừa mới trải qua chiến sự, bị tổn thất nghiêm trọng, kết thù kết oán cùng Đại Tồn đúng là không khôn ngoan, chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng, nơi này làm gì có ai là kẻ ngốc, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cũng không trông chờ hẳn sẽ tin tưởng, đương nhiên cũng hiểu được, hẳn không tin cũng phải tin.

Ba người đối mặt tươi cười, Mộ Dung Triết cười miễn cưỡng, mặt so với khóc còn khó coi hơn, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì ung dung thông thả, làm cho hẳn giận sôi lên.

Mộ Nhị ở bên cạnh không hiểu sự đời nhưng cảm giác lại rất nhạy bén, ánh mắt đảo qua mấy người một chút, trong mắt viết một chữ rất khinh thường: Giả.

Chiến Bắc Liệt nhìn Mộ Dung Triết sắc mặt tái nhợt, trầm giọng nói: “Tam Hoàng tử cứ tỉnh dưỡng cho tốt trong vương phủ, không cần khách khí.”

Mộ Dung Triết phải ngậm bồ hòn làm ngọt, trên mặt xấu hổ mà phần hận, khách khí! Ai khách khí với người?

Nếu hẩn tỉnh thì cũng không cần lo gì nữa, Chiến Bắc Liệt vươn tay ôm eo Lãnh Hạ thông thả rời đi.

Ở phía sau Mộ Nhị hơi hơi nghiêng đầu, tự hỏi những thứ rối rắm giữa những người này, lát sau hung hăng nhú nhú mày, nghĩ không ra, đi theo đi.

Ba người đi tới cửa , Chu Phúc đã vội bấm báo: “Vương phi , bên ngoài có năm người, quỳ gối trước đại môn Vương phủ , đuổi cũng không đi .”

Lãnh Hạ sắc mặt không đổi, lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng, thản nhiên nói: “Không cần phải quan tâm tới bọn họ.”

Trong phòng, Mộ Dung Triết nghe thanh âm nói chuyện bên ngoài, gắt gao nắm chặt hai tay, nổi đầy gân xanh, sắc mặt âm lệ dữ tợn, thù này, bốn hoàng tử sớm muộn gì cũng phải báo!

66. Q.1 - Chương 66

Edit: Kiri

Thanh hoa măng xà này chính là Tiểu Thanh.

Chiến Bắc Liệt nhìn một đám bồ câu trên mặt đất bị dọa đến một cử động nhỏ cũng không dám động, lại nhìn Tiểu Thanh hai mắt tỏa ánh sáng, trong lòng một trận thỏa mãn, mặc kệ là thanh hoa măng xà hay tám con bồ câu, đều là bốn vương tặng!

Chiến Bắc Liệt nhất thời sảng khoái, bước đến trước người Lãnh Hạ hỏi: “Cần ra ngoài sao?”

Lãnh Hạ nhắc mí mắt lên nhìn hẩn, hôm nay Chiến Bắc Liệt một thân cẩm bào màu đen, bên hông đeo thêm một tà áo đồng màu, vừa quý phái lại có vài phần nho nhã tiêu sái, ánh mắt híp lại chứa ý cười nhìn nàng.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, vươn ngọc thủ ra, Tiểu Thanh nhất thời chậm rãi bò lên cánh tay nàng, chỉ là đôi mắt kia từ đầu đến cuối đều lưu luyến không rời nhìn mấy con bồ câu.

Chiến Bắc Liệt nhìn Tiểu Thanh lướt qua cổ tay, cánh tay, đầu vai, cổ Lãnh Hạ, trong lòng ghen tỵ tăng dần, nhưng trên mặt cũng không để lộ mấy may, hẩn kiên quyết không thừa nhận mình lại đi ăn dấm chua với một con rắn.

Sau khi Lãnh Hạ thả Tiểu Thanh vào lồng sắt, Chiến Bắc Liệt ngồi xổm trên mặt đất ngắm nhìn tám bồ câu bị Tiểu Thanh làm cho sợ tới mức lông đều dựng đứng cả lên.

Vung tay lên một cái, phẩy sạch tám con bồ câu, đứng lên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lãnh Hạ, đắc ý đi ra ngoài.

Hai người ra đến cửa Vương phủ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy năm người thẳng lưng quỳ gối, lúc này mặt trời chói chang, năm người lại quỳ một ngày một đêm, dưới chân có dấu vết rõ ràng, đó là do mồ hôi thấm xuống đất rồi bị ánh mặt trời thiêu đốt, năm người vẻ mặt nghiêm trang, vẫn thẳng tắp quỳ ở đó.

Nhìn thấy Lãnh Hạ, trong mắt không hèn mà cùng xẹt qua tia kinh hãi, Tề Thịnh gọi to một tiếng: “Cô nương!”

Lãnh Hạ dời mắt khỏi năm người, tựa như không nghe thấy, trực tiếp đi qua.

Tia kinh hãi trong mắt Tề Thịnh lập tức biến mất trở thành ý chí chiến đấu, chỉ cần kiên trì cô nương nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta.

Trên đường cái thành Trường An.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt một trước một sau, bước chậm ở trên phố xá phồn hoa náo nhiệt, kiếp trước Lãnh Hạ chưa bao giờ thoải mái như thế, như nữ tử bình thường đi dạo phố, sau khi tới thế giới này thì là lần đầu tiên, không có mục đích, đi dạo phố chỉ là đi dạo phố.

Không tự chủ được, tầm mắt của nàng đảo qua từng quầy hàng ở hai bên đường, trầm cài tóc, vải dệt, lụa hoa, đồ chơi làm bằng đường, nhất thời cái gì cũng thấy mới mẻ.

Ở phía sau, Chiến Bắc Liệt như hộ hoa sứ giả, một đôi ưng màu sáng choang quét trên đường, chỉ cần có người liếc nhìn Lãnh Hạ nhiều hơn một lần, ngay lập tức Đại Tần Chiến thần liền đen mặt, trừng mắt!

Chiến Bắc Liệt bước chân chậm một chút, phát hiện Lãnh Hạ có hứng thú nhìn một loạt ngọc trầm, Đại Tần Chiến thần lập tức vung tay, người bán hàng kia lập tức chạy lại.

Thanh toán bạc, rồi cắt một đồng trầm vào trong túi, rồi lại như không có việc gì chạy lên tiếp.

Sau khoảng một khắc, trên người Đại Tần Chiến thần đã căng phồng do cất đầy các loại quà tặng, chỉ cần Lãnh Hạ đảo mắt qua một thứ gì đó, ngay lập tức Chiến Bắc Liệt nhất định vung tay lên, mua!

Đến lúc hần không mang nổi nữa, tác dụng của áo vệ cũng được bộc lộ, Mục Thiên Mục Dương bị Chiến Bắc Liệt quăng ột ánh mắt, phải hiện thân, nhắm mắt theo đuôi hần.

Chiến Bắc Liệt luôn luôn quan sát đến tầm mắt Lãnh Hạ, chỉ cần Lãnh Hạ nhìn qua, lập tức chỉ huy hai huynh đệ hành động, một ánh mắt, một mệnh lệnh.

“Mứt quả a! Mứt quả vừa chua lại ngọt a!” Xa xa truyền đến một thanh âm rao hàng.

Mục Dương len lén truyền âm nói với Chiến Bắc Liệt: “Gia, mứt quả, các cô nương đều thích ăn!”

Chiến Bắc Liệt bán tín bán nghi liếc mắt nhìn qua mấy xâu mứt quả bẩn bẩn kia, Lãnh Hạ là cô nương bình thường sao?

Lãnh Hạ đi đi, không khỏi cảm thấy kỳ quái, người này không phải nói đi dạo phố sao, chạy ở phía sau làm gì vậy?

Ngoảnh đầu lại nhìn nhất thời ngẩn người.

Chiến Bắc Liệt ở phía sau so với lúc xuất môn béo hơn hần một vòng, mà hai người đứng phía sau hần, chỉ nhìn một cách đơn thuần thân hình thì hình như là Mục Thiên và Mục Dương, tuyệt đối không nhìn thấy mặt bọn họ, trong tay ôm đủ thứ gì đó ước chừng còn cao hơn người họ vài phần.

Lãnh Hạ nhìn về phía gì đó trong tay bọn họ, hiểu rõ liền bật cười, có vài phần ảm áp mà chính mình cũng không nhận ra.

Chiến Bắc Liệt giơ một xâu mứt quả cực lớn, xấu hổ nhìn nhìn nàng, sau đó hùng hổ giơ ra trước mặt nàng, ý tứ: ăn!

Lãnh Hạ cực kỳ xem thường, lấy một ánh mắt xem thường liếc hần một cái, mứt quả? Coi ta là tiểu hài tử sao?

Không nén nổi giận, Chiến Bắc Liệt nhất thời lấy ánh mắt âm trầm nhìn ra phía sau, Mục Dương đáng thương ngửa mặt nhìn trời, tiểu vương phi quả nhiên không phải cô nương bình thường a!

Khi trở lại Vương phủ đã là buổi tối, Lãnh Hạ vẫn như trước không nhìn năm người quỳ gối trước cửa phủ, không thèm để ý những ánh mắt chờ mong của bọn họ.

Hôm sau.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng chan hòa.

Nhàn Thu hồ là một trong những cảnh đẹp của Trường An, làn nước mênh mông xanh ngắt hợp với những gốc liễu yêu kiều rủ xuống tạo vẻ yên ả và thanh bình.

Hôm nay trời vô cùng đẹp, ánh nắng rực rỡ, chiếu qua làn nước dịu dàng kia tạo nên những lớp ánh sáng phản chiếu óng ánh, ngọc ngà như những viên ngọc quý, có đôi khi những con gió nhẹ nô đùa dạo qua, làm mặt hồ nổi nên những gợn sóng lăn tăn, dần dần tỏa ra bốn phía.

Ở giữa hồ có một chiếc thuyền nhỏ, không nhỏ không lớn, vừa đủ cho hai người ngồi.

Ở một đầu thuyền Chiến Bắc Liệt cầm mái chèo đảm nhiệm chức vụ chèo thuyền, còn ở đầu bên kia, Lãnh Hạ rất thản nhiên nằm phơi nắng.

Lãnh Hạ rất tự nhiên cởi giày ra, thả chân xuống khoát khoát nước hỏi: “Sứ giả Đông Sở hẳn là đã tới rồi, triều đình từ trên xuống dưới vội vàng vàng làm không kịp, sao ngươi lại thanh nhàn như vậy?”

Sáng sớm hôm nay, Chiến Bắc Liệt vô cùng hào hứng bước vào Thanh Hoan Uyển, không nói hai lời kéo nàng đi du hồ.

Chiến Bắc Liệt ngắm bàn chân nhỏ gầy kia của Lãnh Hạ, ngón chân thon thả, làn da trắng nõn, như ẩn như hiện dưới mặt nước trong veo, làm hắn trở nên vạn phần cảnh giác, sợ xuất hiện kẻ nào đó nhìn chân của tức phụ mình.

Kỳ thật Chiến Bắc Liệt nghĩ rất đơn giản, thời điểm yêu đương, đương nhiên phải hẹn hò. Đại Tàn Chiến thần muôn phần khí phách: “Mang người ra ngoài giải sầu!”

Lãnh Hạ chậm rãi khép mí mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là chạng vạng.

Ở phía Tây mặt trời tỏa ra những vầng sáng ửng đỏ mỏng manh, trên mặt hồ lăn tăn sóng nước, làm lay động cỏ bãi cỏ lau, như đang tắm dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

Lãnh Hạ nhìn xung quanh, không biết đã bị Chiến Bắc Liệt đưa tới nơi nào, chỉ có thể nhìn thấy bóng đề mơ hồ ở phía xa xa.

Phượng mâu híp lại, Lãnh Hạ liếc nhìn Chiến Bắc Liệt.

Đại Tàn Chiến thần cười vô tội, thừa dịp mẫu sư tử ngủ, dùng sức chèo, cuối cùng chèo tới nơi này.

Nàng than nhẹ một tiếng, không biết từ lúc nào, chỉ cần có người này ở bên lại có thể ngủ sâu như vậy.

Chiến Bắc Liệt như làm ảo thuật biến một đĩa điểm tâm, đưa cho Lãnh Hạ, nói: “Đói bụng chứ?”

Đuôi lông mày nhếch lên, nhận lấy cái đĩa, điểm tâm màu vàng chanh chỉ lớn hơn một nén bạc một chút, mềm mịn lại rực rỡ làm người khác cũng không khỏi cảm thấy vui mừng. Lúc này nàng thực sự có chút đói bụng, lấy một miếng nhỏ bỏ vào miệng, ngọt dịu mà không ngấy, tốt lắm.

Lãnh Hạ vừa ăn vừa nhìn Chiến Bắc Liệt, người này, chuẩn bị rất đầy đủ.

Đại Tàn Chiến thần cười vui vẻ đến nỗi không thấy mất đầu nữa, vui tươi hơn hỏ buông mái chèo, đi tới bên người Lãnh Hạ ngồi xuống, hai người sóng vai khoanh chân, nhất thời không nói gì.

Dần dần trong bóng đêm, mặt trăng dần lộ dạng, ánh trăng lan tỏa trong đêm đen tĩnh mịch như một tầng sương mù bao phủ lấy mặt hồ, tầng tầng lớp lớp sương mù, như một bức tranh đêm tuyệt đẹp.

Chiến Bắc Liệt ngửa đầu nhìn mặt trăng, đột nhiên cười nói: “Trước đây ta từng nghĩ, trên mặt trăng hẳn là có thần tiên.”

Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn hắn, không ngờ trước đây hắn lại đáng yêu như vậy, nhất thời nổi lên tâm tư trêu tức, đã kích nói: “Không, trên đó gồ ghề, cái gì cũng không có.”

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mi, ngốc nghếch hỏi: “Ngươi lên rồi sao?”

Lãnh Hạ bĩu môi, thần bí cười cười, không nói.

Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm một bên mặt của nàng, nhất thời lại vang lên lời nói của người mặc hắc bào kia, tuy lúc này Lãnh Hạ ngồi cạnh hắn nhưng sao lại cảm giác nàng xa đến thế, xa đến xa đến nỗi hắn thậm chí cảm thấy, khoảng cách giữa hai người không phải là khoảng cách mà người thường có thể đo được.

Duỗi tay ra ôm chầm lấy nàng, vòng vo chuyển chủ đề: “Trước đây, Phụ hoàng và Mẫu hậu cảm tình vô cùng tốt, từ nhỏ, ba huynh đệ chúng ta đều do Mẫu hậu dưỡng dục,..... Ta nhớ rõ có một lần Phụ hoàng

dẫn huynh đệ chúng ta, cũng giống như hiện giờ du thuyền dạo hồ, Bắc Việt tuổi còn nhỏ không ngừng bỏ từ đầu thuyền tới đuôi thuyền, ta và Hoàng huynh học Phụ hoàng câu cá, không biết đến lúc nào thì quay đầu lại, nhưng lại không nhìn thấy Bắc Việt, khi đó ba người chúng ta đều luống cuống, Hoàng huynh không chút nghĩ ngợi, liền nhảy xuống hồ, đầu mùa xuân nước hồ rất lạnh, Hoàng huynh liều mạng tìm trong hồ, môi lạnh run lên cũng không chịu lên bờ, Phụ hoàng muốn đích thân đi tìm nhưng ta ngăn lại, rồi nhảy vào trong hồ cùng tìm với Hoàng huynh,.....”

Hắn khoe môi cong cong, cười cười nhìn Nhân Thu hồ, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt hồ tạo vẻ nhu hòa, êm ái.

“Vô cùng may mắn là Bắc Việt được cứu lên chỉ hôn mê mấy ngày, nhưng từ đó về sau.... hắn không bao giờ dám chạm vào nước nữa, ... Sau đó, Phụ hoàng bệnh nặng băng hà, Mẫu hậu cũng theo người đi, lúc đó Hoàng huynh chỉ mới mười hai tuổi, ta bảy tuổi, Bắc Việt nhỏ nhất, vẫn chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi đang bị bỏ tập nói.”

“Trước khi Phụ hoàng băng hà, cầm lấy tay Hoàng huynh, một lòng nhớ kỹ dân chúng Đại Tần, ngũ quốc chiến loạn. Từ đó về sau, Hoàng huynh chăm chỉ chấp chính, cũng gánh lấy trách nhiệm dạy dỗ ta và Bắc Việt.....” Chiến Bắc Liệt lẳng lặng nói, khoe mắt hàm chứa ý cười, kể lại toàn bộ cảm tình giữa phụ tử, huynh đệ bọn hắn, hắn muốn đem thời thơ ấu của chính mình nhớ lại từng chút từng chút rồi nói cho Lãnh Hạ toàn bộ.

Lãnh Hạ nghiêng đầu nhìn hắn, vươn tay vẩy vẩy nước bên mạn thuyền hỏi: “Cho nên mục tiêu của người chính là thống nhất ngũ quốc?”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, chậm rãi nói: “Không riêng gì đó là tâm nguyện của Phụ hoàng mà ngũ quốc chiến loạn còn một ngày không dứt, dân chúng vẫn phải đối mặt với lửa đạn chiến tranh, ta ở vị trí này, đương nhiên là việc nên làm.”

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, ánh hồ êm dịu được thu vào trong mắt nàng lại trở nên lộng lẫy đến không ngờ.

Chiến Bắc Liệt nhìn đôi mắt chứa đầy cảnh tượng lộng lẫy kia hỏi: “Còn người, mục tiêu của người là gì?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời, suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Còn sống là tốt rồi, ta chỉ muốn mình còn sống, những người đáng chết đều chết hết, ta còn sống.”

Chiến Bắc Liệt nhất thời bị những lời này làm sững sờ, ngần ngừ gật gật đầu, sau đó thấy vẻ mặt nàng rất chân thật mới co quắp khoe miệng, quả nhiên là mẫu sư tử, không giống người thường.

Gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo hương vị ẩm ướt của nước hồ, Chiến Bắc Liệt gất gao ôm Lãnh Hạ, hai người người một câu ta một câu trò chuyện, khó được yên tĩnh hài hòa.

Đúng lúc này, một chùm sáng vút lên từ phía chân trời ‘Oàng’ một tiếng, nổ tung trên nền trời đen kịt, tạo ra một khoảng ánh sáng rực rỡ.

Lãnh Hạ ngửa đầu nhìn lên, vàng bạc hai màu đan vào nhau, làm phía trời cao sáng như ban ngày, rực rỡ, lộng lẫy, đẹp đến kinh người.

Quang ảnh liên tiếp, ở trong mắt Chiến Bắc Liệt như ẩn như hiện ý cười, ánh mắt hắn vẫn gất gao nhìn Lãnh Hạ, hai má ánh lên màu vàng lửa kiều mỹ, trong nháy mắt này, dường như hết thảy trần thế ồn ào náo động đều mất đi ở một hành động ngửa đầu này của nàng, nhìn nàng trong giây phút này cũng đẹp đến kinh người.

Pháo hoa tầng tầng lớp lớp nở rộ, giống như mưa sao băng rơi xuống, chiếu sáng cả một không gian rộng lớn, rực rỡ đến chói mắt!

Vút!

Một tia pháo hoa đang bay vút lên, ngay tại lúc pháo hoa sắp nổ bung ra, ... những hạt mưa cũng bắt đầu rơi xuống!

Pháo hoa đang muốn bùng ra kia lập tức bị mưa to dập tắt, cũng dội một gáo nước lạnh vào lòng Chiến Bắc Liệt

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân hai người đều ướt đầm, nhìn thấy Lãnh Hạ cực kỳ xem thường mình, Chiến Bắc Liệt xấu hổ nhanh chóng cúi y bào trên người khoác cho nàng.

“Cái kia khụ khụ...” Chiến Bắc Liệt nhìn trời mưa to, lại nhìn Lãnh Hạ: “Nơi này cách Vọng Thu biệt trang không xa, qua đó tránh mưa trước đi.”

Lãnh Hạ ánh mắt trêu tức nhìn Chiến Bắc Liệt đến nổi hần sườn gai ốc mới gật gật đầu.

Đại Tồn Chiến thần như được đại xá, bắt đầu chèo thuyền, ai mà nghĩ được, hần phí công thiết kế công phu như vậy lại bị mưa to làm hỏng.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, từng hạt mưa rơi xuống mặt hồ làm nổi lên muôn vàn bọt nước.

Đại Tồn Chiến thần dùng sức chèo thuyền, nhanh chóng chèo tới biệt trang.

Vọng Thu biệt trang là nơi mà ngày nhỏ Chiến Bắc Liệt thường xuyên tới, nhưng từ khi dần dần trưởng thành, hầu như không có thời gian để tới đây.

Bên trong trang không nhiều người hầu lắm, chỉ có một quản gia, mấy gã sai vặt, nhìn thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ướt sũng, tuyệt đối là kinh hoàng nhiều hơn kinh hãi, lúc nào mới có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật của Đại Tồn Chiến thần như vậy.

Hai người đen mặt đi tới sương phòng tắm qua một lát, sau khi thay quần áo, lúc ra ngoài thì lại thấy quản gia và gã sai vặt đều biến mất không thấy tăm tích.

Chiến Bắc Liệt âm thầm khen ngợi Mục Thiên Mục Dương ở trong lòng một phen, thủ hạ tốt, có năng lực!

Trên mặt lại không hiện lộ mấy may, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, đầy mặt oán giận: “Đám nô tài này, rất kỳ cục!

Lãnh Hạ bĩu môi, mặc kệ hần tự biên tự diễn.

Nếu đã không có người hầu, hai tôn đại thần muốn ăn cơm, vậy phải tự động thủ thôi, tại lúc Chiến Bắc Liệt nghĩ như vậy, thoáng chốc lại nhớ đến cái đĩa điểm tâm đen xì xấu xí kia.

Tại trù phòng cái gì đều đã chuẩn bị đầy đủ, rau xanh và thịt đều được đặt ở trên thớt, Lãnh Hạ vừa nhìn vừa hỏi: “Người làm sao?” (phòng bếp)

Chiến Bắc Liệt vừa cầm dao vừa chặt chặt một hồi rồi nhún vai.

Lãnh Hạ bắt đầu dĩ xấn tay áo hỗ trợ.

Ở phía xa xa, mấy gã sai vặt tụ tập ở cùng một chỗ, Mục Dương vỗ vỗ bọn họ khen: “Làm rất tốt.”

Mục Thiên nhìn trời, bán tín bán nghi: “Gia và tiểu vương phi làm được không a?”

Mục Dương phát tay, một bộ dạng ‘Chủ ý của ta người cứ yên tâm’ tràn đầy tin tưởng: “Gia làm không được thì không phải vẫn còn tiểu Vương phi sao?”

Vừa dứt lời liền thấy Mục Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn hướng trù phòng, trên mặt xuất hiện một vết nứt, vô cùng kinh hoàng.

67. Q.1 - Chương 67

Edit: Kiri

Da đầu Mục Dương run lên, trong lòng thầm kêu không tốt, liền quay đầu nhìn lại, phía trên phòng bếp đã bốc lên đầy khói

Ầm!

Cả phòng bếp âm âm nổ tung, khói trắng bay đầy trời, ngói văng khắp phía, thịt, đồ ăn cũng bị bay lên văng tung tóe, trong mịt mù khói lửa ấy có hai bóng đen lao vút ra khỏi gian phòng.

Sau đó, hai người đầy bụi đất chậm rãi đứng lên, lộ ra hai khuôn mặt đen kịt.

Trong đó, một bóng dáng bay đầy lãnh khí trên đỉnh đầu, ngửa mặt lên trời hét to một tiếng: “Mẹ nó đều lăn ra đây cho bổn vương!”

Một bóng dáng nhỏ nhắn, một thân bạch y đều đã hoàn toàn biến thành màu xám, lẳng lẳng đứng ở ngoài phòng bếp đang cháy lớn, tuy không nói gì nhưng cũng tản mát ra lãnh ý, dọc theo toàn thân nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, đi qua nơi nào nơi ấy một mảnh âm trầm, giá rét, ngay cả những ngọn lửa gần đó cũng bị áp bách đến mức tắt đi.

Mục Thiên Mục Dương nuốt vào một ngụm nước miếng, đồng thời dâng lên một loại trực giác gần như khủng bố, cuối cùng cảm thấy được hai người bọn họ từ nay về sau, đã không còn có ngày lành!

Đắc tội Vương gia còn có thể cứu, đắc tội tiểu vương phi Không dám nghĩ, không dám nghĩ

Hai người không dám chậm trễ, chạy tới phía Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, sự thật chứng minh, Tiểu Vương phi thật sự không phải cô nương bình thường a!

Sau khi hai người chạy vội tới trước mặt Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, đương nhiên bị Đại Tàn Chiến thần ra tay tàn nhẫn, còn Lãnh Hạ thì lạnh lùng đứng đó.

Mục Thiên Mục Dương một lòng đều bị bóng dáng lạnh lẽo kia bắn nát thành vụn nhỏ, một cơn gió nhẹ thổi qua, hóa thành bột phấn, nhẹ nhàng bay đi.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ lại tắm giặt sạch sẽ, thay đổi y phục rồi ăn cơm, đương nhiên, bữa cơm này là đám gà sai vặt bị Mục Thiên Mục Dương lừa đi ra ngoài trở về làm.

Sau khi ăn xong, Chiến Bắc Liệt nhìn thấy Lãnh Hạ bày ra khuôn mặt cười, khí tức âm trầm, tràn ngập ý tứ cảnh cáo ‘Người chó lại gần’, nghĩ cách đến xoắn cả ruột gan lại.

Bỗng nhiên Đại Tàn Chiến thần giương ày kiếm, kéo băng sơn mỹ nhân đi ra ngoài, vừa đi vừa hàm chứa ý cười: “Bổn vương cho người xem một bí mật.”

Chiến Bắc Liệt dẫn Lãnh Hạ rẽ trái rẽ phải rồi tới một gian sương phòng, đẩy cửa bước vào.

Đây là một gian sương phòng không lớn, trang hoàng ảm áp, không có vẻ lạnh lẽo, hiên ngang như ở Liệt Vương phủ, trên vách tường có dán mẫu chữ để tập viết, bút pháp vẫn còn non nớt, trong ngăn tủ lại có mấy món đồ chơi của hài đồng.

Lãnh Hạ nhìn nhìn xung quanh, đây hẳn là phòng của Chiến Bắc Liệt khi hắn còn nhỏ.

Chiến Bắc Liệt đi tới giữa phòng, gõ vài cái trên mặt đất, phát ra tiếng vang rỗng ruột, đuôi lông mày Lãnh Hạ nhếch lên, ám cách. (dạng hầm bí mật hay ngăn bí mật)

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng cười bê lên một tập sách cũ, giống như vật quý giờ giờ lên cho nàng xem, cười nói: “Phụ hoàng yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, dù là ngày nghỉ ở sơn trang cũng đều phải đọc sách tập viết, đây là tranh liên hoàn ta giấu trộm, nếu Phụ hoàng không ở đây ta liền lấy ra xem.”

Lúc Chiến Bắc Liệt nói những lời này, khóe mắt, đuôi lông mày đều chứa ý ý mừng, hẳn là khi nhớ đến chuyện vui ngày bé sẽ không tự giác mà cong cong khóe miệng.

Lãnh Hạ nhìn lướt qua chồng sách cũ kia, tùy tay rút ra một quyển, thản nhiên mở ra.

Sau đó..... sau đó mặt băng sơn mỹ nhân đen lại....., nàng chậm rãi ngẩng đầu, lấy một loại giọng điệu cực kỳ không thể tưởng tượng hỏi: “Đây là sách mà người xem ngày bé?”

Đại Tàn Chiến thần còn đang trong hồi ức, hoàn toàn xem nhẹ thâm ý trong lời nói của nàng, trung thực đáp: “Ừ, lúc đó hắn là năm tuổi đi.”

Lãnh Hạ trong mắt hiện lên các loại cảm xúc, ngạc nhiên, khó hiểu, xem thường, cuối cùng chuyển biến thành kính ý!

Nàng cầm tranh liên hoàn trong tay kia đập vào ngực Chiến Bắc Liệt, mím môi gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Đại Tồn Chiến thần, thật sự là thần!”

Dứt lời xoay người đi ra khỏi sương phòng.

Lúc này Chiến Bắc Liệt rốt cục phát hiện có chỗ bất thường, khoe miệng không ngừng giật giật, mặt mũi đều nhăn cả lại.

Quyển sách trên tay Đại Tồn Chiến thần, có ba chữ to vô cùng chói mắt: Đông cung đồ.

Một đêm chơi thuyền du hồ, lại dầm mưa mấy canh giờ, tới chạng vạng, Lãnh Hạ liền sớm ngủ.

Đương nhiên, Chiến Bắc Liệt tuyệt đối không ngủ được, trong phòng phát ra những âm thanh ‘ Hắt xì hắt xì’ liên tiếp, Đại Tồn Chiến thần cắn góc chăn khổ tâm suy nghĩ, nghĩ như thế nào cũng không ra rốt cuộc tại sao lại có Đông cung đồ ở đó, không khỏi hồ nghi, là ông trời trên người sao?

Trong vô vàn oán niệm, Chiến Bắc Liệt đen mặt cố suy tư tới sáng.

Sau khi dậy liền đi tới sương phòng của Lãnh Hạ, bất kể như thế nào cũng phải giải thích rõ ràng trước, không thể khiến mẫu sư tử hiểu lầm.

Lúc này trời đã sáng, lần đầu tiên Lãnh Hạ lại không rời giường chạy bộ, nàng nằm ở trên giường bất đắc dĩ thở dài, thân thể vị công chúa này vẫn cần rèn luyện thêm, nàng chưa từng sinh bệnh vậy mà ở cổ đại dầm một trận mưa liền phát sốt.

Đây quả thực chính là sự sỉ nhục với sát thủ chi vương!

Chiến Bắc Liệt hít sâu vài lần, ưỡn ngực, đẩy cửa bước vào, lại nhìn thấy Lãnh Hạ mặt nhăn nhó nằm trên giường.

Trên mặt nàng ửng hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi, trong ngày hè nắng nóng lại đắp đến hai cái chăn.

Chiến Bắc Liệt tâm tình trầm xuống, đã đoán được nguyên nhân, lập tức hét lớn một tiếng: “Mục Thiên, quay về Vương phủ đem kẻ lỗ mãng kia đến đây.”

Nói xong, rót một ly trà, bước đến trước giường Lãnh Hạ, lau mồ hôi trên trán nàng rồi nhẹ giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Lãnh Hạ nhận lấy chén trà, uống cạn rồi lắc đầu nói: “Không sao.”

Chiến Bắc Liệt đỡ Lãnh Hạ nằm lại trên giường, vỗ vỗ nàng trấn an một chút, nhìn gò má nàng đỏ ửng liền cảm thấy hối hận, nếu hắn không bày ra cái gì hẹn hò thì sao nàng lại bị ốm.

Lúc Mộ Nhị chậm rì rì đến nơi, đã là hai canh giờ sau.

Mộ Nhị lấy tốc độ kia từng bước một đi vào sương phòng, ánh mắt khô khan nhìn thoáng qua Lãnh Hạ nói: “Phong hàn.”

Chiến Bắc Liệt sắc mặt nhất thời xanh mét, quát to: “Bổn vương biết! Kê thuốc!”

Mộ Nhị trực tiếp không nhìn Chiến Bắc Liệt thần sắc âm trầm, nổi giận, lấy ra một bình sứ từ hòm thuốc phía sau lưng đưa cho hắn, sau đó xoay người, chậm rì rì tiêu sái, tấm lưng kia rõ ràng viết: chỉ là việc nhỏ.

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, lấy ra một viên thuốc cho Lãnh Hạ.

Sau đó lo lắng đi ra ngoài, phân phó Mục Dương: “Lại đi tìm một đại phu nữa tới đây.”

Nói xong lại trịnh trọng cường điệu một câu: “Tìm kẻ đáng tin một chút.”

Sau khi đại phu đáng tin đến, xem mạch cho Lãnh Hạ, kê đơn bốc thuốc xong, Chiến Bắc Liệt cầm đồng thuốc đi vào phòng bếp.

Mục Thiên Mục Dương cùng mấy gã sai vặt, đều run rẩy nhìn chằm chằm phòng bếp, Vương gia a, ngài rốt cuộc muốn tới bao nhiêu lần a, lão đầu bếp không chịu nổi đả kích lớn như vậy đâu a!

Đại Tồn Chiến thần đương nhiên không biết oán niệm của thuộc hạ, từ trước đến giờ chưa từng đun thuốc, nhưng vì mẫu sư tử, liều mạng!

Một lúc lâu sau, Chiến Bắc Liệt bưng bát thuốc, rất thoả thuê mãn nguyện, ngẩng đầu đi ra khỏi phòng bếp, lần đầu làm còn làm rất tốt, không thể không nói là một kỳ tích.

Đương nhiên, ngoại trừ tay bị bỏng, mũi bị sặc khói, thuốc vô cùng đắng thì mọi thứ đều tốt.

Đến chạng vạng, Lãnh Hạ tỉnh lại, toàn thân thoải mái hơn nhiều, hẳn là đã không còn gì đáng ngại.

Đang muốn rời giường thì đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Chiến Bắc Liệt bưng một chén thuốc nóng hôi hổi bước vào, thoáng chốc, trong phòng ngập tràn mùi thuốc.

Lãnh Hạ cầm lấy, mặt cũng không nhăn chút nào, rất dần ông ngửa đầu định uống cạn, nhưng lại bị một bàn tay cản lại.

Chiến Bắc Liệt giắt lại chén thuốc, lấy ra một cái thìa nhỏ, cong cong khoe miệng, quyết định: “Ta giúp người uống!”

Lần này Lãnh Hạ cau mày, thuốc đắng như vậy uống một ngụm là xong thì mới tốt, nếu nuốt từng chút một thì..... rồi lại thấy bàn tay to lớn của Chiến Bắc Liệt cầm chiếc thìa nhỏ xíu, khoe miệng liên co giắt.

Người nào đó hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng được cho tức phụ uống thuốc, múc một thìa, thổi thổi, đưa đến bên miệng Lãnh Hạ, cười hì hì lộ ra hàm răng trắng bóng, quả thực, muốn bao nhiêu sẵn sốc thì có bấy nhiêu sẵn sốc.

Ý niệm muốn cự tuyệt của Lãnh Hạ, trong nụ cười ngây ngô này của hắn đều bị tiêu diệt không sót lại chút nào, nhìn ánh mắt vui đến không kìm lại được kia, cam chịu số phận thử dài, há mồm, uống.

Chiến Bắc Liệt càng cười vui vẻ, đôi ưng mâu sắc bén hàng ngày nay cong thành hình trăng khuyết rồi, tiếp tục, múc thuốc, thổi thuốc, đưa thuốc.

Lãnh Hạ cảm thấy vị đắng của cái vị thuốc đen đen kia, cảm thấy dạ dày muôn vàn khó chịu, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Chiến Bắc Liệt đang ngây ngô cười, đành tiếp tục cúi đầu kiên trì uống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một chén thuốc mà Chiến Bắc Liệt dứt mắt non nửa canh giờ mới được một phần ba, Chiến Bắc Liệt vui tươi hơn hử lấy ra một quả mơ, nhét vào miệng Lãnh Hạ, mặt tươi như hoa: “Không vội, lát nữa lại tiếp tục.”

Lãnh Hạ trên trán nổi đầy gân xanh, cố gắng kiềm chế ý muốn đập cho hắn một cước, quyết định thật nhanh, trực tiếp cướp lấy bát thuốc uống cạn, không thể nhịn được nữa, rống to một tiếng: “Đi xem Đông cung đồ của người đi.”

Chiến Bắc Liệt trong nháy mắt, ánh mắt mờ mịt, vô cùng thất vọng, liên tục than thở bưng bát đi, tấm lưng kia làm cho Lãnh Hạ không tự giác cảm thấy run rẩy.

Đợi hắn đi rồi, Lãnh Hạ cảm nhận vị mơ trong miệng, vật phẩm tinh tế.

Đây là thứ nạng chưa bao giờ dùng qua nhưng cũng không đến nỗi không thể ăn, sự ngọt ngào hòa chung với cái gì đó chua chua, thực có mùi vị.

Hai ngày sau.

Thành Trường An, bên ngoài Liệt Vương phủ.

“Hừ! Quýe chịu đòn nhận tội? Các người nghĩ rằng, chịu đòn nhận tội thì ta sẽ tha thứ cho các người, thật sự là vọng tưởng!” Mộ Dung Triết ánh mắt âm lãnh, giống như tên độc nhằm thẳng năm người đang quýe chịu đòn kia, như hận không thể lập tức giết chết bọn họ.

“Thỉnh tội với người?” Tề Thịnh ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt hiện rõ ý cười trào phúng, khinh thường nói: “Người còn không xứng!”

Bốn người khác trên mặt cũng là biểu tình như vậy, mặc dù suy yếu, trắng bệch, lại cố gắng quýe thẳng tắp, vẻ châm chọc lộ rõ ràng trên mặt, người cũng xứng sao?

Mộ Dung Triết then quá thành giận, chưa bao giờ hối hận như bây giờ, nếu lúc trước giết hết bọn họ thì sẽ không tức giận như ngày hôm nay. Đều do hắn ngày đó quá tự phụ, nghĩ rằng mấy trăm người thì làm nổi cái gì, nhất là lại đi theo cái phe vật kia đến Đại Tồn, tuyệt đối không thể vùng lên.

Hắn hung hăng phát ổng tay áo, cắn răng quát to: “Người đâu! Đánh cho bốn hoàng tử! Đánh chết mấy nô tài này!”

“Tam Hoàng tử!” Tổng quản Chu Phúc đi từ trong Vương phủ ra, khuyên nhủ: “Tam Hoàng tử bớt giận, năm người này chính là người của Liệt Vương phủ chúng ta, bọn họ có sai cái gì thì có phải cũng nên chờ Vương gia và Vương phi trở về xử lý hay không?”

Chu Phúc tuy rằng không biết sự tình cụ thể, nhưng năm người này chính là thuộc hạ của tiểu Vương phi là điều chắc chắn, Tiểu Vương phi bao che khuyết điểm trong vương phủ mọi người đều biết, lúc trước có thể chống đối Vương gia vì Lâm Thanh, hiện giờ bất luận năm người này sai cái gì, trên danh nghĩa vẫn là thuộc hạ của Vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Triết lại giận không thể nén, quát to: “Từ lúc nào thì ngươi, một nô tài cũng có thể nói chuyện trước mặt bốn hoàng tử? Bốn hoàng tử giáo huấn mấy tên nô tài, ngươi cũng dám xen mồm vào?”

Chu Phúc làm tổng quản Liệt Vương phủ, đương nhiên những trường hợp như vậy cũng thấy không ít, lập tức nhíu nhíu mày, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Tam Hoàng tử giáo huấn nô tài đương nhiên là không sao nhưng mấy nô tài này là nô tài của Đại Tồn ta, những cái khác chưa nói đến, Tam Hoàng tử vẫn là nên cân nhắc cho thật tốt.”

Mộ Dung Triết đẩy hắn ra, chỉ vào thị vệ Tây Vệ ở phía sau nói: “Không nghe thấy sao? Còn không mau đi!”

Chu Phúc cười lạnh, cũng không khuyên nữa, nếu Tây Vệ Tam Hoàng tử này muốn chết, hắn cũng không ngăn cản, đợi Tiểu Vương phi trở về, đương nhiên hắn ta sẽ tự hiểu.

Bọn thị vệ hô to một tiếng, tiến lên hai bước, nện một quyền xuống mặt Tề Thịnh, làm khé miệng hắn chảy ra vài tia máu tươi.

Năm người ở ngoài Liệt Vương phủ không ăn không uống, ước chừng quỳ tới năm ngày, mặc dù bọn họ có nội lực cũng đã đến cực hạn, chỉ là vẫn cố gắng chống đỡ chờ Lãnh Hạ quay về.

Qua lần này, bọn họ thật sự sợ hãi, luống cuống, đối với bọn họ mà nói, Lãnh Hạ không thua gì cha mẹ tái sinh, nếu là trước kia, bọn họ làm sao có thể nghĩ có ngày báo thù cho Điện hạ, trong lúc bắt Mộ Dung Triết đi, bọn họ hưng phấn, cảm kích, đồng thời cắn rứt trong lòng.

Lãnh Hạ dạy thủ đoạn cho bọn hắn, huấn luyện bọn họ, còn có vô cùng hào sảng uống rượu cùng bọn họ, không người nào không sùng kính nàng như thần, lại càng cho rằng sẽ nguyện trung thành với nàng. Lần này không tuân lệnh quay về Trường An, trong lòng cũng vô cùng áy náy, lúc Lãnh Hạ mang Mộ Dung Triết đi, bọn họ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, âm thầm thề nhất định phải làm cho cô nương tha thứ, bất luận phải trả giá như thế nào.

Những đòn đánh vẫn tới tấp giáng xuống, năm người gất gao cắn răng chịu đựng! Không thể làm cho cô nương thất vọng!

Bị đánh liên tục, trên mặt Tề Thịnh máu tươi đầm đìa, đã không mở nổi mắt nữa, Sáu Hầu lại suy yếu đến run rẩy cả người, Chung Đại Khuê học máu nhưng năm người vẫn quỳ thẳng tắp, không thay đổi một chút nào.

Chu Phúc không đành lòng nhìn liên quay mặt đi, nếu tiếp tục chẳng phải là đánh chết sao?

Hắn vội vàng nói: “Tam Hoàng tử! Đánh chết bọn họ, Tam Hoàng tử sao có thể ăn nói với Vương gia và Vương phi?”

Mộ Dung Triết sáng khoái nhìn năm nô tài thương tích đầy mình, trong mắt hiện ra một tia âm ngoan, cười cười: “Dừng tay!”

Mộ Dung Triết đá một cước vào cằm Tề Thịnh, Tề Thịnh đã suy yếu lắm rồi, bị một cước liền trực tiếp phun ra một búng máu, ngã xuống đất, sau đó, Mộ Dung Triết dí giày vào mặt hắn.

Mộ Dung Triết dùng sức dí giày, miết vào mặt Tề Thịnh, cảm thấy vô cùng thống khoái, nhưng trong lòng vẫn còn một cục tức chưa xuôi, cười lạnh nói: “Dập đầu ba cái cho bổn hoàng tử, hôm nay tạm tha cho các người!”

Hắn cũng hiểu được, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem ý tứ của Liệt vương, nói nhỏ là Tây Vệ hoàng tử giáo huấn vài nô tài, nói lớn là vấn đề bang giao giữa Tây Vệ và Đại Tần.

Việc này hắn cũng không biết nên phỏng đoán thế nào, đơn giản là cứ giáo huấn trước, Mộ Dung Triết trong mắt xẹt qua một tia sát khí, về sau sẽ tìm cơ hội khác giết bọn họ!

Hắn nâng chân đang giẫm Tề Thịnh lên, rồi ngồi xổm xuống vỗ vỗ khuôn mặt huyết nhục mơ hồ của hắn, nói lầm bầm: “Thế nào, bổn hoàng tử đại nhân đại lượng, chỉ cần dập đầu ba cái liền tha cho các người.”

Tề Thịnh hai mắt hắn lên tơ máu, trừng lớn, phun ra một búng máu, quát to: “Phi! Vương bát đản, người mẹ nó..... không xứng!”

Mộ Dung Triết huyết khí dâng lên, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, rút đao của thị vệ ra, âm ngoan gần giọng: “Đi tìm chết đi!”

Ánh đao chợt lóe, lập tức sẽ bổ xuống, Tề Thịnh ngửa đầu nhắm mắt, gào lên: “Cô nương! Chúng ta biết sai rồi!”

Đột nhiên..... Vù một tiếng!

Một tiếng tiếng xé gió vang lên, một ám tiễn như chớp động từ không trung lao tới.

Lưỡi đao chỉ còn cách Tề Thịnh một chút xíu lập tức vỡ nát, mảnh đao nhỏ bắn tung tóe khắp nơi, cắt qua hai má Mộ Dung Triết, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Mọi người quay đầu nhìn lại, một chiếc xe ngựa màu đen chậm rãi chạy tới đây, thân xe gỗ hương đàn, mái xe, rèm che đều màu đen, Chu Phúc trong mắt hiện lên tia kinh hãi, Vương gia, Tiểu Vương phi!

Năm người Tề Thịnh cũng khó khăn quay đầu nhìn lại, trực giác cảm thấy chính là người mà bọn hắn vẫn đang chờ, trông tròn con mắt nhìn xe ngựa, mắt cũng không dám chớp cái nào.

Xe ngựa dừng ở trước cửa Liệt Vương phủ, một bàn tay trắng nõn xốc màn xe lên, Lãnh Hạ thả người nhảy xuống, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Triết nói: “Tam Hoàng tử, người của Lãnh Hạ ta, còn không tới phiên người khác tới giáo huấn!”

Mộ Dung Triết tức giận, hỏn hển, thở phì phò, một tay chỉ vào nàng chửi ầm lên: “Người..... người là cái gì gì, chẳng qua chỉ là tiện chủng của một cung nữ, đến Đại Tần lại học được chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Hừ,..... người tuy lên trời nhưng máu của người vẫn là tiện huyết”

Bốp!

Một tiếng giòn tan vang lên, mọi người còn không nhìn rõ, Mộ Dung Triết đã bị ném xuống đất, trên mặt hắn có dấu tay đỏ tươi hẳn rõ ràng, miệng mở lớn trào ra

máu tươi!

“Tam Hoàng tử, những chuyện trước đây thì chúng ta chắc chắn sẽ có kết quả, nhưng không phải hiện tại.” Lãnh Hạ cong cong khóe môi, thanh âm lạnh giá chậm rãi nói: “Nếu người sốt ruột, ta sẽ thanh toán cho người, hiện tại liền cho người một cái.....” Cánh môi đỏ mọng mở ra, phun ra từng chữ từng chữ: “..... kết quả!”

Chiến Bắc Liệt theo sau xuống khỏi xe ngựa, đứng bên cạnh Lãnh Hạ, tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, trong ưng mâu ngập tràn sự bảo vệ.

Mộ Dung Triết hiện lên vài tia bối rối, tức lộn ruột, nhưng phải nhanh chóng đè ép, nắm chặt hai đấm, không dám cử động chút nào, nơi này là Đại Tần, nếu bọn họ thật sự liều mạng đoạn tuyệt quan hệ với Tây Vệ, vậy thì hắn

Đúng lúc này, một làn gió mang theo hương thơm mát bay đến, mà phía sau là Hoa cô nương lắc lắc vòng eo mảnh khảnh chạy tự xa xa, theo sát Hoa cô nương là bốn gã sai vặt yêu mị, khôi ngô, sáng sủa, tao nhã kia.

“Ai u..., đang làm gì vậy?” Vung khăn lên, cười duyên nói: “Tam Hoàng tử vô ý ngã, còn không nâng dậy.”

“Dạ, cô nương.” Bốn gã sai vặt đồng thời lên tiếng trả lời, nâng Mộ Dung Triết ‘ Vô ý ngã’ dậy.

Hoa cô nương nói lầm bầm một tiếng trước mặt Lãnh Hạ, rồi ném cho Chiến Bắc Liệt một cái mị nhãn, cuối cùng mới chuyển hướng Mộ Dung Triết, thân thiết cười: “Tam Hoàng tử tốt chứ, vừa lúc đi ngang qua nơi đây, liền giúp đỡ hoàng tử trở về nhé?”

Mộ Dung Triết đâm lao phải theo lao, lúc này Hoa Thiên vừa lúc cho hắn một cái bậc thang, hoàn toàn không do dự: “Đa tạ Hoa quốc cữu.”

“Gọi người ta là Hoa cô nương.” Hoa Thiên giậm giậm chân, dứt lời liền dắt Mộ Dung Triết đang phun hỏa đi, lắc lắc người rời đi, còn không quên quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt nháy mắt mấy cái, ý tứ: Thiếu ta một cái nhân tình.

Lãnh Hạ lắc đầu cười cười, Hoa Thiên này không biết đã nhìn bao lâu, ở thời khắc cuối cùng mới đi ra, giúp hai bên một đại ân, cho Mộ Dung Triết bậc thang làm sao không phải cho Đại Tần, lúc này Đại Tần thực không thích hợp đoạn tuyệt quan hệ với Tây Vệ.

Sau lúc này, Mộ Dung Triết sao có thể không coi hắn là ân nhân cứu mạng, cũng tăng thêm hảo cảm của mình và Chiến Bắc Liệt với hắn, là một người thông minh!

Lãnh Hạ nhìn năm người đã không thể nói cũng không thể cử động, năm người hơi thở mong manh, cố gắng chống cự nhìn nàng, nhất là Tề Thịnh, vạn phần cố gắng và chờ mong nhìn nàng.

Hơi hơi gật gật đầu, Lãnh Hạ phân phó Chu Phúc: “Nâng vào đi, tìm Mộ công tử khám và chữa bệnh.”

Rất cục, năm người nhẹ nhàng thở phào, đồng loạt gật.

Đột nhiên, hai người vừa bước vào Vương phủ, không hẹn mà cùng dừng lại, có một cảm giác dâng lên, trên người hai người có một tầm mắt kỳ lạ mà sắc bén vô cùng, như là muốn nhìn thấu tâm can bọn họ.

68. Q.1 - Chương 68

Edit: Kiri

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng neho mắt lại, liếc nhau, cong cong khóe môi, sau đó xoay người, đi vào trong Liệt Vương phủ.

Vừa vào cửa, Lãnh Hạ hơi dừng bước nhìn sang phía bên kia, hơi hơi nhíu nhíu mày, ở lầu hai của tửu lâu ở phía đó đã không còn một bóng người.

Nàng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, đi tới khách phòng của Mộ Nhị.

Lúc này ở ngoài khách phòng, Mộ thần y dùng đôi mắt nhật lợi kiên quyết biểu đạt một ý tứ với Chu Phúc, trị ngay ngoài cửa.

Chu Phúc nhìn năm người đang hôn mê trên cáng, khóe miệng không thể khống chế trở nên co quắp, đến tột cùng đây là dạng thần y gì?

Năm người xếp thành hàng ở trước cửa, hô hấp rất yếu ớt, Mộ Nhị chậm rì rì đến trước mặt Tề Thịnh là người bị thương nặng nhất, nhìn chằm chằm vào cổ tay dính đầy máu tươi và vết bẩn của hắn, gất gao nhíu nhíu mày, ngón tay thon dài đặt lên.

Trong chốc lát, mở miệng nói với người vừa vào cửa – Lãnh Hạ: “Có thể cứu chữa.”

Lãnh Hạ gật gật đầu, thấy hần lấy ra một cái hộp theo phong cách cổ, bên trong là những ngân châm dài ngắn khác nhau, xếp từ trái sang phải theo thứ tự, giống như hần, chỉnh tề, cẩn thận tỉ mỉ.

Mộ Nhị lấy ra một cây ngân châm, kẹp ở đầu ngón tay, vẫn là động tác chậm rì rì như cũ, thận trọng đâm xuống đại huyệt quanh thân Tề Thịnh, vân vê một chút, ngân châm liền đâm vào huyệt vị một cách thuận lợi, nông sâu khác nhau giữa từng huyệt vị.

Sau khi ngân châm được đâm xuống, hô hấp của Tề Thịnh dần dần ổn định lại, khuôn mặt tái nhợt cũng hồi phục được chút hồng hào, mạng này quả thực đã được lấy về.

Mộ Nhị khoát tay một cái, ngân châm lập tức rút khỏi người bay về tay hần, rồi tiếp tục đến bên cạnh Sáu Hầu, tiếp tục thi châm.

Tề Thịnh chậm rãi mở to mắt, hiện lên một tia mê man, sau khi thấy được người đứng trước mặt, liền muốn cử động quỳ thỉnh tội, nhưng vừa đứng được một chút thì lại ngã xuống, mặt đầy mồ hôi, khàn khàn nói: “Cô nương.....”

“Nằm đi, dưỡng thương cho tốt.” Lãnh Hạ thấy bọn họ đã không nguy hiểm đến tính mạng nữa liền mặt không đổi sắc đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Dưỡng thương tốt rồi nhanh chóng cút đi.”

Tề Thịnh con người tối sầm lại, sắc mặt trắng bệch, đang định nói thì nghe thấy thanh âm Lãnh Hạ mang theo ý cười lại truyền đến: “Cút đi tiêu diệt!”

Hần ngơ rồi ngẩn, đến lúc hiểu được ý tứ thì vui không kiềm được, gãi đầu ngây ngô cười, cô nương đã tha thứ cho chúng ta!

Liệt Vương phủ, thư phòng.

Ở bên kia, Chiến Bắc Liệt trở lại thư phòng, ngồi xuống nghe thuộc hạ báo cáo: “Gia, sứ giả Đông Sở đã tới Trường An hôm qua, lần này đi sứ là Thất hoàng tử Đông Phương Nhuận và Đại hoàng tử Đông Phương Lỗ.”

Chiến Bắc Liệt trầm giọng nói: “Bốn vương đã gặp qua hần.”

Lời nói không rõ ràng nhưng ba người lại biết người hần ám chỉ nhất định không phải Đại hoàng tử vô năng kia, có thể làm đối thủ của Vương gia cũng chỉ có Đông Phương Nhuận lòng dạ thâm trầm.

Chung Thương khuôn mặt nghiêm khắc hàm chứa chút ý cười: “Phương Bắc truyền đến tin tức, Bắc Yến thái tử trên đường về nước, ở biên giới Yến Tần bị thổ phỉ sát hại, hơn trăm sứ giả Bắc Yến và Thái tử đều chết không thấy xác.”

Mục Dương tiếp tục: “Bắc Yến Hoàng đế giận dữ, hiện giờ đã xuất binh tiêu diệt!”

Chiến Bắc Liệt khê cong môi, gật đầu khen: “Làm rất tốt.”

Ba người tràn đầy sùng kính nhìn Chiến Bắc Liệt, chỉ thiếu xông lên ôm đùi để thể hiện sự ngưỡng mộ và sùng bái trong lòng.

Chung Thương khoe miệng hơi hơi giật giật, nháy mắt ra dấu với Mục Dương, gia một mũi tên trúng hai con chim, một là giải quyết việc Bắc Yến thái tử, một là không phí quân lính nào đã giải quyết được bọn thổ phỉ kia

Mục Dương dùng sức gật đầu, tổng kết: Thực sự là âm hiểm!

Mục Thiên quăng về phía dịch quán Đông Sở một ánh mắt thương hại, Đông Phương Nhuận đến Đại Tần lại thu được một phần lễ lớn như vậy, không biết có giận đến lách mũi không.

Chiến Bắc Liệt đang nhắm mắt nghỉ ngơi chậm rãi mở mắt ra, ưng mâu tràn đầy ý chí chiến đấu, hần chờ đối phương đáp lễ.

Trong Thanh Hoan Uyển truyền ra hai thanh âm quen thuộc, một trong trẻo ương ngạnh, một kiêu ngạo tràn đầy từ tính.

“Thì ra là một Tiểu cô nương, lão nương đã nói người lén lút cả ngày, nhất định có vấn đề!”

“Là nam hay là nữ liên quan gì đến người? Nhìn dáng người người xem, người như cái sọt!”

“Người nói ai là cái sọt? Người cả người bằng phẳng, là nam nhân mới đúng!”

“Bụng người to gấp ba lần ta đó!”

Lúc Lãnh Hạ vào cửa, nhìn thấy Tiêu Phượng đập bàn hét lớn: “Lão nương trị tội người!”

Niên Tiểu Đào ngửa cổ hừ lạnh, bĩu môi: “Ta sợ người chắc?”

Hai người hung hăng trừng mắt nhìn nhau thật lâu rồi đồng thời ‘Xì’ một tiếng, cười phá lên, rồi lại trừng, rồi phát tay Không thêm nhìn.

Lãnh Hạ có chút buồn cười, đi đến giữa hai người, rót một chén trà rồi thông thả ngồi xuống uống, nhìn hai người tiếp, ý tứ: Các người cứ tiếp tục!

Tiêu Phượng nháy mắt mấy cái, làm bộ như vô tình: “Không biết Bắc Việt đang làm gì bây giờ a?”

Niên Tiểu Đào quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, một bộ dáng ‘Không liên quan tới ta, ta một chút cũng không muốn biết’, quần tiểu bá vương kia làm gì!

Lãnh Hạ cũng phụ họa Tiêu Phượng, kẻ xướng người họa, trêu tức nói: “Việt Vương phủ mấy hôm trước được ban thưởng hai mã cơ thiên kiều bá mị.”

Niên Tiểu Đào nắm chặt một cái chén, trong miệng bắt đầu phát ra tiếng nghiến răng ‘Ken két’

Hai người cười thâm trong lòng, nếu như hiện tại Chiến Bắc Việt ở đây, khẳng định sẽ bị nàng chặt đứt cổ.

Tiêu Phượng che miệng cười, không ngừng cố gắng trêu tức: “Hắn nhất định là trái ôm phải ôm, uống rượu đùa vui!”

Niên Tiểu Đào bật dậy, tiểu bá vương chết tiệt!

Tưởng tượng đến Chiến Bắc Việt thật sự có thể trái ôm, phải ôm, cơn tức bắt đầu xông lên, Niên Tiểu Đào không thể nhịn được nữa, đập mạnh chén trà xuống bàn, nghiến răng nghiến lợi quát to: “Hắn dám!”

Tiêu Phượng trực tiếp không nhìn sự tức giận của nàng, cười gian đề nghị nói: “Đi, đi một chút, đi xem một chút, lão nương còn chưa gặp hai đệ muội kia đâu!”

Hai người nắm tay thông thả bước đi, vẫn có thể nghe thấy thanh âm thở hồng hộc trong phòng, còn có giọng cảm hận: “Ta mới không thêm đi!”

Niên Tiểu Đào trừng mắt nhìn hai bóng phía trước, cắn môi tự giận mình, thật lâu sau mới chớp chớp mắt, gật đầu nói: “Ta chỉ là đi xem, đúng! Chính là đi xem!”

Nói xong, chạy đi nhanh như thỏ.

Thành Trường An, Việt Vương phủ.

Chiến Bắc Việt một thân tử y cẩm bào quý phái, ngây ngô cười đi ra ngoài, đáng muốn đi tìm Tiểu Thái Bản, thì chợt một mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Vân Nghê Nguyệt Vũ, hai mỹ nhân một thân lụa mỏng nửa kín nửa hở, mỗi người cầm một bát sứ trắng, thướt tha đi về phía này.

Chiến Bắc Việt mở to mắt trừng lớn, tăng tốc độ lên, đã nhiều ngày rồi, Việt Vương phủ quả thực chính là địa ngục của hắn, hai nữ nhân này mỗi ngày đều có một cách để làm phiền, luân phiên biến đổi các bộ dạng để quấy rầy.

“Vương gia.....” Thanh âm có thể so với Hoa cô nương ôn nhu yêu kiều, theo gió bay tới bên tai hắn.

Chiến Bắc Việt sờn gai ốc, sợ hãi chạy ra ngoài.

Hai cô nương lão luyện khôn khéo, rất hiểu việc đối phó nam nhân, nhất là Chiến Bắc Việt lại non nớt, chỉ thấy Vân Nghê lấy một tốc độ quỷ dị đứng chắn ngay trước cửa, bàn tay mềm mại kéo xuống

Cổ áo vốn đã cực thấp nay liền lộ ra phần da trắng mịn ngọc ngà.

Chiến Bắc Việt ánh mắt bối rối nhắm lại, Nguyệt Vũ ở bên này lại phối hợp cực kỳ ăn ý ‘rầm’ một tiếng đóng chặt cửa lại!

Cái này gọi là đóng cửa đuổi mỹ nhân!

Chiến Bắc Việt xoa xoa trán, tâm lý bồn chồn, xong rồi xong rồi, nếu Tiểu Thái Bản biết ta nhìn nữ nhân khác, nhất định chém ta vớt xác cho sói tha!

Vân Nghê ngượng ngùng thả ra một cái mị nhãn, mềm mại nói: “Vương gia, đây là cháo tổ yến nô tỳ đặc biệt làm cho ngài.”

Nguyệt Vũ tiếp sau: “Còn có canh hoa quả của nô tỳ!”

Chiến Bắc Việt hung hăng trừng mắt nhìn hai người, ánh mắt kiên định, run rẩy chỉ vào các nàng, nói lắp: “Cút ngay! Cút ... ngay.... cho bổn vương.....”

“Vương gia.....” Còn chưa dứt lời, hai nàng lại ã chã chực khóc: “Nô tỳ nô tỳ chỉ mong Vương gia nhận lấy tâm ý của nô tỳ, mỗi ngày rót nước bưng trà hầu hạ Vương gia”

“Cút ngay!” Chiến Bắc Việt nóng vội đi gặp Tiểu Thái Bản, phiên chán đẫy hai nữ nhân kia ra.

Niên Tiểu Dao không được tự nhiên đi theo Lãnh Hạ và Tiêu Phượng đến Việt Vương phủ, trong lòng không tự giác cũng có vài phần chờ mong, đương nhiên, ngoài miệng là tuyệt đối không thừa nhận!

Đột nhiên, một tiếng thở nhẹ mềm mại quuyền rũ truyền ra từ trong phòng đập thẳng vào tai nàng.

“Vương gia người nhẹ chút làm người ta đau a.....”

Sau đó.....

Niên Tiểu Dao ngây dại!

Niên Tiểu Dao trừng mắt!

Niên Tiểu Dao đen mặt!

Niên Tiểu Dao run rẩy!

Niên Tiểu Dao giận dữ!

Niên Tiểu Dao ngửa mặt lên trời gào to một tiếng: “Vương bát đản! Ta con mẹ nó phế người!”

Thiếu niên nhỏ bé và yếu ớt kia nhanh như chớp giật lao vào phòng, đá phăng cánh cửa đi, tuân thủ truyền thống tốt đẹp ‘Không có vũ khí không phải vì không có vũ khí’ quét qua gian phòng, tay trái ghé tựa, tay phải nghiền mực, trừng mắt thật lớn, đi tới trước mặt ba người.....

Chiến Bắc Việt rốt cục phản ứng lại, một cước đá văng nữ nhân ở bên cạnh, lấp bấp giải thích: “Tiểu Thái Bản, người nghe ta”

Bốp!

Đầu bị trúng cái ghế!

Chiến Bắc Việt ôm lấy đầu đầy máu chảy, vội la lên: “Người nghe ta, ...”

Bốp!

Lại trúng nghiền mực!

“Người nghe”

Bộp!

Bụng trúng một quuyền!

Chiến Bắc Việt ngã xuống đất, chịu đau cố gắng giải thích: “Người”

“A!”

Niên Tiểu Dao một cước dẫm nát phía trên hạ bộ của hắn, ánh mắt rực lửa nhìn hai nữ nhân đang ngồi dưới đất.

Lúc này Vân Nghê Nguyệt Vũ đã bị dọa đến khóc cũng không dám khóc, bình thường, nữ nhân tranh thủ tình cảm luôn trước mặt chửi rửa sau lưng hăm hại, cùng lắm thì tát vài cái, giật tóc, cào cào mà thôi, làm gì đã gặp qua tình cảnh bạo lực như vậy!

Các nàng sao lại khổ như vậy a! Thật vất vả nâng cao năng lực lại còn không bằng một nam nhân!

Nhìn xem, Vương gia bộ dáng sắp bị đánh chết rồi, toàn thân đầy máu, còn thiếu niên này hỏa bạo thật lớn a, hung ác vạn phần

Vân Nghê Nguyệt Vũ run rẩy, phát ra một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa, đồng loạt dốc toàn lực muốn chạy ra ngoài.

Bỗng nhiên, đầu hai người bị kéo lại phía sau, Niên Tiểu Dao kéo tóc hai nàng, lôi vào phòng rồi nhìn quanh tìm vũ khí

Lãnh Hạ và Tiêu Phượng vừa rồi bị thanh âm kiều mỵ kia làm sửng sốt, sau đó lại bị tiếng gào to của Niên Tiểu Dao làm ngẩn người, sau đó lại bị kinh sợ trước những tiếng động trong phòng.

Cũng may cuối cùng tiếng thét chói tai của Chiến Bắc Việt và hai nữ nhân kia làm các nàng tỉnh lại.

Tiêu Phượng hô to một tiếng, vẻ mặt hưng phấn, e sợ cho thiên hạ không loạn túm tay Lãnh Hạ chạy nhanh, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nhanh nhanh, trò hay sắp hết!”

Đi vào trong phòng, Lãnh Hạ mảy liễu giường cao, Tiêu Phượng nuốt vào một ngụm nước miếng, khuôn mặt tươi cười tràn đầy sùng bái.

Lúc này trong phòng quả thực có thể so với thảm án diệt môn, khắp nơi đầy máu, mảnh vải của quần áo, những sợi tóc phát phơ, Niên Tiểu Dao ngồi trên ghế thờ hồn hèn, mắt lạnh nhìn Chiến Bắc Việt toàn thân đầy máu đang nằm trên mặt đất gào khóc.

Hai nữ nhân kia trên mặt đầy vết bầm tím, mũi không còn là mũi, mắt không còn là mắt, dường như đã bị đánh đến hoàn toàn thay đổi, tóc bị giật hết, đứt gãy, ngắn dài toán loạn, quần áo mỏng tang nay bị xé đi không biết bao nhiêu mảnh, giống như tấm vải nát khoác lên người vậy.

Hai người đầu oa oa khóc lớn, khóc cực kỳ bi thảm, tê tâm liệt phế, làm người người nghe thấy đều thương tâm rơi lệ.

Lãnh Hạ ngồi xuống ghế rồi hỏi Chiến Bắc Việt: “Sao lại thế này?”

Chiến Bắc Việt kể lại mọi chuyện làm Niên Tiểu Dao cắn môi liếc nhìn hai nữ nhân kia, chẳng lẽ thật sự là đã trách lầm hắn sao?

Hai nữ nhân đang oa oa khóc lớn bị nàng liếc qua liền run rẩy lui người về phía sau, không dám khóc thành tiếng nữa.

Lãnh Hạ đi đến trước người Vân Nghê Nguyệt Vũ, lạnh lùng phân phó: “Ta cho các ngươi hai con đường, một là tiếp tục ở lại đây, làm bao cát cho nàng giải trí”

Hai nàng ngẩng đầu, hoảng sợ điên cuồng lắc lắc, cố gắng mở ra đôi mắt bị đánh đến biến dạng trộm nhìn Niên Tiểu Dao, đường đường là Đại Tần Vương gia lại như thế, khí khái nam tử quá a!

Lãnh Hạ khiêu mi, vừa lòng gật gật đầu: “Hai là tìm cho cho các ngươi chỗ dung thân, rồi phủ dưỡng bệnh đi.”

Sau khi hai nữ nhân rời đi, Niên Tiểu Dao chột dạ nhìn xung quanh nhưng không dám nhìn Chiến Bắc Việt, nghe hắn kêu thảm thiết trên mặt đất lại hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào.

Lãnh Hạ và Tiêu Phượng liếc nhau, Tiêu Phượng không thú vị bĩu môi, trò hay đã xong, vậy tan cuộc đi!

Đã là chàng vạng rồi, vầng trăng non cũng đã e lệ nhô lên sau đỉnh núi.

Lãnh Hạ ra khỏi Việt Vương phủ, đem Tiêu Phượng đưa đến cửa cung, sau khi lưu luyến cùng nàng liền bước chậm về Liệt Vương phủ.

Lúc này sắc trời đã có chút tối, nhưng trên đường vẫn rất náo nhiệt, cờ bay phấp phới, cửa hiệu ồn ào, hai bên đường đầy những gánh hàng rong, vạn phần náo nhiệt.

Lãnh Hạ không khỏi nhớ tới lần dạo phố cùng Chiến Bắc Liệt, túi áo căng phồng còn giờ giờ xâu mút quả cho nàng, khoe miệng chậm rãi cong lên.

Đột nhiên, một người lao về hướng nàng, cánh tay giơ lên, một thanh niên áo xám lướt qua sườn nàng.

Lãnh Hạ khẽ cong môi, ngọc thủ vươn ra, lát sau thu tay về đã cầm lấy một tập ngân phiếu, chính là ngân phiếu vừa bị thanh niên kia trộm đi, người thanh niên kia chạy thật nhanh tới một ngõ nhỏ rồi vui tươi hớn hờ sờ sờ trong ngực, lập tức trừng mắt.

Suy nghĩ một hồi, liền biết gặp phải người trong nghề, trong nháy mắt dâng lên ý chí chiến đấu, không tin không lấy lại được.

Lãnh Hạ cảm nhận được phía sau có người, liền nổi lên tâm tư trêu tức, bước chậm lại chờ hắn đi tới, sát thủ chi vương cũng không phải chỉ biết giết người, trộm đồ ư? Nàng là tổ tông của kẻ trộm.

Đúng lúc này, vẫn là cánh tay kia lướt qua cổ tay áo nàng, kẹp lấy tập ngân phiếu rồi nhanh chóng nhét vào ngực, vô cùng đặc ý bước nhanh về phía trước.

Thanh niên áo xám dừng lại tại một ngõ nhỏ, lúc sờ sờ trong ngực, nụ cười trên mặt liền cứng lại, trừng lớn mắt.

Không có sao?

Không có!

Hắn tìm qua tìm lên trên người, thậm chí quần áo cũng cởi nhưng vẫn không có, nuốt một ngụm nước miếng, oán hận nghiến răng, người này rất độc ác! Lấy ngân phiếu của mình thì lấy đi, sao phải lấy cả ngân phiếu của ta?

Lúc này tâm tình Lãnh Hạ vô cùng tốt, trong tay cầm một tập ngân phiếu thật dày, tên trộm này không biết đã trộm của bao người phú quý, ước chừng có mấy vạn lượng bạc.

Đột nhiên, nàng nhướn mày, nắm lấy cổ tay vừa tiến tới, cười khê một tiếng: “Còn muốn tiếp tục sao?”

Thanh niên áo xám lúc này vô cùng hối hận, sao lại trộm phải một người cao tay thế này, bị lấy đi hết bạc rồi, thậm chí còn không biết người này có võ công không.

Hắn cười cười với Lãnh Hạ: “Không muốn không muốn Nữ hiệp đại nhân đại lượng, tha cho ta một lần đi...”

Lãnh Hạ buông tay, dưới ánh mắt chờ mong kia nhét tập ngân phiếu vào ngực, thản nhiên cười nói: “Quá tam ba bận, nếu còn để ta thấy ngươi”

Thanh niên áo xám vô cùng đau xót nhìn tập ngân phiếu vừa biến khỏi tầm mắt kia, vội vàng thu hồi ánh mắt, liền tục gật đầu, mặt xám xịt chạy đi.

Đúng lúc này, một tiếng nói thanh nhuận nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, tiếng nói như làn nước đầu xuân, nhẹ nhàng chảy vào trong tâm can mỗi người.

“Liệt Vương phi.....thật hào hứng!”

69. Q.1 - Chương 69

Edit: Kiri

Lãnh Hạ quay đầu lại, tức thì sa vào một đôi mắt mờ sương Đôi mắt hẹp dài như lá liễu, đuôi mắt hơi nhếch lên, trong đôi mắt đó như có dòng nước tĩnh lặng chảy qua, hơi hơi gợn lên chút sóng nước rồi sau đó không tiếng động chảy vào trong tâm khảm.

Một đôi mắt giống như đã từng quen biết!

Lãnh Hạ chậm rãi nhếch môi, nhìn người tới, thản nhiên nói: “Lại gặp.”

Người tới không chút bất ngờ, khẽ nhếch lông mày, trên miệng luôn treo một độ cong ôn nhuận, trong mắt tràn đầy ý cười, tiếng nói thanh nhuận cũng hàm chứa tươi cười: “Một ngày hai lần, thật có duyên.”

Lãnh Hạ nhíu nhíu mày liễu, người này ngũ quan cũng không tính là quá xuất sắc, như là tùy tiện đắp lên mặt nhưng khi ở cạnh nhau lại tạo nên không nói nên lời, thoải mái dễ chịu, dùng lời nói cũng khó mà nói hết.

Nhất là vẻ cười này trong ánh hoàng hôn đỏ rực lại ấm áp như ánh mặt trời ấm áp, giống như làm cho thế gian và thiên nhiên hòa thành một thể, vô cùng thanh nhàn, tiêu sái.

“Không biết Thất hoàng tử cho rằng đây là duyên phận, là thiên ý.....” Lãnh Hạ nhìn thẳng ánh mắt đối phương, may mắn không chối từ, khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “Hay là duyên do người tạo?”

Đông Phương Nhuận cũng đáp lại ánh mắt của nàng, ý cười trong mắt càng ngày càng sâu, một lát sau, ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, cũng không trả lời, ngược lại hỏi: “Cùng nhau dùng bữa tối chứ?”

Dứt lời, cũng không lo lắng là Lãnh Hạ sẽ cự tuyệt, xoay người đi tới một ngõ nhỏ, cảnh bèo xanh nhạt lay động theo từng bước chân, lại có một vẻ thanh thuần tĩnh lặng như nước chảy.

Lãnh Hạ cũng không định từ chối, đã âm thầm giao thủ vài lần, hôm nay rốt cục có cơ hội gặp mặt một lần, nàng cực có hứng thú với người này, gương ày liễu đi theo hắn.

Đông Phương Nhuận cho nàng một loại cảm giác giống như trên núi tuyết lạnh lẽo có một dòng nước ấm nóng, thanh nhuận nhưng quanh nó lại có một khí tức lạnh lùng không rõ ràng, ấm được thân, lại không ấm được tâm.

Hai người một trước một sau tiêu sái đi tới.

Ở phía xa, Cuồng Phong Lôi Minh đại ra nhìn Lãnh Hạ đi theo một người nam nhân rẽ vào một ngõ nhỏ

Lôi Minh run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập: “Vương phi vượt tường?”

Cuồng Phong miệng mở lớn: “Cái này có hay không”

Lôi Minh run lên, nói lắp: “Phải phải a.....”

Hai người đồng thời nhìn phía bầu trời phương bắc, khóc không ra nước mắt ỉn non, Thiểm Điện a, người hạnh phúc đến cỡ nào a!

Người nào đó đang cách xa ngàn dặm, vui tươi hơn hử vì hoàn thành nhiệm vụ, đeo bọc hành lý, đang ra roi thúc ngựa chạy về, đột nhiên hắt xì thật mạnh, nghi hoặc nhìn xung quanh, ai? Ai nhắc đến ta?

Liệt Vương phủ, thư phòng.

Chiến Bắc Liệt nhìn hai thuộc hạ thâm thâm thì thì, ấp a ấp úng, nói nửa ngày mà không được một câu, ghét bỏ nhíu nhíu mày, lạnh giọng quát to: “Một câu, nói để bốn vương hiệu được!”

Lôi Minh nhất thời quay đầu nhìn cửa sổ, một bộ dáng không liên quan gì đến ta!

Cuồng Phong hung hăng trừng mắt nhìn hắn, kiên trì hít sâu một hơi, lấy tốc độ cực nhanh nói: “Tiểu vương phi thấy Đông Sở Thất hoàng tử Đông Phương Nhuận, hai người cùng tiến vào ngõ nhỏ nghe nói là muốn cùng nhau dùng bữa tối bàn chuyện trước đó Vương phi đi khỏi Việt Vương thuận tay chinh một kẻ trộm ba lần ăn cắp ngân phiếu của Vương phi.”

Lôi Minh quay đầu lại, thần tình sùng bái: Hảo dạng, trọng điểm rất mơ hồ!

Đương nhiên, Đại Tồn Chiến thần không bị lẫn lộn dễ dàng như vậy.

Hắn rất nhanh tiêu hóa câu nói này, rồi rất nhanh quăng đi những phần vô dụng, trong nháy mắt tìm được trọng điểm!

Đông Phương Nhuận!

Dùng bữa tối!

Đông Phương Nhuận chậm rãi đứng lên, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, lập tức chuyển biến thành ý cười dịu dàng, tao nhã chấp tay, thanh âm thanh nhuận ân cần thăm hỏi: “Liệt Vương gia, đã lâu không gặp, phong thái vẫn không giảm bớt chút nào.”

Chiến Bắc Liệt hơi hơi gật gật đầu, cũng chấp tay trả lời: “Thất hoàng tử nhiều việc bận rộn, hẳn là đã quên chúng ta mới gặp hôm nay.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mạch nước ngầm va chạm, bọt nước bắn tung tóe.

Lãnh Hạ thờ ơ nhìn, Chiến Bắc Liệt thân là Đại Tồn Chiến thần, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mà Đông Phương Nhuận ở Đông Sở cũng thay đổi như chong chóng, tạo gió gây mưa, hai kì nam tử đương thời lại ở trong quán rượu nhỏ này, hàn huyên khách sáo, là sự tôn trọng của đối thủ dành cho nhau.

Hai người giống như bạn cũ, sau khi chào hỏi liền ngồi xuống.

Đông Phương Nhuận cầm bầu rượu lên, vô cùng tao nhã rót đầy chén cho Chiến Bắc Liệt, giới thiệu: “Tửu quán này tự ủ rượu nho, uống vào vị rất tinh khiết, ngọt thơm, dư vị dài lâu, quả thật có một mùi vị đặc biệt.”

Chiến Bắc Liệt ửng mầu đen như mực, trầm lắng sâu không thấy đáy, con ngươi híp lại, bưng ly rượu lên, uống một ngụm rồi đặt xuống mặt bàn, trong giọng nói bình tĩnh không che dấu chút nào cái không đồng ý: “Hương vị ngọt ngào thì có nhưng cái ngấm lâu dài thì không đủ, chém giết trên chiến trường, cùng uống rượu mạnh với tướng sĩ nhiều rồi, loại rượu ngọt ngọt này, không khỏi làm mất tính cách trượng phu.”

Đông Phương Nhuận nhú nhú mày, khoe miệng ẩn chứa tươi cười ôn nhuận, trả lời lại một cách mỉa mai: “Rượu mạnh đương nhiên có nhiều hào khí, những cũng khiến mất đi khá nhiều kinh khí.” (kinh là cứng cỏi là kiên cường)

Chiến Bắc Liệt khẽ gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt bàn, khuôn mặt khô ngô tuấn tú giận vui đều không hiện ra, chỉ tiếc nuối, thở dài nói: “Bốn vương suất nửa đã quên, Thất hoàng tử có khẩu vị đặc biệt luân chuyển, nhưng lại thích loại rượu như thế này, cũng đúng, ngọt cay quay vòng, đáng tiếc, loại rượu kém cỏi như thế này không thể nào được đặt lên tiệc rượu.”

Trong lời đối thoại của hai người chứa đầy đao thương, Lãnh Hạ có chút bất ngờ nhìn Chiến Bắc Liệt, người này luôn luôn kiên cường thiết huyết, bản lĩnh khí phách, không ngờ lúc châm chọc người khác cũng toàn nhả ra lời vàng ý ngọc, Đông Phương Nhuận lấy rượu so với người, châm chọc Đại Tồn Chiến thần hẳn chỉ là măng phu, hữu dụng vô mưu, hẳn lại trào phúng đáp trả, thủ đoạn của Đông Phương Nhuận còn không lên nổi trên mặt bàn.

Nàng suy nghĩ cái này liền thấy thú vị.

Bên kia, Đông Phương Nhuận cười khẽ vài tiếng, lại rót đầy chén cho Chiến Bắc Liệt, tuy cười nhưng thanh âm lại lạnh vô cùng: “Liệt vương hôm nay lại đối ẩm cùng Nhuận, thực khác hàng ngày.”

Chiến Bắc Liệt biết hẳn ám chỉ việc Bắc Yến thái tử, giá họa cho thổ phỉ, mượn binh Bắc Yến giết người, nhưng mà trên mặt không có mảy may xấu hổ, thông thả đáp: “Cùng người nào đối ẩm, uống loại rượu gì, Thất hoàng tử, người tới là khách, bốn vương thuận theo ý khách, đành phải phụng bồi mà thôi.”

Hắn nhìn thoáng qua ly rượu đã được rót đầy, cũng không uống, chỉ lạnh lùng cười, gậy ông đập lưng ông thôi.

Nghe ra thâm ý trong lời nói của hắn, Đông Phương Nhuận ngược lại nhìn trong tửu quán, lúc này đang có một con gà và một con vịt đang kêu loạn, đáng tiếc là không biết chúng nói cái gì, hắn uống một hơi cạn sạch ly rượu, than nhẹ một tiếng: “Nếu không vừa ý thì đôi khi tự rót tự uống cũng là một chuyện vui.”

“Điểm ấy bốn vương cũng giống Thất hoàng tử.....” Chiến Bắc Liệt gơ ly rượu mà hần rót đầy lên, tùy tay đổ xuống nền nhà, cao giọng nói: “Uống rượu, là vì tâm tình, rồi mới đến mùi vị rượu. Nếu gặp bạn rượu không hợp ý, dù là rượu đệ nhất thiên hạ cũng không thể uống.” Dứt lời, ôm vai Lãnh Hạ đang thản nhiên xem kịch vui đi nhanh ra ngoài.

Đông Phương Nhuận ở phía sau thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp theo gió truyền tới: “Liệt vương nói đến rượu đệ nhất thiên hạ, ta từng nghe nói có một loại, Bắc đến Tuyết Phong, Nam đến Quỳnh Lâm, Đông đến Vân Hải, Tây đến Khi Lan Hoang mạc, thu thập hơn trăm loại kỳ hoa dị quả, phối với ngũ cốc mà nên.”

Hần ngừng lại một chút, thanh âm mang theo ý cười nói tiếp: “Nhuận tâm hướng tới đó.”

Chiến Bắc Liệt ôm vai Lãnh Hạ, cũng không bước chậm lại chút nào, vừa đi vừa lạnh giọng trả lời: “Thất hoàng tử thích loại rượu nho này lại hướng tại loại rượu độc nhất vô nhị đó. Đáng tiếc, rượu kia là độc nhất vô nhị, nếu có hồn cũng sẽ không nguyện ý đánh đồng bản thân với thứ rượu nho kém cỏi kia.”

Lãnh Hạ bĩu môi, Đông Phương Nhuận lấy rượu ví như chiến tranh, nguyên liệu làm rượu ở cả năm thủ đô, đây rõ ràng là tuyên chiến với Chiến Bắc Liệt, trong giọng nói có một loại cuồng ngạo tử nghễ, ngũ quốc thiên hạ, hần muốn!

Mà Chiến Bắc Liệt đáp trả một cách khí phách, bằng thủ đoạn ti tiện của Đông Phương Nhuận nhà người, xứng sao?

Sau khi hai người sống vai ra khỏi tửu quán, Đông Phương Nhuận thu hồi ánh mắt, tự rót một ly rượu ình, thì thào cười: “Thú vị, thú vị, ...”

Trường An, đường cái.

Lãnh Hạ một đầu vai bị một bàn tay to lớn nắm lấy, bàn tay ấm áp mạnh mẽ, gắt gao dán vào da thịt nằng, nhưng người đi bên cạnh lại không nóng mà tản mát ra lạnh khí.

Người nọ đột nhiên dừng bước, xoay người, nhìn thẳng vào mắt nằng, thanh âm trầm thấp hỏi: “Rượu nho gì đó, uống ngon lắm sao?”

Ngữ khí này, so với dấm còn chua hơn vài phần, Lãnh Hạ bật cười, ngả đầu thưởng thức sắc mặt xanh lam của Đại Tồn Chiến thần, trêu tức trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

Xanh lam lập tức biến thành xanh lục, Chiến Bắc Liệt cắn răng chịu đựng cơn tức giận, gằn nhẹ nói: “Đông Phương Nhuận là ai? Người còn dám một mình đi tới nơi hẻo lánh đó với hần!”

Lãnh Hạ bĩu môi, tuy rằng biết hần lo lắng, nhưng cũng không có chuyện gì, người có thể giết được nằng còn chưa sinh ra đâu!

Chiến Bắc Liệt nhìn nằng một bộ dáng không sao cả, liền cảm thấy tức giận, Đông Phương Nhuận là kẻ âm hiểm giả dối, một bụng mưu đồ, ngay cả ruột cũng đen kịt chứ chẳng đùa, nếu nơi đó sớm bố trí mai phục, nếu trong rượu có độc, nếu như....., hần đã không dám nghĩ tiếp nữa, hần thừa nhận Lãnh Hạ thân thủ sắc bén, nhưng người cũng có lúc mắc sai lầm, huống chi tính tình nằng lại tùy ý như vậy, chỉ luôn làm việc mình thích.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt lạnh lùng, không nói gì, lập tức xoay người, phất áo bỏ đi.

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, nhất thời trở mắt, người này, tức giận sao?

Lát sau, nằng lạnh lùng nhếch môi, tiêu sái đi về phía Liệt Vương phủ.

Đã nhiều ngày, Chiến Bắc Liệt giống như biến mất hoàn toàn, không xuất hiện trước mặt Lãnh Hạ lần nào nữa.

Lãnh Hạ lúc đầu cũng thấy bình thường, sau đó lại thấy không quen rồi đến giờ, trong lòng giống như thiếu vắng một cái gì đó.

Nằng nằm trên trúc tháp, mắt nhắm hờ, bàn tay vỗ về Tiểu Thanh đang lười biếng nằm bên cạnh.

Nằng biết tính tình của mình, luôn độc lai độc vãng, lấy mình làm trung tâm, không có ai vẫn có thể sống tiêu sái tùy ý, chưa bao giờ đặt một người nào vào trong lòng. Nhưng từ khi đến thế giới này, lòng của nằng

bắt đầu có vương bận, Tiêu Phượng là một, Chiến Bắc Liệt Lãnh Hạ kiên quyết không thừa nhận Chiến Bắc Liệt cũng khiến nàng lo lắng nhưng cảm giác trong lòng lại cho nàng một kích, không thể không thừa nhận, có lẽ nam nhân thiết huyết, kiên cường kia thực sự đã tiến vào lòng nàng trong lúc nàng không để ý mất rồi.

Mấy ngày trước, Tiêu Phượng hấp tấp vội tới Thanh Hoan Uyển, cao giọng mắng nàng, trách cứ nàng không quan tâm đến an nguy của mình, mắng đến nước miếng tung bay, hết hơi hết sức mới bị Chiến Bắc Liệt khiêng về Hoàng cung. Việc ngày ấy, Lãnh Hạ không cho rằng mình sai ở chỗ nào, nàng là sát thủ chi vương, đừng nói là Đông Phương Nhuận, cho dù thân là Đại Tàn Chiến thần, Chiến Bắc Liệt, muốn mạng của nàng cũng phải nghĩ cho kỹ, cùng lắm thì liều mạng, đối phương không chết cũng bị trọng thương.

Nhưng qua thời gian này, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Phượng tràn ngập lo lắng, trách cứ, Lãnh Hạ bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, bản thân có tùy ý quá không, xem nhẹ cảm giác của những người xung quanh, sự tùy ý của nàng lại làm cho những người chân chính quan tâm mình hốt hoảng lo sợ.

Lãnh Hạ từ từ nhắm hai mắt nghĩ như vậy, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang, như là tiếng pháo.

Tiếng vang rung trời, làm tám con bồ câu vội dang cánh bay loạn lên, Lãnh Hạ vội biếng mở mắt, gọi: “Nghênh Tuyết!”

“Vương phi, hôm nay là Trung thu, bên ngoài giăng đèn kết hoa rất náo nhiệt!” Nghênh Tuyết chạy đến trước mặt nàng, cười hì hì nói: “Trong vương phủ đều treo đèn lồng, còn có hội đèn lồng ở ngoài phố ngày đoàn viên” Mới nói được một nửa, nàng vội bịt miệng lại, sao lại quên chứ, Vương phi một mình một người đến Đại Tàn, ngày này lại nói với nàng đoàn viên cái gì, không phải là khiến nàng càng thêm ảm ức sao?

“Đoàn viên.....” Lãnh Hạ không để ý nàng thấy khó xử, nhẹ nhàng nỉ non một câu, ánh mắt liếc qua đám bồ câu đang sợ run người, và Tiểu Thanh đang nhìn chằm chằm bọn chúng, chậm rãi thở dài.

Lãnh Hạ đứng dậy, giơ tay lên, Cuồng Phong Lô Minh ngay tức khắc xuất hiện trước mặt nàng, co đầu rụt cổ chờ nàng mở lời, thời gian qua hai người đều kinh hồn bạt vía, cố gắng đem sự tồn tại của bản thân giảm tới hàng thấp nhất, sợ bị Tiểu Vương phi nghĩ tới.

Vương gia Vương phi cụ thể bởi vì chuyện gì mà giận dữ thì bọn họ cũng không biết, nhưng tự cho là Vương gia ghen tuông, nghĩ đến cái này hai người lại bắt đầu run rẩy, nếu không phải bọn họ đi báo tin, Vương gia sao có thể biết Tiểu Vương phi và Đông Phương Nhuận dùng bữa với nhau, càng không cãi nhau với Tiểu Vương phi.

Cuồng Phong Lô Minh cúi đầu, trong lòng liên tục kêu than, xong rồi xong rồi, bị gọi rồi, chờ bị lột da đi.

Hai người đang run rẩy hoảng sợ, chợt nghe Tiểu Vương phi thản nhiên hỏi: “Hắn ở đâu?”

Ai? Hai người còn không kịp phản ứng, mở to mắt ngu ngơ nhìn qua nhìn lại, ánh mắt lạnh liệt của Lãnh Hạ đảo qua, nhất thời một cái giật mình, vội vàng đứng nghiêm, cao giọng đáp: “Vương gia ở thư phòng!”

Đáp xong liền cười lấy lòng, liền thấy Tiểu Vương phi quay đầu cực kỳ xem thường, chậm chạp đi bộ tới thư phòng.

Lô Minh nghiêng đầu ngạc nhiên nói: “Tiểu Vương phi muốn đi tìm Vương gia để hòa hảo sao?”

Cuồng Phong không rõ cho nên lắc đầu, kỳ quái hỏi: “Không phải đi sống mái với nhau sao?”

Liệt Vương phủ, thư phòng.

Chiến Bắc Liệt lật xem tin tình báo của Chung Thương, Đông Phương Nhuận mấy ngày nay đều uống trà, thưởng ngoạn, đi dạo xung quanh, có thể nói là ung dung tự tại, muốn bao nhiêu thanh nhàn thì có bấy nhiêu thanh nhàn.

Nhưng mà ở phía sau cái thanh nhàn ấy còn có vấn đề thật lớn.

Ngũ quốc đại điển sẽ bắt đầu sau ba ngày nữa chắc hẳn đang nghĩ âm mưu quỷ kế gì đó, người mà không bận rộn gì bây giờ thì chỉ có hắn, mọi chuyện chuẩn bị hắn đều quảng cho Đại hoàng tử Đông Phương Lỗ, còn mình thì thản nhiên thăm thú.

Đúng lúc này, Chu Phúc chạy vào, khom người hỏi: “Vương gia, trong cung truyền tin tới, đêm nay Trung thu cung yến”

Không đợi hắn nói xong, Chiến Bắc Liệt vung tay lên, chán ghét nói: “Không đi, từ chối!”

Sau khi Chu Phúc và Chung Thương chỉ hận không thể lập tức biến mất chạy ra ngoài, hắn quảng mớ tin tức kia đi, day day huyết Thái Dương, không biết mẫu sư tử đang làm gì vào lúc này?

Chiến Bắc Liệt đã nhiều ngày không kém Cuồng Phong và Lôi Minh bao nhiêu, không được gặp Lãnh Hạ đối với hắn là một loại dày vò của địa ngục, không có thiên lý!

Nhưng hắn buồn bực Lãnh Hạ tùy ý làm bậy, không để an nguy của mình ở trong lòng, nhưng lại nhịn không được muốn nhìn trộm nàng một chút, dù chỉ liếc mắt thôi cũng được.

Đương nhiên, ý tưởng này mỗi lần vừa xuất hiện, lập tức liền bị Đại Tàn Chiến thần hung hăng bóp chết!

Không được, kiên quyết không được!

Việc này không thể nhân nhượng, phải đợi mẫu sư tử nhận thức được sai lầm của mình, chủ động đến giải thích!

Sau đó Đại Tàn Chiến thần lại bắt đầu rối rắm, ngộ nhờ nàng không biết mình sai hoặc biết sai nhưng không sửa thì sao?

Ngộ nhờ nàng cả đời không hối lỗi thì chẳng lẽ hắn không được gặp nàng cả đời sao?

Ngộ nhờ nàng lập tức rời đi, bằng thân thủ, thủ đoạn của mẫu sư tử, nếu nàng muốn đi mà không ai biết thì hắn không dám chắc có thể tìm thấy nàng.

Đại Tàn Chiến thần nghĩ ngợi, đập mạnh một cái, dứt khoát quyết định

Chủ động là tốt nhất!

Chiến Bắc Liệt vừa âm thầm phỉ nhổ chính mình, vừa thay quần áo đi ra ngoài, vừa phải nghĩ lát nữa sẽ nói như thế nào, phải nói sao để không mất mặt.

Đột nhiên, ‘kẹt’ một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Lãnh Hạ mặt không đổi sắc tiến vào, nhìn không chớp mắt, đi tới ghế ngồi xuống, trầm mặc không nói.

Chiến Bắc Liệt nhất thời vui vẻ, hưng phấn đến mức muốn nhảy nhót, đi đứng cũng không được tự nhiên, người không nói lời nào ta cũng không nói, Đại Tàn Chiến thần trong lòng vui vẻ nhưng trên mặt lại bày ra một bộ mặt sát thần, lãnh khốc, vô cùng tiêu sái đi đến sau bàn, cũng không nói.

Chiến Bắc Liệt dùng sức duy trì bộ mặt sấp giữ không được kia, kiên quyết dấu diếm tâm tình thật của mình.

Lúc này Lãnh Hạ đang cảm thấy khó hiểu, ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại tới đây, rốt cuộc là tới làm gì thì nàng còn chưa biết, cứ ngồi như vậy, không khỏi có vài tia xấu hổ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người tâm lý bất ổn đều yên lặng không nói gì, đều tự tính toán trong lòng

Một người nghĩ, người đã đến đây còn không mau lên!

Một người nghĩ, bậc thang ta đã cho người, người còn không mau lên!

Hai người ngồi im lặng đến non nửa canh giờ, Lãnh Hạ cười càng lúc càng lạnh, tốt lắm, người cứ ngồi ở đó đi!

Lãnh Hạ phát tay áo đứng lên, sải bước ra phía ngoài, Chiến Bắc Liệt nhất thời luống cuống, cũng lập tức đứng dậy, gấp giọng hét lớn: “Đứng lại!”

Lãnh Hạ hung hăng liếc mắt một cái cực kỳ xem thường, không ngừng bước tiếp, Chiến Bắc Liệt đuổi theo giữ chặt lấy nàng, giọng cảm hận hỏi: “Người tới làm gì?”

Lãnh Hạ vốn đã mềm mỏng vài phần lại bị giọng điệu này của hắn làm tan biến, lập tức tức giận, trong lòng dâng lên một ngọn lửa, không ngừng bùng cháy, ngọc thủ vung lên, đi tiếp.

Đúng lúc này, người ở phía sau kéo một cái, nàng bị bất ngờ, không kịp phòng bị nên ngã về phía sau, rơi vào một lồng ngực nóng bỏng, sau đó, hai cánh tay rắn chắc gắt gao vòng lại ôm lấy nàng!

Đại Tồn Chiến thần cúi đầu xuống, thanh âm vang lên trên đỉnh đầu: “Hôm nay là lễ Trung thu, đi ra ngoài xem hoa đăng đi.”

Lãnh Hạ bị hắn ôm vào trong ngực, khoe môi khê cong lên, thanh âm ẩn chứa ý cười thản nhiên trả lời: “Ừ, vậy đi xem đi.”

Lời đã nói hết mà Chiến Bắc Liệt vẫn bất động như trước, ôm thân hình nhỏ nhắn kia trong lồng ngực, chỉ cảm thấy những tức giận hờn dỗi trong thời gian qua đều tan thành mây khói, sự thỏa mãn dâng lên từ đáy lòng.

Lãnh Hạ cũng không đẩy hắn, mặc kệ hắn ôm mình.

Ngay trong lúc ảm áp khó mà có được, thời gian cũng giống như không muốn quấy nhiễu hai người, lặng lẽ trôi Đột nhiên, Lãnh Hạ nghi hoặc nhíu mày, bên hông không biết từ khi nào có thêm một thứ gì đó cứng rắn, thẳng đứng, trong chớp mắt nàng liền hiểu được đây là vật gì, khuôn mặt tươi cười nhất thời hoàn toàn đen!

Mỹ nhân trong ngực, ôn hương ngọc nhuyễn, Đại Tồn Chiến thần trong mắt tràn ngập dục hỏa.

Đúng lúc này, một quyền móc lại từ phía trước!

Bộp!

Lãnh Hạ quay đầu lại, ánh mắt như những con dao nhỏ đảo qua phần hạ bộ của hắn, Đại Tồn Chiến thần ôm mất nhất thời run rẩy lui lại phía sau.

Lãnh mỹ nhân ở trước mặt chậm rãi cười, thản nhiên nói: “Thời gian một nén nhang, ta ở cửa Vương phủ, đợi người.”

Nói xong, tao nhã xoay người, rồi đi ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt ngay lập tức lao ra khỏi thư phòng, trong thời gian một nén nhang, phải tắm nước lạnh!

Lúc này đã là hoàng hôn, trên đường lại vẫn còn rất náo nhiệt, hàng quán đông đúc, người qua lại tấp nập trên đường.

Phần lớn những quầy hàng đều bán hoa đăng lớn nhỏ, mọi kiểu dáng rất đẹp.

Lãnh Hạ nhìn thấy cảnh tượng vui đùa âm ỉ ở trước mắt, tâm tình cũng không tự giác mà tốt lên.

Nhưng Chiến Bắc Liệt lại không như vậy, ban nãy đã phải tắm nước lạnh để đè ép dục hỏa, bây giờ đi ra ngoài, đường lại đông đúc, khó tránh sẽ có người va vào Lãnh Hạ, làm cho Đại Tồn Chiến thần sắc mặt tối đen, hai mắt mở lớn sáng như đèn pha, rà qua rà lại, hung hăng trừng mắt những người khác phái va vào Lãnh Hạ.

Có một sát tinh đi bên cạnh làm mọi người lấy Lãnh Hạ làm trung tâm, trong vòng ba thước không có người!

Đúng lúc này, không biết tiểu nhi nhà ai cực có dũng khí, chạy lại ngăn trước mặt bọn họ, đánh giá trên dưới một lượt, âm thầm đánh giá ở trong lòng, không phú cũng quý a!

Chiến Bắc Liệt ngăn lại, đẩy tiểu nhi kia ra ngoài bán kính ba thước, mày kiếm giương lên, ý tứ: Tiểu hài tử cũng không được, chỉ cần là giống đực thì không thể tới gần.

Tiểu nhi bộ dạng thanh tú, rất là thông minh, đầu tiên là hơi luống cuống một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục sắc mặt cười tủm tỉm, thanh âm trong trẻo nói: “Quý nhân, phu nhân, mua đồng tâm đẳng đi, tới thả ở sông Mộc Thanh thì có thể sống đến bạc đầu, con cháu đầy nhà, hạnh phúc cả đời!”

Chiến Bắc Liệt thu tay lại, sắc mặt đen kịt nhất thời sáng lên, trong mắt tràn đầy ánh sao.

‘Sống đến bạc đầu’ Hắc bắt đầu tưởng tượng Lãnh Hạ bộ dáng khi về già, hai người tóc bạc, già cả, một đôi lão phu thê mỗi ngày đều chơi cờ, du hồ, à, còn có thể so chiêu, tuy rằng hắc chắc chắn là không thắng.

Hay!

‘Con cháu đầy nhà’..... Hắc lại tưởng tượng đến tiểu Lãnh Hạ, khuôn mặt trắng trẻo bụ bẫm, lông mi đen dài cong vút, thanh âm mềm nhẹ gọi ‘Phụ thân’!

Một đứa không đủ, phải sinh vài đứa, nhưng hắc liếc Lãnh Hạ, có thể sẽ bị đánh.

Đánh cũng là tức phụ của lão tử!

Hay!

Chiến Bắc Liệt ngoác miệng cười, không nói hai lời, lập tức đưa bạc, rồi như cướp lấy hoa đăng trên tay hắc, chép miệng chạy đến sông Mộc Thanh.

Đi được vài bước, vội vàng dừng lại, quay về kéo tức phụ đang đứng tại chỗ, thả hoa đăng!

Lãnh Hạ bị hắc kéo tới sông Mộc Thanh, lúc này trên sông có vô số hoa đăng, ánh nến lúc sáng tỏ lúc tối mờ, ánh lên mặt nước dập dờn gợn sóng làm khung cảnh thêm lung linh vạn phần.

Chiến Bắc Liệt đang muốn thả hoa đăng, tay đột nhiên run rẩy, mới phát hiện mình vừa cầm tay Lãnh Hạ chạy một trên đường.

Chiến Bắc Liệt kéo tay nàng tới gần, ngón tay thon dài, trắng nõn, ngón tay sạch sẽ, sáng bóng, bàn tay bé nhỏ ấy nằm gọn trong lòng bàn tay hắc.

Chiến Bắc Liệt cười miệng rộng đến mang tai rồi mà vẫn ngây ngô cười ha hả.

Lãnh Hạ liếc hắc cực kỳ xem thường, cũng không nhẫn tâm rút tay về, mặc hắc cầm tay mình rồi thả hoa đăng.

Hai người nhìn đồng tâm đẳng kia, lẳng lặng trôi trên mặt sông, đến tận lúc không nhìn thấy nữa, Chiến Bắc Liệt mới nắm tay nàng chậm rãi trở về.

Lúc hai người trở lại Liệt Vương phủ, thì thấy Chu Phúc đang chờ ở cửa, thấy hai người liền vội vàng chạy tới, nói: “Vương gia, Vương phi, sứ giả Tây Vệ đang đợi trong khách điện.”

Lần này, Mộ Dung Triết tuyệt đối sẽ không đến nữa, có thể đến đây ngoại trừ cái người gọi là câu kia, sẽ không còn ai khác, Lãnh Hạ nhướn mày nói: “Chẳng phải ta đã phân phó, không muốn nhìn thấy mặt bọn họ trong Vương phủ hay sao?”

Chu Phúc vội vàng giải thích: “Vương phi, hắc nói..... hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân Vương phi.”

Dứt lời, Chu Phúc cẩn thận nhìn thần sắc Lãnh Hạ, trong lòng âm thầm đoán, như lời cậu của Vương phi nói, hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân Vương phi, chỉ là hiện tại Tiểu Vương phi thần sắc không có nhiều ưu thương, hắc là chủ tử biết việc này nên mới cố ý ra ngoài giải sầu cùng Vương phi, để tránh cho nàng thương tâm nhớ mẹ!

Chiến Bắc Liệt phát phát tay, để Chu Phúc lui xuống, hắc đã có vài phần phán đoán về thân thể của Lãnh Hạ, cũng không hỏi nhiều lập tức nắm tay nàng đi đến khách điện.

Lúc này trong khách điện, Hà Vĩnh Sinh và Hà Trương Thị đang lo lắng ngồi trên ghế, uống tới chén trà thứ sáu rồi.

Hà Vĩnh Sinh buồn bực trong lòng, Tam Hoàng tử giao cho hắc nhiệm vụ này thật sự không dễ làm, nhưng con đường làm quan của hắc còn phải trông chờ vào chất nữ hòa thân này hơn nữa còn là nhờ Tam Hoàng tử, nên hắc cũng không dám ngỗ nghịch, chỉ có thể thận trọng. (cháu gái)

Còn Trương thị thì rất khấn trương, nàng chưa quên lần trước vị chất nữ kia hung ác, lạnh lùng, nghĩ đến nhiệm vụ lần này lại càng thêm run rẩy.

Đến khi nhìn thấy Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vào cửa, Hà Vinh Sinh trong lòng hồi hộp, không ngờ Liệt Vương gia cũng tới đây.

Hắn hít sâu mấy hơi, thu lại vẻ khấn trương, bày ra một biểu tình thương tâm, bi thương hô to: “Hạ nhi! Hôm nay là ngày giỗ của nương người, người nhớ chứ?”

Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn bọn họ, ngồi lên ghế chủ tọa với Chiến Bắc Liệt, cũng không đáp lời, nếu thực sự có tình, sẽ không sau khi cháu gái bị đem đi hòa thân, lại vào phe cánh của kẻ khởi xướng nên việc đó, lại dám mở miệng nói muôn tốt cho Mộ Dung Lãnh Hạ, trong đó có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả chỉ sợ bọn họ cũng không dám nói.

Chiến Bắc Liệt nhìn Hà Vinh Sinh đang diễn kịch trước mặt, ưng mâu như lưỡi dao sắc bén làm cho Hà Vinh Sinh run lên, trầm giọng nói: “Sứ giả Tây Vệ ở Liệt Vương phủ của ta, nên biết thu liễm, Vương phi của bốn vương không thể để người hô to gọi nhỏ!”

Hà Vinh Sinh bị khí thế của Chiến Bắc Liệt áp bức, đến hô hấp cũng quên rồi, đã sớm nghe nói Đại Tàn Chiến thần dũng mãnh phi thường, khí thế như vậy, Tam Hoàng tử tuyệt đối không có, lập tức không tự chủ được sợ hãi, lời nói có vài phần lấy lòng: “Liệt vương, tốt xấu gì ta cũng là cậu của Hạ nhi.”

Chiến Bắc Liệt cười nhạo một tiếng, cậu?

Lãnh Hạ hòa thân mấy tháng cũng không thấy một phong thư hỏi thăm, hiện giờ lại nhảy ra một người cậu, thật buồn cười.

Chiến Bắc Liệt cũng không để ý tới, rót cho Lãnh Hạ một chén trà rồi đưa cho nàng.

Lãnh Hạ nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm, không muốn lãng phí thời gian, lạnh lùng nói: “Đi thẳng vào vấn đề.”

Hà Vinh Sinh bị thái độ ngạo mạn này của nàng làm cho tức giận nhưng cũng bất đắc dĩ, dù sao cũng đang ở Liệt Vương phủ, chỉ có thể đè nặng cơn tức nói: “Hạ nhi, hôm nay là ngày giỗ của nương người.”

“Ta đã nói, người phải gọi ta là Vương phi, việc này ta biết, người còn muốn nói gì?”

Lãnh Hạ cũng không thêm liếc hắt một cái, trực tiếp ngắt lời.

Hà Vinh Sinh thở dài một tiếng, trên mặt thần sắc bi thương, nước mắt nói: “Nương người tên Hà Tú, thêu thùa rất tốt, trước lúc tiến cung để lại cho ta một chiếc khăn tay giữ làm kỷ niệm, hai mươi năm rồi ta vẫn giữ gìn, lần này mang tới là vì muốn cho người tưởng nhớ một chút.”

Nói xong, hắn lấy ra một chiếc khăn tay cũ kỹ, ra vẻ hết sức quý trọng đưa cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ nhận lấy nhìn lướt qua, trên khăn thêu một đóa phù dung đang nở rộ, Lãnh Hạ mơ hồ nhớ được đây là hoa mà Hà Tú thích nhất, nhưng mũi thêu ở trên này lại rất mới.

Ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng, lạnh nhạt nói: “Không có việc gì thì các người có thể đi về.”

Hà Vinh Sinh giống như không nghe thấy, đắm chìm trong hồi tưởng: “Năm ấy nương người mới mười hai tuổi, trong nhà nghèo khó, không còn cách nào đành phải đưa nàng vào cung, làm nha hoàn trong cung cũng may mà nàng có phúc, mới hai năm đã được lên làm Quý nhân, rồi sinh người, hiện giờ nhìn người có nơi chốn tốt, cậu cũng an tâm.”

Nói xong hắn liền nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, ngay cả Trương thị đang im lặng cúi đầu cũng trộm liếc nhìn nàng, giống như muốn nhìn ra manh mối gì đó từ sắc mặt của nàng.

Lãnh Hạ trầm mặc hồi lâu, Chiến Bắc Liệt nắm lấy tay nàng không kiên nhẫn trầm giọng hét lớn: “Tiễn khách!”

Hà Vinh Sinh cả kinh, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, mắt thấy có thị vệ tiến vào, cực kỳ thúc thời kéo Hà Trương Thị đi ra ngoài, ngay cả cái khăn tay hắn nói rất quý trọng hai mươi năm cũng không để tâm.

Sau khi bọn họ đi, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cũng ra khỏi khách điện, trong lòng có một cảm giác lo lắng không sao bỏ được.

Lần này Hà Vinh Sinh đến, rõ ràng là thử, thử gì thì nàng chưa rõ, trí nhớ của Mộ Dung Lãnh Hạ không được đầy đủ, về mẫu thân Hà Tú chỉ nhớ đại khái, những lời của Hà Vinh Sinh hôm nay cũng thật giả lẫn lộn không rõ ràng.

Ba ngày sau Ngũ quốc đại điển sẽ bắt đầu, bọn họ tốt nhất đừng có làm loạn, Lãnh Hạ gọi lên một độ cong lạnh như băng, Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh nắm chặt lấy tay nàng, cực kỳ ấm áp.

Nàng ngửa đầu nhìn sắc trời, sắc trời dần dần trở nên âm u, ánh mặt trời đang dần biến mất, ánh sáng dịu nhẹ của vầng trăng kia cũng không đủ để xua tan màn đêm u tối.

Đêm đen dần bao phủ khắp thành Trường An.

70. Q.1 - Chương 70

Edit: Kiri

Ba ngày sau, Ngũ quốc đại điển được cử hành đúng hạn.

Trong thế giới này, ngũ quốc luôn chiến tranh không ngừng, nhưng mà không biết từ khi nào, cứ bốn năm một lần, Ngũ quốc đại điển lại được cử hành tại một quốc gia, nói trắng ra là ngũ quốc thi đấu hữu nghị.

Thi đấu hữu nghị kiểu này kéo dài đã mấy trăm năm, năm nước thắng nhiều thắng ít cũng không kém nhau mấy, tỷ như luận võ, Đại Tần hoặc Bắc Yên với dân phong bưu hãn trừ danh có thể đoạt giải nhất, thì luận văn, Đông Sở và Nam Hàn sẽ có nhiều cơ hội thắng, còn Tây Vệ văn không ra văn, võ không ra võ, dù là văn hay võ cũng không được giải cao, nên số lần thắng ít hơn các nước khác.

Giờ Ty, đại điển bắt đầu.

Nghi thức khai điển chán ngắt và vô vị, Lãnh Hạ đứng cạnh Chiến Bắc Liệt, nghe Chiến Bắc Diễn đứng trước Kim Loan điện cầm một cái bục gì đó tuyên bố.

Đột nhiên, sắc mặt nàng lạnh lùng, cảm nhận được vài ánh mắt nhìn mình, chậm rãi ngẩng đầu, đảo qua vài tầm mắt kia.

Đầu tiên là Mộ Dung Triết ánh mắt đầy ác ý và hận ý, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ vẻ tươi cười vụn vặt, trong mắt lại hàm chứa vài phần hưng phấn và sáng khoái khó hiểu, không che dấu chút nào bắn về phía Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ nhíu nhíu mày, mấy ngày trước, cái cảm giác lo lắng này luôn quanh quẩn, giống như nguy hiểm mà nàng không rõ đang tiến lại gần, cảm giác không thể nắm chắc như vậy, thật không tốt.

Ánh mắt thứ hai như nhìn thấu lòng người, mang theo sự thần bí khó lường, sâu xa như hồ, lại mệnh mang như sương khói, làm cho người ta không sao nắm bắt được.

Hôm nay Đông Phương Nhuận một thân ngân bào bạch hoa, thêu hoa văn, đường nét bằng chỉ bạc, cả người thanh quý mà tao nhã, làm cho người khác có cảm giác tư thái nhẹ tựa mây trời.

Cuối cùng là một nam tử đứng trước Đông Phương Nhuận, một thân tử y quý giá, bộ dạng giống hần vài phần, nhưng thiếu bảy phần thần nhiên, lại hơn ba phần lỗ mãng, hai mắt thâm quầng, dùng ánh mắt dâm loạn nhìn Lãnh Hạ, lại có vài phần hung ác nham hiểm.

Trong mắt xẹt qua một tia sát khí ngoan lệ, Lãnh Hạ lạnh như băng nhếch miệng, Đông Phương Lỗ này thân là hoàng tử của một quốc gia, nhưng lại thể hiện rõ tâm tình, cảm xúc của mình, khó trách bị Đông Phương Nhuận đùa giỡn.

Chiến Bắc Liệt ở cạnh đã sớm nhận ra ánh mắt mê đắm của Đông Phương Lỗ, khí tức trong nháy mắt trầm xuống, ứng mâu chứa sát khí thị huyết đảo qua hần một cái, nhất thời làm cho Đông Phương Lỗ run lên, rất nhanh dời ánh mắt đi.

Chiến Bắc Diễn ngồi trên long y lười biếng híp đôi mắt hồ ly, chậm rãi mở cái bao kia

Dùng tốc độ của rùa mà mở, làm cho những người trên điện ôm bụng, nhăn mặt, ngáp tới ngáp lui, một đám vừa mệt vừa đói, chỉ có cách dùng ánh mắt biểu thị sự tức giận của mình, âm thầm trừng.

Chiến Bắc Diễn đối với những ánh mắt hung ác kia làm như không thấy, các người trừng đi trừng đi, khi nào tức phụ của Trầm tĩnh ngủ thì có thể thu lại bọc giấy này.

Tiêu Phượng đem qua tỏ vẻ hôm nay nhất định phải rời giường xem trận đấu, nhưng phụ nữ có thai là loài sinh vật thay đổi xoay quanh, hôm qua hùng tâm tráng chí tới hôm nay hoàn toàn mất sạch, dính vào giường mà ngủ, kiên quyết không dậy.

Chiến Bắc Diễn phát huy đầy đủ trạng thái vĩ đại hai mươi tư hảo hỉ, thao thao bất tuyệt nói liên miên không dứt, cần phải làm mọi biện pháp lùi trận đấu lại, để Tiêu Phượng ngủ đủ mà vẫn được xem.

Đầu tiên, hần tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh sứ giả tam quốc.

Tiếp theo, tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối với việc sứ giả Bắc Yến rời đi trước Đại điển.

Rồi, nói vài câu lời khách sáo với mỗi sứ giả các nước.

Sau đó, biểu đạt hy vọng Ngũ quốc đại điển có thể tiến hành thuận lợi ở Đại Tần.

Cuối cùng, chân thành tha thiết mà thành khẩn mỉm cười, mong ước mỗi một quốc gia đều có được thành tích tốt.

Rốt cục, sau khi chúc phúc xong, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hoàng đế này, ngày thường nhất định là rất cô đơn.

Nhưng còn chưa kịp thở, một đám lại trừng mắt!

Đại Tần Hoàng đế Chiến Bắc Diễn cong cong khóe mắt, cuối cùng, lại quay về lúc đầu, nhiệt liệt hoan nghênh sứ giả tam quốc

Sứ giả các nước kéo râu trừng mắt, âm thầm chửi ầm lên trong lòng, Đại Tần Hoàng đế này đầu óc không tốt sao, định lặp lại mấy lần nữa.

Lúc này Lãnh Hạ đã sớm trở về Thanh Hoan Uyển, dùng cơm trong điện, Chiến Bắc Liệt từ lúc thấy khác thường liền không nói hai lời đưa nàng về, đùa à, người lo cho tức phụ người, nói luyên thuyên mấy canh giờ, cũng không thể làm tức phụ ta một chết!

Dùng bữa xong, Lãnh Hạ phơi nắng tới chiều, đang lúc đầu vãn, mấy cái cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không làm cho nàng có được chút hứng thú nào hết.

Cuồng Phong cách một canh giờ sẽ tới báo tình hình cho nàng một lần, trong một buổi chiều, Tiêu Phi Ca đại diện Đại Tần tham gia trận đấu, thắng hai trận, nhất là bộ dáng kia, cầm màu vẽ múa bút, trông rất hấp dẫn.

Những trận còn lại thì Đông Sở thắng bốn, Nam Hàn thắng hai.

==

Buổi tối, Chiến Bắc Liệt đập ánh trăng mà về Liệt Vương phủ, vừa về tới Thanh Hoan Uyển, mọi mỗi một lập tức biến mất không còn một mống.

Lúc này trong Thanh Hoan Uyển chỉ còn ánh sáng mờ nhạt, ngọn đèn lơ mờ hòa cùng ánh trăng tạo nên một không gian âm áp yên tĩnh, trong phòng có một bóng dáng mảnh mai mơ hồ, Chiến Bắc Liệt đứng đó nhìn hồi lâu, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Hần thích ý híp mắt, đi một cách nhẹ nhàng vào trong uyển.

Cửa phòng ngủ không đóng, Lãnh Hạ khoác trường bào màu trắng, dựa vào giường đọc sách, hăn là mới tắm xong, mái tóc đen dài tùy ý thả ở phía sau, có chút ẩm ướt.

Chiếc cổ nhỏ nõn nà, hơi cong như thiên nga duyên dáng, khuôn mặt rất chuyên chú, dưới ngọn đèn, có vẻ phá lệ nhu hòa.

Cảm nhận được một ánh mắt cực nóng, nàng ngẩng đầu, liền thấy Chiến Bắc Liệt đứng dựa ở cửa, cầm bào đen huyền lộ vẻ mệt mỏi, trong ứng mâu như có một mạch nước ngầm đang khởi động, giống như một cơn lốc dữ dội đang muốn cuốn nàng vào.

Lãnh Hạ khép quyển sách trên tay lại, phượng mâu nhếch lên, trong thanh âm có vài phần không tự giác mềm nhẹ đi: “Thế nào?”

Chiến Bắc Liệt bước vào ngồi xuống, không muốn nói đến những thứ linh tinh kia, cong cong khóe môi, tiếng nói cực có từ tính hỏi: “Dùng cơm xong rồi?”

Nhìn thấy hăn lộ rõ vẻ mệt mỏi, Lãnh Hạ cũng không hỏi nhiều nữa, nếu thật sự có việc thì Chiến Bắc Liệt cũng sẽ không giấu nàng. Gật gật đầu, trả lời: “Ừ!”

Chiến Bắc Liệt hai mắt đảo qua đảo lại làm Lãnh Hạ nhăn mày vào, nghi hoặc nhìn hăn.

Hăn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, lấy một loại ánh mắt vô vàn chờ mong chậm rãi phun ra một chữ: “Đói!”

Lãnh Hạ nhất thời liếc mắt một cái cực xem thường, người này, càng ngày càng không để ý hình tượng Chiến thần, ghét bỏ lại ghét bỏ, nhưng cũng không chịu được bộ dáng tội nghiệp như cún con đi lạc thế kia, tự động gọi: “Nghênh Tuyết!”

Lúc Nghênh Tuyết chạy vào, Lãnh Hạ nghĩ nghĩ, phân phó: “Chuẩn bị chút đồ ăn, nhanh một chút.”

Đại Tàn Chiến thần nháy mắt cảm thấy thỏa mãn, được voi lại đòi tiên: “Người ăn cùng ta.”

Lúc chiều hình như ăn cơm hơi sớm, bây giờ cũng có chút đói bụng, Lãnh Hạ gật gật đầu, bước xuống giường, ngồi xuống bàn ăn.

Chiến Bắc Liệt nhất thời khóe môi khóe mắt đều cong lên, ngay cả tóc gáy cũng uốn cong theo chiều xoay hạnh phúc.

Hai người trò chuyện câu có câu không, phần lớn là Chiến Bắc Liệt vắt óc nghĩ ra các loại đề tài để nói, Lãnh Hạ ngẫu nhiên đáp lại một câu, cũng có thể làm cho hăn vui đến nửa ngày.

Đúng lúc này, mùi thức ăn thơm ngát bay tới, Nghênh Tuyết bê một mâm đồ ăn lên, nhanh nhẹn xếp ra đầy bàn, Chiến Bắc Liệt nhìn những món ăn trên bàn, cũng giống mọi ngày thôi nhưng hăn lại cảm thấy hết sức đẹp mắt và ngon miệng.

Người nào đó luôn mồm kêu đói, nhưng động được mấy đũa, sau khi thi đấu là cung yến, đường đường Đại Tàn Chiến thần Liệt Vương gia sao có thể vác bụng đói ra khỏi cung, chỉ là thiếu Lãnh Hạ nên ăn gì cũng không thấy ngon, đều như ăn sáo.

Hăn giống như mọi ngày bắt đầu phục vụ, phải sẵn sóc chu đáo để tức phụ hài lòng, đương nhiên, Lãnh Hạ may mắn không khách khí hưởng thụ phục vụ, rốt cục ăn no bụng.

Sau khi ăn xong, Chiến Bắc Liệt sắc mặt mất tự nhiên ho khan một tiếng, tầm mắt đảo qua chiếc giường trong phòng, lại bày ra ánh mắt mong chờ như cún con đi lạc kia nhìn Lãnh Hạ, biểu đạt ao ước trong lòng: được không?

Lãnh Hạ khẽ nhếch miệng, ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng vào mắt hăn, rõ ràng, không chút do dự biểu đạt sự cự tuyệt của nàng: Nằm mơ!

Cún con đi lạc trước một ánh mắt kiên quyết như thế, đành cúi đầu bước ra khỏi Thanh Hoan Uyển, đi lưu lạc thôi.

Lãnh Hạ nhìn bóng dáng của hăn nhúu mày, nhợt nhạt cười, tắt đèn, lên giường, ngủ.

Ngày thứ hai, có bài học ngày hôm qua rồi, hôm nay đến chiều Lãnh Hạ mới thay cung trang đến xem thi đấu, hôm nay thi võ, cưỡi ngựa bắn cung, suất giao, đấu cầu, so với mấy thứ hôm qua thì thú vị hơn nhiều. (Kiri: suất giao theo như mình được góp ý thì là trò vật lộn, mọi người cũng hiểu vậy nha! Tks bạn floratran29!/ đấu cầu: vốn ta định để là đá bóng nhưng thời đấy làm gì có đá bóng, nghĩa nó cũng là đá bóng thôi nhưng để như thế này cho nó có vẻ cổ trang.)

Còn chưa đến bãi săn đã nghe những tiếng hò hét đình tai nhức óc, lần này Ngũ quốc đại điển do Mạc Tuyên phụ trách hơn một nửa, cũng không phụ danh hiệu Đệ nhất Tài thần của hắn, rất có đầu óc, ai không phải quan lại quý tộc muốn có chỗ ngồi để xem thi đấu thì phải trả tiền, nhất thời những kẻ giàu có trong thành thi nhau tranh cướp.

Một chỗ ngồi có giá tới mấy vạn lượng vàng, làm cho Đại Tàn quốc khổ dư dả lên không ít, khiến cho Đại Tàn Hoàng đế híp đôi mắt hồ ly, nhìn ai cũng ra hai thỏi vàng.

Đương nhiên, Mạc Tuyên cái tên vắt cổ chày ra nước không thể không nghĩ đến việc tham ô vài phần, nhìn bộ dáng hăng hái, hai mắt lóe sáng kia hắn là cũng kiếm được không ít, đối với việc này Đại Tàn Hoàng đế có thái độ khoan dung rộng lượng lại có phần cam chịu, người ăn bao nhiêu thịt a, cũng nên cho công thần chút nước dùng chứ, không phải sao?

Đại điển luận võ cử hành ở bãi săn Tây cung, một sân bãi thật lớn, bãi săn cực kỳ khổng lồ. Phía trên bãi săn là ghế ngồi của Đại Tàn Hoàng đế, quan viên và sứ giả tứ quốc, phía dưới là ghế cho khán giả, từ xa nhìn lại, một khoảng đất toàn là đầu người, không dưới một vạn, kín hết chỗ, dân chúng, phú thương đều có thần sắc hưng phấn, kích động, hét lớn cổ vũ cho tuyển thủ Đại Tàn, tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt!

Tiếng hoan hô hò hét rung trời này làm sứ giả các nước khác hung hăng bĩu môi, một bộ dáng không chịu nổi, liên tục liếc mắt xem thường, Đại Tàn này thật không có đạo đức, muốn tiền đến điên rồi!

Lãnh Hạ đi đến một chiếc ghế, Tiêu Phượng vui vẻ nhảy tới bên cạnh nàng, kéo nàng ngồi xuống, hưng phấn nói: “Sao bây giờ người mới đến, người không biết lúc này Bắc Việt thắng Hàn quốc như thế nào đâu, thật không ngờ tiểu tử kia bộ dáng vô tích sự lại có khả năng đá cầu!” (cầu ở đây là bóng đá nha, đá cầu là đá bóng, không phải cầu mà chúng ta hay đá đâu)

Lãnh Hạ đảo mắt nhìn mọi người, tìm kiếm bóng dáng Chiến Bắc Liệt, sau đó dừng lại ở giữa một cái rào chắn.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt mặt không đổi sắc, nhận thấy ánh mắt của nàng, quay đầu cong môi một cái, trong nháy mắt, vô cùng ấm áp.

Một phen thâm tình đập vào mắt Đông Phương Nhuận ngồi ở phía đối diện, đôi mắt khê chớp, thần sắc khó hiểu.

Giữa bãi săn, cưỡi ngựa bắn cung, suất giao đều đã xong, đang tiến hành đá cầu.

Trận đầu Đại Tàn thắng Hàn quốc, trận thứ hai Đông Sở thắng Tây Vệ, hai đội thắng đang bắt đầu trận đấu.

Đại Tàn bên này, Chiến Bắc Việt dẫn đầu, bày trận thế là hai một, mà bên Đông Sở do Đông Phương Lỗ dẫn đầu là hai hai một, hai bên sau tiếng trống thanh thúy, trận đấu chính thức bắt đầu.

Sân khách phát cầu.

Đông Phương Lỗ nhanh chóng xoay người, truyền bóng cho đội viên bên trái, phối hợp ăn ý, tốc độ cực nhanh.

Chiến Bắc Việt phi thân lên, nghiêng người đập cầu từ chân đối phương ra ngoài, cầu bay qua không trung tạo nên một đường cong đẹp mắt, hắn tránh khỏi một đội viên của đội địch, lộn một vòng rồi dễ dàng lấy được bóng.

Hắn lượn lách qua các đội viên như cá trạch, vạn phần sung sức, không có vẻ mệt mỏi sau những trận đấu vừa rồi.

Đại Tồn dân chúng ở phía ngoài như ngừng thở, chờ đợi Việt Vương gia làm nên một khởi đầu tốt đẹp.

Đột nhiên một tiếng hô to rung trời, Chiến Bắc Việt vô cùng tinh ranh tránh thoát những kẻ chặn đường, chân đá, cầu vào!

Dân chúng nhất thời sôi trào, tiếng hoan hô hò hét vang lên đình tai nhức óc.

Đông Phương Lỗ mâu quang âm lãnh, tầm mắt tàn nhẫn đảo qua đội viên của đội mình, bí mật làm một động tác quỷ dị, đội viên ngấm hiểu, đều tự tản ra.

Trận đấu tiếp tục.

Đội viên Đông Sở như là đã thương lượng, đồng thời tập trung lại ở bên cạnh Bắc Việt, vây quanh không chừa một kẽ hở nào.

Bỗng nhiên, một đội viên ngã vào phía trong, vừa vặn che tầm mắt trọng tài.

Chiến Bắc Việt cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã nghe một tiếng giòn tan vang lên ở phía dưới!

Răng rắc!

Ngay sau đó, chỗ đùi phải truyền đến một cơn đau thấu xương, nhanh chóng lan ra toàn thân.

Chiến Bắc Việt ôm chân, mặt tái nhợt nằm lăn lộn trên đất, không ngờ Đông Phương Lỗ xuất một chiêu nham hiểm như vậy, trên đùi đội viên buộc côn sắt!

Một tiếng chiêng vang lên, trận đấu tạm dừng.

Đại Tồn dân chúng đều kinh ngạc nhìn nhau, tuy đá cầu có thể bị thương nhưng nhìn Việt Vương gia mồ hôi như tắm, mặt không còn chút máu, vết thương này cũng quá nặng đi!

Nhất thời, những thanh âm nghi ngờ, xúc động, phần nộ liên tiếp vang lên, đều yêu cầu trọng tài tra xét, vô cùng hỗn loạn.

“Yên lặng!”

Một tiếng hét lớn vang lên, tiếng nói kia trầm như tiếng ngân vang của chuông đồng, uy nghiêm mà bá đạo, ầm ầm vang dội ở bên tai mỗi người, làm ọi người không tự chủ mà im lặng.

Chiến Bắc Liệt sải bước tới giữa sân, đứng trước mặt Đông Phương Lỗ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc, ưng mâu sắc bén nhìn về phía hắn.

Đông Phương Lỗ không chịu nổi cảm giác đè nén này, nhịn không được bổi rỗi rút lui từng bước, trong mắt ánh rõ sự chột dạ.

“Đại hoàng tử kỹ thuật quả nhiên rất cao, Bắc Việt cầu kĩ không tốt làm Đại hoàng tử mất hứng” Chiến Bắc Liệt cười lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy băng sương, sắc mặt thông thả nói: “Bổn vương chơi đùa cùng người!”

Tiếng trống lại vang lên lần nữa.

Sau khi Chiến Bắc Liệt vào sân, Đông Sở cũng chưa được một lượt cầu nào.

Hắn như một cơn lốc quét khắp sân thi đấu, đi đến đâu chỗ ấy tràn ngập bụi mù, đội viên Đông Sở còn chưa kịp tới gần đã bị hắn chặn lại, không thể tới gần trong vòng một thước, đừng nói là chặn cầu hay cướp cầu, quả cầu kia, ngay cả nhìn cũng nhìn không được.

Đông Phương Lỗ lạnh lùng âm hiểm nhìn Chiến Bắc Liệt, sau khi hắn đá được bóng lần thứ tư, ánh mắt càng tối, âm thầm biến hóa trận hình, lấy phương thức một một ba bắt đầu phòng thủ.

Chiến Bắc Liệt vô cùng khí thế đang tiến bóng tới đây, Đông Phương Lỗ âm thầm búng ngón tay, các đội viên khác lập tức thi hành trò cũ.

Loại kỹ xảo này đương nhiên Đại Tồn Chiến thần không để vào mắt, di chuyển nhanh như chớp, trong nháy mắt đã xuyên qua vòng vây kia, cầu ở dưới chân hắn bay lên, xoay tròn trong không trung, trong chớp mắt đã vào cầu môn Đông Sở!

Tiếng hoan hô lại nổi lên vang dội, Lãnh Hạ vừa trò chuyện câu được câu không với Tiêu Phượng, vừa có chút ý cười, khoan tay xem cuộc đấu.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng chợt lạnh lùng, phượng mâu hàm chứa sát khí băng liệt.

Trong sân, Đông Phương Lỗ lấy ra từ bên hông một cái bao nhỏ, nắm chặt trong tay rồi chạy về phía Chiến Bắc Liệt.

Mà Chiến Bắc Liệt đang toàn tâm cho trận đấu, không hề để ý động tác rất nhỏ này của hắn.

Đông Phương Lỗ cắn răng, tới gần Chiến Bắc Liệt, trên mặt xẹt qua một tia âm ngoan, miết miết gói nhỏ kia, đang định

Bỗng nhiên!

Một tiếng trống thanh thúy vang lên, trận đấu tạm dừng!

Tất cả mọi người trong sân đều dừng, xoay người nhìn lại.

Bên cạnh chiếc trống ở phía xa, một nam tử y phục của đội Đại Tồn, đập ánh nắng rực rỡ chậm rãi đi tới.

71. Q.1 - Chương 71: Thiên Y Vô Phùng

Edit: Kiri

(Thiên y vô phùng: không chèn vào đâu được – Kiri: để tên chương thế kia nghe hay hơn nên ta để như thế ^^)

Chiến Bắc Liệt cũng xoay người nhìn lại, ưng mâu nhất thời sáng ngời, khóe môi khẽ cong lên, ẩn chứa sự sùng nịnh nhìn người đang tới.

Nam tử mới tới kia khuôn mặt tuyệt mỹ, khí chất lãnh liệt, y phục là của đội viên Đại Tồn, mặc trên người thể hiện rõ sự nhẹ nhàng khoan khoái và nhanh nhẹn, nhưng tư thế cũng không kém phần oai hùng, trong đôi mắt đen lại hàm chứa vẻ lạnh lùng, cách xa người vạn dặm, đến khi nhìn thấy Chiến Bắc Liệt mới có thêm vài phần lo lắng.

“Sao lại vào đây?” Chiến Bắc Liệt chạy tới, nghĩ rằng Lãnh Hạ vào để cổ vũ hắn, trong lòng đang dâng trào hạnh phúc.

Lãnh Hạ khoan tay đứng đó, ánh mắt lạnh như băng đảo qua bàn tay đang nắm chặt của Đông Phương Lỗ, thông thả trả lời: “Đến chơi đùa một chút.”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, liếc theo tầm mắt của nàng, trong mắt hiện lên vài phần hiểu rõ, khuôn mặt lại ẩn chứa vài phần trào phúng, chuyển sang nhìn Lãnh Hạ, thanh âm lập tức chuyển thành lo lắng: “Được!”

Ai không biết Lãnh Hạ thì sẽ nghĩ rằng đây là một thiếu niên tuyệt mỹ, không ai sẽ nghi ngờ rằng đây là Vương phi của Chiến Bắc Liệt, cũng không ai cho rằng nữ tử sẽ vào sân thi đấu.

Lãnh Hạ cũng không cố ý che dấu dung mạo, chỉ thay nam trang rồi xuống sân, chỉ cần là người đã gặp qua nàng thì đều có thể nhận ra, Đông Phương Lỗ cười một cách thô tục, càng cảm thấy hứng thú với nàng, không ngờ nữ nhân này không những xinh đẹp mà còn rất bư hãn, dám nữ phần nam trang xuống sân đấu cầu, ganh đua cao thấp cùng nam nhân!

Lãnh Hạ phất tay một cái, để đội viên vừa bị chút vết thương nhẹ ra sân, ngạo nghễ đứng ở vị trí quân tiên phong.

Đông Phương Lỗ tuy rằng kiêng kị Chiến Bắc Liệt, nhưng cũng xem thường Lãnh Hạ, chỉ là một tiểu nữ tử không biết trời cao đất rộng mà thôi, muốn đùa giỡn thì cho nàng chơi đi, nhân tiện phá hỏng đội hình của Đại Tần.

Thậm chí hắn đã bắt đầu tưởng tượng, lát nữa thời điểm tranh bóng, thân thể sẽ đụng chạm, thân thể mềm mại kia va vào người hắn, chỉ cần nghĩ như vậy, vẻ tươi cười kia lại tăng thêm vài phần đáng khinh, đậm tà.

Khuôn mặt kia rơi vào trong mắt Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, hai người cũng không tỏ vẻ gì nhưng sát khí lại tăng thêm vài phần, cười đi, cười đi, lát nữa cho người khóc.

Trận đấu lần này trọng tài là người Tây Vệ nên mới có thể duy trì công bằng, không thiên vị.

Nhưng với đội hình như vậy, hai bên không phải Vương gia cũng là Hoàng tử, làm trọng tài cũng chỉ biết nhìn, nếu nhờ may nói phải câu nào không đúng chọc phải mấy người này thì mạng hắn cũng khó mà giữ được.

Lúc này, Đại Tần Liệt vương và Đông Sở Đại hoàng tử đều đã ngầm đồng ý cho thiếu niên này vào sân, có cho hắn mười lá gan nữa hắn cũng không dám rút vải đỏ ra để phạt người.

Tiếng trống lại vang lên, trận đấu đang bị tạm dừng tiếp tục, nhưng tiếng trống kia còn chưa tan, trận đấu lại tạm dừng.

Đông Phương Nhuận ở phía xa đã thay đổi y phục, khoe môi mỉm cười, chậm rãi đi tới, y phục màu đen làm vẻ tùy tính sái dạt của hắn có thêm vài phần thần bí khó lường.

Hiển nhiên, hắn cũng giống Lãnh Hạ, cũng muốn tham gia trận đấu.

Hắn thông thả bước đến trước mặt hai người, đôi mắt nhẹ chớp, khoe miệng vẫn là một độ cong ôn nhuận, cười nói: “Trận đấu hôm nay rất thú vị, Nhuận cũng đến giúp vui.”

Lãnh Hạ liếc mắt xem thường, Chiến Bắc Liệt khoe miệng giật giật, hai người liếc nhau, trao đổi một ánh mắt, im lặng.

Lại một tiếng trống nữa, trận đấu chính thức bắt đầu, tiếng hò hét cổ vũ lại vang lên ồn ào!

Đông Sở bên kia là Đông Phương Lỗ và Đông Phương Nhuận tiên phong, cùng với Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ở bên này, bắt đầu một trận đấu kịch liệt.

Lúc này thời gian đã qua hơn một nửa, giữa sân người người qua lại như sao khuya đuổi trăng, làm bụi bay mù mịt, nhưng không người nào được cầu, hai bên giằng co quyết liệt, làm thành một thế trận bất phân.

Đông Phương Nhuận bước chân nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, bóng dáng như yển phi trong sân, Chiến Bắc Liệt động tác rất mạnh, rất có lực, có thể so với hổ báo, hai người chính diện giao phong, âm thầm giao thủ!

Chiến Bắc Liệt như bay trong sân, mang cầu tiến lên, lại bị Đông Phương Nhuận đánh như hình với bóng cản lại, Đông Phương Nhuận cực kỳ nhanh chóng và điêu nghệ xen ngang một cước, cầu thuận theo chân tiến về phía hắn, Chiến Bắc Liệt quay người móc chân một cái, cầu lại trở về!

Cầu qua qua lại lại giữa chân hai người, hai người xoay quanh cầu, người tới ta đi, giằng co cùng một chỗ.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt trái phải xung kích, làm một động tác giả cướp lại cầu, rồi quét ra một cước, làm bộ như công kích, bỗng nhiên hơi nhếch miệng, tìm một vị trí hoàn hảo, bất ngờ đá một cước, cầu đột nhiên bay về phía xa xa, tạo nên một vòng cung tuyệt đẹp.

Đá cầu chi diễn, dụng binh chi kỹ! (Đá cầu là hướng về đùa giỡn, chơi bời, còn dùng binh phải dựa vào bản lĩnh và năng lực)

Đông Phương Nhuận khẽ nhếch đuôi lông mày, vũ phu này có khi cũng thực gian trá.

Trong khi Đông Phương Nhuận đang oán thầm, quả cầu chính là cái đích mà mọi người hướng đến, hai đội đều tập trung lại phía cầu, Đông Phương Lỗ dẫn theo hai đội viên Đông Sở tới trước, ngay sau đó đội viên Đại Tần cũng lập tức tới, giữa sân có bốn năm bóng dáng đen trắng giao nhau, đảo qua đảo lại, kịch liệt tranh giành, bao quanh quả cầu nho nhỏ.

Đột nhiên, một lưu quang xẹt qua, nhanh như chớp lách qua hai gã đội viên Đông Sở, lúc lướt qua Đông Phương Lỗ, khẽ cong khóe miệng.

Thân mình nhanh nhẹn, dưới chân dùng lực, trong nháy mắt đá ra một vòng cung đẹp mắt!

Quả cầu bay cao rơi xuống giữa sân, Chiến Bắc Liệt sớm đã có chuẩn bị, bay lên trời, đá mạnh một cái vào quả cầu đang bay kia, với tốc độ không gì cản nổi, cầu bay vào cầu môn của Đông Sở!

Muôn người hô lớn, Đại Tần đã được năm quả!

Đông Phương Lỗ trừng mắt nhìn Lãnh Hạ – kẻ đoạt cầu của hắn, hắn mà lại bị một nữ tử cướp cầu, Đông Sở Đại hoàng tử mặt mũi chẳng phải là mất hết sao, hận không thể đi lên cần cho nàng một phát.

Đông Phương Nhuận vẫn ung dung đứng ở giữa sân như trước, nhưng khóe mắt lại hàm chứa ý cười, nhìn nữ tử kia dám cùng một đám nam nhân so cao thấp, thật sự là náo nhiệt, thắng hay thua cũng không quan trọng.

Chiến Bắc Liệt thả người xuống sân, nhìn Lãnh Hạ ở phía xa, chớp mắt một cái rồi quay về tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Ăn ý như vậy, như là đã luyện cả trăm ngàn lần, chỉ cần một động tác cũng có thể hiểu được tâm ý của đối phương.

Mọi người sĩ khí dâng cao, phát cờ hò reo, mãi vẫn không dứt.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ phối hợp ăn ý, người tiến ta lui, người thủ ta công, mà trái lại Đông Phương Lỗ chỉ có thể như cái đuôi đi theo phía sau Đông Phương Nhuận, bằng không cũng như ruồi bọ, nhảy loạn lên, hoàn toàn mất đi khí thế của quân tiên phong.

Đông Phương Lỗ đang dẫn cầu tiến lên, đột nhiên, bị kiềm hãm.

Lãnh Hạ không biết từ khi nào đã tiến lại gần, bỗng nhiên chặn cầu lại, khẽ hất qua hất lại như trêu tức, dưới sắc mặt tái mét của Đông Phương Lỗ, trực tiếp đá cầu lên không trung.

Ở phía sau, Chiến Bắc Liệt như một chú chim đại bàng to lớn giang đôi cánh rộng, phi thân lên không trung, lập tức nhận cầu, theo sát hắn là một bóng đen, Đông Phương Nhuận và Chiến Bắc Liệt cùng đấu.

Đúng lúc này, ở giữa hai người xuất hiện một bóng dáng như quỷ mị, như sao băng xẹt qua, đá thẳng đẳng cầu vào cầu môn Đông Sở! (quả bóng làm bằng mây)

Đẳng cầu như một ngôi sao băng tuyết mỹ xẹt qua bầu trời, phát ra tiếng kêu nhỏ bé nhưng lại như tiếng kêu thắng lợi, lao qua đầu mọi người, trúng cầu môn, gọn gàng nhanh nhẹn!

Trong nháy mắt, mọi người không kịp phản ứng, vô cùng sửng sốt, một lát sau mới hoan hô rầm trời.

Pha cầu này rất đẹp!

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhìn nhau cười, trong tầm mắt nảy sinh sự tín nhiệm và ăn ý, một kích xong việc, nhanh chóng quay về phòng thủ.

Đông Phương Lỗ thần sắc hung ác, nham hiểm quét về phía hai người, lại miết miết cái bao giấu trong lòng bàn tay, trong mắt xẹt qua một tia âm quang lạnh lẽo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên sân, đội viên hai đội đều tụ tập thành một vòng, lấy quả cầu làm trung tâm, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ phối hợp vô cùng ăn ý, trong nháy mắt đã vượt hơn nửa sân bên đội kia.

Đúng lúc này!

Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận đang giao thủ với nhau, không biết từ khi nào Đông Phương Lỗ lặng yên tới gần hai người, thừa dịp Chiến Bắc Liệt không để tâm đột nhiên nhẹ nhàng giơ tay lên, bốt phần vô sắc vô vị lập tức phát tán trong không khí nhưng mọi người lại không thể nhìn thấy.

Đông Phương Nhuận nhướng mày, ý cười trong mắt chuyển qua Đông Phương Lỗ thành một tia lạnh như băng.

Chiến Bắc Liệt lúc tiếp tục đấu đã được Lãnh Hạ nhắc nhở nên sớm có chuẩn bị, sắc mặt trầm xuống, nhanh chóng nín thở bế khí.

Cùng lúc đó, Lãnh Hạ ở phía xa đá cầu, đẳng cầu với tốc độ cực nhanh như xé gió lao tới!

Đẳng cầu như có mắt, lao thẳng về phía Đông Phương Lỗ!

Sau đó, rõ ràng nện ở

Dưới phần eo, trên phần chân!

“Ngao!”

Đông Phương Lỗ hai mắt mở lớn, đồng tử co rút lại, hần vốn đã ngừng thở lại không tự giác hít sâu một hơi, phát ra một tiếng kêu thê lương, cả người ngã về phía sau, sắc mặt tím tái dần, lặn lộn trên mặt đất.

Biến cố này làm mọi người sửng sốt trong phút chốc.

Phía khán giả, có người trừng mắt thành một cái bóng đèn, có người mở miệng thành hình chữ O, có người đang dùng động tác hoan hô, ...

Tất cả mọi người trong nháy mắt bất động và im lặng, chỉ có tiếng kêu thét của Đông Phương Lỗ trên sân.

Trong lúc mọi người đang đại ra, Lãnh Hạ thản nhiên bước tới trước mặt Đông Phương Lỗ đang lặn lộn, cười vô tội, giọng điệu nhẹ nhàng: “Thật có lỗi, kỹ thuật không tốt, đẳng cầu thoát chân.” (ý nói là vô ý nên cầu rời khỏi chân, nhưng thế này nghe hay hơn nhỉ? ^^)

Phụt

Vô số tiếng phụt cười vang lên.

Đẳng cầu thoát chân?

Rời khỏi chân liền bay thẳng tới Đông Phương Lỗ cách đó nửa sân?

Bay vào đâu không bay lại bay vào bộ phận yếu hại nhất?

Nhìn mũi thiếu niên có bộ mặt tuấn tú này nói dối xem, mặt không đỏ tim không loạn, biểu tình vô tội kia, ai thấy mà không tin chứ?

Nhìn Đông Sở Đại hoàng tử kia, khuôn mặt thì trắng bệch, mồ hôi chảy như tắm, tiếng kêu thì thảm thiết, răng thì nghiến chặt, thật thảm thương.

Đại hoàng tử, cục tức này người đành nuốt xuống đi, đấu cầu thì bị thương là khó tránh, tuy rằng là bị thương cái kia, nhưng Việt Vương không phải là cũng gãy chân sao?

Khụ khụ, cái này gọi là gì?

Không phải không báo mà thời điểm chưa tới!

Trời cao có mắt a À, không, đẳng cầu có mắt a!

Phía khán giả kêu lớn ủng hộ, hay, hay ột câu đẳng cầu thoát chân!

Đông Phương Lỗ cuộn mình lại lặn lộn trên đất, dưới thân vô cùng đau đớn, mồ hôi lạnh thì nhau chảy ra. Ngay sau đó, toàn thân như bị rút hết sức lực, ngay cả sức để quay người cũng không có.

Đông Phương Lỗ cứng đờ nằm trên mặt đất, đã biết là mình vô ý hít phải nhuyễn cân tán mà bản thân đã chuẩn bị, bây giờ phát tác, hận ý trong lòng hần giống như lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, hận tím gan tím ruột, để cho nữ nhân này vào sân chính là ác mộng của đời hần!

Ngay trong lúc hần đang bị lửa giận bao trùm, thì chợt nghe một câu giải thích của Lãnh Hạ, lửa giận lại ngập đến họng, thiếu chút nữa làm hần hít thở không thông mà chết.

Đông Phương Nhuận trong mắt hàm chứa ý cười nồng đậm,, tao nhả trả lời: “Đấu cầu mà ngẫu nhiên bị thương là chuyện khó tránh, Hoàng huynh chẳng qua là bị vết thương nhỏ thôi, không sao.”

Vết thương nhỏ? Nhỏ cái đầu người! Đông Phương Lỗ muốn chửi ầm lên nhưng toàn thân lại yếu đuối, không có lực, thậm chí sức để nói cũng không có, tròng mắt cố chịu đựng nỗi đau ở phía dưới thân.

Lúc này, một đám thái y đầu đầy tóc bạc rất cục đã chạy tới, thay phiên nhau khẩn trương xem mạch cho hắn, vuốt râu trù trừ nói: “Đại hoàng tử bị thương không nghiêm trọng, nhưng Trong vòng ba năm không thể sinh hoạt vợ chồng, phải dưỡng thương”

Đông Phương Lỗ còn chưa kịp thở phào, nghe thấy câu sau liền hôn mê bất tỉnh.

Đông Phương Lỗ ăn trộm gà còn mất nắm gạo, bị cáng ra ngoài, lúc này trận đấu cơ bản cũng đã kết thúc, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ phối hợp ăn ý, đoạt được sáu quả, chắc chắn sẽ thắng!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt trở về ghế ngồi, Đại Tồn quan viên ánh mắt nhìn nàng đã không giống như lúc trước, có vài phần vẻ vang, vốn tưởng rằng Liệt vương thú một phế vật, không ngờ lần trước thay Đại Tồn chống lại Bắc Yên khiêu khích, lần này lại song kiếm hợp bích với Liệt vương đấu cầu giết giải quán quân, công chúa Tây Vệ này xứng với Liệt vương của chúng ta, rất xứng.

Tiêu Phượng quơ quơ hai tay, hưng phấn hét lớn: “Tỷ muội tốt, người quá tuyệt vời!”

Lúc này đã chạng vạng, buổi tối trong cung sẽ có yến hội, nên đổi lại cung trang cái đã, Lãnh Hạ khê cong khoe môi, đi về phía cung điện của nàng.

Hai người sống vai mà đi, Tiêu Phượng nắm chặt nắm đấm cắn hận nói: “Đông Phương Lỗ kia rất đê tiện, chơi trò bỉ ổi như vậy, làm hại Bắc Việt đến bây giờ vẫn còn nằm ở trên giường!”

Lãnh Hạ nhú mi, nghĩ đến tình trạng thảm hại của Chiến Bắc Việt trước đó, bỗng nhiên cảm thấy quả cầu kia mình đá quá nhẹ

Đúng lúc này, trong Phượng Tê Cung vang lên một tiếng làm nũng: “Đau.....”

Lãnh Hạ nhướng mày, buồn cười nhìn về phía Tiêu Phượng, dùng ánh mắt hỏi: Là Bắc Việt?

Tiêu Phượng nháy mắt mấy cái với nàng: Còn có Tiểu Đào!

Lãnh Hạ vuốt cằm thông thả đi tới phòng phát ra thanh âm, Tiêu Phượng vội vàng đuổi theo, kịch hay như vậy không thể không xem.

Trong phòng, Chiến Bắc Việt nằm ở trên giường kêu rên, một bộ dáng cách cái chết không xa, dù trên đùi đã được bôi một lớp kim sang được thật dày, Niên Tiểu Đào vẽ mặt khẩn trương đang bắt đầu băng lại cho hắn.

Vải băng vừa mới chạm đến da, Chiến Bắc Việt đã hô đau ầm lên: “Ai ai..... đau a.....”

Niên Tiểu Đào run tay lên, giảm nhẹ lực đạo đi vài phần, đang muốn quấn băng lên đùi cho hắn, bên này nàng khẩn trương muốn chết, bên kia Chiến Bắc Việt phát ra đủ các loại tiếng kêu thảm thiết, khoa trương: “A..... Đau a..... nhẹ chút.....”

Chiến Bắc Việt trong lòng thầm vui vẻ, kỳ thật sau khi bôi kim sang được đã không đau nữa rồi nhưng Tiểu Thái Bản khó được ôn nhu như vậy a!

Chiến Bắc Việt thoả thích thưởng thức thần sắc Niên Tiểu Đào lo lắng vì hắn, miệng không ngừng kêu đau hết sức khoa trương, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm, còn to hơn cả tiếng giết heo.

Niên Tiểu Đào rất cục chịu không nổi, hít sâu một hơi, vút cuộn băng vào mặt hắn, tròng mắt hét lớn một tiếng: “Chịu đựng cho ta!”

Hiệu quả nhanh chóng!

Chiến Bắc Việt nhất thời im lặng, không dám lên tiếng, gắt gao ngậm miệng, đến thở mạnh còn không dám, càng không dám giả bộ.

Niên Tiểu Đào thấy hắn im lặng, âm thầm mắng ‘Đồ đê tiện’ lại cầm lấy cuộn băng, nhưng lực đạo cũng không tự giác mà giảm nhẹ thêm vài phần, nhẹ nhàng chạm rãi quanh đùi hắn.

Bên ngoài phòng, Lãnh Hạ và Tiêu Phượng không quấy rầy hai người nữa, Chiến Bắc Việt khó mà có được chút tiến triển, thế giới của hai người thì để cho hấn làm nũng đi.

Tiêu Phượng hi hi ha ha kéo Lãnh Hạ vào phòng ngủ của nàng, Lãnh Hạ cầm quần áo thay xong thì lại đi cùng Tiêu Phượng tới đại điện, cung yến hấn là đã bắt đầu.

==

Trong đại điện, ngồi phía trên, Chiến Bắc Diễn đang nâng chén kính rượu, phía dưới là chỗ ngồi của Đại Tàn quan viên và sứ giả tam quốc, cũng đang nâng chén.

Các món ăn sơn hào hải vị liên tiếp được bưng lên, mọi người chỉ lặng lặng ăn uống, ai cũng không nói, quan viên và sứ giả cũng cúi đầu, không nói.

Chiến Bắc Diễn nhớ tức phụ, không có tâm tình khách sáo cùng bọn hấn, Đông Phương Nhuận cầm ly rượu trong tay nhắm nháp, Hoa Thiên vẩy vẩy khăn tay trêu đùa với bốn gã sai vặt, Mộ Dung Triết không hiểu sau vẫn luôn hưng phấn, một bộ dạng như sắp dõn kẻ địch vào chỗ chết.

Chiến Bắc Liệt nhận thấy biểu tình của Mộ Dung Triết, âm thầm nhíu nhíu mày, cảm thấy hôm nay hấn nhằm vào Lãnh Hạ.

Theo lý mà nói, không khí trong điện dù không thật lòng vui vẻ cũng phải có cái hòa hợp bề ngoài, nhưng không biết vì sao hôm nay là có cảm giác kỳ lạ.

Không biết gã sai vặt ở phía sau nói gì mà Hoa Thiên cười đến run rẩy hết cả người, sau khi ngừng được mới quay đầu, thanh âm quyến rũ uyển chuyển từ từ nói: “Không biết Ngũ quốc đại điển bốn năm sau có còn ngũ quốc tề tụ đông đủ nữa không?”

Vừa dứt lời, không khí trong đại điện vốn đang xấu hổ, nhất thời trầm mặc.

Quan viên và sứ giả cúi thấp đầu xuống vài phần, còn kém là chưa đập vào chén đĩa thối, ẻo lả đoạn tay áo này thật sự là cái gì đều dám nói, hiện tại thế cục ngũ quốc không rõ, hấn là đại loạn cũng sẽ không lâu nữa nhưng ai mà không giả vờ hồ đồ.

Đông Phương Nhuận cười ôn nhuận, thản nhiên uống ly rượu tiếp theo, tiếp lời Hoa Thiên: “Xét tình thế hiện tại, hợp lâu tất chia chia lâu tất hợp, ngũ quốc cũng đã chia lâu như vậy rồi”

Lời chỉ nói một nửa, hấn liền dừng cười, lại tự rót một ly rượu, tựa lưng nhìn sắc mặt mọi người trong điện.

Quan viên, sứ giả càng cúi thấp đầu, từ trên nhìn xuống chỉ thấy gáy của một đám người thối, cứ như bát đĩa có cái gì đó hay, lông mi thì dán vào thức ăn, Thất hoàng tử này vô thanh vô tức, một bộ dạng quả hồng mềm, không ngờ cũng là kẻ sợ thiên hạ không loạn!

Mộ Dung Triết cười cười, bày ra một bộ dạng nhân ái, hiền từ: “Trong chiến loạn, kẻ chịu khổ nhất vẫn là dân chúng a!”

Mọi người trong điện đều cười lạnh, ngoài miệng nói thật dễ nghe, ai chẳng biết Tây Vệ Hoàng đế ngang ngược tàn bạo, đã tâm bưng bưng.

Năm đó vì tiền tài của Phù Thành mà dùng thủ đoạn dâm tiện uy hiếp chủ thành, không ngờ sau khi vào thành thì ngân khố trống tuếch, cuối cùng tàn sát toàn bộ dân chúng, khiến cho Phù Thành phú khả địch quốc hiện giờ trở thành một tòa thành chết.

Hoa Thiên vui cười uống ly rượu do gã sai vặt phía sau đưa lên, thuận tiện sờ soạng tay hấn một phen mới vừa lòng quay đầu lại, tiếp tục châm ngòi rắc rối, ngẩng đầu cười tủm tỉm: “Cũng không biết bảo tàng giờ đã đi nơi nào?”

Lời này không chỉ bắt lộn kẻ nào, nhưng mà đôi mắt quyến rũ kia lại chớp chớp với Mộ Dung Triết, ý tứ thật rõ ràng: Ở Tây Vệ các ngươi không?

ẻo lả này, rõ ràng châm chọc Tây Vệ bọn họ tiền mất tật mang! Mộ Dung Triết âm thầm nắm chặt đấm, đã sớm vứt ân tình ẻo lả này cứu giúp ra sau đầu, hấn không thể bắt hấn để hành hung một chút, nhưng

trên mặt lại cười tuần lãng: “Việc này vốn là không có thật, là đồn bậy bạ thôi, bảo tàng là thật hay giả, ai có thể biết được.”

“Nhuận cảm thấy việc này ít nhất có tám phần thực.....” Đông Phương Nhuận gấp một đũa thức ăn, tỏ vẻ thỏa mãn, cười ấm áp, nhưng trong mắt lại có vài phần lãnh ý, khẽ mở cánh môi: “Không có lửa làm sao có khói.”

Mộ Dung Triết không ngờ yến hội đêm nay Đông Sở Nam Hàn lại thống nhất đem mũi nhọn nhằm vào Tây Vệ, nhất thời cũng không trả lời, vội vàng nhìn phía mình hữu.

Chiến Bắc Liệt hoàn toàn không nhìn ánh mắt cầu cứu của hắn, hết sức chuyên chú nhìn ra cửa, mẫu sư tử sao còn chưa về.

Chiến Bắc Diễn híp híp đôi mắt hồ ly, chậm rãi đứng lên, bưng ly rượu kính nói: “Trẫm lại kính các vị một ly!”

Mọi người nâng chén cùng uống, mỗi người đều có tâm tư khác nhau.

Nếu không phải tại nữ nhân kia thì sao Chiến Bắc Liệt lại có thái độ như vậy với hắn! Mộ Dung Triết cảm thấy cáu giận, giữa đầu uống cạn một ly rượu, nhanh chóng đứng lên, chấp tay hướng phía Chiến Bắc Diễn nói: “Hoàng Thượng.....”

Lời mới nói được một nửa, bên ngoài đã có tiếng truyền lan lạnh: “Hoàng hậu nương nương, Liệt Vương phi đến.”

Chiến Bắc Diễn và Chiến Bắc Liệt đồng thời vui sướng nhìn ra phía ngoài, Lãnh Hạ và Tiêu Phượng sóng vai mà đến, hai người mặc một bộ cung trang chính thức.

Tiêu Phượng bởi vì mang thai mà nở nang không ít, một thân váy dài phượng hoàng đỏ lửa mặc ở trên người, nhẹ nhàng uyển chuyển, thùy mị thướt tha, dung mạo hiền ngang, vô cùng lộng lẫy.

Lãnh Hạ ở bên cạnh một thân cẩm váy hoa vân màu hồng, dáng người yếu điệu, khí chất xuất trần, giơ tay nhắc chân phong thái nghiêm nghị, mặt mày như vẽ, giống như một đóa Hồng Liên cao ngạo đứng trên đỉnh núi tuyết sơn, một thân tao nhã làm cho người ta không dám nhìn gần.

Phượng mâu lạnh như băng nhìn thẳng Chiến Bắc Liệt, khóe môi gợi lên một độ cong cực nhỏ, nụ cười nói giống như băng tuyết đang tan, động lòng người đến không nói nên lời, giống như màn đêm ngoài điện cũng bị nhiễm một phần ánh sáng tuyết mỹ kia, trở nên lộng lẫy hơn vài phần.

Đông Phương Nhuận trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục sự bình tĩnh, tràn đầy ý cười bí hiểm, bưng ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ hơi ngừng bước, chuyển mắt về phía Mộ Dung Triết, từ lúc nàng vào điện, ánh mắt hắn đều chưa rời khỏi mình, ác ý không che dấu chút nào kia làm nàng dù không muốn phát hiện cũng khó.

Mộ Dung Triết đối chọi với ánh mắt của nàng, lộ ra một nụ cười của tiểu nhân đắc chí, trong bông có kim.

Hắn lại chấp tay hướng phía Chiến Bắc Diễn, tiếp tục nói nốt lời vừa rồi: “Hoàng Thượng, Triết trên đường đến Đại Tản có cứu một nữ tử, Hoàng Thượng và Liệt vương chắc chắn muốn gặp nàng một lần.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đồng thời nhíu mày, linh cảm việc này nhất định có liên quan tới nàng, hai người ung dung thản nhiên xem Mộ Dung Triết sẽ diễn trò gì.

Chiến Bắc Diễn bước vài bước tới chỗ Tiêu Phượng, nắm tay nàng lên chỗ ngồi mới chậm rãi hỏi: “Trẫm và Liệt vương?”

Mộ Dung Triết tự tin ngẩng đầu, cười tuần lãng bất phàm, liềm mạng kiềm chế trái tim sắp nhảy ra ngoài vì hưng phấn, cao giọng trả lời: “Phải! Nàng đang hầu ở ngoài điện, hắn là Hoàng Thượng và Liệt vương sẽ có hứng thú!”

Chiến Bắc Diễn vuốt cằm, nhắc mí mắt liếc hắn một cái rồi nói: “Truyền.”

Theo tiếng thông báo của thái giám, một nữ tử đeo mạng che mặt xuất hiện ở ngoài điện.

Nữ tử quần áo cẩm y thêu hoa, đeo mạng che mặt nên không rõ dung mạo, dáng người yếu đuối mảnh mai động lòng người, đầu hơi cúi xuống, từng bước chậm rãi bước vào trong điện.

Hắn hành lễ một cái với Chiến Bắc Diển, giọng điệu mềm nhẹ: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Chiến Bắc Diển nhíu nhíu mày, chỉ cảm thấy thanh âm này có vài phần quen thuộc khó hiểu, giống như đã từng quen biết, hắn đánh giá nữ tử này hồi lâu, đánh giá đến nỗi làm nàng lạnh run lên, thấy thế mới cho nàng bình thân. Nghi ngờ bĩu môi, nữ nhân này cũng quá nhất gan đi.

Nữ tử yếu điệu đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mắt phượng tràn ngập sự sợ hãi nhưng khi thoáng qua Chiến Bắc Liệt lại đầy tình ý.

Chiến Bắc Liệt chán ghét phải nhìn ánh mắt ái mộ trắng trợn kia, lập tức chuyển hướng nhìn Lãnh Hạ, lấy hành động thực tế biểu lộ mình luôn toàn tâm toàn ý!

Nữ tử nhất thời hai mắt ngẩn lệ, một bộ dáng lả chã sắp khóc làm mọi người trong điện không khỏi thấy đau lòng.

Bầu trời bên ngoài ánh trăng sáng dịu dàng, vài làn gió nhẹ thoảng qua đại điện, thổi qua làn váy, sợi tóc, mạng che mặt

Mạng che mặt hơi hơi bị thổi lên, làm người khác thấy được hai gò má trắng mịn như ngọc, không biết là ai hít vào một ngụm lạnh khí, không biết là ai đột nhiên kinh hô một tiếng, không biết là ai hung hăng nhăn mày lại, không biết là ai đập mạnh chén trà, không biết là ai bắt đầu lộ ra sát khí!

Cái mạng che kia bay bay chậm rãi lộ ra hai gò má trắng mịn màng, lại dần lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, mắt liêu mào ngài, mũi cao dọc dừa, môi hồng đỏ thắm, ngũ quan tinh xảo như thơ như vẽ.

Nhất thời, không khí tĩnh lặng, một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy!

Khuôn mặt giống Lãnh Hạ như đúc, không khác nửa phần!

72. Q.1 - Chương 72: Ái Mộ

Edit: Kiri

Sau một loạt những tiếng hít khí đầy kinh ngạc, trong đại điện lại yên tĩnh đến quỷ dị, mọi người liên tục di chuyển tầm mắt lướt qua Lãnh Hạ và nữ tử kia, so sánh lại so sánh, chính là hai người giống nhau như đúc a!

Nếu không phải khí chất của hai người kém nhau một trời một vực thì với dung mạo kia không ai có thể phân biệt được.

Chiến Bắc Liệt ứng mầu lập tức nheo lại, bước đến giữa điện, nhìn cũng không thèm nhìn nữ nhân kia, ánh mắt sắc nhọn đảo qua Mộ Dung Triết, trực tiếp dắt Lãnh Hạ tới chỗ ngồi, ý tứ: ừ, dẫn tức phụ về ngồi xem diễn trò, xem Mộ Dung Triết này còn có thể diễn cái gì.

Lãnh Hạ đảo qua nữ nhân kia một cái, thản nhiên cười, theo Chiến Bắc Liệt về chỗ ngồi.

Nàng ta ngay lập tức lui lại, cúi đầu xuống, bước về phía sau vài bước, tới bên cạnh Mộ Dung Triết, giống như chỉ có như vậy thì nàng ta mới cảm thấy an toàn, nhưng khi mọi người không thể thấy được tầm mắt kia, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt có hận ý vô cùng nồng đậm.

Mộ Dung Triết ra vẻ trấn an vỗ vỗ vai nữ tử kia, vừa lòng nhìn mọi người trong điện hoặc kinh ngạc, hoặc nghi hoặc, hoặc đoán, khóe mắt chứa một ý cười hả hê, vung tay áo chấp tay, cất cao giọng nói: “Hoàng Thượng.....”

“Khụ khụ khụ khụ.....” Tiêu Phượng vốn đang ăn một miếng điểm tâm, sau khi thấy rõ khuôn mặt của nữ tử kia liền bị nghẹn, bàn tay trắng nõn giơ lên chỉ vào nữ nhân kia rồi ho khan liên tục, làm ngất lời Mộ Dung Triết.

Tiêu Phượng thật vất vả mới hết nghẹn được, gạt tay cung nữ đang vỗ ngực giúp nàng, trong lúc Chiến Bắc Diễn đang hô to gọi nhỏ ‘Thai khí a!’ chạy xuống phía dưới, chạy quanh nữ tử kia mấy vòng rồi nhìn sang phía Lãnh Hạ xác nhận lại một lần mới ngạc nhiên nói: “Lãnh Hạ, nữ tử này giống hệt người, chẳng lẽ là tỷ muội song sinh của người?”

Nàng nói xong lại nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, rồi nghi hoặc nỉ non: “Không đúng a, lão nương sao lại chưa từng nghe chuyện An Bình công chúa có tỷ muội song sinh.....”

Lãnh Hạ chậm rãi nhấp một ngụm trà, rồi thần nhiên trả lời: “Đương nhiên là ta không có tỷ muội song sinh, việc này nếu không ngại thì nên hỏi Tam Hoàng tử một chút.”

Mọi người lại chuyển tầm mắt sang Mộ Dung Triết sau khi bị Tiêu Phượng hấp tấp to tiếng cắt ngang, hắn rất vừa lòng với thái độ này, tiếp tục nói những lời còn chưa nói xong: “Bản điện đương nhiên là không có Hoàng muội song sinh.”

Chiến Bắc Diễn hí mắt lại, trách không được tiếng nói lúc vẫn an nghe có chút quen, ngay cả thanh âm cũng giống Lãnh Hạ như đúc, hắn vuốt cằm, cười bí hiểm hỏi: “Tam Hoàng tử có ý gì?”

Mộ Dung Triết bước nhanh về phía trước, hiên ngang lẫm liệt đứng ở giữa đại điện, ngẩng cao đầu chỉ vào Lãnh Hạ, giận dữ quát: “Bởi vì nữ nhân này căn bản không phải là Hoàng muội của ta.”

Những lời này có uy lực không kém một quả bom nổ tung trong đại điện, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn sau khuôn mặt kia lại bị tin này làm chấn động, đường đường là Liệt Vương phi mà lại là kẻ giả mạo sao?

“Ồ, Tam Hoàng tử nói như thế có căn cứ gì không?” Chiến Bắc Diễn mặt không đổi sắc, cầm ly rượu, dựa lưng vào long ỷ, khẽ cong khóe mắt, rõ ràng là không có chút cảm xúc nào.

Mộ Dung Triết không biết là không nhìn ra hay cố ý không nhìn ra, hắn chỉ lo hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, chờ đợi trên mặt nàng xuất hiện biểu tình kinh hoàng lúng túng, bối rối chột dạ, những biểu hiện mà kẻ giả mạo nên có.

Nhưng đợi gần một khắc mà đối phương không hề có chút phản ứng nào, ngay cả phản ứng hoài nghi mà Chiến Bắc Liệt nên có cũng không thấy, khuôn mặt không chút thay đổi, không vui không giận.

Mộ Dung Triết cảm thấy tự tôn bị sỉ nhục, lời nói lại càng không lưu tình: “Các vị ở đây đều phi thường hiểu biết, đương nhiên biết Hoàng muội ta trên đường đến hòa thân có một nha hoàn không biết vì sao lại chết, nha hoàn kia luôn luôn chủ tớ tình thâm với nàng, tỷ nữ bên người đột nhiên mất mạng, nhưng nàng.....”

Mộ Dung Triết run rẩy chỉ thẳng ngón tay vào mặt Lãnh Hạ, một bộ dáng vô cùng đau đớn, bi bi thương thương nói: “Nàng đến thì thể cũng không thu lại! Kẻ lãnh huyết vô tình phát rồ đến thế sao có thể là Hoàng muội của ta! Hơn nữa, từ lúc đến Đại Tàn làm đủ chuyện, rõ ràng là tính tình đại biến, khác hẳn với lúc ở Tây Vệ.”

Không ít người sau khi nghe những lời này liền âm thầm cân nhắc trong lòng, công chúa Mộ Dung Lãnh Hạ kia là một ‘phế vật’ thiên hạ đều biết, tính tình nhát gan, không tài không đức, nhưng Đại Tàn Liệt Vương phi này gan dạ sáng suốt hơn người, bình tĩnh thông dong, thân thủ sắc bén, còn có đồ xúc xắc, bắn tên, đấu cầu, một loạt tài nghệ, một công chúa sống trong khuê phòng tuyệt đối không thể tinh thông.

Mộ Dung Triết thấy mọi người đã bắt đầu hoài nghi, thở dài tiếp tục câu chuyện: “Ta lúc đó cũng không suy nghĩ gì nhiều, đến tận lúc trên đường đến Đại Tàn, vô tình gặp nàng trong một nhà dân, Bản điện lúc ấy cũng giống như các vị, tự hỏi sao lại có An Bình Công chúa thứ hai? Ai ngờ Hoàng muội sau khi nhìn thấy ta liền khóc lóc kể lể những chuyện của nàng, lúc đó ta mới có thể khẳng định, đây mới là Hoàng muội của ta, mà Liệt Vương phi trong thành Trường An, căn bản chính là một kẻ giả mạo.”

Mộ Dung Triết vừa cầm lấy tay ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ vừa chỉ thẳng vào mặt Lãnh Hạ, lời nói đầy chính nghĩa: “Nếu không có tỷ nữ kia trung thành, lấy mạng bảo vệ thì Hoàng muội ta đã sớm chết ở trong tay

nữ nhân ác độc này!”

Chiến Bắc Liệt dần dần tản ra sát khí, bàn tay to lớn không chút do dự cầm lấy tay Lãnh Hạ, tình yêu và tín nhiệm truyền qua cùng với nhiệt độ cơ thể, kiên định và nồng đậm.

Lãnh Hạ nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, ở trong mắt hắn không tìm được chút gì gọi là nghi ngờ, thậm chí một tia không tốt cũng không có, trong lòng liền như được ánh dương sưởi ấm, quay đầu mỉm cười với hắn, không cần nói lời dư thừa nào cả.

Tiêu Phượng càng nghe càng khiếp sợ, không dám tin nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, giống như phát hiện một bảo bối hiếm có.

Lãnh Hạ cũng không yêu cầu tất cả mọi người tin tưởng nàng, cũng không để ý suy nghĩ của mọi người, nhưng Tiêu Phượng thì khác, đó là người bằng hữu duy nhất mà nàng vô cùng trân trọng ở thế giới này.

Tiêu Phượng nhìn một lúc thì cũng coi như nghiên cứu xong rồi, tay chống hông đứng lên, giống như mất hứng, bĩu môi nói: “Lãnh Hạ, may mà ngươi tới, nhìn bộ dạng nữ nhân kia, lão nương liền không có chút thích thú nào, nữ nhân kia tuy rằng có chút giống ngươi nhưng ngươi là đẹp nhất, tốt nhất, thật hay giả thì lão nương cũng mặc kệ, dù sao ta chỉ nhận định ngươi.”

Lãnh Hạ cong cong khóe môi, đang định nói, thì Tiêu Phượng đã nghiêng đầu sát cạnh tai nàng, liếc trộm về phía Chiến Bắc Liệt, thì thầm: “Vậy nhà ngươi thì sao? Ngươi có về đó nữa không? Nếu về thì lúc đi nhớ gọi lão nương a, lão nương không muốn sinh đứa nhỏ, chúng ta tìm lúc nào đó trốn đi đi.....”

Người nào đó đang chìm trong ảo tưởng về chuyến chạy trốn, hoàn toàn coi như không nghe thấy những lời nghi vấn của Tam Hoàng tử.

Lãnh Hạ khoe miệng giật giật, bật cười lắc đầu, trong mắt là sự ấm áp và vui vẻ.

Đúng lúc này, thanh âm Chiến Bắc Liệt từ tốn vang lên trong điện: “Tam Hoàng tử nói vậy cũng chỉ là lời từ một phía, mọi người đều sẽ có thay đổi, Lãnh Hạ tới Đại Tần đối được tính nhất gan ở Tây Vệ, cái này”

Hắn sờ sờ mũi, cười thâm thúy, híp mắt nói dối: “Có lẽ phong thủy ở Đại Tần có vẻ tốt.”

Đùa sao, Lãnh Hạ đã cứu tức phụ ta một mạng, hắn không muốn tới về phải quỳ chà xát y bản, hơn nữa, nhìn thái độ của Bắc Liệt đối với nàng, phá không được, phá không được! (y bản: là một tấm gì đó, ta cũng không rõ, nhưng là để phạt kẻ có tội là Diến ca a!)

Nói một chút, dù Lãnh Hạ là kẻ giả mạo, nhưng nàng cũng làm không ít việc cho Đại Tần, nàng là thật lòng hay giả vờ, nếu Chiến Bắc Liệt không nhìn ra được, thì cũng không thể coi là hồ ly ngàn năm.

Mộ Dung Triết sững sốt, lập tức tràn đầy tự tin giải thích: “Hoàng Thượng, đây cũng không phải lời của một phía, cậu vợ Hoàng muội có thể làm chứng, người khác có thể nhận sai, nhưng máu mủ ruột thịt tuyệt đối không thể sai.”

Dứt lời, nháy mắt ra dấu với sứ giả ở phía sau, lập tức có hai người đứng lên, bước tới giữa điện, chính là Hà Vĩnh Sinh và Hà Trương Thị.

Hai người hành lễ xong, Hà Vĩnh Sinh cung kính nói: “Hoàng Thượng, hạ thần dùng lời để thăm dò thử, muội muội thân là Hà Tú tiến cung năm bảy tuổi, phụ thân đã mất nhiều năm trước, ngày đó thần cố ý nói tiến cung năm mười hai tuổi, và nhà cửa nghèo khó nên phụ thân mới mang muội muội đưa vào cung, Liệt Vương phi lại không biết chút nào!”

Lời này chắc chắn rằng, nàng không rõ về quá khứ của Mộ Dung Lãnh Hạ, chẳng qua chỉ là một kẻ giả mạo.

Mộ Dung Triết chỉ vào mặt Lãnh Hạ, ánh mắt vô cùng đắc ý, biểu tình lại là bi phần không chịu nổi: “Ngươi còn gì để nói! To gan giám giả mạo Tây Vệ công chúa ta, có phải muốn phá hoại quân hệ giữa Đại Tần và Tây Vệ không, nếu bây giờ ngươi nói ra, ta và Hoàng Thượng, Liệt Vương gia có thể tha tội chết cho ngươi!”

Hắn chắc rằng chứng cứ vô cùng xác thực như vậy thì chỉ cần Hoàng Thượng và Liệt vương có chút nghi ngờ với nàng, hắn đều có cơ hội treo đầu dê bán thịt chó, chỉ cần bắt được nữ nhân này, thì sẽ biết được bí mật kia.

Lãnh Hạ cũng không thèm nhìn hấn, khoan thai uống trà, nàng có phải là Tây Vệ công chúa hay không bây giờ cũng không quan trọng, Mộ Dung Triết chất vấn thế này, với nàng, với Chiến Bắc Liệt, Tiêu Phượng, Chiến Bắc Diễn cũng chỉ là một vở kịch giúp vui thôi.

Nhưng nàng cảm thấy cái khăn thử mình có vấn đề, lại không đoán được vấn đề ở đâu, hôm nay Hà Vĩnh Sinh cũng không nói ra việc này. Còn có thái độ của Mộ Dung Triết, mục đích không hẳn là dồn mình vào chỗ chết, mà là gây chia rẽ, khiến bọn họ nghi ngờ mình.

Mộ Dung Triết thấy Lãnh Hạ thản nhiên bình tĩnh, không có nửa phần bối rối, lại nhìn những người khác trong điện, Chiến Bắc Diễn hí mắt tựa lưng vào long ý, một bộ dáng không liên quan đến mình, Tiêu Phượng thì đang hi hi ha ha nói chuyện với Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt thì ánh mắt chưa rời khỏi Lãnh Hạ, thực sự là không nghe thấy hấn nói cái gì.

Mộ Dung Triết nắm chặt hai đấm, cảm thấy thâm hận, nếu không thực hiện được thì phải nhét ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ vào Liệt Vương phủ trước đã!

“Đây vốn là chuyện của hai nước, không liên quan gì đến ta nhưng” Đúng lúc này Hoa Thiên vẫn đang thản nhiên xem kịch đột nhiên nói: “Ta cũng hiểu kỳ, Tam Hoàng tử nói nữ tử này mới đúng là An Bình Công chúa, vậy Tam Hoàng tử muốn sao bây giờ?”

Hấn vẫy khăn tay đứng dậy, uyển chuyển yêu kiều bước đến giữa điện, kiều mỵ nhìn Chiến Bắc Liệt, khẽ cười nói: “Chẳng lẽ, công chúa thật giả đều gả cho Liệt Vương gia?”

Hoa Thiên ngoài miệng thì nói không liên quan tới hấn, nhưng ánh mắt lại đảo liên tục qua Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, ai cũng có thể nghe ra ý tứ kỳ lạ.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ cần mồi lại lùi về sau mấy bước, hoàn toàn lui về phía sau Mộ Dung Triết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ dạng sợ hãi, nũng nịu kia làm mọi người đều gật đầu, nữ tử nhất gan yếu đuối này tuyệt đối là ‘Phế vật công chúa’ thật, không sai!

“Ai, mỹ nhân thật là chuyện ngàn đời không đổi.” Đông Phương Nhuận từ lúc ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ vào điện không nói một lời, lại đột nhiên lên tiếng, ánh mắt dừng lại ở trên người nàng ta, ánh mắt có chút sâu xa, ôn hòa cười: “Cũng nên hỏi ý kiến của công chúa một chút.”

Hấn nhấn mạnh hai chữ công chúa, nhưng ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ nghe được hai chữ này lại không tự giác mà run rẩy, khác với sự giả vờ trước đó, ánh mắt né tránh không dám nhìn Đông Phương Nhuận, lặng lẽ nắm chặt hai tay.

Mộ Dung Triết mặc dù cảm thấy nghi hoặc, lại không nghĩ nhiều, vỗ vỗ vai nàng an ủi: “Hoàng muội đừng sợ, nói ra suy nghĩ của ngươi, chắc chắn Hoàng Thượng và mọi người sẽ trả lại công bằng cho ngươi.”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ cúi đầu, dùng thanh âm giống hệt Lãnh Hạ, tiếng nói giống như muỗi, nhỏ nhẹ trả lời: “Bản cung..... Bản cung..... nguyện ý!”

Nguyện ý? Hai chữ cuối này làm mọi người được một phen khó hiểu, nhưng rất nhanh liền hiểu ra, nguyện ý này là nguyện ý lời đề nghị trước đó, gả cho Liệt vương a!

“Phi!” Tiêu Phượng đang thăm thì với Lãnh Hạ chợt nghe thấy những lời này, kêu to lên rồi đứng phắt dậy, hạnh mâu hung hăng trừng ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ cao giọng nói: “Ngươi cũng thật biết nghĩ, ngươi nguyện ý, nhưng Bắc Liệt có Lãnh Hạ, còn cần ngươi nguyện ý sao?”

Mộ Dung Triết sắc mặt xanh mét, trong lòng chửi ầm lên Đại Tần Hoàng hậu không có lễ nghi, oán hận phất tay áo một cái, cao giọng nói: “Hoàng hậu nói vậy là sai rồi, Hoàng muội cảnh vàng lá ngọc, sao có thể đánh đồng cùng với nữ nhân kia.”

“Không sai!” Tiêu Phượng còn chưa nói, một thanh âm trầm thấp đã vang lên trước.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, tới giờ hai đương sự còn chưa phát biểu, giống như hai khán giả đang xem kịch vậy.

“Đánh đồng với Vương phi của bốn vương.....” Chiến Bắc Liệt đứng lên, khoanh tay lại nhìn Mộ Dung Triết, trong ung mâu lan tràn lãnh ý, khẽ nhếch khóe môi, rồi lạnh giọng cười nhạo một tiếng: “Nàng xứng

sao?”

Thời điểm Chiến Bắc Liệt nói lời này, một phần ánh mắt cũng chưa cho ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ một chút nào, sát khí hung ác dày đặc tỏa ra bao vây Mộ Dung Triết, làm hắn không thở nổi, mồ hôi chảy ra như tắm.

Đại Tồn Chiến thần lạnh lùng cười, ôn nhu dặt tay Lãnh Hạ, thẳng bước đi ra ngoài, kịch cũng xem xong rồi, trời cũng không còn sớm nữa, tức phụ hắn là đã mệt nhọc.

Tiêu Phượng ở phía sau nhìn thấy bóng dáng hai người, quơ quơ tay hoan hô một tiếng: “Bắc Liệt, hảo dạng!”

Còn mọi người trong điện thì mỗi người một tâm tư khác nhau, ánh mắt phức tạp nhìn về phía hai người, ý tứ sâu xa.

==

Ngoài đại điện, Chung Thương và Cuồng Phong Lôi Minh hầu ở trước xe ngựa, đang thảo luận chuyện xảy ra trong điện.

Cuồng Phong với khuôn mặt cương nghị có vẻ nghi ngờ: “Trên thế giới lại có hai người giống nhau như đúc sao?”

Chung Thương lắc lắc đầu: “Hắn là thuật dịch dung.”

Lôi Minh bĩu môi, lấy ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn Cuồng Phong đầy khinh bỉ: “Làm sao có thể giống nhau như đúc, Tiểu Vương phi đẹp hơn!”

Nói đến đây, Cuồng Phong liên tục gật đầu: “Đương nhiên, thần tượng tuyệt đối là độc nhất vô nhị!”

Ba người vừa thấy Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đi ra nhất thời một bộ dáng như trẻ nhỏ tò mò, ánh mắt chăm chú nhìn Lãnh Hạ, sau đó lại gật gật đầu, quả nhiên là thần tượng đẹp hơn!

Nhưng Tiểu Vương phi có phải là Tây Vệ hòa thân công chúa không?

Lãnh Hạ trực tiếp không nhìn ba người kia, vén rèm bước lên xe ngựa, Chiến Bắc Liệt nhất thời bị ba ánh mắt chuyên chú kia làm nổi lên tính tình cảnh giác, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

Ba người nhìn trời, Vương gia, chúng ta không hề có ý muốn đoạt thần tượng a.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên đường, Lãnh Hạ nói ra phỏng đoán của mình: “Hành động của Mộ Dung Triết hôm nay rất bất thường, không chỉ muốn đuổi một công chúa không thể khống chế là ta đi, mà còn”

Chiến Bắc Liệt dựa lưng vào phía sau, gật đầu nói tiếp: “Muốn chia rẽ quan hệ của chúng ta.”

Lãnh Hạ nghiêm túc nhìn hắn, thông thả nói: “Ta là Mộ Dung Lãnh Hạ.”

Mẫu sư tử đang giải thích cho hắn! Chiến Bắc Liệt chậm rãi cong khóe môi lên, kéo tay nàng nắm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Người đã nói, người là cũng không không phải.”

Vấn đề này hắn cũng không muốn theo đuổi đến cùng, hắn đã có chút đoán với thân phận của nàng, tuy rằng có chút khó tin, hắn đang đợi, đợi Lãnh Hạ hoàn toàn mở rộng cửa lòng, hoàn toàn đón nhận hắn, nàng sẽ tự nói chuyện này cho hắn.

Chiến Bắc Liệt thanh âm ẩn chứa sự thấu hiểu mọi chuyện, nắm chắc mọi thứ: “Yên lặng xem biến trước.”

Lãnh Hạ nghiêng người cười cười, trêu chọc nói: “Không bằng nhận lấy nữ nhân kia, mỹ nhân giống nhau như đúc, Chiến thần thật có phúc khí.”

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt, mẫu sư tử này, một chút dấm chua cũng không ăn!

Hắn vừa vô cùng vui mừng vì Lãnh Hạ tin tưởng hắn, lại vừa cảm thấy tâm trạng không tốt vì Lãnh Hạ thấy không sao cả, từ khi thích Lãnh Hạ tới giờ, lòng hắn ngày càng nhỏ.

Chiến Bắc Liệt không để tâm tới giọng điệu trêu tức của Lãnh Hạ, cười nhạo một tiếng: “Giống nhau như đúc? Cũng chỉ là một kẻ giả mạo thôi.”

Nhìn thấy nhìn bộ dáng hần đang khó chịu liền cảm thấy thú vị, phượng mâu mị lên: “Nếu thật sự giống nhau như đúc thì sẽ nhận lấy?”

Người nào đó nghiêng rằng tức giận, nhưng trong giây lát đột nhiên ưng mâu sáng ngời, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, chẳng lẽ là mẫu sư tử ghen nên mới cố tình công kích hần sao?

Đại Tàn Chiến thần vạn phần kinh hãi, hạnh phúc, kiêu ngạo, hần run rẩy kề sát tai Lãnh Hạ hỏi thử: “Người đang ghen?”

Lãnh Hạ cười giấu một tiếng, mặc kệ hần, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đùa sao, sát thủ chi vương kiên quyết không thừa nhận là mình đang ghen!

==

Trở lại Liệt Vương phủ, Lãnh Hạ vô cùng xem thường kẻ có hành động nhắm mắt theo đuôi, thập phần tự giác, bước vào phòng ngủ của mình – Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt trực tiếp không để ý cái nhìn xem thường ẩn chứa các loại cảm xúc phản đối, đi thẳng đến bên cạnh giường, nhếch miệng cười với nàng, ngồi xuống, lại nhếch miệng cười, lui vào trong giường, vẫn nhếch miệng cười, cởi giày.

Lãnh Hạ thần nhiên khoanh tay, cũng không nói lời nào, nhìn Đại Tàn Chiến thần cởi giày, cởi tất, cởi ngoại bào, chỉ còn mặc trên người một lớp áo lót mỏng, nhấc chân lên, chui vào, nằm xuống, sau đó, đôi mắt đen nhánh kia lại bày ra một bộ dạng cú con đi lạc.

Lãnh Hạ từng bước từng bước đi tới giường, mỗi bước đều như giẫm vào lòng Chiến Bắc Liệt, tim cũng sắp nhảy ra rồi.

Biểu hiện của hần vừa rồi rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng khẩn trương, sợ mẫu sư tử phi ra một ám tiễn, sau đó hét lớn bảo hần rút đi.

Lãnh Hạ đi đến bên giường, bấu môi, cũng giống như Chiến Bắc Liệt vừa nãy, cũng cởi ngoại bào rồi nằm lên giường, nhắm mắt ngủ.

Chiến Bắc Liệt hút vào một ngụm lãnh khí, hần làm như vậy cũng giống như mọi ngày thôi, muốn được hoàn thành nguyện vọng nho nhỏ một lần, nhưng cũng biết chỉ là nguyện vọng thôi, hần chưa từng nghĩ mẫu sư tử sẽ đồng ý cho hần ở lại.

Cánh tay vung lên, một cỗ nội lực làm tắt nến, phụt một tiếng, trong phòng tối đen.

Trong bóng đêm, hàm chiếc răng trắng sáng cực kỳ nổi bật, Chiến Bắc Liệt vui đến miệng cũng không thể ngậm nữa, toàn thân đều lâng lâng hạnh phúc, vui sướng cảm thụ hạnh phúc được nằm cạnh Lãnh Hạ, đây là tức phụ của lão tử!

Đương nhiên, những cái khác hần chỉ dám nghĩ trong lòng, vạn phần không dám làm gì cả, hần thật cẩn thận vươn tay, ôm lấy thắt lưng Lãnh Hạ, một tay khác đi tìm tay nàng, nắm lấy rồi thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Khóe môi chậm rãi gợi lên một độ cong thoải mái, Lãnh Hạ cảm thụ được độ ấm của người bên cạnh, cũng dần dần ngủ.

Gió nhẹ lướt qua, làm rèm cửa bay bay trong gió, ánh trăng mát lạnh, trong phòng ấm áp.....

==

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ đang trong vòng tay của Chiến Bắc Liệt, mở mắt.

Người bên cạnh tư thế ngủ cực kỳ cẩn thận, vẫn duy trì tư thế ngủ từ đêm qua, một tay ôm thắt lưng của nàng, một tay nắm tay nàng, khóe môi vẫn cong, ẩn chứa vài phần ý cười thỏa mãn.

Lãnh Hạ lòng lại có vài phần run rẩy, người này từ lúc ở cạnh mình vẫn luôn thật cẩn thận, cũng không dám làm điều gì quá phận, hôm qua chỉ là ngủ cùng giường mà khiến hần vui như vậy.

Lãnh Hạ khe khẽ thở dài, tay bị Chiến Bắc Liệt nắm chặt, cũng không dậy chạy bộ mà nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Trên giường, Chiến Bắc Liệt chậm rãi mở mắt ra, trong ưng mâu là vui mừng không thể kiềm hãm, dòng tình yêu cứ thế chảy xuôi dòng, miệng ngoác tới tận mang tai, tiếp tục ngủ, ôm tức phụ ngủ.

Bên ngoài Thanh Hoan Uyển, Cuồng Phong nghi hoặc nhìn sắc trời, nói: “Sao hôm nay đã muộn thế này rồi mà Tiểu Vương phi còn chưa chạy bộ?”

Lôi Minh nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy lệ nóng, cảm thán nói: “Đây là sức mạnh của tình yêu!”

Cuồng Phong vò đầu, khó hiểu hỏi: “Sức.....sức mạnh..... gì?”

Lôi Minh khinh thường liếc mắt nhìn hắn, tên gốc này, chỉ có Thiểm Điện mới có thể hiểu ta!

Cuồng Phong cũng nhìn hắn đầy khinh thường, bĩu môi, vậy sao ngươi luôn đập đầu hắn!

==

Lúc Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ dậy đã gần trưa rồi, hai người trước đó đều tỉnh vài lần nhưng đều vì không muốn quấy rầy đối phương mà tiếp tục ngủ.

Chiến Bắc Liệt thân là Đại Tồn Chiến thần, tất nhiên không thể dậy muộn như thế, mỗi ngày đều có vô số việc chờ hắn xử lý, đâu có được nhàn nhã phút nào.

Lãnh Hạ đời trước là sát thủ chi vương, cũng sẽ không để mình chìm sâu vào giấc ngủ như thế, mỗi ngày đều dậy từ sớm để thực hiện các dạng huấn luyện khác nhau, chỉ có giữ gìn được trạng thái tốt thì mới có thể bảo vệ mạng của mình.

Từ bên ngoài truyền đến thanh âm bước chân, Chu Phúc đứng ở cửa, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, ngài dậy rồi chứ?”

Nghe được thanh âm Chiến Bắc Liệt, trong đầu hắn suy nghĩ rất lâu mà không biết nên dùng từ nào để xưng hô với nữ nhân kia, đành phải nói: “Tây Vệ công chúa gia kia tới chơi.”

Hoàng cung từ trước đến nay là nơi không thể giấu được bí mật, mỗi ngày trong hoàng cung xảy ra chuyện gì, thì sáng sớm ngày thứ hai chắc chắn sẽ thành đề tài bàn tán trong trà lâu, tửu quán. Chuyện nghiêm trọng như thế xảy ra đêm qua, sáng nay đã truyền khắp thành.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời nhíu nhíu mày, hỏi: “Một người?”

“Dạ, nha hoàn và xa phu đều bị giữ lại ở ngoài, nàng vào một mình.” Chu Phúc bĩu môi, nữ nhân kia đúng là giống Tiểu Vương phi như đúc, lúc tháo khăn che mặt xuống làm hắn sợ chết khiếp. Tiểu Vương phi không phải là Tây Vệ công chúa? Hắn cũng không nghĩ gì về cái vấn đề này, dù sao Tiểu Vương phi là Tiểu Vương phi!

Thế sự thật khó lường, nếu nữ nhân kia một mực chắc chắn mình mới là công chúa thật, thì đương nhiên muốn bồi dưỡng tình cảm với hôn phu, nhưng nàng có phải thật không thì trong lòng rất rõ, lại còn dám đơn thương độc mã chạy đến Liệt Vương phủ, không thể không nói là gan dạ sáng suốt hơn người.

Lãnh Hạ nhẹ nhàng cong khóe miệng, cười nói: “Ừ, ta đi gặp nàng.”

Nói xong liền đứng dậy, vừa đứng lên được chút đã ngã xuống, xoa xoa cánh tay cực kỳ xem thường, hôm qua ngủ đến tận giờ mà không đổi tư thế!

Chiến Bắc Liệt mắt nhìn khắp nơi, thấy Lãnh Hạ không thoải mái, rồi ngã xuống, hắn kéo Lãnh Hạ vào lòng, ánh mắt vô cùng chân thành, một bộ dáng tuyệt thế hảo trượng phu, trịnh trọng nói: “Cánh tay nương tử đau, vì phu giúp người xoa bóp!”

Nói xong, liền nắm lấy tay Lãnh Hạ bắt đầu xoa bóp, lực đạo kia không nhẹ không nặng, ánh mắt kia vạn phần hạnh phúc.

Lãnh Hạ xoay người xem thường, đẩy hai tay đang lợi dụng cơ hội của hắn ra, trong ánh mắt vô cùng ai oán của Đại Tồn Chiến thần, đứng dậy, thay quần áo.

Chiến Bắc Liệt trở về phòng ngủ của hắn, rửa mặt thay quần áo, còn Lãnh Hạ một mình tới khách điện.

Trong điện, một nữ tử mảnh mai đang ngồi uống trà, thích ý thưởng thức bài trí trong Liệt Vương phủ, nghe được thanh âm, nàng chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt giống hệt Lãnh Hạ có một nụ cười đầy ngại ngùng.

Lãnh Hạ khó chịu áp chế cảm giác nổi gai ốc trên người, nhìn thấy bộ dáng ‘mình’ như thế, thật sự là một cảm giác quỷ dị.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ nhìn thấy nàng tới một mình, sự ngại ngùng trên mặt nhất thời thu lại, trong mắt chuyển sang một loại cảm xúc phức tạp giống như hận thù, công phu biến sắc mặt thật sự không phải là người thường.

Lãnh Hạ không chút bất ngờ, hôm qua đã thấy biểu hiện của nàng ở đại điện, liền đoán được nàng có ý diễn trò, diễn tốt như vậy sao có thể là người hiền lành.

Lãnh Hạ có trực giác nữ nhân này nàng đã từng tiếp xúc, khuôn mặt này chắc là dịch dung, nhưng trong mắt nàng ta lại ẩn một cảm giác như đã từng quen biết.

Lãnh Hạ nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn từ đó tìm được vài manh mối, ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ nhanh chóng giấu đi cảm xúc trong mắt, cánh tay bưng chén trà run nhẹ.

Lãnh Hạ vẫn ngồi trên ghế chủ tọa, cũng không nói gì, thu lại ánh mắt lạnh lẽo, không khí trong điện nhất thời cực kỳ quỷ dị.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ trong ánh mắt lãnh liệt bức người dần dần bắt đầu có chút nóng, nàng đặt chén trà trong tay xuống bàn, nhẹ nhàng hít vào một hơi, chuyển hướng Lãnh Hạ, dùng tiếng nói hoàn toàn giống Lãnh Hạ, nói trước: “Bản cung.....”

Mới nói được hai chữ, đã bị cái nhếch miệng đầy châm chọc của Lãnh Hạ ngắt lời, ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ gắt gao nắm chặt hai tay, lại là biểu tình này, vĩnh viễn là một bộ dạng cao cao tại thượng, giống như ở dưới chân nàng, những người khác đều là con kiến.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ áp chế sự xấu hổ, giận dữ và chua xót trong lòng, lúc này chỉ có hai người, nàng cũng không cần phải giả vờ, tiếp tục nói: “Hôm nay bản cung tới gặp Liệt Vương gia.”

Lãnh Hạ cảm thấy thú vị, nàng nhún nhún mày liễu, khẽ cười, hỏi: “Chúng ta biết nhau?”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ ngón tay khẽ run rẩy, trốn tránh việc này: “Bản cung vẫn luôn ở Tây Vệ, sao có thể quen biết loại người như ngươi.”

“Loại người như ta.....” Lãnh Hạ khoé môi khẽ cong lên, nhẹ nhàng nỉ non một lần: “Cứ như ngươi thực sự biết ta là loại người nào.....”

Những lời này nói cực kỳ khẽ, lại giống như thở dài, ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ Ngắc đầu, ánh mắt có vài phần bối rối nhìn nàng, trong sự mờ mịt đó hình như có một dòng nước ngầm đang nhẹ nhàng bắt đầu khởi động, nàng bỗng giật mình tỉnh lại, chớp chớp mắt che dấu cảm xúc, kiên quyết phủ nhận: “Ý của bản cung là, ngươi là loại người ti tiện.”

Lãnh Hạ mỉm cười, thanh âm lạnh nhạt nói: “Mặt của ngươi là của ta là của ta, thanh âm là của ta, tên cũng là của ta, một kẻ không là gì, lấy thân phận của ta.....”

Mỗi một câu của Lãnh Hạ đều làm mặt ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ thêm trắng bệch, đột nhiên nàng oán hận trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, nghiêng răng nói: “Ai cũng có thể nói những lời này, chỉ có ngươi là không được!”

Lãnh Hạ chắc chắn nói: “Ngươi hận ta.”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ lạnh lùng cười nhạt vài tiếng, trong tiếng cười có vài phần tự giễu, vừa giống như oán hận Lãnh Hạ, lại vừa giống như thương xót chính mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phải! Ta hận ngươi! Ta muốn cướp đi mọi thứ của ngươi, thân phận của ngươi, vinh hoa của ngươi, nam nhân của ngươi, chỉ cần có thể khiến ngươi không thoải mái, ta vô cùng vui sướng.”

Ánh mắt của nàng giống như những lưỡi dao nhọn bắn về phía Lãnh Hạ, nhưng trong ánh mắt kia, Lãnh Hạ không biết có phải mình nhìn nhầm hay không, mà nàng cảm thấy là

Ái mộ!

73. Q.1 - Chương 73: Cái Gì Vậy

Edit: Kiri

Lãnh Hạ nhú nhú mày, có chút khó hiểu nhìn kỹ nàng.

Cảm giác trong chớp mắt kia quá rõ ràng, tuy rằng thật khó tưởng tượng, nhưng nàng tin tưởng vào trực giác của mình, đó là ái mộ, đúng vậy, nhưng trong ái mộ lại pha lẫn các loại cảm xúc khác mê mang, thống khổ, oán giận, còn có phần hận tột cùng!

Đúng lúc này, bên ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, Chiến Bắc Liệt tới rồi.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ cảm thấy mình thất thố, nhanh chóng chớp chớp mắt, điều chỉnh lại cảm xúc, lại bùng chén trà lên cầm trong tay, chú ý để hai tay không run rẩy mà lộ ra sơ hở.

Nàng hít sâu một hơi, lúc ngẩng đầu lên, mọi thứ trong mắt đều đã chuyển thành điềm đạm đáng yêu, ngại ngùng e lệ, trong mắt tình ý nhẹ nhàng chuyển động hướng về phía Chiến Bắc Liệt đang bước vào.

Lãnh Hạ nhếch đuôi lông mày lên, trong lòng không khỏi khen ngợi nàng, kỹ năng diễn xuất thật tuyệt hảo!

Chiến Bắc Liệt chán ghét ánh mắt kia, bước đến ngồi cạnh Lãnh Hạ xong mới lạnh lùng mở miệng: “Người tới làm gì?”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ rưng rưng, giống như không tự chủ được mà run rẩy, nước mắt vòng quanh hốc mắt đỏ hoe, cắn môi dưới, cực kỳ ủy khuất, nhẹ giọng nói: “Vương gia.....”

Chiến Bắc Liệt cũng không kìm được mà run rẩy, là do bị nàng dọa, tuy biết nữ nhân này là giả mạo, nhưng khuôn mặt giống hệt mẫu sư tử lại có bộ dạng làm nũng, nhu mì thế này, hẳn không chịu nổi.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ ôn nhu đứng dậy, hai mắt đầm lệ nhìn Chiến Bắc Liệt: “Bản cung muốn nói với tỷ tỷ và Vương gia, cho dù tỷ tỷ giả mạo thân phận của bản cung, bản cung cũng sẽ không truy cứu nữa, về phía Tam Hoàng tử, bản cung cũng sẽ khuyên bảo, không nên vì bản cung mà làm tổn hại đến hòa khí hai nước.”

Một lời này bày tỏ ý tứ lấy đại cục làm trọng, nếu Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ có chút nào không tín nhiệm thì sẽ thấy cảm động không thôi.

Chiến Bắc Liệt chê cười nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: “Nếu nói xong rồi thì công chúa nên rời đi.”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ âm thầm gắt gao nắm chặt hai đấm, nàng không tin nam nhân này có tình cảm sâu sắc và kiên định như thế.

Nàng cúi đầu, một giọt nước mắt chảy xuống cằm, lặng yên rơi xuống vạt áo, ánh mắt đỏ hoe nhìn về phía Chiến Bắc Liệt: “Bản cung cáo từ, hy vọng tỷ tỷ và Vương gia ân ái lâu dài, đừng vì bản cung mà có hiềm khích, nếu vậy bản cung sẽ rất áy náy.”

Nói xong, xoay người bước ra ngoài, tốc độ kia so với rùa còn chậm hơn vài phần, tư thái kia yêu kiều dịu dàng như cành liễu phất phơ trước gió, đuôi lông mày khéo mắt ẩn tình lưu luyến, nếu có người ngoài tới khẳng định sẽ nghĩ phu thê Lãnh Hạ khi dễ người.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ trước khi ra ngoài còn xấu hổ quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, ánh mắt ngượng ngùng mệnh mang làm Chiến Bắc Liệt nổi da gà.

Sau nửa chén trà nhỏ, nàng quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt ba lần, Lãnh Hạ tám lần xong, rốt cục rời đi.

Chiến Bắc Liệt cố gắng nhin cảm giác nổi da gà, nghi hoặc nhìn Lãnh Hạ, hẳn cảm giác như ánh mắt của nữ nhân kia nhìn nàng có vài phần thương tâm pha chút ái mộ, hơn nữa ái mộ không phải phát ra vì hắn, giống như là.....

Đại Tồn Chiến thần cẩn rằng, hung hăng nhú nhú mày, trong vương phủ còn có kẻ lỗ mãng chưa giải quyết, hiện tại ngay cả nữ nhân cũng muốn đoạt tức phụ của lão tử.

Chiến Bắc Liệt nghiêng rằng nhìn Lãnh Hạ, lão tử sao lại tìm một tức phụ trên hoa ghẹo nguyệt như thế này? Con mẹ nó, nam nữ đều có!

Lãnh Hạ lúc này cũng rất bất ngờ, bị một nữ nhân ái mộ, thật sự không phải là cảm giác thoải mái gì, nhận thấy ánh mắt của Chiến Bắc Liệt, liền quay đầu cực kỳ xem thường.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ chân trước ra cửa, chân sau Chu Phúc đã chạy đến dâng thiệp mời, Mộ Dung Triết thiết yến ở Tây Vệ dịch quán, mời Chiến Bắc Liệt tới tham dự.

Lãnh Hạ đóng thiệp mời lại, nhét vào trong tay Chiến Bắc Liệt, lạnh lùng cười cười: “Ta sẽ không tới giúp vui, nếu người không một mình đi dự thì sao có thể cho hắn cơ hội được?”

Chiến Bắc Liệt nắm thiệp mời trầm ngâm, Ngũ quốc đại điển khoảng bảy ngày, giờ là ngày thứ ba, Mộ Dung Triết này thật đúng là âm hồn không tiêu tan, tối hôm qua gây ồn ào chuyện công chúa thật giả, hôm nay tham gia Ngũ quốc đại điển, tới tối lại còn đòi tổ chức yến hội gì gì đó, rốt cuộc là có chuyện gì khiến hắn khẩn cấp như vậy.

Tối chạng vạng, Chiến Bắc Liệt thay một bộ y phục cẩm bào màu đen, đi tới Tây Vệ dịch quán, ánh mắt lưu luyến nhìn Lãnh Hạ làm nàng liên tục quay đầu hai cái cực kỳ xem thường.

==

Tây Vệ dịch quán.

Chiến Bắc Liệt đi theo gã sai vặt tới phòng thiết yến, đi đến cửa, lãnh ý trong mắt nhanh chóng lan tràn, khóe miệng gợi lên một độ cong lạnh như băng, một yến hội thật tuyệt, chỉ có mình hắn!

Trong điện rộng lớn, nơi nơi là rèm sa mỏng nhẹ, lụa mỏng bay bay theo gió, ở trong điện tràn ngập hương khí nồng đậm, tràn ngập hương vị kiều diễm.

Ở giữa có một bàn tròn bày ba chiếc ghế, đây là bố trí của gia yến.

Trong đó, trên một ghế là Mộ Dung Triết tử y quý giá, anh khí bất phàm.

Hắn có vài phần giống Lãnh Hạ, lập tức mỉm cười, chấp tay với Chiến Bắc Liệt, hàn huyên: “Không ngờ Liệt Vương gia tới sớm như vậy, Triết không ra ngoài nghênh đón, thật sự có lỗi.”

Chiến Bắc Liệt đi vào điện, nhìn quanh bốn phía, châm chọc nói: “Bốn vương cũng không ngờ, yến hội này chỉ có ba người.”

“Đương nhiên, yến hội này đặc biệt là vì Liệt vương và Hoàng muội mà tổ chức.....” Mộ Dung Triết làm tư thế ‘Thỉnh’, vừa nói vừa nhìn về phía sau tấm bình phong trong điện.

Một tấm bình phong cực đại, vẽ mười sáu thác nước chảy từ trên núi xuống, một bàn tay nhỏ nhắn đẩy màn che ra, một cô gái tuyệt mỹ nhẹ nhàng chậm chạp đi ra, một thân y phục thướt tha, theo từng bước đi mà bay múa.

Mái tóc đen dài đổ xuống, che hờ một mảnh tuyết trắng mịn mờ, đầu nàng hơi cúi, hàm răng trắng bóng nhẹ nhàng cắn môi dưới, hai gò má ửng hồng ngượng ngập, một bộ dáng e lệ mà tuyệt mỹ, làm xiêu lòng người.

Chiến Bắc Liệt thu hồi ánh mắt, ngồi xuống, sắc mặt không đổi, ngay cả ánh mắt cũng vẫn chỉ lạnh trầm, không có một tia gợn sóng.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ trong lòng ngậm bực, trên mặt lại không hiện ra chút nào, khê khàng bước về phía hai người, thi lễ rồi nhỏ nhẹ kêu: “Hoàng huynh, Vương gia.”

Mộ Dung Triết nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt dán vào trên người nàng, không rời đi chút nào.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ thấy vậy liền truyền cho hắn một ánh mắt, Mộ Dung Triết mới giật mình tỉnh ra, thấy Chiến Bắc Liệt không chú ý đến hắn mới rót rượu rồi thân thiết nói: “Triết mời Vương gia tới đây, một là vì muốn ôn chuyện, hai là muốn hỏi ý tứ Vương gia một chút về chuyện đêm qua.”

Chiến Bắc Liệt tựa tiểu phi tiểu nhìn ly rượu, ngửa đầu uống một hơi hết sạch.

Mộ Dung Triết trong mắt tinh quang chợt lóe, khóe miệng ẩn ẩn ý cười như vừa thực hiện được điều gì đó rất vừa lòng, nói tiếp: “Chuyện của Hoàng muội vẫn chưa có kết luận, cứ kéo dài cũng không phải là biện pháp tốt, công chúa giả kia còn đang ở Vương phủ, cũng không biết nàng là người của ai, nếu có hành động gì thì lúc đó người ta trở tay không kịp a!”

Hắn tận tình khuyên bảo, Chiến Bắc Liệt lại một câu cũng không trả lời, dường như những lời của hắn chỉ là không khí.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ thấy vậy, cầm ly rượu lên làm tóc đen rủ xuống, lộ ra cảnh xuân trắng mịn, thanh âm mềm mại: “Hạ nhi lại kính Vương gia một ly.”

Chiến Bắc Liệt nhếch môi, giả mạo mẫu sư tử còn làm ra cái bộ dạng lẳng lơ này, trong mắt ngập tràn sát khí, lại lạnh vài phần, hắn nhấp một chút rượu rồi phát tay áo đứng lên, sắc giọng nói: “Rượu cũng đã uống, bốn vương.....”

Còn chưa dứt lời, Chiến Bắc Liệt lão đảo ‘rầm’ một tiếng ngã xuống bàn.

Mộ Dung Triết và ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ liếc nhau, ánh mắt vô cùng ngoạn lệ.

Lúc này Chiến Bắc Liệt đã ngất đi, Mộ Dung Triết rốt cuộc không chịu nổi, túm lấy ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’, thô bạo xé xiêm y của nàng, đè người xuống, thanh âm khàn khàn nói: “Yêu tinh!”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ trong mắt đầy chán ghét nhưng trên mặt lại mang theo ý cười giả tạo: “Được kia..... bao lâu thì hắn tỉnh?”

“Tối thiểu là ba canh giờ, chúng ta có thừa thời gian!”

“.....” Trong đại điện tràn ngập mùi vị dâm mỹ, tiếng thở dốc yêu kiều, thanh âm nóng bỏng, lúc này hai người chỉ vội vàng mây mưa, không phát hiện Chiến Bắc Liệt vốn đã hôn mê, khóe môi lại gợi lên một độ cong trào phúng.

==

Liệt Vương phủ, Thanh Hoan Uyển.

Lãnh Hạ ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này đã là giờ Hợi, màn đêm u tối, không gian vô cùng tĩnh lặng, Chiến Bắc Liệt còn chưa trở về.

Nàng nhú mi, trong lòng không biết tại sao lại dâng lên một cảm giác buồn bực, đột nhiên đứng dậy, đi nhanh ra ngoài.

Nhanh chóng đi tới Tây Vệ dịch quán, lúc này bên trong im ắng, hoàn toàn không có sự náo nhiệt của yến hội, ở cửa có một thị vệ đang dẫn hai gã sai vặt: “Nhất định phải mời Liệt Vương phi đến, nói Liệt vương say rượu, thông minh một chút.”

Gã sai vặt gạt đầu vâng dạ, vừa mới ra cửa liền nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai, đầu tiên là hắn sững sốt, sau khi thấy người tới, trong nháy mắt sắc mặt cứng đờ.

Lãnh Hạ sắc mặt lãnh liệt, đi nhanh đến cạnh gã sai vặt kia, rốt cục hắn cũng phục hồi được tinh thần, lớn tiếng nói: “Nô tài tham kiến Liệt Vương phi, tiểu nhân đang lĩnh mệnh đi mời này, không ngờ người đã tới, Tam Hoàng tử còn có khách, tiểu nhân hầu hạ người đi tới khách phòng nghỉ ngơi trước.”

Hắn cúi đầu nói, bối rối không dám nhìn Lãnh Hạ, lúc nói xong thì đầu còn bóng dáng Liệt Vương phi nữa!

Lãnh Hạ đi thẳng vào trong, thị vệ trên đường thần sắc cứng ngắc, có người chạy nhanh đi báo tin, Lãnh Hạ cũng không ngăn cản, chỉ cười lạnh bước đi.

Còn chưa vào điện đã thấy cửa phòng gấp gấp mở ra, một nam tử túm quần lén lút chạy ra ngoài, bóng dáng chật vật kia, không phải Mộ Dung Triết thì là ai.

Lãnh Hạ mị mị hai mắt, đá văng cửa phòng.

Đây là một gian sương phòng xa hoa, lấy bình phong ngăn làm hai gian, trong phòng còn có thể nghe nghe được mùi vị dâm mỹ, trên giường ở gian ngoài, Chiến Bắc Liệt đang nằm ngửa, hai mắt nhắm chặt giống như đang ngủ.

Từ phòng trong truyền đến tiếng bước chân bối rối, ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ xiêm y không chỉnh nhanh chóng chạy ra ngoài, trên mặt có vài phần ửng hồng, phượng mâu mệnh mang, lộ ra dấu vết hoan ái ở khắp người.

Nàng vừa thấy Lãnh Hạ, mệnh mang trong mắt liền chuyển thành bối rối và hận ý, trong nháy mắt nàng che dấu cảm xúc thật tốt, quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, thanh âm ôn nhu nói: “Vương gia... hửn..... uống rượu!”

Nói xong, cắn môi cúi đầu, một bộ dáng thẹn thùng.

Lãnh Hạ lạnh lùng cười, quét qua đang nằm trên giường, bước đến ghế ngồi xuống, lạnh lùng nhìn nàng, im lặng.

Nhưng lãnh ý trong mắt như bao phủ lấy ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’, trong nháy mắt làm cho nàng rơi vào hầm băng, từ đầu đến chân bị áp bức bởi cái lạnh lẽo này, làm nàng hít thở không thông.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ tim như sắp nhảy ra ngoài, cảm giác tử vong chưa bao giờ gần nàng như vậy.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ lại một lần nữa cảm giác tâm can chịu không nổi cái áp bức này, nữ nhân trước mặt như Thần đế, nàng cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, nàng nắm Càn Khôn trong tay có thể dễ dàng lấy mạng của mình, trong mắt nàng, mình chỉ là con kiến.

Ngay lúc ‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ Xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thanh âm Lãnh Hạ ẩn chứa sát khí phiêu dạt trong phòng: “Ta có thể tha thứ cho ngươi vì cảm thấy ngươi đáng thương.....”

Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn nàng, giọng mỉa mai trắng trợn: “Một người sống với thân phận của người khác, mãi mãi sống trong bóng đêm không thể thấy ánh mặt trời.”

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ khóc thầm trong lòng, liền cảm thấy một tảng băng va vào trái tim nàng, hóa thành những đợt sóng lạnh lẽo, nàng lui về sau mấy bước, thì thào: “Ai cũng có thể nói như vậy, chỉ có người không được, chỉ có người không được.....”

Đây là lần thứ hai nàng nói những lời này, Lãnh Hạ lại nhưng không có mảy may xúc động, thanh âm không lưu tình chút nào vạch trần: “Bởi vì ngươi ái mộ ta?”

Hai người không chú ý, sau khi những lời này vang lên, nam nhân trên giường khóe mắt hơi hơi giật giật, khí tức âm trầm lan tràn quanh thân.

‘Mộ Dung Lãnh Hạ’ quá sợ hãi, đầu ngón tay run nhè nhẹ, sắc mặt nhất thời thống khổ, bi thương, rồi cười tự giễu: “Thì ra ngươi biết?”

Lãnh Hạ hơi mở to mắt, dưới ngọn đèn lờ mờ, nhiều thứ lại trở nên rõ ràng hơn, nàng chớp mắt, lắc lắc đầu, giống như thương hại, giống như thở dài: “Vũ Điệp..... ngươi tội gì phải thế?”

Nữ nhân này chính là hoa khôi Âm Hương lâu lúc trước, Vũ Điệp.

Nàng mãnh liệt ngắt đầu, lùi về từng bước, nỉ non: “Ngươi còn nhớ rõ ta, ngươi còn nhớ rõ ta.....”

Thần sắc bi ai kia lập tức chuyển thành hận ý ngập trời, nàng lại lui về phía sau hai bước, hai tay giang ra như muốn bắt lấy thứ gì, nhưng không thể nắm được, nàng run rẩy chỉ vào Lãnh Hạ, khàn cả giọng hét lớn: “Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Là nữ nhân thì yên ổn làm nữ nhân đi, sao lại cải trang nam nhân lừa gạt cảm tình của ta!”

Ngày đó nàng ngậm nuốt độc dược, thừa dịp độc phát tác liền liều mạng đánh cho thị vệ kia một chưởng, trọng thương trốn thoát, nhưng nàng không dám trở về Đông Sở, nàng hiểu hơn ai hết thủ đoạn của chủ tử, tử sĩ phản bội một khi bị tìm được, cái chờ đón nàng là những ngày sống không bằng chết!

Nàng lén lút chạy tới Tây Vệ, võ công đã hoàn toàn bị phế do độc dược, nàng lại vào làm tại một thanh lâu, nhưng phượng mâu khẽ nhếch lên kia, vẻ mặt hàm chứa châm chọc, hàm chứa kiệt ngạo, tỉ mỉ luôn hiện lên trong đầu, khéo môi người nọ có một độ cong nhợt nhạt, nàng không quên được.....

Nàng hợp ý Mộ Dung Triết nên bị hấn thu vào phủ Hoàng tử, cũng từng nghĩ tới, cứ như vậy đi, cả đời như vậy đi, nhưng mà trong lòng luôn luôn có vài phần khó hiểu, một ý nghĩ làm sao để gặp người ấy, đêm khuya trong mộng, bóng dáng người nọ luôn xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng muốn gặp hấn một lần, chỉ một lần thôi là tốt rồi.

Nàng đi theo Mộ Dung Triết tới Đại Tồn, nhưng ngàn lần không ngờ tới là người trong lòng nàng lại là một nữ nhân!

Vũ Điệp diên cuồng cười lớn, trong tiếng cười hàm chứa đau khổ bị thương nói không nên lời: “Ta mà lại đi thích một nữ nhân! Ta thích một nữ nhân.....”

Bốp!

Đúng lúc này, Mộ Dung Triết đã thay y phục đang chuẩn bị đến xem tiết mục bắt kẻ thông dâm, nhưng lại không ngờ thấy một vở kịch như thế, trong cơn giận dữ giáng cho Vũ Điệp một cái tát.

Vũ Điệp ngã xuống đất, trên mặt cũng bị sưng phù lên, khéo miệng chảy ra một vết máu đỏ tươi.

Mộ Dung Triết hung hăng đá nàng một cước, lớn tiếng quát: “Người dám lừa gạt bổn hoàng tử, giả mạo Hoàng muội bổn hoàng tử! Lôi xuống!”

Thoáng chốc hai thị vệ lôi Vũ Điệp đang diên cuồng cười lớn xuống.

Sau khi ở đây không còn người khác, Mộ Dung Triết nhìn Chiến Bắc Liệt đang hôn mê trên giường, ngồi vào phía đối diện Lãnh Hạ, cười lạnh nói: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, tuy nữ nhân này là giả, nhưng người có phải Hoàng muội của ta không, hai ta đều rất rõ ràng!”

Lãnh Hạ nhướng mày, không nói, chờ Mộ Dung Triết tiếp tục nói.

Mộ Dung Triết âm thầm đắc ý, cho rằng nàng cam chịu, nói tiếp: “Người lấy được gì từ Mộ Dung Lãnh Hạ, đưa cho ta thử đo, việc này coi như xóa bỏ, người có thể an an ổn ổn làm Liệt Vương phi của người.”

“Nếu không.....” Trong mắt hấn hiện lên một tia âm ngoan, tuy không nói thêm gì nhưng là biểu đạt uy hiếp trắng trợn.

Lãnh Hạ âm thầm trầm ngâm, thì ra là thế, hấn tìm mọi cách muốn lấy gì đó của Mộ Dung Lãnh Hạ, nhưng lúc nàng tỉnh lại trừ gả y thì cái gì cũng không có, nó là cái gì?

Lãnh Hạ nheo mắt lại, châm chọc cười: “Một phế vật công chúa không được sủng mà cũng có thứ Tam Hoàng tử muốn.....”

Mộ Dung Triết thấy nàng cười châm chọc, rốt cục then quá thành giận, quát: “Địa vị của người hôm nay là do Tây Vệ ban tặng, ta có thể cho người lên thì cũng có thể cho người rơi xuống địa ngục, người tốt nhất nên thức thời!”

Lãnh Hạ đứng dậy, không muốn nói thêm với hấn nữa, đi tới giường, túm lấy tay Chiến Bắc Liệt, khiêng hấn trên lưng, đi nhanh ra ngoài.

Mộ Dung Triết tức giận, đột nhiên tiến lên tóm lấy cánh tay Lãnh Hạ, đặng đặng sát khí quát: “Hôm nay không giao đồ ra đây thì người đừng hòng rời khỏi nơi này.”

Lãnh Hạ khẽ điểm mũi chân tránh thoát Mộ Dung Triết, đôi mắt lạnh như băng đảo qua tay hấn, lạnh lùng cười, thản nhiên nói: “Thứ gì đó ta sẽ không đưa cho người, nhưng ta có một lời khuyên, không phải ai cũng sẽ sợ bị người uy hiếp.”

Thanh âm này rất nhẹ, nhưng không biết tại sao Mộ Dung Triết nhanh chóng buông tay xuống, trong đầu không tự chủ nhớ tới tình hình lần trước ở Liệt Vương phủ, nữ nhân này, không thể chọc!

==

Chiến Bắc Liệt cả người phủ trên vai Lãnh Hạ, chịu đựng xóc nảy trên đường, khoe miệng không ngừng run rẩy, mẫu sư tử quả thật là bư hân, khiêng hân đi trên đường cái.

Giờ khắc này, Chiến Bắc Liệt đem cái gì mà Chiến thần uy nghiêm vứt hết ra sau đầu, hưởng thụ đầu vai Lãnh Hạ, khoe miệng không tự chủ được mở ra, nam nhân nào có đái ngộ giống như lão tử!

Mẫu sư tử thân thể rất gầy nhưng lại không cần tốn sức để khiêng mình, Chiến Bắc Liệt mãi suy nghĩ, hô hấp không khỏi liên rối loạn vài phần.

Lãnh Hạ vốn đang bước đi, đột nhiên hơi dừng lại, khoe môi nhếch lên, cũng không vạch trần, vẫn khiêng hân về Vương phủ.

Lãnh Hạ khiêng thẳng Chiến Bắc Liệt trở về Vương phủ, bất luận là đi qua nơi nào, thị vệ nha hoàn đều trốn mất há hốc mồm, khoe miệng co giật, nhìn bóng dáng mảnh khảnh đang khiêng một nam nhân cao lớn, nghênh ngang rảo bước trong Vương phủ.

Cuồng Phong đang ẩn trên cây đại ra nhìn hình ảnh trước mắt: “Quả nhiên là thần tượng.....”

Lôi Minh lấy lại tinh thần nhìn chăm chăm bóng dáng kia, ngạc nhiên nói: “Tiểu Vương phi đi đâu vậy? Không phải hướng Thanh Hoan Uyển a!”

Cuồng Phong nhúc nhích đầu hỏi: “Người có cảm giác được sát khí không?”

Chỉ nghe ‘bùm’ Một tiếng, Lãnh Hạ túm lấy Chiến Bắc Liệt, cực kỳ nghệ thuật quăng xuống hồ.

Chiến Bắc Liệt bất ngờ không kịp phòng bị, bị uống mấy ngụm nước, ho khan vài cái, trên mặt bày ra một bộ dáng mơ hồ như vừa mới tỉnh dậy, nhìn nhìn xung quanh hỏi: “Sao ta lại ở đây? Không phải là đang ở Tây Vệ dịch quán sao?.....”

Nhìn thấy vẻ mặt trêu tức của Lãnh Hạ, hân nuốt xuống câu nói kế tiếp, xấu hổ cười cười, vừa bơi vào bờ, vừa vội vàng giải thích: “Ta thấy người đang khiêng hân say, sợ phá hỏng hứng thú của người.”

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, xoay người bước đi, không lưu luyến chút nào.

Chiến Bắc Liệt nhất thời nóng lòng, kêu lớn: “Tức phụ!”

Đợi cho Đại Tần Chiến thần ướt sũng chạy được lên bờ, tắm rửa thay quần áo xong, liền nhảm nhảm lời nói để đến Thanh Hoan Uyển nhận sai.

Thanh Hoan Uyển đại môn đóng chặt, bên trong không có chút ánh sáng nào, chỉ có tiếng hô hấp khê khàn truyền ra.

Đại Tần Chiến thần bực bội vò đầu bứt tai, phần đầu lâu như vậy, hôm qua mới có chút tiến triển, hôm nay lại trở về điểm xuất phát, mẫu sư tử đang ám chỉ cho hân là ở riêng a!

Chiến Bắc Liệt vừa cúi đầu đi về phòng ngủ của mình, vừa nắm chặt hai đấm, ngày mai dỡ tức phụ!

74. Q.1 - Chương 74: Cường Hôn

Edit: Kiri

Cùng lúc đó, tại Đông Sở dịch quán.

Đồng Phương Nhuận đang ngồi trước bàn, dựa lưng vào ghế.

Hắn thưởng thức một khối ngọc bội ở bên hông, mày liễu nhíu nhíu, trầm ngâm nói: “Người nói là Liệt vương bị hôn mê sao?”

Một hắc y nhân ở trước mặt hắc khom người đáp: “Dạ, Liệt vương bị Tam Hoàng tử và Tây Vệ công chúa đưa tới một gian sương phòng, sau đó Liệt Vương phi tới, Tây Vệ công chúa bị thị vệ áp giải xuống. Một lát sau, Liệt Vương phi.....”

Hắc y nhân nghĩ tới cái hình ảnh kỳ lạ kia, khoe miệng co quắp, nói tiếp: “Liệt Vương phi khiêng Liệt vương đang hôn mê trở về Vương phủ.”

Khá lắm, nữ tử thú vị, chẳng những sống lại còn làm ra nhiều việc không ngờ được, càng ngày hắc càng có hứng thú với nàng, Đông Phương Nhuận khoe miệng mỉm cười, thản nhiên nói: “Kể lại.”

“Dạ, Liệt vương lúc bị đem vào sương phòng và khi bị khiêng ra đều đang hôn mê, lúc trong phòng hắc cũng không tỉnh, lúc Liệt Vương phi tới, Tam Hoàng tử vội vàng chạy ra khỏi phòng, nhìn như là vừa làm việc đó.” Hắc y nhân nhớ lại, đáp lại rõ ràng: “Sau đó, Liệt Vương phi vào sương phòng, khoảng một khắc sau, Tam Hoàng tử chạy tới, ngay sau đó, Tây Vệ công chúa bị thị vệ áp giải xuống, qua một nén nhang nữa, Liệt Vương phi mới khiêng Liệt vương ra khỏi dịch quán.”

Đông Phương Nhuận xâu chuỗi mọi chuyện lại, đại khái cũng đoán được sáu bảy phần, chẳng qua là Mộ Dung Triết và công chúa giả kia đạo diễn một vở kịch bắt kẻ thông dâm tại giường, Chiến Bắc Liệt sẽ không dễ bị mắc lừa như vậy, hắc là tương kế tựu kế, nhưng có mưu đồ gì khác không thì cũng chưa nói chắc được.

Hắc chậm rãi cười, hỏi tiếp: “Có nghe được họ nói gì không?”

Hắc y nhân lắc lắc đầu, lúng túng nói: “Thuộc hạ không dám tới quá gần, chỉ dám đứng ở xa, họ nói gì trong phòng thì thuộc hạ không biết.”

Đông Phương Nhuận suy nghĩ hồi lâu, phát phát tay, Hắc y nhân hiểu ý khom người lui ra, đi được nửa đường rồi dừng bước, muốn nói lại thôi.

Đông Phương Nhuận nâng mí mắt nhìn hắc, ngữ điệu ôn hòa: “Nói.”

Hắc y nhân trù trù một chút, thanh âm hơi do dự nói: “Chủ tử, Viên Giáp đã không có tin tức nhiều ngày rồi.”

Đông Phương Nhuận chậm rãi vuốt ve ngọc bội, con ngươi hẹp dài nhìn về phía Liệt Vương phủ, dần dần nhuộm màu lãnh ý: “Hiện giờ, hắc đang ở ám lao Liệt Vương phủ.”

Hắc y nhân cả kinh, tuy cũng đã đoán nhưng không ngờ là sự thật, nếu chủ tử đã nói thì nhất định là đúng, chủ tử chưa bao giờ phán đoán sai.

Đông Phương Nhuận gơ tay ngăn lời hắc định nói, gật gật đầu: “Việc này ta sẽ có chừng mực, Viên Giáp vào sinh ra tử vì ta, lại ở bên người đại Hoàng huynh nhiều năm, ta sẽ không bạc đãi hắc.”

Hắc y nhân thả tâm, lui xuống.

Sau khi trong phòng chỉ còn một mình Đông Phương Nhuận, hắc nheo mắt lại, trong mắt là ý cười xen lẫn với lãnh ý.

Răng rắc!

Tay hơi dùng sức, miếng ngọc bội kia nhất thời bị vỡ nát thành nhiều mảnh.

==

Hôm sau.

Liệt Vương phủ, thư phòng.

Một thanh niên với khuôn mặt búp bê vẻ mặt hưng phấn đứng ở trước bàn, hết sức phấn khởi báo cáo: “Gia, có thuộc hạ bày ra bày ở tuyết sơn, hơn trăm sứ giả Bắc Yên đều bỏ mạng tại đó, sau đó truyền ra tin là do thổ phỉ gây ra, hôm sau, Bắc Yên hoàng thất tức giận, xuất binh tiêu diệt, đám thổ phỉ kia đều đã bị bắt sạch.”

Hai mắt vụt sáng nhìn về phía Chiến Bắc Liệt tràn đầy sùng bái, chính là kẻ đã giả trang Tiên Vu Bằng Phi, hoàn thành nhiệm vụ trở về – Thiểm Điện.

Chiến Bắc Liệt vừa lòng gật gật đầu, thưởng cho: “Ba trăm.”

Thiểm Điện nhất thời cười đến mị mị hai mắt, bạc ngày đó bị Tiểu Vương phi cướp bóc rốt cục đã trở về!

Chiến Bắc Liệt chuyển mắt sang Chung Thương, trầm giọng hỏi: “Đêm qua, có thu hoạch chứ?”

Chung Thương đặt lên bàn một mảnh giấy thư, cung kính bẩm báo: “Mộ Dung Triết từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận, nhưng đêm qua lại cực kỳ sơ suất, thuộc hạ theo như lời ngài phân phó, tìm một lượt trong phòng ngủ của hắn, tìm thấy cái này.”

Chiến Bắc Liệt cầm mảnh giấy lên, cười lạnh nói: “Cẩn thận thế nào thì lúc tính kế người khác cũng sẽ buông lỏng cảnh giác.”

Đây chỉ là một mảnh của tờ thư, xung quanh có vết cháy, chỉ còn lại nửa này, trên mặt vẽ một hoa văn không rõ ràng nhưng nếu cẩn thận nhìn thì sẽ thấy là một đóa thủy phù dung.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, cầm chặt tờ giấy, nỉ non: “Giống hệt hoa văn trên chiếc khăn đưa ấu sư tử.”

Chung Thương khó hiểu, tối hôm qua hắn nhìn rất lâu mà không hiểu là có ý gì, chỉ là dựa vào cảm giác mà cho rằng có vấn đề, mọi nội dung khác trên thư đều bị hủy, chỉ giữ lại hoa văn này, tất nhiên là cực kỳ trọng yếu.

Chiến Bắc Liệt cầm chặt tờ giấy, đứng dậy đi ra ngoài, nếu có liên quan tới mẫu sư tử thì phải cho nàng xem.

Thanh Hoan Uyển.

Sáng sớm hôm nay, năm người Tề Thịnh dưỡng thương đã tốt lắm rồi, cũng đã rời khỏi Vương phủ, đuổi theo Thí Thiên bắt đầu đi tiêu diệt, Mộ Nhị lại để lại một phong thư ngắn gọn: Đi rồi.

Mộ Nhị như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, Lãnh Hạ biết nhưng không thể trách, nàng cũng từng nghi ngờ mục đích của Mộ Nhị, nhưng càng nghĩ càng thấy từ lúc hắn tới, đều là giúp nàng nhiều chuyện, hơn nữa, một người hiền lành cứng nhắc như vậy, nói theo lời của Chiến Bắc Liệt chính là một kẻ lỗ mãng, không thể có nhiều tâm tư như thế.

Có một số việc, thời gian sẽ cho đáp án.

Lúc này, Lãnh Hạ đang nằm trên trúc tháp, cầm khăn tay mà Hà Vĩnh Sinh đưa cho, chiếc khăn này có vấn đề, đó là không thể nghi ngờ, nhưng có liên quan tới thứ mà Mộ Dung Triết muốn không thì chưa rõ.

Hơn nữa vấn đề ở chỗ nào thì hiện tại vẫn chưa có đầu mối, là chất liệu của khăn, hay hoa văn trên đó, hay là cách thêu.....

Lãnh Hạ khê động tai, nhìn thấy Chiến Bắc Liệt vào cửa liền hạ mắt tiếp tục quan sát bản vẽ, trực tiếp không nhìn hắn.

Chiến Bắc Liệt ngượng ngừng chếp chếp miệng, với thái độ không chào đón rất rõ ràng, vẫn kiên trì đi vào trong uyển, đưa giấy thư cho nàng nói: “Nhìn xem này.”

Lãnh Hạ nhận lấy, vừa nhìn thì lập tức phượng mâu chột lóe, đúng là giống nhau như đúc!

Nàng cẩn thận so sánh hai hoa văn, thì đã đoán được Hà Vĩnh Sinh theo lời Mộ Dung Triết đến thử mình, hiện giờ xem như đã hiểu được vài phần, hoa văn này có một bí mật.

Hơn nữa nội dung trên thư đều bị thiêu hủy, rõ ràng là nội dung kia rất bí ẩn, cũng không biết hoa văn này có bí mật gì, cùng với thứ gì đó mà hắn đòi mình, có liên quan không?

Nàng cúi đầu nhìn hồi lâu, mới thản nhiên hỏi: “Sao lại có?”

Mẫu sư tử rốt cục nói chuyện cùng hắn, Chiến Bắc Liệt cảm thấy hưng phấn nói: “Thừa dịp Mộ Dung Triết vội vàng tính kế, phân phó Chung Thương đi tìm.”

“Trước khi đi ta đã tìm kẻ lỗ mãng hỏi giải được mị được, dù người không đến, ta cũng sẽ không để cho nữ nhân kia động vào ta.” Hắn bước lên vài bước, ánh mắt chờ mong nhìn Lãnh Hạ, khê mở cánh môi, thanh âm kia còn có thể so sánh với Hoa Thiên: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ nhất thời giật mình, trên người nổi da gà hàng loạt, ngẩng đầu nhìn trời, người này, càng ngày càng không có giới hạn.

Đang lúc Lãnh Hạ cảm khái, chỉ thấy Chiến Bắc Liệt ở trước mặt nhếch miệng cười, từ sau lưng lấy ra một bó hoa.

Vô số những bông hoa nhỏ đựng đưa theo gió, hồng, vàng, trắng, đỏ, đủ các loại màu, nhìn rất đẹp mắt, còn có mùi cỏ thơm thoang thoang, chắc chắn là vừa mới hái.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt so với màu hoa còn đẹp hơn, hai gò má đỏ ửng, ánh mắt đảo qua đảo lại, rất xấu hổ.

Vừa rồi ở trên đường, hắn trầm tư suy nghĩ làm sao để tức phụ vui vẻ, vừa vặn đi ngang qua hai nha hoàn, Đại Tàn Chiến thần nhanh trí ngăn các nàng lại hỏi: “Các người thích hoa?”

Hai nha hoàn vội vàng hành lễ, ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật.

Chiến Bắc Liệt hỏi tiếp: “Nữ nhân khác cũng sẽ thích?”

Nha hoàn trả lời: “Chỉ cần là nữ nhân, đều thích!”

Sau khi các nàng đi rồi, Chiến Bắc Liệt lén lút lao tới sườn núi, lúc quay lại đã có muôn vàn bông hoa trên tay, đường đường là Đại Tàn Chiến thần mà lại chạy đi hái hoa, thật sự là rất xấu hổ, nhưng vì tức phụ, liều mạng!

Hắn khí thế bừng bừng giấu hoa sau lưng, đi tới Thanh Hoan Uyển, nhưng cũng vô cùng lo lắng, mẫu sư tử không phải là nữ nhân bình thường a!

Ví dụ như bây giờ, quả nhiên đúng vậy, Lãnh Hạ đích xác không phải là nữ nhân bình thường, sắc mặt lạnh nhạt không có một tia biến hóa, giống như những đóa hoa kia còn không hấp dẫn bằng hoa văn được thêu trên chiếc khăn tay mà nàng đang cầm.

Chiến Bắc Liệt nhăn mày, đưa bó hoa đến trước mặt Lãnh Hạ, một bộ dáng ‘Người không muốn cũng phải lấy’ rất mất tự nhiên, làm cho Cuồng Phong ba người ở trên cây khóe miệng co quắp, gia, người đến dỗ tức phụ thật sao?

Khóe miệng cũng co quắp như thế còn có Lãnh Hạ, đang phải cố đè ép cảm giác trong lòng, không biết là vui sướng hay là buồn cười, nhún vai, đứng dậy đi vào trong uyển.

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen, gắt gao trừng mắt nhìn bó hoa trong tay, ai nói với hắn là nữ nhân yêu hoa nhất!

Đại Tàn Chiến thần vẫy vẫy tay, Cuồng Phong Thiểm Điện Lôi Minh ba người xuất hiện ngay lập tức, trong ừng mây hiện lên một tia sát khí, thanh âm âm trầm lạnh lạnh vang lên: “Mộ Dung Triết, bốn vương nhìn hắn rất không vừa mắt.....”

Cuồng Phong giật mình một cái, lập tức hiểu được: gia, đang ra lệnh cho ta a!

Thiểm Điện nắm chặt hai đấm ánh mắt chột lóe lên: rán lược xào hấp, dùng cái nào đây?

Chiến Bắc Liệt vừa lòng nhìn thần sắc ba thuộc hạ, Mộ Dung Triết, dám làm tổn hại quan hệ của bốn vương và mẫu sư tử, không trị người kêu cha gọi mẹ, bốn vương sẽ không phải là Đại Tàn Chiến thần!

Hắn quăng cho ba người một ánh mắt cổ vũ, ba người nhất thời tràn ngập sức mạnh, nóng lòng muốn hành động, Mộ Dung tiểu tử, người chờ chúng ta!

==

Lúc này Mộ Dung Triết đang trong một thanh lâu ở Trường An, trần truồng ôm ấp vũ nữ, vui vẻ ngủ.

Đêm qua, Mộ Dung Triết trơ mắt nhìn Lãnh Hạ khiêng Chiến Bắc Liệt đi, chỉ cảm thấy tức đến nghẹn họng, tên giả mạo kia lấy được thứ đó từ Mộ Dung Lãnh Hạ lại còn dám ngồi ở vị trí Liệt Vương phi, mà mình lại không có biện pháp gì với nàng.

Còn Vũ Điệp kia, vốn là do hấn chuộc thân, tinh thông cầm kỳ thư họa, ôn nhu động lòng người, lúc biết hấn đối phó với kẻ giả mạo kia thì chủ động xin đi giết giặc, ai ngờ lại là một nữ nhân thích nữ nhân.

Mộ Dung Triết cảm thấy từ lúc hấn tới Đại Tần, không có chút may mắn nào, đêm qua càng nghĩ càng tức, dứt khoát chạy đến thanh lâu uống rượu với giai nhân.

Đột nhiên, hấn cảm thấy sau đầu ớn lạnh, tóc gáy đều dựng hết lên, trong nháy mắt bừng tỉnh!

Nghi hoặc nhìn xung quanh, lắc lắc đầu, xem ra là đã nhiều ngày bận rộn, đã bắt đầu trông gà hoá cuốc rồi, lại vòng tay ôm vũ nữ, tiếp tục ngủ.

Đúng lúc này, cửa sổ sương phòng mở ra, Mộ Dung Triết lập tức mở mắt, chỉ nhìn thấy ba bóng người với tốc độ như sao xẹt bay nhanh vào phòng, ngay sau đó một cái túi lớn chụp xuống.

Hai vũ nữ còn chưa kịp kêu đã sợ hãi đến ngất đi, Mộ Dung Triết muốn phản kháng nhưng vừa ngồi được dậy, cả người đã mất thăng bằng lại ngã xuống, lăn lộn một vòng.

Cuồng Phong Lôi Minh và Thiểm Điện ba người, bắt tay vào việc, nhìn Mộ Dung Triết trong túi vải đen, cười gian.

Lôi Minh không biết lấy ở đâu ra ba cây gậy lớn, mỗi cái phải to bằng nắm tay trẻ con, cười cười đưa cho hai người mỗi người một cây.

Ba người cùng giơ cao gậy lên, động tác vạn phần ăn ý, cùng lúc hung hăng nện xuống, mục đích của Vương gia và Tiểu Vương phi, không đánh đến cha mẹ không nhận ra người, chúng ta sẽ không phải là Đại Tần Liệt Vương phủ Tam đại ám vệ!

Ba người cũng không kiêng kị gì, ai biết là ai đánh!

Ba người sung sướng đánh đập, trực tiếp không để ý đến những tiếng kêu thê lương kêu thảm thiết tê tâm liệt phế của kẻ ở trong túi.

.....

Ba người đánh thích chí, thở hồng hộc vì mệt, Cuồng Phong lau mồ hôi, trừng mắt nhìn Mộ Dung Triết đã hôn mê bất tỉnh, thở dài: “Đánh người như thế này cũng cần có thể lực a!”

Thiểm Điện đá ra một cước, coi Mộ Dung Triết như quả cầu mà đá ra ngoài, ba người vỗ tay hoan hô, trong nháy mắt đã biến mất.

==

Đã nhiều ngày rồi, Mộ Dung Triết luôn ở trong dịch quán dưỡng thương, ngay cả cửa cũng không dám ra, nếu gặp ai thì đều lấy khăn thật dày che mặt, trong trong ánh mắt trên choker của mọi người, tức đến hộc máu.

Ngày ấy, lúc hấn tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào không đau, lúc mở mắt lại phát hiện mình giống như con khỉ, nằm giữa đường lớn, mọi người thì chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn hấn, còn ghé tai nhau nói nhỏ.

Thậm chí có mấy nam nhân dâm loạn, chảy cả nước miếng xoa xoa tay, bộ dạng nóng lòng muốn tiến lên.....

“A.....!” Mộ Dung Triết nhảy dựng lên, hai tay che hạ bộ, cái mông trắng bóng bắt đầu tăng tốc, biến mất ở ngã tư.

Phía sau truyền đến những thanh âm ầm ầm cười to.

Ngay sau đó, tin tức Tây Vệ Tam Hoàng tử trần truồng trên đường, khắp người nở hoa, bay khắp thành Trường An, khiến cho trà lâu trong thành có thêm không ít việc để bàn luận.

Chỉ cần ở tửu lâu, quán trà, không chỗ nào không có đoạn đối thoại như thế này.

“Cái gì? Không biết? Người thật lạc hậu, Tây Vệ Tam Hoàng tử, mông kia, ai u, trắng nõn a!”

“Người nhìn thấy sao?”

“Đừng nói là ta thấy, người hỏi mọi người ở đây xem, có ai là không thấy làn da nõn nà kia, cái mông tròn đầy mềm mịn,.....”

Sau khi đoạn đối thoại kết thúc, mọi người lại quay ra cười đùa bình luận.

Trong lúc Mộ Dung Triết không có mặt mũi đi gặp người khác, vài ngày sau, Ngũ quốc đại điển rất cực đã xong.

Buổi tối, trong hoàng cung tổ chức một yến yến long trọng, còn long trọng hơn so với khi khai mạc, như sợ người khác không biết, Đại Tồn khắp nơi vui mừng khôn xiết, rất cực tam quốc đã rời đi, đi đi đi đi, rất cuộc cũng đi, từ lúc các người đến Trường An, Đại Tồn ta không có lấy một ngày yên bình.

Chiến Bắc Diễn ngồi ở ngự hoa viên, nói vài câu nửa thật nửa giả, đương nhiên nói thật là về thời tiết tốt, trăng sao sáng đẹp, Ngũ quốc đại điển rất cực đã kết thúc. Giả thì là cái gì mà hoan nghênh tam quốc sứ giả tới làm khách, cái gì hy vọng ngũ quốc hòa bình ở chung, cái gì mà chúc các vị thuận buồm xuôi gió.....

Vân vân, chỉ cần là mong ước tốt đẹp thì tất cả đều là dối trá, nhiều không kể xiết.

Lúc những lời giả dối này kết thúc, thì yến yến bắt đầu.

Mọi người bị những lời dài dòng này làm phiền lòng, sau khi chấm dứt, không khỏi đồng loạt thở phào, tâm tình dường như cũng tốt, trong cảnh ca múa mừng vui, yên bình, như là một hồi tĩnh lặng trước phong ba bão táp, mọi người đều vui vẻ thưởng thức không khí.

Trên yến hội, Chiến Bắc Diễn luôn luôn chú ý Tiêu Phượng, luôn miệng dặn: “Thai khí! Thai khí a!”

Đông Phương Nhuận uống rượu một mình, ánh mắt đầy thâm ý đảo qua Đại Tồn quan viên.

Hoa Thiên vẫy vẫy khăn tay, trêu đùa mấy gã sai vặt ở phía sau, sờ tay, xoa ngực, đùa vui quên trời đất.

Mộ Dung Triết đeo một cái khăn che mặt thật dày, trong ánh mắt của vô số người, nghiêng răng tức giận.

Lãnh Hạ khuôn mặt lạnh lùng, hoàn toàn không nhìn Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh đang ân cần gấp đồ ăn, rót rượu, vẻ mặt hoà nhã sao? Không có!

Chiến Bắc Liệt vò đầu bứt tai, vừa nhìn sắc trời, vừa nghĩ biện pháp đỡ tức phụ.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, cuối cùng, đại diện của tứ quốc mỉm cười ký một hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau.

Chiến Bắc Diễn, Đông Phương Nhuận, Hoa Thiên, Mộ Dung Triết bốn người ký xong liền nhìn nhau cười, xoay người một cái liền trợn mắt, bĩu môi, khiêu mi, cười lạnh, vẻ bề ngoài luôn là hòa bình, còn sau đó thì phải xem cái đã.

Sứ giả các nước ở dưới và Đại Tồn quan viên đều đang vỗ tay kính rượu, nhưng biểu tình thì là đừng nghĩ là chỉ các người ký ước không làm, chúng ta đứng ngoài cũng chỉ xem diễn thôi.

Lãnh Hạ bưng ly rượu lên, trên miệng là một độ cong trào phúng, Ngũ quốc đại điển, không xâm phạm lẫn nhau, thật sự lừa được thì cũng chỉ lừa được dân chúng ngũ quốc thôi.

Đúng lúc này, vụt.....

Ầm!

Từ xa bỗng nổi lên một vệt sáng chói mắt, kéo theo cái đuôi thật dài bay thẳng lên không trung.....

Ầm ầm nổ tung!

Tỏa ra một vòng sáng lóa mắt, rực rỡ, soi sáng đêm đen tĩnh mịch.

Ngay sau đó, một đợt pháo hoa khác lại được bắn lên, ở trên không tràn ra muôn vàn màu sắc, sáng soi cả một khoảng trời u tối, ánh sáng chiếu rọi xuống mặt mỗi người, làm không khí vui mừng tăng lên không ít.

Lãnh Hạ ngửa đầu nhìn ánh sáng trên trời, khoe môi chậm rãi cong lên, nàng đã đoán được đây là do Chiến Bắc Liệt chuẩn bị, để bù lại pháo hoa bị mưa to làm tắt đêm hôm đó. Lúc này cần tìm Chiến Bắc Liệt thì người bên cạnh đã chạy đi đâu không biết.

Đột nhiên, không biết là ai kêu to một tiếng: “Nhìn bên kia xem.”

Mọi người theo tầm mắt của người đó mà nhìn lên, ở cuối ngự hoa viên, vốn là màn đêm đen đặc, lại vì pháo hoa trên trời mà sáng lên, hiện ra một biển hoa muôn sắc, xếp thành năm chữ lớn, vô cùng chói mắt.

Tức phụ, ta yêu người!

Đứng trước năm chữ lớn kia là Chiến Bắc Liệt một thân hắc y, mặt không đổi sắc, lãnh liệt như sắp lên chiến trường, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy thân thể hắn đã cứng ngắc, chỉ là đang kiên trì cố gắng đứng đó, trên mặt còn hơi ửng đỏ.

A!

Những thanh âm hút khí vang lên, mọi người chớp chớp mắt không dám tin.

Đây đây..... đây là có ý gì?

Trong tiền yển của Ngũ quốc đại điển, Đại Tàn Chiến thần ở trước mặt mọi người cầu yêu?

Đại Tàn Chiến thần luôn luôn thiết huyết hiên ngang, cũng có ngày trở nên mềm dịu sao?

Nghĩ như vậy, mọi người không khỏi quay sang nhìn Lãnh Hạ, ánh mắt đã không thể dùng hai từ sùng kính để hình dung, cô nương này phải bư hân đến cỡ nào mới có thể làm Đại Tàn Chiến thần khuất phục a!

Vô số pháo hoa liên tiếp bắn lên, như những bông hoa xinh đẹp nở rộ trên bầu trời.

Nhưng trước mặt một biển hoa, Chiến Bắc Liệt vẫn đang cứng nhắc nhìn Lãnh Hạ, trong mắt có quang mang bập bênh.

Lãnh Hạ khẽ rủ hàng mi, nhẹ nhàng cười một tiếng, đột nhiên bước về phía Chiến Bắc Liệt.

Nàng đi đến trước người Chiến Bắc Liệt, trong ánh mắt khẩn trương mà chân thành của hắn, túm lấy vạt áo trước ngực hắn.....

Hung hăng, hung hăng, hôn!

75. Q.1 - Chương 75: Người Là Người Của Ta

Edit: Kiri

Lãnh Hạ kiễng chân lên, một tay túm lấy vạt áo của Chiến Bắc Liệt, một tay ôm lấy cổ hắn, đôi môi mềm mại nhanh chóng mà hung ác hôn lên đôi môi thiết huyết kia, bá đạo mút vào.

Chiến Bắc Liệt mới đầu hơi sửng sốt, sau đó trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, lập tức phản công, một tay ôm lấy gáy Lãnh Hạ, một tay cuốn lấy vòng eo của nàng, lực đạo kia như muốn kéo nàng nhập vào xương cốt hắn, gắt gao ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Vô số tiếng hít khí vang lên, tất cả người xem sắc mặt đều như bị rút gân, vạn phần hoảng sợ, trong lòng đồng loạt nổi lên một câu: quả nhiên là một cô nương bư hân a!

Đông Phương Nhuận khoe môi nhếch lên, vô cùng hứng thú, nhưng mà trong sâu thẳm con người, có một thứ gì đó càng ngày càng lạnh.

Trong ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, hai bóng dáng gắt gao cuốn lấy nhau, không coi ai ra gì, đứng hôn nhau.....

Đây là lần đầu tiên hai người chân chính hôn môi, không phải ôn nhu lưu luyến, không phải quần quít triền miên, mà là hung ác thô bạo, bá đạo điên cuồng, mang theo sự cuồng dã như dã thú, mút liếm cắn nuốt, ...

Gắn bó như môi với răng, tia lửa văng khắp nơi!

Nhiệt độ trong lúc giao phong dần dần tăng lên.

Thật lâu sau, hai người tách ra, hô hấp dồn dập nhìn đối phương, trong mắt ẩn chứa chiến ý cực nóng nhìn kỳ phùng địch thủ.

Hai người đồng thời bật cười, khoe môi không tự giác cong lên, nhìn đối phương một khắc cũng không rời.

Chiến Bắc Liệt trong mắt tràn ngập tình yêu sâu sắc, cúi người xuống ép sát đôi môi mềm mại của Lãnh Hạ.....

Hai người hết sức cẩn thận ôn nhu, liếm mút vết thương vừa gây ra lúc này, liếm mút mỗi một tắc trong miệng đối phương, vừa bá đạo lại dịu dàng.

Trong lúc âu yếm, Lãnh Hạ phun ra một câu mơ hồ, lại làm cho Chiến Bắc Liệt ửng mầu mặt lên, chứa đầy ý cười, đôi mắt tối đen sáng bừng lên còn hơn cả màu của pháo hoa rực rỡ.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là người của ta.”

==

Ngũ quốc đại điển đã xong, tiền yến cũng đã kết thúc, tam quốc sứ giả đêm đó trở về dịch quán, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Đi đầu tiên là sứ giả Tây Vệ, sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Triết không từ biệt bất cứ ai, thậm chí lễ nghi cơ bản cũng không làm, dẫn đoàn sứ giả Tây Vệ vội vã rời đi.

Theo như lời thị vệ ở cửa thành, tốc độ kia, muốn bao nhiêu nhanh thì có bấy nhiêu nhanh, cứ như ở đằng sau có mãnh thú đuổi theo, vó ngựa tung bay làm cả một khoảng trời đầy bụi.

Tối giữa trưa, Đông Phương Nhuận dẫn theo Đại hoàng tử Đông Phương Lỗ còn đang nằm trên giường dưỡng thương, tiến cung chào từ biệt với Chiến Bắc Diễn.

Đông Phương Lỗ vết thương vẫn chưa khá hơn là bao, một cước kia lực đạo rất mạnh, đừng nói là trong vòng ba năm không thể sinh hoạt vợ chồng, có khi trong vòng ba tháng cũng chưa thể xuống giường được, nhưng vết thương này là bị trong quá trình thi đấu, Việt Vương người ta không phải cũng bị gãy chân sao? Người ta còn chưa truy cứu, ngươi có mặt mũi mà truy cứu sao? Đau hận cỡ nào thì cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chiến Bắc Diễn trực tiếp bỏ qua sắc mặt ghen ghét của Đông Phương Lỗ, người xứng đáng ba năm không thể sinh hoạt vợ chồng, híp đôi mắt hồ ly lại, cười âm áp: “Thuận buồm xuôi gió, lần sau lại đến.”

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu ỷ mà thanh nhuận: “Đương nhiên đương nhiên, đa tạ đa tạ.”

Hai người đứng trước cửa cung cười đùa qua lại, giao tranh công phu mềm mại, cuối cùng khó phân cao thấp, ai cũng không chiếm được tiện nghi, hòa.

Xoay người lại một cái, Chiến Bắc Diễn vuốt cằm, âm thầm tự nhắc nhở, lần sau gặp kẻ này, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Đông Phương Nhuận trong mắt chứa ý cười trong vắt, Đại Tàn hoàng thất, ai ai cũng rất thú vị.

Trước khi ra khỏi cửa cung, hắn quay đầu lại thoáng nhìn một cái nhìn đầy ẩn ý với Chiến Bắc Liệt, trong đó bao hàm sự khiêu khích, nhưng Chiến Bắc Liệt lại vô cớ cảm thấy, khiêu khích này không chỉ là về thiên hạ.....

Đi muộn nhất là Hoa Thiên, đợi đến lúc Hoa cô nương thu dọn đủ những thứ gọi là ‘Đồ dùng hàng ngày’ thì mặt trời cũng đã xuống núi rồi.

Ước chừng mấy chục xe ngựa chất đầy đồ, từng chiếc từng chiếc xếp thành hàng dài, đi theo sau chiếc xe chói mắt của hắn, những chiếc chuông vang lên những âm thanh vô cùng chói tai.

Hoa Thiên vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, dựa vào người bốn gã sai vặt, hai mắt rưng rưng, cực kỳ ủy khuất, Phi Ca và A Tuyên sao lại không đến tiễn người ta.

Xe ngựa đi được khoảng trăm dặm thì Hoa Thiên hoàn toàn vứt những ủy khuất về Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên ra sau đầu, trái phải ôm hai gã sai vặt, một gã sai vặt đút anh đào cho hắn, còn một gã sai vặt khác thì đang ngồi đàn một khúc cổ ca.

Hoa Thiên dựa vào thành xe, hưởng thụ phục vụ, khẽ mút lấy trái anh đào, hương vị ngọt ngào dần dần lan ra trong khoang miệng, Hoa Thiên thích ý nheo mắt lại, đang định nuốt xuống.

Bỗng nhiên xe ngựa rung lên kịch liệt, hắn còn chưa kịp phản ứng, bên ngoài xe đã vang lên một thanh âm kinh dị: “Hoa lang.....”

Phụt.....

Hoa Thiên lập tức phun chất lỏng trong miệng ra, hạt anh đào vừa vặn chặn ngang họng hắn, không thể nhỏ ra cũng không thể nuốt xuống làm hắn kịch liệt ho khan, hai tay liên tiếp vỗ ngực.

Lúc này đã có dấu hiệu của mùa thu, cây cối đã dần nhuộm màu vàng nhạt, lá cây rụng nhảy múa theo làn điệu của ngọn gió thu phấp phới.

Tim Hoa Thiên lúc này như cái úa tàn của mùa thu, héo rũ ố vàng, rồi bị bánh xe ngựa không chút lưu tình nghiền nát.....

Ở giữa đường có một người đang quay lưng về đoàn sứ giả, ung dung đứng đó, nhưng thân hình cao lớn cường tráng kia, Hoa cô nương cả đời này cũng không quên được.

Nhìn kìa lưng hổ, Hoa Thiên hết hồn.....

Nhìn kìa eo gấu, Hoa Thiên run rẩy.....

Nhìn kìa chân voi, Hoa Thiên rơi lệ đầy mặt.....

A!

Hoa Thiên tức thì bùng nổ, phát ra một tiếng thét chói tai, tê tâm liệt phế, một tay nắm lấy vạt áo trước ngực, một tay run rẩy chỉ vào người ở phía trước, lắp bắp: “Sao..... sao lại..... là người!”

Người nọ chậm rãi quay người lại, lộ ra khuôn mặt mười phần đàn ông, phát ra một tiếng gọi khê khàng: “Hoa lang.....”

Dây đàn đứt đoạn, xoa bóp mạnh tay, bóp nát anh đào, Hoa Thiên hồng mắt.....

==

Ở phía xa, trên một ngọn núi, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đứng sóng vai, thản nhiên nhìn màn kịch đang diễn ra.

Lãnh Hạ vừa lắc đầu vừa chép chép miệng, trong giọng nói có vài phần kính ngưỡng đối với Hoa Thiên: “Khẩu vị này.....”

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, nhìn thấy Thủy Tiên không nói hai lời nhảy lên xe ngựa của Hoa Thiên, nhìn thấy Hoa Thiên gào khóc, thét chói tai trốn xuống xe ngựa, nhìn thấy bốn gã sai vặt giương nanh múa vuốt tránh né, nhìn thấy cả đoàn người vô cùng hỗn loạn.....

Trong mắt hiện lên một tia gian trá, một chút áy náy của kẻ đầu sỏ gây nên cũng không có, vừa lòng huyết sảo.

Hai người sóng vai mà đứng nhìn ráng chiều đỏ rực đến tận khi màn đêm buông xuống, trăng tròn nhô lên, Chiến Bắc Liệt mới ôm Lãnh Hạ đi xuống chân núi.

Hai người trải qua một hồi cầu yêu, ôm hôn đêm qua, hôm nay chính là lúc tình yêu cuồng nhiệt nhất, Chiến Bắc Liệt cả đường đi đều cười híp cả mắt lại, bước chân cũng nhẹ đi vài phần, như là bay ở bên cạnh Lãnh Hạ vậy.

Đột nhiên, hần giơ tay chắn trước mặt Lãnh Hạ, đi đến trước người nàng ngồi xổm xuống, vui tươi hơn hử nói: “Tức phụ, ta công ngươi.”

Lãnh Hạ khoe môi không tự giác mà cong lên, nếu đã là người của nàng thì nàng cũng không cần khách khí! Khẽ điểm mũi chân một chút, thả người xuống lưng Chiến Bắc Liệt, điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi ôm lấy cổ hần tựa đầu vào bờ vai vững chãi kia.

Chiến Bắc Liệt tấm lưng dày rộng mà ấm áp, hần đi rất nhẹ, rất chậm, không có nửa phần xóc nảy, Lãnh Hạ nằm trên lưng hần, hô hấp dần dần trở nên ổn định, nàng ngủ rồi.

Chiến Bắc Liệt cảm nhận thân mình mảnh mai của Lãnh Hạ, cười cười mị mị, vừa lấy tốc độ của rùa mà đi vừa can đảm nói ra mục đích của bản thân: “Tức phụ, chúng ta.....”

“Khụ khụ.....” Chiến Bắc Liệt ho khan hai tiếng, ửng mầu lóe lóe, sau đó lấy thanh âm vô cùng nhỏ hỏi: “Lúc nào thì động phòng?”

Chiến Bắc Liệt đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Lãnh Hạ có phản ứng gì, nghi hoặc nhăn nhăn mi, mẩu sư tử tức giận sao?

Hần quệt miệng, nghĩ đi nghĩ lại một hồi rồi hỏi: “Tức phụ, chúng ta sinh con gái hay con trai a?”

Đại Tồn Chiến thần tượng tượng tới tiểu Lãnh Hạ liền mặt mày hơn hử, miệng cũng chảy nước miếng rồi: “Tức phụ, nên sinh con gái, sẽ thật xinh đẹp giống ngươi.”

Chiến Bắc Liệt tự nói tự vui, càng nghĩ lại càng vui, kiên quyết không thể sinh con trai, tất cả những sinh vật giống đực không thể xuất hiện ở bên cạnh mẫu sư tử!

Màn đêm buông xuống, nam nhân công nữ nhân từng bước từng bước đi xuống chân núi, nữ nhân nằm trên lưng nam nhân ngủ một cách ngọt ngào, nam nhân tự mình nói ra tâm nguyện, vô cùng thỏa mãn.....

Đã nhiều ngày nay, Chiến Bắc Liệt phát huy đầy đủ sự xuất sắc của một nam nhân rất tốt, so với Chiến Bắc Diễn thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Lãnh Hạ ăn cơm, Chiến Bắc Liệt làm, tuy rằng lúc đầu còn có nhiều khuyết điểm nhưng Chiến thần của chúng ta là ai, sau vài lần xuống bếp, khi nào đổ mỡ, khi nào thêm muối, lúc nào bỏ hành, hiểu rất rõ ràng!

Lãnh Hạ ngủ, Chiến Bắc Liệt trải giường chiếu, thuận tiện sau khi nàng ngủ say đảm nhiệm việc làm cái gối ôm, đương nhiên, trong lúc làm gối ôm giữa hai chân đều có phản ứng kỳ lạ, cuối cùng không tránh khỏi phải tắm nước lạnh trong một nén nhang.

Lãnh Hạ buồn chán, Chiến Bắc Liệt chơi đùa cùng nàng, Vương phi muốn chơi cờ, cùng chơi! Vương phi muốn đánh nhau, bị đánh! Tóm lại mọi nguyện vọng của Vương phi so với thánh chỉ còn thánh chỉ hơn, Gia quý mười điều đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, thi hành vô cùng nhuần nhuyễn.

Đại Tồn Chiến thần mà lại là hai mươi tư hiếu hảo trượng phu, quả thực làm cho tất cả mọi người trong vương phủ rớt tròng mắt, nhóm ám đồng loạt than khóc, trong huyết mạch của Đại Tồn hoàng thất, nhất định có nhân tố sợ lão bà a!

Hai người đều biết thời gian yên bình này sẽ không kéo dài lâu, cho nên những ngày gần đây thoải mái được bao nhiêu thì thoải mái, tuy nói tính tình Lãnh Hạ quyết định là hai người sẽ không gắn bó như keo như sơn, nhưng hoà thuận vui vẻ thì phải có.

Bên này hai người hạnh phúc, thăm thiết thì bên kia cũng có những sự biến đổi lớn.

==

Ngoại ô Trường An, rừng rậm.

Đêm khuya, trong vùng ngoại ô gió lạnh thổi qua, vang lên những tiếng sần sật của lá đung đưa, có vẻ quỷ dị mà âm trầm.

Một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi đang đứng ở giữa rừng, thỉnh thoảng lại nhìn sắc trời, thỉnh thoảng lại nhìn chung quanh, cảnh giác mà vô cùng lo lắng, giống như đang chờ một người nào đó.

“Mã thị lang quả nhiên đúng giờ.” Đột nhiên, một thanh âm thanh nhuận ẩn chứa ý cười nồng đậm vang lên, tức thì làm cho sát khí đang biến hoá kỳ lạ trong rừng có thêm vài phần thanh nhã.

Nam nhân được gọi là Mã Thị lang chính là Đại Tồn Binh Bộ Thị Lang Mã Trú Anh, hần thoảng chốc cả kinh, nhìn về phía thanh âm truyền tới, giải thật, hần luôn chú ý bốn phương tám hướng nhưng người này lại có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở đây, công phu phải cao đến cỡ nào a, có lẽ là so với Chiến thần Liệt vương cũng không kém mấy phần.

Y phục theo gió tung bay, người vừa tới một thân cảm bào, hần từng bước từng bước đi tới, vô cùng thần nhiên sái dật.

Đến lúc tới gần mới nhìn rõ dung mạo của hần, đôi mắt hẹp dài như cành liễu, đuôi lông mày hơi nhếch lên, khóe môi luôn treo một độ cong ôn nhu, chính là Đông Phương Nhuận đáng nhẽ đã rời khỏi thành Trường An.

Mã Trú Anh con người co rụt lại, run rẩy đưa tờ giấy thư vẫn đang nắm trong tay ra, cảm hận hỏi: “Không biết Thất hoàng tử có ý gì?”

Trên giấy thư kia có hai hàng chữ tựa mây bay nước chảy, bút pháp phiêu dật lạnh nhạt, nhưng lại như ẩn chứa khí thế tận trời: Tối nay giờ tỵ, tới rừng rậm ở ngoại ô, giải được sẽ mang tặng, mạng sẽ được giữ lại!

Đông Phương Nhuận khoanh tay đứng nhìn, mỉm cười, trong đôi mắt không nhìn ra bất cứ một cảm xúc nào.

Mã Trú Anh nghi hoặc nhìn chằm chằm Đông Phương Nhuận, nhìn hồi lâu mới hỏi: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, Thất hoàng tử đưa bức thư này cho bản quan, tại sao khi gặp bản quan lại không nói gì?”

Đông Phương Nhuận nhướn mày, cười ôn nhu, tiếng nói nhẹ nhàng chậm chạp: “Nhuận rất có hứng thú với Bản đồ biên phòng của Đại Tồn.”

Mã Trú Anh nhìn hần giống như nhìn kẻ ngốc, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười âm vang trong rừng rậm, hần cười ngặt nghẽo, sau khi cười đủ mới lạnh lùng nói: “Thất hoàng tử chẳng lẽ lại là một kẻ ngu si, mơ mộng.”

Đông Phương Nhuận hoàn toàn không để ý, luôn luôn ôn hòa, vẻ tươi cười bên môi vẫn vậy không có lấy một tia xấu hổ, lại còn gật đầu: “Có lẽ.....”

Mã Trú Anh ánh mắt lóe lóe, cau mày hỏi: “Thất hoàng tử đến tột cùng là muốn như thế nào?”

Đông Phương Nhuận không đáp, hỏi lại: “Mã Thị lang biết chất hần chứ?”

“Bí được của Đông Sở bản quan đương nhiên biết, sau khi trúng độc không có chút dấu hiệu nào, nhưng cứ ba tháng lại phải dùng giải được, nếu không sẽ đột tử. Nếu Thất hoàng tử hẹn bản quan tới đây chỉ vì muốn nói mấy cái này, vậy thì thứ lỗi cho bản quan không thể phụng bồi!”

Mã Trú Anh không kiên nhẫn phất tay áo quay người rời đi.

Phía sau, thanh âm thần nhiên của Đông Phương Nhuận nhẹ nhàng bay đến giống như thở dài: “Từ đêm đó ở Âm Hương lâu tới nay, cũng đã được ba tháng.....”

Mã Trú Anh hơi hơi dừng bước, đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Người..... người có ý gì?”

Đông Phương Nhuận vẫn giữ bộ dáng ôn hòa kia, cười khê: “Mã Thị lang là người thông minh, không cần Nhuận nói rõ.”

Mã Trú Anh nửa tin nửa ngờ, cúi đầu suy tư thật lâu, Đông Phương Nhuận cũng không sốt ruột, lẳng lặng chờ, mắt đảo qua xung quanh, đột nhiên nhíu mày.

Trong đôi mắt kia, lãnh ý thoảng chốc đã lan tràn, khe điểm mũi chân một chút, tà áo bay múa trong gió, dưới ánh trăng phản chiếu ánh bạc man mác, hướng về phía lúc đến mà bay vút đi.

Bỗng nhiên, Đông Phương Nhuận tốc độ có chút thay đổi, sau đó miễn cưỡng dừng lại, khóe môi cong lên, bên miệng là ý cười ôn nhu, nhưng trong mắt lại khác biệt hoàn toàn, ngập tràn lãnh ý, tuy nhiên vẫn dù bạn vẫn ung dung cười, nói: “Liệt Vương gia, biệt lai vô dạng.” (Tương tự như câu chào ‘Có khỏe không?’ khi hai người lâu ngày mới gặp nhau.)

Vừa dứt lời, cánh rừng vốn âm u đột nhiên sáng rực, vô số những ngọn đuốc soi sáng chỗ này như ban ngày.

Dưới ánh lửa chói mắt, Chiến Bắc Liệt một thân cảm bào nghiêm nghị đứng đó, khóe môi khê cong lên, trong mắt là ánh sáng ẩn chứa sự tán thưởng, bên cạnh là Lãnh Hạ đang nghiêng đầu nhìn náo nhiệt, ánh mắt thể hiện rằng nàng đang vô cùng hứng thú.

Hai bóng dáng sóng vai mà đứng, một cao ngất kiên cường, một mảnh mai tuyệt mỹ, vạn phần hài hòa.

Đông Phương Nhuận vì cái ý nghĩ này mà hơi hơi nhú nhú mày, lại nhìn về phía sau hai người, một loạt hắc y thị vệ, trong tay cầm cung tiễn giương thẳng lên phía trước, nếu không phải lúc này hắn đã nhận ra sát khí dù là rất nhỏ, tiến vào trong tầm bắn của cung thủ thì bây giờ chắc chắn đã bị bắn thành con nhím.

Hắn mỉm cười, giống như trước mặt không phải là binh lính vũ khí đang chờ lấy mạng hắn, vô cùng bình tĩnh: “Liệt Vương gia vì Nhuận, tổn thất nhiều công sức.”

Chiến Bắc Liệt biết hắn ám chỉ việc tương kế tựu kế dùng chuyện quan viên trúng độc dẫn hắn chui đầu vào lưới, tự động bỏ qua giọng điệu châm chọc, thanh âm thâm trầm nói: “Thất hoàng tử rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, khó có lúc được gặp mặt nhau.”

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, rất hứng thú hỏi: “Liệt Vương gia định chiêu đãi Nhuận như thế nào đây?”

Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận yên lặng đứng đối diện nhau, trong mắt hai người không biết là chiến ý hay là lãnh ý, như là đang im lặng đánh giá lẫn nhau. Hồi lâu sau, thanh âm Chiến Bắc Liệt lãnh ngạnh mà bá đạo chợt nổ vang: “Tể rước!”

Dứt lời, trong rừng tản ra sát khí nồng đậm không hề che dấu, ngay cả không khí cũng như là ngưng đọng lại.

Người thông minh, không cần nói cũng đủ hiểu.

Mấy ngày trước, Đông Phương Nhuận ở trước mắt bao người đi theo đoàn sứ giả Đông Sở rời khỏi Trường An, việc này mọi người đều biết, mặc dù hiện tại lấy mạng hắn cũng không sao, cũng không có ai biết, dù biết thì vấn đề này cũng không tới lượt Đại Tần bị liên quan. Người nói người là Đông Phương Nhuận, ai thừa nhận? Thất hoàng tử đã rời khỏi thành Trường An, nếu người là Đông Phương Nhuận thì sao lại quay lại? Có âm mưu gì với Đại Tần ta?

Chiến Bắc Liệt đang gián tiếp nói cho hắn, thế cục hôm nay, là sát cục!

Trong lúc sát khí đằng đằng, bỗng nhiên, Đông Phương Nhuận động, không nói ra những người như ‘Quân tử thà chết không chịu nhục’ hay cái gì đại loại thế, mà là.....

Hắn bay vút về phía trước, không xung đột chính diện với bất kể kẻ nào, không lãng phí dù chỉ là một giây đồng hồ, dốc toàn lực phi về phía ngoài vòng vây, chạy trốn!

Lãnh Hạ nhướng mày, cười nói: “Người này thật thú vị, không kháng cự với người, giữ mạng chạy được đã rồi nói sau.”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, trầm giọng nói: “Co được dân được, xem xét thời thế, người như vậy là khó đối phó nhất.”

Nói xong mày kiếm nhăn lại, quay sang nhìn Lãnh Hạ, trong mắt ẩn chứa ghen tuông ngút trời: “Không cho phép cảm thấy hắn thú vị.”

Lãnh Hạ quay đầu xem thường, mặc kệ hắn, nói thẳng: “Ừ, người là thú vị nhất.”

Câu này rõ ràng là nói cho có lệ, lời nói nhảm chán kiểu này lại có thể khiến Đại Tồn Chiến thần sắc khoái, ngậy ngô cười, lại nhìn Đông Phương Nhuận đang bị bao vây kia, bỗng nhiên cảm thấy tiểu tử kia suất lên không ít.

Lãnh Hạ nhìn trời, đột nhiên bắt đầu hối hận sự lựa chọn của chính mình, đêm qua, đầu óc bị pháo hoa làm hỏng sao?

Lúc này, vòng vây quanh Đông Phương Nhuận sắp bị phá, mà sách lược của hắn thực rõ ràng, chính là chạy!

Đối mặt với hơn một ngàn thị vệ Liệt Vương phủ, còn có Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, hắn không chắc chắn có thể nắm chắc phần thắng nếu xung đột chính diện, chỉ cần tạm thời rời khỏi đây, sau này chắc chắn có thể trả lại cả vốn lẫn lời.

Hắn không quần đấu cùng bất cứ kẻ nào, một lòng muốn phá vòng vây, tuy rằng cũng bị không ít vết thương nhẹ, nhưng cũng chỉ cách vòng ngoài cùng một chút xíu thôi, qua một loạt người ở trước mặt này rồi toàn lực thì triển khinh công là có thể rời đi.

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh, rút kiếm của Chung Thương ra, ngưng tụ nội lực phóng kiếm ra, thanh kiếm gào thét mà phóng về phía ngực Đông Phương Nhuận.

Kiếm thế rất mạnh, cùng lúc đó, thị vệ Vương phủ nhanh chóng ngăn lại tất cả đường lui của hắn, mắt thấy trường kiếm sẽ đâm vào ngực, Đông Phương Nhuận dứt khoát quyết định để kẻ bên cạnh đâm một kiếm vào tay, rồi nhanh chóng di chuyển, ít nhất để kiếm không đâm thẳng vào ngực.

Đúng lúc này, từ giữa không trung nhảy xuống một bóng đen, dùng tốc độ cực nhanh vọt tới trước người Đông Phương Nhuận.....

Phập!

Thanh âm trường kiếm đâm vào người rất nhỏ, lúc này truyền đến tai Đông Phương Nhuận cũng không rõ ràng, hắn trở mắt nhìn thuộc hạ chắn trước người hắn, trước ngực là thanh trường kiếm cắm sâu, miệng phun đầy máu, mắt thì mở lớn, thanh âm đứt quãng nỉ non: “Chủ tử..... đi.....!”

Đột nhiên, từ phía sau bắn tới một ám tiễn về phía hắn, ở không trung phát ra những tiếng xé gió đầy ghê rợn, lúc này đã không kịp tránh.

Đông Phương Nhuận trong mắt hàn tơ máu, rốt cuộc cũng không liếc mắt nhìn thuộc hạ kia một cái, cũng không liếc mắt nhìn ám tiễn kia một cái, hắn không thể phụ lòng thuộc hạ, lập tức phi thân bay đi không quay đầu lại!

Ám tiễn vào thân, ở giữa hậu tâm! (giữa lưng)

Đông Phương Nhuận phun ra một búng máu, nhưng tốc độ không dám chậm trễ chút nào, lợi dụng ám tiễn tăng thêm tốc độ ỳnh, giống như một ánh sáng, trong nháy mắt đã tới bìa rừng, tới đó Đông Phương Nhuận quay đầu lại, lộ ra một nụ cười ôn nhuận nhưng trong cặp mắt mênh mang kia là lãnh ý lạnh thấu xương, một vết máu dài chảy ra từ khóe miệng, biến mất trong bóng đêm.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhìn phương hướng hắn biến mất, hơi hơi chau mày, một cảm giác không tốt đột nhiên dâng lên từ dưới đáy lòng.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhìn phương hướng hắn biến mất, hơi hơi chau mày, một cảm giác không tốt đột nhiên dâng lên từ dưới đáy lòng.

Đúng lúc này, Mục Thiên Mục Dương cấp tốc chạy tới đây, khom mình hành lễ: “Gia! Bắc Yến thái tử Tiên Vu Bằng Phi và hắc y nhân Đông Sở đã bị cứu đi.”

76. Q.1 - Chương 76: Viên Phòng Cần Có Tư Tưởng

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt sắc mặt lạnh lùng, khoe môi chậm rãi gợi lên, cười khê: “Đông Phương Nhuận a, trong tình cảnh như thế mà cũng phải đâm ta một đao.”

“Gia, ý của ngươi là hắc cần bản đã sớm biết độc của quan viên đã được giải, lần này tới đây chẳng qua chỉ là dùng mình làm mồi nhử?” Chung Thương nói được một nửa, lại lắc lắc đầu, nỉ non: “Không đúng, nếu hắc cần bản biết thì sao lại không có chuẩn bị gì mà để mình bị thương nặng như thế?”

“Không, hắc cần bản không biết.....” Chiến Bắc Liệt nhìn phương hướng mà Đông Phương Nhuận vừa biến mất, trầm giọng giải thích: “Nhưng người này tâm tư cẩn mật, trong đầu có thật nhiều thứ lung tung, cho dù là mưu kế hắc thiết lập, chỉ là tới thu kết quả nhưng cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng mà tạo thêm ỉn một đường lui khác.”

Thấy sắc mặt Mục Thiên Mục Dương vẫn có vài phần khó hiểu, Lãnh Hạ cười cười, trong mắt là sự cơ trí, nói tiếp: “Hắc cần bản cả hai bên, nếu Đại Tần quan viên trúng độc, đương nhiên là tốt, còn nếu không, khi chúng ta hao hết tâm tư bày ra thiên la địa võng, thì trong Liệt Vương phủ sẽ lơ lửng canh phòng.”

Mục Dương gãi gãi đầu, nghi hoặc hỏi: “Hắc cần bản vừa cứu người ở bên kia, vừa có thể tạo đường lui ỉn ở bên này, sao lại bị thương nặng như thế?”

“Nếu trong rừng có kẻ khác mai phục, sao bốn vương lại không phát hiện?” Chiến Bắc Liệt nhướn mày, lạnh lùng nói: “Hắc cần bản vừa tâm tư kín đáo cẩn thận, lại vừa to gan kiêu ngạo. Đông Phương Nhuận từ một Hoàng tử thấp kém không quyền không thế, mà đột nhiên ở Đông Sở bây giờ có thể nói là một tay che trời. Người như vậy, trong tâm sao có thể không có vài phần ngạo khí, không có vài phần cuồng vọng ‘Biết rõ núi có hổ mà vẫn lên’?”

Ba người lúc này mới mới hiểu, dù là địch nhân, cũng không khỏi có vài phần bội phục Đông Phương Nhuận, có quyết đoán!

Mục Dương vỗ đầu, vội vàng xin chỉ thị: “Gia, chúng ta đến đây còn Cuồng Phong đã vào cung xin chỉ thị của Hoàng Thượng, lúc này toàn thành hắc cần bản đã bị phong tỏa, toàn lực lùng bắt Tiên Vu Bằng Phi.”

Chiến Bắc Liệt chậm rãi lắc lắc đầu, nhớ lại lúc Ngũ quốc đại điển, Hoa Thiên và Đông Phương Nhuận có vẻ tâm đầu ý hợp, kẻ tung người hứng, cười lạnh nói: “Lúc này, chỉ sợ hắc cần bản đã sớm ra khỏi thành, đi nói với Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên, để bọn họ đuổi theo đoàn sứ giả Nam Hàn, đòi người tử Hoa Thiên.”

“Hoa Thiên?” Mục Dương cả kinh, trừng mắt hỏi: “Gia, Đông Sở và Nam Hàn liên minh sao?”

Lãnh Hạ nhú nhú mày liễu, nhớ tới Hoa cô nương không khỏi bật cười, thông dong nói: “Liên minh cũng được mà hỗ trợ cũng thế, Hoa Thiên chính là kẻ e sợ thiên hạ không loạn, chuyện náo nhiệt bậc này sao có thể thiếu hắc cần bản, hắc cần bản sao lại không thêm vào một cước.”

“Đúng vậy!” Chiến Bắc Liệt nhìn Lãnh Hạ, chỉ cảm thấy mẫu sư tử nhìn thế nào cũng đều đẹp, trong mắt không tự giác nhuốm ý cười, nắm lấy tay nàng gật đầu nói: “Đông Phương Nhuận nhất định sẽ không thu xếp cho Tiên Vu Bằng Phi đi hướng bắc hay hướng đông, hai hướng khác nhất định sẽ có người tiếp ứng, nhất là phía nam, có liên minh không thì cũng khó nói nhưng chuyện kích thích như thế này, Hoa Thiên tuyệt đối lo việc nghĩa không chênh lệch.”

Nói xong, mày kiếm hung hăng nhú lại, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn kia, oán khí ngút trời: “Không cho phép nghĩ tới nam nhân khác.”

Nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Lãnh Hạ, Đại Tần Chiến thần mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, quệt miệng..... không tự nhiên bổ sung: “Éo lả cũng không được!”

==

Lúc Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên nhận được lời nhắn của Chiến Bắc Liệt, không hẹn mà cùng phát ra hai tiếng kêu rên rất mất hình tượng.

Tuy nói Đại Tần không sợ khai chiến, thậm chí có thể nói là một mực chờ khai chiến, nhưng khai chiến thì khai chiến cũng không cho phép Đông Phương Nhuận kia thọc gậy bánh xe.

Trong lúc Bắc Yên Đại Tần xảy ra chiến tranh mà Đông Sở chen vào, đâm một dao sau lưng Đại Tần thì rất khó phòng bị, cho nên dù không muốn đuổi theo cũng phải đuổi theo, kiên quyết không thể để cho tiểu tử Đông Phương Nhuận kia chiếm tiện nghi.

Hai người vừa phỉ nhổ Đại Tần Chiến thần mà lại đi dùng mỹ nam kế, vừa không nề hà gì khởi hành đuổi theo.

Nếu nói Hoa Thiên có mục tiêu gì mà xưng bá thiên hạ, đừng nói là Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, mà Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên cũng không tin, nhưng Hoa cô nương không có việc gì làm, náo loạn ở cả hai bên, tạo chút trở ngại trên con đường xưng bá của người khác, chơi đùa vui vẻ, cái này tuyệt đối là có thể!

Lúc này, Hoa Thiên đang ngồi trên chiếc xe ngựa siêu cấp huyền ảo của hắc, cắn môi, vò khăn, oán hận nhìn một chiếc xe ngựa đang theo sát ở phía sau.

Trên xe ngựa kia chỉ có một người, là Thủy Tiên!

Ngày ấy Thủy Tiên cô nương đuổi đến nơi, không nói hai lời liền nhảy lên xe ngựa, dính lấy hắc không buông, không lúc nào không thấy một đôi mắt bò, lại còn khuôn mặt ra vẻ nữ tính, giọng nói phát buồn nôn kêu ‘Hoa lang’

Ví dụ như bây giờ, mảnh xe bất ngờ bị gió thổi làm bay lên, lộ ra một khuôn mặt mười phần đàn ông, ném đi một cái mị nhãn, mở miệng gọi: “Hoa lang...”

Hoa Thiên nhất thời run rẩy, có gắng đè ép những thứ đang muốn phun lên từ dạ dày, vén mảnh xe xuống, oán hận dậm chân, cả giận nói: “Ta vốn còn cảm thấy có vài phần thật có lỗi, nhưng hắc lại dám đối xử với ta như thế, ta nhất định giết Tiên Vu Bằng Phi thật tốt, chết cũng không trả lại cho người!”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Hoa Thiên hơi vén mảnh xe lên một chút, nhìn về phía sau, nhất thời cứng đờ người.

Hai con tuấn mã đang phi nước đại song song với nhau, phía trên là Tiêu Phi Ca một thân trường sam và Mạc Tuyên một thân áo trắng thêu đầy tơ vàng, hai người phong trần một mỗi đang phi như bay, chạy ước chừng bảy ngày mới đuổi kịp.

Đoàn xe phía trước đã dừng lại, hai người kéo dây cương, cũng cho ngựa dừng lại, thả người nhảy xuống, đứng trước mặt Hoa Thiên, trực tiếp không nhìn ánh mắt hắc vô cùng đáng khinh, như hận không thể nhảy chồm tới hai người, lời ít mà ý nhiều: “Tiên Vu Bằng Phi.”

Lúc này Hoa cô nương đại não đang bất động, nhìn chằm chằm hai người chảy nước miếng, trái nhìn, phải nhìn, hưng phấn không ngừng được, đã sớm vút những lời nói hùng hồn lúc nãy ra sau đầu, liên tiếp gật đầu.

Ngọc thủ vung lên, từ trên xe ngựa bốn gã sai vặt nhảy xuống, cười cười ném cho Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên hai cái mị nhãn rồi đi đến chiếc xe ngựa cuối cùng.

Hoa Thiên yểu điệu vò vò chiếc khăn, đưa lên che miệng, mắt đảo tới đảo lui, rốt cục hỏi: “A Tuyên, Phi Ca, các người..... các người không nhớ xa ta sao?”

Hai người hít một hơi thật sâu, nhin!

Hoa Thiên thấy hai người không mắng hắc, thỏa mãn nói lầm bầm hai tiếng, khề thở dài, ai oán nhìn bọn họ, nũng nịu nói: “Mỗi ngày ta đều nhớ các người.....”

Hai người gắt gao nắm chặt hai đấm, nhin!

Hoa Thiên nhếch mày, khề vẩy tóc, phong tao vô hạn: “Các người có nhớ ta không?”

Hai người đều ghen đến tái mặt rồi, nhin!

Đúng lúc này, bốn gã sai vặt chẳng những đem Tiên Vu Bằng Phi mang đến mà còn rất tự giác dùng tất thối nhét vào miệng hắc, trói lại mang tới đây.

Bịch!

Tiên Vu Bằng Phi bị ném xuống đất, hoảng sợ lắc lắc đầu, hướng Hoa Thiên mà kêu, nghĩ đến nổ đầu mà vẫn không thông, Đông Phương Nhuận không phải đã nói mình đi theo hướng nam rồi sẽ có người tiếp ứng sao? Sao Hoa Quốc cứ mới dẫn mình theo có mấy ngày đã giao hân lại cho Đại Tồn.

Nếu hân biết Đại Tồn bắt hân lại chỉ bằng một chiêu mỹ nam kế chỉ sợ tức đến hộc máu.

Tiêu Phi Ca xách Tiên Vu Bằng Phi vút hân lên lưng ngựa, mặc kệ những tiếng rên rỉ như heo bị làm thịt, sau đó nhảy mất ra đầu với Mạc Tuyên, đi!

Mạc Tuyên nhẹ nhàng thở phào, rốt cục không cần phải tiếp tục đứng đây với ẻo lả này nữa rồi, hai người dùng tốc độ ánh sáng nhảy lên lưng ngựa, đang định đi thì thanh âm kiều mỵ của Hoa Thiên ở phía sau vang lên, khiến hai người nổi da gà toàn thân.

“Phi Ca..... A Tuyên..... Ta không muốn các người đi!”

Tuần mã đang định khởi hành chợt ngừng vó ngựa.

Mạc Tuyên nhìn về phía Tiêu Phi Ca: Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Tiêu Phi Ca quay đầu lại nhìn Mạc Tuyên: Bây giờ không đánh thì đợi đến khi nào?

Hai người khí thế bừng bừng, như rồng thần mãnh hổ lao tới Hoa Thiên, điên cuồng hành hung!

Chỗ nào đánh được là đánh, liều mạng đánh!

Trong tiếng kêu thét của Hoa Thiên, sau một nén nhang, hai người lại phi thân lên ngựa, roi ngựa vung lên, tràn trề vui sướng giục ngựa phóng đi, để lại phía sau một đám bụi mù trời.

Hoa Thiên vừa ho khan, vừa lau lau bụi đang bám trên mặt, lộ ra khuôn mặt đã bị hủy dung, hai mắt đầm lệ, cắn cắn khăn tay, nhìn chằm chằm bóng dáng hai người phía trước, vô cùng ủy khuất.

Bỗng nhiên, Hoa cô nương hai mắt tròng lớn, hoảng sợ vẫy vẫy khăn, cao giọng thét chói tai: “Mang nữ nhân kia đi a!”

==

Đại Tồn Hoàng cung, ngự hoa viên.

Chiến Bắc Diễm ân cần rót một ly trà cho Tiêu Phượng, quay đầu nhìn về phía Chiến Bắc Liệt đang ngồi ở đối diện nói: “Đã xử lý tốt Tiên Vu Bằng Phi?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười, trong mắt là sự nắm chắc mọi thứ, trầm giọng trả lời: “Đã phế rồi, miệng không thể nói, tay không thể viết, phái người đưa về Bắc Yến, và chứng cứ liên quan đến vụ việc Bắc Yến công chúa Tiên Vu Trác Nhã bị hắc y nhân sát hại, và thổ phỉ là thuộc hạ dưới quyền của Đông Phương Nhuận.”

Tiêu Phượng đang uống trà, lập tức phun hết ra, liên tục ho khan, rồi vỗ đùi cười ha ha: “Nếu Đông Phương Nhuận biết một phen công sức của hân bị Hoa cô nương kia làm hỏng thì chắc chắn là bị thương không nhẹ đâu.”

Chiến Bắc Diễm sủng nịch vuốt ngực cho nàng, miệng không ngừng nỉ non: “Thai khí! Thai khí a!”

Lãnh Hạ nhếch đuôi lông mày, bưng chén trà lên nhấp một ngụm mới nói: “Đừng coi thường hân, người này không biết khi nào thì sẽ quay lại đâm ta một đao, khó lòng phòng bị.”

Tiêu Phượng cảm thấy thoải mái rồi, phát phát tay, quệt miệng nói: “Các người nói cái gì vòng vèo khó hiểu, lão nương không hiểu, mệt, quá mệt mỏi!”

“Người đánh giá hân thật cao.” Chiến Bắc Diễm hí đôi mắt hồ ly, cười gian trá với Lãnh Hạ, rồi nhảy mất mấy cái với Chiến Bắc Liệt, ý tứ: Cẩn thận tức phụ người đi tường.

Chiến Bắc Liệt quay đầu xem thường, Hoàng huynh bề ngoài thì có vẻ trong sáng nhưng thực ra chính là một kẻ trong bụng toàn ý nghĩ xấu, muốn chia rẽ cảm tình của ta và mẫu sư tử sao, còn lâu! Nghĩ là nghĩ

như vậy, nhưng cũng quay sang nhìn Lãnh Hạ, không khỏi có vài phần ghen tuông, lại thành một ánh mắt cún con đi lạc!

Lãnh Hạ bật cười, không nhìn cái bộ dạng kia, còn trong lòng thì âm thầm nhớ kỹ món nợ này với Chiến Bắc Diễn.

Bị mẫu sư tử bư hân nhớ thương mà còn không biết, Chiến Bắc Diễn tiếp tục vô cùng thích thú gây nên những hành động phá hoại tình cảm của hai người, nhìn về phía Tiêu Phượng rồi bĩu môi, hài tử ta sắp sinh rồi, mà Đại Tần Chiến thần người còn không thu phục được tức phụ mình, thất bại, thất bại!

Nhắc tới điều này, trong lòng Chiến Bắc Liệt cực kỳ chán nản, ánh mắt thỉnh thoảng lại bay qua Lãnh Hạ, đến lúc nào mẫu sư tử mới đồng ý viên phòng!

Ánh mắt lén la lén lút này làm Lãnh Hạ không cần nghĩ cũng biết ý tứ là gì, trực tiếp không nhìn! Ngược lại nhìn về phía Tiêu Phượng, cười nói: “Sáu tháng nữa sẽ sinh nhỉ?”

“Ừm.” Không đợi Tiêu Phượng trả lời, Chiến Bắc Diễn đã vuốt ve bụng nàng, tươi cười thỏa mãn.

Cười xong lại dắc ý đảo mắt qua Chiến Bắc Liệt, bộ dạng hèn hạ mười phần kia làm Chiến Bắc Liệt hận đến ngứa răng, ở trong lòng không ngừng nỉ non, tốt xấu gì cũng là Hoàng đế, không thể đánh, không thể đánh.

“Ai.....” Tiêu Phượng cúi người nằm lên bàn, giận dữ nói: “Ngự y nói bảy phần là Hoàng tử, lão nương muốn có nữ nhi! Buộc tóc cho nàng, cài châu hoa, mặc váy, mộng này nát rồi, lão nương hận a!”

Chiến Bắc Diễn xoa xoa đầu nàng, giống như sủng khuê nữ, lừa gạt nói: “Nếu ngươi thích cô nương, chúng ta lại sinh, sinh một đội đầu cầu.”

Lừa xong rồi híp mắt lại, lần thứ một trăm hai mươi tám đảo qua Chiến Bắc Liệt, trong mắt là sự miệt thị rất rõ ràng, khoe môi kiêu ngạo đến trắng trợn, nhìn đến mức khiến Chiến Bắc Liệt trong lòng ào ào dậy sóng.

Đại Tần Chiến thần âm thầm an ủi, sư tử một thai có thể sinh sáu, tức phụ lão tử bư hân như vậy, sớm muộn gì cũng sinh ra một đội đầu cầu!

A, phi, không phải đội đầu cầu nam!

Chính là sáu tiểu Lãnh Hạ, xinh xắn đáng yêu tư thế oai hùng, hiên ngang xếp thành một hàng, đá cầu!

Nghĩ như vậy, Đại Tần Chiến thần chìm trong ảo mộng tuyệt đẹp, thỏa mãn cười ngây ngô.

“Ngự y! Ngự y!” Đúng lúc này, một tiếng rít gào từ phía xa truyền tới.

Bốn người quay đầu nhìn lại, Chiến Bắc Việt vừa gào thét, vừa hấp tấp chạy đến đây, biểu tình trên mặt như muốn giết người, trong lòng ôm một người mặc áo xanh, nhìn thân hình kia thì chắc là Niên Tiểu Dao.

Một trận gió ào đến, Chiến Bắc Việt đã chạy tới gần rồi, hoảng sợ nói với Lãnh Hạ: “Nhị tẩu, Tiểu Thái Bản..... Tiểu Thái Bản..... bị hôn mê!”

Lúc này, Niên Tiểu Dao đang nhắm mắt nằm trong lòng Chiến Bắc Việt, hô hấp thì vẫn ổn định, Lãnh Hạ mày liễu nhíu lại, hỏi: “Bình tĩnh một chút, sao lại thế này?”

Chiến Bắc Việt trong mắt tràn ngập hoảng sợ, run rẩy, mồ hôi vã ra như tắm, hai tay gắt gao ôm lấy Niên Tiểu Dao, thở gấp nói: “Nàng..... nàng vừa này còn đánh nhau với ta, ta không đánh lại a, ta đứng yên cho nàng đánh, lúc nàng cầm một băng ghế lên đang định đánh ta thì đột nhiên hôn mê!”

Hắn như ngồi trên đồng lửa, gấp gấp nhìn quanh, vừa nhìn vừa nỉ non: “Sao đột nhiên lại hôn mê? Thân thể nàng luôn rất tốt, lúc đánh ta rất có lực, sao lại thế này..... sao lại thế này? Ngự y! Ngự y đâu! Đầu mẹ nó nhanh lên cho ta!”

“Vương gia, cự thần ở đây, cự thần đến đây!” Lão ngự y lưng đeo hòm thuốc, thở hổn hển chạy tới.

Chiến Bắc Việt lao lên phía trước, một tay ôm Niên Tiểu Dao thật chắc, một tay túm lấy cổ áo của lão ngự y, quát lớn: “Mau xem mạch cho nàng! Nhanh lên!”

Chiến Bắc Liệt vẫn im lặng đột nhiên đứng dậy túm lấy Chiến Bắc Việt, quát: “Buông ra, người ôm thế này thì xem mạch làm sao được! Tiểu tử, bình tĩnh một chút!”

Chiến Bắc Việt giật mình một cái, bình tĩnh lại không ít, nhanh chóng buông Tiểu Thái Bản ra, khẩn trương nhìn chăm chăm vào cánh tay mà ngự y đang bắt mạch cho nàng, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì!

Ngự y lúc này cũng đang khẩn trương đến cực độ, trong ba chủ tử của hoàng thất Đại Tần, người bọn họ sợ nhất là Chiến Bắc Việt, ‘Bá chủ Đại Tần’ dễ đối phó lắm sao? Làm phật ý cái gì thì chờ bị tiểu vương gia này chinh đến chết đi!

Lát sau, lão ngự y thở phào một hơi, trái tim rối cuộc cũng đập được ổn định, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, cười nói: “Chuyện mừng a! Vương gia, cô nương này có thai!”

Chiến Bắc Việt trừng mắt trừng mắt trừng mắt, thật lâu sau mới có phản ứng, vui, vui cái gì? Con mẹ nó, Tiểu Thái Bản hôn mê mà lão già nhà người còn nói là chuyện mừng!

Tiêu Phượng lập tức nhảy lên, liên tục vỗ tay hoan hô, trong những tiếng nỉ non ‘Thai khí’ của Chiến Bắc Diễn, nhảy nhót xung quanh Niên Tiểu Dao mấy vòng cười ha hả, Tiểu Thái Bản nhà người, để xem người còn dám nói lão nương là cái sọt nĩa không?

Chiến Bắc Liệt trừng mắt, nói lầm bầm hai tiếng, tiểu tử này, dám nhanh hơn lão tử! Không được, nếu không viên phòng được với mẫu sư tử, thì không phải là khiến cho hai huynh đệ này cười đến rụng răng sao?

Chiến Bắc Việt rối cuộc cũng có phản ứng với vẻ sau của câu nói, run rẩy chỉ vào Niên Tiểu Dao, ấp úng hồi lâu mà nói không nên lời, trên mặt không biết là kinh hoàng hay vui mừng, có có thai?

Có thai?

Tiểu Thái Bản có thai?

Bốn vương sắp làm cha?

“Ha ha..... Ha ha ha..... Ha ha ha ha” Chiến Bắc Việt cười đến kinh thiên động địa, cười làm Chiến Bắc Diễn liên tục trợn trắng mắt, cười làm Chiến Bắc Liệt oán hận nghiêng răng.

Đúng lúc này, Niên Tiểu Dao bị một câu có thai của ngự y làm cho tỉnh lại, trong mắt xẹt qua một tia mơ hồ rồi rất nhanh biến thành đục ác.

Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ, Tiêu Phượng, Chiến Bắc Diễn bốn người cực kỳ ăn ý đồng loạt lui về phía sau, không hẹn mà cùng khoanh tay trước ngực, vui sướng khi người gặp họa, đứng xem trò hay!

“A! Vương bát dẫn nhà người.....” Niên Tiểu Dao quả nhiên không làm cho bốn người thất vọng, trên trán nổi đầy gân xanh, ngửa mặt lên trời, găm lên giận dữ: “Ta giết người!”

Niên Tiểu Dao nhảy dựng lên, ánh mắt nhanh chóng đảo qua khắp nơi, đột nhiên sáng ngời, chạy đến một chỗ xa xa ở trong hoa viên, nhặt lên một tảng đá thật lớn, không nói hai lời ném về phía Chiến Bắc Việt!

Bắt chỗ nào, đập chỗ nào!

Chiến Bắc Việt rối cực bị đau mà tỉnh ra, nhảy còn cao hơn thỏ, vừa ôm đầu, vừa liên tục kêu: “Thai khí! Thai khí a!”

Bốn người đang xem trò hay đều quay người một cái, cực kỳ xem thường, kẻ đạo văn, đáng xấu hổ!

Niên Tiểu Dao càng tức giận, giận đến mặt mũi tái xanh, vừa đập đầu hấn vừa thét to: “Sinh, sinh cái đầu mẹ người, người muốn tìm ai sinh thì tìm! Ngự y! Đưa ta một gói thuốc phá thai, ta không thể làm mất mặt tổ tiên!”

“Người dám!” Chiến Bắc Việt nhất thời trừng mắt, đương nhiên không dám trừng Niên Tiểu Dao, mà là trừng thái y đáng thương, ‘Bá chủ Đại Tần’ sợ lão bà nhưng lại ý thế hiếp người, hung tợn rít gào: “Người mà dám đưa cho nàng, bốn vương liền chặt tay người!”

Niên Tiểu Dao lại nhảy lên mà đập đầu hấn, vọt tới trước mặt lão thái y, kêu gào: “Người dám không đưa ta đánh mặt người thành cái gáo.”

Lão thái y vô cùng hoảng sợ, run rẩy, sắc mặt trắng bệch trắng bệch, thật sự là đáng sợ, Việt Vương và cô nương này, ai dám nói không phải là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi?

Phì phò vài tiếng, lão thái y ngã xuống, bị dọa đến mức hôn mê.

==

Đến tận lúc trở về Liệt Vương phủ, trong đầu Chiến Bắc Liệt vẫn còn nhớ đến hình ảnh Chiến Bắc Việt đầu bị đánh đến máu chảy đầm đìa nhưng vẫn cười ha hả, vui vẻ chịu đựng, trong lòng lại càng khó chịu, tiểu tử ngốc kia cũng sắp làm cha!

Khuê nữ của Bồn vương lại phải gọi nhi tử của con thỏ nhỏ thành nhãi con kia là huynh?

Hấn trộm nhìn Lãnh Hạ, tội nghiệp kêu: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ bĩu môi, tránh sang hai bước, ôm Tiểu Thanh từ trong lồng sắt ra, không thương tiếc chút nào vất nó lên vai đi ra ngoài Thanh Hoan Uyển, bộ dáng kia, muốn bao nhiêu đàn ông thì có bấy nhiêu đàn ông.

Chiến Bắc Liệt khoe miệng giật giật, chân chó chạy theo, kiên quyết biểu hiện ra thái độ ‘yêu ai yêu cả đường đi’ nịnh nọt nói: “Tiểu Thanh này, thực sự là càng nhìn càng thấy đẹp a!”

Nói xong, hung hăng nhíu nhíu mày, không biết con rắn này là đực hay là cái?

Dám dính lấy tức phụ của lão tử, sớm muộn gì cũng hãm người!

Bị ánh mắt đầy ác ý kia nhìn chằm chằm, Tiểu Thanh nhất thời cảnh giác, đôi mắt co rụt lại, đuôi thì dựng thẳng lên.

Lãnh Hạ vừa quay đầu, Chiến Bắc Liệt đã ngửa mặt nhìn trời, cái gì ta cũng không làm!

Lại quay đầu thì lập tức nhận thấy ánh mắt oán niệm của Đại Tàn Chiến thần dừng ở trên người mình, bắt đầu dĩ thử dài, lạnh lẽo nói: “Viên phòng.....”

Viên phòng!

Đại Tàn Chiến thần hai mắt mở so với trâu còn lớn hơn, lóe sáng lóe sáng, giống như nhìn thấy viên phòng đang ngoắc tay với hấn, Chiến Bắc Liệt nuốt vào một ngụm nước miếng, chờ Lãnh Hạ nói tiếp.

“Viên phòng.....” Lãnh Hạ mỉm cười, phượng mâu híp lại, vừa vuốt ve Tiểu Thanh, vừa thông thả nói nốt: “Cũng cần phải có tư tưởng, không thể nói viên liền viên.”

Lúc này Lãnh Hạ dám thề với trời, nàng nói như vậy chỉ là muốn thay đổi trọng tâm câu chuyện một chút, muốn Chiến Bắc Liệt hiểu là không nói đến chuyện này nữa, lúc nào có tư tưởng thì sẽ thuận theo tự nhiên.

Nhưng lại không ngờ, Đại Tàn Chiến thần vô cùng cố chấp với chuyện này, mày kiểng nhíu lại thành một đường thẳng, hai mắt đại ra cổ gẳng suy nghĩ, từng bước từng bước một đi ra ngoài, miệng còn không tự giác nở non cái gì đó.

Lãnh Hạ dựng thẳng lỗ tai lên nghe, câu nói kia là: “Tư tưởng..... tư tưởng..... phải làm sao mới có tư tưởng.....”

Trong khi Lãnh Hạ trợn mắt há hốc mồm, vạn phần bất đắc dĩ, Chiến Bắc Liệt lại cần nhân đi ra khỏi uyển, vấn đề về tư tưởng bắt đầu lặng lẽ nảy sinh trong óc của Đại Tàn Chiến thần.

Ừ, viên phòng cũng cần có tư tưởng, không thể nói viên liền viên, nói cách khác là:

Có tư tưởng, có thể viên phòng!

(Kiri: Trình độ suy diễn của Liệt ca thật đáng bái phục)

Lời tác giả:

Ngày mai xem tiểu Liệt làm sao để có tư tưởng a

~Đề cử: Đặc công hạ đường phi: Một chọi một, nam cường nữ cường, còn có long phượng thai đáng yêu, hôm nay vừa mới kết thúc a~

77. Q.1 - Chương 77: Tức Phụ, Viên Phòng Đi

Edit: Kiri

Về vấn đề ‘Viên phòng không phải nói viên liên viên, cũng phải có tư tưởng’, Đại Tàn Chiến thần sau khi tự hỏi thật lâu cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt linh hội, cũng đồng ý với quan điểm này, việc viên phòng uyên thâm huyền ảo như vậy, đích thực là không phải nói viên thì viên!

Nhưng tư tưởng này đến tột cùng là như thế nào, đây chính là vấn đề.

Nhìn vết xe đổ trong việc theo đuổi tức phụ, Đại Tàn Chiến thần thật sự không muốn đi hỏi đám người không đáng tin kia, nhưng việc này lại cứ quanh quẩn trong lòng, nghĩ như thế nào đều không rõ, không tự giác phiền muộn lại hiện lên mặt, đám người không đáng tin kia nhất thời kinh hãi, có việc vui!

Không chịu nổi việc bị mọi người bầm riết không tha, hơn nữa Chiến Bắc Liệt đối với chuyện này thật sự là hết đường xoay sở, cho nên, có cảnh tượng ở phía dưới đây.

Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao kịch liệt thảo luận về vấn đề sâu xa này, cuối cùng thì đương nhiên là Chiến Bắc Việt ôm đầu thê thảm kêu rên, Niên Tiểu Dao lấy bạo lực giành được thắng lợi, khoanh tay rung đùi, dạy bảo: “Tư tưởng, quyền đảm cước đá chính là tình, ghề dựa, nghiền mực chính là động.”

Chiến Bắc Diễn và Tiêu Phượng thì cũng không khác trên kia là mấy, có khác thì chỉ là khác ngay từ lúc mới bắt đầu, Tiêu Phượng vừa nói một câu phản đối, Chiến Bắc Diễn đã thất bại thảm hại, cuối cùng còn vui vẻ chịu đựng, híp hai mắt lại, đối với những lời mà tức phụ nói thì nhìn nhìn rồi nhin đau đồng ý.

Lời Tiêu Phượng nói là: “Tư tưởng này, chính là tự do! Tục ngữ nói, sinh mệnh thực đáng quý, tình yêu tính cái rắm, nếu đổi được tự do, thì mọi thứ đều không quan trọng.”

Còn đám ám vệ trong vương phủ thì vô cùng sôi nổi. Sau một thời gian thảo luận, rốt cục thống nhất được kết quả cuối cùng, Chung Thương là đại biểu cho các huynh đệ khác tường thuật lại kết quả: “Tư tưởng, chính là thỏa mãn mọi thứ mà thần tượng cần.”

Cuối cùng là Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng thời bưng chén trà lên nhấp một ngụm, lấy bộ dáng một tay lão luyện tình trường thần bí, lời ít mà ý nhiều, ngắn ngủi mà sâu sắc, tổng kết lại một câu: “Tư tưởng này chính là tán tỉnh!”

Mỗi người nói một kiểu làm Đại Tàn Chiến thần nhất thời cũng không phân biệt được cái nào là đúng, chỉ có thể tiếp thu toàn bộ, sau đó tỉ mỉ chọn lại một lượt, cuối cùng cho ra một cái kết luận:

Viên phòng, phải có tư tưởng, tán tỉnh hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cứng!

Chiến Bắc Liệt căn ngồi bút trầm tư suy nghĩ, rốt cục phác ra được một kế hoạch, thỏa mãn, vui mừng bắt đầu thực hiện.

==

Lãnh Hạ đã vài ngày không gặp Chiến Bắc Liệt, từ mấy ngày trước hắn căn nhắc lần bầu đi ra khỏi Thanh Hoan Uyển, cả Liệt Vương phủ bỗng nhiên tràn ngập một khí tức quỷ dị, mỗi người đều thần thần bí bí, luôn lấy một ánh mắt rất chờ mong, sùng bái nhìn nàng, một bộ dáng ‘Chúng ta có bí mật rất lớn mà người không biết’.

Hai ngày nay nàng cũng không nhàn rỗi, tuy nói ngày ấy Đông Phương Nhuận cứu được Tiên Vu Bằng Phi và hắc y nhân, nguyên nhân phần lớn là do canh phòng lơ lửng, nhưng cứu từ ám lao Liệt Vương phủ, nàng vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Nàng chỉ huy Cuồng Phong ba người thiết lập một số cơ quan bí mật, tăng mạnh phòng vệ của ám lao, cứ như vậy, về sau cho dù là lúc ít thị vệ canh gác thì tự ám lao cũng có khả năng phòng vệ, sẽ không dễ kẻ khác tự do đi vào như chỗ không người.

Trong ánh mắt sùng bái ‘Thần tượng quả nhiên là thần tượng a’ của Cuồng Phong ba người, Lãnh Hạ quay mặt cực kỳ xem thường, đi ra khỏi ám lao.

Bỗng nhiên, hơi dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Mấy ngày nay hân.....”

“A! Vương gia a.....” Còn chưa nói xong, đã bị ba người ngắt lời, ánh mắt nhìn trời nhìn bốn phương tám hướng, rõ ràng là chột dạ, Lôi Minh vỗ đùi, hết sức khoa trương nói: “Mấy ngày nay Vương gia..... bạn a! Bận quá!”

Thiểm Điện bưng tỉnh đại ngộ, liên tục nói: “Đúng! Quá bận! Canh phòng biên giới..... còn có..... còn có.....”

“Còn có quân doanh phải luyện binh!” Cuồng Phong nói tiếp, liếm liếm môi, nói: “Tiên Vu Bằng Phi được đưa về Bắc Yến rồi, Bắc Yến và Đông Sở sắp khai chiến a!”

“Đúng! Đúng! Khai chiến!” Thiểm Điện, Lôi Minh gật đầu không ngừng, nói chuyện cũng trôi chảy hẳn: “Hai nước khai chiến, đúng là cơ hội của Đại Tần, gia phải bận rộn thảo luận quân tình, tình hình biên giới, đúng, còn luyện binh nữa!”

Lãnh Hạ nhú nhú mày, tựa tiểu phi tiểu liếc mấy kẻ một lời cũng chưa nói thật này một cái, nhưng cũng không hỏi tiếp, đi thẳng ra khỏi ám lao.

Ba người nhất thời run lên, Thiểm Điện nháy mắt ra dấu với hai người, Tiểu Vương phi có tin không?

Lôi Minh đập một phát vào đầu hân, người nghĩ là thần tượng ngu dốt giống như người sao?

Cuồng Phong ở trong lòng đồng tình với Thiểm Điện, ngửa đầu nhìn trời, lúc trước ai nói là chỉ Thiểm Điện mới có thể hiểu hân?

Lãnh Hạ ở trong ám lao bận rộn một ngày trời, lúc rời đi thì trời đã tối đen, trên trời trăng sao sáng tỏ, tiết thu thì man mác se se, Lãnh Hạ kéo vạt áo lại, đi về Thanh Hoan Uyển.

Lãnh Hạ vừa về gần tới uyển, thì bỗng trong uyển vốn im ắng lại vang lên tiếng nhạc, thanh âm uyển chuyển nhịp nhàng hòa vào bóng đêm, dần dần tỏa ra bốn phương tám hướng.

Lãnh Hạ ngừng bước, hơi hơi dựa người vào một gốc cây cổ thụ, khoe môi chậm rãi cong lên, âm sắc này không trong vắt như tiếng sáo, mà mang phong cách cổ xưa sâu nặng, giống như tiếng huân.

Tiếng huân phần lớn thường bị thương, nhưng mà trong tiếng nhạc này Lãnh Hạ lại không nghe được phần bị thương nào, chỉ có tình cảm tràn ra theo âm điệu, giống như từ trong tiểu viện này sinh ra hàng vạn hàng nghìn ánh sáng rực rỡ muôn màu, kết lại ở trái tim..... Một nơi mềm yếu nhất.

Mà đêm đen kịt, tiếng huân nhàn nhạt.....

Từ sau vách tường, một bóng người chậm rãi bước ra, trên tay cầm một chiếc cổ huân, nhẹ nhàng mà tình cảm tấu lên giai điệu tình yêu nồng ấm.

Trong làn gió se se lạnh, khoe môi Lãnh Hạ hàm chứa ý cười khê khàng, phượng mâu dần dần cong lên, trong lòng như bị một cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua, theo tiếng huân thấm thiết mà hơi hơi rung động, từng đợt từng đợt lan tỏa trong lòng.

Những cánh hoa bị làn gió thu đảo qua làm rơi lả tả, cùng với tiếng huân trầm bổng thiết tha, tạo nên một khung cảnh ấm áp đến lạ kỳ. Lãnh Hạ mỉm cười, những hình ảnh từ lúc quen biết tới giờ cứ như đèn kéo quân hiện ra trong đầu.....

Tiếng huân kết thúc nhưng dư âm vẫn còn đang quấn quanh ở đâu đó, lưu luyến không rời.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, Chiến Bắc Liệt chậm rãi bước đến trước mặt Lãnh Hạ, cầm lấy tay nàng, ôn nhu vuốt ve.

Lãnh Hạ bật cười, cũng đã đoán được vài phần, hơi nghiêng đầu hỏi: “Đây là..... tư tưởng?”

Hai mắt hắn khẽ lóe lên tia xấu hổ, khuôn mặt thì ửng hồng, Chiến Bắc Liệt mất tự nhiên ho khan một tiếng, trốn tránh không trả lời, kéo nàng đi vào trong uyển.

Trên bàn có muôn vàn các món ăn khác nhau và đốt hai cây nến đỏ, ánh sáng màu vàng cam mờ ảo phủ kín căn phòng.

Hai người ngồi xuống, Lãnh Hạ chống cằm nhìn lướt qua mặt bàn, ngược lại Chiến Bắc Liệt thì nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới nhưng tuyệt nhiên không nhìn nàng, khẽ khiêu mi, chậm chạp nói: “Đồ ăn này.....”

“Tuyệt đối không có vấn đề!” Không đợi nàng nói xong, Chiến Bắc Liệt đã đứng bật dậy, vội vã trả lời.

Sau khi nói xong lại tự âm thầm phỉ nhổ một phen, cười cười, bày ra một bộ dáng ‘Ta là người trong sáng, hiền lành’ rồi ngồi lại xuống ghế.

“À.....” Khóe môi Lãnh Hạ hàm chứa ý cười, trong mắt là sự trêu tức nhìn hắn, ngả ngàng người về phía sau, tựa lưng vào ghế rồi lạnh lùng nói: “Không có vấn đề à? Ta chỉ muốn hỏi ngươi là do ai nấu thôi.”

Chiến Bắc Liệt lại mất tự nhiên ho khan một tiếng, áp dụng phương pháp đánh trống lảng, hết sức trấn định cầm bầu rượu lên, rót cho Lãnh Hạ một ly.

Lãnh Hạ khẽ nhấp một ngụm, đặt ly rượu xuống bàn, cầm đôi đũa lên, trong hai ánh mắt sáng ngời như đèn pha, gặp một đũa thức ăn, đưa đến bên miệng.....

Sau đó, thật lâu sau, mỉm cười với Chiến Bắc Liệt, trong lúc hắn ngại ngừng giả vờ ho khan thì đặt đôi đũa xuống, thông thả khoan hai tay lại, khiêu mi nói: “Khai đi.”

Trong đồ ăn thật sự là không có cái gì khác, nhưng Đại Tồn Chiến thần có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận là toàn bộ nguyên liệu nấu ăn nguyên liệu nấu ăn đều có công hiệu kích tình, cũng tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đây chính là một bữa ăn kích tình a!

Lần thứ ba Chiến Bắc Liệt áp dụng chiến lược lảng tránh, tư tưởng đã có rồi, bắt đầu tán tỉnh!

Hắn khẽ bắn ra một ánh mắt thâm tình, tiếng nói mơ hồ mà mỉa mai: “Tức phụ..... ngươi thật đẹp!”

Lãnh Hạ cười mà không nói, Tây Vệ đệ nhất mỹ nhân, sao có thể không đẹp?

Chiến Bắc Liệt không ngừng cố gắng: “Tức phụ, bộ trang phục này của ngươi thật đẹp.”

Lãnh Hạ khẽ rủ hàng mi, che dấu ý cười trong mắt, ngày nào ta cũng mặc bạch y.

Chiến Bắc Liệt không sồn lòng: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ khoan thai bưng ly rượu lên, lại uống một ngụm, để xem ngươi còn nói gì được nữa.

Chẳng lẽ là không đủ rõ ràng sao? Chiến Bắc Liệt nhìn bộ dáng thảnh thơi kia của Lãnh Hạ, rốt cục bắt đầu nghi hoặc, nhưng đâm lao cũng phải theo lao: “Tức phụ, ngực ngươi thật ghê gớm!”

Phụt.....

Ngay lập tức, Lãnh Hạ phun hết rượu trong miệng vào mặt hắn.

Chiến Bắc Liệt vừa lau rượu trên mặt, lại vừa khóc thầm trong lòng, cái chuyện tạo tư tưởng này nói thì dễ nhưng làm thì không dễ chút nào.

Hắn quyết định đổi chiến lược khác, bày ra một biểu tình anh dũng hy sinh, dứt khoát nói rõ: “Tức phụ, viên phòng đi.”

Lãnh Hạ cúi đầu cười yếu ớt, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đứng dậy đi đến trước người Chiến Bắc Liệt, cúi người xuống, ôm lấy cổ hắn, hôn lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Chiến Bắc Liệt nhất thời vui sướng, cười híp hết cả hai mắt lại, nhưng không cam chịu yếu thế, lập tức phản công, ngậm lấy đôi cánh sen hồng thắm của nàng, chậm rãi nhắm nháp.

Lần hôn môi này không điên cuồng như lần trước, hai người hết sức ôn nhu hôn nhau thắm thiết, gần bó như môi với răng, đầu lưỡi trôi dạt trong khoang miệng của đối phương, nhiệt độ càng ngày càng cao, trong mắt càng ngày càng nóng bỏng, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Thật lâu sau mới rời môi, đưa tình nhìn nhau.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy Lãnh Hạ, dùng tốc độ nhanh nhất lao vào phía trong, màn lụa mở ra, trên giường phủ kín muôn vàn đóa hoa kiều diễm, hương hoa ngào ngạt lan tỏa trong không khí.

Lãnh Hạ bị hân ôm trong ngực, nhìn lướt qua những đóa hoa kia, trong mắt ý cười càng nồng đậm.

Chiến Bắc Liệt đặt nàng xuống giường, khấn trương đến mức tay chân luống cuống, nuốt nước miếng một cái, chuẩn bị hành động.

Đúng lúc này, Lãnh Hạ hung hăng nhíu nhíu mày, sờ soạng vài cái ở trên giường, đột nhiên xốc chân lên, liền thấy dưới một giường hoa là vô số táo đỏ, long nhãn, hạt sen, đậu phộng.

Những thứ này vừa khô vừa cứng, làm nàng đau!

Chiến Bắc Liệt nhìn thấy Lãnh Hạ đen mặt lại, liền xấu hổ ho khan, lắc lắc đầu giải thích: “Vừa rồi mới nhớ ra là quên chưa rắc cái này, nên mới sai Chu Phúc vội vàng đi mua, khụ khụ,.....”

Lãnh Hạ đang định phải hét đồng đó đi thì Chiến Bắc Liệt vội vàng ngăn lại, khuyên nhủ: “Không nên không nên! Tức phụ, những thứ này giúp sớm sinh quý tử!”

Đại Tàn Chiến thần đã muốn có khuê nữ đến điên rồi, gắt gao ngăn Lãnh Hạ lại, không có những thứ này, vạn nhất không có tiểu Lãnh Hạ thì làm sao.

Lãnh Hạ khê khiêu mi, khiêu khích nói: “À thì ra Đại Tàn Chiến thần không có năng lực nên phải nhờ vào những thứ này.”

Chiến Bắc Liệt nháy mắt liền tức giận, nghi ngờ cái gì cũng được nhưng không được nghi ngờ năng lực của lão tử! Tức phụ cũng không được! Liền đứng dậy phải sạch những thứ trên giường xuống, oán hận nói: “Người xem ta có được không!”

Nói xong hung hăng hôn lên đôi môi của Lãnh Hạ, mang tính chất trừng phạt rất cao.

Mấy thứ linh tinh gì đó đã được giải quyết, hai người lại động tình, tiếp tục đại sự viên phòng!

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng cởi y bào của Lãnh Hạ ra, lúc này mẫu sư tử hai mắt quầng rừ, gò má ửng hồng, một đầu tóc đen đổ xuống giường, những sợi tóc đen tuyền quện vào những đóa hoa đầy màu sắc, đẹp không giống người thường.

Lãnh Hạ hí mắt lại, chờ Chiến Bắc Liệt vụng về cởi áo của nàng, miệng hơi mỉm cười.

Chờ a chờ, Chiến Bắc Liệt đang cởi, hung hăng nhíu mày,.....

Chờ a chờ, Chiến Bắc Liệt vẫn đang cởi, vì phải ghen dục vọng mà cả khuôn mặt đỏ bừng,.....

Chờ a chờ, Chiến Bắc Liệt vẫn đang cởi, trong phòng vang lên tiếng nghiêng răng đầy tức giận của hắn,.....

Rốt cục, Chiến Bắc Liệt cảm giác như hắn sắp bị dục hỏa thiêu chết rồi, lập tức xé áo Lãnh Hạ ra, cởi cái rầm!

Từ ngực truyền đến cảm giác mát lạnh, y bào đã bị Chiến Bắc Liệt xé nát, Lãnh Hạ tuy rằng bực hân nhưng hai kiếp làm người chưa hề làm chuyện này bao giờ, tới lúc này cũng có vài phần không được tự nhiên, nàng nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, chờ Chiến Bắc Liệt tiến thêm một bước nữa.

Chờ a chờ, không có phản ứng, Lãnh Hạ hơi hơi nhướn mày,.....

Chờ a chờ, chưa có phản ứng, hai gò má Lãnh Hạ lại ửng đỏ hơn,.....

Chờ a chờ, vẫn không có phản ứng, trong phòng vang lên tiếng nghiêng răng của Lãnh Hạ,.....

Rốt cục, nàng mở mắt ra, ánh mắt âm trầm hung hăng trừng Chiến Bắc Liệt, người này!

Lãnh Hạ nhất thời sửng sốt.

Đại Tồn Chiến thần đang nhìn chăm chăm một mảnh trắng nõn mềm mại trước ngực nàng, con người co rụt lại, trên mặt có muôn vàn màu sắc, từ mũi chảy xuống hai hàng máu tươi chói lọi.

Đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần đứng phắt dậy, khe điểm mũi chân nhanh như chớp lao ra ngoài, tốc độ so với sao băng còn nhanh hơn, chỉ lưu lại một tàn ảnh mơ hồ trong không trung, thoáng chốc đã không có bóng người.

Lãnh Hạ hơi hơi trở mắt hồi lâu, kinh ngạc nhìn xuống bản thân đã ở trần nửa người, khuôn mặt tươi cười nhất thời đen hoàn toàn, lại nghiêng răng ken két.

Nàng kéo vạt áo đã bị xé lại, khoe môi không khỏi gợi lên một độ cong nhợt nhạt, người này, ngây ngô như vậy!

Độ cong càng lúc càng lớn, từ cười nhẹ chuyển thành thoải mái cười to, tiếng cười lạnh lạnh vang dội quanh quần ở khắp nơi trong phòng.

Đột nhiên, một trận gió thổi qua, Chiến Bắc Liệt đã đạt tới tốc độ mà người thường không thể có, vọt vào phòng, đứng trước mặt nàng, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu xấu hổ thì có bấy nhiêu xấu hổ.

Lãnh Hạ trêu tức nhìn hấn, nhịn không được lại nở nụ cười.

Muốn hỏi hấn lúc này làm gì, cũng rất đơn giản, hấn bay nhanh ra ngoài, đứng trong gió lạnh cũng thanh tỉnh ra được vài phần, nhớ tới hành động vừa rồi, thoáng chốc khuôn mặt liền đỏ bừng.

Lúc quay về lại khi thấy tiếng cười của Lãnh Hạ, nhất thời dừng bước, vô cùng do dự, nếu quay vào, chắc chắn sẽ bị mẫu sư tử cười chết!

Mất mặt!

Rất mất mặt!

Kỳ thật việc này cũng không thể trách Chiến Bắc Liệt, hai mươi tuổi mà vẫn còn là xử nam, trong hai mươi năm trước khi hấn gặp Lãnh Hạ, nữ nhân hoàn toàn bị vứt ra khỏi nhận thức.

Lúc đó, đối với nữ nhân, hấn chỉ định nghĩa bằng hai chữ: Phiền toái!

Nhìn Chiến Bắc Diễm là biết, Hoàng đế một quốc gia mà bị thê tử quản nghiêm, tức phụ bảo hấn đi hướng đông, hấn không dám đi về phía tây, bảo hấn đánh chó, hấn cũng không dám đi đuổi gà. Làm sai gì đó là phải quỳ chà xát y bản.....

Đối với nam nhân mà uy nghiêm đã bị mèo tha, Chiến Bắc Liệt luôn duy trì thái độ xem thường.

Về phương diện khác, từ lúc hấn mười bốn tuổi, đã thống lĩnh trăm vạn binh mã Đại Tồn, lãnh binh chinh chiến sa trường, có thể nói, cuộc sống hơn một nửa là ở trong quân doanh và chiến trường, tại nơi mà nam nhân tụ tập, đừng nói là nữ nhân, ngay cả bồ câu cái cũng đều không có mấy con!

Sau khi trở về Trường An, tuy rằng cũng có không ít các thiên kim tiểu thư ngưỡng mộ hấn, thậm chí còn tỏ lòng ngưỡng mộ một cách công khai nhưng những nữ nhân sống trong khuê phòng, ai cũng giống như ai, sao có thể khiến hấn động tâm!

Đến tận lúc gặp mẫu sư tử, đối với nữ nhân hấn luôn kính nhi viễn chi, đối với tình yêu, không biết chút nào.

Cho nên, lúc Đại Tồn Chiến thần ở ngoài cửa, nghiêng răng phần hận, đi vào thì sợ bị mẫu sư tử chê cười, nhưng không vào.....

Vấn đề này thì nghĩ cũng không nghĩ, căn bản là không thể.

Đại Tồn Chiến thần hung hăng dậm chân một cái, lau máu mũi trên mặt rồi chạy vào, viên phòng so với trời còn lớn hơn!

Lúc này, dưới ánh mắt trêu tức của Lãnh Hạ, khuôn mặt Chiến Bắc Liệt từ hồng chuyển sang vàng sang lam rồi sang tím, cuối cùng lại thành hồng, đầu sắp bị thiêu cháy khét lẹt rồi.

Lãnh Hạ khoanh tay, quét tới quét lui trên người hắn, thản nhiên nói: “Không phải từ lúc năm tuổi người đã xem đông cung đồ sao?”

Đó tuyệt đối là hiểu lầm, trời mới biết cuốn sách bại hoại kia ở đâu ra! Chiến Bắc Liệt nhất thời ghen hống, hung tợn trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, đột nhiên hai cánh tay giang ra, ôm lấy nàng đè xuống giường.

Lãnh Hạ nhìn thấy Chiến Bắc Liệt thẹn quá thành giận, càng cười không ngừng được, hai vai hơi hơi run run, trong mắt có chứa chút nước long lanh.

Nàng cũng không biết lúc này chính mình có bao nhiêu dụ hoặc, trên mặt phỉếm hồng, trong mắt chứa những giọt nước long lanh, đầu đầy tóc đen thả xuống giường, bả vai run rẩy làm y bả không nguyên vẹn dần trượt xuống, lộ ra làn da trắng nõn ngọc ngà, so với những đóa hoa kia thì đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Chiến Bắc Liệt lại biết, trong mắt hắn tràn ngập dục hỏa bức người, yết hầu khô nóng, toàn thân hắn đều như đang bị thiêu đốt, mỗi thớ thịt đều như đang kêu gào.....

Tức phụ của lão tử đang ở ngay trên giường, Chiến Bắc Liệt không hề chần chờ, lập tức tiếp tục đại sự, viên phòng!

Lãnh Hạ không kịp phòng bị, bị Chiến Bắc Liệt ép xuống, chiếc cổ thon dài hơi ngửa ra sau, tạo thành một độ cong duyên dáng.

Động tác của Chiến Bắc Liệt lộ vẻ ngây ngô, làm Lãnh Hạ không tự giác mà khuôn mặt cũng đỏ thêm vài phần, phát ra một tiếng mà đến nàng cũng không dám tin ‘ưm’

Thanh âm này nhất thời kích lệ Chiến Bắc Liệt, khuôn mặt hắn chôn ở cổ nàng, hết sức quý trọng mà hôn nàng một cách nhẹ nhàng, không kịch liệt, không điên không điên, đó là một loại ôn nhu, đem tất cả tình yêu, toàn bộ chứa đựng trong những nụ hôn khế này.

Người ở dưới thân, bư hân cường đại, tỉ nghệ thiên hạ, nhưng là của hắn, không có gì làm hắn kích động hơn cái này, đó là tức phụ của hắn, mẫu sư tử của hắn!

Trong lòng đang hò hét, dục vọng đang kêu gào!

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, sắc mặt đã chuyển sang xanh tím vì phải ghen lâu, hai mắt phun dục hỏa hừng hực, yết hầu liên tục động, hắn sợ Lãnh Hạ sẽ đau, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lãnh Hạ từ từ mở mắt, trong đó là một mảnh mờ mịt hiếm thấy, nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang chịu đựng, trong lòng không biết là cảm giác gì, trước nay chưa từng có.....

Thỏa mãn? Có lẽ.

Cảm động? Có lẽ

Yêu?

Lãnh Hạ tự hỏi, rốt cục kết luận, hắn là yêu đi.....

Nắng nắm lấy tóc Chiến Bắc Liệt, kéo hắn đến trước mặt mình, rồi đột nhiên hôn lên cặp môi lạnh kia, đầu lưỡi dọc theo làn môi mà nhẹ nhàng mơn trớn, thanh âm mang theo vài phần ám muội: “Ta đã chuẩn bị tốt.”

Chiến Bắc Liệt gất gao ôm lấy Lãnh Hạ, ánh mắt ánh mắt hai người như đan xen vào nhau, đan vào một mảnh triền miên kiều diễm.

Chiến Bắc Liệt hai tròng mắt đã đỏ đậm, quanh thân đều phập phồng, nóng rực, trong phòng bỗng tràn lan ta bốn phía một khí tức nóng bỏng.

Tên đã lên dây, không thể không bắn!

Đúng lúc này, thần sắc Chiến Bắc Liệt đột nhiên lạnh lùng, dục hỏa quanh thân tức thì bị dập tắt hoàn toàn, ưng mầu nhìn chằm chằm trước ngực Lãnh Hạ, rửa thắm: “Gặp quý!”

Lãnh Hạ đã động tình đang chờ hần nghe thấy thanh âm có đầy đủ các yếu tố khiếp sợ, hiểu ra, hồng mắt, phần hân, không khỏi mở mắt ra, nhìn theo ánh mắt của Chiến Bắc Liệt, nhìn trước ngực mình.....

Lãnh Hạ hung hăng nhăn mày, lúc này trước ngực nàng vô duyên vô cớ lại có một hình xăm, vô số đường cong hợp lại vào một chỗ, nhìn giống như một đóa thủy phù dung kiều diễm lại thanh nhã.

Đóa hoa hồng nhạt xinh đẹp dần dần dần dần duỗi cánh, nở rộ, nở rộ, có một cảm giác đẹp đến mãnh liệt, yêu dã khiến người ta kinh hãi.

Đóa thủy phù dung này được sấm cực kỳ tinh xảo, giống như đúc, trông rất sống động, đóa hoa hơi hơi rũ cánh, càng nhìn càng thấy sống động, hệt như một đóa phù dung xinh đẹp nở rộ trong làn nước.

Mà làm hai người bất ngờ là đóa phù dung này giống hệt hoa văn trên chiếc khăn Mộ Dung Triết thử Lãnh Hạ và trên tờ giấy thư cháy dở.

Nhưng đóa phù dung của Mộ Dung Triết chỉ có một hình dáng đại khái, mà đóa phù dung này lại rõ nét đến từng đường nét, hoa văn rõ ràng, giống như chứa đựng một bản đồ cực kỳ phức tạp.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hơi bất ngờ, trước hết không nói hình sấm này có bí mật gì, mà hình xăm này lại xuất hiện quỷ dị như thế, sớm không ra muộn không ra mà lại xuất hiện đúng lúc này, vì sao đây?

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhìn nhau liếc mắt một cái, đều thấy được trong mắt đối phương có vài phần khó hiểu, nhìn kĩ màu thuốc của đóa hoa này, không hồng không xanh nhưng nhan sắc rất tiên diễm, thế mà lại ẩn trong da lâu như vậy, đến giờ mới mới xuất hiện.

Khó hiểu thật, có liên quan đến chuyện Lãnh Hạ động tình không?

Hai người hoàn toàn không biết hình xăm này có gây tổn hại gì cho Lãnh Hạ không. Đóa thủy phù dung này tự đứng hiện ra, có tám phần là liên quan đến chuyện nàng động tình, Chiến Bắc Liệt không dám nghĩ, không dám xác định, nếu tiếp tục thì sẽ xảy ra cái gì.....

Có chuyện không thể tưởng tượng sẽ xuất hiện sao?

Có ảnh hưởng gì đến thân thể Lãnh Hạ không?

Chiến Bắc Liệt vừa có một trận dục hỏa mãnh liệt, đã bị đóa thủy phù dung kiều diễm này làm nát bấy, hần tuyệt đối sẽ không lấy an toàn của mẫu sư tử ra đánh cược, dù là ghen chết cũng không được!

Lãnh Hạ bất đắc dĩ thở dài, giường giường cầm nhìn ra phía ngoài, Đại Tồn Chiến thần oán hận nhìn chằm chằm đóa thủy phù dung kia một lát rồi bực bội cào cào đầu, lao ra ngoài.

Tắm nước lạnh!

Sau khi Chiến Bắc Liệt rời đi, Lãnh Hạ tựa vào thành giường nghiền cứu hình xăm thủy phù dung ở trước ngực, càng nhìn càng chắc chắn là bản đồ, nhưng bản đồ này là của một địa phương rất nhỏ, mê cung, địa cung, lăng mộ hay là cái gì khác.....

Lãnh Hạ nghiền cứu rất lâu nhưng cũng không rõ nó là cái gì, chỉ có thể tạm thời bỏ qua vấn đề này.

Lúc Chiến Bắc Liệt trở về, tóc vẫn còn ẩm nước, trên mặt thì vô cùng bất mãn và buồn bực, nhìn chằm chằm nàng không rời mắt, đôi mắt kia, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Tuy Lãnh Hạ cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng không chịu nổi cái ánh mắt kia, âm thầm xem thường, vẫy vẫy tay với hần.

Chủ nhân của ánh mắt kia tức thì liên phi thân qua, khuôn mặt đen kịt ngấm nhòa ngực của Lãnh Hạ, thần sắc kia, thật sự là hận không thể lôi đóa hoa ra hành hung một chút.

Lãnh Hạ đứng dậy mang một cái khăn tối, trong ánh mắt kinh hãi, không dám tin của Chiến Bắc Liệt, quỳ gối ở phía sau hần, bắt đầu lau khô tóc cho hần một cách ôn nhu.

Đại Tồn Chiến thần nhất thời thỏa mãn, hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết, miệng cũng cong thành nửa hình tròn rồi, vui sướng tự lẩm bầm một mình, tức phụ phục vụ có lẽ cũng chỉ có bấy giờ a, có vẻ như

hình sấm kia cũng không đáng giận như vậy, viên phòng có thể tiếp tục sau nhưng ôn nhu của mẫu sư tử, rất khó có!

Thứ lỗi cho ý tưởng không có tiền đồ này của hắc đi, Đại Tàn Chiến thần đã bị mẫu sư tử gắt gao ăn rồi.

Lãnh Hạ hết sức cẩn thận lau khô tóc cho Chiến Bắc Liệt, đối với việc mình cũng có lúc hành động giống nữ nhân như vậy, nàng cũng cảm thấy khó tin, người này, bất tri bất giác ảnh hưởng tới mình rất sâu.

Nếu ở kiếp trước có ai nói với nàng, sẽ có một ngày nàng yêu thương một người, sẽ cam tâm tình nguyện lau tóc cho người ấy, tất nhiên nàng sẽ lạnh lùng cười, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắc đi, hỏi một câu: “Muốn chết sao?”

Nàng là sát thủ chi vương, bá chủ hắc đạo, không phải vương giả của một thế giới ngũ quốc nho nhỏ này, mà là sát thủ chi vương của sáu mươi sáu triệu dân cư địa cầu, nàng có thể lấy mạng của cả ngàn người như lấy đồ trong túi, nàng độc lai độc vãng, không làm bạn cùng ai cũng có thể sống rất tốt.....

Nhưng đến giờ, Lãnh Hạ đột nhiên phát hiện ra, người này bất tri bất giác đã đi vào cuộc sống của nàng, thậm chí là đi vào sinh mệnh.

Nếu không có Chiến Bắc Liệt, có thể chứ?

Đáp án là có thể.

Nhưng vẫn có thể sống tiêu sái tùy ý sao?

Lãnh Hạ không dám khẳng định.

Lúc này Chiến Bắc Liệt cũng không biết, hắc đi chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Lãnh Hạ như thế, hắc đi vẫn nghĩ là tự mình đa tình, đến hôm nay Lãnh Hạ nguyện ý giao mình cho hắc đi thì hắc đi mới hơi hơi khẳng định một chút, có lẽ trong lòng mẫu sư tử cũng có hắc đi.

Nhưng cụ thể hắc đi chiếm được bao nhiêu phần thì hắc đi không dám khẳng định. Đương nhiên, Lãnh Hạ tuyệt đối sẽ không nói cho hắc đi biết.

Chiến Bắc Liệt hơi hơi ngửa đầu ra sau, tựa đầu vào trước ngực Lãnh Hạ, cảm thụ được một cảm xúc mềm mại không khỏi có phản ứng, cả người lại bắt đầu khô nóng, con mẹ nó hình xăm chết tiệt, nếu lão tử biết ai sấm nó, nhất định sẽ đào mười tám phần mộ tổ tiên nhà người.

Chiến Bắc Liệt thở dài một tiếng, cố gắng áp chế dục vọng trong lòng, hắc đi không muốn phải đi tắm nước lạnh lần nữa đâu, tuy người tập võ thân thể tráng kiện nhưng đã thu rồi, nước lạnh đến tận xương tủy.

Lãnh Hạ treo chiếc khăn sang cái giá cạnh giường, nằm vào trong rồi vỗ vỗ vào đệm ở phía ngoài, ý tứ: Ngủ.

Chiến Bắc Liệt nhất thời vui thích, nằm xuống, một tay ôm chầm lấy vòng eo Lãnh Hạ, một tay nắm lấy tay nàng, đặt ở trong lòng bàn tay hơi hơi vuốt ve, ôm tức phụ ngủ!

Ánh trăng man mác dịu dàng, trong phòng ngọt ngào ấm áp.

“Gia.....” Đúng lúc này, một tiếng áo cọ với không khí vang lên, thanh âm Vô Ảnh vang lên ở ngoài cửa: “Thuộc hạ cầu kiến.”

“Chết tiệt!” Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trong ngực nghẹn cái gì đó mà không phun ra được, hung thần ác sát hét lớn: “Tốt nhất là người thực sự có việc gấp.”

78. Q.2 - Chương 1: Ở Riêng

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt tội nghiệp nhìn Lãnh Hạ đang nằm trong ngực mình, trong ánh mắt nàng có vài phần vui sướng khi người gặp họa và trêu tức, lưu luyến không rời buông nàng ra, âm trầm bước ra ngoài.

Hắc đi mang theo khí tức hung ác như muốn ăn thịt người, mở cửa bước ra ngoài, âm trầm trừng mắt nhìn Vô Ảnh đứng bên ngoài.

Vô Ảnh nuốt nuốt nước miếng, nhìn khuôn mặt oán phụ kia, cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ, không phải là Vương gia đang làm việc mà bị ta cắt ngang chứ? Đang thời khắc mấu chốt mà phải dừng thì có bao nhiêu oán niệm a, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ!

Vô Ảnh đang đắm chìm trong điên cuồng tự trách, khuôn mặt lạnh lùng hơi hơi vằn vẹo, không tự giác trộm liếc hai chân của Đại Tần Chiến thần.

Động tác này ngay lập tức làm Chiến Bắc Liệt xanh mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lão tử sao lại có một đám thủ hạ như vậy!

Chiến Bắc Liệt nổi trận lôi đình, hung tợn nghiêng răng, nhổ ra một chữ: “Nói!”

Vô Ảnh lập tức thu hồi ánh mắt đang bay loạn, bẩm báo: “Gia, quân báo truyền về, nhiều ngày nay Bắc Yến đã bắt đầu tập kết quân đội, trong khoảng một tháng sẽ khai chiến với Đông Sở.”

Chiến Bắc Liệt nhìn phòng ngủ thờ dài, muốn ôm tức phụ ngủ một giấc thôi mà cũng không được, hắn phân phó Vô Ảnh chuẩn bị ngựa rồi nhanh chóng về phòng ngủ của mình, rửa mặt thay quần áo, sau đó vào Hoàng cung.

Trong phòng, Lãnh Hạ nghe tiếng bước chân của Chiến Bắc Liệt càng lúc càng xa liền âm thầm suy nghĩ.

Hắn đưa Tiên Vu Bằng Phi về Bắc Yến, cũng đưa kèm chứng cứ vụ án của Tiên Vu Trác Nhã và đám thổ phỉ kia là của Đông Sở, Bắc Yến chắc chắn sẽ hiểu rằng Đại Tần cứu Bắc Yến thái tử, Tiên Vu Bằng Phi miệng không thể nói, tay không thể viết, cho dù có một bụng sự thật cũng nói không nên lời.

Hơn nữa, hắc y nhân Đông Sở sát hại Bắc Yến công chúa Tiên Vu Trác Nhã, bằng chứng rõ ràng, cứ như vậy, liền biến thành Đông Sở luân phiên mưu hại Bắc Yến thái tử và công chúa.

Dân Bắc Yến luôn luôn bị các nước khác gọi là những kẻ thô lỗ không có đầu óc, tứ chi phát triển, suy nghĩ đơn giản, tính tình lại lỗ mãng, chắc chắn là không nuốt nổi cục tức này, khai chiến là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Tạm thời không nói là Đại Tần có xen vào một chân không, mà hai nước kia giao chiến thì Đại Tần ở giữa đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng, biên cương phải bố trí quân đội thật cấp bách, có lẽ Chiến Bắc Liệt sẽ khởi hành đi biên giới.

Lãnh Hạ suy nghĩ một lúc rồi không nghĩ nhiều nữa, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc nàng tỉnh lại thì đã là sáng sớm, tuy rằng thân thể này đã hồi phục được tám chín phần như kiếp trước nhưng nàng sẽ không ngừng luyện tập, đây là thói quen hơn hai mươi năm qua ở kiếp trước của nàng, sát thủ vĩnh viễn tồn tại cùng nguy hiểm, nhất định phải luôn duy trì trạng thái tốt nhất.

Sáng sớm mùa thu có vài phần hiu quạnh, se se lạnh, nàng đột nhiên cảm thấy lúc không có Chiến Bắc Liệt ở bên liền lười biếng hẳn, hắn yêu mình đồng thời cũng làm mình thay đổi.

Lãnh Hạ về phòng rồi phân phó Nghênh Tuyết chuẩn bị mấy món ăn đơn giản, sau khi dùng bữa xong thì Lãnh Hạ bắt đầu tắm rửa.

Chiến Bắc Liệt sớm không về, muộn không về lại về đúng lúc này.

Hắn phải ở lại Hoàng cung suốt một đêm, nói không mệt mỏi là giả, nhưng cũng không biết tại sao, chỉ cần bước vào Thanh Hoan Uyển, mọi mệt mỏi đều tan biến hết.

Chiến Bắc Liệt đi vào phòng, nhưng lại không có một bóng người, theo lời Nghênh Tuyết thì biết được Lãnh Hạ đang tắm, nhất thời vui sướng nheo mắt lại, hai mắt lóe lóe sáng đi vào phòng tắm.

Trong phòng ngập tràn hơi nước, nơi nơi đều là hơi nước, chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách khe khẽ, Chiến Bắc Liệt bước qua một tấm bình phong rất lớn, nhất thời hai mắt càng tỏa sáng.

Trong bể tắm rộng lớn, Lãnh Hạ đang giang hai tay đặt trên thành bể, chiếc cổ thon dài ngửa về phía sau, hai mắt khép hờ giống như đang ngủ, dưới ánh sáng nhu hòa, hàng lông mi cong dài túm bóng xuống làn da trắng nõn.

Nước trong bể không cao, còn chưa quá ngực, loáng thoáng có thể thấy bóng của làn da trắng mịn in xuống mặt nước, mái tóc đen dài một nửa dập dềnh theo từng gợn sóng, một nửa ướt đầm dính vào da thịt, uốn lượn theo từng đường nét trên bờ vai mảnh khảnh, một giọt nước long lanh như châu ngọc chảy xuống, lướt qua xương quai xanh khêu gợi, biến mất như ẩn như hiện trước bộ ngực sữa đầy đặn.

Chiến Bắc Liệt nuốt nước miếng một cái, dục vọng đêm qua chưa được phát tiết nhất thời lại nổi lên, nhanh chóng bước tới chỗ Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ đã biết hắn đến từ sớm, hàng lông mi khẽ chuyển động, mở to mắt hơi hơi nhướn người lên, bộ ngực mềm mại chưa bị nước che hết kia nhất thời.....

Đại Tàn Chiến thần dừng bước.

Đại Tàn Chiến thần đen mặt.

Đại Tàn Chiến thần nổi giận.

Cả phòng đều có thể nghe thấy tiếng hắn nghiêng răng ken két.

Trước ngực Lãnh Hạ, hình xăm hiện ra đêm qua nay đã biến mất hoàn toàn, một chút dấu vết cũng không thấy. Cái này càng khẳng định phán đoán của bọn họ, hình xăm này chỉ xuất hiện khi Lãnh Hạ động tình, hiện giờ dục tình đã mất, hình xăm cũng biến đi theo.

Chiến Bắc Liệt đen mặt, lại nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm nguyện rửa kẻ tạo ra cái hình xăm kia n lần, đương nhiên, cũng không quên chải rửa tổ tông mười tám đời của người nọ.

Lãnh Hạ nhìn thấy bộ dáng kia của hắn cũng hiểu được vài phần, bật cười nói: “Vừa rồi khi tắm mới phát hiện nó đã biến mất.”

Nói xong, thản nhiên để cả người trần trụi bước ra khỏi bể nước, muốn bao nhiêu tao nhả thì có bấy nhiêu tao nhả, cầm lấy dục bào khoác lên người, quay đầu lại liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang cố sống cố chết chịu đựng dục vọng, trong mắt đầy ý cười trong vắt. (áo tắm)

Chiến Bắc Liệt đi đến trước người Lãnh Hạ, bế nàng lên rồi ôm về phòng ngủ.

Lãnh Hạ lấy một quyển sách rồi ngồi tựa ở đầu giường mà xem, còn Chiến Bắc Liệt dựa vào người nàng, cảm nhận hương khí thơm mát trên người nàng, cũng cầm binh thư lên xem, hai người im lặng không nói gì nhưng không khí rất ấm áp và yên tĩnh.

Lát sau, Chiến Bắc Liệt buông sách xuống, ánh mắt mong chờ nhìn Lãnh Hạ, giống như nhìn mãi cũng không thấy đủ, đáng thương nói: “Tức phụ, ta phải đi đến biên ải.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lãnh Hạ đã sớm đoán được chuyện này, cũng không kinh ngạc, vẫn thông thả giở sách, không nhìn hắn, thản nhiên đáp: “Ừ.”

Chiến Bắc Liệt đợi rồi lại đợi, phát hiện Lãnh Hạ không có mấy may phản ứng, trong mắt cũng không có bất kỳ ý tứ không muốn nào, hết sức chuyển chú nhìn quyển sách trên tay, tâm trạng nhất thời trầm xuống, cần nhẫn tức giận, cần vào bả vai nàng một cái.

Lãnh Hạ rốt cục cũng có phản ứng, nhưng vẫn không nhìn hắn, thản nhiên khiêu mi hỏi: “Bao giờ đi?”

Ngữ khí mà nàng hỏi không giống như hai người sắp ly biệt mà như hỏi “Tối nay ăn gì?” rất thản nhiên tùy ý.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn, buồn bực không thôi, nhưng ở trong lòng đành âm thầm an ủi, tính cách mẫu sư tử chính là như vậy, nếu bày ra bộ dáng dưng dưng nước mắt thì sẽ không phải là nàng.

Lúc trước bị Lãnh Hạ hấp dẫn chính là bộ dáng độc lập cường hãn này, không giống các thiên kim tiểu thư giả bộ yếu đuối nhu mì, ý lại vào nam nhân, nhưng hiện tại, Chiến Bắc Liệt vạn phần ảo não vì bộ dáng độc lập của nàng, hung hăng nhú nhú mày.

Hắn thở dài, có vẻ ép sự chua xót trong lòng, hôn lên trán nàng mấy cái rồi chậm rãi nói: “Sáng sớm mai đi.”

Lãnh Hạ gật gật đầu, rót cuộc cũng quay đầu sang nhìn hấn, trong biểu tình kích động chờ mong của hấn, cười thoải mái: “Thuận buồm xuôi gió.”

Chiến Bắc Liệt quả thực không thể hình dung cảm nhận của hấn lúc này, giống như một viên ngọc chứa đựng sự chân thành được nâng đến trước mặt Lãnh Hạ, lại bị nàng vứt xuống đất rồi còn dùng sức đạp, nghiền thành bột phấn.

Kỳ thật lần này hấn đi ra biên ải, không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện mang nàng theo, nhưng chiến sự khó bề phán đoán, cuộc sống ở đó lại đơn sơ, sao hấn có thể để mẫu sư tử đi theo hấn mà chịu khổ.

Hấn nhìn sự khó chịu trong lòng xuống, hỏi ra vấn đề vẫn đang đè nặng trong lòng: “Người không hỏi ta là bao lâu nữa sẽ về sao?”

Lãnh Hạ cười thầm trong lòng nhưng trên mặt lại không biểu lộ mấy may, hơi hơi quay đầu sang, thân nhiên nói: “À, bao giờ sẽ về?”

Chiến Bắc Liệt hung tợn trừng mắt nhìn nàng thật lâu, cuối cùng không thể nhịn nữa, oán hận cầm lấy một cái gối, mang theo ra ngoài, sải bước tuyệt không quay đầu lại, ý tứ rất rõ ràng: Ở riêng!

Nhìn thấy hấn nổi giận đùng đùng, Lãnh Hạ cong cong khóe miệng, người này, chắc là giận đến choáng váng rồi, sao lại mang gối theo.

Sau khi Chiến Bắc Liệt ra khỏi uyển, nàng lại quay về tiếp tục đọc sách.

Nếu Chiến Bắc Liệt biết ý nghĩ của Lãnh Hạ, chỉ sợ tức đến hộc máu, đương nhiên là hấn biết gối ở đâu cũng có, ngay cả phòng ngủ của hấn cũng có hai cái, nhưng gối đó với gối này giống nhau sao?

Đại Tàn Chiến thần muốn ở riêng, hấn phải ầu sư tử biết, lão tử cũng có lúc tức giận!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tách hấn ra mẫu sư tử vẫn có thể ngủ ngon như trước, nhưng hấn thì có khi còn không ngủ được, cho nên trong lúc tức giận nàng đến cực điểm cũng không quên mang đi một cái gối, buổi tối ôm nó mà hoài niệm, trên đó có mùi hương của mẫu sư tử.

Thật ra, nói hấn tức giận không bằng nói là thất vọng, hôm qua Chiến Bắc Liệt đã cho rằng trong lòng mẫu sư tử có lẽ là có hấn, nhưng hôm nay Lãnh Hạ liền hung hăng cho hấn một cái tát, có? Có cái rắm!

Hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng nhiều, lúc không có thì sẽ không nghĩ nhiều đến thế, nhưng khi trong lòng hấn nghĩ là đã có thì mới phát hiện đó chẳng qua chỉ một là giấc mộng, mộng xuân, mộng qua đi không để lại chút dấu vết nào, cảm giác đó làm trái tim hấn trở nên trống rỗng.

Chiến Bắc Liệt từ sáng đến tối chưa từng xuất hiện trước mặt nàng, nói được thì làm được, quả nhiên là Đại Tàn Chiến thần, Lãnh Hạ trước lúc ngủ liền nghĩ như vậy, khóe môi cong lên một nụ cười tà ác, đêm nay ngủ thật ngon.

Nhưng trong phòng ngủ của Đại Tàn Chiến thần thì không được an nhàn như vậy, Chiến Bắc Liệt lần thứ một trăm hai mươi tám gọi Vô Ảnh ra, hỏi: “Lúc này Vương phi đang làm gì?”

Vô Ảnh thở dài một hơi, chỉ cảm thấy trời cũng sụp xuống rồi, hiện tại chỉ cần Vương gia gọi hấn, hấn sẽ thấy run rẩy, thống lĩnh ám vệ như hấn mà lại lưu lạc đến mức đi nhìn trộm người khác, hơn nữa đi nhìn trộm đến một trăm hai mươi bảy lần!

Sau khi Vô Ảnh bắt đắc dĩ báo cáo ‘Vương phi đã ngủ’ thì Chiến Bắc Liệt lại nghiêng răng ken két.

Đợi cho Vô Ảnh rời đi, Đại Tàn Chiến thần cắn góc chăn ôm gối oán hận tiếp tục nghiêng răng, hay cho người, mẫu sư tử, lão tử nói ở riêng, người liền thật sự ở riêng!

Kỳ thật hôm nay, hấn đã vài lần nhìn không nổi muốn tới Thanh Hoan Uyển, mặt mũi thì là cái gì, tức phụ mới quan trọng nhất.

Nhưng cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng, hấn gọi Vô Ảnh ra là muốn biết mẫu sư tử như thế nào, có phải cũng buồn bực lo lắng như hấn không, được rồi, hấn biết đó là vọng tưởng nhưng ít nhất cũng phải có chút không vui chút, chỉ cần một chút ít thôi cũng được rồi.

Chiến Bắc Liệt tự nói với mình, chỉ cần có một chút chút lão tử liền phi ngay sang đó, cái gì mặt mũi, cái gì khí phách, toàn bộ vứt.

Nhưng kết quả đã hung hăng đập cho hắn một cước, Lãnh Hạ thực an nhàn, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ trưa thì ngủ trưa, buổi chiều cho bồ câu ăn, chơi đùa với Tiểu Thanh rồi dắt Phong Trì đi dạo một vòng trong vương phủ, buổi tối ăn cơm xong thì đọc sách rồi đi ngủ.

Thật sự là muốn bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu thoải mái.

Con mẹ nó thoải mái!

Thời gian trong lúc Lãnh Hạ yên giấc và Chiến Bắc Liệt oán niệm, chậm rãi trôi đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Hạ tinh thần thoải mái thức dậy, rửa mặt thay quần áo.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến những tiếng bước chân mạnh mẽ, Chiến Bắc Liệt hai mắt thâm quầng vọt vào phòng, không nói hai lời bước đến trước mặt nàng, ôm chặt lấy nàng mà hôn, đó là một nụ hôn tức giận đến tột cùng nhưng cũng yêu đến vô cùng, hắn tham lam cắn nuốt đôi môi của Lãnh Hạ, một cảm giác điên cuồng như muốn đem nàng hòa vào xương cốt.

Thật lâu sau, Chiến Bắc Liệt buông Lãnh Hạ ra, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hết sức nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi nàng.

Chiến Bắc Liệt nắm chặt hai tay, muốn nói lại thôi, hắn muốn hỏi một chút nhưng cái gì cũng không hỏi, xoay người đi nhanh ra ngoài.

Hắn không nghĩ tới việc quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại thì sẽ không thể đi được nữa.

Hắn cũng không dám hỏi, sợ đáp án này không phải là đáp án mà hắn hằng mong đợi.

Chiến Bắc Liệt rời khỏi Thanh Hoan Uyển liền đi về hướng đại môn Vương phủ, đi được nửa đường thì sửa thành về phòng ngủ của hắn.

Lúc quay ra, Chung Thương đã đứng hầu tại cửa, phía sau là Mục Thiên và Mục Dương, ba người vừa thấy hắn đến, nhất thời khóe miệng giật giật, mí mắt kinh hoàng, cả vai đều run lên, cố gắng nhịn cười, bẩm báo: “Gia, hành lý đã chuẩn bị tốt rồi.”

Lúc này, Đại Tần Chiến thần đang ôm một cái gối trong lòng, ánh mắt âm trầm đảo qua ba người, có vẻ rất trấn định “Ừ” Một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Ba người nhìn thấy bóng dáng Chiến Bắc Liệt rớt cục nhìn không được, lập tức phì cười, ngay tức khắc chủ tử ở phía trước hơi dừng bước chân, sau đó lại đi một cách hết sức trấn định, nhưng bước chân kia, phải lớn gấp đôi bước trước.

Chiến Bắc Liệt lên chiếc xe ngựa màu đen thuộc về Chiến thần hắn, cẩn thận đặt cái gối xuống tọa tháp, quý trọng sờ tới sờ lui, không biết hiện giờ mẫu sư tử đang làm gì, người cũng đi rồi, chắc cũng phải có vài phần mất mát.

Nghĩ như vậy rồi lại âm thầm phỉ nhổ trong lòng, còn khinh thường Hoàng huynh quỳ chà xát y bản sao? Người còn không bằng hắn!

==

Cuối mùa thu, ánh sáng có phần dịu nhẹ hơn, cây cối hai bên đường đã sớm úa vàng, lá cây nhẹ nhàng bay múa trong không trung, hai con tuần mã phi như bay làm bụi tung mù mịt.

Lần này đi tới biên ải cũng không gấp lắm, theo như hắn phán đoán thì thời gian để Bắc Yên chuẩn bị khai chiến với Đông Sở cũng phải một tháng, một tháng tới xích cương là dư dả.

Nhưng do lo sợ có chuyện phát sinh bất ngờ, tiểu tử Đông Phương Nhuận kia một bụng toàn mưu kế âm hiểm, trong khoảng thời gian này cũng đủ cho hắn dưỡng thương khá đến bảy tám phần, nếu hắn lợi dụng cơ hội lại bày kế gì đó thì có khi lại mất nhiều hơn được.

Chiến Bắc Liệt trong đầu phân tích những cái này nhưng lại luôn có một bóng dáng cứ vô thức hiện ra, muốn gạt đi mà không sao biến mất. đương nhiên, hắn cũng không muốn gạt, không gặp được mẫu sư tử thì suy nghĩ một chút cũng tốt.

Nhưng càng nghĩ thì lại càng buồn bực, dần dần không khí bên trong xe ngựa càng ngày càng thấp, bắt đầu lan tràn ra bốn phía.

Bên ngoài xe, Chung Thương ba người thở mạnh cũng không dám, thành thành thật thật đánh xe, cảm như hén, thỉnh thoảng ba người nghĩ ngợi một chút, quay lại nhìn vào phía trong xe bĩu môi, ý tứ: Hôm nay gia tâm tình thảm hại, chúng ta tuyệt đối phải mang theo đuôi mà làm người!

Ba người lệ rơi đầy mặt, đồng loạt nhìn trời, Tiểu Vương phi, người hại chúng ta thật thảm a!

Đêm qua không ngủ được chút nào, Chiến Bắc Liệt ngồi trong xe ngựa xóc nảy, hơi hơi ngả đầu vào gối, ngủ.

Đột nhiên, xe ngựa xóc nảy dữ dội, sau đó là tiếng Điện Xế vui mừng hí vang một tiếng.

Chiến Bắc Liệt xoa xoa huyệt Thái Dương, đứng lên, liền cảm thấy từ lúc ở riêng với mẫu sư tử, chẳng có việc gì làm hắn hài lòng cả, hắn bực bội vén màn xe lên, tức giận quát trời quát: “Sao”

Đang nói chợt im bặt!

Chiến Bắc Liệt không dám tin nhìn phía trước, trong mắt hiện lên những cảm xúc phức tạp, kinh ngạc, hoài nghi, thừa nhận, vui sướng, kích động.....

Chớp mắt một cái, trong mắt giờ chỉ còn lại tình yêu nồng nàn, miệng cười ngoác tới tận mang tai, ngây ngô mà cười vui vẻ, lộ ra hàm răng sáng bóng, hết sức ôn nhu gọi: “Tức phụ.....”

Phía trước xe ngựa, Lãnh Hạ đang dựa người dưới một tán cây đầy lá, một thân bạch y bông bênh như tuyết, một chiếc lá vàng rơi xuống đáp lên vai nàng, cảnh tượng tuyệt mỹ đến lạ kỳ, nàng hơi hơi ngẩng cổ, khóe môi lộ ra một ý cười thú vị, đôi mắt trong trẻo.

Nàng đang cầm dây cương của Phong Trì, theo sau còn có Cuồng Phong Lôi Minh Thiểm Điện, ba người đang đeo một đồng hành lý, cười rất hèn hạ.

Lãnh Hạ đưa dây cương cho Cuồng Phong rồi chậm rãi bước đến trước xe ngựa, trong khi Chung Thương ba người đang lặng lẽ cảm thán trong lòng, nhún người nhảy lên xe ngựa, tiêu sái vung tay lên: “Đi!”

Một động tác ra lệnh, xe ngựa tiếp tục tiến lên.

Trong xe, Lãnh Hạ nhìn thấy Chiến Bắc Liệt vẫn như đang trong mộng, và chiếc gối đầu hắn đang ôm chặt trong lòng, khóe môi không tự giác cong lên, trong mắt lộ ra ý cười trong vắt.

Đến tận khi xe ngựa đã đi tiếp được một nén nhang rồi thì Lãnh Hạ bắt đầu hoài nghi, lúc đó Chiến Bắc Liệt mới giật mình một cái, tỉnh táo lại từ cơn mơ mộng của mình, hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, lao về phía Lãnh Hạ ôm nàng vào ngực.

Bây giờ hắn đã không cần hoài nghi, không cần xác nhận, không cần hỏi vấn đề kia, trong lòng rõ ràng đã có đáp án, đáp án thật chân thực, thật rõ ràng!

Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng sang sảng, càng ngày càng cuồng liệt, vang vọng mãi trong không gian thu vàng.

Lời tác giả:

Có người nói bị tên chương này làm cho hoảng sợ. Tha thứ cho ta tà ác như vậy, rất thú vị oa ha ha ha

Đề cử: Nhân vương mạnh phi.

Nàng vốn là một y sĩ ở một xã hội hiện đại bình thường, xuyên tới cổ đại.

Nhưng, nhưng ở lục địa này, nàng lại chết đi rồi sống lại đến ba lần!

Người được chọn đầu tiên cho vị trí Hoàng phi. Nhưng mệnh hung, không thể cầu thánh sủng.

Đệ nhất mỹ nữ. Nhưng mắc bệnh mù bẩm sinh, không thể tham gia tuyển chọn.

Đệ nhất thiên kim phú thương. Nhưng tiền không ngang với Hoàng quyền, bị chỉ hôn cho Liễu Hạ Huệ Vương gia.

Hừ, nghĩ tỷ đây không nhìn được thì bị khi dễ sao? Lúc tỷ tỷ ta đang đang làm việc thì ông nội các người còn đang bú sữa đó.

Kia là chồng trước thần mã, quan thống lĩnh sao? Đúng, chính người, đứng lại cho tỷ tỷ, tỷ hôm nay phải kháng chỉ gả cho người!

Thần mã? Người dám không cưới?

Xem ta trèo tường tiến công chiếm đóng:

1. Xuyên qua
2. Giả mù
3. Kê đơn
4. Nhắm giường.....

Những thứ sau tạm thời không nên trình bày, mời tự do ảo tưởng!

Cái phần lời tác giả này ta edit đại khái thôi đó nha!

79. Q.2 - Chương 2: Sơn Thần

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt vốn muốn đi cả ngày cả đêm không nghỉ nhưng do Lãnh Hạ đã đến, trái lại thành ra tuần trăng mật của hai người.

Tới thế giới này đã hơn bốn tháng mà đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ rời khỏi Trường An, dọc đường đi tâm tình nàng rất tốt, trên môi luôn có ý cười nhàn nhạt, Chiến Bắc Liệt bị ảnh hưởng, cũng luôn cười như gió xuân phơi phới, khỏe mắt, đuôi lông mày đều cong lên hết cỡ.

Lúc này tuy đã là cuối mùa thu, cỏ cây cũng úa tàn không ít nhưng những kẻ trên đường lại vô cùng vui sướng.

Ánh hoàng hôn đỏ ối chiếu lên làn nước thu gợn sóng nhẹ nhàng, ánh đỏ ấy như lan tỏa theo làn nước, theo làn gió thu tới khắp nơi, cảnh rực rỡ như lửa cháy, đẹp đến vô ngần.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ dọc đường đi chậm thưởng thức cảnh vật, thông thả, hài lòng.

Mấy ngày trước thì bình thường ban ngày đi rồi đến đêm sẽ tới một thành trấn nào đó, buổi tối ngủ tại khách điếm, đi dạo chợ đêm, nhấp nháp thức ăn vặt, rồi sáng sớm hôm sau lại đi tiếp.

Đến tận lúc ra khỏi Trường An đã nhiều ngày, dần dần cảnh quang bắt đầu hoang vắng dần, có khi đi một ngày cũng chưa thể tới bất kỳ thành trấn nào, ban đêm ngủ trong rừng thật ra cũng có chút cảm xúc.

Còn nhớ đêm đầu tiên chưa tới được thành trấn, hai người không muốn ngủ trong xe ngựa, liền nằm ngửa trên cỏ nhìn bầu trời đầy sao, Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt gắt gao ôm suốt một đêm, chết cũng không buông tay.

Tới sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Hạ tỉnh lại, liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt bị ngựa khấp người, nàng khẽ cau mày, vén quần áo của hắn lên, liền thấy từng mảnh da thịt bị sâu đốt, rất là kinh người.

Côn trùng hoang dã đương nhiên là rất nhiều, ngay cả hiện tại đã là cuối thu, đêm lạnh nhưng vẫn có côn trùng tới cắn người.

Chiến Bắc Liệt gãi ngứa liên tục, mà vẫn ngây ngô cười nói: “Không sao, không sao!”

Lãnh Hạ nhất thời liền hiểu được sao hấn lại thế này, nhìn hấn ngứa ngáy, cả người đều đỏ rộp lên, trái tim liền thấy cảm động, khó được ôn nhu trả lời: “Vất vả!”

Chiến Bắc Liệt nhất thời sáng khoái, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, thích thú nhắm mắt, cái cảm giác ngứa ngáy liền biến mất hoàn toàn, lập tức nhảy dựng lên, nghiêm túc đáp: “Vì tức phụ phục vụ.”

Nhìn thấy trời ây trước ở trước mặt, gió thu xào xạc thổi, nhìn thấy tầm mắt nóng như lửa của Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ không keo kiệt chút nào, thưởng cho hấn một nụ cười yếu ớt, một cảm giác thỏa mãn chưa từng có tràn đầy trong tim.

Bên ngoài xe, Chung Thương ba người và Cuồng Phong ba người cười ngửa đi bên cạnh, thỉnh thoảng lại cãi nhau rồi ẩu đả làm hành trình cũng thú vị lên không ít.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, phần lớn thời gian Lãnh Hạ đều đọc sách, Chiến Bắc Liệt thì nhìn nàng, đắm chìm trong những cái nhìn mặt hay nụ cười chợt thoáng qua, chẳng qua cũng chỉ là một cái nhíu mi, cũng có thể khiến hấn không thể tự kiềm chế.

Lúc này, cuối cùng thì Lãnh Hạ cũng không thể chịu nổi bị hấn nhìn chăm chăm, không được tự nhiên ho khan một tiếng, chuyển tầm mắt đi.

Chiến Bắc Liệt cẩn thận đứng lên, nhìn tức phụ ta xem, đôi mắt nhỏ nhắn hữu thần, trong mắt rất rực rỡ long lanh, đẹp, thật sự là đẹp!

Lãnh Hạ gơ tay lên bóp trán, nhìn trời cực kỳ xem thường người kia, sao lúc trước lại cảm thấy người này bá đạo, sắc bén, tâm tư kín đáo, thiết huyết tranh phong nhỉ?

Chiến Bắc Liệt lại cực kỳ cẩn thận mà ngắm, nhìn tức phụ ta xem, bộ dạng quay người xem thường người khác cũng thật tao nhã, có khí chất, đẹp, thật sự là đẹp!

Lãnh Hạ rốt cục chịu không nổi, ầm một tiếng đập bàn, đang định mở miệng nói thì Chiến Bắc Liệt đã nhảy dựng lên, cầm lấy tay nàng sờ tới sờ lui, sờ trái sờ phải, đau lòng nói: “Tức phụ, đập nhẹ chút.”

Lãnh Hạ vừa bị Chiến Bắc Liệt cầm tay, vừa bất đắc dĩ nhìn trời, có phải mình đã tự tìm phiền toái không?

“Gia, chỗ này không có khách điểm hay quán trà, buổi trưa chỉ có thể dùng tạm chút lương khô thôi.” Thanh âm Chung Thương nghiêm túc vang lên.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đương nhiên cũng không để ý, tuy nói hai người có thân phận là người hoàng thất, nhưng Lãnh Hạ vốn không phải thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng, hơn nữa ở kiếp trước, lúc chấp hành nhiệm vụ đã trải qua các loại hoàn cảnh gian khổ, khó khăn, đối với thức ăn không kén chọn, có thể no bụng là được rồi.

Chiến Bắc Liệt lại càng như thế, cuộc sống của hấn từ trước đến nay hơn một nửa là ở quân doanh, trên chiến trường, ở những nơi đó, cuộc sống rất đơn sơ, bình thường đều ăn uống cùng binh lính, nếu bị bao vây ở trên núi thì ngay cả cháo hoa, bánh bao cũng đều không có, rau dại hấn cũng từng ăn sống rồi.

Hai người đợi một lúc lâu mà bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, Chiến Bắc Liệt vén màn xe lên, liền nhìn thấy sáu thuộc hạ của mình đang nhìn nhau, xấu hổ.

Chung Thương bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Thiểm Điện, giận dữ nói: “Gia, lương khô đã mua nhưng lại không mang.”

Lôi Minh đập đầu Thiểm Điện một cái, tức giận nói: “Đều tại tiểu tử nhà ngươi, lại quăng lương khô ở khách điểm.”

Thiểm Điện ủy khuất than thở: “Đi Bắc Yến cũng là ta, lấy lương khô cũng là ta, còn cả ngày bị đánh.....”

Mục Thiên Mục Dương trừng mắt rồi lại trừng mắt, nghĩ thầm rằng, tiểu tử này thật sự là không biết tốt xấu, ngươi có biết lúc ngươi đi Bắc Yến, chúng ta phải sống như thế nào không?

Nước sôi lửa bỏng a!

Không biết là phải sửa phòng bếp bao nhiêu lần đâu!

Mình có thể đói nhưng tức phụ thì không được, Chiến Bắc Liệt trầm ngâm suy nghĩ, rồi phân phó: “Đi tới nơi gần nguồn nước, Chung Thương ở lại, những người khác vào núi săn thú.”

Mọi người nhận lệnh, trong lúc đang điên cuồng trách móc Thiểm Điện, lên núi săn thú đi.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã ngồi trong xe đến tận giờ Ngọ, tuy nói là nhân nhả thoải mái nhưng cũng rất hay bị xóc nảy, hai người lập tức xuống xe, chậm rãi sóng vai nhau bước đi trên con đường đầy nắng và gió.

Chiến Bắc Liệt cười híp cả mắt lại, cảm thấy rằng chỉ cần có mẫu sư tử ở bên cạnh thì hành trình này thực sự có thể so với thiên đường.

Lãnh Hạ kéo hắn đến bờ sông rửa mặt, trên mặt nước ánh hình ảnh của Chiến Bắc Liệt, hàm răng trắng bóng lấp lánh trong nước rồi hắn tuyên bố: “Chúng ta có vợ có chồng.”

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, xem thường liếc mắt nhìn hắn, lười trả lời.

Chiến Bắc Liệt nhìn bóng của hai người, càng cảm thấy hắn và mẫu sư tử chính là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi!

Trong lúc Lãnh Hạ đang xem thường, và Chiến Bắc Liệt đang tự tiêu khiển, tự vui vẻ, Cuồng Phong năm người đã nghênh ngang trở lại, xách theo mấy con mồi, tay trái chim trĩ tay phải thỏ hoang, Lôi Minh còn bắt được một con hoẵng, thu hoạch rất phong phú.

Mấy người ném con mồi xuống đất rồi bắt đầu.....

Đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Con mồi thì có, nhưng ai sẽ làm, làm như thế nào, đó là một vấn đề.

Bọn họ chính là ám vệ a, thuộc hạ của Chiến thần, nếu nói đến chuyện giết người, đánh nhau, thăm dò tin tức thì tuyệt đối là hoàn hảo nhưng chuyện nấu nướng này thì đâu có làm bao giờ, làm gì có lúc nào tự tay xuống bếp nấu cơm.

Nếu có vấn đề liên quan đến an toàn của Vương gia thì bọn họ nhất định không nói hai lời xông lên phía trước, cho dù là chịu chết!

Nhưng với những cái trò nấu nướng này thì thật sự là bó tay, không biết làm.

Chiến Bắc Liệt vừa đi tới, thấy rất rõ ràng nhưng hắn cũng cảm thấy khó khăn, tuy nói mấy ngày nay khả năng nấu nướng tiến bộ không ít, mỗi ngày đều nấu cơm cho Lãnh Hạ nhưng nấu cơm là làm cơm, hắn thực sự không biết những chuyện thiếu nướng nơi hoang dã này.

Hắn nhíu mày nghĩ nghĩ, rồi chép chép miệng, cực kỳ trịnh trọng hạ lệnh: “Ra bờ sông, nhổ lông, trực tiếp nướng!”

Chung Thương sáu người nhất thời hai mắt sáng lấp lánh, Vương gia quả nhiên là Vương gia a, nhổ lông, cái này ta biết!

Bỗng nhiên, một tiếng thở dài truyền đến từ bờ sông, Lãnh Hạ dờ khóc dờ cười nhìn nam nhân vừa nảy ra cái ý nghĩ kỳ lạ kia, nhổ lông, trực tiếp nướng? Vậy còn nội tạng? Máu? Ăn được sao?

Tuy nàng không biết nấu cơm, nhưng những chuyện nấu nướng dã ngoại này thì rất hiểu biết, tuyệt đối là chuyên gia trong chuyên gia, kiếp trước không biết đã trải qua bao nhiêu lần lẻ loi trong rừng, sa mạc, đừng nói là thiếu nướng, có khi để giữ gìn thể lực, trực tiếp ăn sống cũng đã từng.

Nàng bắt đầu dĩ lạc đầu, đi đến trước mặt mấy nam nhân kia, hai tay nắm lên hai con chim trĩ, bước tới bờ sông, đi được vài bước thì dừng lại, thấy bọn họ vẫn đứng im như trước, trong ánh mắt khó hiểu của bảy người kia, quát to: “Còn không cầm những con kia chạy theo.”

Mấy người nhất thời hiểu ra, nhanh chóng cầm con mồi chạy theo, chẳng lẽ Tiểu Vương phi sẽ xử lý?

Chiến Bắc Liệt nhìn bóng dáng Lãnh Hạ ở phía trước, mày đều nhăn lại thành một đường, nghĩ muốn khuyên, lại sợ đã kích sự tích cực của tức phụ, hay là không khuyên.....

Người khác không biết nhưng sao hắn có thể không biết chứ?

Phòng bếp ở Vọng Thu biệt trang sao lại nổ mạnh, ở đó cũng có một phần công lao không thể xóa nhòa của Lãnh Hạ!

Chiến Bắc Liệt đứng tại chỗ rồi bởi hồi lâu, đến tận khi người đã tới bờ sông thì mới đi tới đó, nhất thời mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi.

Chỉ thấy Lãnh Hạ đang ngồi xổm ở bờ sông, hai tay nhanh nhẹn mổ phanh bụng của một con chim trĩ đã được vặt lông, rất là thuần thục móc hết nội tạng ra, rửa thật sạch, rồi đưa cho Cuồng Phong ở bên cạnh.

Cuồng Phong trở mắt đứng nhìn, đang chìm đắm trong sự sùng bái ‘Thần tượng chính là thần tượng’ lập tức cầm một con thỏ hoang vội vàng mang tới.

Đột nhiên, Lãnh Hạ nhúu mày, ngẩng đầu lên liếc Chiến Bắc Liệt, không khách khí phân phó: “Đứng đó làm gì, đi nhóm lửa!”

Đại Tồn Chiến thần gật đầu như gà mổ thóc, vui tươi hơn hử đi kiếm củi nhóm lửa, nhìn tức phụ ta xem, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, có đức hạnh, rất có đức hạnh!

Sau khi Lãnh Hạ đã xử lý xong con thỏ hoang thì mới nhúu mày với đám đệ tử Chung Thương đang ngồi chồm hổm xem, ý tứ: làm không?

Mấy người mở lớn miệng, liên tục gật đầu, ôm lấy con mồi, nóng lòng muốn thử, vừa rồi Lãnh Hạ làm như thế nào thì bọn họ cũng dập khuôn mà làm theo y như thế.

Thiểm Điện nháy mắt mấy cái với mọi người, nghi ngờ không thôi: Sao Tiểu Vương phi lại biết những cái này?

Mọi người đồng loạt quay mặt xem thường, lấy một bộ dáng rất khinh thường nhìn hắn: Người thấy có thứ gì thần tượng không làm được sao?

Thiểm Điện nghĩ nghĩ một lát rồi phát hiện ra đúng là không có chuyện gì thật, bưng tỉnh đại ngộ: Thì ra là thế.

Lãnh Hạ bật cười, đợi khi con mồi đã được rửa sạch hoàn toàn, thì dẫn bọn họ về cạnh Chiến Bắc Liệt, đồng lửa đã được đốt rất tốt rồi, Chiến Bắc Liệt đang ngây ngô cười trước đồng lửa, miệng lẩm bẩm, ngay cả Lãnh Hạ đến gần cũng không biết.

Khi đã đến gần hắn, dựng thẳng lỗ tai lên nghe, mới biết được hắn đang cảm thán: “Đức hạnh..... thật sự là rất có đức hạnh.”

Lãnh Hạ quay mặt đi, cực kỳ xem thường, từ khi Chiến Bắc Liệt thể hiện cảm tình của hắn với nàng thì số lần nàng trợn trắng mắt thẳng tắp bay lên, mỗi ngày đều phải quay mặt đi, thể hiện sự xem thường đến mấy lần, đối với Chiến Bắc Liệt đã là bất đắc dĩ đến cực độ.

Chọn một con chim trĩ, một con hoẵng, nhặt lấy nhánh cây từ tay Chiến Bắc Liệt vẫn chưa hoàn hồn, chọc xuyên người con mồi, rồi nướng trên đồng lửa, dùng ngón chân cũng biết là Chiến Bắc Liệt nhất định không biết làm.

Những người khác cũng học theo Lãnh Hạ, nhìn thấy khi nào nàng lật thì lật, lúc nào thêm muối thì thêm, toàn bộ là trông mèo vẽ hổ, kiên quyết đi theo thần tượng.

Chiến Bắc Liệt còn đang đắm chìm trong sự kiêu ngạo về tức phụ đức hạnh, thì ở đâu bay tới một mùi hương ngào ngạt, nhất thời bưng tỉnh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trước mặt mình là một con hoẵng nướng, liên tục ngửi vài cái, mặt mày hơn hử nhận lấy.

Con hoẵng nướng vàng óng ánh, thơm phức, vừa nhìn đã muốn ăn.

Chiến Bắc Liệt nuốt nuốt nước miếng, hướng tới Lãnh Hạ, kéo dài giọng gọi: “Tức phụ.....”

Thấy Lãnh Hạ bĩu môi, mặc kệ hắn, hắn cũng không để ý dù sao cũng đã quen rồi, chỉ cần biết rằng mẫu sư tử đối xử với hắn tốt là được! Chiến Bắc Liệt vội vã cắn một miếng, nhất thời hai mắt liền tỏa sáng, ngoài cứng trong mềm, cắn một miếng đã cảm nhận được hương vị tuyệt hảo, vẫn còn lưu mãi trong miệng.

Chung Thương mấy người nghe được mùi hương thơm phức kia, nhất thời không nhin nổi, nuốt nuốt nước miếng, thấy Chiến Bắc Liệt ăn ngon lành liền vội vã muốn ăn luôn.

Nhưng mà vừa thấy cái thứ trong tay mình, không phải đen sì thì chỗ trắng chỗ hồng, không thể nào ăn nổi, chỉ có con mồi của Chung Thương thì miễn cưỡng cưỡng còn có thể ăn.

Lãnh Hạ trực tiếp không nhìn ánh mắt hâm mộ ghen tị, hận của mấy người, Chiến Bắc Liệt lại càng không coi ai ra gì, tức phụ còn lớn hơn trời!

Đúng lúc này, một con bồ câu dang rộng đôi cánh bay quanh đỉnh đầu mọi người, Chiến Bắc Liệt giơ tay lên tóm lấy nó, rồi gỡ thùng thư ở chân nó xuống, xem xong liền trầm ngâm một lúc lâu.

Lãnh Hạ khiêu mi hỏi: “Thế nào rồi?”

“Đang chuẩn bị chiến sự, biên giới Bắc Yến đang rục rịch, hẳn là hơn nửa tháng nữa, không sai khác lắm.” Chiến Bắc Liệt thả con bồ câu đi, vừa gặm con hoẵng vừa trả lời: “Phía Đông Sở lại không có phản ứng gì, nếu nói Đông Phương Nhuận không có phòng bị thì ta tuyệt đối không tin.”

Hai người không nói nữa, Đông Sở bên kia đang án binh bất động, lấy bất biến ứng vạn biến, lúc này bọn họ còn đang ở trên đường, bình tĩnh xem biến là tốt rồi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt trong những ánh mắt oán niệm vừa thuộc hạ, ăn uống rất ngon lành, nhất là Chiến Bắc Liệt, vui cười đến ngoác cả miệng, vô cùng đắc ý ăn no cả bụng, thiết thủ vươn ra, ôm tức phụ lên xe ngựa.

Chung Thương mấy người rơi lệ đầy mặt, bỏ lại rác rưởi trong tay, đi theo lên ngựa, đánh xe.

Xe ngựa chậm rì rì chạy trên đường, ăn no cơm rồi, Lãnh Hạ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, liền cảm thấy một ánh mắt không biết là nghi hoặc hay là đau lòng cứ nhìn mình mãi không thôi, nhẽ nhếch miệng hỏi: “Làm sao?”

Chiến Bắc Liệt đắc ý thì đắc ý, tự hào thì tự hào, nhưng lại càng đau lòng về cuộc sống trước đó của Lãnh Hạ, hẳn đã có phán đoán về thân phận của Lãnh Hạ, tuy không chắc chắn nhưng cũng có chút mơ hồ về nó, là hoàn cảnh như thế nào mới biến mẫu sư tử thành như vậy?

Chiến Bắc Liệt nhớ tới khi Lãnh Hạ ngủ thì cảnh giác, tốc độ ăn cơm tắm rửa, còn có hôm nay, trình độ thiêu nướng cũng không phải một ngày hai ngày là có thể luyện thành như vậy, đây là thói quen khắc trong xương cốt, thông thạo đến mức nhập vào máu thịt.

Chiến Bắc Liệt không nghĩ tới chuyện hỏi, đến lúc nàng muốn thì nàng sẽ nói, nhưng về về phương diện khác có lẽ cũng chẳng phải cái gì tốt đẹp để mà nhớ lại.

Kỳ thật là do hấn lo âu quá mức, những ngày tháng đó tuy rằng không coi là hạnh phúc, nhưng Lãnh Hạ không cảm thấy thống khổ, mỗi người đều có một cách sống, Lãnh Hạ là người kiêu ngạo, đây là con đường nàng đã chọn, dù phải đi như thế nào thì nàng cũng tuyệt đối không hối hận.

Có lẽ huấn luyện cường độ ổi ngày khiến người ta kinh hãi, cuộc sống nguy hiểm nước sôi lửa bỏng sẽ khiến những kẻ không hiểu thương hại, nhưng nàng biết, nếu không có những ngày đó thì nàng sẽ không có cuộc sống hiện nay, đây là một phần của cuộc đời nàng, là một phần của tính mạng nàng.

Chính là do chúng, mới tạo nên sát thủ chi vương, Lãnh Hạ!

Cảm giác được một bàn tay ấm áp ôm chặt hông mình, Lãnh Hạ chôn mặt ở trong lòng Chiến Bắc Liệt, nghe thấy thanh âm thở dài vang lên ở phía trên: “Có ta.”

Tuy biết là Chiến Bắc Liệt nhất định đã hiểu lầm cái gì đó nhưng nàng cũng không định giải thích, nàng là vương giả trong bóng đêm, đơn thương độc mã, độc lai độc vãng, nhưng bây giờ cũng cảm thấy, có một người sống vai đi bên cạnh, có một người quan tâm yêu thương, ừ, cảm giác cũng không tệ lắm.

Lãnh Hạ thích ý nhắm mắt lại, điều chỉnh một tư thế thoải mái, không chút khách khí hưởng thụ sự phục vụ của Chiến Bắc Liệt.

Bầu trời càng ngày càng tối, màn đêm chậm rãi buông xuống, những tầng mây như nặng nề hơn, tiếng gió lùa qua những kẽ lá kêu sần sật, trong không khí tràn ngập sương mù, hương vị ẩm ướt.

Chung Thương đột nhiên dừng xe, hướng về phía trong nói: “Gia, bên kia có đèn sáng, hẳn là có người.”

Chiến Bắc Liệt vén màn xe lên, nhìn về phía Chung Thương vừa chỉ, quả nhiên, dưới chân núi có ánh đèn dầu le lói, chắc sắp đến nơi có người ở rồi.

Hắn ngừng đầu nhìn nhìn bầu trời, suy nghĩ một lát rồi phân phó: “Trời sắp mưa, chạy tới đó đi.”

Chung Thương lập tức vâng mệnh đánh xe về phía đó, ước chừng khoảng non nửa canh giờ thì sẽ đến nơi.

Đây là một thôn xóm không lớn, nằm ở dưới chân núi, chỉ có khoảng hơn mười hộ gia đình, thôn tuy nhỏ nhưng lại có một cảm giác ấm áp mộc mạc, ngọn đèn mờ nhạt chiếu sáng quanh thôn, trước cửa mấy gia đình đang có mấy người phụ nữ đang làm việc.

Lúc này, mấy cô gái đều bị xe ngựa làm cho kinh sợ, dù sao thì đây cũng là một nơi hẻo lánh, làm gì đã từng gặp một chiếc xe ngựa xa hoa như vậy, tuần mã kéo xe, ngay cả người bên ngoài xe cũng thật tuần tú, quần áo thì rất quý giá, đừng nói là gặp qua mà ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ.

Ngay sau đó, màn xe bị xóc lên, một nam tử cao lớn bước xuống, bộ dáng kia.....

Các thôn phụ đồng loạt hít vào một hơi, chỉ cảm thấy ánh mắt đều không nhìn đủ, ngay sau đó từ trên xe lại bước xuống một nữ nhân mảnh khảnh.....

Các thôn phụ thực sự đã bắt đầu nghĩ là mình nằm mơ, đây là tiên nữ trong tranh sao?

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cùng đánh giá thôn này, lại nhìn mấy vị thôn phụ đang ngồi trước cửa nhà, ném cho Chung Thương một ánh mắt, Chung Thương hiểu ý, đi lên phía trước, tuy rằng khuôn mặt vẫn ít cảm xúc như cũ nhưng giọng điệu thì khách khí, ôn hòa: “Mấy vị đại tỷ, lão gia và phu nhân nhà chúng ta đi ngang qua nơi đây, muốn ở lại tá túc một đêm.”

Trong đó có một thôn phụ có phản ứng trước tiên, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, lắp bắp nói: “Chỗ ở thì chúng ta có nhưng nhưng rất đơn sơ.”

Chung Thương gật gù đầu, lấy ra một thỏi bạc: “Không sao, trong núi lạnh giá, có nơi che chắn gió mưa là tốt rồi.”

Thôn phụ kia mặt lại đỏ lên vài phần, liên tục xua tay, lui lại mấy bước nói: “Sao có thể nhận được, chỉ cho ở lại một chút mà lại lấy bạc, chúng ta sẽ không, vài vị khách nhân ở lại là được rồi.”

Lãnh Hạ nhìn thấy vài người thôn phụ đều có biểu tình giống nhau, trong mắt không có chút tham lam nào, thành thật mà thuần phác, lập tức có vài phần hảo cảm, nói: “Cũng không chỉ dừng chân, còn muốn nhờ mấy vị tỷ tỷ chuẩn bị chút lương khô cho chúng ta.”

Thôn phụ kia khách khách khí khí nhận lấy bạc, liên tục nói lời cảm tạ, đưa Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vào trong nhà nàng, Chung Thương mấy người liền đi theo mấy vị thôn phụ khác vào trong thôn.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt theo thôn phụ vào trong sân, căn nhà không lớn, một túp lều nuôi mấy con gà, dựng một ít nông cụ, tổng cộng có hai gian phòng, thôn phụ chỉ vào một gian, có chút ngưỡng ngưỡng nhỏ giọng nói: “Khách nhân mời ngủ tạm ở đó, gian khác là chủ nhà và phu nhân ngủ, lúc này chủ nhà đã vào núi, còn chưa quay về, chỗ chúng ta rất hẻo lánh, cũng không có thức ăn gì ngon, tạm mỗ hai con gà mời hai vị vậy.”

Hai người nói vài lời cảm ơn rồi bước vào phòng, căn phòng không lớn nhưng cũng rất sạch sẽ, ánh mắt Chiến Bắc Liệt đảo qua căn phòng, nắm lấy tay Lãnh Hạ, có chút khát khao nói: “Đợi sau này hai ta sẽ tìm một nơi phong thủy hữu tình, nuôi mấy con gà, trồng chút rau cỏ, sinh mấy tiểu sư tử.”

Nói xong, nhớ tới bộ dáng của tiểu Lãnh Hạ, lại không tự giác cười tủm tỉm.

Lãnh Hạ nhướn mày, không ngờ là hắn lại có ý như thế, Vương gia của một nước lại muốn ẩn cư nơi thôn dã, nghiêng đầu nhìn hắn hỏi: “Không lo chiến sự sao?”

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng mưa tí tách, Chiến Bắc Liệt đóng cửa sổ lại, trời mưa không lớn, mưa phùn lất phất, trong căn phòng nhỏ này, thật là có chút cảm xúc lãng mạn.

Hắn cười nói: “Không lo, đợi đến khi thiên hạ thái bình, liền đem mọi thứ ném cho Hoàng huynh, chúng ta chỉ để ý việc sinh tử.”

Lãnh Hạ cũng cười theo, đáp lời: “Được.”

Vừa nói xong liền thấy Chiến Bắc Liệt hai mắt lóe sáng, đứng phắt dậy ôm nàng nằm lên giường, không ngừng cười ngây ngô, Lãnh Hạ cũng cong cong khóe mắt, người này, thì ra là dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói ồn ào, tiếng bước chân vội vã, tiếng nam nhân nói chuyện, tiếng nữ nhân than khóc.

Hai người đồng thời cau mày, đứng dậy mở cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài có một nam nhân đang được nâng trên cáng, thôn phụ nhào vào trên người hắn khóc lớn, thôn dân bên cạnh nâng cáng an ủi nàng, còn có không ít thôn dân đứng ở bên ngoài, nhỏ giọng nói thầm, trên mặt mỗi người đều là biểu tình hoảng sợ lại bất đắc dĩ.

“Sơn thần lại tức giận, nam nhân một khi đi lên núi liền biến thành thế này.”

“Nghịch chúng a! Thôn chúng ta rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì a!”

“Đừng nói nữa, nếu để sơn thần nghe thấy thì ngài sẽ tức giận.”

Lãnh Hạ khẽ dựng tai lên nghe, nghe được đối thoại của bọn họ thì liếc nhìn Chiến Bắc Liệt, hai người bước tới nhìn nam nhân đang nằm trên cáng, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, nước mắt giàn giụa trên mặt, không ngừng nôn khan.

Lúc này Chung Thương đám người cũng nghe thấy tiếng ồn, đã chạy lại đây, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt hỏi ý, thấy hắn gật đầu liền vội vàng lấy ra một bình sứ, nhanh chóng nhét vào miệng nam nhân kia.

Thôn phụ cả kinh, vội vàng túm lấy hắn hỏi: “Người cho phu quân ta ăn cái gì?”

Chung Thương chỉ cho hắn ăn một viên giải độc thông thường thôi, Vương gia ra ngoài đương nhiên hắn phải chuẩn bị không ít, nếu là kịch độc thì chưa chắc đã có thể giải nhưng nhìn nam nhân kia thì không có vẻ nghiêm trọng lắm, chắc là có tác dụng, nếu thôn này đã không có lương y, thì chỉ có thể thử một phen.

Chung Thương giải thích cho thôn phụ một chút, thôn phụ nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, khẩn trương nhìn nam nhân nằm trên cáng, sau một lát, bệnh trạng của nam nhân kia liền giảm bớt không ít, trên mặt cũng dần dần khôi phục huyết sắc.

Thôn phụ thở dài nhẹ nhõm một hơi, quỳ xuống dập đầu với Chung Thương, oa oa khóc lớn.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt thấy người nọ cơ bản là không việc gì, liền trở về phòng, mọi việc còn lại thì Chung Thương đám người sẽ giải quyết.

Chỉ chốc lát sau, Chung Thương liền vào phòng bẩm báo: “Gia, thôn phụ kia nói, thôn này đắc tội sơn thần, chỉ cần đi vào sau núi sẽ thấy không khỏe, càng đi thì bệnh tình càng nặng, nếu ngày nào trời mưa thì chỉ cần vào gần phía sau núi thôi cũng sẽ có nam nhân bị bệnh, thậm chí còn có mấy người bị rất nghiêm trọng, đã chết.”

Lãnh Hạ bước đi thong thả vài bước trong phòng, nhớ tới triệu chứng của người kia, cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng cụ thể là gì thì lại không nhớ được, hơn nữa cái gì mà sơn thần, nàng tuyệt đối không tin, chắc là sau núi có tồn tại một loại độc gì đó, chỉ cần tiếp cận nó thì sẽ trúng độc.

Có lẽ độc này gặp nước thì độc tính càng mạnh nên mới thế.

Lãnh Hạ nhìn thoáng qua Chiến Bắc Liệt, rất rõ ràng là hắn cũng có ý này, sơn thần cái gì, căn bản là lời nói vô căn cứ.

Đợi đến khi hết mưa, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời cong cong khóe miệng, đi tới phía sau núi, chuyện thú vị như vậy hai người đương nhiên là muốn tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa, Chiến Bắc Liệt là Đại Tàn Chiến thần, dân chúng Đại Tàn phải chịu khổ sở, hắn đương nhiên phải vì dân trừ hại.

Chiến Bắc Liệt đi ở phía trước Lãnh Hạ, như vậy cho dù có nguy hiểm, người bị thương đầu tiên sẽ không phải là Lãnh Hạ, Chung Thương đám người chia thành hai hàng đi phía sau, đốt đuốc sáng rực như ban ngày, mọi thứ đều có thể được nhìn thấy một cách rõ ràng.

Đến lúc tới gần núi, có thể ngửi được một mùi gay mũi, Lãnh Hạ nhíu nhíu mày, trong lòng đã có một đáp án, rốt cục đã hiểu được cảm giác quen thuộc kia là gì.

Đường núi uốn lượn, rậm rạp, càng đi vào trong thì mùi hương kia càng nồng đậm, lúc này Chiến Bắc Liệt cũng đã phán đoán ra được, mấy người này đều có võ công, còn Lãnh Hạ thì đã từng huấn luyện đặc thù, tuy rằng có chút chóng mặt nhưng cũng không sao.

Mọi người chậm rãi đi sâu vào, đến tận nơi không khí không chỗ nào không tràn ngập mùi vị nồng đậm này, liền hiểu rõ ràng.

Trước mặt là một vùng ánh sáng vàng rực rỡ, đập thẳng vào mắt mỗi người.

80. Q.2 - Chương 3: Nửa Đêm Nhìn Trăng Rơi Lệ

Edit: Kiri

Trước mắt là một khu đất với lượng khoáng sản vô cùng lớn.

Bột phấn màu vàng nhạt, sáng lấp lánh ánh kim, còn có rất nhiều khoáng thạch óng ánh, một biển vàng rực rỡ, mệnh mệnh vô bờ, làm cho ánh đuốc cũng âm đạm đi vài phần.

Một tiếng sợ hãi vang lên, Mục Thiên Mục Dương không thể tin phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Đây là..... lưu.....lưu hoàng?” (lưu huỳnh đó, nhưng cổ đại thì chắc gọi là lưu hoàng.)

Lãnh Hạ cũng nhíu mày, nàng đã sớm đoán được, không nói tới mùi gay mũi kia mà chỉ cần triệu chứng của nam nhân trúng độc cũng đủ rõ, đó là lưu hoàng gặp nước sinh ra độc tính, cũng may độc trong cơ thể hắn cũng không nặng, nếu không thì nàng phải báo cho Chung Thương và dân làng, không thể cứu chữa, mà có khi lại còn mất mạng.

Mặc dù trong lòng đã có phán đoán nhưng một vùng khoáng sản rộng lớn như vậy vẫn làm cho nàng có chút kinh hãi.

Nghe bọn họ kêu lên sợ hãi, Lãnh Hạ cảm thấy nghi hoặc, chỗ khoáng sản này tuy nói là rất nhiều nhưng chỉ là lưu hoàng thôi mà, thế giới này đâu phải là không có, Chiến Bắc Liệt bắn pháo hoa hai lần, chẳng phải cũng dùng hay sao.

Lại nhìn thần sắc Cuồng Phong mấy người, không ai không phải là tròng mắt, mở to miệng, một bộ dáng không thể tin, thậm chí ngay cả Chung Thương vốn nghiêm túc mà khóe miệng cũng giật giật.

Lãnh Hạ nhướn mày hỏi: “Chỉ là lưu hoàng thôi mà, dù trữ lượng lớn thì các ngươi cũng không nên kích động như thế chứ?”

Chung Thương khóe miệng lại giật giật, lưu hoàng..... mà thôi?

Chiến Bắc Liệt ôm lấy bả vai Lãnh Hạ, có chút tán thưởng nhìn ánh sáng vàng trước mặt, giải thích cho nàng hiểu: “Khoáng sản lưu hoàng có rất ít trong ngũ quốc, ở Đại Tàn cũng chỉ có một ít, nhưng chỗ khoáng sản này thì phải gấp mấy chục lần, lưu hoàng ở ngũ quốc còn quý giá hơn vàng.”

Chung Thương đám người rốt cục thu hồi ánh mắt đang dại ra nhìn vùng đất vàng kia, khó hiểu liếc mắt một cái nhìn Chiến Bắc Liệt, lại nhìn Lãnh Hạ, Vương gia giải thích như vậy, sao lại có cảm giác Tiểu Vương phi giống như không phải người trong ngũ quốc?

Theo bọn họ thì Tiểu Vương phi có đến tám phần mười không phải là phé vật công chúa kia, nhưng hẳn là người của một trong năm nước, nhưng vừa rồi Vương gia giải thích lại làm suy nghĩ của bọn họ có chút lung lay.

Hoặc là Tiểu Vương phi vẫn ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, cho nên mới không biết mấy cái này?

Chiến Bắc Liệt đảo mắt nhìn một lượt, nhìn khiến mấy người nhất thời run run, thu hồi ánh mắt đang nhìn Lãnh Hạ lại, lúc ấy hẳn mới vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục nói: “Chính vì lưu hoàng rất ít nên mới trở thành thứ chỉ hoàng thất mới được dùng, dân chúng tuyệt đối không có.”

Lãnh Hạ cẩn thận nhớ lại, thời điểm nàng đi dạo trong thành Trường An, thật sự là không nhìn thấy cửa hàng nào bán lưu hoàng.

Với cả đến nơi này đã được năm tháng nhưng mới chỉ thấy bắn pháo hoa hai lần, một lần là ngày đại hôn, một lần là lễ Trung thu, Lãnh Hạ khóe miệng giật giật hỏi: “Như người nói thì pháo hoa cũng chỉ hoàng thất mới có thể dùng?”

Chiến Bắc Liệt dùng một bộ dáng ‘Đương nhiên là thế’ trả lời: “Ngày lễ ngày tết, ngày trọng đại thì hoàng thất sẽ bắn pháo hoa, để tỏ ý vui mừng, các nước khác cũng vậy.”

Lãnh Hạ lại giật giật khóe miệng, nhưng đó cũng là bình thường vì mấy thứ này sinh ra ở những nơi khác nhau mà trong thế giới này không có dụng cụ thăm dò gì thì làm sao tìm được, ngũ quốc tuy lớn nhưng so với thế giới hiện đại mà nói, thì cũng chỉ là muối bỏ biển thôi.

Nhất là lưu hoàng, nó được sinh ra sau khi núi lửa phun trào, ngay cả hiện đại cũng coi việc núi lửa phun trào là hủy diệt, chứ đừng nói là thế giới lạc hậu này, sẽ cho ngay rằng đó là một ngọn núi chết, tránh thật xa cái nơi từng phun trào mà không biết có rất nhiều lưu hoàng ở đó.

Nhưng có lẽ theo thời gian, nơi này ngày trước sau khi núi lửa phun thì đã thành như bây giờ, thậm chí còn có người tới ở, nhưng cũng vẫn nghĩ bị như vậy là do sơn thần nguyên rủa.

Nàng chợt nghĩ ra gì đó, nghiêng đầu trên ghẹo nói: “Nói như vậy thì hai lần người chuẩn bị pháo hoa trước đó cũng mất rất nhiều tiền sao?”

Chiến Bắc Liệt sau một chút xấu hổ trong chớp mắt, nhất thời kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực, cao giọng nói: “Đương nhiên!”

Nói đến cái này thì sáu người đồng loạt nhin cười, cười đến run cả người, Vương gia vì muốn Tiểu Vương phi vui mà gần như đem toàn bộ lưu hoàng dự trữ trong hoàng cung ra dùng hết, bao nhiêu thợ phải làm việc ngày đêm để tạo pháo hoa.

Ngay cả Hoàng Thượng luôn luôn ôn nhu cũng thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, híp đôi mắt hồ ly lại, mắng nhiếc hẳn là ‘Trò chơi lụn bại.’

Mạc Tuyên công tử thì đau lòng đến mất ngủ mấy ngày liền, mỗi ngày đều cầm bàn tính, tính tính trước mặt Vương gia, ai oán nhìn nhìn Vương gia, liên tiếp lẩm bẩm ‘Không có lời’

Chiến Bắc Liệt không xấu hổ chỉ thấy quang vinh, nhếch môi, vui tươi hơn hớn nói: “Tức phụ, nếu người thích pháo hoa, thì chúng ta đem mấy cái này về, mỗi ngày đều bắn cho người xem.”

Sáu người nhìn đồng khoáng sản trước mắt, rồi lại nhìn Chiến Bắc Liệt, đều chép chép miệng, thật sự là lụn bại, lụn bại a!

Tuy nàng không thích mấy cái sáng lấp lánh đó nhưng nhìn bộ dáng chờ mong của Chiến Bắc Liệt thì lại không đành đã kích hấn, lập tức lảng sang chuyện khác: “Vậy thì mấy thứ này được dùng để làm pháo hoa sao?”

Thiểm Điện nhất thời hưng phấn, chớp chớp mắt xoa xoa tay, thêm nhỏ dãi nói: “Vương phi, thứ này còn đáng giá hơn hoàng kim, tuy rằng không dùng để làm gì nhưng những ngày lễ trong năm đều phải dùng nó, nếu bán cho các nước khác thì quốc khố sẽ dư dả lên không ít!”

Không dùng để làm gì.....

Bán cho nước khác.....

Lãnh Hạ vỗ vỗ trán, lại nhìn những người khác cũng có biểu tình như thế, dùng một ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn nàng, vô cùng hưng phấn: bán lưu hoàng cho nước khác tuyệt đối có thể kiếm được một lượng quân phí đáng kể, Tiểu Vương phi, người sẽ không đồng ý cho Vương gia dùng cái này làm pháo hoa chứ?

Chỉ có Chiến Bắc Liệt còn đang chìm trong sự chờ mong làm cho tức phụ vui, may mắn lại thành một đường.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài, ánh mắt chuyển tới đồng lưu hoàng lớn kia, trong phượng mâu hiện lên một tia ngạo nghễ: “Cái này ta có việc quan trọng cần dùng!”

Chiến Bắc Liệt thả lỏng chân mày, hẳn hiểu Lãnh Hạ, tuyệt đối sẽ không làm thứ vô ích, nếu nàng nói có thứ cần dùng thì nhất định là hẳn không biết nhưng nàng biết.

Hơn nữa mẫu sư tử nói chuyện cũng không khoa trương, việc quan trọng, đáng giá để cân nhắc.

Chung Thương sáu người cũng nghi hoặc vạn phần, thần sắc kích động nhất thời uể oải xuống, sáu khuôn mặt đau khổ, chẳng lẽ Tiểu Vương phi thích xem pháo hoa thật sao?

Lãnh Hạ cũng không giải thích, nếu nói lưu hoàng còn có công dụng khác ngoài tạo pháo hoa thì chưa chắc họ đã tin, tốt nhất là đợi lúc chế xong rồi, cho họ xem kết quả, đó mới là lời thuyết phục tốt nhất.

“Mục Thiên ở lại gác vùng khoáng sản này, Mục Dương quay về Trường An bẩm báo, dẫn người đến khai thác, những người khác thì kế hoạch không thay đổi, sáng sớm ngày mai xuất phát đi xích cương.” Nàng trầm ngâm một lát, rồi trực tiếp hạ lệnh phân phó: “Một phần lưu hoàng gửi về Trường An, một phần thì mang đến quân doanh xích cương, rồi triệu tập hai mươi thợ chế tác pháo hoa tốt nhất, đưa đến quân doanh.”

Sáu người đồng loạt nhìn trời, Tiểu Vương phi quả nhiên là muốn chế tác pháo hoa sao?

Mục Thiên Mục Dương kinh hoàng, khóc không ra nước mắt.

Bọn họ đã có thể đoán được ngay, trở về Hoàng cung bẩm báo đem việc này cho Hoàng Thượng thì nhất định sẽ bị Hoàng Thượng phúc hắc kia chính đến chết, được rồi, nói không chừng nếu không bị Hoàng Thượng lấy ám chiêu chính chết thì sẽ bị Mạc Tuyên công tử tham tiền kia bóp chết.

Nhìn thoáng qua thần sắc Chiến Bắc Liệt, nhìn thấy bộ dáng hẳn ‘Vương phi nói gì nghe đó, không nghe cũng phải nghe’ liền không thể phản kháng, chỉ có thể cao giọng đáp: “Rõ!”

Gia a! Anh minh thần võ của người đến tột cùng là đi đâu hết rồi!

Lãnh Hạ gật gật đầu, trong ánh mắt oán niệm vô hạn của sáu người, vừa lòng nhìn vùng khoáng sản trước mắt, không khỏi dâng lên vài phần chờ mong, rốt cục có cơ hội thể hiện sở trường của nàng.

Mọi người đi ra khỏi rừng, hơn nữa, Lãnh Hạ hơi dừng bước, dặn dò: “Người khai quặng không thể là dân chúng bình thường, phải là người khỏe mạnh, có công phu, chuẩn bị thật tốt rồi mới tới.”

Mấy người bọn họ đều là thân thủ bất phàm, hiện tại mới chỉ ở đây khoảng nửa canh giờ đương nhiên là không sao nhưng nếu ở lại đây quá lâu thì nhất định dễ dàng bị trúng độc.

Kỳ thật độc tính của lưu hoàng cũng không cao, bình thường thì chỉ có bị đốt hoặc gặp nước thì mới có thể sinh ra kịch độc.

Nhưng với những dân chúng bình thường, trên người không có công phu, khả năng kháng độc đương nhiên là cực thấp.

Hơn nữa một vùng khoáng sản lớn như thế thì độc tính sẽ tăng lên gấp nhiều lần, sẽ biến thành kịch độc, khiến cho thôn dân ở đây cho là sơn thần giáng tội, chưa bao giờ bước vào chỗ này, thật may, nếu không sẽ thành đại họa, hậu quả thực sự là không chịu nổi.

Lúc trở lại thôn thì đã là đêm khuya.

Mưa xong thì không khí thêm vài phần tươi mát, vàng trắng sáng treo cao trên bầu trời đêm, sương trắng mờ hồ bao phủ trong thôn xóm yên bình.

Trong phòng, Chiến Bắc Liệt đốt một ngọn đèn lên rồi ôm Lãnh Hạ nằm ở trên giường, vừa vỗ vỗ nàng như trẻ con vừa thấp giọng hỏi hỏi: “Lưu hoàng còn có thể dùng làm gì?”

Hắn biết mẫu sư tử khăng định là không muốn làm pháo hoa, nhưng rất tò mò, những người thợ kia ngoài làm pháo hoa thì có thể làm gì?

Lãnh Hạ nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của hắn dưới ngọn đèn mờ nhạt, liền bật cười, giải thích ý tưởng của nàng cho Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt càng nghe càng đại ra, nhả nửa tin nửa ngờ, hắn tuyệt đối tin tưởng Lãnh Hạ, nàng không phải là một người khoa trương, nói phét, nói một không hai, nếu nói ra, thì nhất định là làm được.

Nhưng chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng, đừng nói là đã nghe ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới!

Việc này càng chứng thực cho ý nghĩ của hắn, về lai lịch của Lãnh Hạ.

Tay đặt bên hông Lãnh Hạ càng siết chặt, Chiến Bắc Liệt ôm chặt lấy nàng, hắn có một cảm giác khẩn trương trước nay chưa từng có và vô lực.

Nếu sự thật giống như hắn nghĩ thì mẫu sư tử có rời đi không, có khi nào không về nữa không, quả thực hắn không dám tưởng tượng, nếu không còn mẫu sư tử nữa.....

Trong thoáng chốc, ứng mâu nhuốm hàn ý lạnh băng, thị huyết, nếu thật sự có một ngày như vậy, là ngày phải đấu với trời, hắn cũng không ngại!

Lãnh Hạ cảm nhận được sát khí dữ tợn của hắn, mày liễu nhíu lại, thở dài, nhướn người lên hôn lên môi hắn, trấn an kẻ đang tỏa sát khí kia.

Dần dần, cảm giác được hắn đã ổn định được bản thân thì thân thể lại bắt đầu bùng dục hỏa, thầm nghĩ thầm nghĩ không tốt, mau lui lại, đẩy hắn ra, ý tứ: Trấn định!

Chiến Bắc Liệt hơi thở dồn dập, hai mắt tái xanh nhìn nàng rất đáng thương, thế nào cũng không được làm, oán niệm đột nhiên tăng mạnh.

Chiến Bắc Liệt thở dài, thả người nằm xuống, đừng có nghĩ đến chuyện làm gì, thành thành thật thật ngủ đi.

Đúng lúc này.....

Trong phòng cách vách truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng, tiếng thở hổn hển của nam tử, tiếng gọi duyên dáng của nữ tử, rồi những tiếng vang, hợp tấu thành một khúc nhạc kiều diễm.

Đại Tàn Chiến thần nhất thời bùng nổ, đừng nói là hai mắt xanh mà ngay cả mặt cũng xanh hết rồi.

Cái này gọi là gì.....

Lửa cháy đổ thêm dầu?

Bỏ đá xuống giếng?

Nhà dột mưa suốt đêm?

Chiến Bắc Liệt cả người đã xanh thành một cây su hào, nghiêng răng ken két, thanh âm kia, còn to hơn cả phòng bên cạnh, lấy nghiêng răng nghiêng lợi thể hiện thái độ bất mãn!

Lãnh Hạ không khỏi cười rộ lên, tựa đầu ở trên vai Chiến Bắc Liệt mà cười, một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, trêu tức nhìn hắn.

Trong đôi mắt kia, muốn bao nhiêu sung sướng thì có bấy nhiêu sung sướng.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt xoay người một cái, đem nàng đặt ở dưới thân, oán hận trừng mắt nhìn nàng, hai mắt phun lửa, hung thần ác sát nhả ra hai chữ, ý tứ hàm súc uy hiếp mười phần: “Tức phụ!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, cái này gọi là vui quá hóa buồn sao?

Lãnh Hạ nhất thời nghiêm túc, rồi cực kỳ nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn, trịnh trọng nói: “Hình xăm.”

Chiến Bắc Liệt thấy nàng sắc mặt nghiêm túc, nhưng trong mắt lại là ý cười trong vắt, liền tức giận ngứa răng, nhưng hai chữ này là một đòn đả kích thật sâu với hắn, đành cào đầu, nằm xuống bên cạnh, thở dài.

Lãnh Hạ ghen, cảm nhận được người bên cạnh đang khô nóng, lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Chiến Bắc Liệt mở to mắt, nhìn chằm chằm trần nhà, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng vang ở phòng bên cạnh.

Nếu chỉ có tiếng vang thì cũng không sao, mấu chốt là mấu sự tử âm yếm đang nằm cạnh, nằm sát nhau, cảm nhận được hơi ấm của nàng, một vài sợi tóc chạm vào mặt hắn, mùi hương thơm mát bay quanh chóp mũi.....

Cơ thể hắn sắp bị dục hỏa đốt thành than rồi?

Rốt cục, trong nỗi bức bối của Chiến Bắc Liệt, một tiếng rên rỉ thống khoái vang lên, tiếng vang dần dần dừng lại.

Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, con mẹ nó, cuối cùng đã xong!

Nhưng còn chưa thở xong.....

Tiếng vang lại vang lên, nữ tử yêu kiều gọi, nam nhân thở dốc.

Cảm giác của Đại Tàn Chiến thần lúc này quả thực không thể nào hình dung nổi, hận không thể vọt sang phòng bên cạnh đá vỡng cửa phòng bọn họ, chửi ầm lên: “Biết là các người suýt nữa đã trải qua sinh lý tử biệt, nhưng không cần thiết phải hai lần chứ?”

Hai lần?

Hai lần nha?

Rất mẹ nó khi dễ người!

Lão tử ngay cả một lần cũng không có!

Lãnh Hạ đang nằm trong chăn nhịn không được cười khê.

Lãnh Hạ cười đủ rồi nhìn Chiến Bắc Liệt, thấy hắn nói lầm bầm hai tiếng, quay đầu ra chỗ khác, một bộ dáng khó chịu như trẻ con, lại nhịn không được khoe miệng cong lên.

Tuy rằng kiếp trước nàng chưa từng làm chuyện nam nữ, nhưng nàng biết phải ghen thì khó chịu đến nhường nào, nhìn Chiến Bắc Liệt chịu đựng khổ sở, cũng là vì lo ình, trong lòng cảm thấy ảm áp.

Nàng kéo kéo ống tay áo hắn, nhẹ giọng cười nói: “Nếu không thì..... thử lại cũng được, có lẽ hình xăm kia không liên quan đến động tình.....”

Đứa trẻ đang khó chịu lập tức quay đầu, vội nhào đến đè Lãnh Hạ xuống, lập tức nuốt hết những lời nàng sắp nói.

Chiến Bắc Liệt điên cuồng liếm hôn Lãnh Hạ, hai tay vuốt ve mỗi tấc trên cơ thể nàng, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Hai người ở trên giường ôm hôn cuồng nhiệt, cảnh xuân sắc ngập tràn trong căn phòng nhỏ.

Lãnh Hạ bị hắn hôn triền miên, cảm nhận được đôi bàn tay to lớn của hắn di chuyển khắp người mình, hai má dần dần ửng hồng, hơi hơi ngứa cổ ra sau, hai mắt khép hờ, cực kỳ dụ hoặc.

Ánh nền càng làm nổi bật Lãnh Hạ phong tình vạn chủng nằm ngửa trên giường, làm Chiến Bắc Liệt muốn hộc máu.

Hắn tháo bỏ y phục của Lãnh Hạ, sau đó.....

Đại Tàn Chiến thần thấy toàn bộ quá trình xuất hiện của hình xăm thủy phù dung.....

Hình xăm kia bắt đầu xuất hiện từ lúc Lãnh Hạ động tình, từng chút từng chút hiện lên, đầu tiên là một đóa hoa thật lớn, rồi lần lượt xòe cánh, nhị hoa dần dần xuất hiện, cuối cùng thể hiện rõ thành một hoa văn rõ ràng.

Chiến Bắc Liệt hung hăng trừng mắt nhìn đóa thủy phù dung trông rất sống động kia, nhất thời nắm chặt hai đấm, ngực kịch liệt phập phồng, trên trán nổi đầy gân xanh, nện một quyền xuống giường.

Sau đó.....

Sau một tiếng vang, hai người đồng thời ngã xuống, rơi xuống theo chiếc giường đã bị đánh nát.

Đồ dùng trong nhà của người nông dân vốn không phải thứ chắc chắn gì, Chiến Bắc Liệt là ai? Đại Tàn Chiến thần! Chiếc giường này làm sao chịu nổi một quyền ngập tràn lửa giận của hắn, đương nhiên là trong chớp mắt tan xương nát thịt.

Trong lúc máu chót, Chiến Bắc Liệt nhanh chóng xoay người, xoay người ôm Lãnh Hạ lên phía trên, làm đệm thịt cho nàng.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Lãnh Hạ được hắn ôm nên không bị thương, chợt nghe người phía dưới rủa thầm một câu, Lãnh Hạ thầm kêu không tốt, vội vàng đứng dậy xem xét.

Chỉ thấy Chiến Bắc Liệt nhe răng nhếch miệng nằm trên mặt đất, sau lưng chảy đầy máu tươi, hai mắt tội nghiệp nhìn nàng, lằm bằm như làm nũng.

Nàng cực kỳ xem thường, lật người Chiến Bắc Liệt lại, ở sau lưng, mấy mảnh gỗ vụn đã đâm ngập vào thịt, máu tươi đầm đìa làm cho người ta kinh hãi.

Lãnh Hạ biết thực sự là không thích hợp để cười nhưng như thế nào cũng nhịn không được, trong ánh mắt ai oán của Chiến Bắc Liệt, tiếng cười nhẹ nhàng bay bổng vang lên.

Nếu có người biết, Đại Tàn Chiến thần vì muốn trút giận mà đập nát giường nhà dân chúng thì nhất định là cười đến rụng răng.

Nàng lấy kim sang được, nhanh nhẹn nhặt những mảnh gỗ ra rồi bôi thuốc cho hắn, nhưng không ngờ là cũng có mấy vết thương lớn đến thế.

Chiến Bắc Liệt đương nhiên là nhân cơ hội này làm cho nàng đau lòng, hết sức khoa trương rên khe khẽ, tranh thủ sự đồng cảm của Lãnh Hạ.

Tuy Lãnh Hạ biết người này tuyệt đối là diễn trò, cũng theo mong muốn của hắn cực kỳ xem thường, nhưng lực tay cũng nhẹ đi vài phần, rồi lại nhẹ đi vài phần, khiến Chiến Bắc Liệt vui đến ngoác miệng ra cười.

Thuốc tốt, giường nát, đã là hơn nửa đêm rồi, những người khác đều đã ngủ, chỉ có hai người không ngủ.....

Sau đó phải ngủ như thế nào, đó là một vấn đề.

Cuối cùng, Chiến Bắc Liệt kéo hai cái ghế lại rồi phủ chắn lên làm giường cho Lãnh Hạ, tuy hơi nhỏ nhưng cũng không sao.

Nàng nâng mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Liệt nắm tay nàng rồi hôn một cái, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta đi tìm Chung Thương.”

Lãnh Hạ khẽ khiêu mi, cũng không quản hắn, nhắm mắt lại, ngủ.

Chiến Bắc Liệt đi ra ngoài, dùng sức thở ra một hơi, đứng trong sân nhìn hàng rào, nông cụ, túp lều nhỏ, và mấy con gà, không khỏi nhớ tới lúc chàng vạng đã nói với Lãnh Hạ chuyện ẩn cư.

Mỗi ngày hắn nấu ăn, mẫu sư tử nuôi gà, không có việc gì thì ngồi trong sân phơi nắng, chơi cờ, đọc sách.

Một sân đầy tiểu Lãnh Hạ vui vẻ chơi đùa chạy tới chạy lui, bỏ nhào vào người hắn, khuôn mặt giống hệt Lãnh Hạ chạy quanh hắn gọi hắn là phụ thân.....

Chiến Bắc Liệt lại tự cười một mình.

Đột nhiên, mây kiếm hung hăng nhú lại, tiểu Lãnh Hạ sao, hiện tại lão tử ngay cả phòng cũng chưa được viên!

Hắn lại thầm nghĩ tới chuyện lời kẻ đã sấm hình cho Lãnh Hạ ra đánh một trận, cắn vào cổ hắn hỏi: “Rốt cuộc lão tử nợ gì người?”

Sau khi tưởng tượng đến chuyện đào mộ của tổ tiên mười tám đời nhà hắn, chặt tay, chặt chân, móc mắt, phơi khô, Chiến Bắc Liệt rốt cục cũng thoải mái, thông thả bước ra ngoài.

Đúng lúc này.

Hai kẻ kia lại không biết thời thế mà lại truyền ra những tiếng rên rỉ....

Lúc nửa đêm, Đại Tần Chiến thần một mình đứng ở trong sân, khoan tay mà đứng, ngửa đầu nhìn về ánh trăng cuối trời, gió thu thổi qua làm tà áo hắn bay bay trong gió, trên khuôn mặt anh tuấn, hai dòng lệ tuôn rơi.

==

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Hạ vừa mới tỉnh dậy, Chiến Bắc Liệt đã đẩy cửa bước vào, khuôn mặt thì vẫn xanh lét, hai mắt thì thâm quầng.

Sau khi đã thu dọn đầy đủ mọi thứ chuẩn bị rời đi, Chung Thương đi đưa cho chủ nhà một thỏi bạc nữa, là tiền bồi thường chiếc giường bị phá hỏng kia.

Hôm nay hai mắt hắn cũng thâm quầng, là do đêm qua mới ngủ được đến nửa đêm đã bị Vương gia một cước đá văng cửa phòng hắn, không nói hai lời ngồi xuống cạnh bàn, không làm gì hết mà ngồi nhìn hắn.

Ánh mắt kia, trong màn đêm tối như đang có ánh sáng lập lòe, dọa hắn dựng cả tóc gáy, toàn thân nổi da gà.

Sau đó hắn tự giác đứng lên, trong ánh mắt vừa lòng ‘Trẻ nhỏ dễ dạy’ của Chiến Bắc Liệt, đi khi dễ người ở phòng bên cạnh là Thiểm Điện.

Chung Thương đưa bạc cho thôn phụ, ngoài ý bồi thường cũng là muốn thôn phụ chuẩn bị cho chút lương khô.

Thôn phụ khách khách khí khí nhận lấy, trong lòng thì đang cảm thán, phải làm kịch liệt đến cỡ nào thì mấy sập cả giường a!

Nghĩ như vậy, không khỏi trộm nhìn Chiến Bắc Liệt, rồi lại nhìn Lãnh Hạ, cô nương này nhìn qua có vẻ yếu đuối không ngờ sức chịu đựng thật đáng nể phục, đêm qua làm tới sập cả giường mà hôm nay tinh thần lại rất thoải mái khoan khoái.

Còn nam nhân cao lớn kia thì ngược lại, hai mắt thâm quầng, sắc mặt khó coi, phải mệt đến cỡ nào a!

Trong tiếng nghiêng răng thầm hận của Chiến Bắc Liệt và tiếng cười khê của Lãnh Hạ, những thôn dân thuần phác mà nhiệt tình đưa họ ra đầu thôn rồi liên tục vẫy tay tiễn biệt.

Ngoại trừ hai huynh đệ Mục Thiên Mục Dương, những người khác lại tiếp tục lên đường.

==

Đại Tần, Đạc Châu.

Lãnh Hạ xốc mình xe ngựa lên, liền nhìn thấy bức tường thành tang thương của Đạc Châu, hiển nhiên cũng đã lâu năm lắm rồi, loang loang lỗ lỗ, trên đó có một tấm biển gỗ theo phong cách cổ xưa, ghi hai chữ to ‘Đạc Châu’

Đạc Châu cách Trường An khoảng mười ngày cưỡi ngựa, mặc dù không náo nhiệt như kinh đô nhưng cũng là một tòa thành khá lớn.

Lúc này đã là buổi trưa, đã tới lúc dùng bữa, lại đứng vào một ngày vô cùng náo nhiệt.

Dân chúng trên đường đông nghìn nghịt, không ít người chỉ trở xe ngựa, thì thầm với nhau đoán nhân vật ngồi bên trong lớn tới cỡ nào.

Đúng lúc này, một tiếng nhạc hỉ truyền tới, dân chúng đều dạt sang hai bên nhường đường rồi chăm chú nhìn hỉ kiệu ở phía xa xa, lại bàn luận.

Một người chọc chọc người bên cạnh, cảm thán: “Hôm nay công tử nhà Chu Đại lão gia cưới vợ!”

Người kia gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Phải đó, lấy nữ nhân của thương gia buôn gạo ở Tây thành, lúc trước thì không đồng ý đâu, ghét nữ nhân đó vì nhà là thương nhân, con buôn, không xứng với nhà bọn họ.”

“Hừ.....” Người đằng trước quay đầu lại khoát tay với hai người, khuyên nhủ: “Chuyện nhà quan chúng ta nào dám bình luận, không muốn sống nữa sao?”

“Chúng ta nói nhỏ như vậy, ai biết, hơn nữa cũng là chuyện vui, sao lại không để cho người ta nói.” Người thứ nhất than thở vài câu, nhưng nói xong cũng thành thành thật thật mà ngậm miệng lại, không dám nói nữa.

Lãnh Hạ nhìn ra ngoài, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng chính là một đội nhạc cực lớn, theo sau một nam tử đang dắt ý cười ngựa đi đầu, nam tử khuôn mặt tuấn tú, khuôn mặt hồng hào đầy sắc sống.

Một chiếc kiệu tám người khiêng đi bên cạnh, màn che bị gió làm lay động, có thể thoáng thấy tân nương ở bên trong.

“Nhường đường cho bọn họ đi.” Lãnh Hạ phân phó Chung Thương, vừa buông màn xe xuống liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt vẻ mặt buồn rầu, không khỏi nhíu mày.

Chiến Bắc Liệt kéo tay Lãnh Hạ rồi cầm lấy, vuốt ve hồi lâu rồi mới ngẩng đầu nói: “Tức phụ, đại hôn của chúng ta.....”

Lãnh Hạ nhất thời hiểu ra, hần đang day dứt.

Lãnh Hạ nổi lên tâm tư trêu tức, trong nháy mắt sắc mặt lạnh lùng hần, thanh âm lạnh lẽo hỏi: “Đại hôn? Nào đã có đại hôn gì.”

Chiến Bắc Liệt nhất thời nóng nảy, không ngừng tự mắng mình, đại hôn của nữ tử cả đời chỉ có một lần, hần lại vì đối Hoàng huynh, lại còn chán ghét phế vật công chúa mà cố ý ở lại quân doanh, không trở về phủ báai đường.

Chiến Bắc Liệt cũng từng nghĩ đến chuyện này nhưng không áy náy như bây giờ, trong lúc đại hôn của người khác, ầm áp náo nhiệt.

Nhưng mà càng ầm áp náo nhiệt thì trong lòng hần lại càng giống như bị dao đâm từng nhát.

Mẫu sư tử dù bư hần nhưng cũng là nữ nhân, nữ nhân nào mà không mong chờ hôn lễ, hần lại phá hỏng sự chờ mong của Lãnh Hạ.

Hần bắt đầu diên cuồng tự trách, tưởng tượng ra lúc ấy Lãnh Hạ chưa hề báai đường mà đã bị đưa vào Thanh Hoan Uyển lạnh lẽo kia, cảm giác sẽ có bao nhiêu mất mát?

Thực ra điều đó là do hần tự lo lắng thôi, ngày đó Lãnh Hạ vừa mới đến thế giới này, vẫn là vị sát thủ chỉ vương vô tình kia, báai đường ư?

Đối với nàng mà nói thì tựa như một trò cười!

Lãnh Hạ đối với việc Chiến Bắc Liệt không về báai đường mà nói, là cực kỳ vừa lòng, giảm đi không biết bao nhiêu phiền toái.

Chiến Bắc Liệt dám thề với trời, nếu hần sớm biết lúc ấy lấy Lãnh Hạ mà không phải phế vật công chúa kia, nếu hần sớm biết sẽ yêu Lãnh Hạ, yêu đến vô cùng thì tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không ở lại quân doanh, mặc kệ hôn lễ qua đi trong ầm ập.

Lãnh Hạ nhìn thấy bộ dạng hần như hận không thể tự chém chính mình, không khỏi cong cong khóe môi, thậm chí nàng đã có thể đoán được, nếu bây giờ mà cử hành hôn lễ thì bộ dáng Chiến Bắc Liệt, nhất định

chính là mặt mày hớn hở, ngây ngô cười, ngay cả lời cũng không nói được rõ ràng, chỉ biết liên tiếp gọi ‘Tức phụ’

Chiến Bắc Liệt cúi đầu, một bộ dáng chột dạ ‘Ta sai, ta là tên khốn.’ kéo kéo tay Lãnh Hạ, trịnh trọng tuyên bố: “Tức phụ, nhất định ta sẽ đền bù cho người một hôn lễ.”

Chiến Bắc Liệt đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Lãnh Hạ đáp lời, lập tức cho rằng tức phụ ngầm thừa nhận, mẫu sư tử dù bư hãn nhưng nhắc tới chuyện bái đường cũng vẫn ngượng ngùng, hần chắc chắn như vậy liền thở dài một hơi.

Lãnh Hạ nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt hần, nhin không được quay mặt đi cực kỳ xem thường, lấy giọng điệu còn nghiêm túc hơn trả lời hần: “Không cần phiền toái!”

Chắc chắn là mẫu sư tử còn đang tức giận a! Bất người dậy, nhất thời nóng nảy, hần kiên quyết tỏ vẻ thành ý: “Tức phụ, ta nói thật, tuyệt đối nghiêm túc, lúc nào trở về ta sẽ đền bù một hôn lễ linh đình cho người, người muốn lớn đến cỡ nào cũng được.”

Nói xong lại bồi thêm một câu: “Dù là lớn hơn đại hôn của Hoàng huynh Hoàng tẩu cũng không vấn đề!”

Lãnh Hạ nhìn trời, cái này gọi là tự làm tự chịu sao?

Đúng lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng ồn ào huyên náo.

Hai người vén rèm lên nhìn lại, không ít người đang chạy về phía trước, trên mặt hưng phấn không thôi, ngay cả dân chúng đang vây xem tân nương cũng dần dần chạy theo.

Chiến Bắc Liệt nháy mắt ra dấu với Chung Thương, Chung Thương lập tức hiểu ý, nhảy xuống xe ngựa chặn lại một thanh niên đang chạy hỏi: “Tiểu ca, có chuyện gì vậy?”

Thanh niên kia cười ha hả đánh giá xe ngựa rồi trả lời: “Nhất định là các người mới từ ngoài đến, Đạc Châu ta hôm nay có một thiếu niên cực hiểu biết, thường thường luôn ở Ngọc Lâm tửu lâu kể chuyện.”

“Thiếu niên kia a, rất có hiểu biết, đừng nói là ở Tần quốc ta mà cả đại lục cũng không có chuyện gì hần không biết.” Nói xong liền chạy đi, vừa chạy vừa nhìn sắc trời rồi bỏ lại một câu: “Hôm nay hần lại tới nữa, ta phải chạy nhanh để kiếm một chỗ tốt.”

Trên cả đại lục, không chuyện gì không biết?

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, trong mắt có vài phần hứng thú: “Đi, đi xem một chút.”

81. Q.2 - Chương 4: Thiếu Niên Nhiều Chuyện

Edit: Kiri

Xe ngựa đi theo đám người kia được một lát thì dừng lại trước một tửu lâu hai tầng.

Tửu lâu nhìn qua phong cách cực kỳ cổ xưa, trang hoàng cũng không đẹp đẽ, hần là cũng đã lâu năm, nhưng xe ngựa lại đông như trẩy hội, buôn bán rất phát đạt, đứng ở ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng tiểu nhị gào to, cách xa cũng có thể nhìn thấy trên lầu hai toàn người là người.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vừa mới xuống xe, tiểu nhị đã nhanh chóng cúi đầu khom lưng hành lễ: “Đại nhân, phu nhân, tửu lâu chúng ta hôm nay có thiếu niên kia đến bình sách, đại nhân tới nghe chuyện vui sao? Lầu hai có nhã gian, để tiểu nhân tìm cho ngài hàng đơn vị trí tốt.”

Làm tiểu nhị kẻ nào chả có hoả nhãn kim tinh, là con la hay con ngựa, bọn họ tuyệt đối có thể nhìn rõ tới tám phần mười.

Nhìn khí chất của vị đại nhân này, không phú cũng quý, mỹ mạo của nương tử hân thì tuyệt sắc khuynh thành, lại nhìn xe ngựa xem, tuyệt đối là xa hoa, lại nhìn mấy người thị vệ xem, nào có ai không phải anh tuấn khí phách.

Đại nhân vật, không sai được!

Chung Thương nhìn vào bên trong nhất thời nhú nhú mày, thưởng cho tiểu nhị một thỏi bạc, phân phó: “Không chỉ chỗ tốt còn phải yên tĩnh.”

Tiểu nhị nịnh nọt mời bọn họ vào, trong đại sảnh có một đài cao, nhưng trên đó không có người, thiếu niên kia hẳn là vẫn chưa lên sân khấu.

Dưới tầng một đầy dân chúng, không ít người gọi chút nước trà, ít lạc, chiếm lấy một cái bàn, thậm chí còn có rất nhiều người cái gì cũng không gọi, chỉ đưa mấy đồng tiền, tìm một chỗ đứng, chờ việc bình sách mở màn.

Lãnh Hạ được tiểu nhị dẫn tới lầu hai, trên này có yên tĩnh hơn, chỉ nhìn qua cách ăn mặc cũng thấy là phú quý hơn dân chúng dưới lầu nhiều, tiểu nhị chọn một chỗ rất tốt, vừa yên tĩnh lại có thể nhìn rõ chỗ đài cao.

Tiểu nhị vừa đem thực đơn đưa lên, vừa giới thiệu: “Khách quan, Ngọc Lâm tửu lâu chúng ta nổi danh nhất về hải sản, tôm hấp, long nhãn trắng, cá nheo sốt đậu, da cá cuốn.....” (mấy cái món ăn này ta chém đấy)

Chiến Bắc Liệt nhận lấy thực đơn rồi chọn vài món, xong tiện tay ném thực đơn cho tiểu nhị: “Mang lên một bình trà ngon.”

Sau khi đồ ăn được bê lên, Lãnh Hạ khê khiêu mi, bây giờ mới nhận ra, người này, toàn chọn những món mà nàng thích.

Đột nhiên, tầng một bộc phát tiếng hoan hô ầm ầm.

Lãnh Hạ nhìn lên phía đài cao kia.

Một thiếu niên đang đi lên đài, nói là thiếu niên nhưng thật ra cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nhìn qua rất nhã nhặn, nhưng hai mắt thì lại cực kỳ đặc biệt, lóe sáng như sao, rực rỡ như ngọc.

Thiếu niên mặc một bộ y phục đã bạc màu, cười tủm tỉm đi lên đài, sau khi cúi chào mọi người thì vỗ tay một cái, dân chúng đang vỗ tay hoan hô nhất thời yên tĩnh.

Ánh mắt sáng như sao đảo qua mọi người một lượt, thiếu niên chưa nói mà cười trước, rồi bắt đầu bài giảng: “Vài ngày trước chúng ta đã nói về phong cảnh ngũ quốc, hôm nay tại hạ sẽ nói về ngũ quốc anh hùng! Nói đến vấn đề này, các vị khách quan sẽ hỏi, anh hùng là như thế nào?”

Một câu này vừa nói ra, mọi người đều nhanh chóng hô to suy nghĩ của mình.

“Đại hiệp công phu cao cường!”

“Dũng sĩ lấy một địch trăm!”

“Người lương thiện giúp đỡ kẻ khốn khó!”

Thiếu niên mặt tươi như hoa nằm xuống bàn, nhào người về phía trước, giơ ngón trỏ lên nhẹ nhàng lắc lắc, thanh âm trong trẻo: “Anh hùng mà chúng ta nói đến hôm nay, không phải những vị đó! Xưa nay luôn vì nước vì dân, hôm nay sẽ giảng cho các vị về anh hùng của Đại Tần ta trước, không thể không nhắc tới.....”

Còn chưa dứt lời, những người dưới đài đã hét to: “Chiến thần!”

“Đúng vậy!” Thiếu niên cảm thước lên đập bàn một cái, sắc mặt nghiêm túc: “Chính là Đại Tần Chiến thần!”

Lãnh Hạ khê khiêu mi, ném cho Chiến Bắc Liệt một ánh mắt trêu tức.

Chiến Bắc Liệt một chút xấu hổ cũng không có, khoe môi cong lên, một biểu tình đùa giỡn, khoe tài, nháy mắt mấy cái với Lãnh Hạ.

Thiếu niên lại lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng: “Liệt vương lãnh binh từ năm mười bốn tuổi, chinh chiến sa trường, chiến dịch lớn bé chưa trận nào không thắng, cái này thì mọi người đều rõ, nhưng tình huống cụ thể trên chiến trường, nào có mấy người biết! Trước tiên là nói về năm năm trước, trận chiến Tần Yên, lúc đó, Liệt vương ta cũng chỉ có mười lăm tuổi, mới vào quân doanh gần một năm, sao có thể làm cho các Đại tướng nghe lời? Người Bắc Yên dẫn theo hai mươi vạn binh mã tấn công quân ta, mà biên quan chỉ có mười vạn binh mã, lại còn các tướng lãnh cây già lên mặt, ngoài có cường địch, trong có lo lắng, vậy thì phải làm sao?”

Vừa nói xong, dân chúng nghe đều mày chau mặt ủ, nghĩ ngợi suy tư, đến tột cùng là phải làm sao?

Lãnh Hạ cũng cảm thấy có hứng nghe, thiếu niên này kể chuyện không giống như những người khác, không hề chỉ kể chuyện xưa mà hẳn đưa ra vấn đề, hoàn cảnh xấu nói ra, để tóm lấy cái tâm của mọi người, dần dần đắm chìm trong phân tích của hắn.

Giống như việc lúc Chiến Bắc Liệt vào quân doanh, nghĩ lại mới thấy năm đó Chiến thần cũng không biết đã trải qua bao nhiêu gặp ghềnh, nhưng thật ra nàng chưa từng hỏi.

Thiếu niên rung đùi đắc ý giảng bài, miệng lưỡi lưu loát: “Loạn trong giặc ngoài thì đương nhiên phải giải quyết mâu thuẫn bên trong trước, Liệt vương khi đó mới mười lăm tuổi cũng đã rất có phong phạm Chiến thần, không nói hai lời triệu tập binh sĩ, tướng lĩnh đến lời dãi, đơn thương độc mã nghênh chiến mười vạn binh sĩ, chỉ cần không phục, cứ việc lên.”

Hai mắt kia càng ngày càng sáng, như là cực kỳ ngưỡng mộ Chiến Bắc Liệt, vẻ mặt sùng bái: “Sau đó thì sao? Sau đó Chiến thần của chúng ta đánh cho đám lão tướng thất bại thảm hại, từ đó về sau, thu được lòng trung thành của trăm vạn Tần binh. Loạn trong đã được giải quyết, còn giặc ngoài phải giải quyết ra sao? Mười vạn Đại Tần đối chiến hai mươi vạn Bắc Yên, chênh lệch này không thể nói là không lớn.....”

Cả tửu lâu im lặng, chỉ có giọng điệu giảng giải nhịp nhàng của thiếu niên.

Lãnh Hạ cảm thấy thú vị, quay đầu hỏi: “Thật sao?”

Chiến Bắc Liệt bắt đầu lơ đãng, cứ nghĩ là giống như những người kể chuyện khác, không phải nói bừa khuyếch đại sự thật thì là ca công tụng đức một cách thái quá, càng nghe càng cảm thấy là không chính xác, mày kiếm hơi hơi nhíu lại, những việc cụ thể trên chiến trường đều là cơ mật, mà thiếu niên này lại rõ như lòng bàn tay.

Hắn chậm rãi gật gật đầu với Lãnh Hạ, trầm giọng nói: “Là thật.”

Chung Thương cúi người hỏi ý: “Gia, có cần lát nữa bắt lại hỏi một chút không?”

Đúng lúc này, một thanh âm nam nhân từ bên ngoài tửu lâu truyền đến: “Hạ quan Chu Đắc tham kiến Liệt vương!”

Tửu lâu yên tĩnh trong giây lát rồi đồng loạt sôi trào!

“Liệt vương? Liệt Vương gia ở đây sao?”

“Ở đâu? Người ở đâu? Sao lại không nhìn thấy?”

“Không ngờ có ngày được ngồi cùng quán trà nghe kể chuyện với Liệt vương a!”

Mọi người đều nhìn loạn xạ, nghi thần nghi quỷ, nhìn ai cũng thấy giống Liệt Vương gia.

Chỉ chưa sờ mặt người bên cạnh, nghĩ đến chuyện lộ mặt nạ ra.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, cùng lúc nhướng mày, bọn họ tuy không có ý che giấu nhưng cũng không khoa trương gì, cả đoạn đường chưa kinh động bất kỳ quan phủ nào, hiện giờ Chu Đắc này lại tìm tới, tin tức quả thực rất linh hoạt.

Trước cửa tửu lâu, một nam nhân mập lùn mặc quan phục đi đến, khom người chạy lên lầu hai, cách một đoạn thật xa gặp người quỳ xuống, phục sát đất hành lễ: “Hạ quan Chu Đắc tham kiến Liệt vương!”

Cái này xem như là đã chứng thực thân phận của Chiến Bắc Liệt, dân chúng đều quỳ theo thỉnh an: “Tham kiến Liệt vương!”

Chiến Bắc Liệt cho dân chúng bình thân rồi mới lạnh lùng nói với Chu Đắc: “Chu tri huyện gặp bốn vương không cần hành lễ như thế.”

Chu Đắc đứng lên, cúi đầu khom lưng chạy đến trước mặt Chiến Bắc Liệt nịnh nọt nói: “Dạ dạ, hạ quan ngưỡng mộ Vương gia đã lâu, nay được diện kiến thực sự là nhất thời khó kiềm chế, Vương gia quả nhiên là nhân trung long phượng, còn uy vũ hơn hình ảnh hạ quan thường tưởng tượng.” (rồng trong biển người)

Lãnh Hạ nhú nhú chân mày, Chu Đắc này thật ra rất có phong phạm của Lí Thành Ân, công phu võ môn ngựa luyện đến mức không thể thuần thực hơn.

Chu Đắc chớp mắt, tầm mắt rơi vào trên người Lãnh Hạ, lại cảm thán nói: “Vị này nhất định là Liệt Vương phi, ân sư không chỉ nhắc tới trước mặt tại hạ một lần, nói Vương phi như vương mẫu giáng trần, cứu khổ cứu nạn như Bồ Tát sống, hôm nay hạ quan được chiêm ngưỡng, quả thật là vậy, Vương phi và Liệt Vương gia thực sự là một đôi thần tiên quyến lữ do trời đất tạo thành.”

Lãnh Hạ cầm chén trà lên nhấp một ngụm, không nói gì, cũng không hỏi ân sư của hắn là ai.

Chu Đắc một chút xấu hổ cũng không có, chủ động nói: “Ân sư của hạ quan là Lễ bộ Thượng thư Lí Thành Ân, ân sư nhiều lần ân cần dạy bảo, nếu nhìn thấy Vương phi, nhất định phải tôn kính như tôn kính hắn, đúng! Phải coi người như lão mẫu của hạ quan.”

Lãnh Hạ không khỏi cảm thán, đúng là sư phụ nào thì đồ đệ ấy.

Chu Đắc lại khom người vái chào, tóc phải chạm đến mũi chân mới đứng lên, cười ha hả nói: “Vương gia Vương phi từ xa tới đây, xin cho hạ quan một cơ hội tiếp đãi hai người.”

Thời điểm Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vừa lúc giữa trưa, từ sáng tới giờ cũng chưa dừng chân ở đâu, nếu thân phận của hắn đã bị lộ, dân chúng ai cũng biết thì nếu nghỉ ngơi ở khách điểm nhất định sẽ phát sinh nhiều chuyện.

Chiến Bắc Liệt gật gù đầu, nắm tay Lãnh Hạ đi xuống dưới lầu.

Chu Đắc mừng rỡ, vội vàng chạy lên trước dẫn đường, một bộ dáng cúi đầu nịnh nọt.

Đi được vài bước mới thấy có điều không đúng, Liệt Vương gia Liệt Vương phi chỉ có bốn thị vệ đi sau, sao lại nhiều ra một người?

Thị vệ chỉ báo là có sáu người a, không thấy báo là còn người khác. Hắn quay đầu lại nhìn người nọ, thấy hắn biểu tình tự nhiên, không có nửa phần mất tự nhiên, cũng không dám hỏi nhiều, ngộ nhỡ là bạn cũ Vương gia mới gặp thì mình lắm miệng không phải là đắc tội sao.

Ánh mắt hoài nghi liếc nhìn vài lần rồi lắc đầu chuyên tâm dẫn đường.

Bọn họ đương nhiên cũng phát hiện người này đi theo, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhất thời cảm thấy thú vị, cũng không nói nhiều, tùy ý cho hắn đi theo.

Đi tới một phủ đệ náo nhiệt treo đầy vải điều, đèn lồng, Chu Đắc mới ngừng lại, khom người nói: “Vương gia, Vương phi, hôm nay chính là đại hôn của khuyến tử, xin mời hai vị uống một ly rượu mừng, mong đừng ghét bỏ.”

Lúc này Lãnh Hạ mới nhớ tới đội ngũ đón dâu trên đường, Chu Đại lão gia trong miệng dân chúng chính là người này.

Nhìn bộ dáng hắn a dua nịnh nọt, cứ nghĩ là một coi trọng quyền thế, vậy mà lại đồng ý cho con trai lấy một nữ nhân nhà thương gia làm nương tử, thực sự là có chút kỳ quặc.

Chiến Bắc Liệt gật gù đầu, nhập gia tùy tục, nếu con trai người ta đứng lúc đại hôn thì không vào uống ly rượu mừng là không được.

Chu Đắc cười sáng lạng, thân thể mập mạp cười đến run lên, vội vội vàng vàng đưa hai người vào.

Trong phủ, Chu gia Đại công tử đang vô cùng bận rộn, trong thời khắc quan trọng phụ thân lại đột nhiên chạy đi, tất cả khách khứa đều bất ngờ, tân nương tân lang cũng phải chờ phụ thân về mới bái đường thành

thân được, vậy mà trong ánh mắt trông mong của nhiều người ông lại nhanh như chớp xông ra ngoài, vừa chạy vừa kêu: “Chờ ta về rồi tiếp tục bái đường.”

Khách khứa chụm đầu lại bàn luận, có người chờ không kịp thậm chí đã định rời đi.

Chu gia Nhị công tử một thân hỉ phục đỏ thẫm, vội la lên: “Ca, phụ thân đi đâu vậy? Đi cả buổi còn chưa về, ta sợ Tiểu Điệp ủy khuất, làm gì có nhà ai lúc bái đường còn phải đợi lâu như vậy?”

Chu Đại công tử thở dài, trấn an nói: “Chờ một chút, chờ một chút, phụ thân nói có khách quý tới.....”

Đang nói, liền thấy Chu Đắc thở hổn hển chạy vào, chạy đến giữa đại sảnh liền giơ tay đề nghị mọi người yên lặng, cao giọng nói: “Các vị, bản quan may mắn mời được Liệt Vương gia Liệt Vương phi đến làm chủ hôn cho khuyển tử.”

Mọi người đồng loạt hít vào một ngụm lạnh khí.

Liệt vương?

Đại Tàn Chiến thần, Liệt vương?

Tổ tiên Chu gia thật sự là rất linh sao, lại có thể mời được Liệt vương tới chủ hôn?

Mọi người sắc mặt hưng phấn, đồng loạt quay ra nhìn về phía đại môn, trong chốc lát, quả nhiên một nam một nữ bước vào.

Nam nhân dáng người cao lớn, một thân cẩm bào màu đen đẹp đẽ quý giá quanh thân tản ra khí chất vương giả tôn quý, khí thế kiêu ngạo mà bá đạo.

Nữ nhân mảnh khảnh nhỏ nhắn, khuôn mặt như được vẽ nên, một thân bạch y bay bay trong gió, quanh thân tản ra khí tức lãnh liệt, giống như một đóa Bạch Liên, tao nhã vô song.

“Tiểu Điệp, phụ thân mời được Liệt vương tới chủ hôn cho chúng ta!” Chu gia Nhị công tử kích động không thôi, nắm tay tân nương tử nói không ngừng, nhưng lại không chú ý tân nương tử kia cả người run lên, bàn tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm.

Không biết là ai nhin không được hô một câu: “Đúng là Liệt Vương gia, lúc ta ở kinh đô đã từng được nhìn từ xa, tuyệt đối là chính xác.”

Cả sảnh đường nhất thời sôi trào, mọi người đều ngưỡng mộ nhìn Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đang đi vào, kích động vạn phần.

Chu Đắc vô cùng đắc ý nhìn thần sắc mọi người, cáo mượn oai hùm gào to: “Còn không hành lễ với Liệt vương và Vương phi.”

Lúc này mới mọi người mới có phản ứng, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an: “Tham kiến Vương gia Vương phi.”

Thanh âm như tiếng sóng gào thét, đình tai nhức óc.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ lạnh lùng liếc nhìn Chu Đắc một cái, đi đến ghế chủ vị ngồi, Chu Đắc này thật biết tính toán, từ vào uống ly rượu mừng lại thành chủ hôn.

Chu Đắc nhất thời xấu hổ rụt cổ lại, trong lòng thấp thỏm lo lắng không yên, nhưng không nhin được tâm tình hỷ vinh, đành nói là Đặc Châu, trong phạm vi vài trăm dặm có người nào có thể được Liệt Vương gia chủ hôn, nghĩ như vậy, lại uốn ngực đứng thẳng người.

Hai người cũng lười chấp nhặt, không thể tự nhiên phá hoại ngày lành của người ta.

Nếu đã vào, thì nghi thức cũng bắt đầu thôi.

Lễ quan còn chưa từng chủ trì một hôn lễ có Vương gia tôn quý như thế này, thanh âm run rẩy vang lên: “Nhất bái thiên địa!”

Hai người quỳ xuống lạy trời đất.

“Nhị bái cao đường!”

Hai người quay người lại, Chu Nhị công tử cung kính quỳ gối trước mặt Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, kéo kéo tân nương ở bên cạnh không biết là hưng phấn hay là bị dọa đến choáng váng, cảm thấy nghi ngờ, tuy Tiểu Diệp không phải là con cái nhà giàu có gì, nhưng cũng không thể nhìn thấy Vương gia liền dờ dẩn thành như vậy.

Tân nương buông tay người bên cạnh ra, từ từ quỳ xuống một cách cứng ngắc, hành lễ.

Lãnh Hạ khê nhưn mày, càng nhìn càng thấy tân nương này quen mắt, hơn nữa bàn tay nắm chặt kia của nàng ta cũng không thoát khỏi ánh mắt nàng.

Sau khi hai vợ chồng bái đường xong, chú rể rạng rỡ nắm tay tân nương đang cứng ngắc đi vào hỉ phòng.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, vẫy tay gọi Chu Đắc giống như lơ đãng nói: “Chu đại nhân thật có phúc khí, trên đường đến bản cung có nghe nói, tân nương tử chính là thiên kim của thương gia Tây thành, cùng lệnh công tử thật là trai tài gái sắc, rất xứng.”

Chu Đắc liên tục gật đầu nhớ tới của hồi môn bên nhà gái đưa lại càng cười toe toét.

Đương nhiên lời nói thật tuyệt nhiên không thể nói, chỉ trang nghiêm trả lời: “Vương phi nói phải, thương gia Phương Đại đó có thể nói là có gia sản vô cùng to lớn, nhưng hơn cả là hần cực kỳ lương thiện khảng khái, thi thoảng lại phát chẩn gạo cho dân nghèo, dân chúng Đạc Châu chúng ta thậm chí thành trấn lân cận cũng chịu không ít ân huệ của hần.”

Lãnh Hạ gật gật đầu, cười nói: “Thật là hiếm có, con gái của người tên Phương Đại này hần cũng là một nữ tử ôn nhu hiền lành.”

Chu Đắc thấy nàng nói như vậy, trên mặt lại nở rộ vài phần: “Bẩm Vương phi, quả là như thế, Diệp nhi từ nhỏ đã đi theo Phương Đại làm việc thiện, mặc dù vài năm gần đây, nữ tử đã trưởng thành khó mà đi theo nhưng nàng lại luôn đeo khăn che mặt đi phát thuốc, dân chúng ai nhắc tới nàng cũng đều dựng thẳng ngón cái lên khen ngợi.”

Hần càng nói càng đắc ý, có chuyện gì cũng phải mang ra kể cho hết: “Như là mấy hôm trước, nghe nói là vô ý rơi xuống nước, vốn là không cứu được nhưng không hiểu tại sao lại có thể tỉnh, chắc chắn là làm nhiều việc thiện, Bồ Tát phù hộ a!.....”

Hần nói đến đây chợt ngừng lại, mở to mắt nhìn một kẻ đang ăn như hổ đói, khó tin thầm nghĩ, bằng hữu của Vương gia sao lại giống như mấy tên ăn mày không có cơm ăn vậy?

Mất mặt!

Rất mất mặt!

Lãnh Hạ nhìn theo tầm mắt hần..... khê nhếch môi, cái kẻ đang vui đầu vào ăn không phải là thiếu niên kể chuyện kia thì là ai.

Thiếu niên nhận thấy ánh mắt của bọn họ, lại cắn một miếng thịt rồi cười cười với Lãnh Hạ, lén lút lau tay vào vạt áo của người bên cạnh, rồi lấy tay áo lau miệng.

Mấy động tác này làm gì còn chút nhã nhặn khi này.

Thiếu niên vui tươi hơn hờ chạy tới, cực kỳ tự nhiên chấp tay với Chu Đắc, cười tủm tỉm nói: “Chu đại nhân! Tiểu nhân Diệp Nhất Hoàng ngưỡng mộ Chu đại nhân đã lâu, nay được diện kiến thực sự là nhất thời khó kiềm chế, Chu đại nhân quả nhiên là nhân trung long phượng, còn uy vũ hơn hình ảnh tiểu nhân thường tưởng tượng.”

Chu Đắc nhất thời sửng sốt, thét to, gặp được người trong nghề a!

Công phu võ móng ngựa này tuyệt đối giống hần, nghe làm lòng người thoải mái a!

Nhưng mà.....

Chu Đắc nghi hoặc bĩu môi, lời này sao lại có vài phần quen thuộc?

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cong cong khóe môi, người tên Diệp Nhất Hoàng này có chút thú vị.

Ngoài miệng thì nói lời ngưỡng mộ, trong mắt rõ ràng là khinh thường, mà lời này lại trực tiếp sử dụng lời nói của Chu Đắc, một chữ cũng không đổi, rõ ràng là ngoài tán dương, trong châm biếm.

Chu Đắc nhất thời cũng không hiểu điều này, chỉ cảm thấy lời nói của thiếu niên này làm cả người hắn thoải mái, lại là ở trước mặt Liệt vương, không phải là cho hắn thêm mấy phần sĩ diện sao?

Hắn cũng chấp tay với Diệp Nhất Hoàng, liên tục cười nói: “Đâu có đâu có.”

Sau khi hai người hàn huyên khách sáo vài câu, Chu Đắc đã bị Diệp Nhất Hoàng lừa dối đến mơ hồ, thiếu chút nữa đã kéo hắn đi uống rượu bá làm huynh đệ, luôn mồm gọi ‘Tri âm’

Chờ Chu Đắc vui vẻ thoải mái đi tiếp đón khách khứa, Diệp Nhất Hoàng lắt lư đến bên cạnh Lãnh Hạ.

Trong mắt lóe ánh sáng như sao, thần bí nói: “Liệt Vương phi có gì muốn biết, cứ việc hỏi ta, đừng nói là chuyện của tân nương tử Phương gia, ngay cả heo nái nhà Chu gia sinh mấy con ta cũng biết.”

Chiến Bắc Liệt ửng mầu mị mị, Lãnh Hạ đánh giá Diệp Nhất Hoàng, trong mắt hiện lên vài tia sáng, khá lắm, thiếu niên tâm tư kín đáo, chỉ cần dựa vào mấy câu nói của nàng với Chu Đắc đã có thể đoán được ý nghĩ của nàng.

Nàng nghiêng đầu, bộ dạng rất hứng thú nói: “Ừ, vậy ngươi biết gì thì nói đi.”

Thiếu niên cười cười, kéo ghế dựa ngồi xuống cạnh Lãnh Hạ, vừa định nói thì cảm giác được có một ánh mắt sắc nhọn phóng về phía hắn.

Theo tầm mắt nhất thời thấy được Đại Tàn Chiến thần đang đen mặt, đành chân chó cười hai tiếng, nghĩ nghĩ một lát rồi kéo ghế ra cách xa Lãnh Hạ vài phần.

Rốt cục tầm mắt kia đã thu về, hắn mới rung đùi đắc ý nói: “Nhắc tới Chu gia Nhị công tử, hơn mười ngày trước yêu một nữ tử thanh lâu, yêu đến chết đi sống lại, không phải cô nương ấy không lấy, thế mà không hiểu tại sao cô nương kia lại biến mất khỏi thanh lâu, vài ngày sau thì Chu gia Nhị công tử lại yêu thiên kim Phương gia.”

Diệp Nhất Hoàng không có tài cán gì nhưng cái trò lôi kéo người khác làm quen thì tuyệt đối là hơn người, vừa mới nói mấy câu với mấy người khác đã hỏi rõ được mọi việc.

Cái tài cán này ở hiện đại chúng ta được gọi là: Bát quái.

Diệp Nhất Hoàng chậm rãi nói, miệng lưỡi lưu loát: “Lúc trước Chu đại nhân không đồng ý, nhưng sau đó Phương gia dùng ba phần sản nghiệp để làm của hồi môn cho cô nương kia, Phương gia ở Đại Tàn cũng coi như là phú hộ giàu có, ba phần sản nghiệp là nhiều hay ít a! Hơn nữa Chu đại nhân này tham lam, đương nhiên là đáp ứng. Theo lý mà nói thì đây là một mối lương duyên nhưng việc này có quái thì quái ở chỗ.....”

Thiếu niên chỉ nói một nửa, làm ra vẻ thần bí.

Chờ đến chờ đi, nhưng Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hai người cũng không hỏi, vẫn cứ thần nhiên cầm chén trà lên uống, bộ dáng kia. muốn bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh.

Hắn biết là không thú vị liền bĩu môi nói tiếp: “Cô nương thanh lâu kia và thiên kim Phương gia trong khuê danh đều có một chữ ‘Diệp’, ngươi nói xem có kỳ quái không?”

Lãnh Hạ khẽ nhắm mắt, trong lòng đã có một đáp án đại khái, ban đầu Chu gia Nhị công tử ái mộ thanh lâu nữ tử tới nỗi không phải nàng không cưới.

Thanh lâu nữ tử mất tích, qua mấy ngày hắn đã yêu thiên kim Phương gia rơi xuống nước sống lại, đúng dịp khuê danh của hai cô nương lại cực giống.

Diệp.....

Kiri: ai đoán được thân phận của thiên kim Phương gia đầu tiên thì chương sau là quà tặng người đó nha!
tiện thể cho ta hỏi luôn: mọi người có muốn chỉnh size chữ to lên chút cho dễ đọc không?

82. Q.2 - Chương 5: Chú Ngựa U Buồn

Edit: Kiri

Vậy là Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ở lại Chu phủ.

Thú vị là Diệp Nhất Hoàng sau khi lắc lư vài vòng quanh phủ đã có thể kể vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ với mỗi người trong phủ, nghiêm nhiên như thể bạn bè lâu năm không gặp.

Ai thắng quan tiền chức thuận lợi, ai mới nạp tiểu thiếp, ai có bà vợ dữ dằn, ai đem tiền riêng giấu dưới hồ, nhà ai sau khi sinh năm cô nương đã sinh được một đứa con trai, thậm chí ngay cả heo nái trong phủ đẻ mấy con hần cũng rõ ràng.

Chu Đắc vung tay lên, lập tức sai gã sai vặt sắp xếp một gian sương phòng giành cho khách quý cho hần, danh tiếng của Diệp Nhất Hoàng trong phủ còn vang vọng hơn cả Liệt vương, tỷ lệ bàn luận không biết nhiều hơn đến bao nhiêu lần.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đối với vấn đề này chỉ nhún mày, càng khẳng định khả năng nhiều chuyện của hần.

Hôm sau.

Trời vừa mới sáng, Lãnh Hạ đã dậy, nhưng vì đang ở Chu phủ nên nàng không chạy bộ, từ khi rời khỏi Trường An, việc huấn luyện đã không thể duy trì liên tục.

Sau khi dùng một bữa ăn sáng cực kỳ xa hoa phong phú, Chu Đắc liền vội vã chạy đến thỉnh an, phía sau là Chu gia Nhị công tử nét mặt hồng hào và thiên kim Phương gia cả người cứng ngắc, vẫn luôn cúi đầu.

Chu Đắc chỉ nghĩ đơn giản là Liệt Vương gia và Liệt Vương phi hần là sẽ xuất phát từ sớm, nên bọn họ phải chạy tới trước, vừa lúc là tân nương kính trà, viện cớ này liền dẫn theo con dâu tới.

Ba người thỉnh an Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ xong, Chu Đắc cúi đầu khom lưng đẩy Chu Nhị công tử lên hai bước rồi giới thiệu: “Đây là khuyển tử của hạ quan, Chu Mộc Văn, từ trước đến nay cực kỳ ngưỡng mộ Vương gia.”

Chu Mộc Văn này, nhìn qua nhả nhận, có phong thái của người theo nghiệp văn chương, nhưng mà tính tình lại yếu đuối, không có chủ kiến, lần cường ngạnh duy nhất trong đời đó là muốn lấy nữ tử thanh lâu Tiểu Diệp làm thê.

Nghe cha nói như vậy, cũng phụ họa theo: “Dạ, tiểu nhân cực kỳ ngưỡng mộ Vương gia.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ lại dừng mắt ở phía sau hần, thiên kim Phương gia mặc một thân váy dài đỏ thẫm, tóc vấn thành búi tóc của người đã có chồng, đầu cúi xuống, nhìn qua rất là khiêm tốn dịu dàng.

Nhưng hai tay nàng đặt phía trước thì run nhè nhẹ, Lãnh Hạ nhếch môi, nói: “Chu Nhị phu nhân cực kỳ giống một cổ nhân của bản cung, ở lại trò chuyện với bản cung một lát.”

Chu Đắc cảm thấy mừng rỡ, trên mặt cười như nở hoa, không nịnh bợ được Liệt Vương gia thì có thể nịnh bợ Liệt Vương phi cũng tốt, lập tức trả lời không cần suy nghĩ: “Đương nhiên, đương nhiên, Diệp nhi có thể làm Vương phi nhớ tới cổ nhân thật sự là phúc khí đã tu luyện mấy đời.”

Nói xong liền túm Chu Mộc Văn còn đang có mấy phần nghi hoặc đi, rồi nháy mắt ra dấu với thiên kim Phương gia, khom người hành lễ rồi lui ra ngoài.

Sau khi trong phòng chỉ còn lại Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ, thiên kim Phương gia chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt có vài phần hối tiếc, thê lương, cười khổ nói: “Người vẫn không chịu buông tha cho ta sao?”

Lãnh Hạ nhìn thấy khuôn mặt đã lâu không gặp này, không giống như lần trước dịch dung thành nàng, mà là khuôn mặt lần đầu tiên nhìn thấy ở Âm Hương lâu, khuôn mặt của Vũ Diệp, thản nhiên nói: “Vũ Diệp, biệt lai vô dạng.”

Tiếng nói vừa dứt, liền cảm thấy có một cánh tay to lớn gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, mùi chua như đang bốc lên ngàn ngút.

Chiến Bắc Liệt cảnh giác liên tục đảo mắt nhìn hai người, hắn cũng chưa quên, nữ nhân này thích tức phụ của hắn!

Bất luận là nam hay là nữ, chỉ cần có tâm tư bất thường với mẫu sư tử, toàn bộ cách ly!

Lãnh Hạ mỉm cười, quay đầu nhìn hắn, trong mắt không tự giác hiện lên ý cười âm áp.

Vũ Điệp hạ tầm mắt xuống, che dấu đi sự mất mát trong đó, thanh âm nhẹ như thở dài: “Hiện tại ta là Phương Điệp.”

Ngày đó, sau khi nàng bị Lãnh Hạ vạch trần, bị thị vệ lôi xuống, vẫn bị giam lỏng, nàng đã mất đi vô công nên không bao giờ là tử sĩ Đông Sở nữa, nàng nhận mệnh, chấp nhận cuộc sống này, mấy ngày liền không ra khỏi phòng.

Nhưng vài ngày sau, Mộ Dung Triết mặt mày xanh tím vọt vào phòng, không nói hai lời đâm đá nàng, từ đó về sau, hầu như ngày nào hắn cũng tới phát tiết.

Đến tận sau này nàng mới biết Mộ Dung Triết bị đánh lén ở thanh lâu, sau khi bị hành hung thì bị lột sạch quần áo ném trên trên đường cái, trở thành trò cười cho cả thành Trường An thậm chí cả Đại Tần.

Hắn không có bằng chứng, chỉ phán đoán thì đương nhiên không dám tìm Chiến thần Liệt vương gây phiền toái, chỉ biết đem phần hận trút lên người nàng, loại tra tấn này cứ tiếp tục đến tận lúc hắn rời khỏi Đại Tần, trước khi đi thì đem nàng bán cho thanh lâu, qua qua lại lại thế nào lại tới thanh lâu Đặc Châu.

Chu Mộc Văn tốt lắm, gia thế trong sạch, tính cách dịu dàng, sau khi hoan ái một đêm trong thanh lâu liền nhận định nàng, không phải nàng không cưới.

Nhưng nàng không dám yêu, cũng không có lòng đi yêu, cuộc đời hai mươi năm của nàng đã vỡ nát, nhất là nữ nhân đã khắc vào lòng nàng kia, nàng không quên được?

Thân thể của nàng thấp kém như bùn đen, gia thế thì không có, cuộc sống lại phức tạp, sao có thể xứng với Chu Mộc Văn đơn thuần.

Nàng lựa chọn trốn đi, thoát khỏi nơi dơ bẩn ấy, cũng thoát khỏi mối tình thảm thiết của Chu Mộc Văn, nàng giao tranh với đám người thanh lâu rồi bị rơi xuống nước, lúc tỉnh lại đã nằm trong Phương phủ.

Thiên kim Phương gia mấy hôm trước bị rơi xuống nước mà chết, mà vô tình họ lại cứu được nàng từ dưới nước, trong khuê danh của các nàng đều có một chữ ‘Điệp’, Phương Đại luôn có tâm hướng thiện, ăn chay niệm phật, vô cùng tin tưởng là do ông trời an bài, mất đi một nữ nhi lại được một nữ nhi khác.

Từ nay về sau, nàng có thân phận là nữ tử đã rơi xuống nước kia, Phương Điệp.

Lãnh Hạ nghe giọng Vũ Điệp gần như chết lặng, kể những chuyện đã xảy ra bằng một giọng nói không chút tình cảm, giống như đang kể chuyện xưa của người khác, trong mắt từ đau khổ dần dần chuyển thành trống rỗng.

Lãnh Hạ cũng không chen vào, đợi nàng nói xong mới thở dài một tiếng: “Chu Mộc Văn chính là một trượng phu tốt.”

Vũ Điệp nghe hiểu ý tứ của nàng, chỉ cần an an ổn ổn ở Chu phủ thì nàng sẽ không truy cứu, Vũ Điệp chậm rãi quỳ xuống, thanh âm bình tĩnh trả lời: “Dân phụ tuân mệnh.”

Nàng đứng thẳng người, cứng đờ mà chết lặng tiêu sái đi ra ngoài, cuối hành lang dài, Chu Mộc Văn đang khẩn trương đi qua đi lại, nhìn thấy nàng liền chạy tới, nắm tay nàng nói vài câu gì đó, Vũ Điệp lắc đầu, hắn nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy bà vai Vũ Điệp rồi hai người chậm rãi bước đi.

Lãnh Hạ nhìn thấy hai bóng dáng kia, trong lòng không khỏi có vài phần xúc động.

Nữ nhân này cũng không làm sai điều gì quá lớn, có trách thì trách vận mệnh trêu ngươi, bị vận mệnh đùa bỡn trở thành tử sĩ Đông Sở, trở thành hoa khôi thanh lâu, trở thành con tốt thí của Đông Phương Nhuận, lại bị vận mệnh đùa giỡn mà yêu nàng, trả thù nàng, nhưng cuối cùng chỉ nhận được một kết cục bi ai.

Có thể được Phương Đại cứu là phúc khí của nàng ta, trong biển người mệnh mông mà gặp được Chu Mộc Văn cũng là phúc khí của nàng ta, có thể được nam nhân kia thật lòng đối xử cũng là phúc khí của nàng ta, kết cục này đối với nàng ta, có lẽ đã là tốt nhất.

Trong sự đưa tiễn ân cần nịnh nọt của Chu Đắc, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lên xe ngựa, tiếp tục khởi hành.

Lúc xe ngựa đi qua phố thì thấy một hàng dài toàn là người dân, lần lượt vào vào ra ra một cửa hàng, biểu tình của họ rất là vui sướng.

Chung Thương dừng lại trước cửa hàng kia, thì ra là vị phú thương lương thiện kia lại tiến hành phát chẩn. Nghe thanh âm thảo luận của mọi người thì họ đều nhận xét giống Chu Đắc, là một người được dân chúng vạn phần kính yêu.

Ngẫu nhiên làm việc thiện thì ai cũng có thể nhưng lại làm thường xuyên như thế thì rất khó, Lãnh Hạ có vài phần cảm khái nói: “Phương Đại này thật ra cũng là thường xuyên làm việc thiện chứ không phải là hạng người mua danh chuộc tiếng.”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu đáp: “Phương gia này ta cũng có vài phần ấn tượng, có chút quan hệ làm ăn với Mạc Tuyên, cũng không tồi.”

Lãnh Hạ dựa người ra phía sau, tựa đầu vào vai Chiến Bắc Liệt, chậm rì rì nói: “Dù thế nào đi nữa những chuyện Vũ Diệp làm ra sau đó cũng có liên quan tới ta, hiện giờ, coi như là có một kết quả tốt.”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, ôm lấy eo nàng, hung tợn quát: “Không được nghĩ tới nàng ta!”

Lãnh Hạ khiêu mi: “Đó là nữ nhân!”

Chiến Bắc Liệt trịnh trọng nhấn mạnh: “Nữ nhân ái mộ người!”

Lãnh Hạ quay mặt cực kỳ xem thường, người này, thật đúng là thích ăn dấm chua, nam nhân nữ nhân đều có thể ăn.

Chiến Bắc Liệt cũng quay mặt đi cực kỳ xem thường, mẫu sư tử này, thật đúng là nam nữ đều quyến rũ, lão tử phải cẩn thận trông chừng!

“A —— thật khéo!” Đúng lúc này, một tiếng hưng phấn truyền vào từ phía ngoài: “Quả nhiên là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên kể chuyện tên Diệp Nhất Hoàng đang cười tùm tùm đứng ở ngoài xe, thò đầu ngấm ngĩa bên trong xe, vẫn một thân áo dài bạc màu như trước, bên cạnh thì có thêm một con ngựa béo màu vàng đất.

Nói nó béo nhưng thật ra cũng không phải là ‘béo’, bụng thì hơi nhô lên một chút, còn bốn chân thì cũng chả to lớn gì, nó lười biếng vẩy vẩy đuôi, bộ dạng chỉ có thể nói là hơi đầy đà một chút.

Nhưng đặc biệt nhất chính là, đôi mắt tang thương kia.....

Nhuốm màu u buồn.

Lãnh Hạ không khỏi sửng sốt, một con ngựa u buồn?

Diệp Nhất Hoàng kéo kéo cương ngựa, nhưng không động chút nào.

Hắn xấu hổ cười cười, lại kéo kéo nhưng vẫn không hề động.

Diệp Nhất Hoàng bất đắc dĩ nhún vai, cũng đành mặc kệ, giới thiệu với hai người: “Đây là lão mã.”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng loạt giật giật khóe miệng, hai người không hện mà cùng nhìn thấy con ngựa được gọi là ‘Lão mã’ kia, lười biếng ngẩng đầu liếc bọn họ một cái rồi sau đó khinh thường vẩy đuôi..... rồi sau đó.....

Ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt u buồn.

Cuồng Phong ba người đang đánh xe cũng trừng mắt, chỉ có Chung Thương thì có vẻ bình tĩnh hơn, mí mắt giật giật hai cái rồi lại khôi phục vẻ mặt thường ngày.

Diệp Nhất Hoàng nhìn thấy vậy liền cố gắng nén lại dục vọng muốn vò nát mặt Chung Thương, vui tươi hơn hỏ sáp lại gần, gác tay lên vai hắn như thể đã quen biết từ lâu: “Huynh đệ, hắn là vẫn chưa thành thân chứ? Có muốn tiểu đệ giới thiệu cho người vài người không?”

Người này vừa nhìn đã biết là chưa từng trải với chuyện nam nữ, nếu đã có người trong lòng thì sao khuôn mặt lại lạnh như băng được chứ?

Chung Thương mặt không chút thay đổi, hơi lóe lên một chút, biến mất ngay lập tức, lúc hiện thân thì đã cách đó hai thước.

Diệp Nhất Hoàng mất chỗ tựa, hơi lảo đảo một chút, ho khan một tiếng, đang định sáp lại phía Cuồng Phong ba người.

Chung Thương đã nhanh chóng điểm mũi chân, thả người xuống chỗ đánh xa, vung roi ngựa lên, lập tức đánh xe đi.

Diệp Nhất Hoàng nhìn thấy bọn họ đi rồi, nhất thời tức giận, cầm lấy cương ngựa leo lên lưng lão mã, oai phong lẫm liệt chỉ về phía trước: “Đuổi theo!”

Lão mã lắc lắc cái đuôi, không di chuyển.

Diệp Nhất Hoàng trừng mắt nhìn, trừng mắt nhìn, cắn răng kéo kéo cương ngựa, ôn tồn khuyên nhủ: “Lão mã huynh, huynh đệ ta xin người, đừng để ta bị thua kém, đuổi theo!”

Lão mã chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt u buồn.

“Trong lúc mấu chốt người lại như thế, cả ngày ánh mắt u buồn, người bị chứng u buồn phải không?”

Lão mã nhìn trời, trực tiếp không nhìn.

“!@#%^.....”

Lãnh Hạ nghe thấy tiếng oán niệm ở phía sau liền buồn cười, cong cong khóe miệng.

Trong chốc lát lại cầu xin, trong chốc lát lại chửi rủa, trong chốc lát lại khuyên nhủ, trong chốc lát lại tru lên.....

Mặc kệ người phát điên như thế nào, lão mã vẫn bất động.

==

Xe ngựa ra khỏi thành Đặc Châu, thẳng tiến về hướng bắc, đi đến tận hai ngày.

Dọc đường đi, Diệp Nhất Hoàng quả thực là âm hồn không tiêu tan, lúc nào đi cũng thấy tiểu tử kia cười lão mã vui tươi hơn hỏ chạy theo ở phía sau.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng cũng đều giống nhau, lão mã ngẩng đầu u buồn nhìn trời còn hắn khóc không ra nước mắt nhìn bóng mọi người đã đi xa.

Đương nhiên, bắt đầu cũng giống nhau, Diệp Nhất Hoàng bám riết không tha, dỗ dành lão mã rồi lại ra roi thúc ngựa chạy theo, cứ thế tuần hoàn.

Chiến Bắc Liệt và đám người Chung Thương đều có thể nhìn ra Diệp Nhất Hoàng không có nội lực, cũng chỉ có chút công phu sơ sài, nếu không thì đã không để cho hắn đi theo mà sớm đã chộp lấy tra khảo.

Còn về vấn đề tại sao hắn biết được chi tiết chuyện giao chiến Yến Tần năm năm trước thì Chiến Bắc Liệt cũng đã đoán được tám chín phần mười.

Chỉ cần nhìn hắn khoác vai hàn huyên với mọi người, lúc đầu ai cũng không biết hắn nhưng mới chỉ mấy canh giờ, cả phủ không ai không biết hắn, thậm chí ngay cả bí mật nhà người ta hắn cũng biết được, bản lĩnh kết thân này thật sự là không thể không khiến người ta cảm khái.

Thiếu niên này được đánh giá là không chuyện gì trong ngũ quốc mà hắn không biết, chắc chắn cũng là nhờ cái tài này, đi khắp đại lục cũng kết giao được khá nhiều bằng hữu, trong đó, có binh lính trên chiến trường cũng không lạ gì.

Cùng lúc, Chiến Bắc Liệt cảm thấy người này thật sự rất thích hợp làm thám tử, hẳn chỉ cần khua môi múa mép một chút là cũng thu được kha khá tin tức.

Về phương diện khác, hẳn thấy Lãnh Hạ cảm thấy thú vị, vì sợ nàng đi đường nhàm chán nên cũng cho Diệp Nhất Hoàng này đi theo.

Đến chính ngọ, xe ngựa tới Bình thành.

Bình thành không náo nhiệt phồn hoa như Đạc Châu, chỉ là một thành nhỏ, dừng chân tại một khách điếm, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ xuống xe.

“Con thỏ nhỏ thẳng nhai con, đứng lại cho lão tử!” Đúng lúc này, một tiếng hét lớn chợt vang lên.

Quay đầu nhìn lại, hai mươi mấy người người vạm vỡ đang hùng hổ chạy, có người cầm chùy, có người cầm gậy gộc, vừa chạy vừa hung tợn hét lớn.

Phía trước đám người đó là một thiếu niên đang ra sức chạy, không dám quay đầu, chỉ biết chạy thục mạng.

Lãnh Hạ khẽ khiêu mi, tiểu tử này đúng là ở đâu cũng gặp.

Thiếu niên chính là Diệp Nhất Hoàng, thỉnh thoảng hẳn lại cầm mấy thứ đồ của các hàng quán bên đường ném về phía sau, nhưng không phải ném xuống chân mấy kẻ kia mà là ném vào đầu bọn chúng, ném cho bọn chúng gào thét.

Cứ thế, đám người kia càng bốc hỏa, đuổi theo càng nhanh!

“Đừng chạy! Đứng lại!”

“Chờ lão tử bắt được ngươi, ta sẽ lột da của ngươi ra.”

Diệp Nhất Hoàng đi ngang qua quán nào là vợ lấy đồ rồi ném, có thể cầm được cái gì là ném, làm loạn cả một khoảng phố nhưng sắc mặt lại không có nửa phần áy náy, còn rất kiêu ngạo.

Việc này chắc chắn sẽ có quan phủ giải quyết, hơn nữa cũng không phải chuyện liên quan tới tính mạng, chỉ là tổn hại chút đồ dùng mà thôi, Chiến Bắc Liệt liền cầm tay Lãnh Hạ đi vào khách điếm.

Sau khi lấy một phòng hảo hạng thì dùng một bữa cơm đơn giản.

Một chú chim bồ câu bay tới, Chiến Bắc Liệt lại bắt đầu nghiên cứu tình hình quân sự.

Lãnh Hạ cảm thấy nhàm chán, tự đi ra khỏi khách điếm, dự định sẽ đi dạo Bình thành một chút.

Đột nhiên, vừa ra khỏi cửa đã thấy một bóng người lão đảo chạy về phía nàng, thân hình Lãnh Hạ chợt lóe làm cho người kia ngã vào khoảng không, đập mặt xuống đất.

Hắn cũng không nổi giận, sau khi lộn một vòng liền gấp gáp nhảy lên, trốn ở sau Lãnh Hạ, túm vạt áo nàng rồi liên tục kêu rên: “Vương phi, cứu mạng a!”

Lãnh Hạ khẽ chớp mắt một cái, người này chính là Diệp Nhất Hoàng.

Lúc này bộ quần áo cổ xưa của hắn đã tan nát, mặt mũi thì đầy tro bụi, bộ dáng muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật, chỉ có đôi mắt đang nhìn nàng thì vẫn sáng như cũ.

Phía sau, có một nhóm người đuổi tới, người nào cũng hung thần ác sát, quắc mắt nhìn trừng trừng, không phải là hơn hai mươi người vạm vỡ vừa nãy sao.

Bọn họ nhìn thấy cái mông của Diệp Nhất Hoàng ở phía sau Lãnh Hạ thì cũng không nóng nảy, chỉ lớn tiếng cười nhạo.

“Con thỏ nhỏ thẳng nhai con này không phải là rất có bản lĩnh sao? Lúc làm anh hùng cứu mỹ nhân rất hùng hổ cơ mà.”

“Làm hỏng chuyện tốt của bọn lão tử, sao giờ lại trốn dưới gấu váy nữ nhân?”

“Ngươi có phải là nam nhân không? Lăn ra đây cho lão tử!”

Diệp Nhất Hoàng nửa phần ngượng ngùng cũng chẳng có, tuyệt đối là coi như không có gì, còn rất thoải mái ném cho hắn một nụ cười.

Hắn có ba ưu điểm mà người khác không có.

Thứ nhất, từ trước đến nay, mặc kệ là hoàn cảnh nào, người nào, chỉ cần nói mấy câu, đảm bảo còn thân hơn người nhà.

Thứ hai, biết xem xét thời thế, một mình hắn du lịch trong ngũ quốc, công phu chỉ biết chút ít nhưng vẫn sống rất tốt.

Thứ ba, cũng chính là ưu điểm quan trọng nhất, da mặt dày đến mức có thể so với tường thành!

Dù thế nào hắn cũng túm lấy vạt áo Lãnh Hạ, sống chết cũng không buông tay, đây là Vương phi a, hắn không tin là Chiến thần Liệt vương có thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ khi dễ Vương phi của hắn!

Đám người kia cũng phải suy nghĩ một chút, cô nương này là ai, nhìn bộ dáng tiểu tử kia tránh phía sau nàng không hề sợ hãi, chẳng lẽ là một nhân vật lớn?

Nhìn bộ quần áo trên người nàng xem, kiểu dáng tuy rằng đơn giản nhưng vải dệt thì nhẵn nhụi trơn bóng, vừa nhìn đã biết là loại thượng hạng.

Nhìn dung mạo kia.....

Vừa rồi chỉ biết là một nữ nhân, chỉ mãi chửi bới tiểu tử kia nên cũng không nhìn mặt, bây giờ nhìn thấy dung mạo nàng, nhất thời hít vào mấy ngụm lạnh khí.

Đẹp!

Thật đẹp!

Dung mạo tựa thiên tiên, mắt phượng mày ngài, đôi mắt kia không hề nhìn bọn họ nhưng lại khiến họ cảm thấy như tê dại, vạn phần quyến rũ!

Bộ dáng tuyệt sắc khuynh thành như thế này thì tuyệt đối là nữ nhân của một nhân vật lớn!

Đám hán tử người nhìn ta ta nhìn người một hồi, cũng chưa biết phải làm sao, đang lo sợ là dây vào một nhân vật lớn, nhưng cũng sợ bị mất mặt.

Nghĩ một lát rồi người cầm đầu vênh vác quát Lãnh Hạ: “Nha đầu, chúng ta chính là đại danh鼎鼎 Hắc Hổ trại, đây là ân oán của tiểu tử phía sau ngươi và các huynh đệ chúng ta, ngươi tốt nhất không nên dây dưa, đi nhanh đi!”

Mọi người ở phía sau nhất thời lấy ánh mắt sùng bái nhìn hắn, quá lợi hại!

Vừa có thể tránh dây dưa với cô nương này lại có thể bảo vệ mặt mũi.

Cao!

Thật sự là cao!

Lãnh Hạ cong cong khóe môi, cảm thấy rất là buồn cười, một cước đá văng Diệp Nhất Hoàng đang túm áo mình không buông, thập phần nghiêm túc gật gật đầu: “Được.”

Diệp Nhất Hoàng nhất thời lệ rơi đầy mặt, Vương phi này rất không có khí tiết, bị bọn họ dọa mà đã đáp ứng rồi.

Ai, rốt cuộc cũng vẫn là nữ nhân a!

Diệp Nhất Hoàng chưa từ bỏ ý định, dù sao thì hắn cũng đã kiên quyết bám lấy Lãnh Hạ, lập tức lại chạy tới túm lấy vạt áo nàng, thêm mắm thêm muối nói: “Mấy tên kia, dám vô lễ với Liệt Vương phi đương triều.”

Bọn đại hán vốn đang bị thanh âm của Lãnh Hạ làm ê muội đầu óc, lại nghe thấy tiểu tử này ồn ào cái gì ‘Vương phi’, nhất thời nổi giận, coi chúng ta là kẻ ngốc sao, cô nương này dù đẹp cũng không thể là Liệt Vương phi!

Tùy tiện lôi ra một người rồi nói kẻ đó là Vương phi, rất vũ nhục trí tuệ của Hắc Hổ trại chúng ta.

Lập tức quát to: “Nha đầu, mau tránh ra, nếu không đi thì bọn lão tử không khách khí!”

Khóe miệng không khỏi nhếch lên, Lãnh Hạ lại đá ra một cước, một cước đá văng Diệp Nhất Hoàng, nhún vai, thản nhiên nói: “Các người tiếp tục.”

Dứt lời, vung tay áo lên, không lưu lại một chút thương hại nào, Diệp Nhất Hoàng bắt khuất, lại xông lên, Lãnh Hạ lại đá văng, xông lên, đá văng,.....

Cứ liên tục như thế hơn mười lần, sau đó, Diệp Nhất Hoàng nổi giận, rơi lệ đầy mặt chỉ vào nàng, run rẩy nói: “Liệt Vương phi! Huynh đệ ta nhớ kỹ người! Chờ huynh đệ ta xuống địa ngục, mỗi ngày sẽ đều tới tìm người người uống trà!”

Gào to?

Còn dám gọi Vương phi?

Bọn sơn tặc vốn nhìn thấy hai người dây dưa không dứt, đang tức giận không biết trút vào đâu, bây giờ thì đã giận lại càng thêm giận.

Một kẻ mặt mày dữ tợn rống lên: “Nam giết! Nữ đoạt! Con mẹ nó các người đùa giỡn chúng ta sao, cho là Hắc Hổ trại chúng ta ngồi không sao?”

Trên đường cái, hai bên bắt đầu giằng co.

Một bên, là Hắc Hổ trại đang nổi giận, người đông thế mạnh.

Một bên, một nam một nữ, nam là Diệp Nhất Hoàng đương nhiên là đã nổi giận, còn nữ.....

Dân chúng đứng ngoài xem kịch a, nhưng vừa xem kịch vui cũng vừa tiếc thay cho cô nương kia, hai bên thật sự là rất chênh lệch, nhìn một đám Hắc Hổ trại lưng hùm vai gấu, rồi lại nhìn ở bên kia, thiếu niên gầy gò nhu nhược, còn cô nương kia, gió thổi thực sự cũng có thể bay mất.

Lãnh Hạ chắc chắn là không giận, nhưng đám người này muốn muốn động thủ, vậy thì đừng trách nàng không nương tay.

Cho nên, trong nỗi tiếc hận của mọi người, Lãnh Hạ ra tay.

83. Q.2 - Chương 6: Giới Thiệu Cho Người Một Cô Nương Nha

Edit: Kiri

Một trận gió thổi qua, dân chúng đang vây xem nhất thời chia làm hai loại, một loại là trợn mắt há hốc mồm, một loại khác, cũng là trợn mắt há hốc mồm.

Loại thứ nhất lúc này còn đang chỉ trỏ, thì thầm với nhau, cô nương này thật đáng tiếc a, một nữ tử tuyệt mỹ như vậy mà lại bị Hắc Hổ trại bắt đi, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, đến lúc mở mắt ra.....

Bọn đại hán Hắc Hổ trại đều nằm sõng soài dưới đất, hôn mê bất tỉnh.

Loại thứ hai là ban này đang thì thà thì thầm, thì trong nháy mắt đã nhìn thấy cô nương yếu đuối kia bay vọt về phía bọn đại hán, cũng không biết bọn họ bị làm sao, mà gần như là cùng lúc.....

Ngất xỉu trên mặt đất.

Sau đó, dân chúng đồng loạt hoảng sợ!

Lập tức cách xa Lãnh Hạ ba trượng, lấy nàng làm trung tâm, ngoại trừ Diệp Nhất Hoàng đang ngây ngốc chưa kịp phản ứng vẫn đứng bên cạnh thì không có một ai.

Lúc này, Diệp Nhất Hoàng đang ngậy ngốc cũng đã có phản ứng lại, hai mắt vốn sáng lạn, nay thì đại ra, đứng nhìn Lãnh Hạ một thân bạch y cao ngạo đứng đó, tim đập rộn ràng.

Hắn không giống như những người dân bình thường không biết gì, một mình đi du lịch ngũ quốc, tuy rằng công phu không cao siêu nhưng ánh mắt thì rất tinh tường.

Hắn nhìn rõ toàn bộ quá trình lúc này, áo trắng chợt lóe, nhanh như chớp giật, ngọc thủ giống như một con rắn linh hoạt trườn quanh đám người kia, tốc độ kia nhanh đến mức làm hắn nói không nên lời.

Hai mươi mấy đại hán, gần như là ngã xuống cùng một lúc.

Lời nói thì có vẻ dài nhưng nàng hành động thì chỉ trong khoảnh khắc, thân động, điểm huyết, trở lại, ba động tác hành động lưu loát, chỉ trong giây lát, nàng đã quay lại chỗ vừa đứng, còn đám đại hán kia thì đã đo đất hoàn toàn.

Diệp Nhất Hoàng muốn bám víu lấy Lãnh Hạ nhưng thật ra thì không quá trông cậy vào nàng có thể cứu hắn, hắn chỉ nghĩ là nếu Liệt Vương phi gặp nguy hiểm thì Chiến thần Liệt vương nhất định sẽ không bỏ mặc, chỉ cần Liệt vương ra tay, thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ được bảo vệ.

Ai biết Tiểu Vương phi nhìn qua nhỏ nhắn yếu đuối này thế mà.....

Diệp Nhất Hoàng nuốt một ngụm nước miếng, thế mà còn rất bư hân!

Hắn nắm chặt trái tim sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực, mắt cũng không chớp chút nào nhìn chằm chằm bóng dáng bạch y kia, lúc này trong thị trấn nhỏ, giữa những tiếng huyền não ồn ào, trong trời đất như chỉ còn lại bóng dáng đó, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Sắc mặt dần dần trở nên đỏ bừng, nghe thấy thanh âm thỉnh thoảng của trái tim mình, Diệp Nhất Hoàng hung hăng nắm chặt vạt áo, huynh đệ, đừng nhảy có được không?

Phi!

Là nhảy chậm một chút có được không?

Lãnh Hạ giải quyết đám người kia xong liền quay đầu lại thản nhiên nhìn Diệp Nhất Hoàng đang ngơ ngác, khóe môi cong lên, trực tiếp mặc kệ hắn đi về phía trước.

Diệp Nhất Hoàng không nói hai lời lập tức đuổi theo, trong lòng đang tạo dựng tư tưởng: Tuy rằng ta rất sùng bái Liệt vương, nhưng người rất ít khi nhảy hăng hái như vậy, ta đương nhiên không thể làm trái ý người, chết thì chết đi, huynh đệ, ta dũng cảm xuất kích, huynh đệ, người vừa lòng không?

Trái tim lại nhảy thỉnh thoảng, Diệp Nhất Hoàng gật gật đầu, vừa lòng là tốt rồi, huynh đệ, ta đi!

Lãnh Hạ đang đi dạo trên đường thì cảm giác được Diệp Nhất Hoàng đang lén lút đi theo ở phía sau.

Nàng bỗng nhiên dừng bước, xoay người, khiêu mi hỏi: “Đám người kia đã giải quyết hộ người rồi.”

Ý ở ngoài lời, mục đích đã đạt được, còn đi theo làm cái gì?

Diệp Nhất Hoàng cười tủm tỉm tiến lên hai bước, đang định nói thì một tiếng ngựa hí truyền đến, một bóng dáng đang vẩy vẩy đuôi thông thả bước tới, chẳng phải là lão mã hay sao?

Vừa rồi, lúc bước vào thành, chứng u buồn của lão mã lại tái phát, đứng yên tại chỗ, u buồn nhìn trời, Diệp Nhất Hoàng không có cách nào, dù sao con ngựa này vừa già lại vừa béo, nhìn như vậy thì cũng chẳng ai thêm lấy nên để nó ở ven đường, chờ nó phát bệnh xong.

Chạy vẫn là quan trọng hơn, nhờ may đám sơn tặc kia đuổi tới thì nguy.

Diệp Nhất Hoàng bỏ lại lão mã, tự dùng hai chân chạy vào thành, quả nhiên, vừa mới vào thành được một lát thì đám sơn tặc kia đã đuổi theo tới nơi.

Nói đến Hắc Hồ trại thì cái thù oán này thực ra cũng có chút oan uổng.

Sơn tặc cướp tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng trộm cướp cũng có câu: Người cướp tiền thì cướp tiền, còn cướp sắc thì không thể được!

Ngày đó, Diệp Nhất Hoàng đang dắt lão mã lặc lư trên đường du lịch ngũ quốc của hắn, thì một thanh âm thét chói tai của nữ tử chui vào lỗ tai hắn, trong lòng người nào đó, tinh thần trọng nghĩa tức thì bị kích thích, ánh mắt sáng láng, lập tức chạy qua chỗ phát ra tiếng thét, anh hùng cứu mỹ nhân!

Thực ra, Diệp Nhất Hoàng nghĩ rất đơn giản, bằng khả năng uốn ba tác lưỡi của hắn thì chắc cũng đủ để lừa gạt đám sơn tặc kia, cũng cứu được cô nương này, nói không chừng còn có thể được một bữa cơm trưa.

Tưởng tượng thực dễ dàng còn thực tế thì đặc biệt khó khăn.

Lúc Diệp Nhất Hoàng bước tới định tạo quan hệ với sơn tặc thì nữ tử bị chặn lại kia như gặp được cứu tinh, hét lên một tiếng: “Thiếu hiệp, cứu ta!”

Nguy rồi, sơn tặc nổi giận!

Cái gì thiếu hiệp chó má, đánh hắn!

Diệp Nhất Hoàng cũng nổi giận, đầu thế có chuyện nói cũng chưa nói mà đã trực tiếp đánh.

Đương nhiên, trước đó đã nói, một trong ba ưu điểm của Diệp Nhất Hoàng đó chính là thức thời, đánh được thì đánh còn đánh không lại thì bỏ chạy, nhìn một đám người cao to vạm vỡ vọt về phía hắn, lập tức hắn không nói hai lời bỏ chạy.

Sơn tặc vốn nhìn thấy hắn thức thời, còn định phóng hắn một con ngựa, nào ngờ vừa quay đầu thì đồng loạt đen mặt. (ý nói tha ột con đường sống)

Cô nương đâu? Không thấy!

Bọn sơn tặc nhất thời hiểu được, thì ra là kẻ dương đông kích tây a!

Như thế như vậy, như vậy như thế, các huynh đệ Hắc Hổ trại bám riết không tha, hiển nhiên là đã trút hết oán hận lên người ‘Thiếu hiệp’ Đuổi theo hắn mấy ngày trời.

Diệp Nhất Hoàng vừa nhớ lại, vừa tự đồng tình rơi lệ, bước lên hai bước vuốt vuốt lão mã vừa đi tới, giận dữ nói: “Huynh đệ, cuối cùng chúng ta đã không cần phải chạy nữa.”

Lão mã vẫn u buồn như trước, ngược mắt bốn mươi lăm độ nhìn trời.

Diệp Nhất Hoàng đã quen rồi, cầm lấy dây cương quay đầu lại tìm ân nhân, nhất thời tức giận, trên đường làm gì còn bóng dáng ân nhân của hắn.

Hắn bóp cổ lão mã lặc lặc vài vòng, hô lớn: “Ân nhân a..... từ từ..... đợi tiểu nhân với.”

Lãnh Hạ đứng ở phía sau Diệp Nhất Hoàng, nhìn thấy hắn nhanh như chớp chạy về phía trước, à..... là tìm ân nhân.

Lão mã rốt cục cũng phát bệnh xong, thu hồi ánh mắt nhìn trời, khinh thường nhìn người đang chạy như điên ở đằng trước rồi lại khinh thường nhìn người kia nhanh như chớp chạy về.

Diệp Nhất Hoàng dựa người vào lão mã, thở hổn hển nói: “Ân nhân..... người..... người ở đây sao?”

Lãnh Hạ đi lướt qua hắn, hắn lại nhảy lên túm lấy vạt áo nàng, giọng khàn cả đi nói: “Ân nhân! Để tiểu nhân mời ngươi ăn cơm đi!”

Lãnh Hạ đá ra một cước, hắn bắt khuất túm lấy áo nàng không buông: “Ân nhân a! Cho tiểu nhân một cơ hội đi!”

Lãnh Hạ bắt đắc dĩ nhìn kẻ mặt dày mày dạn này, cũng cảm thấy có chút dối bụng, nếu kẻ này muốn mời cơm thì nàng cũng không có ý kiến, lập tức nhún mày: “Dẫn đường.”

==

Bình thành, tửu lâu.

Đây là một tửu lâu cực kỳ khí phái, tiểu nhị tìm cho hai người một vị trí tốt rồi lấy khăn lau sạch bàn.

Đang định lau ghế thì Diệp Nhất Hoàng đã chạy tới, vừa đẩy tiểu nhị ra, vừa dùng ống tay áo lau lau, cực chân chó cười cười với Lãnh Hạ: “Ân nhân, ngồi!”

Tiểu nhị vừa đưa thực đơn lên, không đợi hắn nói tên những đồ ăn ở đây, Diệp Nhất Hoàng đã ngăn lại, nói một thôi một hồi tên các món ăn, cực kỳ quen thuộc.

Sau khi tiểu nhị đi xuống, Lãnh Hạ thuận miệng hỏi: “Người rất quen thuộc Bình thành sao?”

Hắn ân cần rót một chén trà cho Lãnh Hạ, cười tủm tỉm trả lời: “Từ nhỏ ta đã đi theo sư phụ dạo chơi trong ngũ quốc, cả đại lục gần như không có nơi nào mà ta chưa đi qua, Bình thành này, không biết đã tới bao nhiêu lần rồi.”

“Sư phụ?” Lãnh Hạ nhấp một ngụm trà, nhớ tới công phu mèo quào của hắn, ghét bỏ nói: “Thì ra công phu của người cũng là có người dạy.”

Diệp Nhất Hoàng xấu hổ ho khan một tiếng, vội vàng giải thích: “Sư phụ là một nhà sư hay đi du hành, cứu ta khi còn là một đứa bé bị vứt bỏ giữa dòng sông, từ đó về sau người là sư phụ của ta, cũng là phụ thân ta của ta, mang ta đi dạo chơi khắp đại lục.”

Trong đôi mắt sáng lạn của hắn có vài phần thương cảm và hồi tưởng, nhẹ giọng thở dài: “Đáng tiếc, năm ta mười hai tuổi thì sư phụ đã viên tịch, từ đó về sau là ta đi một mình.”

Nói xong lời cuối cùng, hốc mắt đã đỏ, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

Lãnh Hạ nghĩ nghĩ, một nhà sư đi dạo chơi mà có thể dạy hắn đánh kiếm và thủ đoạn như thế, thật quý dị.

Diệp Nhất Hoàng nhìn chằm chằm nàng, nghiên cứu hồi lâu, phát hiện trên mặt nàng không có lấy một chút biểu tình thương hại nào, nhất thời nhấn mặt, suy nghĩ, không phải nói nữ nhân rất dễ đồng cảm sao?

Thật ra chuyện hắn kể là thật, nhưng sư phụ hắn là một người vui vẻ, cả đời dạo chơi trên đại lục rất vui sướng, cho nên lúc viên tịch cũng là rời đi trong nụ cười, nên cũng chả có gì mà thương tâm, nhiều nhất là nhớ tới khoảng thời gian hai người đi cùng nhau mà thôi.

Chẳng qua hắn diễn tả như vậy mà Liệt Vương phi này lại không có chút đồng tình nào.

Diệp Nhất Hoàng nghĩ mãi không ra, tự động quy kết là vì còn chưa đủ thảm, tiếp tục nói lung tung cho Lãnh Hạ nghe, nói thương tâm đến mức người nghe rơi lệ, ngay cả hán tử đang ăn ở cách vách cũng đỏ mắt, cực thương xót liếc mắt an ủi hắn một cái.

Hắn nghĩ không ra là vì hắn không biết, đời trước của Lãnh Hạ là một người vào sinh ra tử, cho nên cảm thấy chả có gì.

Hơn nữa, trong lòng Lãnh Hạ không có cái gì gọi là đồng cảm, vả lại Diệp Nhất Hoàng cũng chỉ là người ngoài, nàng giải quyết đám sơn tặc giúp hắn cũng do là có chút liên quan tới nàng, đồng ý đi ăn cơm cũng chỉ vì nàng đói bụng mà thôi.

Đối với một người ngoài, thì cho tới bây giờ sát thủ chi vương luôn luôn thiếu hụt sự thương hại chứ đừng nói tới sự đồng tình, ngay cả một chút quan tâm cũng chả có.

Cho nên, sau khi nghe đoạn chuyện thương tâm đau lòng của hắn, Lãnh Hạ cũng chỉ thản nhiên gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Diệp Nhất Hoàng uể oải trong khoảng thời gian một nén nhang, lại cố lấy lại ý chí chiến đấu, thi hành phương pháp người thứ hai, sẵn sóc!

Hắn từ đầu đến cuối đều không ăn, vừa ân cần giới thiệu món ăn cho Lãnh Hạ, lại vừa rót nước bưng trà rất chu đáo, mồm mở rồi lại khép, cứ liên tục không ngừng nghỉ.

Lãnh Hạ cau mày, cảm thấy xung quanh đã rất ồn ào, hắn lại cứ khua môi múa mép, gấp thức ăn khiến nổi bực bội của nàng tăng đến cực điểm.

Lãnh Hạ buông bát đĩa xuống, mỉm cười với hắn, sau đó.....

Diệp Nhất Hoàng đang bị nụ cười này làm cho choáng váng, sau đó lại càng choáng váng vì cả người hắn đang bay trên không trung, đầu thì đang hướng xuống phía mặt đất.

Vừa rồi, sau nụ cười kia là một bàn tay nhanh như chớp, hắn còn chưa kịp nhìn rõ động tác của người đối diện thì đã bị người đó nắm lấy vạt áo rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Nếu kẻ bị bay giữa không trung và sắp cắm đầu xuống đất ấy không phải hắn thì nhất định hắn sẽ vỗ tay tán thưởng: Ra tay nhanh chóng, liền mạch lưu loát!

Lãnh Hạ ngoáy ngoáy cái lỗ tai, ánh mắt ôn hòa đảo qua bốn phía tửu lâu, nhất thời những tiếng ồn ào quanh nàng im bật, không ít nữ tử còn đang che miệng khóc thút thít, cơm cũng không ăn, ném đĩa đi, nhanh chóng trốn xuống dưới lầu.

Đến lúc trong tửu lâu chỉ còn lại một mình nàng thì Lãnh Hạ mới vừa lòng, tiếp tục cầm bát đĩa lên ăn cơm.

Người kia tuy rằng lắm mồm nhưng đồ ăn hắn gọi cũng không tồi, Lãnh Hạ tự hỏi là ăn xong có nên gởi một ít về cho Chiến Bắc Liệt không, lúc này hắn đang xử lý quân vụ, chắc là vẫn chưa ăn cơm.

Đang nghĩ ngợi, thì Diệp Nhất Hoàng lại đi lên, cũng không tức giận, khuôn mặt vẫn vui tươi hơn hử, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống vị trí đối diện nàng, giống như kẻ bị ném lúc này không phải hắn mà là người khác.

Trên đầu, trên mặt đều không có vết thương nào, chỉ có quần áo bị bẩn đôi chút.

Lãnh Hạ không có một chút kinh ngạc nào, vẫn thản nhiên ăn cơm.

Nàng đương nhiên là biết chắc chắn hắn sẽ không bị gì, tuy rằng công phu của hắn chỉ là mèo quào nhưng trong lúc nguy hiểm thì chỉ cần đổi hướng để mông chạm đất là được rồi.

Nếu Diệp Nhất Hoàng biết, sau khi Lãnh Hạ ném hắn đi thì suy nghĩ chuyện có nên mang cơm trưa về cho Chiến Bắc Liệt không thì chắc chắn sẽ ngửa đầu gào to phân biệt đối xử, sao thái độ lại kém xa nhau như vậy.

Diệp Nhất Hoàng không dám nói linh tinh nữa, kiên quyết ngậm miệng không nói chuyện, sợ Lãnh Hạ lại ném văng hắn lần nữa thì hắn không chắc mình còn có thể đổi hướng ông chạm đất nữa hay không.

Đương nhiên, không nói lời nào không có nghĩa là không thể làm gì, Diệp Nhất Hoàng nhìn thấy tư thế ăn cơm của Lãnh Hạ, nhìn đến tim đập rộn ràng, kiên quyết vâng theo ý tứ của ‘Huynh đệ’, ánh mắt từ từ sáng hẳn lên.

Lãnh Hạ thấy hắn rốt cục cũng thức thời nên mặc kệ hắn ngồi ở phía đối diện mình, chuyên tâm ăn cơm.

Thật ra nếu như lúc trước thì tốc độ ăn cơm của nàng tuyệt đối có thể so với gió thu cuốn hết lá vàng, con người lúc ăn cơm, ngủ sẽ không tự giác mà hạ thấp cảnh giác, đối với sát thủ chỉ vương mà nói, đó là điều không thể phát sinh.

Cho nên lúc Lãnh Hạ ngủ thì vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, chỉ cần một ngọn cỏ bị gió thổi lay nàng cũng có thể tỉnh lại ngay lập tức trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ăn cơm cũng vậy, có thể ăn no thì ăn no, không cần chú ý hình thức, ăn nhanh được bao nhiêu thì ăn nhanh bấy nhiêu, lâu dần cũng thành thói quen.

Nhưng từ khi đến thế giới này, ăn cùng Chiến Bắc Liệt vô số lần, hắn cũng không hề nhắc nhở nàng là ăn chậm lại, tuy rằng nàng cảm thấy không có chuyện gì nhưng nhìn đôi mắt hắn tràn ngập đau lòng thì cũng không tự giác mà giảm dần tốc độ.

Lãnh Hạ đang định gắp một món ăn thì đột nhiên trên đĩa nhiều ra một đôi đũa, gắp nó trước bỏ vào bát nàng.

Diệp Nhất Hoàng chân chó gắp đồ ăn vào bát cho Lãnh Hạ, cười hì hì, vẫn không dám nói lời nào nhưng hai mắt hắn thể hiện rõ một ý: Ăn nhân, tiểu nhân gắp cho người.

Lãnh Hạ nhú nhú mày, thản nhiên nhìn hắn một cái nói: “Không cần.”

Diệp Nhất Hoàng bị một cái liếc mắt này làm cho bối rối cả người, tim đập mãi không dừng lại, chỉ nhìn miệng nàng mở ra rồi khép lại, còn câu nói là gì?

Không chú ý!

Cho nên, lần thứ hai Diệp Nhất Hoàng gấp đồ ăn cho Lãnh Hạ thì.....

Lại bị ném xuống từ lầu.

Lần trước Diệp Nhất Hoàng không có phòng bị nhưng cũng kịp phản ứng trong nháy mắt, mà lần này thì hẳn chỉ biết suy nghĩ là sao lại chọc giận tôn thần này, nữ nhân, thật sự là loài vật kỳ quái.

Đến lúc hẳn tỉnh ra thì đã cách mặt đất một khoảng quá ngắn không đủ cho công phu mèo quào của hẳn phát huy tác dụng.

Đúng lúc này, ánh mắt Diệp Nhất Hoàng đột nhiên lóe lên tinh quang, cách hẳn chỉ vài bước không phải là Đại Tàn Chiến thần đó sao?

Diệp Nhất Hoàng khoa tay múa chân giữa không trung, kinh hãi nói: “Vương gia, cứu.....”

Còn chưa nói xong thì Đại Tàn Chiến thần đã nhàn nhạt nhìn hẳn một cái, hơi hơi nhíu nhíu mày kiếm, khẽ nhếch miệng rồi sau đó.....

Nhấc chân, đá!

Chiến Bắc Liệt đá một cước vào Diệp Nhất Hoàng đang rơi xuống, làm hẳn bay lên trên cửa từ lầu, làm cánh cửa lung lay một hồi.

Vừa rời từ biên cương truyền tin tới, hẳn thấy Lãnh Hạ một mình đi xuống lầu, nghĩ như vậy cũng tốt, hẳn và mấy người Chung Thương bận bịu nàng có một mình sẽ thấy buồn.

Đến lúc xử lý quân vụ xong rồi thì hẳn xuống lầu tìm Lãnh Hạ nhưng lại thấy không ít người trong đại sảnh đang thảo luận một vấn đề, nữ tử nhỏ bé và yếu ớt đứng cầm đầu với đám đại hán khỏe mạnh, vừa nghe như vậy, đã đoán được nữ tử nhỏ bé trong miệng bọn họ chính là mẫu sư tử.

Chung Thương hỏi chưởng quầy khách điểm, chưởng quầy chỉ về phía ngã tư, còn cho hẳn một tin tức khiến mặt hẳn tái mét, một người nam nhân dắt một con ngựa già đi theo sau nàng, hai người một trước một sau rất tiêu sái.

Trong đầu Chiến Bắc Liệt, dây đàn đứt đoạn trong chớp mắt, Diệp Nhất Hoàng, tên quỷ này, dám đi theo tức phụ của lão tử!

Hắn tuyệt đối tin tưởng Lãnh Hạ nhưng cái tin này vẫn khiến hẳn rất không thích!

Rất không thích!

Cực kỳ khó chịu!

Hắn đi theo hướng mà chưởng quầy đã chỉ, mỗi bước chân đều là bi tráng.

Mỗi bước đi, khuôn mặt anh tuấn lại sa sầm xuống.

Mỗi bước đi, trên trán lại nổi thêm một cái gân xanh.

Mỗi bước đi, đều phải cố gắng đè nén lửa giận trong người.

Nhưng mà giờ này khắc này, Chiến Bắc Liệt vui vẻ, một cước đá bay Diệp Nhất Hoàng không nói, nhưng người ngồi gần cửa sổ trên lầu hai kia chẳng phải chính là mẫu sư tử sao?

Mẫu sư tử ném Diệp Nhất Hoàng đi làm cho hẳn nở hoa trong lòng.

Lãnh Hạ thấy Chiến Bắc Liệt tới, trong mắt nhất thời âm áp lên, vẫy vẫy tay lăm: “Thức ăn ở đây cũng không tệ lắm.”

Hắn ngồi vào chỗ đối diện Lãnh Hạ, vui sướng thưởng thức đồ ăn cùng mẫu sư tử.

Đúng lúc này, Diệp Nhất Hoàng bất khuất đã quay trở lại, nhìn thấy hai người hài hòa ầm ập, trong lòng không khỏi cảm thấy tủi thân.

Hắn lăm lăm bầu: “Huynh đệ, nhìn hai người họ xem, thật xứng nha, đừng có làm loạn.”

Hắn lắc lắc đầu: “Nhưng đây là lần đầu tiên tìm ta đập nhanh như vậy, huynh đệ, ta động tâm a!”

Hắn tiếp tục lắc đầu: “Động tâm cũng không thể đoạt nữ nhân của thần tượng a, người nhìn họ xem, một người ném ta, một người đá ta, một đôi ăn ý.”

Hắn gật gật đầu: “Được rồi, huynh đệ, ta đã quyết định, thần tượng thì thần tượng nhưng nữ nhân cũng không thể buông tay a!”

Diệp Nhất Hoàng tự suy tự nghĩ nửa canh giờ, rốt cục hạ quyết tâm, tuy rằng hắn vẫn thần tượng Chiến thần nhưng mặt khác, nữ nhân làm hắn động tâm hắn cũng không thể buông tay.

Kiên quyết không thể!

Đợi đến lúc hắn sửa sang lại đầu tóc, vỗ vỗ bụi đất trên người xong nhìn về phía bên kia thì nhất thời trừng mắt nhìn.

Nơi đó nào còn bóng dáng của hai người.

==

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ăn no cơm liền lướt qua Diệp Nhất Hoàng đang ngây ngốc đứng đó không biết là suy nghĩ cái gì, nắm tay nhau đi dạo quanh Bình thành, dạo suốt cả một buổi chiều.

Lúc trở lại khách điểm thì đã nhìn thấy lão mã bị buộc ở trước cửa khách điểm, lại dùng ánh mắt u buồn kia, bi bi thương thương nhìn trời.

Chiến Bắc Liệt nhũ mào, sắc mặt âm trầm đi vài phần, thật sự là hắn cảm thấy con ngựa này, rất đáng ghét.

Mà chủ nhân của con ngựa này, lại càng khiến người khác phiền lòng.

Trên lầu, Diệp Nhất Hoàng dựa vào cửa phòng cách vách phòng Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, cười tít cả mắt lại, đang tán gẫu quên cả trời đất với Cuồng Phong ba người.

Thi triển cái công phu uốn ba tấc lưỡi của hắn, thêm mắm dặm muối làm Cuồng Phong ba người cảm thấy thú vị, Thiểm Điện chớp chớp mắt liên tục cảm thán.

Bốn người kè vai sát cánh, bộ dạng như huynh đệ tốt, chỉ còn kém nước kết nghĩa làm huynh đệ, làm Chiến Bắc Liệt giận đến sôi gan.

Mẹ nó, đây là đám thủ hạ kiểu gì, thật không có mắt nhìn người.

Một làn gió lạnh lèo thối qua làm Thiểm Điện dựng tóc gáy, hắn quay ra hỏi ba người kia: “Các người thấy lạnh không?”

Lôi Minh khiêu mi, Cuồng Phong vò đầu, hai người liếc trộm nhau một cái, nhanh như chớp xoay người lại, một tia do dự cũng không có, lập tức quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Gia!”

Dựa vào kinh nghiệm của hai người thì cái loại gió lạnh này nhất định là đến từ Vương gia, hơn nữa tuyệt đối, tuyệt đối có liên quan tới Tiểu Vương phi.

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng quét mắt một lượt qua bọn họ, rồi lại chuyển mắt sang Diệp Nhất Hoàng, trong mắt hắn rõ ràng là đang có sự đấu tranh mãnh liệt, hừ lạnh một tiếng, ôm thất lưng Lãnh Hạ, vào phòng.

==

Đến tối, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt chơi cờ trong phòng, người tới một quân, ta ăn một quân, hoà thuận vui vẻ.

Lãnh Hạ bại trận trong khi chỉ cách chiến thắng một chút xíu, mào liễu giường cao, trong mắt xẹt qua tia hưng phấn, hất hất cằm nói: “Tiếp tục!”

Đúng lúc này, phòng cách vách truyền đến một loạt thanh âm hỗn tạp làm người nghe cảm thấy phiền phức.

Hai người liếc nhau, Diệp Nhất Hoàng kia đang làm trò gì rồi, cũng mặc kệ hắn, người như hắn thì càng để ý tới hắn thì hắn lại càng thích thú.

Hai người tiếp tục chơi cờ trong tiếng ồn kinh thiên động địa này, dần dần cũng quen không cảm thấy ồn ào cho lắm.

Đột nhiên, thanh âm kia chuyển thành tiếng đập đồ sứ làm cho lòng người rét lạnh.

“Chung Thương!” Chiến Bắc Liệt cao giọng gọi.

Chung Thương hiểu ý, đi sang phòng bên cạnh cảnh cáo một phen rồi trở về báo cáo: “Gia, hắn nói hắn không nghe loại thanh âm này thì ngủ không yên.”

Tuy nói thế nhưng Chung Thương là ai, thống lĩnh thị vệ phủ Chiến thần, lại là thị vệ thiếp thân của Chiến Bắc Liệt, nếu ngay cả chuyện nhỏ ấy cũng làm không xong thì chẳng phải là làm mất mặt Chiến thần sao?

Diệp Nhất Hoàng trơ mắt nhìn Chung Thương nhanh chóng đập nát chén bát bằng sứ của hắn, bột phấn bay bay trong không khí.

Một trong ba ưu điểm của hắn lại được thể hiện, ánh mắt đại ra gắt gât đầu, tuyệt đối thức thời.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đồng thời cong khóe miệng, nếu đã được giải quyết thì cũng sẽ không tiếp tục để ý tới hắn nữa, hai người tiếp tục không khí hòa hảo, hưởng thụ thời gian yên tĩnh trong một canh giờ.

Đúng lúc này, Diệp Nhất Hoàng đánh không chết lại ngóc đầu trở lại!

Tuy rằng Diệp Nhất Hoàng bị Chung Thương dọa cho chết khiếp nhưng tim lại vẫn cứ nhảy nhót liên hồi, hắn còn chưa xác định được cảm giác của hắn đối với Lãnh Hạ là gì.

Sùng bái?

Ngưỡng mộ?

Cảm kích ơn cứu mạng?

Hay là đã đắm chìm trong sự bưng bít của nàng?

Nếu không nghĩ được thì đơn giản là không nghĩ nữa, dù sao chỉ cần hắn tưởng tượng ra lúc này nàng đang thân thiết với Liệt vương thì trong lòng liền cảm thấy chua.

Hắn không dám kinh động đến Chung Thương ở phòng bên cạnh, hắn đang ngồi ngơ ngẩn nghĩ nghĩ thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm nữ tử quen thuộc hét lên: “Tiếp tục!”

Ngay sau đó là thanh âm nam nhân thống khoái cười cười, lớn tiếng trả lời: “Được, tiếp tục!”

Tiếp tục?

Tiếp tục!

Diệp Nhất Hoàng nhất thời tức giận, bọn họ lại định thân mật tiếp sao?

Tiếp tục?

Ta cho các người tiếp tục!

Trong phòng, Lãnh Hạ đã dọn xong bàn cờ, hai người lại đánh cờ.

Đột nhiên, cửa phòng bị đá văng, lộ ra Diệp Nhất Hoàng đang đứng ở ngoài, ánh mắt hắn như súng liên thanh bắn phá quanh phòng, sau đó nuốt nước miếng, xấu hổ cười cười, ho khan nói: “Khụ khụ..... Chơi cờ a?”

Thật ra Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cũng đã sớm biết người này ở bên ngoài, hai người một người là Đại Tàn Chiến thần, một người là sát thủ chi vương, sao lại có thể không phát hiện ra kẻ nghe lén này, chẳng qua là không so đo với hắn thôi.

Diệp Nhất Hoàng cố gắng đem sự tồn tại của bản thân giảm đến mức thấp nhất, lén lút lui ra ngoài, trong lúc hắn đã lui đến cửa thì nhìn thấy hai người trong phòng không hẹn mà cùng mỉm cười với hắn, nụ cười kia.....

Nguy hiểm!

Diệp Nhất Hoàng nhanh chân bỏ chạy, chạy hai bước thì nhất thời bất động.

Chung Thương sắc mặt nghiêm túc túm lấy áo hắn kéo đi, vừa đi vừa nói với người ở trong phòng: “Gia, thuộc hạ trông trị hắn!”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vừa lòng gật đầu, hai người lại tiếp tục tranh đấu, trong lúc đánh còn có thể nghe được thanh âm Diệp Nhất Hoàng càng ngày càng xa.

“Huynh đệ, dừng..... dừng xúc động a!”

“Huynh đệ, người chính là người của Liệt Vương phủ, không thể hiểu pháp luật mà vẫn phạm luật a!”

“Huynh đệ, đêm dài thật tĩnh mịch. Ta giới thiệu cho ngươi một cô nương nha.....”

84. Q.2 - Chương 7: Thế Giới Này Thật Nhiều Huyền Ảo

Edit: Kiri

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lãnh Hạ dần dần tỉnh dậy trong lòng Chiến Bắc Liệt.

Tối hôm qua hai người đại chiến ba trăm hiệp, say sưa thoả thích.

Đương nhiên, là chỉ chơi cờ.

Diệp Nhất Hoàng gây náo động không biết đã bị Chung Thương lôi đi đâu, nên cả đêm hôm qua không nghe thấy tiếng ồn ào của hắn.

Đối với chuyện này, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều cực kỳ vừa lòng, nhất là Chiến Bắc Liệt, đã thầm nghĩ là có nên tăng lương cho Chung Thương hay không.

Nhưng cái vừa lòng này chỉ duy trì được đến lúc bị khuôn mặt tươi cười của Diệp Nhất Hoàng đập vào mắt, bị khuôn mặt đó làm tan biến sạch sẽ.

Diệp Nhất Hoàng vui tươi hơn hở ngồi ở trong đại sảnh ăn điểm tâm, nhìn thấy bọn họ đi xuống, luôn miệng cười nói: “Ân nhân, tiểu nhân đã gọi bữa sáng rồi.”

Diệp Nhất Hoàng ngồi trước một bàn ăn thật lớn, khoảng bảy tám người ăn, trên bàn đầy các món ăn khác nhau, hoành thánh, cháo, bánh bao, bánh quẩy, bánh mỳ, dưa muối,.....

Cái gì cần có đều có, chồng chất như núi.

Chiến Bắc Liệt quay đầu, ánh mắt âm trầm nhìn Chung Thương đang đại ra.

Lúc này, Chung Thương cũng không duy trì được khuôn mặt nghiêm túc nữa, ánh mắt kinh hoàng, tối hôm qua hắn thật sự chịu không nổi Diệp Nhất Hoàng nói liên miên, lải nhải, cho nên đánh một gậy làm hắn hôn mê rồi thúc ngựa đi khoảng hai canh giờ, để hắn ở một nơi cách Bình thành thật xa.

Vốn tưởng rằng lúc hắn tỉnh lại cũng đã mấy canh giờ sau, không có ngựa phải đi bộ thì lúc về đến Bình thành cũng phải mất gần nửa ngày, đến lúc đó bọn họ đã xuất phát, đất trời bao la, hắn biết đi đâu mà tìm.

Nào biết tên này đã trở lại sớm như thế.

Bảo hần làm sao ăn nói với người đang sắp bạo phát ở trước mặt đây.

Nhưng mà khiến hần bất đắc dĩ hơn là ba người Cuồng Phong lại chạy nhanh xuống, trực tiếp ngồi ở bàn ăn kia, vừa ăn như hổ cuốn, vừa khen: “Huynh đệ, ngon a!”

Chung Thương xoa xoa trán, ba tên gốc này, không thấy mặt Vương gia đen như bao công sao?

Chờ bị trừ lương tháng đi, trừ đến nỗi các người chỉ có đóng khổ thôi.

Chiến Bắc Liệt không nhìn Diệp Nhất Hoàng tươi cười đầy mặt, ôm Lãnh Hạ ngồi xuống bàn khác.

Chỉ chốc lát sau, Chung Thương vẽ mặt xấu hổ tiêu sái trở về, dừng cảm mở miệng: “Gia, thức ăn còn lại trong khách điểm đều bị Diệp Nhất Hoàng bao hết.”

Ầm!

Đại Tàn Chiến thần đập bàn một cái, sắc mặt đen kịt.

Hần chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Diệp Nhất Hoàng, theo mỗi bước chân, sát khí liên bắn ra mãnh liệt.

Diệp Nhất Hoàng cố gắng nuốt miếng bánh bao trong miệng, liên tục vỗ ngực, mãi mới nuốt xong, lắp bắp nói: “Người..... người muốn làm gì?”

Chiến Bắc Liệt sắc bén nhìn hần, cứ như không nghe thấy gì, sát khí ngàn ngạt bốc lên trong khách điểm.

“Ta..... ta là dân lành..... Người chính là Vương gia..... Người không thể giết người tùy tiện.” Diệp Nhất Hoàng khóc không ra nước mắt, Liệt vương thế mà định giết hần.

“Ân nhân, nàng..... nàng..... nàng..... tuyệt vời như thế, người giết ta thì cũng còn người khác..... người..... người...người giết hết được chắc?” Diệp Nhất Hoàng run rẩy lui về phía sau, tim đập loạn xạ, xong rồi, đời hần đến đây là hết rồi.

Hần hung hăng nhắm mắt lại, kiêu ngạo hất hàm hét lớn: “Người giết ta đi! Đây là người không tin tưởng tình cảm của các người! Người sợ ân nhân rồi xa người! Người giết đi! Ta cũng chỉ là một người dân nhỏ bé, người giết đi, giết đi!”

Nói thì nói như vậy, lúc sắp nhắm mắt xuôi tay ai mà không bị thương, hùng tráng, nhưng mồm miệng hần run rẩy cả lên, người cũng run, suýt chút nữa thì tiểu ra quần, ngay cả lời cũng sắp không nói nổi.

Hần chờ a chờ, chờ a chờ, đầu vẫn ở trên cổ như cũ.

Diệp Nhất Hoàng lén mở mắt ra, liền nhìn thấy Đại Tàn Chiến thần dùng ánh mắt nhìn kẻ gốc nhìn hần, bưng mâm đồ ăn trên bàn hần lên, xoay người rồi đi luôn.

Chiến Bắc Liệt bê mâm về bàn hần rồi nhếch miệng cười với Lãnh Hạ: “Tức phụ, đây là bánh bao người thích.”

Diệp Nhất Hoàng đặt mông ngồi dưới đất, sắc mặt xanh lét, đầu đầy mồ hôi, mãi vẫn không đứng lên được.

Chiến Bắc Liệt ân cần đưa bánh bao cho Lãnh Hạ rồi ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn còn vang vọng lời của Diệp Nhất Hoàng.

Vừa rồi thật sự là hần có xúc động muốn giết Diệp Nhất Hoàng, đương nhiên, cũng chỉ là xúc động mà thôi, hần là Đại Tàn Chiến thần, chiến đấu trên sa trường cũng chỉ vì muốn bảo vệ dân chúng Đại Tàn, không thể nào vì một chút oán hận riêng tư mà giết một người dân lành.

Được rồi, có phải dân lành hay không thì cũng khó nói nhưng tối thiểu, hần ta cũng không vi phạm pháp luật.

Hơn nữa, tên Diệp Nhất Hoàng này, tuy rằng mồm mép nhưng câu nói kia của hần cũng đúng, mẫu sư tử rất đặc biệt, chỉ cần là kẻ có mắt nhìn người thì đều có thể nhìn ra, ái mộ một nữ nhân như vậy là chuyện bình thường.

Giết một người, vậy còn người thứ hai thì sao?

Hắn có thể giết hắn những kẻ có tình cảm với mẫu sư tử sao?

Chiến Bắc Liệt cau mày, cắn một miếng bánh bao, trộm liếc về phía Lãnh Hạ, âm thầm cắn răng, tức phụ của lão tử có phải sẽ rất dễ bị đoạt không?

À, hay là phải giải quyết vấn đề từ bên trong, để mẫu sư tử chỉ có thể nhìn thấy mình, còn những kẻ ái mộ kia thì cứ nhảy nhót ở bên ngoài đi rồi lão tử sẽ trừng trị các ngươi sau, để xem ngươi nhảy được bao lâu.

Tưởng tượng như vậy khiến Chiến Bắc Liệt lại ân cần thêm vài phần, chân chó nói: “Tức phụ, ngươi muốn ăn cháo không? Ta lấy cho ngươi.”

Lãnh Hạ cũng không biết Chiến Bắc Liệt vừa mới đấu tranh một phen, nàng chỉ cảm thấy hắn có chút khác lạ.

Nàng gật gật đầu, Chiến Bắc Liệt còn chưa kịp đứng dậy lấy cháo thì một bát cháo hạt sen đã được đưa đến trước mặt nàng.

Diệp Nhất Hoàng kiên cường bắt khuất lại khôi phục ý chí chiến đấu, cười tít mắt, vẻ mặt ấy làm Chiến Bắc Liệt âm thầm phỉ nhổ ở trong lòng, cười tủm tỉm nói: “Ân nhân, ăn cháo.”

Diệp Nhất Hoàng suy nghĩ thông suốt, nếu vừa rồi Liệt vương không giết hắn, thì sau này cũng sẽ không giết, mạng nhỏ này đã không còn nguy hiểm nữa, một trong ba ưu điểm lại được thể hiện, da mặt dày đến mức có thể so với tường thành.

Dù Chiến Bắc Liệt không thừa nhận cũng không thể không thừa nhận, tên này dù trừng trị sau cũng là đã có, cứ nhảy nhót mãi không thôi.

Cho nên, khi bọn hắn ra khỏi Bình thành, khi thấy Diệp Nhất Hoàng đang chờ ở cửa thành thì Chiến Bắc Liệt đã chuẩn bị tâm lý, nên chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái rồi lập tức ôm tức phụ không nhìn nữa.

Chiến Bắc Liệt đem sự xuất hiện của Diệp Nhất Hoàng quy kết cho tình cảm ma quái của hắn với Lãnh Hạ, cho nên đối với tức phụ nhất định phải làm nàng mê loạn tâm trí, ngăn cản tầm mắt, bịt hai tai lại.....

Tưởng tượng như vậy làm Chiến Bắc Liệt bình tĩnh hẳn.

Còn Lãnh Hạ thì đương nhiên là bình tĩnh, đối với sự xuất hiện của Diệp Nhất Hoàng, hoàn toàn không nhìn.

Hai người bọn họ bình tĩnh nhưng Diệp Nhất Hoàng lại không bình tĩnh, giống như một đứa nhỏ không được người khác chú ý, muốn nghĩ cách cho họ chú ý, dù là chọc họ nổi giận cũng được.

Diệp Nhất Hoàng cười lão mã, đi linh tinh bên ngoài xe ngựa, trong chốc lát lại nói chuyện phiếm với ba người Cuồng Phong, trong chốc lát lại đi trước mặt Chung Thương ném cho hắn ánh mắt xem thường, hoặc là thừa dịp mấy người không chú ý, áp tai vào thành xe nghe ngóng.

Đương nhiên, suốt đường đi không chỉ có một lần lão mã giả chứng, u buồn nhìn trời sống chết không chịu đi, cuối cùng hắn luôn bị bỏ lại ở phía sau.

Đến lúc đuổi đến nơi thì đã là ba ngày sau.

Ngày hôm đó, chứng u buồn của lão mã lại tái phát, con người trong treo mà trong treo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm không trung, u buồn bất động.

Diệp Nhất Hoàng khẩn trương, túm lấy Chung Thương không cho đi, hét lớn: “Huynh đệ, các ngươi cho ta một con ngựa đi. Huynh đệ ta thật thảm a!”

Chung Thương nhất thời đen mặt, đang muốn đá hắn đi, một thanh âm đột nhiên truyền đến, từ phía xa chỉ thấy một bóng người thất tha thất thểu vọt lại đây, Chung Thương lập tức kéo dây cương lại.

Xe ngựa dừng lại, người nọ lập tức ngã quỵ trước ngựa, khóc lóc thảm thiết: “Các vị đại nhân cứu mạng a!”

Việc vớ vẩn kiểu này thì người quan tâm nhất đương nhiên là Diệp Nhất Hoàng, hần chạy tới trước mặt người kia cười hì hì nói: “Huynh đệ, đứng lên mà nói.”

Người nọ đen đen gầy gầy, quần áo tả tơi, đầy bụi đất, hần lão đảo đứng lên, dùng ống tay áo lau nước mắt, nhưng lại chỉ bồi bổ thêm khuôn mặt, thật thà kể khổ: “Đại nhân, vừa nhìn đã biết các người là người có bản lĩnh! Cần phải làm chủ cho tiểu nhân a!”

Diệp Nhất Hoàng tự động tự giác coi mình là ‘Người có bản lĩnh’, nhất thời toàn thân đều thấy sáng khoái, khoát tay nói: “Yên tâm, có chuyện gì thì nói ra, nhất định ta sẽ làm chủ cho người.”

Người nọ khóc thút thít gật gật đầu: “Tiểu nhân tên là Trương Tam, vốn là tiểu phu trên núi này, chúng tôi dù nghèo khó nhưng vẫn luôn luôn giữ phép tắc, mỗi ngày bán chỗ củi kiếm được cho những khách điếm dưới núi cũng miễn cưỡng có thể sống qua ngày, hôm nay tiểu nhân mang củi xuống dưới núi bán..... ai ngờ..... ai ngờ.....”

Trương Tam trợn mắt lên, vẻ mặt sợ hãi như là đang nhớ lại hình ảnh rất kinh khủng, run run mở miệng: “Ai ngờ khách điếm kia đã bị một đám thổ phỉ chiếm cứ. Chưởng quầy, tiểu nhị đều bị bọn họ giết hết! Khắp nơi toàn là máu....”

Diệp Nhất Hoàng đang định an ủi thì Lãnh Hạ đã nói trước: “Làm sao người trốn được?”

Trương Tam nhìn thoáng qua xe ngựa, run rẩy trả lời: “Tiểu nhân vẫn chưa vào trong, chỉ nhìn ở phía xa xa mà đã sợ mất nửa cái mạng, nào dám lại gần.”

Lãnh Hạ trong mắt không có một tia thương hại, thản nhiên nhìn hần qua màn xe, tiếp tục hỏi: “Vì sao người không đi báo quan mà lại đi về hướng ngược lại?”

Trương Tam nghe nàng hỏi đã sắp khóc rồi, khẩn trương nói: “Đại nhân! Nhà tiểu nhân ở hướng này, tiểu nhân không dám đi báo quan, không phải đều nói quan phủ một nhà sao? Tiểu nhân không quyền không thể, không dám lắm miệng! Chỉ là nhìn thấy đại nhân trên đường, xe ngựa sang trọng....”

Hần vừa nói vừa liếc nhìn bồi kiếm trên người Chung Thương và Cuồng Phong: “Còn..... còn có binh khí, nhất định là người có bản lĩnh.”

Lãnh Hạ nhếch miệng, không có ý định bỏ qua cho hần: “Người không sợ chúng ta cũng là quan, cũng cùng một nhà với thổ phỉ sao?”

Trương Tam bị nàng hỏi làm cả người cứng ngắc, mắt tự nhiên, run rẩy đang muốn trả lời, Diệp Nhất Hoàng đã nhảy lên nói trước.

Tinh thần trọng nghĩa của hần lại bạo phát, tức giận nói: “Ta vẫn cảm thấy các người có tấm lòng hiệp nghĩa, lần trước đã cứu ta mạng ta, hần cũng chỉ là một tiểu phu nghèo khó, hai người các người có bản lĩnh như vậy, không đi diệt đám thổ phỉ kia mà lại ở đây làm khó dân chúng.”

Hần vừa dứt lời cũng khiến ba người Cuồng Phong cảm thấy có chút kỳ quái, ba câu hỏi này của Tiểu Vương phi, câu sau sắc bén hơn câu trước, rốt cuộc là có ý gì?

Hơn nữa, Vương gia cũng không nói gì, gia luôn hết mực bảo vệ dân chúng, nói là yêu dân như con cũng không đủ.

Qua khoảng thời gian một chén trà nhỏ, Trương Tam đang không biết phải đi hay ở thì Lãnh Hạ thản nhiên lên tiếng: “Người đi đi, nếu đám thổ phỉ kia là thật thì chúng ta sẽ giải quyết.”

Trương Tam mừng rỡ, liên tục dập đầu lạy ba cái, rồi mới chạy về phía núi.

Diệp Nhất Hoàng thoải mái không ít, vội vàng hỏi: “Chúng ta làm gì bây giờ? Giúp tiểu phu này tiêu diệt thổ phỉ sao?”

Chung Thương khinh thường liếc hần một cái, lạnh lùng nói: “Đừng có lôi kéo làm quen với chúng ta, liên quan gì đến người.”

Chiến Bắc Liệt đột nhiên lên tiếng: “Đi xem xem.”

Ba người Cuồng Phong lĩnh mệnh mà đi, Chung Thương hỏi: “Vương phi, có phải người kia có vấn đề không?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng nói: “Một tiểu phu mà gặp phải chuyện này đã sớm bị dọa đến choáng váng đầu óc, làm gì còn nói năng rõ ràng mạch lạc được như hần.”

Diệp Nhất Hoàng nhất thời nghẹn lời, những vẫn cố cãi: “Có thể lá gan hần khá lớn.”

Chiến Bắc Liệt lập tức quay ra nhìn hần, Lãnh Hạ thần nhiên trả lời: “Lá gan cực kỳ lớn mới có thể như thế, nói chuyện rõ ràng mạch lạc, ăn khớp trước sau, còn có thể đoán ra chúng ta là đại nhân vật.”

“Nhưng mà.....” Chung Thương cũng hiểu được vài phần, trầm ngâm nói: “Hần có vẻ vừa kinh vừa sợ, cả người run rẩy.”

“Không tồi, đoạn diễn kia của hần có ba phần chân tình, bảy phần giả ý.” Lãnh Hạ tựa vào vai Chiến Bắc Liệt, khoe miệng nhếch lên, trong mắt ẩn chứa sự tự tin nói: “Hơn nữa hần nói là nhìn ở phía xa, chưa bị thổ phỉ bắt gặp nhưng quần áo hần rách rưới tả tơi thậm chí góc áo còn dính một chút máu tươi.”

Diệp Nhất Hoàng đang định cãi lại hộ Trương Tam nhưng nghĩ thế nào cũng không cãi nổi, thầm mắng chính mình bị tinh thần trọng nghĩa làm hại, giận dữ nói: “Vậy mà các ngươi lại thả hần đi.”

Nếu người kia không phải dân chúng bình thường thì vô cùng có khả năng là một người của đám thổ phỉ kia, hoặc là một kẻ dẫn bọn họ mắc câu, hoặc là xích mích gì với đám thổ phỉ, trốn thoát.

Chung Thương lại khinh thường nhìn hần: “Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu.”

Đúng lúc này, ba người Cuồng Phong đã trở lại, không hẹn mà cùng trừng mắt, vẻ mặt không thể tin.

Chiến Bắc Liệt nhướn mày hỏi: “Thế nào?”

Thiểm Điện lúng ta lúng túng trả lời: “Gia, số lượng của đối phương khá đông, chắc là thổ phỉ, một đám hung thần ác sát, tuyệt đối là cao thủ tay dính đầy máu.”

Chiến Bắc Liệt cảm thấy kinh ngạc, công phu của Thiểm Điện tuy không bằng đám người Chung Thương nhưng cũng là ám vệ Liệt Vương phủ nên đương nhiên không kém, có thể được hần đánh giá là cao thủ, đám người này hần không đơn giản.

Hần nhếch miệng hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Lôi Minh thần sắc có vài phần nghiêm trọng: “Gia, thân thủ bọn họ không kém, cực kỳ cảnh giác, thuộc hạ chỉ có thể nhìn từ phía xa, ít nhất là ba bốn trăm người.”

Diệp Nhất Hoàng hít một ngụm lãnh khí, ba bốn trăm người?

Vừa rồi hần còn hào hùng muốn đi tiêu diệt thổ phỉ vì ít nhất ở đây cũng có Đại Tàn Chiến thần, thị vệ Vương phủ, còn có ân nhân bưu hần vô địch.

Nhưng lúc này dập tắt hoàn toàn, dù giỏi cỡ nào cũng không thể chịu được bị mấy trăm người bao vây tấn công a!

Chiến Bắc Liệt nhìn nhìn sắc trời, giờ chắc là giờ Thân, từ nơi này đến một thành trấn, phi nước đại thì mất khoảng hai giờ là có thể quay lại.

Hần trầm ngâm trong chốc lát, phân phó nói: “Chung Thương, cầm ấn tín của bốn vương, đi Chu thành mượn binh.”

==

Tới giờ Tuất, màn đêm nặng nề buông xuống.

Chung Thương rút cuộc đã mang binh trở về, ước chừng hơn một nghìn người, chẳng những dẫn binh tới mà tri huyện Chu thành cũng chạy theo tới đây.

Còn cách Chiến Bắc Liệt một khoảng thật xa nhưng tri huyện Chu thành đã chạy vội xuống lớn tiếng nói: “Hạ hạ hạ hạ hạ..... hạ quan Chu Lợi, tham tham tham tham tham..... tham kiến Vương gia.”

Nói xong, thân hình mập mạp kia vội chạy tới phía Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày hỏi: “Huyện lệnh có quan hệ với tri huyện Chu Đắc sao?”

Chu Lợi ngẩng đầu, diện mạo có vài phần tương tự Chu Đắc, nhất là nụ cười nịnh nọt kia, thật sự là giống hệt, hần lấp bắp nói: “Hạ hạ hạ hạ hạ..... hạ quan chính là bào đệ của tri huyện Đạc Châu Chu Đắc, hạ hạ hạ..... hạ quan ngưỡng mộ Vương gia đã lâu..... nay nay nay..... được nhìn thấy người thật, thực sự là vạn hạnh..... Vương vương..... Vương gia quả nhiên là nhân trung long phượng, còn uy uy uy uy uy vũ hơn hạ hạ hạ hạ quan..... quan quan tưởng tượng.....”

Một câu nói này của hần mà nói mất gần một nén nhang, hần nói lấp không có tội nhưng lại làm mọi người ngứa ngáy, thật sự rất muốn đá hần một cước.

Chiến Bắc Liệt không kiên nhẫn phát phát tay, ngắt lời hần: “Tri huyện hần là cũng biết lý do bốn vương mượn binh, một khi đã như vậy thì bắt đầu đi.”

Chu Lợi lập tức gạt đầu, may mà mấy hôm trước đại ca truyền tin đến nói Liệt vương có thể sẽ đi qua Chu thành, nhiều ngày nay hần luôn phân phó vệ binh lưu ý xem có đại nhân vật nào vào thành không.

Vừa vặn hôm nay, không đợi được Vương gia thì đợi được thị vệ thiếp thân của Vương gia, nghe hần phân phó xong liền triệu tập nhân mã ngay lập tức đi tới đây.

Đáng tiếc, đáng tiếc là mồm miệng hần, trời sinh đã nói lấp, ngàn vạn lần đừng chọc Vương gia mất hứng a!

Mọi người tiến về phía khách điểm bị thổ phỉ chiếm cứ.

Từ phía xa đã nhìn thấy khách điểm hai tầng ở dưới chân núi, bên trong đèn đuốc sáng trưng, thật ra khách điểm không lớn, nhưng phía trước có một cái sân rất rộng, ở đó dựng rất nhiều lều trại.

Chiến Bắc Liệt nhướng mày, nhìn qua cũng không giống thổ phỉ, ngược lại có chút giống quân đội được huấn luyện, hần nhéo nhéo tay Lãnh Hạ, trầm giọng nói: “Đám người này, không đơn giản như vậy.”

Chu Lợi cúi đầu khom lưng bước lại gần, nhỏ giọng nói: “Vương vương vương vương..... Vương gia yên tâm, hạ hạ hạ..... Hạ quan sẽ tiêu tiêu tiêu..... diệt hết bọn họ.”

Chiến Bắc Liệt vốn đã nhăn mặt, nghe hần nói lấp một hồi lại càng nhăn.

Diệp Nhất Hoàng khó hiểu hỏi: “Còn nghĩ gì nữa, trực tiếp giết thôi.”

Đúng lúc này, nhóm thổ phỉ trong khách điểm có lẽ đã nghe được động tĩnh, một thanh âm vang lên, vừa kết thúc thì tất cả thổ phỉ đi ra khỏi lều trại, xếp thành hàng đứng nghiêm trang, đối diện với đám người Chiến Bắc Liệt, đứng đối mặt.

Lúc này bọn họ cách cũng không gần, không nhìn thấy bộ dáng của nhau, chỉ có thể ước chừng số người của đối phương.

Lãnh Hạ nhíu mày, những người này kỷ luật nghiêm minh, hung thần ác sát, trên người đậm đặc sát khí, giống như lời Thiểm Điện đã nói, đều là cuồng đồ trên tay dính đầy máu.

Có kẻ còn đag ngậm bánh bao, quần áo cũng chưa mặc chỉnh tề nhưng vẫn nghiêm chỉnh đứng trong hàng.

Chu Lợi thấy Chiến Bắc Liệt không lên tiếng, nghĩ một lát cảm thấy hiểu ra, dù sao cũng là Vương gia tôn quý sao có thể nói chuyện với đám thổ phỉ này.

Hần bước lên mấy bước, hô lớn: “Bản bản bản bản quan là tri huyện Chu thành! Các các các các..... các người khoan tay chịu trói thì bản bản bản..... bản quan có thể tha cho các người một một một mạng!”

Dọa người!

Rất dọa người!

Đám binh lính đã chuẩn bị tốt để chiến đấu nghe thấy Huyện lão gia này nói lấp bắp không có nửa phần khí thế, nhất thời đỏ mặt, trong đầu không tự chủ được hiện ra hai chữ: Dọa người!

Mà đám ‘Thổ phỉ’ ở đối diện, lúc này cũng hiện ra hai chữ: Tức giận!

Bọn họ bị coi là thổ phỉ cũng không phải là lần đầu, được rồi, tuy rằng hiện tại bọn họ có chút hung ác, sát khí hơi đậm nhưng cũng không thể chỉ nhìn bộ dáng mà nói chúng ta là thổ phỉ a!

Lúc mới đầu thì bọn họ có thể nói chuyện cẩn thận, báo tên tuổi, nhưng sau lại cảm thấy không có ác dụng, dám nói oan cho chúng ta, các người nghĩ chúng ta ăn chay mà lớn sao?

Muốn đánh nhau hả?

Đánh thì đánh!

‘Thổ phỉ’ rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng!

Hai bên nhìn nhau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, binh lính bên này buồn bực, người nói xem, một đám thổ phỉ nhìn thấy quan binh không phải là chỉ có hai loại phản ứng sao?

Một là đánh, thống thống khoái khoái đánh!

Hai là hàng, khúm núm xin hàng!

Các người, con mẹ nó đứng ở kia thâm trầm cái gì?

Giả vờ thâm trầm sao?

Ta cho người giả vờ!

Quan binh rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng!

Hai bên đều tức giận, đương nhiên là chỉ có một kết quả, đánh nhau!

Hai bên đồng loạt lao về phía đối phương, tư thế kia, tuyệt đối là hàng vạn con ngựa phi nước đại làm đồi núi rung chuyển.

‘Thổ phỉ’ bên này cũng không quản thân phận bọn họ, dù sao cũng đã bị cho là thổ phỉ, không đánh cho các người một trận, chúng ta chính là con các người!

Quan binh bên này, cũng bất chấp Chu Lợi chưa nói gì, đối diện với ba bốn trăm tên thổ phỉ thấy quan binh mà không phản ứng, không đánh các người kêu cha gọi mẹ, chúng ta chính là con các người!

Tại khách điểm dưới chân núi, chỉ do một câu lấp bấp của Chu Lợi, đã xảy ra một hồi ẩu đả.

Nếu bây giờ hỏi bọn họ, vừa rồi Chu Lợi nói cái gì thì khẳng định chẳng ai nhớ, ai mà biết hấn lấp bấp cái gì, chỉ biết những lời này là nguyên nhân chính dẫn đến cả hai bên tức giận.

Quan binh bên này, số lượng ước chừng đông gấp ba ‘Thổ phỉ’, có ưu thế thật lớn, ba đánh một, đánh không lại các người thì quần chết các người!

‘Thổ phỉ’ bên kia, thân thủ kinh nghiệm ước chừng là cao hơn quan binh rất nhiều, bọn họ cũng không phải là kẻ dần dẹt, hiện tại bọn họ hấn mới giống như Lãnh Hạ đánh giá lúc nãy, một đám cuồng đồ.

Hai bên ẩu đả, thỉnh thoảng có người bị thương kêu thét lên, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, máu tươi văng khắp nơi, bắn lên cả bánh bao của ‘Thổ phỉ’, mặc kệ bánh bao dính máu, nhóm ‘Thổ phỉ’ vẫn tiếp tục ăn.

Ăn xong một cái lại lấy ra một cái, vừa đánh vừa ăn, mắt cũng không chớp một cái.

Không ít binh lính đang đánh cảm thấy dạ dày sắp trào lên, đám người ghê tởm này, các người không phải thổ phỉ thì ai là thổ phỉ?

Không chỉ đám binh lính đang chiến đấu mà ngay cả mấy người Cuồng Phong đều cảm thấy dạ dày trào lên, thiếu chút nữa rớt tròng mắt, mí mắt Chung Thương liên tiếp giật giật, Diệp Nhất Hoàng và Chu Lợi thậm chí đã bắt đầu nôn ra.

Hai người kẻ vai sát cánh nôn mửa ầm ầm.

Rốt cuộc các người là loại người gì?

Các người thật sự đói như vậy sao?

Thật ghê tởm, ghê tởm chưa từng thấy.

Thật ra là oan uổng cho đám ‘Thổ phỉ’, không phải bọn họ đói đến mức không ăn không được mà là

Thói quen!

Từ vô số lần vào sinh ra tử, có người bị thương, có người rơi lệ, đến giờ đã thành thói quen.

Không phải là có chút máu sao? Là gì chứ?

Chúng ta chính là đi lên từ vũng máu.

Chiến Bắc Liệt khoe miệng giật giật, nghi hoặc nhú nhú mày nói: “Không đúng, những người này thân thủ không tồi, đấu lâu như vậy mà không có binh lính nào tử vong, nhiều nhất cũng chỉ là bị vết thương nhẹ.....”

Lãnh Hạ gật gật đầu, nói tiếp: “Bọn họ nương tay!”

“Sao lại nương tay? Bọn họ..... ọe.....” Diệp Nhất Hoàng vừa mới nôn xong, hỏi được một câu, lại thấy một người nuốt bánh bao dính máu, lại quay ra nôn tiếp cùng Chu Lợi.

Chung Thương ho khan một tiếng, tiến lên hai bước nói: “Gia, đám thổ phỉ này nương tay, cũng không giống như muốn giết người, mà là chỉ vì xả giận.”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu đáp: “Nhìn xem.”

Đúng lúc này, một tên ‘Thổ phỉ’ cực kỳ đề tiện đá vào chỗ giữa hai chân của một binh lính, làm binh lính kia ôm đũng quần kêu rên: “Các người..... đề tiện.”

Một tên thổ phỉ cực kỳ kiêu ngạo hét lớn: “Lão Đại các người không dạy các người sao? Trên chiến trường không có nguyên tắc, sẽ không từ thủ đoạn đề tiện vô sỉ âm ngoan hạ lưu.”

Vừa dứt lời, mọi người đồng loạt cười ngất, đến tận cùng là dạng lão Đại như thế nào mà lại dạy thuộc hạ như thế?

Lại nhìn những tên ‘Thổ phỉ’ khác, không ai mà không có thần sắc đồng ý, sùng kính, vạn phần kiêu ngạo, mọi người đều bình thường trở lại, có một lão đại như vậy thì đám thổ phỉ này đáng khinh cũng không có gì là lạ.

Chỉ có một người, nghe xong những lời này liền nhăn mày, khoe môi gợi lên một độ cong không biết là tán thưởng hay là cười khở, Lãnh Hạ lắc đầu, phân phó: “Khiến bọn họ dừng tay.”

Chu Lợi vừa nôn xong, nhất thời kích động, Liệt Vương phi lên tiếng, tuyệt đối là cơ hội cho hắn thể hiện.

Chu Lợi hít sâu một hơi, lớn tiếng hét lên: “Đều đều đều đều..... đều dừng dừng dừng..... dừng tay cho bản bản bản bản quan.”

Hai đám người đang đánh nhau kịch liệt hoàn toàn không để tâm tới những lời này, bất luận là ai, ý nghĩ trong lòng đều giống nhau: Dừng tay? Lão tử còn chưa đánh đã đâu!

Lãnh Hạ nhướn mày, nhìn về phía Chung Thương.

Chung Thương tuy rằng không biết vì sao nàng muốn hai bên dừng tay, nhưng cũng nghe lệnh, ngưng tụ nội lực, khiến thanh âm vang vọng: “Dừng tay!”

Thanh âm này theo tiếng gió giống như vang lên bên tai mỗi người, phía quan binh nghe thấy liền tìm về được lý trí, do dự là nghe lệnh hay không, động tác không khỏi chậm đi vài phần.

Nhóm ‘Thổ phỉ’ thì mặc kệ, kiên quyết tuân theo mệnh lệnh của lão Đại, trên chiến trường sẽ không từ thủ đoạn đề tiện vô sỉ âm ngoan hạ lưu!

Các người dừng tay?

Thật tốt quá!

Chúng ta đánh tiếp!

Nhóm ‘Thổ phỉ’ thấy quan binh chậm lại lộ ra sơ hở liền đâm tên này một cái, đá tên này một cước, đập đầu tên kia, đánh một cách khoái chí.

Lãnh Hạ bật cười, đối với hành vi dè dặt của bọn họ, nửa phần xem thường cũng không có, mà trong mắt còn ẩn chứa vài phần ngạo nghễ, quát to: “Dừng tay!”

Thanh âm này vừa vang lên, động tác của đám ‘Thổ phỉ’ cũng ngừng lại một chút, sau đó đồng loạt lắc đầu, khẳng định là nghe lầm, tiếp tục đánh!

Lãnh Hạ giương ày, lớn tiếng quát: “Con mẹ nó, đều dừng tay cho ta!”

Nhất thời, đám ‘Thổ phỉ’ đồng loạt giật mình, đều liếc nhìn nhau một cái, sau khi thấy sự kinh ngạc và khẳng định trong mắt những người khác giống mình, lát sau mới ‘Cạch!’ một tiếng, thu hồi binh khí cùng một lúc.

Hướng về phía thanh âm vừa vang lên, xoay người, quỳ gối xuống, lớn tiếng hô: “Thuộc hạ tham kiến cô nương!”

Những lời này có hiệu quả một cách nhanh chóng!

Nhất thời.....

Quan binh trợn tròn mắt!

Ba người Cuồng Phong sợ hãi!

Chung Thương khoe miệng không ngừng giật giật!

Chu Lợi rơi cằm xuống đất!

Diệp Nhất Hoàng trừng mắt, không dám tin!

Chiến Bắc Liệt tăng lực ở cánh tay, siết đau Lãnh Hạ!

Trong đầu mọi người đồng loạt bay ra bảy chữ to, bay tới bay lui, đục đẽo đưa: Thế giới này thật huyền ảo!

Chỉ còn Lãnh Hạ là người duy nhất trấn định, nàng vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Các người làm tốt lắm!”

Nhất thời, càng huyền ảo.....

Đám cuồng hưng thần ác sát kia lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn mà ngượng ngùng, đó là một loại vui sướng của hài tử khi được người lớn khen ngợi, ở trên mặt đám cuồng đồ này thật sự là muốn bao nhiêu vận vẹo thì có bấy nhiêu vận vẹo.

Vận vẹo khiến những người khác không khỏi nhìn ra chỗ khác, không đành lòng nhìn.

Bọn họ thỉnh thoảng trộm liếc về phía Lãnh Hạ, nếu là thuộc hạ của nàng, thì ‘Lão Đại’ trong miệng những người này đương nhiên là Liệt Vương phi!

Vị lão Đại dạy bọn họ ‘Trên chiến trường không có nguyên tắc, sẽ không từ thủ đoạn dè dặt vô sỉ âm ngoan hạ lưu’.

Nhìn cô nương một thân bạch y, tựa như tiên nữ, mọi người đều lắc đầu thở dài, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!

Chiến Bắc Liệt nhéo nhéo thất lưng Lãnh Hạ, giọng điệu có vài phần uy hiếp: “Thuộc hạ?”

Sao hử lại không biết, mẫu sư tử còn có một đám thuộc hạ như vậy?

Lãnh Hạ nghiêng đầu, nhìn thấy thần sắc mất tự nhiên của hử kiều ngạo cười cười, trả lời: “Thị vệ hòa thân.”

Chiến Bắc Liệt nhúu mày, bốn trăm người kia hẳn biết, lúc trước Chu Phúc có báo là mẫu sư tử muốn bốn trăm người kia, hẳn áp dụng thái độ cam chịu.

Thứ nhất, những người này hẳn chỉ biết là lúc ở Tây Vệ đã đắc tội Tam Hoàng tử Mộ Dung Triết, bị sung quân vào đội ngũ hòa thân đến Đại Tần, đối với hẳn thì cũng chẳng có chỗ nào để dùng.

Thứ hai, trong ấn tượng của hẳn thì chẳng qua cũng là một đám ô hợp thôi, khi đó hẳn còn có chút nghi ngờ mẫu sư tử, nếu nàng muốn, vậy lấy đi, tiện thể để hẳn xem nàng định làm gì.

Sau đó bọn họ được mẫu sư tử phái đi tiêu diệt, đêm khuya còn cùng mẫu sư tử uống say tới quên trời quên đất, hẳn nóng lòng tìm một nữ tử trong đám người đang nằm như thi thể, làm gì có thời gian mà để ý.

Sau đó trong vụ Mộ Dung Triết, có năm người lên về Trường An, bắt cóc Mộ Dung Triết, thủ đoạn lưu loát khiến hẳn có chút tán thưởng.

Có ấn tượng nhất cũng chỉ là năm người đó, hẳn còn nhớ rõ trong đó có một thanh niên tên là Tề Thịnh, cực có khí phách, bị Mộ Dung Triết đánh cho hấp hối mà vẫn quỳ thẳng tắp.

Tuy rằng bây giờ là đêm khuya, không nhìn rõ bộ dạng của họ nhưng chỉ bằng khí tức thiết huyết họ phát ra cũng đủ làm Chiến Bắc Liệt hoàn toàn không thể liên hệ họ với đám ô hợp trong ấn tượng.

Chỉ trong hai tháng mà có thể lột xác đến như vậy!

Chiến Bắc Liệt ánh mắt tán thưởng đảo qua trên người bọn họ, đây thật sự là một đám cuồng đồ bư hãn, tuyệt đối là một đội ngũ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Hắn không khỏi nhìn Lãnh Hạ, một nữ nhân như vậy, là của hẳn!

Đại Tần Chiến thần trong lòng cảm thấy kiêu ngạo vì ý nghĩ này, khóe miệng không tự giác cong lên, thỏa mãn giống như có được toàn bộ thế giới.

Lãnh Hạ đảo mắt một lần qua bốn trăm người, tâm tình chưa từng vui vẻ đến vậy, từng bước từng bước điểm danh: “Trì Hổ!”

“Có!” Trì Hổ vẫn khôi ngô như trước, màu da ngăm đen, nhưng một thân sát khí bư hãn kia, là hoàn toàn đối lập.

“Tề Thịnh!”

“Có!” Tề Thịnh dường như thương xong liền đuổi theo, lúc này trong mắt đã không còn lỗ mắ và xúc động, mà là tràn đầy trầm định, kiên nghị.

“Chu Trọng!”

“Có!” Trong mắt Chu Trọng vẫn lóe ra sự cơ trí như trước, nhưng cũng không phải chỉ có vài phần gian xảo mà cơ trí đồng thời có sự từng trải.

“Lâm Thanh!”

“Có” Khuôn mặt thanh tú của Lâm Thanh thô ráp đi vài phần, cường ngạnh lên vài phần, khác hẳn bộ dáng gây yếu trước đó.

“Lý Tuấn!”

“Có!” Thay đổi lớn nhất là Lý Tuấn, công tử lêu lẹt ngày xưa đã biến mất, hiện giờ không còn thấy một chút bóng dáng nào, ngay cả ba người Cuồng Phong cũng liên tiếp lắc đầu, nỉ non: “Đây không phải tiểu tử kia, đây không phải tiểu tử kia...”

Lãnh Hạ cũng cực kỳ vừa lòng với hẳn, tiểu tử này được rèn giữa thực sự là không tồi.

“Sáu Hầu!”

“Có!”

“Chung Đại Khuê!”

.....
Lãnh Hạ điểm danh từng người một, bốn trăm linh hai người, không thiếu một ai, tinh tế quan sát mỗi người một phen, tất cả đều có thay đổi long trời lở đất.

Bốn trăm linh hai người nhiệt huyết sôi trào nghe nàng gọi tên mình, một người cũng không thiếu, một người cũng không sai, trong lòng không biết là cảm động hay là hưng phấn, dần dần vành mắt ửng đỏ.

Thời gian rất ngắn, chỉ ly biệt khoảng hai tháng, nhưng trong đó bao hàm biết bao chua xót mà người ngoài không thể hiểu.

Lúc mới bắt đầu, tiêu diệt một sơn trại làm nhiều việc ác, nhìn thấy máu tươi đầy đất, thi thể đầy đất, bọn họ đổ máu rơi lệ, lo lắng hãi hùng, đến nỗi đêm ngủ cũng gặp ác mộng.

Thậm chí lần đó, bốn trăm linh hai người bọn họ, bị thương đến hơn hai trăm người.

Sau đó tôi luyện dần dần, tới giờ, đã tiêu diệt hơn nửa Đại Tàn, từ nam đến bắc, đại danh Thí Thiên bắt đầu lưu truyền ở Đại Tàn, đại danh Thí Thiên làm cho tất cả sơn trại thổ phỉ nghe tên đã sợ mất mật.

Bọn họ cũng thay đổi, cho tới hôm nay, đã bỏ đi lòng tơ yếu đuối, chuyển thành cánh chim kiên cường, bọn họ đã có sự chuẩn bị thật tốt, có thể đi theo cô nương đến cùng trời cuối đất!

Bọn họ có thể kiêu ngạo nói, bọn họ là Thí Thiên!

Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc mà xa lạ này, trong mắt Lãnh Hạ ngoại trừ vừa lòng vẫn là vừa lòng, nàng nhợt nhạt cười, lớn tiếng nói: “Tốt lắm! Các người không làm cho ta thất vọng! Chuyện tiêu diệt tạm thời đặt sang một bên, từ hôm nay trở đi, các người đi theo ta.”

Tiêu diệt..... Tiêu diệt?

Mọi người lại sợ hãi, suy nghĩ hồi lâu, ‘Thổ phỉ’ tiêu diệt quan binh hay tiêu diệt anh hùng?

Diệp Nhất Hoàng rốt cục có phản ứng lại, chỉ vào bọn họ, không thể tin, than thở nói: “Tiêu diệt? Sao lại thấy họ so với thổ phỉ còn thổ phỉ hơn?”

Vừa dứt lời, Thí Thiên nhất thời nổi giận, con mẹ nó, còn dám nói chúng ta là thổ phỉ!

Bốn trăm linh hai người sát khí dữ tợn phóng về phía hắn, Diệp Nhất Hoàng nuốt nuốt nước miếng, tránh ra phía sau Lãnh Hạ, chân chó cười nói: “Huynh đệ..... đừng xúc động, ta là bằng hữu của lão Đại các người, bằng hữu!”

Lão mã ở bên cạnh chậm rì rì lắc lắc cái đuôi, lui về phía sau hai bước, tiếp tục u buồn nhìn trời.

“Ai là huynh đệ của ngươi?” Tề Thịnh xem thường liếc hắn một cái, kiêu ngạo nói: “Chúng ta chính là đại danh đỉnh đỉnh, Thí Thiên!”

Thiểm Điện nhất thời lão đảo một chút, suýt thì ngã xuống.

Bọn họ thân là ám vệ Vương phủ, đương nhiên đều cực kỳ chú ý các tin tức trong Đại Tàn, mới quật khởi không lâu, một thế lực chuyên trừ gian diệt ác tạo phúc cho dân chúng.....

Chính là đám người hung thần ác sát trước mặt này?

Hơn nữa còn có tên Lý Tuấn kia?

Được rồi, buổi tối hôm nay thật sự là đả kích sau lại lớn hơn trước một phần, thổ phỉ không phải là thổ phỉ, thổ phỉ không ngờ lại ăn bánh bao dính máu, thổ phỉ tuyên bố phải đề tiệt vô sỉ âm ngoan hạ lưu, thổ phỉ biến thành thủ hạ của Tiểu Vương phi, thổ phỉ lại tên là Thí Thiên?

“Vương vương vương vương..... Vương gia..” Đúng lúc này, Chu Lợi tiến lên hai bước hỏi: “Hiện hiện hiện..... hiện tại hạ hạ hạ..... hạ quan nên nên nên nên làm như thế nào?”

Nếu thổ phỉ không phải là thổ phỉ, thì cũng không cần số binh lính này nữa, Chu Lợi nhìn thấy thủ hạ có người bị thương toàn thân, bất đắc dĩ ai oán liếc nhìn về phía Thí Thiên.

Đây chính là người của Liệt Vương phi, không thể trêu vào a!

Hơn nữa, rõ ràng người ta đã hạ thủ lưu tình, quan binh chỉ bị chút vết thương nhẹ, nghe nói khi Thí Thiên tiêu diệt, thi thể đầy đất gần như là một kích trí mạng, hiện giờ cũng coi như đã nể mặt quan phủ, chỉ giáo huấn một chút, cũng chỉ đánh gãy răng hoặc chảy máu thôi.

Bọn lính chửi ầm lên ở trong lòng, các người nói sớm là không phải thổ phỉ, nói sớm là thuộc hạ của Liệt Vương phi, nói sớm là đại danh鼎鼎 Thí Thiên, chúng ta sẽ sống mái với các người sao?

Đám người không biết xấu hổ này!

Quả nhiên là đề tiện vô sỉ âm ngoan hạ lưu!

Chiến Bắc Liệt nhìn vết thương của mấy người này, phân phó nói: “Quay về dưỡng thương, tất cả tiền thuốc men do quan phủ chi trả.”

Quan binh vội vàng vàng cúi đầu trở về theo Chu Lợi, hiện giờ ở đây cũng chỉ còn lại Thí Thiên và nhóm người Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ.

Lúc này là có người ngoài nên Thí Thiên cần phải giữ gìn hình tượng anh dũng bư hân của bọn họ, lúc này chỉ còn lại người nhà nên bọn họ nhất thời thả lỏng, vây quanh Lãnh Hạ bắt đầu kể những chuyện đã xảy ra trong hai tháng này, hoặc mạo hiểm, hoặc cảm động, hoặc thú vị, vô nùng náo nhiệt.

Ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng bị đá sang một bên, nhìn thấy Lãnh Hạ bị vây ở giữa đang cười nhàn nhạt, khuôn mặt dần đen lại, oán khí ngùn ngụt.

Diệp Nhất Hoàng lắc lư hai bước, đập vào vai Chiến Bắc Liệt một cái, bắt đắ dĩ lắ đầu: “Huynh đệ a, ta hiểu cảm giác của người.”

Chiến Bắc Liệt vốn đã đen mặt, nay lại càng đen, đá ra một cước quắ: “Cút!”

Diệp Nhất Hoàng nhe răng nhếch miệng bị đập một cước, tựa vào người lão mã tìm an ủi, rơi lệ đầy mặt: “Huynh đệ, ta đi theo bọn họ chịu nhiều ủy khuất a!”

Lão mã ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, ánh mắt u buồn.

Đúng lúc này, Lâm Thanh kêu lên: “Không phải chứ? Cô nương, chúng ta tiêu diệt đến mức sắp nôn ra rồi! Sao lại phải tiêu diệt tiếp a!”

Lãnh Hạ khiêu mi, chậm rì rì nói: “Không muốn tiêu diệt cũng được, tới đây, đánh với ta hai chiêu.”

Lâm Thanh nuốt vào một ngụm nước miếng, khoe miệng giắt giắt lui về phía sau hai bước, liên tục xua tay: “Không cần, không cần, vẫn là tiêu diệt tốt, tiêu diệt tốt!”

“Đúng đúng! Tiêu diệt tốt!” Chu Trọng tay vuốt chòm râu, phụ họa theo.

Mọi người còn lại cũng hiểu ý, nghiêm mặt hô to: “Diệt ác trừ gian! Tạo phúc cho dân chúng!”

Nói đùa sao, bọn họ dù có mạnh lên thì cũng không phải là đối thủ của cô nương, bản lãnh bây giờ của họ là do cô nương dạy, so chiêu cùng cô nương?

Muốn chết sao?

Lãnh Hạ vừa lòng, khoe môi gợi lên nụ cười yếu ớt, gật gật đầu nói: “Các người làm tốt lắm, nhưng chưa thật sự hoàn hảo, hôm nay ở đây có một người chạy thoát, các người biết chứ?”

Trì Hồ nhất thời nhăn mày, những người khác cũng nghiêm túc hẳn lên, trầm suy nghĩ, bọn họ biết cô nương sẽ không nói, vậy thì chắc chắn là có một người, đã chạy trốn.

Dưới bốn trăm linh hai đôi mắt, chạy trốn!

Lãnh Hạ nhìn thấy thần sắc bọn họ, càng cảm thấy vui mừng, nếu là trước đây thì chắc chắn Tề Thịnh là người đầu tiên đứng lên kêu không phải, hiện giờ, sau hai tháng tôi luyện, không chỉ làm cho thân thủ bọn họ tăng lên, mà ngay cả tâm tính cũng trầm ổn đi không ít.

Nàng thong thả bước đi giữa bốn trăm người, chờ bọn họ tự hỏi, rồi nói đáp án cho nàng.

Chiến Bắc Liệt và đám người Chung Thương đứng bên cạnh cũng chỉ nhìn chứ không nói xen vào.

Cho tới nay, thủ hạ thì phải nghe lệnh làm việc nhưng nàng không muốn chỉ truyền lệnh, mà bọn họ phải tự hiểu, tự hỏi, tự tỉnh và tự sửa.

Lần đầu tiên nàng nói với bọn họ đã nói qua, bọn họ không cần biết đúng sai, thiện ác, chỉ cần biết nghe lệnh là được rồi.

Những lời này thực chất chính là trung thành, không nói hai lời phải đi hoàn thành mệnh lệnh của nàng, chính là trung thành, chứ không phải nàng huấn luyện ra một đám cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết giết người.

Thuộc hạ của nàng không chỉ là cỗ máy giết người, mà phải có đầu óc.

Trong mắt Chiến Bắc Liệt lóe ra tia tán thưởng, cứ lẳng lặng nhìn Lãnh Hạ, thông thả bước đi trong đám người, bước đi thông thả tự tin mà ngạo nghễ.

Đột nhiên, Chu Trọng lên tiếng: “Cô nương, ta đã biết, chúng ta sẽ lên núi tiêu diệt cái sơn trại kia.”

85. Q.2 - Chương 8: Đây Là Một Đám Sói

Edit: Kiri

Vừa nói xong thì bốn trăm linh một cái đầu đã đồng loạt quay sang hỏi hần: “Người biết gì? Tên đó chạy như thế nào?”

Lãnh Hạ nhướn mày nhợt nhạt cười nói: “Ta cũng muốn nghe, nói xem nào.”

Chu Trọng tay vuốt cằm râu chậm rì rì nói: “Lúc chúng ta tới thì trong khách điểm, chưởng quầy, tiểu nhị và những kẻ giả làm khách có hai mươi một người, trong đó có hai mươi người là do chúng ta giết, còn một người ăn mặc như khách thì đã chết ở trong phòng.”

Nghe hần nói như vậy, không ít người cũng đã hiểu ra, Lâm Thanh hai mắt lóe sáng hỏi: “Ý người là người đã chết kia không phải là nạn nhân bị hắc điểm này giết chết mà cũng là thổ phỉ?”

Chu Trọng thần nhiên gật gù, nói chắc như đinh đóng cột: “Trong phòng có mật đạo!”

Lý Tuấn gật gù, chấp tay ra phía sau ra vẻ tiêu sái đi đến, nói tiếp: “Vậy thì kẻ chạy trốn đã thấy chúng ta từ xa nên chạy trước, bị cái tên đã chết kia ngăn lại hoặc muốn đi theo nhưng thời gian không đủ, tóm lại là hai người đã xảy ra tranh chấp, dưới tình thế cấp bách, tên trốn đi phải giết kẻ kia, sau đó chạy ra ngoài từ mật đạo.”

Tề Thịnh gật gù, đồng ý nói: “Đúng vậy, lúc chúng ta tới, thấy hần ăn mặc như là khách, lại thấy trong bếp có bánh bao nhân thịt người, liền cho rằng hần là khách bị thổ phỉ giết người cướp của.”

“Oe.....”

Một tiếng nôn mửa truyền tới, Diệp Nhất Hoàng mặt mũi trắng bệch, liên tục nôn ọe.

Bánh bao nhân thịt người!

Huynh đệ, các người làm sao có thể nuốt nổi a?

Oe.....

Ngay cả ba người Cuồng Phong cũng đều run rẩy, dạ dày cuộn lên, cố gắng đỡ nhau nên mới không mất mặt như Diệp Nhất Hoàng, nôn đến nỗi chết đi sống lại.

Chỉ có Chiến Bắc Liệt và Chung Thương là coi như trấn định, nhưng khuôn mặt Chung Thương rõ ràng là cứng ngắc đi vài phần.

Chiến Bắc Liệt khoe miệng giật giật, Chu Trọng phản ứng lại đầu tiên, đá cho Tề Thịnh một cước, cười mắng: “Đừng có nói cái kiểu ghê tởm như thế, ai không biết còn tưởng rằng chúng ta ăn cái đó.”

Tề Thịnh nhanh nhẹn tránh thoát, lập tức thề với trời: “Cô nương, lương khô của chúng ta đều là mua trên đường, loại hắc điểm kiểu này chúng ta gặp không ít, đương nhiên biết bên trong có gì nên thứ gì cũng không dám động vào.”

Chiến Bắc Liệt nhìn thấy Diệp Nhất Hoàng sắp nôn ra ruột ra ngoài, đột nhiên cảm thấy toàn thân đều thoải mái, bốn trăm người này cũng không tồi.

Tóm lại, bây giờ Đại Tần Chiến thần nhìn hấn cực kỳ không vừa mắt, chỉ cần hấn khó chịu, Đại Tần Chiến thần liền thích.

Lãnh Hạ dẫn theo mấy người Chu Trọng tìm trong phòng một hồi, quả nhiên có một mật đạo, trong đó còn rơi không ít bạc, chắc là mật đạo thông từ hắc điểm đến sơn trại trên núi, cách không xa nơi Trương Tam gặp bọn họ.

Vậy là đã rõ, chẳng qua là chia bạc không đều, Trương Tam muốn mang bạc chạy trốn, bị người nọ nhìn thấy, không còn cách nào nên phải giết hấn.

Lãnh Hạ gật gật đầu, phân phó: “Tối nay nghỉ ngơi ở đây, chuyện tiêu diệt không vội, chạy được hòa thượng, miếu không chạy được, sáng sớm ngày mai, cho ta xem bản lĩnh của các người.”

Thí Thiên đồng loạt đứng nghiêm, hét lớn: “Rõ!”

Thí Thiên rửa sạch chiến trường, rồi để mấy người nấu nướng tốt một chút vào bếp làm cơm chiều cho Lãnh Hạ, thịt thì không thể dùng nổi vì chỉ toàn thịt người, không biết đám thổ phỉ này đã hại biết bao nhiêu người rồi.

Bọn họ chỉ làm mấy thứ rau dưa đơn giản, lúc bưng đồ ăn lên, Diệp Nhất Hoàng chết sống cũng không chịu ăn, chỉ liếc mắt một cái, rồi lập tức lao ra ngoài, dựa vào lão mã mà nôn khan.

Đã nôn tới mức không còn gì để nôn nữa.

Đùa sao, mấy thứ đó để cùng chỗ với thịt người, có thể ăn được à?

Lão mã tránh ra hai bước, sau đó dùng ánh mắt u buồn, ngẩng đầu nhìn trời đêm, bộ dáng bí hiểm.

Diệp Nhất Hoàng oán hận muốn lấy chân đá nó một cái.

Lãnh Hạ uyển chuyển xin miễn ý tốt của Thí Thiên, rồi để Chung Thương lấy lương khô ra.

Tuy rằng kiếp trước lúc thi hành nhiệm vụ, trừ thịt người thì cái gì cũng đã từng ăn nhưng đối với đồ ăn lẫn chung với thịt người chết thì nàng vẫn xin miễn đi.

Chung Thương lấy ít lương khô và bánh mì đến, bọn họ đã đi ba ngày, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ không cầu kỳ chuyện ăn uống nên trừ lương khô thì cũng chỉ có chút bánh mì.

Chung Đại Khuê ngây ngốc hỏi một câu: “Cô nương, hay chúng ta lấy bánh bao cho người?”

“Ờ.....” Diệp Nhất Hoàng vừa mới đi nôn về nghe thấy câu này, lại nhảy dựng lên, tiếp tục lao ra ngoài nôn tiếp.

==

Sáng sớm hôm sau.

Tới giờ mẹo, một thanh âm vang lên làm hiệu lệnh, Thí Thiên ăn mặc chỉnh tề xếp hàng nghiêm chỉnh trong sân.

Từ lúc Lãnh Hạ bắt đầu huấn luyện cho bọn hấn, thì bọn họ đã thành thói quen, luôn dậy vào lúc này, nếu điều kiện cho phép thì luyện tập một chút, còn nếu không được thì vẫn duy trì như vậy.

Lãnh Hạ nhìn một đám sức sống dồi dào, chậm rãi nói: “Hôm nay ta sẽ không tham dự vào hành động của các người, trước kia làm như thế nào thì bây giờ làm như thế, để ta xem, các người tiến bộ đến đâu.”

Lãnh Hạ ra lệnh một tiếng, bọn họ liền bắt đầu hành động.

Chu Trọng phái ra một người ở đội hai đi thăm dò tình hình trên núi trước.

Lúc trước bọn họ phân tổ thì đội một là những người có khả năng chiến đấu cao, thân thủ xuất chúng, đội hai là những người có khả năng sức quan sát sắc bén, năng lực phân tích tốt.

Chu Trọng chỉ huy đội hai, tuy thân thủ không bằng đội một nhưng mỗi người đều có những khả năng nổi bật khác nhau, như theo dõi, ẩn nấp, bẫy rập, hoặc là một số khả năng khác.

Một lúc lâu sau, trinh sát báo về, trong núi có một sơn trại, số lượng người cụ thể trong đó thì không rõ nhưng ít nhất cũng phải có mấy trăm người.

Vị trí kia rất tốt, bốn phía là vách núi, từ trên xuống dưới nhìn không thấy khe hở nào.

Tổng kết bằng bốn chữ: Dễ thủ khó công.

Chung Thương và ba người Cuồng Phong không tự giác bắt đầu tự hỏi sách lược tiến công, bọn họ là thủ hạ của Chiến thần, nên không tự giác đã coi đây là chiến trường.

Chiến trường giết địch, chú trọng sách lược.

Bốn người tự hỏi hồi lâu mà vẫn không nghĩ được biện pháp hoàn mỹ nào, khó ở chỗ phải đánh mà không làm kinh động kẻ địch.

Mặc dù sườn núi thì bọn họ có thể khinh công qua được rất đơn giản nhưng nhiều người như thế, sao lại không làm kinh động kẻ địch.

Trong lúc bọn họ cho rằng Thí Thiên sẽ mặt cau mày có thì bốn người đồng loạt trợn trắng mắt.

Tri Hổ ra lệnh một tiếng, bốn trăm linh hai người lập tức xuất phát về phía núi, hùng dũng hiên ngang!

Trên mặt mỗi người đều là thần sắc hưng phấn, trong mắt tràn ngập sự mừng rỡ muốn chiến đấu ngay lập tức.

Chung Thương không tự chủ được mà nghĩ tới một loại động vật: sói!

Một đám sói!

Một đám sói hiểu chiến, thiện chiến!

Thiểm Điện nhúc nhúc, yếu ớt hỏi một câu: “Bọn họ đã có sách lược sao?”

Lôi Minh trừng mắt, không thể tin: “Nhanh như vậy ư? Không thể nào!”

Lãnh Hạ cong cong khóe miệng, thần nhiên nắm tay Chiến Bắc Liệt, chậm chạp đi theo vừa đi vừa nói chuyện: “Không phải là đi xem thì sẽ biết sao?”

Lúc này, Diệp Nhất Hoàng mặt mũi trắng bệch sau trận nôn hôm qua đã dậy, nhìn thấy mọi người đi lên núi nhất thời tinh thần phấn chấn, chuyện thú vị thế này sao có thể thiếu hẳn?

“Các huynh đệ, từ từ đợi ta a!” Nói xong liền chạy theo.

Trong khách điểm, bây giờ chỉ còn lại lão mã đang u buồn nhìn trời.

Đường núi gập ghềnh, nhưng Thí Thiên vì đã được Lãnh Hạ huấn luyện lúc trước, mỗi ngày đều đánh lén nhau trong núi nên rất quen thuộc, đi cực nhanh, cứ như giẫm trên đất bằng.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì không vội, chậm rì rì đi theo.

Lúc này, không chỉ là mấy người Chung Thương mà ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng cảm thấy nghi hoặc, vừa rồi Thí Thiên hình như không hề nghĩ ngợi, trinh sát báo cáo xong là lập tức xuất phát, trong thời gian ngắn như thế thì có thể nghĩ được biện pháp gì?

Mẫu sư tử thân thủ kinh người thì hẳn biết, tâm tư cẩn mật hẳn cũng biết, nhưng thân thủ có thể huấn luyện chứ chẳng lẽ trong mấy tháng ngắn ngủi mà đầu óc cũng được huấn luyện?

Nghi hoặc vẫn cứ đeo bám mọi người đến tận lúc tới nơi, rốt cuộc được cởi bỏ.

Lôi Minh thiếu chút nữa nhin không được muốn chửi ầm lên, con mẹ nó, đám cuồng đồ này, nói bọn họ không phải tội phạm, thì ai là tội phạm?

Sách lược gì cũng không có, thì triển khinh công vọt vào trong, từng người từng người đi vào, đáp đất là lập tức vung đao, gặp ai là giết.

Một đám gần như điên rồi, chiến đấu như kẻ điên.

Quả nhiên là khí thế không sợ chết, mặc kệ mạng sống.

Người đâm ta một đao?

Tốt lắm, ta chém người hai đao, ta buôn bán có lời!

Lãnh Hạ nhìn thấy Chiến Bắc Liệt ném cho nàng một ánh mắt trêu tức, liền xoa xoa trán, đây là đám thuộc hạ kiểu gì a!

==

Lúc này trong sơn trại, Trương Tam vừa mới rời khỏi giường, ngáp một cái nhớ tới mấy tên ngốc ngày hôm qua, cực kỳ đắc ý.

Lúc này nhìn hắn làm gì còn bộ dáng trung thực hôm qua, nói hắn có bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh.

Hắn càng nghĩ càng thấy tự đắc, trong sơn trại này hắn luôn được coi là quân sư, cái khác không nói nhưng đầu óc thì tuyệt đối là cao thâm.

Hôm qua trong hắc điểm hắn vô tình nhìn ra bên ngoài, một đám đông nghìn nghịt đi về phía khách điểm, tư thái kia, so với thổ phỉ bọn hắn còn thổ phỉ hơn.

Lập tức sợ đến tiểu ra quần!

Trương Tam quyết định thật nhanh, vợ vét toàn bộ bạc ở mấy phòng bên cạnh, chạy trốn theo mật đạo.

Người nói những người khác thì phải làm sao hả?

Cầm bạc chạy trốn là đúng đắn!

Cần gì quản những kẻ khác!

Lúc hắn đang định đóng mật đạo thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một tên đồng bọn khác của hắn nhìn thấy, không nói hai lời, hai người đấu võ.

Sau khi giết người kia, đang chạy theo mật đạo ra ngoài thì chợt nghe thanh âm chém giết, thậm chí còn có thanh âm nam nhân ghét bỏ gào lên: “Con mẹ nó, lão tử còn chưa giết đã.”

Trương Tam run lên, bạc rơi đầy xuống đất mà cũng không dám nhặt, chạy như điên ra ngoài, bạc có thể quan trọng hơn mạng sao?

Không nghe vị đại gia kia nói ư, hắn còn chưa giết đã tay đâu!

Nhờ may bị bọn chúng tìm thấy, giết hắn cho đã tay thì sao?

Số bạc rất vất vả mới kiếm được lại bị rơi hết trong mật đạo, nghĩ vậy, Trương Tam lại bắt đầu thấy đau lòng.

Sau đó gặp được đám ngốc kia, nhìn xe ngựa và y phục thì không phú cũng quý!

Lúc bị nữ nhân kia hỏi đông hỏi tây, hắn còn hơi có chút sợ hãi, cứ nghĩ là khó giải quyết nào ngờ nữ nhân thì trước sau vẫn là nữ nhân, uống công hắn sợ bóng sợ gió một hồi, cuối cùng không chỉ cho hắn đi mà còn hứa sẽ tiêu diệt đám thổ phỉ kia.

Phi!

Đám hung thần ác sát kia mà bị diệt bởi vài người các ngươi sao?

Nhưng nghĩ một chút, dù sao cũng không liên quan đến lão tử, các ngươi chó cắn chó mới tốt!

Diệt được đám thổ phỉ kia thì lão tử làm ngư ông đắc lợi, còn không diệt được thì cũng chẳng sao, bọn họ cũng không tìm được đến đây, mà dù có tìm được thì nơi này dễ thủ khó công, ai có thể làm khó dễ được ta?

Trương Tam cười rung cả người, vô cùng đắc chí.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào, cùng với tiếng binh khí va chạm là mùi máu tươi tanh tưởi trong gió.

Trương Tam cảm thấy trầm xuống, nhìn nhìn một hồi rồi nhất thời trợn tròn mắt!

Từ ngoài tường nhảy vào một đám sát thần bộ mặt dữ tợn, không phải chính là đám thổ phỉ ngày hôm qua sao?

Từng người từng người nhảy từ trên bờ tường xuống, giơ đại đao lên rồi lập tức gia nhập cuộc chiến, một đao một chiêu, bổ xuống như bổ dưa hấu, máu tươi văng tung tóe!

Hắn đại ra nhìn phía bên kia, một đôi nam nữ bạch y hắc y thì hắn không biết nhưng mấy tên bên cạnh, chẳng phải là mấy tên thị vệ ngu ngốc hôm qua sao?

Hắn đặt mông ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, xong rồi xong rồi.....

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên thì cửa đã bị đá văng ra, một nam nhân cao lớn giơ đại đao vọt vào trong, hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy lạnh ở cổ.

Động tác cực nhanh, hắn như cảm thấy đầu và thân mình tách nhau ra, trước khi mất mạng, ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn là:

Con mẹ nó, chó cắn chó, mấy tên ngốc kia mà lại là thủ lĩnh của thổ phỉ!

==

Phía trên sườn núi, đã xảy ra một trận huyết chiến, giết người không đáng sợ, đáng sợ là quyền giết hại nghiêng về một bên.

Mọi người kinh ngạc nhìn cuộc chiến phía dưới, trên người Thí Thiên tỏa ra khí tức thị huyết, hiếu chiến, hung mãnh, không muốn sống,.....

Bọn họ càng thêm khẳng định suy nghĩ trước đó của mình: Đây là một đám sói!

Lúc đầu, vì nhảy từ trên cao xuống nên cũng có không ít người bị thương đôi chút, đám thổ phỉ ở dưới cũng không phải là ngồi không, Thí Thiên đến tiêu diệt họ thì đương nhiên họ phải điên cuồng phản kích, con người lúc gặp nguy hiểm có thể có sức mạnh không thể tưởng tượng.

Nhưng mà bọn họ lại giống như không cảm thấy đau, mắt cũng không chớp cái nào, chém giết trong một đám thổ phỉ, bày ra khí thế đồng quy vu tận nuốt trời!

Mà lúc này, cái làm cho Chiến Bắc Liệt kinh ngạc không phải là khí thế, mà là thủ đoạn bọn họ giết người, một kích trí mạng!

Sau khi Thí Thiên đã quen thuộc chiến trường, thì bắt đầu thể hiện thủ đoạn phi thường, mỗi người đều giống nhau, không có chiêu thức đẹp mắt, không có động tác dư thừa, một chiêu, một người mất mạng.

Sau một thời gian ngắn ngủi, chỉ trong một nén nhang, trong sơn trại, trừ Thí Thiên, thì không còn kẻ nào còn sống.

Một vũng máu, một thi thể!

Ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng không thể không thừa nhận, đây là một đám sói hung bạo! Một đội ngũ quét ngang trời đất!

Hắn bắt đầu tự hỏi, chi đội này hiện tại chỉ có bốn trăm linh hai người, nếu là bốn nghìn người, bốn vạn người, bốn mươi vạn.....

Trăm vạn quân đội Đại Tần có thể chống đỡ không?

Đáp án là: Không thể!

Lãnh Hạ rất vui mừng, vui mừng phát ra từ nội tâm.

Lúc xuất phát từ Trường An, khả năng của bọn họ nàng hiểu hơn ai hết, nhưng mà chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, gần như đã có thể dùng thay da đổi thịt để hình dung.

Nàng có thể tưởng tượng được trong hai tháng này họ đã phải trả giá bao nhiêu mới có thể thuần thục kỹ năng giết người mà nàng chỉ dạy trong một khoảng thời gian ngắn.

Trong đầu ba người Cuồng Phong lúc này chỉ có hai chữ: rung động.

Nhưng mà còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì chuyện xảy ra tiếp theo làm cho người ta không nói được lời nào.

Thí Thiên nhanh như chớp lục soát khắp sơn trại, hùng hùng hổ hổ lôi mấy hòm vàng bạc ra, trong mắt tràn đầy khinh thường, tức giận không thôi: “Con mẹ nó, sơn trại cái khỉ gì, quá nghèo nàn.”

‘Ưc!’ một tiếng, mọi người đồng loạt nuốt vào một ngụm nước miếng.

Diệp Nhất Hoàng nhảy dựng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn đồng châu báu vàng bạc đầy đất, không thể tin lắp bắp hỏi: “Người người người người..... các người nói cái gì? Quá quá quá quá..... quá nghèo nàn?”

Câu này lắp ba lắp bắp, tuyệt đối có thể so với Chu Lợi!

Thí Thiên vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu đỏ mặt, ánh mắt đảo toát loạn, giống như trẻ nhỏ làm sai đang chờ bị người lớn trách phạt, liếc mắt một cái cũng không dám liếc về phía Lãnh Hạ.

Lát sau, Chu Trọng cực kỳ ghét bỏ lại liếc đồng vàng bạc kia một cái, vuốt vuốt râu thở dài: “Chưa từng gặp sơn trại nào nghèo như này, thật sự là dọa người!”

Trì Hồ lúng ta lúng túng nói với Lãnh Hạ: “Cô nương, chúng ta không ngờ sơn trại này nghèo như vậy, từ sau sẽ xem xét kỹ hơn trước khi tiêu diệt!”

Ba người Cuồng Phong đồng loạt ngã xuống đất, không ngừng run rẩy, con mẹ nó, các người có ý gì đây?

Chẳng lẽ Đại Tần Chiến thần tam đại ám chúng ta trông rất giống nhà quê sao?

Lãnh Hạ thì lại rất bình tĩnh, nàng nhú nhú mày liễu, rất có hứng thú hỏi: “Hai tháng này, cũng được không ít bạc đầy nhò?”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều hưng phấn, Lâm Thanh cực kỳ đặc ý cười cười nói: “Cô nương, người cũng biết đấy, bình thường đám thổ phỉ này chuyên cướp đoạt của dân chúng, lần đầu tiên chúng ta tiêu diệt xong một sơn trại, bên trong có một cái hang tràn đầy vàng bạc châu báu, sáng đến mức lóa cả mắt không tài nào mở ra được!”

Chiến Bắc Liệt nhú mày hỏi: “Có bao nhiêu?”

Lý Tuấn kiêu ngạo ngẩng đầu, vừa định ra vẻ thì thấy người hỏi là Đại Tần Chiến thần, nhất thời khí thế mất hết, suy nghĩ một chút rồi so sánh: “Dù sao cũng phải tương đương với thu nhập năm năm của sông bạc Tứ Hải!”

Ba người Cuồng Phong đồng loạt hít vào mấy ngụm lạnh khí, thu nhập năm năm của sông bạc Tứ Hải?

Đệ nhất sông bạc của thành Trường An.....

Thu nhập năm năm?

Chẳng phải là đủ cho quốc khố Đại Tần, hoạt động trong một năm sao?

Nghĩ đến đây, ba người đều vui không kìm được, đứng nhìn Đại Tần có Đệ nhất Tài thần Mạc Tuyên, thật ra chuyện quốc khố nghèo nàn đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, chi phí rất nhiều, như là chỉ riêng quân phí cũng đã cần một số bạc rất lớn.

Nếu không Chiến Bắc Diến cũng sẽ không nghĩ biện pháp vơ vét của cải khắp nơi như thế, Mộ Dung Triết dâng tặng hổ phách quý hiếm hẳn liền mặt mày hớn hớn, thậm chí ngay cả Ngũ quốc đại điển cũng công khai bán chỗ ngồi.

Nhất là hiện giờ sắp khai chiến, thật sự là bao nhiêu bạc cũng thấy ít a!

Chiến Bắc Diến đang vò đầu bứt tai trong hoàng cung, hận tại sao không có cơn mưa vàng rơi xuống đầu hắn, dù là đập hắn máu me be bét cũng không sao.

Lúc này ba người Cuồng Phong đang vô cùng ảo não, sao bọn họ không sớm nghĩ tới chuyện này, quét sạch sơn tặc trong Đại Tần, lại bị Thí Thiên chiếm trước.

Sai lầm, sai lầm!

Thí Thiên vừa thấy thần sắc bọn họ liền biết bọn họ nghĩ gì, đồng loạt bĩu môi nói: “Đây chính là bạc của cô nương chúng ta!”

Ba người Cuồng Phong không hện mà cùng chuyển ánh mắt chờ mong sang phía Lãnh Hạ, ý tứ: Tiểu Vương phi a, lưu hoàng kia người dùng để làm pháo hoa bắn, bạc này cũng nên chia một chút chứ?

Chiến Bắc Liệt thì không nghĩ chút nào, tuy rằng Đại Tần thiếu bạc nhưng bạc của mẫu sư tử thì là của mẫu sư tử, đây là số bạc do thuộc hạ của nàng dùng mạng để đổi, sao hắn có thể mở miệng với nàng chứ?

Hắn quăng cho ba người Cuồng Phong ánh mắt cảnh cáo, ba người nhất thời cup mắt lại, vẻ mặt đau khổ ôm đầu kêu than.

Lãnh Hạ nhìn hắn một cái, trong mắt là sự ảm áp vui vẻ, nắm tay hắn thật chặt, cười nói với Thí Thiên: “Số bạc này là do các người dùng mạng để đổi, ta chỉ lấy một nửa, còn lại các người tự chia. Một nửa này các người phái người chuyển về Trường An, để tổng quản Vương phủ Chu Phúc chuyển vào Hoàng cung.”

“Rõ!” Thí Thiên dạ ran.

Đối với bọn họ, họ chưa từng nghĩ sẽ được một nửa số bạc này, họ là người của cô nương thì đương nhiên số bạc đó cũng là của cô nương.

Còn cô nương chia như thế nào thì họ không có ý kiến gì.

Nhưng mà cô nương lại nói là cho bọn họ một nửa, một nửa này thật sự là rất nhiều, không ai rõ hơn bọn họ, cô nương lại chưa nói hai lời mà đã chia ra như thế, bọn họ sao có thể không cảm kích, không cảm động?

Chiến Bắc Liệt dùng tầm mắt ở gò má Lãnh Hạ, giống như hắn đã nhặt được một bảo vật quý nhất trần gian, những ngày này nàng đã mang đến cho hắn biết bao kinh hỉ, sự thay đổi của Thí Thiên, thân thủ một kích mất mạng, còn có số bạc này.

Hắn rất hiểu Lãnh Hạ, người có thể khiến nàng quan tâm chỉ có hai người, một là Tiêu Phượng, một là hắn, chỉ có hai người bọn họ là có thể được nàng để vào trong mắt, để ở trong lòng.

Tuy rằng Tiêu Phượng là Hoàng hậu Đại Tần, nhưng nàng lười để ý chính sự, chỉ có hắn, Đại Tần Chiến thần mới thật sự cần số quân phí này.

Trong lòng hắn thầm nhớ kỹ rằng mẫu sư tử đối xử với hắn thật tốt, hắn sẽ dùng nửa đời sau để báo đáp lại nàng.

Lãnh Hạ cũng nhìn Chiến Bắc Liệt, hai người đứng trên sườn núi, im lặng nhìn nhau.

Tâm can Diệp Nhất Hoàng bị hình ảnh hai người thâm tình này làm cho vỡ nát, rơi đầy đất.

Hắn nhìn về phía chân núi xa xăm, toàn cây là cây không thể nào nhìn rõ nhưng lại có thể cảm giác được ánh mắt u buồn của lão mã đang nhìn trời, bạn thân a, huynh đệ ta đau lòng a!

Ở nơi đâu đâu cũng đầy mùi máu tanh, đầy thi thể, hàng vạn hàng nghìn tình nùng ý mật, tất cả đều hòa trong ánh mắt này, tất cả đều không cần nói.

Một nơi hung ác, một chỗ thâm tình.

86. Q.2 - Chương 9: Lão Ngoan Đồng

Edit: Kiri

Đoàn người tiếp tục đi về hướng bắc.

Càng đi về phía bắc, càng tới gần biên quan thì lại càng hoang vắng.

Nhất là ngôi thành cách biên quan bảy ngày đi đường thì cảm giác hoang vắng này càng rõ ràng.

Thôn xóm trên đường không hề giàu có và đông đúc như thôn xóm có lưu hoàng kia, những ngôi nhà thấp bé lụp xụp, lộ rõ vẻ lụi bại.

Trên đường bắt đầu xuất hiện lưu dân, lúc đầu chỉ có một hai người, sau đó là mấy chục người, lưu dân này có dân chúng Đại Tần, cũng có dân chúng từ các nước khác chạy tới, bọn họ ăn xin trên đường, không ai mà không gây gổ ồm ỹ.

Gây yếu giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể khiến họ bay đi mất.

Lãnh Hạ cũng biết, ở một thế giới luôn có khói lửa chiến tranh, tuyệt đối không thể nơi nào cũng phồn hoa giống Trường An, thậm chí có thể nói, Trường An không chỉ là ở Đại Tần mà trong ngũ quốc cũng là một nơi đặc biệt phồn hoa hưng thịnh.

Cho dù nơi này có vẻ lụi bại nhưng nếu so sánh với biên quan căn cứ ở Tây Vệ, có lẽ còn chưa thấm vào đâu.

Nhưng mà thấy những người lưu dân ánh mắt trống rỗng, thôn xóm lụi bại, trong lòng Lãnh Hạ vẫn cảm thấy có vài phần hoang vắng.

Hoang vắng này không phải bởi vì nàng lương thiện, thậm chí có thể nói, sự đồng tình của nàng thật sự rất ít rất ít, rất ít khi vì cái thiện ác bên ngoài mà cảm thấy buồn vui.

Rất giống kiếp trước nàng đi qua vài quốc gia ở Châu Phi, quang cảnh tiêu điều, với nàng thì mỗi người có một cách sống, nàng sẽ không đồng tình với bọn họ nhưng lại cảm thấy có vài phần bi ai, vắng vẻ.

Chiến Bắc Liệt cầm lấy tay nàng vuốt ve, đôi mắt đen như mực dừng ở một căn nhà tranh xiêu vẹo, trầm giọng nói: “Nước nào cũng có dã tâm, muốn làm bá chủ thiên hạ, cuối cùng cũng chỉ có dân chúng là khổ nhất.”

Lãnh Hạ nhợt nhạt cong miệng lên, tùy ý tựa vào vai hắn nói: “Lần du hồ đó ngươi đã từng nói, nếu ngươi đã ở vị trí này thì có những việc ngươi phải làm, lần đầu tiên ta thấy mình có chút linh hội.”

Một nhóm vốn có bảy tám người, đi lại tiện lợi, ngủ qua đêm cũng tiện mà nay vì có Thí Thiên đi cùng nên số lượng khổng lồ, trong thành đương nhiên không thể có nơi nào chứa đủ bọn họ, chỉ có thể hạ trại ở ngoài thành.

Cuối mùa thu, ban đêm cực kỳ lạnh.

Trong lều, Chiến Bắc Liệt sẵn sóc rót cho Lãnh Hạ một chén trà nóng, nàng cầm chén trà nhấp một ngụm rồi ủ ở tay cho ấm.

Tuy rằng nàng thân thủ rất tốt nhưng căn bản là không có nội lực, đến lúc này mới thấy những kẻ có võ công ở đây thật tốt, hề không sợ nóng, đông không sợ lạnh.

Mùa đông thấy lạnh thì vận nội lực chạy khắp toàn thân một lượt là cảm thấy ấm áp ngay lập tức.

Chiến Bắc Liệt lấy bản đồ ra, vừa xem vừa hỏi: “Từ đây đến xích cường còn khoảng ba ngày, thời gian cũng còn không ít, không bằng đi qua mấy thành trấn khác một chuyến để xem tình hình của lưu dân.”

Lãnh Hạ uống thêm một ngụm trà nữa, cảm giác toàn thân ấm áp thật thoải mái, giống như một con mèo lười, gật đầu nói: “Tùy người.”

Nàng đi theo Chiến Bắc Liệt mà hần là Đại Tồn Chiến thần, đương nhiên phải quan tâm tới cuộc sống của dân chúng ở biên quan, hơn nữa nàng nhìn thấy lưu dân còn không khỏi bi ai vài phần nữa là Chiến Bắc Liệt, chắc chắn hần cực kỳ chua xót.

Chiến Bắc Liệt nhớ ra hình như Chung Thương có bản đồ, lớn tiếng gọi: “Chung Thương.”

Bên ngoài lều không có động tĩnh gì cả, hần liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta đi xem một chút.”

Hần vừa ra ngoài thì Lãnh Hạ liền cảm giác có người lén lút xuất hiện ở ngoài lều, tiếng bước chân vừa nhanh vừa khẽ, chắc là nhón chân mà chạy.

Khóe môi cong lên, quả nhiên, ngay lập tức Diệp Nhất Hoàng xóc mình lên, cười tủm tỉm thò đầu vào, nháy mắt mấy cái với nàng chân chó nói: “Ân nhân, có đói bụng không, hay là.....”

Vừa nói được nửa câu, Diệp Nhất Hoàng đã thét lên một tiếng, Chiến Bắc Liệt túm lấy gáy hần rồi ném hần cho Chung Thương, khuôn mặt đen kịt, tiểu tử này, đúng là ở đâu cũng thấy, khó lòng phòng bị!

Lãnh Hạ lắc đầu cười, nếu nàng không nhìn ra Diệp Nhất Hoàng có ý gì thì là điều không thể.

Chẳng qua trong suy nghĩ của nàng thì ban đầu Diệp Nhất Hoàng chỉ cảm thấy thú vị thôi, nhàn rỗi không có việc gì làm thì vui đùa một chút, sau đó vì nàng không có phản ứng gì nên khiến hần giống như một đứa trẻ không chiếm được kẹo nên cứ bám theo người lớn đòi cho bằng được.

Lãnh Hạ phải nhanh chóng làm Chiến Bắc Liệt hạ hỏa, nàng tiến lên hai bước kiễng chân lên hôn hần một cái rồi túm lấy vạt áo của hần, kéo hần ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt đang tức giận ngút trời thì lập tức tan biến sạch, vui tươi hơn hử bị Lãnh Hạ kéo đi, bước chân như bay.

Hai người thong thả đi dạo trong không khí cuối thu, tiết trời cũng đã sang đầu đông, khí lạnh cũng dần dần lan tỏa, trong rừng cây tiêu điều xơ xác, có mấy con chim đang bay đi trú đông xẹt qua đỉnh đầu.

Đột nhiên, có tiếng vang truyền tới, Chiến Bắc Liệt giơ tay lên, một con bồ câu màu xám đậu xuống tay hần, hần gỡ thư ra rồi vung tay lên cho nó tung cánh bay đi.

Xem xong liền hơi hơi trầm mặt, nhỏ giọng nói: “Ban đầu thì lưu dân cũng không nhiều, nơi biên giới thì đều cho người dân vào nhưng hiện giờ lại càng ngày càng nhiều, rất nhiều lưu dân cố sống cố chết muốn vào Đại Tồn, bị ngăn lại ở ngoài thành, hình như có dấu hiệu rối loạn.”

“Ngày mai đi xem đi.” Mặt Lãnh Hạ cũng trầm xuống, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Hôm nay rét lạnh, cho vào thành là thượng sách, có nhiều lưu dân ở cửa thành thì nếu Đông Sở hoặc Bắc Yến làm loạn gì đó thì không kịp ứng phó.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, tức nước vỡ bờ, nếu đuổi bọn họ đi thì vô cùng có khả năng sẽ lộ ra sơ hở để kẻ thù lợi dụng. Nếu có kẻ ngụy trang làm lưu dân xúi bẩy gây chuyện thì chắc chắn sẽ loạn.”

Chiến Bắc Liệt nói xong, lớn tiếng gọi: “Chung Thương.”

Sau khi Chung Thương hiện thân, Chiến Bắc Liệt dặn dò: “Mau chóng đi tới các thành trấn, phân phó bọn họ tạm thời đưa lưu dân vào thành, sắp xếp chỗ ở tạm cho họ.”

Chung Thương lĩnh mệnh mà đi.

Việc này tạm thời đã được giải quyết, mọi việc cụ thể thì lúc hần tới sẽ xử lý sau, việc cần làm bây giờ là phải trấn an lưu dân, mong rằng Thành thủ là một kẻ có đầu óc. (Thành thủ: người giữ thành)

Gió thu lạnh lẽo, Lãnh Hạ kéo áo quần chặt vào người, hai gò má ửng đỏ, mũi lạnh người.

Chiến Bắc Liệt lập tức cảm thấy đã tới lúc thể hiện, tạm gác chuyện của hắn sang một bên, vui sướng chạy về phía lều trại: “Ta đi lấy áo choàng cho người.”

Sau khi Chiến Bắc Liệt đi xa, chỗ lùm cây bên cạnh lại xào xạc, Diệp Nhất Hoàng lại thò đầu ra, cởi áo choàng xuống, vừa nhìn về phía lều trại, vừa chạy nhanh tới trước mặt Lãnh Hạ, cười hì hì nói: “Ân nhân, mặc này!”

Đột nhiên, tai Lãnh Hạ khẽ động, sắc mặt trầm xuống trong phút chốc, không nói hai lời, giơ tay lên, một ám tiễn phóng ra, bắn thẳng về phía một gốc cây đại thụ.

Vụt!

Ám tiễn cắm vào thân cây khô vàng, làm lá vàng rơi xuống như mưa.

Mà cái trên cây kia, cái gì cũng không có.

Lãnh Hạ cau mày lại, nàng tuyệt đối không nghe nhầm, vừa rồi ở đó phát ra một tiếng cười quái dị, già nua, đáng khinh.

Diệp Nhất Hoàng lộ đầu ra nhìn về phía đó, nghi hoặc nói: “Ân nhân, sao vậy?”

Lãnh Hạ lắc đầu, nói: “Người về trước đi.”

Xung quanh đây đang ẩn nấp một cao thủ, nếu hắn có ác ý thì với công phu mèo quào của Diệp Nhất Hoàng thì cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Nhất Hoàng cúi đầu, tưởng Lãnh Hạ thấy hắn phiền, miễn cưỡng cười cười.

Đúng lúc này, Chiến Bắc Liệt cảm một cái áo choàng tới, liếc mắt một cái thấy tấm áo choàng của Diệp Nhất Hoàng trên tay Lãnh Hạ, khuôn mặt tuần tú nhất thời đen lại.

Diệp Nhất Hoàng tuy rằng cảm thấy buồn rầu, nhưng trước mặt Chiến Bắc Liệt tất nhiên là phải ngẩng đầu uốn ngực, bày ra vẻ mặt ngọt ngào.

Chiến Bắc Liệt cảm thấy mặt mình sắp biến sắc luôn rồi, tiểu tử không biết sống chết này, còn ra vẻ đắc ý!

Hắn nắm chặt hai tay nghiêng răng ken két, đột nhiên, lần này cực kỳ rõ ràng, từ cây đại thụ kia lại phát ra một tiếng cười quái dị, già nua, đáng khinh!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, hai người không nói hai lời phi thân tấn công!

Chiến Bắc Liệt vứt tấm áo choàng trong tay cho Diệp Nhất Hoàng, điểm mũi chân phi thân về phía phát ra tiếng cười.

Lãnh Hạ cũng phi thân lên, cùng Chiến Bắc Liệt một trước một sau đồng thời ra chiêu, đánh người quái dị từ hai phía.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người màu hồng đột nhiên bay ra khỏi cây đại thụ, tốc độ cực nhanh nên không thể nhìn rõ bộ dạng, lướt nhanh một cái tránh thoát công kích của hai người, bay bay ở quanh cây đại thụ, chỉ lưu lại một tàn ảnh màu hồng.

Sắc mặt Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ trầm xuống, người này rõ ràng là không cùng một cấp bậc với bọn họ.

Vừa rồi ở gần như vậy nhưng nếu hắn không phát ra âm thanh, thì hai người không ai phát hiện ra, công kích trước sau không cho hắn đường lui mà hắn chỉ cần thi triển khinh công, dùng một tốc độ cực nhanh mà tránh thoát trong gang tấc.

Hơn nữa không phải hắn không thể tránh từ trước mà giống như hắn cực kỳ thích thú Có cảm giác bị trêu đùa.

Sau vài lần so chiêu, Lãnh Hạ càng xác định phán đoán của nàng, đúng vậy, chính là trêu chọc.

Người này, mỗi lần đều ở thời khắc cuối cùng, dùng khinh công tuyệt đỉnh, nhìn như khó khăn nhưng lại cực kỳ dễ dàng tránh thoát chiêu thức của bọn họ, nhân tiện tặng kèm hai người một tiếng cười quái dị cực kỳ đáng khinh.

Mà khiến cho hai người bất đắc dĩ chính là tới giờ họ còn chưa nhìn rõ bộ dạng của người này.

Người này, công lực sâu không lường được!

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ bỗng nhiên dừng tay, đáp đất cùng một lúc.

Hai người cũng không thèm nhìn bóng người bay tới bay lui kia, Chiến Bắc Liệt giật lấy tấm áo choàng trong tay Diệp Nhất Hoàng rồi phủ lên người Lãnh Hạ, sau đó cẩn thận buộc đai lưng cho nàng.

Lãnh Hạ quàng tay hắn, mỉm cười rồi sóng vai bước về phía lều trại.

Bọn họ tiêu sái bước đi, kẻ đang bay bay trên không trung kia nhất thời thả người xuống đất, khoa tay múa chân gọi bọn họ lại: “Này này này! Đừng đi a!”

Đúng lúc này!

Lãnh Hạ đột nhiên xoay người, ám tiễn trong tay lập tức phóng hết về phía người kia, vô số ám tiễn giống như một trận mưa tên khiến kẻ khác run sợ, đồng loạt phóng đi.

Người nọ trừng mắt nhảy dựng lên, mắng to một tiếng vô sỉ, mũi chân khê điểm nhẹ một cái bay lên không, tránh thoát cơn mưa ám tiễn này.

Cùng lúc đó, Chiến Bắc Liệt lao tới tấn công, lần đầu tiên giao thủ chính diện với người này.

Người nọ khinh công cực cao, nhưng công phu lại bình thường, đương nhiên bình thường này là so sánh với khinh công, đấu với Chiến Bắc Liệt thì vẫn chiếm thế thượng phong đôi chút.

Nhưng Chiến Bắc Liệt là ai, chỉ cần có thể giao thủ chính diện, dù có rơi vào thế hạ phong đôi chút nhưng cũng sẽ không để cho người này bay loạn.

Người nọ biết Lãnh Hạ phóng ra một loạt ám tiễn thì bây giờ sẽ không thể có nữa, lại thấy Lãnh Hạ không có nội lực, hai người đang đánh nhau giữa không trung, chắc hẳn là nàng không có khả năng bay qua đây đánh cùng.

Nhưng người này đang không phòng bị, thì đột nhiên bên sườn bị một cánh tay đánh tới.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt phối hợp ăn ý, một người đánh lén, một người cuốn lấy hắn, Chiến Bắc Liệt quần lấy hắn mà đánh làm người nọ bất đắc dĩ phải cố gắng để giảm thiểu tối đa thương tích.

Cho nên, hắn nhanh như chớp.....

Xoay người!

Bàn tay lao nhanh như gió lốc, mạnh mẽ đập vào.....

Mông hắn!

Hắn ‘Ngao’ một tiếng nhảy lên lao vút ra xa, Chiến Bắc Liệt cũng không đuổi theo, chỉ thấy người này dùng tốc độ tuyệt đỉnh, vô địch, cực nhanh, ôm mông lao đi!

Rất cục, không biết hắn đã quanh quần mấy trăm vòng, bóng người màu hồng lưu lại giữa không trung một tàn ảnh, đột nhiên rơi xuống trước mặt Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ rút cục thấy rõ mặt hắn, khuôn mặt kỳ dị.....

Râu trắng như tuyết, tóc trắng như tuyết, lông mày trắng như tuyết, lông mày thật dài nhưng da mặt lại không có một nếp nhăn nào, sắc mặt rất hồng nhuận, nhìn bộ mặt thì thế nào cũng chỉ thấy mới khoảng bốn mươi tuổi.

Nhưng mà Lãnh Hạ lại biết, một người bốn mươi tuổi, tuyệt đối không thể có công lực sâu như vậy.

Đặc biệt nhất là đôi mắt, không có tang thương và từng trải, trong đó tràn đầy hứng thú, tò mò, hưng phấn,..... Và một loạt các cảm xúc phức tạp, quỷ dị, không hợp với tuổi của hắn.

Lúc này, đôi mắt tràn đầy hứng thú của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, hàng lông mày trắng như tuyết run lên, bộ râu bạc trắng nhếch lên, làn da lại không có nếp nhăn nào khiến khuôn mặt hắn vẫn vẹn thành một đóa hoa cúc.

Hắn oa oa la hét: “Tiểu nữ oa người rất không biết hổ thẹn.”

Lãnh Hạ khiêu mi, không nói, người này, giống lão ngoan đồng.

Hắn đặt mông ngồi xuống đất, sau đó lại gào khóc nhảy dựng lên, ôm mông nhảy tung tưng: “Hai tên hậu bối hứa nhau khi dễ lão nhân gia ta a!”

Chiến Bắc Liệt cũng không ngờ đánh một trận lại đánh ra một kẻ quái thai như vậy, mảy kiếm cau lại.

Ngoan đồng cười ha hả phi như bay quanh Lãnh Hạ, vừa lòng vuốt vuốt râu, liên tiếp gật đầu, đáng khinh cười nói: “Đủ vô sỉ, có phong phạm của lão nhân gia ngày trẻ! Lão nhân gia thích người!”

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt, có một Diệp Nhất Hoàng còn chưa giải quyết xong, lúc này, lão già đáng khinh này cũng dám muốn có mẫu sư tử!

Hắn nhảy đến bên cạnh Lãnh Hạ, cảnh giác liếc lão ngoan đồng một cái, không nói hai lời ôm lấy eo nàng, tuyên bố quyền sở hữu.

Ban đầu họ tưởng là thích khách hoặc là thám tử, trốn trên cây có mục đích gì đó, nào ngờ lại là một lão ngoan đồng ăn no không có việc gì làm, thích trêu đùa mà thôi.

Chưa nói hắn có mục đích khác hay không, chỉ bằng khinh công của hắn, nếu muốn làm gì thì bọn họ cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Lão ngoan đồng ôm mông nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Chiến Bắc Liệt: “Người, tên hậu sinh văn bối này, không thấy lão nhân gia đang bồi dưỡng cảm tình với tiểu nữ oa sao?”

Bồi dưỡng cảm tình!

Chiến Bắc Liệt sắc mặt xanh mét, từ đỉnh đầu bốc lên khói trắng, lửa giận đang dần tỏa ra.

Lão ngoan đồng vui sướng cười ha ha, tiến đến cạnh Lãnh Hạ nói thầm: “Nữ oa, để lão nhân gia nhận người làm đồ đệ đi? Người rất có tố chất, tuy đã qua tuổi luyện võ, nhưng chỉ cần chịu khó chịu khổ thì cũng nhất định có thể luyện giỏi.”

Lãnh Hạ nhợt nhạt cười, khiêu mi nói: “Đa tạ, không cần.”

Lão ngoan đồng giống như không ngờ là nàng sẽ từ chối, nghi ngờ nhìn chăm chăm nàng nghiên cứu thật lâu, cuối cùng cũng bình thường trở lại.

Sau đó lại ôm mông dạo quanh Chiến Bắc Liệt một vòng, lắc đầu nói: “Tiểu tử này không tốt, lão nhân gia không thích! Không biết kính lão, còn luôn phụng phịu, địa vị cao không tự do, công phu cũng quá cao, như thế thì chẳng phải là nữ oa người bị khi dễ sao.....”

Mỗi lần hắn liệt kê ra một điều, mặt Chiến Bắc Liệt lại càng đen.

Nhưng Chiến Bắc Liệt cũng nhạy cảm bắt được một câu: Địa vị cao không tự do!

Cái này cho thấy lão ngoan đồng biết thân phận của hắn!

Lão ngoan đồng càng nghĩ càng cảm thấy tiểu tử này thật sự là rất không tốt, không xứng với nữ oa, nhất là cả ngày phụng phịu, quả thực giống hệt tên đồ đệ nhằm chán đến phát điên của hắn.

Nhìn xung quanh một lượt rồi ngoắc ngoắc tay với Diệp Nhất Hoàng đang đại ra, vừa lòng gật gật đầu: “Tiểu tử này tốt, không có công phu, nữ oa có thể khi dễ hắn, bộ đáng cười ha hả rất thú vị, săn sóc người, không có thân phận ràng buộc.....”

Lão ngoan đồng lại xoắn một tràng như lần trước, tuy nhiên lần này lại toàn là ưu điểm, mặt Chiến Bắc Liệt cũng không đen tiếp vì không thể đen thêm được nữa, bây giờ mặt hắn đen kịt như nhọ nồi.

Diệp Nhất Hoàng vẫn im lặng đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới trước mặt lão ngoan đồng nhìn trái nhìn phải rồi cười tủm tỉm nói: “Tiền bối a, thật tinh mắt!”

Một lớn một nhỏ, một già một trẻ, lập tức chỉ hân gặp nhau quá muộn!

Hai người thăm thì thăm thì, nói lung tung linh tinh xong liền thấy lão ngoan đồng nắm chặt hai đấm, trịnh trọng cổ vũ: “Lão nhân gia cổ vũ người, cố lên!”

Diệp Nhất Hoàng liên tục gật đầu, khoác vai lão ngoan đồng rồi vừa đi về hướng lều trại vừa nói: “Đi một chút, đi, huynh đệ, đi ra đó ngồi một lát, chúng ta cầm đuốc nói chuyện đêm khuya.”

Hai người kẻ vai sát cánh, hi hi ha ha, bộ dạng ngu ngơ tầm ngu ngơ mã tầm mã, bạn vong niên đã lâu không gặp.

Sau khi bọn hần rời đi, Chiến Bắc Liệt nhìn hai bóng dáng càng lúc càng xa, trầm giọng nói: “Trong khắp đại lục, ta nghĩ không thể có người khác, chỉ một người có bản lĩnh cao như vậy.....”

Lãnh Hạ mỉm cười gật đầu nói: “Chắc là vậy, cũng không ngờ tính cách lại quỷ dị như thế.”

Chiến Bắc Liệt cũng cười theo, thật sự là rất quỷ dị, hần nghiêng đầu hỏi: “Người có cảm thấy hần đối xử với người có chút khác biệt không? Là cách đối đãi với một hậu sinh văn bối mà mình yêu thích.”

Lãnh Hạ ngáp một cái, kéo hần về phía lều trại, vừa đi vừa nói: “Tất nhiên là khác biệt, chưa nói đến việc vô duyên vô cớ giúp chúng ta vài lần, lần này xuất hiện cũng chưa chắc là nhân rồi không có việc gì nên tình cờ gặp.”

87. Q.2 - Chương 10: Thần Ồi, Giáng Thiên Lôi Xuống Đi

Edit: Kiri

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người lại xuất phát, thiếu Chung Thương, thêm lão ngoan đồng.

Suốt đường đi, mặt Chiến Bắc Liệt không thay đổi màu sắc chút nào, chỉ toàn màu đen, hai kẻ đang cười một con ngựa ở phía sau kia quả thật là vô cùng chướng mắt.

Lão ngoan đồng và Diệp Nhất Hoàng một trước một sau cười trên lưng lão mã, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm Lãnh Hạ ở phía trước, thăm thì to nhỏ.

Lão mã dùng một ánh mắt ai oán, u buồn, vô tội, nhìn lên không trung.

Lão ngoan đồng vui vẻ, đây chính là thần mã a, nhìn theo ánh mắt nó thì thấy sắc trời hôm nay thật tốt, mặt trời đỏ rực, ánh nắng chói chang, xanh trong không có lấy một gợn mây.

Diệp Nhất Hoàng cũng nhìn trời theo, nhìn thật lâu mà không hiểu vì sao lại nhìn, buồn bực hỏi: “Tiền bối, người đang nhìn gì?”

Lão ngoan đồng lắc lắc đầu, không đáp mà hỏi lại: “Vậy người đang nhìn gì?”

Hần cũng nhìn rất lâu nhưng đang nhìn gì? Diệp Nhất Hoàng sững sốt, liền đáp: “Ta thấy người và lão mã đều đang nhìn nên ta cũng nhìn.”

“Thì ra là thế.” Lão ngoan đồng ra vẻ bí hiểm trả lời: “Nó nhìn gì thì ta nhìn đó.”

Diệp Nhất Hoàng nhất thời hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng: “Vậy nó đang nhìn gì?”

Lẽ nào mới nghi hoặc lâu nay của hần, sự huyền bí nhìn trời của lão mã sẽ có giải đáp?

Tiền bối này tuyệt đối là lão thần tiên a!

Vừa dứt lời, không riêng gì Diệp Nhất Hoàng mà những người khác cũng tập trung nghe ngóng bên này, đều rất tò mò.

Lão ngoan đồng dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hấn một cái, trong mắt tràn ngập sự hứng thú quái lạ, hấn ho khan một tiếng, còn rất nghiêm túc cúi đầu nghiêm nghị hỏi: “Lão mã, người đang nhìn gì vậy?”

Mọi người: “.....”

Thiểm Điện lập tức ngã ngựa, ngã đầu, nhìn trời, khóc không ra nước mắt.

Thần ơi, giáng thiên lôi xuống đánh ba tên nghiệt súc này đi!

Ba tên nghiệt súc hoàn toàn bỏ qua oán niệm của những người khác, nhất là lão ngoan đồng, hấn khẽ vận lực một chút, nhanh như chớp xuất hiện ở trước ngựa Lôi Minh, một cước đá hấn xuống ngựa.

Lão thổ phỉ cướp ngựa chạy lên phía trước, đi ngang hàng với Lãnh Hạ, gần sát lại nàng không nhìn Chiến Bắc Liệt đen mặt, nhướn mày hỏi: “Nha đầu, thân thủ của người không tồi, có sư phụ không?”

Lãnh Hạ lắc đầu, trả lời đúng sự thật: “Tự học thành tài.”

Lão ngoan đồng ghen lời, bộ dáng như muốn nói ‘Người lại dám gạt lão nhân gia ta’ một lát sau lại vui tươi hơn hử đề nghị: “Học công phu với lão nhân gia đi!”

Lãnh Hạ tuy rằng rất có hứng thú với nội lực khinh công ở nơi này nhưng nàng cũng biết mình đã qua thời gian tốt nhất để học, nếu không nàng đã sớm bảo Chiến Bắc Liệt dạy nàng.

Nhưng đề nghị này cũng được, mỗi lần nàng thấy Chiến Bắc Liệt luôn mặc một bộ y phục mỏng manh như thể giữa cái thời tiết này mà sắc mặt vẫn hồng hào thì liền nghiêng rằng phần hện.

Lãnh Hạ khiêu mi hỏi: “Học như thế nào?”

Lão ngoan đồng nhất thời hăng hái, khoa tay múa chân nói: “Khinh công của lão nhân gia vô cùng vượt bậc, nhưng muốn có khinh công thì cũng cần nội lực, người tập luyện tâm pháp nhập môn của lão nhân gia trước, mỗi ngày ngồi thiền từ sáng sớm, mỗi ngày bốn canh giờ.....”

Nói tới đây, Lãnh Hạ đã bắt đầu trợn trắng mắt, bốn canh giờ, tám tiếng, mỗi ngày không làm gì mà ngồi không tám tiếng, lãng phí sinh mệnh.

Lão ngoan đồng hoàn toàn không chú ý thần sắc của nàng, quét tới quét lui, quét chán rồi nói: “Tổ chất của người rất tốt, chẳng qua là hơi lớn tuổi, chắc là phải ngồi thiền khoảng ba năm, sau ba năm nếu có thể đả thông hai mạch nhâm đốc, lão nhân gia sẽ dạy người tâm pháp cao hơn, sau đó trừ ngồi thiền thì sẽ tập luyện chiêu thức và khinh công, như vậy.....”

Lãnh Hạ thở dài, quả quyết từ bỏ.

Không thèm đếm xỉa đến lão ngoan đồng đang hưng phấn lải nhải không ngừng, nàng thúc Phong Trì, vượt qua Chiến Bắc Liệt, để cho hấn ngồi đó mà nghe lão ngoan đồng lải nhải.

“Các người mau thả bốn tiểu thư.....”

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai của nữ tử truyền tới từ phía trước.

Diệp Nhất Hoàng lại nổi lên tinh thần trọng nghĩa, không nói hai lời liền thúc lão mã chạy tới phía trước.

Lão ngoan đồng phát hiện ra có chuyện tốt để chơi đùa, trong nháy mắt quăng chuyện dạy công phu cho Lãnh Hạ ra sau đầu, phi thân nhảy lên, liền ngồi ở phía sau Diệp Nhất Hoàng, vui tươi hơn hử chỉ tay về phía trước: “Đi, đi cứu người!”

Diệp Nhất Hoàng không còn lo lắng, có lão tiên bối này hỗ trợ, bất luận phía trước là ai, tuyệt đối dễ như trở bàn tay!

Lão mã lần đầu tiên không làm hấn mất mặt trong lúc quan trọng, thể hiện tốc độ phi thường.

Lão ngoan đồng cảm thấy rất kỳ diệu, ánh mắt lão mã vẫn nhìn trời nhưng lại có thể biết lúc nào đi thẳng, lúc nào rẽ trái, lúc nào rẽ phải,.....

Rẽ qua một khe núi thì mọi chuyện đều sáng tỏ.

Một đám hán tử cao lớn thô kệch vây quanh một cô nương như hoa như ngọc, bốn tiểu nha hoàn bên cạnh cô nương đã run rẩy, khóc lóc ầm ĩ, phía xa còn có một chiếc xe ngựa hoa lệ.

Cô nương như hoa như ngọc kia hét lên một tiếng: “Các người đừng tới đây, biết bốn tiểu thư là ai không? Nếu các người không thả ta ra, thì cha ta nhất định sẽ giết các người.”

Nhóm hán tử nhe răng cười bước lên mấy bước, quát to: “Tiểu cô nương, người cũng không biết chúng ta là ai sao, cần gì phải quản xem cha người là ai. Người chính là món hời đầu tiên của bọn ta sau khi rời sơn trại, sao có thể thả người?”

Thanh âm này nghe có vài phần quen tai, Diệp Nhất Hoàng nhìn kỹ đám hán tử rõ ràng là sơn tặc kia, nhất thời trờng mắt.

Hay thật, oan gia ngõ hẹp a!

Đây không phải là huynh đệ ở Hắc Hổ trại sao?

Các người a, đuổi theo ta mấy tháng trời!

Lúc này, nhóm hán tử Hắc Hổ trại cũng thấy Diệp Nhất Hoàng, đồng loạt run rẩy nhìn ra phía sau hần, rồi thở phào nhẹ nhõm, chỉ có một lão nhân đi theo hần, không có sát tinh lần trước là tốt rồi.

Nhóm hán tử xoa tay, con thỏ nhỏ thằng nhãi con dám làm hỏng vụ làm ăn của chúng ta, còn suýt nữa khiến chúng ta bỏ mạng trong tay sát tinh kia, hôm nay không báo thù rửa hận, chúng ta sẽ không là Hắc Hổ trại!

Muốn hỏi tại sao bọn họ xuất hiện ở đây ư?

Thật ra rất đơn giản, ngày đó, bọn họ bị Lãnh Hạ giải quyết chỉ bằng một chiêu rồi đều bất tỉnh nhân sự.

Lãnh Hạ cũng không đuổi tận giết tuyệt mà đi ăn cơm với Diệp Nhất Hoàng, đến lúc bọn họ tỉnh lại, vừa thấy sát tinh đi rồi, liền cấp tốc lau mồ hôi chạy về sơn trại.

Sau khi về sơn trại, mọi người lại run rẩy suy nghĩ, tiểu tử kia biết vị trí sơn trại của chúng ta, lỡ như ngày nào đó nữ sát tinh kia nhảm chán, ngứa tay, rồi thuận tiện giải quyết chúng ta thì xong đời rồi.

Tưởng tượng như vậy liền nghĩ mạng nhỏ là quan trọng nhất, tất cả đều nhất trí, đồng ý chuyển nhà!

Chuyển nhà, nói thì đơn giản, nhưng vấn đề là mang đi đâu?

Kết quả là, các huynh đệ Hắc Hổ trại chạy bao nhiêu ngày, ngày đêm kiên trì chạy tới nơi chim cũng không thềm đến đại tiện này.

Tới gần biên quan, cuộc sống nghèo khổ, lưu dân chạy loạn, chiến hỏa lan tràn, tóm lại là vô vàn không sung sướng, sát tinh được xưng là Liệt Vương phi kia chắc là sẽ không chạy tới nơi này mà tự tìm ngược?

Chuyển nhà xong đương nhiên phải làm ăn.

Các huynh đệ chờ ở chỗ khe suối này, chờ a chờ, chờ a chờ, chờ khoảng hai ngày mới thấy cỗ xe ngựa cực kỳ hoa lệ này.

Không nói hai lời, lên!

Vì thế có cảnh tượng như bây giờ, tổng kết lại thì là: Kẻ thù gặp mặt, đổ mặt tía tai.

Diệp Nhất Hoàng ở trên ngựa, trờng mắt nhìn bọn họ từ trên cao, hoàn toàn không sợ hãi.

Nhóm hán tử ở dưới ngựa, ánh mắt dữ tợn trờng lại hần, tuyệt đối là hung thần ác sát.

Hai bên hung hăng trờng mắt, trực tiếp coi tiếng kêu cứu của cô nương kia là không khí.

Cô nương kia hất hàm sai khiến Diệp Nhất Hoàng, bộ dáng cao cao tại thượng, giống như đang bố thí cho hần: “Giết bọn họ, chắc chắn bốn tiểu thư sẽ thưởng hậu cho người! Người muốn gì? Bốn tiểu thư thưởng cho người một trăm lượng bạc.”

Diệp Nhất Hoàng nhất thời cảm thấy mình chính là một tên ngốc, cũng lười trừng mắt với sơn tặc, cũng lười cứu người, quay ngựa lại đi về.

Cô nương kia lại ồn ào: “Người dám đi? Đây, người quay lại ngay, nếu người dám đi, bốn tiểu thư sẽ bảo cha ta giết người.”

Bọn sơn tặc cũng nổi giận, người coi Hắc Hổ trại của chúng ta là gì, nói tới là tới nói đi là đi?

Nhóm hán tử lập tức vung đao vọt về phía Diệp Nhất Hoàng, nhưng mà mới đi được nửa đường đã đồng loạt biến thành pho tượng, hóa đá trong gió.

Từ chỗ rẽ của khe núi kia xuất hiện một nhóm người, khoảng ba bốn trăm, một đám mặt mũi dữ tợn, hung thần ác sát, so với bọn họ còn giống sơn tặc hơn.

Bọn sơn tặc liếc nhau, chúng ta chỉ là tiểu lâu la, liệu có đủ một đĩa thức ăn cho người ta không?

Còn có một nam một nữ đi ở phía trước, nữ tử kia.....

Sát tinh!

Bọn sơn tặc sợ tới mức tiểu ra quần, cái gì cũng không nghĩ, xoay người, nhanh chân, chạy!

Cả đám vừa chạy vừa tiểu ra quần, vừa chạy còn vừa gào khóc.

“Lão Đại, chúng ta về nhà trốn đi! Nghề này rất nguy hiểm!”

Lãnh Hạ cũng không phải người đuổi theo, nàng còn chưa gặp qua đám sơn tặc nào như thế này, cả sơn trại mà chỉ có hơn hai mươi người, y phục thì rách rưới, chắc cũng không phải là những kẻ hung ác gì, người như vậy, thả đi cũng không sao, từ nay về sau, có khi họ cũng không dám đi cướp nữa.

Lãnh Hạ nhíu mày, nhìn cô nương ở phía trước đang ngơ ngác nhìn chăm chú vào Chiến Bắc Liệt, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống.

Không ngờ bên cạnh truyền đến một câu ai oán của Chiến Bắc Liệt: “Tức phụ, ánh mắt của cô nương kia rất hung dữ, như sói như hổ, người phải bảo vệ ta!”

Lãnh Hạ lão đảo, suýt thì ngã ngựa, theo sau nàng, cũng có ba kẻ ngã ngựa, Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện.

Ba người hoảng sợ trợn mắt, vẻ mặt như thấy quỷ, vừa rồi Vương gia nói cái gì? Đại Tàn Chiến thần luôn luôn thiết huyết khí phách, vừa nói cái gì?

Mà lúc Chiến Bắc Liệt nói lời này, giọng điệu rất rõ ràng, thanh âm trầm thấp, Lãnh Hạ đánh giá hần từ đầu đến chân một lần vẫn không hiểu tại sao hần lại làm như vậy.

Thật ra rất đơn giản, đêm qua lúc Đại Tàn Chiến thần về lều đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã ngộ ra một đạo lý.

Câu nói của lão ngoan đồng thật sự chính xác, tuy rằng hần vừa nhìn thấy Diệp Nhất Hoàng đã muốn đánh, nhưng bộ dáng cười tủm tỉm kia rất dễ được lòng người, công phu mèo quào, rất dễ bị khi dễ.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lãnh Hạ nhiều lúc bực mình với hần nhưng vẫn không ra tay giáo huấn hần.

Nữ nhân, trời sinh đã có lòng thương hại a!

Sau khi Đại Tàn Chiến thần ngộ ra được đạo lý này, tuy rằng cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng là tức phụ của mình, không có gì mất mặt cả.

Giả vờ yếu đuối để làm mẫu sư tử thương tiếc a!

Vì thế đã có câu nói làm Lãnh Hạ nổi da gà kia.

Lãnh Hạ nhìn hần nói xong câu nói kia liền khôi phục bình thường nên cũng không nghĩ nhiều nữa mà chuyển tâm mắt sang nữ nhân đang ngơ ngác nhìn hần.

Cô nương kia cần môi ai oán, nam nhân anh tuấn, cao ngạo, quý phái này lại không liếc nhìn nàng đến một cái.

Lại nhìn nữ nhân bên cạnh hắn, hai người một người bạch y một người hắc y, cười hai con tuấn mã một đen một trắng, từ xa xa thông thả bước lại đây, hoàn toàn là một đôi bách nhân!

Cô nương dùng sức liếc xéo Lãnh Hạ một cái, chân thành tiến lên hai bước, uyển chuyển hành lễ, thanh âm mềm mại: “Tiểu nữ Tiết Oánh, đa tạ công tử đã cứu giúp.”

Sao Chiến Bắc Liệt lại không nhìn ra, trong lòng hừ lạnh một tiếng, lúc trước, kẻ cứu người là Diệp Nhất Hoàng, dọa chạy sơn tặc chính là mẫu sư tử, sao lại đến cảm ơn hắn?

Hắn nhanh chóng quay sang tươi cười với Lãnh Hạ, nhỏ giọng nói: “Tức phụ, không nên tức giận.”

Lãnh Hạ liếc mắt xem thường, cũng lười để ý đến hắn.

“Lớn mật! Dám vô lễ với tiểu thư.” Tiểu nha hoàn vốn đang khóc lóc âm ỉ, trên mặt vẫn còn nước mắt, chỉ vào Chiến Bắc Liệt quát to.

Tiểu nha hoàn suy nghĩ rất đơn giản, bọn họ dọa chạy sơn tặc thì là người tốt, chỉ cần là người tốt thì sẽ không đáng sợ, tiểu thư nhà nàng thân phận cao quý, kẻ nào dám bất kính với nàng.

Cô nương Tiết Oánh kia vô cùng tức giận, hai tay nắm chặt, nam nhân này, lại hoàn toàn không nhìn nàng, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa phải chịu ủy khuất như thế.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời nhú nhú mày, nhưng cũng không phải vì nha hoàn không biết trời cao đất rộng này, cũng không phải vì Tiết Oánh.

Hai người nhìn ra phía sau, trong Thí Thiên phát ra sát khí, sát khí này cũng không rõ ràng, nhưng hai người vẫn có thể cảm giác được.

Hai người liếc mắt một lượt, tìm ra người đã phát ra sát khí, Lâm Thanh.

Lâm Thanh hai mắt hắn tơ máu nhìn Tiết Oánh, trên trán nổi đầy gân xanh, vẻ mặt đầy hận ý.

Lãnh Hạ không nhiều lời, Lâm Thanh là người theo nàng sớm nhất, nàng đã sớm đoán được là hắn có nỗi buồn trong lòng, đã từng tập võ, đọc sách, lại biết nhìn ngựa, không hề giống một tên vô lại chút nào.

Nhưng mà mỗi người đều có cách sống của chính mình, nếu Lâm Thanh mở miệng thì nàng sẽ giúp hắn hoàn thành nguyện vọng còn nếu hắn không muốn nói thì nàng sẽ không nhúng tay vào.

Tiểu nha hoàn kia thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều không sợ hãi mà còn quay ra nhìn phía sau, không đặt lời nàng vào trong tai chút nào, quát to một tiếng: “Các người lớn mật, tiểu thư nhà ta chính là thiên kim thành chủ Tiết thành!”

Thành chủ.....

Mấy ngày nay, Lãnh Hạ đã rất hiểu biết ngũ quốc, nhất là Đại Tần.

Tiết thành có thể coi như một thành của Đại Tần tuy nhiên tồn tại một cách đặc biệt, tiếp giáp xích cương, là tòa thành ở danh giới Tần Yên.

Người trong thành này khá giống người Bắc Yên, phần lớn đều chăn nuôi, tính cách cực kỳ bư hãn, cách kính thành rất xa nên thực hiện phương pháp tự trị, thành chủ là do dân bản địa tuyển ra, Huyện lệnh thành thủ là do triều đình phái tới, giúp đỡ thành chủ quản lý.

Trong chỗ thâm sơn cùng cốc này, thật sự là lấy thúing úp voi.

Mọi người không khỏi cảm thấy buồn cười, thân phận đó có thể mang ra hù dọa người khác nhưng muốn hù dọa Đại Tần Chiến thần và Liệt Vương phi thì thật sự là có chút buồn cười.

Dù là tự trị nhưng cũng trong biên giới Đại Tần, dù là tự do nhưng cũng là quan viên Đại Tần!

Chiến Bắc Liệt không nói hai lời, phất tay một cái, xuất phát!

Đoàn người vượt qua thiên kim Tiết thành Thành chủ, trong tiếng kêu ‘Lớn mật’ của bốn nha hoàn và trong ánh mắt phẫn hận của Tiết Oánh, nghênh ngang tiêu sái rời đi.

Diệp Nhất Hoàng đột nhiên cảm thấy kỳ quái, lão tiền bối từ lúc gặp Hắc Hồ trại thì vẫn luôn im lặng, phía sau hẳn tản ra một loại khí tức bí hiểm, không giống hẳn ngày thường chút nào.

Hắn quay đầu lại thật cẩn thận hỏi: “Lão tiền bối?”

Lão ngoan đồng vuốt vuốt râu, ra vẻ thâm trầm, trong mắt tràn ngập hàm mộ ghen tị hận, thở dài: “Làm thổ phỉ thật tốt, còn có thể đoạt cô nương.”

“.....”

==

Đại Tần, Cừ thành.

Lúc tới Cừ thành đã là chạng vạng, Chiến Bắc Liệt vừa vào thành đã có quan viên tới đón.

Người đi đầu là Cừ thành Thành thủ, khom người thi lễ: “Hạ quan tham kiến Vương gia, Vương phi.”

Chiến Bắc Liệt không có thời gian khách sáo với bọn họ, trực tiếp hỏi: “Lưu dân thế nào rồi?”

” Vương gia, hạ quan đã nghe Chung thị vệ phân phó, đã cho lưu dân vào thành nhưng mà.....” Cừ thành Thành thủ vẻ mặt có chút lúng túng, cung kính trả lời: “Nhưng số lượng lưu dân rất đông, hơn nữa đã sắp vào đông, không có nhiều chỗ để cho họ ở, chỉ thu nhận tạm thời thì không phải là kế lâu dài.....”

Hắn nói không rõ ràng, nhưng Chiến Bắc Liệt đương nhiên là hiểu, vấn đề là bạc.

Một số lượng lưu dân lớn như thế, ăn uống ngủ nghỉ đều cần bạc, không thể cứ do triều đình cung cấp bạc mãi, như vậy chỉ có thể trị phần ngọn mà không trị tận gốc được, hơn nữa quốc khố Đại Tần vốn trống rỗng, cứ tiếp tục thì không phải là biện pháp.

Nếu phải giải quyết phải nghĩ được một biện pháp vẹn toàn dài lâu.

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm hồi lâu rồi phân phó: “Đưa bốn vương đi xem trước.”

Cừ thành Thành thủ thật cẩn thận hỏi: “Đi bây giờ sao? Vương gia đi đường mệt nhọc có cần tới dịch quán nghỉ ngơi một lát không?”

Chiến Bắc Liệt phát tay: “Không cần, đi thôi.”

Cừ thành Thành thủ đi trước dẫn đường, trong lòng thầm cảm thán, vẫn nghe người ta nói Chiến Bắc Liệt vương yêu dân như con, quả nhiên là thế.

Lãnh Hạ đang định đi theo thì một bóng dáng màu hồng lóe ra trước mặt nàng, lão ngoan đồng giật nhẹ tay áo của nàng, chép miệng nói: “Nha đầu, đi uống rượu đi.”

Diệp Nhất Hoàng chạy lên, liên tục gạt đầu: “Ân nhân, cùng đi đi.”

Chiến Bắc Liệt đang đi ở phía trước chợt dừng bước, quay người lại, vừa ôm eo Lãnh Hạ vừa trừng mắt nhìn hai người kia, nghênh ngang ôm nàng đi.

Lão ngoan đồng vuốt râu, tức giận giậm chân, bĩu môi thật lâu rồi tức giận nói: “Tiểu tử này, rất khiến người ta không thích.”

Diệp Nhất Hoàng ôm bả vai hắn, cười tủm tỉm nói: “Đi, tiền bối, uống rượu cùng huynh đệ đi.”

Lão ngoan đồng nhất thời tiêu tan tức giận, càng nhìn Diệp Nhất Hoàng càng thấy thật sự là rất khiến người ta yêu thương, dẫu lão đã đang nhìn trời, hai người một con ngựa cưỡi kết với nhau làm việc xấu, vui tươi hơn hử đi tới quán rượu.

Gần nửa khắc sau, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đi theo Thành thủ tới nơi ở tạm của lưu dân.

Đó là một miếu thờ cũ nát, mạng nhện chằng khắp nơi, từ mái nhà tới tượng phật tới tường tới mặt đất.

Trong miếu, một hình ảnh khiến người ta xót xa đập vào mắt, vô số lưu dân đang nằm trên chiếu, từng người từng người, nằm co ro trên chiếu, ở dưới có một chiếc đệm nát bấy, trên người có một cái áo bông, thậm chí có người chỉ nằm trên chiếu, không có gì cả, lạnh lẽo đến tím tái mặt mày.

Trong tiết cuối thu, lại đang chạng vạng, làm cho người ta xót xa trong lòng.

Chiến Bắc Liệt ngầy người trong phút chốc, ánh mắt thâm trầm đảo qua mỗi người lưu dân, ánh mắt bi ai mà chết lặng, ôm Lãnh Hạ đi ra ngoài.

Lãnh Hạ cầm lấy tay hắn, đặt trong lòng bàn tay mình nhẹ nhàng vuốt ve, tay hắn ấm áp mà thô ráp, lòng bàn tay có những vết chai dày.

Nàng vẫn biết Chiến Bắc Liệt là một người cực kỳ có trách nhiệm, thân phận của hắn có ảnh hưởng một phần tới tính cách của hắn, đối với Đại Tần mà nói, ở một mức độ nào đó, Chiến Bắc Liệt còn quan trọng hơn Chiến Bắc Diễn, không thể thiếu.

Nàng cầm lấy bàn tay hắn, chính là hai bàn tay này, chống đỡ một nửa giang sơn Đại Tần, chống đỡ cho dân chúng Đại Tần.

Chiến Bắc Liệt cảm nhận được sự trấn an của nàng, trong mắt dần dần hiện lên sự lo lắng, phân phó: “Triệu tập tất cả những người có trách nhiệm tới dịch quán, nghe bốn vương sắp xếp.”

==

Cử thành, dịch quán.

Chiến Bắc Liệt ngồi trong phòng, ngón trở gõ gõ lên mặt bàn, nhắm mắt lại, cau mày.

Lát sau, hắn trầm giọng nói: “Thứ nhất, hiện giờ kho hàng còn bao nhiêu lương thực, lấy ra cứu tế lưu dân, ổn định cục diện nhất thời.”

“Thứ hai, động viên thương nhân quyên góp cho lưu dân, cơ bản là cần quần áo, chăn đệm, người nào tham gia thì năm sau có thể xét giảm thuế.”

“Thứ ba, mấy ngày sau triều đình sẽ cấp hạt giống và lệnh khai phá đất hoang, các người chia đều cho lưu dân, để sau này họ có thể tự cung tự cấp.”

“Thứ tư, trước khi phân đất thì Thành thủ cắt ra một phần đất để lưu dân lĩnh tài liệu, xây nhà ở, làm giấy tờ nhập khẩu cho họ.”

“Thứ năm, phái binh canh gác, quan sát tình hình lưu dân một cách chặt chẽ.....”

Chiến Bắc Liệt mở mắt ra, trong mắt tối đen, bạc môi khê mở, ẩn chứa sát khí mạnh mẽ: “Nếu trong đó có lẫn gian tế của nước khác, giết không tha! Nếu có lưu dân kích động bạo loạn, giết không tha! Nếu có kẻ xúi bẩy gây chuyện, giết không tha!”

Những người phía dưới vốn đang đắm chìm trong năm điều trước đó, trong lòng thầm khen, Liệt vương ngoại trừ việc đánh giặc còn rất tinh thông mọi việc.

Năm điều này có thể giúp lưu dân sắp xếp cuộc sống một cách ổn thỏa, đợi đến năm sau thì nhà ở đã xây xong, có đất trồng trọt, có thể tự cung tự cấp, không cần triều đình cứu tế nữa.

Nhưng mà ba từ ‘Giết không tha!’ kia làm họ run rẩy, trong đó ẩn chứa sát khí khiến bọn họ nhũn cả người.

Lập tức dập đầu lĩnh mệnh, đến lúc đợi bọn hắn lui xuống, Chiến Bắc Liệt có chút mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương.

Cuồng Phong áp a áp ứng hỏi: “Gia, quốc khố vốn trống rỗng, nếu triều đình cấp nhiều như vậy còn giảm thuế cho thương nhân thì số bạc này.....”

Chiến Bắc Liệt khê cong môi, lạnh lùng nói: “Không sao, tạm thời mà thôi, trong lưu dân cũng không chỉ có dân chúng Đại Tần, số tiền này ai cần phải trả thì bốn vương nhất định sẽ bắt họ phải nhớ ra.”

Thiểm Điện chớp mắt nghĩ nghĩ, là ai phải trả?

Không phải là Bắc Yến và Đông Sở sao?

Nhưng mà.....

Hắn còn đang định hỏi nữa thì Chiến Bắc Liệt đã khoát tay hỏi: “Vương phi đâu? Đã dùng bữa chưa?”

Thiểm Điện mau mồm mau miệng, lập tức hi hi ha ha trả lời: “Diệp Nhất Hoàng và lão tiên bối đi tửu lâu uống rượu, kết quả là không mang bạc, bị người ta giữ lại, lúc này Tiểu Vương phi đang đi chuộc người.”

Lôi Minh nhất thời ôm đầu, trong lòng kêu rên, tên không biết thời thế này!

Chiến Bắc Liệt quả nhiên đen mặt, oán hận, tiểu tử kia, vì muốn ở chung với mẫu sư tử mà chiêu này cũng dùng được.

Thật ra là rất oan uổng cho Diệp Nhất Hoàng, hắn cũng rất bất đắc dĩ, lão ngoan đồng nói là mời hắn uống rượu nên đương nhiên hắn tự cho là lão trả tiền, nên không cầm đồng nào mà chạy theo.

Trên người cũng chỉ giắt có chút bạc vụn thôi.

Ai biết lão ngoan đồng lại gọi hơn mười bình rượu ngon nhất tửu lâu, một vò mấy lượng bạc, cuối cùng mất hơn một trăm lượng.

Đến lúc tính tiền, lão ngoan đồng duỗi hai tay ra, thiên kinh địa nghĩa nói: “Bạc!” (Thiên kinh địa nghĩa: chỉ những thứ là hiển nhiên, theo đạo lý là phải làm như vậy.)

Diệp Nhất Hoàng tròn mắt, sờ khắp toàn thân, móc ra được có năm lượng bạc, khóc không ra nước mắt: “Không phải người mời rượu sao?”

Lão ngoan đồng thần nhiên nói: “Đây không phải là ta mời người uống sao?”

Diệp Nhất Hoàng rơi lệ, chưởng quầy phẫn nộ!

“Hai người các người mà cũng dám quỵt tiền rượu! Người đâu! Bắt lại, không có tiền thì bán đi tiểu quan quán trừ nợ.”

Lão ngoan đồng vui vẻ, ta đã từng này tuổi mà còn có thể được bán đi làm tiểu quan, lão nhân gia quả nhiên vẫn anh tuấn tiêu sái như năm đó a!

Thật ra lão ngoan đồng vốn cũng muốn mời tiểu tử này đi uống rượu, chẳng qua hắn uống quỵt đã quen, sau khi uống xong lập tức thì triển khinh công tuyệt đỉnh, trực tiếp chạy! (Kiri: thì ra khinh công tuyệt đỉnh để dùng vào việc này, chắc chắn)

Nhưng mà hắn đã quên, mang theo tiểu tử này chạy, vậy còn con ngựa đang ở sân sau thì sao?

Lão ngoan đồng đang muốn bỏ con ngựa lại rồi chạy, chợt nhìn nó, đôi mắt nhỏ u buồn làm tim hắn nhảy liên hồi, chuyện thất đức như vậy tuyệt đối không thể làm.

Cho nên lúc Lãnh Hạ tới sân sau của tửu lâu, nhìn thấy hai người một con ngựa, u buồn nhìn trời.....

Nàng thở dài, đưa ngân phiếu cho chưởng quầy.

Đem ba con nghiệp chướng này lôi về.

Trên đường quay về dịch quán, lão ngoan đồng đột nhiên túm tay áo của nàng, Lãnh Hạ quay đầu, chỉ thấy trong mắt hắn vốn tràn ngập hứng thú nay chỉ còn bình tĩnh, trên mặt cũng không còn vẻ đùa cợt, rất nghiêm túc.

Nàng dừng bước, nhạy cảm cảm thấy lão ngoan đồng có chuyện quan trọng muốn nói.

Quả nhiên, lão ngoan đồng phát tay, để Diệp Nhất Hoàng dắt lão mã lui sang một bên, hỏi Lãnh Hạ: “Nha đầu, đến tốt cùng người là ai?”

Lãnh Hạ nhìn thấy ánh mắt hắn, không tránh mà đáp: “Lãnh Hạ.”

Lão ngoan đồng lắc đầu, chậm rì nói: “Công chúa mà lão hủ biết không giống người, người mau nói thật, người là ai? Có mục đích gì? Công chúa thật đang ở đâu?”

Lãnh Hạ không nói, sắc mặt không có nửa phần kinh hoàng.

“Lão nhân gia vẫn rất yêu thích ngươi, nhất là giờ phút này, rõ ràng ngươi không phải công chúa mà còn có thể trấn định như thế.” Lão nhân gia quan sát nàng hồi lâu mà vẫn không tìm ra được manh mối gì, giận dữ nói: “Ngươi không cần phủ nhận, nếu ngươi dám thương tổn công chúa thì dù ta yêu thích ngươi cũng sẽ không tha cho ngươi.”

Hắn nói xong lời này liền phóng thích sát khí, bắn về phía Lãnh Hạ.

Có lẽ võ công lão ngoan đồng tốt hơn nàng nhưng nếu luận sát khí, nàng đường đường là sát thủ chi vương, không bao giờ kém bất cứ kẻ nào.

Lãnh Hạ mỉm cười, giống như hoàn toàn không cảm giác được sát khí của hắn: “Tiền bối tương trợ nhiều lần, Lãnh Hạ vô cùng cảm kích, tiền bối y thuật cao siêu, đương nhiên biết mạch tượng xương cốt sẽ không bao giờ đổi, ta có phải là Mộ Dung Lãnh Hạ hay không, chỉ sợ tiền bối đã sớm đoán được.”

Lão ngoan đồng hai mắt chợt lóe sáng, đây đúng là điều mà hắn nghi ngờ, từ hôm qua, giao đấu vài lần đã kiểm tra mạch của nàng, tất cả đều chỉ ra thân thể của nàng là Mộ Dung Lãnh Hạ.

Nhưng làm sao hắn có thể tin tưởng, nữ oa mà hắn biết mười lăm năm kia lại là nữ tử trước mặt này?

Tâm tư kín đáo, thân thủ cao cường!

Núi có lở trước mặt vẫn không đổi sắc!

Lãnh Hạ nhìn thần sắc hắn, lại thêm vài phần khẳng định, cánh môi khẽ mở thản nhiên nói: “Võ công của ta đương nhiên là không bằng ngươi nhưng nếu muốn giết ta?”

Nàng lạnh lùng cười nhạt một tiếng, phun ra từng chữ: “Không ngại, thử xem!”

Lão ngoan đồng chăm chú nhìn nàng một lát, trong phút chốc cười ha ha, lại khôi phục bộ dáng ngoan đồng, khoa tay múa chân liên tục nói: “Thú vị, thú vị, tiểu nha đầu khá lắm! Lão nhân gia.....”

Hắn đột nhiên trừng mắt, đem những lời chưa nói nuốt xuống, hồng y chợt lóe, vút một tiếng.....

Không thấy.

Lãnh Hạ nghi ngờ trừng mắt nhìn, nhìn hướng hắn vừa đi hồi lâu rồi bật cười, lắc lắc đầu.

Trong đám người ở phía xa xa, một nam tử áo xanh như ẩn như hiện, trên lưng đeo hòm thuốc, hành động cứng nhắc, hai mắt ngơ ngác nhìn phía trước, từng bước từng bước một tiêu sái.

Chính là thần y Mộ Nhị.

Đột nhiên, hắn dừng bước, nhìn về phía Lãnh Hạ, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi đi về phía nàng.

Lãnh Hạ thấy hắn đi đến trước mặt mình nhưng không nói gì mà chỉ ngơ ngác nhìn nàng, bất đắc dĩ thở dài: “Thật khéo..”

Mộ Nhị ngốc nghếch gật gật đầu, ngữ điệu bình thản: “Ta đói bụng.”

“Này! Ngươi là ai?” Diệp Nhất Hoàng nhất thời cảm giác được mối nguy, lập tức nhảy lại đây, cảnh giác quét tới quét lui trên người Mộ Nhị.

Vừa rồi lão tiền bối kia đột nhiên không nói một tiếng mà bỏ chạy, hắn còn chưa hiểu tại sao lại thế thì lại nhảy ra một nam nhân.

Đói bụng?

Đói bụng thì ngươi đi ăn cơm đi.

Nói với ân nhân làm gì?

Diệp Nhất Hoàng nhảy cảm cảm thấy không ổn, cực kỳ không ổn!

Mộ Nhị hơi hơi nhú nhú mày, ánh mắt không dời, vẫn cố định trên người Lãnh Hạ, lặp lại: “Đói bụng.”

Lãnh Hạ nghĩ nghĩ, hiện giờ chiến sự sắp tới, nếu có thần y bên cạnh thì thật tốt.

Vì thế, nàng lại dặt ba tên yêu nghiệt, quay về dịch quán.

Chẳng qua trong đó một tên từ lão ngoan đồng biến thành Mộ Nhị.

88. Q.2 - Chương 11: Ba Nam Nhân

Edit: Kiri

Trong dịch quán, ba người Cuồng Phong không tự chủ mà liếc trộm Chiến Bắc Liệt, nhìn gia kìa, khuôn mặt oán phụ ngàn năm.

Trước mặt họ, người nào đó đang ngồi trước một bàn đầy thức ăn, mặt mày xám xịt chờ tức phụ về nhà, trên đầu tản ra lãnh khí, tiểu tử kia đúng là bỉ ổi, dám dùng chiêu như thế.

“Hắt xì!”

Diệp Nhất Hoàng vừa vào cửa thì tai đã nóng lên, hắt xì một cái thật mạnh, nghi ngờ sờ sờ cánh tay, hôm nay, càng ngày càng lạnh!

Chiến Bắc Liệt thu hồi oán niệm, cười một cái rõ tươi với Lãnh Hạ.

Mới cười được một nửa, đột nhiên cứng lại, khuôn mặt nửa cười nửa không, cực kỳ vụn vặt.

Trong căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên những tiếng nghiêng răng oán hận của Đại Tàn Chiến thần, kẻ lỗ mãng!

Một kẻ chưa đi, một tên lại đến.

Lãnh Hạ phải ngăn lại trước khi hấn nổi giận, bước nhanh lên phía trước, ngồi cạnh người hấn, chậm rì rì nói ra hai chữ: “Đối bụng!”

Quả nhiên, Chiến Bắc Liệt lập tức chuyển đổi trọng tâm suy nghĩ, tức phụ đối bụng, không tốt!

Là đại sự, đại sự a!

Hắn lập tức gấp mấy đũa đồ ăn mà Lãnh Hạ vẫn thích vào bát nàng, săn sóc tỉ mỉ, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng nói: “Sao về muộn vậy, nhanh ăn đi.”

Lãnh Hạ cầm một đôi đũa rồi ăn luôn, Chiến Bắc Liệt mặt mày hớn hở, lông mi suýt thì bị hấn cười nhiều mà bay cả ra.

Diệp Nhất Hoàng đau lòng nhìn hai người, một người cười cực kỳ hạnh phúc, một người vẻ mặt thản nhiên nhưng trong mắt lại ẩn chứa lo lắng.

Hắn tự động chạy đến bên cạnh Lãnh Hạ, lúi nhúi ra một cách mạnh bạo để gây sự chú ý.

Sự chú ý quả thật là đã tăng nhưng không phải Lãnh Hạ mà là Chiến Bắc Liệt, hấn đá một cước dưới bàn, trừng mắt, cách tức phụ của lão tử ra xa một chút!

Diệp Nhất Hoàng nghe nhếch miệng bị đá một cước, như là tiểu thê tử kéo ghế cách xa Lãnh Hạ một chút, lão tiên bối a, người ở đâu?

Huynh đệ ta bị người khi dễ a!

Mộ Nhị đứng một lát nhưng không có ai tiếp đón hấn, rất tự nhiên ngồi xuống bàn, cầm một đôi đũa, tao nhã mà cứng nhắc bắt đầu ăn cơm.

Chiến Bắc Liệt liếc mắt về phía hấn một cái, ý tứ: Sao kẻ lỗ mãng lại ở đây?

Lãnh Hạ nghiêng đầu suy nghĩ, ngẩng mặt lên dùng ánh mắt trả lời hấn: Gặp trên đường.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt: tiểu tử này, âm hồn không tiêu tan!

Lãnh Hạ phải nhận nhiệm vụ cao cả là làm người này bớt giận: Có lẽ cần trên chiến trường.

Chiến Bắc Liệt vui vẻ, khắp người ngập tràn hạnh phúc, thì ra mẫu sư tử là vì ta!

Hai người trao đổi ánh mắt ở bên này làm Diệp Nhất Hoàng rất ngạc nhiên, xong rồi xong rồi, ăn ý đến mức này rồi.

Tuy rằng không biết hai người bọn họ nói gì nhưng hắn rất nhạy cảm mà cho rằng, nhất định có liên quan tới người vừa tới, hình như Chiến thần không thích người kia!

Diệp Nhất Hoàng vuốt cằm, cân nhắc hồi lâu rồi cho ra một kết luận: Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu!

Hắn ném cho Mộ Nhị một ánh mắt, ý tứ: Huynh đệ, xưng hô như thế nào?

Mộ Nhị cầm đũa, chuyên tâm ăn cơm.....

Diệp Nhất Hoàng chớp mắt mấy cái, cũng không nổi giận, không ngừng cố gắng: Huynh đệ, tiểu đệ Diệp Nhất Hoàng.

Mộ Nhị cầm đũa, chuyên tâm ăn cơm.....

Trong lúc Diệp Nhất Hoàng suýt thì rơi cả tròng mắt, rốt cục Mộ Nhị cũng có phản ứng.

Hắn buông đôi đũa, chậm rãi chuyển động cổ, ánh mắt ngơ ngác dừng lại trên mặt Diệp Nhất Hoàng, nghiêng đầu, suy tư.

Bằng khả năng uốn ba tấc lưỡi của ta nhất định có thể lừa ngươi về cùng một phe. Diệp Nhất Hoàng được cổ vũ, tươi cười cực kỳ thân thiết với hắn, tiếp tục cố gắng: Không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?

Mộ Nhị hơi hơi nhíu mày, ngay tại lúc Diệp Nhất Hoàng đang cảm thấy hưng phấn, lại chuyển động cổ về chỗ cũ, ánh mắt dừng ở bát cà muối.

Cầm đôi đũa lên, chuyên tâm ăn cơm.....

Diệp Nhất Hoàng trái tim vỡ nát rơi đầy đất, ngửa đầu thở dài, trao đổi ánh mắt kiểu này, quả nhiên là cần ăn ý!

Không sợ kẻ địch toàn thân, mà chỉ sợ bằng hữu toàn heo a!

Chiến Bắc Liệt vừa ăn vừa xem xem kịch vui, ăn ăn cắn cắn, xem kịch vô cùng vui vẻ.

Lãnh Hạ nhìn thấy bộ dáng trẻ con này của hắn, bật cười lắc đầu, người này, làm gì còn phong độ của Đại Tàn Chiến thần.

Diệp Nhất Hoàng bắt đầu thay đổi phương pháp, nếu đã không có người giúp đỡ, huynh đệ ta đánh không lại ngươi, vậy thì phiền chết ngươi.

Vì thế hắn bắt đầu nói luôn mồm, trong phòng vốn yên tĩnh, nay trở nên vô cùng ồn ào, như tiếng của một vạn con muỗi ong ong ở bên tai.

Diệp Nhất Hoàng thành công, lúc đầu Chiến Bắc Liệt không nhìn, sau đó thấy rất phiền phức, đến lúc này, hắn cau mày, hạ lệnh: “Quăng ra ngoài.”

Ba người Cuồng Phong bị ai một giây cho huynh đệ mới quen biết này, rồi kiên quyết nghe theo lệnh của chủ tử, túm lấy tay hắn ném ra ngoài.

Ba giây đồng hồ sau, Diệp Nhất Hoàng lại kiên cường nhảy vào phòng, thành thành thật thật câm miệng im lặng.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt bày ra phong độ của Đại Tàn Chiến thần, không thèm so đo với hắn, chuyên tâm gấp đồ ăn cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ luôn ăn đồ ăn hán gấp cho nàng, trong bát lại có một miếng thịt bò được bỏ vào, đang định gấp lên ăn thì liền cảm giác được người bên cạnh âm trầm hán đi.

Nàng sững sốt, bỏ miếng thịt bò xuống, quả nhiên nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang đen mặt còn Diệp Nhất Hoàng đang cười một cách hèn hạ.

Chiến Bắc Liệt luôn gấp đồ ăn cho nàng không ngừng nên nàng cũng không chú ý là miếng thịt này không phải do hán gấp.

Đại Tồn Chiến thần nghiêng răng, trừng mắt nhìn Diệp Nhất Hoàng rồi lại gấp đồ ăn cho Lãnh Hạ, cái tay kia, phải chặt.

Hán cũng gấp một miếng thịt bò vào bát của Lãnh Hạ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng.

Lãnh Hạ thở dài, tiếp tục sự nghiệp vượt giận cho người này, bỏ miếng thịt bò của Diệp Nhất Hoàng về đĩa, rồi gấp miếng thịt bò của Chiến Bắc Liệt bỏ vào miệng, nhai nhai.

Đại Tồn Chiến thần nhất thời vừa lòng, nhìn Diệp Nhất Hoàng thương tâm, neho mắt lại, càng vừa lòng.

Lại quay sang cười ngọt ngào với Lãnh Hạ, muốn có bao nhiêu ngụ ý thì có bấy nhiêu ngụ ý, chỉ thiếu chưa viết lên mặt hai chữ muốn đuổi người, lắc lắc cái đuôi.

Đừng nhìn Diệp Nhất Hoàng có vẻ sợ hãi, nhát gan, con thỏ nóng nảy còn cắn người cơ mà, cho nên lúc này, hán nổi giận.

Lãnh Hạ nhìn thấy Diệp Nhất Hoàng lại gấp đồ ăn ình, nhúu nhúu mảy, bên này Chiến Bắc Liệt cũng gấp một đĩa thức ăn tới, bên kia Diệp Nhất Hoàng không cam lòng yếu thế, bên này Chiến Bắc Liệt kiên nhẫn gấp.

Cứ liên tục như thế, hai người hung hăng nhìn chằm chằm nhau, cắn răng gấp đồ ăn liên tục vào bát nàng.

Trong chớp mắt, đồ ăn trong bát đã chất lên cao ngất ngưỡng.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt: ngươi còn dám bám lấy tức phụ ta thì ta cho ngươi vĩnh viễn không tìm được tức phụ!

Diệp Nhất Hoàng cắn răng: huynh đệ ta không cần tức phụ, cần ân nhân!

Cảm phiền là Mộ Nhị vẫn ngẩn ngơ như cũ, với chỉ số tình cảm của hán thì không thể nhìn ra sự biến hoá kỳ lạ trên bàn cơm, ánh mắt vẫn ngơ ngác nhìn đồ ăn trên bàn bị hai đôi đũa gấp đi liên tục, vô cùng mờ mịt.

Trong phòng cam như hén, ba người Cuồng Phong thành thành thật thật lui xuống, thở cũng không dám thở mạnh.

Lãnh Hạ nhin không được liếc mắt một cái, cực kỳ xem thường, ánh mắt âm lãnh đảo qua Chiến Bắc Liệt và Diệp Nhất Hoàng, làm hai người sợ run lên, trong đầu bay ra hai chữ to: Xong rồi!

Nàng lạnh lùng nhếch miệng một cái, lập tức đi ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, đáng thương gọi một tiếng: “Tức phụ.”

Cùng lúc đó, Diệp Nhất Hoàng co đầu rút cổ gọi to: “Ân nhân.”

Lãnh Hạ không ngừng bước, cũng không quay đầu lại, nhưng bóng dáng âm trầm kia như thông báo cho hai người một câu: Đi đâu thì đi, cút hết cho ta!

Không khí đọng lại, trong thời gian một chén trà nhỏ, rốt cục Mộ Nhị cũng có phản ứng, ánh mắt hán rời khỏi mấy cái đĩa trống không, chậm rãi ngẩng đầu, trong giọng nói lại mang theo mùi vị đáng thương: “Chưa ăn no.”

Ba người Cuồng Phong nuốt nuốt nước miếng, lấy tốc độ nhanh nhất trốn khỏi phòng, chạy xa là tốt nhất, tránh bị giận cá chém thớt.

Đến lúc trong phòng chỉ còn lại có ba nam nhân, tạo thành hình tam giác im lặng mà ngời, một người đen mặt sát khí ngút trời, một người run rẩy ngửa mặt nhìn trời, một người cứng nhắc ánh mắt mê man.

Sau thời gian một nén nhang, Chiến Bắc Liệt đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, bực tức với hai kẻ này, thật mất mặt.

Đại Tồn Chiến thần trong lòng hung hăng phỉ nhổ chính mình một phen, khễ điểm mũi chân bay ra khỏi phòng, cảm thấy lo lắng không yên, dỗi tức phụ quan trọng hơn!

Mộ Nhị chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, hung hăng nhú nhú mày, không nghĩ ra, ăn no trước đã.....

==

Lãnh Hạ thường dùng hai cách để đối phó với Chiến Bắc Liệt.

Thứ nhất, trực tiếp đánh, trực tiếp dùng bạo lực, đây là cách được dùng trước khi xác định quan hệ với Chiến Bắc Liệt.

Thứ hai, là giống như bây giờ, không dùng bạo lực mà hoàn toàn coi hấn là không khí.

Chiến Bắc Liệt nói chuyện, nàng không nghe thấy.

Chiến Bắc Liệt đi lại trước mắt, nàng không nhìn thấy.

Nàng tựa vào thành giường đọc sách, lật từng tờ từng tờ, mí mắt cũng không nâng lên chút nào.

Chiến Bắc Liệt đau khổ, không ổn, tức phụ tức giận!

Sau khi hấn dạo quanh phòng hai lần, lập tức lao về phía giường, âm mưu muốn dùng phương pháp mặt dày mày dạn để nàng nguôi giận.

Đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần bất động trên giường, một cử động nhỏ cũng không dám động.

Cổ tay Lãnh Hạ chỉ cách chỗ giữa hai chân của hấn một chút xíu, bao cổ tay trên tay lẳng lẳng nằm đó, chỉ cần hơi động một chút là có thể phóng ra một ám tiễn.....

Phé hấn!

Mặc dù Chiến Bắc Liệt biết là mẫu sư tử chắc chắn sẽ không làm vậy nhưng cái này có liên quan đến tính phúc nửa đời sau của hấn, thật sự là một chút cũng không dám mạo hiểm. (tính phúc: là hạnh phúc có được dựa trên việc xxoo.... mong mọi người tự suy diễn, ta chong xáng :3)

Tách!

Trong ban đêm lạnh lạnh của mùa thu, một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống đất, thanh âm thanh thúy.

Chiến Bắc Liệt nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận lui lại, tránh xa bao cổ tay kia, trong mắt hiện ra sự chờ mong, tội nghiệp nói: “Tức phụ....”

Lãnh Hạ liếc hấn một cái, thu tay lại, nàng không thể chịu nổi cái ánh mắt này của hấn.

Nàng cũng không giận thật, nhưng Chiến Bắc Liệt ghen tuông mọi nơi, ngay cả Diệp Nhất Hoàng cũng ghen, không còn cách nào khác nên nàng phải rời đi, ngăn hấn lại.

Người này, khả năng ghen quá lớn!

Đại Tồn Chiến thần nhìn chăm chăm nàng thật lâu, vừa thấy nguy hiểm được giải trừ, thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhảy lên giường.

Một tay ôm eo Lãnh Hạ, một tay ném cuốn sách mà nàng đang cầm ra ngoài, búng tay một cái, tắt đèn.

Ôm tức phụ ngủ!

==

Sáng sớm hôm sau, đám người Cuồng Phong đã chuẩn bị hành lý thật tốt, mọi người chuẩn bị lên đường.

Vừa ra khỏi dịch quán liền thấy vô số dân chúng, tất cả đều mặc quần áo tả tơi, quỳ trên mặt đất, chính là những lưu dân đã được sắp xếp tốt hôm qua.

Thành thủ Cừ thành cung kính thi lễ, trong lời nói có vài phần tranh công lấy lòng nói: “Vương gia, đêm qua hạ quan thông báo những điều Vương gia ra lệnh với họ, từ rạng sáng hôm nay, họ đã tự phát đến dịch quán tạ ơn.”

Thành thủ cảm thấy đắc ý, làm gì có người nắm quyền nào mà không muốn công lao và thành tích của mình được dân chúng ca tụng?

Vô số lưu dân quỳ gối ở ngoài dịch quán, trong đó thậm chí có rất nhiều người già và trẻ nhỏ, từ lúc hẩn ra khỏi cửa đã liên tục dập đầu tạ ơn, sự tê tái, chết lặng trong mắt đã biến mất, thay vào đó là hy vọng.

Chiến Bắc Liệt động viên lưu dân, rồi cho bọn họ quay về, chờ đợi triều đình trợ cấp.

Sau khi lưu dân rời đi, Chiến Bắc Liệt lạnh lùng liếc nhìn thành thủ, thanh âm lạnh lẽo: “Người thân là quan phụ mẫu, lại để cho dân chúng áo quần rách rưới quỳ gối suốt đêm ở bên ngoài dịch quán, không để ý tới an nguy của dân chúng, đáng tội gì?”

Thành thủ vốn đang vô cùng đắc ý, sắc mặt lập tức thay đổi!

Hẩn vội vàng quỳ xuống, thỉnh tội nói: “Vương gia..... Vương gia thứ tội! Là hạ quan suy nghĩ không chu toàn, làm việc chưa thỏa đáng, Vương gia thứ tội.”

Thành thủ quỳ trên mặt đất, thấy Chiến Bắc Liệt lên xe ngựa, chậm rãi rời đi, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

“Dân chúng quỳ bao lâu thì người quỳ bấy lâu.”

Đến tận khi lời nói của hẩn vọng lại từ phía xa thì thành thủ mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng thấy xe ngựa của Liệt vương đã đi xa nhưng cũng không dám đứng lên, thành thành thật thật quỳ ở trước cửa dịch quán.

Thiểm Điện khó hiểu hỏi: “Gia, sao lại không trừng trị hẩn?”

Chiến Bắc Liệt trầm giọng trả lời: “Chẳng qua là muốn tranh công mà thôi, còn ở những mặt khác thì không có sai sót gì nghiêm trọng, cũng sắp xếp thỏa đáng cho lưu dân, phạt nhẹ là được rồi.”

Lãnh Hạ nhìn hẩn, bĩu môi nói: “Phạt nhẹ? Thời tiết như thế này mà cho hẩn quỳ mấy canh giờ thì lúc đứng lên cũng phải mất nửa cái mạng, người phạt cũng thật nhẹ.”

Chiến Bắc Liệt bị tức phụ vạch trần nhưng một chút xấu hổ cũng không có, ôm lấy thất lưng của nàng, thần nhiên nói: “Nếu không như vậy thì sao có thể khiến hẩn nhớ lâu, từ sau sẽ không dám làm chuyện hoang đường như thế nữa.”

Xe ngựa đi rất nhanh, đã đi qua mấy thành trấn, thành thủ ở đó đã nhận được lệnh của Chung Thương cho lưu dân vào thành và sắp xếp cuộc sống cho họ một cách thỏa đáng.

Một loạt những mệnh lệnh của Chiến Bắc Liệt được thi hành đã giải quyết được vấn đề lưu dân, bảo đảm sự an no cho họ, không có bất cứ ai có thái độ chống đối.

Trên quãng đường này, ngoại trừ kẻ lỗ mãng ngốc nghếch ngăn ngại, Diệp Nhất Hoàng luôn mỉm cười miệng, Chiến Bắc Liệt cực kỳ vừa lòng.

==

Đại Tần, Tiết thành.

Tiết thành là tòa thành cuối cùng thuộc biên giới Yến Tần, đi qua nơi này sẽ đến quân doanh ở xích cương.

Vừa vào Tiết thành Lãnh Hạ đã cảm thấy nơi này thật khác lạ, trong thành không chỉ có dân chúng bình thường mà còn có dân chăn nuôi phóng khoáng.

Trong thành thỉnh thoảng có vài thị vệ tuần tra, ngay cả cổng thành cũng được trông coi nghiêm mật hơn các thành trấn khác.

Chiến Bắc Liệt thấy nàng có vẻ nghi hoặc liền giải thích: “Tiết thành tuy thuộc Đại Tần nhưng hơi khác với các thành khác.”

Lãnh Hạ khiêu mi, chờ hần nói tiếp: “Nơi này vốn không phải là một tòa thành mà là nơi những bộ lạc không muốn chịu sự quản thúc của Bắc Yên tụ tập. Sau đó, trong bộ lạc có không ít người thành thân với dân Đại Tần, dần dần ở chung hỗn loạn, hình thành một nơi không ai quản lý. Đến lúc tổ phụ đăng cơ đã thu phục nơi này, khiến nó trở thành lãnh địa của Đại Tần, thành lập Tiết thành.”

Đến giờ Lãnh Hạ mới biết, Tiết thành còn có lịch sử như vậy.

Nàng nhớ tới những gì đã đọc trong sách trước đó liền hỏi: “Sau vài chục năm bộ lạc này cơ bản đã bị đồng hóa, chỉ là còn giữ lại một vài tập tính của dân chăn nuôi Bắc Yên phải không?”

“Đúng vậy, cho nên nơi này rất khó quản lý, do dân chúng tính tình bư hãn.....” Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, trầm giọng phân tích: “Về phương diện khác, nơi này gần biên giới nên lúc đầu thường xuyên bị dân chăn nuôi bên ngoài tới gây rối, bởi thế triều đình đã cho phép thực hiện tự trị, cơ bản là tự làm mọi thứ, thậm chí thành chủ cũng có thể có chút binh quyền, để bất cứ lúc nào cũng có thể chống lại những thế lực gây rối từ bên ngoài, chỉ cần hàng năm đều cống nạp cho triều đình là được. Đến tận năm năm trước, Bắc Yên đại bại thì nơi này mới được yên bình hơn nhiều.”

Lãnh Hạ cau mày: “Nói cách khác, thành chủ có quyền lớn nhất ở đây, có thể nói là lấy thùng úp voi.”

Chiến Bắc Liệt vén màn lên, quan sát đến dân chúng bên ngoài, từ năm năm trước, sau khi Bắc Yên đại bại, hần chưa từng quay lại nơi này, nhưng bây giờ nơi này khác xa so với ấn tượng ngày trước, lụn bại đi rất nhiều.

Dân chúng nơi này giống như những lưu dân kia, trong mắt ngập tràn sự tê tái, bi ai.

Hần thả màn xe xuống, nhíu nhíu mày: “Có thể nói như vậy, nhưng thành chủ ở đây cũng thường thay đổi, tuy nhiên, thành chủ hiện tại là Tiết Nhân Nghĩa có vẻ rất có khả năng, từ lúc nhậm chức đã áp chế gắt gao dân chăn nuôi ở đây.”

Hần hơi hơi nhắm mắt lại, day day huyết Thái Dương nói: “Còn có đám thổ phỉ của Đông Phương Nhuận lẫn trước, liên tiếp gây rối ở vùng biên giới này nhưng chỉ có Tiết thành là không bị tổn hại nặng.”

Đúng lúc này, một thanh âm nam nhân vang lên: “Hạ quan Tiết Nhân Nghĩa tham kiến Vương gia, hạ quan không biết Vương gia tới nên vội vàng chạy lại đây, mong người thứ tội.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ xuống xe ngựa, liền thấy có mấy nam nhân mặc quan phục đang đứng ở phía xa, người đứng đầu khoảng gần bốn mươi tuổi, bộ dáng nhỏ gầy.

Không đợi Chiến Bắc Liệt lên tiếng, hần đã đứng thẳng dậy, ân cần nói: “Vương gia từ xa tới, hạ quan đã sai người chuẩn bị rượu, mong người nhận cho.”

Chiến Bắc Liệt đảo mắt qua hần, người này sắc mặt ngăm đen, mũi khoằm, trong mắt thỉnh thoảng có vài tia hung ác nham hiểm chợt lóe lên rồi biến mất, vừa nhìn đã thấy người này không phải hạng đơn giản.

Nói là vội vàng tới nhưng quan phục lại phẳng phiu, không có một nếp nhăn nào.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, trong mắt có vài phần hàn ý lạnh như băng.

Hần mỉm cười, còn chưa nói gì, Tiết Nhân Nghĩa đã nhìn Thỉ Thiên ở phía sau, hơi cau mày, chấp tay nói: “Vương gia, hạ quan không biết Vương gia dẫn theo binh đến, nhất thời chưa sắp xếp gì, không bằng cho bọn họ hạ trại ở ngoài thành trước?”

Chiến Bắc Liệt cũng không phản đối, cười cười: “Đương nhiên là được.”

Tiết Nhân Nghĩa cười thầm trong bụng, đã sớm nghe nói Chiến thần Liệt vương này anh dũng cỡ nào, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu tử hai mươi tuổi mà thôi, quả thật là đã quá coi trọng hần rồi.

Hai người đi về phía trước, Tiết Nhân Nghĩa đi theo sau Chiến Bắc Liệt, bước chậm hơn hần nửa bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn Thỉ Thiên.

Hắn cảm thấy hình như có sát khí bắn về phía mình, sau khi quay lại thì đột nhiên biến mất, hắn lắc đầu, chắc là bản thân nhầm rồi.

Lãnh Hạ phân phó Thí Thiên tạm thời hạ trại ở ngoài thành, cảnh cáo liếc Lâm Thanh một cái rồi cho hắn đi theo mình.

Lâm Thanh cúi đầu, hắn hiểu ý cô nương, nàng muốn hắn không chế cảm xúc của mình cho tốt, hắn từ từ nhắm hai mắt điều chỉnh lại bản thân, rồi đuổi theo Lãnh Hạ.

Phủ Thành chủ cực kỳ xa hoa, nếu đem so sánh với vẻ lụn bại của Tiết thành, thì có thể nói là cách một trời một vực.

Chiến Bắc Liệt ngồi trong đại điện tráng lệ, nói chuyện với Tiết Nhân Nghĩa và các Huyện lệnh, thành thủ, quan viên, ăn uống linh đình, không khí rất thân thiện.

Chiến Bắc Liệt uống xong ly rượu mà Tiết Nhân Nghĩa vừa rót, liền đặt chén xuống bàn, vẻ mặt như không hỏi thì không chịu được: “Tiết thành chủ, thị vệ của bốn vương ở đây chứ?”

Tiết Nhân Nghĩa hừ lạnh một tiếng, quả nhiên chỉ là một tiểu tử lỗ mãng, thiếu kiên nhẫn.

Hắn cung kính trả lời: “Chung thị vệ ra ngoài thành trấn an lưu dân chưa về, Vương gia có cần phái người đi tìm không?”

Chiến Bắc Liệt thổi phào một cái, giống như thả tâm, cười nói: “Nếu là đi trấn an lưu dân thì không cần tìm, bốn vương không nóng nảy.”

Nói xong, lại cau mày, sắc mặt trầm trầm hỏi: “Tại sao lưu dân vẫn còn ở ngoài thành?”

Tiết Nhân Nghĩa thầm khinh thường trong lòng, vui giận hiện ra mặt, Liệt vương này sợ rằng còn hữu danh vô thực hơn hắn nghĩ, danh hiệu Chiến thần là có nhưng chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng biết mang binh đánh giặc thôi.

Hắn buông ly rượu xuống, nhìn chằm chằm Chiến Bắc Liệt thật lâu, đến tận lúc trên mặt Chiến Bắc Liệt hiện ra vẻ nghi hoặc mới kiêu ngạo đáp: “Chỉ là vài tên dân đen mà thôi, cũng không phải là dân chúng Đại Tần, cho vào chỉ làm nhiễu loạn trị an Tiết thành, nếu có gian tế của nước khác thì mất còn nhiều hơn được.”

Những quan viên khác cũng phụ họa theo.

Chiến Bắc Liệt hơi nhắm mắt lại, giống như suy nghĩ, hồi lâu sau mới hỏi: “Nhiều lưu dân như vậy ở ngoài cửa thành, nếu Bắc Yên và Đông Sở có hành động gì đó thì thành chủ định làm như thế nào?”

Lãnh Hạ vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh, lập tức nói tiếp: “Thành chủ không cho họ vào thành, thời tiết giá rét thế này thì những dân chúng đó.....”

Tiết Nhân Nghĩa cau mày: “Vương gia có lẽ không biết, trinh sát của hạ quan cứ mỗi canh giờ sẽ báo lại tình hình bên ngoài một lần, nếu hai nước kia có gì bất thường thì hạ quan sẽ biết ngay.”

“Còn về những lưu dân này.....” Hắn nhìn về phía Lãnh Hạ, trong mắt có vài phần không xem trọng, cầm ly rượu lên uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Vương phi nhân hậu, nhưng đám lưu dân này không thể giữ lại. Trưa mai hạ quan sẽ đuổi hết đi, nếu không đi.....”

Hắn cười ha ha, trong giọng nói không hề có chút thông cảm nào, cực kỳ đắc ý lại có vài phần âm ngoan: “Liền giết sạch!”

Choang!

Chén rượu trong tay Lãnh Hạ lập tức rơi xuống đất vỡ nát, nàng cắn môi liếc Tiết Nhân Nghĩa một cái, trong mắt tràn ngập kinh hoàng lúng túng, miễn cưỡng cười: “Thành chủ..... thật quyết đoán!”

Tiết Nhân Nghĩa lại cười ha ha, nữ nhân chính là nữ nhân!

Nhất là Liệt Vương phi này, chính là phế vật có tiếng trong ngũ quốc.

Lãnh Hạ âm thầm thở phào, Tiết Nhân Nghĩa không phát hiện, nhưng nàng lại có thể nhận thấy, vừa rồi, Lâm Thanh ở phía sau lại không khống chế được bản thân, thả ra một chút sát khí.

Nàng thả cái chén xuống, vừa là để giả vờ yếu đuối, vừa là để Tiết Nhân Nghĩa không chú ý tới điều này.

Nàng bình tĩnh dùng tay ra hiệu ở phía sau, cảnh cáo Lâm Thanh.

Trong nháy mắt, sát khí đã biến mất.

Đúng lúc này, một tiếng đàn duyên dáng vang lên.

89. Q.2 - Chương 12: Nhịn

Edit: Kiri

Ngay lúc tiếng đàn vang lên, Tiết Nhân Nghĩa đã nhíu mày, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nháy mắt ra dấu với thuộc hạ.

Thuộc hạ hiểu ý, lập tức lặng lẽ lui ra ngoài điện.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhìn nhau, đã có thể đoán được người đánh đàn là ai.

Đây là một khúc phượng cầu hoàng, tiếng đàn du dương, ngậm nga, dịu dàng triền miên, ẩn chứa vô vàn tình yêu, uốn lượn quanh đại điện.

Thanh âm sinh ra từ tâm, người đánh đàn này cực kỳ mạnh dạn, một khúc phượng cầu hoàng thể hiện tình ý rõ ràng trước bao nhiêu người, tuyệt không kiêng dè.

Còn âm sắc này, có vài phần khờ dại, vài phần ngạo mạn, vài phần cao cao tại thượng, vênh váo hung hăng, vài phần tình thế bất buộc, tràn đầy tự tin.

Lãnh Hạ hơi hơi hạ mi mắt, khóe miệng vẽ nên một nụ cười nhợt nhạt, không biết nữ nhân kia tự tin với cả tình thế bất buộc cái gì?

Sau khi tiếng đàn ngừng lại, một lát sau, nữ tử tên là Tiết Oánh chậm rãi đi vào đại điện.

Y phục lộng lẫy, bên ngoài khoác thêm một áo choàng lông màu bạc, hai chiếc cổ lông làm làn da trắng ngọc càng thêm nổi bật, có thêm vài phần xinh đẹp.

Từ lúc nàng bước vào thì sắc mặt Tiết Nhân Nghĩa đã cực kỳ âm trầm, thuộc hạ vừa đi ra ngoài đã quay về nhỏ giọng bẩm báo: “Lão gia, thuộc hạ không ngăn được tiểu thư.”

“Phế vật!” Tiết Nhân Nghĩa nhỏ giọng quát, ánh mắt hung ác nham hiểm lại bắt đầu dĩ niệm chăm chăm Chiến Bắc Liệt và Tiết Oánh.

Nàng đi đến trước mặt Chiến Bắc Liệt, thi lễ, rồi nhẹ giọng nói: “Thần nữ tham kiến Liệt Vương gia.”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, ánh mắt giống như vô tình đảo qua Tiết Nhân Nghĩa, gật gật đầu.

Tiết Oánh thấy vẻ mặt hẩn thán nhiên, cắn cắn môi, ánh mắt xẹt qua Lãnh Hạ ở bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, nói tiếp: “Trước đó vài ngày Oánh nhi nhận được sự cứu giúp của Vương gia, vô cùng cảm kích, hôm nay liền tự lấy khúc nhạc kia để cảm tạ.”

Lãnh Hạ cười lạnh trong lòng, lấy phượng cầu hoàng để cảm tạ?

Những người khác lúc này cũng hiểu được vài phần, nhất là nàng tự xưng Oánh nhi, một cô nương chưa có chồng mà tự xưng khuê danh trước mặt nam nhân, còn ra thể thống gì?

Mọi người suy nghĩ khác nhau, ánh mắt không khỏi đảo quanh trên người Chiến Bắc Liệt và Tiết Nhân Nghĩa, suy nghĩ ích lợi của chuyện này.

Bọn họ trực tiếp không nhìn Tiết Oánh và Lãnh Hạ.

Hôn nhân đại sự, phải nghe cha mẹ, thiên kim thành chủ này không thể làm chủ việc này được.

Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, hơn nữa đó còn là Đại Tần Chiến thần Liệt Vương gia, phế vật Vương phi kia lại càng không làm chủ được.

Một quan viên tự cho là mình thông minh, giơ ly rượu cười ha ha nói: “Không ngờ thiên kim Tiết thành chủ và Liệt Vương gia lại còn có chuyện này, thật là có duyên a!”

Tiết Oánh chỉ nhìn thấy Chiến Bắc Liệt, cười yếu ớt trả lời: “Mấy hôm trước Oánh nhi ra ngoài thăm người thân, không ngờ trên đường về lại gặp phải thổ phỉ, may mà.....”

Nàng càng nói, hai má càng ửng đỏ, trộm liếc Chiến Bắc Liệt, trong thanh âm ẩn chứa vài phần ngượng ngùng của thiếu nữ mới lớn: “May mà Liệt Vương gia ra tay cứu giúp, Oánh nhi mới tránh được kiếp nạn này.”

Thật ra lần trước không phải là thăm người thân, mà là nàng trốn ra ngoài chơi, nếu không sẽ không chỉ dẫn theo bốn nha hoàn, thị vệ lại không có một ai, nhưng chuyện như thế sao có thể nói ra trước mặt người trong lòng.

Các quan viên khác bắt đầu phụ họa, trêu đùa: “Không ngờ còn có duyên như vậy.....”

Vừa nói vừa liếc mắt về phía Chiến Bắc Liệt.

Nhưng mà đang cười cười đột nhiên cứng ngắt, dừng lại đột ngột, vẻ mặt cực kỳ quỷ dị.

Đám quan viên cẩn thận nhìn sắc mặt xanh mét của Tiết Nhân Nghĩa, cảm thấy lo sợ.

“Oánh nhi!” Không đợi Chiến Bắc Liệt đáp lời, Tiết Nhân Nghĩa sắc mặt âm trầm, nghiêm giọng quát to một tiếng: “Nơi này là chỗ cho người tới sao? Còn không đi xuống?”

Tiết Oánh sửng sốt, nàng luôn là hòn ngọc quý trên tay phụ thân, chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm nghị ấy ở hắn.

Nàng giậm giậm chân, làm nũng nói: “Phụ thân, Oánh nhi chỉ muốn tạ ơn Liệt Vương gia thôi mà.”

Tiết Nhân Nghĩa sắc mặt âm lãnh, chỉ tiếc rên sát không thành thếp nhìn nàng, giọng điệu lạnh lùng nói: “Ôn đã tạ xong, còn không đi xuống?”

Tiết Oánh không thể tin nhìn hắn, sắc mặt đỏ lên, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, khó xử đứng nguyên tại chỗ.

Ngày đó, với nam nhân này, nàng vừa gặp đã thương, hiện giờ đã biết thân phận của hắn, Liệt Vương gia đương triều, Đại Tần Chiến thần!

Nam nhân như vậy, làm gì có nữ nhân nào không ngưỡng mộ.

Huống chi nữ nhân bên cạnh hắn, hoàn toàn kém mình, chẳng qua chỉ là một phế vật thôi.

Cầm kỳ thi họa, mọi thứ nàng đều tinh thông, còn có thân phận của phụ thân là Tiết thành Thành chủ, chỉ cần có thể vào Liệt Vương phủ, sớm muộn gì cũng có thể đuổi nữ nhân kia đi, trở thành Liệt Vương phi, làm bạn với hắn cả đời.

Bảo nàng xuống, sao nàng có thể cam lòng?

Nghĩ như vậy, nước mắt cũng sắp chảy xuống rồi, chợt nghe Tiết Nhân Nghĩa quát to một tiếng: “Đi xuống!”

Tiết Oánh dùng sức cắn môi, nước mắt chảy xuống hai gò má như châu như ngọc.

Rồi lại nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, thấy hắn vẫn bình thản như trước, ánh mắt căn bản không đặt trên người mình, không có lấy nửa phần thương tiếc.....

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, nắm chặt hai tay, kéo váy chạy đi.

Lãnh Hạ trở mắt, sau đó dờ khóc dờ cười, âm thầm quay mặt đi, cực kỳ xem thường, chuyện này liên quan gì đến ta?

Sau khi nàng rời đi, trong mắt Tiết Nhân Nghĩa xẹt qua một tia bất đắc dĩ, rồi nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, chấp tay với Chiến Bắc Liệt, khách khí nói: “Liệt vương thứ tội, thần dạy dỗ không tốt, quá nuông chiều tiểu nữ rồi.”

Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, khoe môi cong lên: “Tiết thành chủ nói quá lời.”

Quan viên trong điện nghe hai người nói như thế, cũng phụ họa cười theo, sau tiết mục bất ngờ này, trong lòng Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều có tính toán.

Từ lúc tiếng đàn vang lên, Tiết Nhân Nghĩa đã cứng người, rõ ràng là hắn nhận ra người đánh đàn là Tiết Oánh, hơn nữa không hề tán thành chuyện này.

Đến lúc Tiết Oánh vào điện, chỉ cần là người có mắt thì đều nhìn ra nàng ta ái mộ Bắc Liệt, Tiết Nhân Nghĩa lại quát mắng bảo nàng đi xuống, sau khi nàng đi lại bày ra biểu hiện của một người cha hiền.

Theo lẽ thường thì Chiến Bắc Liệt thân là Đại Tồn Liệt vương, Tiết Nhân Nghĩa ở Tiết thành dù lấy thú tính úp voi thì cũng chỉ là một thành chủ, một quan viên Đại Tồn thôi.

Nếu nữ nhi của hắn có thể làm sủng phi của Liệt vương thì cũng đã là làm rạng rỡ tổ tông, lại càng có thể đảm bảo địa vị cho hắn.

Nhưng hắn lại kiên quyết tỏ vẻ cự tuyệt việc này, nếu nói là vì Chiến Bắc Liệt đã có thê thất, hắn sợ con gái chung chồng với người khác thì dù thế nào Lãnh Hạ cũng không tin tưởng.

Yêu thương Tiết Oánh. Lại kiên quyết không cho nàng có quan hệ với Chiến Bắc Liệt, vậy thì chắc chắn có uẩn khúc.....

Có chút thú vị!

==

Yến hội chấm dứt, Chiến Bắc Liệt tỏ vẻ muốn được ra ngoài thành xem xét lưu dân.

Chỉ là đám dân đen bẩn thỉu, có gì hay mà nhìn? Tiết Nhân Nghĩa cười lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt cũng không thể hiện ra, thở dài nói: “Vương gia quả thật là có tấm lòng từ bi, đối xử với đám lưu dân này cũng giống như dân chúng Đại Tồn.”

Trên mặt Chiến Bắc Liệt hiện ra vẻ một chút cũng không nề hà, lắc đầu nói: “Vương phi của Bốn vương a, rất lương thiện, nghĩ đến lưu dân phải sống trong thời tiết này, lại rách rưới khổ sở liền năn nỉ bốn vương dẫn nàng đi nhìn xem.”

Trong mắt Tiết Nhân Nghĩa hiện lên một tia khinh miệt, lòng dạ đàn bà.

Hai người lễ độ cự tuyệt việc Tiết Nhân Nghĩa muốn cùng đi, vừa lúc hắn cũng không muốn đi, ở trong lòng hắn, sau một hồi yến tiệc, ẩn tượng mà Chiến Bắc Liệt cho hắn chính là hai chữ: Mãng phu.

Vị Vương gia được gọi là Chiến thần này, có dũng hay không thì chưa rõ nhưng tâm cơ thì tuyệt đối không có, vui giận hiện lên mặt, lại dễ mềm lòng, chẳng qua chỉ là mãng phu biết mang binh đánh giặc thôi.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đi ra ngoài cửa thành.

Lãnh Hạ vừa đi vừa nói với Lâm Thanh đang hồn siêu phách lạc ở phía sau: “Lâm Thanh, ta vẫn tin người có thể khống chế tốt cảm xúc của mình, nhưng hôm nay, suýt chút nữa người đã làm hỏng đại sự.”

Lâm Thanh vẻ mặt giãy dụa: “Cô nương.....”

Lãnh Hạ ngăn lại, nhân nhặt phân phó: “Người nên nghĩ mình muốn gì trước, chờ người thật sự muốn nói rồi hãy nói.”

Nhìn thấy Lâm Thanh mất hồn mất vía, Lãnh Hạ khẽ thở dài, liền cảm giác một bàn tay ấm áp ôm lấy vai nàng.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy nàng, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ: “Chỉ là một đứa trẻ thôi, đừng quá hà khắc.”

Không phải Lãnh Hạ hà khắc mà nàng kỳ vọng rất cao ở Lâm Thanh, chỉ có khổng chế tốt cảm xúc của mình dưới mọi tình huống thì mới không bị kẻ thù phát hiện ra điều gì, sẽ không bị kẻ thù thừa cơ ám hại.

Tiên cơ, vinh viễn phải nắm trong tay mình.

Lãnh Hạ liếc hắt một cái, trong mắt hiện lên ý trêu tức, người này quên rồi sao, lúc trước còn tức giận với đứa trẻ này?

Chiến Bắc Liệt xấu hổ ho khan, trong đầu cũng nhớ lại cảnh trước sông bạc ngày đó.

Lúc trước, hắn làm khó Lâm Thanh, tám phần mười nguyên nhân là muốn quy tội cho Lãnh Hạ.

Lúc đó, hắn vẫn chưa hiểu cảm giác của mình với mẫu sư tử, chỉ cảm thấy nam nhân bên cạnh nàng, chướng mắt, rất chướng mắt.

Hơn nữa, mẫu sư tử hoàn toàn không đặt hắn vào trong mắt, làm hắn cực kỳ tức giận.

Bây giờ thì khác, tình cảm của mẫu sư tử với hắn, hắn rất rõ ràng, mọi chuyện Lâm Thanh làm hắn cũng nhìn rõ, là một thuộc hạ trung thành.

Đại Tồn Chiến thần đã đuối lý còn mạnh miệng nghiêm mặt nói: “Đó là nhất thời, là nhất thời.”

Lãnh Hạ nhướng mày, mặc kệ người này.

Hai người sóng vai đi trên đường, theo sau là Lâm Thanh và ba người Cuồng Phong, Thí Thiên được phân phó ở lại bên ngoài thành, còn Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng thì đã tới dịch quán trước khi yến hội bắt đầu.

Vừa rồi, lúc bào thành, Lãnh Hạ đã nhìn qua một lượt, cảm thấy ngôi thành này hoang vắng lụi bại, nhất là dân chúng bên trong thành, xanh xao vàng vọt, ánh mắt thất thần.

Càng đi tới cửa thành, vẻ lụi bại này càng hiện rõ.

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nói: “Sau năm năm, nơi này thay đổi không ít.”

Tiết thành vốn là một tòa thành không ai quản lý nên hoang vắng là khó tránh khỏi, nhưng cũng không giống bây giờ, cả thành trầm lặng đến lạ lùng.

Lại nhìn phủ Thành chủ trắng lè xa hoa, không biết Tiết Nhân Nghĩa này đã tham ô biết bao nhiêu bạc.

Lãnh Hạ cảm nhận được sát khí trong lời nói của hắn, trầm ngâm nói: “Hắn ở đây đã mấy năm, thế lực hắn là cực kỳ vững chắc, rắc rối phức tạp, nếu động sẽ động tới toàn bộ.....”

“Phải động.....” Chiến Bắc Liệt gật gật đầu, từng chữ từng chữ phun ra, sát khí ngút trời: “Phải trừ tận gốc!”

Đây cũng là lý do hai người tỏ ra mềm yếu ở trong thành, lúc này Tiết Nhân Nghĩa có được một chút binh quyền, một chút này, là so với trăm vạn hùng binh Đại Tồn.

Nhưng nếu so với hai người thì là nhiều đến không thể nhiều hơn.

Hiện tại hai người chỉ có Thí Thiên và ba người Cuồng Phong, Tiết Nhân Nghĩa lại có năm vạn binh mã, lỡ như hắn kiên quyết ‘giữ’ hai người ở lại thì cũng không phải là không có khả năng!

Cho nên, động, có thể động, nhưng cũng phải có chuẩn bị chu toàn, lúc động, là lúc nổ cở tận gốc.

“Cô nương.....” Đột nhiên Lâm Thanh gọi Lãnh Hạ lại, Lãnh Hạ xoay người, cười nhợt nhạt nói: “Hiểu rồi chứ?”

Hắn nắm chặt hai đấm, như là đã quyết định một việc hết sức hệ trọng, cắn răng nói: “Tiết Nhân Nghĩa giết cả nhà ta!”

Lãnh Hạ không có gì kinh ngạc cho lắm, nàng đã sớm biết Lâm Thanh nhất định có thâm thù đại hận, từ mấy ngày trước nhìn thấy Tiết Oánh, rồi đến hôm nay nhìn thấy Tiết Nhân Nghĩa, và sự hốt hoảng của hắn mấy ngày nay, đều có thể nhìn ra.

Kẻ thù kia, nhất định là Tiết Nhân Nghĩa.

Lãnh Hạ không nói gì, chờ Lâm Thanh, nếu lúc này hắn nói ra, nhất định là đã nghĩ thông suốt rồi, muốn nàng giúp hắn báo thù.

Chiến Bắc Liệt cũng không nói, hắn hiểu Lãnh Hạ, từ lúc nàng ra sức bảo vệ Lâm Thanh trước cửa sông bạc kia, đã có thể nhìn ra, Lãnh Hạ bao che khuyết điểm, nếu đã là người của nàng thì người khác không được phép khi dễ.

Lâm Thanh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, run nhẹ nhẹ, chậm rãi nói: “Tiết thành vốn là quê ta, tổ tiên làm nghề buôn ngựa, tuy rằng không quá giàu có nhưng cuộc sống cũng sung túc, đến đời cha ta, dần dần nuôi bên ngoài tăng nhiều, việc làm ăn tuy có kém đi nhưng một nhà bốn người chúng ta sống rất vui vẻ, tỷ tỷ từ nhỏ đã rất thương ta, nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, là đệ nhất tài nữ của Tiết thành.”

Nói đến đây, Lâm Thanh dừng lại một chút, trong giọng nói có bi thương khó nén, một lát sau tiếp tục nói: “Năm ta mười tuổi, chính là lúc Tiết Nhân Nghĩa nhậm chức..... Cầu quan kia đến nhà ta cầu hôn, muốn nạp tỷ ta làm thiếp, tuy rằng phụ thân e sợ thân phận của Tiết Nhân Nghĩa, nhưng lại thương tiếc tỷ tỷ phải gả làm thiếp ột nam nhân lớn hơn mình ba mươi tuổi.”

“Ba ngày sau, phụ thân bị kết tội thông đồng với Bắc Yến, nuôi chiến mã cho Bắc Yến, cả nhà bị tịch thu tài sản, bị phán tội chết.” Rốt cuộc hắn không chịu nổi, đến thanh âm cũng run lên, mỗi lời như rút lên từ kẽ răng: “Lão giúp việc trong nhà liều chết giấu ta đi, ta mạo hiểm ra ngoài ngoạ môn xem hình phạt chém đầu, khi đó ta không biết tại sao nhà ta phải chịu hành phạt này, chỉ là muốn nhìn mặt cha mẹ và tỷ tỷ lần cuối.”

“Nhưng không ngờ, Lâm gia có tổng cộng mười bảy người, trên đài lại chỉ có mười lăm, tỷ tỷ ta không thấy.....” Lâm Thanh chỉ nói tới đây rồi im lặng.

Mọi người trầm mặc, tiếp tục đi đến cửa thành phía bắc, nhưng trong lòng Lãnh Hạ, đã phán Tiết Nhân Nghĩa tử hình!

Một nén nhang sau, cửa thành phía bắc đã ở trước mặt, lúc này đã có thể nghe được tiếng kêu thê lương ở bên ngoài, tiếng nam nữ già trẻ khóc than, làm người nghe đau xót.

Thị vệ đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ, một phó tướng dẫn hai người lên trên tường thành.

Từ trên nhìn xuống, cảnh tượng tan hoang.

Gió to thổi vù vù, thổi qua vô số lưu dân trên thảo nguyên rộng lớn, thổi qua những cơ thể đang lạnh dần, thổi qua những khuôn mặt bi ai, đau khổ, thổi qua những tiếng kêu than dậy trời dậy đất!

Khắp nơi là tiếng khóc than thét gào, tiếng trượng phu gọi thê tử, thê tử đau khổ gọi con, đứa trẻ khóc gọi mẫu thân.

Không ít lưu dân đập vào cửa thành, vừa đập vừa khóc: “Sao lại không cho chúng ta vào? Tại sao?”

Phó tướng sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát: “Giết bọn họ!”

Thị vệ trên thành vẻ mặt chết lặng, không có mấy may thương hại, lập tức lấy cung tên ra.

Lưu dân ở phía dưới hoảng sợ kêu to, chạy về phía sau, tiếng kêu sợ hãi, tiếng va chạm, giẫm đạp, tiếng kêu cứu, nhất thời hỗn loạn không chịu nổi.

Trong mắt Lãnh Hạ hiện lên sát khí, Chiến Bắc Liệt một tay ôm lấy bả vai nàng, một tay nắm chặt thành栋梁, ném cho Cuồng Phong một ánh mắt.

Ba người hiểu ý, trong nháy mắt phi thân lên giống như ba con báo nhanh nhẹn, như con thoi phi qua đám thị vệ đang giương cung.

Cạch!

Cạch!

Từng chiếc cung tên rơi xuống đất, phó tướng đứng tại chỗ, không dám cử động, cổ của hắn đang bị Cuồng Phong túm trong tay.

Cuồng Phong sát khí ngút trời, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi dám động một chút, ta liền vặn đứt đầu ngươi.”

Phó tướng dờ ra đứng tại chỗ, hắn biết người này nói thật, sát khí kia đang không ngừng bao lấy hắn, từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn lắp bắp giải thích: “Hạ quan Hạ quan sợ..... đám dân đen này..... làm ầm ĩ đến Vương gia!”

Lãnh Hạ đầu cũng không quay lại, mắt cũng không chớp, thản nhiên nói: “Giết!”

Vừa dứt lời, phó tướng kia hoảng sợ trợn trừng mắt, muốn phản kháng.

Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ vang lên, Cuồng Phong dùng sức, phó tướng đột nhiên mở to hai mắt, khoe miệng tràn ra một dòng máu tươi, đã bị vặn đứt cổ.

Bọn thị vệ trợn mắt há hốc mồm không thể tin, phó tướng cứ như vậy liền.....

Chết!

Bọn họ sợ hãi nhìn bóng dáng lạnh nhạt đứng phía trước, Chiến Bắc Liệt chậm rãi nhếch miệng, mỉm cười, nhưng trong mắt lại vô cùng lạnh lùng: “Vương phi lương thiện, không thể nhìn thấy dân chúng chịu khổ.”

Bọn thị vệ nuốt vào một ngụm nước miếng, không tự chủ được lui lại phía sau.

Lương thiện?

Lương thiện mà nàng thuận miệng nói một câu là giết phó tướng của chúng ta?

Bọn thị vệ không dám có ý kiến gì, thì thể phó tướng còn đang ở trên tường thành, đây là ví dụ rất rõ ràng, chỉ sợ Liệt Vương phi lại ‘Lương thiện’ lần nữa thì mạng nhỏ của bọn họ cũng khó giữ.

Lưu dân ở dưới thành thấy đã hết nguy hiểm, liền hét to chất vấn.

“Sao lại muốn giết chúng ta? Tại sao?”

“Con ta sắp chết rồi. Xin các người hãy cứu nó.”

“Cho chúng ta vào đi! Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường thôi mà.”

Lưu dân quỳ trên mặt đất dập đầu, dập đến chảy máu đầu, từng giọt máu đỏ tươi nhuộm lên sắc xanh của cỏ.

Trời đất xót thương, cỏ cây ôm sầu!

Cuối mùa thu gió lớn thét gào, trên mặt Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ không có biểu hiện gì, chỉ đứng trên thành, thật lâu thật lâu.....

Hai mắt không chớp, bọn họ bình tĩnh nhìn dân chúng khổ sở dưới thành, nghe những tiếng ai thán, gào khóc, nhớ kỹ giờ phút này.

Nhớ kỹ giờ phút lạnh như băng, giờ phút tay chân phải kiềm chế đến chết lặng.

Cũng là giờ phút bất lực!

90. Q.2 - Chương 13: Dã Tâm Không Nhỏ!

Edit: Kiri

Dịch quán, thư phòng.

Sau khi Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt trở về, hai người vẫn làm tổ trong thư phòng.

Chiến Bắc Liệt nghiên cứu bản đồ Tiết thành, còn Lãnh Hạ liền dựa vào tọa tháp ở phía sau đọc những ghi chép về Tiết thành.

Lãnh Hạ lạnh lùng nhếch miệng, quăng cuốn sách đi, vươn vai nói: “Lật qua lật lại cũng chỉ có một kết luận.”

Ánh mắt Chiến Bắc Liệt dời khỏi bản đồ, chuyển đến trên người tức phụ.

Lúc này Lãnh Hạ đang lười biếng dựa vào tọa tháp, khoe môi cong cong, rất giống một chú mèo lười.

Chiến Bắc Liệt cầm lấy tay nàng kéo về phía mình, Lãnh Hạ thuận thế tựa vào trên vai hắn, bĩu môi nói: “Cuốn sách này nên ghi chép về lịch sử Tiết thành, nhưng từ đầu chí cuối lại đều ca công tụng đức gì đó, Tiết Nhân Nghĩa giống như là chúa cứu thế của Tiết thành, phải ở một nơi nhỏ nhoi như Tiết thành thật là oan ức cho hắn.”

Chiến Bắc Liệt ngấm ngấm mái tóc nàng, cười lạnh nói: “Tiết Nhân Nghĩa rất coi trọng danh dự, hắn lợi dụng dư luận để tẩy não dân chúng, thủ đoạn như vậy thật ra rất thích hợp với những kẻ thống trị.

Lãnh Hạ khiêu mi, giấu cợt nói: “Dĩ tâm không nhỏ.”

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, Diệp Nhất Hoàng lộ đầu vào vui mừng nói: “Ân nhân, người đã về rồi?”

Hắn chạy chậm đến trước người Lãnh Hạ, cười tủm tỉm hỏi: “Ân nhân, có muốn ra ngoài thành không, ta biết một cái mật đạo.”

Lãnh Hạ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, không có hứng thú nói: “Không đi.”

Diệp Nhất Hoàng đảo mắt vòng quanh, đột nhiên sáng ngời, lại đề nghị: “Vậy thì chúng ta đi uống rượu đi, ta biết có quán rượu rất đặc biệt.....”

Chiến Bắc Liệt phi bút lông trong tay ra, đập vào đầu Diệp Nhất Hoàng, cắt đứt lời nói của hắn, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Diệp Nhất Hoàng ngượng ngùng ngậm miệng, nam nhân này quá keo kiệt, là Chiến thần thật sao?

Hắn ảo não ngồi xuống bên cạnh Lãnh Hạ, ngấm nàng, nhìn nàng, nhưng không đi.

Kẹt.....

Cửa phòng lại bị mở ra, Diệp Nhất Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn rõ người vừa tới rồi lại cúi xuống.

Một cái đầu gỗ, rất nhàm chán.

Mộ Nhị mặt không đổi sắc nhìn ba người trong phòng, bước tới, kéo tà áo lên, ngồi xuống, ngẩng đầu, ngẩn người.

Ba người nháy mắt mấy cái, bộ dáng khó hiểu, Lăng tử này có ý gì? (Lăng tử: mọi người gọi Mộ Nhị như vậy, cũng có ý là kẻ ngốc.)

Nhất thời, không khí vạn phần quỷ dị, bốn người đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngoại trừ trầm mặc thì vẫn là trầm mặc.

Không khí vạn vạn này kéo dài tới thời gian khoảng một nén nhang, Chiến Bắc Liệt âm thầm phỉ nhổ, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu bản đồ, mỗi lần Lăng Tử này xuất hiện, hắn đều làm những chuyện ngốc nghếch theo hắn ta.

Lãnh Hạ ngáp một cái, tựa vào bả vai hắn, nghỉ ngơi.

Mộ Nhị vẫn ngẩn người như trước.

Diệp Nhất Hoàng nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ chọn một người rất khó khăn để nói chuyện.

Hắn đi từ từ đến trước mặt Mộ Nhị, chống hai tay lên đầu gối, ngồi chồm hổm đề nghị: “Huynh đệ, thám hiểm đường hầm, ngươi đi không?”

Mộ Nhị đại ra.

Người anh em này sao lại ngốc như vậy chứ? Diệp Nhất Hoàng chép chép miệng, thở ra một hơi, hỏi lại: “Uống rượu không?”

Mộ Nhị tiếp tục đại ra.

Người anh em này thật sự là làm người ta khó chịu hơn cả khó chịu. Diệp Nhất Hoàng ủ rũ: “Ngươi muốn đi đâu thì huynh đệ ta đều đi cùng.”

Mộ Nhị nhú nhú mày, nói ra từ đầu tiên từ khi vào phòng: “Ngươi.....”

Diệp Nhất Hoàng kinh hãi.

Mộ Nhị chậm rãi mở miệng: “Đỡ ta.”

Diệp Nhất Hoàng: “#^&*.....”

Chiến Bắc Liệt vốn đang chuyên chú nghiên cứu bản đồ, không thèm nhìn hai người, khuôn mặt tuần tú nhất thời đen lại, kẻ lỗ mãng này, bảo tiểu tử kia đỡ hắn, hắn muốn nhìn ai?

Đại Tồn Chiến thần hung hăng ôm chầm lấy eo Lãnh Hạ, hung ác trừng mắt, âm trầm nghiêng răng: “Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Lãnh Hạ đảo mắt một vòng, rất vô tội.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền tới.

Gã sai vặt ở dịch quán dẫn một tiểu nha đầu, dừng hầu bên ngoài, khom người thi lễ rồi cung kính bẩm báo: “Vương gia, nha hoàn của Tiết tiểu thư cầu kiến.”

Lãnh Hạ lạnh lùng nhếch miệng, nói là cầu kiến mà gã sai vặt này lại trực tiếp dẫn người vào, đủ để cho thấy tại Tiết thành này, Tiết Nhân Nghĩa quyền thế che trời, hoàn toàn là Vua một cõi.

Ngay cả một nha hoàn bên người nữ nhân của hắn mà người trong dịch quán cũng không dám đắc tội!

Nha hoàn này chính là người ngày đó đã chỉ vào mặt Chiến Bắc Liệt mắng to ‘Lớn mặt’, lúc này nàng đang cầm một bộ tranh cuộn, thi lễ với Chiến Bắc Liệt rồi nói: “Vương gia, Tiểu thư lệnh nô tỳ đưa bộ tranh chữ này tới, là Tiểu thư tự tay hoàn thành.”

Chiến Bắc Liệt cũng không ngẩng đầu lên, giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Lãnh Hạ nghiêng đầu, thuận miệng nói: “Để đó.”

Tiểu nha hoàn ngày thường theo hầu Tiết Oánh, tác oai tác quái đã quen, cũng không thèm để ý tới Lãnh Hạ, không thèm nghe nàng phân phó, ôm bộ tranh cố ý nói: “Tiểu thư dặn nô tỳ phải đưa tận tay Vương gia.”

Lãnh Hạ cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

Tiểu nha hoàn thấy Chiến Bắc Liệt vẫn không, thâm oán hận trong lòng, nếu không phải là do tiểu thư bảo đưa cho người thì ta cũng không thèm đến đâu.

Nàng cắn cắn môi, cố gắng nói tiếp: “Vương gia.....”

“A ——” Tiểu nha hoàn còn chưa nói xong đã hét lớn một tiếng, bay ra ngoài, ngã dúm dúm trên mặt đất, búi tóc lộn xộn hất đi, còn bộ tranh kia đã bị đứt dây buộc, rơi xuống trong bụi cỏ phía bên cạnh.

Lãnh Hạ khiêu mi, Chiến Bắc Liệt ngẩng đầu, Diệp Nhất Hoàng kinh ngạc, gã sai vặt suýt thì tiểu ra quần.

Mộ Nhị thả cánh tay vừa chém xuống, ánh mắt vẫn cứng nhắc như trước, chậm rãi nói hai từ: “Ồn ào.”

Chiến Bắc Liệt phân phó gã sai vặt đang run rẩy đứng ngoài cửa: “Khiêng ra ngoài.”

Gã sai vật sừng sốt một lát rồi mới giật mình phản ứng lại, nhanh như chớp kéo nha hoàn đã hôn mê ra ngoài.

Diệp Nhất Hoàng cười hì hì chạy tới bụi cỏ kia, nhặt tranh cuộn lên hỏi: “Cái này là sao đây?”

Vừa hỏi vừa nhanh chóng mở bức tranh ra, giờ bức tranh lên, rung đùi đắc ý.

Hắn đảo mắt về phía Lãnh Hạ rồi lập tức chạy đến bên người nàng, giống như đang nói đến một thứ vô cùng quý giá: “Ân nhân a, người xem này, tiểu thư gì đó kia có muôn vàn tình ý với hần a!”

Vừa nói còn vừa liên tục liếc về phía Chiến Bắc Liệt, cứ như sợ Lãnh Hạ không biết hần đang nói đến ai.

Lãnh Hạ nâng mí mắt lên nhìn thử, đây là một bức tranh thủy mặc, lá cây dương cây liễu rủ xuống quần quít với nhau trên bờ đê, những đóa hoa phù dung trang nhã duyên dáng khoe sắc trên bờ nước, đôi chim nhẹ nhàng xẹt qua mặt hồ, làm màn nước gợn sóng lăn tăn.

Vẽ rất tốt, nhưng mà.....

Nữ nhân kia quả thực là hận không thể đem tất cả tình ý của mình vẽ lên trang giấy.

Trên mặt nước có hai đóa sen mọc cùng một gốc như thể hiện tình vợ chồng mặn nồng, trên bờ có hai cây uyên ương quỳn luyến lấy nhau, trên cỏ có hai con bước đùa hoa, trên cây là đôi chim sát cánh, trên trời là long phượng cùng bay.....

Lãnh Hạ rút lấy bức tranh từ trên tay của hần, đập lên bàn của Chiến Bắc Liệt, ánh mắt trêu tức nháy nháy mấy cái: “Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Chiến Bắc Liệt vốn nghe thấy Diệp Nhất Hoàng gây chia rẽ đang đen mặt, lập tức trở nên sáng lạn, tuyệt đối là mẫu sư tử ghen tị, còn giả vờ là không để ý.

Tâm tình của hần vô cùng tốt, vung tay áo lên, coi bức tranh như rác rưởi nhìn cưỡi không thèm nhìn, cuộn lại rồi ném đi, vui tươi hơn hử ôm lấy Lãnh Hạ hôn một cái, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Người nói đến Diệp tiểu tử và kẻ lỗ mãng sao?

Không nhìn!

Diệp Nhất Hoàng nhìn thấy công sức chia rẽ của mình không có tác dụng gì mà ngược lại đôi phu thê kia lại còn ngọt ngào trước mặt mình, coi mình thành không khí.

Một tia sét đánh trúng đầu hần, làm hần khóc không ra nước mắt, choáng váng mặt mày, cái này, rất dễ làm tổn thương tự tôn.

Mộ Nhị hơi hơi nghiêng đầu, đôi mắt nhạt nhẽo nhìn chằm chằm bức tranh trên mặt đất, hơi hơi cau mày, rồi rầm mà mê mang nói thẳm: “Phù dung.....”

Hai chữ này nhất thời nhắc nhở Đại Tàn Chiến thần, Chiến Bắc Liệt tím mặt, vô cùng ử rữ.

Hai người thấy Mộ Nhị nhìn chằm chằm bức tranh kia cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì người này luôn luôn có lối suy nghĩ rất kỳ quái.

Lãnh Hạ nhìn nhìn sắc trời, túm lấy vạt áo Chiến Bắc Liệt nói: “Đêm đã khuya, chính sự quan trọng hơn.”

Lúc đi qua Mộ Nhị, Lãnh Hạ hỏi: “Có mê hương cao cấp một chút không? Khiến kẻ khác thần trí mơ hồ, đến lúc tỉnh lại thì sẽ không nhớ gì cả.”

Thần y Mộ Nhị y độc song tuyệt, độc được này và các loại khác chắc là trên người hần cũng không thiếu.

Mộ Nhị vẫn nhìn chằm chằm đóa phù dung kia như cũ, ngơ ngác, cứng nhắc lấy mấy bình sứ ra đưa cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ nhìn nhìn mấy bình sứ này, các loại mê hương, độc được gì cũng đều có, rất thực tế, nhẹ nhàng nói “Đa tạ” rồi đi ra ngoài với Chiến Bắc Liệt.

Màn đêm thâm trầm, không trăng không sao.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vô thanh vô tức đáp đất nhẹ nhàng, đang định đi thì thấy có một đội thị vệ đi về phía bên này.

Hai người lặng yên nép mình phía trên một gốc cây đại thụ, đợi đến lúc đội thị vệ đi qua rồi đảo mắt nhìn toàn phủ một lần, về mặt có chút ngưng trọng.

Phủ này được bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, từ xa đã có thể nhìn thấy mấy đội thị vệ cầm đèn lồng, tuần tra khắp phủ.

Trong tình hình như vậy, nếu cùng hành động thì rất dễ sẽ tăng khả năng bị phát hiện, hai người liếc nhau, chia ra hai hướng riêng biệt bay vút đi, chia nhau ra hành động.

Trong bóng đêm tối đen, thậm chí năm ngón tay cả mình cũng không thấy, Lãnh Hạ giống như một con sói nhanh nhẹn tránh thoát thị vệ tuần tra, lao vút đi trong phủ.

Nàng dừng chân lại, nhìn về phía phòng nằm ở cuối hành lang gấp khúc.

Suốt một đường chỉ có phòng này có hai người gác ở bên ngoài, nàng hí mắt lại, giống như quỷ mị lướt đến bên ngoài thư phòng.

Ngọc thủ vung lên, ánh mắt của hai tên thị vệ nhất thời đại ra.

Thần y gì đó quả nhiên rất có tác dụng, Lãnh Hạ thần nhiên nhú mày, nghiêng tai lắng nghe, sau khi xác định trong phòng không ai thì nghênh ngang đẩy cửa đi vào.

Đây là một gian thư phòng, cực kỳ trống trải.

Lãnh Hạ chậm rãi đảo mắt khắp phòng, bên cạnh bàn có một tấm bình phong lớn, hai bên tường bày đầy giá sách, ngoại trừ những cái này thì không còn gì khác.

Tiết Nhân Nghĩa rất cảnh giác, căn phòng trống trải mới an toàn, nhìn một lượt khắp nơi không bỏ sót thứ gì, không cần phải lo lúc đang giấu giếm thứ gì đó thì bị kẻ gian nhìn trộm.

==

Phủ Thành chủ, sương phòng.

Tiết Nhân Nghĩa ôm lấy eo ái thiếp, hai tay vuốt ve từ trên xuống dưới, trong không khí tràn ngập hương vị kích tình.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một tiếng khê khàng: “Lão gia, tiểu nhân cầu kiến.”

Ham muốn trong mắt hắn nhất thời biến mất hoàn toàn, đứng lên khỏi người ái thiếp, phân phó nói: “Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, một gã sai vặt đi vào, nếu Lãnh Hạ ở đây thì nhất định có thể nhận ra, chính là gã sai vặt ở dịch quán lúc chiều đã kéo nha hoàn tặng tranh ra ngoài.

Gã sai vặt khom người thi lễ, rồi bắt đầu bẩm báo: “Lão gia, lúc chiều, sau khi Liệt vương và Vương phi trở về dịch quán luôn đọc sách trong thư phòng, sau đó có hai nam tử cũng đi vào, tiểu nhân sợ bị Liệt vương phát hiện nên không dám tới quá gần, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của một nam tử nói liên tục. Sau đó.....”

Tiết Nhân Nghĩa uống một ngụm trà, thấy hắn ấp a ấp úng, trong mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm, gã sai vặt vội vàng nói tiếp: “Sau đó nha hoàn Hương Hạnh bên người tiểu thư tới dịch quán, nói là tiểu thư tự tay vẽ một bộ tranh cuốn, sai nàng đưa tới cho Liệt vương.”

Bộp!

Tiết Nhân Nghĩa đập chén trà thật mạnh, phân phó: “Gọi tiểu thư tới đây.”

Sau khi gã sai vặt thở phào đi ra, ái thiếp vỗ về Tiết Nhân Nghĩa, vừa vuốt gien cho hắn, vừa khuyên nhủ: “Lão gia, Oánh nhi vẫn chỉ là một đứa nhỏ, đừng quá so đo với nó.”

Sắc mặt Tiết Nhân Nghĩa cũng bớt giận đi vài phần, trầm giọng nói: “Đã mười sáu rồi, cũng sắp tới lúc phải xuất giá.”

“Người cũng tới đây từ năm mười sáu tuổi.” Hấn quay đầu lại nhìn ái thiếp, có vài phần xúc động: “Cũng đã năm năm rồi.....”

“Thiếp thân thì khác, gia đình gặp nạn, nếu không nhờ lão gia cứu giúp thì đã sớm đi theo cả nhà rồi.” Về mặt ái thiếp bị thương, nhẹ nhàng mím mím môi rồi cười một cách chua xót, lại nói tiếp: “Oánh nhi là hòn ngọc quý lão gia nâng đỡ, đương nhiên sẽ có chút hồn nhiên, ngây ngô.”

Đang nói thì nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, Tiết Oánh đã tới.

Đi sau nàng còn có một nam tử trung niên, cách ăn mặc như là mưu sĩ, đi vào phòng.

Sau khi hai người hành lễ thì Tiết Nhân Nghĩa nhìn Tiết Oánh trách cứ: “Hôm nay người đã làm cái gì? Tặng tranh cho Liệt vương?”

Tiết Oánh cảm thấy lo sợ, lần trước bị Tiết Nhân Nghĩa hạ lệnh ra ngoài, nàng đã đoán được phụ thân không muốn cho nàng và Liệt vương có bất cứ tiếp xúc gì, nàng vịn cái khăn nhỏ giọng trả lời: “Phụ thân, Oánh nhi thích Liệt vương.”

“Vớ vẩn!” Tiết Nhân Nghĩa hét lớn một tiếng, lạnh lùng nói: “Người nên sớm quên điều này đi, thành thành thật thật chờ xuất giá, Liệt vương tuyệt đối không được.”

“Phụ thân! Vì sao? Oánh nhi thích Liệt vương!” Tiết Oánh đỏ mắt, nước mắt lăn dài trên má, ngoan cố nói: “Thân phận của hần tôn quý, dù Oánh nhi có phải làm thiếp của hần cũng nguyện ý.”

“Người đâu!” Tiết Nhân Nghĩa sắc mặt âm ngoan, độc ác, gọi hạ nhân vào phòng rồi trực tiếp phân phó: “Đưa tiểu thư về khuê phòng, canh giữ ngoài cửa, không được rời khỏi, nếu tiểu thư ra khỏi phòng thì ta sẽ hỏi tội các người.”

Hạ nhân cúi người vâng lệnh, giữ chặt cánh tay Tiết Oánh dẫn ra ngoài: “Tiểu thư, đắc tội.”

“Phụ thân! Phụ thân.....” Tiết Oánh vừa dùng sức giãy dụa, vừa lớn tiếng gào khóc: “Bích di, phụ thân luôn rất nghe lời người, người nói giúp Oánh nhi đi! Oánh nhi muốn gả cho Liệt vương thì có gì mà không đúng chứ?”

Sau khi Tiết Oánh bị dẫn đi, tiểu thiếp thở dài khó hiểu hỏi: “Lão gia, Liệt vương chính là Vương gia đương triều, nếu Oánh nhi có thể gả cho hần thì không phải là một nhân duyên mỹ mãn sao?”

Không đợi Tiết Nhân Nghĩa đáp lời, mưu sĩ trung niên kia đã lắc lắc đầu giải thích: “Bích di nương có lẽ không biết, gần đây Bắc Yên rục rịch, liên tiếp tụ tập quân đội ở biên cảnh Yên Sở, chắc là hai nước sẽ sớm khai chiến.”

Bích di nương nghe xong lại ngờ vực, đang định hỏi lại.

Tiết Nhân Nghĩa đã ho khan một tiếng, trách mắng mưu sĩ: “Người nói quá nhiều!”

Nói xong, nháy mắt ra dấu với mưu sĩ, đứng dậy đi vào phòng trong, phân phó Bích di nương: “Không có việc gì nữa, người lui ra ngoài đi.”

“Dạ, lão gia.” Bích di nương cung kính trả lời, giả vờ lui ra ngoài, đợi đến lúc hai người đã vào phòng trong thì dừng lại, trong mắt tràn ngập hận ý thấu xương.

Trong phòng truyền ra thanh âm: “Lão gia, tin tức rất chính xác, Bắc Yên chắc chắn sẽ khai chiến với Đông Sở, xem ra Tam Hoàng tử Tây Vệ không nói dối.”

Im lặng một hồi rồi vang lên tiếng Tiết Nhân Nghĩa: “Ta đã sớm đoán được việc này, nhưng để an toàn nên mới cho người đi tìm hiểu rõ ràng.”

“Lão gia anh minh, lần này hai nước giao chiến, lão gia có thể yên tâm định hiệp nghị với Tam Hoàng tử, chỉ cần chúng ta âm thầm điều binh làm quấy nhiễu chiến trường, để Đông Sở và Bắc Yên chiến đấu càng thêm ác liệt, nếu Tam Hoàng tử nhân cơ hội xuất binh, tấn công Bắc Yên từ phía tây thì đương nhiên có thể giành thắng lợi.”

“Đúng vậy, chỉ cần Tam Hoàng tử có thể đoạt được Bắc Yến thì lúc đó Tiết thành tiếp giáp với Tam Hoàng tử, ta có thể tách khỏi Đại Tần, noi theo Phù Thành Tây Vệ, làm một Thành chủ danh phù kỳ thực! Không bao giờ mang danh hiệu quan viên Đại Tần nữa.”

“Đến lúc đó lão gia chính là Hoàng đế chân chính của Tiết thành, đợi đến khi binh lực lớn mạnh sẽ mang binh thống nhất thiên hạ.”

Thanh âm Tiết Nhân Nghĩa đã có vài phần đặc ý: “Chuyện sau này thì để sau này nói, bây giờ vẫn nên gửi thư cho Tam Hoàng tử, định giao ước đã.”

Mưu sĩ có chút trù trừ: “Lão gia, Liệt vương kia?”

Tiết Nhân Nghĩa hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm hàm chứa sự tàn nhẫn: “Nếu hấn thức thời, thành thành thật thật rồi đi thì thôi, còn không thì.....”

Bích di nương nghe đến đó, vẻ mặt đã rất ngạc nhiên và nghi ngờ, vội vàng ra khỏi phòng một cách nhẹ nhàng.

Nàng dừng trước cửa thở hổn hển, không ngờ lại nghe được chuyện lớn như thế.

Nếu có thể tìm được thư mật mà Tiết Nhân Nghĩa thông đồng với Tây Vệ, giao cho Liệt vương, thì dù phải liều mạng cũng cam lòng.

Trong mắt nàng hiện lên một tia quyết đoán, chỉnh sửa cảm xúc một chút rồi đi về phía thư phòng.

Hai tên thị vệ bên ngoài thư phòng đã khôi phục thần trí, thấy nàng đến liền ngăn lại: “Bích di nương, thư phòng của lão gia không kẻ nào được vào.”

“Lớn mật!” Bích di nương ngẩng cao đầu, lớn tiếng trách cứ: “Ta là người ngoài sao? Lão gia bảo ta tới lấy đồ, các người dám ngăn cản sao?”

Thị vệ do dự một lát, nhưng nghĩ đến việc nàng là ái thiếp mà lão gia thương yêu nhất, tới lấy gì đó cũng không phải là không có khả năng, nhờ may đặc tội nàng thì đúng là không có lợi.

Bích di nương thấy vẻ mặt bọn họ thả lỏng liền bổ thêm một câu: “Nếu làm lỡ chuyện quan trọng của lão gia thì các người có chịu trách nhiệm được không?”

Quả nhiên, thị vệ liền mở cửa cho nàng vào.

Bích di nương đi vào thư phòng, rồi đóng cửa lại, nếu đã nói là tới lấy đồ mà lại lén lút thì chỉ khiến kẻ khác nghi ngờ thôi.

Nàng thoả mái, tiêu sái bước đến trước án thư, rồi bắt đầu vội vàng tìm kiếm, hai mắt đảo khắp nơi.

Đột nhiên, miệng của nàng bị một bàn tay lạnh lẽo bịt lại.

Cùng lúc đó, cổ bị người khác bóp lại, một thanh âm nữ tử vang lên ở phía sau.

“Người không phải người do Tiết Nhân Nghĩa phái tới.”

91. Q.2 - Chương 14: Bị Kẻ Lỗ Mãng Xem Thường

Edit: Kiri

Lúc đầu, Bích di nương cả kinh, cố nhịn để bản thân không kêu lên, rồi nhanh chóng đè xuống sự bối rối trong lòng.

Bên ngoài còn có thị vệ canh phòng mà nữ nhân này lại có thể xuất hiện ở trong này, đủ để chứng minh năng lực của nàng.

Nếu hét lên làm kinh động người ở bên ngoài thì trước khi thị vệ vào, nhất định nàng ta có thể vận đứt cổ mình, chắc chắn mình sẽ mất mạng.

Mặt khác, nếu bị Tiết Nhân Nghĩa biết mình vào thư phòng thì công sức ẩn nhẫn mấy năm qua coi như uổng phí.

Suy nghĩ thật nhanh rồi lập tức quyết định, viết trên tay người đang bịt miệng nàng bốn chữ: Ta không lên tiếng.

Lãnh Hạ nhú nhú mày, là một nữ nhân thông minh!

Vừa rồi nàng tìm kiếm trong thư phòng rất lâu mà không thu hoạch được mấy, chỉ lấy được một quyển sách.

Tiết Nhân Nghĩa cực kỳ cẩn thận, quyển sách kia nàng tìm thấy trong một ám cách, nhưng chữ trong đó lại rất lộn xộn, hẳn là phải có quy luật gì đó.

Đang định rời đi thì nghe thấy tiếng nói bên ngoài nên nhanh chóng nấp sau bình phong, chờ nữ nhân được thị vệ gọi là Bích di nương đi vào, có lẽ thứ mà Tiết Nhân Nghĩa bảo nàng tới lấy sẽ có tác dụng.

Nào ngờ, sau khi Bích di nương vào phòng, hành động thì có vẻ quang minh chính đại nhưng lại không đi lấy vật gì đó mà lại tìm kiếm một cách không xác định như nàng.

Điều này khiến nàng xác định, Bích di nương không phải do Tiết Nhân Nghĩa phái tới.

Lãnh Hạ buông bàn tay đang bịt miệng nàng ra, còn tay kia thì vẫn bóp cổ nàng như cũ, chậm rãi đi về phía trước, thấy rõ bộ dáng của nàng.

Khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, dịu dàng, trên mặt có ba phần thần nhiên, bảy phần trầm định, nét mặt này lại khiến nàng có vài phần quen thuộc.

Còn Bích di nương cũng đang lẳng lặng đánh giá nàng, cảm thấy ngạc nhiên và nghi ngờ, tuy rằng lúc này nghe tiếng thì đã biết nữ nhân đang bóp cổ mình còn trẻ tuổi nhưng không ngờ lại là một nữ tử trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy.

Nói thì dài, nhưng thời gian hai người hành động thì rất ngắn.

Sau khi hai nữ nhân nhìn nhau một lát thì đã có tính toán trong lòng.

Thời gian cấp bách, nơi này rõ ràng không phải là chỗ để nói chuyện, Lãnh Hạ chỉ có thể hỏi điều quan trọng nhất: “Người đang tìm cái gì?”

Bích di nương do dự một lát, bản lĩnh của nàng lớn hơn mình rất nhiều, cũng không phải là người của Tiết Nhân Nghĩa, nếu có nàng hỗ trợ thì mọi việc sẽ đơn giản đi nhiều.

Nhưng mình lại không biết thân phận của nữ nhân này, sao có thể đem truyện quan trọng như thế nói cho nàng?

Lãnh Hạ quan sát sắc mặt của nàng, cũng biết nàng đang do dự cái gì, lập tức nói: “Ta là Liệt Vương phi.”

Bích di nương vừa kinh ngạc vừa rất vui mừng, nàng vốn muốn báo chuyện này cho Liệt vương, nhưng Tiết Nhân Nghĩa không phải hoàn toàn không nghi ngờ nàng, năm năm nay, nàng chưa từng ra khỏi Phủ Thành chủ.

Nhưng nếu giao cho người khác thì nàng cũng không thể hoàn toàn yên tâm, không ngờ vào lúc không thể tìm ra cách thì trời lại giúp nàng gặp được Liệt Vương phi!

Nàng không nghĩ Lãnh Hạ sẽ lừa nàng, vì Tiết Nhân Nghĩa ở Tiết thành là lấy thú tính úp voi, hiện giờ người có thể lên vào phủ cũng chỉ có người của Liệt vương vừa mới tới Tiết thành mà thôi.

Bích di nương không hề do dự, nhanh chóng nói bí mật mà mình vừa nghe được cho Lãnh Hạ, lời nói ngắn gọn, thứ tự rõ ràng.

Lãnh Hạ nhếch miệng, khoe môi gọi lên một độ cong lạnh như băng, gật gật đầu, thần nhiên nói: “Thứ quan trọng như vậy thì Tiết Nhân Nghĩa sẽ không để ở thư phòng, ta đã tìm khắp phòng rồi.”

“Bích di nương?” Vừa dứt lời, thị vệ ngoài cửa đã lớn tiếng gọi: “Đã lấy được thứ gì đó của lão gia chưa?”

“Được rồi!” Bích di nương lên tiếng.

Thật ra nàng cũng không biết mật thư đó có ở trong thư phòng không mà chỉ không muốn bỏ qua một cơ hội có thể lật đổ Tiết Nhân Nghĩa thôi.

Nghe Lãnh Hạ nói như vậy, tuy rằng thất vọng nhưng cũng là điều đã ở trong dự tính.

Huống chi việc này đã nói cho Liệt Vương phi, chắc chắn Liệt vương sẽ không thờ ơ.

Nàng chỉnh sửa cảm xúc rồi dùng ánh mắt hỏi: Người thì như thế nào?

Lãnh Hạ cười nhợt nhạt, nắm lấy cánh tay của nàng bước ra ngoài, trong chớp mắt cửa mở ra thì một tay bịt mũi nàng, một tay nhẹ nhàng vung lên, hai tên thị vệ ngoài cửa lập tức đại ra.

“Người quay về đi, bọn họ sẽ không nhớ rõ chuyện lúc này, bao gồm chuyện người tới.” Lãnh Hạ vừa nói vừa nhét bình sứ vào ngực.

Rồi lập tức lao về nơi đã hẹn với Chiến Bắc Liệt.

Khéo léo tránh thị vệ tuần tra, cả đoạn đường hữu kinh vô hiểm, Chiến Bắc Liệt đã chờ sẵn ở đó, thấy nàng trở về an toàn liền hỏi: “Thế nào rồi?” (Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Hai người ra khỏi thành phủ Thành chủ, chậm rì rì đi về phía dịch quán, Lãnh Hạ nhíu mày, nói lại những điều mà đêm nay thu hoạch được cho hắn, hỏi tiếp: “Tìm được Chung Thương chứ?”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, vụn phần không muốn thừa nhận, kẻ lỗ mãng kia, rất có tác dụng.

Đêm nay tới đây, ngoài việc thám thính Tiết Nhân Nghĩa, còn có việc khác là tìm kiếm Chung Thương.

Chung Thương nhận lệnh của Chiến Bắc Liệt đi trước, thông báo cho Thành thủ các thành cho lưu dân vào thành, theo lý mà nói thì đúng ra phải gặp mặt tại Tiết thành, nhưng tới giờ còn chưa thấy hắn đâu.

Tiết Nhân Nghĩa từng nói là Chung Thương ra ngoài thành trấn an lưu dân, đối với lời này, Chiến Bắc Liệt chưa bao giờ tin tưởng.

Lúc hắn lên tường thành, khi phó tướng hạ lệnh chém giết lưu dân, chuyện lớn như vậy mà cũng không thấy Chung Thương.

Nếu không ở ngoài thành mà một lá thư cũng không có thì khả năng lớn nhất là đã bị Tiết Nhân Nghĩa dùng thủ đoạn gì đó giam lại.

Nhận lấy quyển sách mà Lãnh Hạ tìm được, hắn trả lời: “Chung Thương bị giam giữ tại nhà lao, hôn mê, chắc là đã trúng mê dược, không có gì đáng ngại.”

Chưa cứu hắn là để tránh đánh rắn động cỏ, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Hắn nhìn một lượt rồi cau mày, trầm giọng nói: “Như là sổ sách, bên trong có chữ nhưng lại lộn xộn, chắc chắn là có quy luật gì đó.”

Lãnh Hạ gật gật đầu, hắn cũng nghĩ giống nàng.

Khi về đến dịch quán, Diệp Nhất Hoàng đang cùng ba người Cuồng Phong nói chuyện trong sân, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn thấy hai người trở về, Cuồng Phong vội vàng tiến lên hỏi: “Gia, Chung Thương thế nào rồi?”

Chiến Bắc Liệt gọi bọn họ vào thư phòng rồi phân phó Cuồng Phong: “Tính mạng không có gì đáng ngại, chỉ hôn mê thôi, gọi Lâm Thanh tới đây.”

Trong thư phòng, Mộ Nhị vẫn giữ tư thế như trước khi họ rời đi, ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm bức tranh trên mặt đất, suy nghĩ.

Chiến Bắc Liệt để quyển sách lên bàn, rót một chén trà, uống cạn rồi nói: “Xem đi, ai có thể nhìn ra quy luật rồi giải mã quyển sách này.”

Diệp Nhất Hoàng cầm lên, lật lật hai trang, liên tục xem thường, ghét bỏ nói: “Đây là cái gì a?”

Lôi Minh Thiểm Điện cũng thò đầu vào xem, nhìn nhìn rồi gật đầu đồng ý.

Với chỉ số thông minh của chúng ta thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đúng lúc này, Cuồng Phong đã dẫn Lâm Thanh đến, Lãnh Hạ đưa sách cho hắn nói: “Nhà ngươi vốn làm buôn bán, người xem có thể tìm ra quy luật không?”

Lâm Thanh cẩn thận nghiên cứu một phen rồi vẻ mặt đau khổ lắc đầu: “Cô nương, đây là sổ sách nhưng thứ tự các chữ đã bị đảo lộn.”

Lãnh Hạ cũng chưa hy vọng quá lớn, cái này quả thật rất khó, quy luật này có thể là do Tiết Nhân Nghĩa nghĩ ra, quy luật này có lẽ phải tham khảo một quyển sách nào khác, hoặc cần vốn hiểu biết về một cái gì khác cũng không biết chừng.

Có thể tìm ra hay không thì cũng phải xem vận may thế nào.

Có khi mèo mù lại vớ được cá rán.

Không khí trầm mặc nhanh chóng lan tràn, nếu không tìm được bằng chứng xác thực để đối phó với Tiết Nhân Nghĩa, thì không thể vô cớ xuất binh.

Đúng lúc này, rốt cuộc Mộ Nhị đã rời ánh mắt khỏi bức tranh kia, trong mắt ẩn chứa chút tò mò.

Lãnh Hạ đưa quyển sách cho hắn, vẫn là ý nghĩ kia, có khi mèo mù lại vớ được cá rán.

‘Mèo mù’ mở quyển sách ra, nhìn trang đầu tiên một hồi rồi trực tiếp nhảy tới trang cuối cùng, rồi lại nhìn trang thứ hai, rồi lại nhảy tới trang thứ hai từ cuối lên.....

Sau đó thiếu hứng thú để ‘Cá rán’ lên bản rồi tiếp tục ngẩn người.

Lãnh Hạ nhay cảm cầm quyển sách lên, nhìn theo cách của Mộ Nhị, phượng mâu nhất thời sáng ngời, hỏi Mộ Nhị: “Con số thứ nhất ở trang đầu tiên ứng với chữ tương ứng ở trang cuối cùng? Cứ tuần hoàn như thế hả?”

Chiến Bắc Liệt cầm lấy quyển sách, nhướng mày lên, dựa theo lời Lãnh Hạ nhìn nhìn, rồi gật gật đầu.

Diệp Nhất Hoàng cũng hiểu ra, ló đầu vào hỏi: “Như vậy thì, số thứ nhất ở trang đầu là bảy, thì ở trang cuối tìm được chữ thứ bảy sao?”

“A! Thì ra là vậy!” Thiểm Điện đầu, cảm thán một câu.

Mộ Nhị dùng một ánh mắt cực kỳ khó hiểu nhìn bọn họ, trong mắt kia như viết mấy chữ cực to: Cái này mà còn phải hỏi sao?

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời, sao lại cảm thấy.....

Cả thế giới đều vụn vụn!

Tuy vẫn biết cái mà Mộ Nhị thấp là chỉ số tình cảm chứ không phải chỉ số thông minh.

Một người có chỉ số thông minh thấp thì sao có thể luyện được công phu tuyệt đỉnh, sao có thể trở thành thần y y độc song tuyệt, sao có thể nhận ra và lấy được hàng vạn hàng nghìn thảo dược ở khắp nơi?

Hắn chỉ là không thích tiếp xúc với người khác, càng không biết cái gì gọi là âm mưu quỷ kế, chỉ tự giam mình trong thế giới của mình thôi.

Nhưng lúc hắn thể hiện điều này thì mọi người vẫn có cảm giác trời đất sụp đổ.

Được rồi, bọn họ bị kẻ ngốc kia xem thường?

Vì cứu vớt thế giới quan của mọi người, Lãnh Hạ trực tiếp phân phó: “Lâm Thanh và Cuồng Phong sửa lại quyển sách này theo quy luật kia đi. Lôi Minh Thiểm Điện, đi đến bên ngoài phủ Thành chủ, chỉ cần thấy có người ra ngoài đi về phía Tây thì lập tức bắt lại, lấy ngay mật thư trong người hắn. Diệp Nhất Hoàng, đi, thám hiểm đường hầm.”

Diệp Nhất Hoàng hoan hô một tiếng chạy ra ngoài trước nhất, rốt cuộc cũng được giải tỏa.

Lãnh Hạ nghĩ nghĩ, vẫn nên túm lấy Mộ Nhị y độc song tuyệt giữ ở bên cạnh, sẽ có lúc dùng đến.

Chiến Bắc Liệt nghiêm mặt, lại không phản đối, ánh mắt đảo qua khắp người Mộ Nhị, kẻ lỗ mãng này, dám khinh bỉ lão tử!

Bốn người bị Diệp Nhất Hoàng dẫn đi vòng trái vòng phải một hồi, cuối cùng cũng tới được phía Tây Tiết thành.

Đây là nơi Tiết Nhân Nghĩa nuôi quân!

Lãnh Hạ nhướn mày, khá lắm, đây mà là hai vạn binh mã sao?

Vô số lều trại xếp hàng ngay ngắn, đứng từ xa mà đã có thể nghe thấy tiếng ngáy truyền tới.

Dù là một lều mười người tuyệt đối cũng không phải chỉ có hai vạn.

Chiến Bắc Liệt vẻ mặt ngưng trọng, trầm ngâm một lát, thanh âm lãnh trầm nói: “Năm vạn!”

Lãnh Hạ vỗ tay một cái, tuy trên mặt cười ôn nhu dịu dàng nhưng trong mắt lại vô cùng lạnh lẽo: “Giải lắm, khó trách hắc dâm kết minh với Mộ Dung Triệt, năm vạn binh mã này không có nhiều tác dụng ở trên chiến trường, nhưng nếu cho vào để quấy phá, làm cho chiến tranh càng hỗn loạn, thì tuyệt đối là có thể!”

Diệp Nhất Hoàng giật nhẹ tay áo của nàng, hỏi: “Ân nhân, nhiều người như vậy, quân phí lấy từ đâu?”

Lãnh Hạ lạnh lùng cười: “Cái này phải tìm đáp án từ quyển sổ kia.”

Chiến Bắc Liệt đảo qua quân doanh trước mặt, trong thanh âm ẩn chứa sát khí dữ tợn: “Dù sao cũng là lấy từ các loại sưu cao thuế nặng, tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng.”

Tiết thành lụn bại, trong mắt dân chúng bi ai và tê tái, chính là sự chứng minh tốt nhất.

Mấy người không hề nhiều lời, Lãnh Hạ vươn tay ra trước mặt Mộ Nhị.

Mộ Nhị nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu sang nhìn nàng, rồi chợt hiểu ra, lấy ra mấy bình thuốc bột đưa cho đưa cho.

Lãnh Hạ vừa lòng gật gật đầu, nói câu cảm tạ.

Ăn ý chính là được luyện ra như thế.

Chiến Bắc Liệt và Diệp Nhất Hoàng nhất thời dâng lên một cảm giác nguy hiểm ở trong lòng, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Nhất là Chiến Bắc Liệt, khuôn mặt đã vô cùng đen, hung tợn nghiêng răng, ngữ điệu âm trầm mà quỷ dị: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ cười vô tội, phải mau chóng làm người này nguôi giận, lấy một lọ thuốc bột nhét vào trong tay Chiến Bắc Liệt: “Sắp sáng rồi, ngoan, đi hạ độc đi.”

Chiến Bắc Liệt hằm hừ cầm lấy bình sứ, khễ điểm mũi chân, bat vút về phía quân doanh, trong nháy mắt đã hòa vào màn đêm đen kịt.

Diệp Nhất Hoàng nhìn trời, ân nhân a, sao lại có thể đem chuyện hạ độc đề tiện đó nói thành chuyện đúng lý hợp tình như thế a?

Hắn nhìn về phía vô số lều trại một lát rồi tò mò hỏi: “Ân nhân, hạ từng lều một thì phải hạ tới bao giờ?”

Lãnh Hạ dùng một ánh mắt nhìn kẻ ngốc miệt thị hắn, lười trả lời.

Diệp Nhất Hoàng lại quay đầu hỏi Mộ Nhị đang ngăn người: “Huynh đệ, hạ từng.....”

“Đồ ăn sáng.” Mộ Nhị phá lệ đáp, lời ít mà ý nhiều, tiếp tục ngăn người.

Lúc này đã sắp sáng, chỉ có hạ độc vào thức ăn mới là cách đơn giản nhất lại có tỷ lệ trúng độc cao nhất.

Mới nói một lát, Chiến Bắc Liệt đã quay trở lại.

Lãnh Hạ sững sốt, kinh ngạc hỏi: “Nhanh vậy sao?”

“Phòng bếp ở gần đây.” Chiến Bắc Liệt thở phì phò gập gập đầu, đầu đầy mồ hôi đáp vân đạm phong khinh, muốn bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh. (Vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng, bình thản.)

Hắn kiên quyết sẽ không thừa nhận mình liều mạng thi triển khinh công, dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy bay đến quân doanh, lại dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy tìm được phòng bếp, rồi lại lấy tốc độ nhanh chưa từng thấy hạ độc, cuối cùng lấy tốc độ nhanh chưa từng thấy lao về đây.

Lại càng không thừa nhận, thật ra là hắn lo tức phụ ở cùng một chỗ với hai kẻ này.

Còn chuyện hắn keo kiệt và vân vân thì lại càng không thừa nhận.

Chuyện dễ tiện làm xong rồi, bốn người quay trở lại.

Lúc quay về dịch quán thì sắc trời đã sáng lên rồi, từng đám mây lớn phủ lên bầu trời, tạo nên màn hơi sương dưới bầu trời.

Lâm Thanh vừa thấy Lãnh Hạ trở về, vội vàng cầm quyển sổ đã được sắp xếp lại ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nương, Tiết lão cầu hàng năm quy định thuế má nặng nề, trong năm năm này, đã áp bức dân chúng, cướp được nghìn vạn lượng bạc.”

Tuy rằng Chiến Bắc Liệt đã sớm có phán đoán, nhưng nghe thấy con số này cũng không thể nén nổi lửa giận, nện một quyền trên mặt bàn, sắc mặt lạnh lẽo.

Nghìn vạn lượng bạc.....

Một gia đình bình thường, có ba người thì chỉ cần vài lượng bạc cũng đủ để họ chi tiêu trong một tháng.

Nghìn vạn lượng, phải bức dân chúng Tiết thành đến mức nào mới được như thế?

Mà số thuế hàng năm Tiết Nhân Nghĩa tiến cống triều đình, còn chưa bằng một phần trăm số đó.

Thiểm Điện lấy ra một phong thư đưa cho Chiến Bắc Liệt nói: “Gia, nửa canh giờ trước, quả nhiên có một kẻ đi ra từ Thành phủ, thúc ngựa về cửa thành phía Tây, thuộc hạ chặn người lại, lấy được bức thư này.”

Chiến Bắc Liệt nhận lấy, đúng là bức thư Tiết Nhân Nghĩa gửi cho Mộ Dung Triết.

Trên đó viết rõ ràng là đồng ý với đề nghị của Mộ Dung Triết, hai bên kết thành đồng minh, đợi lúc Yến Sở giao chiến thì phái binh viện trợ Mộ Dung Triết, một khi Mộ Dung Triết đánh bại Bắc Yến, sẽ giúp hắn khởi binh độc lập.

Ở dưới có ấn ký rõ ràng của Tiết Nhân Nghĩa.

Chiến Bắc Liệt nắm chặt phong thư, trong mắt ẩn chứa sát khí nồng đậm, khe mở bạc môi, phun ra bốn chữ: “Chứng cứ rõ ràng.” (bạc môi: môi mỏng)

==

Tiết thành, cửa thành phía Bắc.

Gió lớn ào ào thổi, màn sương mù dưới bầu trời kéo cơn mưa đến, không khí càng ngày càng lạnh lẽo.

Tiết thành nếu gặp cơn mưa cuối thu thì sẽ lạnh đến thấu xương.

Thanh âm của dân chúng bên ngoài đã bắt đầu suy yếu, không biết trong những ngày qua đã có bao nhiêu người bị chết còng rồi.....

Ngưu Chính ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt hiện ra tia không đành lòng, thở dài.

Hắn giữ thành đã được ba năm, hàng năm cứ đến mùa đông lại có lưu dân tới đây.

Tiết thành chủ thủ đoạn luôn luôn cứng rắn, không bao giờ cho lưu dân vào thành, người nào có ý khuyên bảo, không nghe lời, đều giết không tha!

Những người đó mỗi khi nhìn thấy Tiết thành đều như thấy được hy vọng nhưng cuối cùng lại thất vọng mà về, không vào được thành thì chỉ có thể đi tới thành khác, có một số người đã bị chết cồng trên đường đi.

Nhưng chưa năm nào như năm nay, có nhiều lưu dân như vậy.

Đã sắp vào đông, ngoài thành lại gió lạnh, sương mù.....

Ngưu Chính lắc đầu, tay chân lập tức rụt vào trong quần áo.

Bỗng nhiên, truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt, ngay sau đó, bên ngoài cửa thành có tiếng khóc than thê lương.

“Quan thị vệ, xin ngài thương xót, cho chúng ta vào đi. Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường thôi mà.”

“Con ta đã đói bụng ba ngày rồi, nếu tiếp tục nó sẽ chết mất.”

“Nó mới ba tuổi thôi mà, xin các người.”

Ngưu Chính đau xót trong lòng, hẳn cũng có con, thê tử của hắn vừa sinh một đứa bé trắng trẻo mập mạp, là một người cha, nên bản thân vô cùng miễn cưỡng với hai chữ con cái.

Đang vò đầu bứt tai thì tiếng khóc lại truyền đến: “Thị vệ đại nhân, xin các người mở cửa đi mà, con của ta không chịu nổi nữa rồi.”

Ngưu Chính lấy ra nửa miếng bánh đang để trong ngực, do dự.

“Đừng để ý tới bọn họ, nhiều người như vậy, nửa miếng bánh của ngươi thì thắm vào đâu.” Đỗ Thành ở phía đối diện cảnh cáo nhìn Ngưu Chính.

Lời nói tuy rằng tuyệt tình, nhưng là sự thật, nhiều người như vậy, một nửa miếng bánh thì là gì?

Ngưu Chính bóp bóp miếng bánh trong tay: “Thành ca! Ta hé cửa một chút, ngươi trông chừng ở bên cạnh giúp ta, bánh được ném ra một cái là ngươi lập tức đóng cửa, những người đó đã đói bụng nhiều ngày như vậy rồi, sẽ không có hơi sức làm loạn nữa đâu.”

Đỗ Thành suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết lắc đầu: “Nếu có vấn đề gì thì sao? Cách đối nhân xử thế của Tiết thành chủ ngươi còn không biết sao?”

Ngưu Chính cúi thấp đầu, lúng ta lúng túng nói: “Đứa trẻ kia mới ba tuổi a!”

Ngực hai người như đang bị cái gì đó chặn lại, không nói nữa.

Người ngoài cửa vẫn đang đập đầu ở bên ngoài cửa thành, đột nhiên, hắn thét lên một tiếng tê tâm liệt phế: “Con a! Con của ta! Con mở mắt ra nhìn cha đi.”

Sắc mặt của Đỗ Thành cũng hiện nên vài phần thương hại.

Ngưu Chính hai mắt rưng rưng: “Thành ca! Nếu có nửa miếng bánh thì có khi đứa bé kia đã được cứu rồi. Chúng ta giữ thành mấy năm ở đây mà đã mất hết nhân tính rồi sao?”

Đỗ Thành siết chặt nắm đấm, do dự trong chốc lát, cắn răng một cái: “Con mẹ nó! Mở cửa ra. Chúng ta không phải những kẻ người tham sống sợ chết.”

Đỗ Thành kéo xiềng xích ra khỏi cửa, rồi kéo then cài ra.

Cửa thành rất nặng, một mình hắn phải khó khăn lắm mới kéo ra được một khe hở.

Thị vệ trên thành nghe thấy thanh âm, quá sợ hãi liền quát lên: “Hai người các ngươi đang làm gì thế hả? Không muốn sống nữa sao? Mau đóng cửa!”

Ngưu Chính ném miếng bánh ra ngoài, nhanh chóng nói: “Cầm lấy, cứu mạng con ngươi.”

Nam nhân đầu đầy máu ôm một đứa bé xanh xao bò lên phía trước, run rẩy nhận lấy miếng bánh, đập đầu lấy ba cái, nước mắt giàn giụa chảy trên khuôn mặt lem luốc: “Cảm ơn đại nhân, cảm ơn đại nhân. Đại ân đại đức của đại nhân, kiếp sau tiểu nhân xin làm trâu làm ngựa báo đáp.”

Hắn ôm đứa trẻ khóc nức nở: “Con của ta..... con ơi, con được cứu rồi!”

Ngưu Chính gạt đầu, trong mắt ẩn chứa vài phần vui mừng.

Hắn không dám trễ nãi, lập tức giúp đỡ Đỗ Thành đóng cửa thành lại.

Đúng lúc này!

Có một sức mạnh đẩy vào từ bên ngoài, Ngưu Chính bị đẩy ngã xuống đất, cửa thành đã bị mở ra một khoảng nhỏ bằng quả dấm.

Đỗ Thành sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, hét lớn: “Mau lên! Lại đây giúp ta.”

Ngưu Chính nhanh như cắt bò dậy, hai người dùng sức đóng cửa thành lại, nhưng sức lực của người kia lớn vô cùng, cửa thành không di chuyển một phân nào.

Đột nhiên, một cánh tay trắng kiện thò vào trong, nắm lấy khe cửa.

Hai người mới thấy rõ người kia, lưng hùm vai gấu, làn da ngăm đen, không hề gầy yếu như lưu dân.

Hán tử hét to một tiếng: “Cửa thành đã mở! Mọi người mau tới giúp đỡ. Chúng ta có thể vào thành.”

Lúc này, trong mắt lưu dân dấy lên hy vọng.

Hán tử lại hét lên: “Muốn sống hãy cùng ta mở cửa thành.”

Muốn sống, có ai không sao?

Cánh đồng ngoài thành nay đã đầy tiếng kêu rên, khắp nơi toàn thi thể, người chết còng, người chết bệnh, mỗi một ngày thậm chí mỗi một canh giờ, đều có vô số người bỏ mạng.

Trong mắt hán tử hiện lên tia gian xảo, tiếp tục bỏ thêm dầu vào lửa: “Đến đây! Không phá được cửa thành cũng chết! Chúng ta liều mạng một lần, chúng ta không muốn chết!”

Có lưu dân hung ác giậm chân một cái, gia nhập vào hàng ngũ phá cửa thành.

Noi theo họ, càng ngày càng nhiều lưu dân tràn tới, trong mắt tràn đầy lệ nóng, điên cuồng đẩy cửa.

Đây là hy vọng sống.

Đây là mong muốn giữ lại mạng sống của mình.

Thị vệ trên tường thành vừa thấy tình hình không tốt, liền gọi một đám người tới hỗ trợ, một nhóm người cầm cung tên, bắn ra vô số những mũi tên sắc nhọn về phía lưu dân.

Bên ngoài thành, máu tươi văng khắp nơi, vô số người đã ngã xuống, dần dần, máu tươi chảy thành một dòng xuôi nhỏ, đỏ tươi rực rỡ giữa tiết trời giá lạnh.

Tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng khóc thê lương vang lên, toàn bộ cánh đồng hoang vu biến thành một địa ngục nhân gian!

Thủ đoạn cứng rắn của đám thị vệ càng kích thích lưu dân, hán tử kia quát to một tiếng: “Giết a! Đi vào trong!”

Lưu dân đã mất đi lý trí, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là mạng sống!

Muốn có mạng sống thì phải vào trong.

Dù có là giết chóc cũng phải vào trong.

Từng người từng người ngã xuống, biến thành thi thể lạnh như băng, mùi máu tanh nồng đậm trong không khí, cả trời đất ngập trong màu máu.

Xác chết khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình.

Bọn thị vệ trên thành đã không dám bắn tên nữa, nhiều lưu dân như vậy bắn tên mãi không có tác dụng.

Bọn họ đồng loạt chạy xuống dưới, cố gắng giữ cửa thành.

Lúc này lưu dân đã mất đi lý trí, một khi bọn họ phá được cửa vào thành thì hậu quả là không thể tưởng tượng!

Không ai có thể ngờ, một viện thiện mở cửa thành cho bánh, lại phát triển thành một hội tinh phong huyết vũ. (Tinh phong huyết vũ: gió tanh mưa máu.)

Lúc Chiến Bắc Liệt tới đã thấy một hình ảnh như vậy.

Cửa thành bị hai nhóm người đẩy tới đẩy lui, lúc thì hở ra một khe, lúc thì lại đóng vào, nhưng chưa kịp đóng hẳn thì lại bị mở ra.

Mùi máu tanh buồn nôn tràn ngập ở trong không khí, có mùi tanh và cũng có sự xót xa.

Chiến Bắc Liệt hung hăng nhắm hai mắt lại, thanh âm nhàn nhạt phân phó ba người Cuồng Phong: “Đi hỗ trợ.”

Ba người Cuồng Phong vâng lệnh, đột nhiên dừng bước, sửng sốt hỏi: “Gia, giúp bên nào?”

Nếu giúp lưu dân mở cửa thì lúc này bọn họ đã điên cuồng mất rồi, không thích hợp cho vào thành, đến lúc đó lỡ như không thể khống chế họ thì có khi lại trở thành tai vạ lớn hơn.

Nếu giúp thị vệ đóng cửa thì những người lưu dân này phải làm sao.

“Đóng cửa thành trước đã.” Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nói, nói xong đi nhanh về phía trên tường thành.

Mộ Nhị đi ở phía sau lưng hắn, trong mắt cũng có vài phần bi thương, đi được nửa đường thì quay đầu lại, nhú nhú mày.

Nhìn một lát rồi đi về phía nơi cửa thành hỗ trợ.

Hán tử kia ở ngoài thành còn đang lớn tiếng kích động: “Giết a! Giết rồi đi vào! Đi vào thì có thể giữ mạng sống rồi. Giết hết những cẩu quan này! Chúng ta phải..... A!”

Thanh âm chợt ngừng lại, biến thành một tiếng hét thảm.

Hán tử bị một mũi tên xuyên qua bả vai, cả người đổ về phía sau, ngã ngửa trên mặt đất.

Đã chết.

Trong nháy mắt, những lưu dân này ngừng động tác, hán tử này có thư thể dẫn đầu, người đầu tiên phá cửa chính là hắn.

Hiện giờ, người cầm đầu này đã chết, lưu dân vô cùng kinh ngạc, mũi tên này bay ra từ trên tường thành, bây giờ không biết phải làm sao đây.

Vừa rồi giao tranh ở cửa thành đều là dân chúng thông thường và thị vệ, dân chúng số lượng đông đảo, mà bọn thị vệ lại có chút công phu mèo quào.

Ba người Cuồng Phong và Mộ Nhị lại đều có nội lực, thêm bốn người vào, chắc chắn là rất dễ dàng đóng cửa.

Lưu dân ngừng động tác trong chốc lát làm bọn thị vệ trong thành nắm lấy cơ hội, lại có bốn người kia giúp đỡ nên nhanh chóng đóng cửa thành lại.

Ầm!

Cửa thành đóng chặt.

Lưu dân ở ngoài thành ngơ ngác nhìn cửa thành đã bị đóng lại, cũng không còn hy vọng mở nó ra nữa.

Bọn họ đồng loạt đứng ngẩn ngơ ở tại chỗ, mắt không chớp lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm cửa thành, trong ánh mắt dần dần có sự mất mát vô cùng lớn, giống như đột nhiên mất hồn.

Hy vọng sống.....

Đã không còn nữa!

Trong sự trầm mặc ấy, không biết là ai đã nức nở đầu tiên, sau đó giống như lây nhiễm, càng ngày càng nhiều người khác than.

Tiếng nức nở theo gió bay vào trong thành, khiến cho những dân chúng ở trong cũng khóc theo.

Ngay cả bọn thị vệ dưới tường thành cũng đỏ mắt, bọn họ chưa từng tự hận mình như bây giờ.

Đúng lúc này, Tiết Nhân Nghĩa cũng đã chạy tới, sáng sớm đã nghe được tin tức như thế, sắc mặt của hắn nặng nề, mặt mày thì cau có.

Tiết Nhân Nghĩa bước đến cạnh thành, không nói hai lời, tiện tay rút ra một thanh kiếm bên hông của một người thị vệ, rồi ngay lập tức chặt đầu hắn.

Động tác này của hắn hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, ai có thể ngờ hắn chạy tới đây, chưa làm gì hết mà đã tiện tay giết một người.

Người nọ cũng không kịp tránh mà mấy người Cuồng Phong cũng không kịp ngăn hắn lại.

Tiết Nhân Nghĩa vô cùng tức giận, ánh mắt tàn nhẫn đảo qua đám thị vệ, trầm giọng hỏi: “Ai là Ngưu Chính? Ai là Đỗ Thành?”

Bọn thị vệ đồng loạt cúi đầu, không người nào dám nói, nhưng mà đều siết chặt nắm đấm.

Người huynh đệ kia chết không nhắm mắt, hai mắt mở lớn nhìn bọn họ.

Ánh mắt của Tiết Nhân Nghĩa dừng ở trên người Ngưu Chính và Đỗ Thành, những người khác chỉ run nhẹ, nhưng hai người này thì run lấy bầy.

Hắn cầm lấy thanh kiếm dính máu, từng bước từng bước tới gần hai người.

Ngưu Chính đang run lấy bầy, đột nhiên trấn định hẳn, ngẩng đầu đỏ mắt hét lớn: “Lão tử là Ngưu Chính! Ngươi tới giết đi! Giết đi! Con mẹ nó, ngươi là đồ không có tính người! Đồ cầu quan!”

Hắn hét lớn bước lên phía trước hai bước, có lẽ đã xác định là phải chết, sợ đến cực hạn, ngược lại đã thông suốt.

Trong mắt Tiết Nhân Nghĩa hiện lên một tia hung tàn, giơ kiếm lên, đâm về phía Ngưu Chính.

Thanh âm kiếm đâm vào thịt vang lên, nhưng mà chỉ cắm vào một chút, thân kiếm không thể đâm sâu thêm được nữa.

Mộ Nhị một tay kẹp thân kiếm, một tay kéo Ngưu Chính ra ngoài, máu tươi văng ra ngoài theo vết thương của Ngưu Chính.

Ngón tay thon dài dùng sức một chút, thoáng chốc thân kiếm đã vỡ nát.

Tiết Nhân Nghĩa bị chấn động, lão đảo lui về phía sau vài bước, như muốn ngã sấp xuống, nhưng lại được thuộc hạ đỡ lấy.

Mộ Nhị cũng không thèm nhìn hắn, ánh mắt cứng nhắc rơi xuống vết thương của Ngưu Chính, lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng hắn.

Lúc này Ngưu Chính đã run lấy bầy, máu tươi chảy liên tục, sắc mặt trắng bệch.

Suýt thì hắn đã chết.

Trải qua mùi vị tử vong mới biết thế nào là sợ chết.

Hắn kéo kéo tà áo của Mộ Nhị, thanh âm suy yếu, lắp ba lắp bắp nói, lời nói không sao rõ ràng cho nổi.

“Ta ta ta…… ta không chết! Tạ ơn tạ ơn đại hiệp, tạ ơn đại hiệp, tiểu nhân vừa có con trai, tiểu tử mập mạp, đại hiệp, tạ ơn đại hiệp, con của ta vẫn còn có cha, vẫn còn có cha!”

Mộ Nhị hung hăng nhú nhú mày, nhìn vạt áo bị hắn túm, đã bị bẩn rồi, trên mặt hiện ra biểu tình ghét bỏ khó nhịn, nhưng cũng khó được một lần không tránh ra.

Đúng lúc này một thanh kiếm đâm về phía hắn, Ngưu Chính hô to một tiếng: “Đại hiệp, cẩn thận!”

Keng!

Từ trên thành lại bắn xuống một mũi tên, lần thứ hai làm thanh kiếm trong tay Tiết Nhân Nghĩa vỡ nát.

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nhếch miệng: “Tiết thành chủ, bằng hữu của Bản vương mà ngươi cũng dám động vào sao?”

Tiết Nhân Nghĩa sững sốt, trong yến tiệc trưa qua, Liệt Vương vẫn luôn mỉm cười, tính tình nóng nảy, cũng yếu đuối, không phải là một người đáng để cho hắn xem trọng.

Thế nhưng hôm nay, khí thế của hắn lại hoàn toàn khác!

Cương quyết mà bá đạo!

Tiết Nhân Nghĩa ném chuỗi kếm đã mất thân xuống đất, thái độ cũng có thêm vài phần cương quyết.

Hắn thử dò xét lần thứ hai: “Liệt Vương gia, chẳng qua là hạ quan dạy bảo thuộc hạ của mình thôi! Thế mà bằng hữu của Vương gia lại nhúng tay vào, làm gì có đạo lý nào như thế?”

Chiến Bắc Liệt cong cong khóe môi, vẫn chưa đáp lời hắn, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía lưu dân ở phía dưới, dùng nội lực khiến thanh âm vang xa: “Bản vương là Đại Tàn Liệt Vương!”

Tiết Nhân Nghĩa hai mắt chợt lóe, nhảy cảm nhận ra là có gì đó không đúng, để tay ra sau lưng ra dấu với thuộc hạ.

Hắn ở Tiết thành đã nhiều năm, thế lực phức tạp, khắp thành đều có tai mắt của hắn, sau khi ra dấu, nhất định sẽ có người bắt đầu bố trí mọi việc.

Hắn là một người cẩn thận cảnh giác, một khi xảy ra chuyện gì bất ngờ, cho dù sự bố trí này có cần thiết không thì cũng phải để lại đường lui mình trước.

Lưu dân ngoài thành nghe thấy lời hắn nhưng cũng không ai ngẩng đầu lên nhìn.

Có lẽ nếu không hy vọng thì sẽ không thất vọng.

Như lúc này, khi thấy cửa thành được mở ra, có thể thấy ánh sáng của hy vọng, nhưng rồi lại phải trở mắt nhìn cánh cửa đại diện ạng sống kia.....

Đóng lại!

Đã kích như vậy đã làm cho lưu dân chết lặng.

Mới đầu còn có người nức nở, nhưng bây giờ tất cả lưu dân đều im lặng chảy nước mắt, ngơ ngác nhìn cửa thành, hai mắt không chớp lấy một lần nhìn chằm chằm cửa thành.

Chiến Bắc Liệt thở dài, tiếp tục nói: “Cửa thành sẽ mở! Các ngươi có thể vào thành!”

Những lời này như nổ ra bên tai lưu dân.

Ngón tay của bọn họ run rẩy, rốt cục bắt đầu nhìn về phía trên tường thành, nhìn về phía hắn, ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

“Sao chúng ta có thể tin ngươi được? Vừa rồi ngươi còn giết hắn!” Một người lưu dân chỉ vào thi thể hán tử đang nằm trên mặt đất, thanh âm sắc nhọn chứa đầy nghi vấn.

Vừa dứt lời, trong mắt lưu dân lại khôi phục sự cảnh giác.

Vừa rồi chính là người này đã giết hán tử kia, khiến cửa thành đóng lại, hiện tại còn nói sẽ cho bọn họ vào thành?

Chiến Bắc Liệt nhìn về phía người vừa nói chuyện, mày kiếm giương lên, âm lãnh hỏi: “Ngươi cùng phe với hắn phải không?”

Người nọ sững sốt, hai mắt lóe lên, quát to: “Ngươi nói cái gì? Ta chỉ biết là ngươi đã giết người của chúng ta, hiện tại còn nói là sẽ cho chúng ta vào thành, chúng ta không tin!”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng: “Các người đói bụng đã bao nhiêu này? Từ Bắc Yến, Đông Sở đi tới đây, một đường màn trời chiếu đất, không được ăn no, đến đây lại phải ở ngoài thành nhiều ngày như vậy.....”

Người nọ không hiểu tại sao hắn nói vậy nên quát: “Người có ý gì? Đừng có đùa giỡn chúng ta! Chúng ta sẽ không tin tưởng người!”

“Những người ở ngoài thành đều đã mấy tháng chưa được ăn một bữa cơm no, thậm chí có người đã nhịn đói vài ngày.....” Chiến Bắc Liệt nhìn thẳng vào hắn, chất vấn: “Vì sao sức lực của người lại lớn như vậy? Vì sao hắn tử kia lại cường tráng như vậy, thậm chí có thể đẩy mở được cửa thành? Vì sao người không giống như dân chúng bình thường, trên tay đầy vết chai mà chỉ có dấu vết ở nơi cầm kiếm?”

Ba câu hỏi vì sao, làm người nọ lui về phía sau, hắn không tự chủ mà nắm chặt tay lại.

Những lưu dân khác nghe xong, trong mắt đều có sự nghi hoặc.

Thậm chí có người đã chạy tới cạnh thi thể của hắn tử kia, vạch tay hắn ra xem, kinh ngạc nói: “Là thật! Trên tay chỉ có nơi cầm kiếm là có vết chai!”

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người nhìn kẻ kia đã có phần cảnh giác.

Chiến Bắc Liệt tiếp tục chất vấn: “Người có dám đưa tay cho họ kiểm tra không?”

Người nọ ấp úng, đột nhiên nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Ta vốn là con nhà giàu có, trên tay không có vết chai thì có gì là sai, chỉ là mấy năm gần đây gia đình gặp nan, người đừng có ngậm máu phun người!”

Chiến Bắc Liệt không nói nữa, gương cung tên lên, hướng về phía người nọ, bắn.

Người nọ cả kinh, mũi tên của Đại Tàn Chiến thần dễ đối phó sao?

Hắn không ngờ Chiến Bắc Liệt không cãi vã với hắn nữa mà trực tiếp muốn giết hắn!

Hắn không che giấu nữa, thi triển khinh công bỏ chạy, Chiến Bắc Liệt khinh thường cười một tiếng, mũi tên trong tay phóng ra nhanh như chớp.

Ngay lập tức, cắm thẳng vào tim người kia.

Chiến Bắc Liệt nhìn thi thể của hắn, nói với lưu dân: “Công phu tốt như vậy, thế mà vừa rồi không ra tay, chỉ kích động các người cùng hắn tử kia.....”

Chiến Bắc Liệt chưa nói hết lời nhưng lưu dân mặc dù là dân chúng bình thường, không hiểu biết nhưng họ cũng không phải kẻ ngu, nói đến đây bọn họ sẽ tự có phán đoán trong lòng.

Hắn ném cung tên trên tay ném xuống đất, nói tiếp: “Bản vương lấy tư cách của Đại Tàn Chiến thần cam đoan với các người, các người không chỉ được vào thành mà còn được triều đình cho vay lương thực quần áo mùa đông, giúp các người đảm bảo cuộc sống của mình.”

Trong mắt lưu dân dần dần dâng lên sự chờ mong, thần sắc trong mắt họ giống nhau, vừa tin tưởng lại vừa không dám.

“Liệt Vương gia!” Tiết Nhân Nghĩa hét lớn một tiếng, nói với Chiến Bắc Liệt: “Bọn họ chỉ là dân đen, ta không đồng ý cho bọn họ vào thành!”

Chiến Bắc Liệt vẫn không để ý tới Tiết Nhân Nghĩa, hoàn toàn không nhìn hắn, tiếp tục nói chuyện với lưu dân ở bên dưới: “Chỉ cần sau khi vào thành các người coi mình như dân chúng Đại Tàn, đồng thời nghe theo sự sắp xếp của triều đình, Bản vương nói được thì làm được.”

Lúc này lưu dân đã không còn nghi ngờ nữa, trong mắt tràn đầy kích động, đều quỳ xuống đất dập đầu.

“Liệt Vương!” Trong mắt Tiết Nhân Nghĩa hiện lên một tia sát khí, âm ngoan nói: “Ta mới là Thành chủ của Tiết thành! Ta không đồng ý....”

Đúng lúc này, Cuồng Phong như quỷ mị xuất hiện ở trước người Tiết Nhân Nghĩa, bóp lấy cổ hắn, lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

Tiết Nhân Nghĩa cả kinh, run rẩy trong thoáng chốc rồi lập tức khôi phục sự trấn định, lớn tiếng nói: “Ta là mệnh quan triều đình! Người không được phép vô lễ!”

“Đừng dài dòng!” Cuồng Phong cười khinh miệt, lại dùng sức thêm vài phần ở tay, quay đầu sang nhìn đám thị vệ ở trước cửa thành: “Mở cửa thành!”

Bọn thị vệ không dám chậm trễ, thành chủ còn đang ở trong tay của Liệt Vương, hơn nữa bọn họ cũng không đành lòng nhìn lưu dân chịu đói chịu rét ở ngoài kia, hôm nay có thể để cho lưu dân vào thành, trong lòng bọn họ cũng kiên định hơn vài phần.

Khóa được tháo ra, gỡ then cửa xuống, cửa thành nặng nề mở ra từng chút từng chút một.

Lưu dân đã sớm đỏ hai hốc mắt, nước mắt giàn giụa trên mặt, thậm chí có người đã ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng.

Tự khóc tự cười, tự buồn tự vui.

92. Q.2 - Chương 15: Phù Dung Chết Tiệt

Edit: Kiri

Đợi đến lúc lưu dân đã vào hết, Chiến Bắc Liệt đứng trên tường thành, lạnh lùng nhìn về phía Tiết Nhân Nghĩa.

Tiết Nhân Nghĩa vừa cảm thấy không tốt, liền nhìn thấy quyển sổ sách và phong thư mà Chiến Bắc Liệt lấy ra từ ống tay áo.

Đây là.....

Tiết Nhân Nghĩa sắc mặt âm trầm, hần nhận ra đây chính là bức thư mà sáng sớm hôm nay hần đã sai thuộc hạ đưa đến Tây Vệ.

Còn quyển sổ kia thì ghi lại những khoản thuế đã thu mấy năm qua.

Chiến Bắc Liệt tay cầm hai chứng cứ, mắt nhìn Tiết Nhân Nghĩa, chậm rãi nói rằng: “Năm năm Tiết Nhân Nghĩa tại vị, thuế má nặng nề, tổng cộng là nghìn vạn lạng bạc, lừa trên gạt dưới, bóc lột bách tính, tự ý nuôi ba vạn tư binh, thông đồng với địch, mưu đồ phản quốc, hôm nay chứng cứ vô cùng xác thực, người.....”

Ứng mâu sắc nhọn bắn về phía Tiết Nhân Nghĩa, Chiến Bắc Liệt gần từng chữ từng chữ một, từng chữ chứa đựng sát khí ngút trời: “Có phục hay không?”

Tiết Nhân Nghĩa nhanh chóng ổn định cảm xúc.

Vừa rồi hần đã chuẩn bị nên không hề sợ Chiến Bắc Liệt, cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Đã đến nước này thì đành phải khởi binh sớm, bắt lấy Liệt Vương uy hiếp Đại Tàn, đứng lên độc lập.

Sau khi kết thúc việc này sẽ định hiệp nghị với Tam Hoàng tử, đến lúc đó sẽ tiến hành mọi việc theo kế hoạch đã định trước, Đại Tàn sẽ không bao giờ có thể.....làm khó dễ được ta nữa.

Tiết Nhân Nghĩa hừ lạnh một tiếng, dù đang bị Cuồng Phong kiểm chế, nhưng thái độ rất ngạo mạn: “Liệt Vương đừng ngậm máu phun người.”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng, hứng thú hỏi: “Đường như Tiết thành chủ không sợ hãi thì phải?”

Tiết Nhân Nghĩa hiện lên một tia tàn nhẫn ở trong mắt, vốn nghĩ là nếu Liệt Vương này thức thời thì tha cho hần một mạng.

Nhưng nếu người đã muốn chết thì đừng trách ta không khách khí.

Hắn dương dương đắc ý nửa phần căng thẳng cũng không có: “Liệt Vương, ta muốn khuyên ngươi một câu, nếu hôm nay ta chết thì ngươi, vị Vương phi thiên kiều bá mị kia và tất cả thuộc hạ của ngươi cũng phải chôn cùng ta.”

“Phải không?” Chiến Bắc Liệt nhướn mi, cười rất có hứng thú: “Bản vương mỗi mắt mong chờ!”

Tiết Nhân Nghĩa âm lãnh nhìn hắn, cứ cười đi, lát nữa đại quân của ta tới thì ngươi còn không kịp khóc đâu.

Nghĩ đến đây, liền cười theo, cũng không để Chiến Bắc Liệt vào mắt.

Nhưng mà sau non nửa khắc, Tiết Nhân Nghĩa cười cực kỳ miễn cưỡng.

Từ lúc hắn ra dấu đến giờ đã hơn một canh giờ, sao người của hắn còn chưa đến?

Tiết Nhân Nghĩa cố gắng trấn định, tiếp tục chờ đợi.

Sau gần nửa canh giờ, nụ cười trên mặt hắn đã không thể duy trì được nữa, mày cau lại thật chặt, tâm tư trầm hẳn xuống.

Rốt cuộc là có vấn đề gì?

Mưa phùn dần dần tạnh, mây đen dần dần tan đi, lộ ra vàng nắng ấm cuối thu.

Tiết Nhân Nghĩa không biết là do nắng hay do lo lắng và sợ hãi mà mồ hôi vã ra liên tục, thậm chí ngay cả tay chân cũng bắt đầu không tự chủ được mà run lên.

Cuối cùng, đã có thể nhìn thấy một đội người ngựa phóng lại từ phía xa.

Tiết Nhân Nghĩa nuốt vào một ngụm nước miếng, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới rồi.

Tiết Nhân Nghĩa mừng như điên, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, đắc ý nói: “Liệt Vương gia, thắng bại đã rõ! Nếu ngươi khoan tay chịu trói thì tại hạ có thể tha cho ngươi một con đường sống.”

Hắn nhú nhú mày, phát hiện Chiến Bắc Liệt không lo lắng chút nào mà ánh mắt lại âm áp nhìn về phía binh lính của hắn.

Tiết Nhân Nghĩa chợt quay đầu nhìn lại, càng nhìn càng sợ hãi.

‘Binh lính của hắn’ càng ngày càng lại gần, nhưng lại khác xa những gì hắn nghĩ, không phải năm vạn cường binh ngoài thành cũng không phải hơn nghìn thị vệ trong thành.

Bọn họ.....

Chỉ có hơn bốn trăm người!

Hơn bốn trăm người hoàn toàn lạ mắt, một đám hung thần ác sát, thấm đẫm máu tươi.

Tiết Nhân Nghĩa chợt hoảng sợ.

Về mặt khó tin, không thể nào chấp nhận, hoảng sợ nói: “Sao.....sao lại là ngươi?”

Người đi đầu là một nữ tử, sắc mặt không có khúm núm, kinh hoàng, lúng túng như hắn đã thấy mà là nghiêm nghị, lạnh lùng, khí phách, ánh mắt sắc bén, khí thế bức người!

Chính là Liệt Vương phi!

Chính là nữ nhân vì một câu ‘Liền giết!’ mà hoảng sợ đánh rơi ly rượu.

“Là ta! Tiết thành chủ, người của ngươi.....” Lãnh Hạ cười lạnh, chậm rãi bước tới trước mặt Tiết Nhân Nghĩa, cánh môi khẽ mở, phun ra từng chữ: “Đã không thể tới.”

Một câu nói thật đơn giản nhưng đã tuyên án tử hình cho Tiết Nhân Nghĩa.

Hắn ngã xụi lơ trên mặt đất, mặt xám như tro tàn.

Trong lòng của hắn, ngàn vạn lần không thể tin, nhưng cũng không thể không tin, nếu người của hắn có thể tới, thì lúc này đã tới rồi.

Nhưng bọn họ không tới, người tới là thuộc hạ của Liệt Vương phi.

Người tới là Liệt Vương phi và một đám thuộc hạ người đầy máu, rõ ràng là vừa trải qua một hồi ác chiến.

Thật ra Tiết Nhân Nghĩa đã đánh giá cao người của hắn, Thí Thiên chưa trải qua trận ác chiến nào cả vừa rồi bọn họ chỉ tàn sát, một cuộc tàn sát nghiêng về một bên.

Từ lúc Chiến Bắc Liệt xuất phát, Lãnh Hạ đã đi tới lều trại ngoài thành của Thí Thiên.

Năm vạn binh mã của Tiết Nhân Nghĩa từ sáng đã bị trúng độc của Mộ Nhị, tất cả đều bị hôn mê, chỉ có hơn nghìn thị vệ trong thành là còn tỉnh táo.

Lúc nàng dẫn Thí Thiên tới Phủ thành chủ thì đúng lúc những người này chuẩn bị tập kết ở đây.

Nhưng mà còn chưa kịp tập kết thì đã bị Thí Thiên giải quyết.

Chiến Bắc Liệt vội vàng phi thân xuống dưới tường thành, ôm lấy eo Lãnh Hạ, thanh âm ầm ập nói: “Tức phụ, cực khổ!”

Lãnh Hạ liếc mắt, vạn phần không khách khí dùng cùi chỏ đẩy hắn ra, người này, cũng không để ý một chút xem bây giờ là trường hợp nào.

Chiến Bắc Liệt ngượng ngùng ho khan một tiếng, ánh mắt âm trầm đảo qua Thí Thiên và Cuồng Phong, thấy bọn họ đều bắt đầu nhìn trời, thì mới hài lòng phân phó: “Bắt Tiết Nhân Nghĩa lại, áp giải hồi kinh.”

Tiết Nhân Nghĩa sắc mặt trắng bệch, đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt điên cuồng chỉ vào thị vệ dưới thành, quát lớn: “Giết hắn cho ta! Ai giết được Liệt Vương ta sẽ trọng thưởng.”

Thị vệ cúi đầu, coi như không nghe thấy gì cả, đầu của người thị vệ xấu số kia vẫn còn đang trừng mắt trên mặt đất và Ngưu Chính đang chảy đầy máu.

Không ai muốn nghe mệnh lệnh của một người như vậy, vì của cải mà đánh cược mạng của mình đi chống lại Liệt Vương?

Tiết Nhân Nghĩa bị cô lập hoàn toàn, bị trói gô lại áp giải đi.

Dân chúng trong thành sau khi ngơ ngác một lát, lập tức hoan hô rầm trời.

Dân chúng nhanh như cắt chạy về nhà, rồi cầm trứng thối, rau cỏ, thức ăn thừa ném về phía Tiết Nhân Nghĩa, ném tất cả những đau khổ, áp bức phải chịu bao lâu nay.

Rác rưởi bay khắp nơi, nhưng mục tiêu chỉ có một, là Tiết Nhân Nghĩa.

Ném vào mặt vào cổ hắn, toàn thân chật vật, toàn thân chật vật.

Lãnh Hạ nhú mày, thản nhiên nói: “Tự làm vậy không thể sống.”

=====

Sau khi giải quyết Tiết Nhân Nghĩa thì còn một số việc phải làm.

Sắp xếp cuộc sống ổn định cho lưu dân thì vẫn phải dùng phương pháp cũ, tạm thời cho họ khai hoang, triều đình cho vay hạt giống để họ có thể đảm bảo cuộc sống, rồi hàng năm sẽ trả lại triều đình bằng một lượng lương thực nhất định.

Năm vạn binh lính ngoài thành cũng là dân chúng Đại Tần, sau khi tỉnh lại, phát hiện Tiết Nhân Nghĩa đã đền tội, thì cũng không thể làm gì nữa cả.

Nhưng Tiết thành tuyệt đối không thể giữ nhiều tư binh như vậy.

Chiến Bắc Liệt đưa năm vạn binh này làm lính chính quy của Đại Tần, để lại hai vạn ở đây nhằm đề phòng có kẻ quấy rối, số còn lại thì đến biên giới báo danh.

Đám thuộc hạ trung thành của Tiết Nhân Nghĩa thì phải tiêu diệt hết.

Chỉnh đốn và cải cách chế độ thu thuế của Tiết thành, tạm miễn hai năm thuế để dân chúng Tiết thành hồi phục.

Gửi tin cho Chiến Bắc Diễn, huỷ bỏ chế độ tự trị của Tiết thành, Chiến Bắc Diễn phái quan viên trung thành đến nhận chức Thành chủ.

Cứu Chung Thương ra, thân thể hắn không có gì nguy hiểm, chỉ bị trúng chút mê hương mà thôi, hơn nữa do hôn mê mấy ngày trong đại lao, không ăn không uống nên có chút suy yếu.

Cái đáng nhắc tới là tiểu thiếp Bích di nương của Tiết Nhân Nghĩa lại chính là tỷ tỷ bị cướp đi của Lâm Thanh, Lâm Bích.

Ngày đó, Lâm Bích mới mười sáu tuổi, sau khi cả nhà bị chém thì vẫn bất tỉnh, đến lúc tỉnh lại thì phát hiện cả nhà đã không còn ai sống sót, mà bản thân đã trở thành tiểu thiếp của Tiết Nhân Nghĩa.

Nàng cố gắng đè nén nỗi hận trong lòng, giả vờ như không biết gì cả.

Tiết Nhân Nghĩa vốn cho rằng sau khi tỉnh lại nàng chắc chắn sẽ khóc suốt mướt, không ngờ lại biến thành như vậy, lập tức biết thời biết thế, chỉ nói là cả nhà nàng phạm tội, bị tịch thu tài sản, còn nàng chính là bé gái mồ côi do hắn cứu về.

Tuy hắn nghi ngờ nhưng cũng không nỡ bỏ tiểu thiếp rất vất vả mới có được này, tìm tất cả đại phu trong thành tới cũng không tìm được nguyên nhân, những việc đại loại như kích thích quá lớn dẫn đến mất trí nhớ cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Tiết Nhân Nghĩa nửa tin nửa ngờ, chỉ đành giam lỏng Lâm Bích, không cho phép ra khỏi phủ Thành chủ nửa bước.

Dần dần, việc này cũng nhạt phai.

Lâm Bích cố gắng chịu đựng hận ý cuộn trào mãnh liệt trong lòng, mong đợi một ngày nào đó có thể giết hắn ở trên giường!

Nhưng mà tên Tiết Nhân Nghĩa này, có lẽ đã làm quá nhiều chuyện xấu, cho dù là lúc ngủ say cũng vô cùng cảnh giác, chỉ cần hơi động khẽ một chút cũng giật mình tỉnh giấc.

Lâm Bích không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu như thất bại thì mình cũng phải chết, sẽ không còn ai báo thù cho Lâm gia nữa.

Cứ như vậy qua năm năm, đến tận lúc nghe được tin hắn thông đồng với địch, âm mưu tạo phản mới gặp được Lãnh Hạ trong thư phòng.

Lâm Bích nức nở nói một hồi, vẫn vô cùng khó tin rằng người đứng trước mặt này chính là Lâm Thanh, đệ đệ của nàng!

Vẫn cho là đệ đệ đã chết, nào ngờ vẫn còn sống.

Lâm Bích mừng đến chảy nước mắt, nhưng lại không dám tin, ôm Lâm Thanh khóc một hồi, tiếng khóc chứa đựng đầy bi ai, nhưng cũng đầy mừng rỡ.

Mọi người lặng lẽ lui ra ngoài, để lại không gian cho hai tỷ đệ biệt ly lâu ngày.

Chiến Bắc Liệt bận rộn tròn một ngày một đêm, lúc này đã rất mệt mỏi.

Vừa đi về dịch quán, vừa dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lãnh Hạ, ai oán gọi: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ quay đầu đi, coi như không nghe thấy, người này, trình độ làm nũng càng ngày càng cao.

Diệp Nhất Hoàng ở bên cạnh nổi hết da gà, bỗng nhiên hét to: “A!”

Đợi đến lúc tất cả mọi người nhìn về phía hắn, mới cười gian nói: “Thiên kim Tiết gia đưa bức họa tới không biết thế nào rồi nhỉ?”

Lãnh Hạ quay đầu, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt.

Hắn ho khan một tiếng, không thềm để ý tới Diệp Nhất Hoàng dùng kế ly gián, tiếp tục đáng thương nhìn Lãnh Hạ, vô cùng tủi thân: “Tức phụ, hôm nay ta mệt chết được.”

“A!” Diệp Nhất Hoàng lại kêu một tiếng, gật gật gù gù cảm thán: “Bức tranh kia a! Vừa uyên ương vừa hồ điệp, chắc chắc chắc..... tình thâm ý trọng a!”

Chiến Bắc Liệt đập cho hấn một cước, làm Diệp Nhất Hoàng trốn đông trốn tây vòng quanh Mộ Nhị.

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Ta cũng tò mò, nàng ta sao rồi?”

Tức phụ lên tiếng, đương nhiên không thể không nhìn.

Chiến Bắc Liệt khinh thường hừ một tiếng, đáp ngắn gọn: “Điên rồi.”

Nữ nhân kia bị Tiết Nhân Nghĩa nhốt ở trong khuê phòng, hôm nay vừa ra ngoài liền nghe nói Tiết Nhân Nghĩa đã bị áp giải về kinh, đột nhiên liền điên dại.

Nhưng rốt cục là điên thật hay giả điên thì cũng khó nói.

Lãnh Hạ cũng nghĩ giống như hấn, chỉ nhú mày, im lặng.

Chiến Bắc Liệt nhìn Diệp Nhất Hoàng đang trốn sau lưng Mộ Nhị, tên này nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Hấn nhìn Diệp Nhất Hoàng một cách ghét bỏ nói: “Ngày mai Bản vương phải tới doanh trại.”

Nói bóng gió là người chạy đi đâu thì đi, đừng có mặt dày mày dạn chạy theo chúng ta.

Diệp Nhất Hoàng trực tiếp bóp méo ý tứ này, cười híp mắt gật đầu: “Yên tâm, huynh đệ ta nhất định sẽ đuổi kịp.”

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt, thực sự không thể hiểu nổi là tại sao lại có một kẻ không biết xấu hổ như vậy.

Đại Tồn Chiến thần đương nhiên là không thể tự động tay chân với tiểu tử này, nhưng mà thuộc hạ thì có thể.

Chiến Bắc Liệt vung tay lên, nghiêm túc nói: “Lôi đi!”

Diệp Nhất Hoàng tức giận giơ chân vùng vẫy, cái gì mà Chiến thần, chỉ có mỗi một chiêu này.

Ba người Cuồng Phong xót thương nhìn hấn một cái, ném cho hấn một ánh mắt, ý tứ: Huynh đệ, gia chúng ta lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là quân pháp bất vị thân.

Trong những tiếng gào khóc cuối cùng của Diệp Nhất Hoàng, Chiến Bắc Liệt nhìn bóng lưng hấn đang bị lôi đi, thoải mái thở dài.

Cần gì đổi chiêu, dùng tốt là được!

Đại Tồn Chiến thần vui vẻ quay đầu, nhất thời trừng mắt.

Phía trước làm gì còn bóng dáng của Lãnh Hạ.

=====

Trở về dịch quán, Chiến Bắc Liệt tiếp tục cố gắng, hấn hoàn toàn chưa quên kết luận của mình.

Nữ nhân, trời sinh đã có lòng thương hại a!

Lãnh Hạ tắm rửa xong, vừa đi ra ngoài đã thấy..... Chiến Bắc Liệt cả người mệt mỏi, rất thảm thương nằm trên giường, đang lăm bầm cái gì đó.

Thanh âm kia, muốn bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu thương cảm.

Ai không biết còn tưởng người này mắc đầy trọng tội.

Lãnh Hạ liếc mắt, đi về phía bàn, rót cho hấn một chén trà.

Ngay lúc trong mắt Chiến Bắc Liệt lóe lên ánh sao thì nhét chén trà vào trong tay hấn rồi xoay người ra chỗ khác, lau tóc đã.

Chiến Bắc Liệt cảm chén trà, có cảm giác mình bị bỏ qua vô cùng mãnh liệt.

Hắn nghiêng răng ken kết, thể nhưng tiếng hừ hừ trong miệng cũng không nhỏ đi một chút nào.

Chờ đến lúc Lãnh Hạ lau tóc xong, thì một bụng tử thân của hắn cũng đã bị mài chỉ còn một chút.

Lãnh Hạ đi tới bên giường, phủ tấm khăn lên đầu hắn, rồi bóp đầu cho hắn.

Bóp xong rồi trực tiếp ném cái khăn đã ướt nhẹp sang một bên.

Nhìn người nào đó vẻ mặt tử thân nằm ở trên giường, Lãnh Hạ mới nhớ tới tuy rằng người này biểu hiện rất khoa trương, nhưng đúng là hôm nay hắn rất mệt.

Lập tức cởi giày, vỗ vỗ xuống đệm, ý bảo: Nằm!

Chiến Bắc Liệt không rõ ý nàng nhưng lời của tức phụ chính là thánh chỉ, tuyệt đối nghe theo!

Hắn xoay người nằm sấp xuống, cũng cảm giác được Lãnh Hạ ngồi lên lưng hắn, hai bàn tay nhỏ bé bắt đầu dấm nhẹ lên bả vai.

Chiến Bắc Liệt sợ ngây người!

Hắn thụ sủng nhược kinh thật lâu vẫn chưa tỉnh lại, cái này cái này cái này.....

Mẫu sư tử đang.....

Đấm bóp cho hắn?

Đại Tồn Chiến thần mê mê hoặc hoặc bị Lãnh Hạ ngồi trên lưng, khoe miệng rộng đến mang tai rồi, cười khúc khích liên tiếp.

Lãnh Hạ thông thạo nhất là kỹ năng giết người, chỗ nào có thể khiến người khác bị một kích mất mạng, nơi nào trên cơ thể là yếu ớt nhất thì nhắm mắt lại nàng cũng có thể tìm được.

Cái khác không dám nói chứ về các huyệt vị trên cơ thể người là đó là tuyệt đối tinh thông.

Đương nhiên, đấm bóp không thể so sánh với giết người chẳng qua là có hiểu biết nên có thể tìm được những huyệt vị mệt mỏi.

Chiến Bắc Liệt vô cùng thoải mái, cười híp cả mắt lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cứ bị đè xuống đè xuống như thế, Đại Tồn Chiến thần cũng cảm giác được một vị trí trên thân thể mình.....

Dục vọng mãnh liệt, ngẩng đầu hướng về phía trước!

Dục vọng này chạy theo tay của Lãnh Hạ đang di chuyển trên người hắn, càng ngày càng lớn, cả người khô nóng một cách kỳ cục.

Lãnh Hạ cũng không biết nàng có tâm giúp hắn đấm bóp lại khiến hắn.....

Bằng không đã một cước đạp hắn xuống giường rồi.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt vẫn đang nằm lì ở trên giường chợt đứng dậy.

Hắn ho khan một tiếng, cực kỳ trịnh trọng nói: “Tức phụ, ngày hôm nay ngươi cũng khổ cực rồi!”

Nói xong, hai ánh mắt chờ mong nhìn Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ rất tự động tự giác nằm úp sấp xuống giường.

Lãnh Hạ từ từ nhắm hai mắt lại, hưởng thụ Đại Tồn Chiến thần phục vụ, rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc này!

Đột nhiên Lãnh Hạ nhú mày, hung hăng liếc mắt.

Cái tay đang di chuyển trên người mình đột nhiên đổi hướng, cách ngực mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Theo sát là một tiếng nuốt nước bọt vang lên, thanh âm này.....

Rất bỉ ổi!

Lãnh Hạ bị hấn làm cho tức giận đến nỗi không nói được gì, người này!

Chiến Bắc Liệt cảm giác cơ thể mình càng ngày càng khô nóng, bàn tay kia chỉ cách nơi mềm mại đó một tý xíu, đang muốn đặt tay lên.....

Một tiếng ho khan lạnh lẽo vang lên, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Chiến Bắc Liệt run run tay, lập tức thu tay về.

Hắn hắng giọng, cười cực kỳ vô tội.

Lãnh Hạ quay người sang nằm ở bên cạnh, kéo kéo tay áo của hắn, quyết định nói: “Tắt đèn ngủ!”

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, nhìn về nơi mềm mại suýt nữa thì được chạm vào kia, có vài phần đáng tiếc, vài phần không muốn, cứ dùng dằng không muốn tắt đèn.

Lãnh Hạ mỉm cười, chỉ dùng hai chữ đã dập tắt toàn bộ dục vọng của hắn.

“Phù dung!”

Chiến Bắc Liệt nhất thời ử rũ, mặt đen lại, ánh mắt sắc nhọn trừng mắt nhìn về phía trước ngực của nàng, giống như nhìn xuyên qua y phục thấy được hình xăm ở trong.

Phù dung chết tiệt!

=====

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thu dọn bọc hành lý chuẩn bị khởi hành.

Từ đây đi thì mất khoảng hai ngày sẽ tới xích cương.

Chiến Bắc Liệt trị quân cực kỳ nghiêm khắc, trong quân doanh không có nữ nhân, cho nên Lãnh Hạ cũng thay một bộ y phục của nam nhân, búi tóc cũng theo kiểu nam nhi.

Nhìn qua thì chính là một thiếu niên tuấn mỹ.

Ngoại trừ sắc mặt Chung Thương có hơi tái nhợt, thì mọi thứ đều tốt.

Diệp Nhất Hoàng vỗ vỗ vai hắn, có lòng tốt đề nghị: “Nếu không cưỡi ngựa được thì ngồi xe ngựa đi?”

Chung Thương nhất thời xanh mặt, cảm giác thấy tiểu tử này đang sỉ nhục khí khái nam tử của thị vệ thiếp thân Đại Tàn Chiến thân hắn.

Lập tức khễ điểm mũi chân bay lên lưng ngựa, dùng hành động thể hiện thái độ thực tế là hắn sẽ không ngồi xe ngựa.

Diệp Nhất Hoàng bĩu môi, nằm bò xuống lưng lão mã tìm an ủi.

Lâm Bích và Lâm Thanh hôm qua nói lời chia tay suốt cả đêm, nói đến tình cảnh của từng người nhưng đại đa số thời gian đều là Lâm Thanh nói, Lâm Bích vui vẻ nghe.

Nghe hắn kể làm thế nào gặp được Liệt Vương phi, làm sao nhận chủ, sao có thể đi theo nàng tới tận giờ.

Từ ngôn ngữ và giọng điệu có thể nghe được sự tôn kính hắn dành cho Liệt Vương phi.

Lúc này phải đi, Lâm Thanh càng không muốn, vẫn kéo tay Lâm Bích, viên mắt hồng hồng hỏi: “Tỷ, người không đi cùng ta sao?”

Lâm Bích cười dịu dàng, xoa xoa đầu hắn: “Tỷ lớn lên ở Tiết thành, đây là nhà của ta, tỷ ở đây chờ người, lúc nào nhớ tỷ tỷ thì về thăm một lát.”

Lâm Bích nhìn Tiết thành vừa quen thuộc vừa xa lạ, tuy rằng vẫn luôn sống trong Phủ thành chủ nhưng đã năm năm không nhìn thấy nơi này.

Hai người nói mấy câu nữa, rồi Lâm Bích đi tới trước mặt Lãnh Hạ, quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Lâm Bích đa tạ đại ân đại đức của Liệt Vương phi!”

Ba cái dập đầu này Lãnh Hạ không ngăn lại.

Đây là một nữ nhi, cảm kích ân nhân đã báo đại thù diệt môn của nàng!

Đây là một tỷ tỷ, cảm kích ân nhân đã chăm sóc đệ đệ duy nhất của nàng.

Đây là sự tôn trọng của Lãnh Hạ đối với nữ nhi này, người tỷ tỷ này, cười yếu ớt nhận ba cái dập đầu rồi mới đỡ nàng lên.

Lãnh Hạ tán thưởng Lâm Bích, tuy không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng từ lần gặp trước đã có thể nhìn ra, đó là một nữ nhân thông minh, cơ trí.

Có thể đè nén nổi hận, ở bên cạnh kẻ thù diệt môn trong lòng năm năm, chỉ vì cầu có được một cơ hội trả thù, nữ nhân như vậy, làm sao có thể không kính phục?

Hai nữ nhân nhìn nhau một cái, không nói thêm gì nữa.

Trong mắt một người là cảm kích và kính ý.

Trong mắt một người là tán thưởng và cổ vũ.

Nữ nhân này sẽ có cuộc sống của nàng, cuộc sống hoàn toàn mới!

Mọi người xuất phát từ dịch quán, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đi đầu, theo sau là Chung Thương và ba người Cuồng Phong.

Một bên là Mộ Nhị đỡ ra và Diệp Nhất Hoàng cười lão mã u buồn nhìn trời.

Cuối cùng là Thỉ Thiên nhìn qua rất giống thổ phỉ, hơn bốn trăm người uy phong lẫm lẫm!

Dân chúng Tiết thành tự phát ra khỏi nhà, mặc y phục thật dày chờ trên đường phố, dân chúng toàn thành đến đông đủ, vây quanh đường vô cùng chật chội.

Trong đó còn có lưu dân đã được sắp xếp thật tốt, người nào cũng hai mắt đỏ hoe nhìn họ rời đi.

Đây là Chiến thần của Đại Tần!

Đây là anh hùng của Tiết Thành!

Đây là bầu trời của dân chúng.

Đột nhiên, một nữ nhân cười đùa nhảy nhót lao ra khỏi đám người, tóc tai rối bời, quần áo bẩn thỉu, trên người trên mặt, khắp nơi đều là vết thương, cười si ngốc, ngơ ngác.

Chạy ngã trái ngã phải ngoẹo đầu chạy tới phía Chiến Bắc Liệt.

Chính là Tiết Oánh!

Lãnh Hạ nhướn mày, nữ nhân này dù là điên giả hay điên thật thì cũng là con gái của Tiết Nhân Nghĩa, đương nhiên không thể sống tốt.

Dân chúng toàn thành bị Tiết Nhân Nghĩa áp bách bao năm, sẽ phát tiết trên người con gái hèn.

Hơn nữa lúc còn là thiên kim Tiết gia, Tiết Oánh cũng ngang ngược không ít.

Toàn bộ Tiết thành, có người nào không hận?

Từ những vết thương đầy người kia là có thể nhìn ra.

Từ lúc nàng xuất hiện, ánh mắt dân chúng đồng loạt trở nên phẫn hận, dù là điên rồi cũng không thể xóa nhòa những tội lỗi trước đây.

Tiết Oánh chăm chú nhìn chăm chăm Chiến Bắc Liệt, trong mắt có hiều kỳ, có nhớ lại, các loại tâm tình phức tạp trộn lẫn trong đáy mắt, giống như đã quên người này nhưng không hiểu sao lại thấy hắn rất quen thuộc.

Nàng mút mút năm ngón tay, dáng vẻ cực kỳ vui vẻ.

Từng bước từng bước lại gần Chiến Bắc Liệt, ngưỡng ngừng cúi đầu: “Đại ca ca.....”

Đột nhiên!

Đáy mắt Tiết Oánh bùng lên sự oán độc, nhanh như cắt móc ra một chủy thủ từ trong tay áo, bỗng nhiên đâm về phía Lãnh Hạ.

Trên chủy thủ tỏa ra sự căm hận tột cùng: “Ta giết ngươi!”

Chủy thủ của nàng đột nhiên đâm ra, dân chúng còn đang chỉ chỉ chỗ chỗ, lúc phản ứng kịp thì đã thấy chủy thủ kia sắp đâm vào ngực Lãnh Hạ.

Mọi người đều trừng hai mắt, hô lớn một tiếng.

Diệp Nhất Hoàng suất nữa thì ngã ngựa, quát to: “Ân nhân!”

Mộ Nhị vẫn cứng nhắc như trước còn ba người Cuồng Phong thì cười khinh miệt.

Sắc mặt Chiến Bắc Liệt chẳng thay đổi mấy may, không có một tia lo lắng, quay người đi lên xe ngựa.

Trong lúc nguy hiểm, bàn tay Lãnh Hạ như một con rắn linh hoạt trườn lên cổ tay Tiết Oánh, chủy thủ của nàng không thể..... di chuyển được nữa.

Lãnh Hạ cười nhợt nhạt, cười ôn nhu, cười âm áp.

Trong nụ cười ấy, nàng hơi dùng sức một chút.....

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Tiết Oánh nổ vang trên đường lớn, vang tới tận chân trời.

Lãnh Hạ xoay ngược cánh tay của nàng lại, nắm lấy cánh tay bên kia, dùng sức lần nữa.

Cả người Tiết Oánh mồ hôi lạnh nhễ nhại, tay nàng.....

Đã bị phế hoàn toàn!

Lãnh Hạ không đuổi tận giết tuyệt, mà dùng một phương thức ác độc hơn.

Vứt Tiết Oánh xuống giữa đám người, rồi xoay người lại nắm lấy bàn tay đang gơ ra của Chiến Bắc Liệt, điểm mũi chân một cái, cùi vào xe ngựa.

Tiết Oánh, nửa đời sau của nàng sẽ phải sống trong sự trả thù và phỉ nhổ của dân chúng nơi này!

=====

Hai ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Vì có ba vạn binh lính tới doanh trại báo danh trước nên tin tức Đại Tần Chiến thần sắp đến đã truyền khắp doanh trại chỉ trong một đêm.

Bất luận là binh lính đã từng chiến đấu cùng hắn trên chiến trường hay tân binh mới nhập ngũ cũng đều lòng tràn đầy vui mừng hắn đến.

Đại Tần Chiến thần là ai?

Đó là một thần thoại trên chiến trường!

Thậm chí có thể nói là thần tượng trong lòng mỗi binh lính.

Hôm nay thần tượng sắp đến, toàn bộ doanh trại đều sôi trào.

Mỗi người đều tự nghĩ, Đại Tồn Chiến thần sẽ xuất hiện như thế nào?

Cưỡi hắc mã lao vút tới, kéo dây cương lại, hắc mã chồm vó ngựa hí dài một tiếng.

Chiến thần nhảy xuống ngựa, tạo nên một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, tiếp đất nhẹ nhàng, gió thổi ào ào làm bay tóc và tà áo hắc, uy phong lẫm lẫm.

Mọi người đã vây quanh đại môn doanh trại từ sáng sớm, nhìn ra phía xa trông ngóng.

Trời không phụ người có lòng!

Đại Tồn Chiến thần đến rồi!

Xe ngựa?

Bọn lính đồng loạt sửng sốt, Đại Tồn Chiến thần mà lại không phải cưỡi ngựa phi như bay tới mà là ngồi xe ngựa chậm rãi đi tới?

Được rồi, xe ngựa màu đen hiên ngang khí phách, màn xe cũng màu đen tuyền, có thể nhận thấy phong thái thiết huyết của Đại Tồn Chiến thần.

Xe ngựa từ từ chạy tới, trong lòng mọi người đều kinh hoàng và chờ mong.

Trên mặt mỗi người đều hưng phấn, kích động, vẻ mặt mong đợi.

Rốt cục, xe ngựa cũng dừng lại.

93. Q.2 - Chương 16: Tan Vỡ A

Edit: Kiri

Từ trong xe ngựa một nam nhân dáng người cao ngất bước ra, y phục cẩm bào đẹp đẽ quý giá, làn da màu đồng ánh lên dưới nắng mặt trời.

Mây kiếm hiên ngang, đường nét anh tuấn, thể hiện sự sắc sảo, một con người y như tác phẩm điêu khắc hoàn hảo nhất của tạo hóa.

Tuấn lãng, anh tuấn!

Mọi người sùng bái nhìn hấn như nhìn thần thánh.

Không thể nghi ngờ, đây chính là thần tượng của bọn họ.

Đại Tồn Chiến thần!

Chính là người này, chỉ huy trăm vạn hùng quân Đại Tồn, chinh chiến chinh chiến từ năm mười bốn tuổi, chưa từng thất bại.

Chính là người này, năm mười lăm tuổi dẫn dắt mười vạn quân đội, đánh lui hai mươi vạn binh mã Bắc Yến, thành danh từ một trận chiến.

Chính là người này, năm mười sáu tuổi giao chiến với Đông Sở, đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, chật vật chạy trốn.

Chính là người này, năm mười tám tuổi, chỉ huy quân đội đánh vào Nam Hàn, đoạt bốn tòa thành trì.

Chính là người này, năm hai mươi tuổi khiến cho Tây Vệ vốn chủ động khiêu khích, tiền mất tật mang.

Bất luận là các binh lính đã từng chinh chiến hay các tân binh đều hưng phấn không thôi, khuôn mặt tràn đầy chờ mong nhìn thần tượng của mình.....

Rốt cục cũng được thấy người sống.

Nhưng mà ánh mắt sùng bái không kéo dài được lâu, bọn lính đã ngơ ngẩn.

Đại Tồn Chiến thần không giống như bọn họ đã tưởng tượng.

Chiến thần nhảy xuống ngựa, tạo nên một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, tiếp đất nhẹ nhàng, gió thổi ào ào làm bay tóc và tà áo hần, uy phong lẫm lẫm.

Mà là.....

Sau khi xuống xe liền quay người lại, kéo màn xe lên, lấy một tấm áo choàng từ tay thuộc hạ, khẽ dặn dò: “Cuối mùa thu ở đây lạnh hơn Trường An nhiều, mặc vào đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Đại Tồn Chiến thần vừa đỡ người trong xe, vừa choàng áo vào cho hần, cực kỳ tỉ mỉ thất cả đại lưng.

Sau khi làm xong tất cả mới hài lòng gật đầu.

Vừa định xoay người lại không yên lòng mà hỏi: “Như vậy có lạnh không?”

Ngữ điệu này, muốn bao nhiêu ôn hòa thì có bấy nhiêu ôn hòa.

Về mặt kia, muốn bao nhiêu khấn trương thì có bấy nhiêu khấn trương.

Người được hần chăm sóc kia nhàn nhạt lắc đầu, rồi lập tức hần toét miệng cười như một tên ngốc.

Tan vỡ a!

Bọn lính cảm rớt đầy đất, hai mắt sắp lồi ra rồi.

Bọn họ, khoe miệng co quắp, hàng mi run rẩy kinh hoàng, trong đầu đồng loạt bay ra ba chữ: Tan vỡ a!

Chiến thần Vương gia của Đại Tồn, mà lại.....

Mà lại lại nhãi không ngừng như nam nhân nhu nhược?

Đâu chỉ các tân binh kinh hãi mà các lão binh cũng thấy trời sắp sập rồi.

Trong ấn tượng của bọn thì Chiến thần tuyệt đối là bá đạo, uy nghiêm, nói một không hai, mạnh mẽ, kiên cường.

Thế nhưng người này là ai vậy?

Con mẹ nó, cho bọn hần biết, tên giả mạo này là ai?

Có người còn xúc động muốn xông lên kéo cái mặt nạ của hần ra.

Nếu không phải có người ngăn lại thì nhất định sẽ xảy ra tình cảnh binh sĩ đau khổ tìm mặt nạ trên mặt của Chiến thần.

A!

Dám giả mạo thần tượng của chúng ta.

Nhưng việc càng khiến mọi người sợ hãi còn ở phía sau.....

Sau khi Đại Tồn Chiến thần xoay người, tránh ra vài bước thì rốt cục mọi người cũng nhìn thấy người ngồi trên xe ngựa.

Bọn lính chỉ cảm thấy sấm sét âm trời, một tia sét đánh trúng đầu bọn họ, làm bọn họ mê mê hoặc hoặc, chóng mặt hốt hoảng...

Nhìn thấy nhìn thấy cái gì?

Một.....

Nam nhân.....

Một niên thiếu môi hồng răng trắng, thanh tú đáng yêu!

Choang!

Trong đầu như có tiếng dây đàn đứt.

Đầu óc đồng loạt thiếu dưỡng khí.

Đây đây đây.....

Đây là chuyện gì?

Vén màn xe ột thiếu niên?

Hỏi han ân cần với một thiếu niên?

Choàng áo cẩn thận ột thiếu niên?

Đây là việc mà Chiến thần làm sao?

Phi!

Cái quan trọng nhất là nam nhân!

Lại làm những chuyện này ột người nam nhân.

Bọn lính nhón nháo.....

Bọn họ hung ác trừng mắt, trừng tên đầu sỏ gây nên kia.

Bạch y như tuyết bay bay trong gió, bên ngoài choàng một tấm áo cũng trắng như tuyết, ở cổ tay và cổ có một lớp lông ấm áp cũng màu trắng, làm tôn lên làn da trắng nõn nà.

Tóc đen như mực, khuôn mặt thanh tú, mắt phượng nhỏ dài, ánh mắt trong trẻo.

Một thiếu niên thật xinh đẹp!

Họa thủy a!

Nam nhan họa thủy a!

Thiếu niên bước lên trước hai bước, đứng sừng sững với Đại Tàn Chiến thần, nhàn nhạt đánh giá đám người chung quanh.

Hai người một đen một trắng, một cao ngất một nhỏ nhắn, một tuấn lãng một thanh tú, đứng chung một chỗ đúng là phá lệ hài hòa.

A phi!

Dù có hài hòa thì cũng là nam nhân!

Tất cả binh lính hóa đá tập thể, đờ đẫn như những pho tượng.

Không phải chứ?

Không phải như bọn hần nghĩ chứ?

Ai tới nói cho bọn hần biết, đây không phải là sự thật đi?

Gió thu ào ào thổi tới, thổi những bước tượng này thành từng mảnh vụn rồi thành bột phấn theo gió trôi đi.

Ba người Cuồng Phong có chút hả hê nhìn đám binh lính, cười híp mắt nhìn nhau.

Nghiêm, gơ tay, chào theo nghi thức quân đội.

Các huynh đệ, đi đường bảo trọng.

Giữa một đám tượng, Chiến Bắc Liệt ôm lấy bả vai Lãnh Hạ, hai người bình tĩnh đi vào trong doanh trại.

==

Doanh trại ở đây cực lớn, ở trên một cánh đồng hoang vu rộng lớn, có thể chứa được gần hai mươi vạn tướng sĩ, có vô số lều trại, không thể nhìn được đâu là điểm cuối.

Doanh trại ngoại ô Trường An phải gọi nơi này là sư phụ.

Diệp Nhất Hoàng dù đã đi du lịch khắp mọi nơi, huynh đệ khắp thiên hạ, binh sĩ tuy rằng biết rất nhiều nhưng cũng là lần đầu tiên được đến doanh trại, hưng phấn nhảy tới nhảy lui.

Chiến Bắc Liệt ôm Lãnh Hạ, suốt đường đi săn sóc tỉ mỉ, giới thiệu cho nàng, lời nói nhỏ nhẹ, miễn bàn có bao nhiêu nhu hòa.

Dọc đường đi, người nào nhìn thấy hai người cũng đều dừng lại, đứng bất động, há hốc mồm.

Đi qua nơi nào đều tạo nên một vài bước tượng, cực kỳ quý dị.

Đi tới tận một lều thật lớn, hai tên tiểu binh ở bên ngoài kích động hành lễ với Chiến Bắc Liệt, lớn tiếng nói: “Vương gia!”

Hai tên lính tuổi tương đương nhau, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, vẻ mặt chất phác khả ái.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, bảo bọn họ đi gọi những người khác tới đây.

Sau đó vén màn lên, ôm Lãnh Hạ đi vào.

Ở cửa lại nhiều thêm hai pho tượng.

Trong lều rất trống trải, ở đây có ánh sáng rất tốt.

Có một chiếc bàn rộng lớn, trên vách lều có treo bản đồ, và một vài giá sách bày đầy binh pháp.

Rất rõ ràng là nơi làm việc.

Ở phía bên kia có một tấm màn dày.

Lãnh Hạ đánh giá trong lều xong liền vén tấm màn lên, bên trong bày biện rất đơn giản, có một chiếc giường, một chiếc tủ, là nơi nghỉ ngơi.

Sờ thử trong hộc tủ thì không có bụi, chăn đệm trên giường cũng không ẩm ướt, rất sạch sẽ và mềm mại.

Chiến Bắc Liệt không tới đây đã năm năm nhưng bên trong lại không nhiễm một hạt bụi, dọn dẹp sạch sẽ, ngăn nắp, hiển nhiên là mỗi ngày đều có người dọn dẹp.

Hắn nhận lấy túi hành lý của Lãnh Hạ từ tay Chung Thương, suy nghĩ một chút rồi phân phó: “Triệu tập các phó tướng, một khắc đồng hồ sau sẽ bàn bạc công việc.”

Sau khi Chung Thương vâng mệnh rời đi, Chiến Bắc Liệt vừa dọn dẹp vừa nhìn Lãnh Hạ đang sắp xếp hành lý, nhíu nhíu mày hỏi: “Từ trước đến giờ toàn là ta ở một mình ở đây nên vừa bàn việc vừa nghỉ ở đây luôn. Hay ta sang nơi khác bàn việc?”

Vất vả suốt đường đi, bây giờ mẫu sư tử chắc cũng đã mệt rồi.

Đám phó tướng này toàn người nói to, nếu bàn việc ở đây thì làm sao tức phụ nghỉ ngơi được?

Chiến Bắc Liệt rối rắm không thôi.

Lãnh Hạ cong cong khóe môi, biết hắn lo lắng về chuyện nghỉ ngơi của mình.

Vừa lấy y phục ra vừa lắc đầu, cười nói: “Không cần phiền hà.”

Binh lính nhìn mình như nhìn quý, tuy không quan tâm lắm là họ nghĩ thế nào, tùy họ nghĩ sao thì nghĩ nhưng cũng không thể gây phiền phức cho Chiến Bắc Liệt.

Ở doanh trại, kỷ luật cực kỳ trọng yếu.

Nếu chỉ vì chuyện này mà khiến Chiến Bắc Liệt làm rối loạn quy củ trước đây, tướng sĩ sẽ cảm thấy thế nào?

Chiến Bắc Liệt cũng hiểu là Lãnh Hạ suy nghĩ cho hắn, không tự chủ được mà cười hờn hờ.

Nụ cười này chói mắt như châu ngọc, Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy nếu hắn mà là con mèo thì sẽ dụi dụi đầu vào người nàng mà làm nũng.

Lắc đầu một cái, xua đi ý tưởng kỳ lạ trong đầu, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Lúc mấy người phó tướng vào lều liền nhìn thấy vẻ mặt cười ngây ngô của Đại Tàn Chiến thần.

Cười giống như một tên ngốc!

Làm bọn họ kinh hãi mà dừng bước, không tự chủ được mà rùng mình.

Những phó tướng này cũng là người từng trải, đừng thấy bọn họ chỉ ở biên quan lâu ngày, thê thiếp cũng không ít đâu.

Ánh mắt này!

Ánh mắt này hoàn toàn chính là một tên ngốc đã chìm sâu vào lưới tình.

Bọn họ bận rộn nhiều việc nên không ra nghênh đón Chiến Bắc Liệt, nhưng trên đường tới đây đã nghe không ít những lời đồn đại.

Họ vốn không tin.....

Nói đùa!

Đại Tàn Chiến thần vén màn xe, hỏi han ân cần, mặc áo choàng ột người nam nhân sao?

Loại chuyện đàn bà như thế, dù cất đầu họ, họ cũng không tin.

Huống chi còn là một người nam nhân.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Nhất là Liệt Vương gia vừa tới doanh trại liền tìm bọn họ bàn việc, càng làm cho bọn họ yên tâm.

Vương gia quả nhiên chính là Vương gia!

Nhưng bây giờ, nhìn theo ánh mắt của Chiến Bắc Liệt, không phải là một thiếu niên môi hồng răng trắng đang sắp xếp y phục sao?

Đại Tàn Chiến thần ánh mắt ngơ ngẩn, nhất thời làm bọn họ lệ nóng tuôn trào.....

Vương gia a!

Sao ngươi lại cong a?

Sao không nói tiếng nào đã cong?

Ngươi bất thành linh cong như thế, làm sao chúng ta chịu được a!

Lãnh Hạ đã sớm phát hiện có người vào, cũng nghĩ rằng đây là quân doanh, toàn nam nhân nên không có gì phải kiêng kỵ cho lắm.

Nhìn đám phó tướng run rẩy kinh hoàng, lại nhìn Chiến Bắc Liệt đang nhìn mình chăm chăm, bất đắc dĩ thở dài.

Khụ!

Lãnh Hạ ho khan một tiếng, gọi tỉnh Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt vừa khôi phục ý thức liền thấy mấy phó tướng sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa, cũng lúng túng ho khan.

Bây giờ không giống như lúc trước, có mẫu sư tử ở đây thì không thể để họ tự tiện ra vào được, hấn nhúu nhúu mày, trầm giọng phân phó: “Từ sau trước khi vào phải bấm báo.”

Phó tướng đại ra gật đầu.

Chiến Bắc Liệt hài lòng, bắt đầu vào việc, hỏi: “Tình hình hôm nay thế nào rồi?”

Phó tướng đại ra gật đầu.

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mảy, cầm bút lông gõ xuống bàn một cái, triệu hồi hồn phách của mấy phó tướng trở về.

Tổng cộng có bảy phó tướng, tất cả đầu mê man nhìn hấn, ý tứ: Người vừa nói gì?

Hấn day day mi tâm, gào lên một tiếng: “Tình hình hôm nay.”

Bảy phó tướng đồng loạt run lên.

Một phó tướng mặt chữ điền, râu ria xồm xàm, có phản ứng đầu tiên, trong giọng nói có vài phần không giải thích được: “Vương gia, Bắc Yên và Đông sở đã chuẩn bị kỹ càng, quân đội hai nước đều đã tập kết ở biên giới, hai bên rục rịch nhưng không biết tại sao đến giờ còn chưa khai chiến.”

Hấn báo cáo nhưng đuôi mắt vẫn liếc về phía Lãnh Hạ.

Vương gia rất tín nhiệm tiểu tử này a, thậm chí ngay cả lúc bàn việc cũng không đề phòng hấn.

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy một làn gió lạnh thổi ở phía sau.

Lén liếc lên trên một cái, quả nhiên là Vương gia mặt đen lại nhìn hấn.

Không phải là một mỹ thiếu niên sao?

Dù là mỹ thiếu niên của người nhưng nhìn một chút thì mắt miếng thịt nào sao?

Phó tướng tự nhủ trong lòng nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng về phía trước, cũng không dám liếc sang bên kia nữa.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, khóe môi cong lên, chậm rãi nói: “Đương nhiên là vì đề phòng ba nước còn lại xen ngang một cước, giờ chắc sứ giả hai nước đã lên đường rồi.”

Một gã phó tướng đen đen gầy gầy bưng tỉnh đại ngộ nói: “Vương gia, ngài nói là hai nước đều đang chờ, chờ sứ giả thuyết phục được ba nước khác đảm bảo sẽ không tham chiến mới yên tâm?”

Bên kia, Chiến Bắc Liệt bọn họ thảo luận quân tình hai nước, bên này Lãnh Hạ đã sắp xếp xong, đứng dậy đuổi người.

Hấn tử râu ria xồm xàm, mặt chữ điền chỉ vào Lãnh Hạ, ấp a ấp úng hỏi: “Vương gia, công tử này là.....”

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mảy, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, nên chọn thân phận gì cho tức phụ thì tốt đây?

Hấn ngẫm nghĩ hồi lâu, ngừng lại một chút, nói rằng: “Mưu sĩ.”

Mưu sĩ?

Vương gia a, nói cái này cũng quá giả dối đi.

Làm gì có mưu sĩ nào ở cùng một lều với chủ tướng, lại còn ngủ cùng giường.

Bảy người đều không tin nhưng cũng không dám nhiều lời, tự tính toán trong lòng.

Lãnh Hạ cũng lười quản bọn họ nghĩ như thế nào, dù sao cũng sẽ nghĩ nàng là nam sủng của Chiến Bắc Liệt, không có chút sáng tạo nào đâu.

Nàng thản nhiên bước ra ngoài lều, vừa đi vừa lười biếng nói: “Ta đi dạo một chút.”

Giọng điệu này, lười biếng, cử chỉ này, không đợi Chiến Bắc Liệt đồng ý đã đi ra ngoài, chỉ là thông báo cho hấn một tiếng, mà không phải là xin phép.

Bảy tên phó tướng nhất thời nổi giận, quả thực là không đặt Vương gia vào mắt.

Cưng chiều một chút đã kiêu ngạo, tự coi mình là quan trọng sao?

Chẳng qua chỉ là một ông già thổ mà thôi!

Phó tướng cảm tức nhìn bóng lưng của Lãnh Hạ ở phía trước, xem Vương gia trị tội người như thế nào.

Bọn họ chờ a chờ, chờ a chờ, chờ đến lúc nàng đi mất dạng vẫn chưa nghe được câu ‘ Lớn mật’ của Chiến Bắc Liệt.

Quay đầu nhìn lại, nhất thời rơi hết mắt ra ngoài.

Chỉ thấy Đại Tần Chiến thần đang nhìn chăm chăm bóng lưng đã đi xa kia, trong mắt chứa đầy ái mộ si mê chiều chuộng.....Tất cả những thứ này thể hiện rõ tình cảm của hắn.

Đến tận lúc tiểu tử kia đã khuất dạng Vương gia mới quay đầu trở về.

Một lúc sau, về mặt chán nản lắm bầm: “Quên mất không bảo nàng về sớm một chút, đi đường cả ngày hẳn là đã mệt mỏi rồi.”

Trong doanh trường xuất hiện thêm bảy bức tượng đá.

==

Lãnh Hạ đi dạo không mục đích ở trong doanh trại.

Theo thói quen của nàng thì ở trong hoàn cảnh nào cũng phải biết rõ tình hình xung quanh và ghi nhớ nó.

Dọc đường, binh lính thấy nàng đều dùng một loại ánh mắt ‘Sáng tỏ’ để xem xét, hừ lạnh một tiếng rồi đi đường vòng, như thể đi cùng một đường với nàng sẽ hạ thấp thân phận của mình.

Sắc mặt Lãnh Hạ không đổi chút nào, nàng chưa bao giờ quan tâm tới cái nhìn của mọi người, chẳng qua họ chỉ thích tự cho là đúng mà thôi.

Bây giờ là giờ Thân, hơn ba giờ chiều.

Nơi này đúng là lạnh như mùa đông, vẫn đang là ban ngày mà ánh nắng chỉ nhàn nhàn, không đủ sưởi ấm cho con người.

Đột nhiên, một tiếng hí quen thuộc truyền đến từ phía xa xa.

Lãnh Hạ liền đi theo tiếng hí, quả nhiên nhìn thấy lão Mã thần kỳ.

Bên cạnh hắn không phải Diệp Nhất Hoàng mà là Mộ Nhị đang đứng chờ ra.

Lúc này lão Mã đã không còn vẻ u buồn mà quét đuôi liên tục trên mặt đất, bốn vó giậm liên tục.

Trong mắt trung hưng dị thường, chăm chú nhìn chăm chăm về phía một con ngựa cái nhỏ ở phía trước.

Cong ngựa này không cao lớn, lông mao trắng thuần, vóc dáng cực kỳ khỏe đẹp, kiêu ngạo ngẩng đầu, bước chân ưu nhã mà mạnh mẽ.

Lão Mã sôi trào!

Lập tức lao nhanh như tên bắn.

Tốc độ kia!

Nếu Diệp Nhất Hoàng thấy thì tuyệt đối phải khóc lên.

Lãnh Hạ cảm thấy thú vị, lão Mã vui mừng hí dài từng tiếng, ngừng ngừng con ngựa kia rồi bắt đầu thân thiết, cọ tới cọ lui dọc theo cổ nó.

Mộ Nhị cũng không ngăn người mà hắn nhìn con ngựa cái rồi lại nhìn Lãnh Hạ.

Nhìn nhìn con ngựa cái rồi lại nhìn nhìn Lãnh Hạ.....

Lòng vòng như vậy mấy lần rồi con người lại chuyển sang nhìn lão Mã, nhú nhú mày, bắt đầu suy tư.

Lãnh Hạ liếc mắt, người này vẫn cứ kỳ lạ như vậy, thật sự không hiểu nổi mình có liên quan gì đến con ngựa kia.

Con ngựa kia đuôi quét một vòng, phun phì phì mấy tiếng rồi ưu nhã bước đi.

Lão Mã đuổi theo một đoạn rồi gào khóc kêu vài tiếng, ừ ừ cúi đầu quay về bên cạnh Mộ Nhị.

Ánh mắt u buồn, bắt đầu nhìn trời.

Đúng lúc này, Diệp Nhất Hoàng kè vai sát cánh đi về phía này cùng với một binh sĩ, hai người ‘Huynh đệ’ đi ‘Huynh đệ’ lại, trò chuyện rộn ràng.

Binh lính kia nhìn thấy Lãnh Hạ, khinh bỉ bĩu môi rồi chào Diệp Nhất Hoàng một tiếng, quay người rời đi.

Lãnh Hạ đã xem xong trò hay, nên tiếp tục đi dạo quanh nơi này.

Có Diệp Nhất Hoàng an ủi lão Mã nên Mộ Nhị đầu suy nghĩ một chút rồi đi theo nàng.

Mộ Nhị giống như một cái bóng không tồn tại, ngơ ngác đi theo sau.

Lãnh Hạ quay đầu lại, tìm đề tài hỏi: “Sao ngươi lại ở Cừ thành?”

Hắn suy nghĩ một chút rồi chậm chạp trả lời: “Lưu dân, trị liệu.”

Hắn chậm rãi nói ra ba từ, Lãnh Hạ cũng không tính toán, biết hắn nói là lưu dân ở biên giới rất nhiều, hắn tới trị bệnh.

Rất khó tưởng tượng một người y phục chỉ hơi bẩn chút đã bùng nổ mà lại ở trong những lưu dân bùn đất đầy người kia, chữa bệnh cho bọn họ.

Hai người một hỏi một đáp, bầu không khí rất hài hòa, vừa đi vừa nói, đã tới chỗ xa nhất của doanh trại.

Trước mắt là một cái hồ cực lớn, nhưng nước đã cạn đi nhiều, Lãnh Hạ nhặt một cục đá lia nó trên mặt nước.

Mộ Nhị nhìn chăm chăm cục đá kia, nhìn không chuyển mắt.

Cục đá nhảy ba bước trên mặt nước làm văng bọt nước tung tóe.

Rồi tõm một cái chìm xuống đáy hồ, Mộ Nhị quay đầu, dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ lão đảo, suýt thì ngã, nếu nàng không nhìn lầm thì ánh mắt này là: Sùng bái?

Mộ Nhị vẫn nhìn nàng như trước.

Bị hắn nhìn một lúc lâu đến tận khi da đầu tê dại, Lãnh Hạ rốt cục đỡ khóc đỡ cười hiểu ý tứ của hắn.

Đây là muốn học a!

Nàng hỏi: “Từ nhỏ đến lớn ngươi đều ở một mình sao? Độc lai độc vãng?”

Những thứ này nếu có bạn chơi cùng thì sao hắn lại không biết.

Mộ Nhị ngơ ngác gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

Lãnh Hạ nhíu mày, cười nói: “Sư phụ ngươi đâu?”

Nhắc tới sư phụ, Mộ Nhị hung hăng nhíu nhíu mày, nghĩ thật lâu mà không ra đáp án, lắc đầu trả lời: “Không biết.”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, tính tình sư phụ hắn như vậy, đúng là hắn khó mà biết được.

Nàng lại nhặt một cục đá lên, quả nhiên Mộ Nhị hai mắt hơi sáng rực lên, chăm chú nhìn vào tay nàng.

“Ngươi có sư nương không?” Nàng lia viên đá đi.

Ánh mắt Mộ Nhị chuyển động theo viên đá, cục đá đi đến đâu mắt hắn đi tới đó, đến tận lúc nó chìm vào nước, hắn mới quay đầu lại đáp: “Không có.”

Sau đó lại nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ tò mò.

Lãnh Hạ nhìn trời, thật không thể chịu nổi ánh mắt ngây ngốc của người này, bắt đầu dạy dỗ.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trời đã tối rồi.

Lãnh Hạ bóp bóp cánh tay, thật sự không thể hiểu nổi tại sao người này lại ngốc như vậy.

Ngốc đến nỗi nàng muốn chửi hấn một trận.

Nàng trực tiếp không nhìn đôi mắt tội nghiệp của hấn nữa, lắc đầu đi về phía lều lớn.

Đi được một đoạn, nàng quay đầu nhìn lại.

Nam nhân kia vẫn đang ném từng viên, từng viên đá xuống hồ.

Viên này chìm thì ném viên kia.

Dáng người cao ngất dưới ánh trăng tạo nên một cái bóng thật dài, cô đơn chiếc bóng, tịch mịch mà.....

Chấp nhất.

==

Lều lớn.

Bảy phó tướng vẫn đang đứng trong lều như cũ còn Chiến Bắc Liệt cũng vẫn không yên lòng.

Thỉnh thoảng hấn nhìn sắc trời bên ngoài sắc trời bên ngoài, sắc mặt cũng đen dần, vẻ u ám dần lan tỏa khắp nơi.

Phó tướng vừa sợ lại vừa có chút hả hê.

Chỉ là một ông già thỏ mà cũng dám lớn lối như vậy!

Nhìn sắc mặt Vương gia kia, chờ thiếu niên kia trở về, có trò vui.

Quả nhiên, lúc thiếu niên kia quay về, Vương gia cắn răng mắng một câu: “Người còn biết trở về!”

Phó tướng nhú nhú mày, sao lại cảm thấy ngữ điệu này có chút không đúng?

Sao lại có vài phần nũng nịu?

Nhìn vẻ mặt Liệt Vương xem, từ u ám âm trầm đã trở nên sáng sủa rồi.

Khóe miệng cong lên là sao?

Ý cười trong mắt là sao?

Bảy tên phó tướng không thể tin nổi trừng mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, trong lòng reo hò: Nội dung vở kịch không phải như thế a!

Thấy bọn họ còn chưa bàn bạc xong, Lãnh Hạ đi thẳng tới chỗ giá sách lấy một quyển ra.

Nàng đi tới bên giường, dựa vào thành giường nhàn nhã đáp: “Đói bụng sẽ về.”

Nàng kiên quyết sẽ không nói cho Chiến Bắc Liệt mình đứng bên hồ dạy Mộ Nhị hơn một canh giờ, người này, nhất định sẽ bạo phát.

Lúc này Chiến Bắc Liệt nhớ tới, bây giờ đã đến lúc dùng bữa.

Tức phụ đói bụng, đây là đại sự!

Hấn đứng bật dậy, lớn tiếng phân phó: “Dùng bữa!”

Ánh mắt mấy tên phó tướng nhìn Lãnh Hạ, đã không chỉ là khinh bỉ mà còn có vài phần vạn vẹo bội phục.

Ông già thỏ, cũng là một kỹ thuật sống a!

Ông già thỏ nào có thể giống như thiếu niên này, dạy dỗ Đại Tồn Chiến thần thành như vậy?

Phi!

Vương gia anh minh thần võ không phải đoạn tay áo!

Không phải đoạn tay áo, vậy là cái gì?

Nhìn ánh mắt của Vương gia kia, từ lúc thiếu niên kia bước vào, có dời khỏi hấn không?

Bảy người không ngừng đấu tranh tư tưởng, cuối cùng kết luận lại một điều.

Vương gia chỉ là lầm đường lạc lối.

Đúng vậy, lầm đường lạc lối.

Bảy người liếc nhau, cùng quyết định một điều, phải đưa Vương gia quay về chính đạo a!

Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn bọn họ, trực tiếp phân phó: “Hôm nay mệt mỏi rồi, đều đi ra ngoài đi.”

Vừa dứt lời, mùi thức ăn thơm phức đã bay vào.

Ba món ăn một món canh, đều là những món rau cực kỳ đơn giản.

Chiến Bắc Liệt gấp một đĩa rau xanh cho Lãnh Hạ, có vài phần áy náy nói rằng: “Ở đây rất cực khổ, được như thế này là rất tốt rồi, đến lúc chiến tranh xảy ra thì bánh bao cháo loãng cũng là xa xỉ.”

Lãnh Hạ cười cười, tại nơi hẻo lánh này, ba món ăn một món canh cũng đã là phong phú rồi.

Chắc là do hôm nay là ngày đầu Chiến Bắc Liệt tới đây nên tướng sĩ mới cố ý làm nhiều hơn một chút, chẳng qua nàng..... chưa bao giờ để ý đến mấy thứ này, no bụng là được rồi.

Nàng gấp một đĩa ăn thử, tuy có chút đơn điệu nhưng mùi vị cũng không tệ.

Lãnh Hạ thấy hần quan tâm mình, trong lòng cũng thấy ấm áp, vui vẻ, cười đáp: “Không sao, ta hiểu.”

Nhất thời, Chiến Bắc Liệt mặt mày rạng rỡ, cười như kẻ ngốc, tuyệt đối là do tức phụ thương ta.

Hần vui vẻ nhìn Lãnh Hạ ăn, đột nhiên nhú mày, quay đầu nhìn phía bên ngoài lều, bảy tên phó tướng vẫn đang đứng gần ngơ, quát: “Sao còn chưa đi?”

“Đi! Đi! Đi! Bây giờ đi!”

Phó tướng ồn ào loạn lên, sau khi ra ngoài, mỗi người đều kiên định trong lòng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp, đưa Vương gia quay về chính đạo!

94. Q.2 - Chương 17: Vương Gia Là Người Ở Dưới

Edit: Kiri

Sáng sớm ngày thứ hai, tin tức Chiến thần Liệt Vương dẫn theo một nam sủng đã truyền khắp quân doanh, nhất là nam sủng kia lại ngủ trong lều Chiến thần.

Hai người ở cùng lều, ngủ cùng giường.

Gần hai mươi vạn tướng sĩ, không ai không hiểu.

Thật ra đêm qua, có rất nhiều người đi lại bên ngoài lều lớn.

Hơn nửa đêm thì có việc gì?

Chỉ là họ sợ hãi, không thể tin nên xác nhận mà thôi.

Và cũng có nhiều câu bàn luận về việc này.

“Không ngờ Vương gia lại vậy a?”

“Thiếu niên kia thật ghê tởm, lại ngủ trong lều lớn.”

“Nhìn qua yếu ớt, vừa nhìn đã biết là một ông già thò.”

Đối với việc này, vài lần Chiến Bắc Liệt bạo phát, muốn đi ra ngoài dạy dỗ bọn họ một phen.

Lãnh Hạ chỉ cười trừ: “Khả năng tưởng tượng rất phong phú.”

Chiến Bắc Liệt tức đến nỗi không nói được gì, có nữ nhân nào không để ý đến danh tiếng của mình, nhưng hẳn cũng hiểu, Lãnh Hạ là suy nghĩ cho hắn, nếu không, dựa theo tính nàng thì đã ổi người một đao rồi.

Nghĩ như vậy, càng ôm chặt eo của nàng, trong lòng tràn đầy thoả mãn.

Trong bóng tối, Lãnh Hạ nheo mắt lại, cười bí hiểm.

Cũng không phải nàng không để ý tới danh tiếng của mình, mà danh hiệu nam sủng này đâu có liên quan tới nàng.

Tuy nhiên, dạy dỗ thì phải làm, nhưng không thể Chiến Bắc Liệt ra tay.

Lúc hai người tỉnh dậy đã là giờ mẹo, sắc trời vẫn còn chút tối, ở phương bắc mặt trời luôn luôn mọc chậm một chút.

Từ lúc tỉnh dậy đã có thể nghe được tiếng tướng sĩ luyện binh, tiếng hò hét, sĩ khí mười phần truyền tới từ phía xa.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt dùng một chút thức ăn đạm bạc đơn giản rồi đi về phía sân huấn luyện, Chung Thương và ba người Cuồng Phong đi theo sau.

Sân huấn luyện cách nơi hạ trại khá xa, là một cánh đồng hoang vu trống trải.

Sân được chia làm mấy khu vực, các chiến sĩ mặc binh phục, cầm đao kiếm khiên, ở đây thực hiện các dạng huấn luyện, bày binh bố trận, thuật cưỡi ngựa bắn tên, luyện đấu.

Mọi người đều rất nghiêm túc, trong thời tiết lạnh giá cuối thu của nơi cực bắc này, mồ hôi đầm đìa.

Mấy vạn người xếp hàng nghiêm chỉnh giống như một con chim ưng kiêu hùng ngạo nghễ, rất có uy thế.

Thống lĩnh giơ cao hồng kỳ, vùng trên không trung, các binh lính vô cùng nhanh chóng thay đổi thế trận, hai cánh bên lập tức kéo dài ra, người chạy mà như sóng biển dồn dập.

Từ xa nhìn lại, vừa rồi còn là một con chim ưng kiêu hùng ngẩng đầu kiêu ngạo nhưng giờ đây nó đã giang rộng hai cánh lớn, như vút bay trên bầu trời xanh thẳm.

Thống lĩnh thay hồng kỳ bằng lục kỳ, vùng trên không, con chim ưng lại thay đổi lần nữa, cúi đầu xuống, nghiêng người sang, hai móng vuốt sắc nhọn mở ra, giống như sắp lao từ trên không xuống để săn mồi.

Cuối cùng, thống lĩnh giơ bạch kỳ lên, ra lệnh một tiếng, nhất thời mấy vạn người đồng loạt dừng lại.

Cạch!

Động tác chỉnh tề, nhịp chân đều đặn.

Âm thanh này giống như không phải của một vạn người, mà như là của một người phát ra, áo giáp, binh khí chạm vào nhau, tạo ra những âm thanh vang dội, vút cao trên bầu trời sân huấn luyện.

Thế mạnh như nước, kinh thiên động địa!

Lãnh Hạ nhú mày, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, trong mắt ẩn chứa sự tán thưởng.

Quân đội của Đại Tần Chiến thần quả nhiên không bình thường!

Chiến Bắc Liệt được tức phụ biểu dương liền nhếch môi cười, vô cùng sung sướng.

Phó tướng nhìn thấy Chiến Bắc Liệt liền đi về phía hắn, sau khi hành lễ liền đứng sang bên cạnh, chờ hắn kiểm duyệt.

Tốt xấu gì bọn họ cũng là phó tướng của quân đội, năng lực thích ứng tuyệt đối khác biệt với người bình thường, qua một ngày, vẻ mặt ngốc nghếch trên mặt Vương gia đã bị bọn họ vứt hoàn toàn khỏi đầu.

Nhưng lúc nhìn thấy Lãnh Hạ đi bên cạnh hắn, vẫn bĩu môi khinh thường, âm thầm khinh bỉ một phen.

Cố làm ra vẻ!

Kẻ làm nam sủng như ngươi, nhìn có hiểu không?

Thiểm Điện nháy mắt ra dấu với Cuồng Phong và Lôi Minh, nhìn về phía đám phó tướng đang bĩu môi.

Ba người đồng loạt thở dài một cái, lắc đầu, ý tứ: Coi thường thần tượng của chúng ta? Các ngươi xong.

Cho đến nay, những người coi thường Tiểu Vương phi, đến cuối cùng không có ai không sợ hãi kêu lên hai tiếng ‘Gặp quỷ!’

Chiến Bắc Liệt xem một lúc rồi quay đầu hỏi Lãnh Hạ: “Thế nào?”

Hắn biết mẫu sư tử là một người luyện binh rất giỏi, nhìn Thí Thiên là biết, một đám thị vệ Tây Vệ bình thường, sau gần hai tháng đã trở nên bư hân như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Bảy phó tướng nghi hoặc nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, Vương gia mà lại bị thiếu niên này mê hoặc đến nỗi không nhìn nổi phương hướng nữa sao?

Chuyện trên chiến trường lại đi hỏi nam sủng?

Hắn thì biết cái quái gì?

Phó tướng quay đầu nhìn Lãnh Hạ, chờ ‘Cao kiến’ của nàng.

Lãnh Hạ nhìn binh sĩ, tán thưởng gật đầu.

Trừ bày binh bố trận, những thứ khác cũng rất tuyệt vời.

Khu vực luyện cưỡi ngựa, binh sĩ đang phi nước đại bỗng nhiên nhảy lên, bỗng nhiên lộn ngược một vòng trên lưng ngựa, càng mạo hiểm càng khiến người xem hưng phấn.

Bên cạnh là khu vực bắn tên, bia cách người bắn tầm trăm mét, ai ai cũng đều là thiện xạ.

Bên kia, binh sĩ chia đội, hai người một nhóm đấu nhau, nhanh nhẹn, mạnh mẽ, hoàn toàn không giống như đang luyện tập mà giống như đang trên chiến trường ngập máu.

Chưa nói gì khác, chỉ cần nhìn sự hăng say, mạnh mẽ này là cũng có thể thấy, đây là một đội ngũ vô cùng mạnh.

Lãnh Hạ khẽ nhếch miệng, thật tình khen: “Tốt.”

Phó tướng bật cười một tiếng, còn tưởng rằng tiểu tử này có năng lực gì, quả nhiên cũng không biết gì cả, chỉ có thể nói một câu ‘Tốt!’

Tốt?

Quân đội của Chiến thần có thể không tốt sao?

Đây chính là điều mà ai cũng biết.

“Nhưng mà.....” Khi bọn hắn chuẩn bị khinh bỉ, Lãnh Hạ nói tiếp: “Phương pháp huấn luyện không được thỏa đáng!”

Đương nhiên Chiến Bắc Liệt tin tưởng Lãnh Hạ, nghe nàng nói vậy liền thấy phần chần, lập tức phân phó với mấy phó tướng: “Sau này huấn luyện do.....”

Hắn có chút không được tự nhiên gọi danh xưng của Lãnh Hạ, gật đầu một cái rồi nói tiếp: “Do mưu sĩ sắp xếp.”

Bảy phó tướng từ lúc nghe thấy ‘Phương pháp huấn luyện không được thỏa đáng’ đã xanh mét mặt mày rồi, nay nghe được câu này liền không thể không bày tỏ thái độ.

Phó tướng mặt chữ điền râu ria xồm xàm thiếu kiên nhẫn nhất, chỉ vào Lãnh Hạ, phản bác: “Vương gia! Hắn dựa vào cái gì?”

Chiến Bắc Liệt nhướng mày, ánh mắt âm lãnh đảo qua mấy người, hà khắc quát: “Trịnh Thạch, đây là mệnh lệnh!”

Nhất thời, Trịnh Thạch không dám lên tiếng nữa, nhưng vẫn ngoan cố, hung tợn trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, rõ ràng là không phục.

Những người khác mặc dù không nói gì, nhưng vẻ mặt cũng giống hần, căm giận, trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, trong mắt lộ vẻ không phục và khinh miệt.

Quân doanh là nơi lấy thực lực làm đầu, chỉ cần người có thực lực, có bản lĩnh, là có thể được mọi người tôn trọng, Chiến Bắc Liệt chính là một người như vậy, bọn họ thật lòng ủng hộ Đại Tàn Chiến thần.

Nhưng một tiểu tử như hần ta thì dựa vào cái gì?

Để bọn họ nghe theo sự sắp xếp của một nam sủng sao?

Để gần hai mươi vạn tướng sĩ dùng phương pháp huấn luyện của nam sủng sao?

Một phó tướng đen đen gầy gầy, nhìn cực kỳ khôn khéo, bước lên trước hỏi: “Vương gia, mưu sĩ..... Mưu sĩ nếu huấn luyện các tướng sĩ thì trước hết nên nói qua về phương pháp cho chúng ta học tập một chút.”

Trong miệng hần nói học tập, nhưng trong mắt thì hoàn toàn không nghĩ thế, hần cho rằng tên nam sủng này sẽ không nói được cái gì ra hồn, lúc ấy thì Vương gia sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Chung Thương và ba người Cuồng Phong đồng loạt lắc đầu, im lặng nhìn bọn họ.

Có thể được Tiểu Vương phi huấn luyện, đó chính là phúc ba đời của các người.

Mấy kẻ không biết tốt xấu này!

Gia của chúng ta sao có thể mang tính mạng của tướng sĩ ra đùa giỡn?

Thật ra mấy tên phó tướng cũng hiểu, Vương gia cũng không phải là một người tùy hứng, lại càng không phải người không để ý tới tính mạng của tướng sĩ, cho nên lúc này mọi người đều nghĩ, tên nam sủng này thật ra đã hạ cổ gì cho Vương gia mà làm hần mê muội tới mức này.

Lãnh Hạ vẫn im lặng bỗng nhếch miệng, quay đầu lại nhìn phó tướng đen gầy, hỏi: “Xưng hô như thế nào?”

Phó tướng sừng sốt, lạnh lùng nói: “Tại hạ Phùng Hiền Lập.”

“Phùng phó tướng.....” Lãnh Hạ gật đầu, vẻ mặt chăm chú: “Bây binh bố trận thì ta không biết nhưng nếu người muốn học tập thì những thứ khác ta có thể dạy một chút.”

Phùng Hiền Lập nhất thời đen mặt, chữi âm lên trong lòng, tên tiểu bạch kiếm không biết xấu hổ này, không nghe được là ta đang châm chọc người sao?

Lãnh Hạ trực tiếp không nhìn hần, nhìn ra sân huấn luyện, thản nhiên nói rằng: “Thuật cưỡi ngựa cực kỳ hoàn mỹ, nếu như là biểu diễn thì ta nhất định sẽ cực kỳ tán thưởng nhưng mà huấn luyện kỵ binh không phải để biểu diễn mà là để ra chiến trường. Bọn họ nhảy lên nhảy xuống như vậy, ta cho là chẳng có tác dụng gì trên chiến trường.”

Phùng Hiền Lập hai mắt chợt lóe, Trịnh Thạch lại không nén được tức giận.

Hần ngẩng đầu phản bác: “Người thì biết cái gì? Kỵ binh luôn lập tức chiến đấu trên chiến trường, nếu thuật cưỡi ngựa không tốt thì sao có tránh thoát công kích của kẻ thù?”

“Ý của người là, bọn họ đang luyện bản lĩnh bảo mệnh, bản lĩnh phòng thủ sao?” Nàng quay đầu, phượng mâu hơi nheo lại, nhìn chăm chú vào Phùng Hiền Lập và sáu gã phó tướng phía sau hần, nói năng rất có khí phách: “Công kích hay phòng thủ mới là tốt nhất? Cái bọn họ cần chính là phải làm sao để trước khi kẻ địch ra tay đã lấy mạng bọn họ.”

Nghe những lời này, Trịnh Thạch chợt đỏ bừng mặt, không muốn thừa nhận tên tiểu bạch kiếm này nói cũng có vài phần đạo lý, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nói thì dễ lắm.”

Lãnh Hạ không tiếp tục vấn đề này với hần nữa, chậm rãi nói: “Tài bắn cung cũng rất tốt, bách phát bách trúng, bia cách hơn trăm thước. Nhưng.....”

“Trên chiến trường, cũng không có người nào đứng im chờ bọn họ bắn.” Lãnh Hạ bĩu môi, nhìn đám binh sĩ đang đánh nhau: “Còn luyện đấu.”

Nói đến đây, bảy người nhất thời trờng mắt, người giỏi thật, phê bình thuật cưỡi ngựa bắn tên xong, ngay cả luyện đấu cũng có ý kiến sao?

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mười bốn cái lỗ tai lại lặng lẽ dựng lên.

Lãnh Hạ đứng chấp tay, phê bình: “Luyện đấu này có sức mạnh nhưng lại không đánh vào chỗ trí mạng, động tác võ thuật tuy đẹp nhưng dư thừa. Trên chiến trường chứ không phải trên lôi đài, chiêu thức như thế là để biểu diễn chấ? Có thể giết người, chỉ cần một chiêu. Một chiêu là đủ rồi.”

Lần này bảy người cũng đồng loạt lắc đầu, Trịnh Thạch phản bác: “Người nói thì dễ, có thể một chiêu trí mạng thì chỉ có cao thủ! Đây chỉ là những binh lính bình thường, không có nội lực, không có khinh công, chỉ dựa vào sức lực và chiêu thức để giết người, không có chiêu thức thì giết thế nào được?”

Ba người Cuồng Phong rốt cục không nhin được, Thiểm Điện nhảy dựng lên mắng to trước: “Các người đàn sao? Chắg phải mưu sĩ sẽ huấn luyện các người sao?”

Bảy người nghi hoặc nhìn Lãnh Hạ, tiểu bạch kiếm này sẽ huấn luyện bọn họ một chiêu giết địch sao?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Đầu của bảy người đồng loạt lắc như trống bỏi, ông già tỏ sao có thể có bản lĩnh như vậy được?

Được rồi, bọn họ thừa nhận hẳn nói mấy câu có chút đạo lý nhưng lý luận suông thì ai chả nói được.

Đến khi thực sự vận dụng trên thực tế mới khó khăn.

Lôi Minh ôm đầu tỏ dài một tiếng, đúng là một đám cổ chấp đàn độn.

Cũng không biết nghĩ xem, chưa nói đến chuyện Tiểu Vương phi không phải là nam sủng, dù cho là thật thì Vương gia sẽ dẫn theo một nam sủng cái gì cũng không biết sao?

Lãnh Hạ nhếch miệng, trong mắt có vài phần ý tứ khó hiểu, thần nhiên nói: “Vậ hãy để cho thuộc hạ chính tay ta huấn luyện khoa tay múa chân với các người một chút.”

Bảy người nhất thời lóe sáng hai mắt, chủ ý này rất tốt!

Muốn rõ ràng thì tốt nhất là tỷ thí.

“Chung Thương, dẫn Thí Thiên tới đây.” Lãnh Hạ cười nhợt nhạt, cười ầm áp, cười dịu dàng, cười như gió xuân trên đồng lúa, như ánh dương sáng chói trên trời cao.

Nhưng mà nụ cười này rơi vào mắt những người hiểu nàng thì đều khiến họ run sợ.

Chung Thương giật giật khóe miệng, vâng mệnh rời đi.

Ba người Cuồng Phong liếc nhau, ném cho bảy tên phó tướng ánh mắt đồng tình.

Các huynh đệ, bảo trọng!

Bảy phó tướng đang hưng phấn nào có để ý tới điều này, vô cùng nóng lòng muốn dạy dỗ đám thuộc hạ của tên nam sủng này một trận.

Ai bảo chủ tử của các người gây họa cho Vương gia của chúng ta!

Trong sự hưng phấn của bảy người, Thí Thiên ngáp ngắn ngáp dài bước đến.

Để không gây rối loạn trong quân doanh, bọn họ không thể làm gì khác hơn là huấn luyện buổi tối, huấn luyện suốt cả đêm.

Khi mà tướng sĩ bắt đầu thức dậy huấn luyện thì bọn họ mới trở về ngủ.

Mới ngủ được một canh giờ đã bị Chung Thương gọi dậy.

Lúc Chung Thương gọi bọn họ dậy thì bị bốn trăm linh hai đôi mắt tràn đầy oán niệm trừng, làm hấn lạnh hết cả sống lưng.

Nhưng vẫn phải kiên trì hoàn thành mệnh lệnh của Tiểu Vương phi, sau khi truyền lệnh, bốn trăm linh hai đôi mắt nhất thời tỏa sáng, vừa nghe nói có đánh nhau, tất cả đều phấn chấn.

Bộ dáng kia, như hận không thể đánh ngay lập tức.

Chung Thương nuốt nước miếng một cái, lắc đầu, vẻ mặt thán phục, đây tuyệt đối là đám cuồng chiến tranh a!

Còn các tướng sĩ đang tạm dừng huấn luyện, vây quanh sân, nhìn thấy bốn trăm người chưa tỉnh ngủ liền vui vẻ.

Nhìn bộ dạng các người yếu ớt như vậy, không phải là chúng ta trừng trị dễ như trở bàn tay sao?

Nhất định phải dạy dỗ các người tốt một chút, cho các người biết theo ai không theo, lại theo một nam sủng.

Bảy phó tướng vui vẻ chọn ra bốn trăm linh hai người, trên mặt viết: Phải chọn cho đủ không thì lại nói là khi dễ các người.

Lãnh Hạ cười cười, có lòng tốt đề nghị: “Các phó tướng không ngại lên sân đánh một chút chứ?”

Lúc nàng nói lời này, Chiến Bắc Liệt cảm giác phía sau tức phụ có một cái đuôi to vậy vậy, giống như một con sói đang dụ dỗ con thỏ nhỏ.

Phó tướng, động lòng!

Nếu dạy dỗ thì tự mình dạy mới thấy thoải mái.

Chiến Bắc Liệt có tức phụ quen thuộc hạ, kiên quyết ủng hộ đề nghị của tức phụ: “Quyết định như vậy đi!”

Suy nghĩ một chút rồi dặn dò: “Đừng ra sát chiêu.”

Phó tướng lớn tiếng đồng ý. Tuyệt đối sẽ không dùng sát chiêu, dù sao cũng là thuộc hạ của nam sủng của người, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, chỉ dạy dỗ một chút thôi.

Bảy người đồng ý xong đột nhiên nhận thấy không đúng, câu kia là Vương gia nói với nam sủng.

Phó tướng bĩu môi, đột nhiên sững sốt.....

Bốn trăm linh hai người sau khi lên đấu trường, có cảm giác như đã thay đổi hoàn toàn.

Không phải là đám người ngái ngủ, lão đảo.

Thay đổi.....

Hùng hổ, sát khí lẫm lẫm!

Bốn trăm linh hai người đứng thẳng tắp, trong mắt là chiến ý cao ngất, khí tức hung hãn phát ra quanh thân, giống như.....

Một đám sói!

Lãnh Hạ hí mắt lại, lạnh nhạt nói ra một câu: “Hung hăng đánh cho ta.”

“Rõ!”

Thanh âm vang dội, Thí Thiên giống như một cơn lốc, điên cuồng quần vào đám tướng sĩ ở phía đối diện.

Ngay sau đó, Thí Thiên theo lệnh của Lãnh Hạ, đánh mỗi binh lính một chiêu, ngã lăn ra mặt đất,.....

Hung hăng đánh!

Giữa sân, một đám binh lính sừng mặt sừng mũi, bị Thí Thiên đâm đá, vô số tiếng kêu rên vang lên.

Thí Thiên đánh vô cùng vui vẻ, từng quyền từng quyền đánh về phía các binh lính.

Các tướng sĩ đang vây xem ngậy ngấn cả người, những binh lính kia bị đánh bại chỉ bằng một chiêu.

Con mẹ nó, còn đánh cái gì nữa?

Các tướng sĩ đột nhiên có phản ứng, bị đánh về bệ vệ kiêu ngạo của Thí Thiên chọc giận, đột nhiên một người xông lên giữa sân, ngay sau đó vô số người cũng xông vào, gia nhập cuộc chiến.

Đánh đơn không lại các người thì chúng ta quần chết các người.

Rất nhanh, khắp nơi trong sân toàn là người đứng, kẻ ngã, rất hỗn loạn.

Đang đánh thì có nhiều người xông vào, mỗi người trong Thí Thiên đều có khoảng hai mươi binh sĩ vây quanh, lại còn hò hét cổ vũ người khác: “Đánh bọn họ!”

Thí Thiên ai đến cũng không cự tuyệt, cho thấy khí chất bưng hãn của thuộc hạ do Lãnh Hạ huấn luyện, từng chiêu từng chiêu nhanh chóng giải quyết những kẻ đang vây quanh mình, đánh vui vẻ, đánh đến cười híp mắt lại, hoàn toàn có thể dùng một chữ để hình dung: Thoải mái!

Đúng lúc này, Phùng Hiền Lập ôm đầu vọt ra, ngã xuống trước mặt Lãnh Hạ, hét lớn: “Mưu sĩ, chúng ta nhận thua! Nhận thua!”

Lãnh Hạ nhìn hẩn sừng mặt sừng mũi, hài lòng nhíu mày, cười nói: “Dừng tay!”

Kỷ luật nghiêm minh!

Sau tiếng này, Thí Thiên lập tức thu tay lại, lưu luyện không rời nhìn đám tướng sĩ đang kêu rên trên mặt đất, sau khi rời khỏi đấu trường liền khôi phục vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, rõ ràng là mấy kẻ nghiện đánh nhau.

Các tướng sĩ tham dự cuộc chiến đồng loạt thở phào, thăm hại bò dậy, không ai mà không đầy bụi đất, xanh tím mặt mày.

Lãnh Hạ đảo mắt qua toàn bộ tướng sĩ, ánh mắt mọi người nhìn nàng đã hoàn toàn khác biệt, không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, rồi lại cúi thấp đầu không dám nhìn nàng.

Đùa sao, có một đám thuộc hạ như vậy ai còn dám nói hẩn là tiểu bạch kiếm?

Trước đó họ đã nói bậy về mưu sĩ không ít, nếu hẩn còn nhớ nợ cũ thì ai cũng không chịu nổi.

Bất giác, tất cả đều đổi xưng hô đổi thành mưu sĩ, trong lòng dâng lên vài phần thán phục.

Đúng lúc này, Trịnh Thạch ngã trái ngã phải chạy về đây, chỉ vào nàng nói: “Mưu sĩ, chúng ta phục rồi.”

Những phó tướng khác cũng bò dậy, ha ha cười nói: “Mưu sĩ, chúng ta phục rồi.”

Lãnh Hạ nhếch miệng, những người trong doanh trại này cũng khá ái thật, bị đánh một trận như thế mà trong mắt không có chút ghen ghét nào, ngược lại còn bội phục.

Quân doanh chính là như thế, chỉ cần người có bản lĩnh, sẽ được mọi người ủng hộ.

Tình cảm giữa các nam nhân càng kỳ lạ, từ bàn rượu tạo ra, lại từ nắm đấm thêm nồng hậu.

Lãnh Hạ gật đầu, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc, lớn tiếng hét: “Xếp thành hàng!”

Các tướng sĩ không dám chậm trễ, nhanh chóng xếp thành hàng đứng ngay ngắn, ánh mắt lại lạng lẽ liếc Thí Thiên đang gấp dài gấp ngắn.

Mấy kẻ.....không biết xấu hổ, rõ ràng hung hãn như vậy, lại giả vờ yếu ớt!

Nghĩ tới đây, không khỏi dâng lên vài phần mong đợi, đợt huấn luyện tới đây sẽ cho bọn họ bao kinh ngạc và vui mừng, một đội ngũ mạnh mẽ như vậy là do mưu sĩ tự mình dạy dỗ.

“Từ giờ trở đi, bìa ngắm toàn bộ đổi thành di động, bìa ngắm bất động có gì hay mà bắn? Không có kẻ địch nào sẽ đứng im tại chỗ chờ các người giết!”

“Bỏ hết những chiêu thức vô dụng cho ta, ta sẽ dạy các người những bộ phận yếu ớt trên cơ thể người, chỗ nào có thể khiến một kích mất mạng, nghe kỹ cho ta, sau đó hễ chiến đấu, không ra tay thì thôi, ra tay sẽ là một chiêu giết địch!”

“Thuật cưỡi ngựa tạm dừng huấn luyện, đợi học thủ đoạn công kích xong rồi phối hợp sau, dừng để ta lại nhìn thấy các người biểu diễn cái gì đó!”

“....”

Các tướng sĩ ngoan ngoãn đứng nghe nàng như cục cứng, thành thành thật thật nghe Lãnh Hạ căn dặn, cảm thán trong lòng, lúc trước mắt bọn họ bị mù sao?

Lại cho rằng một nam nhân bưu hãn quyết đoán như vậy là một nam sủng tiểu bạch kiếm.

Nghĩ như vậy, ánh mắt lại chuyển sang người Chiến Bắc Liệt, Vương gia quả nhiên là Vương gia, một thiếu niên mạnh mẽ như vậy mà cũng có thể đặt ở dưới thân.

A, thật ra thì Vương gia có ở phía trên không?

Ánh mắt của bọn họ đảo qua đảo lại trên người Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, tuy rằng thoát nhìn thân hình thì mưu sĩ chắc là người ở dưới nhưng nhìn bộ dạng nói gì nghe nấy của Vương gia thì chắc hẳn mới là người ở dưới.

Nhất thời, chúng tướng sĩ đồng loạt sợ hãi, trong đầu đầy dấu chấm hỏi, vô cùng tò mò muốn biết rốt cuộc thì ai mới là người ở dưới.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt cũng không biết, vì những hành động bưu hãn của Lãnh Hạ mà hắn đã biến thành người ở dưới trong lòng các tướng sĩ, đến khi hắn biết được thì cái ý nghĩ này đã hoàn toàn đi sâu vào lòng người.

Đại Tàn Chiến thần hết đường chối cãi, hoàn toàn trở thành ‘Người ở dưới’

Đương nhiên, đây là nói sau.

Mà bây giờ, Chiến Bắc Liệt cảm nhận được vô số ánh mắt thì chỉ cho là họ tò mò quan hệ giữa hắn và Lãnh Hạ.

Hắn ho nhẹ một tiếng, sờ sờ mũi, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hạ tràn đầy niềm vui sướng và tự hào.

Cuồng Phong liếc mắt, Vương gia đã bị Tiểu Vương phi chinh phục hoàn toàn!

Thiểm Điện nhún nhún vai theo, cái này ta đã sớm biết rồi, thần tượng dù sao cũng là thần tượng a!

Lôi Minh vuốt cằm, trong đầu cũng nghĩ giống các tướng sĩ, rốt cuộc thì Vương gia ở trên hay ở dưới?

Đúng lúc này, một tiểu binh vội vã chạy tới, báo cáo: “Vương gia, sứ giả Bắc Yến cầu kiến.”

Tin tức này cũng không ngoài dự đoán của Chiến Bắc Liệt, từ lúc nghe tình hình Yến Sở hắn đã đoán được, nên lúc này chỉ khẽ gật đầu: “Dẫn vào lều lớn.”

Hắn quyền luyện liếc mắt nhìn Lãnh Hạ đang dạy các tướng sĩ, rồi xoay người đi về phía lều lớn.

Lãnh Hạ cũng nghe thấy tiểu binh kia báo cáo, biết Chiến Bắc Liệt đi gặp sứ giả Bắc Yến, chẳng qua cũng chỉ nói khách sáo mà thôi, nàng tiếp tục dạy các tướng sĩ.

Trong ánh mắt sùng bái của các tướng sĩ, thời gian chậm rãi trôi qua.

Màn đêm buông xuống, mùi thức ăn thơm phức bay khắp nơi, đã đến giờ cơm tối rồi, việc huấn luyện các tướng sĩ trên cơ bản cũng đã kết thúc.

Sau khi mọi người giải tán, phó tướng lúng túng đi tới trước mặt Lãnh Hạ.

Đứng trước mặt nàng nhưng lại không nói gì, người vuốt đầu, người ho khan, người mắt tự nhiên nhìn trời, người nhìn đông nhìn tây, người xoa xoa hai tay, người khẽ miết mũi chân trên mặt đất, người thì cứ ngơ ngạ.

Lãnh Hạ nhìn vẻ mặt bầy người, cũng biết bọn họ muốn nói cái gì, nhất là nhìn vết thương xanh xanh tím tím của họ, bật cười.

Nàng cố ý quát to: “Một đám đại lão gia sao lại lúng ta lúng túng như đàn bà, có chuyện nói mau!”

Trịnh Thạch là người nóng tính nhất trong đám người, bị nàng nói như thế cũng không quản ngại ngừng gì nữa, lớn tiếng nói: “Mưu sĩ, chúng ta đến nói xin lỗi với người!”

Thấy hắn nói, Phùng Hiền Lập có vài phần xấu hổ cũng nói theo: “Đúng đúng đúng, trước đây chúng ta có mắt như mù, sau này..... sau này.....”

Lãnh Hạ gật đầu, cười nói: “Sau này sẽ là huynh đệ!”

Bảy người vừa nhìn nét mặt của nàng, liền biết mới vừa rồi bị nàng đùa bỡn, Trịnh Thạch chúng ta đâm vào bả vai nàng một quyền, liên tục gật đầu: “Đúng, là huynh đệ! Trong quân doanh, người là mưu sĩ của chúng ta, lúc không có ai, người là huynh đệ của chúng ta.”

Ba người Cuồng Phong ở sau lưng Lãnh Hạ chép chép miệng, trong lòng thầm nghĩ huynh đệ người cũng to gan thật, chỉ bằng một quyền này thôi, nếu để cho bạo gia nhà ta biết, không chặt tay người mới lạ.

Phùng Hiền Lập cũng cười ha ha, sùng bái nhìn Lãnh Hạ hỏi: “Mưu sĩ, sao người lại thế này? Mi thanh mục tú môi hồng răng trắng y như nữ nhân vậy.....”

Nói đến đây, Phùng Hiền Lập đột nhiên dừng lại, vẻ mặt kinh hãi, giống như chợt nhớ ra cái gì đó.

Những người khác thấy vẻ mặt của hắn, cũng đều trừng mắt lên, ngây ra như phỗng.

Ánh mắt của bọn họ đảo đi đảo lại, không dám nhìn thẳng vào Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ khê nhưn mày, có vài phần khó hiểu, vẻ mặt như đã làm chuyện gì sai là có ý gì vậy?

Trịnh Thạch hung hăng tự đâm mình một quyền, vừa sợ vừa sám hối nói: “Mưu sĩ, chúng ta mãi huấn luyện nên quên mất, đã đưa một nữ nhân vào trong lều của Vương gia.”

Lãnh Hạ nguy hiểm híp mắt lại, nữ nhân?

Phùng Hiền Lập lấp ba lấp bấp giải thích: “Chúng ta..... chúng ta lúc trước không biết mưu sĩ là nam nhân như vậy, cho rằng.....”

“Cho rằng ta là ông già thô khom lưng uốn gối dụ dỗ Vương gia của các người?” Thanh âm của Lãnh Hạ lạnh lùng.

Trịnh Thạch nuốt nước miếng một cái, thành thành thật thật gật đầu, khai toàn bộ: “Hôm qua chúng ta còn chưa hiểu về mưu sĩ, sau khi về lều đã bàn bạc, rồi cảm thấy..... nhất định là mưu sĩ dụ dỗ Vương gia, Vương gia đã ở doanh trại nhiều năm, hơn nữa tính tình của hắn chúng ta đều biết, tránh né nữ nhân như rắn rết, chắc là không hiểu về nữ nhân nên mới..... bị người dụ dỗ.”

“Đêm qua liền phái một tên lính, phi nước đại tới một thành trấn gần nhất, tìm một nữ nhân về đây, sáng nay đã giấu nữ nhân kia vào lều, dẫn.... dẫn tiểu binh đến tối sẽ đưa đến chỗ Vương gia.....”

Bọn họ gật đầu như gà mổ thóc, rất sợ Lãnh Hạ hiểu lầm, nếu sớm biết mưu sĩ bư hãn thì sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện này.

Suy nghĩ của con người kỳ quái như thế đấy, khi người đang ghét một người thì dù hắn làm gì người cũng đều coi thường, trái lại, khi người đang thích một người thì dù người kia làm gì, người cũng đều thấy tốt.

Hiện tại bảy người suy nghĩ một chút, Đại Tần Chiến thần là một nam nhân như vậy, thật đúng là không có nữ nhân nào có thể xứng, mưu sĩ là một thiếu niên như thế, vừa vặn, trời sinh một đôi, tuyệt phối!

Đoạn tay áo thì đoạn tay áo, nam nhân thì nam nhân, công thì công, dù sao đi nữa thì hai người cũng rất hợp.

Nghĩ như vậy, bảy người quan sát vẻ mặt Lãnh Hạ, không khỏi cảm thấy kỳ quái, sao mưu sĩ lại không nóng nảy chút nào, còn có thời gian ở đây tra hỏi bọn họ?

Chẳng lẽ, mưu sĩ và Vương gia không phải loại quan hệ đó?

Nhưng đêm nào cũng ở cùng nhau a!

Thật ra Lãnh Hạ không hề gấp gáp, cũng không phải là nàng không để Chiến Bắc Liệt vào lòng mà là nàng tin tưởng Chiến Bắc Liệt, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với nàng.

Nghĩ vậy liền không khỏi cười cười, từ khi nào thì nàng đã tin nhiệm Chiến Bắc Liệt tới mức này?

Lại nhìn sang bảy người cúi thấp đầu, trên trán dán ‘Ta sai rồi’, cũng không tức nổi, cười nói: “Không sao, hắn sẽ từ chối.”

Mọi người nghe nàng nói liền hiểu ra vài phần, thì ra là do tín nhiệm.

Nhưng lại càng nóng nảy hơn!

Phùng Hiền Lập hùng hăng đánh mình một cái, sắp khóc rồi: “Mưu sĩ, trên người nữ nhân kia có hạ mị được a!”

95. Q.2 - Chương 18: Người Sáng Mắt Không Nói Tiếng Lóng

Edit: Kiri

Lãnh Hạ sững sốt, sắc mặt lập tức trầm hãm xuống, trong mắt bắn ra sát khí lạnh thấu xương.

Nàng ngay lập tức lao về phía lều lớn, không phải vì không tin Chiến Bắc Liệt mà là nhớ lại lần trước hắn trúng mị được đã phải khổ sở vô cùng, phải liều mạng đè nén dục vọng,.....

Ba người Cuồng Phong ở phía sau cũng có phản ứng ngay lập tức, ngay sau đó, bảy người Phùng Hiền Lập và Trịnh Thạch thảm than một tiếng ‘Xong!’ rồi cũng chạy theo nàng.

Lãnh Hạ chạy được một nửa, đột nhiên dừng bước, nữ nhân kia nàng không lo lắng, Chiến Bắc Liệt sẽ giải quyết nhưng nếu hắn trúng mị được thật thì nên cho hắn thuốc giải, chậm trễ phút nào hắn sẽ càng phải chịu khổ thêm phút ấy.

Nàng quay người lại, đi về phía lều của Mộ Nhị.

Lúc đến nơi, Mộ Nhị đang xem một quyển sách thuốc, ngồi nghiêm chỉnh, cực kỳ chăm chú.

Nhìn thấy Lãnh Hạ lòng như lửa đốt chạy vào, hắn nhíu nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt mê man.

Lúc nghe nàng nói xong, hai chân mày càng nhíu sát vào nhau, trên mặt thể hiện sự nhẩn nhẩn.

Hai mắt chớp chớp, ẩn chứa sự lên án sâu sắc: Dẫu gì ta cũng là một thần y.

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, ngoại trừ hai lần Mộ Nhị giải độc cho quan viên Đại Tàn vì nàng thì những lúc khác nàng chỉ toàn tới chỗ hắn lấy độc được, mê được, mị được,.. mấy loại thuốc vớ vẩn gì đó.

À, cũng có chút không biết trọng nhân tài.

Nhưng lúc này nàng không thừa thời gian, trực tiếp không nhìn sự oán niệm hiềm có ở Mộ Nhị, may mắn ấy náy cũng không có, trực tiếp chìa tay ra.

Mộ Nhị và Lãnh Hạ không biết từ khi nào đã ăn ý đến thế, một người chìa tay, một người đưa thuốc.

Hắn lấy một bình sứ từ trong hòm thuốc, ngơ ngác đưa cho nàng, nhưng trong mắt thì cực kỳ không tình nguyện.

Lãnh Hạ cầm bình sứ, nhíu mày, cười nói ‘Đa tạ’ rồi lập tức phi như bay về phía lều của Chiến Bắc Liệt.

Trước cửa lều.

Cùng với một tiếng thét chói tai, là một nữ nhân bay từ trong lều ra ngoài, ngã sòng soài trên đất, kêu la rên rĩ.

Lãnh Hạ nhìn cũng không thèm nhìn mà trực tiếp vén màn đi vào trong.

Bên trong lều không có chỗ nào mà không có mùi vị kiều diễm, ngọt ngào, cực kỳ nồng nặc.

Chiến Bắc Liệt đang đứng chấp tay, sắc mặt âm trầm đứng ở giữa lều, đối diện là bảy phó tướng đang cúi thấp đầu và ba người Cuồng Phong đang đứng im lặng nhưng bộ dạng rõ ràng là xem kịch vui.

Lãnh Hạ bước đến trước mặt Chiến Bắc Liệt, đổ ra một viên, chưa nói gì đã trực tiếp nhét vào trong miệng hắn.

Chiến Bắc Liệt sửng sốt, nhưng không do dự mảy may, thành thành thật thật nuốt xuống.

Hắn chưa bao giờ lo Lãnh Hạ sẽ hiểu lầm, cho tới hôm nay, giữa hai người đã có sự tín nhiệm tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không vì những chuyện như thế này mà có sự xa cách.

Hơn nữa, hắn còn ước mẫu sư tử có thể ghen tuông một chút ấy chứ.

Lãnh Hạ nhìn hắn hình như không có chỗ nào không khỏe mới thở dài một hơi, rốt cuộc cũng có thể yên tâm.

Bảy phó tướng thì âm thầm liếc mắt nhìn nhau, Vương gia thân là Đại Tàn Chiến thần, bị ám sát hãm hại không biết bao nhiêu lần, vậy mà mưu sĩ nhét thuốc vào miệng hắn, hắn nhìn cũng không nhìn một cái, hỏi cũng không hỏi một câu, không nghi ngờ chút nào, trực tiếp nuốt xuống.

Mà lúc trước, bọn họ nói đã tặng một nữ nhân, mưu sĩ cũng không lo lắng gì cả.

Hình thức ở chung như vậy, là xuất phát từ sự tín nhiệm tuyệt đối!

Hai người như thế, ai có thể chia cắt được?

Phó tướng lặng lẽ thở phào, may mà bọn họ sớm tỉnh ngộ, chứ nếu mà làm phải chuyện gì không nên làm, chọc phải hai người này thì hậu quả bọn họ không lãnh nổi.

Đến lúc này, Lãnh Hạ mới có thời gian nhìn nữ nhân kia.

Lúc nhìn lướt qua thấy không có gì, nhưng bây giờ nàng thật sự là kinh ngạc, trừng mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, dở khóc dở cười hỏi: “Đây là..... nữ nhân bọn họ tìm tới?”

Chiến Bắc Liệt mặt mày xanh mét, lúng túng ho khan một tiếng, buồn bực gật đầu.

Hắn và sứ giả Bắc Yên lời thôi suốt một buổi chiều, người tới ta đi đánh thái cực quyền, vừa tiến chân bọn họ đi lên kinh thành gặp mặt Chiến Bắc Liệt.

Lúc quay về, mới bước đến cửa đã cảm thấy có gì đó không đúng, bên trong lại nồng nặc mùi hương.

Lãnh Hạ chưa bao giờ dùng phấn son, trên người nàng luôn có một mùi hương thơm mát tự nhiên, mùi hương ấy giống như nàng, lạnh nhạt mà lạnh lùng.

Mà mùi thơm nồng này có vài phần rẻ mạt, tuyệt đối không phải nàng.

Nếu nói là có kẻ mai phục thì cũng quá vụng về rồi, nơi này không phải ai thích đến thì đến thích đi thì đi, huống chi mùi hương nồng nặc như vậy, muốn hắn không phát hiện ra cũng khó.

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mày, trực tiếp vén màn bước vào trong.

Vừa vào vừa, nhất thời tròn mắt.

Một nữ nhân mặc một bộ y phục mỏng tang giữa trời rét mướt thế này, phong thái lả lơi đứng trong lều.

Son phấn đầy mặt, vừa nhìn đã biết là cô nương ở thanh lâu.

Không, không phải cô nương, là tú bà ở thanh lâu.

Đúng vậy, đây là một người đẹp hết thời.

Nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, nếu nhìn xuyên qua lớp son phấn thì có thể thấy trước đây cũng là một người phụ nữ tuyệt hảo.

Nhưng bây giờ, một nữ nhân như thế xuất hiện ở trong lều hăn, Chiến Bắc Liệt không cần nghĩ cũng biết là có chuyện gì xảy ra, gương mặt nhất thời đen hoàn toàn, khóe miệng không nhin được mà co quắp.

Nhìn sang bên cạnh thì có một bát hương đang đốt, màu khí tím bay bay trong lều, đây chính là mùi hương nồng nặc mà hăn nghĩ thấy khi nãy.

Chiến Bắc Liệt khê búng tay, bát hương kia lập tức tắt ngúm.

Đột nhiên, màn hình bị xốc lên, bảy phó tướng và ba người Cuồng Phong chạy tới, sau khi bọn họ vào cửa, nữ nhân kia cười duyên một tiếng: “Ai u, thật là một nam nhân oai hùng, tỷ tỷ nhất định sẽ cho người biết nữ nhân tốt như thế nào.”

Mười người đồng loạt run lên, nhất là bảy tên phó tướng, hiện giờ rất muốn cầm cây búa đập vào đầu mình cho ngất đi.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, chuyện Đại Tàn Chiến thần đoạn tay áo là không thể truyền đi nên bọn họ chỉ dặn nữ nhân kia một câu: “Nhất định phải để cho hăn biết nữ nhân tốt, hiểu rõ nữ nhân.”

Ai ngờ nàng ta không biết chết sống, dám nói ra trước mặt Vương gia.

Nhìn sắc mặt kia Vương gia kia, đen a!

Ngay lúc nữ nhân kia lắc lắc vòng eo, rung rung bộ ngực lớn, lả lơi bước đến trước mặt Chiến Bắc Liệt, rốt cục Đại Tàn Chiến thần nhin không được dục vọng.....

Hăn vung tay lên, lập tức đánh nàng ta bay ra ngoài.

Lúc này, Lãnh Hạ đang ngã vào bả vai Chiến Bắc Liệt, cười ngặt nghẽo rung cả người.

Nàng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Chiến Bắc Liệt khi nhìn thấy nữ nhân này và khi nghe xong câu nói kia.

Khí tức của người bên cạnh càng ngày càng âm trầm, rốt cuộc Lãnh Hạ cũng cố thu liễm lại vài phần, ánh mắt trêu tức nhìn hăn nhưng miệng lại tò mò hỏi Trịnh Thạch: “Sao lại tìm một nữ nhân già như vậy?”

Vừa dứt lời, Chiến thần mặt vốn đen, khí tức lại càng thêm âm trầm.

Thậm chí Trịnh Thạch có thể nghe thấy được thanh âm của kết băng trong không khí.

Thật ra họ cũng muốn tìm những cô nương thanh xuân nhưng nơi này căn cỗi hoang vu, tình hình lại còn cấp bách, các cô nương thanh lâu vừa nghe vào quân doanh đã sợ không dám nhận, chỉ có tú bà này, vừa nghe được trăm lượng bạc đã đi theo tiểu binh tới đây.

Ban đầu họ cũng không đồng ý, đường đường là Chiến thần sao có thể tìm cho hăn một nữ nhân lớn tuổi như vậy tuy rằng nữ nhân này thoát nhin vẫn quyền rũ như trước.

Nhưng sau khi nghe xong một bài ngôn luận tự đề ỉnh của bà ta cũng thấy có đạo lý, muốn Vương gia biết được nữ nhân tốt thế nào thì những tiểu cô nương trẻ tuổi sao có thể làm được?

Trịnh Thạch khúm núm không dám trả lời, sợ mình vừa nói đã bị Vương gia giết chết.

Nữ nhân kia nghe thấy thế lại không vui.

Nàng ta đứng phắt dậy, hùng hổ chạy đến trước người Lãnh Hạ, đang muốn dạy bảo thì thấy người vừa nói là một thiếu niên thanh tú.

Cổ nuốt trôi cơn tức, nàng ta nhìn chăm chăm Lãnh Hạ hồi lâu, rồi ném cho nàng một cái mị nhãn, phong tình vạn chủng nói rằng: “Các tiểu cô nương trẻ tuổi sao có thể có hiểu biết được? Đệ đệ này, đã ném thử mùi vị của nữ nhân chưa? Nếu không ngại thì để tỷ tỷ dạy người một chút.....”

Tay nàng sắp sờ lên mặt Lãnh Hạ thì đột nhiên bị người ta lôi ra ngoài.

Phùng Hiền Lập và Trịnh Thạch mỗi người kéo một cánh tay, lôi nàng ra ngoài, vẻ mặt đau khổ nói: “Cô nãi nãi ơi, cái này không liên quan đến người, đi về nhanh đi.”

Nữ nhân này cũng to gan quá, không thấy Vương gia toàn sát khí sao?

Nếu người trêu đùa mưu sĩ thì cái tay này có thể sẽ không còn nữa đâu.

Nữ nhân kia bị kéo đi nhưng miệng vẫn không ngừng: “Ta nói này..... các người, mấy đại lão gia lại cùng khi dễ một nữ nhân như ta.”

“Ta đã nói với các người rồi, dù chuyện không thành thì ta cũng không trả bạc đâu.”

“Ai, thật đáng tiếc, hai nam nhân xinh đẹp.....”

Đến tận lúc tiếng nói biến mất, trong lều cực kỳ im lặng, mấy tên phó tướng đến thở mạnh cũng không dám.

Ba người Cuồng Phong xem rất vui, thâm nghĩ trong lòng, đáng!

Lãnh Hạ phát tay một cái, bọn họ như được đại xá, nhanh như cắt lủi ra ngoài.

Sau khi trong lều chỉ còn nàng và Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ muốn nhin cười để vuốt giận cho Đại Tàn Chiến thần nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt oán phũ của hắn liền không nhin nổi, bật cười khanh khách.

Lãnh Hạ ôm lấy cổ hắn, vùi mặt vào ngực hắn cười không ngừng.

Chiến Bắc Liệt hung hăng trợn mắt nhìn, bỗng ôm lấy nàng đặt lên giường.

Hắn đè nàng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên hai chữ: “Tức phụ!”

Tuy rằng Lãnh Hạ không sợ cạo giấy, nhưng cũng lo lắng mình động vào khí khái nam tử của Đại Tàn Chiến thần.

Nàng cố gắng nhin cười, điều chỉnh sắc mặt, trong mắt chỉ còn chút ý cười vương vấn, hôn hắn một cái rồi trịnh trọng gật đầu, cực kỳ nghiêm túc: “Không cười.”

Đại Tàn Chiến thần nhìn nàng hồi lâu rồi hôn lên trán nàng một cái, hài lòng nằm xuống giường.

Hắn nằm xuống bên cạnh Lãnh Hạ, thoải mái ôm thân hình mềm mại của nàng.

Lãnh Hạ nhích lại gần phía ngực hắn, điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi đột nhiên nhớ tới việc sứ giả Bắc Yến đã đến, hỏi: “Thế nào rồi?”

Nói đến chính sự, Chiến Bắc Liệt cũng nghiêm túc vài phần, giữa hai chân mày có thể thấy được vài phần phiền chán, bật cười một tiếng: “Còn không phải là cò kè mặc cả sao.”

Lãnh Hạ ngắm nghía bàn tay hắn đang đặt trên hông mình, nhướn mi hỏi: “Cò kè mặc cả được cũng phải dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau.”

Lúc này, trong ngũ quốc có cái đó sao?

Hôm nay vừa đáp ứng, ngày mai đã có thể xé bỏ hiệp nghị.

Hôm nay là bằng hữu, ngày mai sẽ biến thành kẻ địch, như vậy thì sao có thể đàm phán thật sự được?

Chiến Bắc Liệt gật đầu, trả lời: “Đây cũng chỉ là thăm viếng hình thức thôi, họ đang không bị uy hiếp nên nếu bắt bọn họ trả giá bằng cái gì đó, bọn họ tuyệt đối sẽ không.”

Khóe môi cong lên một độ cong giễu cợt, hắn nói tiếp: “Nhưng nếu không có hình thức này thì bọn họ lại không thể yên tâm.”

Lãnh Hạ hiểu ý của hắn, Bắc Yến sợ Đại Tàn đột nhiên chặn ngang, ngồi làm ngư ông đắc lợi, ngoại giao hình thức như thế này thì nhất định phải làm, nhưng nếu thật sự bảo họ đưa cho Đại Tàn cái gì thì họ cũng không đồng ý.

Ai biết cho người lợi ích xong người có cần lại ta một phát không?

Nhưng mặc dù không đồng ý thì việc phái sứ giả đi là vẫn phải làm, nếu không họ không thể yên tâm mà khai chiến với Đông Sở.

“Thật là mâu thuẫn.” Lãnh Hạ tổng kết một câu, xoay người, ngửa đầu hỏi: “Vậy thì Đông Sở cũng phải tới chứ?”

“Lòng người chính là như vậy.....” Chiến Bắc Liệt lắc đầu nói, rồi ngẫm nghĩ ở trong lòng một lát, trầm giọng nói tiếp: “Đông Phương Nhuận hẳn là đã dưỡng thương tốt rồi nhưng phía Đông Sở vẫn không thấy có động tĩnh gì, không có tin tức của hắn.”

Lãnh Hạ nhướn mày, cười nói: “Không chừng không chỉ sứ giả Đông Sở tới mà còn có thể mang đến tin tức của Đông Phương Nhuận.”

Trong mắt Chiến Bắc Liệt hiện lên một tia tán thưởng, gật đầu: “Nên có một phong thư.”

Hiện nay, trong ngũ quốc, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, chẵn chẵn Đông Phương Nhuận sẽ không bỏ qua cơ hội liên thủ với Đại Tần đánh Bắc Yên.....

Hai người nói chuyện một lúc nữa, rồi Chiến Bắc Liệt lẳng lặng ôm Lãnh Hạ, nghe thanh âm của các tướng sĩ bên ngoài lều.

Hoặc huấn luyện, hoặc vui đùa ẩm ỉ, hoặc ba hoa khoác lác, vô cùng náo nhiệt.

==

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ tỉnh lại trong lòng Chiến Bắc Liệt.

Hôm qua nàng đã hướng dẫn nội dung huấn luyện cho các tướng sĩ, thật ra không có thay đổi gì lớn, chỉ là cải tiến phương thức một chút, dù sao binh của Chiến Bắc Liệt vốn đã nghiêm chỉnh huấn luyện, hơn nữa cái nàng dạy thích hợp cho sát thủ chứ không thích hợp với chiến trường.

Những tướng lĩnh kia đều là những người rất có khả năng, bàn về kinh nghiệm huấn luyện binh sĩ thì nàng không cần lo lắng.

Đang dùng đồ ăn sáng thì thanh âm của Chung Thương vang lên, bẩm báo: “Gia, sứ giả Đông Sở cầu kiến, hiện tại đang ở bên ngoài doanh trại.”

“Dẫn vào.” Chiến Bắc Liệt phân phó Chung Thương xong liền gấp một đĩa thức ăn cho Lãnh Hạ: “Không cần ra ngoài.”

Lãnh Hạ nhấp một hớp cháo, gật đầu.

Sau khi hai người ăn xong, tiểu binh bê mâm đi, sứ giả Đông Sở cũng vừa tới.

Lần này người tới là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo nho nhã, trường sam thanh nhã, theo sau hắn có hai tùy tùng, đều mặc trang phục thị vệ.

Sứ giả thi lễ với Chiến Bắc Liệt, tiếng nói chất phác, khách sáo hỏi han: “Hạ quan Chu Nho Thân, tham kiến Liệt Vương gia.”

Chiến Bắc Liệt cẩn thận đảo qua ba người, giả tạo ôn hòa: “Không cần khách khí.”

Lúc vào lều lớn, Chu Nho Thân vừa thấy trong lều còn có người khác, nhất thời sửng sốt, người này ăn mặc không giống thị vệ, người hầu hay binh sĩ.....

Chiến Bắc Liệt không muốn nhiều lời, thuận miệng nói: “Mưu sĩ.”

Dứt lời, cho Chu Nho Thân ngồi xuống.

Chu Nho Thân cười cười ngồi xuống, âm thầm nghĩ, mưu sĩ này cũng quá dễ nhìn, tuổi cũng còn quá trẻ.

Mà một tùy tùng phía sau hắn lại nhếch miệng lên.

Sau khi lính cần vụ dâng trà, Chiến Bắc Liệt làm động tác mời, thản nhiên nói: “Nơi biên giới hoang vắng, nước trà thô, Chu đại nhân đừng ghét bỏ.”

“Không dám, không dám.” Chu Nho Thân liên tục xua tay, nâng chén trà lên uống một hớp, rồi chậm rãi nói: “Trà này tinh khiết và thơm ngọt, là Vương gia tự khiêm nhường rồi.”

Hai người người tới ta đi, nói toàn những thứ không liên quan, người một câu ta một câu trò chuyện không dứt.

Từ trà nói đến đồ ăn, từ đồ ăn nói đến phong tục hai nước, từ phong tục hai nước nói đến sự khác biệt của con người, từ sự khác biệt của con người nói đến thi từ ca phú.....

Như vậy như vậy như vậy như vậy, hai người nói liên miên tròn một buổi sáng, mà không nhắc tới một chữ nào về chính sự.

Lãnh Hạ vừa giở sách vừa cười thầm, bản lĩnh lan man của Chiến Bắc Liệt cũng không tồi, trong chuyện này, ai đề cập trước sẽ rơi vào thế hạ phong, nhất là đối thủ lại là văn nhân tài tử của Đông Sở, văn nhân mà há miệng thì nói không có biên giới.

Có lẽ hôm qua, sứ giả Bắc Yến có thể nói hơn một canh giờ với hần cũng coi như là nhẩn nại, Bắc Yến dùng võ trị quốc, người Yến luôn luôn nóng tính, nói được lâu thế đã là bất ngờ rồi.

Thời gian trôi qua hơn nửa canh giờ nữa, Lãnh Hạ ngáp một cái, nhìn về phía hai người kia, nước miếng vẫn tung bay như trước.

Chu Nho Thân lúc này đã có chút ngồi không yên, nước trà uống liên tục.

Mà Chiến Bắc Liệt vẫn ổn định như trước, cười trả lời: “Bản vương thật ra rất tán thưởng tài tử của quý quốc, văn phong rất phổ biến ở Nam Hàn, nhưng câu thơ này có vẻ làm thương xuân thu buồn.”

Chu Nho Thân cười đến cứng cả miệng lại rồi, hơi quay đầu nhìn về phía sau một chút, rồi gật đầu nói thẳng: “Liệt Vương, lần này hạ quan tới, là muốn trao đổi chuyện hai nước giao hảo với Vương gia.”

Chiến Bắc Liệt thổi thổi chén trà, uống một hớp rồi mới tỏ vẻ không để ý lắm hỏi: “Vậy sao?”

“Vâng, Đại Tần và Đông Sở chưa từng có bất kỳ mâu thuẫn nào, nước giếng không phạm nước sông, sau này nếu hai nước có thể như vậy thì thật là quá tốt.” Chu Nho Thân nói dối không chớp mắt, trực tiếp bỏ qua trận chiến bốn năm trước.

Chiến Bắc Liệt cong cong khóe miệng, hết sức tập trung uống trà, không nói.

Chu Nho Thân lại nhìn về phía sau, hai mắt lóe lên, quay lại chấp tay với Chiến Bắc Liệt nói rằng: “Liệt Vương gia, người sáng mắt không nói tiếng lóng, hạ quan tin Vương gia rất hiểu tình hình Yến Sở hiện tại, nếu hai nước khai chiến, xin Liệt Vương có thể khoan tay đứng nhìn.”

Rốt cuộc, Chiến Bắc Liệt cũng ngẩng đầu, ửng mầu hơi híp lại, ánh mắt rơi xuống tên tùy tùng phía sau hần.

Hần nhìn một lát rồi khóe môi chậm rãi cong lên, thanh âm thâm trầm mà chắc chắn: “Nếu người thông minh không nói tiếng lóng thì Thất hoàng tử cũng chớ dẫu đầu lộ đuôi.”

96. Q.2 - Chương 19: Hợp Tác

Edit: Kiri

Vừa dứt lời, Chu Nho Thân nhất thời kinh ngạc, hoảng sợ, phản xạ có điều kiện nhanh chóng quay đầu lại nhìn tùy tùng kia.

Nhưng tên tùy tùng lại không ngạc nhiên như hần, bình tĩnh cong khóe môi, thản nhiên như thường bước tới trước mặt hần.

Chu Nho Thân lập tức đứng lên, cung kính nhường chỗ.

Tùy tùng phát tay áo một cái, mặc dù hôm nay hần mặc trang phục của thị vệ nhưng động tác vẫn vô cùng tao nhã, đó là một loại thanh tao khắc ở trong tâm khảm.

Hắn ưu nhã ngồi xuống, đáy mắt hiện lên ý cười nồng đậm, tiếng nói thanh nhuận vẫn như xưa: “Liệt Vương gia, đã lâu không gặp.”

Chiến Bắc Liệt ánh mắt thâm sâu nhìn về phía bên ngoài lều, thanh âm lạnh lùng: “Thất hoàng tử thật can đảm, binh lính ở đây nói nhiều không nhiều nhưng nói ít cũng không ít, hai mươi vạn người nếu muốn giữ người lại thì nhất định là có thể.”

Hắn vừa dứt lời, thời gian như đã dừng lại, trong lều không vang lên bất kỳ tiếng động nào.

Trên trán Chu Nho Thân chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, tiếng động vang lên trong lều yên lặng này có vẻ rất rõ ràng.

Sắc mặt hắn tái nhợt, tâm trạng vô cùng lo lắng, trong lòng thầm kêu rên, đã sớm khuyên Thất hoàng tử đừng đi, bây giờ thì tốt rồi, người ta muốn giữ người.

Sắc mặt Đông Phương Nhuận lại không thay đổi chút nào, một lúc sau, bỗng nhiên nở nụ cười.

Hắn cười ôn nhuận, chắc chắn nói: “Người sẽ không.”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng, từ chối cho ý kiến.

Đông Phương Nhuận híp đôi mắt hẹp dài, chậm rãi nói: “Liệt Vương đang chờ Yến Sở lương bại câu thương, nếu Nhuận chết thì một phen nhọc lòng của Liệt Vương, chẳng phải đều là bọt nước.”

Chiến Bắc Liệt biết hắn đang ám chỉ chuyện đưa Tiên Vu Bằng Phi và nguyên nhân cái chết của Tiên Vu Trác Nhã về Bắc Yến, còn có chuyện thổ phỉ thuộc Đông Sở, khiến Bắc Yến tin hắn sai cổ, cho rằng Đông Sở liên tục mưu hại Thái tử và Công chúa Bắc Yến.

Nói cho cùng, chiến sự hai nước Yến Sở là do hắn xúc tiến.

“Nửa thật nửa giả mà thôi, Thất hoàng tử làm cái gì, ta và người đều rõ.” Hắn cười lạnh một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự xem thường rõ ràng: “Dám làm lại không dám nhận?”

Đông Phương Nhuận cũng không xấu hổ, thản nhiên cười: “Không có gì không dám nhận, cũng không biết, nếu không có ta, chiến sự này có thể theo như sắp xếp của Liệt Vương không?”

Chiến Bắc Liệt tỏ vẻ không hứng thú lắm: “Thất hoàng tử biết Bản vương nghĩ gì sao?”

Đông Phương Nhuận cầm chén trà lên nhưng vừa nghĩ Chu Nho Thân đã uống liền chậm rãi buông xuống.

Hắn phát phát tay xuống phía sau, rồi nhún vai nói: “Đương nhiên, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cũng chỉ có đối thủ chân chính mới hiểu rõ người nhất, ta tin tưởng điểm ấy Liệt Vương rất hiểu.”

Chu Nho Thân biết ý, Thất hoàng tử muốn nói chuyện riêng với Liệt Vương, liền dẫn tùy tùng đi ra ngoài.

Tới gần cửa, hắn quay đầu lại nháy mắt với Lãnh Hạ.

Thế nhưng đối phương lại làm như không thấy.

Đến tận lúc hai con người của hắn sắp bay ra ngoài, mà người kia vẫn mặt dày ngồi trên sập xem sách, Chu Nho Thân tức giận giậm chân, mưu sĩ không có mắt này, không thấy chủ tử cần nói chính sự sao?

Không muốn cùng một tên không hiểu biết so đo, rất mất phong độ, hắn bĩu môi đi thẳng ra ngoài.

Sau khi trong lều chỉ còn lại có ba người, Đông Phương Nhuận cười cười với Lãnh Hạ, hàn huyên nói: “Không ngờ Vương phi cũng tới xích cung.”

Lãnh Hạ khép quyển sách lại, tiện tay đặt ở bên cạnh, nhàn nhạt trả lời: “Ta cũng không ngờ, vết thương của Thất hoàng tử tốt lên nhanh như thế?”

Đông Phương Nhuận ghen hòng, thầm nghĩ hai người này thật sự rất giống nhau, đây là muốn dùng vết thương nhắc nhở hắn việc thả Tiên Vu Bằng Phi lần trước.

Rất mang thù.

Lúc này Chiến Bắc Liệt cũng không muốn vòng vo nữa, hiện tại quan hệ của bọn họ là.....

Đổi lập?

Hợp tác?

Hay là đổi lập trong hợp tác?

Hai người đều hiểu rất rõ.

Hắn đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát: “Lưu dân Đông Sở vào Đại Tần, Bản vương đã sắp xếp thỏa đáng.”

Nếu Đông Phương Nhuận đã đích thân đến đây thì tất nhiên là muốn hợp tác rồi.

Nếu muốn hợp tác thành công thì thành ý này là phải có.

Đông Phương Nhuận âm thầm liếc mắt, tự rót ỉnh một chén trà rồi cũng thuận tay rót thêm cho Chiến Bắc Liệt, sau đó mới châm chọc: “Quốc khổ Đại Tần đã rộng đến mức này rồi sao? Sắp xếp ấy người lưu dân thôi mà cũng đòi bạc từ Đông Sở?”

“Của ai người ấy lo chứ, quốc khổ Đại Tần dù nhiều cũng không có để mà đưa cho Đông Sở.....” Sắc mặt Chiến Bắc Liệt như thường, không chút nổi giận vì câu châm chọc kia, hơn nữa lại trả lời một cách mỉa mai: “Nhưng chuyện giấu gian tế trong lưu dân, tin tưởng rằng Thất hoàng tử hiểu rõ hơn Bản vương.”

Kích động lưu dân, bạo động cửa thành, cái loại chuyện bất cứ chỗ nào lúc nào cũng có thể làm, không từ bỏ bất kỳ cơ hội tình thế người khác nào này, ngoại trừ Đông Phương Nhuận thì không còn ai cả.

Thật ra Chiến Bắc Liệt có chút bội phục vắn vẹo với chuyện này, dù là chuyện nhỏ đến cỡ nào thì ở trong mắt của Đông Phương Nhuận vẫn có thể tìm ra chỗ để ra tay.

“Nhất thời, là nhất thời.” Đông Phương Nhuận cầm chén trà lên nhấp một ngụm, thanh nhã cười nói: “Lúc đó và bây giờ khác nhau, từ đổi lập trở thành hợp tác, đương nhiên là phải khác.”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, nói thật dễ nghe, chỉ bằng trình độ âm ngoan xảo trá, âm mưu quỷ kế đầy người của người, ai dám đảm bảo người sẽ không cản ngược lại người ta.

Hắn lạnh lùng nói: “Nhưng về nhân phẩm của Thất hoàng tử, Bản vương rất nhất gan, không dám tin tưởng dễ dàng.”

Đông Phương Nhuận bật cười, trong nụ cười có vài phần bất đắc dĩ.

Nếu nói trong thiên hạ này có ai nhất gan, thì có thể nào cũng sẽ không đến lượt Đại Tần Chiến thần.

Trận chiến năm năm trước ấy, một mình hắn đứng trước mười vạn binh lính, lời nói đội trời đạp đất: “Ngày nào còn có Bản vương ở đây, lãnh thổ Đại Tần không tới phiên bất luận kẻ nào xâm chiếm! Không tin, phóng ngựa qua đây!”

Số lượng binh lính chênh lệch rất xa, lại không sợ hãi, chỉ mình uy thế của hắn đã đủ làm khiếp đảm hai mươi vạn binh mã Bắc Yên!

Trận chiến ấy là trận chiến lấy ít thắng nhiều đầu tiên trong lịch sử, thắng dứt khoát, thắng đẹp mắt.

Mà Bắc Yên chỉ có thể dẫn binh chặt vật trốn về nước, lùi về sau Tuyết sơn, từ đó không dám động binh với Đại Tần nữa.

Mà lần co rút này, kéo dài những năm năm.

Từ lúc đó, hề nhắc tới Đại Tần Liệt Vương, không ai không nói một câu: Một người đã đủ giữ quan ải!

Lúc đó, Đông Phương Nhuận hẳn chỉ là một hoàng tử không được sủng, hẳn giấu tài, hẳn không nóng vội, hẳn để nội bộ Đông Sở lục đục với nhau, mà người đàn ông này đã lên chiến trường giết địch!

Hắn đứng ở trên tường thành cùng với mưu sĩ bàn mưu tính kế, nhìn về chiến trường phương Bắc phía xa xa.

Tâm trạng, không phải là không ghen tỵ.

Lau mồ hôi, chiến đấu hăng say, là giấc mộng của mọi nam nhân trên đời này.

Hai năm trước, người này cũng mới mười tám tuổi, hắn chỉ huy quân đội Đại Tần tiến thẳng vào Nam Hàn, trong một tháng ngắn ngủi đã đoạt bốn tòa thành trì, ra tay nhanh chuẩn ngoan, làm Nam Hàn trở tay không kịp.

Đến khi Nam Hàn kịp phản ứng, hắn đã dẫn đại quân khải hoàn hồi triều, mà lãnh thổ Đại Tần lại nhiều lên bốn tòa thành.

Trên quốc thư gửi trả Nam Hàn, bên dưới những chữ nhỏ tràn đầy cảm phần, cũng chỉ có sáu chữ hắn trả lời: Có bản lĩnh, cướp về!

Chỉ sáu chữ, thể hiện rõ ràng sự bá đạo cuồng vọng không có gì sánh kịp của Chiến thần một quốc gia.

Làm Nhiếp chính vương Hoa Trọng Lập chỉ biết nghiêng răng nuốt hận, làm Thái hậu Hoa Mị đập nát vài chiếc bàn con mà chỉ biết ngậm bò hòn làm ngọt.

Cướp? Cướp thế nào?

Trong ngũ quốc, ai dám cướp của Đại Tần Chiến thần?

Năm đó, Đông Phương Nhuận hắn vừa kéo ứng cử viên sáng giá nhất của ngôi vị hoàng đế xuống ngựa, Tam ca, Ngũ ca, Lục ca, đều phải bước lên đoạn đầu đài.

Hắn liền trở thành người sáng giá nhất trong các Sở hoàng tử, trên dưới triều thần đều lấy lòng hắn, nói là một tay che trời cũng không quá đáng.

Thế nhân đều nói lòng dạ hắn sâu không lường được nhưng nào ai biết, hắn tình nguyện vĩnh viễn ở Đại Tần huynh thân đệ thiết chứ không muốn sống ở hoàng cung ăn thịt người nơi Đông Sở, giết huynh hại đệ, bè lũ xu nịnh.

Mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, ác mộng liên miên, mẫu phi chỉ biết kéo tay hắn thở dài: “Nhuận nhi, đây là số mệnh.”

Chẳng phải chính là mệnh sao?

Có người vừa sinh ra đã có được mọi thứ, ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi quan sát non sông nhìn dặm, bao la hùng vĩ.

Có người lại phải từng bước từng bước đi lên, đường núi gồ ghề, chông gai trải rộng, đi sai một bước sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục.

Nếu là mệnh, hắn nhận!

Tối hôm nay, hắn đã học được cách che giấu chính mình, không cho bất luận kẻ nào tiến vào tim hắn.

Đông Phương Nhuận cười nhợt nhạt, khẽ nhắm hai mắt, đến lúc ngẩng đầu lên, trong mắt lại như được phủ một lớp sương mù dày đặc.

“Nếu Liệt Vương lo lắng thì không ngại cùng Nhuận quay về Sở, trên chiến trường.....” Đông Phương Nhuận cười thành tiếng, tiếng nói vẫn thanh nhuận như trước: “Cứ việc giám thị.”

Chiến Bắc Liệt nhắm mắt suy nghĩ một lát rồi tán thành: “Được!”

Hai người cùng uống trà, bốn mắt đối diện, trong đó có suy nghĩ, tính toán, xem thường, khinh khi, nhưng cũng có vài phần của kỳ phùng địch thủ.

Đông Phương Nhuận mỉm cười xoay người, cũng cần đợi để hắn sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong doanh trại.

Chiến Bắc Liệt nhắc lại một câu: “Đừng quên bạc bố trí lưu dân.”

Đông Phương Nhuận dừng bước, vươn tay day day huyệt Thái Dương, bắt đắc dĩ nhìn trời, một chút này mà cũng không chịu thiệt, ai nói hắn là mãng phu?

Đội Đông Phương Nhuận rời đi, Lãnh Hạ đứng dậy đi tới trước mặt Chiến Bắc Liệt, hỏi: “Muốn đi Đông Sở sao?”

Chiến Bắc Liệt kéo tay nàng ôm vào lòng: “Có cơ hội vào doanh trại của Đông Sở, có gì không đi? Hơn nữa người này, thật sự ta rất lo lắng.”

Lãnh Hạ ôm lấy cổ hắn, nghiêng đầu hỏi: “Đi bao nhiêu người?”

Hắn suy nghĩ một chút: “Không dẫn người theo, lần này chỉ là đi xem xét, bỗng nhiên lại tiện lợi cho họ sao?”

Lãnh Hạ gật đầu, đúng là như vậy, tuy nói tạm thời định hiệp nghị với Đông Phương Nhuận thế nhưng cái này chỉ là hiện tại, nếu không thì hai nước đã cùng tấn công Bắc Yến, chỉ là cổ vũ thực lực Đông Sở mà thôi, tin rằng điểm này Đông Phương Nhuận cũng hiểu rất rõ.

Không đợi hai bên đánh tới lưỡng bại câu thương, Đại Tần chắc chắn sẽ không xuất binh.

Chiến Bắc Liệt cong cong khóe môi, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, dặn dò: “Trên đường đi chưa chắc đã yên bình, chỉ vài người đi ngược lại sẽ ổn thỏa hơn.”

Đông Phương Nhuận để lại một đại hoàng tử Đông Phương Lỗ ở Đông Sở, chưa nói đến chuyện hắn để lại người này để làm gì, người này ngu dốt vụng về tầm thường vô vị đến mức nào nhưng chỉ riêng thân phận của hắn đã là nguy hiểm.

Không có hoàng tử nào không muốn ngồi lên cái vị trí kia, Đông Phương Lỗ ở Sở dù có bị Đông Phương Nhuận chèn ép nhưng cũng không thể không có thế lực ngầm của mình.

Đông Phương Nhuận tới đây, dù giấu giếm tốt đến cỡ nào cũng không thể bảo đảm không có bất cứ tin nào bị lộ.

==

Buổi chiều, Chiến Bắc Liệt triệu tập phó tướng để sắp xếp mọi chuyện.

Mọi người nghe nói Chiến Bắc Liệt một mình tới Đông Sở, đều khuyên can: “Bắc Yến sắp khai chiến với Đông Sở, Vương gia đi tới đó một mình, rất nguy hiểm!”

Chiến Bắc Liệt cười khinh miệt: “Trên đời này, kẻ có thể giết được Bản vương còn chưa sinh ra!”

“Nhưng Thất hoàng tử Đông Sở này tính tình âm hiểm, nếu người vào doanh trại Đông Sở, hắn triệu tập tướng sĩ bao vây tấn công Vương gia thì phải làm sao đây?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, chắc chắn nói: “Hắn sẽ không, binh lực Đông Sở không mạnh, đối phó với một Bắc Yến đã quá mệt mỏi rồi, nếu chống lại Đại Tần, bị hai nước giáp công, Đông Sở chắc chắn diệt vong!”

Có người còn muốn nói nữa, Chiến Bắc Liệt giận tái mặt, giơ tay lên ngăn lời họ định nói, quyết định: “Việc này Bản vương đã có tính toán, không cần nhiều lời.”

Sau đó hắn sắp xếp mọi việc trong lúc hắn không có ở đây.

Lần sắp xếp này, đến tận đêm khuya.

Lãnh Hạ không muốn quấy rầy bọn họ, hơn nữa cũng rất muộn rồi, nên nàng chậm rãi bước trong quân doanh một mình.

Đêm khuya thanh vắng, thời tiết này thật lạnh.

Lãnh Hạ kéo vạt áo lại, nắm thật chặt cổ áo choàng, thở ra một làn hơi trắng.

Nàng ngửa đầu, màn đêm ở đây rất yên tĩnh, bầu trời cao cao rộng lớn, có đầy những chấm nhỏ sáng lấp lánh.

Dưới bầu trời đêm như vậy, Lãnh Hạ không khỏi cảm thấy vài phần trống vắng, thế sự vô thường, ai có thể nghĩ được, sát thủ chi vương của thế kỷ hai mươi mốt, sẽ xuất hiện ở đây?

Kiều Thanh, không còn ta nữa, người sống có tốt không?

Bầu trời ở kiếp trước có giống nơi này không?

Có khi nào chúng ta đang cùng nhìn lên một bầu trời không?

Đông Phương Nhuận đi tới từ phía xa xa, nhìn thấy một hình ảnh như vậy của Lãnh Hạ.....

Không có dáng vẻ như trong trí nhớ của hắn, sát khí khi mới gặp gỡ trước cửa vương phủ, với sự cảnh giác khi ngoái đầu nhìn từ lâu phía xa xa.

Lúc gặp lại thì thuận tiện chọc ghẹo tên trộm, trong quán rượu nhỏ thì tự nhiên như thường.

Trên yến hội thì trấn định đối với chất vấn của Mộ Dung Triết, thông dong bình tĩnh đối mặt với công chúa giả.

Trên tiền yến của Ngũ quốc đại điển, điên cuồng lớn mật ôm hôn Chiến Bắc Liệt.

Hắn vẫn nhớ phong thái khi cô gái kia đi về phía Chiến Bắc Liệt, vẫn nhớ hai người ôm hôn trong bầu trời rực rỡ muôn màu sắc....

Đó là một loại cảm tình khiến hắn đổ kị, dưới sự chứng kiến của sứ giả ngũ quốc, vô cùng sâu sắc và nồng hậu.

Mà hôm nay, tất cả những ký ức này gần như biến mất trước một cô gái ngửa đầu nhìn trời đêm, cô đơn ngấm sao, ẩn chứa một nỗi muộn phiền.

Lúc này nàng vẫn đang mặc y phục như nam tử, áo choàng cũng trắng tinh khiết như y phục, trong màn đêm u tối như một ánh sáng trắng tuyệt đẹp khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái cũng đã không thể rời đi.

Cổ áo choàng lông trắng muốt làm nổi bật hai gò má ửng hồng vì lạnh, phượng mâu sáng long lanh như nước hồ thu dịu nhẹ, nhưng cũng vô cùng lấp lánh, làm những vì sao trên trời cũng mờ đi vài phần.

Nữ tử này, xinh đẹp không giống người thường.

Nàng lắc đầu tự giễu, thở dài, trong đó có vài phần ưu thương.

Nàng thở dài sầu muộn, giống như người con xa xứ đang nhớ về cố hương.

Đông Phương Nhuận không khỏi có vài phần hiểu rõ, hiểu tại sao Đại Tồn Chiến thần ái mộ nàng thành si.

Hắn không muốn phá hỏng cảnh tượng hiếm thấy này nên chỉ đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Lãnh Hạ cũng đã cảm thấy có người tiếp cận, mặc dù đang đắm chìm trong ký ức, nàng cũng sẽ không thả lỏng cảnh giác, đây là thứ đã khắc sâu trong cốt tủy.

Nàng quay đầu nhìn lại.

Đông Phương Nhuận khước môi giương lên, híp đôi mắt hẹp dài, chậm rãi bước lên phía trước.

Lãnh Hạ gật đầu coi như chào hỏi, nhưng cũng không nói gì.

Hắn đã thay trang phục của thị vệ, trường bào xanh nhạt, mềm mại như nước.

Hắn đi thẳng đến bên cạnh nàng, cười quan tâm nói: “Nơi biên giới này rất lạnh, người không có nội lực, nên mặc nhiều một chút.”

Lãnh Hạ nhú mày nói: “Đa tạ.”

Những lời này Chiến Bắc Liệt đã nói với nàng vô số lần, quan tâm bá đạo, mà giọng của Đông Phương Nhuận lại không cứng rắn như hắn, có một loại chân thật lạ thường.

Hắn và Chiến Bắc Liệt nhìn qua có vẻ khác nhau, lại cực kỳ giống nhau.

Nếu bàn về ngoại hình, hai người đều tuấn lãng.

Một tuấn lãng chói mắt, toàn thân không có một khuyết điểm nào, giống như một kiệt tác của tạo hóa, chỉ cần hắn đứng trước mặt người sẽ khiến người tự ti mặc cảm.

Một tuần lằng bên trong, tản ra sự tuần nhã thanh cao, đó là một loại khí chất, ngũ quan bình thường và khí chất ở tổ hợp cùng một chỗ, ẩn chứa sự tao nhã không nói nên lời.

Nếu nói về nội tâm, hai người đều là kỳ nam tử thế gian này hiếm gặp.

Chiến Bắc Liệt bá đạo bất luận trong ngoài, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn rõ, hắn không tránh né bất cứ ai, đường hoàng mà tùy tiện, người muốn xem, ta sẽ cho người xem.

Đông Phương Nhuận bá đạo lại giấu ở bên trong, bên ngoài ôn nhuận khiêm nhường nhưng từ những hành động của hắn là có thể nhận ra vài phần kiêu ngạo cuồng vọng ẩn giấu trong đó.

Lãnh Hạ không thể nói là trong hai người ai tốt hơn ai, thế nhưng trong lòng nàng, đương nhiên là thiên về Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt nói câu nào nàng cũng không nghi ngờ, không cần suy nghĩ, nói một là một hai là hai, hắn bày ra trước mặt nàng mặt chân thật nhất của mình.

Nhưng nếu ở chung với Đông Phương Nhuận, câu nói nào của hắn không khiến người nghi ngờ?

Không chừng trong đó còn có một bẫy rập, chờ người nhảy xuống.

Quá mệt mỏi.

Giống như lúc này, trong tiếng nói của Đông Phương Nhuận ẩn chứa một loại mê hoặc, hỏi: “Ta rất hiểu kỳ, lúc này là người nhớ cổ hương sao?”

Lãnh Hạ nhướng nhướng mày, biết hắn không chỉ Tây Vệ, nếu là Tây Vệ thì nói thẳng là được rồi, tất nhiên sẽ không nói mờ昧 như vậy, cổ hương.

Nàng không đáp mà hỏi lại: “Còn người? Buổi tối không ở trong lều, đi lung tung làm gì?”

“Hôm nay là hợp tác, sau này nhất định sẽ biến thành đối thủ, có cơ hội này, đương nhiên phải đi thăm dò một chút.” Đông Phương Nhuận vui đùa trả lời, đáp xong vấn đề của Lãnh Hạ, lại trở về câu hỏi trước: “Quê quán của người ở đâu?”

Hình như hắn rất cố chấp với vấn đề này, cũng không đợi Lãnh Hạ vòng vo, cười nói: “Lúc đầu, Viên Giáp truyền tin cho ta, nói hắn đã giết Tây Vệ hòa thân công chúa, nhưng mà chưa đầy một khắc sau, người đã sống lại.”

Câu trước hắn nói Tây Vệ hòa thân công chúa, nhưng câu sau lại trở thành người, rõ ràng là phân tách hai người.

Sắc mặt Lãnh Hạ vẫn thế, nhàn nhạt đáp lời: “Nghe ra có vài phần đáng sợ.”

Đông Phương Nhuận ngồi xuống đất, hai tay chống lên bãi cỏ, dáng vẻ khoan thai.

Một lúc sau lại nói: “Đúng là đáng sợ, sau đó ta tra thử về lai lịch của người, một người hoàn toàn khác biệt với An Bình Công chúa, mặc dù phán đoán này có chút vớ vẩn nhưng ta vẫn nghĩ, người không phải là An Bình.”

Không ai sẽ có thay đổi lớn như vậy chỉ trong một khắc, nếu nói ngày trước nàng ngụy trang thì cũng quá gượng ép rồi.

Lãnh Hạ không ngồi xuống theo hắn, nàng cúi đầu nhìn Đông Phương Nhuận, nhún vai hỏi: “Vậy ta là ai?”

Đông Phương Nhuận cũng nhún vai, thuận miệng đáp: “Ai biết được, một sát thủ của một quốc gia nào đó? Thủ lĩnh của một tổ chức? Hay là.....một người khác.”

Lãnh Hạ từ chối cho ý kiến, cũng không nói là phải hay không phải.

Nàng không muốn nói bí mật trong lòng mình cho người khác ngoài Chiến Bắc Liệt: “Thì ra người đó là Viên Giáp, hắn là người đầu tiên khiến ta thua thiệt.”

Đông Phương Nhuận thở dài: “Chân của hắn đã bị các người phế đi, cả đời này đều là một phế nhân.”

Lãnh Hạ không có nửa phần đồng tình, hơn nữa nhìn Đông Phương Nhuận thở dài, càng cảm thấy châm chọc: “Người sắp xếp hắn ở bên Đông Phương Lỗ, dùng hắn để biết hành động của Đông Phương Lỗ, dù Đông Phương Lỗ muốn làm gì người cũng biết, nếu có tác dụng thì âm thầm giúp đỡ, còn nếu vô dụng thì mặc kệ hắn. Thân phận gian tế như vậy, người đã sớm đoán được kết cục của hắn, dù không phải ta thì khi Đông Phương Lỗ phát hiện, hắn cũng sẽ chết.”

“Phải, cho nên kết cục này, có lẽ là tốt nhất.” Đông Phương Nhuận cũng không có chút xấu hổ nào, gật đầu thừa nhận: “Muốn làm đại sự, không thể câu nệ tiểu tiết.”

Hắn ngửa đầu, nhìn thẳng vào Lãnh Hạ, cười nhợt nhạt, trong mắt có vài tia bi thương không nói nên lời: “Phía sau ta có một đám người, ta có trách nhiệm với gia đình và bản thân họ, Đông Sở không giống Đại Tần huynh đệ thân thiết. Nếu ta ngã xuống thì những người phía sau ta đều phải chết cùng, hy sinh một hai người để đổi lấy mạng của những người khác, buôn bán này không thể không làm.”

Lãnh Hạ không cho là đúng, tuy nàng có thể hiểu tại sao hắn như vậy nhưng nàng không thể đồng ý với hắn.

Nhưng giữa hai người, dù có bất kỳ quan hệ gì, nàng cũng không gốc đến nỗi muốn thuyết phục người này, chỉ thản nhiên đáp: “Đây là sự khác nhau giữa người và Chiến Bắc Liệt.”

Nàng đuổi người, chắc là giờ Chiến Bắc Liệt cũng đã xong, xoay người chậm rãi đi về phía lều lớn.

Cũng không quay đầu lại mà vừa đi vừa nói: “Còn suy đoán kia, thật sự là chuyện không đâu, tắt rồi ngủ đi.”

Đông Phương Nhuận nhìn đóa hoa tuyết xa dần rồi mất hút trong màn đêm đen tuyền.

Hắn ngửa đầu nằm vật xuống, trực tiếp nằm trên mặt cỏ héo rũ, mặt đất lạnh ẩm ướt thấm vào lưng hắn, tiến thẳng đến trái tim.

Nhìn những vì sao nhỏ trên bầu trời, hắn chậm rãi cong môi, cười ôn nhuận.

97. Q.2 - Chương 20: Sư Phụ, Có Chuyện Cho Người

Edit: Kiri

Ngày mai, sáng sớm.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt dùng bữa sáng xong, liền thu dọn một ít y phục đơn giản.

Các tướng sĩ đã bắt đầu huấn luyện rồi, tiếng hò hét vang dội khắp doanh trại.

Lãnh Hạ đi được nửa đường, đột nhiên dừng bước, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đi gọi Mộ Nhị.”

Chiến Bắc Liệt không phản đối, dù sao chuyến đi này có lẽ sẽ có mai phục, nếu là người thường thì họ dẫn theo ngược lại sẽ có nguy hiểm nhưng Mộ Nhị thì khác, kinh công kiệt xuất, không cần bọn họ lo lắng. Hơn nữa y thuật của hắn, không chừng sẽ có lúc cần dùng.

Chính sự phía trước, hắn đành nghiêng răng, nhịn đau thu hồi ghen tuông.

Đang muốn xoay người thì thấy Mộ Nhị đang đeo hòm thuốc, ngơ ngác đi về phía này, gió thổi làm thanh sam lay động, càng toát lên vẻ không màng thế sự.

Hắn đi thẳng đến trước mặt hai người rồi dừng lại, bất động, trong mắt, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm Lãnh Hạ như vậy.

Lãnh Hạ lại có thể thấy được ý tứ kiên quyết mà rõ ràng trong mắt hắn: Cùng nhau.

Nàng bỗng nổi lên tâm tư trêu chọc, nhíu mày, cười hỏi: “Mê được, độc được đều đã chuẩn bị đủ rồi chứ?”

Quả nhiên, Mộ Nhị mặt vẫn không thay đổi nhất thời nhú nhú mày, bộ dạng không cách nào tha thứ.

Ở cửa doanh trại, Chung Thương và ba người Cuồng Phong đang nói chuyện phiếm, vui vẻ chờ họ.

Lúc bọn họ tới thì Đông Phương Nhuận cũng tới, chỉ một mình hắn, nắm dây cương của con tuần mã Bắc Yên, giống như một ánh trăng màu bạc.

Sau buổi gặp hôm qua, Chu Nho Thân đã xuất phát tới Trường An, dựa theo quy củ hắn phải lấy thân phận sứ giả đi bái kiến Chiến Bắc Diễn.

Mấy người gật đầu chào hỏi, cũng không nhiều lời, khễ điểm mũi chân nhảy lên lưng ngựa, xuất phát.

Phía sau, doanh trại vẫn như trước, phía trước, đường đi không rõ.

Đến tận lúc bọn họ chỉ còn là mấy chấm đen, từ trong quân doanh lao ra một con ngựa, chính là lão Mã.

Diệp Nhất Hoàng cười trên lưng ngựa, cười gian, có chuyện vui mà không mang ta theo, huynh đệ ta lên đuổi theo.

Đúng lúc này, lão Mã đột nhiên dừng lại, ngửa mặt u buồn nhìn trời.

Diệp Nhất Hoàng sợ hãi, dừng như vậy a huynh đệ!

Hắn cấp tốc nhảy xuống, kéo kéo dây cương, cố gắng kéo lão Mã.

Hắn hận nghiêng răng nghiêng lợi, không còn cách nào đánh phải cố vui vẻ chạy đến trước mặt lão Mã vãi mấy vãi rồi chấp tay cầu xin: “Huynh đệ, xin thương xót ta a! Chạy a! Chạy a!”

Lần này rất có hiệu quả, lão Mã không nói hai lời lập tức phóng đi như chớp, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Diệp Nhất Hoàng há hốc miệng, đứng tại chỗ lệ rơi đầy mặt, tức đến muốn hộc máu.

Huynh đệ này, người đã quên mang theo ta.....

==

Ngày đầu tiên.

Từ biên giới đi đến doanh trại Đông Sở, mọi người đi thẳng về hướng Đông Bắc.

Cả ngày phải phóng ngựa liên tục, trên đường lại chỉ có thể ăn mấy cái bánh màn thầu với lương khô, tuy mới cuối thu nhưng nơi biên giới này đã lạnh đến mức có thể so với mùa đông ở Trường An, trên đường đi, một con chuột cũng không nhìn thấy chứ đừng nói tới gà rừng hay thỏ rừng.

Ba người Cuồng Phong đã đói lắm rồi nên khi nhìn thấy một quán ăn nhỏ phía xa đã vô cùng mừng rỡ chạy đến.

Không đợi tiểu nhị chào hỏi, ba người đã nhảy xuống ngựa chạy vào quán, vỗ bàn thao thao bất tuyệt gọi đồ ăn: “Long phượng trình tường, hồng mai châu hương, cháo bát bảo, sơn trân bách thái, nhất phẩm đậu hũ, phật thủ kim quýt,...”

Ở doanh trại mỗi ngày đều phải ăn cơm canh đạm bạc, cuối cùng hôm nay cũng được một bữa no đủ.

Vừa kết thúc quá trình, Thiểm Điện cười hì hì dặn dò: “Nhanh một chút, mang lên đây một ấm trà ngon.”

“Được, khách quan, lập tức có!” Chưởng quỹ mập mập cười đáp ứng, vui vẻ đi xuống.

Lúc mấy người Lãnh Hạ đi vào quán, vừa vặn lúc ba người vừa gọi đồ xong, lại nghe chưởng quỹ đáp lời, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh.

Sau khi mấy người ngồi xuống, Lôi Minh khoe: “Gia, chúng ta đã gọi những món người thích ăn, long phượng.....”

Mới nói được một nửa, liền dừng lại, nhất thời vẻ mặt lạnh xuống, Cuồng Phong và Thiểm Điện cũng đột nhiên có phản ứng.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, lại nhanh chóng khôi phục bộ dạng vui vẻ, hi hi ha ha cười nói.

Lát sau, chuông quỹ dẫn mấy tên tiểu nhị lên, trong tay mỗi người đều bưng một cái khay, từ xa đã có thể ngửi được mùi thơm ngào ngạt.

“Khách quan, mời!” Chuông quỹ sai tiểu nhị đặt món ăn lên bàn, rót ổi người một chén trà, rồi mới cúi người đi xuống.

Ba người Cuồng Phong trừng mắt nhìn vô số món ăn ngon trên bàn, chảy nước miếng liên tục, nhìn về phía Mộ Nhị chép miệng, ý hỏi: Có thuốc giải không?

Loại câu hỏi mờ mịt này, đương nhiên là Mộ Nhị không hiểu, vẫn ngồi ngơ ngẩn như trước.

Lôi Minh chép miệng, đưa mắt nhìn sang Lãnh Hạ, trong mắt tràn đầy chờ mong, chân chó nói: “Vương phi.....”

Lãnh Hạ bật cười, đưa tay ra trước mặt Mộ Nhị.

Thấy bàn tay trắng nõn quen thuộc đưa ra trước mặt, nhất thời, Mộ Nhị bình tĩnh đại ngộ.

Ổng tay áo vung lên, bột phấn nhỏ bay bay khắp bàn ăn mà mọi người không nhìn thấy, hần gật đầu, chậm rãi nói: “Có thể.”

Lãnh Hạ cầm đĩa lên, ăn trước tiên.

Ba người Cuồng Phong sùng bái nhìn nàng, thần tượng đương nhiên là có biện pháp.

Chiến Bắc Liệt hận nghiến răng, khuôn mặt tuần tú đen đến mức có thể so với Bao Công rồi, Lãnh Hạ gấp một đĩa thức ăn cho hần, vuốt giận: “Người thích ăn.”

Ngay lập tức đã có tác dụng, sắc mặt của Đại Tàn Chiến thần lập tức thay đổi, ra vẻ bất đắc dĩ mới ăn nhưng khóe miệng lại hơi cong lên, ánh mắt y hết như trẻ con nhìn Mộ Nhị.

Thế nhưng Mộ Nhị vẫn là bộ dạng của kẻ lỗ mãng.

Đông Phương Nhuận vẫn im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn bọn họ, thấy vậy không khỏi hơi cong đuôi mắt, đây là lần đầu tiên hần thấy cách ở chung như vậy giữa hai người, không ngờ Đại Tàn Chiến thần còn có một mặt như vậy.

Hần không muốn thừa nhận chính mình thật ra có vài phần ghen tỵ, dè xuống vài tia chua xót lặng lẽ nảy sinh trong lòng, nét mặt không thể hiện bất cứ điều gì, lại cười yếu ớt như lúc ban đầu.

Bữa ăn này, có người suy nghĩ khác biệt, có người tức giận ngút trời, có người vui sướng hả hê, có người phiền muộn mất mát, có người khô khan u mê, lại có người.....

Mỗi mắt chờ mong!

Mỗi mắt chờ mong này đương nhiên là chuông quỹ và tiểu nhị, bọn họ nấp ở phòng bếp, cẩn thận nhìn trộm về phía này, chờ a chờ, chờ a chờ, sao còn chưa có dấu hiệu trúng độc thế?

Đã có người không chờ nổi nữa, cầm đại đao muốn xông ra ngoài, tức giận la hét: “Phải đợi tới khi nào nữa, con mẹ nó, những người này là cái giống gì, hạ loại độc mạnh như vậy mà không thấy có hiệu quả.”

Chuông quỹ kéo tay người nọ, lẩm bẩm: “Chờ một chút, Thất hoàng tử kia dễ giết như vậy sao? Nhưng mà không phải là chỉ có một mình Thất hoàng tử sao? Không biết sao Đại Tàn Liệt Vương cũng đi theo hần.”

Người nọ khoát khoát tay, vẻ mặt khó nhin: “Cần gì quản hần thế nào, lần này rơi vào tay chúng ta, chỉ có thể trách số hần không tốt.”

Tên còn lại cầm binh khí lên, cũng khó dần lòng nói: “Chắc vì bọn họ nội lực thâm hậu, nên thời gian trúng độc mới lâu hơn một chút, lúc này chắc cũng đến lúc rồi, đi!”

“Đi đâu thế?” Có người ở sau lưng kéo kéo tay áo của hần, hiếu kỳ hỏi.

“Đương nhiên là ra ngoài giết bọn họ, tên đần này!” Người nọ tức giận đáp.

“À, giết bọn họ sao?” Người sau lưng hỏi lại.

“Dong dài cái gì, không phải Điện hạ đã ra lệnh.....” Người kia nói được một nửa, đột nhiên cảm thấy không đúng.

Thanh âm này xa lạ a!

Còn chưa kịp quay đầu đã thấy trước mắt tối đen, mất đi ý thức.

Thiểm Điện trừng mắt nhìn, cười híp mắt thu lại cây búa, giống như hấn, Cuồng Phong và Lôi Minh mỗi người một cây búa đập chưởng quỹ và tiểu nhị ngất đi.

Lôi Minh vỗ tay một cái, một người một cước hung hăng đập, bữu môi nói: “Vừa rồi chúng ta đói tới choáng váng, chưa kịp phản ứng, các người thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc sao?”

Lúc bọn họ vào quán, quả thật là đầu óc rối bời, liền tiếp gọi ra những món có ở Trường An, ai ngờ gọi bậy gọi bạ mà chưởng quỹ cũng nhận lời.

Quán ăn hẻo lánh ở nơi này mà cũng có ư?

Đừng nói là có, nếu là một quán ăn bình dân thật sự thì có khi nghe cũng chưa nghe thấy bao giờ.

Chiến Bắc Liệt ngay cả thẩm vấn cũng lừa thẩm vấn, thủ đoạn ám sát vụng về thế này thì trừ Đông Phương Lỗ, làm gì còn ai nữa.

Lãnh Hạ hơi hơi cong cong khoe môi, nhìn Đông Phương Nhuận chậm rãi nói: “Xem ra, lần ám sát trước ở rừng rậm ngoại thành, thật sự là người đã âm thầm giúp không ít.”

Lần ám sát kia chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, hai nhóm thích khách liên tục ập đến, thậm chí còn không để cho nàng thời gian thở dốc, thủ đoạn cũng cao hơn, hẳn là Đông Phương Nhuận đã ra lệnh cho tên gọi là Viên Giáp kia, âm thầm giúp Đông Phương Lỗ.

Đông Phương Nhuận lúng túng ho khan một tiếng, cười vô tội.

==

Ngày thứ hai.

Sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Đột nhiên, Lãnh Hạ ghìm cương ngựa, Phong Trì hí một tiếng rồi dừng lại, sau đó những người khác cũng dừng lại.

Sau khi dừng lại mới có thể nghe thấy tiếng kêu cứu mà lúc này đã bị tiếng vó ngựa át đi, nó truyền đến từ một bụi cỏ.

“Ai cứu mạng, cứu mạng, mau cứu ta.....”

“Mau cứu mẹ ta! Có ai không, mau cứu mẹ ta!”

Đó là thanh âm của một cô gái và tiếng khóc của trẻ con.

Lãnh Hạ nháy mắt ra dấu, Chung Thương nhảy xuống ngựa kiểm tra.

Hắn rút trường kiếm bên hông ra, chém đứt đám cỏ dại dây leo trước mặt, cẩn thận cảnh giác đi vào trong bụi cỏ, mới bước được mấy bước, đã nhìn thấy hai mẹ con.

Mẫu thân là một phụ nữ có thai, ngồi dựa vào một gốc cây khô, mặt đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, bên cạnh, trên mặt đất có vài sợi dây thừng, hẳn là lúc này đã bị trói ở đây. Đứa trẻ khoảng bảy tuổi, gầy gầy, quay lưng về phía hắn gào khóc trong lòng cô gái nên không nhìn thấy mặt.

Nữ tử thở phì phò, lúc này cổ hoang đã bị Chung Thương chém đứt nên cũng nhìn thấy mấy người Lãnh Hạ đang chờ ở bên ngoài, trong mắt ánh lên tia sáng hy vọng, vươn tay chộp lấy tay Chung Thương: “Thiếu hiệp, mau cứu ta, mau cứu ta, ta sắp sinh.”

Chung Thương mím môi, trong mắt hiện ra vài phần nghi ngờ, trong rừng núi hoang vắng này sao lại có hai người như thế?

Nàng kia nhìn ra hắc đang nghi ngờ, vội vàng giải thích: “Thiếu hiệp, ta và phu quân đi qua nơi này, gặp phải sơn tặc, bọn họ đông đảo, phu quân bị sát hại một cách tàn nhẫn, chúng thấy ta mang thai mới để lại cho ta một mạng, thiếu hiệp.....”

Nàng mới nói mấy câu đó đã lại chảy mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi.

Nhưng mà mới giải thích thế, Chung Thương đã cười lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài.

Đúng lúc này, nàng kia đột nhiên vùng lên, rút ra một binh khí, sau đó, đứa bé kia cũng quay người, chính là một người lùn, trường kiếm trong tay đâm thẳng vào giữa lưng Chung Thương.

Hai người vốn phụng lệnh của Đông Phương Lỗ mai phục Đông Phương Nhuận, vốn tưởng rằng nguy trang thành như vậy, tất nhiên Đông Phương Nhuận sẽ tới kiểm tra, phụ nữ có thai tay trái gà không chặt và trẻ con đương nhiên sẽ không bị nghi ngờ, đến lúc đó, sẽ giết hắc vào lúc hắc mất cảnh giác nhất.

Nhưng ai ngờ lại có người khác đi cùng hắc, người tới kiểm tra cũng không phải Đông Phương Nhuận, hai người liền luống cuống, rơi vào đường cùng cũng chỉ có cách liều mạng ra tay.

Ngay lúc mũi kiếm sắp đâm vào lưng Chung Thương, hắc dễ dàng phản công, đâm kiếm về phía sau, tên thấp lùn lập tức ngã xuống đất.

Ngay sau đó, một ám tiễn xẹt qua đâm thẳng vào yết hầu cô gái.

Cạch!

Chung Thương tra kiếm vào vỏ, bước về cung kính nói tiếng cảm ơn với Lãnh Hạ.

Đông Phương Nhuận không khỏi nghi hoặc, khóe môi vương ý cười, hỏi: “Chung thị vệ, sao người nhìn ra các nàng có vấn đề?”

Thật ra nếu là hắc thì sẽ trực tiếp không để ý tới hai người kia, bất luận là thật hay giả, lòng người khó dò, hắc chưa bao giờ mạo hiểm, đánh cược sự an nguy của bản thân vì người khác. Hắc hơi chau mày nhìn về phía Đông Bắc lắc đầu thất vọng, đại ca a đại ca, đối nghịch với ta lâu như vậy mà người vẫn không hiểu ta.

Nói đến nguyên nhân, Đông Phương Nhuận không rõ ràng lắm nhưng những người khác thì rất hiểu.

Sơn tặc?

Sơn tặc thổ phỉ trong Đại Tần đã sớm bị Thí Thiên tiêu diệt hết, Thí Thiên từ nam chí bắc, nơi này cũng đã đi qua, nếu còn thì cũng không ở phía Đông Bắc này, phía bên kia còn một sơn trại đã bị tiêu diệt, sơn tặc nơi này có thể không sợ sao?

Phong chừng đã sớm giải tán, sợ đến nỗi về nhà trông trọt rồi!

==

Sau mấy lần ám sát của hai ngày trước, hơn nữa Chiến Bắc Liệt đã sớm có dự đoán, cho nên ngày thứ ba khi trên đường tự dừng xuất hiện vô số rắn độc, thì mọi người đã bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn.

Vô số các loại rắn xanh đỏ tím vàng, quỷ dị diễm lệ, bò lổm ngổm về phía mọi người, thè lưỡi phì phì, chỉ nhìn màu cũng biết là vô cùng độc, nếu bị cắn một phát thì đừng nói là trọng thương mà sẽ lập tức mất mạng.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Đông Phương Nhuận, ba người Cuồng Phong càng nhìn mãi không thôi, rốt cuộc là người giết cha hắc hay gian dân với tức phụ hắc a?

Đông Phương Nhuận cười ôn nhuận, một chút tội lỗi cũng chưa cảm thấy.

Đúng lúc này, phía xa truyền đến một tiếng còi, thổi ra một âm điệu kỳ dị, ẩn chứa quy luật đặc thù nào đó.

Đám rần độc giống như ăn phải cái gì, nhanh chóng trườn về phía bọn họ.

Bởi vì tất cả thích khách hai lần trước đều đã chết nên Đông Phương Lỗ cũng không biết lần này còn có một Đại Tần Chiến thần, một Lãnh Hạ, một thần y đi cùng.

Cho nên lúc này, Lãnh Hạ chỉ thở dài, nhìn về phía Mộ Nhị, bình tĩnh gơ tay.

Mộ Nhị lại cảm thấy vô cùng tủi thân một lần nữa, lông mi nhú lại thật chặt, từ lúc thần y hấn đi theo Lãnh Hạ, vẫn luôn làm chuyện mất mặt thế này.

Nhận lấy bình sứ Mộ Nhị đưa, Lãnh Hạ mở ra, vẩy thuốc bột bên trong ra phía trước, đám rần độc liền bắt động.

Cũng trong lúc đó, Chiến Bắc Liệt rút ra trường kiếm bên hông Thiểm Điện, trực tiếp đâm chết người nấp ở phía xa.

Giải quyết!

Phóng qua thi thể của một đám rần độc, Lãnh Hạ quay đầu nói: “Vì muốn giết người mà đã tìm không ít kỳ nhân dị sĩ.”

Đông Phương Nhuận nhú mày, trong mắt không biết là lãnh ý hay là nhọc lòng.

Bỗng nhiên, trên trời truyền đến tiếng chim bay, Chiến Bắc Liệt gơ tay lên, lấy thư trên đùi bỏ câu xuống.

Một lúc sau, hấn ngẩng đầu lên nói: “Bắc Yển đã không chịu nổi nữa, bắt đầu rồi công kích thăm dò một phen.”

Mọi người tiếp tục lên đường.

Sau đó, ám sát vẫn không dừng, hết người này đến người khác.

Lần thứ ba bốn năm sáu.....

Thủ đoạn ám sát vô cùng buồn cười xuất hiện liên tục, ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, Đông Phương Lỗ này, rốt cuộc là có bao nhiêu ngu dốt vụng về!

Lần đầu thất bại, lại ngóc đầu lên, lần thứ hai thất bại, lại làm tiếp, lần ba thất bại, vẫn lấy lại tinh thần, thật sự là khiến để cho bọn họ bội phục một phen.

Kiên nhẫn, vĩnh viễn không từ bỏ!

Ý muốn giết chết Đông Phương Nhuận, rốt cuộc là cố chấp đến mức nào a!

Đường đi hữu kinh vô hiểm, những.... ám sát này cũng chỉ là trò vui trên đường ọi người thôi.

Bảy ngày sau, đã có thể nhìn thấy doanh trại Đông Sở ở xa xa.

Đông Phương Nhuận chỉ vào một ngọn núi to lớn trước mặt nói: “Đi qua Đông Lộc Sơn này là đến.”

Đông Lộc Sơn núi non trùng điệp, liên miên chập chùng, phải tới trăm dặm chứ không ít, dưới chân núi là sông giao giới Sở Yển, cuộn cuộn chạy, vắt ngang Tây Nam Đông Sở, giống như tường đồng vách sắt, mà doanh trại Đông Sở đang ở chỗ trũng nhất của Đông Lộc Sơn.

Nhìn qua thì cũng phải mất ba năm ngày mới đến.

Mọi người lập tức phóng ngựa về phía Đông Lộc Sơn.

Lãnh Hạ khó hiểu nhìn Mộ Nhị vẫn rầu rĩ, cau mày, đã hai ngày rồi, mắt hấn vẫn đại ra nhưng lại cho Lãnh Hạ một cảm giác, hấn có tâm sự.

Được rồi, Mộ Nhị cũng sẽ có tâm sự.....

Rốt cuộc, Mộ Nhị chậm rãi chuyển động cổ, quay đầu từng tý từng tý một, ngơ ngác nói: “Sư phụ, có chuyện, cho người.”

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, tự động phiên dịch ra, sư phụ của hắc Vân Sơn diên Đạo Nhân có chuyện bảo Mộ Nhị nói cho nàng, có lẽ cũng không phải cho nàng, từ lúc nàng gặp Mộ Nhị ở Cừ thành, hắc chưa gặp sư phụ lần nào, hắc là muốn nói cho chủ nhân của thân thể này, Mộ Dung Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ gật đầu, nếu nàng đã nhận thân thể này thì cũng sẽ nhận tất cả, nàng hỏi: “Nói gì?”

Mộ Nhị lại cau mày, ánh mắt mê man: “Đã quên.”

Lãnh Hạ suýt thì ngã ngựa, liếc mắt nhìn hắc, bật cười, sư phụ hắc đúng là kỳ tài, lại đi nhờ hắc nhắc.

Lãnh Hạ giục ngựa chạy nhanh, vừa đi vừa quay đầu lại hỏi: “Sao lúc trước không nói?”

“Đã quên.” Mộ Nhị đáp, rồi lại mờ mịt nhìn phía trước, suy nghĩ.

Lãnh Hạ cũng không hỏi nữa, sư phụ hắc nuôi hắc lớn, đương nhiên là hiểu hắc, nếu đã nhờ Mộ Nhị nhắc thì chắc cũng không quan trọng gì.

Chiến Bắc Liệt tuy rằng nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng cũng không để trong lòng, nào biết lúc này hắc bỏ qua, đến lúc biết thì thật sự muốn giết người.

Lúc này Chiến Bắc Liệt lại hoàn toàn không biết, hắc vẫn nhìn phía trước không quay đầu, trầm giọng hỏi Đông Phương Nhuận: “Bản vương vẫn hiểu kỹ, năm ấy Thập Thất hoàng tử mới chín tuổi nên không nói, nhưng trong những hoàng tử khác sao ngươi lại bỏ qua Đông Phương Lỗ?”

Đông Phương Nhuận cười cười: “Để bảo mệnh.”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, bảo mệnh này đương nhiên không phải chỉ Đông Phương Lỗ, vậy thì chỉ còn.....

Sở hoàng Đông Phương Triệu!

Cũng phải, phàm là người ở ngôi cao, luôn có lòng nghi ngờ rất nặng, không phải nước nào cũng giống Đại Tần, huynh đệ thủ túc tình thâm.

Đông Phương Triệu mới hơn bốn mươi, ít nhất cũng phải sống thêm mười năm nữa, mà Đông Phương Nhuận đã hai mươi, đợi đến lúc hắc thoái vị thì nhi tử lòng dạ kín đáo thâm trầm này cũng đã trung niên, có chờ được không?

Đương nhiên là không.

Đông Phương Nhuận để lại một Đại hoàng tử, giả vờ như thế lực của hai bên cân bằng, khiến cho Đông Phương Triệu chưa vội ra tay, chờ hai đứa con trai suy yếu.

Tới lúc đó, hắc thoái vị, sắc lập Thập Thất hoàng tử lên ngôi.

Ba năm trước, Đông Phương Nhuận để bảo mệnh, giữ lại Đông Phương Lỗ, nhưng hôm nay, cánh chim của hắc đã lớn, lại còn giữ Đông Phương Lỗ.....

Chiến Bắc Liệt không hỏi lại, Đông Phương Nhuận cũng cười khổ trong lòng, chỉ là, hắc không muốn giết cha.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt ghìm cương ngựa, trong ứng mâu ẩn chứa sát khí ngút trời, Đông Phương Lỗ có thể biết được tin một mình Đông Phương Nhuận tới biên giới thì sao Đông Phương Triệu lại không?

Ba năm trước, Đông Phương Triệu đã kiêng kỵ, hôm nay, sự tồn tại của Đông Phương Nhuận như một hòn đá chặn ở cổ họng hắc. Như vậy, biện pháp tốt nhất, chính là giết hắc trên đường về.

Đông Phương Nhuận biết Chiến Bắc Liệt đã nghĩ tới điều then chốt, thản nhiên gật đầu, đáp: “Có lẽ.”

Đôi mắt hẹp dài nhìn về phía Đông Nam, giống như xuyên qua bao núi non sông suối, thấy được kinh đô Đông Sở, trong mắt dần dần dâng lên vài phần lãnh ý.

Phụ hoàng, chớ ép ta....

98. Q.2 - Chương 21: Chuyện Đêm

Edit: Kiri

Trong núi sâu, khí hậu còn lạnh hơn dưới chân núi nhiều.

Nhất là lúc này, gió đêm thổi mạnh, luồn qua những kẽ đá tạo nên những tiếng vang nghe như tiếng ma kêu quỷ khóc.

Đây là một cái sơn động không lớn, trong sơn động đang đốt một đống lửa lớn, ánh lửa đỏ nóng rực chiếu lên khuôn mặt của mỗi người.

Lãnh Hạ khoác một áo choàng lông màu trắng vô cùng ấm áp, nên nhìn nàng có vẻ nhỏ bé và yếu ớt, dựa vào bả vai Chiến Bắc Liệt, khoe môi hơi nhếch lên. Rõ ràng người này nói là chỉ chuẩn bị ít quần áo đơn giản thể mà lại mang theo chiếc áo choàng này cho nàng.

Chiến Bắc Liệt vẫn mặc cẩm bào như cũ, nội lực của hắn thâm hậu nên dù là mùa đông cũng không cần mặc nhiều lắm.

Hắn rút mấy cành cây khô từ đống cành cây mới lấy về tiện tay ném vào đống lửa, làm nó càng cháy to hơn. Hắn quay đầu lại, nắm lấy tay Lãnh Hạ xoa xoa, thanh âm ôn nhu hỏi: “Còn lạnh không?”

Lãnh Hạ lắc đầu, cười nói: “Không lạnh.”

Cuồng Phong đưa một cái bánh màn thầu nướng tới, lúc đầu trên đường đi còn có bánh màn thầu, thịt khô và ít lương khô nhưng đến giờ thì chỉ còn lại bánh màn thầu, trong cái thời tiết này đã đông lạnh đến cứng như đá, thậm chí bên ngoài còn có chút băng đông lại trên bề mặt, tuyệt đối có thể làm hung khí, cần không cần thận có thể gãy răng chứ chẳng đùa.

Vừa lúc đốt lửa nên Lãnh Hạ đề nghị cắt nhỏ ra, nướng lên ăn, khô vàng xốp giòn, cũng có chút đặc sắc.

Đương nhiên thanh kiếm để cắt bánh là của Thiểm Điện, trong cả đám người thì hắn là kẻ dễ bị bắt nạt nhất, nhìn thanh kiếm theo mình bao năm nay dùng như con dao thái trong bếp, lòng hắn đau xót khôn nguôi.

Lãnh Hạ nhận lấy ngửi một cái, quả nhiên mùi hương rất được.

Nàng ăn một miếng, lại tự tay cho Chiến Bắc Liệt một miếng.

Đông Phương Nhuận ném thử, nói một câu rất có ý tứ: “Chắc hẳn đây không phải cách ăn ở Tây Vực.”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, coi thường những thứ vòng vèo lơ lửng trong đầu hắn, có ăn thì ăn đi, đừng có xiên sang chuyện lai lịch của Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ ngẩng đầu lên, đáp lại một câu: “Vậy thì là nơi nào?”

Đông Phương Nhuận nhún vai, cũng không xấu hổ, tự ăn phần mình.

Chiến Bắc Liệt nhìn ra ngoài động: “Tuyết sắp rơi rồi.”

“Tuyết rơi?” Lãnh Hạ có chút thích thú, quay đầu hỏi: “Còn chưa vào đông mà tuyết đã rơi rồi sao?”

Hỏi xong suy nghĩ một chút, ở đây thời tiết như vậy, có khi mùa đông ở Trường An cũng không so được, tuyết rơi cũng bình thường, mà liễu nhú lại nói: “Nếu tuyết rơi thế này, lãnh thổ Bắc Yên quanh năm là tuyết, rất am hiểu tuyết chiến, phần thắng của Đông Sở lại càng ít đi, trận chiến này.....”

Đông Phương Nhuận cũng không lo lắng, cười như gió xuân ấm áp, nói tiếp lời nàng: “Vương phi không cần phải lo lắng, Đông Sở vốn đã không phải đối thủ của Bắc Yên, Bắc Yên chọn lúc này để khai chiến cũng là vì nguyên nhân này, thiên thời địa lợi đều đủ cả, nếu ở hai mùa xuân hạ thì chắc Bắc Yên còn phải suy nghĩ thêm một thời gian.”

Lãnh Hạ liếc mắt, cười nhạt, nàng thì lo lắng cái gì, hai bên đánh túi bụi, lưỡng bại câu thương mới tốt, bằng không Đại Tần sao có thể ngồi không làm ngư ông đắc lợi.

Nàng nhanh chóng ăn no bụng, cả người như thu vào trong áo choàng, vùi ở trong lòng Chiến Bắc Liệt tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng vỗ về, giống như đang ru trẻ con ngủ, khoe miệng không tự chủ cong lên một độ cong hạnh phúc.

Nụ cười này rơi vào trong mắt của Đông Phương Nhuận, lại khiến hắn cảm thấy vô cùng chói mắt, hắn chậm rãi đứng lên đi ra cửa sơn động, đứng chấp tay, nhìn quang cảnh hoang vu phía ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Mấy cây khô trụi lá trở cảnh như gương nanh múa vuốt, nhìn khắp nơi không thấy bóng một con thú nào, rất có vài phần hoang vắng, mặt đất đã có mấy nơi đông thành băng, dưới ánh trăng trông có vẻ long lanh lóng lánh.

Hắn đứng như vậy giữa đêm, gió lạnh đập vào mặt, đau đớn giống như bị kim đâm.

Phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, mùi hương từng truyền đến, người vừa tới là ai đương nhiên rõ ràng, hắn quay đầu lại: “Ngủ rồi?”

Hai chữ vô cùng đơn giản, Chiến Bắc Liệt lại nghe được sự châm chọc rõ ràng, tức phụ chưa ngủ chưa dám động.

Hắn tự động quy kết người này cô đơn nên đổ kị vợ chồng bọn họ tình thâm, ghét bỏ liếc mắt nhìn Đông Phương Nhuận, vẻ mặt lại có vài phần thỏa mãn.

Thật ra Đông Phương Nhuận cũng không biết giọng điệu châm chọc kia từ đâu mà đến, hắn nên lơ đãng, nhưng lời ra khỏi miệng lại thành như vậy.

Hay là đổ kị thật, hắn luôn coi người đàn ông này là đối thủ, nhưng mà không thể phủ nhận, hắn không bằng Chiến Bắc Liệt, người này đã có tất cả, địa vị Liệt Vương, sự tôn sùng của danh hiệu Chiến thần, tình nghĩa huynh đệ của Tần hoàng, giờ đây, còn có thêm nữ nhân kia nữa.

Chiến Bắc Liệt cũng không biết người bên cạnh hắn đang suy nghĩ nhiều như thế, ngược lại nói rằng: “Quân mai phục của hắn chắc cũng đã đến rồi.”

Càng lúc tới gần đích thì tính cảnh giác càng lỏng, hơn nữa dọc đường Đông Phương Lỗ đã dùng qua đủ loại phương thức ám sát vụng về, nên lúc xuống núi tất nhiên sẽ thả lỏng cảnh giác, đến lúc đó, là thời cơ ám sát tốt nhất của Đông Phương Triệu.

Nhắc tới cái này, con người Đông Phương Nhuận đột nhiên lạnh đi, nhưng khoe môi vẫn luôn có một độ cong nhạt nhòa, hắn ngửa đầu nhìn trời, gật đầu một cái vô cùng nhẹ, nhẹ đến mức có lẽ không thể nhận ra.

Lúc này, Mộ Nhị cũng chậm rãi đi ra, không khí trong sơn động rất ẩm ướt, người luôn sạch sẽ như hắn đương nhiên là không chịu nổi.

Ba người im lặng, đương nhiên, tổ hợp ba người như vậy, cũng không thể nói ra cái chuyện gì, Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận quan hệ đối lập hợp tác không rõ, giữa hai người luôn có địch ý như có như không, hơn nữa còn có một thân y đầu gối, bầu không khí nhất thời rất quỷ dị.

Một lúc sau Chiến Bắc Liệt hỏi trước: “Vì sao ngươi cho hắn cơ hội?”

Đông Phương Nhuận lần này đi tới xích cương một mình, cũng không phải là hắn không đi không được, cũng không phải chỉ có thể đi một người, hắn làm như vậy rõ ràng là cho Đông Phương Lỗ và Đông Phương Triệu cơ hội đối phó hắn.

Mộ Nhị chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Chiến Bắc Liệt đang nói, ngơ ngác nhìn.

Đông Phương Nhuận xem xét cửa động, hơi điểm nhẹ mũi chân, tùy ý dựa trên phiến đá, với nội lực của hắn thì đương nhiên là không sợ lạnh.

Hắn khoanh tay trước ngực, chậm rãi nhếch môi, cười bất đắc dĩ, thanh âm vô cùng nhẹ: “Hay là..... không có mai phục.”

Hắn nhàn nhạt nói, nhưng ngay cả bản thân mình cũng không tin, luồng khí trắng bay bay trong không khí, dần dần tan biến.

Thật sự là cho bọn họ cơ hội, nhưng không phải là cho họ cơ hội đối phó mình, hắn càng muốn, ỉnh một cơ hội, một cơ hội bỏ qua cho họ. Mộ Nhị quay đầu lần thứ hai, nhìn về phía Đông Phương Nhuận, ánh mắt cứng nhắc.

Chiến Bắc Liệt đoán được vài phần từ trong giọng điệu của hắn, lại không xác định được đáp án này có thật hay không, câu nói mới vừa rồi kia hoàn toàn khác ấn tượng về Đông Phương Nhuận, không hề ẩn dấu, không hề che lấp, không hề bí hiểm làm cho người khác nhìn không thấu.

Mà là trong lúc vô tình, lộ ra tâm tình dưới đáy lòng, đó là một loại khát vọng.

Hắn mong muốn Đông Phương Triệu sẽ không mai phục!

Chiến Bắc Liệt không khỏi bật cười, hắn lắc đầu, giọng điệu đùa cợt: “Trên đời này, thứ không thể qua nổi sự thăm dò nhất.... chính là lòng người.”

Nếu Đông Phương Nhuận mong muốn Đông Phương Triệu sẽ không mai phục, rất đơn giản, chỉ cần không để cho Đông Phương Triệu có cơ hội làm thế, chỉ cần không có cơ hội như vậy, bất luận Đông Phương Triệu nghĩ như thế nào, cũng vĩnh viễn không thể làm được.

Nhưng mà Đông Phương Nhuận lại muốn thử, hắn biết Đông Phương Triệu kiêng kỵ hắn nhưng vẫn ôm một khát vọng, có lẽ Đông Phương Triệu vẫn sẽ nhớ tình cha con. Vậy nên hắn tạo ra một cơ hội, đặt trước mặt Đông Phương Triệu, cho người chọn.

Giết, hay là không giết?

Kết quả của sự lựa chọn này sẽ quyết định cách đối xử sau này của Đông Phương Nhuận với hắn.

Mặc dù Đông Phương Nhuận mong muốn Đông Phương Triệu chọn ‘Không giết!’, thế nhưng giờ này khắc này, cơ hội này đã cho, Chiến Bắc Liệt có thể khẳng định trăm phần trăm.

Mai phục chắc chắn là có!

Hắn bật cười một tiếng, không nói thêm nữa, quay người đi vào trong động, vẫn là nên đi làm gối đầu cho tức phụ thôi.

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn bóng lưng Chiến Bắc Liệt, vẻ mặt vẫn không hề biến đổi.

Nhưng mà lúc này Đông Phương Nhuận lại có chấn động lớn trong tâm trí, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói của Chiến Bắc Liệt.

Trong lòng Đông Phương Nhuận, Đại Tồn Liệt Vương vẫn là người có ‘Ý nghĩ đơn giản!’, nhưng không phải nói hắn là một măng phu, chỉ là vì hắn là người thẳng thắn bộc trực, hắn chưa bao giờ dùng mưu kế nhỏ nhen.

Trực tiếp, ngay mặt, bá đạo, mạnh mẽ.

Nói thật dễ nghe, đây là người có tấm lòng thẳng thắn, nhưng trong mắt của Đông Phương Nhuận, cũng có vài phần ngu ngốc, hắn thấy, chỉ cần đạt được mục đích, quá trình thủ đoạn và vân vân không quan trọng.

Nếu có thể đứng trên đỉnh núi, nhìn non sông vạn dặm, ai không muốn?

Vậy mà lúc này, Đông Phương Nhuận cười cười tự giễu, không khỏi nhớ lại đêm đó Lãnh Hạ đã đánh giá: Đây là sự khác nhau giữa người và Chiến Bắc Liệt.

Đông Phương Nhuận thở dài, thì ra chỉ đơn giản như vậy, chỉ cần không cho hắn cơ hội, chỉ cần không thử, có phải tất cả mọi thứ sẽ thay đổi không?

Hắn đứng dậy, đi vào trong.

Đến khi ngoài cửa động chỉ còn một mình Mộ Nhị, hắn cau mày, cố gắng suy nghĩ về lời hai người kia vừa nói, sau đó lắc đầu, không hiểu.

==

Đến lúc mọi người xuống tới chân núi Đông Lộc, quả nhiên tuyết rơi.

Tuyết cũng không lớn, bay bay trong không trung, nhìn như những nàng tiên tuyết đang nhảy múa.

Đêm khuya tối đen, trên tóc Lãnh Hạ có vương vài bông hoa tuyết xinh đẹp, nàng nhìn sông Sở Yến trước mặt, qua sông này sẽ đến doanh trại Đông Sở, xa xa đã có thể nhìn thấy ánh lửa lập lòe chiếu sáng trong màn đêm.

Lãnh Hạ hơi nhắm mắt một lát rồi khéo môi cong lên, lúc mở mắt đã nhìn thấy ưng màu sắc bén của Chiến Bắc Liệt.

Hai ánh mắt chạm nhau, truyền đạt ý mà chỉ đối phương mới hiểu.

Mọi người ở đây đều im lặng, nước sông lạnh như băng bỗng dưng dâng trào sóng dữ!

Dưới ánh trăng, trong sông tỏa ra vô số sát khí cuộn trào mãnh liệt.

Hơn mười thích khách lao ra từ trong nước, trong chớp mắt đã hạ xuống bờ, không ai không phải là người nội lực thâm hậu huấn luyện lâu ngày, huyết Thái Dương gồ lên, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia tinh quang, sát khí dày đặc.

Trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Chiến Bắc Liệt còn có tâm tình đùa giỡn, bửu môi nói: “Người giỏi tính toán thật giỏi, khiến Bản vương làm hộ vệ cho người!”

Cùng lúc ấy, hần điểm mũi chân, ôm Lãnh Hạ đột nhiên lui về phía sau, trong nháy mắt đã cách xa vòng chiến.

Lãnh Hạ hơi nghiêng người tựa vào Chiến Bắc Liệt, thu mình vào trong áo choàng, thản nhiên nhìn trò hay sắp diễn.

Nhìn hai người bàng quan như vậy, Đông Phương Nhuận cũng không tức giận, cười vân đạm phong khinh: “Nhuận tính tới tính lui, lại không tính được Đại Tồn Chiến thần sẽ lâm trận bỏ chạy.”

Hắn vừa nói, vừa phi người lên không trung, rơi vào trong vòng vây của hơn mười thích khách đón gió mà đứng.

Vạt áo lay động, ưu nhã mà tiêu sái, nhưng mà trong đôi mắt kia, lại có vài phần bi ai.

Những người kia lại không đánh ngay mà người cầm đầu ôm quyền với hắn, trầm giọng nói rằng: “Thất hoàng tử, đặc tội!”

Dứt lời, hơn mười người cùng xông lên, và Đông Phương Nhuận cười lạnh, quần áo.

Giữa cái lạnh run người, hắn giơ tay nhắc chân có vài phần ưu nhã, vung tay áo, đá một cái giữa hai chân lộ vẻ cảnh đẹp ý vui, hắn đi lại như thoi đưa, đâm, chém, ... từng chiêu sinh hoa. Nhuyễn kiếm trong tay linh hoạt giống như rắn, khí thế như gió lốc, như bay như múa trong đêm tuyết.

Lãnh Hạ chọc chọc Chiến Bắc Liệt, nhướn mày cười: “Thích khách thế này thật hiếm thấy, tiên lễ hậu binh, đúng là hàn huyền trước.”

Trong quan niệm của Lãnh Hạ, nếu ám sát, sẽ phải có nguyên tắc cơ bản của ám sát, giỏi về ẩn nấp, che giấu khí tức, đánh bất ngờ lúc đối phương không để ý, một kích mất mạng!

Mà đám người kia rõ ràng không phải là sát thủ chân chính, mai phục dưới nước sông rất lâu nhưng sát khí lại cuộn trào mãnh liệt đến mức nàng ở trên bờ còn có thể cảm thấy được, sợ người khác không biết bọn họ muốn ám sát sao?

Còn có lúc xuất hiện, lại không nhanh chóng động thủ, giành thế chủ động, mà còn đứng lại hàn huyền cùng đối phương, đây là muốn cho Đông Phương Nhuận thời gian chuẩn bị, hai bên đấu công bằng sao?

Đã như vậy, còn trốn dưới sông làm gì, cảm thấy chuyện chưa đủ nhiều sao?

Lãnh Hạ không khỏi lắc đầu than thở, sát thủ thích khách ở thế giới này thật khiến nàng coi thường, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có.

Chiến Bắc Liệt hí hóp quan sát một phen, giải thích cho nàng: “Kim Lân Vệ, mật vệ hoàng thất Đông Sở, những người này không nghe theo lời của bất cứ kẻ nào, dù là Hoàng tử, Vương gia hay là thành viên hoàng thất, bọn họ chỉ bán mạng vì Hoàng đế Đông Sở, chỉ nhận ngọc tỷ không nhận người.”

Hôm nay là bán mạng cho Đông Phương Triệu, ngày mai Đông Phương Triệu xuống đài, bọn họ sẽ không bao giờ nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của hắc hủ, mà chuyển sang nghe lệnh của Tần hoàng đang giữ ngọc tỷ.

Lãnh Hạ cảm thấy thú vị, hỏi tiếp: “Chỉ có mười mấy người thế thôi sao?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu: “Cụ thể có bao nhiêu người ta cũng không rõ, cái này coi như là cơ mật tối cao của Đông Sở, nhưng chắc chắn không ít như vậy, nhiều cũng không quá nghìn. Những kẻ này đều có thể một địch trăm, Đông Phương Triệu cho rằng Đông Phương Nhuận đơn thân độc mã, phái ra hơn mười người cũng đã là coi trọng hắc hủ rồi.”

Mộ Nhị cũng từng bước từng bước đi tới bên cạnh Lãnh Hạ, Đông Phương Nhuận không có chút quan hệ nào với hắc hủ, đương nhiên hắc hủ sẽ không hỗ trợ.

Ba người Cuồng Phong hưng phấn xem, đứng ở bên cạnh chỉ trỏ.

Thiểm Điện dựa vào vai Chung Thương, cười tủm tỉm hỏi: “Người nói hắc hủ có thể sống được đến lúc nào?”

Chung Thương khuôn mặt nghiêm túc đáp: “Mặc kệ hắc hủ.”

Lôi Minh khoát khoát tay, bộ dáng hăng hái: “Đánh cược a, ta cá là một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ nếu không có người khác hỗ trợ, tiểu tử kia nhất định mất mạng!”

Cuồng Phong nhìn một lát rồi bĩu môi nói: “Làm gì đến một khắc đồng hồ, không thấy lúc này hắc hủ lực bất tòng tâm sao?”

Bên này đang nói, bên kia Đông Phương Nhuận quả thực là có chút lực bất tòng tâm, nhưng lại không hoàn toàn vì bị hơn mười người vây công, tám mươi phần trăm đều là do những.... tên kia nói mát làm hắc hủ oán hận, bị những người này chọc tức, sự bị thương trong lòng cũng đã phai đi không ít, bây giờ thì hắc hủ ngửa mặt, thật sự muốn cắn ổi tên một phát để phát tiết.

Đông Phương Nhuận vừa đánh, vừa không khỏi cảm thán, ngay cả người như hắc hủ còn có thể bị tức đến nổi giận, có thể thấy, Chiến Bắc Liệt bình thường hung tợn, phải bị những.... thuộc hạ này chọc thành các dạng gì a!

Hắc hủ bỗng nhiên xoay người, né một mũi kiếm hiểm hóc, vừa chạm đất đã nhảy lên, dáng người như mây khói, mềm mại uyển chuyển.

Hắc hủ nói với Chiến Bắc Liệt đang ôm tức phụ xem kịch vui: “Nếu Nhuận chết ở đây thì chiến sự Yên Sở Liệt Vương gia hẳn mong làm sao có thể phát triển?”

Đông Sở thịnh hành văn phong, tài tử chỗ nào cũng có, nhưng bàn về tâm huyết.....

Toàn bộ Đông Sở, dám cùng Bắc Yên đối đầu cũng không có mấy người!

Đến lúc đó nói không chừng giải hòa cùng Bắc Yên, trả giá chút ít, mấy lão già kia mềm yếu trên triều đình đương nhiên là mừng rỡ, Bắc Yên cũng lấy lại được mặt mũi, hai nước vui mừng, công sức của Chiến Bắc Liệt toàn bộ tan thành mây khói.

Chiến Bắc Liệt vung tay lên, một chút lo lắng cũng không có, trực tiếp vạch trần hắc hủ: “Nhanh chóng gọi người của ngươi đến đi, dù có thêm lát nữa thì Bản vương cũng sẽ không làm hộ vệ cho ngươi.”

Lãnh Hạ cong môi, rất có hăng hái búng tay một cái, lạnh lùng nói: “Thất hoàng tử, xem ra ngươi không chịu được một khắc đồng hồ nữa đâu.”

Đông Phương Nhuận cười nhợt nhạt, con người giống như sông Yên Sở, bên trong cuộn cuộn dạt dào, ngón tay thon dài khẽ búng một cái.....

Vút!

Một ánh sáng chói mắt vút lên trời cao, giống như xé ngang trời đất!

Sau khi phát tín hiệu, hắn không hề ham chiến, thi triển kinh công di chuyển trong Kim Luân Vệ.

Sau nửa khắc đồng hồ, trên mặt sông có thể thấy được một con thuyền to lớn, đi tới từ phía doanh trại Đông Sở.

99. Q.2 - Chương 22: Đến Đông Sở

Edit: Kiri

Thuyền lướt đi nhanh chóng, vô số ngọn đuốc cháy sáng rực trên thuyền, mơ hồ có thể thấy được có rất nhiều người.

Chừng hơn trăm người!

Kim Luân Vệ thâm nghĩ không tốt, không ngờ Hoàng thượng vốn dự định khiến Thất hoàng tử trở tay không kịp, lại biến thành Thất hoàng tử dự liệu trước, vừa rồi hắn đấu với chúng ta là để trì hoãn thời gian, nếu thuyền này cập bờ, đến lúc đó đối phương đông gấp hai ba lần thì.....

Bọn họ chắc chắn toàn quân bị diệt!

Kim Luân Vệ hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng, ra chiêu nhanh như vũ bão, kiếm khí lăm lăm, làm sông Yến Sở cuộn trào mãnh liệt!

Rốt cuộc, bí vệ hoàng thất Đông Sở cũng không phải ngồi không!

Những thanh gươm sáng loáng phản xạ ánh trăng trắng bạc, như một chiếc lưới lớn do trời đất giăng ra, giáp công nhiều mặt, ép Đông Phương Nhuận tứ bề khốn đốn.

Trong lúc nguy hiểm, Đông Phương Nhuận nhìn về phía Chiến Bắc Liệt khẽ cong môi, không chút hoang mang, nhanh chóng di chuyển, tìm khe hở thoát khỏi vòng vây.

Nhảy vọt lên không trung rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Chiến Bắc Liệt.

Hắn khẽ phỉu góc áo, thanh âm ôn nhuận, ngữ điệu như thường: “Liệt Vương, nhìn lâu như vậy rồi cũng nên ra một phần lực.”

Nếu bàn về võ công, thiên hạ này ai có thể địch được Chiến Bắc Liệt, sợ rằng cũng chẳng có bao nhiêu, mà cũng đã là các vị tiền bối bảy tám mươi tuổi rồi.

Đông Phương Nhuận so với hắn, cũng kém không ít.

Nếu Chiến Bắc Liệt chịu ra tay sớm, hơn nữa cả Lãnh Hạ, Mộ Nhị và đám người Chung Thương, thì chỉ hơn mười Kim Luân Vệ, tuyệt đối không đáng nói.

Chẳng qua Chiến Bắc Liệt khẳng định sẽ không dễ dàng giúp một tay như vậy, hắn đã sớm đoán được Đông Phương Nhuận nhất định có chuẩn bị.

Nếu hắn đùa bỡn một chiêu gây ông đập lưng ông, thì sao có thể không có sắp xếp trước?

Nếu thật như thế thì cũng sẽ không phải là Đông Phương Nhuận âm hiểm gian trá.

Mắt thấy hắn chạy về phía mình tìm kiếm che chở, một bộ dáng ‘Hai ta phân biệt ai với ai!’ lại còn không cảm thấy xấu hổ chút nào, thần nhiên mà đương nhiên.

Chiến Bắc Liệt nắm chặt quyền, dè dặt xúc động muốn đánh người, liếc mắt ra phía sau, rồi lại quét mắt về phía Kim Luân Vệ, trong mắt đã chứa vài phần sát khí.

Không muốn hỗ trợ, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn bọn họ giết Đông Phương Nhuận.

Người này tuy rằng đáng ghét, nhưng hiện tại không thể chết!

Thủ lĩnh đứng tại chỗ do dự, Đại Tàn Chiến thần ở đây, ai dám hành động thiếu suy nghĩ?

Chỉ sau giây lát, hắn chỉ tay vào Đông Phương Nhuận, quát to: “Thất hoàng tử, người dám cấu kết với Đại Tàn, lần này đưa Vương gia nước khác tới quân doanh là có mục đích gì?”

Đông Phương Nhuận bộ dáng ‘Lợn chết không sợ nước sôi’, cực nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Nhuận và Liệt Vương tính tình hòa hợp, nên mời hắn về doanh trại uống trà nói chuyện phiếm, a, có thể sẽ chơi cờ.”

Nói xong cười nhợt nhạt, tựa như đó thật sự là nguyên nhân.

Thủ lĩnh sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Hy vọng khi ở trước mặt Hoàng thượng, Thất hoàng tử cũng có thể giải thích như vậy.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía con thuyền đã sắp cập bờ, sau đó nhíu mày nhìn Chiến Bắc Liệt một chút, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định thật nhanh, giơ tay lên..... Ra dấu rút lui, khe khẽ mũi chân lập tức định quay về.

Hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, tuy rằng không thể giết Thất hoàng tử, nhưng bây giờ rút lui cũng đã có thu hoạch, nhanh đi về bẩm báo Hoàng thượng, thứ nhất Thất hoàng tử đối với hắn đã sớm có cảnh giác, thứ hai lần này quay về Sở lại dẫn theo Đại Tàn Liệt Vương.

Kim Lâm Vệ nhanh nhẹn lui lại phía sau, lập tức rút lui.

Đông Phương Nhuận nhìn bóng lưng của bọn họ, tuyệt không lo lắng.

Hắn nhàn nhạt thở dài một cái, thanh âm nhẹ vô cùng, vừa ra khỏi miệng đã bị gió thổi tan: “Nhuận nói như thế nào thật ra cũng không sao, các người không có cơ hội thấy được.....”

Nghe ra thâm ý trong lời nói của hắn, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đồng loạt nhíu mày, nhìn về phía Kim Lâm Vệ đã lui lại.

Đúng lúc này, một gã Kim Lâm Vệ bên cạnh thủ lĩnh đột nhiên bạo khởi, trường kiếm trong tay lạng yên không tiếng động đâm ra, đâm thẳng vào lưng thủ lĩnh.

Máu tươi bắn ra.

Thủ lĩnh nhất thời khựng lại.

Hắn mở to hai mắt nhìn, không thể tin quay đầu lại, chỉ vào tên vừa đâm mình không nói nổi nửa chữ, đã ngã xuống đất, mất mạng.

Tất cả chỉ phát sinh trong phút chốc, nhanh đến nỗi dường như không chân thật.

Người nọ cấp tốc rút kiếm ra, rồi nhanh như chớp tiếp tục ra tay, đánh về phía một tên khác.

Kim Lâm Vệ nhất thời bị biến cố này làm kinh ngạc trở tay không kịp, lúc phản ứng kịp thì đồng loạt bao vây kẻ phản bội, bọn họ thuần phục ngọc tỷ Đông Sở nhiều năm, đây là lần đầu tiên xuất hiện sự việc như thế này.

Kẻ phản bội ư?

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đang lúc bọn hắn nghiêng răng nghiêng lợi muốn cho kẻ phản bội thiên đao vạn quả.....

Thì cùng lúc đó, trong Kim Lâm Vệ, lần thứ hai có ba người phản chiến, rút kiếm đâm vào đồng bạn.

Bốn tên phản đồ triển đấu với một đám Kim Lâm Vệ, cũng không liều mạng, mà chỉ ngăn bọn họ lại bằng mọi giá, nhất thời, đám người Kim Lâm Vệ rút lui bị bốn người ngăn cản, trên bờ sông Yến Sở diễn ra tiết mục tự giết lẫn nhau.

Hai gã đang Kim Lâm Vệ hợp lực đối phó với một kẻ phản bội, đột nhiên một người trong đó đột nhiên chuyển kiếm, nhanh chóng quay kiếm đâm vào ngực người bên cạnh.

Theo máu tươi, người người cảm thấy bất an!

Bất thành linh có năm người làm phản, khiến Kim Lâm Vệ không kịp đề phòng, người bên cạnh cũng không biết là bạn hay là thù, lúc này không có bất kỳ người nào có thể tin tưởng, không chừng người cùng người hợp lực, lát sau đã quay lại đâm người một đao.

Toàn bộ Kim Lâm Vệ đã hỗn loạn, không còn có người nào hợp lực đối địch, tất cả ở đây đều là kẻ địch!

Tất cả đều là kẻ địch!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thuyền lớn cập bờ ngay lúc đó, từ trên thuyền hạ xuống vô số hắc y thị vệ, nhanh chóng lao vào vòng chiến, số lượng ưu thế, đánh cho Kim Lâm Vệ hoa rơi nước chảy!

“Mật vệ hoàng thất chỉ nhận ngọc tỷ không nhận người mà cũng bị người thâm nhập.....” Chiến Bắc Liệt hít mất lại, trầm giọng nói: “Bản vương bội phục.”

Kim Lâm Vệ tồn tại đã nhiều năm, vẫn luôn là thế lực tâm phúc của Hoàng đế Đông Sở, chỉ cần trong tay người có ngọc tỷ, là có thể yên tâm điều khiển, không cần lo lắng vấn đề trung tâm, nhưng mà ai có thể ngờ, một đội ngũ tường đồng vách sắt, kiên cố như vậy cũng bị Đông Phương Nhuận thâm nhập.

Từ nay về sau, Kim Lâm Vệ không bao giờ.... có thể khiến Hoàng đế Đông Sở yên tâm được nữa!

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu, thản nhiên nhận câu này, trong con ngươi hẹp dài thâm sâu tựa biển: “Liệt Vương quá khen.”

Cuồng Phong Thiểm Điện Lôi Minh đồng loạt lui về phía sau, cách xa Đông Phương Nhuận ba thước, cảnh giác liếc hắt, bĩu môi nghĩ, người này, nguy hiểm!

Lúc này Kim Lâm Vệ, không chỉ phải đối phó với hắc y thị vệ mà còn phải cảnh giác phòng bị lẫn nhau, đều tự chiến nên hoàn toàn điều không phải đối thủ của thuộc hạ Đông Phương Nhuận, nhanh chóng ngã xuống.

Lãnh Hạ có hứng thú nhìn, nhướn mày hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu nội ứng?”

Đông Phương Nhuận cong cong khóe mắt, nhỏ giọng đáp lời: “Chỉ có năm!”

Nàng nhếch miệng, bật cười lắc đầu, người này thật là giỏi đùa bỡn lòng người, chỉ có năm nội ứng, lại phân ra ba lần bại lộ thân phận, từ lúc người thứ nhất giết thủ lĩnh, Kim Lâm Vệ đã rối loạn rồi, sau đó ba nội ứng khác đồng loạt làm phản, càng khiến họ gần như tan vỡ, đến lúc người cuối cùng đang hợp lực giết địch đột nhiên phản chiến, khiến cho Kim Lâm Vệ nghi ngờ lẫn nhau.

Chỉ năm nội ứng, đã có thể khiến bọn họ đại loạn, sẽ tan rã từ bên trong.

Đang nói chuyện thì chiến cuộc bên kia đã kết thúc, Kim Lâm Vệ ngoài trừ năm nội ứng, không còn một ai sống sót, phơi thây trên bờ sông Yến Sở.

Đến lúc chết cũng không nhắm mắt.

Năm người bước lên, nửa quỳ trước người Đông Phương Nhuận, thỉnh an: “Chủ tử!”

Hắn gật đầu, ánh mắt xa xăm trống trải, xuyên thấu qua bóng đêm nặng nề nhìn về phía kinh đô, thản nhiên nói: “Các người đã biết nên làm như thế nào.”

“Dạ!” Năm người cùng xác nhận, lập tức rút kiếm đâm vào những vị trí khác nhau trên cơ thể.

Máu tươi nhuộm đỏ y phục, năm người dùng kiếm chống, thất tha thất thểu rời đi.

Còn hơn trăm tên thị vệ là tư vệ của Đông Phương Nhuận, trên người có không ít vết thương, dù sao Kim Lâm Vệ cũng là do Đông Sở hao hết tâm huyết bồi dưỡng bao năm, nếu trên chiến trường tuyệt đối là một địch trăm, mà bọn họ chỉ là ý vào nhân số.

Thủ lĩnh là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, hần chậm rãi bước lên trước, nhìn không rời Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, ánh mắt nhìn bọn họ tràn đầy căm thù, hung hăng siết chặt hai tay, nổi đầy gân xanh nhưng cổ nhẫn nhẹn.

Lãnh Hạ thấy hần có chút quen mắt, suy nghĩ một chút rồi nhớ lại, người này có vài phần giống người lần trước liều mạng cứu Đông Phương Nhuận.

Đông Phương Nhuận thấy vẻ mặt của nàng, khoe môi mỉm cười, giọng điệu ôn hòa, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa sự trong trẻo mà lạnh lùng: “Bọn họ là huynh đệ.”

Dứt lời, ra dấu tay, chậm rãi đi lên thuyền.

==

Thuyền đi cực nhanh, lúc cập bờ bên kia mới chỉ qua một khắc.

Quân doanh Đông Sở ở bên bờ sông Yến Sở, bốn bề toàn núi, gió lạnh thấu xương thổi qua liên tục.

Vào cửa đã chạm mặt một nam nhân mặc tướng phục, hơn năm mươi tuổi, bộ dáng cao lớn, sắc mặt hồng nhuận.

Hần thi lễ với Đông Phương Nhuận, lời nói cực kỳ cung kính: “Mã Đằng Bình tham kiến Thất hoàng tử.”

Đông Phương Nhuận vẫn luôn ôn nhuận khiêm nhã, tự mình đỡ hần dậy, ôn tồn cười nói: “Mã tướng quân không cần đa lễ.”

Chiến Bắc Liệt quan sát Mã Đằng Bình một phen, ngũ quốc nhiều chiến sự, hần cũng có biết về Mã Đằng Bình đôi chút, nhập ngũ hơn ba mươi năm, luôn trấn thủ tại biên quan cần cỗi, công trạng vô số, kinh nghiệm dồi dào, Trấn quan Đại tướng quân.

Hần là chủ tướng trận này!

Sau khi đứng dậy, Mã Đằng Bình mới chú ý tới Chiến Bắc Liệt bên cạnh Đông Phương Nhuận, sững sờ một chút rồi nhanh chóng khôi phục.

Về mặt bình thần, chấp tay nói: “Liệt Vương, đã lâu.”

Dù đã từng là kẻ địch, nhưng đối với nguyên lão trấn thủ biên quan bao năm trời, Chiến Bắc Liệt cũng có sự tôn trọng tối thiểu, gật đầu: “Mã tướng quân càng già càng dẻo dai, phong thái không giảm.”

Hai người cười nói vài câu, Mã Đằng Bình quan sát mấy người này, hần đã sống nhiều năm như thế, ánh mắt đương nhiên là không tệ.

Liệt Vương thì không cần phải nói, còn nam tử thanh y kia, từ lúc đến đây trên mặt không biến đổi chút nào, ánh mắt thờ dãn nhìn vào trong, nhưng khí tức quanh thân cũng vô cùng trầm hậu, chắc chắn công phu cực cao, từ lúc nào trong ngũ quốc lại có một cao thủ tuổi trẻ như thế.

Còn có thị vệ phía sau Liệt Vương, không người nào không phải nội lực thâm hậu.

Nhìn về phía Lãnh Hạ, hần nhíu nhíu mày, một mỹ thiếu niên, thanh tú đáng yêu, nhất là cặp mắt kia, sắc bén và lạnh lùng, chỉ là đẹp thì đẹp nhưng quá yếu.

Chưa nói đến chuyện hần không có chút nội lực nào, nam nhân nên không sợ gió sương, khinh thường giá lạnh, mà thiếu niên này lại khoác một chiếc áo choàng thật lớn, rất sợ người khác không biết hần lạnh.....

Rất đàn bà!

Lúc Mã Đằng Bình quan sát mọi người, Lãnh Hạ cũng quan sát hần, hiểu rõ, người này là phe Đông Phương Nhuận.

Thứ nhất, tư vệ qua sông, Mã Đằng Bình thân là chủ tướng, chuyện lớn như vậy không thể không biết, tất nhiên là hần đã cho phép.

Thứ hai, thái độ của hần đối với Đông Phương Nhuận, đặc biệt là lúc thấy Chiến Bắc Liệt, nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt, đối với chuyện vì sao Liệt Vương xuất hiện ở quân doanh, đúng là chẳng quan tâm.

Chiến Bắc Liệt nhàn nhạt quét mắt qua doanh trại, Mã Đằng Bình trấn quan nhiều năm, đương nhiên là lão luyện.

Dù là hấn cũng không khỏi tán thưởng một phen.

Tường cao và rất kiên cố, nơi này là một trạm kiểm soát cuối cùng ở phía bắc của Đông Sở.

Bên trong cơ bản là phòng ngự, thứ nhất là phòng ngừa quân địch do thám, thứ hai là để ngăn cản đạn tên của địch.

Lãnh Hạ cũng tò mò nhìn chung quanh, đột nhiên nhướn mày, chọc chọc Chiến Bắc Liệt, chỉ vào một loại xe hơi: “Đó là cái gì?”

Tức phụ có chuyện, quyết không dám chậm trễ!

“Tắc môn đao xa!” Chiến Bắc Liệt nhìn theo tầm mắt của nàng, ôn nhu giải thích: “Lúc viên môn bị quân địch phá hủy, có thể ngăn cản bọn họ xông vào doanh trại.”

Hấn vừa nói vừa chỉ sang hướng khác: “Còn có sập bản hòa tường môn, công dụng cũng không khác lắm, chủ yếu là dùng để tăng mạnh khả năng phòng ngự.”

(Thứ lỗi cho ta ngu dốt, thật sự chẳng hiểu hai cái này là gì T.T mà ta cũng k tìm được nó nghĩa là gì)

Lãnh Hạ học tập, gật đầu.

Kiếp trước nàng là sát thủ chi vương, nếu nói đấu một chọi một thì tuyệt đối là chuyên gia trong chuyên gia!

Còn những thứ trong doanh trại này, nhất là khí giới chiến tranh cổ đại, thì hoàn toàn không biết, chỉ là gần đây đi theo Chiến Bắc Liệt đến xích cương thì biết được chút ít.

Hai câu hỏi đáp thật đơn giản nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Mã Đằng Bình, hấn vốn không coi trọng Lãnh Hạ, nhưng lúc này lại thấy Chiến Bắc Liệt ôn nhu giải thích, trong giọng nói kia ẩn chứa sự dịu dàng và cương chiều, trong lòng không khỏi thất kinh.

Đại Tàn Chiến thần không phải là cái kia chứ?

Nhưng đương nhiên hấn sẽ không giống những binh lính trong doanh trại ngạc nhiên, mà chỉ là ánh mắt nhìn Lãnh Hạ, nhiều hơn vài phần cổ quái.

Chiến Bắc Liệt lại không chú ý tới những..... điều này, tiếp tục giảng giải cho Lãnh Hạ về những thứ khác.

Tỷ như bên ngoài nơi đóng quân, lần lượt xếp hàng nổ, tường bốn phía phải xây cao hơn doanh trại, còn có vô số bẫy cả trong lẫn ngoài, ví như chông sắt,.... để cho chiến xa chiến mã Bắc Yên không thể đương oai.

“Lão hủ múa rìu qua mắt thợ trước mặt Chiến thần rồi.” Mã Đằng Bình cười sang sảng nói, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, thật tình trả lời: “Mã tướng quân khiêm nhường, phòng thủ nơi này thiết lập chu đáo, Bản vương bội phục.”

Sau khi hàn huyên một phen, mọi người vào doanh trại.

Bên trong đốt từng đống lửa lớn, cũng không thiếu các tướng sĩ không ngủ, vây quanh đống lửa ngồi nói chuyện phiếm, thì thoảng trong lều truyền ra những tiếng ngáy như sấm động. Trong không khí thoảng thoảng mùi mồ hôi và mùi máu tanh, hương vị riêng biệt của chiến trường.

Đông Phương Nhuận quét một vòng khắp nơi, hai mắt hẹp dài khẽ nhướn, chậm rãi hỏi: “Sao đến giờ này rồi mà các tướng sĩ còn không đi ngủ?”

Mã Đằng Bình thở dài, đang muốn giải thích.....

Tùng! Tùng! Tùng!

Đột nhiên, tiếng trống nổi lên từ phía bên ngoài.

Tiếng trống âm âm, trong đêm đen tĩnh mịch, càng thêm vẻ kinh thiên động địa!

Không ít binh sĩ trong lều tóc tai bù xù vọt ra, nhìn về phía viên môn, nắm tóc uất hận.

“Con bà nó!” Một tên lính kéo kéo vạt áo, sắc mặt nhăn nhó, hung hăng gắt: “Mỗi ngày đều kêu trời gọi đất, con mẹ nó, kêu xuân a!”

Người bên cạnh ngáp một cái, vuốt mắt, kéo tay áo của hắn: “Nhanh đi về đi, con mẹ nó, thành thói quen rồi.”

“Ta! Ta! Lão tử! Lão tử.....” Người đầu tiên nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận run run, xiết chặt nắm tay, ngã lên trên đất.

Hai bên trái phải có người tới lôi hắn vào lều, lẩm bẩm: “Đi đi, coi như gọi xuân.”

Mã Đằng Bình bày ra uy nghiêm của chủ tướng, hét to một tiếng: “Quay về ngủ!”

Sau khi các tướng sĩ buồn bực trở về lều, hắn cười khổ, cực kỳ buồn phiền giải thích: “Đây là do Bắc Yến đã sớm không kềm chế được, bắt đầu thử công kích một lần, ngài không ở đây nên cự thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn chưa xuất chiến. Từ lúc đó, Bắc Yến đổi thành quấy rầy, ban ngày phái binh sĩ đến đây mắng chửi, đến khuya thì không ngừng đánh trống, có lúc suốt cả đêm cũng không dừng, ... không có ngày nào yên giấc!”

Vừa nói xong thì tiếng trống lại nổi lên, hắn nhịn không được thở dài.

Thật ra từ lần đầu tiên Bắc Yến mắng chửi, Đông Phương Lỗ đã không nhịn được muốn xuất binh, hắn và Đông Phương Nhuận đều là giám quân của chiến sự lần này, nên cũng có quyền phát biểu.

“Đại hoàng tử, Đông Sở ta không thể tính toán cùng đám người này, rất mất thân phận!”

“Người không nghe thấy sao? Bọn họ.....”

“Tai cự thần không điếc, đương nhiên là nghe thấy, chỉ là Bắc Yến ngang nhiên khiêu chiến, tất có chỗ ỷ lại, nếu tùy tiện xuất binh thì chẳng phải đã trúng quỷ kế của bọn họ sao, Đại hoàng tử biết ăn nói với Hoàng thượng như thế nào?”

Mã Đằng Bình vừa dấm vừa xoa ngăn hắn lại, Đông Phương Lỗ tức giận phát áo rời đi.

Hắn vô năng như thế nào, trên dưới Đông Sở ai chẳng biết.

Quân đội Bắc Yến mạnh hơn Đông Sở rất nhiều, trước khi Đông Phương Nhuận quay về, Mã Đằng Bình trăm triệu không dám làm bừa.

Đông Phương Nhuận gật đầu, nghe tiếng vang âm âm bên tai nhưng cũng không tức giận nửa phần, mỉm cười nói: “Mã tướng quân, trong khoảng thời gian Nhuận không có ở đây, cực khổ.”

Mã Đằng Bình liền nói không dám.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc mắt nhìn nhau, việc này bọn họ đã nghe Phương Nghĩa, cũng chính là thủ lĩnh tư vệ kia nói qua.

Thứ nhất, người Bắc Yến lỗ mãng, Đông Sở càng co đầu rút cổ, càng cổ vũ bọn họ.

Thứ hai, tối nay tuyết đã rơi, thời tiết thì càng ngày càng lạnh, Bắc Yến am hiểu nhất tuyết chiến, nếu Đông Sở kéo dài chiến sự tới đầu xuân sang năm thì càng bất lợi cho bọn họ.

Ngày đầu tiên, chủ tướng Bắc Yến Đồ Ba Căn cười khoái mã đến khiêu chiến.

Hai quân giao chiến, chủ tướng có thể khiêu chiến, chủ tướng tiến hành quyết đấu, phân cao thấp, có sức ảnh hưởng rất lớn đối với tướng sĩ, bên nào thua thì sĩ khí sẽ giảm nhiều, giảm bớt thương vong cực lớn cho bên thắng.

Đồ Ba Căn kêu gào hồi lâu ở bên ngoài mà không ai trả lời, binh sĩ Bắc Yến liền xông lên.

Nhưng ngược lại, Đông Sở cự tuyệt xuất chiến!

Mặc kệ người nói cái gì, ta đều coi như không nghe thấy.

Cứ như vậy, Bắc Yến đổi khiêu chiến thành nhục mạ, Đồ Ba Căn thúc ngựa chửi ầm lên: “Đông Sở tiểu nhi, cháu con rùa, đi ra cho lão tử!”

Binh lính phía sau cũng nói liên hồi, từng câu từng câu.....

“Đông Sở tiểu nhi, có gan thì đi ra đây, đừng có làm con rùa rụt đầu.”

“Đông Sở nam nhân đều không phải nam nhi! Cả ngày chỉ biết ngâm thơ đọc văn, một đám đàn bà!”

“Cái cây ở dưới có còn không a? Có gan lấy ra đây cho lão tử nhìn? Có khi cũng chỉ bé bằng cây tăm thôi. Hôm nay các người mặc yếm màu gì? Đỏ hay là xanh?”

Bọn họ cười lớn chửi rửa, một lúc nói Đông Phương Nhuận và Đông Phương Lỗ đoạn tay áo, một lúc sau nói Đông Phương Triệu và Đông Phương Nhuận loạn luân.....

Đem tổ tông mười tám đời hoàng thất Đông Sở đều thăm hỏi một lần!

Nếu tổ tông hoàng thất Đông Sở linh thiêng, có khi đã tức giận đến nổi bò lên từ mộ.

Dù vậy, Mã Đằng Bình tức giận thế nào thì tức, thái độ vẫn như cũ, không xuất chiến!

Dù Bắc Yến người chửi rửa thóa mạ gì ở ngoài kia, chúng ta trực tiếp không nhìn.

Thỉnh thoảng đợi thời cơ, bắn vài mũi tên đánh lén Bắc Yến, nhìn bọn họ ngã ngựa, đứng trên thành nhìn vui vẻ a.

Hết giận a, thoải mái a!

Máng nửa ngày, Bắc Yến không thể làm gì ngoài cách lui binh về, ngày thứ hai tiếp tục, ngày thứ ba tiếp tục,.....

Giằng co vài ngày sau, Đồ Ba Căn tức giận nổi trận lôi đình, con mẹ nó, Đông Sở, đúng là nhện được.

Hắn cũng không về doanh trại mà trực tiếp dựng lều tạm bên ngoài nơi đóng quân của Đông Sở, cả ngày lẫn đêm ngồi xổm ở cửa, chửi bới không ngừng.

Sau đó ngày càng nghiêm trọng, đổi thành không ngừng đánh trống, áp dụng phương pháp quấy rầy.

100. Q.2 - Chương 23: Chờ

Edit: Kiri

Màn đêm buông xuống, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ngủ trong lều.

Đối với chuyện hai người ngủ cùng một lều, sắc mặt Mã Đằng Bình chỉ hơi cổ quái chép chép miệng, cho thấy sự bình tĩnh không gì sánh được của một người từng trải, phát tay một cái, sắp xếp lều.

Lãnh Hạ không có nội lực, ban đêm tay chân đều lạnh lẽo, Chiến Bắc Liệt ôm nàng cả đêm, tận tâm tận lực làm lò sưởi thiếp thân ba trăm sáu mươi độ.

Hai người ý chí kiên định, đương nhiên sẽ không bị tiếng trống của Bắc Yến quấy nhiễu, coi như không nghe thấy gì, thoải mái tự tại tại ngủ rất ngon.

Sáng sớm ngày thứ hai, lính cần vụ mang bữa sáng tới, cũng không khác lắm so với lúc ở Đại Tàn, cháo loãng, bánh màn thầu, hai món ăn sáng, mặc dù không phong phú nhưng cũng ngon miệng.

Tiếng trống quấy rầy của Bắc Yến đã ngừng, doanh trại có được sự yên tĩnh khó khăn.

Lãnh Hạ nhấp một hớp cháo, khó hiểu nói: “Không nghe thấy tiếng binh sĩ huấn luyện.”

Nghe nàng nói, Chiến Bắc Liệt vận nội lực nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng giật một cái, lát sau quay lại nói: “Có, chỉ là âm thanh nhỏ.”

Lãnh Hạ nghi hoặc nhìn hắn, âm thanh có nhỏ mấy cũng là của mấy vạn người, tai nàng vẫn luôn rất nhạy cảm, không thể nào không nghe được.

Sự nghi hoặc này mãi đến lúc ra khỏi lều, mới được xác nhận, thật sự là có, chỉ là truyền tới từ một nơi rất xa, lại gần cũng chỉ thấy âm thanh tán loạn mà chán nản, hoàn toàn không thể đánh đồng với tiếng hô vang trời mỗi sáng ở quân doanh Đại Tần.

Chung Thương và ba người Cuồng Phong đã đợi trước cửa, Mộ Nhị không có ở đó, có khi vẫn đang ở lều của mình.

Mặt đất đã đông lại một tầng băng mỏng, sau một trận tuyết, gió lạnh đến thấu xương.

Chiến Bắc Liệt choàng cho Lãnh Hạ một chiếc áo thật ấm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng do lạnh của nàng, đau lòng nói: “Tức phụ, người ở lại lều đi.”

Lãnh Hạ liếc mắt, nhất thời nghĩ nàng bị Chiến Bắc Liệt xem thường, sát thủ chi vương lại sợ không dám ra ngoài vì lạnh ư?

Cái này mà bị Kiều Thanh biết, còn không cười đến rụng răng!

Nàng bắt đầu nhìn trời nhưng cũng biết người này là vì muốn tốt ình, thở dài nói: “Ta không yếu như vậy.”

Cũng phải, ai dám nói mẫu sư tử yếu? Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một chút, nhưng vẫn còn chưa an lòng, dù sao tức phụ cũng không có nội lực, thời tiết lạnh như thế này đừng nói là nàng mà nam nhân cao to cũng lạnh muốn run người.

Lãnh Hạ thay đổi phương pháp, nhẽ nhướn lên hôn hắn một cái rồi giơ tay lên chỉ hướng nói: “Đi!”

Chiến Bắc Liệt hạnh phúc dâng trào, cười hớn hở lộ ra hàm răng còn trắng hơn cả tuyết, quên sạch sự lo lắng, cười híp mắt đi theo tức phụ.

Ba người Cuồng Phong đồng loạt vỗ trán, ngửa mặt lên trời thở dài, thần a, đem người gia hồ hết vênh vào kia, trả lại cho chúng ta đi!

Đi hai bước, rốt cục Đại Tần Chiến thần mới nhớ lại vấn đề ấm lạnh của tức phụ, lập tức kéo nàng vào lòng, đây không phải doanh trại của Đại Tần, không phải kiên cố.

Những người khác thích nghĩ sao thì nghĩ!

Sưởi ấm cho tức phụ mới là quan trọng.

Vì vậy, lò sưởi thiếp thân ba trăm sáu mươi độ, hỏa lô chuyên dụng, cũng ra đời.....

Bọn họ đi tới sân huấn luyện.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, chọc chọc Chiến Bắc Liệt, nói: “Âm thanh huấn luyện này..... thật uể oải!”

Vừa dứt lời liền nhìn thấy có mấy tên lính mới chạy ra khỏi lều, trong miệng ngậm cái bánh bao, vừa chạy vừa mặc áo.

Ba người Cuồng Phong trừng mắt, một bộ dạng rất sợ hãi.

Mấy người này cũng thật có khí phách a, may là ở Đông Sở chứ nếu ở Đại Tần có chuyện như thế, tuyệt đối là tám mươi quân trưởng, không khách khí!

Muộn ư?

Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, cau mày nói: “Không ngờ, quân kỷ lại lỏng lẻo như vậy.”

Từ đêm qua tới, phần lớn binh sĩ đều đã đi ngủ, không thể quan sát toàn cảnh, vậy mà lúc này nghe thanh âm huấn luyện chán nản, binh lính thì tới trễ, không có chút nghiêm ngặt nào.

Lãnh Hạ nhớ lại doanh trại Đại Tần, tuy rằng bình thường binh lính thích đùa giỡn nhưng chỉ cần đến lúc huấn luyện, không ai không nghiêm túc, chỉ nghe tiếng hét đã thấy sĩ khí cao tới mức nào, khiến lòng người kích động.

Hai bên so sánh, chênh lệch không chỉ có chút ít.

Chung Thương ở phía sau khó hiểu nói: “Mã tướng quân cũng là lão tướng, sao có thể để binh lính như thế này?”

“Liên quan đến tình hình trong nước, Đông Sở luôn luôn lấy thành tựu về văn hoá giáo dục làm đầu, trong triều dĩ văn vi tôn, nhiều năm qua đã có tập tục như vậy, người nói những..... văn nhân tài tử này.....” Lãnh Hạ lạnh lùng cười cười: “Ra chiến trường giết địch ư?” (dĩ văn vi tôn: coi văn là quan trọng nhất, đứng đầu)

Không phải là Lãnh Hạ coi khinh bọn họ, nếu quân đội Đông Sở cứng đối cứng với Bắc Yến, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào!

Chiến Bắc Liệt nói tiếp: “Mã Đằng Bình trấn thủ nơi quan ải hơn nửa đời người, chỉ mấy năm nữa sẽ từ quan, đến giờ đã không còn cầu công lao.”

Mấy người tán gẫu một lát, sân huấn luyện đã ngay trong tầm mắt.

Đông Phương Nhuận một thân nguyệt sắc trường bào, đứng chấp tay, ánh mắt nhìn binh sĩ trong sân, khoe môi nhợt nhạt nhếch lên, nhưng trong mắt là lãnh ý.

Mã Đằng Bình một thân tướng phục đứng bên cạnh, lắc đầu, đang cùng hắn nói nhỏ cái gì đó.

Nhìn thấy hai người, Đông Phương Nhuận cũng không ngại, gật đầu từ xa, chào hỏi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt thấy sân huấn luyện, lúc này mới biết là gặp sự phụ.

Hoàn toàn quá sức chịu đựng!

Trong sân huấn luyện, mười vạn binh sĩ Đông Sở lộ vẻ mệt mỏi, tay chân mềm nhũn không có lực, ra quyền không tập trung, động tác lộn xộn, không đều, áo giáo va vào nhau ầm ỉ.

Bộ dáng kia, ủ rũ, ỉu xiu, không có một chút xú sĩ khí!

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, thu hồi ý nghĩ vừa rồi, các tướng sĩ Đông Sở so với Đại Tần, không chỉ chênh lệch không ít mà phải nói là cách biệt một trời một vực!

Mặc dù có một phần nguyên nhân là bởi vì Bắc Yến ngày đêm quấy rầy, nghỉ ngơi không đủ, thể nhưng yếu thành như vậy thì thật sự là không thể nào nói nổi.

Ba người Cuồng Phong vô cùng kinh ngạc, giỏi thật, dẫn một đám người như thế đánh với Bắc Yến dũng cảm bư hân trử danh...

Ra chiến trường như vậy, không phải là chịu chết sao?

“Binh Đông Sở yếu nhưng cũng không yếu.” Chiến Bắc Liệt nhìn vẻ mặt của bọn họ, trầm giọng nói: “Đừng quên còn có một Đông Phương Nhuận, thắng bại trên chiến trường, nếu muốn thắng cũng chỉ có một con đường là dùng trí.”

Nhất là chiến đấu với Bắc Yến, Đông Phương Nhuận một bụng âm hiểm xảo trá, vừa lúc có công dụng.

Lúc đến gần, Mã Đằng Bình mới chú ý tới bọn họ, khuôn mặt già nua đỏ lên, chấp tay lúng ta lúng túng nói: “Khiến Liệt Vương chê cười rồi.”

Vừa dứt lời liền thấy một người trong đội kỵ binh đang thực hiện một động tác khó, dùng sức đâm vào lưng ngựa để bật nhảy lên, lộn một vòng trên không, lúc hạ xuống con ngựa kia lại đột nhiên tăng tốc, sau đó.....

Ngã xuống từ trên không.

Ba người Cuồng Phong đồng loạt nhắm mắt, không đành lòng nhìn nữa.

Sắc mặt Đông Phương Nhuận không đổi, ngay cả khóe môi cũng chưa từng cứng ngắc chút nào, gương mặt già nua của Mã Đằng Bình đã đỏ lấm rồi, chỉ thiếu nước tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Quá mất mặt!

Đúng lúc này, một thanh âm sợ hãi vang lên: “Người...người, sao lại ở đây?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, một nam tử đứng bên ngoài sân huấn luyện, mặc tử y quý giá, khuôn mặt sưng phù, sắc mặt hung ác nham hiểm, khí chất lỗ mảng, trong con ngươi hẹp dài tràn ngập sự kinh hoàng, như là đang thấy quỷ chỉ vào Đông Phương Nhuận.

Chính là Đại hoàng tử Đông Phương Lỗ!

Chắc là hôm qua mọi người tới muộn nên Đông Phương Lỗ đã ngủ rồi, cho nên tới giờ mới thấy họ.

Dĩ nhiên, mặc dù không ngủ, bọn họ cũng không có tâm tư đi chào hỏi người này.

Nhiều ngày nay, ngoại trừ Mã Đằng Bình tay cầm quân quyền cản trở hần thì Đông Phương Lỗ vô cùng thỏa mãn mà sáng khoái.

Ngày ấy hần nhận được tin tức Đông Phương Nhuận luôn luôn đối nghịch với hần không biết gốc cái gì, tự dừng lại cải trang đi theo Chu Nho Thân tới xích cương, Đông Phương Lỗ cười âm lãnh, chính người muốn chết thì không thể trách kẻ khác.

Để an toàn, hần phái ra tổng cộng là ba nhóm thích khách, phải chặn giết Đông Phương Nhuận dọc đường trở về.

Những..... thích khách này đều là cao thủ giang hồ hần đã tốn rất nhiều tiền để thuê, Đông Phương Nhuận dù có giỏi đến đâu thì cũng chỉ đơn thương độc mã một người, làm sao chống lại vô số lần ám sát chứ?

Đông Phương Lỗ đã nghĩ đến chuyện Đông Phương Nhuận đã bị mình trừ khử, liền cảm thấy sáng khoái, lỗ chân lông khắp toàn thân cũng đều được mở ra.

Ngay cả Bắc Yến thóa mạ cũng coi như không thấy.

Như đêm qua, Bắc Yến quấy rối suốt một đêm, hần lại ngủ vui vẻ, mơ mộng đẹp trước nay chưa từng có, trong mộng Đông Phương Nhuận đang quỳ dưới chân hần như chó, mà hần, đang ngồi trên ngai vàng.

Tỉnh dậy tinh thần thoải mái, Đông Phương Lỗ thư thả tới sân huấn luyện.

Tên kia.....

Kể rõ ràng đã phải chết, mà lại bình yên vô sự, toàn thân nguyên vẹn, một vết thương cũng không có.

Đông Phương Lỗ lạnh cả người, nghĩ nát óc mà không ra, vì sao hần còn sống?

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu, thanh âm ấm áp: “Hoàng huynh, Nhuận không ở nơi này thì phải ở đâu?”

Đông Phương Lỗ chửi ầm lên ở trong lòng, con mẹ nó, đương nhiên ngươi phải ở Điện Diêm vương!

Hần nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đè xuống phần hận trong lòng, khóe miệng tươi cười cứng ngắc, giả vờ nói: “Đã nhiều ngày không gặp Thất hoàng đệ, nhất thời kinh ngạc mà thôi.”

Không đợi Đông Phương Nhuận đáp lời, hần đã thiếu kiên nhẫn, thử thăm dò hỏi: “Hoàng đệ đi đường thuận lợi chứ?”

Đông Phương Nhuận nhìn thẳng vào mắt hần, giống như có thâm ý, nhìn đến mức khiến hần sợ hãi mới chậm rãi đáp lời: “Nhờ phúc hoàng huynh.”

Đông Phương Lỗ lúng túng cười cười, không nói nên lời.

Đông Phương Lỗ bỗng nhiên kinh ngạc, lúc này hắn mới nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đứng bên cạnh Đông Phương Nhuận, vẻ mặt nhất thời hung ác nham hiểm, chất vấn: “Sao ngươi lại ở đây?”

Chiến Bắc Liệt trầm trầm quét mắt nhìn hắn một cái, mặc kệ hắn ta.

Đông Phương Nhuận cười giải thích: “Hoàng huynh, Nhuận mời Liệt Vương tới.”

Tạm thời chưa nói mời Chiến Bắc Liệt tới làm gì, Đông Phương Lỗ cũng không quan tâm, trong lòng đã có toan tính, hai nước giao chiến ngươi lại gọi một Vương gia nước khác tới doanh trại, việc này nói nhỏ là suy nghĩ không chu toàn, nói lớn là có thể trị ngươi tội thông đồng với địch.

Nhìn ngươi đến lúc đó làm sao giải thích với Phụ hoàng!

Đông Phương Lỗ tâm trạng đặc ý, nghĩ tới bộ dạng hắn bị Đông Phương Triệu trị tội, ánh mắt không khỏi lộ ra vài phần âm trầm, vừa quay đầu liền đối mặt với ánh mắt hài hước của Lãnh Hạ, con ngươi lập tức rụt lại.

Dù có hóa thành tro hắn cũng không quên được nữ nhân này!

Một cước kia ở Ngũ quốc đại điển hại hắn suýt thành thái giám!

Lúc đó mọi người cười nhạo hắn, khiến hắn đã về Đông Sở lâu như vậy mà vẫn nhớ rõ ràng.

Hôm nay thương thế đã đỡ nhiều nhưng vẫn không thể sinh hoạt vợ chồng, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân, chỗ giữa hai chân có xu hướng ngẩng lên liền đau rát, tìm không biết bao nhiêu ngy ỵ, đáp án chỉ có một, tỉnh dưỡng ba năm!

Hắn vô cùng hận nữ nhân này, đã thề với trời ba năm sau, nhất định nghĩ biện pháp bắt lấy nàng, đặt ở dưới thân hung hăng dấn vật, dấn vật nàng một ngày một đêm!

Hắn muốn nghe nữ nhân này kêu rên, la hét, cầu xin tha thứ!

Hắn không chỉ một lần ảo tưởng việc này một lần, thế nhưng giờ này khắc này.....

Nữ nhân này đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Đông Phương Lỗ không tự chủ nuốt nước miếng một cái, đã cảm thấy giữa hai chân bắt chột đau.

Thật đau!

Con mẹ nó, thật đau!

Mông không tự chủ được lui về phía sau, Đông Phương Lỗ cũng không rõ cảm giác của mình đối với nàng, có tính thú, có hận,.....

Còn có một chút chút sợ.....

Hắn chỉ cảm thấy vật giữa hai chân tê rần, khuôn mặt vặn vẹo.

“Các ngươi..... các ngươi tiếp tục đi, Bồn điện..... bồn điện về lều trước.” Hắn liếm liếm đôi môi khô khốc, lấp ba lấp bắp nói xong câu đó, kẹp hai chân lại, tư thế kỳ dị quay về.

Những người ở đây, ngoại trừ Mã Đằng Bình, đều biết nguyên nhân rất rõ ràng.

Đông Phương Nhuận hai mắt chứa ý cười dịu dàng nhìn nàng, nhìn đến mức khiến Chiến Bắc Liệt nổi lên lòng cảnh giác.

Nhìn bóng lưng quý dị kia, ba người Cuồng Phong ghen cười đến mức đỏ bừng mặt, vai run lên, đáng đời!

Mã Đằng Bình cũng rất ngạc nhiên, Đại hoàng tử ngang ngược này rõ ràng là bị thiếu niên yếu đuối kia dọa đi, một thiếu niên thanh tú như thế, sao lại khiến Đại hoàng tử tị như rắn rết?

Hắn len lén liếc nhìn Lãnh Hạ, thấy nàng vui ở trong lòng Chiến Bắc Liệt, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Đông Phương Lỗ đã đi xa, sao nhìn thế nào cũng không thấy có điểm nào đặc biệt.

Càng như vậy thì càng kỳ quái, ánh mắt nhìn nàng đã có thêm vài phần tôn kính, tự động coi nàng là cao nhân.

Cao nhân thâm tàng bất lộ!

Hắn chấp tay hướng Lãnh Hạ, cẩn thận hỏi: “Các hạ là.....”

Chiến Bắc Liệt trả lời thay nàng: “Mưu sĩ của Bản vương.”

“À.... Mưu sĩ!” Mã Đằng Bình liên tục gật đầu, một bộ dạng ‘Ta hiểu ta hiểu!’, nhưng trong lòng thì âm thầm phỉ nhổ, thật sự coi ta là tuổi già lú lẫn hử.

Cao nhân mà, nhất định là không thể tùy tiện để lộ thân phận!

Lãnh Hạ không biết suy nghĩ của Mã Đằng Bình, bằng không nhất định là dở khóc dở cười!

Nàng vẫn nhìn Đông Phương Lỗ, đến tận khi hắn đi khuất dạng, đột nhiên cảm thấy người này, cũng thật bi ai.

Người đáng trách tất có chỗ đáng thương.

Đối với Đông Phương Nhuận mà nói, Đông Phương Lỗ chẳng qua cũng chỉ là một tên hề có cũng được không có cũng được, ngay cả tâm phúc bên người cũng là người của Đông Phương Nhuận, một Hoàng tử không có đầu óc mà đã tâm lại bưng bưng như thế, sống chết cũng chỉ được quyết định bằng một câu nói của Đông Phương Nhuận.

Còn đối với Đông Phương Triệu mà nói, hắn cũng chỉ là một công cụ cân bằng thế lực, để hắn và Đông Phương Nhuận đấu qua đấu lại, hai bên suy yếu thế lực, Đông Phương Triệu có thể ngồi vững trên ngai vàng. Hắn muốn giết Đông Phương Nhuận bởi vì hắn sợ hãi, mà giữ lại Đông Phương Lỗ, cũng bởi vì đứa con trai này chẳng làm nổi chuyện gì mà thôi.

Dù thế nào thì cái ngôi vị hoàng đế mà Đông Phương Lỗ tâm tâm niệm niệm, hắn vĩnh viễn cũng không có cơ hội ngồi lên.

Tùng! Tùng! Tùng!

Đúng lúc này, bên ngoài doanh trại truyền tới tiếng trống vang âm trời, chấn thiên động địa.

Đông Phương Nhuận dẫn đầu đi ra ngoài, thanh âm nhàn nhạt theo gió bay tới.

“Đi ra ngoài mở nhân giới.”

Mọi người vẫn chỉ là nghe nói Đồ Ba Căn thóa mạ ban ngày nhưng vẫn không có cơ hội chứng kiến.

Lúc này đứng ở trên lầu, rốt cuộc Lãnh Hạ mới thấy được hiện trường, âm thanh toán loạn, đình tai nhức óc.

Bên ngoài viên môn, một đám người Bắc Yến khí tức bực hãn đang nhào tới.

Người cầm đầu khuôn mặt lớn, da ngăm đen, râu ria xồm xoàm, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, đoán ra người này là chủ tướng Bắc Yến Đồ Ba Căn!

Hắn cười ở trên chiến mã Bắc Yến cao to, mặc miên bào tươi tắn, trên vai khoác nửa miếng da thú.

“Lão tử nghe nói, Thất hoàng tử các ngươi đã nhiều ngày không ở đây, hay là chết ở trên bụng của cô nương nào rồi!” Tiếng hắn như chuông đồng ngân vang, sau khi nói xong liền ngửa mặt lên trời cười to.

Ở một nơi cực xa, bên ngoài tầm tên bắn, có mấy hàng lều, hai bên xếp hai hàng trống lớn, mấy tên lính đang ra sức đánh, chính là nơi gây nên những tiếng ồn ào.

Tiếng trống âm âm, trước lều, quân đội Bắc Yến nhiều vô số kéo tay áo múa đại đao, nghe răng toét miệng âm âm cười to.

“Tướng quân nói thế sai rồi, Thất hoàng tử không phải là đoạn tay áo với Đại Hoàng tử sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Thất hoàng tử là con, làm sao lên được bụng tiểu cô nương!”

“Lúc này hắn là đang ở trên giường Đại Hoàng tử, chơi đùa với mông a!”

Bọn họ mỗi người đều có nội lực, thanh âm rất hùng hậu, theo gió truyền tới trên lầu.

Mã Đằng Bình bị những lời ô uế này làm tức giận, quát lớn: “Mẹ nó, bắn cung!”

Đông Phương Nhuận lại giơ tay ngăn lại, sắc mặt không thay đổi, không thèm để ý chút nào.

Hắn đột nhiên nhíu mày, quay đầu hỏi Chiến Bắc Liệt: “Liệt Vương có hứng thú vào trong lầu đánh một ván cờ không?”

==

Trong lầu Đông Phương Nhuận.

Lãnh Hạ đang cầm một chén trà nóng hầm hập, khẽ nhấp một ngụm, rồi nhìn sang bàn cờ đen trắng ngang dọc.

Trên bàn cờ, quân đen thế như chẻ tre, từng hàng dài xuyên qua khắp chốn, khí thế lấn lăm!

Mà quân trắng núp ở một góc, chỉ thủ chứ không tấn công, nhưng cũng an ổn.

Nhất thời hai phe giằng co.

Chính là chiến cuộc hôm nay giữa Bắc Yến và Đông Sở!

Bộp!

Một quân trắng bất ngờ tiến vào trong trận của quân đen, cắt đứt thế tiến công của hắc long.

Đông Phương Nhuận ôn nhuận, lười biếng tựa lưng, cười hỏi: “Liệt Vương cũng biết sau chiều này, Bắc Yến sẽ hành động thế nào chứ?”

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ về tính cách của chủ tướng Bắc Yến Đồ Ba Căn, tính toán một lát rồi nhếch miệng.

Hắn ngừng đầu, chắc chắn nói: “Hắc long phân ra cánh trái.”

Đông Phương Nhuận kẹp một quân cờ, đặt trong trận thế, không đối đầu với cánh trái mà vòng sang phải chặn hắc long, hai bên cùng nhiều.

Hắn hơi ngược mắt, hiếu kỳ hỏi: “Nếu Liệt Vương đánh bất ngờ thì sẽ làm thế nào?”

Chiến Bắc Liệt lại phân ra hai cánh, quay đầu nhìn về phía tức phụ đang yên lặng quan sát, Lãnh Hạ mỉm cười, đồng thời nói ra đáp án cùng hắn: “Lấy lui làm tiến!”

Hai người không biết đã chiến đấu bao nhiêu hiệp, chơi cờ như người, tính người sao thì cách chơi cờ cũng vậy.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều là mở rộng trận thế, thắng tiến không lùi, bộc lộ tài năng, lấy tấn công làm phòng thủ.

Bọn họ chơi cờ cực nhanh, có rất ít thời gian suy tính, không giống Đông Phương Nhuận, rõ ràng sớm đã tính toán, lại càng muốn cố đầu cố đuôi, suy nghĩ thấu đáo từng chi tiết, không cho phép có nửa phần sai phạm.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ăn ý mười phần, khiến khóe môi tươi cười của Đông Phương Nhuận cứng đờ.

Hắn rũ mi mắt xuống, bỏ qua hình ảnh chói mắt kia, chuyên tâm nhìn bàn cờ.

“Thất hoàng tử.....” Một tiếng thét to truyền tới, người chưa tới, tiếng đã nghe, chắc là tướng sĩ tính tình nóng nảy trong doanh trại.

Rèm cửa bị xóc lên, Mã Đằng Bình dẫn theo mấy người phó tướng đi đến, không ai không cau mày thật chặt, sắc mặt phân hận.

Mã Đằng Bình cắn răng, tức giận nói đầu tiên: “Bắc Yến mắng càng ngày càng khó nghe, cự thần không nhịn được nữa!”

Đông Phương Nhuận không chút hoang mang, lấy ra một quân trắng, đặt xuống bàn cờ, quân trắng rút về một góc, thận trọng.

“Mã tướng quân.....” Thanh âm của hắn ôn hòa mờ ảo, lại tự có một phen khí độ, đợi mọi người đang kích động đều tĩnh lặng lại, mới nói: “Tại đây, Bắc Yến tập kết mười lăm vạn binh, người nào người nấy dừng mãnh bưu hãn, chúng ta chỉ có mười vạn nhược binh, làm sao kháng địch?”

Mã Đằng Bình ứng đỏ mặt, phó tướng phía sau sắc mặt càng xấu xí.

Thất hoàng tử lại nói vậy trước mặt Đại Tồn Liệt Vương, cổ vũ chí khí người khác!

Đông Phương Nhuận vẫn lẳng lặng nhìn bàn cờ, khoe môi hơi cong lên nói: “Hai bên như thế nào Liệt Vương đều thấy rõ, dù chư vị không nói thì đó cũng là sự thật!”

Một lúng túng lúng túng ho khan, nhịn không được hỏi: “Đúng vậy, chúng ta và Bắc Yến chênh lệch rất xa, dù là số lượng hay thực lực, nhưng Thất hoàng tử chẳng nhẽ chúng ta cứ kéo dài như vậy?”

“Kéo dài.....” Đông Phương Nhuận nhìn Chiến Bắc Liệt vừa hạ một quân, cánh trái xuất binh xiết chặt không tha, vuốt cằm cười yếu ớt: “Các người cho rằng ta đang kéo dài sao?”

Mấy phó tướng đều không nói, nhưng biểu tình trên mặt lại chính là như vậy.

Thất hoàng tử, người thừa nhận đi!

Trước khi người về thì không nói, nhưng hôm nay bị Bắc Yến Đồ Ba Căn mắng thành cái dạng gì, người lại chẳng quan tâm.

Lúc này, còn có tâm trạng chơi cờ!

Đông Phương Nhuận hạ xuống một quân, lắc đầu nói: “Thời tiết giá lạnh, binh mã không cường, Bắc Yến am hiểu nhất là tuyết chiến, điều này Ngũ quốc đều rõ, đó là một bất lợi cho quân ta, nhưng cũng không thể kéo dài mãi. Chiến tranh là phải tốn bạc, lương thảo, quân nhu..... Kéo dài tới khi nào? Đợi sang đầu xuân năm sau chúng ta ở đây tiêu bạc sao. À, chút nữa thì quên, chúng ta còn phải đưa một số bạc tới xích cương Đại Tồn, Nhuận còn đang nợ Vương gia bạc mà!”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, nghiêm mặt nói: “Chưa quên là tốt rồi!”

Đông Phương bị hắn làm cho ghen hòng không nói được gì, người này, chỉ nhớ đến số bạc đó!

Hắn có hứng thú quay đầu lại, có vài phần ý tứ ly gián, gây xích mích, tiếng nói lạnh lạnh hỏi Lãnh Hạ: “Nam nhân tính toán chi li như thế, sao người chịu được?”

Nào ngờ bộ dạng Lãnh Hạ đương nhiên, nhướn mày hỏi: “Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa!”

Chiến Bắc Liệt vui vẻ tột cùng, khắp người thỏa mãn, quả nhiên là tức phụ của lão tử.

Bên này ba người không coi ai ra gì trò chuyện, bên kia Mã Đằng Bình đang gấp gáp, ho khan một tiếng để kéo sự chú ý của Đông Phương Nhuận.

Thất hoàng tử này, chúng ta còn đang nói chính sự a!

Khụ!

Ho khan một tiếng!

Cuối cùng Đông Phương Nhuận cũng lấy lại tinh thần, nói rằng: “Người cho là mỗi ngày bọn họ đánh trống cũng cảm thấy dễ chịu sao? Hôm nay Đồ Ba Căn đóng quân ở ngay ngoài kia, ngày nào cũng nghe tiếng trống giống chúng ta, nhưng ta ban ngày huấn luyện, còn họ thì phải tìm cách nào đó để tiếp tục quấy nhiễu, bọn họ không mệt sao?”

Hắn nhìn phương hướng quân Bắc Yến, bên môi nhếch lên một tia cười nhạt, khinh miệt nói: “Loại phương pháp đả thương địch thủ một nghìn tự tổn hại tám trăm này, cũng chỉ có Bắc Yến mới nghĩ ra được.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều biết hấn phân tích không sai, hôm nay đứng ở trên lầu, hai người cũng đã quan sát được, Bắc Yến cũng lộ vẻ mệt mỏi, chỉ là có sức khỏe hơn Đông Sở, thân thể tổ chất tốt hơn, nên chưa rõ ràng mà thôi.

Mã Đằng Bình hình như hiểu được vài phần, ngập ngừng hỏi: “Thất hoàng tử, vậy chúng ta phải làm sao.....”

Đông Phương Nhuận cười nhợt nhạt: “Chờ!”

“Hả?” Phó tướng rất mơ hồ, bọn họ cho rằng Thất hoàng tử sẽ nói, nếu bọn họ cũng mệt mỏi, chúng ta liền xuất kích.

Lúc này nói chờ, không biết đến tột cùng là hấn có chủ ý gì.

Chiến Bắc Liệt tán thưởng gật đầu, từ lúc Đông Phương Nhuận đi bước cờ đầu tiên, quân trắng xen vào quân đen, hấn đã biết ý đồ của Đông Phương Nhuận: “Kì thực hư chi hư tắc thực chi, phân binh dụ địch, đánh bại từng quân! (Kì thực hư chi hư tắc thực chi: hư hư thực thực, thật mà không thật, không thật nhưng lại thật. Cả câu, ý của chiến bắc liệt là: Đông Phương Nhuận chỉ giả vờ không có đối sách, giống như sẽ thua nhưng thực tế là hấn còn có hậu chiêu)

- Tks Nguyệt Nha! -

Loại kế sách này, mạo hiểm, giảo hoạt, quả quyết, cực kỳ giống thái độ làm người của hấn.

Hấn chia quân đen làm hai cánh, đuổi theo quân dụ địch, lúc nào hắc long đã bị phân tán binh lực, xung quanh trống rỗng.

“Để nhược binh của ta nghỉ ngơi đi, không huấn luyện một ngày cũng không sao, mặc kệ dùng phương pháp gì, phải ngủ đủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó.....” Đông Phương Nhuận nói đến đây, không nói thêm gì nữa, trong con người như bùng ánh sáng.

“Rõ!” Mã Đằng Bình và phó tướng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi lại, đoán rằng hấn đã có kế sách.

Đợi bọn hấn rời đi, Đông Phương Nhuận lấy một quân trắng ra, kẹp trong hai ngón tay.

Bộp một tiếng, hạ quân cờ xuống!

Quân trắng vốn đang co đầu rút cổ đột nhiên vùng lên, xen vào đám hắc long, làm hắc long tứ phân ngũ liệt. (Tứ phân ngũ liệt: vỡ nát thành nhiều mảnh, ở đây ý nói bị đánh tan tác.)

Đấu chuyển càn khôn, khí thôn bát hoang!

(Đấu chuyển càn khôn, khí thôn bát hoang: theo như ta hiểu thì là xoay chuyển trời đất, lấn át thiên hạ.)

101. Q.2 - Chương 24: Trận Chiến Đầu Tiên

Edit: Kiri

Mấy ngày sau, trong doanh trại Đông Sở không còn có bất kỳ buổi huấn luyện nào nữa, tất cả tướng sĩ đều chỉ có một mục tiêu: Ngủ!

Vất hết óc, phí hết tâm tư, dốc toàn lực, không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào, mặc kệ tiếng trống long trời lở đất và tiếng trống chửi đình tai nhức óc, ngủ say, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mà Bắc Yến vẫn thi hành phương pháp quấy rầy như trước, ban ngày chửi rửa, buổi tối đánh trống, binh lính Bắc Yến cũng càng ngày càng uể oải.

Ban đêm, canh hai.

Bên trong doanh trại Đông Sở, từ hai bên hông phái ra bốn vạn kỵ binh, buộc khăn vào móng ngựa, chia ra hai đường nhanh chóng lao về phía Bắc Yên, vô thanh vô tức.

Gió lớn thét gào, phá tan tất cả.

Chiến tranh Yên Sở giăng co chừng nửa tháng, chính thức mở màn.

‘Tùng! Tùng!’ Tiếng trống bên phía Bắc Yên lại vang lên.

Mặc dù đêm khuya khí trời lạnh giá nhưng những binh sĩ Bắc Yên vẫn để tay trần, khoác nửa mảnh da thú, đầu đầy mồ hôi ra sức đánh trống, nhịp trống rầm rầm như tiếng sấm vang vọng trên trời cao, nổ vang truyền đến khắp mọi ngõ ngách, đến tai mỗi binh sĩ.

“Ngày nào cũng đánh, tai lão tử sắp vỡ nát rồi!”

“Con mẹ nó, rốt cuộc là còn thế này đến khi nào? Lão tử cũng không ngủ được!”

“Đông Sở toàn các tú tài, con mẹ nó thật là nhẫn nhịn.”

Trong doanh trại Bắc Yên toàn tiếng oán thán dậy trời dậy đất.

Đột nhiên, bên ngoài doanh trại vang lên một tiếng thật lớn, tiếng ngựa hí, một tiếng vang lạnh lạnh là dấu hiệu bị phá vỡ, đột ngột vang lên.

Hai nhóm kỵ binh từ trên trời giáng xuống xuyên vào hai cánh doanh trại, bày ra trận thế giáp công trái phải.

Lúc này các tướng sĩ Bắc Yên mới giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, trong doanh trại lẫn lượt đốt đuốc, buồn ngủ, lơ mơ ngáp ngáp dài, tóc tai bù xù chạy ra khỏi lều.

Nhưng mà vừa mới ra khỏi doanh trại, một đám binh sĩ Bắc Yên còn chưa phản ứng kịp, đã bị vô số kỵ binh Đông Sở cắt đứt cổ!

Bắc Yên nhất thời hoảng hốt, ai có thể ngờ, mấy tên cháu rùa co đầu rút cổ trong doanh trại đến nửa tháng, tự nhiên lại thò đầu rùa ra, hung ác cắn bọn họ một cái.

Hai nhóm kỵ binh cực kỳ giao hoạt, tên nào chưa tỉnh ngủ liền giết, đâm thẳng một đao vào cổ, nhanh chóng dứt khoát, máu tươi văng khắp nơi.

Một đao chưa chết sao?

Không việc gì, ta còn thời gian bồi thêm đao nữa!

Nhìn thấy có đao đánh về phía mình liền quay đầu bỏ chạy, đùa à, đối đầu chính diện, bọn họ không đánh lại những binh lính Bắc Yên hung thần ác sát này.

Kỵ binh Đông Sở chơi đánh du kích ngay trong quân doanh Bắc Yên.

Kèm theo tiếng hí của chiến mã, móng ngựa bừa bãi đạp phải vô số cây đuốc, đá lẫn vô số lò than, lửa liền rơi xuống một góc lều, một ngọn lửa nhỏ nhờ gió liền lập tức bùng lên, ngọn lửa cao lớn, nhảy múa khắp nơi, làm doanh trại Bắc Yên mịt mù toàn khói.

Kinh hãi, cứu hỏa, giết địch,.....

Binh lính đều tự chiến nên rất lộn xộn, bên trong doanh trại Bắc Yên vô cùng hỗn loạn.

Chủ tướng Đồ Ba Căn khoác một chiếc áo mỏng, cầm một thanh đao thật to chạy ra ngoài, vừa mặc áo giáp vừa ném thật mạnh thanh đao xuống đất, làm mặt đất lõm xuống một lỗ to.

Hắn quát mắt nhìn tròng tròng, hét lớn một tiếng: “Hoảng cái gì, tiểu nhi Đông Sở tới, giết a!”

Cùng với tiếng ra lệnh của Đồ Ba Căn, chúng tướng cũng rối rít phản ứng lại, chẳng qua là tiểu nhi Đông Sở đánh lên một lần vào ban đêm mà thôi, có gì mà phải hoảng?

Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được đám cháu chất này!

Sau khi tín hiệu tác chiến truyền đi khắp doanh trại, chiến kỳ Bắc Yến lập tức được kéo cao, tiếng trống trận sục sôi rung trời, tiếng la hét giết địch lập tức ngân vang. (Chiến kỳ: cờ chiến)

“Giết a!”

“Giết tiểu nhi Đông Sở!”

“Giết bọn hán không chừa mảnh giáp!”

Chiến kỳ bay bay trong gió, trống trận âm âm, vang vọng toàn bộ doanh trại!

Nhìn thấy quân doanh đang cháy, binh lính Bắc Yến vô cùng tức giận và phẫn nộ, tất cả đều cầm vũ khí vọt tới phía kỵ binh Đông Sở.

Nhưng mà mệnh lệnh này vừa được hạ, dưới màu đỏ tươi của lửa, các kỵ binh Đông Sở đột nhiên quay đầu ngựa lại, giơ roi thúc ngựa.....

Nhanh như chớp mà chạy!

Kỵ binh Đông Sở giống như lúc đi, chia ra hai cánh, để lại hai hàng dấu tích ở hai bên doanh trại Bắc Yến, vô số vó ngựa nhuộm máu, giống như những đóa hoa mai đỏ, vô cùng chói mắt.

Binh sĩ Bắc Yến không có chỗ phát tiết, đồng loạt ngậy đại.

Đồ Ba Cẩn nhìn doanh trại thảm hại trước mắt, lại nhìn kỵ binh Đông Sở phủi mông một cái chạy không thấy ảnh, lại nhìn những đóa hoa mai đỏ, suýt thì hộc máu.

Mẹ nó, rất đê tiện!

Đồ Ba Cẩn xanh mặt, quát to: “Tái Cách! Cát Tư Đồ!”

Hai tên hán tử to lớn ôm quyền: “Có mặt tướng.”

“Dẫn hai cánh quân, đuổi theo!”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

Chờ hai người đi đủ hai vạn binh mã, đuổi theo đám kỵ binh Đông Sở, Đồ Ba Cẩn đảo qua hơn mười vạn tướng sĩ đang sưng sờ tại chỗ, chửi ầm lên: “Mẹ nó lo lắng cái gì? Cứu hoả!”

“Rõ!” Mọi người giật mình một cái phản ứng lại, đồng loạt đáp lời.

Đến lúc canh ba.

Lửa đã được dập, doanh trại bị đốt gần một nửa, lều cháy xém đen sạm, mùi máu và mùi khét hòa lẫn, bay trong không khí.

Đông Sở đánh lén vào ban đêm, giết mấy nghìn quân Bắc Yến, bị thương gần một vạn.

Đồ Ba Cẩn nghe phó tướng báo cáo, đá vào bụng hán một cước, trừng mắt, chửi ầm lên: “Phế vật! Đều là phế vật! Dũng sĩ Bắc Yến kiêu hùng lại bị đám tú tài làm thương vong đến chừng này! Ngũ quốc cười đến rụng răng!”

Đồ Ba Cẩn đang vô cùng tức giận, lại nghe quân truy đuổi bẩm báo, tức giận càng tăng cao.

Hai gã phó tướng khúm núm: “Bẩm tướng quân, tiểu nhi Đông Sở thật giảo hoạt, không chống lại chính diện với chúng ta, lúc chúng ta đuổi tới, bọn họ đã đi theo hai cửa bên vào doanh trại, bắn tên từ trên lầu xuống, chúng ta..... chúng ta bị thương gần nghìn người.”

Đồ Ba Cẩn ném mạnh đại đao xuống đất, đá ối người một cước.

Đúng lúc này, vút!

Một mũi hỏa tiễn lao đến nhanh như chớp! (Hỏa tiễn: mũi tên đầu có châm lửa)

Hỏa tiễn bay rất nhanh, sắp bắn thẳng vào lều, Đồ Ba Cẩn nhặt đại đao lên, bỗng nhiên xoay tay, vung đao lên một cái, hỏa tiễn bị gãy làm đôi.

Cắm xuống đất, tắt lửa.

Hắn nhìn về phía bắc mũi tên, bên ngoài doanh trại, một nam tử mặc y bào nguyệt sắc, cưỡi trên lưng một con bạch mã, màn đêm khiến khuôn mặt mơ hồ, không nhìn rõ, chỉ có y bào là đáng chú ý, trên đó thêu hoa văn màu bạc, dưới ánh trăng ánh lên sáng rõ.

Tao nhả tham đàm!

Mà phía sau hắn, chính là bốn vạn kỵ binh, người người khoác áo giáp nhuộm màu.

Đây là khiêu khích!

Đồ Ba Cẩn sắc mặt tái mét, đám ô hợp này vừa mới lui về doanh trại Đông Sở, lúc này áo giáp cũng chưa lau đã dẫn tới đây thị uy, đây tuyệt đối là khiêu khích!

Hắn uy phong lẫm lẫm giờ tay ra.

Đợi một lát, lại không thấy ai đưa cho cái gì, Đồ Ba Cẩn bỗng nhiên quay đầu lại nổi giận mắng: “Cung tên!”

Tái Cách ở phía sau hơi run run, vội vàng dời mắt khỏi nam nhân giống như thần tiên kia, vội vàng đưa lên một cây cung. Suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở: “Tướng quân……”

“Câm miệng!” Đồ Ba Cẩn quát hắn rồi quay đầu cười lạnh một tiếng, giương cung lên, bắn tên thẳng vào mi tâm của nam tử.

Nam tử không chút hoang mang, Đồ Ba Cẩn thậm chí còn cảm giác được hắn thoáng nở nụ cười với mình.

Đúng vậy, con mẹ nó, còn thoáng nở nụ cười.

Cười mẹ ngươi ấy mà cười!

Đồ Ba Cẩn giận dữ, liền thấy nam tử kia khe khẽ điểm nhẹ mũi chân bay lên không, y bào nguyệt sắc bay múa trên không trung, giống như một con hạc tao nhã, tránh khỏi mũi tên suýt bắn trúng mình, nhẹ nhàng hạ xuống.

Đồ Ba Cẩn khẳng định, người đàn ông này là cố ý!

Công phu cao cường sớm không tránh muộn không tránh, lại để đến lúc hắn cho rằng tên sẽ bắn vào mi tâm.

Đồ Ba Cẩn thở phì phò, đột nhiên vỗ đầu một cái, có phản ứng, con mẹ nó người đang ở bên ngoài doanh trại của lão tử, lão tử bắn tên cái rắm với ngươi!

Hắn rồi đột nhiên quát to một tiếng: “Tái Cách! Cát Tư Đồ! Ra ngoài, giết hắn cho lão tử!”

Tái Cách nghĩ thầm, vừa rồi ta muốn nhắc người cái này đây, rồi cùng Cát Tư Đồ điểm bốn vạn binh mã, cưỡi ngựa chạy ra ngoài.

Nam tử nhanh chóng vung tay lên, bốn vạn kỵ binh ở sau lưng đồng loạt giương cung, vô số hỏa tiễn bay tới doanh trại Bắc Yên, hỏa tiễn bay vào trong doanh trại, mục tiêu cũng không phải là binh sĩ, mà là lũy trại.

Doanh trại Bắc Yên bị cháy lần thứ hai, còn chưa kịp tham chiến, kỵ binh Đông Sở quay ngựa lại lần thứ hai.

Nhanh như chớp mà tháo chạy!

Tái Cách và Cát Tư Đồ dẫn theo bốn vạn kỵ binh đuổi theo nhưng vẫn không kịp, để cho kỵ binh Đông Sở rút vào doanh trại.

Đồ Ba Cẩn tuy rằng tức giận nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể sai người tuần tra bên ngoài doanh trại, chỉ cần có bóng dáng quân Sở, lập tức truy kích!

Đông Sở lại theo tiền lệ quấy rầy một lần, lần này Đồ Ba Cẩn có đủ cảnh giác, đương nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức hạ lệnh, đuổi theo không tha. Hai quân vừa giao chiến một lúc, mới được ba chiêu, Đông Sở

đã quăng mũ cối giáp chặt vật chạy trốn, tốc độ cực nhanh lao về doanh trại, đợi khi quân Yến rút lui, họ lại quay lại tiếp tục đánh.

Trong trò chơi mèo vờn chuột này, Đông Sở sử dụng hết các loại ám chiêu, tiện chiêu, hoàn toàn không coi mặt mũi ra gì!

Tới tới lui lui như vậy, đánh một chút, chạy một chút, sau vài ba bận, quân Bắc Yến đã uể oải, chán nản, nhưng một mỗi nhất cũng không phải là thân thể, mà là muốn giết mà không có ai để giết.

Người muốn giết, ta không đánh với người, thấy người liền chạy!

Người không giết, ta lại mặt dày mày dạn chạy tới, đánh người một cái rồi lại chạy.

Quả thực là coi Bắc Yến như trò cười.

Đợi đến lúc trời sáng, thu dọn mọi thứ xong, xét tới thương vong, giởi thật, quấy nhiễu một đêm, khiến gần vạn quân tử vong, bị thương thì nhiều vô số.

Đồ Ba Cấn và toàn bộ đại quân Bắc Yến chỉ cảm thấy nghẹn họng tức tối, nếu lần sau Đông Sở còn hành động, tuyệt đối sẽ bị nghẹn mà chết.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng ở giữa sườn núi, trông doanh trại phía xa.

Lúc này trời đã dần sáng.

Lãnh Hạ dựa vào Chiến Bắc Liệt, khẽ cong khoe môi, chắc chắn nói: “Phải là lần này.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, biểu thị sự đồng tình, lúc tờ mờ sáng thế này chính là thời gian dễ thả lỏng cảnh giác nhất, cũng là thời gian nóng nảy nhất.

“Gia...” Cuồng Phong chần chờ một lát rồi hỏi: “Thất hoàng tử sắp xếp như thế là có mục đích gì?”

“Thử ư..... không giống không giống.....” Thiểm Điện lắc đầu, khó hiểu nói: “Đừng thấy Bắc Yến thương vong nghiêm trọng, thật ra Đông Sở cũng chả khá hơn!”

Chiến Bắc Liệt nghe mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, cong cong khoe môi.

Làm gì có chuyện tốt như thế, Bắc Yến tử vong một vạn, bên kia Đông Sở cũng không khác là bao, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Yến quân dù uể oải chán nản thì vẫn hơn Đông Sở đã được nghỉ ngơi nhiều ngày.

Hai quân đối mặt mấy lượt, tuy rằng không giao tranh nhiều lắm, nhưng cũng ảnh hưởng không ít tới Đông Sở.

Đông Phương Nhuận dù có nhiều mưu kế hơn nữa, binh lực Đông Sở và tổ chức binh sĩ như thế nào, cũng chỉ có thể xoay chuyển thế cục thua, chuyển thành thắng thảm mà thôi.

Lôi Minh vuốt cằm, lẩm bẩm: “Sao ta lại cảm giác hần muốn chọc giận Đồ Ba Cấn?”

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn hần tán thưởng, nhất thời khiến tinh thần hần phấn chấn hần, thần tượng khen ngợi a!

Lãnh Hạ liếc mắt sang phía bên kia.

Lúc này Đông Sở lại phái ra hai cánh quân, nhưng số lượng chỉ bằng một phần tư lúc trước, tổng cộng một vạn kỵ binh phân công nhau tiến công, Lãnh Hạ không khỏi bi ai thay ột vạn người này, bọn họ biết mình chẳng qua chỉ là mồi nhử.....

Mồi nhử một đi không trở lại.....

Hai cánh quân kỵ binh đi vòng qua hai bên Bắc Yến, bọn họ kích trống reo hò, vừa dậm chân đạp đất, khiến khí thế trở nên dào dạt, rồi nhanh chóng rút lui về hướng cũ.

Lãnh Hạ không nhìn thấy vẻ mặt họ nhưng lại biết nhất định là kiêu ngạo, tự hào, và

Ngây thơ.

Dưới cơn thịnh nộ, Đồ Ba Căn chắc chắn sẽ tấn công hết sức, tổng cộng phái ra mười vạn người, chia ra hai cánh đuổi theo kỵ binh Đông Sở, vô số binh lính đầy sát khí, truy kích Sở binh, bám riết không tha, hung ác độc địa tiêu diệt bọn họ!

Lúc này binh lực Bắc Yên phân tán, Đồ Ba Căn trấn thủ đại doanh, chỉ để lại không đến bốn vạn người, toàn là binh lính già yếu, bị thương.

Cửa doanh Đông Sở mở ra, tám vạn binh sĩ còn lại dốc toàn bộ lực lượng, kéo chiến kỳ của quân Đông Sở, lao tới doanh trại Bắc Yên như vũ bão, thanh thế kinh người!

Đây mới là chủ lực chân chính của Đông Sở!

Đây mới là mục đích thực sự của Đông Phương Nhuận!

Dùng tám vạn tinh binh Đông Sở, đánh với bốn vạn tàn binh Bắc Yên!

Đồ Ba Căn quá sợ hãi, liên tục hô ‘Lui lại!’, trong quân doanh Bắc Yên nhất thời hỗn loạn, ngay cả không khí cũng có vẻ bất an.

Tám vạn chủ lực Đông Sở bị đè nén gần nửa tháng, đợi suốt cả đêm, chính là đợi giờ khắc này!

Nhất thời, máu tươi văng khắp nơi, chém giết hỗn loạn.

Quân đội Bắc Yên bị giết, người ngã ngựa đổ, xác chết khắp nơi!

Đồ Ba Căn mất thấy không tốt, siết chặt đại đao trong tay, đoạt lấy một con chiến mã, nhảy lên, vung roi lên, nhanh chóng rút lui, việc cấp bách bây giờ là lui khỏi chỗ này!

Đúng lúc này, một tiếng ôn nhuận theo gió bay tới bên tai hắn: “Đồ Ba Căn!”

Hắn phản xạ có điều kiện quay đầu lại, một mũi tên gào thét mà đến, hắn nhăn mặt lại nhưng còn chưa kịp phản ứng.....

Giữa mi tâm!

Đuôi mũi tên hơi động, từ mi tâm chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, Đồ Ba Căn há hốc miệng, ngã xuống ngựa, bụi bay mù mịt.

Binh sĩ Bắc Yên sớm đã bị tám vạn người dọa cho vỡ mật, binh lực nhiều gấp đôi họ, bọn họ không phải là Đại Tần Chiến thần, có thể lấy mười vạn đối chiến hai mươi vạn, lấy ít thắng nhiều, lúc này lại thấy chủ tướng đã chết, càng mất phương hướng, quân tâm đại loạn.....

Sau một thời gian, quân Bắc Yên đều đã phơi thây trên núi rừng hoang vu.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ chân chính thấy chiến tranh cổ đại, mấy vạn thi thể, vô số bộ phận cơ thể rời rạch, máu chảy thành sông, cứ như vậy hiện ra trước mắt nàng. Nàng không nói rõ trong lòng mình là cảm giác gì, cũng không phải là thương hại, cũng không phải là bi ai, mà là một loại cảm giác trống trải.

Thật ra nàng không phải là người tốt, cũng không phải là một người hiền lành, mạng người chết trên tay nàng là không thể nào đếm được.

Thế nhưng cái đó và chiến tranh khác nhau, hai nước chiến tranh, những binh lính này chẳng có bất cứ ân oán nào, một đám người xa lạ giết một đám người xa lạ, trong lòng nàng lần đầu tiên xúc động, đối với tử vong, đối với mạng người, đối với chiến tranh.....

Chiến Bắc Liệt ôm sát bả vai của nàng, thanh âm nhẹ như thở dài: “Mục đích duy nhất của chiến tranh, chính là ngừng chiến tranh.”

Chiến tranh thì có nghĩa là thương vong, chiến trường sẽ là giết chóc, không ai sẽ thích chỗ này, không ai có thể nhìn vô số thi thể trên mặt đất mà tâm không động.

Nhưng mà chiến tranh còn có một ý nghĩa khác, là lấy chiến ngừng chiến!

Chỉ có trải qua chiến tranh, tẩy sạch Hoàng đế ngũ quốc đã tâm bưng bưng, có lẽ cân bằng, có lẽ thống nhất, bách tính mới có thể có yên vui chân chính, chiến tranh mới có thể được ngăn chặn vĩnh viễn.

Lãnh Hạ nhàn nhạt thở dài, nghiêng đầu dựa vào bả vai Chiến Bắc Liệt, không nói gì.

Chiến Bắc Liệt biết nàng hiểu rõ ý tứ của mình, giữa hai người ăn ý như vậy, không cần nhiều, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, một câu nói.....

Là đủ hiểu!

==

Đã tăng sáng, bốn vạn tàn binh Bắc Yến đều đã bị tiêu diệt, binh chủ lực của Đông Sở cấp tốc quay về doanh trại.

Mười vạn quân Bắc Yến truy kích dụ binh Đông Sở, sau khi tiêu diệt xong một vạn kỵ binh, liền nhìn thấy doanh trại Bắc Yến không còn một người còn sống.

Tái Cách và Cát Tư Đồ nhất xác cho Đồ Ba Căn xong, chỉ huy đại quân rút lui khỏi Lạc Phong Sơn, rút lui về đại bản doanh Bắc Yến.

Trận chiến đầu tiên giữa Bắc Yến và Đông Sở, Đông Sở dùng mười vạn quân đánh với mười lăm vạn hùng binh Bắc Yến, tiêu diệt năm vạn đại quân Bắc Yến.

Thiên hạ khiếp sợ!

Lời tác giả: Lần đầu tiên viết về chiến tranh, xoắn xuýt tròn một ngày, đây cũng là trận chiến đầu tiên của cho nên viết kỹ một chút.

102. Q.2 - Chương 25: Khắc Tinh, Ôn Tinh, Sao Chổi

Edit: Kiri

Cùng với một trận thắng lợi của Đông Sở, Đông Phương Nhuận cũng đánh một trận thành danh!

Tin tức này như được lấp cánh, đưa tới cho các quốc gia đầu tiên.

Tây Vệ phủ Tam Hoàng tử.

Mộ Dung Triết vẻ mặt hưng phấn nắm mặt hàm trong tay, trong mắt hiện ra tinh quang, đã tâm bình bĩnh.

Mấy tên mưu sĩ ngồi ngay ngắn ở dưới, một người nói: “Tam Hoàng tử, tình hình chiến đấu như thế nào?”

Mộ Dung Triết vỗ tay cười to: “Đông Sở thắng! Tốt, tốt, hay ột Đông Phương Nhuận, giúp Bản hoàng tử một đại ân! Vốn tưởng rằng Bắc Yến dùng mãnh dễ dàng đánh bại Đông Sở, nào ngờ chiến cuộc khó lường, ai thua ai thắng chưa thể nói rõ!”

Mưu sĩ vui mừng, vỗ tay nói: “Chúc mừng Tam Hoàng tử! Vốn có Tiết Nhân Nghĩa lại bị Liệt Vương lật đổ, không thể dẫn binh quấy nhiễu chiến trường, không ngờ Đông Sở lại thắng! theo tình hình này, hai nước sẽ đánh tới lưỡng bại câu thương, Bắc Yến nhất định sẽ điều binh từ quan ải tới giúp, đến lúc đó binh lực ở Tây Nam yếu đi, chỉ chờ Tam Hoàng tử xuất binh đánh chiếm, chiếm tây nam Bắc Yến!”

“Đúng vậy!” Vẻ mặt vui sướng của Mộ Dung Triết đột nhiên dừng lại, do dự nói: “Thế nhưng còn Đại Tàn..... Không biết Chiến Bắc Liệt có biết hiệp nghị giữa Bản Hoàng tử và Tiết Nhân Nghĩa không?”

Mưu sĩ lắc đầu: “Tam Hoàng tử lời ấy sai rồi, chỉ cần chiếm được Tây nam Bắc Yến, đến lúc đó Tây Vệ ta mở rộng lãnh thổ, sao còn phải sợ Đại Tàn? Hơn nữa, nếu Đông Sở và Bắc Yến chiến đấu kịch liệt, không chừng chúng ta có thể từ Tây Nam đánh thẳng vào tâm Bắc Yến!”

Người mưu sĩ nói tiếp: “Còn trên phương diện khác, dù Liệt Vương thực sự biết, thì Tây Vệ ta và Đại Tàn lúc này chính là đồng minh, nếu Đại Tàn cản trở chúng ta, chẳng phải là bội tín vong nghĩa! Ngũ quốc không phải do Đại Tàn độc chiếm.....”

“Được!” Mộ Dung Triết cười ha ha, vui không tự kìm hãm được, hình như đã thấy Tây Nam Bắc Yến cảm chiến kỳ Tây Vệ.

Qua một lát, mưu sĩ lại hỏi: “Tam Hoàng tử, Hoàng thượng.....”

“Hừ! Mộ Dung Triết sắc mặt lạnh lẽo, trong thanh âm đầy sát khí: “Lão già kia tuổi đã cao, lại vẫn giữ ngôi vị hoàng đế không buông, cả ngày mơ giấc mộng xưng bá thiên hạ! Không thể trách Bản Hoàng tử!”

Mưu sĩ cả kinh, vì trong lời nói của hắn đầy sát khí, nuốt nước miếng một cái, nghe hắn hỏi: “Còn sự việc kia đã tra được chưa?”

Mưu sĩ khúm núm: “Bẩm Tam Hoàng tử, vẫn không tra được Công chúa thật đang ở đâu, hơn nữa, kẻ giả mạo cũng không ở trong Liệt vương phủ, không biết đi đâu.”

“Phế vật!” Mộ Dung Triết mắng một câu, giận dữ nói: “Thật không ngờ Phù thành bảo tàng tra xét nhiều năm như vậy, lại đến lúc tiện nhân kia xuất giá, mới tra được nó ở trên người nàng. Quạt ba thước đất cũng phải tìm ra tiện nhân giả mạo kia cho Bản Hoàng tử. Chỉ cần Bản Hoàng tử có bảo tàng, quốc khố dư dả, đến lúc đó chiêu binh mãi mã, Ngũ quốc này là thiên hạ của Bản Hoàng tử!”

Hắn thoải mái cười to, trong thanh âm ẩn chứa sự hung ác nham hiểm không nói nên lời.

“Phụ hoàng, Tây Vệ sẽ xưng bá thiên hạ, nhưng là ở trong tay của Hoàng nhi.”

==

Hoàng cung Nam Hàn, Kim Loan điện.

Hai bên đại ý chạm rồng vàng bày hai chiếc ngự tọa, phía bên phải là phượng tọa, bên trái là mãng tọa.

Trên phượng tọa là một nữ tử một thân phượng bào, khoảng ba mươi tuổi, trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu tình nào, trong mắt lộ vẻ nghiêm nghị, lạnh lẽo.

Chính là Thái hậu Hàn quốc Hoa Mị.

Trên mãng tọa là Nhiếp chính Hoa Trọng Lập một thân mãng bào, đã hơn năm mươi tuổi, nhưng thoát nhìn mới chỉ bốn mươi, hắn chỉ vào Hoa Thiên đang ôm hai gã sai vặt, mặt mày tím tái lại, thật lâu mà không nói nổi một chữ.

Hoa Mị lạnh lùng cười, giễu cợt nói: “Đệ đệ, ngươi vừa nói gì?”

Hoa Thiên hôn mỗi tên sai vặt một cái rồi chậm rãi nói: “Bẩm Thái hậu, ta mới nói, Đông Phương Nhuận cực kỳ tuần tú, còn hơn hai gã sai vặt trong lòng ta, tuyệt đối không lầm, nhất là khí chất, chắc chắn chắc..... Thật là làm tâm ta ngứa.....”

Bộp!

Hoa Trọng Lập bỗng nhiên vỗ tọa án, quát to: “Ngươi..... ngươi..... nghịch tử!”

Hoa Thiên lắc lắc khăn tay, làm cả điện nồng nặc mùi hương, ghét bỏ bĩu môi: “Phụ thân, câu ‘Nghịch tử!’ này ngươi đã mắng ta hai mươi năm, không còn chút mới mẻ nào cả. Còn nữa, ta phải nhắc bao nhiêu lần ngươi mới nhớ đây, là ‘Nghịch nữ!’ mới đúng, phụ thân tuổi tác đã cao, càng ngày càng hay quên.....”

Hoa Trọng Lập ôm ngực, tức giận thở phì phò.

Hoa Mị lại không tức giận chút nào, giọng điệu người, tiếng nói băng lãnh: “Đệ đệ, ai gia hỏi ngươi, Đông Phương Nhuận có chỗ nào hơn người hay không? Trong Ngũ quốc đại điển ngươi chỉ nhớ rõ những...điều này thôi sao?”

Hoa Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi vỗ tay vui vẻ nói: “Có!”

Hắn ném cho Hoa Mị một cái mị nhãn, ngữ điệu uyển chuyển: “Không phải ta chỉ nhớ rõ những điều này, Đông Phương Nhuận tuy rằng tuần tú, nhưng khí chất như tiên nhân vậy, ta cũng không dám hạ thủ! Chỉ có Mạc Tuyên và Tiêu Phi Ca là tốt, ta chưa bao giờ thay lòng, nhất là lần này, ai nha, lòng ta a.....”

Hoa Thiên chậm rãi vỗ vỗ ngực, không nhìn Hoa Trọng Lập đang tức giận run run, và Hoa Mị sắc mặt càng ngày càng lạnh, nói tiếp: “Lòng ta a, cứ nhộn nhạo không ngừng. Còn có Liệt Vương, thật ra cũng rất anh vũ, đáng tiếc hắn đã có Vương phi, Vương phi a, tuy rằng nàng là nữ nhân, nhưng ta cũng không thấy ghét, được rồi được rồi, suýt thì quên Chung thị vệ bên người Liệt Vương, mặt mũi anh tuấn nhưng hơi lạnh một chút, mặt nghiêm không để ý tới người khác.”

Hoa Thiên nhớ lại Ngũ quốc đại điển, khoan khoái nói liên hồi, đều đánh giá tất cả nam nhân tham dự Đại điển, sau khi điểm qua một lượt mới dừng lại.

Nhìn lên hai người kia, ngay cả Hoa Mị đều không kềm chế được, khóe miệng run rẩy một cách kỳ quái.

Hoa Trọng Lập cảm chén trà lên, oán giận nói: “Vô liêm sỉ! Không nghe tỷ tỷ người.....”

“Phụ thân!” Hoa Mị lớn tiếng cắt đứt lời của hắn.

Hoa Trọng Lập run lên, phản ứng lại, sửa miệng: “Không nghe Thái hậu nương nương hỏi sao? Đông Phương Nhuận có chỗ nào hơn người không?”

Hoa Thiên thét lên một tiếng che miệng lại, kinh ngạc không thôi: “Phụ thân, người.....người.....người hỏi ta.....”

Hoa Trọng Lập mê man không hiểu, sau khi nghe xong câu nói kế tiếp của Hoa Thiên, mặt lại tái xanh.

Hoa Thiên vò vò chiếc khăn, khẽ cắn môi, lúng ta lúng túng đáp: “Ta.... ta không có cơ hội được thấy chỗ đó của hắn, cũng không biết có gì đặc biệt hơn người không.....”

“Tốt!” Không đợi hắn nói xong, Hoa Mị giơ tay lên ngắt lời.

Nàng chỉnh sửa lại cảm xúc, đè xuống sự chán ghét trong lòng, gật đầu một cái nói: “Người đi xuống đi.”

“Ta xin cáo lui!” Hoa Thiên nở nụ cười, rồi ôm lấy hai gã sai vặt, xoay người uốn éo rời đi.

“Ôi, sao lại mất hứng rồi, có phải tại ta nhắc tới nam nhân khác, ai nha, tuy rằng ta thích A Tuyên và Phi Ca, nhưng lòng ta đối với các người cũng sẽ không thay đổi.....” Hoa Thiên vui vẻ nói, trong giọng nói thể hiện sự vui sướng không gì sánh được.

Nhưng trong đôi mắt quyến rũ kia, lại càng ngày càng lạnh.

Khóe miệng hắn cong lên một độ cong châm chọc và lãnh liệt.

Ra khỏi Kim Loan điện, Hoa Thiên cấp tốc biến sắc mặt, nhìn sang phương Bắc, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Không biết A Tuyên và Phi Ca đang làm gì, có nhớ ta không.”

==

Đại Tàn hoàng cung, Ngự thư phòng.

Ngồi trên long ỷ, Chiến Bắc Diễn một thân long bào thanh quý nhả nhận, giơ tay vuốt cằm, cười nói: “Chiêu này của Đông Phương Nhuận, hay lắm!”

Ngũ khí thanh trong, có sự tán thưởng.

Nhưng trong lúc nói, đôi mắt hồ ly kia vẫn lặng lẽ liếc sang tọa tháp bên cạnh, bày ra tư thế ‘sẵn sàng’ không dám thả lỏng chút nào, chỉ cần người kia có động tĩnh gì là lập tức có thể bật người chạy sang.

Trên đó là Tiêu Phượng đã mang thai hơn bảy tháng, cả người tròn vo, đang cầm một đĩa hạt dưa cắn vui vẻ.

Nàng phun vỏ hạt dưa ra, chép chép miệng nói: “Tiểu tử kia là lần đầu tiên ra chiến trường sao?”

“Không phải.....” Tiêu Phi Ca mở chiết phiến trong tay ra, phe phẩy trong tiết đông thế này, vô cùng phong lưu: “Phụ thân và đại ca đều khen hắn không dứt miệng, nói thẳng..... Hắn là một thiên tài.”

Chiến Bắc Diễn hí mắt hồ ly, đồng ý nói: “Lần này Đông Sở chỉ thương vong hai vạn, lại nuốt năm vạn binh của Bắc Yên, đúng là thiên tài!”

Tiêu Phượng lười biếng duỗi người, chậm rãi than thở: “Mỗi chân a.....”

Chiến Bắc Diễn luôn trong trạng thái sẵn sàng lập tức bắn sang, tốc độ kia, độ cao kia,.....

Quả thực khiến Tiêu Phi Ca cảm thấy dưới móng hắc có lò xo.

Đại Tàn Hoàng để đầu lòng bóp hai chân của tức phụ bị sưng phù do mang thai, đôi tay dùng để phê duyệt tấu chương đang xoa đi bóp lại.

Tiêu Phượng thần nhiên hưởng thụ, còn chỉ tay ra lệnh: “Sang trái một chút, ai ai ai..... Đúng! Mạnh hơn tý nữa!”

Tiêu Phi Ca phe phẩy cây quạt, im lặng nhìn Tiêu Phượng phách lối.

Sai bảo Hoàng đế của một quốc gia như nô tài, cũng chỉ có muội muội không biết xấu hổ này của hắc thối!

Tiêu Phượng thoải mái duỗi hai chân ra, lẩm bầm: “Đầu xuân năm sau sẽ sinh, không biết Lãnh Hạ có kịp trở về hay không.”

Nói xong hai mắt sáng ngời, tiếp tục phát triển trí tưởng tượng phong phú, vui vẻ nói: “Không biết Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã động phòng chưa, có khi con của lão nương đã biết cười ngựa, con của Bắc Việt đã biết gọi cha mà Bắc Liệt vẫn là xử nam.”

Tiêu Phượng cười run rẩy hết cả người.

“Aizz.....” Hai tiếng thở dài không hện mà cùng kêu lên, từ phía bên cạnh cửa Ngự thư phòng truyền đến.

Nơi đó một trái một phải có hai kẻ canh cửa ngồi chồm hổm, bên trái là Mạc Tuyên đang ôm bàn tính, bên phải là Chiến Bắc Việt đang nhe răng nhếch miệng.

Hai người ngồi xổm ở hai góc tường vẽ vòng tròn trên đất, ủ rũ ỉu xiu, mỗi người một nơi, hòa thuận, không ai quấy rầy ai.

Tiêu Phượng nhìn sang, nhất thời phấn khởi, chớp chớp hai mắt hỏi: “Bắc Việt là vì Tiểu Thái Bản, chúng ta đều biết, nhưng Mạc Tuyên..... sao người lại có bộ dạng như sắp chết thế này?”

“Aizzz.....” Chiến Bắc Việt và Mạc Tuyên lại thở dài một hơi.

Nói đến Chiến Bắc Việt, mấy ngày này đơn giản là sống không bằng chết Tiểu Thái Bản mang thai, vốn là một chuyện vô cùng vui mừng, nhưng cô nương kia oán hận hắc rất sâu, vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện gói mị được kia.

Con ư?

Ừ, sinh thì sẽ sinh, chẳng qua là tìm một người cha khác cho con!

Theo như ý này, Niên Tiểu Dao bắt đầu xem xét tại Sông bạc Tứ Hải để tìm cha cho con mình, mỗi ngày đều vắt vẻo trên xà ngang trên lầu, chọn tới chọn lui.

Niên Tiểu Dao hai mắt lóe sáng, nhìn một công tử phong lưu vừa xuất ra ba nghìn lượng bạc, gật đầu.

Một cái đầu liền ló ra: “Tên này không được, tuyệt đối không được! Mùa đông rét mướt lại phe phẩy quạt, ỉn là Tiêu Phi Ca chắc!”

Niên Tiểu Dao đập cho hắc một cước, tên kia liền nhe răng nhếch miệng.

Bỗng nhiên hai mắt lại sáng lên, một công tử mi thanh mục tú, thật là đáng chú ý.

Cái đầu kia lại kiên nhẫn thò ra: “Tên này cũng không được, người xem bộ dáng hắc kia, giống như Hoa Thiên vậy, không chừng cũng là một kẻ đoạn tay áo.”

Niên Tiểu Dao nổi giận, vung nắm đấm lên không chút khách khí, đập một quyền vào khuôn mặt khiến bản thân giận sôi gan kia.

“Tiểu bá vương chết tiệt, ta tìm cha cho con ta, liên quan gì đến người.”

Chiến Bắc Việt tức giận trừng mắt nhìn nàng, quát to: “Bản vương là cha nó.”

Niên Tiểu Dao lại tung liên hoàn cước, in một dấu giày thật rõ ràng trên mặt hắc, rồi vỗ vỗ tay, bỏ lại hai chữ, bật cười một tiếng rồi đi.

“Tìm đánh!”

Tiết mục như vậy ngày nào cũng diễn tại Sông bạc Tứ Hải.

Đến nỗi bây giờ, Chiến Bắc Việt chậm rãi ngẩng đầu, làm mọi người kinh hãi.

Trên mặt có vô số dấu giày, phải, rất rõ ràng, hoa văn ở đế giày cũng được in rất rõ.

“Aizzz.....” Hai người lại thở dài một tiếng.

Mạc Tuyên và Chiến Bắc Việt liếc nhau, trao đổi một ánh mắt ‘Cùng là người lưu lạc thiên nhai!’, uể oải lắc đầu, lại ôm đầu vô vòng tròn trên đất.

Tiêu Phượng đá Chiến Bắc Diễn ra, vạn phần không có lương tâm, sau khi đá Hoàng đế Đại Tần văng ra, liền nhảy lên, chạy đến trước mặt Mạc Tuyên, cười hì hì hỏi: “Mau nói cho lão nương, ai khi dễ Đệ nhất tài thần của Đại Tần ta?”

“Thai khí! Thai khí a!” Chiến Bắc Diễn lo sợ biến sắc, hoàn toàn mất hết sự bình tĩnh của cáo già vạn năm, luôn mồm kêu.

Mạc Tuyên ngẩng đầu, hai mắt đầy nước mắt, ai oán nói: “Còn không phải là tỷ muội tốt của người sao, bao nhiêu lưu hoàng như thế mà lại đòi một nửa.”

“Không có lời, không có lời a, cũng không biết nàng muốn làm gì, đó là bao nhiêu bạc a!” Hắc tím ngực, đau lòng lời bàn tính ra tính toán toán, càng tính, nước mắt càng dâng trào mãnh liệt.

“Hừ!” Tiêu Phượng mất hứng thú, bĩu môi nói: “Người quản Lãnh Hạ làm gì chứ, tất nhiên nàng sẽ có chừng mực.”

Nàng đỡ thất lưng đứng dậy, thuận miệng nói: “Hơn nữa, cả ngày lảm bảm có lời, không có lời, từ lúc Lãnh Hạ tới Đại Tần, người chưa từng được lời.”

Mạc Tuyên giật mình, sợ ngây người.

Hắn bị Tiêu Phượng đánh thức, bắt đầu nhớ lại những chuyện từ lúc mẫu sư tử tới Đại Tần, sau đó, phát hiện.....

Hắn quả nhiên là chưa từng được lời lần nào a.

Chưa nói đến cái chuyện thuốc dưỡng thai lần trước, hại hắn không có ba vạn lượng bạc, lại còn phải nộp thêm một phần thuế mỗi năm, lần này Mục Thiên Mục Dương mang về tin tức có một lượng lưu hoàng lớn, hắn còn chưa kịp vui mừng, đã bị một tin khác làm sợ hãi.

Nữ nhân kia lại muốn đưa một nửa số lưu hoàng đó tới biên quan, làm pháo hoa!

Hắn kêu cha gọi mẹ, khóc lóc thảm thiết, trơ mắt nhìn Mục Thiên Mục Dương dẫn thợ làm pháo hoa khí phách hiên ngang rời đi.

Từ đó về sau, tối nào hắn cũng nằm mơ, những đỉnh vàng, đỉnh bạc, thỏi bạc, thỏi vàng, từng cái từng cái rơi bàn tay nhỏ bé về phía hắn, bay bay tới biên quan.

Tim của hắn, đang rỉ máu a!

Mạc Tuyên hiểu ra, nữ nhân kia quả nhiên chính là khắc tinh của hắn!

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên, gọi phần hồn của Mạc đại công tử trở về, lại nhìn trong tay, bàn tính vàng của hắn đã bị đập thành hai nửa trong lúc hắn không để ý.

“A a a..... Người đã ở biên quan rồi mà còn hại bản công tử làm gãy bàn tính.”

“A a a..... Người là đồ khắc tinh, ôn tinh, sao chổi!”

“A a a.....”

Trong ngự thư phòng, người nào đó oán niệm gào thét, thanh âm đau xót vang lên tận chín tầng mây.

==

“Hắt xì!” Trong lều, Lãnh Hạ chợt nóng một bên tai rồi hắt hơi một cái.

Chiến Bắc Liệt bật người vọt tới, khăn trương sờ trán nàng rồi nắm lấy hai tay lạnh lẽo, đau lòng nói: “Có phải bị lạnh nên nhiễm phong hàn rồi không?”

Lãnh Hạ liếc mắt, cười nói: “Ta cũng không phải là giấy.”

Chiến Bắc Liệt nghĩ thầm, ai dám nói mẩu sư tử là giấy, nhưng phong hàn chính là đại sự.

Hắn không nói hai lời lao ra khỏi lều, lập tức không thấy tăm hơi, Lãnh Hạ cau mày không rõ, lúc sau Đại Tàn Chiến thần lập tức phi như bay trở về, dắt theo Mộ Nhị ánh mắt mê man, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đại Tàn Chiến thần chỉ Lãnh Hạ vội la lên: “Bắt mạch!”

Mộ Nhị bề bộn nhiều việc nhiều ngày nay, thực sự bề bộn nhiều việc.

Từ sau trận chiến kia, quân đội Đông Sở cũng thương vong rất nhiều, giống như Chiến Bắc Liệt nói, Đông Phương Nhuận chẳng qua là thay đổi cục diện, từ thua sang thắng thảm mà thôi.

Binh sĩ Đông Sở tổ chất vốn kém, không nói đến một vạn quân bị Bắc Yến tiêu diệt, mà tám vạn đấu với bốn vạn tàn tinh Bắc Yến, chết mất một vạn, bị thương vô số.

Trong doanh trại rất bị thương, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Mộ Nhị là một đại phu, đương nhiên không thành đứng nhìn, cũng tự phát gia nhập vào nhóm quân y.

Nhưng, hắn là một thần y, đương nhiên không giống những đại phu bình thường, những vết thương nhỏ như gãy tay gãy chân hắn sẽ không quản, chỉ có bị trọng thương thật sự, binh sĩ sắp chết, hắn mới có thể vươn bàn tay sạch sẽ cao quý kia ra.

Nhưng dù vậy thì hắn cũng đã không ngủ mấy ngày rồi, vừa rồi đã chữa trị coi như xong nên mới đi chợp mắt một chút, nào ngờ lại bị Chiến Bắc Liệt lôi đi.

Hắn bất đắc dĩ đi theo, oán niệm thì oán niệm, nhưng Lãnh Hạ có chuyện, đương nhiên không thể không quan tâm.

Song khi hắn cố gắng mở mí mắt sắp sập xuống kia, dờ dẫm bắt mạch cho Lãnh Hạ, Mộ Đại thần y ít có biểu tình thể hiện rõ sự oán niệm ở trên mặt.

Hung hăng nhú mày, mím môi thật chặt, trong đôi mắt lên án rõ ràng, quanh thân vô cùng u oán, chỉ cần liếc nhìn hắn một cái là có thể hiểu rõ tâm tình của hắn: Bực bội.

Đương nhiên, qua nét mặt này, Chiến Bắc Liệt cũng hiểu tức phụ không có chuyện gì, là hắn sợ bóng sợ gió thôi, cho nên Mộ Đại thần y lúc này đã hoàn toàn không có giới trị lợi dụng, bị hắn trực tiếp bỏ quên.

Chiến Bắc Liệt khoát khoát tay, thuận miệng nói: “Cảm tạ, không phải là người buồn ngủ sao?”

Ý tứ đuổi khách rất rõ ràng.

Mộ Nhị nhìn Lãnh Hạ đang nín cười, lại nhìn Chiến Bắc Liệt trong mắt hiện lên ‘Sao người còn chưa đi?’, hít sâu một hơi, bất đắc dĩ xoay người, ngoác bước ra khỏi lều.

Đợi hắn đi, Lãnh Hạ nhàn nhạt cong khóe môi, nghiêng đầu nói: “Mộ Nhị càng ngày càng nhân tính hóa, không hề khô khan như lúc đầu gặp gỡ.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu nói: “Đúng vậy, chắc là tiếp xúc với nhiều người, thần y Mộ Nhị vẫn luôn độc lai độc vãng, cũng không giao thiệp với người thế nhưng trong khoảng thời gian này, ở cùng chúng ta, đương nhiên sẽ có thay đổi.”

Lãnh Hạ rất vui mừng với sự thay đổi này của hân, nàng vĩnh viễn cũng không quên được lúc mời gặp, khí tức quanh thân Mộ Nhị vắng lặng, hơi hột, trong con người trong vắt ẩn chứa sự trống rỗng vô cùng.

Nàng coi Mộ Nhị là bằng hữu, đúng vậy, bằng hữu, số ít bằng hữu.

Cho tới nay Mộ Nhị giúp nàng vô số lần, cực kỳ nhiều, tuy rằng nàng không biết nguyên nhân lúc đầu Mộ Nhị đi theo nàng, nhưng cũng cảm giác được, hân hoàn toàn không có ác ý, không có một chút xú ý đồ.

Nàng đang nghĩ ngợi, liền cảm giác khí tức của người bên cạnh càng ngày càng lạnh, vị chua càng ngày càng nồng.

Chiến Bắc Liệt hung tợn trừng mắt nhìn nàng, giọng nói chua lè: “Không cho nghĩ tới nam nhân khác!”

Lãnh Hạ bật cười, hân u ám bổ sung: “Nhất là kẻ lỗ mãng kia!”

“A, vì sao vậy?” Lãnh Hạ nhướn mày hỏi.

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, mắt tự nhiên nói: “Lão tử nhìn hân không thuận mắt.”

Lãnh Hạ không vạch trần hân, nàng biết Chiến Bắc Liệt cũng coi Mộ Nhị là bằng hữu, bằng không cũng sẽ không sai hân không khách khí như vậy, tựa như hân sai Tiêu Phi Ca và Mạc Tuyên vậy, vì đối đãi thật tình, không có bất cứ điều gì không thuần khiết, chỉ đơn thuần là tình nghĩa bằng hữu, không có kỳ nhiều như vậy nên lúc nào cũng trực tiếp sai bảo hân.

Nàng dựa ở trong lòng Chiến Bắc Liệt, đột nhiên cảm thấy trời cao cũng khá quan tâm tới nàng, đã chết một lần, mà lại được sống lại, kiếp trước có Kiều Thanh, kiếp này có Chiến Bắc Liệt, Tiêu Phượng, còn có một số bằng hữu nhìn như tương giao nhưng thật ra tình nghĩa sâu nặng, như Mộ Nhị, còn có đám thuộc hạ Thí Thiên kia nữa, Lãnh Hạ cũng có thể khẳng định, bọn họ tuyệt đối trung thành với nàng.

Chiến Bắc Liệt thấy tức phụ khó lộ ra được một cảm xúc tên là ‘Xúc động’, ôm chặt lấy nàng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Lãnh Hạ không trả lời, kéo đầu hân xuống, đột nhiên hôn lên.

Trong lòng nàng nói: Đang nghĩ, ta thật may mắn.

103. Q.2 - Chương 26: Tiên Phát Chết Nhân

Edit: Kiri

(Tiên phát chế nhân: hành động trước để chế ngự địch)

Sau mấy ngày, trên núi được phủ vô số tuyết, quân doanh Đông Sở lại ở vùng trũng nên như bị bao vây trong biển tuyết mênh mông.

Gió lớn thét gào, cuộn cuộn thổi khắp bầu trời, trời đất mênh mông toàn là tuyết trắng.

Trong trời tuyết, Bắc Yên thiện tuyết chiến bắt đầu ngoe.

Sau một trận đấu thương vong vô số, trong lòng họ như đang cháy một cây đuốc lớn, tâm tâm niệm niệm đánh Đông Sở một trận đã tay! (Tâm tâm niệm niệm : luôn luôn tập trung nghĩ về một việc định làm)

Bắc Yên dốc toàn bộ lực lượng, do Ngột Đạt Cáp thống lĩnh, dựng trại cách quân doanh Đông Sở ba mươi dặm, buổi chiều ngày hôm sau, mười vạn đại quân đã tập hợp đầy đủ.

Hai quân giằng co, tên đã trên dây chờ bắn.

Bên trong doanh trại Đông Sở, tình cảnh cũng bi thảm.

Lần trước, dùng hai vạn để đổi lấy năm vạn quân Bắc Yên, đã có thể nói là một kỳ tích, lần này Bắc Yên đóng quân cách ba mươi dặm, sát khí ngút trời, hiện tại đang đầy tuyết, không phải là trời giúp họ sao?

Đông Phương Nhuận chấp tay đứng trước lầu, nhìn vẻ khùng hoảng kinh hãi trên mặt binh lính, trong mắt xẹt qua tia thất vọng.

Đông Sở, cho tới bây giờ đều không có khí phách.

Toàn thể đất nước này, tựa như một tài tử phong lưu, phong nhã hào hoa, ngọc thụ lâm phong, song khi kẻ thù bên ngoài tới, lại chỉ có thể dùng ngòi bút để đả kích đối phương.....

Chữ vinh viễn không có ai hùng dũng hiên ngang hét lớn một tiếng ‘Xâm phạm nước ta, giết không tha!’ cầm đao giết địch!

Trong lúc Đông Phương Nhuận âm thầm trầm ngâm, một tên lính quèn chạy lại, thở phì phò thi lễ, nói rằng: “Thất hoàng tử, trong cung phái..... phái người đến.”

Đông Phương Nhuận hơi cong khoe môi, trong mắt tràn ra lãnh ý, đây đã là người thứ mấy rồi?

Ba ngày trước, Thường công công là thái giám thiếp thân của Đông Phương Triệu, cười khoái mã xông vào quân doanh, tuyên đọc thánh chỉ, chủ yếu là muốn nói trận đầu thắng lợi, trầm rất tán thưởng, mau chóng hồi cung, diện thánh ban thưởng.

Đông Phương Nhuận sắc mặt thản nhiên, nhận thánh chỉ.

Tươi cười ảm áp rồi phân phó tiểu binh: “Sắp xếp một căn lầu cho Thường công công, đây chính là người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, nhất định phải chăm sóc cẩn thận.”

Nhưng đi lúc nào thì không đề cập tới.

Thường công công là lão nhân trong cung, luôn phục dịch Đông Phương Triệu, đối với những thứ quanh co lòng vòng đương nhiên hiểu rõ, hơn nữa, đáng về bất an của Hoàng thượng hiện lên rõ ràng trước mắt.

Hoàng thượng luôn không coi trọng Thất nhi tử này, lòng dạ thâm trầm là một chuyện nhưng dù sao thì còn trẻ, thể lực cũng chẳng là bao. Hơn nữa ba năm trước, thể lực của Thất hoàng tử mới xuất hiện, còn yếu ớt, ở trong triều không có chỗ dựa, chứ đừng nói là thâm căn cố đế.

Vả lại còn có một Đại Hoàng tử, luôn giống như Hoàng thượng nghĩ, đối đầu với Thất hoàng tử, hai phe đấu qua đấu lại, Hoàng thượng ở giữa nhìn hai người chó cắn chó, càng yên lòng.

Ai biết Thất hoàng tử phát triển rất nhanh, mới gần ba năm mà đã vô cùng lớn mạnh.

Đến lúc này, Hoàng thượng mới bắt đầu nghĩ giải quyết Thất hoàng tử này như thế nào.

Chiến tranh có lão tướng Mã Đằng Bình, đương nhiên không cần lo lắng quá mức, dù đánh không thắng thì cứ trấn giữ biên quan, đến lúc đó hai nước giằng co, hao phí ngân lượng, Đông Sở giàu có đương nhiên không lo, đợi Bắc Yên không thể chịu được nữa thì Đông Sở cầu hoà, nhất định có thể được như nguyện vọng.

Nhưng khi tin tức trận đầu thắng lợi truyền về, Hoàng thượng luống cuống!

Thất hoàng tử như cái gai trong mắt hắn, thậm chí ngay cả điều binh cũng tài giỏi.

Thường công công hiểu rõ, cung kính nói: “Dạ dạ, chúng ta đến biên quan lần đầu, được ở mấy ngày xem xét phong cảnh thì thật tuyệt, Thất hoàng tử suy nghĩ thật chu đáo!”

Những cái này hắn hiểu thì hiểu, nhưng Đông Phương Nhuận là ai, hắn vẫn biết, nhờ may Đông Sở đổi chủ, hắn không để ý, trực tiếp muốn mạng già của hắn, vậy coi như không an toàn.

Thường công công cười cười, thành thành thật thật ở lại quân doanh, nửa phần phê bình kín đáo cũng không dám có.

Từ đó về sau, Đông Phương Triệu liên tục truyền thánh chỉ tới, mỗi người một đạo.

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu, phân phó tiểu binh: “Dẫn vào.”

Chỉ chốc lát sau, một tiểu thái giám mười sáu mười bảy tuổi đi theo tiểu binh vào.

Tiểu thái giám ý thể đang cầm thánh chỉ, không hành lễ với hắn, mở thánh chỉ ra, lớn tiếng tuyên đọc.

Vốn tưởng rằng Thất hoàng tử sẽ kinh sợ, lập tức thu thập hành lý, khởi hành cùng hần.....

Nào ngờ Đông Phương Nhuận không chút hoang mang, chỉ cười nói một câu: “Gần đây tuyết rơi nhiều, đường khó đi, công công ở lại mấy ngày, đợi tuyết ngừng lại rồi hãy bàn tiếp.”

Tiểu thái giám nghe vậy giận dữ, đang muốn mở lời trách cứ, nhưng câu nói đầu tiên của Đông Phương Nhuận đã chặn họng hần lại.

“Công công sợ quân doanh đơn sơ chiêu đãi không chu toàn ư? Thường công công cũng cực kỳ hài lòng.”

Vừa dứt lời, Tiểu thái giám liền không dám nhiều lời nữa, Thường công công là ai, toàn bộ hoàng cung không ai không biết, luôn luôn ý vào hoàng thượng tín nhiệm, nên tác oai tác quái, thế mà giờ cũng bị giữ lại đây, hần nào dám nói gì.

Hần khúm núm đi theo tiểu binh rời đi.

Đông Phương Nhuận nhàn nhạt lắc đầu, quay người lại liền nhìn thấy Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đang đứng khoanh tay ở phía xa thản nhiên xem trò hay.

Chiến Bắc Liệt khoác áo choàng đen, ưng mâu mây kiếm, đường nét sắc bén, dáng người cao ngất, nhìn hần như một ngọn núi đồ sộ.

Lãnh Hạ mặc áo khoác trắng, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp mộc mạc, thanh nhã xuất trần, mờ ảo trong bầu trời đầy tuyết.

Hai người đứng sừng sững, ngay cả biểu tình trên mặt cũng giống nhau, lãnh liệt và có vài tia trêu chọc, một chút ý cười, xúng đỏi,.....

Chói mắt.

Đông Phương Nhuận hơi nheo mắt lại.

Hần đi lên trước vài bước, hơi nhếch miệng, tiếng nói luôn ôn nhuận: “Mới thế đã không chịu nổi.”

“Nếu để mặc ngươi tiếp tục ở lại đây.....” Lãnh Hạ cong khóe môi, trong thanh âm ẩn chứa vài phần khinh thường, nói: “Sẽ lấy được lòng quân, vô cùng bất lợi cho hần.”

Đông Phương Nhuận nhàn nhạt cười cười, cảm giác được cái lạnh lẽo của bông tuyết, một tia lãnh ý truyền vào trong thân thể.

Hần khẽ cười giấu cợt: “Cũng phải, lệnh ta và Hoàng huynh giám quân, chẳng qua cũng là khiến chúng ta đấu nhau lưỡng bại câu thương trong quân doanh.”

Lãnh Hạ nhìn doanh trại đang u ám, nhướn mày hỏi: “Có kẻ lui địch không?”

Đông Phương Nhuận gật đầu, trầm ngâm nói: “Tạm thời có một ý tưởng, nhưng cũng không ổn thỏa lắm, tốt nhất là kiềm chân đại quân Bắc Yên trước, rồi tiêu hao một phần binh lực của bọn họ.”

Trầm mặc một lát, Chiến Bắc Liệt chậm rãi nói: “Ý nghĩ của Sở hoàng.....”

“Nếu dùng được cũng có thể trở thành một thanh lợi khí.” Chiến Bắc Liệt chỉ nói một câu rồi ôm tức phụ rời đi.

Hai người bước chậm trên tuyết, tạo thành những dấu chân nhỏ sâu.

Đông Phương Nhuận chợt lóe sáng, nhìn tầm lưng kia chậm rãi lắc đầu, hần mà lại coi thường Chiến Bắc Liệt, một nam nhân kín đáo như vậy, sao có thể dùng hai chữ ‘Mãng phu.’

Đến chiều.

Đông Phương Lỗ nghe nói Đông Phương Triệu triệu Đông Phương Nhuận hồi triều, cũng không ngồi yên nữa.

Hần thấy việc này tuyệt đối là bởi vì hần truyền tin tức về, Đại Tần Liệt Vương vô cớ xuất hiện ở trong quân doanh Đông Sở, Phụ hoàng muốn gọi Đông Phương Nhuận về hỏi tội.

Lại nghe Đông Phương Nhuận lại không để ý tới thánh chỉ, chỉ có thể giải thích là hắn có tật giết mình!

Đông Phương Lỗ chợt cảm thấy cơ hội tới, hắn vỗ án, nhanh chóng đi tới lều của Đông Phương Nhuận.

Tiểu binh bẩm báo: “Thất hoàng tử đang ở trên lầu thăm dò địa hình.”

Đông Phương Lỗ lập tức chạy tới, quả nhiên thấy Đông Phương Nhuận một thân nguyệt sắc y bào, đang nhìn hoa tuyết bay khắp trời.

Hắn không nói hai lời tiến lên, lớn tiếng chất vấn: “Nghe nói Phụ hoàng hạ thánh chỉ, triệu ngươi hồi kinh?”

Đông Phương Nhuận lạnh lùng cười, vẫn chưa quay đầu, nói không chút khách khí: “Hoàng huynh quản hơi nhiều.”

“Ngươi.....” Đông Phương Lỗ lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Nhuận như vậy, không ôn nhu, không nho nhã, mà là trực tiếp, lạnh như băng, bén nhọn!

Nhất thời hắn không phản ứng kịp, hai mắt tròn trừng, lắp ba lắp bắp: “Ngươi..... ngươi.....”

Không biết vì sao Đông Phương Lỗ lại nghĩ đây mới là mặt chân thật của Đông Phương Nhuận, bản tính thật sự của hắn, mà những độ cong trên khóe môi, ý cười nơi khóe mắt, tiếng nói ôn nhu, toàn bộ giống như một chiếc mặt nạ che giấu lại sự chân thật của hắn.

Đông Phương Nhuận chậm rãi quay đầu, trên mặt không có bất cứ biểu tình nào, thanh âm lạnh như băng: “Nếu không có việc gì, Hoàng huynh có thể quay về lều.”

Nhìn sự lạnh lùng trong đôi mắt hắn, Đông Phương Lỗ bỗng nhiên lui ra phía sau, nuốt nước miếng một cái, cảm giác mình mất hết mặt mũi, bỏ lại một câu ngoan độc, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

“Ngươi.....ngươi chờ xem! Kháng chỉ không tuân, Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Đợi hắn đi rồi, đôi mắt Đông Phương Nhuận đảo qua một chỗ tối, khẽ động hai tai, trong đôi mắt xẹt qua một tia tinh quang, bên trong mờ mịt như ngập đầy sương mù.

Hắn cong khóe môi lên, nhẹ giọng nỉ non: “Đại ca, cảm ơn nhiều.”

==

Bên trong lều lớn doanh trại Bắc Yến.

Ngột Đạt Cáp ngồi ở vị trí trên cùng, mây chau lại thành một đường, thanh âm thô kệch hỏi: “Ngươi xác định là người nhìn thấy chứ? Hai giám quân Đông Sở bắt hòa sao?”

Thám tử gật đầu như gà mổ thóc, vạ phần xác định nói: “Tuyệt đối đúng, Đại soái, ta thấy rõ ràng, bầu không khí giữa Thất hoàng tử và Đại Hoàng tử rất kỳ quái!”

Ngột Đạt Cáp nhất thời linh động đầu óc, cảm thấy đây là một cơ hội của Bắc Yến.

Hắn vội vàng hỏi: “Nói nhanh lên, cụ thể là chuyện gì xảy ra.”

Thám tử liên tục gật đầu, suy nghĩ một chút, kể lại những chuyện hắn nhìn thấy, còn nói thêm: “Đại soái, cụ thể bọn họ nói gì, ta không nghe rõ, nhưng câu cuối cùng kia của Đại Hoàng tử rất rõ ràng, động tác chạy của hắn, cũng tuyệt đối là tràn đầy oán hận, ta nhìn rất rõ.”

Ngột Đạt Cáp vừa nghe, vừa phát phát tay, thám tử thức thời lui xuống.

Hắn ngồi trong lều suy nghĩ, cảm thấy chuyện này có thể lợi dụng nhưng rốt cuộc là nên lợi dụng như thế nào thì hắn không tài nào nghĩ ra nổi.

Ngột Đạt Cáp cào cào đầu, không nghĩ nữa, ngày mai sẽ xuất binh đánh Đông Sở, dựa vào dũng sĩ kiêu hãnh Bắc Yến, những tên Đông Sở đó chẳng thấm vào đâu.

“Bẩm đại soái, thuộc hạ của Đại Hoàng tử Đông Sở cầu kiến.” Đúng lúc này, lính cần vụ bên ngoài bẩm báo.

Ngột Đạt Cáp nhướn mày, tựa người vào ghế ngồi, bày ra bộ dạng của Đại soái Bắc Yến, lớn tiếng nói: “Truyền.”

Không bao lâu sau, một binh lính Đông Sở gầy yếu bị dẫn vào lều lớn, hắn đưa mật hàm lên quá đỉnh đầu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đại soái, Đại Hoàng tử lệnh cho tiểu nhân đưa tới..... Đại Hoàng tử nói, chỉ cần đại soái hợp tác cùng hắn, giết chết Thất hoàng tử trên chiến trường, đến lúc đó quân Đông Sở là do hắn chỉ huy..... Dù là cắt đất đền tiền hay gì cũng sẽ làm vừa lòng Đại soái.”

Ngột Đạt Cáp chống đứng lên, thân thể to lớn đối lập rõ rệt với tiểu binh Đông Sở.

Tiểu binh không tự chủ được thối lui, nhìn Ngột Đạt Cáp hung thần ác sát, sợ đến nỗi hai chân đều run rẩy.

Ngột Đạt Cáp nghĩ thú vị, chơi trò mèo vờn chuột, đi từng bước một về phía tiểu binh, đi rất chậm, ánh mắt lộ vẻ trên tức.

Tiểu binh lui lại hai bước, đột nhiên ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch lắp bắp nói: “Đại.....đại.....đại soái, hai hai hai....hai quân giao chiến, không.....không chém sứ giả!”

“Ha ha ha ha.....” Ngột Đạt Cáp ngửa mặt lên trời cười to, cương đao trong tay chột lóe.....

Phụt!

Máu tươi văng đầy mặt và cổ hắn, một cái đầu lăn lông lốc trên sàn, thân thể tên tiểu binh kia đổ ầm xuống.

Ngột Đạt Cáp thu lại cương đao nhuộm máu, cười thoải mái: “Hai quân giao chiến, không chém sứ giả? Ha ha ha..... Trên địa bàn của Bản soái, chưa từng có quy củ này!”

Ngột Đạt Cáp cười xong, hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt âm trầm mà dữ tợn, Đại Hoàng tử cái gì, muốn lừa bản soái ư, không có cửa đâu!

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng của hắn lại có một mầm móng được gieo.....

Ngột Đạt Cáp cào cào tóc, rồi phân phó: “Báo với các phó tướng, kế hoạch ngày thứ hai phát binh.....”

Hắn mím mím môi, nói: “Tạm dừng!”

Ngày thứ hai, ngày thứ ba.....

Bảy ngày liên tiếp, thuộc hạ của Đại Hoàng tử đưa mật hàm tới, Bắc Yển vẫn không phát binh, dừng thế này trong bảy ngày liền, lòng nghi ngờ của Ngột Đạt Cáp cũng ngày càng ít đi, càng ngày càng dao động.

==

Ngày hôm sau.

Đông Phương Nhuận một thân nguyệt sắc trường sam đi vào lều chủ soái, vung tay lên ngồi vào chủ vị, đảo qua mọi người trong lều, nói: “Nếu ta đoán không sai, sáng sớm ngày mai, Bắc Yển sẽ phát binh.”

Như một quả bom nổ vào trong lều, mọi người đồng loạt cả kinh.

Mã Đằng Bình hỏi: “Thất hoàng tử, Bắc Yển đã hạ trại bên ngoài bảy ngày, sao ngày mai lại đột nhiên phát binh?”

Đông Phương Nhuận nhếch môi, nói: “Cũng không phải là đột nhiên phát binh, ta đã quấy rầy hắn bảy ngày, theo như tính tình của Ngột Đạt Cáp, bảy ngày đã là cực hạn.”

Mọi người tuy rằng không biết rốt cuộc hắn đã làm gì, thế nhưng Thất hoàng tử nói thì bọn họ lại tuyệt đối tin tưởng, nhất là sau trận chiến lúc trước, càng không ai sẽ phản bác hắn, lập tức hỏi: “Thất hoàng tử, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Tiên phát chế nhân!” Đông Phương Nhuận nói năng rất có khí phách.

Mấy phó tướng nhìn nhau, chỉ cảm thấy đây quả thực là khó tin, Bắc Yển đánh tới, bọn họ chưa chạy thì thôi, ít nhất còn có biện pháp phòng ngự gì đó, vậy mà Thất hoàng tử lại nói, tiên phát chế nhân?

Suy nghĩ thế nào mà lại bảo bọn họ nghênh chiến?

Lần trước có thể thắng, hoàn toàn là nhờ chiến thuật của hần, thế nhưng Bắc Yến có ngốc, cũng không thể nào mắc cùng mưu hai lần, huống chi bây giờ lạnh lẽo, tuyết ngập đất, Bắc Yến có lợi thế rất lớn, lúc này đánh.....

Đánh như thế nào?

Đây không phải là muốn chết sao?

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, cũng biết bọn họ nghĩ như thế nào, nhưng Mã Đằng Bình, không hổ là Tướng quân bao năm, suy nghĩ một chút rồi trù trừ hỏi: “Thất hoàng tử, tiên phát chế nhân là một biện pháp, nhưng chúng ta chưa hề chuẩn bị, phải đánh như thế nào?”

Đông Phương Nhuận gật đầu, nói rằng: “Gây ông đập lưng ông.”

Không đợi mấy tên phó tướng hỏi lại, Đông Phương Nhuận đứng lên trực tiếp hạ lệnh.

“Chu Bình!”

“Có mặt tướng!”

” Phái một nghìn binh, lên vào bên cạnh doanh trại Bắc Yến, cứ nửa giờ lại khua chiêng gõ trống, giậm chân đạp đất, giả vờ như quân ta đánh lên vào ban đêm, quấy rầy một đêm!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Trịnh Anh!”

“Có mặt tướng!”

“Giờ dần dần theo năm vạn quân tiên phong đuổi đến, đánh bọn họ trở tay không kịp! Dốc toàn lực làm suy yếu quân đội Bắc Yến, thế nhưng không nên ham chiến, một khi Bắc Yến phản ứng lại, lập tức giả bại lui binh.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Hoàng Trung!”

“Có mặt tướng!”

“Đội Bắc Yến dốc toàn bộ binh lực tiến đánh, lĩnh một vạn binh, mai phục kín đáo ở dọc đường, ngăn cản Yến quân truy kích.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Triệu Phong Sâm!”

“Có mặt tướng!”

“Yến quân nhất định công doanh, lĩnh hai vạn binh, kiệt lực ngăn cản Yến quân tiến doanh, một lúc sau, mở rộng viên môn, gây ông đập lưng ông.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Mã Đằng Bình!”

“Có mặt tướng!”

“Dẫn đại quân rút lui, không cần cầm theo bất cứ thứ gì, đi đến sông Sở Yến, bày ra trận thế tử chiến đến cùng, sống mái cùng đại quân Bắc Yến!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Sắp xếp xong, Đông Phương Nhuận truyền lệnh giờ tỵ xuất chiến, chư tướng nửa ngờ nửa tin với đối sách của hần, Bắc Yến liệu có vì vài lần quấy rối mà thả lỏng cảnh giác hay không, vì sao Thất hoàng tử chắc chắn có thể đánh bọn họ trở tay không kịp.

Nếu gây ông đập lưng ông, trong quân doanh Đông Sở cũng không sắp xếp thứ gì, đồng thời giữ lại mọi thứ.....

Quan trọng nhất là, dù Thất hoàng tử đoán trúng mọi thứ trước đó, tổn hao vài phần của mười vạn đại quân Bắc Yên, thế nhưng binh Đông Sở, vẫn là không đánh lại bọn hắn a!

Mã Đằng Bình trù trù hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Thất hoàng tử, đại doanh của chúng ta.....không cần nữa sao?”

Đông Phương Nhuận nhợt nhạt cười: “Đương nhiên là cần.”

104. Q.2 - Chương 27: Bí Mật Của Lãnh Hạ Và Mộ Nhi

Edit: Kiri

Ban đêm, giờ tý, bên cạnh doanh trại Bắc Yên đột nhiên nổi lên tiếng trống trận, ầm ầm vang dội giống như có đại quân đánh lên ban đêm.

Bọn lính vội vàng vàng mặc áo giáp vào, cầm binh khí lao ra khỏi lều, xếp thành hàng, nghiêm chỉnh đợi lệnh, trong mắt là sát khí bực hân muốn giết chết Đông Sở, sĩ khí dâng cao!

Ngột Đạt Cáp nắm chặt bảo đao, đứng trước mười vạn tinh binh, giọng nói thô kệch: “Nếu chúng không sợ chết không đợi đến mai, thì tối nay chúng ta cho chúng nhìn một chút.”

Ngột Đạt Cáp ngửa mặt lên trời cười to, mười vạn binh đồng loạt đáp lời: “Rõ!”

“Báo!” Đúng lúc này, một lính trinh sát chạy đến trước mặt Ngột Đạt Cáp, thở phì phò nói: “Trong phạm vi mười dặm không phát hiện quân địch.”

Tướng sĩ đồng loạt gắt một cái: “Con mẹ nó, lừa đảo.”

Ngột Đạt Cáp nổi đầy gân xanh trên trán, ánh đuốc soi rõ khuôn mặt giận dữ của hắn, hắn ném bảo đao sang bên cạnh, tiểu binh vội vàng đón lấy.

“Quay về lều ngủ!” Ngột Đạt Cáp hét lớn một tiếng, hít sâu một hơi, móc mật hàm trong ngực ra, nhìn đi nhìn lại mấy lần, rồi nửa tin nửa ngờ nhét vào chỗ cũ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, có thể mơ hồ nhìn thấy hai dòng chữ nhỏ: “Để biểu hiện thành ý, Lỗ đặc biệt dâng việc quân cơ Đông Sở, Đông Phương Nhuận thực hiện kế nghi binh, cứ nửa canh giờ lại tỏ vẻ đánh lên vào ban đêm, quấy rầy giấc ngủ của đại soái.”

Ngột Đạt Cáp vốn nửa tin nửa ngờ, thế nhưng sau ba lần giả vờ, hắn đã hoàn toàn tin, tiểu nhi Đông Sở không biết dò được ở đâu tin mai họ sẽ phát binh, nên tối nay hết sức quấy rầy.

Đến lúc tiếng trống trận lại vang lên, Ngột Đạt Cáp ngáp một cái, trở mình ngồi dậy, bịt tai lại lẩm bẩm: “Muốn bản soái ngày mai không có tinh thần phát binh, là có thể kéo dài chiến sự thêm mấy ngày, nghĩ hay thật.”

Trong quân doanh Bắc Yên, ở mỗi lều vang lên vô số tiếng mắng chửi.

“Con mẹ nó, cả đêm làm loạn.”

“Mau ngủ, mau ngủ, ngày mai giết hết, giết chúng nó kêu cha gọi mẹ.”

“May mà đại soái nhìn thấu tâm kế, dặn chúng ta không cần để ý tới, suýt thì trúng gian kế của tiểu nhi Đông Sở.”

Tiếng mắng chửi qua đi, bên trong doanh trại lại yên tĩnh, chỉ còn những âm thanh nhẹ nhàng của những bông tuyết bay trong trời đêm hòa cùng tiếng ngày ầm ĩ trong lều.

Đến lúc phó tướng Trịnh Anh của Đông Sở dẫn năm vạn quân tiên phong đột nhập vào doanh trại Bắc Yên, hoàn toàn có thể nói là như vào chỗ không người.

Người nói cái gì, đề tiện ư?

Ta đã đánh trống trận rất nhiều lần, là tại bọn chúng không nghênh chiến a!

Quân Đông Sở tập kích bất ngờ, đánh Bắc Yên trở tay không kịp, năm vạn quân thương vong không nhiều lắm, mấy nghìn quân đổi lấy gần ba vạn quân Bắc Yên tử thương, tuyệt đối có lời.

Đến khi binh lính Bắc Yên kịp phản ứng, Trịnh Anh đã dẫn đại quân tẩu thoát, phủi mông một cái chạy vô tung vô ảnh.

Ngột Đạt Cáp đứng ở cửa doanh trại nhuộm đầy máu, siết chặt mật hàm trong tay, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Đông Phương Lỗ, bản soái phải chém người làm trăm khúc.”

Sau trận đánh lần trước, Ngột Đạt Cáp không để binh lại doanh trại nữa, để đề phòng bị kích lại tái diễn.

Lập tức điểm đủ binh mã, toàn quân lên đường, bảy vạn đại quân Bắc Yên bắt đầu tấn công.

Bắc Yên không hổ là thiện tuyệt chiến, tuyệt phủ dày như thế, tầm nhìn bị cản trở, vậy mà quân Bắc Yên vẫn di chuyển cực nhanh, như giẫm trên đất bằng.

Vô cùng khác biệt với quân Đông Sở chật vật ở phía trước.

Nếu không có phó tướng Hoàng Trung dẫn một vạn quân bố trí mai phục dọc đường, không ngừng cản trở thì năm vạn quân tiên phong của Đông Sở ở phía trước, nhất định đã bị đuổi kịp và tiêu diệt hoàn toàn.

Một vạn quân này, có tác dụng giống một vạn dụ binh lần trước, là con tốt thí.

Chỉ có một kết cục là chết.....

Dùng tính mạng của bọn họ, đổi lấy mấy nghìn thương vong Bắc Yên, và ngăn cản quân truy kích.

Lúc này quân Bắc Yên, đã như một đám sói điên cuồng, bị Đông Sở năm lần bảy lượt lừa giỡn, đủ để khơi lên sự xúc động phẫn nộ trong lòng họ.

Một vạn con tốt thí này chính là mục tiêu trút giận của họ.

Trên nền tuyết trắng, không có bất cứ thi thể nào hoàn cảnh, thịt, máu, xương, nhuộm đỏ cả một vùng, những tiếng kêu kêu thê lương thảm thiết của bọn họ trước khi chết, vẫn vang vọng thật lâu ở nơi này, theo gió đến khắp nơi, tựa như một khúc bi ca tuyệt vọng.

Trong mùi máu tanh tuổi buồn nôn ấy, tướng sĩ Bắc Yên rút cuộc cũng phát tiết được lửa giận.

Khi bọn họ chạy tới bên ngoài doanh trại Đông Sở, thì vừa vặn thấy năm vạn quân tiên phong co đầu rút cổ chạy vào doanh trại, viên môn chậm rãi khép kín.

Bên ngoài doanh trại đầy các cạm bẫy, đều đã bị tuyết phủ lấy, Ngột Đạt Cáp đứng trước viên môn, sát khí trong mắt bắt đầu bùng lên dữ dội.

Hắn giơ tay lên quát to: “Công doanh!”

Nhất thời, quân Bắc Yên nổi trống trận ầm ầm, tiếng trống nặng nề vang vọng.

Ngột Đạt Cáp một cước đá văng binh lính đang gõ trống, đoạt lấy dùi trống, cánh tay trắng kiện đập liên hồi, những tiếng trống dũng cảm quyết liệt, từng tiếng một, tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Tiếng trống như nổ vang bên tai mỗi người, làm lòng người kích động.

Đại quân Bắc Yên chỉ cần lại hơn bảy vạn người, được tiếng trống khơi dậy sĩ khí, bắt đầu công doanh như phát điên.

“Xông lên!”

Quăng dây, leo lên, bắn tên, đạn đá,.....

Phía dưới vô số binh lính Bắc Yến giống như châu chấu lao lên, tiếng áo giáp va vào nhau leng keng, binh khí sáng loáng nổi rõ trong màn đêm, sát khí nồng đậm tỏa ra bốn phía.

Tường cao tới mấy trượng, bọn họ quăng dây móc vào tường, bắc thang leo lên, phía sau có đội cung bắn tên yểm hộ.

Quân Bắc Yến hung hãn dũng mãnh, quân Đông Sở không thể nào đánh đồng, bọn họ để tay trần, ngậm chiến đao trong miệng, giống như một con thằn lằn, bám thật chắc trên tường, bị hàng rào gai cào cho toác da, cả người đầy máu mà vẫn không sợ chết leo lên.

Binh lính Đông Sở ở trên đã bắt đầu luống cuống tay chân, chỉ có bọn họ mới biết được, hiện tại trong quân doanh không phải có bảy vạn tướng sĩ Đông Sở, mà chỉ có phó tướng Triệu Phong Sâm lãnh đạo hai vạn binh!

Hai vạn binh Đông Sở đối chiến bảy vạn binh Bắc Yến hung hãn như vậy, sớm đã làm bọn họ sợ vỡ mật.

Lúc này Triệu Phong Sâm cũng vô cùng khẩn trương, nhìn đám người đông kịt phía dưới, lại nhớ tới nhiệm vụ của hắn, nhất định phải giữ chân bọn họ một canh giờ.

Hắn cố gắng bình tĩnh, hét lớn: “Bắn cung!”

Từ những lỗ châu mai trên tường lập tức bay ra vô số mũi tên lao thẳng vào quân đội Bắc Yến đang leo lên.

Có binh lính Bắc Yến nắm lấy mũi tên vừa bay tới, ném ngược trở lại, giết chết một tên lính Đông Sở trên lầu.

Có binh lính Bắc Yến trúng tên, ngã xuống mặt tuyết, mãi mãi không bao giờ mở mắt nữa.

Nhưng mà Bắc Yến lúc này mới thể hiện sự dũng mãnh, cứ một người ngã xuống lại có một người thay thế, sĩ khí tăng vọt.

Khắp nơi đều là tiếng la hét chém giết.

Binh lính Bắc Yến phát điên gào thét, khiến mặt tuyết cũng phải run rẩy, âm vang trong núi rừng, làm binh sĩ Đông Sở vô cùng sợ hãi.

Động tác của bọn họ càng lúc càng nhanh, người cũng càng ngày càng nhiều, đến tận lúc này, Đông Sở mới cảm nhận được sự chênh lệch của hai quân, quân Bắc Yến hung hãn như vậy, nếu nghiêng chiến trực diện, không cần nhiều, chỉ cần ba hiệp là có thể xé tan phòng tuyến của bọn họ, giết bọn họ không thừa mảnh giáp.

Rốt cục, mấy tên lính leo lên được trên tường, vung đao chém bay đầu lính Đông Sở, máu tươi như những bông tuyết đỏ rực rõ bay đầy trời.

Đúng lúc này, một thùng nước sôi hắt qua, binh Bắc Yến bị nước sôi làm bỏng rộp, ôm mặt kêu thảm rơi xuống khỏi tường.

Triệu Phong Sâm nuốt nước miếng một cái, quay lại ra lệnh cho quân Đông Sở sợ đến nỗi không biết làm sao: “Hắt a! Mau hắt a!”

Ngay lập tức, vô số thùng nước nóng giội xuống dưới, càng ngày càng nhiều binh Bắc Yến bị bỏng rất nặng xuống khỏi tường, gào khóc trong tuyết.

Tuyết còn đang rơi, vô số những bông hoa tuyết chậm rãi bay xuống.

Mới chỉ một lúc mà trên tường đã đông lại một lớp băng dày, những thùng nước không ngừng đổ xuống, làm lớp băng càng ngày càng dày, chùng nửa thước.

Cả bức tường trở thành một bức tường băng.

Có binh sĩ Bắc Yến thử leo lên, vừa bước được một bước đã trượt chân ngã xuống.

Trên tường vui sướng cười: “Mãng phu Bắc Yến, lên a!”

Triệu Phong Sâm cũng tạm thời thở dài một hơi, đối mặt với quân đội Bắc Yến hung hãn như vậy, khí tức mạnh mẽ thấy chết không sờn này, hãn cũng giống như những binh lính khác, sợ.

May mà Thất hoàng tử nghĩ ra biện pháp xảo quyệt như vậy.

Bằng không, có thể kim chân bọn chúng được một canh giờ không, rất khó nói.

“Thạch xa!” Ngột Đạt Cáp không hổ là đại soái Bắc Yến, tuy rằng không có đầu óc, thế nhưng kinh nghiệm mười phần.

Hắn gõ trống, lớn tiếng hét: “Bắn đạn đá!”

Một hàng thạch xa liên tục bắn những tảng đá lớn về phía doanh trại.

Ở những vị trí khác nhau trên tường bằng, chợt xuất hiện những kẽ nứt, vết nứt càng lúc càng lớn, như mạng nhện chạy ra khắp phía, một tảng bằng lớn rơi xuống.

Cũng trong lúc đó, trên tường vừa phóng ra mưa tên, vừa tiếp tục gội nước sôi, lấp lại chỗ bằng vừa rơi xuống.

Thừa dịp nước còn chưa đông, Bắc Yến lần thứ hai ném móc câu, dựng thang, tiếp tục leo lên tường.

Triệu Phong Sâm khẩn trương, quát liên mồm: “Nhanh a! Hắt a! Đừng để cho bọn họ bắt đầu.”

Những thùng nước nóng liên tục đổ xuống, thế nhưng binh sĩ Bắc Yến đã có cảnh giác, tất cả đều đều mũ giáp, cầm dao găm đâm vào trong lớp bằng, chậm rãi di chuyển lên trên.

Phía trên lên tục bắn tên, binh sĩ Bắc Yến giống như châu chấu nhào lên, cứ lớp này ngã xuống, lại có lớp khác nhào tới.

Bằng đông trên tường đã bị nhuộm màu hồng, dưới chân tường là vô số xác chết, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, giữa nền tuyết trắng mà một bức tường nhuốm máu, hết như một tòa Tu La địa ngục.

Binh Đông Sở trên lầu, sắc mặt đã trắng bệch, nhìn sang phó tướng, cũng sợ hãi run rẩy, Ngột Đạt Cáp cười lớn: “Chỉ cần lên được doanh trại, thưởng ổi người năm lượng bạc!”

Trọng thưởng tất có dũng phu!

Quân Bắc Yến lại được cổ vũ sĩ khí, luân phiên tiến công, người đầy mồ hôi và máu nhưng vẫn giống như không muốn sống nữa leo lên trên.

Trải qua một canh giờ chiến đấu kịch liệt, Yến quân lại tổn thất hơn vạn người, chỉ còn lại có hơn năm vạn binh.

Đương nhiên Đông Sở cũng không hơn gì, tuy nói bọn họ thủ doanh, nhưng tổ chất quá yếu, cũng tổn thất mấy nghìn người.

Sắc trời tăng sáng, binh Bắc Yến vẫn treo lơ lửng trên tường thành, còn chưa lên được trên đã ngã xuống.

Nhìn sang viên môn doanh trại, cũng không biết đã được mở từ bên trong từ lúc nào.

Binh Bắc Yến bò dậy từ dưới đất, sững sốt, quay đầu hỏi: “Đại soái?”

Ngột Đạt Cáp chau mày, đầu óc hắn vẫn là không thể dùng được, nghĩ mãi không ra, cửa doanh trại mở ra như thế này là có mai phục gì?

Hắn vung tay lên, phân phó phó tướng Tái Cách: “Đi vào thăm dò một chút.”

Tái Cách dẫn một nhóm binh nhỏ theo, cẩn thận vào doanh trại.

Nửa khắc đồng hồ sau, hắn về mặt mừng rỡ chạy ra, hưng phấn bẩm báo: “Đại soái! Bên trong doanh trại không có một bóng người, mặt tướng đứng trên lầu nhìn về phía xa thì thấy một đám Sở binh hốt hoảng chạy trốn! Đồ đặc bên trong cũng không mang đi thứ gì, lương thảo vũ khí chiến giáp bạc đều để lại không ít!”

Ngột Đạt Cáp sững sốt, lập tức cười ha ha: “Tốt! Tốt! Tiểu nhi Đông Sở thấy chúng ta sắp công doanh thành công nên cụp đuôi chạy thoát!”

Ngột Đạt Cáp dẫn đại quân vọt vào, bên trong hỗn loạn, khắp nơi đầy quần áo, ngân lượng, hẳn là đám quân Đông Sở làm rơi lúc chạy trốn, thậm chí cũng không kịp nhặt lên, có thể thấy bọn chúng chạy trốn chật vật đến mức nào.

Quân Bắc Yên vừa trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, đã rất mệt mỏi, sĩ khí cũng giảm đi rất nhiều, lúc này chợt trấn tĩnh lại, nhìn thấy vô số ngân lượng trên mặt đất, bắt đầu tranh đoạt, thậm chí đi khắp nơi tìm tòi, thấy thứ gì có thể sử dụng liền nhét vào trong ngực.

Ngột Đạt Cáp ngồi trên chiến mã, hét lớn một tiếng: “Tất cả dừng tay, theo bản soái đuổi theo đám chó kia.”

Quân Bắc Yên cầm theo vô số chiến lợi phẩm, lập tức chạy theo Ngột Đạt Cáp truy kích Sở quân.

==

Cũng trong lúc đó, sông Sở Yên.

Hơn sáu vạn quân Đông Sở, nhìn sông Sở Yên Giang cuộn cuộn, lại nghe tiếng reo hò ở phía doanh trại truyền tới, nhất thời trừng mắt.

Cứ cho là bọn họ bỏ doanh trại, chạy trốn về biên quan Đông Sở, không ngờ lại thành thế này.

Một mặt là sông Sở Yên lạnh như băng tuyết đối đông chết người, đi vào là không còn đường sống, một mặt là quân Bắc Yên đang hung hãn đuổi theo.....

Đông Phương Nhuận đứng ở trước mặt của sáu vạn tướng sĩ, áo choàng nguyệt sắc bay bay trong gió, giọng nói tựa như thở dài: “Nhuận vốn muốn để mọi người chạy thoát thân, nào ngờ lại biến thành một cục diện khó xử như thế này.....”

Quân Đông Sở mặt xám như tro tàn, run rẩy, có kẻ đã sợ đến nỗi ngồi bệt trên mặt đất.

Đông Phương Nhuận khe cong khóe môi, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt hẹp dài giống như có ánh sáng chói lọi, ẩn chứa vài phần mê hoặc, thanh âm chứa nội lực vang xa, như nổ vang bên tai mỗi người: “Các tướng sĩ, tình thế giờ đây ngàn cân treo sợi tóc, chúng ta đã không còn đường lui! Nhà các người còn mẹ già con trẻ, vậy sao không đánh một trận, để cho quân Bắc Yên sáng mắt ra, chúng ta không phải những nho sĩ chỉ biết ngâm thơ viết văn, chúng ta cũng có thể liều mạng vì người thân. Muốn sống, muốn về nhà, thì liều mạng với Bắc Yên.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc mắt nhìn nhau, không thể không nói Đông Phương Nhuận đúng là một kẻ giỏi đùa bỡn lòng người.

Khuyết điểm của Đông Sở chính là sợ chết, mà chiêu này của Đông Phương Nhuận, hai mặt thụ địch, khiến bọn họ phải xông lên, không thể không giết.

Không giết không thể sống, không giết sẽ chết!

Quả nhiên, binh lính Đông Sở bị Đông Phương Nhuận kích động, đột nhiên dấy lên ý chí chiến đấu.

Bọn họ không muốn chết, nhà bọn họ còn có thân nhân đang chờ, nếu dù sao cũng phải chết, như vậy bọn họ sẽ liều mạng!

Tử chiến đến cùng, liều mạng!

Cho nên khi Ngột Đạt Cáp dẫn theo một đám quân Bắc Yên đầu óc mê muội, ý chí chiến đấu đều đã tan rã chạy tới, thừa thắng xông lên, vốn tưởng rằng cầm chắc thắng lợi, đối phương chẳng qua chỉ là một đám tiểu nhi Đông Sở chật vật chạy trốn, kêu cha gọi mẹ.....

Nào ngờ lại nhìn thấy sáu vạn binh mã Đông Sở đầy sát khí!

Sáu vạn đối chiến năm vạn, quân Bắc Yên nhất thời sững sốt, sao lại không giống với dự đoán của bọn họ.

Này, nội dung vở kịch không phải như thế!

Bọn họ không kịp hô to một tiếng ‘Rút lui bị lừa’, đại quân Đông Sở đã xông lên, làm quân đội Bắc Yên tứ phân ngũ liệt.

Trống trận ầm vang, âm thanh kinh thiên động địa!

Người đang ở bước đường cùng có thể phát huy sức mạnh không thể ngờ tới, quân Đông Sở đỏ mắt, anh dũng xông lên, nhuệ khí không thể nào so với trước đây!

Nhìn thế kia, suýt nữa Lãnh Hạ đã cho rằng trước mặt nàng là quân đội Đại Tần!

Quân Đông Sở thế như chẻ tre, giết Bắc Yên, náo loạn chiến trường, một đồng hỗn độn.....

Nhìn từng binh sĩ Bắc Yên ngã xuống, Ngột Đạt Cáp hét lớn: “Lui lại! Lui lại!”

Ngột Đạt Cáp nghĩ rất đơn giản, binh Đông Sở không biết bị làm sao, lúc này Bắc Yên đã không còn tâm sức đánh tiếp, cũng không có dũng khí đánh tiếp, chỉ cần thu binh, cấp tốc lui lại, rút về nghỉ ngơi và hồi phục, những..... tiểu nhi Đông Sở tay trái gà không chặt này tuyệt đối không đánh lại bọn họ.

Bắc Yên hoảng hốt lo sợ, không có ý chí chiến đấu, hốt hoảng trốn chui trốn nhủi.

Nhưng mà Đông Phương Nhuận lại không cho bọn hắn cơ hội, từ lúc trước hắn đã lệnh cho Mã Đằng Bình bố trí mai phục.

Binh lính Đông Sở cũng không cho bọn hắn cơ hội, cho dù chết, cũng ôm chặt chân binh sĩ Bắc Yên, bọn họ giống như điên, như không cần mạng nữa, dù trên người có bị cầm bao nhiêu kiếm, cánh tay kia cũng chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy.

Cánh tay vẫn bị cười nhạo là yếu ớt, trái gà không chặt, nay lại ôm chặt binh sĩ Bắc Yên, miệng phun máu tươi, hai mắt đỏ bừng, dùng tính mệnh đổi lấy cơ hội giết một binh sĩ Bắc Yên.

Trong khoảng thời gian này, Đông Sở đã bố trí xong, Mã Đằng Bình ra lệnh một tiếng, đại quân Đông Sở sững sờ một chút rồi nghe lệnh rút về.

Cũng trong lúc đó, vô số tiếng nổ bắn vang lên.

Răng rắc răng rắc!

Mưa tên gào thét khắp bầu trời, trên không trung vô số lưới lớn đan vào nhau, những mũi tên mạnh mẽ xuyên qua cơ thể của binh sĩ Bắc Yên, nhất thời máu tươi vang khắp nơi, người ngã ngựa đổ!

Ngột Đạt Cáp từng mắt, trong đôi mắt hần hần đầy tơ máu, chậm rãi cúi đầu nhìn mũi tên cắm trước ngực mình, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Bản soái không cam lòng!”

Sắc mặt của hắn đột nhiên hồng hào không gì sánh được, giống như được chiếu sáng, ánh mắt tìm kiếm trong đám người, đột nhiên sáng ngời.....

Hắn như tên được lên dây, nhảy lên một cái lao về phía Đông Phương Lỗ.

Trong lúc Đông Phương Lỗ cau mày, trong lúc Đông Phương Lỗ hoảng sợ, Ngột Đạt Cáp giơ bảo đao lên chém bay thị vệ bên cạnh, đâm một đao vào bụng hắn.

Thậm chí Đông Phương Lỗ cũng không kịp hô kêu cứu, thậm chí còn không rõ tại sao Đại soái Bắc Yên lại giết hắn, mang theo nghi vấn ngập đầu và cái mỉm cười của Ngột Đạt Cáp ngã xuống vùng máu.....

Mất mạng.

Bầu trời rốt cuộc cũng sáng trở lại.

Tuyết dường như cũng mất hứng thú sau một hồi đại chiến nên chỉ rơi lưa thưa, dần dần ngừng lại.

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây, trải dần ra khắp bầu trời, ánh lên những vệt máu, mùi máu tươi khiến kẻ khác buồn nôn tràn ngập trong không khí, sông Yên Sở bị máu tươi nhuộm đỏ, dòng nước đỏ tươi kia đập dềnh lên xuống, hát một khúc nhạc sinh mệnh buồn.

Trận chiến này, tình thế nghịch chuyển hoàn toàn!

Trận chiến này, còn thê thảm oanh liệt hơn trận trước!

Trận chiến này, năm vạn quân tiên phong thương vong hơn một nghìn, một vạn quân phó tướng Hoàng Trung dẫn đi đều hy sinh, giăng co trên thành lâu làm mấy nghìn quân bị thương, trận tử chiến hy sinh hơn một vạn, Đại Hoàng tử Đông Sở Đông Phương Lỗ bỏ mạng trên chiến trường!

Trận chiến này, đại soái Bắc Yến Ngột Đạt Cáp bị loạn tiễn bắn chết, đại quân Bắc Yến thất bại thảm hại, mười lăm vạn đại quân, chỉ còn lại không tới ba vạn người, chạy trốn toán loạn.

==

Chỉ còn lại công việc sau chiến trận, tuy rằng Đông Sở thắng, nhưng nguyên khí đại thương, mười vạn đại quân chỉ còn gần năm vạn, trong quân doanh, bầu không khí vô cùng áp lực, trầm lắng.

Mộ Nhị lại tiếp tục gia nhập vào đội ngũ quân y cứu chữa, không thể không nói, có vị thần y này trong doanh trại, quả thật đã giúp Đông Phương Nhuận một ân huệ lớn.

Ngày hôm đó, Lãnh Hạ nhàn rỗi, ngồi ở bên ngoài lều của Mộ Nhị, nhìn hẩn trị liệu cho binh sĩ.

Tại sao lại là bên ngoài lều?

Mộ Đại thần y sạch sẽ, trực tiếp vứt y đức thường ngày xuống sông Yến Sở, kiên quyết không cho những kẻ bẩn thỉu này bước vào lều của hắn.

Lãnh Hạ ngồi ở bên cạnh, nghe tiếng binh sĩ thê lương kêu rên, dùng mũi chân đá Mộ Nhị, cau mày nói: “Đừng để hắn lên tiếng.”

Mộ Nhị gật đầu, trực tiếp vứt luôn nhân tính xuống sông Sở Yến, ngón tay thon dài khẽ nhắn, tiếng kêu la của binh sĩ trực tiếp bị nuốt trở lại, miệng thì mở nhưng không thể phát ra âm thanh.

Trong mắt binh sĩ ẩn chứa sự lên án, hung hăng trừng mắt nhìn hai người, mỹ thiếu niên môi hồng răng trắng này, còn có vị thần y kia, thật sự là không có nhân tính.

Lãnh Hạ bĩu môi, lại đá Mộ Nhị một cái, trong thời gian này, giữa hai người đã hình thành một loại ăn ý không gì tả nổi, Mộ Đại thần y lập tức hiểu ý, lại khẽ nhắn một cái nữa, binh sĩ mắt trợn trắng lên, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận đến, chính là nhìn thấy một màn hai người liên hợp khi dễ kẻ khác.

Chiến Bắc Liệt nổi tính thê nô, trong mắt đầy sự yêu thương, cưng chiều, nhìn thế nào cũng thấy tức phụ khả ái a!

Tuy rằng hai chữ khả ái này dùng trên người mẫu sư tử, thật sự là không hợp.

Đã nhiều ngày nay, Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận, tuy rằng địch ý chưa giảm, nhưng cũng có vài phần tôn trọng, chiều hướng anh hùng gặp anh hùng, về phía Đông Phương Nhuận, bởi vì Chiến Bắc Liệt chỉ điểm, nghĩ tới dùng kế mê hoặc Ngột Đạt Cáp, thuận lợi giết chết Đông Phương Lỗ!

Mặc dù biết người này cũng chẳng tốt lành gì, chỉ muốn Yến Sở lưỡng bại câu thương, thế nhưng trong lòng không phải là không cảm kích.

Còn Chiến Bắc Liệt, cũng nghĩ rằng Đông Phương Nhuận này tuy rằng đê tiện vô sỉ, âm ngoan tính kế, hèn mọn bỉ ổi, nhưng trên chiến trường, đáng vẻ cũng không tồi, thôi thì miễn cưỡng đặt vào mắt.

Hơn nữa chiến sự này cũng coi như đã kết thúc, đúng như hẩn dự đoán từ trước, lưỡng bại câu thương, kế tiếp, Đại Tần cũng nên hành động một chút.

Cho nên nhiều ngày nay, hai người thường xuyên ‘Nói chuyện phiếm’ trong lều, cụ thể là trò chuyện cái gì, không phải là những chiêu thức đê tiện vô sỉ, âm ngoan bỉ ổi sao?

Đông Phương Nhuận một thân nguyệt sắc y bào, ôn nhuận như lúc đầu, không ai có thể nghĩ tới người này chính là kẻ đã dùng một vạn quân Đông Sở làm môi nhử, thủ đoạn độc ác!

Hắn liếc mắt nhìn tiểu binh đã ngất đi, cũng kéo ghế ngồi xuống, ngồi ưu nhã thanh quý, ai không biết còn tưởng hắn ngồi vào long ỷ.

Lãnh Hạ vươn tay, Chiến Bắc Liệt bước lên vài bước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve, khoe môi giương lên, dặn dò: “Sao tay lại lạnh như vậy? Tuyết đã ngừng nhưng trời lại lạnh hơn, từ sau ra ngoài phải mặc nhiều một chút.”

Thanh âm kia, như là ngậm mật, như chảy ra.

Mộ Nhị ghét bỏ nhú nhú mày, Đông Phương Nhuận nhìn trời bĩu môi, đều có một ý: Khinh bỉ.

Lãnh Hạ lạnh lạnh nói một câu: “Chuyện Đông Phương Lỗ, người định giải thích thế nào?”

Đông Phương Nhuận cười ôn nhu, một tiểu binh dâng trà, hắn chậm rãi nói: “Quân báo là do Mã tướng quân viết, phái binh đưa về kinh đô.”

Ngụ ý: Quân báo là do Tướng quân viết, binh lính đưa, đâu có liên quan gì tới ta?

Hơn nữa, nguyên nhân cái chết của Đông Phương Lỗ, Đông Phương Triệu tin hay không là một chuyện, nhưng mấy vạn tướng sĩ đều chính mắt nhìn thấy, Đại soái Bắc Yên Ngột Đạt Cáp điên cuồng liều mạng, chết cũng phải giết được Đông Phương Lỗ.

Nguyên nhân cụ thể ư?

Ai biết được, có thể là bộ dạng hắn không vừa mắt.

Mộ Nhị khẽ thở dài, rốt cuộc cũng cứu xong người này.

Hắn vẻ mặt không thay đổi ngẩng đầu lên, ngơ ngác nói: “Kế tiếp.”

Đám thương binh vẻ mặt sợ hãi, liên tục xua tay, lui ra ngoài: “Không nên phiền thần y, không nên, chúng ta chỉ bị chút vết thương nhỏ, đi tìm quân y là được rồi.”

Nói rồi nhanh như chớp chạy mất.

Đùa à, để cho Mộ Đại thần y này trị thương, ngay cả kêu cũng không cho kêu, kêu xong liền bị điểm huyết.

Mộ Nhị nhìn đám lính chạy trốn như chuột, không hiểu nhú nhú mày, suy tư hồi lâu, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân liên tiếp không nghĩ nữa, ngồi vào bàn, nhìn ba người, chờ ra.

Lãnh Hạ dựa vào vai Chiến Bắc Liệt, dùng ngón trỏ vắn vắn tóc hắn, hỏi: “Tình hình dạo này thế nào?”

Chiến Bắc Liệt ôm nàng, còn chưa lên tiếng, Đông Phương Nhuận đã nói trước: “Nghe nói Đại Tàn phái mười lăm vạn quân đội, đóng ở biên giới, hàng ngày tản bộ dọc theo Tuyết sơn Bắc Yên.”

Nói đến cái này, chính là cục tức nuốt không trôi của Hoàng đế Bắc Yên.

Từ lúc đánh nhau với Đông Sở xong, thương vong nặng nề, chỉ có hơn ba vạn chiến sĩ trở về, nhưng việc đáng hận hơn lại là quân báo từ biên giới.

Quân đội Đại Tàn hàng ngày đi bộ dọc theo Tuyết sơn, đi bộ qua, đi bộ lại.

Phái người thương lượng, phó tướng dẫn binh trả lời: “Chuyện này, là như vậy..... Vài ngày trước, lưu dân quý quốc chạy đến lãnh thổ Đại Tàn ta, ai u đáng thương a, không có đồ ăn, không có quần áo, đói khổ lạnh lẽo, Chiến thần Liệt Vương ta tâm lòng lương thiện, không thể trơ mắt nhìn dân chúng chịu khổ, lập tức cho vào thành.”

Người nọ hỏi lại: “Việc.... này có liên quan gì đến chuyện chư vị ở biên giới nước ta?”

Phó tướng Đại Tàn lắc lắc đầu, bộ dáng ‘Trẻ con không thể dậy’ nói rằng: “Sao lại không liên quan? Bao nhiêu người như thế, quần áo cần bạc a, ăn cũng phải có bạc a, chỗ ở cũng cần bạc a, Đại Tàn ta dù giàu có hơn nữa, cũng không thể lo việc bao đồng? Liệt Vương nói, số bạc này quý quốc nhất định sẽ đưa, dù gì cũng là bách tính Bắc Yên, quý quốc sao có thể nhận lợi từ chúng ta như thế?”

Người nọ trừ trừ nói: “Cái này.....”

Phó tướng lại nói tiếp: “Ngay cả Đông Phương Nhuận dê tiện vô sỉ, âm ngoan hạ lưu cũng đã đưa bạc trả chúng ta, quý quốc hẳn là không phải sẽ không bằng cả Đông Phương Nhuận dê tiện vô sỉ, âm ngoan hạ lưu chứ?”

Người kia nhất thời tức giận nói: “Đây là chuyện giữa hai nước, vậy các người dẫn binh tới đây làm gì?”

Phó tướng cười ha ha một tiếng, đập vai người nọ, cười híp mắt nói: “Đúng vậy, đúng vậy, chuyện giữa hai nước, chúng ta sẽ chờ ở đây, đến lúc nào có bạc, chúng ta mang về, đỡ phiền quý quốc.”

Lúc quan viên bấm báo lại lời này cho Hoàng đế Bắc Yên, hần tức giận lôi đình nhưng cũng không có cách nào.

Từ đó về sau, quân đội Đại Tần không chỉ đi bộ ở gần đó mà còn luyện binh, tiếng vũ khí va vào nhau bay thẳng vào phía Bắc Tuyết sơn, nghe tiếng bách tính kêu than, Hoàng đế Bắc Yên ngủ cũng không được yên.

Người ta tới lấy tiền, cũng chỉ làm chút chuyện, đi bộ một chút, luyện binh một chút, người có thể nói cái gì?

Coi như là rõ ràng đang uy hiếp người, người cũng không thể nói gì.

Thế nhưng từ cái cơ hoang đường này, lại làm cho Bắc Yên nghĩ được mùi nguy hiểm, Yên Sở đang giao chiến, Đại Tần lại đột nhiên nói đến lấy bạc, sớm không tới, muộn không tới, lại đến lúc hai bên lưỡng bại câu thương.

Rõ ràng là có mưu đồ!

Số tiền này đương nhiên bọn họ sẽ không đưa, lưu dân này vốn là người Bắc Yên, thế nhưng lúc này vào Đại Tần, sẽ không được coi là người Bắc Yên nữa, trả bạc cho những lưu dân đã chạy tới nước khác ư, các người cho rằng chúng ta coi tiền là rác chắt.

Bắc Yên thái độ ngang ngược, trực tiếp cho thấy: Muốn bạc sao? Không có!

Mặt khác, họ cũng ngầm đoán, có phải Đông Sở và Đại Tần đã có hiệp nghị gì rồi không, nếu hai nước liên thủ, Bắc Yên nhất định lâm nguy!

Bắc Yên tạm thời ngừng phái binh công kích Đông Sở, cơn tức đương nhiên là phải giải tỏa, nhưng bây giờ thái độ của hai nước không rõ, phải chờ một chút.

Tình hình này, khiến đầu óc không thông minh của bọn họ, nghĩ ra một chiêu.

Lãnh Hạ nhẽ nhưn mày, hỏi: “Chiêu gì?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cong khóe môi, trong lời nói có chút khinh thường: “Mượn binh Tây Vệ.”

Ngay cả Mộ Nhị luôn luôn đỡ đầu, cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt không biết là tán thưởng bọn họ có dũng khí, hay là khinh bỉ bọn họ không có đầu óc.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn nhau, lấy làm kỳ lạ!

Kẻ lỗ mãng cũng có thể hiểu được những thứ quanh co vòng vèo này ư?

Lãnh Hạ vô cùng hứng thú, kéo kéo tay áo của hần, khẽ nhưn mày, ý tứ rất rõ ràng, hỏi nhận định của hần với việc này.

Mộ Nhị hơi mím môi, ngọc đầu ngón người, phun ra bốn chữ: “Dẫn sói vào nhà.”

Chiến Bắc Liệt đập đầu một cái, ngay cả tên thiếu thông minh này cũng hiểu, Bắc Yên thật sự là so với những kẻ không thông minh còn không thông minh bằng.

Lãnh Hạ cười ngả vào lòng hần, không thể ngừng lại, một lát sau mới hỏi: “Vậy Tây Vệ phản ứng thế nào?”

Chiến Bắc Liệt thấy tức phụ vui vẻ, trong lòng cũng vui vẻ, đáp: “Ám vệ hồi báo, Yên hoàng sai người đưa mật hàm tới Tây Vệ. nhưng Vệ vương chần chờ, chắc đang do dự.”

Đông Phương Nhuận cầm một chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, cười nói: “Là ta, ta cũng sẽ do dự, nếu xuất binh, có thể sẽ đắc tội Đại Tần, nếu không xuất binh, sẽ lỡ mất cơ hội chiếm lấy Bắc Yên.”

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, lạnh lùng nói: “Chiếm Bắc Yến ư? Bằng Tây Vệ hãn còn không có năng lực ấy.”

“Vệ vương dã tâm bừng bừng, tự mình là rất cao, chỉ cần hãn cho là có năng lực này, thì tất nhiên sẽ xuất binh.” Chiến Bắc Liệt khinh miệt nói tiếp: “Thỉnh thần dễ tổng thần nan, Bắc Yến cho rằng mời tới một đồng minh, nhưng thật ra cũng là hạng lang sói cả, không biết ba mặt thù địch Bắc Yến sẽ đối phó như thế nào.”

(Thỉnh thần dễ tổng thần nan: Mời thần đến thì dễ, tiễn đi thì khó. Ý nói Bắc Yến dẫn binh Tây Vệ vào nước mình thì dễ nhưng khó khăn ở chỗ tiễn về, Tây Vệ chắc chắn mượn cơ hội này đánh chiếm Bắc Yến.)

Đông Phương Nhuận trong nháy mắt bắt được trọng điểm trong câu nói của Lãnh Hạ, nếu nàng thật sự là Phế vật Công chúa của Tây Vệ, sẽ không thể nói ra những lời này: “Vương phi vừa nói ‘Bằng Tây Vệ hãn’?”

Lãnh Hạ cũng cầm một chén trà lên, thổi thổi một chút rồi khẽ nhấp miệng, rồi mới chậm rãi đáp lời: “Thì sao?”

Ngữ điệu rõ ràng là có địch ý, Đông Phương Nhuận nhún vai, đáp án trong lòng đã có, cũng không muốn phá hỏng không khí, vòng vo nói: “Dù sao thì lần này, Bắc Yến tự chịu diệt vong.”

“Nhưng.....” Chiến Bắc Liệt chậm rãi nheo mắt lại, nói: “Bắc Yến có Tuyết sơn phủ tuyết quanh năm, một lá chắn thiên nhiên như thế, cũng không dễ phá.”

Lãnh Hạ nhún mày, im lặng.

Mấy người hàn huyên một lúc, đến lúc chạng vạng, Chiến Bắc Liệt thấy tức phụ ăn mặc mỏng manh, chỉ có một chiếc áo choàng, đau lòng dắt tức phụ về lều.

Lúc gần đi, Mộ Nhị đột nhiên gọi nàng lại, dẫn nàng vào trong lều.

Lãnh Hạ chờ a chờ, Mộ Nhị ngơ ngác rồi cục nói xong một câu ngơ ngác.

Nhưng mà những lời này khiến nàng trợn to mắt, khó lộ ra được vẻ mặt kinh ngạc, ngốc nghếch, rồi vẻ mặt buồn cười, ngây ngẩn hồi lâu.

Sau đó vén màn ra nhìn Chiến Bắc Liệt đang chờ ở ngoài, bật cười một tiếng, cười gập cả người.

Đại Tần Chiến thần nghi hoặc nhìn Mộ Nhị, lại nhìn Lãnh Hạ đang cười ra nước mắt, luôn cảm thấy hai người này có bí mật gì đó, hơn nữa hãn không được biết, cảm giác này.....

Rất không thoải mái!

Chiến Bắc Liệt không nói hai lời, ôm lấy Lãnh Hạ, liếc mắt trừng Mộ Nhị, rồi sải bước đi.

Mãi cho đến lúc trở về lều, Chung Thương mang cơm nước đến, Lãnh Hạ vừa ăn, vừa cố nén cười, thỉnh thoảng liếc nhìn Chiến Bắc Liệt, khóe mắt, đuôi lông mày đều có vẻ hả hê, khiến Đại Tần Chiến thần nổi da gà.

Rốt cục, Chiến Bắc Liệt chịu không nổi, buông đũa xuống, hỏi: “Tức phụ.....”

“Phụ.....” Hãn còn chưa kịp nói xong, Lãnh Hạ đã lại bật cười, thấy hãn đen mặt, nàng vội vàng vuốt giận, đánh trống lảng nói: “Tuyết sơn kia, ta có cách.”

Chiến Bắc Liệt quả nhiên chuyển đề tài, tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng cũng hỏi lại nàng: “Cách gì?”

Lãnh Hạ nghĩ hãn là Mục Thiên Mục Dương cũng đã đến xích cương rồi, Lãnh Hạ nói cho hãn một chút về cái nàng định làm, tuy rằng Chiến Bắc Liệt không tin tưởng hoàn toàn chuyện này, nhưng cũng biết mẫu sư tử tuyết đối sẽ không nói về chuyện không chắc chắn.

Tức phụ hãn bư hãn như vậy, kiêu ngạo như thế, nếu đã nói ra, thì nhất định sẽ làm.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lãnh Hạ tựa vào thành giường xem sách, đột nhiên hỏi: “Khi nào rời đi, ở đây cũng chẳng có việc gì?”

Chiến Bắc Liệt cũng lật binh thư, đây là mấy quyển lấy ở chỗ Đông Phương Nhuận mấy hôm trước, gật đầu, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Khoảng hai ngày nữa.”

Lãnh Hạ cười bí hiểm, nụ cười kia nhân nhát động ở khóe môi, lần thứ hai khiến Đại Tàn Chiến thần run rẩy.

Nhất định phải tìm thời gian, ép hỏi kẻ lỗ mãng kia, rốt cuộc đã cho tức phụ của lão tử uống thuốc gì.

105. Q.2 - Chương 28: Nỗi Khổ Của Gia

Edit: Kiri

Trong hai ngày sau đó, Đại Tàn Chiến thần mỗi ngày đều sống lo lắng trong nụ cười quỷ dị của tức phụ.

Đáng sợ nhất không phải là vận rủi đang đến, mà là không biết, cái loại cảm giác biết là sắp có gì đó xảy ra nhưng lại không biết đó là gì, thực sự là khó chịu.

Nhất là bí mật kia, chỉ giữa hai người Lãnh Hạ và Mộ Nhị, hoàn toàn ném hẳn ra ngoài.

Đại Tàn Chiến thần cảm thấy rất khó chịu, có một loại u oán bị vứt bỏ.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt cũng không biết, điều sắp đến đâu phải là vận rủi.....

Chính là thiên đường hắc thiết tha chờ đợi a!

Cho nên, hai ngày nay hắn không làm gì cả, ngày nào cũng tìm vô số loại lý do lảng vảng bên cạnh Mộ Nhị, sao phải là các loại lý do, đương nhiên là vì tách Lãnh Hạ ra, đi đến chỗ kẻ lỗ mãng một mình.

Bằng vô số thủ đoạn, một kẻ thiếu đầu óc như kẻ lỗ mãng thì bí mật kia đương nhiên không thể không lộ.

Thế nhưng rõ ràng hắn đã đánh giá thấp Mộ Đại thần y.....

Kẻ ngốc bình thường, đầu óc kém cỏi, chắc chắn là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn.

(Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết)

Nhưng Mộ Đại thần y là kẻ ngốc bình thường sao?

Khi kẻ ngốc đến một trình độ nhất định, nói với hắn cái gì cũng thành ông nói gà bà nói vịt, cái mà kẻ ngốc kia có thể cho người, chỉ là một ánh mắt mê man, trong đó có sự khó hiểu.

Đời này Đại Tàn Chiến thần còn chưa từng bị đánh bại, đương nhiên ngoại trừ Lãnh Hạ, cho nên hắn dù tỏa dù dưng, coi như khiêu chiến với kẻ lỗ mãng, người muốn đo ngắn ngơ với lão tử sao?

(Dù tỏa dù dưng: theo như ta hiểu thì là càng gặp khó khăn càng mạnh mẽ.)

Lão tử tiếp chiêu!

Giống như hiện tại, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vừa dùng bữa xong, Chiến Bắc Liệt ngồi trên tháp cau mày suy tính, lần này nên dùng cơ gì đây.....

Hắn nghĩ nát óc mà chưa ra, tức phụ hiểu lòng người liền nhếch miệng, tự động hỏi: “Khó chịu ở đâu à?”

Đại Tàn Chiến thần lập tức hiểu ra!

Ngay lập tức, mặt liền nhăn nhó lại, gương mặt vắn vẹo, yếu ớt nói: “Có thể là mấy món ăn này có vấn đề, dạ dày.....”

“À..... sáng nay bị phong hàn, trưa thì cháng váng đầu, buổi tối thì tim đập loạn, sáng sớm nay huyết khí dâng lên.....” Lãnh Hạ chìa tay đếm từng cái cho hắn, làm Chiến Bắc Liệt mất tự nhiên ho khan một tiếng.

Nàng có hứng thú chỉ tay hắn nói: “Bữa ăn có vấn đề, sao lại ôm ngực?”

Bàn tay kia lập tức hạ xuống, đặt ở bụng!

Chiến Bắc Liệt ai oán nhìn Lãnh Hạ: “Tức phụ, đau dạ dày.....”

Lãnh Hạ liếc mắt, mặc kệ hắn.

Hắn nghĩ gì trong lòng nàng đều nhìn rõ, buồn cười gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hắn là nên tới chỗ thần y xem một chút.”

Vừa dứt lời, Đại Tồn Chiến thần đã không còn bóng dáng.

Chiến Bắc Liệt thi triển khinh công, nhanh như điện chớp.

Lúc xuất hiện thì đã bước vào lều Mộ Nhị.

Mộ Nhị buông bát đĩa xuống, ngơ ngác ngẩng đầu.

Sau ngày hôm qua, Chiến Bắc Liệt tới chơi liên tục, giữa hai người đã có một sự ăn ý cao độ.

Hắn cực kỳ thuần thục kéo cánh tay Chiến Bắc Liệt, vươn hai ngón tay thon dài để lên, bắt đầu bắt mạch.

Một lát sau, hơi nhíu mày, ngẩng mặt lên nhìn Chiến Bắc Liệt, chẩn đoán chính xác: “Không có bệnh.”

Lão tử đương nhiên không có bệnh!

Chiến Bắc Liệt rút cánh tay về, kéo ghế xuống ngồi vào chỗ đối diện hắn, ngón trở gõ gõ lên mặt bàn.

Mộ Nhị chờ trong giây lát, người này vẫn trầm mặc như trước, rồi chậm rãi cầm đĩa lên, chậm rãi ăn xong bữa cơm.

Đến tận lúc hắn đã ăn xong rồi mà Chiến Bắc Liệt vẫn ngồi ở đó, không hiểu ý của người này, nên bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhìn hắn, chờ ra.

Lúc tiểu binh đi vào lều dọn bàn ăn liền nhìn thấy một hình ảnh quỷ dị như thế.

Đại Tồn Liệt Vương và thần y Mộ Nhị, một người chiếm một góc bàn, ngồi thẳng tắp, mặt đối mặt, mắt đối mắt.....

Mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Tiểu binh bất chấp không khí quỷ dị, phải bước vào lều, cẩn thận đến mức thở cũng không dám thở mạnh, yên lặng dọn bát đĩa.

Sau khi rời khỏi lều liền hung hăng hít thở một cái, vỗ ngực chạy đi nhanh như chớp.

Tiểu binh xuất hiện và rời đi, hoàn toàn không quấy nhiễu hai người, bốn con người thậm chí còn chưa từng động.

Thấy mấy lần trước lừa dối không thành, Chiến Bắc Liệt đổi cách khác, giằng co với Mộ Nhị, việc này hắn rất có kinh nghiệm, ai mở lời trước thì chẳng khác nào đã thua một nửa, luận tính nhẫn nại, hắn tự tin không ai có thể bằng.

Thế nhưng rõ ràng Đại Tồn Chiến thần đã đánh giá thấp Mộ Nhị, trong thế giới của kẻ ngốc vốn không có màu sắc, bọn họ có thể chờ người ra cả ngày, tự vui tự chơi, đặc biệt là tên ngốc không bình thường này.

Một chén trà nhỏ.....

Một nén nhang.....

Một canh giờ.....

Hai canh giờ.....

.....

Thời gian chậm chậm trôi qua trong lúc hai người đối diện nhau.

Lãnh Hạ chờ mãi mà vẫn chưa thấy Chiến Bắc Liệt trở về, không khỏi nhú mào, khoác thêm một chiếc áo choàng rồi ra khỏi lều.

Đi tới cửa lều, nàng nghiêng tai lắng nghe, bên trong có tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm chạp của hai người, chắc chắn là Chiến Bắc Liệt và Mộ Nhị.

Nàng vén màn bước vào, hình ảnh bên trong khiến nàng sửng sốt mất một giây.

Trong lều, hai cái đầu song song quay ra, Lãnh Hạ nhìn thấy, vẻ mặt dờ khóc dờ cười Chiến Bắc Liệt lúng túng ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Sao lại tới đây?”

Nếu ta không tới, các người định trừng mắt nhìn nhau tới tận sáng mai sao?

Lãnh Hạ liếc mắt, thản nhiên nói: “Dạ dày tốt rồi sao?”

Sắc mặt Chiến Bắc Liệt cực kỳ tự nhiên, nói năng lưu loát: “Ừ, có thần y ở đây, đương nhiên là tốt rồi.”

Lãnh Hạ cũng không vạch trần hắn, quay sang gạt đầu với kẻ đang ngơ ngác ở kia, nắm một kẻ ngơ ngác khác quay về lều.

==

Trong lều.

“Tức phụ, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi!” Chiến Bắc Liệt ôm eo Lãnh Hạ, ôm trọn cả người nàng vào trong lòng, đầu gối lên bả vai nàng.

Lãnh Hạ ngả đầu, nhìn hắn trêu chọc: “Ta sợ đến tối người lại thấy khó chịu ở chỗ nào, muốn đi tìm thần y.”

Nhéo hông nàng một cái, đương nhiên Đại Tàn Chiến thần sẽ không thừa nhận, trừng mắt một buổi chiều, đến giờ hai con người của hắn đã như muốn bay ra ngoài.

Đúng lúc này, Chung Thương bắt một con chim bồ câu tiến vào, ba người Cuồng Phong đi theo phía sau.

Chung Thương đưa bồ câu cho Chiến Bắc Liệt, nói rằng: “Gia, xích cương dùng bồ câu đưa tin.”

Chiến Bắc Liệt nhận lấy, gỡ thư xuống, đảo mắt liếc qua một chút, bắt chợt cau mày, đến lúc xem xong, trên mặt không biết là tức hay là cười, trầm giọng nói: “Bên phía xích cương, đã đánh nhau với Bắc Yến.”

“Đánh nhau?” Lãnh Hạ sửng sốt, hỏi: “Ai chỉ huy?”

Thông thường mà nói, Đại soái không có ở đó, chiến sự này tuyệt đối là không thể đánh, chiến tranh không phải chỉ số lượng đông là đánh được, mấy vạn người xông lên như ong vỡ tổ, trực tiếp đầu vỡ là xong, mà cần Chủ soái chỉ huy, bày binh bố trận, thiết kế sách lược.

Thế nhưng Đại soái Đại Tàn bây giờ còn đang ngồi bên cạnh nàng đây!

Chiến Bắc Liệt day day trán, chỉ cảm thấy mắt vẫn còn đau.

Lát sau mới mới bắt đầu thở dài: “Không ai chỉ huy, Bắc Yến và Đại Tàn đều không có, binh sĩ hai bên tự phát.”

Lãnh Hạ ngồi dậy, cầm bức thư lên xem, nhẹ giọng nói: “Vì lưu dân?”

Thì ra việc này là do thái độ của Bắc Yến đối với những binh sĩ đã hy sinh.

Từ lúc bắt đầu chiến tranh, lưu dân ở biên giới ngày càng đông, đặc biệt trong khoảng thời gian này càng tăng mạnh.

Yến Sở giao chiến, Bắc Yến đại bại mà về, Yến hoàng tức giận, không hỏi nguyên do, phạm là tướng sĩ chạy về nước, đều giáng tội, cũng không trợ cấp cho gia đình những tướng sĩ đã hy sinh.

Những gia đình bình thường, không có nam nhân trong nhà, cũng chính là không có trụ cột, hơn nữa thái độ của triều đình lại như thế, không trợ cấp chút nào, hơn mười vạn gia đình vì mất đi thân nhân mà nản lòng đau khổ.

Cuồng Phong gãi đầu một cái, lên tiếng hỏi: “Gia, Bắc Yến làm như vậy, không sợ sẽ dẫn tới bạo động sao?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nhếch miệng, chậm rãi nói rằng: “Điểm ấy là do Bản vương sơ sót, Bắc Yến luôn dùng vũ lực trị nước, dân cư nơi ấy bưng hãn, Bắc Yến chỉ có thể dùng hình phạt hà khắc và kỷ luật nghiêm khắc để trị dân, dần dần, những tầng lớp thống trị đã hình thành tập tính thô bạo, đối với bách tính, chỉ cần không thuận, giết!”

Lãnh Hạ lắc đầu, đưa thư cho Chung Thương.

Nàng nói tiếp: “Bạo động rồi, bình dân bách tính tự phát bạo động, thể hiện sự kháng nghị, triều đình Bắc Yến thái độ cứng rắn, không an ủi, không khuyên nhủ, dùng vũ lực trấn áp! Dân chúng bắt đầu chạy trốn, vô số lưu dân chạy về phía biên giới.”

Chung Thương nhíu mày: “Bắc Yến lại ngăn cản lưu dân à? Trước đây cũng không.....”

Nhất là trước khi khai chiến, lưu dân tụ tập tại biên giới rất nhiều, số lượng lớn như vậy mà đâu có ai ngăn cản.

Lần này lại phái binh trấn áp, áp dụng vũ lực cưỡng chế, tất cả lưu dân muốn vượt biên đều bị chém chết!”

Lãnh Hạ nhắc nhở: “Trước kia là trước kia, những người già yếu, phụ nữ và trẻ em thì có ích lợi gì? Nhưng bây giờ thì khác, quân đội Đại Tần còn đang ở dưới Tuyết sơn, muốn đòi bạc bố trí lưu dân.”

Chung Thương bưng tỉnh đại ngộ, quân đội còn đang đi bộ ở Tuyết sơn mà!

Bọn họ sao có thể dễ..... những lưu dân này vượt biên, đó chẳng phải là một cái cơ rất tốt cho Đại Tần hay sao?

Thiểm Điện vẫn im lặng, lật qua lật lại bức thư, trừng mắt nhìn, nói rằng: “Gia, ở đây không nói rõ cụ thể là đánh nhau như thế nào.”

Chiến Bắc Liệt tức giận hừ một tiếng: “Bọn họ cũng hiểu được tránh nặng tìm nhẹ!”

Cảm nhận được khí tức âm trầm của hắn, Chung Thương và ba người Cuồng Phong đồng loạt lui về phía sau.

Gia, chuyện này không liên quan tới chúng ta a, không thể nào lại phải chịu tội liên đới!

Chiến Bắc Liệt ghét bỏ liếc mắt nhìn đám thuộc hạ không có tiền đồ, bĩu môi nói: “Thu dọn hành lý, sáng sớm mai khởi hành.”

==

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ tỉnh dậy rất sớm, người bên cạnh còn đang ngủ say.

Được rồi, trừng mắt cũng rất tiêu hao tinh lực.

Lãnh Hạ hiếm khi thưởng thức vẻ đẹp của Chiến Bắc Liệt, hắn rất anh tuấn, đường nét sắc bén, ngũ quan rõ nét, dung mạo rất chói mắt, giống như lần đầu gặp mặt, nàng vẫn tràn đầy xúc động.

Hắn thật dễ thương!

Đôi ưng mâu sắc bén kia giờ đang nhắm lại, thành một đường vòng cung đẹp đẽ, lông mi vừa dài vừa đen cong vút.

Sống mũi cao, khóe môi khẽ nhếch, có vài phần thỏa mãn.

Lãnh Hạ vươn tay ra, chọc chọc má hắn.

Hắn cau mày lại, cực không tình nguyện, trở mình, ngủ tiếp.

Lại chọc, lại trở mình lại.

Lãnh Hạ cứ chọc như thế vài lần, mắt thấy người trên giường cau mày lại thật chặt, miệng cũng mím lại, tựa như đang ngủ cũng có thể nhận thấy.....

Đang bị khi dễ.....

Lãnh Hạ nhất thời bị vẻ mặt này chọc cười, chọc hấn thêm cái nữa, cũng là vì mình sao, vì biết mình đang ở bên cạnh nên mới ngủ say như vậy.

Tay nàng khe khẽ nhéo hấn, da thịt rắn chắc, nhéo rất thích.

Bỗng nhiên, người nọ chậm rãi mở mắt, chớp chớp vài cái, trong mắt còn có mấy phần mê man, phản xạ có điều kiện nắm lấy tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, lầu bầu một câu: “Tức phụ, đừng nhiều.....”

Nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Được rồi xem ra ngày hôm qua trùng mắt suốt một buổi chiều, quả nhiên khiến hấn hao tổn rất nhiều tinh lực, đã quên mất là sáng sớm nay phải khởi hành.

Chiến Bắc Liệt được Lãnh Hạ nhắc nhở, khuôn mặt đen thui tỉnh lại, rốt cục rời giường, chuẩn bị xuất phát.

Bên ngoài lều, Chung Thương và ba người Cuồng Phong đều đã đứng chờ, đều bị khuôn mặt oán giận của Chiến thần dọa cho run người.

Thiểm Điện ném cho hai người một ánh mắt: Gia.... không vừa lòng sao?

Lôi Minh bĩu môi nhìn Lãnh Hạ: Không thấy Vương phi rất thoải mái sao? Tuyệt đối là một đêm bảy lần lang, bị ép!

Cuồng Phong sùng bái nhìn bóng lưng cứng ngắc của Chiến Bắc Liệt: Quả nhiên là gia a!

Ba người đồng loạt nắm tay chúc mừng: Chiến thần uy vũ!

May mà Chiến Bắc Liệt không nhìn thấy ánh mắt này, bằng không khẳng định sẽ đá một cước cho bọn họ bay xuống sông Sở Yến, mẹ nó, na hồ bắt khai đề na hồ!

Sau đó tìm một góc nhỏ, căn góc áo, yên lặng rơi lệ, nỗi khổ của gia làm sao các người hiểu được.

Đông Phương Nhuận đối với việc mấy người rời đi, bày tỏ sự vui mừng cao độ, đôi mắt hẹp dài gần như cong thành một vòng cung, như vầng trăng non treo ở trên mặt.

Tiếng nói ôn nhuận vang lên: “Đi đường thuận lợi, thuận buồm xuôi gió.”

Lãnh Hạ mắt tròn trắng, Chiến Bắc Liệt hàm răng ngứa.

Đợi đến lúc Mộ Nhị cũng oán giận như hấn bước ra, không tỉnh ngủ bước về phía này, hàm răng Chiến Bắc Liệt đã ngứa đến cực hạn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỏ qua khuôn mặt kia, không để ý tới.

Lãnh Hạ nhìn hai người tính trẻ con, thủy hỏa bất dung, sờ sờ mũi, nếu Chiến Bắc Liệt biết Mộ Nhị nói với nàng cái gì, không biết sẽ phản ứng ra sao....

A, thực sự là chờ mong!

==

Một đoàn người cưỡi ngựa liên tục, hơn nửa dọc đường không có các loại ám sát lãng phí thời gian, chỉ dùng năm ngày đã trở về.

Lúc mọi người về tới nơi đã là buổi trưa, ở đây tuyết cũng rơi, trên mặt đất ngập tuyết, ước chừng phải dày tới mắt cá chân.

Bên trong doanh trại cũng không có thay đổi gì, dù mới trải qua một trận chiến, vẫn ngăn nắp như cũ, trong không khí có mùi hương thức ăn, các tướng sĩ đang thao luyện ở trong sân huấn luyện, nửa phần lưỡi biếng cũng không có.

Tiếng hò hét phấn chấn lòng người xông thẳng tới chân trời!

Lính vệ binh nhìn thấy Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã trở về, đồng loạt cúi chào, hô to: “Tham kiến Vương gia, mưu sĩ!”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, phân phó một người trong đó: “Truyền lời, một khắc đồng hồ sau, tất cả phó tướng ở lầu lớn nghị sự.”

Chiến thần nói chuyện với hán! Tiểu binh phấn khởi không gì sánh kịp, lập tức đi truyền lời.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đi về lầu, sắp xếp hành lý.

Trong chốc lát, bảy tên phó tướng đã đứng ở trước án, một đám cúi đầu hết cỡ, chỉ còn thiếu nước nhét đầu vào túi vải, mắt nhìn chân, giống như trẻ con làm sai, một tiếng cũng không dám lên.

Chiến Bắc Liệt nhìn bảy cái gáy, thanh âm lạnh lùng: “Các người mà cũng biết tránh nặng tìm nhẹ ư? Là ai dạy?”

Không phải là Chiến Bắc Liệt nghi ngờ, thuộc hạ của mình đương nhiên mình hiểu rõ, bảy người này đều là những hán tử thành thật, dù khôn khéo như Phùng Hiền Lập, cũng sẽ không chú ý cái này, chỉ báo nguyên nhân, không báo diễn biến.

Nếu không phải có kẻ hiền kế, hán tình nguyện chặt đầu xuống làm ghế ngồi.

Bảy người theo Chiến Bắc Liệt đã nhiều năm, từ lúc hán mới chỉ là một tiểu tử cho đến hôm nay nắm chắc trăm vạn quân quyền Đại Tần, danh hào Chiến thần vang dội khắp đại lục, làm bao kẻ sợ tiểu ra quần.

Cho nên vừa bị hỏi, đã lập tức khai.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, cười nói: “Tốt, Diệp Nhất Hoàng.....”

Âm cuối ngân vang, nghe thấy ngữ điệu này, cũng biết Diệp Nhất Hoàng nhất định gặp phải xui xẻo.

Trịnh Thạch thành thực nhất, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, nói: “Vương gia, Diệp huynh đệ cũng là có ý tốt, tuy rằng thuộc hạ tự ý động thủ với quân Bắc Yến, nhưng thật ra là có nguyên nhân.”

Phùng Hiền Lập lúng túng nói tiếp: “Dạ, Vương gia, trên thư không thể nói rõ, Diệp huynh đệ chỉ cho chúng ta một chiêu, để tránh Vương gia tức giận trên đường.”

Chiến Bắc Liệt cũng biết Diệp Nhất Hoàng toan tính cái gì, nói không rõ ràng để hán nóng lòng muốn biết nội tình, cùng Lãnh Hạ cấp tốc chạy về.

Tạm thời bỏ qua cái này, nhưng tiểu tử kia hán nhớ kỹ!

Chiến Bắc Liệt ngả lưng về phía sau, chậm rãi nói: “Nói đi, chuyện gì xảy ra.”

Phùng Hiền Lập chậm rãi thuật lại.

Thì ra, tuy rằng Bắc Yến dùng thủ đoạn tàn bạo cưỡng chế lưu dân nhưng vẫn có một số ít trốn thoát, binh lính ở biên giới nhận được tin, nếu không trấn áp được, liền trực tiếp giết!

Lúc đầu, các tướng sĩ Đại Tần vẫn tập luyện ở Tuyết sơn, có mấy binh sĩ vào núi.

Qua một hang động liền thấy một đám lưu dân, khoảng hơn mười người, chạy xuống từ Tuyết sơn, toàn phụ nữ và trẻ em, người già yếu, cụt tay cụt chân, tàn tật, phụ nữ ôm trẻ mới sinh, trẻ con năm sáu tuổi.....

Bọn họ chạy đến dưới chân núi, vừa thấy được lính mặc binh phục Đại Tần, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Nhất thời không dám tiến lên, cũng không thể lui ra phía sau.

Cứ như vậy, đứng lại, mười mấy binh sĩ Bắc Yến đuổi theo đã xông tới lập tức giơ đao, đối mặt với những.....đồng bào của mình, ra tay cực kỳ tàn nhẫn!

Mười mấy Tần binh còn chưa kịp phản ứng, bên kia đã bị giết mười mấy người.

Tần binh lập tức xông lên phía trước, binh Bắc Yến bưng hân hơn Đông Sở, nhưng so với Đại Tần thì cũng chỉ là tương đương mà thôi, huống chi trước đó vài ngày Lãnh Hạ đã dạy bọn họ làm sao để một kích mắt mạng, thân thủ cũng lợi hại hơn không ít.

Bọn họ nhanh chóng chế phục binh Bắc Yến, cứu mười mấy lưu dân còn sót lại, binh Bắc Yến lại không cho.

Tuy rằng đang bị chế phục, nhưng thái độ cũng cực kỳ kiêu ngạo, giương nanh múa vuốt hét lớn: “Đây là chuyện của Bắc Yên chúng ta, các ngươi.... mấy tên người ngoài này dựa vào cái gì mà nhúng tay!”

Những người khác đều phụ họa: “Đúng vậy, thức thời thì mau thả chúng ta, chúng ta giết..... đám điều dân này rồi còn về phục mệnh, bằng không, hậu quả các ngươi không gánh nổi.”

Vì vậy một bên không nên giết, một bên không nên cứu.

Mười mấy người thương lượng trong chốc lát, thả binh Bắc Yên, dù sao Liệt Vương lúc này không ở đây, nếu vì chuyện này mà xảy ra chiến tranh thì sẽ vô cùng tổn hại.

Thế nhưng về cách xử lý mười mấy lưu dân, bọn họ cũng nhất trí, quyết không thể trơ mắt nhìn họ chết ở trước mặt mình.

“Mẹ nó, các ngươi chờ cho ta!” Binh Bắc Yên bỏ lại vài câu ngoan độc rồi rời đi.

Bọn họ vốn tưởng rằng chuyện này đã xong, chẳng qua cũng chỉ là mười mấy lưu dân, cứu thì cứu, ai ngờ, một lát sau, bọn họ còn chưa trở lại doanh trại, những binh sĩ Bắc Yên đó đã kéo người tới giúp đỡ, xông lên chém giết.

Hai bên giao chiến chết mất mấy người, làm những người còn lại cũng mù quáng, chém giết không quan tâm gì nữa.

Lưu dân kinh hoàng thét âm lên, làm quân đội Đại Tần chú ý, phái một tiểu đội lính tới, binh lính thấy thế cũng lao tới tham chiến.

Cùng lúc đó, một tiểu đội binh Bắc Yên lao tới từ Tuyết sơn.....

Nhất thời, cục diện hỗn loạn!

Lúc đầu chỉ là một số lượng nhỏ binh lính tham chiến, sau đó dần dần diễn biến thành đại quân chém giết.

Nhưng, cái này không phải là chiến tranh, chỉ là binh sĩ phát ẩu đả.

Nói trắng ra là, binh lính hai bên đánh nhau!

Phùng Hiền Lập nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Gia, ta không cho là mình sai! Giết địch trên chiến trường là một chuyện, trên chiến trường chỉ có kẻ địch, không giết chúng, chúng sẽ giết ta! Nhưng đây chỉ là những bách tính tay không tác sát a! Mặc kệ bọn họ là người của quốc gia nào, chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ bị binh lính Bắc Yên tàn sát tàn nhẫn!”

Chiến Bắc Liệt day day trán, nhàn nhạt hỏi một câu: “Thương vong thế nào?”

Phùng Hiền Lập vừa to gan, nhất thời lại bé lại, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Chúng ta hy sinh hơn bốn trăm người, bị thương hơn sáu nghìn bảy trăm.....”

Trịnh Thạch lớn tiếng hơn, bổ sung: “Mẹ nó, Bắc Yên cũng chẳng khá hơn, lão tử giết hơn hai nghìn quân! Bị thương gần một vạn!”

Hắn nói xong liền nhìn Lãnh Hạ, cười khà khà: “May mà mưu sĩ dạy chúng ta thủ đoạn một kích mất mạng, bỏ bớt những động tác thừa thãi, ta chỉ dùng một đao! Một đao! Con mẹ nó, quá nghiệm!”

“Đúng! Con mẹ nó, quá nghiệm!”

Lời tác giả:

Lần đầu viết chiến tranh liền chỉ chú trọng chiến tranh, quên không chăm nom nam nữ chính.

Lúc trước chủ yếu viết về Đông Phương, nay mặc kệ hắn, quay về nam nữ chính.

106. Q.2 - Chương 29: Chế Tạo Bom

Edit: Kiri

Bảy phó tướng cùng kêu lên, cực kỳ kích động, ánh mắt nhìn Lãnh Hạ như nhìn thần tượng, đến khi bọn họ thật sự giao chiến với quân Bắc Yên, mới chính thức thấy được tác dụng mạnh mẽ của những gì mà mưu sĩ dạy.

Không đẹp mắt, không dài dòng, lưu loát, sắc bén, một kích mất mạng!

Lãnh Hạ bật cười, thực sự là rất ngay thẳng.

Dù nàng bình tĩnh như thế nào, nhưng bị bảy đại lão gia sùng bái nhìn chăm chăm như thế, cũng sẽ không được tự nhiên.

Đại Tàn Chiến thần thì kiên quyết sẽ không thừa nhận, ánh mắt của thuộc hạ nhìn Lãnh Hạ, làm hấn ghen tị!

Hắn ho khan một tiếng, kiên quyết gọi tức phụ về, trầm giọng hỏi: “Sau đó thì sao, kết thúc thế nào?”

“Sau đó Bắc Yên kéo quân tới càn đồng, chúng ta đánh một chút rồi rút lui, bọn họ có Tuyết sơn làm lá chắn, dễ thủ khó công, chúng ta.....” Ánh mắt của Phùng Hiền Lập lóe lóe, khuôn mặt ửng đỏ.

Bọn họ theo Chiến Bắc Liệt đã nhiều năm, dù là tính cách hay phương thức tác chiến cũng có vài phần giống Chiến thần, bá đạo, mạnh mẽ!

Đối với quân đội Đại Tàn mà nói, lui lại tuyệt đối là một sự sỉ nhục!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cũng gật đầu, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, mắt thấy tình thế không tốt, đã chiếm được tiện nghi thì đương nhiên phải rút nhanh!

Lãnh Hạ đột nhiên hỏi: “Mục Thiên Mục Dương đâu?”

Chiến Bắc Liệt cũng nghĩ đến biện pháp nàng từng nói, hăng hái hỏi: “Mục Thiên Mục Dương đã đến chưa?”

Phó tướng vốn đang chờ bị giáo huấn, vừa nghe nàng chuyển đổi trọng tâm câu chuyện, trong lòng cảm kích khôn nguôi, mưu sĩ thật là nghĩa khí a!

Bảy người âm thầm ném một ánh mắt cảm kích cho Lãnh Hạ, Phùng Hiền Lập lên tiếng đáp: “Dạ, Vương gia đi được mấy ngày thì Mục thị vệ đã đến, dẫn theo một chiếc xe ngựa bọc kín, và mấy người thợ thủ công, chúng ta hỏi thì bọn họ chỉ nói là mưu sĩ cần.”

Nhớ tới điều này, ngày ấy hai người trở lại doanh trại, vẻ mặt thần thần bí bí, nhẩn nhẩn nhí nhí.

Đặc biệt là khi nghe bọn họ nói mưu sĩ đã rời doanh trại với Vương gia, Mục Thiên Mục Dương nhất thời nhào vào xe ngựa, liên tục cảm thán: “Không ở, tốt, không ở, tốt!”

Cứ như trong xe kia có bảo bối gì đó.

Lãnh Hạ đi ra khỏi lều, phân phó tiểu binh nói: “Đi gọi Mục Thiên Mục Dương tới.”

“Rõ, mưu sĩ!” Tiểu binh chào một cái, vội vàng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau Mục Thiên Mục Dương đã chạy vội tới, không đợi Lãnh Hạ hỏi, bọn họ đã kích động nói: “Vương phi, chúng ta theo như phân phó của người, đã tập trung những thị vệ biết công phu, chuẩn bị thu thập lưu hoàng, vùng khoáng sản ấy thật là lớn, chúng ta mới chỉ nhìn thấy bên ngoài thôi, đi sâu vào trong càng nhiều.”

Bọn họ vừa nói, vừa như đang nhìn thấy số lưu hoàng ấy biến thành vàng, biến thành ngân lượng trong quốc khố, biến thành quân phí chiến tranh.....

Trong mắt vẻ hưng phấn chột lóe, quả thực có thể so với Mạc Tuyên, của nặng hơn người.

Lãnh Hạ gật đầu, cũng là do ở đây lưu hoàng quá ít, nếu như ở kiếp trước, thấy bọn họ như vậy, khẳng định nàng sẽ bấu môi, khinh bỉ một câu: “Không có tiền đồ!”

Hai người sau khi nói xong, lại bắt đầu than thở liên tiếp, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Lãnh Hạ, đồ đã chờ tới đây, thợ cũng đã tìm, nhưng Tiểu Vương phi sẽ không thực sự muốn dùng lưu hoàng làm pháo hoa đấy chứ.....

Đây chính là lưu hoàng a!

Lưu hoàng có thể so với vàng a!

Không nhìn thẳng oán niệm hiện ra ở trên mặt bọn họ, Lãnh Hạ phân phó hai người đi mua nguyên liệu cần dùng.

Tiêu thạch, than củi, dùng để chế hắc hỏa, còn có ống trúc, đất để bít kín miệng ống, vải bố khô ráo nhúng nước tiêu thạch, giấy dai, cỏ tranh, những..... thứ này để làm ngòi nổ và một số nguyên liệu khác.

(Tiêu thạch: quặng KaliNitrat)

Lúc đầu Mục Thiên Mục Dương nghe nói cần tiêu thạch, than củi, nhất thời đau lòng, quả nhiên là làm pháo hoa sao?

Nhưng khi nghe những thứ phía sau, không khỏi có vài phần nghi hoặc, tuy rằng làm pháo hoa phức tạp, nhưng cũng không cần công phu, kỹ lưỡng như thế.

Bọn họ còn đang suy nghĩ, Lãnh Hạ đã khiêu mi, lạnh nhạt nói: “Còn chưa đi?”

Hai người chợt cảm thấy lạnh gáy, giật mình vội chạy đi sắp xếp.

==

Nhiều ngày nay, biên quan Bắc Yến không có một chút động tĩnh nào.

Binh sĩ đánh nhau xong thì chỉ huy hai bên mới biết, Chiến Bắc Liệt như vậy, mà bên Bắc Yến cũng như thế.

Mặc dù thương vong cũng không lớn, thế nhưng ý nghĩa lại khác, thù oán của hai nước rốt cuộc đã kết, nhất là Bắc Yến, chém giết lưu dân nước mình chạy trốn, lại bị binh sĩ Đại Tần ngăn cản, còn bị hung hăng dạy dỗ một trận!

Vết đen trên mặt này dù thế nào cũng không thể xóa sạch.

Chiến Bắc Liệt vẫn chưa giáng tội các tướng sĩ, Phùng Hiền Lập nói đúng, giết địch trên chiến trường là một chuyện, thế nhưng đây chỉ là những bách tính tay không tác sát, dù họ là người của quốc gia nào, chỉ cần là người có lương tâm, đều không thể trở mặt nhìn bọn họ bị tàn sát tàn nhẫn!

Theo như suy đoán của hắn, Bắc Yến vừa thua trên tay của Đông Phương Nhuận, chiến sự Yến Sở vẫn chưa ngừng hẳn, lúc này nếu chống lại Đại Tần, nhất định là không xong.

Bọn họ co đầu rút cổ ở Tuyết sơn, là chờ viện binh Tây Vệ!

Tây Vệ chắc chắn sẽ xuất binh, Vệ vương và Mộ Dung Triết đều không phải là loại người cam tâm an phận, từ lần trước Tây Vệ chủ động xuất binh tiến đánh Đại Tần, là có thể nhìn ra bọn họ đã tâm bưng bưng.

Đội hai nước tập trung binh lực, không bằng Đại Tần chủ động xuất kích!

Nhưng mà khó ở chỗ Tuyết sơn.....

Ngày hôm đó, Lãnh Hạ tìm một căn lều hẻo lánh, phân phó Mục Thiên Mục Dương đưa nguyên liệu vào, trong không khí nồng nặc mùi lưu hoàng.

Mục Thiên Mục Dương và ba người Cuồng Phong theo như lời Lãnh Hạ, tìm đủ các loại nguyên liệu về.

Lãnh Hạ khẽ cong môi, coi như không thấy ánh mắt hiếu kỳ của bọn họ.

Chiến Bắc Liệt càng trực tiếp, một cước hung hăng đạp tới, đá bọn họ đi tứ phía.

Đến khi ngoài lều chỉ còn Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, nàng trịnh trọng dặn dò: “Có lẽ sẽ mất mấy ngày, trước khi ta ra ngoài, người đừng tới đây.”

Nàng là sát thủ chi vương, cực kỳ tinh thông súng ống đạn dược, bất cứ loại súng đạn nào cũng có thể nhắm mắt lại mà tiện tay lắp ráp.

Huống chi là bom nguyên thủy thế này.

Tuy rằng nàng rất thông thạo, cũng rất tự tin.....

nhưng dù sao thì cũng có một số nguy hiểm nhất định, khả năng này dù thấp nhưng nàng cũng phải bận tâm.

Chiến Bắc Liệt thấy nàng nghiêm túc như vậy không khỏi cầm lấy tay nàng hỏi: “Cái này có nguy hiểm sao?”

Nhớ tới lời miêu tả của Lãnh Hạ mấy ngày trước, hắn càng lo lắng, lông mi nhắm lại thành một hàng, trầm giọng nói: “Tức phụ, không làm, chúng ta nghĩ biện pháp khác, dù không có thứ này, ta vẫn có thể đánh vào sào huyệt Bắc Yên!”

Lúc Chiến Bắc Liệt nói lời này, trong ứng mâu lộ ra sự lo lắng và khẩn trương rõ rệt, còn có vài phần ti nghệ và khí phách không che giấu chút nào.

Đại Tồn Chiến thần, dụng binh như thần, mặc dù không có tức phụ hỗ trợ, đánh bại Bắc Yên, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chiến Bắc Liệt lo lắng về việc chế tạo bom này có nguy hiểm, cho dù là chỉ một chút ít nguy cơ, hắn cũng không muốn thử nghiệm.

Lãnh Hạ cười rộ lên, hai tay vòng lấy cổ Chiến Bắc Liệt, nhón chân lên, hôn thật sâu.

Người đàn ông này a, một lòng hy vọng có thể thống nhất quốc, cho bách tính có một cuộc sống yên ổn, không có chiến tranh, hôm nay có một đường tắt như vậy, nhưng chỉ vì một chút ít nguy cơ kia mà chọn một con đường gồ ghề.

Từ lúc hắn vì hình xăm phù dung kia mà nhắm nại, chẳng phải nàng cũng đã biết hay sao?

Hai người quấn quýt ôm hôn, không che giấu tâm ý chút nào, một đen một trắng, hai bóng dáng ôm nhau thật chặt, thu hẹp thế giới của hai người lại, khung cảnh xung quanh cũng nóng dần lên.....

Một lúc lâu sau mới tách ra.

Chiến Bắc Liệt nhìn sâu vào đôi mắt nàng, Lãnh Hạ in một nụ hôn lên môi hắn rồi cười nói: “Không có nguy hiểm, chỉ là ta sợ bị quấy rầy.”

Chiến Bắc Liệt nghi hoặc nhíu mày, rõ ràng không tin, thái độ kiên định lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không được!”

Được rồi, không thể làm gì khác hơn là dùng sát chiêu!

Lãnh Hạ khiêu mi, nhàn nhạt nói: “Gia quy!”

Nào biết Đại Tồn Chiến thần nghe thấy hai chữ này, nhất thời nhếch miệng, lộ ra hai hàm răng trắng sáng, cười kiêu ngạo: “Tức phụ, Gia quy mười điều ta có thể đọc lâu lâu, không có điều nào nói, Vương phi nói gì phải nghe theo vô điều kiện!”

Lãnh Hạ nhìn trời, trong lòng nghĩ không phải là người này lại phản bác lần đầu tiên, mà là.....

Người, Đại Tồn Chiến thần, đọc lâu lâu Gia quy mười điều nhục nước mất chủ quyền.....

Lại còn kiêu ngạo như thế!

==

Rất cục, sau khi Lãnh Hạ cam đoan mọi điều, Chiến Bắc Liệt mới chậm chạp rời đi, cứ đi được trăm mét lại quay đầu, bộ dáng đáng thương nhìn nàng, vạn phần hối hận lúc này sao lại đáp ứng!

Tốc độ kia, bước chân kia, bộ dáng kia, làm Lãnh Hạ liên tục mắt tròn trăng.

Mẫu sư tử ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Đi!”

Đại Tàn Chiến thần nhất thời hóa thân thành chú chó lưu lạc, quay đầu bước đi.

Đến tận lúc đã không nhìn rõ bóng dáng của hắn nữa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt ai oán kia.

Trong khoảng thời gian này, Lãnh Hạ bắt đầu chế tạo bom ở trong lều, mất đến hai ngày.

Trong lúc ấy, Đại Tàn Chiến thần rất lo lắng, nhưng đã đồng ý với Lãnh Hạ là tuyệt đối không đi vào quấy rầy nàng, Đại Tàn Chiến thần nhất ngôn cửu đỉnh, đồng ý rồi thì sẽ không thay đổi, cho nên chỉ có thể phát tiết tức giận lên người kẻ khác.

Đứng mũi chịu sào, chính là Diệp Nhất Hoàng!

Thật sự thì cái quá trình chế tạo bom kia ta cũng không hiểu lắm đâu nên mọi người trực tiếp bỏ qua đi nhé ^^

107. Q.2 - Chương 30: Cục Cứng Của Ta

Edit: Kiri

Mặc dù Lãnh Hạ là chuyên gia súng ống đạn dược, nhưng đây là lần đầu tiên nàng làm bom nguyên thủy, cụ thể uy lực như thế nào thì nàng cũng chưa thể đoán, nàng cũng không dám thử nghiệm ở trong doanh trại, nhờ may nổ hỏng mất doanh trại, Chiến Bắc Liệt sẽ tức điên lên mất.

Để khỏi ảnh hưởng đến người vô tội thì nên đến một chỗ vắng vẻ ở xích cương đi.

Binh sĩ trên đường nhìn Lãnh đại mưu sĩ của bọn họ mặt đầy tro bụi, đều che miệng cười gập cả người lại, bị Chiến Bắc Liệt trừng mắt, nhanh như chớp bỏ chạy.

Đùa à, ai dám cười nhạo nam nhân của Vương gia!

Lãnh Hạ chợt dừng bước, nhìn một bóng dáng ở phía xa đang ôm đầu ngồi xổm vẽ vòng tròn.....

Binh sĩ đi ngang qua đều ném cho hắn những ánh mắt thương hại, nhưng lại không ai bước đến nói chuyện với hắn, đến gần hắn liền tăng tốc độ, lao vút qua.

Chiến Bắc Liệt cũng nhìn thấy, mày kiếm bay lên, vẻ mặt thư thái, sáng khoái, cho thấy tâm tình của hắn rất tốt.

Người này, chính là Diệp Nhất Hoàng bị Đại Tàn Chiến thần khai đao.

Diệp Nhất Hoàng nghiêng đầu nhìn thấy Lãnh Hạ, khuôn mặt uể oải nhất thời sáng lên.

Hắn nhảy dựng lên, chạy vội tới, gào khóc: “Ân nhân a!”

Lúc chạy tới liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang khoanh tay đứng bên cạnh nàng, đôi mắt lấp lánh đột nhiên vẫn đỏ.

Diệp Nhất Hoàng hung tợn trừng mắt nhìn Chiến Bắc Liệt, nắm chặt hai đấm, có xúc động muốn xông lên cắn chết hắn, nếu không phải tại ta không đánh lại người, nhất định sẽ đánh người thành đầu heo!

Hai ngày nay chính là ác mộng của Diệp Nhất Hoàng!

Từ lúc hắn chỉ điểm ấy người phó tướng đã biết là lúc Liệt Vương trở về nhất định sẽ trị tội hắn.

Diệp Nhất Hoàng nghĩ tới vô số thứ, lại không thể ngờ đến hậu quả, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý ăn đòn, nào ngờ, người này...

Người này.....

Rất dễ tiện!

Từ ba ngày trước, các tướng sĩ vốn huynh đệ đi huynh đệ lại với hần, đột nhiên tránh hần như rắn độc, thấy hần thì đều quay đầu bỏ chạy, ngậm miệng không nói lời nào.

Hần muốn nói chuyện với ai cũng chỉ nhận được một kết quả, người nọ che miệng, lắc đầu, lui về phía sau.

Rất rõ ràng, hần bị cô lập!

Người kia lại phát quân lệnh toàn doanh trại, tất cả tướng sĩ không ai được nói chuyện với hần, không được có bất cứ thái độ gì với hần!

Đối với kẻ nửa khắc đồng hồ không nói lời nào có thể ghen chết, một canh giờ không luận chuyện với ai có thể tức chết như hần, đây là hình phạt tàn khốc nhất.

Đã ba ngày rồi, ba ngày, ngay cả một con chim bồ câu cũng không để ý tới hần.

Chiến Bắc Liệt nhìn Diệp Nhất Hoàng khó chịu, vô cùng thoải mái.

Diệp Nhất Hoàng trừng mắt nhìn hần hồi lâu, đột nhiên giang hai cánh tay chạy tới: “Ân nhân a, tiểu nhân thật thâm! Thâm a! Thiên hạ đệ nhất thâm a!”

Không đợi Lãnh Hạ đáp lời, Đại Tần Chiến thần đã đạp một cước, kẻ tư tưởng tới tức phụ của hần liền bị đá lên không, để lại một đường cong hoàn mỹ.....

Nhìn bóng dáng đã biến mất trên bầu trời, ba người Cuồng Phong liếc nhau, yên lặng rơi lệ đồng tình.

Huynh đệ, thuận buồm xuôi gió!

Mấy người hoàn toàn không tìm không phổi, quay đầu một cái là quên sạch Diệp Nhất Hoàng, tìm một nơi trống trải để thử uy lực của bom.

Đám người Chung Thương không tin thì không tin, nhưng vẫn tò mò, xoa tay chờ thử.

Lãnh Hạ đảo mắt qua vẻ mặt từng người, khóe môi khẽ nhếch lên, thanh âm nhàn nhạt: “Vừa nãy ai nói, thứ này đập đầu người cũng không bắt tỉnh? Lôi Minh, người, bước lên.”

Nụ cười này vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nhưng trong ánh mắt mọi người thì lại quỷ dị, khuôn mặt tươi cười kia làm bọn họ thấy lạnh gáy.

Nhất là Lôi Minh, sờ cánh tay nổi đầy gai ốc, ngơ ngác gật đầu.

Lôi Minh dựa theo sự chỉ bảo của Lãnh Hạ, đốt kíp nổ.

Một luồng khói xanh bốc lên, không khí đầy mùi gay của thuốc súng, lửa cháy tí tách.....

Hần cầm ống trúc, ngốc nghếch quay đầu hỏi: “Vương phi, ném đi đâu?”

Mấy người còn lại lộ đầu lên nhìn, quan sát kíp nổ đang cháy, bình thường thì một vật nếu bị cháy sẽ bùng lửa rất nhanh nhưng tốc độ của kíp nổ này thật chậm, lửa cháy kèm tia lửa văng ra, rất đẹp mắt.

Mặt của Lãnh Hạ trong nháy mắt trở nên tái mét, giận dữ quát to: “Ném đi! Nhanh lên!”

Trong thanh âm là sự kinh sợ trước nay chưa từng có!

Thấy Tiểu Vương phi hốt hoảng như vậy, Lôi Minh không kịp nghĩ, vội vàng ném ống trúc trong tay đi thật xa.

Ầm!

Ống trúc nổ vang giữa không trung.

Tiếng vang như nổ tung bên tai mỗi người, khói lửa lan tràn ra bốn phía, giống như một cơn lốc khuếch tán ra khắp nơi, khắp nơi như nhuộm màu tro bàn đen bạc.

Luồng khí nóng bỏng khiến người ta kinh sợ cũng lan tràn, tìm mọi người không khỏi đạp nhanh hơn một nhịp, cảm nhận được sự nguy hiểm và áp lực chưa bao giờ có!

Chiến Bắc Liệt hít một ngụm lạnh khí, ống trúc này chỉ nổ giữa không trung thôi, nếu nổ trên mặt đất thì sẽ có hiệu quả như thế nào?

Tuy rằng hắn đã nghe Lãnh Hạ miêu tả qua, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy mới cảm nhận được sự kinh khủng thật sự của ống trúc này!

Nghĩ như vậy, hắn nuốt nước miếng một cái, đưa mắt nhìn sang Lãnh Hạ, trong mắt lộ vẻ kiêu ngạo tự hào, mẫu sư tử bư hãn như vậy.....

Hắn thật may mắn!

Lãnh Hạ quay đầu, nở một nụ cười ngạo nghễ, tràn đầy tự tin, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra ánh sáng bức người!

Làm Chiến Bắc Liệt choáng váng, không thể nhìn ra phương hướng!

Đám người Chung Thương từ lúc ống trúc nổ đến giờ vẫn không dám cử động, mồ hôi lạnh vã ra, đồng loạt tuôn ra một câu thô tục.

“Con mẹ nó!”

Lôi Minh nắm lấy bàn tay vừa cầm ống trúc, sợ hãi, may mà ném trước lúc nó nổ!

May mắn, may mắn!

Mục Dương mặt trắng bệch, chân nhũn ra, suýt thì không đứng nổi.

Vừa nãy hắn đã tung tung cái thứ kinh khủng này trên tay sao?

Thiểm Điện đột nhiên bùng nổ, ‘Ngao’ một tiếng, nhảy dựng lên!

Hắn như bị đốt đuôi, nhảy tới trước mặt Lôi Minh, trừng hai mắt, chửi ầm lên: “Con mẹ người con mẹ người con mẹ người, con mẹ nó vừa nãy người dùng cái này gõ đầu lão tử!”

Lôi Minh cả kinh, nhanh chân bỏ chạy!

Thiểm Điện giận dữ, lập tức đuổi theo!

Thiểm Điện dễ tính quanh năm bị bắt nạt, vào giờ khắc này rốt cuộc bùng nổ, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, ống trúc kia gõ vào đầu hắn.....

Nếu như sơ ý một chút, mạng nhỏ của lão tử đi tong!

Sắc mặt càng trắng bệch, càng tức giận, Thiểm Điện nổi điên, đuổi theo Lôi Minh toán loạn.

Đúng lúc này, những binh lính đang huấn luyện nghe thấy tiếng vang ầm ầm liên kinh ngạc, toàn bộ chạy ra.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng chưa tan, bầy phó tướng che mũi kinh hoảng nói: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì thế? Đại quân Bắc Yến đánh tới sao?”

Chiến Bắc Liệt phất tay một cái, thanh âm chứa ý cười chậm rãi nói rằng: “Không có việc gì, mưu sĩ làm một thí nghiệm nho nhỏ.”

Phó tướng ngoáy ngoáy tai, ta không nghe lầm chứ, một thí nghiệm nhỏ, sao lại có tiếng vang long trời lở đất như vậy?

Mưu sĩ, người gọi Thiên Lôi đến làm thí nghiệm sao?

Lãnh Hạ day day trán, trầm ngâm, lực sát thương của cái này rất tốt, nhưng nếu so với súng ống hiện đại thì kém quá xa, nếu có thể cho thêm sắt với vài thứ nữa thì lực sát thương có lẽ sẽ mạnh hơn.

Chiến Bắc Liệt nhất thời khản trương, kéo lấy tay nàng, bàn tay ở hông khẽ xoa bóp: “Mệt mỏi à?”

Lãnh Hạ đuổi người, nàng ở trong lều mấy ngày liền, hoàn toàn chú tâm vào công việc, không nhúc nhích chút nào, lúc này cả người đều mỏi.

Thấy Chiến Bắc Liệt quan tâm, nàng lắc đầu, cười nói: “Không có việc gì, ngồi lâu nên lưng đau.”

Chiến Bắc Liệt cũng nghĩ tới, vừa rồi hưng phấn nên đã quên mất tức phụ chưa được nghỉ ngơi mấy ngày liền, hắn ôm chăm lấy Lãnh Hạ, cảm để ở trên đầu nàng, đau lòng thở dài nói:

“Cũng là vì ta, cực khổ rồi.”

Chỉ chốc lát sau, Lãnh Hạ đã bị hắn ôm về phía lều, quay về đi tắm nghỉ ngơi.

Hai người như keo như sơn, mật mật ngọt ngọt không coi ai ra gì, hoàn toàn không để ý về mặt như thấy quỷ của đám người đứng xem.

Lúc Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đi qua, mấy vạn tướng sĩ đồng loạt cụp tai lại, rất nhanh chóng!

Lãnh Hạ nghi hoặc liếc nhìn bọn họ, sao mà.....

Mặt đều tái hết rồi?

Sau khi hai người đi xa, vô số ánh mắt mập mờ nhìn theo bóng lưng của bọn họ, những con mắt lóe ra sự hưng phấn khó lòng che giấu!

Cục cựa của ta a!

Chúng ta vừa nghe thấy cái gì?

Bảy người phó tướng rót cục cũng hồi phục tinh thần, Trịnh Thạch hoảng sợ trừng hai mắt, lắp bắp nói: “Mưu....mưu sĩ nói gì?”

Phùng Hiền Lập há hốc miệng, to đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà vào mồm hắn, vẻ mặt đại ra vẫn chưa trả lời, chúng tướng sĩ đã ồn ào hấn lên.

“Nghe không, làm lâu! Làm lâu!”

“Còn có đau thắt lưng a..... Dừng mãnh phi thường! Dương cương! Uy mãnh!”

“Chắc chắc chắc..... Mưu sĩ làm việc vất vả, cũng là vì Vương gia a, đoạn tay áo thật vĩ đại!”

(Chắc chắc, binh sĩ của Liệt ca đầu óc cũng thật đen tối a~)

==

Hai người trở về lều.

Lãnh Hạ tắm rửa xong, cả người mệt mỏi nằm trên giường.

Chiến Bắc Liệt quay người nàng lại rồi bắt đầu xoa bóp cho nàng.

Hôm nay tuy rằng bom chỉ nổ giữa không trung, thế nhưng Lãnh Hạ có hiểu biết về đạn dược, cơ bản đã hiểu uy lực của nó nên không cần thử nữa.

Nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của Chiến Bắc Liệt, hỏi: “Dự định làm như thế nào?”

Chiến Bắc Liệt biết nàng hỏi, có vật này rồi, sẽ làm gì tiếp theo.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, bình tĩnh phân tích nói: “Vật này dù sao cũng rất nguy hiểm, không cẩn thận thì lúc nổ có thể làm quân mình bị thương, mua dây buộc mình! Hơn nữa nếu người ở gần nơi bom nổ, nhẹ thì chết không toàn thân, nặng thì tan xương nát thịt, không khỏi có phần bất nhân....”

Hắn nói xong, lắc đầu, than thở: “Không thích hợp dùng ở trên chiến trường!”

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, quả nhiên Chiến Bắc Liệt không khiến nàng thất vọng.

Nếu là người khác, có vật này trong tay sẽ chỉ nghĩ làm sao để vận dụng trên chiến trường, làm sao để thống nhất ngũ quốc, mở miệng ra là ‘Xưng bá thiên hạ!’ vô cùng đắc ý, nhưng hắn lại không bị uy lực của bom làm mê muội, vẫn có khả năng phân tích, thật hiếm thấy!

Người đàn ông này, là của nàng!

Thanh âm ẩn chứa ý cười, ý cười kiêu ngạo, Lãnh Hạ đồng tình: “Đúng vậy, nhưng nếu để nổ Tuyết sơn, nổ đường hầm, thì dùng tốt!”

Chiến Bắc Liệt ngồi ở bên cạnh giường, vừa xoa bóp cho nàng, vừa nói: “Nếu nổ một đường hầm ở Tuyết sơn, thần không biết quỷ không hay thông qua cái nơi mà họ cho rằng là phòng tuyến vững vàng nhất..... xông thẳng vào Bắc Yên!”

Lãnh Hạ gật đầu, kéo tay hắn lại, vòng qua eo mình, rồi quay người dựa vào lòng hắn, nhắm mắt lại, lười biếng nói: “Nếu nổ đường hầm ở dưới Tuyết sơn thì bên trên cũng sẽ có động tĩnh, mỗi ngày đều có quân tuần tra, không bằng nghĩ biện pháp để phong tỏa núi lại.”

Chiến Bắc Liệt thưởng thức mái tóc của nàng, một suối tóc dày đen chảy dọc theo cánh tay của hắn, đen nhánh, hơi lạnh, mượt như tơ lụa.

“Dùng số lưu hoàng này có thể làm được nhiều hay ít? Thợ bình thường có làm được không?” Hắn mở miệng hỏi, nếu Lãnh Hạ đã lệnh cho Mục Thiên Mục Dương triệu tập thợ làm pháo hoa, thì tất nhiên sẽ không vô ích.

Lúc này Lãnh Hạ đã mơ mơ màng màng, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Thật ra cũng không cần nhiều lưu hoàng cho lắm, một lượng lớn lưu hoàng như thế là đủ rồi. Người cần bao nhiêu, ta có thể làm ra bất nhiêu. Nhưng cái này cần sự tỉ mỉ và chính xác, không phải chỉ một vài canh giờ là làm xong, ta phải dạy nhóm thợ kia trước, quan trọng nhất là bọn họ phải đáng tin cậy, cách chế tạo này không thể truyền ra ngoài, không phải ai cũng giống như ngươi, có lý trí như vậy.”

Chiến Bắc Liệt nhìn tức phụ nói đều đều, giọng điệu bằng phẳng, chắc là ngủ rồi, đó chỉ là phản xạ có điều kiện trả lời hắn mà thôi.

Đợi một lát nữa, hắn nghĩ rằng Lãnh Hạ đã ngủ say, điều chỉnh một vị trí thoải mái cho nàng, rồi đắp chăn thật kín, cúi người xuống ấn lên môi nàng một nụ hôn, rồi mới đứng dậy, đi nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi lều, Đại Tần Chiến thần cũng cảm giác được sự bất thường!

Vô cùng bất thường!

Bên ngoài lều, binh sĩ nào đi qua cũng không dám nhìn hắn, đều cúi đầu bước nhanh qua, nhưng đi qua được vài bước, lại len lén liếc nhìn hắn.....

Gương mặt ‘Thì ra là thế’.....

Gương mặt ‘Không ngờ a’

Gương mặt ‘Đương nhiên là sẽ là như thế này’

Ai cũng hưng phấn, thoải mái, giống như biết bí mật của Hoàng gia, vẻ mặt như bị táo bón, quả thực Chiến Bắc Liệt không sao hiểu nổi, trong đầu đầy dấu chấm hỏi!

Hắn lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, đi tìm Mục Thiên Mục Dương hỏi chuyện thợ chế tạo.

Lãnh Hạ lo lắng không phải không có lý, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể giữ được tính táo trước uy lực mãnh liệt này, nếu phương thức chế tạo bị tiết lộ ra ngoài, vào tay những kẻ có dã tâm xưng bá, thì hậu quả là không thể tưởng nổi!

Mục Thiên Mục Dương hoàn toàn đắm chìm trong sự chấn động về bom, nghe thấy Chiến Bắc Liệt hỏi, liền giơ thẳng tay cam đoan: “Gia, chúng ta đều tìm những thợ đã làm nhiều năm, gia đình tuyệt đối trong sạch, có thể tin!”

Khi có được sự cam đoan của hai người, Chiến Bắc Liệt mới yên tâm.

Việc còn lại thì đợi Lãnh Hạ tỉnh ngủ, chế tạo bom cùng những người thợ này.

“Thì ra là thế a!” Một thanh âm hưng phấn truyền đến từ khúc quanh đằng trước, mấy chữ này có chứa khí tức không che giấu chút nào, cực kỳ dung tục!

Chiến Bắc Liệt dừng bước, chợt nghe thanh âm kia nói tiếp: “Ta vẫn cảm thấy Vương gia và mưu sĩ có chút kỳ quái, Vương gia ngoan ngoãn phục tùng mưu sĩ, hoàn toàn giống tiểu tước phụ a!”

Một thanh âm khác vang lên, thở dài nói: “Rất đảo điên, trước đây nghe người ta nói Vương gia là người ở dưới, ta cũng không tin, nay sự thật ở trước mắt, không tin cũng phải tin!”

Chiến Bắc Liệt nhất thời đen mặt!

Đại Tồn Chiến thần nộ khí đằng đằng vội rời đi, nào ngờ sau hai người này, lại có ba thanh âm khác truyền đến.

“Ha ha ha ha.....” Thanh âm này cười quỷ dị: “Mưu sĩ thân hình bé nhỏ, nào ngờ thật sự có tài a, làm lụng vất vả, nên hông bị đau!”

“Vương gia là nam nhân dũng mãnh phi thường uy mãnh như vậy, lại bị mưu sĩ trắng nõn gầy yếu đặt ở dưới thân.....”

Mặt của Chiến Bắc Liệt, không thể dùng đen để hình dung.....

Hắn đang muốn vọt vào lều trị tội mấy tên lính nói linh tinh, nào ngờ ở lều bên cạnh, tiếng thảo luận lại truyền đến.

“Chắc chắc chắc..... cho nên mới nói, sự việc là không thể nhìn bề ngoài, ai có thể đoán được, Vương gia lại hy sinh nhiều vì mưu sĩ như vậy!”

“Còn phải nói sao, Vương gia và mưu sĩ rất yêu thương nhau!”

“Nói thừa! Nếu không phải yêu thương, thẳng như thế sao lại thành công!”

Chiến Bắc Liệt trừng lớn hai mắt, vận nội lực nghiêng tai lắng nghe.....

Khá lạ, toàn bộ doanh trại, gần mười lăm vạn tướng sĩ, không ai không thảo luận ‘Thẳng’, ‘Công’, ‘Mưu sĩ ở trên’, ‘Vương gia ở dưới’.....

Đại Tồn Chiến thần: “@#%\$.....”

==

Năm ngày sau, đêm khuya.

Trên Tuyết sơn vô thanh vô tức có vài cái bóng lướt qua lướt lại, phân tán ra từ chân núi, mỗi người một hướng, dễ dàng tránh thoát lính tuần tra Bắc Yến, nhanh chóng di chuyển quanh Tuyết sơn.

Sắc trời dần dần chuyển sáng, đến lúc rạng sáng, từng người trong Thí Thiên đã xuống núi, chạy về quân doanh.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày hỏi: “Hoàn thành?”

Lâm Thanh trả lời: “Dạ, cô nương, chúng ta dựa theo phân phó của người, đã gài bom ở khắp nơi trên Tuyết sơn.”

Lãnh Hạ gật đầu, khoe môi cong lên, hài lòng nói: “Tốt, lát nữa bọn họ thay ca, bắt đầu tuần tra lần nữa, chỉ cần đập phải một quả bom, sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền..... Tuyết sơn sẽ có tuyết lở, Bắc Yến chắc chắn tạm thời phong tỏa núi, đến lúc đó chúng ta có thể không cần quan tâm gì, bắt đầu nổ đường hầm.”

Mấy ngày hôm nay, Lãnh Hạ đã dạy cách làm bom cho những người thợ kia, tự tay theo dõi bọn họ chế tạo hỏa dược.

Nàng cũng không nhàn rỗi, đêm ngày chế tạo gấp gấp một số lượng bom lớn.

Trong doanh trại có chừng mười lăm vạn tướng sĩ, trong đó cũng có những người tài ba, là cao thủ, nếu nổ Tuyết sơn xong mà Bắc Yến không phong tỏa núi, thì nhất định sẽ có tin tức.

Ầm!

Ầm!

Ầm! Ầm! Ầm!.....

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh vang vọng từ Tuyết sơn, theo sau đó là một loạt những tiếng nổ khác, liên tục không ngừng!

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, rất xa, bọn họ rõ ràng thấy trên Tuyết sơn có một luồng khói lớn, rung chuyển theo ngọn núi, từ từ lan ra.

Đất đá tia lửa, khói, hơi nóng văng ra tứ phía, uy thế kinh người!

Đám người Thí Thiên sắc mặt trắng bệch, da đầu tê dại, nhìn chăm chăm Tuyết sơn như bị hủy diệt kia, thực sự không thể tưởng tượng được, đó là do mấy thứ linh tinh trong bao họ vừa mang đi tạo thành!

Lâm Thanh nhìn phía Lãnh Hạ, nuốt vào một ngụm nước miếng, nhỏ giọng lầu bầu: “Cô nương, nếu lần sau lại làm chuyện nguy hiểm như vậy thì nên nói trước cho chúng ta một tiếng a!”

Lãnh Hạ đảo mắt qua, Lâm Thanh liếm môi một cái, ỉu xìu chạy về hàng.

Đùa sao, cô nương bư hân hân không chọc nổi!

Cuồng Phong nhìn Thí Thiên dờ dẫm, có chút hả hê, nói lầm bầm, vài ngày trước chúng ta đã sợ hãi qua một lần, nhìn đi, nhìn đi, không phải tại chúng ta không biết gì, mà cảnh này thật sự rất chấn động.

Sau khi Tuyết sơn nổ xong, thì không gian lại trở về sự tĩnh lặng, đột nhiên.....

Ầm ầm!

Mọi người chỉ thấy Tuyết sơn run rẩy diên cuồng, chỉ thấy Tuyết sơn nguy nga, vó số những mảng tuyết lớn như sóng trào, lao thẳng xuống dưới.

Cứ từng mảng từng mảnh rơi xuống dưới, diên cuồng gào thét, cách thật xa, cũng có thể cảm giác được làn gió lạnh buốt xen lẫn những bông tuyết giá băng!

Nhìn trời đất như bị vây trong một cơn lốc trắng, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đều có vài phần cảm xúc, thiên nhiên tức giận, sức người quả thật không thể chống lại.

Lãnh Hạ quay đầu, hỏi: “Làn tuyết lở này, Bắc Yến sẽ tổn thất khoảng bao nhiêu?”

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một chút, nói: “Quân đội Bắc Yến không ở trên đó, chỉ có lính tuần tra, có lẽ là mấy nghìn người.”

Lãnh Hạ gật đầu, chắc hẳn sau khi tuyết lở kết thúc, Bắc Yến nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ, một khi bọn họ phong tỏa núi, việc nổ hầm có thể bắt đầu.

Đúng lúc này, một tiểu binh chạy tới trước mặt hai người, bẩm báo: “Vương gia, mưu sĩ, Phùng phó tướng lệnh cho tiểu nhân truyền lời, sau khi nổ phát hiện đường hầm có chút kỳ quặc, mời hai người qua nhìn một chút.”

108. Q.2 - Chương 31: Mẫu Tử Sẽ Khóc

Edit: Kiri

Vừa đến nơi đã thấy Phùng Hiền Lập chạy tới đón hai người.

Chiến Bắc Liệt nhìn một cửa động ở phía trước, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vương gia, mưu sĩ, là do một lão binh phát hiện trước, tổ tiên nhà hân làm nghề trộm mộ, vô cùng am hiểu đường hầm, vừa nổ xong, nghe thấy tiếng vang mơ hồ bên kia, đã đoán là bên trong có một khoảng không gian.”

Phùng Hiền Lập vừa nói, ánh mắt lại vừa nhìn Lãnh Hạ, không tự chủ được mang theo vẻ kính sợ.

Càng nhìn càng thấy mưu sĩ thâm tàng bất lộ, ai có thể đoán được, một thiếu niên gầy yếu như thế, lại chứa đựng những sức mạnh đáng sợ!

Lần trước tiếng nổ ầm ầm, Vương gia nói là mưu sĩ làm thí nghiệm, bọn họ nửa tin nửa ngờ, ai biết thí nghiệm đó lại kinh khủng như vậy!

Bọn họ quả thực không dám nghĩ, nếu dùng cái này trên chiến trường.....

Lãnh Hạ thấy hần không được tự nhiên, đánh một quyền vào ngực hần, khiêu mi hỏi: “Sao, không phải là huynh đệ sao?”

Phùng Hiền Lập sửng sốt, sắc mặt lập tức đỏ lên, đúng vậy, mưu sĩ bưu hãn cũng tốt, dù sao vẫn là mưu sĩ của bọn họ.

Hần không khỏi cười ha ha: “Phải! Huynh đệ ta hồ đồ!”

Chiến Bắc Liệt khẽ cong khoe môi, nhướn mày nói: “Đi, đi xuống xem một chút.”

Không khí bên trong tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc, làm ba người liên tục ho khan.

Đây là một hành lang có thể chứa khoảng mười người, rất rộng, đại quân có thể đi qua.

Bên trong đen như mực, trên mặt đất toàn là hỏa dược, nên không ai dám lấy đuốc ra, cũng may trừ Lãnh Hạ, bọn họ ai cũng có nội lực vài phần hoặc thâm hậu, người tập võ tai thính mắt tinh, cũng coi như là nhìn rõ.....

Đường rất trơn trượt, thỉnh thoảng có những giọt nước nhỏ xuống, Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt nắm tay thật chặt, giọng nam trầm thấp nhỏ nhẹ nói bên tai: “Cẩn thận một chút, nơi này có nước, bước qua.....”

Trên đầu có Chiến Bắc Liệt che chắn, để nàng khỏi bị ướt, cực kỳ săn sóc.

Làm Phùng Hiền Lập tấm tắc khen ngợi trong lòng.

Đi suốt gần nghìn thước, thì thấy Trịnh Thạch và mấy tên phó tướng đang chờ, còn có mười mấy lão binh, là lính chuyên môn nổ đường hầm.

Một lão binh chỉ vào mặt tường hơi nghiêng ý nói: “Vương gia, mưu sĩ, mặt tường này rất dày, nếu không phải lúc nổ, có truyền đến một tiếng ừ ừ nhỏ, thì chúng ta cũng không phát hiện được.”

Thanh âm của hần có chút nặng nề, chắc chính là lão binh trong miệng Phùng Hiền Lập.

Chiến Bắc Liệt bước lên trước vài bước, gõ hai cái trên mặt tường, thanh âm dày, quả thật khó phát hiện.

Hần vận nội lực để lắng nghe, lúc này gõ lại, có thể loáng thoáng nghe được phía bên kia có tiếng vang cho thấy bên trong là không gian rộng.

Lão binh giải thích: “Vương gia, theo như tiểu nhiên phỏng đoán, thì mặt tường này dày ít nhất là năm thước.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, bên kia tường không biết là nơi như thế nào, dù sao thì bức tường này cũng nằm vuông góc với đường hầm, lúc bọn họ phát hiện thì đã đào hầm qua rồi, cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc nổ hầm.

Mà ở đây, lại có một không gian ngầm, đường hầm có thể chứa được hơn mười vạn đại quân đi qua, không gian trống này không biết có tạo thành sự việc bất ngờ không thì chưa thể nói trước.

Nếu đã phát hiện thì phải biết đó là chỗ nào.

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, môi hồng khê mở: “Nổ!”

Không thể làm gì khác, chỉ có thể nổ.

Mọi người đang xếp bom ở trước bức tường, dựa theo độ dày của tường, dùng hai mươi quả.

Mọi người lui ra ngoài, lão binh kia cầm dụng cụ đánh lửa.

‘Xoẹt’ một tiếng, cùng với một làn khói xanh gay mũi, ngọn lửa lan tràn cực nhanh.

Lúc nào, ở chỗ sâu trong đường hầm nổ tung, giống như mặt đất cũng đang run rẩy, cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa là hơi nóng lan ra, khói đặc cuồn cuộn ở trong, giống như tuyết trắng bao phủ lấy đường hầm.

Chiến Bắc Liệt để những người còn lại ở ngoài, chỉ dẫn theo Phùng Hiền Lập và lão binh kia vào.

Ở hành lang đen kịt đột nhiên lóe ra ánh sáng hơi yếu, chiếu sáng một vùng không gian nhỏ.

Lãnh Hạ nhìn một viên dạ minh châu trong tay Chiến Bắc Liệt, nhú mày, chậm rãi nói: “Không ngờ người cũng mang theo cái này.”

Dạ minh châu cũng không lớn, chẳng qua chỉ là một quả cầu thủy tinh nhỏ, sáng yếu nhưng trong chỗ tối đen này cũng khá có tác dụng.

“Lúc trước lấy ở chỗ Mạc Tuyên, trong một đồng thứ, cái này nhỏ nhất nên nhét vào túi áo.....” Chiến Bắc Liệt cầm viên dạ minh châu trong tay, cười nói: “Lâu như vậy cũng đã quên mất rồi.”

Đang nói chuyện thì thấy bức tường lộ ra một cái khe hẹp, chỉ một người có thể lách qua, không ít đất đá đầy ở phía trước, ở trên còn có mấy khối đá đã nứt ra, mặt tường hơi nghiêng điều có bị nổ loang lỗ.

Phùng Hiền Lập nhìn một lát rồi phân phó lão binh: “Nổ tiếp lần nữa đi, hẹp như vậy sẽ khó đi.”

“Không được!” Lãnh Hạ và lão binh cùng nói.

Lão binh tỉ mỉ quan sát Lãnh Hạ vài lần, thật thà mở lời: “Tiểu nhân vì được tổ tiên truyền lại nên mới biết..... không ngờ mưu sĩ cũng biết!”

Thấy Phùng Hiền Lập khó hiểu, Lãnh Hạ giải thích: “Đất này chịu lực rất nhiều, trọng lực, ...nếu như nổ thêm lần nữa thì những tảng đá lớn bên trên sẽ ngăn cửa đi lại, có khi chúng ta cũng sẽ bị chôn sống.”

Phùng Hiền Lập ghen hòng nhìn trần trời, nửa hiểu nửa không gật đầu.

Mưu sĩ nói cái gì, thì cái đó là đúng!

Chiến Bắc Liệt thì càng như thế, lời nói của tức phụ là nghe theo vô điều kiện!

Nhìn vào cái khe kia thì bên trong rất tối, không có chút ánh sáng nào, là một hành lang chật hẹp, không nhìn được điểm cuối, giống như một con rắn uốn lượn, phun ra khí lạnh.

Khí lạnh này xông vào thân thể, Lãnh Hạ không khỏi hắt hơi một cái.

Chiến Bắc Liệt khoác vai nàng, trầm giọng nói: “Bên trong lạnh, người đừng vào.”

Lãnh Hạ lắc đầu, vừa nhảy vào trong, vừa nói: “Không sao.”

Nếu Chiến Bắc Liệt vào một mình thì nàng sẽ không an lòng.

Thấy nàng khẳng khái như thế, Chiến Bắc Liệt cũng không khuyên nữa, nghiêng người lách vào, đi theo sát sau lưng Lãnh Hạ.

Đi vào bên trong, mới cảm giác được hành lang này thật chật hẹp, hơn nữa ở ngoài chỉ cảm thấy ba phần lạnh giá, vào đây thì giống như bước sang thế giới bên kia, gió lạnh lẽo như thổi tới từ địa ngục, vang lên bên tai, như oan hồn than khóc.

Phùng Hiền Lập nhìn vào bên trong, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã đi mấy bước, cũng đã bị bao phủ trong bóng tối âm u, nhìn không rõ.

Hắn muốn vào nhưng Chiến Bắc Liệt lại nói: “Các người chờ ở ngoài, nhiều người sẽ khó đi.”

“Vương gia, mưu sĩ, cẩn thận a!” Phùng Hiền Lập suy nghĩ một chút rồi ném hộp đánh lửa vào.

Chiến Bắc Liệt nhận lấy, đỡ Lãnh Hạ, nhẹ giọng nói: “Chậm một chút, không biết đây là đâu, cẩn thận.”

Lãnh Hạ gật đầu, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng vang yếu ớt, tóc gáy lập tức dựng lên, loại cảm giác nguy hiểm đến sinh mạng đột nhiên hiện lên.

Chiến Bắc Liệt cũng nghe thấy tiếng vang này, đôi ưng mâu rồi đột nhiên nheo lại, không tự chủ được nói: “Vừa rồi tiếng bom nổ.....”

Lãnh Hạ bỗng nhiên quát to, hét lớn một tiếng với Phùng Hiền Lập và lão binh: “Chạy mau!”

Cũng trong lúc đó, Chiến Bắc Liệt ở sau lưng bỗng nhiên nhào tới, ôm lấy nàng, bảo vệ ở trong lòng!

Cửa động lại bị một tiếng vang to lớn làm nổ tiếp, hơi nóng mãnh liệt làm Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ngã trên mặt đất, cánh tay rần rần chắc che chở cho nàng, không để hở dù chỉ là một chút, khí tức mãnh liệt, hơi nóng, tia lửa, tất cả đều bị thân thể to lớn này ngăn cản, không thể..... gây tổn thương cho người trong lòng dù chỉ là một chút!

Mùi từng hương quen thuộc mà dễ ngửi bay vào mũi, khiến nàng cảm thấy yên tâm.

Lúc này, tiếng nổ âm ầm, tiếng gió cuộn cuộn, tiếng đất đá, toàn bộ đều mơ hồ, chỉ duy nhất sự ấm áp của người này là rõ rệt....

Không biết qua bao lâu, thanh âm dần dần lắng lại, giống như toàn bộ thế giới đều vắng vẻ không tiếng động.

Gió lạnh thổi qua, Lãnh Hạ giật giật, ngẩng đầu lên, khắp nơi tối đen, không có một chút xíu ánh sáng, nàng nhanh chóng nhồm dậy, khẽ đẩy hân, gấp gáp hỏi: “Người thế nào rồi?”

Thấy người kia không trả lời, cả người Chiến Bắc Liệt ngã vào nàng, lòng chợt trầm xuống, lớn tiếng gọi: “Chiến Bắc Liệt!”

Vẫn trầm mặc.....

“Chiến Bắc Liệt!” Lãnh Hạ nhanh chóng rời khỏi vòng tay hân, quay lại nắm lấy bả vai, giọng điệu gấp gáp, khẩn trương: “Bắc Liệt!”

“Tức phụ.....” Thanh âm của Chiến Bắc Liệt có chút khàn khàn, hân cúi đầu ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Ta không sao.”

Không đúng!

Hai người ở cạnh nhau lâu như vậy, từ thanh âm của hân là Lãnh Hạ có thể nhận ra, hân bị thương!

Sự hoảng loạn chưa bao giờ có chiếm cứ đầu óc luôn luôn tỉnh táo của nàng, Lãnh Hạ xoa lưng hân, cả bàn tay đầy máu!

Tay nàng lập tức được nắm chặt, Chiến Bắc Liệt từ từ bò dậy, ôm chầm Lãnh Hạ vào lòng, thanh âm khàn khàn trấn an nói: “Tức phụ, ta không sao, chỉ là bị thương ngoài da, người có bị thương không?”

Phượng mâu có chút chua xót, Lãnh Hạ chôn mặt trong ngực hân, khẽ lắc đầu một cái, thanh âm rầu rĩ: “Ta rất khỏe.”

Chiến Bắc Liệt lấy hộp đánh lửa ra, một tia sáng hiện lên, lúc này hai người mới có thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Cửa động lúc trước nổ ra đã bị đất đá lấp lại, không còn chút nào.

Chiến Bắc Liệt nhìn cánh cửa đã bị lấp lại hoàn toàn, hơi nhíu mày, thở dài nói: “Không biết hai người phía ngoài như thế nào.”

Lãnh Hạ lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Mong là chạy kịp.”

Nói xong cũng thở dài một hơi, lúc nàng hô ‘Chạy mau’ thì một quả bom chưa nổ kia đã nổ mạnh, Chiến Bắc Liệt cũng không kịp thoát hoàn toàn, huống chi bọn họ.....

Lãnh Hạ từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ một chút, quả bom này chắc là lúc cháy đã bị tảng đá lớn rơi xuống lấp đi, ngòi nổ chưa cháy hết nhưng vẫn âm ỉ, không ngờ kịp nổ lại cháy xong vào lúc đó nên mới đột nhiên nổ mạnh.

Chiến Bắc Liệt cũng biết hai người có lẽ lành ít dữ nhiều, việc cấp bách nhất là phải đi ra ngoài trước.

Hắn bước lên phía trước hai bước, miễn cưỡng vận nội lực đánh một chưởng vào tảng đá!

Tảng đá lớn kia bị chấn động, run rẩy mãnh liệt, cùng với nó, cả đường hầm cũng rung động theo, chấn động kịch liệt làm vô số đất đá rơi từ trên đầu xuống.....

Chiến Bắc Liệt vốn đã bị thương, lúc này mặt đất chợt lay động, bị nghiêng người đập lưng vào tường, đau nhe răng nhếch miệng.

Thương thế của hắn cũng không phải là nhẹ như vừa nói, toàn bộ phía sau bị hơi nóng của bom sau khi nổ làm bỏng, lực phủ ngũ tạng cũng bị ảnh hưởng, may mà hắn có công phu trong người, thân thể cường kiện, cho nên chưa gặp phải trở ngại gì lớn.

Lúc này, phía sau đau rát, vết thương đập vào vách tường thô ráp, đau nhức đến chết lặng.

Rung động khoảng một lúc thì dừng lại.

Lãnh Hạ nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn, mày liễu hung hăng nhíu lại, khuôn mặt tươi cười như sương lạnh, không nói hai lời, quay người hắn lại bắt đầu kiểm tra!

Dưới ánh lửa yếu ớt, toàn bộ phía sau của Chiến Bắc Liệt đều ướt đầm máu, áo bào bị đốt cháy khét một mảng lớn, máu thịt mơ hồ dính trên lưng, máu vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương.

Lòng của Lãnh Hạ nhất thời trống rỗng, mờ mịt, thê lương, ánh mắt của nàng chăm chú nhìn chăm chăm phía sau Chiến Bắc Liệt, không chớp lấy một cái!

Dần dần, tầm nhìn trở nên mơ hồ.....

Chiến Bắc Liệt sợ hãi, nghiêm khắc chấp hành gia quy, hai tay giữ chặt, đứng nghiêm ngay ngắn chờ tức phụ răn dạy.

Hắn đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Lãnh Hạ nói gì, không khỏi lặng lẽ quay đầu lại nhìn.

Liếc một cái liền kinh tâm!

Đại Tàn Chiến thần luống cuống!

Hắn không thể tin nhìn gò má của Lãnh Hạ, từ cặp mắt phượng bức người, một giọt nước mắt trong suốt lặng yên rơi xuống, chảy qua gò má và cằm rồi rơi xuống đất, tạo nên một sự rung động nhỏ.

“Tức....tức.....phụ.....” Chiến Bắc Liệt chân tay luống cuống, ngay cả lời cũng không nói nên, vô cùng đau lòng.

Hắn đã từng thấy mẫu sư tử như thế chưa?

Nếu lúc trước có người nói với hắn, Lãnh Hạ cũng sẽ khóc, khẳng định hắn sẽ không nói hai lời vạ cổ người kia.

Mẫu sư tử bưư hân của lão tử mà cũng khóc, đùa mẹ ngươi!

Vậy mà lúc này, trong lòng của hắn ngoại trừ khiếp sợ, ngoại trừ đau xót, thì cảm thấy rất ngọt ngào, một loại cảm giác thỏa mãn không cách nào hình dung, dần dần dâng đầy trong lòng.

Chiến Bắc Liệt vòng tay ôm lấy Lãnh Hạ, ôm thật chặt, như muốn kéo nàng nhập vào xương cốt.

Lãnh Hạ chôn mặt vào trong ngực hắn, ở nơi mà ai cũng không nhìn thấy, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống.

Đã bao lâu rồi?

Đã bao lâu không khóc?

Năm năm?

Mười năm?

Hay là càng lâu hơn nữa?

Trước ngực Chiến Bắc Liệt, nước mắt của nàng làm ướt một mảng lớn.

Một lúc lâu sau, nàng hít mũi một cái, lúng túng ho khan một tiếng, hung tợn kéo kéo y phục Chiến Bắc Liệt, giọng điệu cảm hận, tức giận để che dấu sự ngượng ngùng: “Băng bó cho người!”

Chiến Bắc Liệt nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, thực sự không hiểu, tức phụ vừa rồi còn nhu tình như nước, sao chớp mắt một cái đã biến thành mẫu sư tử bư hãn rồi?

Lãnh Hạ nhướn mày, trợn mắt, thanh âm lạnh lùng: “Băng bó!”

Đại Tàn Chiến thần hăng giọng một cái, không dám chậm trễ chút nào, một khẩu lệnh một động tác, xoay người sang chỗ khác, chờ Lãnh Hạ băng bó.

Lãnh Hạ nhìn phía sau lưng hằn máu thịt trộn lẫn dính vào áo bào, lúc này tuyệt đối không thể mềm lòng, trầm giọng nói: “Chịu đựng!”

Tiếng nói vừa dứt, liền hung hăng giật áo bào xuống, kèm theo đó là một mảng da thịt cháy đen.

Chiến Bắc Liệt cau mày, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, phát ra một tiếng kêu rên nhỏ.

Da thịt bị xé ra, máu tươi liền ào ào chảy.

Lãnh Hạ nhanh chóng cởi áo khoác thuần trắng trên người, rồi lại cởi y phục sạch sẽ ở trong ra, hai tay dùng sức, xé chúng thành những mảnh vải vụn, đưa một miếng cho Chiến Bắc Liệt: “Cẩn! Nhịn đau!”

Sau lưng hằn có rất nhiều chỗ bị bỏng, nếu không xử lý tốt, nhất định sẽ thối rữa.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, nhắm mắt lại, mặt cắt không còn chút máu, nắm miếng vải kia, nhưng lại không dùng.

Lãnh Hạ lấy trọng kiếm của hắc ra, dùng lửa đốt để khử trùng, lúc này nàng đã điều chỉnh tâm tình thật tốt, không biến sắc chuyên tâm xử lý vết thương cho hắc, loại bỏ thịt thối trên lưng.....

==

Bên kia.

Bên ngoài, đám người Trịnh Thạch chột bên trong nổ mạnh, không khỏi cả kinh.

Lúc này Vương gia và mưu sĩ bọn họ còn đang ở trong, uy lực của bom như thế nào bọn họ đều biết, cái này.....

Đợi sau khi bên trong yên tĩnh lại, mấy người liền vọt vào, ai cũng vô cùng lo lắng.

Trịnh Thạch chạy tới đầu tiên, chạy được nửa đường liền dừng bước, ánh mắt không thể tin nhìn tình cảnh trước mắt.....

Máu.....

Khắp nơi đều là máu.....

Trên vách tường, trên mặt đất, không chỗ nào không đầy máu tươi, vẩy hết lên những tảng đá lớn, sắc nhọn, nhìn quá thê lương.

Mà ở dưới một tảng đá nhọn, là Phùng Hiền Lập đang hôn mê.

Trịnh Thạch chạy tới, vỗ vỗ mặt Phùng Hiền Lập, la lên: “Tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh a!”

Ngón tay của Phùng Hiền Lập khẽ run lên, Trịnh Thạch kích động nói không ra lời, đỡ lấy hắc kéo ra ngoài, cũng phó tướng khác cũng chạy vào giúp đỡ hắc.

Nhưng mà kéo được một nửa, bọn họ đều sợ ngây người, không dám tin nhìn hắc, môi run nhè nhẹ, lúng ta lúng túng không thể nói.

Phùng Hiền Lập bị đá đè lên, lúc này kéo đến bắp đùi thì bọn họ thấy rõ ràng, một chân của hắc đã không còn, còn một chân thì máu thịt lẫn lộn, nhìn không rõ, không thể phân biệt được đâu là xương, đâu là thịt.....

Trịnh Thạch rưng rưng, hai mắt đỏ quạch, các phó tướng khác cũng giống như hân.

Đột nhiên, không biết ai hô một câu: “Vương gia đâu?”

Mấy người phó tướng đồng loạt cả kinh, chia nhau ra tìm kiếm, Phùng Hiền Lập đã bị nổ mất một chân, nhưng chỉ có máu của mình hân thì không thể biến nơi này thành như thế, có đây tay cụt chân cụt ở đây.....

Cái này không biết là.....

“Không thể nào!” Một tiếng hét lớn truyền đến, hai mắt Chung Thương vằn tơ máu nhìn chăm chăm bọn họ, gần từng chữ nói: “Sẽ không chết!”

Phó tướng nhất thời đều nói không ra lời, bọn họ cũng không hy vọng Vương gia và mưu sĩ gặp chuyện không may, thế nhưng tìm mãi mà vẫn không ra, trên mặt đất lại có nhiều máu như vậy.....

Bọn họ ngẩng ngốc nhìn Chung Thương, đã từng thấy Chung thị vệ như thế chưa?

Khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc, lãnh cảm, vẻ mặt không có chút biến hóa nào, đã bao giờ như thế này chưa?

Ánh mắt đỏ như máu, khóe mắt nhìn bọn họ lộ ra sát khí, giống như muốn bảo ai dám nói một câu ‘Vương gia đã chết!’ dù là phó tướng trong doanh trại, dù là bất cứ ai, cho dù là thiên hoàng, lão tử cũng sẽ xông lên, giết không tha!

Còn có ba người Cuồng Phong phía sau hân, Mục Thiên Mục Dương, luôn luôn cười hì hì chêu chọc nhau, hiện giờ không ai không ngập đầy sát khí, khí tức âm trầm lan tràn quanh thân, giống như ác quỷ chui lên từ địa ngục!

Sáu con ác quỷ!

Trịnh Thạch vỗ đầu một cái, đột nhiên nhớ tới một việc, khuôn mặt tràn đầy vui mừng: “Cái đường hầm kia! Đường hầm trước lúc bom nổ!”

Chung Thương vọt tới trước người hân, siết cánh tay của hân, vội hỏi: “Đường hầm gì?”

Các phó tướng khác cũng nghĩ tới, kể lại rõ ràng mọi chuyện, Chung Thương nghe xong, trực tiếp trầm giọng nói: “Nổ!”

Phó tướng vừa nghe, ánh mắt đồng loạt sáng ngời: “Đúng! Đúng! Nổ! Chúng ta nổ!”

Mấy tên phó tướng vừa định lao ra chuẩn bị bom, tiện thể dẫn Phùng Hiền Lập tới chỗ Mộ Nhị.

Đột nhiên, một thanh âm yếu ớt truyền vào tai mọi người: “Không.....không.....không được nổ.....”

Phùng Hiền Lập đang hôn mê, nghe loán thoảng thấy câu ‘Nổ!’ nhất thời tỉnh lại, hân cố chịu đựng sự đau đớn ở đùi, cố gắng nói: “Không.....không được nổ.....mưu sĩ nói, nổ.....tiếp thì ở đây sẽ sụp xuống,..... sẽ..... sẽ bị chôn sống!”

Chung Thương sửng sốt, mày cau thật chặt, khuôn mặt vốn lạnh lùng nay càng thêm lạnh: “Tại sao? Vương gia và mưu sĩ có bị sao không?”

Phùng Hiền Lập nhẹ nhàng lắc đầu, thở không ra hơi, lời nói đứt quãng: “Không biết..... mưu sĩ... mưu sĩ nói, Vương gia và mưu sĩ chắc là..... chắc là..... không có việc gì..... người chết..... chết là..... lão binh kia.”

Phùng Hiền Lập nghĩ, hân được mưu sĩ nhắc nhở, nếu mưu sĩ đã phát hiện ra điều này trước bọn hân, công phu của Vương gia lại cao như vậy, hai người chắc là không có việc gì, nhiều lắm thì bị vết thương nhẹ.

Mọi người nghe nói hai người không có việc gì, không khỏi đồng loạt thở dài một hơi.

Chung Thương gục đầu xuống âm thầm suy nghĩ, nếu việc này là do Tiểu Vương phi nói, vậy thì tuyệt đối không thể nổ!

Cho tới bây giờ, Tiểu Vương phi chưa bao giờ không làm được điều mình nói, nàng là người chế tạo ra bom nên đương nhiên phải hiểu nó hơn ai hết.

Chung Thương hỏi lại: “Không thể nổ, vậy có thể đào không?”

Phùng Hiền Lập nhớ lại một hồi, nói rằng: “Mưu sĩ chưa nói..... còn nói gì đó nữa..... nhưng ta nghe không hiểu.....”

Chung Thương hít sâu một hơi, không biết có thể đào không, nếu quả thật vì bọn họ lỗ mãng mà Vương gia và Tiểu Vương phi bỏ mạng ở cái đường hầm này.....

Chung Thương không dám nghĩ nữa, chỉ cần còn chút khả năng, thì không thể mạo hiểm an nguy của Vương gia và Tiểu Vương phi!

Hắn nện một quyền lên vách tường, làm tay đầy máu, điên cuồng quát to: “Con mẹ nó, chúng ta nên làm gì cũng không biết!”

Hắn điên cuồng đâm vào tường, lưu lại từng giọt máu.....

Một lát sau, hắn hít thở sâu vài lần, cố gắng trấn định lại, chậm rãi nói rằng: “Đã xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không biết, chỗ kia còn đường ra khác không cũng không rõ, Vương gia hùng tài đại lược chắc chắn có thể bình yên vô sự!”

“Công việc nổ đường hầm các người sắp xếp người tiếp tục, để đến lúc Vương gia ra ngoài, mọi thứ đã sẵn sàng.”

“Tướng sĩ cần làm cái gì thì làm cái nấy, vẫn thao luyện như lúc Vương gia vẫn ở đây!”

“Tin tức Vương gia bị sập hầm bảo mật toàn quân, nếu có kẻ dám truyền ra, trị tội rối loạn lòng quân!”

“.....”

==

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Dưới một đường ngầm lạnh lẽo, Lãnh Hạ vã đầy mồ hôi, nàng từng đào từng đào loại bỏ thịt thối phía sau lưng Chiến Bắc Liệt, bây giờ không có kim sang được, chỉ có thể dùng vải băng bó cho hắn.

Trong toàn bộ quá trình, từ lúc đầu tiên Chiến Bắc Liệt bị xé áo bào xuống phát ra một tiếng kêu đau , thì cũng không thấy hắn kêu lên nữa.

Nếu không phải mày kiếm nhú chặt, mồ hôi hột đầy trên trán, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở gấp gáp, quả thực Lãnh Hạ sẽ hoài nghi, người bị cắt thịt không phải là hắn.

Sau khi làm xong tất cả, Lãnh Hạ thở phào một hơi, nắm chặt lấy bàn tay đầy mồ hôi của hắn.

Chiến Bắc Liệt mở mắt ra, cũng nắm chặt lấy tay nàng.

Hai người vừa vặn nghe thấy đối thoại bên ngoài, Lãnh Hạ bắt đầu hét lên, nhưng bọn họ căn bản là không nghe được, chắc là cái đường hầm này chỉ có thể truyền âm từ ngoài vào còn ngăn cách hoàn toàn âm thanh ở bên trong.

Chỗ này thật sự không thể nổ, bằng không hậu quả khó lường.

Chung Thương xử lý rất tốt, sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy.

Lãnh Hạ nhìn đường hầm, gió lạnh âm lạnh, nơi đó không biết là chỗ như thế nào, là phúc hay họa, là chết hay sống, hai người hoàn toàn không thể biết được.

Đường hầm này thông đến đâu, rộng lớn bao nhiêu, có còn chỗ ra không, có sinh vật sống không?

Còn có thương thế của Chiến Bắc Liệt, thân thể hắn vốn cũng tốt, dù không có thuốc, có lẽ cũng có thể từ từ khôi phục, chỉ là sẽ mất rất nhiều thời gian!

Hơn nữa nếu vết thương có thay đổi, buổi tối sẽ phát sốt.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều giống nhau.

Hai người đều không phải là người hay hối hận, nếu đã ở tình trạng này, vậy thì cùng nhau tìm ra một con đường!

Dù nguy hiểm gian khổ như thế nào, đều cùng nhau chống đỡ, không biết tất cả, thì nắm tay nhau đi tìm lời giải đáp, trong này có lẽ có mưa gió, có chông gai, thế nhưng.....

Cũng có yêu!

109. Q.2 - Chương 32: Qe....

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt lấy viên dạ minh châu ra, hành lang tối đen nhất thời sáng lên một chút.

Hai người dựa theo chút ánh sáng yếu ớt này, thăm dò đường hầm.

Hộp đánh lửa chỉ có một, mà cái đường hầm này không biết là rộng bao nhiêu, sẽ ở đây bao lâu nên không dám dùng dễ dàng.

Khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi thối nát, khí tức u ám, hoàn toàn yên tĩnh trong im lặng, chỉ có thi thoảng có vài làn gió âm lãnh thổi qua, tạo nên tiếng vang như ma kêu quỷ khóc.

Hai người đi không nhanh không chậm, vẫn duy trì tốc độ vừa phải, Chiến Bắc Liệt đi ở phía trước, như vậy, có nguy hiểm gì hắn cũng có thể đỡ cho Lãnh Hạ trước tiên.

Đường đi tuy rằng chật hẹp, chỉ có thể ột người đi, nhưng lại đào rất sâu, đường đi chính là một con dốc sâu vào trong, càng sâu xuống dưới, càng lạnh lẽo, âm u, càng ẩm ướt.

Sau khi đi khoảng một nén nhang, phía trên đỉnh cách bọn họ phải tới hai trượng.

Chiến Bắc Liệt vừa cẩn thận bước đi, vừa đột nhiên nhớ tới lúc này Lãnh Hạ gọi tên hắn, khóe môi không tự chủ được cong lên, nhẹ giọng nói: “Tức phụ, vừa này người gọi cái gì?”

Lãnh Hạ im lặng nhìn bóng lưng người kia ở phía trước, con đường phía trước không rõ sẽ ra sao, sinh tử khó dò, thế mà hắn vẫn còn có tâm tư đi nói..... những cái này.

Đương nhiên Chiến Bắc Liệt không phải là không biết chẳng phân biệt nặng nhẹ, chẳng qua đây chính là lần đầu tiên Lãnh Hạ không gọi cả họ cả tên hắn, lúc này trong đầu Đại Tàn Chiến thần chỉ tràn ngập thanh âm tha thiết ‘Bắc Liệt’ mà tức phụ gọi lúc này, vô cùng ngọt ngào!

Lãnh Hạ liên tục trừng mắt, kiên quyết không để ý tới người này!

Đột nhiên, bóng lưng to lớn phía trước đột nhiên dừng lại.

Lãnh Hạ bất ngờ không kịp đề phòng, tay đụng vào lưng của hắn, cảm giác được người kia nhất thời cứng người, khẽ run lên, nhưng không hề kêu tiếng nào.

Biết là đụng phải vết thương của hắn, Lãnh Hạ liền vội vàng đem rứt tay lại, đột nhiên phượng mâu rứt lại.....

Cách xa chỗ bọn họ, hai chấm đỏ rực lúc ẩn lúc hiện, giống như ma trôi, trong không gian u tối ở đây, lạnh lạnh mà quỷ dị.

Chiến Bắc Liệt nắm chặt trọng kiếm trong tay, bỗng nhiên u quang lao thật nhanh về phía hai người.

U quang xẹt qua rất nhanh, tiếng vỗ cánh vô cùng nhỏ.....

Chiến Bắc Liệt vung tay lên, rút trường kiếm ra, chém ra một chưởng!

Một tiếng kêu lạnh lạnh chợt vang lên, mùi máu tươi tràn ra trong không khí, đã bị Chiến Bắc Liệt chém thành hai nửa.

Đến lúc này, Lãnh Hạ mới nhìn rõ thứ này, chính là một con dơi đen to lớn!

“Không tốt!” Lãnh Hạ nhú mào, ở đây có dơi đương nhiên sẽ có thứ khác, mùi máu tươi nồng nặc như vậy, tất nhiên sẽ dẫn tới càng nhiều!

Cùng lúc đó, từ phía xa xa xuất hiện vô số bóng đen, cuộn cuộn như nước lũ, tản ra khí tức tử vong khiến kẻ khác buồn nôn.

“Tức phụ, cẩn thận!” Chiến Bắc Liệt quát lên một tiếng.

Trọng kiếm trong tay vung lên liên tục, tạo thành một lớp bảo vệ ở phía trước Lãnh Hạ.

Trong phượng mào Lãnh Hạ lộ ra vẻ ngưng trọng, khoe môi lại cong lên, khiêu mi nói: “Thức ăn của chúng ta được giải quyết rồi!”

“Thức ăn gì?” Chiến Bắc Liệt chớp mắt mấy cái, đừng có là điều hắc đang nghĩ nha?

Trọng kiếm đâm một cái, một con dơi lại mất mạng dơi xuống.

“Chờ đi, đến tối sẽ làm dơi nướng cho người ăn!” Lãnh Hạ vừa nói, vừa đè nén tiếng ong ong trong đầu, liên tục khua tay.

Từng cái từng cái ám tiễn bắn ra, mỗi mũi ám tiễn đều giết chết một con dơi!

Nhất thời, vô số con dơi bị máu tanh kích thích, gào thét, lượn vòng.....

Những con dơi này lớn hơn những con dơi thường gấp một nửa, há miệng gào thét, hai con mắt quỷ dị, phóng về phía hai người!

“Oe.....” Chiến Bắc Liệt nôn khan một tiếng, cố gắng xua tan những hình ảnh quỷ dị trong đầu, ra sức giết dơi.

Thi thể trên mặt đất đã chồng chất như núi, máu tươi đặc sệt chảy đầy dưới chân.

Gió lạnh thổi qua, mùi máu tươi nồng đậm.

Từng con dơi vẫn cứ xông tới không ngừng!

Lãnh Hạ giết liên tục những con dơi quanh mình, đột nhiên phượng mào chợt nhìn về phía xa xa.....

Ở nơi thật cao trên kia, có một con dơi thật lớn, còn lớn gấp đôi những..... con ở đây, như một con ưng nhỏ, cặp mắt đỏ quạch lẳng lẳng nhìn cuộc chiến bên này.

Phượng mào hiện lên một tia tinh quang, Lãnh Hạ hét lớn một tiếng: “Tránh ra!”

Giữa hai người có sự ăn ý tuyệt đối, Chiến Bắc Liệt không cần suy nghĩ, thanh âm vừa vang lên hắc đã nghiêng người né tránh.....

Một mũi ám tiễn gào thét bay qua, bắn thẳng vào chỗ yếu hại của con dơi!

Con dơi đột nhiên dang cánh, muốn lao đi tránh khỏi ám tiễn, ám tiễn đã lao vút tới đâm vào cánh của nó.

Con dơi kêu lên một tiếng đau đớn, thanh âm thê lương vang dội khắp đường hầm.

Đàn dơi lại điên cuồng tấn công, găm thét dữ tợn, lộ ra những chiếc răng, vuốt sắc nhọn, giương nanh múa vuốt công kích hai người.

Con dơi kia bị trúng ám tiễn muốn bay lên nhưng không được, nặng nề rơi xuống đất.

Nhưng còn chưa kịp bay lên lại, một ám tiễn nữa đã bắn ngay về phía nó.

Một âm thanh yếu ớt vào tai Lãnh Hạ lại tuyệt vời giống như thiên âm, ám tiễn bắn xuyên qua đầu con dơi.

Lãnh Hạ ngẩng đầu nhìn, nhìn thi thể của con dơi thủ lĩnh ở phía xa, thanh âm lạnh lạnh: “Nướng con này đi, to nhất!”

Đàn dơi mất đi thủ lĩnh, cứ bàng hoàng quanh quẩn ở trên không, đang loạn đột nhiên một con bay đi, theo sau đó, càng ngày càng nhiều dơi hốt hoảng chạy trốn.

Một lát sau, trong đường hầm chỉ còn Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ người đầy máu và vô số thi thể dơi.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt thật sự muốn nôn, đặc biệt là nghĩ tới lời lúc nãy của tức phụ, cẩn thận liếc nhìn về mặt nàng, lại thấy được vài phần.....

Nghiêm túc!

Đại Tồn Chiến thần không tự chủ được giật mình, nuốt một ngụm nước miếng, kéo tay áo Lãnh Hạ vội vàng chạy qua đồng thi thể dơi kia, rất sợ chậm một bước thì đồng thi thể kia sẽ bị tức phụ nướng thật.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, chạy theo hắn, bỗng nhiên phượng mâu nheo lại.....

Vết thương ở sau lưng Chiến Bắc Liệt vừa được băng bó không bao lâu, đã lại nứt ra rồi, vết máu đỏ sẫm nhuộm lên vải trắng, cực kỳ dữ tợn.

Lãnh Hạ bỗng nhiên níu lại người phía trước, nhìn sắc mặt của hắn, quả thật là tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi hột, làm lòng nàng căng thẳng, người này, là sợ mình lo lắng, nên không kêu lấy một tiếng sao.

Chiến Bắc Liệt ho khan một tiếng, khản trương nói: “Tức phụ, thật sự ta không có việc gì!”

Không đánh đã khai!

Chiến Bắc Liệt nói xong quả thực muốn tự vả vào mặt mình, nói ra những lời này, không phải là nói hắn thật sự có việc sao?

Khí thế của Đại Tồn Chiến thần ở trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nguy hiểm của Lãnh Hạ, càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, hoàn toàn rúc vào gót chân.

Hắn làm bộ đáng thương, giơ tay ra, chọc chọc vào cánh tay Lãnh Hạ, tủi thân nói: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ hừ lạnh một tiếng, lướt qua Chiến Bắc Liệt, đi lên trước.

Thật ra cũng không phải nàng tức giận Chiến Bắc Liệt giấu diếm, mà là thương hắn vì sợ mình lo lắng nên vết thương nứt ra cũng cố chịu đựng, trong lòng mặc dù không tức giận, nhưng mặt ngoài lại kiên quyết không thể cho hắn thấy sắc mặt tốt, để lần sau hắn bị thương, sẽ không dám gạt mình nữa.

Hai người đi một lúc, đã hoàn toàn vứt đám dơi kia qua đầu.

Tuy rằng dơi đã bay đi, thế nhưng hai người không dám lơ là cảnh giác, vừa rồi dơi chỉ là một loại tự vệ đối với những sinh vật xâm phạm nơi này, ngoài dơi, có còn gì nữa không?

Ngoại trừ dân cư nơi này, có ám khí cạm bẫy gì nữa không?

Cái đường chết tiệt dường như muốn đi tới thiên hoang địa lão này, đi mãi không hết, hình như không có điểm tận cùng.

(Thiên hoang địa lão: Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đẳng ; cũng hình dung chuyện cực kỳ cảm động hoặc thay đổi triều đại. Người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt mà lại bị thương tới cực điểm cũng hay dùng từ này.)

Còn thức ăn, nước uống, không có những thứ này, bọn họ có thể trụ được bao lâu?

Thậm chí vết thương của Chiến Bắc Liệt, đã lại nứt ra rồi, nếu như nghiêm trọng dẫn đến nhiễm trùng rồi phát sốt thì phải làm sao?

Trong đường hầm u ám ẩm ướt, trong lòng Lãnh Hạ vô cùng rối loạn, nghĩ ngợi một hồi cũng không thể tìm được lời giải đáp, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

==

Đường hầm bắt đầu xuất hiện ngã rẽ, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng ở giữa nhìn về phía ba con đường.

Ba con đường nhìn qua không có gì khác nhau, cũng là một đường hầm, chỉ là rộng hơn một chút, hai người có thể sóng vai mà đi, bên trong tối đen, nhìn không thấy cuối, khí tức vô cùng âm trầm.

Lãnh Hạ cảm nhận được người bên cạnh, liếc liếc mình, bộ dạng có chuyện muốn nói nhưng lại sợ bị mắng.

Nàng nghiêm mặt: “Đi bên nào?”

Nhắc tới chính sự, sắc mặt Chiến Bắc Liệt cũng biến thành nghiêm nghị, hẩn nhứ nhứ mảy, chỉ về con đường phía Bắc: “Chúng ta đi vào từ xích cương, chỗ này chắc chắn có liên quan tới Bắc Yến, vậy thì đi về phía Bắc Yến đi.”

Lãnh Hạ cũng có ý này, gật đầu, cẩn thận bước về con đường phía Bắc.

Trong đường hầm gió lạnh âm u, Lãnh Hạ nắm thật chặt áo khoác trên người, nghĩ rằng người kia hôm nay bị thương, mặc dù cơ thể có nội lực nhưng chắc chắn sẽ yếu đi, không khỏi cau mày.

Đại Tồn Chiến thần thì rất khó chịu, hẩn còn tưởng rằng Lãnh Hạ đang giận hẩn, hoàn toàn không biết nàng cũng đang lo lắng.

Chiến Bắc Liệt đi theo bên cạnh Lãnh Hạ, thấy nàng hơi giảm tốc độ, liền thận trọng nói: “Tức phụ, có mệt không?”

Lãnh Hạ trầm mặc.

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, lát sau lại hỏi: “Tức phụ, đói bụng không?”

Vừa dứt lời, Chiến Bắc Liệt lại nhớ ra chuyện dơi nướng, trong đầu nhất thời xuất hiện một hình ảnh.

Lãnh Hạ ngồi trên đồng thi thể dơi kia, cầm con dơi thủ lĩnh, bắt đầu nhổ lông, rút máu, cầm trọng kiếm của hẩn đâm xuyên qua con dơi. Sau đó cười âm trầm, chậm rãi hỏi: “Người muốn ăn chỗ nào?”

Chiến Bắc Liệt chợt rung mình một cái, lắc đầu liên tục, đá văng cái hình ảnh trong đầu kia.

Hẩn tiếp tục nói luyện thuyết, không tự chủ được hỏi: “Tức phụ, đám dơi kia là giống gì?”

Lãnh Hạ tiếp tục trầm mặc.

Người bên cạnh không nói tiếng nào, Chiến Bắc Liệt cho là nàng không để ý, đang nghĩ xem nên tìm đề tài gì để nói, thì bên cạnh vang lên một thanh âm lạnh lẽo.

“Nhìn không thì ta không biết được, nướng rồi ném thử sẽ rõ ngay.....”

“Oe.....” Chiến Bắc Liệt lão đảo, chống tay lên tường, sắc mặt tái nhợt, nôn khan, cũng không phát hiện ra mẫu sư tử ở trước mặt, khoe miệng cong lên một độ cong như không như có.

Bỗng nhiên, mày kiếm nhứ lại, bàn tay chậm rãi vuốt ve trên mặt tường.

Ở tay có cảm giác gập ghềnh, nhưng không phải tại mặt tường, mà là giống như có thứ gì đó được khắc ở đây, có lẽ là chữ, có lẽ là tranh.

Chiến Bắc Liệt gọi Lãnh Hạ: “Tức phụ, chờ một chút, ở đây có gì đó!”

Hẩn cầm viên dạ minh châu nhích lại gần phía tường, mặt tường nhất thời được chiếu bởi ánh sáng yếu ớt, soi sáng những thứ được khắc trên đó.

Thiên nhập giả tử!

(Thiên nhập giả tử: tự ý đi vào sẽ mất mạng!)

Bốn chữ lớn khắc rõ ràng trên mặt tường, nét chữ như rồng bay phượng múa, lực khắc rất mạnh, chữ bị khắc sâu vào chừng nửa tấc, không hề che giấu tử khí nồng nặc và sát khí lẫm liệt!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vài phần ngưng trọng, lại nhìn về phía tường.

Càng ngày càng lạnh, ở đây không lạnh như gió tuyết ngoài kia, mà là cái lạnh âm u như truyền tới từ địa ngục.

Chiến Bắc Liệt khoác áo thật chặt cho Lãnh Hạ, dặn dò: “Cẩn thận nhiễm phong hàn.”

Lãnh Hạ nhưn mày, nàng từng bị phong hàn một lần, là lần ngắm pháo hoa gặp mưa đêm đó, ngày thứ hai đã tốt, nhưng người này lại nhớ lâu như vậy.

Việc này đối với nàng mà nói, là một sự sỉ nhục, mặt mũi mất hết!

Lúc này Chiến Bắc Liệt lại nói ra, mặc dù biết hắn là quan tâm, cũng không khỏi hận đến ngứa răng.

Theo bước chân của hai người, dạ minh châu cũng dần lướt qua bốn chữ rợn người kia, những bức tranh khắc cũng chậm rãi hiện ra.

Đây là một bức tranh to lớn, dạ minh châu cũng không thể soi sáng toàn bộ bức tranh.

Chiến Bắc Liệt lấy hộp đánh lửa ra, cùng với ngọn lửa mềm mại, đường hầm thoáng chốc bừng sáng, cũng để cho hai người có thể thấy rõ bức tranh trên tường.

Bức tranh khắc một đàn tế, đàn tế hơi nghiêng bày ra đủ loại dụng cụ tra tấn còn đang nhỏ máu, phía trên có một chiếc riu lớn, lưỡi riu nhuốm đầy máu thịt, người đang nằm trên đài há hốc miệng, vẻ mặt kinh hoàng và bất lực, mà dưới đàn tế, đầy máu và những thi thể bị chém ngang lưng.

Bức tranh này được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, thậm chí ngay cả những nét trên thi thể cũng có thể thấy rất rõ ràng, màu sắc rực rỡ mà diêm lệ, lộng lẫy một cách quỷ dị.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nhú mày, tiếp tục đi về phía trước.

Lãnh Hạ đột nhiên chọc chọc hắn, lên tiếng: “Chém ngang lưng là cái chết không thống khổ nhất, hoàn toàn không có cảm giác.”

Chiến Bắc Liệt cực kỳ nghiêm túc gật đầu: “Ừ, không ai nói nhưng thật ra đối với tử tù, thì chết kiểu này là nhân đạo nhất.”

Hắn nói tiếp: “Thật ra tức phụ giết người cũng cực kỳ nhân đạo, một kích mất mạng, sẽ không khiến kẻ khác có thêm nhiều thống khổ.”

Chiến Bắc Liệt nịnh một câu làm sát thủ chi vương thấy sáng khoái, giương cằm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mà ngạo nghễ, phượng mâu lấp lánh ánh sáng: “Đương nhiên!”

Bức tranh thứ hai gần như màu hồng, đập vào mắt là ngọn lửa hừng hực, chân thật như trước mặt mình thật sự đang có một ngọn lửa cháy, không thể nhìn rõ được người trong đám lửa, cánh tay cháy đen gầy trơ cả xương, toàn thân bị bỏng nặng do lửa, nhưng dù không thấy mặt cũng có thể cảm nhận được thần sắc thống khổ của người nọ.

Lãnh Hạ lại chọc: “Người bị hơi nóng đập vào lưng, có cảm giác gì?”

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy đây chính là cơ hội, đột nhiên ra vẻ đáng thương nói: “Tức phụ, đau!”

Quả nhiên, nét mặt Lãnh Hạ hiện ra vài phần khẩn trương, kéo lấy tay áo của hắn: “Đau ở đâu? Có phải vết thương lại bị nứt không?”

Chiến Bắc Liệt lại biến thành chú chó nhỏ lưu luyến: “Ở đâu cũng đau.”

Lãnh Hạ kiểm tra lưng hắn, vì vừa chém dơi lúc trước nên vết thương đã lại chảy máu.

Nàng không hiểu ni non: “Sao lại thế, có phải nơi này có độc không? Hay.....”

Vừa nói được nửa lời, liếc mắt nhìn thấy Chiến Bắc Liệt cố gắng ra vẻ đau nhưng cũng không che giấu được vẻ mặt biểu tình mừng rỡ, Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, đập hắn một cước, tiếp tục đi về phía trước.

Bức thứ ba là ổ rắn, vô số rắn độc đủ loại màu sắc kích cỡ, bò trườn khắp nơi, đôi mắt xanh lè, đầu lưỡi đỏ thẫm, cực kỳ dữ tợn, một con rắn to lớn ở chính giữa đang phun ra một đầu khớp xương trắng xoá.

Chiến Bắc Liệt cười híp mắt nói: “Cái này cũng không khác chiêu của Đông Phương Lỗ cho lắm a!”

Lãnh Hạ liếm môi một cái: “Không biết dơi có vị gì nhưng rắn có vẻ ngon hơn!”

Chiến Bắc Liệt: “@%^&*.....”

Bức thứ tư là một cái chảo lớn, dầu trong chảo đang sôi sùng sục, trong chảo dầu là một khung xương bị nấu, vẫn đang giữ động tác muốn trèo ra ngoài, nằm sát ở thành chảo.

Bức thứ năm, vạn tiễn xuyên tâm.

Bức thứ sáu, chôn sống.

Bức thứ bảy.....

.....

110. Q.2 - Chương 33: Cho Dù Là Địa Ngục Cũng Cùng Nhau Xông Vào

Edit: Kiri

Lãnh Hạ nhìn cửa đá trước mắt, cánh cửa này làm bằng đá màu đỏ, trong không gian xám đen tối tăm này, ánh sáng rực rỡ quỷ dị lạ thường, nhìn giống như bị nhuộm bằng máu.

Nàng và Chiến Bắc Liệt rời khỏi chỗ mấy bức tranh kia không biết đã bao lâu, trong này vẫn chỉ là một không gian u tối, đường đi dài và sâu thăm thẳm, trên đường đi không nhìn thấy bất kỳ một sinh vật sống nào, không có thức ăn, không có nước, chỉ có bóng tối vô tận.....

Ở trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ cứ cảnh giác bước từng bước một, ngay cả ý thức cũng dần mơ hồ, có lẽ là mấy canh giờ, có lẽ là một ngày đêm, có lẽ là hai ngày.....

Cuối cùng nhìn thấy cuối con đường là cánh cửa đá này.

Cánh cửa này tựa như cánh cửa thông tới địa ngục.

Sau cánh cửa kia không biết là cái gì, hoàn toàn không biết, Lãnh Hạ quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt bởi vì một mối cực độ mà mặt tái nhợt, bởi vì thiếu nước mà môi khô nứt, chỉ có đôi mắt kia là vẫn sáng ngời sắc bén như ngày nào, chậm rãi cong môi.

Lãnh Hạ biết mình cũng không khá hơn là bao, cũng chật vật như thế, y phục đầy vết máu khô, tóc tai rối bời.

Nhưng mà Chiến Bắc Liệt bỗng nhiên vương tay ra, ôm lấy đầu nàng, ép cánh môi của hắn xuống!

Hai đôi môi khô nứt chạm vào nhau, hai người cùng run lên một cái.....

Đầu lưỡi Chiến Bắc Liệt liếm quanh cánh môi nàng nhiều lần, cảm giác ẩm áp dần dần lan ra toàn thân, Lãnh Hạ không keo kiệt chút nào hôn trả, cánh môi mở ra, đầu lưỡi di chuyển trong khoang miệng của đối phương, như hút lấy đối phương.

Đây không chỉ là hôn môi, đây là sự hòa quyện của linh hồn!

Đây là cách tiếp thêm tình yêu và sức mạnh cho đối phương, để sát cánh bên nhau trong cảnh ngộ đầy gian khổ!

Một lúc lâu sau, Chiến Bắc Liệt buông lỏng Lãnh Hạ ra, hai gương mặt sát nhau, thanh âm khàn khàn của Chiến Bắc Liệt vang vọng trong lòng Lãnh Hạ, từng chữ từng chữ đánh sâu vào lòng nàng: “Tức phụ, cho dù là địa ngục, chúng ta cũng cùng nhau xông vào!”

Lãnh Hạ im lặng, không nói gì, chỉ nhìn hắn, phượng mâu lóe lên ánh sáng bức người!

Nàng dùng hành động thực tế để tỏ rõ quyết tâm đồng sinh cộng tử cùng Chiến Bắc Liệt, ngọc thủ vươn ra, đặt trước cánh cửa đỏ đỏ quạch.

Chậm rãi đẩy ra.....

Cùng với tiếng cửa đá bị mở ra, một luồng tử khí phả vào mặt.

Đây là một gian thạch thất khép kín, vuông vắn mười trượng, bốn vách tường cũng đỏ rực như cánh cửa, mỗi bức tường có bốn viên dạ minh châu lớn bằng nắm đấm trẻ con, ánh sáng lấp lánh nhưng lại không có sự sáng sủa ấm áp, mà trái lại đầy vẻ âm trầm.

Trên mặt đất, nằm ngổn ngang vô số xương cốt, bộ xương đen kịt ó vàng, y phục là áo tang, vì cửa mở ra nên gió từ bên ngoài tràn vào, áo tang vốn vẫn đang như cũ, bị gió thổi tới, biến thành bột phấn bay bay trong không khí.

Những xương cốt này hẳn đã ở đây rất lâu rồi, trên những bộ xương kia, chỗ nào cũng thấy cắm đầy mũi tên, những vết máu loang lổ đen kịt, khiến lòng người chấn động!

Mây kiếm hơi nhú lại, Chiến Bắc Liệt bước về phía trước một bước.....

Ầm!

Cánh cửa nặng nề rồi đột nhiên khép kín!

Răng rắc! Răng rắc.....

Trên bốn bức tường đột nhiên xuất hiện vô số cơ quan!

Khói xanh từ từ bốc lên từ sau những viên dạ minh châu, tràn ngập khắp phòng!

Vụt! Vụt! Vụt.....

Từ những cơ quan trên tường, vô số mũi tên lóe ra ánh sáng đen nhánh quỷ dị, bắn ra từ khắp nơi trong phòng.

Những mũi tên nhiều như mưa lao ra nhanh như chớp!

Hai người lúc này vẫn còn đứng trước cửa đá, sắc mặt Chiến Bắc Liệt ngưng trọng, khua kiếm lên thật nhanh.....

Cạch! Cạch! Cạch.....

Tốc độ của Chiến Bắc Liệt càng lúc càng nhanh, đường kiếm như một chiếc lưới rộng lớn, kín không kẽ hở, đánh bay những mũi tên bắn tới, thân kiếm va chạm với đầu mũi tên, âm thanh ầm ỹ.

Hai người bế khí trước tiên, khói xanh kia bốc ra rất nhanh, mới một lát mà đã tràn ngập căn phòng.

Khói xanh này chắc chắn là có độc, nhưng rốt cuộc là độc gì, trúng độc do hít vào hay ngấm qua da?

Biện pháp duy nhất là dùng tốc độ nhanh nhất, trước khi khói xanh tràn ngập căn phòng, ngăn chặn cơn mưa tên này, chạy thật nhanh tới cánh cửa đá ở phía bắc.

Mới chỉ trong giây lát, tâm tư của Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thay đổi rất nhanh, cả hai cùng nhìn về phía cánh cửa phía bắc, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không kịp nhìn nhau, ăn ý đến cực độ lại đều hiểu ý của đối phương, không hẹn mà cùng song song phi lên!

Rời khỏi cánh cửa đó, thứ phải ngăn chặn chính là cơn mưa tên!

Lãnh Hạ dùng một tốc độ kinh người nhanh chóng lao đến cánh cửa đá ở phía bắc, Chiến Bắc Liệt xoay quanh người nàng, trọng kiếm vung lên không ngừng nghỉ, nội lực mãnh liệt lan tỏa ra khắp nơi, đánh bay vô số mũi tên!

Chín trượng!

Tám trượng!

Vô số mũi tên nhìn như sẽ bắn trúng Lãnh Hạ, nhưng nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn, lông mày cũng chưa nhíu lấy một cái.

Cạch! Cạch! Cạch.....

Ngay khi mũi tên chỉ còn cách nàng rất gần, trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt đã cản rồi!

Có Chiến Bắc Liệt yểm hộ, Lãnh Hạ hoàn toàn không cần lo lắng về những mũi tên kia, đây là sự tín nhiệm tản ra từ sâu thẳm tâm hồn.

Chỉ cần có người, ta không cần lo sợ!

Chiến Bắc Liệt che chở cho nàng, Lãnh Hạ chuyên tâm lao về phía cửa bắc.....

Bảy trượng!

Năm trượng!

Lúc này hai người đã vượt qua được một nửa đường, cách cửa bắc còn có năm trượng, khói độc cũng đã tràn ngập được một nửa gian phòng, làn khói xanh dày đặc giống như một con suối lớn, hút hai người vào trong đó.

Lãnh Hạ cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất, y hệt như một mũi tên, phát huy tốc độ đến cực hạn!

Chiến Bắc Liệt vẫn như bóng với hình, không tách khỏi nàng dù chỉ là một giây!

Ba trượng!

Hai trượng!

Khói độc đã tràn đến đỉnh đầu Chiến Bắc Liệt!

Lúc này, động tác căn tên đã khó khăn hơn trước nhiều, thân thể không ngừng không ngừng thấp dần xuống, nhưng Lãnh Hạ vẫn an toàn như trước, không có bất cứ sự ụ hiếp nào!

Mắt thấy cửa đá đã ở trước mặt, mắt thấy Chiến Bắc Liệt càng ngày càng kiệt sức, tốc độ của nàng lại nhanh hơn!

Một trượng!

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, cúi thấp người xuống, thân thể linh hoạt như một con báo nhảy lên một cái, giữa không trung xẹt qua một đường cong đẹp mà bén nhọn!

Với khoảng cách này, cánh tay đánh về phía cửa đá phía trước.

Đúng lúc này!

Mấy mũi tên hướng về phía cánh tay của nàng, lao thẳng tới!

Tốc độ của Lãnh Hạ bộc phát đến mức tận cùng, cắn răng một cái, liều mạng có khả năng bị mũi tên đâm vào cánh tay, gắng sức đẩy cánh cửa kia ra.

Cửa đá bị đẩy ra một khe, mũi tên kia cũng sắp đâm vào cánh tay Lãnh Hạ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, eo của nàng được một bàn tay ôm lấy!

Chiến Bắc Liệt ôm lấy Lãnh Hạ, che chở nàng ở phía trước mình, trở tay lại, hơi nghiêng mặt kiếm, đánh về phía cửa đá!

Cạch!

Ầm ầm!

Hai thanh âm mũi tên bị trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt cản lại và thanh âm tiếng cửa đá bị mở ra vang lên cùng lúc, Chiến Bắc Liệt cũng đã vững vàng đứng ở gian thạch thất thứ hai, cửa đá sau lưng đột nhiên đóng lại.

Đây là một gian thạch thất giống gian trước như đúc, không khác chút nào, nếu không thấy những bộ xương ở đây bị cắt thành từng đoạn từng đoạn thì hai người có thể cho rằng thời gian đã quay ngược trở lại.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đột phá vòng vây ở trong thạch thất kia xong, cùng thở phào một hơi, liếc nhau, yên lặng cười yếu ớt.

Tình cảm sâu đậm chảy quanh tâm mắt của hai người.

Nhưng mà bọn họ lại không dám thả lỏng chút nào, dừng nhìn gian thạch thất này có vẻ yên tĩnh mà khinh thường, đã có kinh nghiệm nên bọn họ biết, chỉ cần một bước!

Chỉ cần bước ra một bước!

Gian thạch thất này sẽ xuất hiện một mối nguy hiểm không ngờ tới!

Đã đi trong đường hầm rất lâu, hơn nữa vừa rồi còn vừa dốc sức, lúc này hai người có vài phần mệt mỏi, nghỉ ngơi tại chỗ trong chốc lát để hồi phục thể lực.

Một lúc sau.

Chiến Bắc Liệt khẽ nhướn mày, trong thanh âm ẩn chứa sát khí nồng đậm: “Chuẩn bị xong chưa?”

Lãnh Hạ cũng nhướn mày, sát khí lăm lăm: “Bắt đầu!”

Lời còn chưa dứt, hai người đã song song bay vút về cánh cửa phía bắc!

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc.....

Cũng trong lúc đó, bốn bức tường xuất hiện mấy chỗ lõm hình vuông, vô số bóng dáng sáng bóng hiện ra.

Đây là một đám người đồng!

Có khoảng hai mươi tên, không khác người thật là bao, mọi bộ phận đều được tạo thành từ đồng.

Hình dạng của chúng cũng không sinh động, nhìn qua khô khan mà cứng ngắt, cực kỳ buồn cười, nhưng khi chúng nó hành động, không ai dám nghĩ tới hai chữ buồn cười.

Đám người đồng vừa chạm chân xuống đất liền vọt về phía hai người, ngăn cản đường đi của họ.

Cùng lúc đó, những viên dạ minh châu chợt vụt tắt, bên trong thạch thất đột nhiên tối đen, chỉ có ánh sáng chói mắt do đám người đồng này phát ra.

Bóng tối xuất hiện đột ngột làm Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ hơi có chút giật mình, tổng khoảng thời gian này, rất có lợi cho đám người đồng công kích.

Vô số chưởng phong đánh về phía Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, ánh sáng màu vàng lóe lên trong bóng tối cực kỳ gai mắt.

Lãnh Hạ tránh ra theo bản năng, vặn người một cái xoay lại, đánh một quyền về phía phát ra ánh sáng màu vàng!

Bộp!

Một thanh âm vang lên, truyền đến tiếng vang ong ong, một quyền này của Lãnh Hạ đã đánh vào nắm đấm của người đồng, nó không lui về sau chút nào, mà xương tay của nàng lại tê rần một lúc, khẽ động cũng không dám động, ngay cả cánh tay cũng giống như bị giật điện!

Con mẹ nó, thật đau!

Người đồng vốn làm bằng kim loại, nào có cảm giác đau, một quyền này không hề hấn gì với hắn, hắn tiếp tục tiến lại gần Lãnh Hạ, mấy tên bên cạnh cũng đồng loạt chạy tới.

Lãnh Hạ biết không thể cứng đối cứng nên không thể làm gì khác hơn là lao về phía cửa phía bắc!

Người đồng tuy có sức mạnh rất lớn, nhưng tốc độ thì không thể nhanh bằng hai người.

Lãnh Hạ xông ra khỏi vòng chiến, người đồng cũng không đuổi theo, đồng loạt vây quanh Chiến Bắc Liệt.

Cạch!

Trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt chém vào người bọn chúng, chỉ có tia lửa văng ra chứ không tạo nên vết thương nào cả.

“Cửa đá không mở được!” Thanh âm của Lãnh Hạ truyền đến từ phía bắc.

Một lát sau, từ hai phía đông tây lại vang lên: “Đều không mở được!”

Lòng của Chiến Bắc Liệt rồi đột nhiên trầm xuống, bỗng nhiên cảm thấy đau nhức ở ngực, ầm một tiếng, bị một cước của người đồng đá vào ngực.

Thương thế của hắn vốn cũng chưa phục hồi hoàn toàn, lại đi dưới đất không biết đã bao lâu, không ăn không uống, vừa rồi yểm hộ cho Lãnh Hạ đã tiêu hao nhiều tinh lực nên lúc này suy yếu, một cước này làm huyết khí trong cơ thể hắn dâng lên, phun ra một ngụm máu tươi!

“Bắc Liệt!” Lãnh Hạ nghe được thanh âm, không nhìn thấy bóng dáng của Chiến Bắc Liệt trong không gian tối tăm này, nàng vội vàng hỏi: “Ngươi sao rồi?”

“Yên tâm! Ta.....” Chiến Bắc Liệt còn chưa lau đi vết máu ở khóe miệng, đang nói được nửa câu, đột nhiên tiếng xé gió lại truyền tới.

Hắn quay người nhảy lên, tránh thoát công kích, nhưng tên ở bên cạnh cũng lao tới, vài tia ánh sáng màu vàng lóe lên trong không khí.

Chiến Bắc Liệt bị người đồng bao vây, mấy thế công kích đều đánh tới!

Nhiều mặt giáp công, tất cả đường lui đều bị chặn lại!

Chiến Bắc Liệt chuyên tâm ứng phó tên người đồng phía trước, trọng kiếm bỗng nhiên đánh ra, giao thủ với nó, còn với tên ở đằng sau, chỉ có thể khẩn cấp tránh khỏi chỗ yếu hại, ngay lúc một quyền của tên người đồng kia sắp đánh tới lưng của Chiến Bắc Liệt, phía sau bỗng được bao trùm bởi một thân thể ấm áp!

Lãnh Hạ xác định vị trí của Chiến Bắc Liệt xong liền lao về phía hắn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã ngăn cản một vết thương cho hắn.

A!

Lãnh Hạ hít một hơi, nàng có thể xác định, chắc chắn chân đã sưng lên!

Chiến Bắc Liệt nghe thanh âm Lãnh Hạ hít khí, trong lòng đau xót, nhưng cũng biết, lúc này không phải lúc nói những chuyện đó, đám người đồng này đấu cùng họ lâu như vậy, thể lực của bọn họ đã sắp cạn kiệt, trên người cũng bị thương nhiều chỗ.

Nhưng bọn chúng thì vẫn không sút mẻ chút nào, càng chẳng đau đớn, chẳng mệt mỏi!

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ tựa lưng vào nhau, vừa toàn lực ứng phó, né tránh, vừa suy nghĩ biện pháp đối phó với đám người đồng này.

Cửa đá bốn bề đã đóng hoàn toàn, dù chỗ ra của nơi này là ở đâu thì cũng phải giải quyết đám này đã.

Bên trong thạch thất tối đen, tốc độ ra chiêu của bọn chúng cũng không nhanh lắm, hai người có thể nhờ tiếng gió và ánh sáng để phát hiện bọn chúng, nhưng sức mạnh kia làm sao chống đỡ nổi?

Máu thịt con người làm sao địch nổi mình đồng da sắt?

“Không thể chống lại những kẻ mình đồng da sắt này sao?” Lãnh Hạ nhẹ giọng nỉ non, đột nhiên mắt phượng sáng ngời.

Nàng hơi nghiêng đầu, nói ra đáp án giống Chiến Bắc Liệt: “Các khớp xương!”

Người đồng tuy kiên cố nhưng cũng không phải là được đúc từ một khối kim loại, mà là từ nhiều khối, dù là tay chân hay người cũng là từng đoạn từng đoạn, không thể đánh vào người chúng thì đánh vào khớp xương của chúng.

Lão tử đánh người không bị thương, đánh người không chết.....

Chẳng lẽ không phá được người, không phế được người sao?

Chiến Bắc Liệt vung trọng kiếm, chỉ đánh vào các khớp của người đồng, một nhát không được, hai nhát!

Hai nhát không được, ba nhát!

Cạch!

Rốt cuộc, một tên người đồng bị ba nhát kiếm chém vào, bỗng nhiên vỡ ra, rơi xuống đất, bất động.

Khả thi!

Hai người dùng phương pháp này, chạy quanh đám người đồng, tránh xa công kích, chớp lấy cơ hội mà vùng kiếm!

Sau gần nửa canh giờ.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ngồi trên mặt đất đầy những bộ phận bằng đồng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, tóc bết lại thành từng mảng, mệt lả cả người.

Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, vươn tay cầm lấy chân Lãnh Hạ, thấy nàng khó hiểu, nhẹ nhàng cởi giày của nàng ra.

Dù đã rất nhẹ nhàng như vậy nhưng Lãnh Hạ vẫn nhíu nhíu mày.

Lúc giao tranh lòng dạ chỉ đặt trên người đám người đồng, tuy chân đau, nhưng vẫn cố chịu!

Lúc này khi đã qua giờ phút sinh tử, chân liền đau rát, cả tay nữa, như là đã bị phế đi.

Tay đứt ruột xót, toàn thân đau!

Chiến Bắc Liệt lấy viên dạ minh châu nhỏ kia ra để chiếu sáng, ưng mâu nhất thời nheo lại, con ngươi cuộn trào sát khí, trên mặt không rõ là tự trách hay là hổ thẹn hay là đau lòng.

Có thể nhìn thấy chân của Lãnh Hạ đã sưng lên toàn bộ, ngay cả cổ chân cũng xanh tím, dưới làn da trắng nõn kia có vô số chỗ tụ máu.

Chiến Bắc Liệt vô cùng đau lòng, trái tim run lên, đây là do cứu hân mà bị thương!

Lãnh Hạ là sát thủ chi vương, những lần làm nhiệm vụ cũng đã bị thương không ít, có những vết thương nghiêm trọng đến mức gần như bỏ mạng, vết thương này có là gì, mặc dù rất đau, nhưng cũng không quan trọng.

Lúc này nhìn vẻ mặt của Chiến Bắc Liệt, dưới ánh sáng yếu ớt, sự đau lòng hiện ra vô cùng rõ ràng, nàng không khỏi cong cong khóe môi, ngay cả phượng mâu cũng có vài phần ý cười.

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng đi giày vào cho nàng, đứng lên ngồi xổm xuống trước mặt nàng, vỗ vỗ vai, nhẹ giọng nói: “Tức phụ, ta công ngươi.”

Trên lưng của hân còn đang có vết thương, đương nhiên Lãnh Hạ sẽ không đồng ý, nhưng nàng cũng biết lúc người này tự trách thì không gì lay chuyển được.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: “À, bể ta thì sao?”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng cười, xoay người lại, vươn hai tay ra ôm chầm lấy nàng, thỏa mãn chép chép miệng, hăng hái: “Đi!”

Đại Tàn Chiến thần vui vẻ bế tức phụ, thử đẩy cánh cửa ở phương bắc.

Cánh cửa không hề suy chuyển trước khi đám người đồng bị giải quyết, nay âm âm mở ra.

==

Hai tay Chiến Bắc Liệt vẫn ôm chặt lấy Lãnh Hạ, một hành lang hẹp, tối đen như mực không nhìn thấy gì.

Vừa rồi bọn họ đã đi qua một gian thạch thất đầy rẫy những đao thép, búa lớn, Chiến Bắc Liệt vận dụng khinh công mà vượt qua.

Nhưng mà sau khi đẩy cánh cửa ở gian thạch thất đó ra thì lại nhìn thấy con đường này, giống hệt con đường lúc trước.

Lãnh Hạ cau mày, hơi ngược đầu, nói rằng: “Cái này là kết thúc sao?”

Chiến Bắc Liệt ngẫm nghĩ hồi lâu, thanh âm lạnh lùng: “Người có nhớ có bao nhiêu bức tranh không?”

Lãnh Hạ thấy Chiến Bắc Liệt đột nhiên nhắc tới mấy bức tranh kia, liền nhớ lại, trả lời chính xác: “Mười một bức!”

Sau khi nói xong, Lãnh Hạ bỗng nhiên ngừng đầu, trong các bức tranh kia khắc các loại giết người kinh khủng, ba gian thạch thất vừa đi qua, nằm trong số đó!

Nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng hình dáng thạch thất, nếu như sau mỗi cánh cửa có một bức tranh, như vậy bọn họ đã đi qua chín thạch thất.

Vì bọn họ luôn chọn cửa phía bắc nên chỉ phải trải qua ba gian mà thôi.

Tổng cộng có mười một bức, nếu đã qua ba, vậy thì thứ còn lại có thể suy tính.

Lúc Lãnh Hạ mở mắt ra, thanh âm của Chiến Bắc Liệt đã vang lên: “Còn hai cái.”

Đúng, còn hai cái!

Cũng không biết vận may của hai người như thế nào, hay là căn bản sẽ không đụng tới, hay là đụng cả hai cái, hơn nữa rốt cuộc là còn lại hai cái nào, bọn họ cũng không thể đoán ra, chỉ có thể vừa đi vừa tính.

Chiến Bắc Liệt bế Lãnh Hạ, tiếp tục đi.

Lãnh Hạ dựa vào lòng hắn, hơi nheo mắt lại, chậm rãi hỏi: “Người nghĩ đây là chỗ nào?”

Chiến Bắc Liệt nhướng mày, suy đoán: “Thông thường thì những chỗ thế này, không phải lăng mộ thì chính là bảo tàng.”

Chỗ này giống như một mê cung, lại có vô số cạm bẫy, chắc chắn là bảo vệ cái gì đó, hiện giờ mới đang ở ngoài, lát vào trong sẽ rõ.

Ở đây, có thể là lăng mộ, cũng có thể là bảo tàng.

Lãnh Hạ gật đầu, đồng ý: “Ta nghĩ là lăng mộ, còn nhớ xương cốt mặc áo tang kia không, áo tang thô, giống như người xây dựng nơi này, có lẽ là chôn theo, chứ không phải người đi tìm bảo tàng.”

Thanh âm có chút mệt mỏi, dù sao cũng đã đi lâu như vậy, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, lúc này nằm trong lòng Chiến Bắc Liệt, không khỏi có chút buồn ngủ.

Thanh âm Chiến Bắc Liệt vang lên: “Tức phụ, người có đói không?”

Nói không đói là giả!

Hiện tại Lãnh Hạ mới bắt đầu hối hận, lúc trước không nướng mấy con dơi kia, con người đến đường cùng mới vì giữ mạng mà nếm thử những thứ như thế, lúc hai người mới vào đường hầm, tuy không rõ con đường phía trước, nhưng cũng không cấp bách như vậy.

Cho nên tới giờ còn chưa thấy sinh vật sống nào, không biết đã bao lâu hai người chưa được ăn uống.

Phía trước có lẽ vẫn còn vô số cạm bẫy, không có thể lực đầy đủ.....

Lãnh Hạ không nghĩ nữa, biết đâu sau khi trải qua cạm bẫy, đi vào trong sẽ có mọi thứ.

Chiến Bắc Liệt nhìn Lãnh Hạ ở trong lòng, cong cong khóe môi, thanh âm ôn hòa: “Nghỉ ngơi một chút, ta chờ người!”

111. Q.2 - Chương 34: Bảo Tố

Edit: Kiri

Không phải Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt đánh thức, lúc nàng mở mắt, Chiến Bắc Liệt đã đứng trước cửa đá, không biết đứng bao lâu rồi.

Tên ngọc kia vẫn bế nàng, chờ nàng tỉnh.

Chiến Bắc Liệt cong cong khoe miệng, ưng mâu cong như lưỡi liềm, cười tít mắt.

Hắn hôn một cái lên trán Lãnh Hạ rồi nói: “Tức phụ, tỉnh rồi sao?”

“Ừ, tên ngọc này.” Lãnh Hạ nhảy xuống đất, vừa chạm chân xuống nền thì bỗng cảm thấy đau nhức.

Mày liễu hung hăng cau lại, nghỉ ngơi một lúc mà vết thương còn nghiêm trọng hơn!

Chiến Bắc Liệt suýt thì nhảy dựng lên, túm lấy cánh tay Lãnh Hạ, không nói hai lời lại ôm nàng vào lòng, mày kiếm nhíu lại, ai không biết còn tưởng rằng người bị thương là hắn.

Lãnh Hạ nhìn bộ dạng căng thẳng của hắn, trong lòng liền mềm mại, giống như có một dòng suối ấm áp chảy trong nàng.

Nhưng tuyệt đối sẽ không thể hiện ra mặt, nàng nghiêm mặt nói: “Ta không sao, có thể đi!”

Chiến Bắc Liệt cố chấp ôm lấy nàng, hai mắt ẩn chứa sự kiên định: Không cho phép thương lượng!

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, không ngừng cố gắng, tiếp tục khuyên nhủ: “Nếu phía trước gặp phải cái gì sẽ rất bất tiện.”

Chiến Bắc Liệt bất vi sở động, kiên định như cũ.

(Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục)

Lãnh Hạ đổi cách khác: “Bé ta sẽ khiến người khó hoạt động, nếu người lại bị thương thì ai sẽ bảo vệ ta?”

Quả nhiên, bắt đầu từ góc độ của nàng đã có thể làm Chiến Bắc Liệt dao động, sắc mặt rồi rầm.

Lãnh Hạ cong cong khoe môi, quyết định dùng chiêu cuối cùng, nhướn người lên hôn Chiến Bắc Liệt.

Mẫu sư tử chủ động hôn làm Đại Tàn Chiến thần mê mẩn không tìm được phương hướng.....

Đến lúc Chiến Bắc Liệt cười khúc khích có phản ứng lại, thì Lãnh Hạ đã vững vàng đứng trên mặt đất, nghênh ngang đẩy cửa đá ra, ngọc thủ chỉ về phía trước, khí phách hiên ngang nói: “Đi!”

Đây vẫn là một gian thạch thất nhưng lại không giống những gian trước, chỉ có một cánh cửa mà bọn họ vừa bước vào.

Nói cách khác, không có cửa ra!

Toàn bộ thạch thất được chiếu sáng bằng số dạ minh châu như cũ, nhưng trong phòng cũng chỉ có những viên dạ minh châu đó, ngoài ra không có gì cả, không có đồ vật, không có xương cốt, nhiệt độ trong phòng rất cao, giống như đang trong lò lửa, mới đứng có một lúc mà hai người đã vã đầy mồ hôi.

Chiến Bắc Liệt cau mày, trầm giọng nói: “Ba gian trước đều có xương cốt, trên đường lúc này cũng gặp không ít.”

Lãnh Hạ hiểu ý của hắn, ở đâu cũng có xương cốt, chỉ có mỗi nơi này không có gì, có lẽ vì..... gian thạch thất này không có có bất kỳ nguy hiểm nào, cũng có thể.....

Gian thạch thất này sẽ khiến thi cốt vô tồn!

Mê cung ngầm này đã có từ rất lâu, trong không khí có sự tang thương, âm lãnh, đường đi muôn vàn hiểm trở, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì giống như đang đấu cờ,... với cổ nhân ở đây.....

Muốn sống sót, phải thắng!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu bước lên một bước.

Cũng trong lúc đó, cửa đá sau lưng ầm ầm đóng lại!

Cũng trong lúc đó, trên vách tường xuất hiện vô số khe hở!

Cũng trong lúc đó, từ trong khe tuôn ra vô số những hạt cát mịn màng, dùng tốc độ cực nhanh chảy xuống, những hạt cát nhỏ vàng thoáng chớp đã lan ra khắp nơi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nói ra cùng lúc: “Chôn sống!”

Đây chính là bức tranh thứ sáu —— chôn sống!

Những hạt cát bé nhỏ tràn ra từ những khe hở cũng vô cùng nhỏ, uốn lượn trên vách tường, nhìn qua giống như một loài thực vật màu vàng đang lay động theo làn gió.....

Trong nháy mắt đã ngập mắt cá chân của hai người!

Cát nhanh chóng ngập đến đầu gối, thắt lưng,.....

Cảm giác thật mịn màng, những hạt cát ánh lên màu vàng nhu hòa dưới ánh sáng của dạ minh châu, chúng có tốc độ bình ổn lại cực nhanh, với tốc độ này, không bao lâu nữa cả thạch thất sẽ bị cát vàng lấp kín.

Nhất thời, bên trong thạch thất yên tĩnh, chỉ còn tiếng cát tràn ra, giống như tiếng gọi của cái chết vắng vắng bên tai Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt thi triển khinh công, một tay kéo Lãnh Hạ ra khỏi đồng cát, điểm mũi chân một cái, nhanh chóng tìm kiếm ở bốn bức tường.

Hiển nhiên chôn sống cũng không thể khiến xương cốt biến mất, vậy thì gian thạch thất này không có xương cốt chứng tỏ sau mỗi lần nơi này ngập đầy cát, sẽ có một đường thoát cát ra ngoài, để thạch thất khôi phục nguyên trạng, trong thạch thất có lẽ sẽ có cơ quan!

Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt kéo, rõ ràng nàng đã làm chậm tốc độ của hắn, nàng bám vào tường rồi vội vàng nói: “Ta có thể tự lo, người tìm đi!”

Chiến Bắc Liệt cũng không chậm trễ nữa, bây giờ việc quan trọng nhất là tìm được cơ quan chết tiệt mà bọn họ cũng không biết nó có hay không, bọn họ đang phải giành giật từng giây với đồng cát kia, một giây cũng không thể bỏ lỡ!

Lãnh Hạ nhìn đồng cát phía dưới đang lan tràn như hồng thủy, nhanh chóng leo lên phía trên, nhưng mà tốc độ của nàng nhanh mấy cũng không thể nhanh bằng tốc độ tràn ra của cát, lúc này cát đã lấp được hai phần ba gian phòng, cát không ngừng dâng lên, lấp chân nàng, thắt lưng nàng, miệng nàng.

Cát mịn chèn ép lồng ngực khiến hành động của nàng đã bị cản trở, dần dần có cảm giác hít thở không thông, ngay cả hô hấp cũng đã trở nên xa xỉ!

Lãnh Hạ vùng vẫy trong đồng cát, chúng sắp đến cổ rồi, nếu Chiến Bắc Liệt còn chưa tìm được cơ quan thì bọn họ thật sự sẽ bị chôn vùi trong thạch thất chết tiệt này.

Lãnh Hạ gắng hết sức để thở, chỉ cảm thấy càng ngày càng khó, sắc mặt thoáng cái đã đỏ lên, mắt thấy cát sắp chui vào miệng, mũi nàng.....

Răng rắc!

Một tiếng động vang lên, cực kỳ rõ ràng trong không gian yên tĩnh!

Những khe hở trên vách tường đột nhiên đóng lại!

Cát bỗng ngừng dâng lên!

Lãnh Hạ dướn người lên để tránh cát, thở hồng hộc, cố gắng di chuyển về phía trước.

Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt thu tay lại từ chỗ một viên dạ minh châu, và vẻ mặt hoảng hốt của hắn, người này, nhất định là đã bị dọa!

Nàng và Chiến Bắc Liệt đồng loạt thở phào, đúng lúc này.....

Ầm!

Cát vàng bỗng chốc rút nhanh, Lãnh Hạ cảm giác cát quanh người mình đang bị một sức mạnh to lớn kéo xuống, kéo theo cả nàng.

“Tức phụ!” Chiến Bắc Liệt thét lên một tiếng đau đớn.

Hắn vừa trơ mắt nhìn Lãnh Hạ bị đồng cát kia vùi lấp, rơi xuống dưới, sau đó không thấy bóng dáng, trên nền thạch thất hiện ra một cái rãnh sâu hoắm.

Chiến Bắc Liệt không cần suy nghĩ, không có một chút do dự nào liền nhảy xuống, lao xuống cái rãnh đang dần dần đóng lại.

Đây là một thế giới màu đỏ sậm.....

Khe này rất sâu, bốn phía đều là vách núi màu nâu, người tuột dần xuống dưới, nhiệt độ lại càng ngày càng cao.

Vực sâu không thấy đáy cuộn cuộn nham thạch nóng chảy, đỏ rực, bọt khí nổi lên không ngừng, nhiệt bốc lên nóng vô cùng.

Tim Chiến Bắc Liệt như bị đao cắt, ưng gắt gao nhìn chằm chằm vực sâu, ánh lửa như nhuộm đỏ hai tròng mắt hắn.

“Bắc Liệt!” Trong không gian đỏ sẫm, một tiếng quát thanh lãnh giống như thiên âm truyền tới tai Chiến Bắc Liệt.

Hắn lập tức ngẩng đầu, liền thấy Lãnh Hạ đang treo ở giữa không trung, bao tay của nàng cắm sâu vào tường, nét mặt nhìn không rõ, nhưng phượng mâu trong veo kia chắc chắn là đang nhìn mình.

Chiến Bắc Liệt bỗng nhiên nhắm mắt lại, mi mắt khẽ run nhẹ, có vài phần ướt át, sự nôn nóng bất an trong lòng cuối cùng đã có thể biến mất.

May mắn!

May mắn!

Hắn rút trọng kiếm ra, hung hăng cắm vào tường, trên vách tường xuất hiện vô số vết kiếm thật dài, đất đá rơi xuống đồng nham thạch nóng bỏng liền lập tức biến mất!

‘Cạch!’ một tiếng, bỗng dừng lại!

Lãnh Hạ thở phào một hơi, trong lòng rất ấm áp, không hỏi tại sao hắn lại ngốc như vậy, nhảy xuống theo mình, đáp án này rõ ràng đã khắc sâu trong lòng, đối lại là mình thì cũng sẽ không chút do dự mà nhảy theo!

Núi đao biển lửa, đồng sinh cộng tử!

Hai ánh mắt khóa chặt lấy nhau, không chớp một cái.....

Tại nơi tràn đầy mùi lưu hoàng gay mũi, trong khe rãnh chật chội, tại vực sâu cuộn cuộn nham thạch nóng chảy, tại nơi nhiệt độ cực cao như muốn hòa tan cơ thể, hai người một thân chặt vật, sâu đậm nhìn nhau, ánh mắt ôn nhu đầy tình cảm.

Khóe môi nhàn nhạt cong lên, Lãnh Hạ đang muốn nói.....

Àm!

Phía trên truyền đến một tiếng vang thật lớn, hai người ngửa đầu lên nhìn, khe rãnh ở trên đã khép kín hoàn toàn.

Nhưng dù khe kia không khép lại thì hai người cũng không có khả năng quay lại đó, chỉ cần trở lại đó, là phải đối mặt với tình cảnh vừa rồi, chôn sống.

Bên trong thạch thất không có cửa ra nào khác, nếu như về bằng đường cũ, phải đối mặt với vô số cạm bẫy, có lẽ thể lực cũng đã cạn kiệt, dù kết quả có thể nào thì cũng không bằng tìm được đường ra từ đây.

Bao tay có thiên tà ti chắc chắn, cả người Lãnh Hạ treo trên đó, cánh tay của nàng đã có chút mỏi, nóng như thế làm da đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa.

Nàng nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm nhận trong chốc lát, mở mắt ra nói: “Ở đây có gió, nhất định có lối ra!”

Trọng lượng của Chiến Bắc Liệt còn nặng hơn Lãnh Hạ, trọng kiếm cắm ở trên vách đá đã hơi lắc lư, những tảng đá nhỏ không ngừng rơi xuống.

“Người đừng động, ta qua!” Hắc gật đầu, dẫn nàng một câu. Đột nhiên, rút trọng kiếm ra, mũi chân khê điểm, bay lên đến bên cạnh Lãnh Hạ, trọng kiếm trong tay mạnh mẽ cắm xuống, cắm thật sâu vào tường.

Tới gần Chiến Bắc Liệt mới nhìn rõ tình trạng của Lãnh Hạ lúc này.

Sắc mặt của nàng tái nhợt, cả người chật vật, chỗ cổ tay vì bị treo lâu mà đã xanh tím hết, lúc rơi xuống có lẽ bị va chạm nên máu tươi chảy từ cánh tay xuống, từng giọt từng giọt một.

Chiến Bắc Liệt nhìn một chút rồi miễn cưỡng vận nội lực, đánh một chuông vào bên cạnh!

Ầm ầm!

Bức tường lay động kịch liệt, vết nứt nhanh chóng lan ra bốn phía.

“Tức phụ, cẩn thận!” Chiến Bắc Liệt không trì hoãn nữa, cố nén khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, vận lực lần thứ hai đánh ra một chuông.

Ầm!

Bức tường ầm ầm vỡ ra, bụi mù khắp trời, tất cả đá vụn lớn nhỏ rơi xuống khe rãnh, rơi vào nham thạch nóng rực. Bụi mù tản đi liền hiện ra một cửa động nhỏ hẹp có thể chứa được một người, gió thổi ào ào trong động, thổi bớt đi phần nào độ nóng ở đây.

Ngay lúc Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đang thở phào, hai tiếng ‘Răng rắc’ ‘Răng rắc’ vang lên, nơi mà trọng kiếm và bao tay cắm vào bị nứt ra, hai người chột mắt đi trọng tâm, trong phút chốc đã rơi xuống phía dưới.....

Nhanh như chớp, Chiến Bắc Liệt ôm lấy Lãnh Hạ, ôm lấy nàng thật chặt.

Tưởng như đã đánh mất một lần rồi nên hắc sẽ không bao giờ..... khiến nàng lâm vào nguy hiểm như thế nữa!

Đạp chân vào vách đá để lấy đà, thân thể đang rơi xuống đột nhiên bật lên, xoay tròn ở giữa không trung, đập vào cửa động kia, Chiến Bắc Liệt cầm trọng kiếm vào tường rồi ấn Lãnh Hạ vào trong.

Động rất nhỏ, chỉ đủ ột người nằm rạp xuống bò vào.

Lãnh Hạ nhanh chóng bò vào trong để nhường chỗ cho người bên ngoài, vừa quay đầu liền nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang bò vào.

Phía trước là gió lạnh âm hàn, phía sau là nham thạch nóng chảy, hai người bò lồm ngồm ở nơi băng hỏa lưỡng trọng thiên này.

Càng đi vào sâu, nhiệt độ càng lạnh, trong không khí tràn ngập mùi mục nát, hàn khí lạnh thấu xương liên tục phủ vào mặt, hai bên mặt tường đều đóng băng.

Không biết đã bao lâu, đất đá dần dần biến mất, chỉ còn lại một thế giới đóng băng, những làn gió lạnh leo thối loạn trong không khí.

Lãnh Hạ khê run đi tiếp về phía trước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khắp người đầy những chỗ bị kết băng.

Phụt.....

Một âm thanh nhỏ vang lên từ phía sau, Lãnh Hạ cảm thấy mắt cá chân dính một thứ gì đó ẩm ẩm, là máu!

Nàng bỗng quay đầu lại!

Chiến Bắc Liệt phun ra một búng máu xong, liền ngắt xiủ trên mặt băng, tay chân cứng ngắt, thậm chí ngay cả tóc cũng kết băng.

“Bắc Liệt! Bắc Liệt!” Lãnh Hạ nôn nóng quát lớn, vội lui lại nắm lấy bàn tay hắc!

Bàn tay lạnh lẽo!

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, đè ép sự hoảng loạn trong lòng, thấy môi của hắn hơi run run, hình như là muốn nói gì đó.

Nàng ghé sát tai lại, nghe thấy một tiếng vô cùng nhỏ, có lẽ là do hắn mê sảng: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ nhắm mắt lại, từ khóe mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, trong một tiếng ‘Tức phụ’ ẩn chứa sự ôn nhu và yêu thương tột cùng, sự kiên cường bấu hân của nàng, tất cả đều không cánh mà bay, chỉ còn lại hai chữ này, làm tâm hồn nàng rung động.

Nàng nắm chặt tay Chiến Bắc Liệt, kéo hắn lên lưng mình, thân thể hắn quá lớn nên đã đụng phải trần bằng, dù đã ngắt đi, nhưng thân thể vẫn không tự chủ được mà khẽ run.

Lãnh Hạ công hắn, chận vật di chuyển về phía trước từng chút một, nàng không ngừng nói: “Nhất định chúng ta có thể ra ngoài, nhất định có thể!”

“Bắc Liệt, tin tưởng ta, ngươi phải sống, chúng ta có thể ra ngoài.....”

“Sau khi ra ngoài sẽ cho ngươi kinh hỉ, là điều mà ngươi vẫn chờ mong.....”

“Ta biết ngươi thích có con gái, xinh đẹp như ta.....”

Không biết đã qua bao lâu, Lãnh Hạ công Chiến Bắc Liệt đi về phía trước từng bước từng bước một, khóe môi lộ ý cười nhàn nhạt.

Nàng vẫn còn nhớ sau khi Ngũ quốc đại điển chấm dứt, Chiến Bắc Liệt công nàng xuống núi đã nói liên miên không dứt về chuyện hắn muốn có con gái.

Lúc này bọn họ đổi vai, Lãnh Hạ lẳng lặng nói với hắn, nếu Chiến Bắc Liệt tỉnh táo thì dù thế nào cũng không tin những lời nhỏ nhẹ này là do nàng nói.

Đột nhiên, phượng hơi nheo lại, phía trước có mấy con rắn nhỏ đang ngủ đông, bất động.

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, cười nói với Chiến Bắc Liệt: “Thức ăn của chúng ta, tự động tới!”

Vừa nói, cổ tay vừa động, mấy ám tiễn đồng loạt phóng ra, cắm thẳng vào đám rắn.

Đám rắn kia thậm chí còn chưa tỉnh ngủ đã bị Lãnh Hạ tận diệt.

Nàng liếm môi một cái, đặt Chiến Bắc Liệt xuống rồi nhanh chóng tới chỗ đám rắn, đến gần liền bĩu môi: “Không biết có đủ cho ngươi ăn không, quá nhỏ.”

Lãnh Hạ chọn tới chọn lui một hồi rồi lại tiếp tục công Chiến Bắc Liệt đi về phía trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lãnh Hạ công Chiến Bắc Liệt..... còn có rắn.

Người trên lưng kia còn nặng hơn nàng nhiều lần, dần dần càng ngày càng khó nhọc, mỗi lần di chuyển, mặt băng lạnh giá lại như những lưỡi dao sắc bén cứa vào vết thương.

Sắc mặt của nàng càng ngày càng tái nhợt, toàn thân đều ướt, môi đã thâm đen, không tự chủ mà run rẩy, hô hấp cũng dần dần yếu bớt, chỉ còn lại hai cánh tay vẫn tiếp tục bò về phía trước, giống như là bản năng.

Nàng cố gắng chống đỡ, tự nói với mình không thể ngủ, không thể ngủ!

Nàng đã không còn hơi sức để nói chuyện với Chiến Bắc Liệt, khí thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, làn hơi trắng nàng thở ra cũng sắp đông lại rồi.

Ngay lúc nàng gần như tuyệt vọng, phía trước xuất hiện một tia sáng!

Tia sáng này xuất hiện quá bất ngờ khiến Lãnh Hạ phải nheo mắt lại, muốn giơ tay lên che mắt nhưng cánh tay lại vô lực mà rũ xuống, nàng chỉ biết là, có tia sáng, con đường phía trước sẽ không xa!

Lãnh Hạ chậm rãi cong cong khóe miệng, yếu ớt nở nụ cười: “Bắc Liệt, ngươi phải sống, chúng ta còn phải ra ngoài!”

==

Lãnh Hạ nhìn căn phòng băng to lớn trước mắt.

Phải rộng chừng hơn trăm trượng, nhiệt độ xung quanh lạnh đến khó tin, trên dưới trái phải đều có những lớp băng dày đến ba thước, sự trong suốt của băng không trong trẻo mà lại có vẻ âm trầm.

Ở giữa căn phòng có hai cỗ băng quan, Lãnh Hạ công Chiến Bắc Liệt chặt vật di chuyển, cứng nhắc đẩy cánh cửa băng ra.

Nàng không có thời gian đi mở quan tài xem bên trong là ai, nàng phải rời khỏi cái nơi lạnh lẽo này, tìm một chỗ ấm áp để Chiến Bắc Liệt có thể khôi phục nhiệt độ cơ thể.

Cánh cửa băng được mở ra, một luồng nhiệt bình thường phả vào mặt, một tòa cung điện to lớn cũng hiện ra ở trước mắt Lãnh Hạ.

Tòa cung điện này hoàn toàn khác bên ngoài, không lạnh một chút nào, biệt lập với căn phòng băng kia, không thấy có chút âm hàn nào.

Trước mắt là một tòa đại điện rất rộng lớn, mặt đất lát đá thanh hoa, trần nhà chạm trổ hoa lưỡng mộc, ở giữa có một tượng đồng thật lớn, hai bên chạm khắc gỗ long kim trụ, đỉnh thiên lập địa, trên mặt tường tương khảm hai hàng dạ minh châu rất lớn, soi sáng toàn bộ đại điện.

Cửa điện làm bằng đá rất lớn và nặng nề, phía trên có trạm trổ hình bạch long ngậm châu bay lên, vô cùng uy vũ.

Lãnh Hạ chậm chạp bước xuống cầu thang, hít một hơi thật sâu.

Ai có thể nghĩ được, phía dưới Tuyết sơn lại có một cung điện như thế này, khí thế hào hùng, điều luyện sắc sảo!

Nàng không nghĩ nhiều nữa, đến bây giờ, đây là nơi nào đã được khắc họa rõ nét.

Lãnh Hạ công Chiến Bắc Liệt đi xuống cầu thang, đẩy cửa một gian phòng, đặt hần xuống giường, gian sương phòng này rộng rãi mà ngăn nắp sạch sẽ, ngoại trừ đầy bụi ra thì cũng khá ổn, nàng cởi bộ y phục ướt đẫm của hần ra, dùng ga giường lau khô tóc cho hần, sau đó sang phòng bên cạnh lấy hai cái chăn đắp hết lên người hần, điều chỉnh ổn thỏa.

Lúc này khuôn mặt Chiến Bắc Liệt đã khôi phục chút hồng hào.

Rốt cục Lãnh Hạ cũng yên tâm, nàng mệt mỏi tìm kiếm trong cung điện, quả nhiên tìm được một gian phòng chứa dược liệu, căn phòng rộng lớn thuốc gì cũng có, đáng tiếc, nàng không biết cái nào.

Lần đầu tiên Lãnh Hạ nhớ Mộ Nhị như thế, nếu có Mộ Đại thần y ở đây thì mấy thứ này căn bản chỉ là một bữa ăn sáng, không nói chơi.

Cũng may ngoại trừ những vị thuốc tối nghĩa thì chỉ nhìn tên và có biết chút ít thì cũng nhận ra, cũng không sợ có vị thuốc nào để lâu mà hỏng, như nhân sâm, linh chi, hổ tiên.....

Lãnh Hạ lấy một đồng các loại thuốc này, cầm hết lấy rồi tiếp tục tìm kiếm trong cung điện.

Phòng bếp hai bên đông tây đều có, nhưng dao thì rỉ sét, không nhận ra được đâu là chuôi đâu là lưỡi, củi lửa cũng ẩm ướt mốc meo, hoàn toàn không dùng được.

Nàng quay về gian phòng, lấy trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt tẩu. tìm một phòng khác rồi chẻ bàn ghế, ra ngoài ôn tuyền để lấy nước, lúc này không kịp nghĩ nhiều, không biết làm cũng phải làm.

Nhóm lửa, sắc thuốc.

Lãnh Hạ hoàn toàn không biết gì về việc này.

Nàng trả trọng kiếm về phòng cho Chiến Bắc Liệt, rồi nghĩ người hần toàn máu như vậy cũng không thoải mái, nên lau rửa một chút.

Ôn tuyền này khá lớn, chừng trăm mét vuông, bốn phía có dạ minh châu, tuy hơi yếu nhưng cũng coi như là nhìn rõ.

Lãnh Hạ mặt không đỏ tim không loạn cởi quần áo cho Chiến Bắc Liệt, lột sạch Đại Tàn Chiến thân.

Lúc tắm đến lưng thì cực cẩn thận sợ nước ngấm vào vết thương, lau vết máu ở xung quanh một cách cẩn thận và nhẹ nhàng.

Vóc người Chiến Bắc Liệt rất tốt, thon dài, cao ngất.

Da thịt khỏe khoắn màu đồng cổ, dưới ánh sáng yếu ớt của dạ minh châu, nhìn bóng loáng rắn chắc, vô cùng gợi cảm.

Bả vai rộng rãi cường tráng, ngực bụng cơ bắp không hề có sẹo, chân thon dài mà cường kiện, mỗi một tấc da thịt đều ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Cùng với hô hấp pháp phòng, từng thớ thịt cũng rung động theo, Lãnh Hạ nhướn mày, huyết sáo một tiếng.

Về phần những bộ phận khác, nàng chỉ vội vã nhìn lướt qua, nhìn xong, liền lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm suy nghĩ, rất nhanh đã biến mất.

Tắm rửa cho Chiến Bắc Liệt xong, nàng cũng tự tắm rửa sạch sẽ cho bản thân, xoa mái tóc ẩm ướt, lại công Chiến Bắc Liệt về phòng.

Tắm rửa quá lâu hao hết khí lực của Lãnh Hạ, khiến nàng vô cùng mệt mỏi, cả cơ thể Chiến Bắc Liệt đè lên người nàng lại còn phải tránh vết thương của hắn, quả là kỳ công.

Về phương diện khác, nàng vốn cũng đã mệt lắm rồi, làm gì cũng phải dè dặt.

Nàng nhét Chiến Bắc Liệt trần truồng vào chăn, lúc này, ả thuốc bổ kia chắc cũng đã xong rồi.

Lãnh Hạ thật sự là dốt đặc cán mai với việc sắc thuốc, bằng không cũng sẽ không để thuốc ở bên này không coi, bên kia thì thoải mái tắm rửa, nàng sắc thuốc hoàn toàn dựa vào trực giác.

Đến lúc nàng vào bếp, cái ả đã bốc lên đầy khói đặc, nhìn thứ nước đen đen đặc sệt bên trong, tản ra mùi khó chịu, nàng nhíu mày, lầm bầm: “Những thứ này đều là thuốc bổ....”

Theo quan điểm y học của Lãnh đại sát thủ, chỉ cần là thuốc bổ, thì dù thế nào cũng sẽ không gây hại cho cơ thể.

Tự thuyết phục mình một câu như vậy xong, một chút áy náy lúc nãy cũng trực tiếp quăng ra biển.

Nàng để thuốc sang một bên, rồi đẩy cái bàn trong bếp ra, lập tức nhìn thấy mấy con rắn xui xẻo ở dưới, rửa sạch đi rồi nhóm bếp, lấy trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt để nướng rắn.

Lãnh Hạ tưởng tượng thấy cảnh Chiến Bắc Liệt nhìn thấy thanh kiếm âu yếm bị nàng dùng làm que nướng xà, không khỏi cong cong khóe môi.

Cung điện này hầu như cái gì cũng có, cái này thiếu có thể bù cái kia vào, duy chỉ có thức ăn là không thể, nơi này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, mặc dù có thức ăn, nhưng cũng không thể ăn.

Nếu nói nữ nhân biết làm cái gì thì Lãnh Hạ đều không làm được, nhưng việc thiêu nướng này lại rất xuất sắc, một lát sau, thịt rắn đã chín thơm phức.

Lãnh Hạ bưng bát thuốc bổ và thịt rắn nướng, hài lòng đi về phía sương phòng.

Lúc này sắc mặt Chiến Bắc Liệt đã hồng nhuận lên rất nhiều, dù sao cũng là Đại Tàn Chiến thần, tập võ từ thuở nhỏ, lại chinh chiến nhiều, thân thể rất tốt.

Lãnh Hạ đỡ hân dầy, dứt thịt rắn cho hân trước, lúc ăn thịt rắn này hân như bay lên, rất thỏa mãn, nhưng đến lúc Lãnh Hạ cho hân uống thuốc thì dù hôn mê, Đại Tàn Chiến thần cũng hung hăng nhíu mày.

Lãnh Hạ bịu môi, hung tợn cho uống hết bát thuốc, cực kỳ chắc chắn nói: “Uống cái này, ngày mai sẽ sinh long hoạt hổ!”

(sinh long hoạt hổ: Sinh khí dồi dào)

Nếu Mộ Đại thần y ở đây, chắc chắn ngơ ngác nhìn nàng, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, nữ nhân này lấy tự tin ở đâu ra thế.

Về mặt Chiến Bắc Liệt thống khổ, bị Lãnh Hạ cho uống bát ‘thuốc độc’, bộ dạng đáng thương bị Lãnh Hạ ấn vào chăn lần nữa.

Lãnh Hạ cố gấn làm những việc này rồi ăn một chút thịt rắn, xong cũng mệt mỏi mà thiếp đi.

==

Dù thế nào Lãnh Hạ cũng không thể ngờ, không tới sáng sớm hôm sau mà Chiến Bắc Liệt đã sinh long hoạt hổ nhanh như vậy!

Không biết đã ngủ bao lâu, nàng bị thân nhiệt của người bên cạnh làm giật mình tỉnh giấc, người kia giống như một bếp lò vậy, lửa nóng tung bay.

Về buồn ngủ trong mắt Lãnh Hạ lập tức biến mất!

Nàng ngồi dậy, nhìn Chiến Bắc Liệt, toàn thân hần đỏ bừng như tôm luộc, thân nhiệt cao kinh người, trên khuôn mặt tuần lãng hiện ra vẻ mặt không biết là thống khổ hay là hưng phấn, hần hô hấp gấp gáp, yết hầu chuyển động liên tục, hai tay nắm thành quyền, ngay cả tóc cũng ướt đẫm.

Lãnh Hạ không biết Chiến Bắc Liệt xảy ra chuyện gì, nếu là vết thương dẫn đến việc này thì sẽ không thể có biểu hiện mãnh liệt như thế, hơn nữa hần không ngừng đá chăn, không phải là sợ lạnh.

Lại nói tiếp, chuyện này rất đơn giản, ngấm lại ngày hôm nay Đại Tàn Chiến thần ăn cái gì, thịt rắn, nhân sâm, linh chi, còn có.....

Hồ tiên.

Nhiều vị thuốc bổ trộn lẫn như vậy làm Chiến Bắc Liệt bị dày vò cực độ, trong cơ thể giống như có một luồng sức mạnh cực lớn chạy loạn, không tán đi được, nếu bình thường thì hần có thể điên cuồng luyện kiếm, sẽ không thống khổ như bây giờ.

Thế nhưng lúc này, hần suy yếu, bị thương, lại còn đang hôn mê, luồng nhiệt này cứ tụ tập ở những chỗ khác.

Về phần cụ thể là chỗ nào, thì nhìn giữa hai chân hần là rõ.

Đại Tàn Chiến thần đang hôn mê, cảm giác được người bên cạnh là Lãnh Hạ, một tay kéo nàng xuống, khó khăn xoay người, hung hăng đè lên!

Lãnh Hạ luôn luôn bình tĩnh, lúc này cảm thấy sợ hãi!

Nàng vốn muốn đợi đến lúc hai người bình an thì sẽ nói cho Chiến Bắc Liệt lời Mộ Nhị nói cho nàng biết.

Nhưng không ngờ, mọi việc lại không như dự định!

Trong lúc nàng còn đang sợ hãi, mùi hương nam tính đã ập tới, mùi hương độc nhất vô nhị thuộc về Chiến Bắc Liệt, xâm nhập vào khoang miệng của nàng, nặng nề đẩy cánh môi anh đào ra, nhanh chóng tách hai hàm răng, điên cuồng càn quét trong miệng nàng, đầu lưỡi hần di chuyển bá đạo, quần quýt lưỡi nàng không rời, như muốn hút hết hương vị thuộc về Lãnh Hạ.

Một nụ hôn này, cuồng mãnh phi thường!

Lưỡi của hần hút hết mật ngọt của nàng, cảm nhận hương thơm của nàng, nuốt chửng trí óc của nàng, tâm thần của nàng, hô hấp của nàng, tất cả của nàng!

Mặc dù ý thức của hần vẫn mơ hồ, nhưng trong tiềm thức đã nhận ra người dưới thân hần, là tức phụ của hần không thể nghi ngờ!

Bỗng nhiên, Chiến Bắc Liệt mở mắt ra, trong mắt của hần đỏ quạch, toàn thân đều đang bốc cháy, mỗi một tác da thịt đều đang hò hét!

Hai con ngươi của Chiến Bắc Liệt sâu thẳm, đáy mắt như có một dòng suối chảy qua, thôn tính Lãnh Hạ hoàn toàn.

Mái tóc đen đầy mồ hôi, dính cả vào trên trán.

Lãnh Hạ ánh mắt mê ly, cảm giác tê dại đánh thẳng vào đáy lòng.....

Nếu người này là Chiến Bắc Liệt, nếu là hắn, thì có gì phải do dự?

Trong đầu hiện lên những cảnh từ lúc gặp mặt tới giờ, nàng không cần chờ, không cần trù trừ, chỉ cần là hắn, chỉ cần là Chiến Bắc Liệt!

Nhiệt độ trên người nàng cũng tăng lên, hai tay ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, mười ngón tay luồn vào trong tóc hắn, tuân theo nguyện vọng của thân thể và linh hồn, phát ra một tiếng than nhẹ.

Âm thanh này rơi vào tai Chiến Bắc Liệt, không thể nghi ngờ chính là tiếng trời!

Lãnh Hạ đột nhiên nắm lấy tóc Chiến Bắc Liệt, nghênh đón hắn, tựa như đang chìm đắm trong luồng nhiệt hỏa.

Khuôn mặt tuần tú của Chiến Bắc Liệt đỏ bừng, mỗi tác da thịt đều như bị buộc chặt, gân xanh trên trán nổi lên mơ hồ, cả người như muốn nổ tung!

Lãnh Hạ nghiêng tai lắng nghe lồng ngực của hắn, nghe tiếng lòng hắn vang lên từng nhịp, chân thật cảm nhận được sự hiện hữu của hắn!

Những nụ hôn vẫn không ngừng nghỉ, như là từng mồi lửa nhen nhóm trong lòng hắn, thân thể bùng lên ngọn lửa mãnh liệt, tim đập như trống trôn, trong cơ thể dâng lên từng nguồn sóng.

.....

Lãnh Hạ nhắm mắt lại, phát ra một tiếng ‘ưm’ nhẹ nhàng, khắp nơi trên cơ thể đều tràn đầy sự thỏa mãn.

Chiến Bắc Liệt nhìn Lãnh Hạ yêu mị không hề chớp mắt.....

Linh hồn và thân thể hợp làm một!

Một cảm giác xé rách đau nhức ập tới, Lãnh Hạ hung hăng nhứ chặt mây liễu, phát ra một tiếng kêu đau.

Màng chắn bị phá vỡ, khoái cảm cực hạn dâng lên trong thân thể, Chiến Bắc Liệt gất gao chịu đựng, để cho Lãnh Hạ có thời gian thích ứng, trên trán đã đầy mồ hôi.

Cảm giác đau đớn tan dần, thay thế nó là khoái cảm càng ngày càng cao, cảm giác đâm vào rút ra, sự tê dại khó diễn tả thành lời dần lan tỏa, chậm rãi lan ra toàn thân.

Lãnh Hạ vươn tay, da thịt của hắn trơn nhẵn, bắp thịt rắn rỏi.....

Thân thể này, như cất chứa sức mạnh của thiên binh vạn mã!

Sức lực của toàn thân như bộc phát ra cùng một lúc, Chiến Bắc Liệt thể như chẻ tre, triệt để cướp đoạt!

Cảm giác này quá mức xa lạ, Lãnh Hạ bị hắn cuốn theo, giống như đặt mình trên một con thuyền nhỏ, trong biển rộng đầy sóng và gió lung lay lắc lư, nàng ôm lấy hắn thật chặt như giữa dòng nước xiết bất được một khối gỗ nổi.

Đây là một hồi bão tố!

Đây là một hồi thiên lôi địa hỏa!

Hai người tạo cho đối phương cảm giác không nói thành lời, quá phức tạp, quá mạnh mẽ, bùng lên mãnh liệt, trong căn phòng vang lên một khúc nhạc xuân.

Rốt cục, trong thiên đường cảm giác, bọn họ như nổ tung!

Lãnh Hạ nói không rõ đó là một dạng cảm giác gì, nàng giống như mất đi ý thức, linh hồn trôi dạt đến giữa không trung, mắt nhìn xuống Chiến Bắc Liệt đang hôn nàng, mắt nhìn xuống bản thân mình đang đáp lại nụ hôn của hắn, mắt nhìn xuống bọn họ đang ôm nhau.....

Không có gì bằng linh hồn hai người giao hòa, rất tốt!

Lãnh Hạ đã trong tình trạng kiệt sức, nàng nắm lấy tóc Chiến Bắc Liệt, kéo hắn lại gần mình hơn, nhẹ nhàng nói: “Chiến Bắc Liệt, ta yêu người!”

Chiến Bắc Liệt đại ra một lúc, giống như để hiểu rõ ý nàng phải mấy rất lâu, khoảng thời gian này khiến Lãnh Hạ không khỏi ngáp một cái, Chiến Bắc Liệt kích động, bỗng nhiên lại hung hăng hôn lên môi Lãnh Hạ!

Đây là lần đầu tiên nàng nói những lời này, nàng cảm giác được cơ thể người kia căng thẳng trong nháy mắt, trong mắt hiện lên sự kích động khó đề nén, tình cảm yêu thương của hắn,.....

Phượng mâu Lãnh Hạ trừng lớn, khó tin nhìn người này, nàng không có kinh nghiệm, nhưng tốt xấu gì thì cũng biết thưởng thức, lúc này vừa mới.....

Trong mắt hiện lên một tia hung hãn tàn nhẫn, nàng bỗng nhiên xoay người, vị trí hai người thay đổi!

Mày liễu nhướn cao, khóe môi chậm rãi cong lên, ý tứ khiêu khích hàm xúc mười phần.

112. Q.2 - Chương 35: Chiến Trường Của Hai Người

Edit: Kiri!

Lãnh Hạ nổi giận, mày liễu giương cao, thật sự cho rằng sát thủ chi vương nàng ngồi không sao?

Lãnh đại sát thủ muốn giành lại đất đã mất, hăng hái xông trận!

Nàng đỏ mặt hơi nhể nhại ngồi lên trên, mày liễu nhướn cao, trong cặp mắt kia như ẩn chứa ánh sáng xán lạn, đẹp như nắng thu.

Làn tóc đen như mực dính khắp người, ở vai, ở lưng, ở ngực, uốn lượn quanh thân, đẹp dễ uyển chuyển, là lướt sinh tư.

Cảnh đẹp này rơi vào trong mắt Chiến Bắc Liệt làm tim hắn đập như trống trận, ý chí chiến đấu lại dâng trào.

Chiến Bắc Liệt cũng nổi giận, mẫu sư tử cái này, coi danh hiệu Đại Tàn Chiến thần là hư danh sao?

Sở trường của hắn là trấn thành, cái gì đều có thể nhường.....

Nhưng.....

Trên chiến trường, tuyệt đối không được!

Một giọt mồ hôi nhỏ từ cằm Chiến Bắc Liệt xuống, chảy xuống yết hầu, xương quai xanh, rồi hòa tan trên lồng ngực rắn chắc, lấp lánh ánh đồng.

Ung mâu Chiến Bắc Liệt neho lại, phượng mâu Lãnh Hạ dần dần nhướn lên, bốn con mắt trừng nhau, va chạm tóe ra ánh lửa.....

Hai người không ai nhường ai, một hồi đại chiến sắp xảy ra!

Ngay lúc Lãnh Hạ khí phách hiên ngang chuẩn bị tiến công, trước bộ ngực trắng nõn no đủ, trong ánh mắt kinh ngạc của Chiến Bắc Liệt, một đóa phù dung kiêu mị chậm rãi hiện lên, một đóa phù dung rực rỡ ở trên làn da trắng tuyết, diễm lệ không nói nên lời.

Chiến Bắc Liệt đột nhiên bị đóa phù dung này làm cho sợ hãi, vừa rồi hắn đã quên mất việc này, bây giờ nhìn thấy không khỏi hoảng hồn.

Hắn nhanh chóng vươn tay, ngăn Lãnh Hạ lại, cau mày nói: “Tức phụ, phù dung.....”

Bây giờ hắn vô cùng hối hận và lo lắng, nếu Lãnh Hạ xảy ra chuyện gì, Chiến Bắc Liệt thậm chí cũng không dám nghĩ.....

Lúc này hiển nhiên không phải là thời cơ thích hợp để giải thích, Lãnh Hạ thở hắt hắt, lời ít mà ý nhiều: “Không sao.”

Chiến Bắc Liệt sững sốt, còn không rõ hai chữ ‘Không sao’ là như thế nào, thiết thủ ngăn cản nàng: “Tức phụ! Không được! Không thể.....”

Lãnh Hạ liếc mắt, dùng hành động thực tế để thể hiện tâm tình đang cực độ khó chịu, ngọc quyền chém ra!

Đại Tàn Chiến thần bất ngờ không kịp đề phòng bị Lãnh Hạ đánh ngã bằng một quyền, oanh oanh liệt liệt quay về giường, lúc hấn nhe nanh nhếch miệng muốn ngăn Lãnh Hạ lại thì một khoái cảm giống như điện giật chạy quanh thân, lý trí nhất thời bay lên mây.....

Chinh chiến bắt đầu!

Hai người không biết là đấu tới khi nào, thậm chí ngay cả đấu bao nhiêu lần cũng không nhớ được, công kích hung mãnh, phòng thủ dũng cảm, công kích, phòng thủ, công kích, phòng thủ,.....

Chiếc giường lay động như muốn vỡ ra, không khí nóng dần lên.

Kết quả cuối cùng thì.....

Lãnh đại sát thủ quyết tâm chiếm lại thành và Đại Tàn Chiến thần kiên quyết giữ gìn chiến tích, đánh hòa.

Hai người lực lượng ngang nhau, sức lực ngang nhau, trải qua một phen long tranh hổ đấu, kiệt sức ngã xuống giường, tóc tai ướt đầm xỏa ra, ngay cả chiến trường cũng không có sức để mà dọn dẹp.

==

Trong sương phòng, trên giường hẹp bừa bộn, Chiến Bắc Liệt ôm Lãnh Hạ ngủ giống như đứa bé, thỏa mãn chép chép miệng, bộ dạng thoải mái sáng khoái, cả người đều lộ ra sự sáng khoái.

Hắn chậm rãi mở mắt, ung mầu mơ màng chớp chớp, vẫn chưa tỉnh hẳn.

Cảm giác mềm mại, xúc cảm tinh tế ngập tràn giống như một quyền đập vào đầu hắn.

Chiến Bắc Liệt bỗng nhiên cúi đầu.

Lãnh Hạ còn đang say sưa trong mộng đẹp, lông mi đen dài cong vút, đôi môi khê mím, tóc đen như mực tán loạn trên giường, da trắng như tuyết, gò má rắng hồng, đang say ngủ trong lòng hắn.

Ký ức mãnh liệt nhất thời tràn ngập trong đầu!

Chiến Bắc Liệt chỉ bối rối trong chớp mắt, phản ứng kịp chỉ trong giây lát, trong giờ phút ngắn ngủi đó, căn phòng tối như được chiếu sáng bởi vô số ánh mặt trời rực rỡ, ánh sáng rực rỡ tràn vào trong lòng hắn, xua tan mọi mây đen âm u.

Môi của hắn cong lên, cong lên, càng ngày càng cong, càng ngày càng cong,.....

Đến lúc khoe miệng hắn đã cong đến tận mang tai, ung mầu cũng cong vút, khắp người sáng khoái, không tự chủ mà cười cười hồi lâu, rốt cuộc, Chiến Bắc Liệt đã chân chân chính chính tỉnh táo!

Ung mầu đen như mực bình tĩnh khóa lại cảnh đẹp trước mắt, chớp cũng không dám chớp, rất sợ đây là mộng cảnh.

Hắn nắm lấy tay Lãnh Hạ, nắm thật chặt, ôm lấy nàng, sau đó nhìn, cười khúc khích.

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại, ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang cười như kẻ ngốc.

Chiến Bắc Liệt ngây ngốc nhìn nàng, cười thật tươi, giọng điệu phơi phới: “Tức phụ,.....”

Lãnh Hạ ngửa răng, người này, thật sự chỉ thiếu lẩn trên đất liếm lông nữa thôi.

À, có khi còn vậy vậy đuôi.

Nàng tươi tỉnh trở lại, vươn hai tay ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, chủ động nghênh đón, ấn một nụ hôn xuống môi hắn, lúc muốn rời ra lại bị kéo lại, bàn tay to lớn kia ôm lấy gáy nàng, hôn một nụ hôn thật sâu.

Gắn bó quấn quít, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh khoang miệng đối phương, ngọt ngào triền miên.

Cùng với nụ hôn này, Lãnh Hạ đã nhận thấy được vấn đề.

Mây liễu nhướn lên, cảm giác được người này lại sục sôi ý chí chiến đấu.....

Trong lòng không khỏi than thở, nam nhân năm tuổi đã xem đông cung đồ, quả nhiên không tầm thường!

Ngay cả nàng cũng không thể không cảm thán tinh lực của Chiến Bắc Liệt, hai người mang thương ra trận, hôm nay toàn thân nàng đều giống như vỡ nát, trọng thương khắp người, chỗ nào cũng đau đớn tận xương, nhưng người này, tinh lực vẫn dồi dào như vậy!

Trái tim nhỏ của Lãnh Hạ không khỏi run rẩy, ngọc thủ đẩy hẳn ra một cái.

Chiến Bắc Liệt rời khỏi môi nàng, trong mắt lấp lánh ánh lửa.

Nàng liếm liếm môi, biểu tình nóng bỏng vô cùng ám chỉ này làm Đại Tàn Chiến thần mất lộ ra tinh quang, cảm xúc dâng trào!

Đang dâng trào thì bị Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, khóe môi cong lên, chậm rãi nói: “Đói bụng.”

Lửa nóng trong lòng Chiến Bắc Liệt bị dội ột gáo nước lạnh, hai vai rũ xuống, ra vẻ đáng thương rồi liếc mắt nhìn Lãnh Hạ, ủ rũ bỏ dấy.

Ngay lúc cảm giác áy náy ít ỏi của Lãnh Hạ hiện lên, liền thấy Đại Tàn Chiến thần đạp chân sau, giống như một con báo nhanh nhẹn, nhảy về phía nàng, gương mặt nhìn chăm chăm.

A, tức phụ là tức phụ của lão tử.....

Tức phụ đói bụng đương nhiên lão tử phải có trách nhiệm cho nàng ăn no!

Lãnh Hạ bị người này kích thích cơn tức, tôn nghiêm của sát thủ chi vương không cho phép bị kẻ khác giẫm đạp!

Nàng vặn người một cái, trong nháy mắt rời khỏi vòng tay Chiến Bắc Liệt, ngồi lên người hắn, lạnh lùng nói: “Ai sợ ai?”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, trong mắt ẩn chứa ý cười như ý, thoả mãn liếm môi một cái.

Mặc kệ ăn thế nào, ăn là được rồi!

Danh hiệu Đại Tàn Chiến thần đương nhiên không phải là hư danh, tài dùng binh, phủ sĩ đất thành, chế địch đất gặt, các phương pháp vận dụng trên chiến trường đều được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

(Phủ sĩ đất thành: an ủi binh sĩ chú trọng sự chân thành;

Chế địch đất gặt: chế ngự địch chú trọng mưu kế)

Bất luận là người hay là chiến trường!

==

Đại Tàn Chiến thần ăn uống no đủ, ăn tức phụ đến khớp xương cũng chẳng còn, Lãnh Hạ cả người vô lực nằm trên giường, khuôn mặt mệt mỏi chôn trong ngực hắn, chớp mắt một cái đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Một giây trước khi ngủ, trong đầu Lãnh đại sát thủ chỉ còn lại có một ý niệm duy nhất: loại việc này, thật sự không cần phải tích cực.....

Chiến Bắc Liệt thần thanh khí sáng xuống giường, giờ mới có thời gian quan sát gian phòng này.

(Thần thanh khí sáng: hình dung sự khoan khoái, thoải mái.)

Sương phòng có cửa sổ nhưng không có tia sáng nào chiếu vào, mọi thứ trong phòng đều đầy đủ, chất liệu thượng thừa, nhưng lại có vài phần tang thương.

Hắn nhặt y phục bị xé rách ở dưới lên, mặc vào rồi đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là đại điện to lớn.

Chiến Bắc Liệt nhớ mang máng bọn họ đang bò trong đường hầm nhỏ, sau đó thương thế trầm trọng hơn, phun ra một búng máu, ý thức trở nên mơ hồ, lúc này lại thấy đang ở nơi này.....

Trong nháy mắt hần đã hiểu rõ, nhìn Lãnh Hạ đang ngủ say trên giường, khóe môi chậm rãi cong lên, có một cảm giác chua xót không nói nên lời dâng lên trong lòng.

Chiến Bắc Liệt ra ngoài, xem xét khắp nơi một lượt rồi lại quay về phòng.

Thiết thủ đuổi ra, ôm lấy Lãnh Hạ rồi đi về phía ôn tuyền.

Lãnh Hạ nhẹ vô cùng, lúc này đang ngủ rất say, giống như một con mèo lười nằm trên tay hần, an tĩnh và nhu thuận.

Chiến Bắc Liệt lắc lắc đầu để xua đi ý nghĩ trong đầu, coi mẫu sư tử là mèo, hậu quả rất nghiêm trọng.....

Tức phụ hần không biết lúc nào sẽ liếm liếm lông mao, khua khua móng vuốt, biến hóa nhanh chóng, hung hãn đánh về phía con mèo!

Ngẫm lại chiến trường này không biết đã giằng co bao nhiêu hiệp!

Mặc dù hần không có kinh nghiệm nhưng cũng biết thưởng thức, có cô nương nào mà không đỏ mặt, ngượng ngùng, nhắm mắt, lúng ta lúng túng không nói nên lời?

Chỉ có tức phụ hần, lúc ân ái cũng phải tranh trên dưới, khí thế bư hần bá đạo tàn nhẫn, như sóng gào, như chớp giạt, tung hoành ngang dọc, trước giờ chưa từng có!

Sức lực kia, tốc độ kia.....

Chiến Bắc Liệt đập vào miệng, lắc đầu, gương mặt vô cùng cảm thán.

Ôn tuyền ấm nóng bốc lên đầy hơi nước, nước chảy ồ ạt, trong không gian yên tĩnh này nghe thật rõ ràng tiếng nước chảy.

Chiến Bắc Liệt ôm Lãnh Hạ như ôm trân bảo, tỉ mỉ lau rửa khắp người nàng, phục vụ đầy đủ ba trăm sáu mươi độ, tuyệt không có góc chết!

Đương nhiên, trong quá trình này, Đại Tần Chiến thần khó tránh tâm thần nhộn nhạo, cố gắng chịu đựng làm xong mọi thứ, rồi lau khô cho tức phụ và quay về phòng, đắp chăn thật kín.

Đã mấy ngày chưa ăn gì rồi nhưng hần vẫn có cảm giác, lúc hôn mê, tức phụ đã cho hần ăn, bằng không làm gì có khả năng sinh long hoạt hổ như bây giờ.

Vừa rồi hần tìm khắp nơi nhưng không thấy chút thức ăn nào, thật thương cảm cho Đại Tần Chiến thần luyện tập nấu nướng lâu như vậy, không bột sao gột nên hồ, làm sao thể hiện tài năng khi không có nguyên liệu.

Chiến Bắc Liệt không khỏi cảm thán tức phụ mình thật là bư hần, dù chuyện khó khăn đến mức nào mẫu sư tử đều có thể hoàn thành!

Hần hôn nhẹ một cái lên chóp mũi Lãnh Hạ, rồi kéo ghế ngồi trước giường nhìn dung nhan đang say ngủ kia, nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

==

Sau khi Lãnh Hạ tỉnh lại, nghe thấy Chiến Bắc Liệt cảm thán, ngạc nhiên nói: “Người không thấy trong bếp có rắn sao?”

Đương nhiên là hần có thấy, nhưng không thể nào coi đó là thức ăn, trong đường hầm Lãnh Hạ đã từng nói qua, ăn thịt rắn có vẻ tốt hơn, nhưng hần chỉ coi đó là một câu đùa vui, nào ngờ.....

Nào ngờ.....

Dạ dày Chiến Bắc Liệt cuộn trào mãnh liệt, nước chua dâng lên tận cổ họng.

Hần cố gắng trấn tĩnh, cứng ngắc nhếch miệng, cười so với khóc còn khó coi hơn, gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

Lãnh Hạ liếc mắt, nhìn người này, là không thể tiếp nhận sao, thế giới này không thấy nơi nào ăn rắn, mấy loại có thể ăn cũng chỉ có, gà vịt ngỗng lợn thôi.

Hơn nữa rắn luôn bị coi là động vật âm lạnh, không ai muốn ăn.

Thật ra không phải là ăn, chuyện nàng nuôi một con măng xà cũng đã là một việc cực quái dị.

Nàng quyết tâm bổ sung kiến thức cho người này.

Lãnh Hạ ngủ nghe đầy đủ, đang ấm áp, ngồi dậy liền thấy lạnh, nàng phải kéo y phục mà Chiến Bắc Liệt đã xé rách lên cho ấm, đi nhanh ra ngoài.

Bất đắc dĩ, Chiến Bắc Liệt không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Lãnh Hạ đi được nửa đường, liền xoay người lại cầm kiếm của hắn lên, giơ lên cao, giải thích cho Chiến Bắc Liệt: “Nướng rắn.”

Đại Tồn Chiến thần quả thật là không thể tiêu hóa!

Nam nhân đều rất coi trọng vũ khí của mình, trọng kiếm này đã theo hắn nhiều năm, vượt mọi chông gai, chinh chiến sa trường, luôn có nó làm bạn.

Thậm chí có thể nói là chiến thần huynh đệ!

Bây giờ lại bị Lãnh Hạ đem đi nướng rắn, Chiến Bắc Liệt thật tình nghi, nếu như kiếm cũng có hồn, lúc này chỉ sợ muốn khóc cũng không khóc được.

Đến phòng bếp, nhìn động tác thành thạo của Lãnh Hạ, liền biết việc này không phải nàng mới làm lần đầu, Chiến Bắc Liệt khóc không ra nước mắt, thế nhưng Lãnh Hạ hăng hái bưng bưng, hắn cũng chỉ có thể nhỏ một giọt lệ chua xót cho ‘Huynh đệ’.

Lúc thịt rắn bị Lãnh Hạ cắm trên mũi kiếm, khô vàng giòn tan, mùi hương thơm phức, Chiến Bắc Liệt lập tức đập cái gì huynh đệ chó má sang chỗ khác, ửng mầu tỏa sáng, nuốt nước miếng một cái.

Lãnh Hạ nhìn hắn như chó hoang thấy thức ăn, cười kiêu ngạo, đưa thịt rắn cho hắn.

Cánh tay vươn ra làm y phục trước ngực nàng vốn đã bị Chiến Bắc Liệt xé rách, lại hở ra.

Chiến Bắc Liệt nhận miếng thịt rắn, mảy kiếm nhú lại, trầm giọng nói: “Sao hình xăm này còn chưa biến mất?”

Lãnh Hạ cúi đầu nhìn một chút, thuận miệng nói: “Sau này sẽ không biến mất nữa.”

Chiến Bắc Liệt gặm một miếng thịt rắn, quả nhiên là rất ngon, rồi lại khó hiểu quay sang nhìn Lãnh Hạ.

Bọn họ hầu như ngày nào cũng ở cạnh nhau, không lý nào chuyện này mẫu sư tử biết mà hắn lại không biết.

Lãnh Hạ vui vẻ nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Mộ Nhị nói cho ta biết.”

Vừa dứt lời, mặt của Đại Tồn Chiến thần nhất thời đen lại, hắn bắt đầu ngứa răng.....

Chẳng lẽ hình xăm này là do Mộ Nhị vẽ?

Chiến Bắc Liệt cổ nén nội tâm đang rít gào, hít sâu một cái, rồi hỏi: “À.....sao hắn biết?”

Lãnh Hạ nín cười, nghiêm mặt nói: “Nguyên câu của Mộ Nhị là: sư phụ, chuyển lời, phù dung, mẫu thân, đồ cưới.”

Chiến Bắc Liệt dùng tốc độ cực nhanh để lý giải mấy từ kia, tạo ra câu hoàn chỉnh: Sư phụ bảo ta chuyển lời cho người, phù dung là đồ cưới mẫu thân người để lại cho người.”

Nếu là đồ cưới lại còn là do mẫu thân nàng để lại, vậy thì đương nhiên là không có hại gì cho cơ thể, chỉ lúc động tình mới hiện ra, sao khi động phòng thì sẽ không biến mất nữa.

Đã biết hình xăm chó má này không ảnh hưởng gì đến thân thể Lãnh Hạ, đồng thời không liên quan gì đến Mộ Nhị, Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, ngay sau đó hung hăng phỉ nhổ Mộ Nhị ở trong lòng một phen, kẻ lỗ mãng chết tiệt này, nói cũng không chịu nói đầy đủ.

Không đúng!

Chiến Bắc Liệt chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt đen kịt nhưng lại nở nụ cười, nụ cười âm trầm.....

Hắn gần từng chữ: “Tức phụ, người đã sớm biết?”

Khí tức nguy hiểm xuyên thấu qua ngôn ngữ thẳng tiến về phía Lãnh Hạ!

Lãnh đại sát thủ chợt cảm thấy rợn tóc gáy, ném tương đao qua một bên, lòi Mộ Nhị làm bia đỡ đạn: “Lúc đến quân doanh Đông Sở ta mới biết chuyện này, nhưng sao có thể làm chuyện này ở đó, trên đường về cũng không thể, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện sao có thời gian được, ta gạt người cũng vì muốn cho người một sự ngạc nhiên, hơn nữa nếu Mộ Nhị nói sớm một chút thì đã làm sớm rồi, không thể trách ta!”

Lãnh Hạ nói hết một hơi, cực nghiêm túc gạt đầu, tăng sức thuyết phục.

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm một lát, thấy thật sự là đúng.

Hắn cũng không thật sự nguôi giận, lúc này có cơ liên quay mũi giáo chỉ vào Mộ Nhị.

Hay cho người một kẻ lỗ mãng, cố ý lừa gạt chuyện này, không cho lão tử viên phòng!

Nghĩ như vậy, không tự chủ liên nghiêng răng nghiêng lợi.

Rốt cục lương tâm Lãnh Hạ cũng nổi lên, giúp đỡ Mộ Nhị giải thích một câu: “Không phải hắn cố ý, hắn quên mất!”

Trước mắt Đại Tàn Chiến thần tối sầm, suýt thì..... bộc phát.....

Tính phúc của hắn lại bị người ta quên mất!

Chỉ cảm thấy lửa giận trong ngực càng bốc cao!

Quên mất?

Quên mất!

Con mẹ nó, người lại quên mất!

Chiến Bắc Liệt biết lý do này, như muốn nổ tung, gương mặt đen như đáy nồi, trên đầu bốc lên khói xanh, tóc cũng cháy cả rồi.

Không thể nhìn nổi dục vọng muốn từng đao từng đao chặt Mộ Nhị ra làm trăm mảnh, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào bi phẫn, làm chấn động cả tòa cung điện.

“Trời giết kẻ lỗ mãng, người chờ lão tử.”

113. Q.2 - Chương 36: Ta Không Phải Là Người Của Thế Giới Này

Edit: Kiri

Lúc Chiến Bắc Liệt ngửa mặt lên trời rống giận, thì cũng biết phát huy việc tự điều chỉnh cảm xúc, dồn lửa giận đến một góc nhỏ trong lòng, phủ bụi tắt lửa.

Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời, để đợi đến lúc gặp lại Mộ Nhị.....

Sẽ lại bùng cháy!

Chiến Bắc Liệt lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt trở lại tuần tú như cũ, vẻ âm trầm đã tan biến, thay vào đó là ánh mặt trời sáng lạn.

Lãnh Hạ thấy người này kiềm chế được liên bình tĩnh rồi cười nói: “Việc này nên đợi đến lúc gặp sự phụ hắn rồi hỏi lại, là đồ cười gì, cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa hình xăm kia là bản đồ của nơi nào.....”

Lúc này Chiến Bắc Liệt lại nghĩ đến một..... chuyện khác, nếu hình xăm trên người Lãnh Hạ là do mẫu thân quá cố của nàng để lại thì người mà trước đó hắn muốn chặt tay, chặt chân, móc mắt, rồi đào mộ mười tám đời tổ tiên lên phơi khô, quất roi, không phải là.....

Nhạc mẫu của hắn sao?

Chiến Bắc Liệt lập tức quay sang cười chân chó với Lãnh Hạ, hai mắt sáng lấp lánh, trên mặt không tự chủ mà hiện lên ba chữ: Ta có tội.

Giấu đầu lòi đuôi!

Lãnh Hạ chậm rãi liếc mắt nhìn hắn, khế nhếch môi, ngữ điệu đặc biệt ôn hòa: “À, khai đi.”

Trái tim nhỏ của Chiến Bắc Liệt run lên, giữ vững lập trường, đánh chết cũng không thừa nhận!

Trên mặt giả vờ như toàn dấu hỏi chấm, vẻ mặt vô tội, còn thật hơn vàng.

Lãnh Hạ bỗng cười rộ lên, khóe môi cong lên càng lúc càng lớn, bản tính nàng lạnh nhạt, mặc dù cười thì cũng chỉ cười nhàn nhạt, hôm nay đột nhiên tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt vốn như một đóa Bạch liên thanh lãnh nay lại như một đóa Phù dung lộng lẫy kiều sa.

Làm Chiến Bắc Liệt ngây ngốc!

Đại Tồn Chiến thần hoàn toàn trúng chiêu sắc dụ của Lãnh đại sắc thủ, mê mê hoặc hoặc khai hoàn toàn: “Ta không chỉ nghĩ tới một lần, muốn chặt chân chặt tay móc mắt mẫu thân ngươi, cũng chính là nhạc mẫu của ta, đào mộ mười tám đời tổ tông nhà ngươi lên, phơi khô, quất roi!”

Khai hoàn toàn, ngay cả dùng mấy từ hoa mỹ để che giấu cũng quên mất.

Lúc phản ứng lại, Đại Tồn Chiến thần mới trợn tròn mắt, thực sự là hận không thể tự vả miệng mình!

Tiền miệng này!

Lãnh Hạ phì cười, một lát sau mới nhún vai, chậm rãi nói: “Tuy rằng đó không phải mẫu thân ruột của ta, cũng không phải tổ tiên nhà ta, nhưng dù sao cũng là của Mộ Dung Lãnh Hạ, cũng không thể vậy.”

Chiến Bắc Liệt ngẫm nghĩ lời này trong lòng một lát, đến lúc hiểu ra mới ngây ngẩn cả người.

Hắn cũng sợ không phải vì thâm ý trong lời nói này khó tưởng tượng, mà là rốt cuộc Lãnh Hạ cũng đã quyết định nói cho hắn bí mật trong lòng nàng.

Giữa bọn họ, đã không còn một sự ngăn cách nào!

Chiến Bắc Liệt cũng sợ xong, vẻ mặt liền vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh nhìn nàng lại làm cho Lãnh Hạ có chút khó tiếp nhận, vẫy vẫy tay trước mặt hắn, sau khi xác định người này không phải là đang ngăn người, kỳ lạ hỏi: “Người có nghe thấy ta nói gì không?”

Chiến Bắc Liệt trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt chăm chú.

Hắn đã từng hoài nghi thân phận của Lãnh Hạ, cũng đã có chút suy đoán, tuy khó tin nhưng hắn lại nghĩ đây là cách duy nhất có thể giải thích cho sự thay đổi của tức phụ hắn trước và sau đại hôn, và lời nói của kẻ mặc hắc bào ngày đó, chết rồi sống lại.

Chiến Bắc Liệt cân nhắc lời nói một chút rồi trầm giọng: “Linh hồn của người không phải của Mộ Dung Lãnh Hạ.”

Lãnh Hạ suy ngẫm hai chữ ‘Linh hồn’, ngây ngốc gật đầu.

Xác nhận xong, Chiến Bắc Liệt nói tiếp, cực kỳ chắc chắn: “Nhưng cơ thể này là.”

Lãnh Hạ tiếp tục gật, gật đầu.

Chiến Bắc Liệt ngã người về phía sau, dựa thoải mái, khoanh tay lại, thưởng thức vẻ ngây ngốc trăm năm khó gặp trên mặt tức phụ: “Linh hồn của người nhập vào thân thể Mộ Dung Lãnh Hạ.”

Lãnh Hạ há miệng, gật đầu liên tục.

Chiến Bắc Liệt rất vui vẻ, khoe mắt, đuôi lông mày đều có ý cười, khuôn mặt lại ra vẻ nghiêm túc, như thẩm vấn phạm nhân: “Người biến thành Mộ Dung Lãnh Hạ lúc nào?”

Thì ra hán đã sớm đoán được, chẳng qua là không nói, nhưng nàng lại luôn coi đó là bí mật sâu kín nhất, cất giấu trong lòng.

Lãnh Hạ có chút chột dạ, mắt tự nhiên cấn cấn môi, trả lời: “Ngày đại hôn.”

Điều đó giải thích cho việc thay đổi của Lãnh Hạ, Mộ Dung Lãnh Hạ trên đường đến thành thân thì bị kẻ mặc hắc bào giết chết, giúp tức phụ hán đúng lúc, Chiến Bắc Liệt hài lòng gật đầu, thẩm vấn tiếp: “Vây thân thể của người đâu?”

Lãnh Hạ nhớ tới nguyên nhân cái chết vô cùng sỉ nhục kia, nghiêng nghiêng răng giải thích: “Máy bay gặp trục trặc bị nổ tung, ta thật sự đã chết, lúc có ý thức thì đã trở thành Mộ Dung Lãnh Hạ.”

Gà bay?

(Máy bay trong hán viết là ‘Phi ky’ còn Gà bay là ‘Phi kê’ ta nghĩ hai từ này phát âm giống nhau, hoặc gần giống nhau nên Liệt ca hiểu nhầm)

Chiến Bắc Liệt nhú nhú mày, vì hai chữ kì lạ này, nhưng nổ thì hán biết, nhớ tới bom mà Lãnh Hạ đã làm, uy lực như vậy, chẳng phải là tan xương nát thịt sao?

Tim hán đột nhiên đau đốn, rất đau.

Trong đầu không tự chủ nhớ tới lúc đầu, Lãnh Hạ rất cảnh giác, dù là lúc ngủ vẫn duy trì cảnh giác cao độ, dùng bữa thì mau chóng, tắm rửa cũng rất nhanh, còn thân thủ sắc bén kia nữa.....

Những thứ đó đã tỏ rõ thân phận trước đây của nàng, tất nhiên không phải một nữ tử bình thường.

Chiến Bắc Liệt đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Hạ, ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, cảm nhận eo nàng, lưng nàng, cảm nhận một độ ấm chân thật.

Người trong lòng hán là độc nhất vô nhị!

Khỏe môi Lãnh Hạ chậm rãi cong lên, chuyện như vậy dù là ai cũng sẽ sợ hãi, mâu thuẫn, không chừng có thể trối nàng lại mà thiêu sống, chỉ có nam nhân này, toàn tâm toàn ý yêu nàng, tin nàng.

Cánh tay đặt lên ngực hán, lồng ngực rắn chắc mà rộng lớn, có thể bao dung tất cả.

Một lúc sau, Chiến Bắc Liệt mới buông nàng ra, ứng mâu nhìn chằm chằm nàng, ngữ điệu đặc biệt ôn hòa: “À, khai đi.”

Lãnh Hạ chợt cảm thấy thế sự khó dò, mới vừa rồi nàng còn ở thể thượng phong, thẩm vấn hán, lúc này, thực sự là phong thủy luân chuyển a!

Nàng vô lực thở dài, trung thực thẳng thắn sẽ được khoan hồng: “Tên ta vốn là Lãnh Hạ, là một cô nhi, không có thân nhân, nhưng có một bằng hữu lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nàng cũng là cộng sự của ta. Chúng ta sống nương tựa vào nhau, nhận nhiệm vụ cùng nhau, nàng ấy phụ trách tất cả công tác chuẩn bị, còn ta phụ trách hành động..... À, quên chưa nói, ta là một sát thủ, sát thủ cao cấp nhất, chúng ta đã hợp tác qua vô số nhiệm vụ, lần nào cũng phối hợp ăn ý, nhưng lần đó, khi kết thúc nhiệm vụ, lúc rút lui, máy bay trục trặc..... còn có, à..... lúc ta chết đã hai mươi sáu tuổi.....”

Lãnh Hạ nhớ lại, kể ngắn gọn kiếp trước của mình, xoa xoa tay, chờ Chiến Bắc Liệt phản ứng.

Đại Tồn Chiến thần trầm mặc hồi lâu, xót xa nhìn Lãnh Hạ, chậm rãi phun ra hai chữ, cực kỳ nguy hiểm: “Bằng hữu?”

Lãnh Hạ mệt mỏi, hung hăng liếc mắt, nàng nói nhiều như vậy mà người này chỉ biết chú ý tới hai chữ này!

Phải nói hán như thế nào đây?

Nêu rõ những nét chính của vấn đề?

Nắm bắt trọng điểm?

Lãnh Hạ hít một hơi thật sâu, hung tợn trả lời: “Nữ nhân!”

Chiến Bắc Liệt nhất thời thả lỏng, ho khan hai tiếng, nhanh chóng đánh trống lảng, hỏi vấn đề tò mò đã lâu: “Tức phụ, rốt cuộc người là người ở đâu? Ta biết nhất định người không phải là người trong ngũ quốc, vậy thì quê người là nơi nào?”

Người trong ngũ quốc sẽ không biết chế bom, lại còn ‘Gà bay’ gì đó, không đợi Lãnh Hạ trả lời, Chiến Bắc Liệt đã tự mình suy đoán: “Khẩu vị của người nhẹ, cũng thích hải sản, chắc là gần Đông Sở, phía đông Đông Sở đều là biển, người ở bờ biển bên kia sao?”

Chiến Bắc Liệt nói xong, cực hài lòng gật đầu, nhưng lại không chắc lắm, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt dờ dẫn của Lãnh Hạ, nhíu nhíu mày: “Chẳng lẽ không đúng? Hay là phía bắc Bắc Yên? Không đúng, người sợ lạnh như vậy, không giống người ở nơi đó, phía tây Tây Vê? Cũng không phải, chỗ đó cằn cỗi, không phải là nơi người sống được.....”

Lãnh Hạ nhìn hẩn rồi thẳng thắn trả lời: “Ta không phải là người của thế giới này!”

Chiến Bắc Liệt nhíu mi một lúc, hiểu những lời này, không phải thế giới này?

“Nơi ta sống, khác biệt hoàn toàn về thời gian và không gian với nơi này, không chỉ cách về khoảng cách mà còn về thời gian.....” Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, lựa chọn ngôn từ rồi nói tiếp: “Có lẽ là sau các người hơn mấy trăm nghìn năm, đồng thời, hai thế giới cũng không có quan hệ, nếu không có việc linh hồn chuyển đổi kì dị kia, có lẽ chúng ta hoàn toàn không thể đến thế giới của đối phương, à, thậm chí ta cũng không biết chúng ta có ở cùng trong một hành tinh không nữa, ừm, người hiểu ý ta chứ?”

Nàng giải thích xong, lẳng lặng chờ Chiến Bắc Liệt phản ứng, rốt cục thấy hẩn gật đầu, mới thở phào một hơi.

Chỉ thấy Đại Tàn Chiến thần cúi đầu, trầm mặc.

Chiến Bắc Liệt hơi cúi đầu, lông mày thi thoảng lại nhíu vào, lông mi rủ bóng xuống gò má hẩn, bạc môi khẽ mím, không thể hiện chút kinh ngạc nào, rất bình tĩnh, rất trầm ổn, giống như đang tiêu hóa, suy nghĩ.

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, vẻ mặt thán phục, chưa bao giờ nghĩ như bây giờ, thấy Chiến Bắc Liệt cao sâu khó lường như vậy!

Chuyện như vậy, nếu là người khác thì sao có thể bình tĩnh như hẩn?

Chậc chậc chậc..... Không hổ là Chiến Bắc Liệt, không hổ là Đại Tàn Chiến thần, không hổ là người đã trải qua bao mưa gió gian nan, cái này gọi là gì?

Bình thần ung dung!

Bình tĩnh!

Dã vô phong vũ dã vô tình! (*)

Thái sơn đổ trước mặt cũng không biến sắc!

Mặc sóng gió, Lã Vọng buông cần!

Lãnh Hạ lắc đầu, tán thưởng hẩn trong lòng một phen, càng nhìn càng nghĩ trước đây nàng đã chưa hiểu Chiến Bắc Liệt.

Ngay lúc nàng đang cực kỳ xấu hổ vì những ý nghĩ trước đây.....

“Tức phụ!” Đại Tàn Chiến thần trừng mắt, nhảy dựng lên, nắm lấy tay nàng, khẩn trương nhìn nàng trái phải trên dưới, nhìn khắp nơi, vẻ mặt khiếp sợ cảm thán nói: “Tức phụ lão tử không ngờ lại là một người ngoài hành tinh!”

Trước mắt Lãnh Hạ tối sầm, chỉ cảm thấy một luồng sét đánh xuống, bỏ đôi người nàng, hoa mắt chóng mặt.

Nàng há hốc miệng, vẻ mặt ngốc nghếch thốt lên một tiếng: “A?”

Rốt cục Chiến Bắc Liệt cũng tiêu hóa được sự thật này, vẻ khiếp sợ biến thành hiếu kỳ rất nhanh: “Các người ở chỗ nào? Có núi có nước có hoa có cỏ không? Ăn gì? Trước khi tới đây có biết gạo thịt không? Ở đó có phân thành nam nhân nữ nhân không? À đúng, người nói bằng hữu kia là nữ nhân thì hẳn là có. Vậy thì nam nhân nữ nhân ở đó cũng giống như ở đây sao? Được rồi, người còn nói gà bay bị nổ tung, đó là một loại gà có thể bay à? Bay giống chim sao?”

“À, thật là một loài kỳ quái!” Chiến Bắc Liệt nói xong liền nỉ non một câu, ngay sau đó lại tiếp tục phun ra vô số vấn đề không tưởng.

Lãnh Hạ: “!@#\$\$%^&.....”

==

Lãnh Hạ phải tiến hành phổ cập giáo dục một phen về địa cầu thể kỷ hai mươi một cho Chiến Bắc Liệt.

Đại Tồn Chiến thần giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn ngồi, ứng mầu trong trẻo, tiếp thu tri thức kiểu mới được Lãnh lão sư truyền thụ, thỉnh thoảng lại quăng ra các vấn đề không tưởng.

Làm Lãnh Hạ muốn mắng người!

Lãnh Hạ khóc không ra nước mắt, không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi miệng nàng sắp khô rồi, mới có thể khiến Chiến Bắc Liệt tin, nơi nàng từng sống không có khác biệt gì với nơi này a!

Thế giới nàng sống, thật sự là tiên tiến hơn ở đây gấp vạn lần!

Chiến Bắc Liệt đứng dậy đi mức nước đun lên cho Lãnh Hạ.

Tức phụ nói nhiều miệng khô, cần uống nước nhuận hầu!

Hắn ôm lấy nàng, tràn trề hăng hái cảm thán: “Thật là một thế giới kỳ diệu!”

Lãnh Hạ hung tợn liếc mắt.

Chiến Bắc Liệt lúng túng sờ sờ mũi, ho khan một tiếng, hỏi: “Vậy bằng hữu của người đâu?”

Đã biết cái thế giới mà Lãnh Hạ từng sống, hẳn liền muốn biết cuộc sống của nàng, tất cả của nàng.

Nhắc tới cái này, Lãnh Hạ không khỏi có vài phần sầu não, ngả đầu dựa vào vai Chiến Bắc Liệt, chậm rãi nói: “Không biết hiện giờ nàng sống có tốt không, à, chắc là rất tốt, nữ nhân không có tim không có phổi này, ta chết, nhiều lắm thì nàng rơi một giọt nước mắt, rồi lại sinh long hoạt hổ.”

Chiến Bắc Liệt nhú mày.

Lãnh Hạ nắm lấy tay hắn, lắc đầu nói: “Nàng tên Kiều Thanh, có thể nói là một người hoàn toàn khác với ta, nhưng chúng ta lại rất hợp nhau. Lòng của nàng rất lạnh, việc gì cũng không quan tâm, không để ai vào mắt, nhưng người thật sự được nàng để tâm, thì sẽ chiếm vị trí rất lớn trong lòng nàng, rất mâu thuẫn phải không?”

Ngón tay trắng nõn vuốt ve lòng bàn tay của hắn, từng chút từng chút một.

“Cho tới nay, duy nhất chỉ có ta được nàng để trong lòng, cái chết của ta sẽ mãi mãi là vết thương trong lòng nàng, nhưng ở bên ngoài, sẽ không lộ ra dù chỉ là một chút, luôn là bộ dạng không tim không phổi.”

Lãnh Hạ bĩu môi, nhớ lại tính cách Kiều Thanh, mím môi nói: “Nàng có vài phần bóng dáng của Tiêu Phượng, không câu nệ tiểu tiết, tùy tiện, lại có vài phần bóng dáng của Tiểu Dao, giống như một kẻ lưu manh, nhưng lại khác hai người đó, nàng rất giáo hoạt, như hồ ly, đến tận bây giờ ta cũng chưa thấy ai có tâm tư kín đáo như nàng.”

Chiến Bắc Liệt nhắc nồi nước xuống, để qua một bên.

Nhìn khoe môi Lãnh Hạ vương ý cười, và hồi ức trong mắt, đột nhiên đối với nữ nhân chưa từng gặp mặt kia, sinh ra vô vàn cảm kích.

Cảm kích nàng ấy, lúc không có hắn, đã đi cùng mẫu sư tử hơn hai mươi năm cuộc đời, cho nàng ảm áp duy nhất đáng quý.....

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt híp dần mắt lại, nắm được vấn đề mà hần đã bỏ quên.

Hần quay đầu, nhìn thẳng vào tức phụ, bất đắc dĩ nói: “Tức phụ, hai mươi sáu tuổi.....”

Nàng sững sốt, lập tức bật cười, nhìn bộ dạng ai oán của người này.

Lãnh Hạ cười gập cả người lại, vừa nhìn Chiến Bắc Liệt sắp phát giận, liền phải vuốt giận, hai tay ôm lấy cổ hần, cười nói: “Ồ đó chúng ta khác ở đây, không kết hôn sớm như vậy, à, ý ta là thành thân, nữ tử phải hai mươi tuổi mới được thành thân, đây là tiêu chuẩn thấp nhất, hai mươi sáu tuổi chưa thành thân có khối người, yên tâm yên tâm.”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, nói không rõ cảm giác trong lòng.

Mẫu sư tử trải qua hai mươi sáu năm không có hần, là một nút thắt trong lòng hần, khoảng thời gian đó mãi mãi hần cũng không có cơ hội tham dự, lại mê man không rõ. Không phải hần để ý tới quá khứ của Lãnh Hạ, dù nàng đã thành thân thì tình cảm của hần dành cho nàng cũng sẽ không thay đổi hay giảm đi chút nào.

Lòng của Đại Tần Chiến thần lại dâng lên vị chua, vì cái giả thiết căn bản là không tồn tại kia.

Hần không phải không thừa nhận, từ lúc quen biết mẫu sư tử, ở chung, hiểu nhau, hần đã thay đổi hoàn toàn, trong lòng chỉ còn lại mẫu sư tử hung hãn thôi.

Nghĩ như vậy, Chiến Bắc Liệt hung hăng trợn mắt nhìn kẻ đầu sỏ, trừng mắt làm nàng khó hiểu, chỉ có thể âm thầm cảm thán một câu.

Tâm tư nam nhân sâu như biển a!

Hiện tại Chiến Bắc Liệt rất khó chịu, rất không thoải mái, nhất là nhìn dáng dấp mơ hồ của Lãnh Hạ, càng hận, ngứa răng.

Cho nên, Đại Tần Chiến thần càng nghĩ, càng quyết định dùng biện pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, nghiêm phạt.

Hần còn chưa quên nồi nước kia nên vào bếp rót một chén nước cho tức phụ uống nhuận hầu.

Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm đến khi cốc nước kia cạn, thiết thủ đột nhiên vươn ra, ôm lấy Lãnh Hạ thật chặt, sải bước về phía sương phòng.

Khí thế kia, quả thực là mãnh hổ a!

Rất hùng dũng!

Lãnh Hạ bị hần ôm, khó tin chớp chớp mắt, người này, không phải là lại muốn.....

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Chiến Bắc Liệt đã đập cửa phòng, ném nàng lên giường rồi nhảy lên theo, hùng hổ nhào tới.

Kiểm ăn.

(*) Dã phong vô vũ dã vô tình: Ta chỉ tìm được câu này trong một bài thơ, cũng không hiểu lắm nghĩa của nó trong ngữ cảnh trên. ai biết thì giúp hộ nhé! ^^

Định phong ba (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Mạc thính xuyên lâm đã diệt thanh,

Hà phương ngâm khiêu tả từ hành.

Trúc trượng mang hài khinh thắng mã,

Thuỳ phạ!

Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh.

Liệu tiểu xuân phong xuy tửu tỉnh,

Vi lãnh,
Sơn đầu tà chiếu khước tương nghinh.
Hồi đầu hướng lai tiêu sắt xứ,
Quy khứ,
Dã vô phong vũ dã vô tình.
Dịch thơ:
Rừng động dừng nghe chuyển lá cành
Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh
Gậy trúc giầy rơm say chệnh choáng
Nào ngán
Áo tơ mưa khói mặc bình sinh
Vi vút gió xuân xay chột tỉnh
Hơi lạnh
Đầu non bóng ngả cũng tương nghinh
Ngoảnh lại những nơi tiêu sắt trước
Rời bước
Cũng không mưa gió cũng không hanh

114. Q.2 - Chương 37: Rốt Cuộc Cũng Ra Ngoài

Edit: Kiri!

Lãnh Hạ mơ mơ màng màng khôi phục ý thức, tóc đen toán loạn trên bờ vai trắng mịn, hai gò má ửng hồng đầy e lệ.

Nàng cảm thấy thân thể đang trong tình trạng kiệt sức!

Ngay cả mắt cũng chưa kịp mở mà đã bắt đầu nghiêng rã, thật sự không thể nghĩ ra, người kia làm sao có thể liên hệ chuyện nàng xuyên không tới đây và chuyện này chứ.

Lãnh Hạ yên lặng hạ quyết định, nếu lát nữa mà thấy bộ dạng người kia rạo rực, thoả mãn.....

Nàng nhất định, khẳng định, nhất định hung hăng dạy dỗ hắn!

Vươn tay sang bên cạnh lại cảm thấy lạnh lẽo.

Lãnh Hạ nhú mào, cảm giác buồn ngủ cũng biến mất, quay người nhìn sang bên cạnh.

Giường lớn trống không, trong phòng chỉ có mình nàng.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, khắp người đều đau nhức, mặc y phục vào rồi ra ngoài.

Trong đại điện rộng lớn, khắp nơi được chiếu sáng bằng dạ minh châu, tựa như ban ngày vậy, Chiến Bắc Liệt một thân hắc y, đứng ở phía trước, khí tức cao quý mà bá đạo khó có thể che giấu được, quay lưng về phía nàng, đứng chấp tay.

Lãnh Hạ không biết vì sao, nhìn hắn nàng cảm thấy có vài phần đè nén.....

Âm trầm?

Nàng bước nhanh về phía Chiến Bắc Liệt, nghe được tiếng bước chân, hấn quay đầu, trong ưng mâu rất hỗn loạn, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

Bất chợt khiến Lãnh Hạ dừng bước.

Trong đôi mắt kia ẩn chứa vô số tâm tình, giống như một dòng suối cuộn trào mãnh liệt, ở trong đó tràn đầy sự sợ hãi, tràn đầy bá đạo muốn tranh đoạt với trời, tràn đầy kiên định, xuyên qua trăm nghìn năm dài đằng đẳng, xuyên qua ranh giới giữa hai thế giới, xuyên qua sinh mệnh, xuyên qua hồi ức, ánh mắt như thể, xuyên thẳng tới đáy lòng nàng.

Hắn nói: “Nàng sẽ không quay về nữa, đúng không?”

Tiếng nói trầm thấp giống như thở dài, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, muốn có một lời khẳng định.

Lãnh Hạ vốn đang tức vì đau nhức khắp người nhưng tất cả oán niệm, bởi vì một ánh mắt này mà biến mất hoàn toàn.

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt đưa tình.

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt Chiến Bắc Liệt, vươn hai tay ôm lấy hắn, áp mặt vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Nàng đáp: “Sẽ không.”

Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, vừa rồi hắn đã nghĩ, mẫu sư tử tới từ thế giới kia, có khi nào.....

Đối với mẫu sư tử, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn thận trọng, hạnh phúc tới không dễ dàng, hắn vừa cảm tạ trời xanh, vừa cảm thấy tình cảm của mình càng ngày càng sâu đậm, hắn lại bắt đầu thấy sợ, không phải vì Lãnh Hạ, mà là vì chuyện nhập hồn khó tin kia, đó là một loại sức mạnh mà con người không thể chống đối.

Lúc này, nghe được lời khẳng định như vậy, đột nhiên hắn ôm nàng thật chặt, tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, lâu lâu nói: “Nàng xác định.”

Lãnh Hạ tựa vào lồng ngực của hắn gật đầu, trịnh trọng đáp: “Ta xác định.”

Loại chuyện nhập hồn này, trong biển người có được mấy người gặp phải?

Nàng cũng không tin mình may mắn như vậy, nhập hồn một lần rồi còn nhập lần nữa, huống chi thân thể kia của nàng chắc đã sớm tan xương nát thịt, bột phấn cũng không còn.

Rốt cục Chiến Bắc Liệt cũng hài lòng, vỗ vỗ tóc Lãnh Hạ, cười híp mắt: “Đói bụng không, ta nướng rắn cho nàng.”

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, đẩy hắn ra rồi liếc hắn, rõ ràng là không tin: “Chàng?”

Nàng thật sự đói bụng, đại chiến nhiều như vậy, đến giờ da bụng đã dính vào da lưng rồi, nhưng ở đây không có nhiều rắn, nàng không dám giao cho người này phá hoại, nàng còn nhớ rất rõ lần trước trên đường tới xích cương, thổ gà gì hắn cũng không biết làm.

Chiến Bắc Liệt chợt cảm thấy mình bị coi thường, nghiêng răng ken két, nhướn mày, hào hứng nói: “Nhìn!”

Rồi lập tức khí phách hiên ngang bước nhanh về phía phòng bếp.

Lãnh Hạ nhún vai, cũng không đành lòng đả kích lòng tự tin của hắn, tuy rằng thật sự thì nàng không biết người này lấy tự tin ở đâu ra.

Hơn nữa.....

Người – Đại Tồn Chiến thần, thực sự không nên đòi thể hiện tài năng nơi phòng bếp.

Sau gần nửa canh giờ, cuối cùng Chiến Bắc Liệt cũng rửa sạch rắn rồi cũng nướng như Lãnh Hạ từng làm.

Trong ánh mắt mong chờ của hắn, kiên nhẫn chịu đựng món thịt rắn khó nuốt, trái lương tâm liên tục gật đầu, nói mà ngay cả mắt cũng không chớp: “À, hương thơm ngào ngạt, ngoài giòn trong mềm, nêm nếm vừa ăn,.....”

Chiến Bắc Liệt tươi cười ấm áp, hăng hái tăng vọt, lập tức vung tay: “Từ sau, việc nướng rắn, ta làm hết.”

Trước mắt Lãnh Hạ tối sầm, cắn lưỡi một cái, chờ dần gập đầu.

==

Lúc này hai người đang đứng ở trước căn phòng băng, bốn phía đều là những lớp băng vô cùng dày, làm nơi đây vô cùng lạnh lẽo.

Tay của Lãnh Hạ bị Chiến Bắc Liệt nắm, cảm nhận được nhiệt độ từ tay hắn truyền tới, hỏi: “Chàng nói xem, đây là lăng mộ của ai?”

Chiến Bắc Liệt trả lời chắc chắn: “Hoàng lăng.”

Chỉ có hoàng lăng mới có thể giải thích sự phú quý ở cung điện ngầm này, còn có cạm bẫy ở bên ngoài cũng rất tinh vi, Lãnh Hạ ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: “Hoàng lăng Bắc Yên ư? Như vậy, Hoàng đế Bắc Yên đăng cơ cũng đến đây viếng sao?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, cười nói: “Không chỉ là Hoàng đế Bắc Yên, tất cả các quốc gia, nơi đến viếng đều chỉ là mộ chôn quần áo và di vật mà thôi, hoàng lăng tuyên bố với bên ngoài cũng không phải là hoàng lăng thật.”

Lãnh Hạ sửng sốt một chút nhưng suy nghĩ một lát thì cũng bình thường trở lại.

Làm gì có Hoàng đế nào muốn mộ của mình bị kẻ khác biết, bọn họ luôn dùng những bảo vật trân quý làm đồ bồi táng, để khi đến cõi âm vẫn có thể làm đế vương, như là cung điện này, ăn, mặc, ở, đi lại, không thiếu thứ nào, như là hoàng cung thật sự.

Nhưng đế vương này sợ nhất là bọn trộm mộ quấy rối họ nghỉ ngơi, đương nhiên sẽ tuyên bố với bên ngoài một địa điểm giả rồi xây dựng hoàng lăng thật ở một nơi không ai biết.

Lãnh Hạ nhớ tới những bộ xương cốt trong thạch thất, áo tang vải thô, chắc chính là người xây lăng này, trong khi xây xong, cũng bị chôn thầy tại nơi này.

Chiến Bắc Liệt đi tới trước một quan tài băng, hỏi: “Phải mở sao?”

Lãnh Hạ nhú mày, đương nhiên nói: “Đương nhiên!”

Lúc trước hai người đã xem xét khắp cung điện, nhưng không tìm được lối ra nào, lúc này chỉ có thể tìm đầu mối ở hai quan tài này, Lãnh Hạ cũng không có nghĩ đến quỷ thần gì cả dù đã xảy ra chuyện nhập hồn hý dị.

Huống chi, cạm bẫy bên ngoài, rõ ràng là vì muốn bảo vệ lăng mộ này, hai người trong quan tài này, cũng đã hại bọn họ không ít.

Chiến Bắc Liệt không nói hai lời thi triển nội lực, đẩy nắp một quan tài ra.

Người cổ đại luôn rất tôn trọng người đã khuất, trong sự tôn sùng đó còn có sự sợ hãi, đừng nói là mở quan tài, mà chỉ cần lỡ lời bất kính với người đã chết, cũng luôn cho rằng sẽ nhiễm âm khí.

Nhưng tính tình Chiến Bắc Liệt bá đạo kiệt ngạo, không quản được nhiều như thế, tức phụ là lớn nhất!

Nắp quan tài bị mở ra, một luồng khí tang thương cũng giống như thoát ra từ trong đó.

Trong quan tài là một nữ nhân, xương cốt đều đã mục nát, nhưng y phục đỏ tươi như máu kia vẫn có thể nhìn rõ, chân váy thêu những đóa phù dung rất lớn, từng đóa từng đóa, tư thái khác nhau, hoặc nụ hoa e ấp, hoặc gấn bó lưu luyến, hoặc xoè ra bay múa,.....

Vì hình xăm trên ngực Lãnh Hạ nên hai người rất miễn cảm với phù dung, lúc này chợt nhìn thấy rất nhiều, liền cảm thấy cái này cũng có chút liên quan tới hình xăm kia.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, nhìn ngó cẩn thận trong quan tài nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì.

Chiến Bắc Liệt đi tới quan tài bên kia, đẩy nắp ra.

Bên trong là một bộ xương cốt mặc long bào, hẳn là một nam nhân, nam nhân này quay đầu về bên trái, giống như canh gác cho quan tài của nữ nhân kia, long bào cao quý uy nghi, trước ngực có cầm một thẻ tre, rất cũ kỹ.

Thấy vậy, Lãnh Hạ trêu ghẹo nói: “Ôm chặt như thế, nhất định có liên quan tới ái tình.”

Nam nhân dù xương cốt đã mục nát nhưng vẫn ôm chặt thẻ tre, Lãnh Hạ giống như thấy được, mấy trăm năm trước, trước lúc nhắm mắt, người này đã siết chặt thẻ tre, giống như ôm nữ tử kia thật chặt, cứ ôm như vậy, đời đời kiếp kiếp.

Chiến Bắc Liệt bật cười, chép chép miệng nói: “Một đế vương chấp nhất tình yêu? Ngoại trừ Phụ hoàng và Hoàng huynh, ta chưa từng nghe có Đế vương khác, có tình.”

Lãnh Hạ nhún vai, nghĩ như vậy cũng không sai, sử sách chưa bao giờ cho thấy đế vương có tình, luôn ghi sự vô tình, bạc tình, chỉ có cả nhà Chiến Bắc Liệt, quả thực giống như bị đột biến gen.

Nàng chậm rãi quan sát Chiến Bắc Liệt từ đầu đến chân, quan sát đến mức làm hấn nổi gai ốc mới nói: “Huyết thống hoàng gia Đại Tần các chàng, đúng là hạc giữa bầy gà trong ngũ quốc.”

Chiến Bắc Liệt trợn mắt nói: “Là Đại Tần chúng ta.”

Lãnh Hạ cười đầu hàng, nhớ tới người này, nhớ tới Tiêu Phượng ở Trường An, không khỏi dâng lên lòng trung thành, nghiêm mặt nói: “Đúng, là Đại Tần chúng ta.”

Chiến Bắc Liệt cười híp mắt lại, hài lòng hôn lên chóp mũi nàng một cái.

Hắn lấy thẻ tre ra, liếc nhìn cẩn thận, đây có thể là thứ duy nhất có tác dụng ở nơi này.

Lãnh Hạ tìm tòi trong quan tài một lúc nhưng cũng không thu hoạch được gì, chợt nghe Chiến Bắc Liệt cười nói: “À, nàng đoán đúng rồi.”

Lãnh Hạ ngẩng đầu, nhận lấy thẻ tre Chiến Bắc Liệt đưa, cảm giác băng lãnh chợt ập đến, dù sao cũng nằm trong băng mấy trăm năm, Lãnh Hạ không khỏi rùng mình.

Chiến Bắc Liệt kéo nàng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ra ngoài xem, tay nàng lạnh rồi.”

Mở cửa phòng băng ra, không khí ủa đến, Lãnh Hạ cũng thoải mái hơn nhiều.

Giản lược nhiều phần trong thẻ tre xong, đại khái cũng hiểu được, đây là một quyển nhật ký, nửa trước là một nữ tử viết, chữ viết xinh đẹp mềm mại như mây bay, lại có vài phần kiên cường quả cảm, những dòng chữ này thể hiện ước mơ của một nữ tử với tình yêu.

Phần phía sau, chữ viết cứng cáp mạnh mẽ, hẳn là nam nhân viết.

Lãnh Hạ ngáp một cái, gấp thẻ tre lại, đặt trên bàn, nàng cũng dùng không ít thời gian để đọc thẻ tre này.

Chiến Bắc Liệt cũng ngáp theo, đổi lấy một cái liếc mắt của Lãnh Hạ.

Đại Tần Chiến thần không muốn nhìn thấy những kiểu ướm át như tiểu nữ nhân ôm ấp tình cảm thế này, nên nhiệm vụ gian khổ đành ném cho tức phụ, nhưng Lãnh Hạ cũng đâu phải là một nữ nhân bình thường, liều mạng chịu đựng cuối cùng cũng xem xong.

Chẳng qua trong lòng cũng có vài phần thê lương.

Chiến Bắc Liệt vừa thấy tức phụ liếc mắt ghét bỏ, nhất thời đứng dậy đi tới phía sau Lãnh Hạ, xoa bóp cho nàng, hỏi: “Viết gì vậy?”

Lãnh Hạ thở dài: “Chuyện cũ của một đế vương và một nữ thành chủ.”

“Thành chủ?” Chiến Bắc Liệt nhíu nhíu mày, hỏi: “Phù thành?”

Lãnh Hạ ngược đầu, cổ rất mỏi, ngược nhìn người kia đáp: “Ừ, Phù thành, chỗ này đã có được ba trăm năm, nam nhân là Yến thái tử Ba Tra năm đó, cũng chính là Phong Khang Hoàng đế sau này, nữ nhân là đệ nhất thiên kim thành chủ Phù thành.”

Chiến Bắc Liệt sẵn sóc xoa bóp vai xong liền xoa bóp cổ cho nàng.

Hắn gật đầu nói: “Thì ra là hai người đó, Tầng thư khố trong cung có ghi chép, Ba Tra thành thân với thiên kim Phù thành, lấy nàng làm Thái tử phi, sau đó Bắc Yến khai chiến với Đông Sở, Phù thành phú khả địch quốc cung cấp rất nhiều quân phí, Bắc Yến đại thắng, Ba Tra cũng dâng cơ thuận lợi, cùng lúc đó, thành chủ Phù thành mất, Tịch Thu này không biết vì sao lại quay về Phù thành, tiếp nhận chức thành chủ.”

“Đại khái chính là như vậy, nhưng.....” Lãnh Hạ lắc đầu, giải thích: “Cũng không phải Phù thành chủ động cung cấp quân phí, mà là Ba Tra đã có âm mưu tiếp cận nữ nhân này, vì muốn lấy được bạc của Phù thành, thề non hẹn biển sẽ không thành thân với bất kỳ nữ tử nào khác, lừa gạt quân phí của Phù thành xong, liền quên lời thề, liên tục nạp thiệp, rồi dùng kế hại chết thành chủ Phù thành, muốn đoạt quyền lực ở Phù thành. Tịch Thu tâm hóa tro tàn, lập kế quay về Phù thành, nhận chức thành chủ, rồi hóa giải mọi tai ương cho Phù thành.”

Lãnh Hạ tưởng tượng được một nữ tử oai hùng hiên ngang, khi cho là đã có được hạnh phúc, lại phát hiện mọi thứ chỉ là âm mưu, tâm nàng rét lạnh.

Lại là lúc phụ thân mới mất, lập kế thoát thân, một nữ tử chống đỡ Phù thành, ổn định lòng dân, hóa giải nguy cơ, thống trị thành trấn, không thể không nói, đó là một kỳ nữ tử.

Chỉ tiếc, nếu có thể chọn, Lãnh Hạ chắc chắn nàng ấy thà làm một nữ tử bình thường giúp chồng dạy con, cũng không nguyện làm một kỳ nữ tử.

Lãnh Hạ liếc nhìn thể tre trên mặt bàn, bật cười một tiếng, chậm rãi nói: “Đến tận hai mươi năm sau, Ba Tra hối hận về chuyện đó, giết mình tỉnh giấc hiểu ra người mình yêu suốt đời chính là Tịch Thu, nhưng lúc đó Tịch Thu đã qua đời, Ba Tra dùng mọi thủ đoạn, sai người trộm quan tài của nàng ấy ra, hợp táng cùng hắn ở đây, nhưng cũng vì lời thề năm đó của Tịch Thu, đời này mãi mãi không bao giờ tha thứ nên chỉ có thể cách một quan tài, xa xa nhìn nhau.”

“À, Ba Tra còn tự xưng mình là một kẻ tình thâm, quan tài Tịch Thu trộm được về Bắc Yến là lúc nàng đã mất được nửa năm, thi thể đã bắt đầu mục nát, hắn phải dốc sức làm ra một quan tài bằng đặc biệt lạnh lẽo này để hy vọng có thể giữ thi thể nàng.”

Lãnh Hạ nói, cười khinh miệt, hư tình giả ý bậc này, thật sự khiến nàng coi thường.

Dù là quan tài bằng, cũng không thể chống nổi sự bào mòn của năm tháng.....

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, nói rằng: “Cũng chính là.....”

Lãnh Hạ gật đầu: “Không có thu hoạch.”

Đại Tồn Chiến thần hai tay chuyển xuống, từng chút từng chút di chuyển về nơi mềm mại kia, nàng tức giận gạt tay hắn ra.

Chiến Bắc Liệt nhe răng toét miệng một lúc, cuối cùng cũng đành hoàng nói: “Cũng không phải là không có thu hoạch, ta có một ý.”

Hắn ngồi xuống phía đối diện Lãnh Hạ, rồi nói tiếp: “Phù thành tồn tại rất đặc biệt trong ngũ quốc, tuy rằng ở phía Tây Tây Vệ, đất đai cằn cỗi, nhưng lại coi buôn bán là nhất, nghe nói mỗi người ở Phù thành đều biết buôn bán, tiểu hài tử ba tuổi cũng biết gảy bàn tính, một thành thị như vậy, những thứ khác không mạnh nhưng lại cực kỳ giàu có. Mười bảy năm trước, không biết Vệ vương dùng thủ đoạn gì, bắt giữ thành chủ Phù thành, dùng thành chủ làm con tin xông vào Phù thành, không ngờ ngân khố bên trong rỗng tuếch, Phù thành bị Vệ vương tàn sát trong cơn giận dữ, không còn một ai, cùng lúc đó, bảo tàng thần bí phú khả địch quốc cũng được thu lại.”

Lãnh Hạ khó hiểu: “Phù thành tồn tại độc lập, lại cực kỳ giàu có, sao không nước nào xâm chiếm?”

Chiến Bắc Liệt cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Thứ nhất, ngũ quốc luôn có có hiềm khích, quốc gia nào đánh, cũng sẽ bị bốn nước khác làm khó dễ, thứ hai, nếu chiếm Phù thành, nhất định phải qua Tây Vệ, Vệ vương sao có thể đồng ý? Thứ ba, Phù thành tuy nhỏ, nhưng không phải không có quân đội, có tài lực hùng hậu chống đỡ, tòa thành này phòng vệ cực kỳ nghiêm mật, nếu không phải vì Vệ vương bắt giữ thành chủ Phù thành, quân đội Tây Vệ sao có thể vào trong.”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút rồi nói: “Chàng cho là hình xăm của ta có liên quan tới bảo tàng Phù thành?”

Phù thành ở phía Tây Tây Vệ, lấy phù dung làm ký hiệu, bị diệt từ mười bảy năm trước, bảo tàng phú khả địch quốc.....

Mấy vấn đề hình như có liên quan rất lớn tới nàng, nhưng cũng hình như không liên quan, nàng là Vệ công chúa Tây Vệ, hình xăm là phù dung, năm nay mười sáu tuổi, sư phụ Mộ Nhị truyền lời đây là đồ cưới.....

Mọi thứ rất lằng nhằng, Lãnh Hạ không nghĩ nhiều nữa, hôm nay cần tìm đường ra mới là quan trọng.

Không biết bọn họ ở đây bao lâu rồi, thật rảnh cũng chẳng còn bao nhiêu.....

Lãnh Hạ thở dài: “Rời khỏi nơi này là quan trọng nhất.”

Rõ ràng Chiến Bắc Liệt thì không cho là như vậy, nhìn chăm chăm tức phụ, cố chấp cho rằng viên phòng mới là chính sự quan trọng nhất.

Lãnh Hạ ngẩng đầu một cái, thấy Chiến Bắc Liệt vẻ mặt phờ phợt, vừa nhìn đã biết hắn đang suy nghĩ gì, nhất thời tức giận quát lớn: “Cút!”

Chiến Bắc Liệt nuốt nước miếng một cái, vội vàng nuốt tất cả ý niệm vào bụng, liếc mắt nhìn mẫu sư tử, ưu thương đi ra ngoài.

Lãnh Hạ đỏ khóc đỏ cười, nhìn hắn ra vẻ đáng thương, tức giận ngứa răng, hỏi: “Đi đâu?”

Người này tuyệt đối là cố ý, à, bây giờ càng ngày càng mềm lòng.

Đại Tồn Chiến thần xoay người, vẻ mặt ai oán thay đổi, lập tức lao về phía Lãnh Hạ, một tay ôm lấy tức phụ, chạy vội tới ôn tuyền, vui mừng nghĩ, còn chưa từng thử ở đây.....

Lãnh Hạ ở trong lòng Chiến Bắc Liệt, khuôn mặt tươi cười đen đến mức không thể đen hơn, đột nhiên phượng mâu híp lại, đập tay hắn một cái.

Chiến Bắc Liệt dừng bước hỏi: “Sao vậy?”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, mới nói: “Nếu nơi này là Hoàng lăng, chắc hẳn sẽ không cho người khác biết vị trí, dù là người xây dựng hay người thiết kế chỗ này.”

Chiến Bắc Liệt lập tức hiểu ý của nàng.

Nói đến chính sự, hắn cũng thu hồi tâm tư, nghiêm mặt nói: “Nơi này trừ người xây dựng, còn có người thiết kế.....”

Lãnh Hạ gật đầu, bước xuống đất, trong mắt hiện lên một tia cơ trí: “Nhưng người kia nếu đã thiết kế chỗ này thì đương nhiên sẽ biết số phận bị tuần táng.....”

“Nhất định sẽ để lại một đường lui ỉn!” Chiến Bắc Liệt trầm giọng tiếp lời, nhìn nhau liếc mắt với Lãnh Hạ, cùng nói ra: “Ôn tuyền!”

Trên bờ ôn tuyền.

Lãnh Hạ hít sâu một hơi rồi nhảy xuống.

Vết thương trên người Chiến Bắc Liệt mặc dù đang chuyển biến tốt nhưng vì ở đây không có thuốc nên tốc độ khép miệng rất chậm, nếu ở đây có thể ra thì tốt còn không, vết thương gặp nước mà lại viêm thì hậu quả không chịu nổi.

Nước ôn tuyền khoan khoái nhưng có tạp chất, cũng không nhiều lắm, Lãnh Hạ hít sâu nhảy xuống chạt vật tỉ mỉ xem xét, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Không biết bọn họ có đoán đúng không, nếu có đường ra thật thì nhất định sẽ có cơ quan.

Hai mắt nàng sáng ngời, ở tay xuất hiện một chỗ khác với những chỗ khác.

Lãnh Hạ lại gần phía đó, nàng thấy rõ một hạt ngọc được khảm trên vách đá.

Không biết cơ quan này được bố trí như thế nào, nàng không dám mở ra, chỉ ghi nhớ vị trí này, rồi lên bờ.

Lãnh Hạ vừa nổi lên đã hít lấy hít để, tươi cười với Chiến Bắc Liệt: “Có đường ra!”

==

Hai người nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày ở hoàng lăng, ăn uống no đủ rồi đi về phía ôn tuyền.

Bọn họ cũng không sợ đường quá dài, thiếu hơi, vì nếu người kia có thể ra ngoài thì nhất định là trong phạm vi có thể chịu được.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhìn nhau liếc mắt, gật đầu, cùng hít sâu một hơi, nhảy xuống nước.

Lãnh Hạ tìm được vị trí hôm qua, vịn hạt châu nhỏ

kia.....

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên, mặt đất giống như bị giật mình, vách đá chậm rãi bay lên, vách đá bay lên làm nước cuộn cuộn chảy vào, làm ôn tuyền đục ngầu.

Vách đá bay lên tới một vị trí nhất định liền dừng lại.

Nước không ngừng chảy vào, Chiến Bắc Liệt nắm thật chặt tay Lãnh Hạ, kéo nàng bơi ngược dòng nước chảy.

Hắn ôm lấy Lãnh Hạ đẩy nàng qua khe dưới vách đá, người nàng mảnh nhỏ, rất dễ qua, Chiến Bắc Liệt cũng lập tức cúi người, bơi qua nhanh chóng, trong lúc này, tay vẫn luôn nắm chặt lấy tay Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt vừa bơi qua thì vách đá lại di chuyển, dịch xuống phía dưới, khép kín khe hở.

Lúc này dòng nước đang cuộn trào mãnh liệt đã tĩnh lại, ở đây tối đen, không biết nước sâu đến đâu, nước rất lạnh, lạnh thấu xương.

Hai người rất dễ bị tách ra, Chiến Bắc Liệt lập tức bơi về phía Lãnh Hạ, nắm thật chặt tay nàng lần nữa rồi bơi về phía trên.

Dòng nước tĩnh lặng bị động tác của hai người làm cho rung động, tóc đen tán loạn trong nước, khắp nơi tối đen, không nhìn được gì, hai người không thấy gì cả chỉ có thể bơi nhờ vào cảm giác, nếu hoàng lăng ở dưới đất thì đường ra nhất định ở trên.

Bởi vì nước lạnh nên làm tốc độ của bọn họ chậm lại, lúc này một chút khí hít vào lúc này đã không đủ.

Gò má của Lãnh Hạ phồng lên, trong lồng ngực bắt đầu xuất hiện cảm giác khó thở, đột nhiên một cảm giác ấm áp phủ lên môi nàng, Chiến Bắc Liệt dùng lưỡi cạy răng nàng ra, truyền cho nàng chút khí, giúp Lãnh Hạ dễ chịu đi vài phần, kéo cánh tay hắn một cái, tỏ vẻ có thể tiếp tục.

.....

Phía trên xuất hiện ánh sáng mờ nhạt, loang lổ trên mặt nước, chắc giờ là buổi tối.

Hai người thấy ánh sáng liền đẩy nhanh tốc độ, sắp đến mặt nước rồi!

Không biết cửa ra là nơi nào, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt không dám phát ra tiếng quá lớn, lúc tối gần mặt nước bọn họ chậm rãi bơi lên, cố gắng giảm nhỏ tiếng nổi lên mặt nước.

Vạch nước ra!

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cố gắng đè nén xúc động muốn hít thở thật nhiều, cúi đầu chậm rãi hô hấp, nhìn nhau, đáy mắt lộ ra nụ cười vui mừng.

Lúc này, hai người mới bắt đầu đánh giá nơi đang đứng, không khỏi cùng sửng sốt.

115. Q.2 - Chương 38: Kẻ Ăn Quyết Cơm

Edit: Kiri

Trước mắt là một đình viện vô cùng rộng lớn không nhìn thấy điểm cuối, trong viện ngập đầy những cây cổ thụ che trời, những núi đá to lớn hùng tráng, phía xa xa là những tòa nhà rộng lớn, nguy nga, hai màu vàng đỏ trải dài khắp nơi, khí thế khoáng đạt, hơi thở của vùng phía bắc như ủa vào da thịt.

Dưới những ngọn đèn dầu, có thể thấy được trên mặt tường có khắc một bức họa bư hãn, Lang Vương bộ lông trắng tuyết đứng thẳng, ngẩng đầu hú vang, trong đôi mắt xanh biếc ẩn chứa sát khí lăm lăm, trông rất sống động.

Chính là vật mà hoàng tộc Bắc Yến thờ cúng!

Hoàng cung Bắc Yến!

Đột nhiên, tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cùng hít sâu một hơi, chậm rãi lặn xuống mặt nước.

Trời giá rét, trong nước đã có không ít khối băng nổi lơ lửng, dưới ánh đèn dầu ánh lên sắc màu long lanh.

Nước hồ lạnh giá, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, có vài phần cảm giác dở khóc dở cười, hai người không thể nào ngờ, cửa ra này lại chính là hoàng cung Bắc Yến.

Hai người chìm ở dưới nước một lúc, đợi đến khi những tiếng bước chân kia rời đi, rồi mới chậm chậm bơi tới bờ, cả người ướt sũng lên bờ.

Dưới nước mặc dù lạnh, nhưng ngập dưới đó lâu thì cũng mất cảm giác, bây giờ rời nước, tiếp xúc với không khí, Lãnh Hạ hắt hơi một cái thật mạnh trong lòng Chiến Bắc Liệt.

“Đây chắc là ngự hoa viên, thị vệ tuần tra rất nhiều.” Chiến Bắc Liệt ôm nàng, quan sát xung quanh một phen rồi nhẹ giọng nói: “Có khi nàng lại nhiễm phong hàn, tìm một cung điện nào đó để lấy quần áo thay trước đã, rồi nhanh chóng rời khỏi hoàng cung chết tiệt này.”

Lãnh Hạ lại bất đắc dĩ lần thứ hai, chỉ một lần cảm mạo nho nhỏ kia, đã bị người này ghi nhớ cả đời!

Nhưng thay y phục khác rồi đi cũng đúng, nước mà cứ nhỏ giọt xuống đường rồi đông thành băng thì nhất định sẽ khiến cho thị vệ tuần tra hoài nghi.

Trăng tròn bị mây đen che khuất, ánh sáng chiếu ở đây cũng không mạnh, hai người vô thanh vô tức tránh lính gác, đi qua đi lại trong hoàng cung.

Nếu không vì bị ướt, sợ lưu lại dấu vết thì hoàng cung Bắc Yến thủ vệ sâm nghiêm, đối với bọn họ mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một sân chơi, đi như chỗ không người.

Chưa tới nửa giờ sau, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đã ở trên một cây cổ thụ, nhìn một cung điện tờ mờ ở phía trước.

Lãnh Hạ khẽ động tai, hơi nhíu mi lại, ghé sát vào tai Chiến Bắc Liệt nhỏ giọng nói: “Ở đây thật kỳ quái, cung điện này tuy hoa lệ nhưng lại không có bất kỳ binh lính nào bảo vệ, tất cả cung nữ thị vệ đều ở bên ngoài hết.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, trả lời: “Hình như tất cả đều bị người khác đuổi đi rồi.”

“Chỗ này đi, vào thăm dò một chút.” Hiếm khi gặp được một chuyện thú vị như thế ở trong hoàng cung, đương nhiên phải nhanh chân tới xem rồi.

Lãnh Hạ phi thân đáp đất, lách mình lao về hướng hành lang gấp khúc trong cung điện, đạp một cước trên hành lang rồi mượn lực bắn người về phía trước, hai tay nắm mái hiên xoay người nhảy vào trong điện, không làm kinh động bất kỳ cung nữ thị vệ nào ở ngoài.

Trong chớp mắt chạm đất, Chiến Bắc Liệt cũng đã đứng ở bên cạnh nàng.

Nhìn không được mà liếc mắt, thật đồ kị khinh công của người này!

Trong đại điện tối đen, cũng không có hơi người gì cả, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nghiêng tai lắng nghe, một tia hô hấp chậm rãi mà yếu ớt truyền ra từ bên trong phòng ở cạnh hành lang.

Nàng nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, hần dùm khẩu hình đáp: “Ngủ.”

Hai người đi vòng qua trước cửa phòng, nghiêng tai lắng nghe, sau khi xác định bên trong chỉ có một người đang ngủ say, liền nghênh ngang đẩy cửa phòng ra, đi vào.

Gian phòng này cực lớn, tối đen không đèn, bài biện quý giá, trong phòng còn đốt nến an thần, mùi hương tràn ngập ở trong phòng, người nọ ngủ ở trong điện, từ động tác hô hấp có thể thấy, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Lãnh Hạ đi tới trước tủ quần áo, mở cửa ra, nhất thời sững sờ một chút, trước mắt là một bộ măng bào bốn móng!

(Măng bào bốn móng: y phục của Thái tử)

Lúc này nàng rất muốn huyết sáo một tiếng, đứng là vào phòng đại nhân vật!

Nàng lấy một bộ y phục màu đen đưa cho Chiến Bắc Liệt, sau đó tùy tiện tìm một bộ mặc, y phục nam nhi quá dài, vạt áo quét đất, nàng xé một mảnh lớn ở chân áo rồi buộc ở eo, ngược lại cũng không tồi.

Hai người cực không có đạo đức dùng y phục trong tủ để lau khô tóc, rốt cuộc cũng được một thân khô ráo thoải mái.

Đến lúc này mới có thời gian đi xem người ngủ trong này, động tác lớn như vậy mà người đó cũng không bị giật mình tỉnh giấc, không thể không nói là thật đáng ngạc nhiên.

Vừa nhìn, Lãnh Hạ đã trợn tròn mắt, không ngờ là người quen cũ!

Nằm trên giường hẹp, không phải là thái tử Bắc Yến bị Chiến Bắc Liệt phế đi sao, Tiên Vu Bằng Phi!

Lúc này, hần hoàn toàn mất hết khí thế ngang ngược trước đây, người rất gầy gò, thân thể vốn cường tráng nay đã không thể nhìn ra, sắc mặt tái xanh như tờ giấy, quầng mắt thâm đen, râu ria xồm xàm, tinh thần sa sút.

Lẽ ra, Tiên Vu Bằng Phi dù bị phế thì cũng vẫn là thái tử Bắc Yến, mặc dù không thể lên ngôi, nhưng làm một vương gia nhân tử vẫn có thể, sao lại biến thành thế này?

Lãnh Hạ chọc chọc Chiến Bắc Liệt, hất hất cằm về hướng Tiên Vu Bằng Phi, ý hỏi: Hồ thẹn không?

Chiến Bắc Liệt liếc mắt: Lúc trước hần muốn giết nàng!

Lãnh Hạ nhún vai cười, kéo tay Chiến Bắc Liệt đi ra ngoài, nam nhân này, mọi chuyện luôn xuất phát từ góc độ của nàng.

Hai người không làm kinh động hần, trở ra bên ngoài điện.

Điện Thái tử rất im ắng, bọn họ chuyển từ tấm điện tới hậu điện, nơi đó là chỗ ở của cơ thiếp, tất cả mọi người giống như đều đã ngủ. Nhưng thị vệ đều bị đuổi ra ngoài, nếu nói hậu điện không có gì mờ ám, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Đi tới hậu điện, trong một gian phòng truyền tới tiếng rên rỉ.

Tiếng nam nhân thở dốc và tiếng nữ nhân duyên dáng kêu rên.

Lãnh Hạ lại muốn huyết sáo, nơi này chính là nơi ở của cơ thiếp, tuy rằng nam nhân kia đã bị phế đi, miệng không thể nói, tay không thể viết nhưng vẫn có kẻ dám hồng hạnh vượt tường.....

“Chắc chắc chắc.....” Nàng kéo ống tay áo Chiến Bắc Liệt, chỉ chỉ về phía gian phòng kia, về mặt hài hước giảm nhẹ bước chân, đi lên phía trước khẽ đẩy cửa ra.

Bên trong gian phòng tràn ngập hương thơm kiều diễm, tiếng rên rỉ đứt quãng nóng bỏng vang lên từ phòng trong, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đang đứng ở gian ngoài, rất có hăng hái nghe xuân cung bên trong.

Đại Tồn Chiến thần nhìn sắc mặt bình tĩnh của tức phụ, lại một lần nữa cảm nhận được sự bư hãn của mẫu sư tử!

Có cô nương nhà ai lại có hứng thú nhìn đông cung đồ thực tế như thế!

Bỗng nhiên Lãnh Hạ bật người, đột ngột phi thân lên xà ngang, hai chân kẹp lấy thanh xà, vẫy vẫy Chiến Bắc Liệt, trong phượng mâu chứa ý cười, dùng khẩu hình nói: “Ồ đây có thể nhìn rõ.”

Nam nhân nhìn tức phụ hãn mắt sáng như sao, bắt dắc dĩ vỗ trán, thi triển khinh công phi lên theo nàng, động tác này của hai người không phát sinh một chút âm thanh nào, người trong phòng đang là hoàn toàn chìm đắm, không phát hiện.

Hai người nằm ở trên xà, nhìn về phía gian trong.

Nữ tử đại khái chưa đến bốn mươi tuổi, tướng mạo cực kỳ quyến rũ ngang bướng, hoàn toàn là tiêu chuẩn của nữ tử Bắc Yến mạnh mẽ, khéo mắt đã có vết chân chim mờ mờ, nhưng làn da lại được chăm sóc vô cùng tốt, mịn màng trắng trẻo.

Nam nhân nằm trên người nàng.....

Không đợi Lãnh Hạ nhìn, Chiến Bắc Liệt đã siết chặt eo nàng, trong ưng mâu có sự uy hiếp trắng trợn, mùi chua bay xa vạn dặm.

Lãnh Hạ đã quen chuyện người này thi thoảng lại đổ dấm chua đầy đất, để hãn khỏi tức giận, liền thức thời chuyển ánh mắt.

Dù vậy, Đại Tồn Chiến thần vẫn lập mưu trong đầu, nam nhân suýt bị tức phụ nhìn thấy kia, nên xử lý như thế nào đây.....

Thật đáng thương cho người trong phòng, hoàn toàn không biết bên ngoài có hai sát thần đang xem xuân cung, thậm chí một người đã phán án tử hình cho hãn, mà hãn thì vẫn đắm chìm trong hoan lạc, đột nhiên cúi đầu thở dài.

Với tuổi của nữ nhân kia, tuyệt đối không phải là cơ thiếp của Tiên Vu Bằng Phi, hơn nữa, hơn tám mươi phần trăm khả năng, thị vệ bị đuổi ra ngoài đều là do hai người này.

Lãnh Hạ đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân dồn dập truyền tới, một thị vệ thở phì phò gõ cửa hai cái nói: “Hoàng hậu nương nương, Thống lĩnh thị vệ cầu kiến, nói là trong điện thái tử có khả năng bị thích khách đột nhập, muốn vào điện lục soát!”

Lãnh Hạ nhú mày, không ngờ nữ nhân này đúng là hoàng hậu!

Thực sự là oan gia ngõ hẹp, hoàng hậu Bắc Yến hiện nay chính là mẫu thân ruột của thái tử Tiên Vu Bằng Phi và công chúa Tiên Vu Trắc Nhã, hai đứa con, một đứa vì Đông Phương Nhuận mà chết oan chết uổng ở Đại Tồn, một đứa bị Chiến Bắc Liệt phế đi.

Nam nhân trong phòng cả kinh, hoàng hậu đã hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Thích khách cái gì, có khi là do hãn nghi ngờ quan hệ của ta và chàng nên mới phái người thử dò xét?”

Nam nhân hít sâu một hơi, một lát sau cũng trấn định lại, người bên ngoài chắc là tâm phúc của hai người, hãn trực tiếp phân phó: “Điện thái tử là nơi một Thống lĩnh thị vệ như hãn lục soát sao, đuổi đi!”

Người ngoài cửa đáp lời rồi chạy đi.

Nam nhân ôm hoàng hậu, để nàng tựa vào ngực mình, vỗ vỗ nàng rồi nghi hoặc hỏi: “Nàng nói xem, có phải hần đã bắt đầu hoài nghi không?”

Hoàng hậu siết chặt y bào, nắm chặt làm nổi đầy gân xanh, oán hận nói: “Hần nghi hoặc thì sao, chúng ta cũng đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, nếu tiện nhân kia thức thời thì cho hần tiếp tục làm Hoàng đế mấy ngày, nếu không.....”

Nàng ngừng lại một chút, khuôn mặt quyến rũ có vài phần giống Tiên Vu Trác Nhã dần trở nên dữ tợn, trong thanh âm ẩn chứa đầy sát khí: “Hần không nên tự tìm phiền toái vào lúc này, bằng không, chúng ta cũng không ngại cá chết lưới rách!”

“Đáng thương cho Nhã nhi và Phi nhi, một đứa bị Đông Sở sát hại chết không nhắm mắt, một đứa.....” Hoàng hậu khóc nức nở trong lòng nam nhân: “Tiện nhân kia, năm đó chia rẽ chúng ta, hôm nay lại đối xử với Phi nhi như vậy, hiện tại thái tử này chỉ là thùng rỗng kêu to..... Sau khi kết thúc đại chiến, nhất định ta phải băm hần ra làm trăm mảnh.”

“Không chỉ hần, sau khi đại chiến kết thúc, chúng ta ổn định thế lực trong triều rồi sẽ chinh phạt Đông Sở, báo thù rửa hận cho Nhã nhi!” Nam nhân vỗ về hoàng hậu, nâng nàng dậy rồi xuống giường mặc y phục.

Hoàng hậu lau nước mắt trên mặt vội vàng hỏi: “Chàng đi sao?”

Nam nhân vừa mặc y phục vừa an ủi: “Nàng cũng quay về sớm đi, lúc này vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để hành động, bên ngoài còn có cường địch, bên trong sao có thể nội loạn?”

“Tất cả phải đợi đến lúc đại chiến kết thúc, hơn nữa, phải lấy đại cục làm trọng!” Hần vỗ vỗ gò má của hoàng hậu, dặn dò một câu rồi đi ra ngoài.

Lúc này Lãnh Hạ mới thấy rõ diện mạo người này, hoàn toàn khác hần tử thô kệch Bắc Yến, lại có vài phần nho nhã, hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đường đường.

Đợi hần rời đi, hoàng hậu ngồi một mình trong chốc lát rồi cũng mặc y phục, rời khỏi sương phòng.

Lãnh Hạ nhảy xuống đất, cảm thán nói: “Nam nhân kia thật có năng lực, không ngờ Tiên Vu Bằng Phi và Tiên Vu Trác Nhã lại là con của hần và hoàng hậu!”

Không ngờ bọn họ đi lung tung mà cũng nghe được một bí ẩn như vậy!

Hơn nữa, sự chuẩn bị trong lời nói của hai người kia.....

Chiến Bắc Liệt cúi đầu trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: “Thưa tướng Bắc Yến!”

==

Chiến Bắc Liệt đứng dưới chân tường cao hơn mười thước, khe điểm mũi chân một cái, phi thân bay qua bờ tường, quay lại nhìn Lãnh Hạ nhún nhún mày.

Lãnh Hạ bĩu môi, giơ tay lên, một sợi thiên tà ti bay ra từ bao tay, cắm chặt vào bờ tường.

Cùng lúc đó, nàng phi thân lên, mượn lực của sợi dây hạ cánh xuống bờ tường rồi bỗng nhiên nhảy xuống dưới.

Chiến Bắc Liệt cả kinh, mặc dù biết mẫu sư tử nhất định sẽ không làm chuyện không nắm chắc, nhưng bước tường này cao hơn mười thước!

Hần nhanh chóng nhìn xuống dưới, chỉ thấy Lãnh Hạ lúc rơi xuống đất nhanh nhẹn ôm lấy đầu gối lặn một vòng, rồi lợi dụng quán tính đứng lên mau chóng.

Nàng phủ bụi trên người, vẻ mặt ngạo nghễ vẫy vẫy tay với người ở trên: “Không chơi, nhanh lên!”

Chiến Bắc Liệt cũng nhảy xuống, ôm eo nàng, lập tức lao đi.

Kinh thành Bắc Yến khác Trường An, tràn đầy khí tức bưu hãn ngang tàn, phong cách cổ xưa, nhà cửa đều rộng lớn hơn những căn nhà bình thường, màu sắc rực rỡ.

Lúc này nhìn sắc trời thì chắc đã là giờ sủu, trên phố chẳng còn ai, chỉ có thanh lâu sỗ quán là vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Phía trước có một tòa nhà ba tầng, cực kỳ nho nhã, ở nơi tục tăng rục rờ này giống như hạc giữa bầy gà, tấm biển ghi bốn chữ lớn: Hàm Hương Nhã Trúc.

Hàm Hương Nhã Trúc rất đặc biệt ở Tắc Nạp, từ tên cũng đã có thể nhìn ra, thanh nhã đậm đặc, khác hẳn phố xá nơi này, ở giữa vô vàn thanh lâu Bắc Yến cuồng dã quyến rũ, thanh lâu dịu dàng tú lệ như thế không thể không nói là có một phong cách riêng.

Lúc này, bầu không khí ở Hàm Hương Nhã Trúc đang rất náo nhiệt, vô số nữ tử như hoa như ngọc trên đùa cùng các hán tử, thỉnh thoảng lại truyền ra những tiếng hoan hô, đang lúc oanh ca yến hót, vô cùng náo nhiệt.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt bước vào đại sảnh, hai nữ tử quyền rũ lập tức lả lơi tới tiếp đón, mỗi người bước về phía một người, tiếng nói kiều mị: “Đại gia.....”

Chiến Bắc Liệt điểm mũi chân một cái, tránh khỏi nàng ta, đùa sao, vào thanh lâu hẳn đã thấy run sợ rồi, nhờ may mắn sư tử ghen thì sao?

Lúc này nữ nhân không có mắt này còn dám dựa vào hắn!

Hắn thận trọng nhìn về phía Lãnh Hạ, liếc một cái nhất thời khuôn mặt tuần tú đen kịt, bắt đầu nghiêng răng.

Chỉ thấy Lãnh Hạ một tay ôm lấy nữ nhân kia, một tay tiện thể kéo nữ nhân bên phía Chiến Bắc Liệt qua nốt, trái ôm phải ôm, giọng nói thô dày: “Mang một bầu rượu ngon, một bàn thức ăn ngon lên, rồi tìm mấy cô nương tốt nhất đến, tiếp gia!”

Hình ảnh này ở trong mắt Đại Tàn Chiến thần, thực sự là vô cùng chói mắt, thầm nghĩ muốn cắt cổ hai nữ nhân kia!

Hắn cố gắng đè nén giận chua trong lòng, nếu đã vào thanh lâu thì phải có bộ dạng của khách làng chơi.

Nếu khiến người khác hoài nghi, tiết lộ tin tức bọn họ ở Bắc Yến ra ngoài thì bọn họ ở Tắc Nạp này sẽ bị bao vây!

Còn có Hàm Hương Nhã Trúc này, có khi cũng bị bại lộ.

Hai nữ tử che miệng anh đào khê cười, quan sát trên dưới hai người một phen, thấy quần áo bọn họ quý giá lập tức yên lòng, cười híp mắt đi sắp xếp.

Hai người được dẫn lên một phòng ở tầng hai, từng món từng món ăn được bưng lên, chủ yếu là thịt, mang đậm phong cách Bắc Yến, một nữ tử bưng một bầu rượu để lên bàn cười nói: “Đây là rượu mạnh nhất của Bắc Yến chúng ta, khách nhân mời dùng!”

Nàng xoay người vỗ tay một cái, cùng với mùi hương đậm đặc, bốn nữ tử nối đuôi nhau đi vào, mỗi người mỗi vẻ, nhưng không ai không phải là quốc sắc thiên hương.

Các cô nương khéo léo đi tới bên cạnh hai người, yểu điệu ngồi xuống, rót rượu gấp thức ăn cho bọn họ.

Chiến Bắc Liệt trưng ra bộ mặt ác sát làm hai cô nương ở bên cạnh hắn bị dọa run người, Lãnh Hạ thầm nghĩ không tốt, vươn tay vẫy vẫy hai người, khê cười nói: “Qua đây.”

Hai cô nương như được đại xá, lập tức đi về phía nàng, Lãnh Hạ thuận tiện nhìn sang, chỉ thấy thanh âm Đại Tàn Chiến thần nghiêng răng lại vang lên lần nữa.

Thấy Lãnh Hạ và bốn nữ tử giả vờ trên đùa, Chiến Bắc Liệt lại biến sắc, trong lòng thầm nghĩ, phải nghiêm phạt!

Ở trong lòng hắn diễn tập tình hình nghiêm phạt một lần, rốt cục cũng thư thái được vài phần.

Cứ như vậy, hai người ở trong phòng này hơn hai canh giờ.

Sắc trời dần dần sáng, hai người vẫn ngồi ăn, không hề có ý định rời đi, cũng không chọn cô gái nào hầu hạ qua đêm, công tử thanh tú kia thì thoảng còn trêu đùa vài câu với các nàng còn công tử cao lớn kia thì mặt vẫn đen, nhìn cũng không thèm nhìn các nàng, hình như cũng chỉ là tới ăn cơm!

Các cô nương ngồi không yên, thế này rất kỳ quái, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Một người trong đó tương đối thông minh bưng rượu lên rót, giả vờ rót rượu cho Lãnh Hạ, đột nhiên cổ tay run lên, rượu tràn ra ngoài, làm ướt xiêm y.

Nàng cười cười, vừa xoa xoa vạt váy vừa giận trách: “Đều là lỗi của ta, ta đi thay bộ xiêm y khác rồi quay trở lại.”

Trong đáy mắt Lãnh Hạ xẹt qua ý cười, tùy ý phất phất tay, nàng kia thở phào nhẹ nhõm, lui ra ngoài.

Qua nửa khắc đồng hồ, nữ tử kia không quay lại, trái lại người tới là một nữ nhân đã hơi lớn tuổi, mặc áo choàng của nữ tử Bắc Yên, tóc cũng vẫn theo quy cách Bắc Yên.

Nữ nhân thi lễ với Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, chưa nói đã cười: “Ta là ma ma ở đây, chẳng hay hai vị có hài lòng hay không, các cô nương hầu hạ có tận tâm chăng?”

Lãnh Hạ uống ly rượu được đưa đến bên miệng, gật đầu nói: “Không tồi.”

Ma ma kia cười cười: “Đại gia hài lòng là tốt rồi, không biết hai vị chọn cô nương nào hầu hạ qua đêm?”

Lãnh Hạ nhướn mày, gắp một đĩa thức ăn, chậm rãi thưởng thức, rồi ngẩng đầu lên cười, chậm rãi nói từng chữ từng chữ: “Một cũng không chọn.”

Ma ma sửng sốt, không ngờ là hai kẻ ăn quýt.

Nàng quét mắt nhìn hai người, thấy bọn họ mặc đồ quý giá, đang nghĩ nên hỏi thế nào thì thấy Lãnh Hạ buông đĩa xuống.

Nàng vuốt tay, nghiêm mặt nói: “Ma ma đoán đúng rồi, chúng ta đúng là không mang theo bạc!”

Ma ma tròn mắt, thông thường người không mang bạc sao có thể trắng trợn như thế, nhìn bọn họ đâu có chỗ nào là sơ sệ!

Ma ma tức giận sôi máu, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt thay đổi, chữ âm lên: “Không mang bạc còn dám bữa bãi như thế, hai người các ngươi muốn lưu manh cũng không nhìn xem đây là đâu, ở Tắc Nạp này, dám ăn quýt cơm của Hàm Hương Nhã Trúc, trêu đùa cô nương? Nhìn các ngươi cũng giống người không ngờ lại không biết xấu hổ như vậy, ta phi! Thật sự coi Hàm Hương Nhã Trúc là người không phải không, coi lão nương.....”

Ma ma hơi ngừng lại, ngơ ngẩn nhìn Chiến Bắc Liệt cầm một chiếc chén lên, khẽ nhếch miệng.

Hắn hơi dùng sức, chiếc chén kia dần dần nát thành bột phấn.

“A!” Các cô nương đồng loạt hét lên một tiếng, trong nháy mắt cách xa hai người nguy hiểm này, không ngừng vỗ ngực chạy trốn.

Sắc mặt của ma ma vô cùng xấu xí, há hốc miệng nói không nên lời, lập tức chạy.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt giống như không phát hiện ra, lẳng lặng cúi đầu dùng bữa, ăn thích ý, thanh thoi, nhai kỹ nuốt chậm, không coi ai ra gì.

Ma ma nuốt nước miếng một cái, thấy hai người không nói gì nữa, không có phản ứng gì, liền hít sâu một hơi cẩn thận lui ra bên ngoài, thấy bọn họ không ngăn lại liền đẩy cửa xông ra ngoài.....

Xông thẳng đến phòng của lão bản!

116. Q.2 - Chương 39: Cô Nương Xinh Đẹp, Gả Cho Ta

Edit: Kiri

Một lát sau, cửa phòng lão bản bị đá văng từ bên trong!

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi có chút khả ái, khí thế nóng nảy hấp tấp đi ra.

Theo sau là ma ma lúc trước.

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, ngũ quan thanh tú, cẩm bào đẹp đẽ quý giá, khuôn mặt trẻ con đầy lửa giận, khí tức táo bạo mãnh liệt, cực không tương xứng với tướng mạo.

Hắn vừa bước nhanh vừa cẩn thận: “Tháng này lão tử vốn đang phiền lòng, con mẹ nó, hai kẻ không có mắt này! Được, tốt, vừa lúc, không đánh bọn họ kêu cha gọi mẹ, gào khóc thảm thiết, lão tử liền đổi họ.....”

Ma ma đi ở phía sau do dự một lát, sắc mặt trù trừ dằn dò một câu: “Công tử, hai người kia, nhìn qua không đơn giản.....”

Nam tử còn đang chửi bới, đột nhiên bị ngắt lời, hắn xoay người trừng mắt lên: “Không đơn giản, vậy lão tử thì đơn giản?”

Ma ma bị văng nước bọt lên mặt, sắc mặt nhăn nhó nghĩ lời này thật không ổn, nhưng không dám biểu hiện ra mặt chút nào, liên tục xoa tay: “Không dám không dám, công tử, chính là chỗ này!”

“Hả? Đến rồi?” Nam tử sững sốt, xoay người nhìn sương phòng, trong mắt đầy sát khí.

Hắn vận vận cổ, xoay xoay tay chân,.....

Khởi động xung liên hung tợn hét lên: “Đừng cản lão tử, lão tử hôm nay phải đại sát tứ phương, đánh những... kẻ làm lão tử xui xẻo này!”

Ma ma và các cô nương đều lui về phía sau, người hỉ nộ vô thường chúng ta còn không biết sao, hai ba ngày lại nổi điên.....

Nhất là tháng này, quả thực giống như nữ nhân tới kỳ vậy!

Ai dám ngăn cản?

Nam tử hài lòng gật đầu, đá một cước bật tung cửa.

Nam tử bộc phát oán khí, đi về phía hai người: “Các người, hai kẻ không biết xấu hổ này, dám ăn quyết ở đại bàn của lão tử, trêu đùa cô nương không để lão tử vào mắt tại thành Tắc Nạp này vẫn chưa có người nào dám ở Hàm Hương Nhã Trúc chiếm tiện nghi của lão tử hôm nay lão tử không phể đi người.....”

Còn chưa dứt lời, những chữ tiếp theo đã nghẹn ở họng.

Mama và các cô nương đang chờ xem kịch vui đồng loạt sững sốt, vốn chỉ muốn công tử mắng một trận này, người bình thường không thể nào chịu nổi, dù không đánh lại các người, cũng phiền chết các người!

Nào ngờ, người kia đột nhiên dừng bước, sao công tử lại run lẩy bẩy thế kia, hai mắt như sắp rớt tròng, miệng há to đủ để nhét một quả trứng gà, à không, trứng rồng!

Ngay lúc mama vươn tay ra định kéo áo để hắn hoàn hồn, thì nam tử kia bịch một tiếng quỳ xuống đất, lực quỳ quá lớn làm mặt đất cũng phải chấn động.

Trong đôi mắt kia tràn ngập tinh quang, từ kinh hoàng hoảng hốt biến thành khó tin, biến thành kích động, biến thành nước mắt nóng hổi.....

Nam nhi có lệ không rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng!

Nam tử hung hăng nhắm mắt, từng giọt từng giọt nước long lanh chảy trên khuôn mặt thanh tú, trong không gian yên tĩnh ấy, tưởng chừng như có thể nghe được tiếng nước mắt vỡ tan trên mặt đất.

Môi của hắn run rẩy, tiếng nói khàn khàn: “Gia.....”

Mama và các cô nương kia đều bị một tiếng ‘Gia’ này làm giật người.

Đã bao giờ thấy lão bản như thế này chưa?

Còn hai kẻ ăn quýt kia không ngờ lại là chủ tử của chủ tử các nàng?

Chiến Bắc Liệt buông đũa, trong mắt cũng có chút lóng lánh như ẩn như hiện, vui mừng nhìn thuộc hạ.

Khóe môi chậm rãi cong lên, hần trầm giọng reu ghẹo nói: “Muốn gặp Chung lão bản của chúng ta, khó đến mức phải dùng binh pháp a.”

Nam tử nóng nảy gương mặt trẻ con này chính là ám vệ Liệt Vương phủ phụ trách cứ điểm Bắc Yến, Chung Trì.

Vừa dứt lời, cuối cùng Chung Trì cũng có phản ứng lại, nhảy dựng lên khôi phục bản tính của hần, lao về phía Chiến Bắc Liệt, nói liên thoảng: “Gia a! Người không biết đâu, Chung Thương truyền tin cho ta, nói người và Tiểu Vương phi mất liên lạc với bọn họ, biến mất một tháng a! Chúng ta đã không gặp bao lâu rồi, tự nhiên nhận được tin tức như thế, một tháng trời không tin tức, có thể dọa chết lão tử!”

Chiến Bắc Liệt giống như đã quen người này tố chất thần kinh, đá văng hần đi.....

Chung Trì kiên nhẫn lui ra phía sau vài bước, lại nhào, lại đập.

Lại nhào, lại đập.....

Chung Trì rõ ràng bị ghét bỏ, nhìn hần như tiểu tức phụ, đau lòng vò đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đã lâu không gặp rồi mà không thể cho lão tử một cái ôm thân thiết a!”

Ngũ đại ám vệ của Chiến Bắc Liệt, Chung Thương, Chung Mặc, Chung Trì, Chung Ngân, Chung Vũ phân nhau phụ trách cứ điểm tại ngũ quốc Tần Sở Yến Vệ Hàn.

Bọn họ đều là cô nhi, từ nhỏ đã được tiên hoàng chọn để đi theo Chiến Bắc Liệt, sớm chiều ở chung vài chục năm, đồng hội đồng thuyền vài chục năm, bọn họ chẳng những là chủ tớ, còn là huynh đệ tình thâm, lúc không có ai chọc cười cợt nhả tức giận mắng mỏ hoàn toàn không có khúc mắc.

Năm người tính tình trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nếu nói Chung Thương là một miếng đậu phụ đóng băng, mặt ngoài luôn luôn lạnh lùng, đông chết người, nhưng bên trong thì mềm mại, như vậy Chung Trì đích thị là ma bà đậu hũ, ma bà đậu hũ chân chính của Tứ Xuyên, nhìn qua mềm yếu vô dụng, nhưng thật ra lại vừa cay vừa nóng, nóng nảy mà ngiệp.

Chung Trì ma bà đậu hũ di chuyển ánh mắt, chuyển tới Lãnh Hạ, thật ra hần đã sớm nhìn thấy người này, âm thầm ngồi ở kia, vẫn luôn gắp đồ ăn chậm rãi dường như không có gì đặc biệt nhưng khí chất kia, muốn người khác không nhìn thấy thì thật khó.

Đây chính là Tiểu Vương phi bị chôn dưới đường hầm với Vương gia!

Hần phát phát tay, bảo tất cả mọi người ra ngoài, mấy người kia lúc đi cũng không quên đóng cửa.

Sau khi chỉ còn lại có ba người, hần quỳ một chân trên đất, thi lễ một cái với Lãnh Hạ, cung kính nói: “Thuộc hạ Chung Trì, tham kiến Vương phi!”

Lãnh Hạ hiểu được tình cảm chủ tớ của Chiến Bắc Liệt và Chung Trì, tình cảm ấy cũng không ít hơn Chung Thương là bao, Chung Thương phụ trách Đại Tần, quanh năm đi theo bên người Chiến Bắc Liệt, mà mấy người khác tuy rằng ở trong ngũ quốc, nhưng từ nhỏ đã hình thành cảm tình và tín nhiệm, sẽ không vì khoảng cách mà giảm thiểu.

Bọn họ đều là tâm phúc mà Chiến Bắc Liệt thật tình tín nhiệm!

Đã như vậy, nàng cũng sẽ không cần phải coi hần là người ngoài, Lãnh Hạ chậm rãi gật đầu, vạn phần không khách khí trực tiếp phân phó: “Gửi thư báo cho Chung Thương trước, báo tin chúng ta bình an, chuyện lớn như vậy tất nhiên Chung Thương phải báo về Trường An, cũng gửi cho hoàng cung một bức, hơn nữa người vừa nói, chúng ta mất tích đã gần một tháng?”

Chung Trì nhưn mảy, Tiểu Vương phi này quả nhiên khác biệt với phé vật công chúa trong lời đồn, lời nói nhẹ nhàng thân nhiên, chỉ là một lời phân phó bình thường nhưng hẳn lại có thể cảm nhận được vài phần khí độ và áp lực mà chỉ Vương gia mới có, không cho phép nói leo, khiến cho không tự chủ mà nghe theo trong lòng.

Đây là một nữ nhân xứng với Vương gia!

“Dạ, Vương phi.” Chung Trì lớn tiếng nhận lệnh, chờ phân phó tiếp.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ở dưới Hoàng lăng, đầu tiên là muốn sống, rồi dưỡng thương, hoàn toàn không có khái niệm về thời gian, không ngờ đã qua một tháng rồi.

Hiện giờ nàng không đau đầu về vấn đề thời gian, mà là.....

Tiêu Phượng!

Chuyện Chiến Bắc Liệt và nàng bị chôn dưới đường hầm lớn như vậy, Chung Thương không thể nào giấu Chiến Bắc Diển, Tiêu Phượng không biết thì tốt, nếu nàng biết.....

Lãnh Hạ tưởng tượng thấy Tiêu Phượng mang thai chín tháng, rồi cung phi ngựa đến xích cương, bụng to lắc lư trên lưng ngựa.....

Thật ra thì không phải không có khả năng này!

Chiến Bắc Liệt cũng nghĩ tới điều này, hoàng tẩu và mẫu sư tử tỷ muội tình thâm, nếu biết mẫu sư tử sống chết không rõ, chắc chắn náo loạn hoàng cung.

Chuyện trốn khỏi cung này quả thật.....

Chiến Bắc Liệt vỗ vỗ vai Lãnh Hạ, an ủi: “Hoàng huynh, lão hồ ly kia chắc chắn cũng sẽ nghĩ tới chuyện này, sẽ trông coi nàng cẩn thận.”

Lãnh Hạ vỗ trán, vừa nghĩ tới Tiêu Phượng liền than thở: “Mau gửi thư nhắc chuyện coi chừng nàng!”

Có nghìn ngày làm tặc, nào có ngàn ngày đề phòng cướp a!

Nếu Tiêu Phượng muốn làm chuyện gì, nhất định là quyết tâm, tìm mọi sơ hở, có cơ hội liền hành động, không có cơ hội thì chế tạo cơ hội, nhất định hành động!

Chung Trì trừng mắt nhìn, nhìn bầu không khí hòa hài giữa hai người, nhìn Đại Tàn Chiến thần đỉnh thiên lập địa trong lòng hẳn, hai mươi bốn hiếu hảo phu quân nhẹ giọng an ủi Vương phi, chỉ cảm thấy đầu óc không đủ dùng!

Nếu dùng một từ để hình dung cảm giác của hẳn lúc này, chính là hết hồn!

Đây đây đây.....

Đây thật sự là chủ tử của hẳn, gia của hẳn?

Chiến Bắc Liệt phân phó Chung Trì đang ngẩn ngơ: “Truyền lệnh xuống, ám vệ các nơi nếu phát hiện hành tung của hoàng hậu, lập tức đóng gói đuổi về hoàng cung!”

Hoàng tẩu có rời cung hay không thì không thể tìm hiểu được, nếu nàng thật sự rời cung thì Hoàng huynh giấu còn không được, sao có thể lộ ra ngoài, đây không phải là nói cho những kẻ không có ý tốt sao, hoàng hậu Đại Tàn trốn khỏi cung với Hoàng tử chín tháng, cơ hội ám sát của các người tới!

Chỉ có thể phân phó ám vệ lưu ý, nếu phát hiện hành tung của nàng, lập tức đóng gói đuổi về hoàng cung!

Mang thai chín tháng không thể đùa giỡn, an toàn là trên hết!

“Rõ!” Chung Trì ngẩn ngơ hồi lâu liền nhận lệnh, khuôn mặt vắn vẹo bước ra ngoài, mở cửa liền thấy mama đợi ở ngoài.

Người này là Chu nương, mama ở Hàm Hương Nhã Trúc, cũng là trợ thủ đắc lực của hẳn, đương nhiên biết nhiều hơn người khác một chút, Chu nương chỉ chỉ vào trong phòng, khó tin: Đây là.....

Chung Trì gật đầu, hung hăng nắm chặt hai tay, ai oán nói: “Lão tử không nghĩ ra a!”

==

Sau gần nửa canh giờ, Chung Trì đã truyền lệnh của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt xong, liền trở lại giải thích tình hình bây giờ cho bọn họ.

Sau ba bốn ngày họ biến mất, Chung Thương không thể kéo dài thêm được, hơn nữa không có chủ tướng trong doanh trại, nếu như là chuyện huấn luyện bình thường thì bọn họ và phó tướng còn có thể làm chủ, nhưng bây giờ thế cục rối rắm, đại chiến sắp xảy ra, nếu đột nhiên khai chiến thì bọn họ trở tay không kịp.

Chung Thương truyền tin vào cung, Chiến Bắc Diển lập tức điều Uy Vũ Tướng quân Tiêu Cháp Vũ tới.

Mười ngày sau, Tiêu Cháp Vũ tiếp nhận quân doanh xích cương.

Cùng lúc đó, viện binh Tây Vệ cũng vào Bắc Yến, Bắc Yến lo lắng nên lập tức khai chiến với Đông Sở, để đánh bại Đông Sở xong sẽ hiệp lực cùng Tây Vệ đánh Đại Tần.

Đông Phương Nhuận mưu kế đầy rẫy, độ sức với Bắc Yến, Tiêu Cháp Vũ lựa đúng thời cơ chủ động xuất kích, quân đội tiến vào lãnh thổ Bắc Yến bằng đường hầm dưới Tuyết Sơn, đánh úp vào quân doanh Bắc Yến.

Làm Bắc Yến trở tay không kịp!

Cũng trong lúc đó, viện binh Tây Vệ sau khi vào Bắc Yến đột nhiên phản chiến, điều binh đánh thẳng vào Tây Nam Bắc Yến, tiến công mạnh mẽ! Nhất thời Bắc Yến ba mặt thụ địch, Tây Nam, Nam, Đông Nam bị Tây Vệ, Đại Tần và Đông Sở từng bước xâm chiếm.

Lúc này, đại quân Bắc Yến đã rút về, chỉ còn lại bảy tòa thành ở phía nam Tắc Nạp và một số nơi tương đối hoang vắng ở phía bắc.

Lúc Chung Trì nói đến nỗi đường hầm, không khỏi liếc nhìn Lãnh Hạ, thật sự là khó có thể tưởng tượng, đại sát khí trong miệng Chung Thương, là do nữ tử nhỏ gây yếu đuối trước mặt chế tạo!

Tuy rằng hắn đã sớm biết được, Tiểu Vương phi không nhu nhược chút nào, thậm chí là bưu hãn, nhưng thật sự không thể liên hệ chuyện đó với nữ tử khuynh thành tuyệt sắc này.

Lãnh Hạ rất bình tĩnh với ánh mắt tò mò của hắn, nhíu nhíu mày hỏi: “Bình Tây Vệ do ai chỉ huy?”

Chung Trì nhanh chóng trả lời: “Tam Hoàng tử Mộ Dung Triết! Hơn nữa, trước đó vài ngày, Chung Ngân truyền tin tới báo, Vệ vương đột nhiên lâm trọng bệnh, giao quyền chấp chính cho Mộ Dung Triết, đã gần nửa tháng không ra mặt.”

Lãnh Hạ bật cười một tiếng, thân thể Vệ vương vốn rất tốt, trọng bệnh này có phải là quá đột ngột không.

Chắc chắn là Mộ Dung Triết đã không còn kiên nhẫn nữa!

Mộ Dung Triết kiềm chế lão Hoàng đế, dù là dùng thủ đoạn gì, đã tóm được triều đình Tây Vệ, chỉ đợi chiếm được Tây Nam Bắc Yến, dùng công này nắm lấy Hoàng quyền, Long ý Tây Vệ cũng không thể thoát khỏi tay hắn!

Chiến Bắc Liệt lắng lắng nghe, ngón trở khê gõ lên mặt bàn, một lúc sau, trầm giọng hỏi: “Trên triều đình Bắc Yến bây giờ có phản ứng gì?”

“Triều đình đã sớm hỗn loạn, giảng hòa đầu hàng và thề sống chết đánh một trận, mỗi ngày đều khắc khẩu không ngớt, nhưng rất nhiều ngày rồi mà không có kết quả.” Chung Trì có vài phần không hiểu gãi đầu một cái, nói rằng: “Lạ nhất là thừa tướng Bắc Yến, người này vốn là người cực kỳ cẩn thận, làm việc hiểu thời thế, nhưng lần này lại chủ trương thề sống chết kháng chiến, kiên quyết không đồng ý cầu hòa Tần Sở.”

Chung Trì không rõ nhưng Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì rất hiểu.

Đông Sở đương nhiên không cần phải nói, huyết hải thâm cừ, mà Đại Tần, nhi tử, nữ nhi của hắn vì tham gia Ngũ quốc đại diễn mà xảy ra chuyện, nữ nhi vì Đông Phương Nhuận giá họa cho Lãnh Hạ mà chết oan, dù không trực tiếp hận Đại Tần thì cũng khó tránh có vài phần mâu thuẫn.

Lãnh Hạ ngáp một cái, lúc ở Hoàng lăng vì không có khái niệm thời gian nên đêm ngày lẫn lộn, ngâm nước lạnh lâu như vậy, xem xuân cung như thế, giờ lại hàn huyền, khó tránh khỏi mệt nhọc.

Chiến Bắc Liệt lập tức kết thúc cuộc nói chuyện: “Chuẩn bị một gian sương phòng.”

Một gian?

Sắc mặt Chung Trì nhăn nhó nhìn hấn, khi thấy sự kiên trì trong mắt hấn, suýt thì muốn giơ chân lên đạp.

Gia a, nơi này là thanh lâu a, hai đại nam nhân vào thanh lâu không chọn cô nương nào thì cũng thôi, lại còn ngủ cùng một gian sương phòng, người thực sự cho rằng không ai thấy kỳ quái sao?

Chung Trì cực nghiêm túc nghĩ, năng lực tiếp nhận của một người cũng có thể rèn luyện, giống như lúc này, hấn còn nghĩ Đại Tàn Chiến thần biến thành hai mươi tư hiếu hảo trượng phu chính là ác mộng của hấn!

Thế nhưng lúc này, sau khi vận vẹo một lúc, vô cùng bình tĩnh gạt đầu, đi ra ngoài chuẩn bị.

==

Đừng thấy Chung Trì bốc đồng mà coi thường hấn, mọi việc làm rất tỉ mỉ, không chỉ chuẩn bị phòng mà còn thay đổi toàn bộ đệm chăn, mùi hương nồng nặc cũng bỏ đi, những đồ vật kiểu diêm mập mờ bỏ tất, đồng thời chuẩn bị nước nóng và hai bộ y phục mới, hắc bào của nam và bạch y của nữ.

Còn có áo choàng các loại, đều đầy đủ hết!

Gian phòng rất rộng, phân ra phòng trong phòng ngoài, phòng trong còn có một phòng tắm nho nhỏ.

Lãnh Hạ nhìn Chiến Bắc Liệt đã sớm tắm xong còn không chịu đi, một cước đạp hấn ra ngoài, hất cằm ý bảo: Đi ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, kiên quyết ăn vạ: “Tức phụ, ta tắm cùng nàng!”

Hấn tâm tâm niệm niệm hai người cùng tắm uyên ương hí thủy, lần trước bởi vì muốn rời khỏi hoàng lăng mà chuyện này tan tành, bây giờ không thể cứ từ bỏ như vậy được.

Lãnh Hạ nhìn bộ dáng yếu đuối của hấn, toàn thân nổi da gà, phượng mâu chậm rãi nheo lại, cánh môi hồng khẽ mở: “Gia quy điều mười.”

Đại Tàn Chiến thần phản xạ có điều kiện, nhất thời phun ra: “Khi Vương phi không muốn thì phải tự mình giải quyết, không được có hành vi mua sắc bên ngoài!”

A, quả nhiên là đọc lâu lâu!

Lãnh Hạ cười híp mắt gạt đầu, ánh mắt đảo một vòng ở giữa hai chân hấn, khẽ cúi người vươn tay ra làm tư thế mời, cho thấy tâm tình đang rất tốt của nàng: “Tự giải quyết, không tiện.”

Chiến Bắc Liệt hận không thể tự vả miệng mình, tiện miệng!

Thế nhưng Đại Tàn Chiến thần luôn luôn nói một không hai, cũng chỉ có thể bước khỏi bồn tắm, dọc đường hít sâu một hơi, làm những bắp thịt rắn chắc màu đồng khỏe khoắn lại hiện rõ ra vài phần, bọt nước chậm rãi trượt trên những bắp thịt săn chắc, đường cong lá lốt, rất có vài phần ý tứ sắc dụ.

Lãnh đại sát thủ tâm tĩnh như nước, mắt thậm chí còn chưa động mấy may, mãi cho đến khi Chiến Bắc Liệt bước cẩn thận từng bước ra khỏi phòng tắm, mới đá chân đóng cửa lại, chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Đến lúc Lãnh Hạ tắm rửa xong, thay y phục rồi, tóc đen ướt đầm xoa ở sau lưng, mở cửa ra liền ngáy ngẩn cả người.

Một cô nương Bắc Yến trẻ tuổi đang phủ phục trên mặt đất, hai tay nắm lấy mắt cá chân Chiến Bắc Liệt, chết cũng không buông tay.

Nàng ấy không mặc y phục rực rỡ của nữ tử Bắc Yến, mà là trường bào của nữ tử Đại Tàn, vải vóc cực kỳ quý giá, thân phận hấn không tầm thường, mái tóc dài tết ở sau gáy, làn da màu lúa mạch xinh đẹp, trong đôi mắt nâu tràn đầy kiên định.

Đại Tồn Chiến thần dở khóc dở cười, một lần nữa lại khẳng định, trên đời này, nữ nhân, trừ tức phụ hắn ra, tất cả đều rất đáng sợ!

(Ai da da, câu này ngược rồi, phải là tất cả đều không đáng sợ, trừ Lãnh Hã tỷ ra)

Sau đó thì cách được bao xa thì cách bấy nhiêu xa!

Chiến Bắc Liệt liếc mắt liền nhìn thấy Lãnh Hạ đang đứng trước cửa phòng tắm, nhất thời tức giận, lạnh lùng nói: “Người buông ra trước đã!”

Nếu là nam nhân thì hắn đã đá văng lâu rồi, nhưng đây là một nữ nhân yếu đuối.....

Nữ nhân quật cường ngẩng mặt, giọng nói bướng bỉnh: “Không buông, nếu người không đồng ý với ta thì ta sẽ không buông!”

Lãnh Hạ nhíu mày, đi vòng qua hai người, bò lên giường lấy khăn lau tóc, thấy hai người không hện mà cùng nhìn mình, nhún vai, ý nói: Các người tiếp tục!

Sau khi Chung Trì vào cửa, thấy một hình ảnh quỷ dị như vậy, Tiểu Vương phi bình tĩnh nhìn Vương gia bị.....

Lúc nhìn rõ nữ nhân trên đất, trong nháy mắt, hắn nổ tung, hét lớn: “Châu Mã, ai cho người tới, đi ra ngoài!”

Tiểu cô nương tên Châu Mã quay đầu lại trừng hắn, chớp mắt một cái hai mắt liền nhắm lại, cắn môi thật mạnh, hai tay nắm lấy cổ chân Chiến Bắc Liệt vẫn không nhúc nhích, cố chấp nói: “Ta biết người là chủ tử của hắn, nếu người bảo hắn lấy ta, nhất định hắn sẽ chấp nhận!”

Mặt Chung Trì đầy vạch đen, toàn thân bao phủ khí tức phiền chán, tiến lên hai bước, kéo tay nàng lôi ra ngoài: “Cút ra ngoài cho lão tử, đây không phải là chỗ mà người nên tới!”

Nếu lúc này còn không nhìn ra được gì thì Lãnh Hạ thật hổ là một người hiện đại, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, nhìn nắm đấm thật chặt của Chung Trì, à, nước chảy cũng chưa chắc đã vô tình đâu!

Châu Mã ra sức giật tay ra, nàng khác dân Bắc Yến bình thường, thân thể yếu đuối, không có công phu, đành bị Chung Trì lôi ra ngoài cửa, nhưng vẫn có mấy phần mạnh mẽ cuồng dã của dân cư phương bắc.

“Ta sẽ còn trở lại, đến tận khi người đồng ý để ta gả cho hắn mới thôi!” Lúc bị lôi ra ngoài, nàng hét lên với Chiến Bắc Liệt, rồi quay đầu, hung hăng cắn cánh tay Chung Trì đang túm tay nàng!

Chung Trì nghiêng răng chịu đựng, chỉ thấy bỗng nhiên nàng nhả ra, ngẩng mặt lên, dung nhan diễm lệ, ánh mắt vô cùng sáng lạn.

Nàng nói: “Nhất định người sẽ thú ta, nhất định sẽ!”

Nói xong liền gạt tay hắn ra, quay người bỏ đi.

Đến lúc nàng đi mất dạng, Chung Trì còn đang đắm chìm trong đôi mắt xinh đẹp kia, đắm chìm trong sự kiên định, câu nói kia hắn nghe vô số lần, lại chưa từng như giờ phút này.....

Sợ hãi!

“Nhanh cút ra ngoài, thuận tiện khép cửa lại!”

Chung Trì còn chưa tỉnh ra, Chiến Bắc Liệt đã ghét bỏ quãng một câu như thế, làm hắn giật mình tỉnh mộng, gãi gãi đầu, bĩu môi đi ra ngoài: “Lão tử đang thất tình, cũng không chịu an ủi một chút!”

Chiến Bắc Liệt mặc kệ hắn, thế mà gọi là thất tình à, người thất tình phải là cô nương mặt dày mày dạn xin gả cho hắn, còn bị cự tuyệt, thô lỗ ném ra ngoài!

Hắn cũng không hỏi, rất rõ ràng, Chung Trì đối với cô nương này cũng không phải là không có hảo cảm, nhưng có những chuyện không thể can thiệp, giống như uống nước, ấm lạnh tự biết, dù Chung Trì quyết định như thế nào, hắn cũng đều chúc phúc!

Được rồi, Đại Tần Chiến thần không muốn thừa nhận, một người nam nhân quân vắn đề tình cảm của một nam nhân khác, mẹ nó rất đàn bà!

Chung Trì đi tới cửa, đột nhiên thò đầu vào, vẻ mặt tò mò hỏi: “Vương phi, vừa nãy sao người không ăn giấm?”

Hắn luôn nghĩ chuyện này rất bất thường, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có nữ nhân nào thấy phu quân của mình dây dưa với nữ nhân khác mà bình tĩnh như Tiểu Vương phi?

Lãnh Hạ nâng mi liếc mắt nhìn hắn, đương nhiên còn có cả ánh mắt ghét bỏ của Chiến Bắc Liệt, thuận miệng nói: “Bởi vì tín nhiệm.”

Bởi vì tín nhiệm, nên dù nhìn thấy cái gì, đều không nghi ngờ!

Chung Trì chưa kịp hận ngứa răng vì cái nhìn ghét bỏ kia, chợt nghe đáp án, vẻ mặt liền cứng đờ, nỉ non hai chữ này, chậm rãi biến mất ở ngoài cửa.

Chiến Bắc Liệt bò lên giường, gối lên đùi Lãnh Hạ, trong lòng bị hai chữ ‘Tín nhiệm’ kia làm ấm áp, lầu bầu nói: “Thằng nhóc này cũng đã trưởng thành.....”

==

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ngủ tới tận trưa, đến lúc gặp lại Chung Trì, hắn đã khôi phục bộ dáng hấp tấp nóng nảy, hai mắt lấp lánh hữu thần, giống như những chuyện xảy ra lúc sáng chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh dậy, toàn bộ đều tan biến.

Hai người dùng bữa trưa, là mùi vị đặc trưng của Bắc Yến, chủ yếu là thịt, vị đậm hơn Đại Tần, cũng đặc hơn.

Lúc này trên đường phố Bắc Yến, ít đi một phần phong tình dị tộc, hơn vài phần sầu khổ, bách tính ít có vui cười tức giận, trên mặt mỗi người đều có khổ trương và lo lắng, không tự chủ nóng nảy lên vài phần.

Chiến Bắc Liệt nắm tay Lãnh Hạ đi trên đường, thở dài nói: “Mỗi lần thấy sự tuyệt vọng trong mắt bách tính, ta đều tự hỏi, thống nhất ngũ quốc là đúng hay sai?”

Nơi này khác Đại Tần, thoải mái hơn nhiều, nam nữ nắm tay có khối người, thậm chí nếu gặp người mình thích, bày tỏ trên đường cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Lãnh Hạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chắc chắn nói: “Đúng!”

Hắn trầm giọng hỏi: “Khẳng định như vậy?”

“Nếu ngũ quốc đang cân bằng, không có chiến loạn, đương nhiên không cần thống nhất, bách tính không quan tâm ai là người cầm quyền, chỉ cần ăn no mặc ấm, dù là ai thống trị, cũng có liên quan gì?” Ánh mắt của Lãnh Hạ tùy ý quét ở mấy cửa hàng ven đường, ở đây chỉ có nhiều tiệm lông thú, nàng chậm rãi nói tiếp: “Nhưng bây giờ thì khác, ngũ quốc đang chiến loạn, nếu không có một quốc gia thống nhất, chẳng lẽ để bách tính sống trong chiến loạn như vậy trăm ngàn năm sao?”

Nàng nhìn một tiệm vòng tay xương thú, bĩu môi nói: “Ngũ quốc phân chia đã trăm ngàn năm rồi, thế sự luôn luôn biến đổi.”

“Đây là những thứ mà thế giới kia dạy nàng?” Chiến Bắc Liệt suy nghĩ những lời này, nhìn theo ánh mắt của nàng, hỏi: “Nàng thích?”

“Cũng được, với những thứ này..... ta không thể nói rõ là có thích không.....” Lãnh Hạ nhún vai, nhớ tới trước đó người này dạo phố cùng nàng, chỉ cần nàng liếc mắt liền mua, không khỏi cong cong khóe môi, cười nói: “Những thứ này ở Đại Tần ít thấy nên nhìn nhiều hơn một chút.”

Chiến Bắc Liệt dừng lại: “Chờ, đại gia tặng nàng.”

Nói xong, chạy vào cửa hàng kia, Lãnh Hạ nhìn bóng lưng vội vàng của người này, bật cười.

Đột nhiên, thân thể hơi lảo đảo, bả vai nàng bị một người hấp tập va mạnh vào.

“Con mẹ nó không biết.....” Một thanh âm thô ráp vang lên bên tai, nói được nửa câu liền ngừng lại.

Lãnh Hạ ổn định người rồi ngẩng đầu lên nhìn, vừa chuyên chú nhìn Chiến Bắc Liệt chạy vào cửa hàng, nên không chú ý người đi đường, người va phải nàng là một hán tử Bắc Yến, áo choàng lông thú rất dày, diêm lệ, chất liệu thượng thừa, da ngăm đen, mặt mày thô kệch.

Hán tử há hốc mồm, hai mắt ngơ ngác.

Một lúc lâu sau, người nọ dần dần khôi phục ý thức, nuốt nước bọt một tiếng rồi quỳ xuống!

Hán tử thẳng tắp, vẻ mặt thành thật nhìn nàng, thanh âm vang xa: “Cô nương xinh đẹp a! Nàng giống như đóa Bạch liên thánh khiết trên Tuyết sơn, đón gió ngạo sương khoe sắc trên đỉnh núi, cho phép ta thể hiện tình yêu với nàng!”

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn, vừa rồi còn nghĩ tập tục Bắc Yến thoải mái, nam nữ tình đầu ý hợp cũng có thể nói chuyện cười gả trên đường, bây giờ lại đến phiên nàng?

Trong lúc sững sốt này, trên đường cái đã vây đầy bách tính Bắc Yến, chỉ trừ hai người, trên mặt hiện ra ý cười hưng phấn.

Hán tử cực kỳ chăm chú, không đợi Lãnh Hạ nói, hắn đã xoa ngực nói tiếp: “Cô nương xinh đẹp, tên của ta là Thái Lạc, nhà có hai trăm con dê bò cường tráng, tuần mã mạnh mẽ một trăm, xin tin tưởng thành ý của ta, gả cho ta đi!”

117. Q.2 - Chương 40: Tiêu Phượng, Chờ Ta

Edit: Kiri

Người dân trên phố hăng hái bừng bừng nhìn màn cầu thân trước mặt, trên một tẩu lâu cũng có một nam tử đứng ở cửa sổ, vô cùng hứng thú nhìn xuống phía dưới.

Nhưng người này khác hán tử Bắc Yến thường gặp, nam tử này vóc người yếu ớt, khuôn mặt trắng nõn có vài phần nho nhã, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ dâm tà, khoác một tấm áo choàng hoa lệ, trời đông nhưng lại phe phẩy chiết phiến.

Tùy tùng sau lưng nhìn thấy ánh mắt chủ tử liền hiểu ý, tới gần cười gian: “Công tử, cô nương này hợp ý ngài không?”

Công tử nhà hắn không thích gì, chỉ thích cường thủ hào đoạt cô nương Tắc Nạp, cô nương dưới kia dùng khuynh thành tuyệt sắc cũng không đủ để hình dung, làn da kia trắng như tuyết, khác biệt hoàn toàn với nữ tử Bắc Yến!

Nam tử ‘cách’ một tiếng, gấp quạt lại, dùng đuôi quạt gõ vào đầu hắn: “Chỉ có ngươi là lanh lợi nhất!”

“Công tử yên tâm.....” Tùy tùng cười thô bỉ, thấy hắn trừng mắt nhìn, liền mau chóng bảo đảm nói: “Tối hôm nay, cô nương này sẽ ở trong sương phòng chờ công tử!”

“Không cần!” Nam tử lắc lắc ngón trỏ, ánh mắt nhìn xuống hán tử đang quỳ trên đường, một tia tàn nhẫn hiện lên trong mắt, xoay người đi xuống dưới, âm trầm nói: “Bản công tử thích cạnh tranh, đặc biệt là với loại chó nhà có tang này, rất có cảm giác thành tựu!”

==

Trong đám đông, Lãnh Hạ khoanh tay đứng đó, ánh mắt khẽ nhướn lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Loại chuyện cầu yêu trên đường này, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải, Bắc Yến thật sự là rất thú vị!

Nụ cười này, làm vô số người mất hồn, không ít bách tính đều ngây người, cô nương này quả thực đẹp không sao tả xiết!

Nhất là nụ cười kia, giống như đóa Bạch Liên trên đỉnh Tuyết sơn đang nở hoa trước mặt họ, cánh hoa bay múa trong làn mưa tuyết, quyến luyến mà xinh đẹp.

Đại hán tên là Thái Lặc càng nhìn càng mê đắm, lòng như nổ tung, lần thứ hai kiên định nhất định phải lấy cô nương này về nhà!

Hắn cao giọng hứa hẹn: “Cô nương xinh đẹp, nếu nàng gả cho Thái Lặc ta, hai trăm con dê bò và một trăm con tuần mã.... là của nàng, đều là của nàng!”

Lãnh Hạ liếc mắt, nếu Chiến Bắc Liệt biết sinh lễ tặng tức phụ hắn là dê bò ngựa, sẽ có phản ứng gì đây.

Thái Lặc chỉ cảm thấy tâm trí bay đi mất, cô nương xinh đẹp này nhìn thế nào cũng thấy đẹp, dù là trốn mắt lên cũng đẹp!

Lúc hắn đang định nói thêm thì một thanh âm truyền tới từ phía xa: “Thái Lặc, cô nương này xinh đẹp như thế, người dùng dê bò làm sinh lễ, không cảm thấy làm vấy bẩn sự thánh khiết của nàng sao?”

Vừa dứt lời liền cười to, trong tiếng cười ẩn chứa sự ác ý.

Thái Lặc bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt tức giận, lúc nhìn rõ người vừa tới, lửa giận càng bốc cao, cười nhạo nói: “Tô Hách, là người!”

Lãnh Hạ cũng nhìn về phía Tô Hách, mày liễu hơi nhíu lại, dung mạo người này có vài phần quen quen.

Nàng nhắm mắt tìm lại trong trí nhớ, lúc mở ra, ánh mắt lạnh thấu xương, chậm rãi nhếch miệng.

Đạp phá thiết hài vô mịch xử – Đắc lai toàn bất phí công phu!

(Đạp phá thiết hài vô mịch xử – Đắc lai toàn bất phí công phu: Đi mòn gót giày không thấy, không mất thời gian lại thấy ngay)

Tô Hách phe phẩy chiết phiến, bộ dạng phong lưu, ánh mắt đảo một vòng trên người Lãnh Hạ, hiện lên tia hài lòng, rồi lại liếc nhìn Thái Lặc đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Thì chẳng là ta, mới đi chiến trận về không lâu, nhiều ngày không gặp, người càng trở nên nghèo túng rồi.....”

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, giọng điệu khinh bỉ nói: “Hai trăm dê bò..... một trăm tuần mã.....”

Thái Lặc đứng dậy quát to: “Người nói cái gì?”

Tô Hách không sợ chút nào, quay mặt đi không thèm nhìn hắn, một bộ dạng trời đất bao la lão tử lớn nhất.

Hắn chỉ đuôi quạt vào mặt Thái Lặc, cười khinh miệt: “Đại ca người, Ngột Đạt Cáp bị tiểu nhi Đông Sở giết trên chiến trường, bây giờ người còn cậy được cái gì nữa? À, người còn một vị tỷ tỷ làm phi trong cung, nhiều năm như thế mà một quả trứng cũng không sinh được!”

Lãnh Hạ càng ngày càng đây là ý trời muốn giúp, người tính không bằng trời tính, không ngờ Thái Lặc này chính là đệ đệ của Ngột Đạt Cáp.

Sau khi Tô Hách nói xong, không để ý tới Thái Lặc nữa, ngửa mặt lên trời nói: “Đầu cùng ta?”

“Cô nương xinh đẹp, tại hạ là công tử của thừa tướng đương triều, cũng không phải là kẻ đã từng.....là hoàng thân quốc thích!” Tô Hách lượn qua lượn lại trước mặt Lãnh Hạ, nói đến đây ngừng lại một chút, hài lòng nhìn vẻ mặt thâm đen của Thái Lặc, sau khi mấy chữ này hạ xuống thấy mặt Thái Lặc khó coi thêm vài phần, mới chậm rãi nói: “Gả cho ta tốt hơn nhiều, tin tưởng rằng cô nương sẽ cân nhắc.”

Thái Lặc bước nhanh lên phía trước, nắm lấy cổ áo Tô Hách, dữ tợn quát: “Đại ca của ta hy sinh vì nước, tỷ tỷ của ta ở bên Hoàng thượng nhiều năm, ta còn là thống lĩnh cấm vệ quân được Hoàng thượng tín nhiệm, người có cái gì, người cũng chỉ là nhi tử của thừa tướng, ngoài cha ra thì người có cái gì?”

“Được Hoàng thượng tín nhiệm?” Tô Hách giãy dụa thoát ra, bị siết cổ nên mặt đỏ bừng.

“Nếu không vì đại ca người thì sao chúng ta lại chiến bại, sau khi chết cũng không được truy phong, người còn dám đắc ý?” Chỗ dựa vững chắc của người đã không còn!” Tô Hách liên tục ho khan: “Phi! Bây giờ người chỉ là loại chó nhà có tang, còn dám đấu với bản công tử!”

Hắn nói xong liền nhìn về phía Lãnh Hạ, mày cau lại, nữ nhân này từ đầu đến giờ không nói câu nào, chẳng lẽ là người câm.....

Lãnh Hạ khẽ cười: “Chỗ tốt của người..... ta không rõ lắm, không bằng công tử giảng giải cặn kẽ cho ta!”

Tô Hách bị nụ cười này làm thần hồn điên đảo, lập tức đồng ý: “Nàng muốn gì ta liền cho cái đấy!”

Lãnh Hạ chậm rãi đến gần hắn, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói nhỏ một câu.

Tô Hách sửng sốt, lập tức cười ha ha, lắc đầu nói: “Cô nương này, nàng thật thú vị, bản công tử thích người thú vị như vậy, thế này đi, hẳn cho người hai trăm dê bò, một trăm con tuần mã, ta cho người bốn trăm con dê bò, hai trăm con tuần mã!”

Dân chúng xung quanh liên tục cảm thán, cô nương này thực sự là tốt số, vừa nãy hán tử này đã làm bọn họ sợ hãi vì sinh lễ, nào ngờ chỉ với một câu nói thầm, liền tăng gấp đôi!

Cũng không ít người vừa nhìn đã hiểu, hâm mộ lắc đầu, nếu không vì mối thâm thù của hai người kia thì sao giá có thể cao đến vậy.

Cô nương này, gặp vận may!

“Thế nào? Đi theo ta đi!” Tô Hách nghe tiếng cảm thán xung quanh, càng đắc ý, vươn tay định nắm lấy cổ tay Lãnh Hạ.

Đúng lúc này, một cơn gió vút qua, bàn tay đang giơ giữa không trung bị một bàn tay khác nắm lấy.

“Người..... người là ai?” Tô Hách cố gắng rút tay ra nhưng không sao rút được.

Người vừa tới một thân cẩm bào màu đen, mày kiếm hiên ngang, trong mắt ngập đầy hàn quang, đứng giữa đường phố, chói mắt làm cho người ta không dám nhìn gần!

Tô Hách chỉ cảm thấy đứng cạnh người này làm hắn chẳng ra sao, liền cảm thấy xấu hổ, quát to: “Buông, ta là công tử phủ thừa tướng, người là ai?”

Người tới chính là Chiến Bắc Liệt!

Hắn khẽ cong khóe môi, vung tay thả tay Tô Hách ra, Tô Hách lão đảo được tùy tùng đỡ lấy, hắn nhìn cũng không nhìn, chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Hạ.

Dân chúng xung quanh hưng phấn!

Trò hay hôm nay thật là nhiều, đây rõ ràng cũng chỉ là một người bình thường, dù tướng mạo tuần lãng bất phàm nhưng có thể đo lại tài lực của hai người kia không?

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, trong mắt viết rõ: Trêu hoa ghẹo nguyệt!

Trầm giọng hỏi: “Cô nương có ruộng đất không?”

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, vô tội nói: “Đương nhiên là có.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, sắc mặt xem ra hơi có vẻ thoả mãn, tiếp tục hỏi: “Có trăm dê bò tuần mã không?”

Lãnh Hạ cười yếu ớt: “Có.”

Chiến Bắc Liệt cong cong khóe miệng, sắc mặt càng thư thái vài phần, hỏi tiếp: “Có vị hôn phu không?”

Lãnh Hạ mím môi suy nghĩ một chút, trêu chọc lắc đầu: “Không có.”

Chiến Bắc Liệt bắt đầu nghiêng răng, hay cho nàng, không có à!

Hắn khoát tay kết luận: “Thành, ta đành cố mà lấy nàng vậy!”

Dân chúng xung quanh liền than lên sợ hãi, người này đúng là tiểu bạch kiếm, tiểu bạch kiếm thì tiểu bạch kiếm nhưng không ngờ đầu óc cũng không bình thường, công tử kia đưa ra sính lễ cao như vậy, cô nương này còn chưa nhận lời, sao có thể đồng ý với hắn.

Trong ánh mắt khinh bỉ của dân chúng, Tô Hách khinh thường cười nhạt, Thái Lặc cười nhạt, hành động của Lãnh Hạ làm họ mở rộng tầm mắt.

Nàng ôm lấy tay Chiến Bắc Liệt, lẳng lặng gật đầu, khoe môi ẩn chứa ý cười, trả lời: “Tiểu nữ tử cầu còn không được!”

Lực sát thương của câu nói này không khác một quả bom!

Mọi người đại ra, tròng mắt rơi rớt khắp nơi, há hốc miệng nhìn hai người này.

Xứng a!

Xứng a!

Thật mẹ nó xứng đôi!

Kẻ ngu xứng đồ ngọc, ai dám nói họ không phải là trời sinh một đôi?

Ai dám nói không, ta liều mạng với kẻ đó!

Rốt cục Chiến Bắc Liệt cũng sáng khoái, vui vẻ nghênh ngang dẫn tức phụ ra khỏi đồng tượng đá.

Lời nói của hai người theo gió tản ra xung quanh.

“Sau này nấu cơm giặt quần áo quét rác nấu nước.....”

“Tiểu nữ tử làm tất!”

“Sau này lời của ta là thánh chỉ, nếu ta nói một.....”

“Tiểu nữ tử không dám nói hai!”

“Sau này nếu ta lấy thêm thứ thiếp.....”

“Tiểu nữ tử thành tâm đối đãi!”

“Sau này.....”

“Tiểu nữ tử.....”

Những bức tượng đá trên đường bị đoạn đối thoại này làm vỡ nát thành từng mảnh vụn, hóa thành bột phấn bay bay trong gió....

Đến lúc mọi người có phản ứng lại, trên phố đâu còn bóng dáng của hai người kia nữa.

Thứ duy nhất còn lại chỉ là bóng lưng của cặp đôi xứng đến cực hạn kia vì đoạn đối thoại khiến lòng người bốc hỏa trong tâm trí mọi người.

Ánh mắt Tô Hách và Thái Lặc lạnh vô cùng, hai người, một là nhi tử của Thừa tướng, một là thống lĩnh cấm vệ quân, lại bị một tên tiểu bạch kiếm không biết ở đâu ra làm mất hết mặt mũi.

Sau ngày hôm nay, bọn họ sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Bắc Yến!

Cái gì có thể nhịn chứ cái này không thể nhịn!

“Con mẹ nó, đuổi theo!” Tô Hách hét lớn một tiếng, quát tùy tùng đuổi theo hướng hai người kia vừa đi.

Vừa chạy được vài bước, Thái Lặc ở sau lưng bỗng nhiên đánh về phía hắn!

Lúc trước đã bị Tô Hách làm nhục một phen, nay lại bị Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ kích thích, hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí!

Thái Lặc siết chặt cổ Tô Hách, hét lớn: “Đều tại ngươi! Đều tại ngươi phá rối! Lão tử muốn giết ngươi! Nếu như không có ngươi, cô nương kia sẽ gả cho ta!”

“Cút! Người nổi điên cái gì, chó.....” Tô Hách nói được một nửa liền cảm thấy khó thở!

Cánh tay trên cổ siết chặt, cắt đứt nguồn không khí của hắn, hai chân giãy dụa, hai tay quơ quạng giữa không trung.

Tùy tùng vội vàng lao lên, một đám người giằng co bên đường.

Mọi người đang lôi kéo, bỗng nhiên.....

Tô Hách đang giãy dụa chợt trợn trừng hai mắt, động mạch ở cánh tay hắn bị một viên đá nhỏ thần không biết quỷ không hay bắn trúng!

Cánh tay lập tức rũ xuống, toàn thân co giật, trong đầu lại lóe lên một hình ảnh, một nữ tử bạch y phiêu dật chậm rãi tới gần hắn, khóe môi lộ vẻ nhu hòa và ý cười, giống như một con gió mát mùa hè phả vào mặt hắn, nàng lặng lẽ nói ra một câu.

Ta muốn mạng của ngươi!

Tô Hách bừng tỉnh đại ngộ, hắn tưởng câu kia là nói đùa, ai ngờ.....

Ai ngờ.....

Ánh mắt dần dần ảm đạm đi, hắn giống như nhìn thấy được nữ tử kia, tựa vào lòng nam nhân đó, đứng ở cửa sổ tửu lâu mà hắn đứng lúc trước, trên môi vẫn là nụ cười nhu hòa yếu ớt, nhưng hắn lại thấy được trong đó có.....

Hàn ý lạnh thấu xương!

Tại giây phút tử vong này, hắn hiểu chuyện chưa từng có, thông thấu toàn bộ mọi chuyện, sự không cam lòng hóa thành chút khí lực cuối cùng, chậm rãi gơ cánh tay lên, muốn nhắc nhở Thái Lặc đã phát điên đang nửa quỳ ở trên người hắn.

Hắn túm lấy vạt áo Thái Lặc, nắm thật chặt, không nói được điều gì, cũng không còn thở nữa.

“A!” Một tiếng thét chói tai vang lên, bách tính xung quanh không thể tin tưởng mắt nhìn Tô Hách đã chết.

Thái Lặc bị tiếng hét chói tai này làm cho tỉnh lại, nhìn Tô Hách hai mắt trợn to, hắn sợ hãi để tay trước mũi Tô Hách, đặt miệng ngồi trên đất.

Rằng trên rằng dưới không tự chủ mà va vào nhau, hắn hét to lên: “Sao có thể như thế? Ta.....ta thật sự không muốn giết hắn! Ta..... ta không muốn giết hắn!”

Các tùy tùng cũng đứng ngăn người, có kẻ bị kinh hãi, sắc mặt tái xanh.

.....

Dân chúng xung quanh xem kịch xong liền báo quan.

Binh lính vội vã tới, thấy người đã chết là công tử Tô Hách phủ thừa tướng, tay đang nắm chặt vạt áo thống lĩnh cấm vệ quân Thái Lặc, vẻ mặt Thái Lặc trắng bệch ngồi dưới đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ta không cố ý giết hắn!” Vô số bách tính và các tùy tùng đi theo Tô Hách đều làm chứng án mạng này.

Chúng cứ vô cùng xác thực, không thể biện bạch!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng trên tửu lâu, nhìn Thái Lặc bị quan phủ trói gô lại giải đi, khóe môi chậm rãi cong lên ý cười.

Nhìn qua thì đây chỉ là hai kẻ quyền quý, vì tranh nữ tử mà động thủ, trong lúc đánh nhau một kẻ lỡ tay giết chết kẻ kia, nhưng rơi vào mắt người có lòng, rốt cuộc sẽ bị xuyên tạc thành hình ảnh gì, mục đích gì, thâm ý gì?

Thật là khó nói!

Rốt cuộc đây là khởi điểm hay điểm cuối, bọn họ mỗi mắt mong chờ!

Một lát sau, Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn Chiến Bắc Liệt, giọng nói lạnh lùng: “Sau này nấu cơm giặt quần áo nấu nước quét rác.....”

Chiến Bắc Liệt nghe cười: “Ta làm tất, làm tất!”

Lãnh Hạ nhếch nhếch đuôi mắt, cũng không định tha cho hắn, cười nhạo nói: “Sau này lời của ta là thánh chỉ, nếu ta nói một.....”

Chiến Bắc Liệt lập tức giơ ba ngón tay lên thề: “Tiểu nhân quyết không dám nói hai!”

Lãnh Hạ hài lòng búng tay một cái: “Sau này nếu ta lấy thêm tiểu thiếp.....”

Chiến Bắc Liệt chân chó đi vòng qua phía sau nàng, đầm đầm lưng: “Tiểu nhân nhất định thành tâm.....”

“Hả?” Đại Tàn Chiến thần trừng mắt, một tay ôm ngang tức phụ lên, đi nhanh xuống tầng dưới, hung tợn nói: “Nàng dám!”

Chiến Bắc Liệt hạ quyết tâm, cái gì gia quy với chả không gia quy, cái gì nam nhân nói một không nói hai, ném cho chó ăn đi, hôm nay nhất định phải lăn lộn trên giường với tức phụ, phạt thật nghiêm, a, tốt nhất là một ngày một đêm không thể xuống giường, để nàng ném ngay cái ý nghĩ lấy thêm thê thiếp!

Đúng, chính là như vậy!

==

Hàm Hương Nhã Trúc.

Đại Tàn Chiến thần khí phách hiên ngang đập văng cửa phòng, mau chóng ném tức phụ lên giường, cười gần bắt đầu cởi quần áo, đang muốn nhào vào.....

Chung Trì xuất hiện.

“Gia, ngài đoán xem.....” Chung Trì hấp tấp xông vào, miệng đang gào thét lớn, vừa thấy hai người như thế này, lập tức ngưng đại.

Hắn vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, giẫm nửa bước vào trong, một cử động nhỏ cũng không dám, trên trán viết rõ ràng ba chữ: Đã gây họa!

Nhìn xem, bộ dạng gia như muốn ăn tươi nuốt sống hắn!

Máu trong người Chung Trì lập tức đông thành băng, mở to hai mắt nhìn, nuốt nước miếng một cái, ngượng ngập lùi từng bước ra ngoài: “Cái kia, cái đó, tiếp tục, tiếp tục,.....”

“Cút!” Chiến Bắc Liệt rít lên một tiếng, làm Chung Trì nhanh chân bỏ chạy.

Chung đại ám vệ chạy được nửa đường cũng không quên quay lại đóng hộ cái cửa!

Thái độ phục vụ này, hoàn hảo!

Chiến Bắc Liệt xanh mặt, vừa quay đầu liền thấy tức phụ đang chống tay nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen dài xỏa tung, loại máu nóng chỉ thuộc về nam nhân, lại sôi trào!

Đại Tàn Chiến thần chỉ thiếu chưa tru lên như sói thôi, hai mắt đỏ thành màu xanh, đập đập chân mấy cái rồi lao tới, ôm Lãnh Hạ đặt ở dưới thân.

Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm môi Lãnh Hạ, di chuyển từng chút từng chút một tới gần, cảm nhận được nhịp đập trái tim mình ổn định dần và phát ra một tiếng thở dài.

Kết.....

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị mở ra, Chung Trì thận trọng nói: “Gia, lúc này chưa kịp nói, có tin tức của Hoàng hậu.”

Lần này Đại Tàn Chiến thần thực sự thở dài, vừa nghe những lời này hắn liền biết việc hôm nay hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Quả nhiên, Lãnh Hạ đẩy hẳn ra ngay lập tức, tốc độ kia, lực đạo kia, không chút do dự, làm hẳn tức giận, tức phụ của hẳn a, nam nhân mãi mãi không phải là người quan trọng nhất của nàng, hẳn luôn xếp sau hoàng tẩu.

Nếu yêu nàng, phải biết chấp nhận nàng vì hoàng tẩu và một cước đá văng mình, giống như lúc này.

Lãnh Hạ nhanh chóng túm tóc thành đuôi ngựa ở sau đầu, nói với Chung Trì đang ngồi xổm ở cửa: “Đi vào, nói rõ.”

Chung Trì nháy mắt mấy cái, liếc nhìn gia anh minh thần võ của hẳn đang bày ra bộ mặt oán phụ, nghĩ thầm, Chung Thương nói không sai, Tiểu Vương phi của chúng ta, chính là một đóa hoa buh hân!

Hắn nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt, đi vào phòng rồi bấm báo: “Vương phi, mỗi thành trấn đều có cứ điểm ám vệ, người của chúng ta quan tâm thu thập tất cả các tin tức lớn nhỏ, lúc trước không để tâm lắm nhưng đến hôm qua người nói Hoàng hậu có thể rời cung, Vương gia phân phó để tâm chú ý, các huynh đệ mới báo về những tin tức này.”

Lãnh Hạ gật đầu, ý bảo hẳn tiếp tục.

Chung Trì nín cười, nín làm mặt đỏ bừng, bắt đầu nói.

“Hai mươi ngày trước, Đặc Châu, có một nam nhân mang thai trà trộn vào thanh lâu, rồi bị phát hiện là một nữ nhân mang thai dịch dung, bị đuổi ra! Nữ nhân này rất cay cú, cũng có chút công phu, liền làm âm ỉ ở thanh lâu. Rồi có người báo quan, nàng thấy đối phương người đông thể mạnh, liền trộm ngựa rồi nhanh như chớp chạy mất dạng.”

Lãnh Hạ bóp trán cười khổ, cái này tuyệt đối phù hợp với tính tình Tiêu Phượng, chắc vì nàng muốn tránh Chiến Bắc Diễn truy lùng nên mới cải trang nam nhân ngủ lại ở thanh lâu.

“Mười lăm ngày trước, dọc đường từ Lại thành tới Cừ thành có đồn một chuyện ma quái, dọc đường quan phủ đều được nhận báo án, nghe nói có mấy nơi vô duyên vô cớ thiếu mấy con súc vật, có người còn thấy hơn nửa đêm có một nữ nhân mặc hồng y, tay trái một con gà, tay phải một con vịt bay trên trời!”

Bách tính không có hiểu biết nên coi Tiêu Phượng khinh công trở thành nữ quỷ, nữ nhân này còn đang hoang như thế, mặc hồng y.

“Tám ngày trước, có tin đồn nữ thần hạ phàm trên đỉnh Tuyết sơn, hát tròn một ngày, ca từ thì không nghe rõ, nhưng lại bị dân chúng thêm mắm thêm muối nên cũng không biết là gì, may mà có một bản ca từ tạm ổn..... Chúng ta mang bản đó về sửa sang lại, là ‘Hạ..... muội ở đâu’ ”

Lãnh Hạ, muội ở đâu!

Vành mắt Lãnh Hạ có chút ướn ắt, nghĩ tới nữ tử xinh đẹp kia, mang thai chín tháng, một thân một mình náo thanh lâu, trộm súc vật, đứng trên đỉnh Tuyết sơn, chịu cái lạnh lẽo của băng tuyết mà cố chấp hét một câu: “Lãnh Hạ, muội ở đâu?”

Lại còn hét một ngày một đêm.

Giọng nói của nàng tất nhiên là khàn, nàng rất lạnh, đây vẫn chỉ là tin tức nhận được, vậy còn phần tin không nhận được, rốt cuộc đoạn đường ấy nàng đã đi như thế nào?

Sao lại trộm ngựa, sao lại trộm gà?

Ngựa của nàng bị trộm, bạc của nàng cũng mất ư?

Quả thực Lãnh Hạ không thể tưởng tượng được, Tiêu Phượng luôn sống trong thế giới mà Chiến Bắc Diễn tạo nên, chưa bao giờ ra khỏi kinh thành, vẫn luôn được mọi người bảo vệ chiều chuộng, làm sao tới được Bắc Yến, làm sao có thể tìm kiếm nàng.....

Bằng cách ngóc ngách, hành vi liêu lĩnh, làm việc mà nàng cố chấp nhất!

Đây là Tiêu Phượng!

Nàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chậm rãi chảy trên gò má.

Lãnh Hạ không phải là một người cảm tính, cũng không phải một kẻ dễ khóc thầm, có thể khiến nàng rơi lệ, không bao giờ là gian khổ, không bao giờ là đau đớn, không bao giờ là tai nạn.....

Cho tới giờ chỉ có cảm động!

Tới thế giới này, nàng đã khóc hai lần, một lần là vì Chiến Bắc Liệt bảo vệ nàng trong lòng mà bị bom nổ làm toàn lưng máu thịt nát bấy, một lần là bây giờ, cô nương ngốc kia a.....

Bỗng nhiên Lãnh Hạ đứng lên, kiên định nói với Chiến Bắc Liệt: “Người ở đây, ta đi tìm nàng!”

Chiến Bắc Liệt không ngăn cản, không ai hiểu tình cảm của Lãnh Hạ và Tiêu Phượng hơn hẳn, đối với mỗi chuyện mà Chung Trì vừa kể, hẳn nghe xong liền cảm động trong lòng.

Nơi này quả thực là cần người chủ trì đại cục, với án mạng hôm nay thì, Tắc Nạp tất loạn!

Hắn gật đầu nói: “Để Chung Trì đi theo nàng, nhất định phải dẫn Hoàng tẩu bình an trở về, có tin tức gì ta sẽ gửi bồ câu đưa thư cho nàng.”

Chung Trì nhanh chóng rời đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị hai con ngựa và lương thực cần thiết.

Cửa thành Tắc Nạp.

Chung Trì ở Bắc Yến đã lâu, đương nhiên cũng có chút thủ đoạn, dễ dàng sắp đặt một thân phận cho hai người, vượt qua vòng kiểm soát ở cửa thành.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy Lãnh Hạ, nghiêm túc dặn dò: “Cẩn thận!”

Nàng không trả lời, đột nhiên đặt một nụ hôn lên môi hắn, chạm nhẹ một cái rồi lập tức tách ra, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước này cũng đã bao hàm mọi thứ, giữa bọn họ, không cần nói nhiều, chỉ cần vậy là đủ rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, cùng lúc mỉm cười.

Lãnh Hạ nhảy lên ngựa, vung roi quất mạnh: “Đi!”

Tuần mã hí một tiếng, cất vó chạy như điên về phía ngoài thành.

Lãnh Hạ trên lưng ngựa, lao vút đi trong ánh mắt ôn nhu của Chiến Bắc Liệt, nàng ngược mắt lên nhìn trời, Tiêu Phượng, chờ ta.

118. Q.2 - Chương 41: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Edit: Kiri

Ban đêm, hoàng cung, điện thái tử.

Hoàng hậu cung trang điểm lệ, toàn thân tản ra khí tức ảm đạm tức giận, lạnh lùng nói: “Chàng nói lại lần nữa!”

Qua một ngày mà thừa tướng đã không còn bộ dáng nho nhã.

Sắc mặt hắn tái xanh, hai mắt đầy tơ máu, hai tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh, luôn miệng nỉ non: “Ta phải chém hắn làm trăm mảnh! Dù chỉ là một khắc ta cũng không muốn chờ! Giết nhi tử của ta! Giết nhi tử của ta! Tô Hách, con của ta a!”

“Tô Cốt! Người không chỉ có một đứa con trai!” Hoàng hậu lớn tiếng quát: “Đây chẳng qua chỉ là nhi tử của người và nữ nhân kia, nhi tử của chúng ta còn sống không! Phi nhi đáng thương lúc bị hắn nhét vào Điện thái tử, người còn luôn miệng nói phải lấy đại cục làm trọng, hôm nay lại nói một khắc cũng không thể chờ!”

Hoàng hậu cắn môi, hai mắt đầm lệ: “Chàng đặt Phi nhi ở đâu, đặt ta ở đâu?”

“Nàng hồ đồ!” Thừa tướng Tô Cốt bỗng nhiên đứng lên, nhìn bộ dạng khóc sụt sùi kia lại thấy phiền, đi tới đi lui bên trong phòng, lát sau dừng bước rồi quay đầu nói: “Trước khác nay khác, ta vốn tưởng lấy đại cục làm trọng, nhưng hắn có thể không? Thái Lặc là cái gì, chỉ là một thống lĩnh cấm vệ quân mà thôi, nếu không phải kẻ kia bày mưu đặt kế, cho hắn một trăm lá gan cũng không dám xuống tay với Tô Hách! Nàng ở trong hậu cung nhiều năm mà ngay cả chút chuyện thế cũng không nhìn rõ sao, người đó đã bắt đầu hoài nghi ta và nàng, đệ đệ của Xảo thái phi giết.....”

Hắn nói đến đây, giận dữ công tâm, vỗ ngực thở hổn hển: “Hắn đã không tới cung của nàng bao lâu rồi, trong lúc đó hắn ở đâu? Điều này nói lên cái gì? Nếu chúng ta không tiên hạ thủ vi cường, chiếm trước tiên cơ, kết cục chờ ta và nàng là —— chết!”

Hoàng hậu nhất thời bị hắn làm cho bối rối, ngọc thủ liên tục vuốt ngực cho hắn, vừa giúp hắn thuận khí, vừa lúng ta lúng túng nói: “Đây..... đây có thể là trùng hợp.....”

Những lời ấy, ngay cả nàng là người nói mà còn không có sức lực, sao có thể là trùng hợp?

Tiết mục hai nam tranh nữ ấy được bách tính đồn thổi rộn ràng, thế nữ nhân kia đâu?

Nữ nhân kia thì giống như phù dung sớm nở tối tàn, đi mất dạng giữa nhiều ánh mắt như thế, cùng lúc đó Thái Lặc lại đột nhiên nổi cơn điên, bóp chết Tô Hách, đây căn bản chính là âm mưu mưu sát!

Mấy ngày nay người kia đều ở tẩm điện của Thái phi, lúc này bọn hắn đã chuẩn bị kỹ càng mọi việc, chỉ đợi chiến sự xong sẽ hành động thì đột nhiên Thái Lặc ‘lỡ tay’ giết chết Tô Hách!

Một mặt, đây là một lời cảnh cáo, người để ta giúp người nuôi nhi tử hai mươi năm, ta sẽ giết nhi tử của người, cho người tuyệt hậu!

Mặt khác, Tô Cốt bị tuyệt tử, mất người thừa kế, cơ đồ chiếm được biến để lại cho ai?

Suy nghĩ rõ ràng những điều này xong, sắc mặt của Hoàng hậu lại trở nên khó coi vài phần, lập tức trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn: “Vậy tiên hạ thủ vi cường!”

Có lúc thế sự kỳ diệu như thế đấy, một chuyện chẳng liên quan chút nào rơi vào mắt người có lòng liền trở nên có vô vàn liên quan.....

Nếu Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nghe được đoạn đối thoại này, chắc chắn sẽ tán thưởng sức tưởng tượng của hai người một phen!

Lúc này Lãnh Hạ đang trên đường tìm Tiêu Phượng, mà Chiến Bắc Liệt.....

Đại Tàn Chiến thần một mình trông phòng, thân đơn bóng chiếc nằm trên giường, nghiêng răng một cái, ưng mâu trống rỗng, ai thán một tiếng.

Thật thê lương!

“Aizz.....” Hắn trở mình, ra vẻ đáng thương nhìn sang phía giường của tức phụ, lúc này không có một ai, lạnh lẽo.

Chiến Bắc Liệt hối hận, mày chau lại, sao có thể để mẫu sư tử cứ đi như thế!

Tắc Nạp có chuyện gì lớn đâu, sao không đi cùng nàng!

Bây giờ thì hay rồi, không biết sẽ xa nhau bao lâu.

Đại Tàn Chiến thần vẽ mặt đau khổ, trải chăn trên giường, lăn từ đầu chăn đến cuối chăn, lúc chạm tường thì mượn lực lăn trở lại, lăn qua lăn lại, cũng chơi bất diệc nhạc hồ.

(Bất diệc nhạc hồ: còn gì vui hơn)

Nếu lúc này có ai thấy, tất nhiên sẽ kinh ngạc đến rớt tròng mắt, một kẻ to lớn lăn qua lăn lại trên giường.

Hình ảnh kia, vừa đáng sợ lại vừa quỷ dị!

Chiến Bắc Liệt một tay xốc chăn lên, phiền lòng gãi gãi đầu, bước xuống giường bắt đầu lượn qua lượn lại trong phòng, đột nhiên, hắn dừng bước, đứng tại chỗ.

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền tới, dừng ở cửa phòng, Đại Tồn Chiến thần ưng mâu sáng ngời, nhanh như chớp lao ra mở cửa.

Chu nương đứng ở phía ngoài vẫn đang duy trì tư thế gơ tay lên định gõ cửa, há hốc mồm nhìn cánh cửa mở ra và Chiến Bắc Liệt ở phía sau.

Chu nương nhanh chóng phản ứng lại, cười cười ân cần nói: “Ta thấy đã trễ thế này rồi mà đèn phòng công tử vẫn sáng nên tới xem thử thế nào.”

Chu nương là một người khôn khéo, nếu đã biết người này là chủ tử của chủ tử thì đương nhiên là phải nịnh bợ cho tốt, hơn nữa lần trước vì hiểu lầm mà đã chửi người ta, tốt nhất là nên làm dịu mối quan hệ này.

Chiến Bắc Liệt thì không để tâm tới chuyện đó, trong lòng chỉ thấy thất vọng, hần gật đầu một cái nói: “Không có việc gì, không ngủ được thôi.”

Chu nương nói: “Công tử chưa dùng bữa tối, hay là đói bụng, để ta chuẩn bị cơm canh.”

Nàng nói xong đang định đi thì đột nhiên Chiến Bắc Liệt nhếch miệng hỏi: “Có rắn không?”

“Rắn?” Chu nương sửng sốt, ngờ ra hần hỏi cái gì mới kinh ngạc nói: “Công tử cần thứ đó làm gì? Âm lãnh như thế.”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu: “Không cần chuẩn bị, người về nghỉ ngơi đi.”

Chu nương lại có vẻ bình tĩnh đại ngộ, chủ tử này nhất định là có mục đích a, mới hỏi tiếp: “Công tử cần rắn độc ư?”

Hần khoát khoát tay, trực tiếp đóng cửa lại, nhanh chóng thay y phục rồi hiên ngang đi ra ngoài.

Muốn hỏi Đại Tồn Chiến thần hơn nửa đêm thế này đi đâu ư?

Bắt rắn!

Chiến Bắc Liệt dạo quanh Tắc Nạp hồi lâu, vừa tìm chỗ nương vừa tìm bắt rắn, như lật tung của thành Tắc Nạp lên.

Cuối cùng cũng tìm được một ổ rắn, ồm, không tính là béo tốt nhưng cũng tạm được!

Đại Tồn Chiến thần nhanh chóng bắt được hai con tương đối mập mạp, vui vẻ vác trên vai rồi tìm củi nhóm lửa.

Qua một nén nhang, Chiến Bắc Liệt tựa người vào một gốc cây, thoải mái thưởng thức thịt rắn, đôi mắt cong lại, vừa thoải mái vừa thích ý.

Tức phụ, mau trở về a!

==

Trong ánh lửa bập bùng, Lãnh Hạ ngẩng đầu nhìn về phía một bóng người yếu ớt phía bên kia, nháy mắt ra dấu với Chung Trì.

Ánh mắt của Chung Trì lóe lóe, hơi mắt tự nhiên cúi đầu ho khan một tiếng, giả vờ không biết nhưng khóe mắt lại không tự chủ mà nhìn về phía bên kia.

Người nọ mặc một bộ y phục mỏng manh, khoác một tấm áo choàng dày đầy cỏ, thân thể co ro tựa ở gốc cây, mái tóc rũ xuống trước ngực, đôi mắt nhìn chằm chằm phía bên này.

Chính là Châu Mã!

Hai người vừa ra khỏi thành thì cô nương này đã cưỡi ngựa đuổi theo, Chung Trì kiên quyết không để ý tới nàng, nhưng nàng cũng không thèm để ý, chỉ theo sát ở phía sau, tới tận bây giờ.

Bọn họ chạy đến nửa đêm rồi đốt lửa tại chỗ này.

Cô nương kia chắc là gấp gấp đuổi theo, biết Chung Trì rời đi một cái là đuổi theo luôn nên không chuẩn bị gì, ngồi cách họ một khoảng lạnh run ôm hai đầu gối, ngửi mùi thổ dưỡng mà nuốt nước miếng.

Chỉ có khuôn mặt xinh đẹp là tràn đầy kiên định, không thay đổi.

Nàng cố chấp như thế, làm Lãnh Hạ cũng không khỏi tán thưởng một phen.

Lãnh Hạ nhặt một cành cây ném vào đồng lửa, thuận miệng hỏi: “Cô nương nhà ai thế?”

Chung Trì sững sờ một chút, làm như không ngờ Lãnh Hạ sẽ hiểu kỳ điều này, một lát sau mới thở dài nói: “Nàng là hoàng tộc Bắc Yên, nữ nhi của Kim Thụy Vương, quận chúa Châu Mã.”

Lãnh Hạ gật đầu, bộ dáng cô nương kia không hiểu sự đời, vài vóc trang sức cũng quý giá.

Nàng hiểu Chung Trì lo lắng điều gì, hẳn là ám vệ dưới trướng Đại Tàn Chiến thần, ở lại Bắc Yên chẳng qua cũng là vì do thám tin tức, tìm hiểu động tĩnh, không ai hiểu quyết tâm thống nhất ngũ quốc của Chiến Bắc Liệt hơn hẳn – người đã theo Chiến Bắc Liệt tử thuở nhỏ, Bắc Yên và Đại Tàn mãi mãi ở hai vị trí đối địch.

Mà hẳn, lại yêu tiểu quận chúa của hoàng tộc Bắc Yên.....

Lãnh Hạ không thể quyết định thay hẳn, cũng không thể khẳng định với hẳn dù có quan hệ thù địch cũng chưa chắc đã không thể ở bên nhau, nàng chỉ nhún mày, thản nhiên nói: “Ta cũng là công chúa Tây Vệ.”

Đôi khi thân phận, cũng không thể trở thành vật cản của tình yêu!

Chung Trì cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, cười khổ, quay lưng về phía Châu Mã, không liếc mắt về phía nàng ấy nữa, chậm rãi nói: “Vương phi, nàng ấy không giống người.”

Lãnh Hạ im lặng, lặng lặng nghe.

Hắn cân nhắc một lát rồi mới nói: “Tuy rằng thuộc hạ không tiếp xúc nhiều lắm với Vương phi những đã sớm nghe về ngài, ám vệ Liệt Vương phủ có quan hệ rất thân thiết với nhau, chuyện Vương gia thú phi lớn như vậy, chúng ta đều rất quan tâm, ít nhiều cũng đã nghe đám Chung Thương nói qua. Nhất là mấy ngày hôm nay, gặp người tuy rằng cũng không lâu nhưng thuộc hạ có thể nhìn ra, người không phải là một nữ tử bình thường!”

Chung Trì muốn giãi bày hết mọi chuyện, hai mắt bình tĩnh nhìn ánh lửa nói tiếp: “Cô nương kia là nữ tử bình thường nhất trên thế gian này, nàng là hòn ngọc quý trên tay Kim Thụy Vương, từ nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh tật, khác biệt với những nữ tử Bắc Yên bình thường, lớn lên dưới sự bảo vệ của Kim Thụy Vương, hầu như không ra khỏi vương phủ. Đừng thấy ngày đó nàng dũng cảm, luôn mồm nói phải gả cho ta, còn nắm chặt gia.....”

Chung Trì nhớ tới hình ảnh kia, khóe môi không tự chủ mà cong lên: “Thật ra cô nương này rất ngốc nghếch cũng rất nhất gan, lần đầu tiên gặp là lúc nàng đang mặc y phục nha hoàn, trốn khỏi vương phủ đi chơi, nhưng không biết đi đâu, dạo trên đường thì bị một đám lưu manh khi dễ, sợ hãi khóc lóc, hai mắt đỏ hồng như thỏ, ta cứu nàng xong, chỉ coi là một tiểu nha hoàn, cũng không để ý.....”

Chung Trì nói đến đây, nở nụ cười tự giễu, không nói thêm gì nữa.

Lãnh Hạ cũng đã đoán được mọi chuyện phía sau, tiểu nha hoàn ngụy trang này vì hẳn gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ mà đã hãm sâu vào tình cảm ấy.

Có lẽ sau đó nàng thường xuyên chuồn khỏi vương phủ, Chung Trì tiếp xúc với nàng lâu ngày cũng sinh tình, nhưng khi biết thân phận thật sự của nàng thì dứt khoát chấm dứt mối quan hệ giữa hai người.

Nếu là kiếp trước, đối với nữ tử như thế, chắc hẳn Lãnh Hạ sẽ cười nhạt, vì một thứ gọi là ‘ái tình’ buồn cười gì đó mà ngay cả tự tôn cũng không cần.

Nữ tử như vậy, nàng coi thường!

Nhưng bây giờ, đã có Chiến Bắc Liệt, nàng lại nghĩ theo hướng khác, một cô nương nhất gan như thế, lại có dũng khí yêu một nam tử, một thân một mình đuổi theo người ấy vài trăm dặm, vô cùng kiên định.

Đuổi theo hạnh phúc, không có gì sai.

Một cô nương vì yêu mà trở nên dũng cảm, đáng để khâm phục!

Lãnh Hạ đuổi người, nàng ngủ tới tận trưa mới dậy nên giờ cũng không buồn ngủ, nhưng ngựa thì không cố được nữa, động vật cũng cần phải nghỉ ngơi.

Dù sao cũng nhàn rồi, nàng giơ chân lên đá Chung Trì đang đỡ ra, phân phó nói: “Qua đó, gọi cô nương kia đến đây.”

Chung Trì sững sốt, lập tức trừng mắt lên, vừa nói với Tiểu Vương phi nhiều như vậy, sao lại có kết quả thế này?

Lãnh Hạ hất hất cằm giục hấn, không kiên nhẫn nói: “Đại nam nhân lằng nhằng nhà lằng nhằng, ta tìm cô nương này, người có để ý tới nàng hay không ta mặc kệ, nhanh đi.”

Chung Trì bực bội cào cào đầu, trong lòng thầm than thở ‘Lòng dạ nữ nhân như kim đáy bể’, ngay cả Tiểu Vương phi bư hấn như thế cũng vẫn là nữ nhân, không thể thoát khỏi câu này!

Hấn ngăn người trong chốc lát liền bị Lãnh Hạ trừng mắt, nhảy dựng lên lao về phía Châu Mã.

Trong ánh mắt vui mừng của Châu Mã, phụng phụ nói: “Qua bên kia!”

Châu Mã bị lạnh nên mũi đỏ bừng, lộ ra một nụ cười sáng lạn, vô cùng chói mắt.

Chung Trì không dám nhìn nữa, nhanh chóng chuyển mắt, trong lúc quay người đi cố gắng đè nén trái tim đang nhảy loạn, cũng không nàng mà xụ mặt đi thẳng về cạnh đồng lửa, oán niệm nhìn Lãnh Hạ.

Châu Mã đã ngồi lâu lắm rồi, bỗng nhiên đứng dậy nên chân hơi bị tê. Nàng dắt ngựa chạy chậm qua chỗ Lãnh Hạ.

Nàng đảo mắt qua lại trên người Lãnh Hạ và Chung Trì, sau đó cắn răng một cái, giậm chân ngồi xuống cạnh Lãnh Hạ rõ ràng là nhìn qua cũng không dễ tiếp cú, nói giòn tan: “Ta nhận ra người, người là nữ nhân của chủ tử hấn.”

Lãnh Hạ khê cong khoe môi, cô nương này có vài phần cộc lốc ngây ngốc bướng bỉnh, nhưng cũng không ngu ngốc, bị Chung Trì mắng mỏ quát nạt nhiều ngày như thế, dọc đường lại bị hấn thờ ơ, không đoái hoài gì, đột nhiên gọi nàng tới, nhất định là do mình.

Nàng gật đầu cười hỏi: “Sao người biết chúng ta đi hôm nay?”

Châu Mã cũng không xấu hổ, nhắc tới chuyện này còn có phần tự hào: “Ngày nào ta cũng tới Hàm Hương Nhã Trúc, rất thân quen với Chu nương và các cô nương ở đó.”

Lãnh Hạ nhướn nhướn mày, còn có phương pháp cơ mà, biết ra tay từ những người bên cạnh hấn.

Chung Trì quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng.

Châu Mã cắn cắn môi, không để tâm tới hấn nữa, vươn tay sưởi ấm, trò chuyện câu được câu không với Lãnh Hạ, rất nhanh đã bắt đầu ngáp liên tục, dựa vào gốc cây ngủ mất.

Đến tận lúc này, Chung Trì mới dám nhìn chằm chằm nàng.

Lãnh Hạ ghét bỏ liếc mắt, ôm đầu gối nhìn bầu trời đêm đen kịt, cũng không biết người nọ hiện tại đang làm gì, còn có Tiêu Phượng, hiện tại có khỏe không?

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời dần sáng.

Lãnh Hạ và Chung Trì lại xuất phát, chẳng qua giờ lại có thêm một cái đuôi, trong ánh mắt hung tợn của Chung Trì, Châu Mã cười cười cảm kích với Lãnh Hạ, vụng về lên lưng ngựa.

==

Lãnh Hạ cũng không biết Tiêu Phượng hiện đang ở đâu, nhưng lần trước xuất hiện trên Tuyết sơn thì có lẽ giờ đã vào Bắc Yến.

Tiêu Phượng không biết nàng và Chiến Bắc Liệt bây giờ đã ra khỏi đường hầm, rất có khả năng sẽ đi tìm doanh trại hổi, đặc biệt là đại huynh Tiêu Chấp Vũ của nàng còn đang thống lĩnh ba quân.

Nhưng cũng chỉ là đoán thôi, ai biết nàng đột nhiên nảy ra suy nghĩ gì không.

Bắc Yến, Cách Cẩn thành.

Đây là một tửu lâu cực kỳ bình thường nhưng cũng là cứ điểm tại Cách Cẩn thành.

Lãnh Hạ ngồi trong phòng, trước mặt là một đám thuộc hạ của Chiến Bắc Liệt.

Nàng không kịp hàn huyên, mau chóng phân phó nói: “Việc cụ thể thì các người cũng đã biết, để ý ở thanh lâu sòng bạc nhiều một chút, không chỉ là tìm người, dù là tin đồn trong dân chúng cũng phải điều tra toàn bộ, nếu tìm được Hoàng hậu thì nói ta đã ở đây nếu không chưa chắc nàng đã chịu về.”

Lãnh Hạ quét một vòng hỏi: “Rõ chưa?”

“Rõ, Vương phi!” Âm vệ lĩnh mệnh đi.

Lãnh Hạ day day huyết Thái Dương, mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo trên đường, đến bất kỳ thành nào cũng phải tìm kiếm khắp nơi, nghĩ những chỗ mà Tiêu Phượng có thể đi.

Thời gian càng kéo dài, nàng càng lo lắng.

Sau khi ám vệ rời đi, nàng cũng xuất phát cùng Chung Trì, tìm kiếm không mục đích trong Cách Cẩn thành, Cách Cẩn thành không phồn hoa như Tắc Nạp, có lẽ là vì chiến loạn nên có phần hoang vắng.

Gió lạnh hiu quạnh, nàng đã hỏi khắp nơi, thanh lâu, tửu quán,..... tất cả những chỗ mà Tiêu Phượng có hứng thú, cả hiệu thuốc cũng đã đi qua, nàng mang thai nên có khả năng này nhưng một chút tin tức cũng không có.

Hỏi ai cũng chỉ có một đáp án là không biết.

Chung Trì an ủi nàng: “Vương phi, Hoàng hậu nương nương sẽ không có chuyện gì đâu, nếu như..... không có tin gì cũng coi như là tin tốt!”

Lãnh Hạ cười cười, gật đầu nói: “Không cần an ủi ta, nàng sẽ không có chuyện gì, nhất định không!”

119. Q.2 - Chương 42: Sắp Sinh

Edit: Kiri

“Tiếp tục tìm.” Lãnh Hạ nói xong lại khôi phục ý chí chiến đấu, đi nhanh về phía trước.

Đột nhiên, nàng ngừng bước, nhìn một tiểu lâu hai tầng ở phía xa.

Ở đây có vô số cửa hàng, mà tiểu lâu này lại trang hoàng xoa xỉ, cũng không có biển hiệu, không nhìn ra là buôn bán cái gì. Chỉ treo hai chiếc đèn lồng rực rỡ trước cửa, bay bay trong tiết đông giá lạnh, chiếu sáng cả một vùng đen tối.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Chung Trì nhìn theo ánh mắt nàng, cười cười, giải thích: “Đây là lần đầu tiên Vương phi tới nam bộ Bắc Yến, cho nên không biết. Ở đây có một thương hội cực có danh tiếng, thanh lâu sòng bạc tửu quán,..... họ đều có, mà thương hội này có một đặc điểm, tất cả các cửa hàng đều không treo biển, nếu thấy cửa hàng không có biển này, thì chắc chính là sản nghiệp của thương hội kia rồi.”

“Như vậy thì.....” Lãnh Hạ gật đầu, bước tới cửa hàng đó, vừa đi vừa nói: “Chỉ có vào mới biết được, rốt cuộc là bán cái gì?”

“Cho nên mới nói, lão bản này là một quái nhân!” Chung Trì nhún vai, bĩu môi nói: “Thuộc hạ đã điều tra người này, không có gì đặc biệt, chỉ là một thương nhân, nhưng tính tình có chút cổ quái thôi, chỉ thích làm việc theo sở thích.”

Đi tới gần, trước cửa có hai gã sai vặt tiếp khách, đang đứng nói chuyện phiếm.

Một người trong đó ngáp một cái, hai tay xoa xoa gương mặt nói: “Hôm nay đông lạnh, đứng ra phải ở nhà ôm phụ nữ a!”

Người kia hất xì một cái, ôm lấy tay áo, khinh bỉ nói: “Đó là mệnh của chúng ta, mệnh khổ! Người nghĩ rằng mình là lão bản sao, lúc nào cũng có nữ nhân nhưng nhớ chắc!”

Hắn nói được một nửa liền cười mập mờ: “Nữ nhân kia cũng thật mạnh mẽ, cũng rất chanh chua, lại là một nữ nhân mang thai, mua một tặng một, không công có thêm một đứa trẻ!”

Hai người trừng mắt nhìn nhau rồi cười ha hả.

Bọn họ đứng trước cửa, giọng nói không lớn nhưng Lãnh Hạ đã nghe rõ ràng, nàng và Chung Trì liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh lên trước.

Một người trong đó thấy bọn họ, vẻ dung tục trên mặt lập tức trở thành nịnh nọt, tiến lên tiếp đón cúi đầu nói: “Khách quan muốn ở trọ sao?”

Lãnh Hạ nhún mày một cái, thì ra là quán trọ, nàng gật đầu nói: “Ở trọ!”

Tiểu nhị quan sát hai người một phen, thấy bọn họ mặc y phục thượng thừa, cười tươi như hoa dẫn họ vào trong.

Quán trọ này nhìn từ ngoài thì lớn nhưng bên trong cũng không rộng lắm, trong quán trang hoàng cực kỳ xa hoa, vàng son lộng lẫy, ngay cả cầu thang cũng dát vàng, trên tường có vô số xương thú, giờ này đang có nhiều khách dùng bữa ở dưới tầng, cười cười nói nói cực kỳ náo nhiệt.

“À...” Lãnh Hạ đánh giá chung quanh, tìm bóng dáng muốn tìm trong đám người, giống như vô tình than thở: “Lão bản của các người thật sự là giàu có.”

Tiểu nhị đứng thẳng lưng lên, có cảm giác tự hào lây: “Lão bản của chúng tiểu nhân không có gì, chỉ có tiền!”

Chung Trì lập tức ôm lấy vai hắn, mập mờ trừng mắt nhìn, cười lưu manh nói: “Không có gì? Sao ta lại nghe nói, lão bản các người có một nữ nhân đánh đá, còn là một.....”

“Phụ nữ có thai!” Tiểu nhị nói tiếp lời, xoa xoa hai tay nói: “Tin tức của khách quan thật linh thông, thường ngày tiểu nhân không dám bàn chuyện của lão bản, nhưng nếu người đã biết rồi thì nói cũng không sao. Nữ nhân kia a.....”

“Muốn chết à!” Cửa phòng chợt mở, một nữ tử Bắc Yên chống nạnh đi ra, gõ đầu tiểu nhị mắng to: “Lại lười nhác, lão nương còn nghe các người nói huyền thoại thì cẩn thận ta lột da!”

Nữ nhân đánh mắng tiểu nhị không dám ngẩng đầu lên rồi mới hài lòng thu tay về.

Nàng chống lưng thở hổn hển, ánh mắt đảo qua Lãnh Hạ và Chung Trì, lập tức thay đổi, ôn hòa nhã nhặn nói: “Mời khách quan, tiểu nhị không biết quy củ, làm khách quan chê cười rồi.”

Lãnh Hạ nhìn vào cái bụng to của nàng, thản nhiên nói: “Không cần.”

Dứt lời, trong ánh mắt khó hiểu của nàng, quay người đi ra.

Chung Trì móc ít bạc ra đưa cho nữ nhân có thai kia, rồi theo Lãnh Hạ đi ra ngoài, khó khăn lắm mới có chút tin tức, không ngờ lại không phải là Hoàng hậu.

Lãnh Hạ ra khỏi quán trọ, đứng trước cửa cảm nhận không khí lạnh lẽo, chậm rãi đi về phía trước.

Đột nhiên, nàng cau mày, quay đầu hỏi: “Người có nghe thấy tiếng gì không? Tiếng của Tiêu Phượng!”

Nàng nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, lại không nghe thấy gì nữa, tiếng vừa rồi có có hay không nàng cũng không thể xác định.

Chung Trì cố gắng nghe một lát rồi lắc đầu: “Vương phi, có lẽ là do người quá nhớ Hoàng hậu nương nương thôi, thuộc hạ không nghe thấy gì.”

Lãnh Hạ ngấm lại cũng nở nụ cười tự giễu, vừa đi vừa nói: “Ta có cảm giác, Tiêu Phượng đang ở Cách Cẩn thành, tiếp tục tìm đi!”

==

Ngay tại quán trọ mà Lãnh Hạ vừa rời khỏi, trên lầu hai, tại căn phòng cuối cùng có một chiếc khóa to ở bên ngoài.

Một nữ tử đi qua đi lại trong phòng, dung mạo xinh đẹp, bụng nhô cao, y bào đỏ rực như ánh lửa, oai hùng hiên ngang.

Chính là Tiêu Phượng!

Lúc này, Lãnh Hạ và Tiêu Phượng đều không biết, hai người tìm nhau lâu như thế, nay lại gần như vậy.

Nàng đặt mông ngồi lên ghế, tức giận vung tay gạt toàn bộ ẩm chén đèn đóm trên bàn xuống đất, khóc lóc om sòm: “Người, người đâu! Mau thả lão nương ra ngoài!”

Ngoài cửa vẫn không có tiếng ai đáp lại, Tiêu Phượng cầm một chiếc đèn dầu lên, ném về phía cánh cửa đang khóa chặt: “Nếu không thả ta ra, lão nương liền đốt cháy nơi này.

Tiêu Phượng đập phá lung tung trong phòng, chỉ cần đập được là đập tuốt.

Rốt cục, bên ngoài cũng có tiếng mở khóa.

‘Xoạch’ một tiếng, cửa phòng đã bị mở ra, nữ tử có thai kia nhìn căn phòng hỗn loạn, không khỏi thở dài: “Cô nương, người còn tiếp tục ầm ĩ như thế thì chúng ta không thể làm ăn được!”

Tiêu Phượng oán hận trừng mắt nhìn nàng, cố gắng đè nén lửa giận, bàn điều kiện với nàng: “Người thả ta ra, quán trọ cũng sẽ không còn những âm thanh ầm ĩ nữa, ta cũng thoải mái đi tìm bằng hữu của ta, nhất cử lưỡng tiện!”

Nữ tử lắc đầu: “Lão bản đã hạ lệnh, sao chúng ta dám thả người? Dù người có tiếp tục làm ầm cũng vô ích.”

Tiêu Phượng lập tức nhảy dựng lên, trợn tròn mắt mắng: “Lão nương không có ăn quýt! Lão bản các người keo kiệt như thế có phải là đàn ông không, người gọi hần tới đây, lão nương tự nói với hần!”

Nhớ tới lúc đó nàng liền tức giận, trên người không có một đồng nào, đi ăn quýt cơm, lúc đầu nam nhân kia vẫn bình thường, không thấy có chút tức giận nào, nàng thầm cảm tạ ông trời đã gặp được một người tốt.

Không ngờ hần hỏi nguyên nhân xong liền nhốt nàng ở đây!

Hỉ nộ vô thường, thay đổi liên tục!

Quả thực là đầu óc có bệnh!

“Tình trạng của người bây giờ cũng không cần ta nhiều lời, người không có đồng nào lại không biết đi đâu.....”

Nữ tử bất đắc dĩ lắc đầu, thanh âm cũng kiên quyết: “Cô nương đừng không phân biệt phải trái, lão bản chúng ta cũng là vì lo cho an nguy của người nên mới giữ người lại chăm sóc, ở đây tuy không phải nơi xa hoa quyền quý gì, nhưng cô nương cũng không được phép khóc lóc om sòm!”

Nữ tử hừ lạnh một tiếng: “Tốt nhất là người nên yên ổn ở lại đây! Đừng có gây ầm ĩ, chờ lão bản cảm thấy thích hợp, thì sẽ thả người đi ra ngoài.”

Nàng đang định đi thì Tiêu Phượng đã kéo lấy tay nàng làm nàng lão đảo lui về phía sau.

Nữ tử dường như không nhận ra Tiêu Phượng, quan sát nàng một phen, trong lòng thất kinh, nữ nhân này cũng không đơn giản!

Tiêu Phượng túm chặt nàng, mắng luôn miệng: “Ta phi! Người mở to mắt ra mà nhìn, lão nương cần hần chăm sóc sao? Muốn chăm sóc thì cũng phải xem người đó có cần không! Các người là cái gì, dựa vào đâu mà dám giam giữ ta? Lão nương còn phải đi tìm người, người mau thả ta, nếu người không làm chủ được thì gọi hần tới đây!”

Nữ tử cũng phát giận, rút tay ra, xoay người lại trợn mắt nhìn.

Nàng chống lưng mắng to: “Ta nói ngươi – nữ nhân này, lão bản không ở đây, ngươi muốn tìm hần thì chờ đi! Lão nương chưa từng thấy qua loại người nào đánh đá như ngươi, thật sự là không biết xấu hổ!”

Lập tức Tiêu Phượng trừng mắt thật lớn, hét to!

Lão nương ngang dọc vài chục năm ở Trường An, ngoại trừ Tiểu Thái Bản kia thì chưa từng có ai dám hét vào mặt ta!

Ngươi thật có dũng khí!

Nàng bước thật nhanh lên phía trước, hai tay chống lưng, đập bụng vào bụng nữ nhân kia.

Nữ nhân bị nàng đâm vào nên hơi lảo đảo, hai nữ nhân có thai hung hăng trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu tỏ ra yếu kém.

Tiêu Phượng vén tay áo lên, hất hất cằm, gương mặt khiêu khích.

Bộ dạng này trong mắt nữ nhân kia, quả thật là tìm đánh!

Đột nhiên, nữ tử kia nhào tới, lao về phía Tiêu Phượng muốn ẩu đả.....

Hạnh mâu chợt hiện lên một tia quang hoa, cười gằn một tiếng, ngọc thủ nhanh như tia chớp nắm lấy cánh tay nữ tử kia bẻ về phía sau!

Nữ nhân kia thét lên một tiếng đau đớn, còn chưa đứng vững, cánh tay kia của Tiêu Phượng đã nằm trên cổ nàng!

Nhìn ánh mắt khó tin của nữ nhân này, Tiêu Phượng đắc ý mặt tươi như hoa, vừa túm lấy nàng đi ra ngoài, hai mắt vừa tỏa sáng: “Lão bản của các ngươi công phu cũng không tồi, lão nương giấu giếm công phu nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng đợi được lúc hần không có ở đây!”

“A! Lão nương cũng phải cảm ơn ngươi, bằng không ta cũng không thể biết rõ hần có ở đây hay không.....” Tiêu Phượng nháy mắt mấy cái, vỗ nhẹ hai cái vào gò má nàng rồi lớn lối nói: “Nhớ kỹ a, lần sau ở trước mặt lão nương, đừng để ta nghe thấy ngươi nói hai chữ ‘Lão nương’!”

Ra ngoài cửa, tiểu nhị ở trong quán đều bị kinh hãi, đến lúc phản ứng kịp thì định lao tới cứu người, về hưng phấn trong mắt Tiêu Phượng lập tức biến thành tàn nhẫn.

Nàng bóp cổ nữ tử kia quát lên: “Lui ra phía sau! Ai dám tiến lên một bước, lão nương liền giết nàng!”

Tay nàng tăng sức từng chút từng chút một, sắc mặt nữ nhân kia cũng đỏ lên từng chút từng chút một, đã không thể nói, chỉ cố sức lắc đầu.

Tiểu nhị đều đứng im tại chỗ, tiến lên cũng không được mà lui ra sau cũng không xong.

Nếu tiến lên, có khi nữ nhân này nổi điên giết chưởng quỹ thật cũng nên.

Nhưng nếu lui về phía sau, để cho nữ nhân này chạy mất, đến lúc lão bản về.....

Bọn tiểu nhị khóc không ra nước mắt, nghĩ tới lão bản tính tình cổ quái, trực giác mạng nhỏ lâm nguy!

Tiêu Phượng nhìn bọn họ do dự, một cước đạp vào cửa phòng bên cạnh, cửa gỗ ‘ầm’ một tiếng vỡ vụn, hình thành một lỗ hổng lớn, vừa lúc nhìn thấy một đôi nam nữ nửa thân trần đang ôm nhau bên trong, đứng gần người nhìn ngoài cửa.

Tiêu Phượng nhếch miệng cười, hạnh mâu lóe lên tia hưng phấn, ánh mắt quét qua một vòng thân thể trần truồng của đôi nam nữ kia, không có nửa phần xấu hổ, khoát khoát tay: “Các ngươi tiếp tục, tiếp tục, coi như ta không tồn tại.”

Đôi nam nữ kia vẫn dại ra, hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

Tiêu Phượng trừng mắt, bĩu môi nói: “Ta nói các ngươi tiếp tục!”

Nam nữ dại ra.

Tiêu Phượng bực tức lại đập cửa phòng một cước, lỗ hổng lại càng lớn, nàng hét lớn một tiếng: “Nói các người tiếp tục, nhìn cái gì!”

A!

Lúc này hai người kia mới có phản ứng, cùng hét lên một tiếng, rúc vào trong chăn, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Đời này chưa từng thấy qua như thế.....

Được rồi, thực sự cũng không có từ ngữ nào thích hợp để hình dung cảm giác của bọn họ đối với Tiêu Phượng lúc này.

Tiêu Phượng lấy một mảnh gỗ sắc nhọn từ đồng gỗ vụn bị nàng phá nát, đè trên cổ nữ nhân kia, rồi hơi dùng lực, trên chiếc cổ trắng nõn liền xuất hiện một giọt máu đỏ tươi.

Tiêu Phượng cười đắc ý, lão nương lăn lộn theo Lãnh Hạ lâu như vậy, nếu như chút công phu như vậy mà cũng không có thì cũng thật mất mặt!

Ừ, mất mặt ở Đại Tần thì cũng không sao, nhưng ra bên ngoài thì không được!

Nàng cửa mảnh gỗ sâu dần, máu chảy ra càng nhiều.....

Lúc này bọn tiểu nhị mới thật sự sợ hãi, đồng loạt nuốt nước miếng một cái, từng bước từng bước một lui về phía sau.

Càng ngày càng nhiều bách tính ở xung quanh xem náo nhiệt, càng ngày càng nhiều người chạy tới quán tròn, thuộc hạ, hộ vệ, dừng đầy ra đầy nhưng lại không ai dám tiến lên.

Tiêu Phượng rất hài lòng, cuối cùng cũng không làm Lãnh Hạ mất mặt, đời này lão nương cũng nở mày nở mặt một hồi!

Nàng tươi cười đắc ý, bước từng bước chậm rãi.

Nàng bước xuống tầng một, cẩn thận lui về phía cửa sau, trên đường còn không quên dắt một con ngựa, đến tận lúc ra khỏi cửa sau, mới đẩy nữ nhân kia ra, vận kinh công nhảy lên lưng ngựa.

Vung roi thật mạnh: “Đi!”

Nữ nhân kia túm lấy cổ áo thở hổn hển, lát sau mới quay ra chỗ đám người đang sững sờ, quát to một tiếng: “Mẹ nó, còn không đuổi theo! Lão nương phải lột da nàng!”

Một đám thuộc hạ tỉnh táo lại đều nhảy lên ngựa, điên cuồng đuổi theo.

==

Tiêu Phượng chạy nhanh về phía Bắc, nghe tiếng vó ngựa âm âm phía sau, liền vung roi nhanh mạnh hơn để tăng tốc độ.

Lúc qua một ngã ba, nàng thấy tiếng vó ngựa phía sau ít bớt liền đoán là có một lượng lớn người ngựa đã chia ra hai đường kia để đuổi.

Trong mắt Tiêu Phượng lóe ra tia hưng phấn, thật kích thích!

Ngựa càng chạy càng nhanh, tốc độ vung roi của nàng cũng càng lúc càng lớn, thân thể nghiêng ngả trên lưng ngựa, đột nhiên, giữa hai đùi có cảm giác dính dính.....

Nàng thử sờ xuống bắp đùi, ướt hết rồi!

Trong lòng thầm than không ổn, không rõ tại sao nhưng nàng cảm thấy sắp sinh rồi!

Nàng nuốt nước miếng một cái, cố chịu gió lạnh gào thét đập vào mặt, một tay siết chặt cương ngựa, một tay đặt trên bụng, liền tục thì thầm: “Con a, ngàn vạn lần đừng ra a, lão nương sống hay chết đều nhờ vào người!”

Hài tử trong bụng liền ra hiệu cho nàng ngay lập tức, bụng bỗng nhiên quặn đau!

Bụng của nàng lập tức giống như bị đè ép, cơn đau bắt đầu từ bụng lan ra toàn thân.....

Sắc mặt Tiêu Phượng tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, nàng ôm bụng nằm trên lưng ngựa, dần dần toàn thân đều mất sức, thân thể mềm nhũn ra, ngã nghiêng trên lưng ngựa.

Ta mang thai người chín tháng dễ lắm sao?

Lão nương là mẫu thân ruột của người đó!

Tiêu Phượng đau đến mức muốn mạng người nhưng lại không nói nên lời.

Truy binh sau lưng càng lúc càng nhanh, cách càng ngày càng gần, nàng thở mạnh, dùng hết sức lực ôm lấy cổ ngựa để mình ngã xuống.

Tiêu Phượng ngã xuống đất liền cố gắng không để bụng bị nguy hiểm, lăn vài vòng trên cỏ, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Nàng đang mơ hồ thì có thể cảm nhận được người giống như bị cái gì đó lấn qua, ngay cả xương khớp cũng có cảm giác vỡ nát.

Nàng nghe được tiếng ngựa hí vang, vô số tiếng bước chân hỗn loạn, nghe được tiếng của một nam nhân đang nhìn nàng, trong giọng nói đầy sự ác ý: “Đại ca, ả đàn bà này có phải là sắp sinh không?”

Trong cảm giác đau đớn ấy, không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ là mấy nhịp thở, cũng có lẽ đã qua một nén hương hoặc là lâu hơn nữa, cảm giác đau đớn tận xương tủy ấy mới qua đi, nàng thở phào một hơi, tỉnh lại.

“Chiến Bắc Diễn, Vương bát đản nhà người, lúc gieo giống thì thật chịu khó, giờ thì..... những khổ cực này đều nhường cho lão nương hưởng thụ!”

Tiêu Phượng ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, làm những người xung quanh bị hoảng sợ.

Nàng đảo mắt nhìn xung quanh, lúc này số người đuổi theo chỉ còn hơn mười người.

Tiêu Phượng rất muốn chỉ tay lên trời nói một câu: “Có giỏi thì lại đây!”

Nếu là trước lúc mang thai thì những kẻ này nàng đối phó rất đơn giản, tới một đánh một, tới hai đánh hai!

Nhưng mà bây giờ.....

Tiêu Phượng nhú nhú mày, quyết định thức thời.

Nàng giơ hai tay lên, đặc biệt thành khẩn cười với bọn họ, chân chó nói: “Lúc này, tuyệt đối là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, nào nào nào, mau bắt ta về đi!”

Không đợi bọn hắn đáp lời, nàng đã bồi thêm một câu: “Các người..... sẽ tìm đại phu cho ta chứ?”

Nam nhân cầm đầu vẻ mặt hung ác, nhìn nàng làm nàng cả kinh, chợt nghe hắn bật cười một tiếng, giọng nói lạnh lùng: “Đàn bà thói, mạng người không tốt rồi, Thác Bạt Nhung mà lại coi trọng người, chỉ cần là người hắn vừa ý, lão tử nhất định khiến hắn mất đi, cũng ném thử mùi vị thống khổ cực hạn này!”

Tiêu Phượng âm thầm kêu hồng bét, vội vàng giải thích: “Lão nương và hắn không có chút quan hệ nào! Người cũng biết, chẳng qua ta chỉ ăn quýt một bữa cơm thôi, nam nhân kia hỉ nộ vô thường.....”

Nàng chỉ chỉ đầu nói: “Đầu óc có bệnh!”

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, gương mặt cực kỳ dữ tợn, hắn giơ tay ra, người bên cạnh lập tức mang một chiếc loan đao tới, nam nhân nắm chặt loan đao, nhìn Tiêu Phượng cười hung tợn.

Tiêu Phượng nắm chặt hai đấm, lo lắng đến mức toát đầy mồ hôi, mẹ nó, giết lão nương thì không sao cả, nhưng lão nương còn có đứa bé!”

Lúc này nhất định không thể loạn, phải kéo dài thời gian, đúng, kéo dài thời gian!

Nhóm người này là của hắn, còn hai nhóm khác nếu biết đuổi sai đường thì nhất định sẽ quay lại đây tụ họp.

Tiêu Phượng cố gắng trấn tĩnh, hạnh mâu tò mò hỏi: “Này, người và hắn có thù oán gì?”

Nhắc tới cái này, nam nhân kia liền biến sắc ngay tức khắc, sát khí tỏa ra mãnh liệt, cắn răng nghiêng lợi tiến về phí nàng, loan đao trong tay lóe lên hàn quang: “Người bị giết là đệ đệ ta! Đó là đệ đệ ruột của ta! Hắn chỉ phạm phải một lỗi nhỏ, vậy mà Thác Bạt Nhung lại quyết xử tử hắn!”

“Thì ra là như vậy!” Một giọng nam trầm đột nhiên vang lên.

Thác Bạt Nhung!

Tiêu Phượng nghiêng nghiêng rằng, có hóa thành tro nàng cũng không thể quên được giọng nói này, nếu không phải tại hắn thì có lẽ giờ nàng đã tìm được Lãnh Hạ rồi, cũng sẽ không thảm như bây giờ!

Một nam nhân cao lớn nhảy từ trên cây xuống, lông mày rậm, mắt to, sống mũi cao, là nam tử Bắc Yến điển hình, ngũ quan cũng không tinh xảo nhưng đôi mắt lại có phong thái phi phàm, khiến người đối diện lập tức quên đi tất cả, chỉ đắm chìm trong đôi mắt ấy.

Thác Bạt Nhung ghét bỏ nhìn Tiêu Phượng đang chật vật dưới đất, rồi lại đưa mắt nhìn sang kẻ cầm đầu kia, khoe môi cong lên một nụ cười ngạo mạn mà khinh miệt: “Trát Tây, đệ đệ ngươi không chỉ phạm một lỗi nhỏ, hắn cường bạo Mạch Đóa!”

Mạch Đóa chính là nữ tử đang mang thai kia.

Từ lúc Thác Bạt Nhung xuất hiện, Trát Tây luôn hoảng hốt, đó là một loại sợ hãi cùng cực, hai chân đều đang run không ngừng.

Thác Bạt Nhung tiến lên phía trước một bước, thấy Trát Tây bỗng nhiên lui về phía sau, cười nhạt nói: “Nhu nhược.”

Tay của Trát Tây run rẩy, loan đao trong tay suýt thì đã không cầm nổi, hắn lập tức lui về phía sau, dè loan đao lên cổ Tiêu Phượng, hét lớn: “Người đứng lại, nếu người còn cử động tiếp thì ta sẽ giết nữ nhân này!”

Vào lúc ấy, Tiêu Phượng còn có thời gian rồi mà liếc mắt.

Thực sự là phong thủy luân chuyển a, vừa rồi lão nương còn điều vô dương oai bốp cổ nữ nhân kia, giờ liền tới lượt mình.

Thác Bạt Nhung nghiêng đầu nhìn hắn, bước nhanh lên phía trước thuận miệng nói: “Chẳng qua là ta thấy thương cảm cho nữ nhân này nên giữ nàng lại mà thôi, cũng chỉ là một người xa lạ, Trát Tây, người đừng có dùng nữ nhân không biết tốt xấu này để uy hiếp ta?”

Tiêu Phượng rất tức giận muốn bùng phát nhưng nghĩ tới tình huống hiện tại liền ngậm miệng.

Người thông minh không ăn thua thiệt trước mắt, nam nhân đầu óc có bệnh này là người duy nhất có thể cứu mình và con!

Trời ạ, sao bụng lại bắt đầu co rút thế này!

Nàng lấy tay chống đất, giật mình, loan đao kia ngày càng kề sát vào cổ nàng, lưỡi dao sắc lạnh làm nàng nổi da gà.

Nhưng..... điều này so với cơn đau hiện giờ thì chẳng là gì cả.

Tiêu Phượng mồ hôi đầm đìa ướt đầm áo choàng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, rất nhiều thanh âm ầm ầm bên tai, loáng thoáng thấy Thác Bạt Nhung thật sự là không thèm để ý tới lời cảnh cáo của Trát Tây, sải bước đi tới, Trát Tây hét lớn lên: “Đứng lại, người đứng lại, nếu không ta sẽ giết nàng ta thật đấy!”

Thanh đao kia ngày càng ép chặt vào cổ nàng!

Tiêu Phượng cảm giác được giữa hai chân lại ẩm ướt, chất lỏng dính dính kia lại chảy ra, tâm trạng chợt trầm xuống.....

Sắp chết phải không?

Đứa con này cũng không giữ được sao?

Sẽ không còn được gặp lại Chiến Bắc Diễn nữa ư?

Lãnh Hạ còn đang trong đường hầm phải không? Nàng vẫn bình an chứ?

Những người nàng quý trọng nhất, cũng không còn cơ hội gặp mặt nữa sao?

Một đồng vấn đề hiện lên trong đầu, một số hình ảnh bỗng nhiên hiện lên, thời gian lúc này dường như rất dài, Tiêu Phượng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại.

Thác Bạt Nhung thấy nàng bỗng nhiên ngã về phía sau, thấy Trát Tây kinh hãi sắp vung loan đao xuống, đang định di chuyển, đột nhiên.....

“Tiêu Phượng!” Kèm theo một tiếng hét thê lương, một trận gió phất qua bên cạnh.

Một bóng dáng màu trắng nhanh như chớp lao tới bên cạnh Trát Tây.

Ngay sau đó, thậm chí hần cũng không thể nhìn rõ động tác của nữ tử này, loan đao trong tay Trát Tây đã chuyển tới tay nàng ấy.

Sau đó, hần thề đây là hình ảnh tàn nhẫn nhất trong đời mà hần từng thấy, Trát Tây bị nữ tử ấy dùng loan đao cắt ra từng đoạn từng đoạn, đúng vậy, chính là cắt ra, cắt một người sống ra, tứ chi giống như bay hết lên không trung, Trát Tây bị chia thành năm phần trong nháy mắt!

Chỉ giữ lại thân mình, lăn lộn gào thét trên mặt đất.....

Ngay sau đó, nữ tử kia quay sang đám thuộc hạ của Trát Tây, hần không khỏi nuốt nước miếng một cái, chỉ dùng một chiêu, một chiêu giải quyết hết mọi người.

Những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, đến lúc mắt nhắm vào rồi mở ra xong thì trong đây chỉ còn hần và nữ tử kia, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng không độ ấm nhàn nhạt liếc mắt nhìn qua hần.

Ánh mắt ấy bao gồm hàn ý và tàn độc, làm hần không khỏi tê dại sống lưng, hình như có một miếng băng mỏng ủa vào trái tim, dần dần tan chảy thấm vào máu thịt.

Lãnh Hạ không để ý đến Thác Bạt Nhung, dù người này dùng cách gì thì ý định ban đầu cũng là tốt.

Nàng mau chóng nâng Tiêu Phượng dậy ôm vào lòng.

Trên mặt của Tiêu Phượng hiện ra vẻ thống khổ, hai tay ôm lấy bụng, miệng giống như đang nỉ non cái gì đó, Lãnh Hạ ghé tai lại gần nghe nàng nói.

Hài tử, Bắc Diễm, Lãnh Hạ.....

Lãnh Hạ ôm nàng thật chặt, lấy tay lau mồ hôi trên trán nàng, phượng mâu ẩm ướt.

Cô nương ngọc này, may mắn, may mắn!

May mắn không tới muộn!

120. Q.2 - Chương 43: Vì Tiểu Lãnh Hạ Của Lão Tử

Edit: Kiri

Lúc này phần phía dưới của Tiêu Phượng đều đã ướt sũng, nhất là hô hấp rất yếu, thở hắt ra từng hơi một, đã đau đến cực hạn rồi.

Giống như cảm nhận được Lãnh Hạ đang ôm mình, ngón tay nàng hơi giật giật, cố dùng chút sức lực còn sót lại để tìm tay Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ nắm chặt lấy tay nàng, đau lòng nói: “Tiêu Phượng, ta ở đây, ta ở đây!”

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, khóe môi tái nhợt của Tiêu Phượng ánh lên nụ cười, như trút được gánh nặng: “Muội không sao....”

“Đúng, ta không sao! Ta không sao! Người cũng sẽ không có chuyện gì!” Lãnh Hạ hơi nghiêng đầu, giọng nói nhàn nhạt lại chứa một mệnh lệnh uy nghiêm: “Cởi y phục!”

Thác Bạt Nhung vẫn đứng yên liên sững sốt, bây giờ chỉ có ba người ở đây, và Trát Tây nửa chết nửa sống, lời này nhất định là nói với mình.

Hắn cũng không ngại, rất có hứng thú nhìn Lãnh Hạ, thoải mái cởi áo choàng ra, tiện tay ném cho nàng.

Da lông dày ấm áp, Lãnh Hạ bắt lấy, trải ra trên mặt cỏ, đặt Tiêu Phượng lên đó rồi nói tiếp: “Tiếp tục.”

Thác Bạt Nhung tiếp tục cởi, cởi từng nút từng nút áo một, đến lúc lộ ra làn da cường tráng, hắn ở trần, đứng im trên tuyết.

Lãnh Hạ quay đầu lại, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, không kiên nhẫn túm lấy áo trong tay hắn trùm lên người Tiêu Phượng.

Mí mắt điên cuồng giật, Thác Bạt Nhung bấu môi, ánh mắt mà nữ nhân này nhìn hắn, không có bất cứ sắc thái gì, giống như người đứng trước mặt thật ra không phải là một nam nhân không mặc y phục, nữ nhân này.....

Rốt cuộc có phải là nữ nhân không!

Tiêu Phượng ấm áp hơn một chút, cơn đau cũng giảm nhiều, mới thư thả được vài phần, nàng mở mắt, trong mắt đầy tơ máu, nhìn Lãnh Hạ, yếu ớt nói: “Có phải ta sắp chết không?”

“Không phải!” Lãnh Hạ hít sâu một hơi, nắm tay nàng thật chặt, kiên định nói: “Chỉ là người sắp sinh, sẽ không chết, ta đảm bảo!”

Tiêu Phượng lập tức thả lỏng, dù là đau đớn đến mức nào nhưng chỉ cần Lãnh Hạ bảo đảm, nàng tin tưởng.

“A!” Một tiếng thét chói tai vang lên từ phía xa.

“Câm miệng!” Chung Trì tính tình nóng nảy quát lớn một tiếng, lão phụ kia nhất thời ngậm miệng, run rẩy liên tục.

Chung Trì còn dắt theo một nam nhân trung niên, thi triển khinh công lao nhanh tới phía nàng: “Phu nhân, đến rồi!”

Hắn thấy chung quanh còn có một nam nhân liên tục động sửa lại xưng hô, chuyện Tiểu Vương phi ở Bắc Yến nếu bị lộ thì sẽ dẫn tới phiền phức cực lớn.

Thác Bạt Nhung cũng nhíu mày, nữ nhân này đã thành thân à?

Lãnh Hạ gật đầu với Chung Trì.

Từ lúc rời khỏi quán trọ, trong lòng vẫn không yên, đây là một loại trực giác.

Từ trước đến nay nàng vẫn luôn rất tin tưởng trực giác của mình, đi được nửa đường liền quay lại, vừa lúc nghe thấy dân chúng xung quanh đó đang thảo luận, một nữ tử hồng y đánh đá chua ngoa, Lãnh Hạ nghĩ cũng không cần nghĩ, lập tức xác định đó chính là Tiêu Phượng!

Lúc đuổi theo lo rằng Tiêu Phượng đang mang thai, lập tức phân phó Chung Trì đi tìm đại phu và bà đỡ, không cần là giỏi nhất, chỉ là để phòng ngừa trường hợp xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không ngờ dùng tới thật!

Đại phu và bà đỡ được Chung Trì thả xuống xong liền đỡ dẫn, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, cả người run rẩy, nhìn thi thể khắp nơi, máu tươi văng đầy đất, bọn họ liền không thể suy nghĩ gì nữa.

Trong nháy mắt, đột nhiên bà đỡ mềm nhũn cả chân, quỵ xuống đất gào khóc: “Nữ hiệp, nữ hiệp, ngài thả ta đi, ta không thấy gì hết!”

Đại phu kia còn khoa trương hơn, trực tiếp tiểu ra quần.

Lãnh Hạ nhìn bọn họ nhíu nhíu mày.

Chung Trì vốn đang cảnh giác nhìn Thác Bạt Nhung trần trụi nửa người, thấy bộ dáng của hai người, liền rút trường kiếm ra cắm thẳng xuống đất, hung ác độc địa nói: “Gọi các người tới cứu người, đỡ đỡ, nếu nàng ấy xảy ra chuyện gì, các người đều phải chôn cùng!”

Lúc này, khuyên nhủ không có ích lợi gì, không bằng trực tiếp dùng tính mệnh uy hiếp.

“Đại hiệp đừng giết ta, đừng giết ta!” Quả nhiên, hai người kinh hoảng, lập cập đứng dậy chạy ngay đến bên Tiêu Phượng.

Đại phu Tiêu Phượng cho Tiêu Phượng, còn bà đỡ kiểm tra thân dưới của nàng.

Sau một lúc lâu, đại phu dè dặt nói: “Nữ hiệp, vị.....vị nữ hiệp này không có gì đáng ngại, chỉ là hiện tại sắp sinh mà lại mệt nhọc quá độ dẫn đến thai nhi bất ổn, chỉ cần điều dưỡng tốt..... sẽ..... sẽ.....”

Lãnh Hạ thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào Trát Tây chết sống không rõ, đã ngất đi vì mất máu quá nhiều, nói: “Cứu sống hân.”

Trời không sáng nên lúc này đại phu mới thấy được Trát Tây đang nằm trong vũng máu, chỉ còn lại có một cái đầu và nửa người, miệng hân mở ra, không tự chủ được muốn thét lên nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Hạ, đành phải nuốt vào.

Chung Trì cào cào tóc, khó hiểu nói: “Phu nhân, tên đó chết thì chết, còn cứu hân làm gì!”

Tuy rằng hân và Tiểu Vương phi không ở chung lâu nhưng cũng biết nàng không phải là một người nhân từ, biết nường tay, nhất là nàng và Hoàng hậu tình như tỷ muội.

Nhìn thi thể khắp nơi, lại nhìn Trát Tây người không giống người, quỷ không giống quỷ, dù không nhìn quá trình giết người cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh máu tanh lúc đó.

Thác Bạt Nhung càng nghi hoặc, nữ nhân này muốn cứu Trát Tây ư!

Hân tận mắt chứng kiến nàng chặt đứt tứ chi của Trát Tây như thế nào, tận mắt nhìn thân pháp mau lẹ của nàng, chỉ dùng một chiêu để giải quyết thuộc hạ của Trát Tây!

Lãnh Hạ chậm rãi cong cong khóe môi, nụ cười thật vừa cực kỳ quyến rũ vừa cực kỳ nguy hiểm, giống như một đóa hoa thuốc phiện diễm lệ, tỏa ra làn hương nồng đậm mùi vị tử vong.

“Ta muốn kẻ thương tổn tới Tiêu Phượng, vĩnh viễn sống trong địa ngục.....” Nàng chậm rãi phun ra từng chữ từng chữ một: “Không được siêu sinh!”

Chung Trì nuốt một ngụm nước miếng, giỏi thật, quả nhiên hân vẫn còn đánh giá thấp Tiểu Vương phi!

Hân lại còn cho rằng Tiểu Vương phi nhân từ nường tay!

Từ muội người, nguyên cớ người a!

Quả thực Chung Trì không thể dùng bất cứ lời lẽ nào để thể hiện sự sùng bái trong lòng, chỉ có thể gơ hai ngón tay cái về phía Lãnh Hạ, kiên quyết đồng ý với lời của bọn Chung Thương: Tiểu Vương phi, thần tượng!

Khóe miệng Thác Bạt Nhung giật một cái, nữ nhân này.....

Không phải, đây vốn không phải là một nữ nhân!

Lãnh Hạ thì không có hơi sức mà để ý tới bọn họ, nàng nhìn chăm chăm Tiêu Phượng, lau mồ hôi cho nàng ấy, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, ta ở đây, chỉ là sinh con thôi, lát nữa là có thể nhìn thấy cực cưng rồi.....”

Bộ dạng ôn nhu này, trực tiếp làm Chung Trì và Thác Bạt Nhung rớt tròng mắt.

Bà đỡ cởi áo lót của Tiêu Phượng ra, kiểm tra y phục đang đắp rồi dẫu môi nói: “Nữ hiệp, nước ối của nữ hiệp này đã sớm vỡ, sẽ sinh ngay lập tức, nhưng mà.....”

Bà ta nhìn quanh một chút, Lãnh Hạ liền hiểu ý, sinh con cần một hoàn cảnh yên ổn, còn phải chuẩn bị mọi thứ kỹ càng.

Mà ở đây, trời đông giá rét, gió lạnh hiu quạnh, ngoại ô hoang dã, thi thể khắp nơi.....

Nàng trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Bây giờ nàng ấy có thể di chuyển được không?”

Bà đỡ khó xử lắc đầu.

Lãnh Hạ kéo tay Tiêu Phượng, vuốt ve mái tóc nàng, xé một mảnh vải nhét vào miệng Tiêu Phượng để cho nàng cắn, trong thanh âm ẩn chứa sự kiên định, sự cổ vũ và một sự yên ổn khó nói nên lời: “Tiêu Phượng, người phải chịu đựng, dù là ở đây thì người vẫn có thể bình an sinh cực cực, người có thể!”

Từ đây vào thành cũng phải mất gần nửa canh giờ, dù là cưỡi ngựa hay để Chung Trì bế nàng về, cũng không khỏi sẽ bị xóc nảy, thân thể Tiêu Phượng đã suy yếu như vậy rồi, không thể mạo hiểm.

Chuyện liên quan đến Tiêu Phượng, dù là chỉ có một chút nguy hiểm, Lãnh Hạ cũng không dám thử!

Bà đỡ thấy nàng nói vậy, liền biết là nàng đã quyết định chủ ý, tay run run bắt đầu ở đỡ để cho Tiêu Phượng tại nơi lạnh lẽo này.

“Nữ hiệp, cố dùng sức, dùng sức, thời gian còn dài, phải giữ sức lực!”

Một lúc lâu sau.....

Bà đỡ hô luôn miệng: “Cố lên a, nữ hiệp, hít sâu, nín thở một cái rồi dùng sức!”

Tiêu Phượng đau toàn thân, sắc mặt trắng bệch như tuyết, cắn chặt mảnh vải, bàn tay siết lấy tay Lãnh Hạ đã trắng bệch cả ra.

Tay của Lãnh Hạ bị nàng siết đến đỏ hằn lên, lại giống như không cảm thấy, chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Phượng, nhẹ giọng an ủi: “Chịu đựng, Tiêu Phượng, người có thể.”

Tiêu Phượng đau đến mức nước mắt chảy ròng, mồ hôi trộn lẫn trong nước mắt, toàn thân ướt đẫm giống như vừa rơi xuống nước vậy. Nàng muốn mắng chửi, mắng đứa trẻ đang lặn qua lặn lại trong bụng mình, mắng cái kẻ chế tạo nó là Chiến Bắc Diễn, lại suy yếu đến mức một câu cũng không nói nên lời, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đều trở nên xa xỉ.

Lòng của Lãnh Hạ lạnh dần, tâm tình vô cùng bất an.

Một lúc lâu sau.....

Tiêu Phượng đã mệt lả người, môi dần dần mất đi huyết sắc, thậm chí cánh tay siết Lãnh Hạ cũng đã không còn lực, mềm oặt đặt trong tay nàng, trong lúc nàng, Chung Trì đã quay về thành mua một ít thứ cần dùng, còn có thuốc giúp bổ sung huyết khí, thế nhưng Tiêu Phượng cũng chẳng còn sức để mà nuốt.

Nàng hôn mê hai lần, đều bị Lãnh Hạ cấu mạnh mà tỉnh lại, khẽ hừ một tiếng, nhưng ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Đại phu đứng bên cạnh châm cứu cho nàng, Thác Bạt Nhung vẫn khoanh tay đứng ở phía xa tựa như đang xem cuộc vui.

“Nhanh nào! Ta thấy, thấy rồi! A.....” Đột nhiên bà đỡ hô lên, đặt mông ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Lãnh Hạ mau chóng nhìn xuống phía dưới, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, chân ư!

Giữa hai đùi ngập máu, thỉnh thoảng có một bàn chân cực bé nhô ra, bao bọc chân nó còn có nhau thai trong suốt.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?” Bà đỡ mồ hôi nhễ nhại hét toáng lên, hoảng loạn làm chân tay luống cuống.

Bà đỡ ngẩng đầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Lãnh Hạ, thai bị ngược, mà mẹ cũng đã sức cùng lực kiệt, nếu tiếp tục kéo dài thời gian thì sợ cả mẹ lẫn con đều sẽ.....

Lúc này, tốt nhất là chọn giữ lại mẹ hoặc đứa bé!

“Không bằng.....” Bà ta do do dự dự, vừa mới nói được hai chữ đã bị Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn, những chữ định nói tiếp theo liền trôi ngược trở lại, vẻ mặt xám xịt.

Tiêu Phượng muốn mở miệng hỏi sao thế, nhưng cũng không nói nên lời, chỉ có thể khẽ nhúc nhích ngón tay cào cào Lãnh Hạ, Lãnh Hạ nắm chặt tay nàng, nhanh chóng trấn định, cười với nàng rồi nói: “Không có việc gì! Đầu đã ra rồi!”

Tiêu Phượng cũng không còn hơi sức để mà xem xét xem lời này là thật hay giả.

Lãnh Hạ cắn răng, nhìn bà đỡ đang hoang mang lo sợ, kéo mạnh tay bà ta, lạnh lùng nói: “Người nói cho ta biết phải làm như thế nào, ta làm!”

Lãnh Hạ nắm chặt hai tay để bình tâm trở lại, nàng nhẹ nhàng nắm bàn chân nho nhỏ kia, thậm chí còn không lớn bằng nửa lòng bàn tay nàng rồi nói: “Tiêu Phượng, đầu đứa bé đã ra rồi, rất xinh đẹp, giống y hệt người, người sắp nhìn thấy nó rồi, người phải cố gắng!”

Khóe môi Tiêu Phượng vốn không có chút huyết sắc nào hơi nhếch lên.

Bà đỡ xoa bóp nhiều lần trên bụng của Tiêu Phượng, không ngừng dạy nàng phải dùng lực như thế nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời cũng dần hừng sáng.

Một bàn chân nhỏ nữa cũng đã chui ra ngoài, hai chiếc chân nhỏ bé vẩy vẩy giữa hai chân Tiêu Phượng, làm nàng thở dốc, thậm chí còn không rên rỉ nổi, Lãnh Hạ lạnh lùng nói: “Tiêu Phượng, tỉnh lại cho ta! Dùng sức đi, đứa bé sắp ra rồi!”

Bàn chân nho nhỏ.....

Bấp đầu.....

Hông.....

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười vui mừng, vành mắt hơi ướt: “Là một cậu bé, người có con trai!”

Tiêu Phượng thở một cách mệt nhọc, cố gắng dùng sức, nước mắt đầm đìa, khuôn mặt đầm mồ hôi và nước mắt nhưng lại ánh lên tình mẫu tử thiêng liêng, cố sức nói ra một câu: “Lão.... lão..... nương có con trai?”

Lãnh Hạ gật đầu thật mạnh, nàng nhìn một nửa người bé nhỏ kia liên tục chuyển động giữa hai chân Tiêu Phượng, cũng đang nỗ lực muốn đi ra.

Nàng kinh ngạc nhìn, chưa bao giờ cảm thấy sinh mệnh chính là một kỳ tích như lúc này, thì ra sinh linh bé nhỏ này cũng giống mẹ của nó, cũng đang cố gắng, nỗ lực muốn tới thế giới này.

Lãnh Hạ lệnh Chung Trì rót thêm một chén thuốc, ép Tiêu Phượng phải uống, nhưng rồi cũng nôn ra hơn nửa, trên khuôn mặt tái nhợt mà chật vật, trong hạnh mâu lấp lánh, lộ ra sự cứng cỏi không nói nên lời.

Lãnh Hạ nghĩ, ánh mắt như vậy, suốt đời này nàng cũng sẽ không quên.

Sau gần nửa canh giờ.....

Trong một tiếng thét lớn của Tiêu Phượng, ánh nắng xuyên qua làn mây mù tỏa ra khắp chốn, Lãnh Hạ run rẩy bế sinh mệnh ngoan cường bé nhỏ này.

Khẽ vỗ nhẹ một cái vào cặp môi trắng trẻo kia, tiếng khóc chào đời của đứa bé chợt vang lên.

==

Cách Cấn thành, cứ điểm.

Lúc Tiêu Phượng tỉnh lại, đã là buổi tối.

Lãnh Hạ đang bế đứa bé bước qua bước lại trong phòng, cục cựa mút mút một ngón tay rất thích thú.

Nàng bước nhanh tới bên cạnh Tiêu Phượng, đặt đứa bé xuống bên cạnh, cười nói: “Đứa trẻ rất đáng yêu.”

Khóe môi Tiêu Phượng không tự chủ mà cong lên thật lớn, cúi đầu nhìn, bộ dáng tươi cười lập tức cứng lại, hạnh mâu trừng lớn, cả người cứng ngắc.

Một lát sau, hạnh mâu chớp chớp, một giọt nước mắt chảy xuống.

Lãnh Hạ ngẩn ngơ, vẻ mặt này, không giống như là kinh hỉ quá độ a.....

Nàng ngồi xuống mép giường, lắc lắc cánh tay của Tiêu Phượng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiêu Phượng ngơ ngác ngẩng đầu, rồi đột nhiên gào khóc, nước mắt ngấn dài u oán ghét bỏ nói: “Lãnh Hạ, muối gạt ta, nó thật xấu!”

Lãnh Hạ: “@#%\$%.....”

Lãnh Hạ bật cười một tiếng rồi nhìn về phía đứa bé.....

Mái tóc mềm mại, da dẻ hơi nhẵn, nhất là gò má hồng hồng nhìn như là mộng khỉ vậy, ngũ quan còn chưa rõ ràng nhưng đôi mắt lại vừa to vừa đẹp, giống Tiêu Phượng như đúc, con người đen kịt đang nhìn chăm chăm nàng, giống như một viên ngọc minh châu tuyệt diệu.

Cục cưng giống như biết nó bị mẹ ruột chê bai, cái miệng nhỏ nhỏ chu ra, muốn bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu thương cảm.

Nàng đẩy cục cưng về phía Tiêu Phượng, thấy Tiêu Phượng có vẻ mặt không tình nguyện liền nhét vào lòng nàng ấy, khinh bỉ nói: “Nhìn kỹ một chút, xấu đầu, đứa bé nào mới sinh mà xấu như thế.”

“Không giống lão nương chút nào.” Tiêu Phượng nửa tin nửa ngờ, hít mũi một cái, rồi lại ngửi cục cưng vài lần, đúng là càng nhìn càng thấy thay đổi.

Nàng cắn môi sờ mái tóc mềm mại của đứa trẻ, một mùi hương ngọt ngào lan ra từ người nó, làm nàng không tự chủ được mà nở nụ cười.

Niềm vui sướng ngập tràn, nàng nhẹ nhàng vươn tay chọc chọc vào khuôn mặt phúng phính nhỏ nhắn, cục cưng chu miệng phun nước bọt phì phì.....

Tiêu Phượng nhất thời ngạc nhiên không kèm chế được!

Nàng hưng phấn mà chẳng biết tại sao, thầm nghĩ chia sẻ niềm vui sướng này với Lãnh Hạ, để uội ấy biết, nàng vỗ vỗ Lãnh Hạ, kích động nói: “Muội cũng nhanh sinh một đứa với Bắc Liệt đi! Con của mình, cảm giác này, cảm giác này.....”

Lãnh Hạ nhìn đứa trẻ ngoan ngoãn xinh xắn kia, hơi nhướn nhướn mày.

À, hình như việc này.....

Cũng không tệ lắm!

“Sao nó lại không khóc?” Tiêu Phượng nghịch một hồi rồi kinh ngạc nói: “Không phải là bị câm chứ?”

Nàng chọc thật mạnh vào mặt cục cưng.....

Cục cưng nhìn nàng, chớp chớp mắt, hàng lông mày thưa thớt hơi cau lại, không khóc!

Lại chọc thật mạnh vào mũi nó.....

Cục cưng dích dích cái mũi, ghét bỏ liếc mắt một cái rồi ngáp, vẫn không khóc!

Ngay lúc Tiêu Phượng muốn bẻ cánh tay đứa trẻ, Lãnh Hạ vội vàng ngăn nàng lại, đồng tình vô hạn với bé con trong lòng....

Đứa trẻ này, lớn lên sẽ thật khổ!

“Không phải câm điếc, lúc mới sinh đã khóc rồi.” Lãnh Hạ nghiêm mặt nói.

Nàng không nói cho Tiêu Phượng, lúc đứa nhỏ này sinh ra chỉ khóc có một tiếng, thật sự là chỉ có một tiếng, sau một tiếng ấy thì không có động tĩnh gì nữa, không khóc cũng không cười, rõ ràng là một tiểu khố nam.

Nhưng nhìn đôi mắt kia, lấp lánh hữu thần, sẽ không có vấn đề gì.

“Đói bụng không, để ta bảo bọn họ làm chút đồ ăn cho người, à, cháo táo đỏ long nhãn được chứ?” Lãnh Hạ nhìn nàng cười cười, xoay người chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên cánh tay bị níu lại.

Tiêu Phượng nhìn cục cưng thêm vài lần rồi trả đứa bé cho nàng.

Nàng nhìn bé con trong lòng, chớp chớp mắt mấy cái rồi hỏi: “Sao thế?”

Tiêu Phượng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Nhỏ bé lại còn mềm nhũn như thế, lão nương bé sợ bé đòi nó ra mất! Muội chăm sóc nó trước đi, đợi lúc nó cứng cáp hơn một chút rồi ta.....”

Lãnh Hạ nhìn trời, vỗ trán thật mạnh, nhìn Tiêu Phượng với vẻ mặt không thể nói lý với người, bế đứa trẻ ra ngoài.

Tiểu bát điểm điểm trong lòng nàng đang mút mút tay, dùng đôi mắt đen láy nhìn nàng.

Chắc là chơi đùa mệt rồi nên ánh mắt dần dần rũ xuống, rồi nhắm lại, hàng lông mi dài cong vút, nó khẽ xoay xoay người tìm một vị trí thoải mái trong lòng nàng rồi ngủ.

Lãnh Hạ càng nhìn càng thấy mềm lòng.

Nàng ra bên ngoài thấy Chung Trì đang tò mò liếc nhìn cục cưng nàng đang bế.

Lãnh Hạ hắt hắt cằm hỏi: “Có chuyện gì?”

Chung Trì bĩu môi báo cáo: “Tìm được Hoàng hậu nương nương xong, thuộc hạ liền viết thư cho gia, Vương phi có muốn gửi cho gia cái gì không, còn có Thác Bạt Nhung, vẫn đang ngồi ở dưới dùng bữa, đã hơn một canh giờ cũng không thấy có ý muốn rời đi, người này rõ ràng là dụng tâm kín đáo!”

Lãnh Hạ gật đầu, đưa đứa bé cho Chung Trì, nó đang ngủ rất say sưa còn hơi ngáy một chút.

Chung Trì kinh hồn bạt vía nhận lấy, nhìn tiểu bát điểm điểm trong lòng, mặt mũi như muốn nổ tung: “Vương phi, Vương phi, không thể như vậy a, ta ta ta..... Ta chưa từng bế trẻ con bao giờ a! Vương phi.....”

Hắn còn chưa nói hết, đã thấy Lãnh Hạ tiêu sái xoay người, vừa đi vừa nói: “Người gửi thư muốn một chút, ta viết cho hắn một bức, phân phó phòng bếp làm cháo táo đỏ long nhãn cho Tiêu Phượng, còn có bế đứa bé cho tốt, giấu lại thân phận của nó.....”

Câu cuối của Lãnh Hạ đặc biệt rõ ràng, Chung Trì nuốt nước bọt một cái nhìn tiểu bát điểm điểm kia, ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Nương a!

Đây chính là Đại Hoàng tử Đại Tần a!

Chung Trì biết trách nhiệm trọng đại, đứa trẻ trong lòng chẳng nặng nổi mấy cân mà hắn làm như nghìn cân vậy, rất nặng nề, suýt thì nặng gãy tay hắn, muốn bế cũng không bế nổi.

Bây giờ, trong hoàng thất Đại Tần, ngoại trừ tiểu bát điểm điểm này thì còn chưa có ai nổi dãi, đây.....

Đây.....

Quả thực chính là lớn hy vọng của Đại Tần a!

Lãnh Hạ đi thẳng đến đại điện của tửu lâu, quả nhiên nhìn thấy Thác Bạt Nhung đang dùng bữa ở bàn cạnh cửa sổ, ở phía đối diện hắn có một ly rượu không, như là đang chờ người nào đó.

Lúc này, bên trong tửu lâu không có ai, Cách Cẩn thành là một trong bảy thành thị ở phía Nam Tắc Nạp, tiếp giáp nơi này chính là Y Thần thành mà Đại Tần đang tấn công, đã gần chiến loạn nên trong thành nhuộm đầy màu hoang vắng, đặc biệt là buổi tối, người dân ra ngoài vô cùng ít.

Thác Bạt Nhung mặc hoàng bào rất gây chú ý, giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay đầu nhìn lại, lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Lãnh Hạ đi tới ngồi xuống phía đối diện hắn, đi thẳng vào vấn đề: “Nhanh như vậy đã tra đến nơi này, tin tức của người cũng khá chính xác.”

Thác Bạt Nhung rót cho nàng một ly rượu, cười ha ha nói: “Người, nữ nhân này, hợp khẩu vị của ta!”

Hắn cười rộ lên vô cùng thoải mái, như là một cơn gió lớn cuốn qua trên đồng lúa, Lãnh Hạ bật cười một tiếng, nhìn cũng không thèm nhìn ly rượu kia, cũng không đáp lời.

Thác Bạt Nhung cười một lát rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, hung ác nham hiểm đứng lên, thân thể nghiêng về phía trước, hai mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Rốt cuộc các người là ai?”

Lãnh Hạ khê nhưn mày, quả thật người này giống hệt lời đồn, tính nết cổ quái, hỉ nộ vô thường.

Thấy nàng không đáp lời, Thác Bạt Nhung cũng không ngại, tự nói tiếp: “Trong Cách Cấn thành này, thuộc hạ của ta trải rộng toàn thành, không có chuyện gì mà ta không biết, nhưng từ lâu này đúng là hết sức thần bí, còn có các người, ta không thể nào tra được thân phận của các người. Các người không phải là người Bắc Yến, là do thám của nước khác, ở đây.....”

Hắn quan sát bốn phía một phen rồi quay đầu lại, chắc chắn nói: “Cũng là cứ điểm của nước khác đi!”

Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, quan sát vẻ mặt của nàng.

Nhưng làm hắn thất vọng rồi, Lãnh Hạ nửa phần hoảng loạn cũng không có, mắt cũng chẳng chớp lấy một cái, khéo môi lộ vẻ châm chọc, phi thường bình tĩnh.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nàng nói: “Ý định ban đầu người giữ Tiêu Phượng là tốt nên ta không giết người, nhưng.....”

Nàng nhìn Thác Bạt Nhung khê nhếch miệng, cười làm hắn rợn tóc gáy, lúc nữ nhân này nói khiến Trát Tây ‘Vĩnh viễn không được siêu sinh’ chính là vẻ mặt như vậy!

“Sự tò mò của người lại nhiều như thế, chuyện ta có giết người hay không.....” Nàng đứng lên, thần nhiên rời đi trong ánh mắt khó hiểu của Thác Bạt Nhung, chỉ ném lại nửa câu, bay bay trong không khí.

“Đã không còn chính xác!”

Lúc Lãnh Hạ trở về, Chung Trì vẫn đang duy trì tư thế lúc nàng đi, giống như đang bế hổ dữ hay là nước lũ không bằng, không dám cử động chút nào, hầu như biến thành pho tượng.

Châu Mã vẻ mặt tò mò đứng bên cạnh, vừa định vươn tay sờ cục cưng một cái đã bị Chung Trì trừng mắt dọa sợ, vành mắt nhất thời đỏ lên, giống như mất thỏ.

Thấy Lãnh Hạ quay về, quả thực Chung Trì như thấy mẹ ruột vậy, kích động, phấn chấn, cảm xúc dâng trào.

Lãnh Hạ ghét bỏ liếc nhìn hắn một cái, thật sự là không thể hiểu nổi..... mấy người cổ đại này, chỉ một Hoàng tử mà đã dọa ám vệ Liệt Vương sợ đến như vậy.

Nàng bế lấy đứa bé đang ngủ say kia, Chung Trì thở phào một hơi, bế trẻ con rất cần bản lĩnh, bé Hoàng tử duy nhất của Đại Tần lại càng cần bản lĩnh a!

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Lãnh Hạ, Chung Trì ho khan một tiếng hỏi: “Phu nhân, giải quyết người nọ rồi à?”

Lãnh Hạ gật đầu, cũng không biết như vậy có tính là giải quyết không, người đó trong mắt nàng, căn bản chỉ là một người qua đường giáp, nếu không động vào nàng thì thôi, nếu động.....

Khéo môi nàng chậm rãi cong lên, quay về phòng.

Trong phòng, Tiêu Phượng đã ngủ, lần sinh này ảnh hưởng rất lớn tới nàng, nhất là lúc sinh còn rất mạo hiểm, đại phu nói cần thật tốt.

Lãnh Hạ để cục cưng vào cái nôi cạnh giường Tiêu Phượng, một lớn một nhỏ đều bấu môi, ngủ say sưa, hình ảnh kia.....

Hài hòa mà ấm áp.

Lãnh Hạ nhìn một hồi, hơi cười cười.

Nàng ngồi xuống bàn, múa bút bắt đầu viết thư, hôm nay Tiêu Phượng sinh con, làm nàng rất xúc động, cô nương ngốc nghếch như Tiêu Phượng mà cũng có lúc lộ ra ánh mắt sợ hãi như vậy, ánh mắt chỉ thuộc về mẫu thân, cả hình ảnh lúc tiểu bát điểm kia vươn chân muốn ra ngoài nữa, cũng là kỳ tích của sinh mệnh.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã không nhận được muốn nói tất cả cho Chiến Bắc Liệt.

Nam nhân kia, bất tri bất giác đã tiến sâu vào trong tim nàng, mặt dày mày dạn xây nhà trong đó, càng chẳng biết xấu hổ xây nhà ngày càng lớn, đến giờ đã chiếm mất toàn bộ trái tim.

Không bỏ đi được.....

==

Tắc Nạp, Hàm Hương Tiểu Trúc.

Lãnh Hạ không có ở đây đã nhiều ngày, Tắc Nạp có một loại không khí bình tĩnh đến quỷ dị, đó là sự yên lặng trước bão táp, nhìn như an bình nhưng thực sự là đều đang gợn sóng.

Chiến Bắc Liệt cũng đã nhàn rồi nhiều ngày, nhớ tức phụ nên càng làm thêm nhiều chuyện ở Tắc Nạp.

Lúc này, hần mặc cảm y, đang định ra ngoài, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng vỗ cánh.

Hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy một con bồ câu đưa tin đã đậu xuống cửa sổ từ lúc nào, vỗ cánh muốn bay vào phòng.

Hắn bước lên mở cửa sổ ra, bồ câu đưa tin liền phi vào ngay lập tức, rồi đậu xuống bàn, gỡ thư xuống, vừa mở ra nhìn, Chiến Bắc Liệt liền hưng phấn!

Đại Tồn Chiến thần hai mắt lóe quang mang, dùng tốc độ nhanh nhất đảo qua thư của Chung Trì một lần, sau khi đã biết đại khái tình huống ở bên đó liền quăng sang bên cạnh, mau chóng mở một bức thư khác, vừa nhìn chữ viết quen thuộc như rồng bay phượng múa kia, liền mặt mày rạng rỡ.

Cười như một ấm trà lớn!

Một phong thư mang đầy vẻ thanh nhã phiêu dật và cả lạnh lùng, thấy chữ như thấy người, qua những hàng chữ kia, Chiến Bắc Liệt giống như thấy được Lãnh Hạ ở phương xa, ngồi cạnh bàn múa bút thành văn.

Ánh mắt của Đại Tồn Chiến thần hít thành một đường, nhìn từng chữ một đến hết thư, chữ nào cũng nhìn rất lâu như sợ bỏ lỡ mất dù chỉ là một dấu ngắt câu.

Thấy Lãnh Hạ nói đến Tiêu Phượng sinh con rất nguy hiểm, hắn liền nhú nhú mày, thấy đứa trẻ đáng yêu, hắn liền cong cong khóe miệng.....

Ừm?

Không có?

Đại Tồn Chiến thần nhìn trái nhìn phải, nhìn bức thư hơn mười lần, cuối cùng mới tin chắc, trong đó không có lấy một chữ ‘Nhớ người’ nào.

Hắn hung hăng nghiêng răng, mẫu sư tử này, mấy ngày không gặp mà cũng dám không nói nhớ hắn.

Đợi nàng quay về xem hắn dạy dỗ lại nàng như thế nào!

Trên giường!

Oán niệm thì oán niệm nhưng vẫn không có tiền đồ nhìn lại bức thư một lần, khẽ vuốt ve những con chữ trên giấy.

Đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần sững sờ.

Trong đầu bỗng bật ra một ý, sinh con nguy hiểm như thế, nhờ may mẫu sư tử vì..... chuyện này mà không muốn sinh thì phải làm sao?

Không muốn sinh là thứ yếu, nhưng nhờ may cả thân thiết cũng không cho thì phải làm sao?

Trong lòng Chiến Bắc Liệt đột ngột dậy sóng, mau chóng hiện lên hình ảnh tiểu Lãnh Hạ vẽ tranh, rồi lại nghĩ tới hình ảnh hai người thân thiết, ...

Bộp!

Đại Tàn Chiến thần vô án, cái này tuyệt đối không được!

Vì tiểu Lãnh Hạ của lão tử, vì tính phúc của lão tử.....

Đây chính là một vấn đề nghiêm trọng.

121. Q.2 - Chương 44: Ta Muốn Tòa Thành Đây

Edit: Kiri

Cách Cấn thành.

Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua những tầng mây đen đang che khuất bầu trời, nhân nhật chiếu xuống phố phường, chiếu sáng khuôn mặt sợ hãi của bách tính.

Trên phố ồn ào hỗn loạn, nhiều người hơn thường ngày, không ít người cầm theo những bọc hành lý lớn, dẫn gia đình chạy như điên về phía cửa thành phía bắc.

Một ông lão đánh xe lừa bị dòng người chen lấn làm lão đảo, đồ đạc trên xe bị rơi xuống đất hết cả, không đợi ông nhặt lên, đã bị những người phía sau đang chạy vội đạp loạn, ông lão liền ngã bệt dưới đất, giậm chân khóc rống lên: “Muốn chết à! Không biết kính lão sao!”

Một nữ tử Bắc Yến nhỏ nhắn chạy xuyên qua đám người mau chóng nhặt đồ giúp ông hỏi: “Ông à, sao mới sáng sớm mà trong thành đã loạn thành như vậy?”

Ông lão lau nước mắt, thấy đồ đạc đã được nhặt lên liền nhìn nữ tử bằng ánh mắt cảm kích, mau chóng đánh xe lừa lao đi, chỉ để lại một câu giải thích: “Y Thản thành đã bị Đại Tàn đánh hạ!”

Nữ tử nửa hiểu nửa không quay về chỗ cũ hỏi: “Y Thản thành bị hạ thì bọn họ loạn cái gì?”

Một nữ tử bạch y toàn thân tỏa ra khí tức lãnh liệt, nhìn mọi người đang chạy loạn, rồi nhìn phố xá vắng ngắt, không ít cửa hàng đã đóng cửa, thản nhiên nói: “Cách Cấn thành tiếp giáp với Y Thản thành, bên đó bị đánh hạ, tiếp theo chính là chỗ này, làm gì có ai không sợ chiến tranh?”

Nữ tử Bắc Yến bĩu môi, không hiểu nói: “Vậy thì cũng không cần vội vã như vậy a, quân đội Đại Tàn muốn đến đây cũng phải mất mấy ngày.”

“Nếu không tranh thủ thời gian, đến lúc thành thủ hạ lệnh đóng cửa phong thành thì bọn họ đi kiểu gì?”

Nữ tử bạch y gõ đầu nữ tử Bắc Yến rồi bước đi, vừa đi vừa nói: “Nói chung là vẫn nên đi mua gì đó cho tiểu bắt điểm thôi!”

Hai người này, chính là Lãnh Hạ và Châu Mã ra ngoài mua đồ cho cục cưng.

Châu Mã ở đây cùng bọn họ cũng đã mấy ngày rồi, ngày nào cũng tìm cơ hội nói chuyện với Chung Trì, nhưng đều chỉ nhận được những bóng lưng lạnh lùng, cô nương này uất ức đã vài ngày nay, khuôn mặt nhỏ nhắn rục rở đều như mất hết nhan sắc.

Lãnh Hạ thấy thương cảm bèn bảo nàng ra ngoài hóng gió một chút, không ngờ lại thấy một cảnh tượng hoang vắng như thế này.

Hai người vừa đi, vừa vờ vờ ở mấy cửa hàng còn đang bán, trống bỏi, chong chóng, con rối, chỉ cần là thứ trẻ con có thể chơi thì đều mua hết.

Châu Mã ôm một đồng đồ chơi lớn, đi theo Lãnh Hạ như cái đuôi, cắn cắn môi, lấy dũng khí hỏi: “Lãnh Hạ tỷ tỷ, hần.... rốt cuộc hần là ai?”

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, thuận miệng hỏi: “Ta không biết....” Châu Mã thở vắn than dài, lắc đầu nói: “Ta có cảm giác hần không phải là một thương nhân bình thường, sau khi biết thân phận của ta thì thái độ liền thay đổi hoàn toàn.”

Nàng nhớ lại rồi cân nhắc nói: “Không phải vì thân phận của ta tôn quý mà sinh ra kính nể e ngại, không phải vì không môn đăng hộ đối mà kính nhi viễn chi, mà là..... mà là.....”

(Kính nhi viễn chi: là một thành ngữ có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong “Luận ngữ – Ung dã”: “Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ”. Tạm dịch như sau: “Làm việc nghĩa cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.”

Như vậy, “Kính nhi viễn chi” chính là cách nói rút gọn từ câu “Kính quỷ thần nhi viễn chi”.

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. Ví dụ: họ là những người có quyền uy thế lực, hô mưa hoán gió, giao du với họ là họa phúc vô lường, tôi chỉ dám “kính nhi viễn chi” thôi.

Trong ngôn ngữ nhà đạo vẫn quen dùng thì “kính nhi viễn chi” thường chỉ một thái độ không dám đến gần và tiếp xúc cách tự nhiên với những Đấng quyền cao chức trọng vì nhận thấy thân phận mình nhỏ bé, không xứng đáng. Có lẽ đó chẳng phải do các Giám mục “khó tánh” hay “dữ dằn” hoặc do các linh mục “nhút nhát” hay “sợ sệt”. Tâm lý tự nhiên này dễ nảy sinh cách tự nhiên giữa hàng linh mục với những Đấng chủ chăn trong địa phận, và ngay cả giữa các Giám mục với những Đấng có vị thế cao hơn.)

Lãnh Hạ dừng bước, quay đầu quan sát nàng một phen, đây là trực giác của nữ nhân với tình yêu sao?

Ánh mắt nàng sáng lên, bước nhanh về phía một cửa hàng binh khí ở phía trước, Châu Mã đang nghĩ liệu có nên nói suy đoán của mình không thì đã thấy Lãnh Hạ đi xa mất rồi, liền vội vàng đi theo.

Cửa hàng binh khí.

Trong cửa hàng nóng rực, trái ngược hẳn với vẻ lạnh lẽo bên ngoài, một hán tử đang khom người cạnh lò lửa, thấy hai người vào liền lấy khăn lau lau mồ hôi rồi thở hổn hển nói: “Tùy ý xem.”

Lãnh Hạ vừa xem các loại binh khí trong cửa hàng, vừa hỏi Châu Mã: “Nếu thân phận của hai người đối địch, người sẽ làm sao, lấy hay bỏ?”

Nàng ngửa mặt lên, trả lời rất chắc chắn: “Tất nhiên là lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó!”

Cửa hàng binh khí này rất đầy đủ, đao thương kiếm không thiếu thứ gì, ánh mắt Lãnh Hạ dừng lại ở một chủy thủy tinh xảo khéo léo, ở vỏ có khảm một viên bảo thạch nho nhỏ.

Nàng cầm lấy chủy thủy, ước chừng trọng lượng hỏi: “Vậy còn phụ thân người?”

Hình như Châu Mã chưa từng động đến vấn đề này, nghe nàng hỏi vậy liền sững sờ, một lát sau lúng ta lúng túng nói: “Không có cách nào để ổn thỏa cả hai bên sao.....”

Lãnh Hạ sẽ không quyết định thay nàng, loại chuyện này không thể do người khác quyết định thay, Lãnh Hạ rút chủy thủy ra, lưỡi dao sắc bén, khí thế bức người!

“Ánh mắt của cô nương thật tốt, chủy thủy này rất quý, là do tổ tiên tiểu nhân để lại.” Hán tử quan sát nàng từ đầu đến chân, nói rất xúc động, tình hình hiện giờ rối loạn, việc làm ăn cũng không suôn sẻ, nếu không hần cũng không bán nó đi.

Lãnh Hạ gật đầu hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Hán tử xòe bàn tay ra, nàng gật đầu, lấy năm tờ ngân phiếu một nghìn lượng bạc đưa cho hần.

Đến tận lúc rời khỏi cửa hàng, Châu Mã vẫn còn đang hoang mang lo sợ.

Lãnh Hạ thở dài: “Cũng không phải là không thể ổn thỏa cả hai bên, còn phải xem phụ thân người lấy hay bỏ. Rốt cuộc là nữ nhi duy nhất là người quan trọng hay cơ nghiệp trăm năm Bắc Yến quan trọng.”

Châu Mã giống như được nàng thức tỉnh, tuy rằng trong lòng không khỏi lo lắng không yên, nhưng vẻ mặt cũng đã trấn định vài phần, hít sâu một hơi, cười hỏi: “Lãnh Hạ tỷ tỷ, tỷ mua chủ tử này cho chủ tử của hần sao?”

“Cho tiểu bất điểm!” Lãnh Hạ nhìn chủ tử trong tay, bĩu môi, người đó mà dùng cái này, không phải là nhỏ quá sao?

Châu Mã dừng bước, trợn mắt khó tin hỏi: “Cho cục cưng ư?”

Thấy Lãnh Hạ gật đầu, vẻ mặt còn thiên kinh địa nghĩa, Châu Mã vỗ trán than: “Nhưng cục cưng mới sinh được vài ngày a!”

Lãnh Hạ nhú mày: “À, hình như còn mấy năm nữa.....”

==

Trở về tửu lâu.

Lãnh Hạ để đồng hồ chơi lên giường Tiêu Phượng, hài lòng nói: “Con trai người!”

Nàng đang chơi đùa với cục cưng mới tỉnh dậy, mấy ngày nay tiểu tử kia đã đổi khác, da dẻ trơn nhẵn, cũng không ửng hồng mà trắng trẻo mịn màng, cực kỳ đẹp, đôi mắt đen láy nhìn nàng, hai cánh tay bụ bẫm quơ quàng loạn xạ.

Lãnh Hạ nắm bàn tay nhỏ bé của nó, so với thanh chủ tử kia, quả nhiên là phải giữ lại một thời gian đã.

Đến tận lúc này, Lãnh Hạ mới phát hiện, Tiêu Phượng luôn luôn lú lú không ngừng nay lại không nói gì, nàng quay đầu nhìn lại.

Liền thấy nữ nhân giờ đã là mẹ kia đang tay cầm chong chóng, tay cầm rối gỗ, vẻ mặt hưng phấn chơi bất diệc nhạc hồ!

Lãnh Hạ nhìn trời, không khỏi rơi lệ đồng tình với tiểu bất điểm kia lần thứ hai, giống như đã nhìn thấy tình cảnh sau này, một lớn một nhỏ tranh cướp đồ chơi trong phòng.....

Đúng lúc này, có tiếng vỗ cánh truyền tới, khoe môi Lãnh Hạ khê cong lên, chắc là Chiến Bắc Liệt hồi âm.

Nàng còn đang thấy kỳ quái, bức thư kia đã gửi được mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy có tin tức gì.

Mở cửa sổ ra, bồ câu lập tức bay vào, bồ câu bay rất nặng nhọc, đường bay xiên xẹo, suýt thì rơi xuống đất.

Lãnh Hạ đỡ lấy con bồ câu, thật sự là bị trọng lượng làm cho kinh ngạc, hần.....

Rốt cuộc là đã viết bao nhiêu hồi âm!

Nàng gỡ thùng thư xuống, lại còn cảm giác được rất rõ ràng con bồ câu kia thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn nàng tỏ ý cảm tạ, đôi chân như được giải thoát, ra vẻ đáng thương ngồi sang bên cạnh mổ lông đi.

Lãnh Hạ ngờ vực mở thùng thư ra, bên trong đầy ự, chia làm hai phần, phần thứ nhất chỉ có hai tờ giấy thư, trên đó đầu tiên là bày tỏ nỗi nhớ tha thiết của hần, từng câu từng chữ như thấm đẫm lệ rơi, giống như nếu Lãnh Hạ không quay về, sẽ có lỗi với hần, có lỗi với Đại Tần, có lỗi với liệt tổ liệt tông hoàng thất Đại Tần!

Làm Lãnh Hạ cả kinh, khoe miệng co giật.

Ngoại trừ Đại Tần Chiến thần già mồm cãi láo, khuyếch đại sự việc thì còn có ba truyện xưa, Lãnh Hạ nhìn xong phát hiện, chính là phiên bản của ‘Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn’ ‘Chim sợ cành cong’ ‘Một lần bị răn cần mười năm sợ dây thừng’

Nàng chỉ cau mày suy tư trong chốc lát, không muốn suy nghĩ dụng ý trong chuyện xưa liên quan luôn.

Rồi cầm xấp giấy phía sau lên, nhất thời ngáy ngẩn cả người.

Đây là một bộ tranh liên hoàn, trên mỗi bức tranh đều có một nữ tử, từ lúc mới sinh tới lúc trưởng thành.

Chỉ cần liếc mắt, Lãnh Hạ cũng biết là do Chiến Bắc Liệt tự vẽ.

Dưới ngọn đèn, những nét bút phác cảnh, màu sắc tươi vui, trông tiểu cô nương kia rất sống động, giống như có thể bước ra từ tranh bất cứ lúc nào.

Nàng nhướn mày, cẩn thận xem tranh.....

Một tuổi: đứa bé quần tã lót nằm trong nôi, da trắng như tuyết, mắt phượng long lanh, lông mi dài cong cút, giống như chỉ cần nháy mắt thì sẽ có những ánh sáng lấp lánh bắn ra từ đôi mắt ấy, đôi môi hồng hơi chu ra, trông thật đáng yêu.

Vẻ đáng yêu này làm Lãnh Hạ thấy mềm lòng.

Ba tuổi: tiểu cô nương mặc y phục màu hồng phấn, nổi bật trong tuyết trắng xóa, hai bím tóc phía sau bay bay theo từng bước chạy, hai chân vội vã, hai tay dang rộng ta như đang muốn nhào vào lòng người nào đó.

Lãnh Hạ hơi nhếch môi, nở một nụ cười ảm áp.

Sáu tuổi: đứa trẻ đã hơi hiện ra vài phần kiêu mị, trong sương phòng, nàng vừa dùng cờ trắng, vừa dùng cờ đen, chuyên chú nhìn bàn cờ, hai quân giao chiến ác liệt, nước cờ sắc bén hào hùng quyết liệt, trên khuôn mặt trái xoan nho nhỏ, ngập tràn sự cơ trí mà ngạo nghễ.

Dù là cha mẹ nào, có một thiên kim như vậy, sẽ luôn luôn kiêu ngạo.

Mười tuổi: toàn thân thiếu nữ tản ra khí tức kiên nghị thanh lãnh, nàng bước từng bước nhẹ nhàng trong cảnh sắc lạ rưng hoa bay, phi thân trên không múa kiếm, thân mình nhanh nhẹn tựa thường luồng, kiếm sắc bức người, ... mái tóc đen tung bay theo làn gió, khí chất tao nhã xuất trần.

Thứ làm cho Lãnh Hạ ngạc nhiên là, đây.....

Đây quả thực là phiên bản của nàng!

Lãnh Hạ nhìn những bức họa này, rồi lại nhìn mấy chuyện xưa kia, không khỏi bưng bình tĩnh đại ngộ!

Nàng bật cười, càng ngày cười càng lớn, nàng gối lên tay nằm trên bàn nhìn mấy bức tranh kia cười to.

Người này.....

Chắc vì sợ nàng thấy Tiêu Phượng sinh con nguy hiểm nên không muốn sinh nên mới viết mấy chuyện xưa kia làm phép khích tướng, rồi lại dùng phiên bản tiểu Lãnh Hạ khả ái dụ dỗ nàng.

Lãnh Hạ cười to làm mẹ con Tiêu Phượng cùng nhìn sang, một lớn một nhỏ mở to hạnh mâu tò mò nhìn nàng.

Nàng ho khan một tiếng, vội vàng cất đồ trên bàn đi, lần trước chuyện tám con chim bồ câu đã làm Tiêu Phượng cười nhạo hần non nửa năm, ừm, nam nhân của mình thì để mình khi dễ thôi, nên giữ bí mật cho hần.

Trong ánh mắt khi hoặc khó chịu của Tiêu Phượng, Lãnh Hạ mỉm cười với nàng rồi bình tĩnh đi ra khỏi phòng.

Tiêu Phượng chớp mắt mấy cái, chọc chọc vào hai má phúng phính của đứa bé, tinh quái lắm bẩm: “Thần bí, lão nương nghĩ được mùi vị gian tình!”

Cục cưng: “.....”

==

Lãnh Hạ đi ra ngoài rồi khoe môi mới lộ ra ý cười.

Đi thẳng tới hậu viện, Chung Trì thấy nàng bước vào liền hưng phấn nói: “Vương phi, thuộc hạ đang muốn tìm người, Y Thản thành đã bị hạ!”

Nàng đi thẳng vào trong, vừa đi vừa nói: “Việc này ta đã biết, tình huống cụ thể như thế nào?”

Chung Trì chờ nàng ngồi xuống mới nói: “Chung Thương gửi thư, sau khi hạ một thành trì, Tiêu tướng quân đều hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ mấy ngày, để cho binh sĩ trị thương, cũng để có thời gian ổn định lòng dân.”

Lãnh Hạ gật đầu, Tiêu Cháp Vũ đúng là một tướng lĩnh có kinh nghiệm, xử sự đầu vào đấy, không nóng lòng cầu thành, chỉ có ổn định được bách tính thì mới có thể đảm bảo có hậu phương vững chắc.

Nàng hỏi: “Còn nơi khác?”

Chung Trì bầm báo tin tức vừa nhận được: “Tây Vệ còn đang ở ngoài La thành, đã giằng co nhiều ngày, thuộc hạ nghe nói Vệ hoàng bệnh tình nguy kịch, Tam Hoàng tử Mộ Dung Triết nóng lòng công thành, đã công thành vài lần nhưng vẫn không có bất kỳ tiến triển nào.

Hắn nói đến đây liền dừng lại, khoe môi Lãnh Hạ gọi lên một độ cong giấu cợt, không chịu nổi nữa rồi, Vệ vương đột nhiên bệnh nặng tám phần mười là có liên quan tới Mộ Dung Triết, không ngờ trong lúc đánh Bắc Yến thì ở Tây Vệ lại có biến, nếu hắn vẫn ở Bắc Yến mà Vệ vương lại chết thì chẳng phải những gì hắn cố công làm là cho các huynh đệ khác hưởng sao.

Lãnh Hạ ra hiệu cho hắn tiếp tục: “Đông Sở do Thất hoàng tử Đông Phương Nhuận lãnh binh, bốn ngày trước đã hạ thành Ân Hòa Sâm, nhưng không biết vì sao vẫn ở đó không có động tĩnh gì.”

Lãnh Hạ khẽ cười nói: “Ân Hòa Sâm là thành gần Tắc Nạp nhất, đương nhiên là đang đợi binh mã Đại Tần đánh tới bên ngoài Tắc Nạp, hai bên giáp công!”

Chung Trì khó hiểu hỏi: “Vương phi, Đông Sở đánh trước không phải là tốt hơn sao?”

Sao còn chờ Đại Tần đến rồi cùng chia bát canh này.

Nàng lắc đầu, phân tích: “Nếu lúc này Đông Phương Nhuận đánh vào Bắc Yến, mặc dù thành công cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, đến lúc đó quân đội Đại Tần tới nơi, nếu Tây Vệ cũng gặp may hạ được La thành thì hắn sẽ phải chống cả hai nước, mới vào Tắc Nạp được một hai ngày, có khi hôm sau đã đổi chủ. Tên đó lòng dạ thâm trầm, sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế, không bằng cùng Đại Tần hai bên giáp công, liên thủ đánh hạ Tắc Nạp, đến lúc đó tuy nói là bị mất đi một phần nhưng..... ít nhất vẫn giữ được phần nhiều!”

Chung Trì bình tĩnh đại ngộ, ánh mắt nhìn Lãnh Hạ đã hoàn toàn thay đổi.

Vốn cứ nghĩ Tiểu Vương phi chẳng qua chỉ có thân thủ sắc bén, không ngờ tâm tư cũng cực kỳ kín đáo, nữ nhân như vậy, ai dám nói nàng và Vương gia không phải là trời sinh một đôi!

Ngay lúc Chung Trì muốn thể hiện chút lòng kính ngưỡng thì chợt nghe Lãnh Hạ nói tiếp: “Không chỉ như vậy, Đông Phương Nhuận còn phải đối mặt với áp lực từ Đông Sở, nếu hắn và Bắc Yến đánh tới lưỡng bại câu thương, dù không có Đại Tần và Tây Vệ uy hiếp, thì với lượng tàn binh ấy, làm sao đấu với Đông Phương Triệu!”

Nàng cười lạnh một tiếng, trong ngũ quốc này, trừ Đại Tần ra thì các nước khác, có nước nào mà nội bộ không loạn.

Đông Phương Nhuận và Đông Phương Triệu, phụ tử bằng mặt không bằng lòng, tranh đấu khắp nơi, Mộ Dung Triết ra tay với Vệ vương, Nam Hàn nhìn thì yên ổn, do Hoa Mị nắm quyền, Hoa Trọng Lập phụ tá, nhưng thật ra Hoa Thiên cũng chẳng phải kẻ lỏng lỏng, Bắc Yến bên này thì việc sáng việc tối đều cuộn sóng ngầm, một Yến hoàng nuôi con hai mươi năm cho thừa tướng Tô Cốt, đồng sàng cộng chẩm với Hoàng hậu, nhưng đồng chẩm dị mộng.

Thực sự là một thế giới đặc sắc a!

Nàng nghiêng đầu trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi: “Đại khái còn khoảng bao lâu?”

Chung Trì biết hỏi về quân đội Đại Tần, đáp: “Khoảng ba ngày nữa sẽ xuất phát, hai ngày sẽ tới ngoài Cách Cẩn thành.”

“Năm ngày sau.....” Nàng trầm mặc một lát, khoe môi cong lên, vuốt ve thanh chủy thủ kia, chậm rãi nói: “Năm ngày, đủ làm không ít chuyện.”

Chung Trì sững sốt, lập tức siết chặt nắm tay, theo Tiểu Vương phi quả nhiên là kích thích a!

Nhìn vẻ mặt kia, Lãnh Hạ cực vô tội dội một gáo nước lạnh: “Việc này người nên bỏ qua, đêm nay thu thập hành lý, sáng mai xuất phát quay về Tắc Nạp, được rồi, cửa thành hiện tại cũng đã đóng, nhưng người cũng phải có cách ra ngoài chứ.”

Chung Trì bị dội nước lạnh liền kêu rên: “Không đâu, Vương phi, người không thể đối xử với thuộc hạ như thế!”

Nhất là âm cuối kia, ẩn chứa sự run rẩy cùng cực, u oán, ủy khuất, tội nghiệp, làm tất cả ám vệ trong hậu viện đều thò đầu ra, vẻ mặt hoài nghi.

Đáng tiếc Lãnh Hạ chưa bao giờ là một người có lòng đồng cảm, nàng không nhúc nhích chút nào, quyết định: “Đẫn theo Châu Mã!”

Chung Trì nhú mày, lập tức kiên quyết đáp: “Vương phi, thuộc hạ quay về một mình!”

Nàng cười cười nhàn nhạt, hất hất cằm về phía chiếc ghế bên cạnh, ý bảo hần ngồi xuống, nụ cười này làm Chung Trì thấy lạnh sống lưng, thận trọng bước lên mấy bước, đứng trước mặt nàng, chân chó khoát tay nói: “Thuộc hạ đứng là được rồi!”

Lãnh Hạ bĩu môi, quên mất hần là kẻ không có tiền đồ, nói thẳng: “Ngày ấy ta cũng đã nói, ta cũng là công chúa Tây Vệ, đôi khi thân phận không thể quyết định tất cả.”

Chung Trì đang muốn nói, nàng liền lắc đầu: “Ta biết người muốn nói gì, Châu Mã thật sự là khác ta, nhưng cũng không phải là không thể cứu vãn, nếu có thể bắt đầu từ phụ thân của Châu Mã, có lẽ.....”

Nàng nhú mày, phượng mâu ánh lên sự cơ trí, thản nhiên nói: “Vẹn toàn đôi bên!”

Chung Trì hơi động lòng nhưng vẫn còn do dự, buồn bực gãi gãi đầu, khuôn mặt trù trừ.

Lãnh Hạ thấy mà bốc hỏa trong lòng, đập cho hần một cước rồi mắng: “Bằng cái bộ dạng nhát gan này của người mà còn dám nói nàng nhát gan, cô nương nhà người ta ít nhất cũng dám bước đi, theo người rời Tắc Nạp, người còn dám do do dự dự!”

“Vương phi..... ngao!” Vừa thấy Chung Trì muốn phản bác, Lãnh Hạ lại đập thêm phát nữa, hần đau đớn ngồi xổm dưới đất gào khóc.

Ám vệ ở ngoài len lén thò đầu vào, nhìn Chung đại thủ lĩnh bị đánh đập, nuốt nước miếng một cái, bị Lãnh Hạ quét mắt một vòng liền nhanh chân bỏ chạy.

Lãnh Hạ đứng lên, cũng không thèm nhìn Chung Trì một cái, vừa ra ngoài vừa lạnh lùng nói: “Đây là mệnh lệnh!”

Đến tận lúc nàng đi khuất bóng, Chung Trì mới khóc không ra nước mắt, bò dậy, chuyên chế a! Chuyên chế a!

Hần khập khiễng ngồi lên ghế, xoa đầu gối như đang suy nghĩ điều gì.

==

Thương hội, quán trọ.

“Khách quan tới dùng bữa hay đặt phòng.....” Lãnh Hạ vừa bước vào thì chuông quỹ tên Mạch Đóa đã bước lên tiếp đón, nghi hoặc nhìn nàng rồi hỏi: “Cô nương nhìn thật quen, chúng ta đã từng gặp sao?”

Nàng tìm một bàn ngồi xuống rồi nói: “Ta tìm Thác Bạt Nhung, thuận tiện dùng bữa.”

Mạch Đóa nhìn nàng vài lần, thấy nàng có thể gọi tên lão bản, vẻ mặt thì bình tĩnh, không khỏi gật đầu, nói: “Cô nương, xin đợi.”

Lãnh Hạ thấy nàng lên lầu, quẹo vào chỗ rẽ liền thu tầm mắt, đánh giá đại sảnh, lúc này đang là buổi trưa, có không ít khách, nhưng đều buồn sầu thảo luận chiến sự.

Chỉ chốc lát sau, một bóng người vao lớn đã xuống tới.

Lãnh Hạ tựa người về phía sau, thản nhiên nói: “Ngồi.”

Thác Bạt Nhung im lặng nhìn nàng, nữ nhân này, dám tự coi đây là nhà mình, không thèm nhìn xem ai là khách ai là chủ.

Hắn bĩu môi, ngược lại cũng đành hoàng ngồi xuống, cũng dựa về phía sau, lười biếng nói: “Nói đi, nữ nhân, mấy hôm trước đã cảnh cáo ta, bây giờ ta cũng không tin là người tới ôn chuyện.”

Lãnh Hạ lời ít mà ý nhiều: “Ta muốn tòa thành này!”

Thác Bạt Nhung sửng sốt, bật cười một tiếng, lắc đầu nói: “Người muốn tòa thành này, dựa vào đâu?”

Đối với câu nói tràn đầy khinh bỉ này, Lãnh Hạ tuyệt không chú ý, nàng sẽ rất nhanh cho hắn biết, nàng dựa vào đâu!

Nàng không hề nóng nảy, chậm rãi hỏi: “Ăn cái gì?”

Thác Bạt Nhung quả thực muốn mắng người, hoàn toàn không theo kịp tư duy của nữ nhân này, mới vừa rồi còn nói một câu khiến kẻ khác phát điên, giờ lại hỏi hắn muốn ăn gì?

Thậm chí hắn còn cho rằng, câu vừa rồi chỉ là hắn tự tưởng tượng, nhìn nàng xem, bộ dạng như chủ nhà đãi khách, hắn hận ngứa răng, chỉ muốn lao vào cắn ột phát.

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không phản ứng.

Lãnh Hạ nhún vai, gọi tiểu nhị tới: “Thường ngày lão bản các người ăn gì thì mang lên hai phần như thế.”

Tiểu nhị lén nhìn hai người một chút, rồi như hiểu ra, vội vàng rời đi.

Đồ ăn rất phong phú, Lãnh Hạ chỉ nói là mang lên hai phần, thế mà thức ăn đầy bàn, hương vị đủ cả, làm người ăn thèm nhỏ dãi.

Nàng cũng không khách khí, cầm đôi đũa lên ném thử một miếng rồi gật đầu khen: “Tay nghề không tệ.”

Thác Bạt Nhung chống hai tay lên bàn, nghiêng người bẻ phía phước, sắc mặt âm lệ, gần từng chữ hỏi: “Nữ nhân, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Đáng tiếc, chiêu này của Thác Bạt Nhung có thể hù dọa người khác chứ không hù dọa nổi Lãnh Hạ, dù hắn dùng lực mạnh thế nào, Lãnh Hạ vẫn ăn rất tự nhiên, mày cũng không nhíu lấy một cái, ăn uống no nê xong, sắc mặt Thác Bạt Nhung đã vì uất ức tột cùng mà đen đến mức không thể đen hơn.

Nhưng mà câu tiếp theo của Lãnh Hạ với vẻ mặt ghét bỏ mới nói cho hắn biết, uất ức căn bản là không có tận cùng.

Nàng nói: “Rốt cuộc người có bao nhiêu buồn chán mới có thể ngồi đối diện ta dưới tình huống như thế?”

Thác Bạt Nhung vỗ bàn, làm cả bàn ăn rung động, phất tay áo một cái rồi đi, nhưng câu tiếp theo của Lãnh Hạ, lại khiến hắn lập tức ngừng bước.

Nàng buông đũa xuống, nhìn bóng lưng Thác Bạt Nhung, ngữ điệu chậm rãi nhưng lại cực kỳ chắc chắn, nàng nói: “Người là người của Nam Hàn.”

Thấy Thác Bạt Nhung ngừng bước, khóe môi nàng gợi lên ý cười, phượng mâu lộ vẻ ngạo nghễ, thản nhiên nói: “Ngồi xuống đi.”

Thác Bạt Nhung vẻ mặt âm u, trong mắt hiện lên một tia sát khí, một lát sau mới ngồi xuống, sáng giọng hỏi: “Người muốn thế nào?”

Lãnh Hạ khiêu mi: “Người muốn giết ta?”

Vô số phần hận của Thác Bạt Nhung đều biến mất hoàn toàn trong câu nói này, hắn suy sụp xoa xoa thái dương, ngã người tựa về phía sau.

Nữ nhân này.....

Uy hiếp? Nàng không sợ!

Áp lực? Nàng coi thường!

Giết nàng?

Đúng là vừa rồi hắn đã có ý nghĩ này, nhưng nhớ tới thân thủ sắc bén và thủ đoạn tàn nhẫn ngày ấy, ý nghĩ này liền bị bóp chết từ trong trứng nước, nữ nhân này, hắn đánh không lại!

Mẹ nó, mất mặt nhất chính là điều này, hắn mà lại đánh không lại một nữ nhân không có chút nội lực nào!

Lãnh Hạ thấy bộ dạng của hắn mới hài lòng gật đầu: “Mục đích của ta, ta đã nói qua, tòa thành này.”

Thác Bạt Nhung cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, một lát sau mới thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, ta không làm gì được ngươi, nhưng khẩu vị của ngươi có phải là lớn quá không, hơn nữa ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta đồng ý giúp ngươi hạ tòa thành này?”

Lãnh Hạ chậm rãi cười: “Ngươi xác định, muốn bàn cùng ta ở đây?”

Thác Bạt Nhung nhìn xung quanh, quả nhiên dù là tiểu nhị hay khách khứa đều liếc nhìn về phía bên này, vẻ mặt hóng chuyện.

“Đi theo ta.”

122. Q.2 - Chương 45: Lãnh Hạ Dương Oai

Edit: Kiri

Quán trọ, sương phòng.

Lãnh Hạ theo Thác Bạt Nhung lên tầng hai, đi tới phòng cuối cùng ở hành lang, tới gian sương phòng này.

Gian phòng không lớn, nếu nói nó là sương phòng thì không bằng nói nó là phòng họp, ngoại trừ một chiếc bàn dài thì không có bất cứ đồ trang trí nào, thậm chí ngay cả trên cửa sổ cũng treo những tấm màn dày, ánh sáng cũng không lọt vào.

Hai người tự giác ngồi xuống hai đầu bàn dài, Thác Bạt Nhung thấy nàng đánh giá chung quanh liền nói: “Ở đây thì ngươi có thể yên tâm, không ai có thể nghe thấy được.”

Lãnh Hạ nhún vai, trêu chọc hắn: “Có bị người khác nghe thấy hay không, ta không có vấn đề, chỉ là lo lắng cho thân phận của ngươi mà thôi.”

Thác Bạt Nhung lại muốn chửi má nó, nữ nhân này, còn ra vẻ muốn tốt cho hắn.

Hít vào, thở ra, nữ nhân này tuyệt đối có khả năng làm người khác phát điên, đáng hận nhất chính là rõ ràng nàng nói làm người ta hận ngứa răng, mà vẻ mặt lại luôn luôn bình tĩnh.

Thác Bạt Nhung mau chóng quên đi câu kia, hít thở sâu vài lần xong liền mỉm cười nói: “Như vậy chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc rồi, trước hết, sao ngươi biết thân phận của ta?”

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, chậm rãi nói: “Ban đầu chỉ là suy đoán, nhìn ngươi cũng thấy không giống một thương nhân đơn thuần, sau đó thuận miệng nói ra Nam Hàn, ngươi lại.....”

Nàng xoa xoa tay, ý tứ rất rõ ràng, ngươi lại quá thiếu kiên nhẫn, tự khai.

Nội tâm Thác Bạt Nhung như muốn nổ tung, phát điên, bùng cháy, muốn tóm cổ nữ nhân kia đập ột trận, cuối cùng thì dùng sức tưởng tượng phong phú của mình mà giải tỏa cơn tức.

Thật ra cũng không phải là Lãnh Hạ thuận miệng nói ra, lúc trước nàng đã từng có suy đoán về người này, tin tức quá mức nhanh nhạy không giống một thương nhân đơn thuần, nhưng Chung Trì điều tra hắn cũng chỉ có một kết luận ‘thương nhân nghiêm chỉnh’

Càng như vậy thì càng kỳ quái!

Lãnh Hạ luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, nếu đã không phải là thương nhân bình thường thì chỉ có thể là người nước khác.

Nếu là người của Tây Vệ hay Đại Tần thì đương nhiên không thể không biết mình và Tiêu Phượng, cũng có thể là Đông Sở, nhưng nàng nhìn cách trang trí nơi này, vàng bạc lấp lánh khắp nơi, xương thú trải dài khắp tường, bày biện khoe khoang không e dè, còn cả tính cách làm việc theo sở thích của người này nữa, thức ăn thì vô số, khiến nàng không khỏi nghĩ tới một người, Hoa Thiên.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán, nàng nói ra Nam Hàn cũng chính là muốn chứng thực suy đoán này, mà Thác Bạt Nhung lại rất tự giác dùng phản ứng của hắn mà chứng minh.

Lãnh Hạ đi thẳng vào vấn đề: “Tổng bộ thương hội của ngươi nằm ngay trong Cách Căn thành, chắc chắn cũng quan hệ không tồi với thành thủ.”

Thác Bạt Nhung nhú nhú mày, suy đoán: “Ngươi muốn tấn công phủ thành thủ?”

Hắn bật cười một tiếng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, bày ra bộ dạng đàm phán, giọng điệu bá đạo: “Nữ nhân, tuy rằng thân phận của ta không thể bị vạch trần, nhưng thân phận của ngươi thì khác chắc, để ta đoán xem, Y Thản thành vừa bị hạ ngươi liền tới tìm ta, hẳn là người của Đại Tần đi? Ngươi dựa vào cái gì mà cho là ta sẽ giúp ngươi? Cách Căn thành bị hạ cũng không có lợi gì cho Nam Hàn.”

Lãnh Hạ chậm rãi nở nụ cười: “Không có lợi với Nam Hàn nhưng cũng không có hại trực tiếp gì, nếu ta đoán không lầm, chắc ngươi là người của Hoa Thiên, ta và Hoa Thiên mới tiếp xúc qua vài lần, tuy không lâu nhưng cũng đủ để nhìn ra, hẳn.....”

“Không phải là một người có dã tâm, càng không phải là.....” Nàng chép chép miệng, nói ra từng chữ một: “Người yêu nước!”

Thác Bạt Nhung rũ mi mắt xuống, che khuất cảm xúc trong đáy mắt, không để cho nàng nhìn trộm, một lát sau mới trấn định ngẩng đầu, nhìn Lãnh Hạ một lúc lâu.

Hắn khoanh tay lại nói: “Vậy cũng không có nghĩa là ta sẽ giúp ngươi.”

Đây là một tư thế phòng ngự!

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn hắn, khóe môi chậm rãi cong lên một độ cong ngạo nghễ, chắc chắn nói: “Đại Tần thể như chẻ tre, thành này bị hạ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, ngươi có giúp ta hay không cũng chỉ là quyết định Cách Căn thành này bị đổi chủ dễ hay khó thôi, nhưng chuyện đổi chủ đã là chắc chắn.”

“Thật ra ngươi cũng sớm đã có quyết định, cần gì phải có nhiều kẻ địch mà không phải đồng minh?” Nàng gõ ngón trỏ lên mặt bàn, lưỡi biếng nói: “Trực tiếp ra điều kiện đi.”

Trong con ngươi của Thác Bạt Nhung hiện lên một tia tán thưởng, nữ nhân này, thật sự không đơn giản!

Cùng hạng người nào nên dùng thái độ gì hắn hiểu rõ nên không vòng vo mà trực tiếp nói: “Ta muốn thương hội trong Bắc Yên, chỉ cần là lãnh thổ Đại Tần, vĩnh viễn được miễn hai phần tiền thuế.”

“Được!” Lãnh Hạ đồng ý ngay lập tức, cũng sớm đã nghĩ tới chuyện hắn sẽ ra điều kiện này.

Xét cho cùng thì Thác Bạt Nhung chính là một thương nhân, dù ý muốn ban đầu của hắn là gì thì buôn bán lâu ngày cũng sẽ nhiễm bản tính của thương nhân.

Thương nhân, trọng lợi!

Thác Bạt Nhung có chút khó tin, đánh giá nàng một lần nữa, nghi ngờ nói: “Rốt cuộc thì ngươi là ai? Điều kiện như vậy mà không cần hỏi chủ tử ngươi?”

Hai phần tiền thuế, chỗ đó là bao nhiêu bạc, nữ nhân này liền thuận miệng đồng ý luôn.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là” Lãnh Hạ nhàn nhạt vươn tay, cong cong khóe môi, ngạo nghễ nói: “Chúng ta là đồng minh!”

Bộp!

Thác Bạt Nhung vỗ bàn một cái, cũng cười theo.

Quả là hần đã sa vào thói cũ rồi, nữ nhân này, không tồi!

Hai người nói chuyện một hồi, rốt cuộc cũng đã có hiểu biết chung, cũng có vài phần hảo cảm với đối phương.

Lãnh Hạ là một người sáng khoái, thích giao tiếp cùng những người sáng khoái, mà Thác Bạt Nhung, vì có chút nguyên nhân, nên vốn không có hảo cảm mấy với nữ nhân, cũng chính là lần đầu tiên có cảm giác tán thưởng và bội phục với một nữ nhân.

Lúc Lãnh Hạ đứng lên, chuẩn bị ra ngoài, cuối cùng Thác Bạt Nhung cũng nhớ ra một vấn đề, thuận miệng hỏi: “Được rồi, ngươi có bao nhiêu người?”

Hần tùy tiện hỏi, Lãnh Hạ cũng tùy tiện trả lời: “Ba mươi ba.”

Thác Bạt Nhung có chút mê man suy nghĩ ba chữ này, qua một thời gian tự hỏi cực dài, hiểu rõ ý nghĩa của ba chữ ấy, phản ứng của hắn rất đơn giản, lập tức kéo Lãnh Hạ đang muốn đi lại, dùng hai mắt tràn đầy tơ máu, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng ken kết hỏi: “Ba mươi ba?”

Lãnh Hạ cau mày liếc mắt nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi nói lại: “Sáng mai sẽ rời đi một, còn ba mươi hai.”

“Ba mươi hai?” Thác Bạt Nhung rất bội phục mình, ở thời khắc này, hắn vẫn còn có thể nở nụ cười, gật đầu liên tục: “Tốt, tốt.....”

“Con mẹ nó ngươi định dẫn ba mươi hai người tấn công phủ thành thủ?”

“Con mẹ nó ngươi chỉ có ba mươi hai người mà dám nói với lão tử là muốn đánh thành này?”

“Con mẹ nó ngươi có thể thoái mái nói ra ba từ ba mươi hai mà người người oán trách như thế à?”

Thác Bạt Nhung ầm nhẫn cả buổi trưa, cuối cùng cũng bùng nổ!

Hắn đập mạnh một quyền xuống bàn, ‘ầm’ một tiếng, chiếc bàn vốn vẫn yên lặng trong phòng, chỉ vì một câu nói của Lãnh Hạ mà bị đánh nát.

Gương mặt Thác Bạt Nhung vặn vẹo, từng bước từng bước đến gần Lãnh Hạ, chớp mũi gần như đụng phải chớp mũi của nàng, phun hết lửa giận, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Con mẹ nó ngươi có biết toàn bộ Cách Căn thành có bao nhiêu binh không?”

Lãnh Hạ ngả đầu về phía sau, tránh hắn, thản nhiên gật đầu nói: “Ba nghìn người.”

Còn chưa dứt lời, Thác Bạt Nhung vốn cho rằng nữ nhân này không biết, giờ mới phát hiện quả thực là nàng quá ngông cuồng, cuồng lên tận trời!

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân không mất khống chế mà xông lên bóp chết nữ nhân này, bởi vì trong lòng hắn hiểu rất rõ, nếu làm thế, người chết đầu tiên chắc chắn chính là hắn.

Thác Bạt Nhung dù nổi giận nhưng cũng chưa mất hết lý trí, hắn hít thở thật sâu, tuy ánh mắt hung ác nhưng lời nói lại nhẹ nhàng, mỉm cười hỏi: “Như vậy thì ngươi nói cho ta biết, ngươi định làm thế nào để dùng ba mươi hai người đánh với ba nghìn người?”

Lãnh Hạ giống như hiện giờ mới bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, nàng ra vẻ trầm tư, hai mắt nhìn đỉnh đầu Thác Bạt Nhung bốc khói xanh, rồi mới cười cười: “Ta chỉ có ba mươi hai người, nhưng còn ngươi nữa chứ, Thác Bạt Nhung, ngươi sẽ không cho là hai phần tiền thuế dễ kiếm như thế đi?”

Thác Bạt Nhung sửng sốt, giờ mới hiểu được, nữ nhân này còn có ý này!

Kinh doanh ở đây nhiều năm, đương nhiên hắn có thể lực ở Cách Căn thành, từ mạng lưới tin tức của hắn là đã có thể nhìn ra.

Được rồi, hai phần tiền thuế của nhiên là không dễ kiếm, nhưng hắn vẫn khó chịu, giống như bị nữ nhân này chiếm tiện nghi, ăn chắc luôn vậy.

Nhất là nhìn vẻ mặt nàng thản nhiên bình tĩnh, giống như nhất định hắn sẽ đồng ý?

Con mẹ nó đáng hận nhất là, thật sự là hắn phải đồng ý!

Hai phần tiền thuế, quá cảm ơn!

Thác Bạt Nhung bắt đầu thở mạnh cho hả giận, chỉ cảm thấy ngực bị cái gì đó chặn làm hít thở không thông: “Nếu là lúc trước thì ta có thể cho người một trăm người, nhưng bây giờ một số đã rời thành làm nhiệm vụ, chỉ còn có bốn mươi ba người.”

Lãnh Hạ gật đầu, chừng đó đã nhiều hơn nàng dự đoán rồi, nhưng người của Thác Bạt Nhung tất nhiên sẽ kém ám vệ của Chiến Bắc Liệt, nàng trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta cần bản đồ căn cứ nhất của Cách Căn thành, bố trí canh phòng vệ binh, lộ trình tuần tra, còn nữa, người đi tìm hiểu về tư liệu của đội trưởng các đội vệ binh tuần tra.”

Tổng bộ thương hội của Thác Bạt Nhung ngay trong Cách Căn thành, nếu hấn đến Bắc Yến với mục đích không đơn thuần thì tất nhiên mấy thứ này là phải có.

Hấn buồn bực giật tóc, hung hăng trợn mắt nhìn Lãnh Hạ, dữ tợn nói: “Chờ!”

Hấn sai bước ra ngoài rồi một lát sau cầm một đồng bản vẽ quay lại.

Lãnh Hạ nhận thấy, nhìn đầy mảnh gỗ vụn trong phòng, ghét bỏ nhú nhú mày, khinh bỉ nói: “Không mang bàn khác vào sao?”

Thác Bạt Nhung: “!#%\$^%.....”

Hấn phòng mang trợn má như muốn mắng cái gì đó, một lát sau mới cố gắng nuốt xuống, nhận mệnh ra ngoài mang một chiếc bàn khác vào, phục vụ chu đáo đến tận trước mặt Lãnh Hạ, thở dài: “Người, nữ nhân này, thực sự là khắc tinh của lão tử!”

Lãnh Hạ trải mấy tấm bản đồ ra, những bản đồ này rất chính xác và tỉ mỉ đến từng ngõ nhỏ, thời gian đi tuần, đổi gác, số lượng của mỗi đội vệ binh, thứ gì cũng có.

Nàng khẽ cau mày, cẩn thận xem xét.

Thác Bạt Nhung cũng đứng nhìn, nhìn xem rốt cuộc thì nàng muốn làm gì, dù sao hấn thấy, dù có sơ hở gì trong việc tuần tra, cũng không thể bị mấy người bọn họ tấn công.

Thật ra thì hấn nghĩ nữ nhân này điên rồi!

Mỗi người một bãi nước bọt cũng có thể khiến bọn họ chết đuối!

Một lúc lâu sau hấn ngáp một cái, đá vào chân bàn, lầm bầm nói: “Rốt cuộc thì người đang nhìn cái gì, người biết chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người không? Lão tử cho người bốn mươi ba, chứ không phải là bốn nghìn ba!”

Lãnh Hạ chỉ đáp lại ba chữ: “Bảy mươi lăm.”

Thác Bạt Nhung vỗ trán, biết thật.....

Lại một lúc sau, Lãnh Hạ cuộn mấy tấm bản đồ lại, thở phào một hơi, trong mắt ngấp hàn ý lạnh thấu xương: “Có thể!”

“Có thể cái gì?” Thác Bạt Nhung sững sốt, sau khi hiểu ra nàng đang nói gì, không tin hỏi: “Không phải là người muốn nói, bảy mươi lăm người có thể giải quyết ba nghìn người đấy chứ?”

Nữ nhân này điên rồi, nhất định là điên rồi!

Lãnh Hạ nhìn hấn, trong mắt ánh lên sự nghiêm túc trước nay chưa từng có, nghiêm mặt nói: “Nếu phối hợp tốt, không có vấn đề.”

Thác Bạt Nhung nhướn mày, đảm bảo: “Người của ta nhất định không thành vấn đề, người có thể yên tâm!”

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, quả thật là nàng có ý này, biện pháp mà nàng nghĩ ra cần sự phối hợp hoàn hảo, một chút sai lầm cũng không thể có, dù sao thì bọn họ cũng chỉ bằng một phần bốn mươi đối phương, nói cách khác, mỗi người bọn họ có thể sẽ bị bốn mươi người bao vây tấn công!

Nếu người của hắn có kẻ không theo kịp, có người có lòng dạ khác thường thì sẽ nhận được kết quả, bảy mươi lăm người toàn quân bị diệt!

Nhận được lời cam đoan của Thác Bạt Nhung, phượng mâu Lân Hạ ẩn chứa sát khí, khoe môi gợi lên một ý cười cuồng ngạo, trong ý cười cũng ẩn chứa sát khí mơ hồ, còn có một loại khí phách hiên ngang muốn đấu với trời, làm tâm trạng Thác Bạt Nhung trầm xuống, tự dằn trong lòng.

Nữ nhân này, đừng bao giờ trở thành kẻ địch của nàng!

==

Ba ngày sau, phủ thành thủ.

Những tầng mây nặng nề bao phủ trên tầng trời, như muốn che chắn hết ánh sáng, để thế giới kia nhuộm màu đen tối, trời hôm nay tầm tối lạ thường, mới giờ Dậu mà đã tối đen.

Một chiếc xe ngựa màu vàng chói mắt chậm rãi dừng ở bên ngoài phủ thành thủ, Thác Bạt Nhung kéo màn xe, bước xuống xe ngựa.

Vẫn mặc áo choàng hoàng kim óng ánh, áo khoác lông thú ấm áp, trong mắt lấp lánh ánh sáng, hắn khoanh tay hàn huyền với Cách Cấn Thành thủ Triều Lỗ: “Thành thủ khách khí quá, thật là vinh dự cho tại hạ!”

Triều Lỗ khoát khoát tay, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhuộm ý cười: “Thác Bạt lão bản nhận lời tới thật làm vẻ vang cho kẻ hèn này, tại hạ sao có thể không biết đối nhân xử thế?”

Hai người liếc nhau, cười ha ha, Triều Lỗ đang định đưa hắn vào trong, Thác Bạt Nhung lại quay người lại, vén màn xe lên.

Triều Lỗ có chút kinh ngạc, trong Cách Cấn thành này, Thác Bạt Nhung có thể nói là nhân vật số một số hai, lúc này lại vén màn xe cho người khác?

Hắn hí hóp mắt lại nhìn, rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Một nữ tử chậm rãi bước xuống, khẽ giẫm lên mặt tuyết trắng tinh khôi.

Dù đã đảm nhiệm chức Thành thủ nhiều năm, duyệt nữ vô số, Triều Lỗ cũng không khỏi hít thở không thông, khuynh quốc khuynh thành, nhân gian tuyệt sắc!

Nữ tử mặc một bộ y phục xanh nhạt, khoác áo choàng lông màu trắng, búi tóc một cách đơn giản, chỉ cầm một cây trâm ngọc bích, không dùng bất cứ trang sức gì khác, nhưng phong thái tao nhã thánh khiết đúng là khiến người ta không dám nhìn gần!

Ngũ quan tinh xảo, nhất là một đôi phượng mâu, đuôi mắt hơi nhếch lên trên, hiện lên chút cảm giác lười biếng, trầm tĩnh mà lạnh nhạt.....

Câu hồn người lúc nào không biết!

Thác Bạt Nhung thần nhiên nói với Triều Lỗ một câu: “Đây là nội tử.”

Nói xong ra vẻ không muốn nói gì thêm, nhưng khuôn mặt lại đầy kiêu ngạo tự hào và cả vẻ vang.

Chưa từng nghe qua Thác Bạt Nhung đã thành thân, Triều Lỗ nhướng mày nhưng cũng tự hiểu ra, nữ nhân như vậy, ai mà không muốn giấu ở trong nhà, không cho ai nhìn thấy.

Hắn ném về phía Thác Bạt Nhung một ánh mắt hiểu rõ, cười rất mờ ám, liếc mắt về phía Lân Hạ một lần nữa rồi cúi người làm ra tư thế ‘Mời!’ rồi dẫn hai người vào trong phủ.

Thác Bạt Nhung và Triều Lỗ hàn huyền câu được câu không, khách khí mà thân thiện.

Lân Hạ âm thầm đánh giá xung quanh, ngẫm phân tích bản đồ phủ, ở đây có tổng cộng mười hai gian trong cả tiền điện và hậu điện, giữa hai điện có một hoa viên cực lớn, mà phòng bày tiệc thì ở hậu điện.

Lúc đi ngang qua hoa viên, nàng chợt dừng bước chân, nhìn cánh rừng mai đỏ phía trước, mai đỏ nổi bật trên nền tuyết trắng, có một vài cánh hoa rơi xuống mặt tuyết, tạo nên chút màu sắc thê lương, như son, như chu sa, độc nhất vô nhị.

Lãnh Hạ giả vờ như nhìn đến ngay đại vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên chút gì đó như mảnh ngọc quý vỡ nát, ánh sáng long lanh, đẹp không sao tả xiết.

Bộ dáng này rơi vào trong mắt của Triều Lỗ, làm hắn thất hồn lạc phách: “Phu nhân thích ư?”

Lãnh Hạ không nói gì, khe thở dài, Thác Bạt Nhung hiểu ý, liền cười nói với Triều Lỗ: “Phu nhân này của tại hạ a, thích nhất là mai đỏ, bị ta làm hư rồi.”

Câu nói có vẻ trách cứ nhưng giọng nói cưng chiều thì ai cũng có thể nghe ra, Triều Lỗ cười ha ha: “Nếu phu nhân thích thì chúng ta sẽ bày tiệc ở đây!”

Triều Lỗ sai người chuẩn bị mọi thứ, vào lúc hắn không để ý, Lãnh Hạ và Thác Bạt Nhung cùng rùng mình một cái, liếc nhìn đối phương bằng ánh mắt ghét bỏ.

Thật sự là có thể giả vờ nha!

Hạ nhân trong phủ sắp xếp xong, rốt cuộc yến hội cũng bắt đầu.

Đồ ăn rất phong phú, Triều Lỗ chiêu đãi cực kỳ nhiệt tình, quá ba tuần rượu, hắn liền buông chén, khơi mào câu chuyện: “Tại hạ nghe nói, thương hội muốn rời về phía bắc sao?”

Lãnh Hạ cười thầm một tiếng, quả nhiên là không chịu được.

Từ hai ngày trước, nàng đã để Thác Bạt Nhung truyền tin tức này ra ngoài, Y Thản thành đã bị hạ, Cách Căn thành sắp tới vòng nguy hiểm, Thác Bạt Nhung muốn chuyển thương hội về phía bắc, chuyển tới Tắc Nạp, kinh đô Bắc Yên, tin tức này lập tức bay khắp Cách Căn thành.

Thành thủ Triều Lỗ này liền ngồi không yên, hắn vốn rất lo lắng về chiến sự, trong thành chỉ có ba nghìn binh mã, làm sao đối chiến được với hùng quân Đại Tần?

Hắn vẫn nghĩ, tuy Cách Căn thành không đủ binh lực nhưng lại phòng thủ tốt, tất nhiên Đại Tần không dám đánh mạnh, chỉ có thể bao vây thành, nếu cứ vậy thì bọn họ cũng sẽ hao tổn binh lính.

Ngũ cốc trong thành dồi dào, đặc biệt thương hội của Thác Bạt Nhung cũng có rất nhiều, nếu Đại Tần kéo dài trận chiến, mấy hôm nay lại mưa tuyết không ngừng, sẽ rất khó để cung cấp lương thảo, nói không chừng Cách Căn thành có thể giữ được thành công.

Nghĩ đến những điều này làm hắn đang trong mộng cũng cười mà choàng tỉnh, Đại Tần hạ năm tòa thành trì liên tiếp, lại bị Cách Căn thành của hắn phá hỏng!

Thậm chí hắn đã nhìn thấy sau chiến sự lúc đó, hắn thắng liền ba cấp quan!

Không ngờ, lúc hắn cho là đã chuẩn bị ổn, đột nhiên có tin Thác Bạt Nhung muốn chuyển về phía bắc, lập tức viết một phong thư, sai người đưa tới phủ mời hắn tới dự tiệc, hạ quyết tâm thăm dò chuyện này trong bữa tiệc, nếu việc này là thật thì nhất định phải cản hắn lại.

Thác Bạt Nhung ngăn tiểu tỷ đang rót thêm rượu cho Lãnh Hạ lại, bưng rượu lên tự mình rót rượu cho nàng, động tác này làm Triều Lỗ sáng ngời hai mắt, có lẽ có thể bắt đầu từ nữ nhân này.

Thác Bạt Nhung rót rượu cho Lãnh Hạ xong, âm thầm trừng mắt nhìn nàng rồi quay lại nói với Triều Lỗ: “Không biết Thành thủ lấy tin tức này từ đâu, hay chỉ là do lời nói vô căn cứ.”

Hắn nói như vậy, lòng của Triều Lỗ càng không yên, Thác Bạt Nhung nổi danh tính nết cổ quái, lời này rốt cuộc có thể tin được hay không.

Hắn trầm ngâm chỉ chốc lát, rất buồn bực, đang muốn nói thì thấy Thác Bạt Nhung bưng ly rượu lên cười nói: “Tại hạ kính Thành thủ một chén, đang lúc uống rượu thưởng mai, đừng để những chuyện phiền phức này làm bận lòng.”

Triều Lỗ uống ly rượu xong, tạm thời phải nuốt xuống những lời đang định nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm nặng nề buông xuống toàn bộ Cách Căn thành.

Nhiều lần Triều Lỗ muốn gọi chuyện nhưng đều bị Thác Bạt Nhung dùng bốn lạng đồ nghìn cân mà bỏ qua.

Thác Bạt Nhung gấp cho Lãnh Hạ một miếng thịt khô ớt, vẻ mặt săn sóc nhưng trong lòng lại vui không ngừng được, nữ nhân này, lần trước ăn cơm hán đã quan sát qua, khẩu vị nhạt, rất không thích những thứ.... cay cay mặn mặn này.

Hắn nhếch môi, cười đắc ý: Ăn đi ăn đi!

Lãnh Hạ buông ly rượu xuống, nhân lúc không ai để ý liền đập cho Thác Bạt Nhung một cước rồi giẫm thật mạnh.

Đến tận lúc thấy sắc mặt của hắn đã thay đổi đến vằn vẹo mới hài lòng bĩu môi: Bị coi thường.

Không để ý tới ánh mắt hung tợn của Thác Bạt Nhung nữa, vẻ mặt Lãnh Hạ có vẻ buồn rầu, nhỏ giọng than: “Thật sự là không thú vị.”

Lời này dù nhẹ nhưng Triều Lỗ tập võ nhiều năm, nhãn lực tất nhiên là rất cao, nghe được câu này, nhất thời sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng chỉ thay đổi trong chớp mắt, đang muốn bắt đầu từ nữ nhân này, hiện tại vừa lúc!

Hắn cười cười, vẻ mặt thân thiết: “Chỉ ăn uống quả thật là không thú vị, phu nhân thích gì, tại hạ sẽ sai người đi chuẩn bị.”

Hắn đang nghĩ nữ nhân thì cũng chỉ thích hát hò nhảy múa, nào ngờ Lãnh Hạ nhíu mày nghĩ một lát rồi nói: “Luận võ!”

Ầm!

Thác Bạt Nhung vỗ bàn thật mạnh, quát to: “Làm càn! Người, nữ nhân khuê các sao có thể nói lời vô lễ như thế?”

“Trên yến tiệc sao có thể luận võ cái gì đó, đao thương không có mắt nếu làm người khác bị thương, thì xem người báo đáp thịnh tình của Thành thủ đại nhân như thế nào!” Hắn mắng to, tuy vẻ mặt tức giận nhưng trong lòng lại rất khoái chí.

Trong cuộc đời này có thể mắng nàng một trận như thế, lão tử cũng đã nở mày nở mặt rồi!

Lãnh Hạ nhàn nhạt rũ mi mắt xuống, chẳng muốn nhìn vẻ hưng phấn không che giấu nổi của tên kia, âm thầm khinh bỉ một phen nhưng lại giả vờ hậm hực.

Quả nhiên, Triều Lỗ đứng lên giảng hòa: “Thác Bạt lão bản chớ nổi giận!”

Thác Bạt Nhung chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài: “Đúng là đã bị ta làm hư, chỉ thích mấy thứ....chém chém giết giết này!”

Triều Lỗ sắc mặt hồng nhuận, vung tay lên, hạ lệnh: “Luận võ có hơi mạo hiểm, nếu phu nhân đã thích thì không bằng tập trung thị vệ lại, biểu diễn cho phu nhân một màn.”

“Vậ đa tạ Thành thủ.” Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, ta đang chờ câu này của ngươi đây!

Nếu bọn họ chủ động đề nghị, có lẽ sẽ khiến Triều Lỗ nghi ngờ, lúc này là do hắn tự nói ra, không thể tốt hơn!

Chỉ chốc lát sau, trong hoa viên đã tụ tập một đội ngũ, vì là biểu diễn nên họ cũng không mặc khôi giáp, chỉ nghe lời dặn là chọn y phục đẹp một chút, nghiêm chỉnh nghe lệnh.

Lãnh Hạ ra vẻ khen ngợi: “Ồ đây phải có mấy trăm người.”

Triều Lỗ cười đắc ý: “Ánh mắt của phu nhân thật tinh tường, sáu trăm vệ binh của phủ Thành thủ đều ở đây.”

Lãnh Hạ chậm rãi cong khóe môi, nàng quay đầu, hai mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Triều Lỗ, gần từng chữ hỏi: “Tất cả đều ở đây?”

“Đúng vậy, Bản Thành thủ ra lệnh một tiếng, ai dám không theo, tất cả đều.....” Triều Lỗ nói được nửa câu, đột nhiên cảm giác bầu không khí không bình thường, giọng nói kia cũng không đúng!

Hắn mau chóng quay đầu nhìn lại, liền thấy thiếu nữ kia như đã thay đổi hoàn toàn, toàn thân bao phủ khí tức lạnh lùng.

Nhất là đôi mắt kia, vet quyến rũ, lạnh nhạt, trầm tĩnh trong ấn tượng của hắn, ánh mắt câu người mà không biết, phủ đầy lệ khí âm trầm, giống như ánh mắt của Tu La nơi địa ngục, dưới màn đêm tĩnh lặng, càng trở nên nổi bật.

Sát khí dày đặc đè ép khắp nơi, làm hắn không thở nổi, mồ hôi lạnh luôn ra như tắm.

Tâm trạng hắn trầm xuống, hình như hiểu ra cái gì, lập tức nhìn về phía Thác Bạt Nhung, nhưng ngay trong khoảnh khắc chiếc cổ chuyển động, hàn quang chợt lóe lên, cổ họng của hắn liền lạnh lẽo, giống như vừa bị thứ gì đó rét lạnh sượt qua.

Triều Lỗ lập tức co rút hai mắt, hắn muốn phản kháng nhưng đã không còn kịp nữa, thứ cảm giác lạnh lẽo đó đã ăn sâu vào cổ hắn rồi, thậm chí đã chết hắn cũng không thể nghĩ ra, tại sao nữ nhân nhìn yếu đuối mảnh mai như cành liễu kia có thể giết hắn chỉ trong một chiêu.

Máu tươi văng ra, lúc Lãnh Hạ lưu loát rút chủy thủ về, nhìn cũng không thèm nhìn đám vệ binh đang sững người, chuyển sang phía Thác Bạt Nhung đang ăn cơm lại bị nàng làm cho sững sốt: “Còn ngốc cái gì nữa, chờ ăn tiếp sao?”

Còn chưa dứt lời, Lãnh Hạ đã phi thân bay lên không, giống như một con báo hung tợn vọt vào giữa sáu trăm con cừu non.....

Giơ tay chém xuống, máu tươi văng ra!

Nhảy liên ra chiêu, hét thảm một tiếng!

Chém phát nào, một sinh mệnh liền bị cướp đi phát ấy!

Từng vệ binh ngã xuống dưới lưỡi dao của nàng, sáu trăm người chỉ trong một cái chớp mắt đã bị giết một phần mười, chúng liền hỗn loạn, có kẻ ngoan cường chống cự, cũng có kẻ lạng lè đi ra ngoài.

Lãnh Hạ chỉ nhìn thoáng qua chứ không đi quản kẻ muốn chạy, người của nàng tổng cộng chỉ có bảy mươi lăm, xếp mười người ở bên ngoài phủ, mười người này phụ trách ngăn chặn tất cả các cửa trong phủ, không được để cho bất cứ ai ra ngoài.

Thác Bạt Nhung còn đang suy nghĩ, nữ nhân này thực sự là không nói đạo nghĩa, không có nguyên tắc, nói cũng không nói câu nào đã xong lên, Triều Lỗ còn chưa nói xong đã nằm thẳng căng trên mặt đất.

Lúc này nhìn sang sáu trăm vệ binh, chỉ trong chớp mắt đã có vô số người ngã xuống, máu tươi đầy đất.

Rốt cuộc, Thác Bạt Nhung cũng có phản ứng, đứng tại chỗ mở to hai mắt nhìn, rồi quát to một tiếng.

“Ta kháo!”

Sợ hãi, cảm thán đã qua, hắn điểm mũi chân một cái bay vào vòng chiến, lớn tiếng kêu: “Con mẹ nó, người phải để lại mấy người cho ta chứ!”

“Được!” Lãnh Hạ trả lời rất sảng khoái, Thác Bạt Nhung còn đang kỳ quái sao nữ nhân này lại có thể nghe lời như thế, liền thấy nàng giết xong tên vệ binh kia rồi quay lại mỉm cười với hắn.

Thác Bạt Nhung liền cảm thấy không ổn, cả người tê rần ngay cả đao cũng suýt rơi, quả nhiên liền thấy nữ nhân kia nhanh như chớp lao ra khỏi vòng chiến, lúc đứng lại thì đã phi đến cửa hoa viên, thản nhiên nói: “Để lại cho người tất.”

Nói xong, xoay người.....

Bạch y thuần trắng bị vương chút máu tươi, nhìn như cánh mai đỏ điểm tuyết cho tà áo tinh thuần, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Thác Bạt Nhung nhìn đám người còn lại, cũng phải đến ba trăm, ngay cả khóc cũng không khóc nổi!

Người nghĩ lão tử là ai, có thể đối phó với nhiều người như vậy!

Con mẹ nó, thật là tiện miệng a!

Lãnh Hạ ra khỏi hoa viên, nhanh chóng phóng hỏa từng điện.

Trong thoáng chốc, phủ thành chủ vô cùng sáng chói.

Lửa đỏ cuộn cuộn cháy, kèm theo đó là máu tươi văng khắp nơi, dưới bầu trời đen kịt, nổi bật lên màu đỏ rực của lửa và của máu.

Giơ tay lên, một móc câu bay ra cắm thẳng vào mặt tường của một tòa vọng lâu thật cao ở phía xa.

Lãnh Hạ kéo sợi thiên tâm ti rồi thả mình nhảy lên, gió thổi làm mái tóc vào y bào nàng bay múa, giống như chim phượng sải cánh bay giữa bầu trời, phi thân đến tòa vọng lâu, rồi nhàn nhạt quan sát cả Cách Căn thành.

==

Canh hai.

Đội vệ binh gần nhất do Tây Môn Phục phụ trách, hoảng sợ nhìn ánh lửa ở phía xa xa, trợn mắt khó tin.

Đội trưởng nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói: “Đó là..... Thành thành Thành.....”

“Phủ Thành thủ a!” Người phía sau hét lớn một tiếng, mau chóng chạy về hướng phủ, những kẻ ở sau cũng có phản ứng, lập tức chạy theo.

Phủ thành thủ đang yên lành tốt đẹp, sao tự nhiên lại cháy?

Tại sao phủ Thành thủ xảy ra chuyện lớn như vậy mà lại không có binh lính nào báo tin?

Họ không thể hiểu nổi là vì từ lúc Lãnh Hạ bắt đầu kế hoạch, đã sai người chặt đứt mọi phương thức truyền tin, phải để bất cứ ai nhìn thấy Phủ Thành thủ đại loạn liền không kịp nghĩ đã ba chân bốn cẳng lao về đó.

“Đi, bên này!” Đội trưởng mù quáng chạy về phía trước, hấn lao vào một ngõ nhỏ tối đen đầu tiên, hấn lớn lên ở đây sao có thể không quen thuộc đường ngang ngõ tắt nơi này.

Người phía sau hơi dừng bước, chuyển hướng bước vào đó.

Con hẻm nhỏ uốn lượn như rắn, bên trong chật chội, tối đen như mực, đội trưởng dẫn binh lính quẹo trái quẹo phải rất linh hoạt, nhìn cửa ra ở trước mặt liền vui mừng nói: “Đi đường này nhanh hơn!”

Đúng lúc này!

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, phía trên vốn mờ tối liền có mấy cái bóng hạ xuống, mọi người cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, hóa ra là mấy tấm lưới lớn.

Suy nghĩ này còn chưa lướt qua thì tất cả đã hành động theo phản xạ chạy toán loạn để né tránh, nhưng ngõ thì nhỏ mà người lại đông, có thể trốn ra chỉ có mấy người, tấm lưới lớn trùm xuống người bọn họ, những tiếng kêu rên thảm thiết truyền ra, nhưng mấy người đó càng giãy dụa càng phản kháng, vô số gai nhọn trên cạnh lưới sắc càng cứa sâu vào da thịt mà vẫn không thể thoát.

Một lát sau, trong đó yên tĩnh hẳn, tất cả đều bị mê được trên gai làm bất tỉnh.

Mấy người còn lại thoát được ra ngoài cũng đang kinh hãi, không kịp cứu người ở trong, cũng không biết rốt cuộc thì họ đã chết hay còn sống!

Bọn họ đang kinh hoàng muốn bỏ chạy ra ngoài thì đột nhiên một bóng đen hạ xuống.

Ngược sáng nên bọn họ không thể nhìn rõ hình dạng người này, không suy nghĩ gì mà lập tức vung đao lên lao về phía kẻ đó, tiếng kiếm va vào nhau thanh thúy, sau nửa khắc, mấy tên lính đều ngã xuống.

Những tình cảnh giống thế đều đang xảy ra ở nhiều góc trong thành.

Vào lúc canh ba, phủ thành thủ cháy ngập trời, trong Cách Căn thành, dù là ở đâu, chỉ cần ngẩng đầu một cái, đều có thể nhìn thấy lửa hồng rừng rực.

Không chỉ là vệ binh tuần tra, ngay cả binh lính thủ thành ở cổng thành cũng vô cùng cấp bách, nhìn lửa cháy rực trời, lại nhìn Cách Căn thành vắng vẻ giống như không có một binh lính tuần tra nào, liền lập tức chạy về hướng phủ, không ai thoát khỏi tầm lưới tử thần mà Lãnh Hạ đã giăng ra.

Bảy mươi lăm người, dù là ám vệ của Chiến Bắc Liệt, hay thuộc hạ của Thác Bạt Nhung, dù đang ở nơi nào trong thành, ánh mắt cũng đều không hẹn mà cùng đầy tôn sùng và kính nể, nhìn về phía vọng lâu.....

Nhìn một thân bạch y nhuốm máu, mái tóc đen tuyền bay lượn, nữ tử ngẩng đầu mà đứng trong ánh lửa.

Một nữ tử như vậy.....

Một nữ tử tao nhã như vậy, đôi phượng mâu lạnh lùng khiếp người, nắm tất cả mọi thứ trong tay, lạnh nhạt bày mưu nghĩ kế, gian xảo, xảo trá.

Chính là nàng, ba ngày trước đã loan tin Thác Bạt Nhung muốn rời đi, làm thành thủ tin là thật chủ động mời, cho bọn họ cơ hội ra tay.

Chính là nàng, cùng Thác Bạt Nhung, hai người độc đấu phủ thành thủ, hai người đánh với sáu trăm vệ binh, rồi đốt sạch cả phủ.

Chính là nàng, ngay lúc mới bắt đầu kế hoạch đã cắt đứt mọi cách truyền tin trong thành, làm cho cả Cách Căn thành tê liệt, các đội tuần tra thất kinh.

Chính là nàng, sau khi nhìn bản đồ toàn thành, bản đồ phân bố vệ binh, tuyển tuần tra và tư liệu của các đội trưởng, suy đoán tâm tư mỗi người, sau khi thấy phủ thành thủ cháy sẽ chọn đường nào, để từ đó mai phục chuẩn xác nhất.

Chính là nàng, bố trí địa điểm mai phục, các nơi đầu đuôi giáp nhau, chỉ cần bên này có vấn đề gì, người ở bên kia có thể trợ giúp ngay lập tức, phối hợp ăn ý.

Chính là nàng, dùng ba ngày, bí mật chuẩn bị xong mai phục, chạm bấy, lúc nào thả lưới, lúc nào ra tay, không sơ hở tí nào.

Bên ngoài phủ thành chủ đang rực cháy, Thác Bạt Nhung quay lưng về phía ánh lửa, cả người đầy máu, ngẩng đầu nhìn nữ nhân kia.

Nữ nhân mà ba ngày trước hắn tưởng là đã điên rồi!

Dù đã đến lúc hành động, lúc hắn đã biết toàn bộ kế hoạch, trong lòng vẫn thấp thỏm, hoài nghi, lo lắng, có thể thuận lợi như nàng đoán không, có khi nào có người trong phủ phá được vòng vây lao ra ngoài báo cho đội tuần tra không?

Như vậy tiếp đó bọn họ sẽ bị hai nghìn bốn trăm người bao vây tấn công!

Nhưng ai có thể ngờ, nữ nhân kia đã dự liệu tất cả, phân ra mười người trong số bảy mươi lăm người ít ỏi canh giữ ở cửa ra vào ở phủ.

Chỉ nhìn bản đồ một lát mà có thể dự liệu không sai chút nào, thiết kế chu đáo, chạm bấy được nàng bố trí, đều là bấy chết.

Bảy mươi lăm người, đối chiến với ba nghìn người trong toàn bộ Cách Căn thành!

Không có gì điên cuồng hơn cái này!

Nhưng mà nàng làm được rồi!

Hôm nay, trong lòng Thác Bạt Nhung chỉ còn lại có bội phục ngập tràn, lần đầu tiên trong đời hắn nảy sinh tâm tình như vậy đối với một nữ nhân, hắn lại tự nhắc nhở bản thân một lần nữa.

Nữ nhân này, vĩnh viễn đừng trở thành kẻ địch của nàng!

==

Mà bây giờ Lãnh Hạ cũng không biết, chuyện này, dùng bảy mươi lăm đổi chiến ba nghìn, hạ Cách Căn thành, sau hai ngày, lúc mở cửa thành đón quân đội Đại Tần vào thành, đã dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp ngũ quốc.

Cái tên Tên Mộ Dung Lãnh Hạ sẽ được truyền tụng trong miệng mỗi người!

Đến tận vài chục năm sau, những cụ già tóc trắng xóa ở Cách Căn thành vẫn còn kể với con cháu mình chuyện ngày hôm nay và chuyện tích sau này của nàng, cảm thán nói: “Nữ nhân kia là công chúa Tây Vệ, là Liệt Vương phi Đại Tần, là ngũ quốc năm đó, thậm chí Đại Tần hôm nay, là một nữ tử truyền kỳ nhất!”

Mà hôm nay, một thành trấn Bắc Yến nho nhỏ này, cũng chỉ là một sự khởi đầu.....

Một sự khởi đầu để nàng vang danh đại lục!

123. Q.2 - Chương 46: Nữ Nhân Thì Làm Sao

Edit: Kiri

Trong lúc đó, trong thành Tắc Nạp cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong một đêm, hoàng thành Tắc Nạp đã trải qua một lễ rửa tội đầm máu, hồi cung biến này xảy ra không hề được báo trước, lúc Hoàng đế Bắc Yến giật mình tỉnh lại trên long sàng đã thấy Hoàng hậu và thừa tướng ngồi ở trong tấm điện.

Trong điện không thắp nến, bóng dáng hai người chỉ loáng thoáng in trên nền điện.

Hình như bên ngoài đang có tuyết, gió to thổi những bông tuyết lao qua cánh cửa sổ mở toang, rơi trên bệ cửa, rơi trên nền điện, làm cung điện trở nên băng lãnh.

Vẻ băng lãnh hòa với mùi máu tươi nồng nặc làm người khác lạnh thấu xương.

“Các người..... sao các người dám tự tiện xông vào tấm cung của trẫm!” Yến hoàng phẫn nộ quát một tiếng, tiếng quát này không những không có tác dụng mà còn làm tăng thêm vẻ tĩnh lặng trong điện, làm cho tiếng hò hét bên ngoài càng thêm chói tai, mùi máu tươi càng thêm nồng đậm.

Lúc này hần mới cảm nhận được sự khác thường, kinh hoàng bò dậy, lão đảo nghiêng ngả chạy tới chỗ cửa sổ, ở bên ngoài, khắp nơi đều đang chém giết, nơi nào cũng toàn là máu, đầu đầu cũng như đang nói cho hần, hai người trong điện, muốn bức vua thoái vị!

Yến hoàng run rẩy, hô hấp dồn dập, chỉ vào hai người: “Các người điên rồi sao?”

“Ta điên rồi?” Hoàng hậu chậm rãi ngẩng đầu, nụ cười hung ác nham hiểm mà cần rõ: “Đúng vậy! Ta điên rồi! Từ hai mươi năm trước khi người chia rẽ ta và Tô Cốt ta đã điên rồi! Từ lúc Châu Mã chết ở Đại Tần ta đã điên rồi! Từ lúc Phi nhi bị người ném ở điện Thái tử tự sinh tự diệt, ta đã điên rồi!”

Nàng bỗng đứng phắt dậy, ở đáy mắt dâng lên vẻ căm ghét và thù hận, nó giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lồng ngực Yến hoàng.

Nàng cười gằn: “Hôm nay, rốt cuộc ta đã có thể báo thù! Bọn cung có thể báo thù!”

Trong tay Hoàng hậu chẳng biết từ bao giờ đã có thêm một thanh chủy thủ, bước từng bước một tới gần phía Yến hoàng.....

Yến hoàng kinh hoàng lui về phía sau, hét lớn: “Người đâu! Người đâu! Hộ giá!”

Chỉ chốc lát sau, hần đã tuyệt vọng, không có ai chạy tới.

Hần không ngừng lui về phía sau, đến tận lúc đã lui về chân tường, đến bước đường cùng, liền quay sang hét với thừa tướng Tô Cốt: “Tô Cốt! Người cũng điên rồi sao? Đây là người mưu triều soạn vị, tử tội! Trẫm muốn trị các người tử tội!”

Khuôn mặt nho nhả của Tô Cốt liền bị bao phủ bởi hận ý, nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ từng chữ: “Không ngờ người cũng có ngày hôm nay, lúc giết Tô Hách người đã từng nghĩ tới sẽ có lúc này chưa?”

“Cái gì..... Tô Hách cái gì?” Yến hoàng mê man trong chốc lát, rồi bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Hoàng hậu đang bước tới, hần vội vàng nói: “Tô Hách là do Thái Lạc giết, đệ đệ của thái phi giết! Trẫm trị tội hần! Trẫm trị hần tội chết! Báo thù cho con trai người!”

Tô Cốt ngửa mặt lên trời cười to, giống như đã nghe được một việc gì đó rất buồn cười.

Yến hoàng như thấy có hy vọng, hần cẩn thận nhìn về phía Hoàng hậu hấp tấp nói: “Trẫm đảm bảo, trẫm không chỉ giết Thái Lạc, ngay cả thái phi cũng giết, trẫm tru di cửu tộc bọn họ!”

Lúc hần nói câu này, một chút lo lắng lưu luyến cũng không có, giống như thái phi đã theo hần bao năm nay cũng chỉ là một con súc sinh không đáng kể.

Thấy nét cười trên mặt Tô Cốt càng thêm đậm, Yến hoàng không rõ nguyên do liền cầu khẩn: “Tô Cốt, người muốn làm tội nhân thiên cổ của Bắc Yến sao? Bây giờ..... bây giờ Bắc Yến không thể có nội loạn! Người thả trẫm, người thả trẫm..... Trẫm tha tội cho người, người vẫn có thể an an ổn ổn làm thừa tướng.....”

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền tới, thị vệ bước vào, quỳ xuống trước mặt Tô Cốt, lớn tiếng bẩm báo: “Tham kiến Hoàng thượng, hoàng thành đã đoạt!”

Yến hoàng ngồi bệt xuống đất, mặt xám như tro tàn.

Tô Cốt cất tiếng cười to, vì hai từ ‘Hoàng thượng’ này mà càng cười càn rỡ, hoàn toàn quăng mấy câu cầu xin của Yến hoàng, lúc này hần cũng không biết, có một câu trong lời cầu xin này, đã trở thành một lời sấm.

Hần cười lớn, vẻ mặt dữ tợn mà đắc ý: “Nếu không phải tại người giết con ta, trẫm còn muốn tạm thời tha cho người một cái mạng, đợi chiến loạn kết thúc.....”

Yến hoàng đã thất thần, hần nỉ non: “Trẫm..... Trẫm mới là Hoàng thượng, người..... giết người.....”

Hần chợt ngừng đầu, đang muốn giải thích cái gì đó, còn chưa kịp mở miệng, đã ‘Phụt’ một tiếng, phun ra một búng máu, ngực có một thanh chủy thủ cắm sâu vào.

Máu tươi chảy ồ ạt, nhuộm đỏ long bào, Yến hoàng há miệng nhưng không kịp nói gì, nghiêng đầu chết ở chân tường, đến lúc chết cũng không biết tại sao Tô Cốt lại cho rằng, Tô Hách bị mình giết.

Tô Cốt hài lòng nhìn Yến hoàng chết không nhắm mắt, dắt Hoàng hậu chậm rãi đi ra ngoài điện, miệng nỉ non: “Trẫm.....”

Càng nói ra từ này, càng biểu thị cho quyền lực, địa vị chí cao vô thượng, trong lòng càng khoan khoái.

Hần đi qua những con đường đầy máu trong hoàng cung, đi qua những con đường đang được thị vệ dọn dẹp tay chân bị chém, đi qua những con đường đầy mùi máu, khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Mà cùng lúc đó, không chỉ có mình hần đang cười.

Bên ngoài Hoàng thành, Chiến Bắc Liệt đang chấp tay đứng trên đỉnh núi, ưng mâu hơi nheo lại, quan sát hoàng cung Bắc Yến đang hỗn loạn, khóe môi cũng vương ý cười.

Hần xoay người, tiếp tục bước lên núi, phía sau là hoàng cung Bắc Yến đã trải qua một hồi tình phong huyết vũ, mùi máu tươi cuốn theo làn gió, trôi giạt khắp hoàng thành Bắc Yến.....

==

Bắc Yến, Cách Căn thành.

Trong một ngày, Lãnh Hạ nhanh chóng tiếp nhận toàn bộ Cách Căn thành, đồng thời ổn định bách tính bên trong thành.

Dân chúng chỉ có ước muốn rất đơn giản, sinh sống an ổn!

Cuộc sống này thậm chí không cần giàu có, chỉ cần mấy người trong nhà bình an, sống bên nhau vui vẻ cả đời.

Đại Tần thế như chẻ tre, đã liên tục đoạt được năm thành trì, phía đông nam, Đông Sở đã dẹp xong Dạ Hòa Sâm, chỉ còn cách Tắc Nạp một tòa thành, mà phía tây nam, Tây Vệ đã giằng co với La thành nhiều ngày.

Ba phương giáp công, cũng khiến dân chúng thấy được đầu mối Bắc Yến sắp diệt vong!

Hơn nữa, thuế má Bắc Yến hà khắc, hình pháp ác độc, tầng lớp thống trị nghiêm khắc thô bạo, đối đãi với bách tính chuyên dùng vũ lực, làm oán niệm ngày một sâu sắc, đến trận chiến với Đông Sở, thái độ đối đãi của Bắc Yến với gia đình của binh lính đã hy sinh và lưu dân đã đẩy sự phẫn nộ của dân chúng lên đỉnh điểm.

Lúc này, Cách Căn thành rối loạn đã không còn là vấn đề mà dân chúng quan tâm, bọn họ chỉ muốn có một sự đảm bảo, đảm bảo Đại Tần tiến vào chiếm giữ Cách Căn thành sẽ có thể cho bọn họ một cuộc sống an ổn!

Đương nhiên, sự đảm bảo này nếu do Lãnh Hạ nói thì cũng không có sức thuyết phục lớn, cho nên nàng không chút khách khí dùng danh hiệu của Thác Bạt Nhung, lại thêm sự liên hệ của Thác Bạt Nhung với các thương hội bên trong thành, dùng danh nghĩa và tài lực của thương hội hấn, để xây dựng niềm tin bước đầu của dân chúng đối với Đại Tần.

Về việc này, Thác Bạt Nhung oán thâm vô hạn.

Nữ nhân này thật sự không coi hấn là người ngoài a, sử dụng hấn như chủ tử sai bảo nô tài!

Hết lần này tới lần khác mà hấn vẫn không thể phản kháng!

Cách Căn thành đã bị hạ, việc đã đến nước này, hấn chỉ có thể làm theo lời nữ nhân này, nàng cũng nhìn rõ điểm này để chèn ép hấn!

Cho nên nói, thật ra suốt cả ngày, Lãnh Hạ cực kỳ thoải mái, ở trong tửu lâu chơi với Tiêu Phượng, rồi bế tiểu bất điểm mà đùa nghịch, tay chân chỉ trở, miệng nói một chút, sai bảo Thác Bạt Nhung đi làm việc!

Tròn một ngày, bận bịu bị sai bảo như chó con!

Làm Tiêu Phượng trừng mắt há miệng, đây chính là Thác Bạt lão bản hỉ nộ vô thường, tính khí nóng nảy, đầu óc có bệnh ư?

Mà Cách Căn thành yên ổn xong, chỉ cần đợi, đợi quân đội Đại Tần đến.

==

Trên mặt tuyết trắng mênh mông, một đội quân dài dằng dặc đang bước đi, vó ngựa cuộn cuộn, bước chân vững vàng, giống như một cơn lốc gây chấn động của mặt đất, uy thế kinh người!

Đi đầu là một nam nhân oai hùng cưỡi một con ngựa cao lớn, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, gương mặt chính trực, mày kiếm mắt sáng kiên cường, tràn ngập khí khái nam tử, một thân khôi giáp chỉnh tề, vẻ cường hân phủ khắp toàn thân.

Nam tử bỗng nhiên ghìm cương ngựa, cánh tay giơ thẳng lên trời.

Quân đội ở phía sau đồng loạt ghìm cương ngựa, giữa tiếng ngựa hí, mười vạn đại quân động tác đều nhau, giống như chỉ là của một người, cả đoàn quân dừng lại.

Nếu như Lãnh Hạ ở đây sẽ thấy trừu tượng nam nhân kia, những người còn lại đều rất quen.

Phía sau nam nhân có một người bước lên, phó tướng Phùng Hiền Lập bước lên hai bước: “Tướng quân, còn cách Cách Căn thành ba mươi dặm, trình thám phái ra chắc là đã sắp về.”

Thì ra người này chính là Uy Vũ Tướng quân, Tiêu Chấn Vũ.

Tiêu Chấn Vũ gật đầu, nhìn về phía bầu trời đầy tuyết phía trước, thanh âm trầm ổn hạ lệnh: “Nghỉ ngơi tại chỗ!”

Bảy phó tướng đều tiến lên, biết rằng Tiêu tướng quân muốn nghị sự.

Bọn họ theo Liệt Vương đã nhiều năm, lúc nghị sự thì rất nghiêm túc, chỉ khi nghỉ ngơi thì mới vui đùa, Liệt Vương đều không để tâm, đó là sự ăn ý được bồi dưỡng qua một thời gian dài.

Mà Tiêu tướng quân vẫn đóng ở doanh trại Tây cương, nếu không vì Liệt Vương xảy ra chuyện, hẳn cũng sẽ không bị điều tới xích, người này làm việc nghiêm cẩn mà trầm ổn, không có khả năng hùng tài đại lược như Liệt Vương, nhưng có kinh nghiệm lâu năm, làm việc ổn thỏa, rất nghiêm túc và chuyên chú nên được bọn họ tôn trọng.

Chỉ là không khỏi có chút câu nệ, chưa thể tùy tính như với Liệt Vương.

Tiêu Cháp Vũ trầm ngâm một lát, đảo qua mấy người hỏi: “Các người có ý kiến gì?”

Trịnh Thạch vung nắm đấm nói: “Cường công thôi, thời tiết như thế này, nếu kéo dài sẽ không có lợi cho chúng ta.”

Hắn nhướn mày, lắc đầu: “Mặc dù Cách Căn thành không lớn, nhưng lại cực kỳ giàu có và đông đúc, trong thành có nhiều thương hội, tài lực hùng hậu, phòng thủ chắc chắn, nếu cường công....”

Phùng Hiền Lập suy nghĩ một chút, nói rằng: “Tướng quân, không bằng chúng ta vây thành, cắt đứt nguồn lương thực của bọn họ.....”

“Không được.” Tiêu Cháp Vũ khoát tay, lập tức bác bỏ: “Cũng là nguyên nhân đó, thương nhân trong thành rất đông, trong đó có bao nhiêu lương thực chúng ta cũng không rõ. Nếu kéo dài, thời tiết lại khắc nghiệt, có khi bọn họ chưa hết lương thực, ta đã không sống qua.”

Ngay lúc mấy người đang hết cách, một thanh âm nam nhân truyền tới: “Tiêu tướng quân!”

Chung Thương một thân hắc y, khuôn mặt nghiêm túc bước tới, phía sau là đám người Cuồng Phong Mục Thiên, hắn nói: “Vương phi đang ở trong thành.”

Đám người Chung Thương nghĩ rất đơn giản, nếu Tiểu Vương phi đang ở trong thành, vậy thì không cần lo lắng nữa!

Tiểu Vương phi bưư hân như thế, nếu biết bọn họ sắp công thành, không thể nào không làm gì, có lẽ sẽ truyền lời đồn, làm nhiễu loạn lòng dân, có lẽ sẽ bắt giữ thành thủ mở cửa thành cho bọn họ, trong ứng ngoài hợp, dù không làm.... những cái này thì tối thiểu cũng sẽ tra xét lượng lương thực trong thành.

Dù thế nào thì Tiểu Vương phi chắc chắn sẽ trộn gió khuấy mưa, cho bọn họ công thành thuận lợi.

Tiêu Cháp Vũ lại không rõ Chung Thương có ý gì, hắn vẫn đóng tại Tây cương nên không có chút hiểu biết nào về Lãnh Hạ, ấn tượng duy nhất chỉ là ‘Phế vật công chúa’ mà thiên hạ đồn đại thôi, hơn nữa hắn thấy, dù có là dạng nữ nhân gì thì cũng chỉ là nữ nhân mà thôi.

Nữ nhân, có nghĩa là phiền phức!

Đặc biệt nhớ tới ái muội Hoàng hậu, liền nhú mày.

Tiêu Cháp Vũ không rõ, đám phó tướng lại càng không rõ, có chút khó hiểu nhìn về sừng bái đám người trên mặt đám người Chung Thương.

Không phải Vương gia cùng mưu sĩ là một đôi sao?

Nhắc tới phế vật Vương phi làm gì!

Mưu sĩ của chúng ta mới xứng đôi với Vương gia,.... à, nam nhân!

Mấy ngày trước Chung Thương đã nhận được tin Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ bình an, cũng đã nói với đám phó tướng, nhưng chuyện mưu sĩ chính là Vương phi thì căn bản cũng lười giải thích.

Năm ngày trước, hắn truyền tin đã hạ Y Thản thành cho Chung Trì xong liền không thấy hồi âm, chắc là Chung Trì đã về Tắc Nạp hoặc là mấy ngày nay Lãnh Hạ bận rộn chuyện chiếm Cách Căn thành nên quên trả lời nên lúc này, chuyện xảy ra trong thành, bọn họ vẫn chưa biết.

Thấy vẻ mặt của Tiêu Cháp Vũ và phó tướng, vệ môn cùng bīu môi, nghi ngờ ai cũng được nhưng không thể nghi ngờ thần tượng của chúng ta!

Bọn họ đang muốn giải thích, phía xa liền có một chấm đen nhỏ lao về phía này, Tiêu Cháp Vũ nói trước: “Trinh thám đã trở về.”

“Tướng quân!” Trinh thám thở hổn hển chạy tới gần, quỳ xuống rồi nói: “Cửa thành Cách Căn mở rộng, bên trong không có động tĩnh gì.”

Mọi người nghe xong đồng loạt nhú nhú mày, không nghĩ được đây là có ý gì, đám người Chung Thương cũng bị tin tức này làm cho chú ý, nên không nhắc lại chuyện của Lãnh Hạ.

Phùng Hiền Lập bình tĩnh đại ngộ, chắc chắn nói: “Dụ địch vào thành!”

Trịnh Thạch gật một cái: “Không thể nào? Trong đó có mấy nghìn người. Hơn nữa, người Bắc Yến làm gì có đầu óc mà nói về kế sách.”

“Sao lại không thể?” Thiểm Điện nháy mắt mấy cái, khuôn mặt lộ vẻ trêu chọc: “Trận chiến ấy không phải Đông Phương Nhuận đã làm như vậy sao? Người Bắc Yến dù không nghĩ được thì cũng phải học được chứ?”

Mục Dương vuốt cằm: “Có phải Cách Căn thành muốn hàng không?”

Chung Thương lắc đầu: “Đầu hàng nhanh như thế, không phải tác phong của dân Bắc Yến lỗ mãng.....”

“Không thành kế.....”

“Bỏ thành.....”

.....

Thảo luận hồi lâu, Tiêu Cháp Vũ trầm giọng lên tiếng: “Bất kể là nguyên nhân gì, tất sẽ có bấy, lại gần xem xem.”

Mọi người đồng ý, đều lên ngựa, đại quân lại xuất phát.

Gió gào thét bên tai, đại quân đón gió tuyết lao tới, vó ngựa in từng dấu vết thật sâu trên nền tuyết, trong đầu mỗi người đều đang lo lắng làm cách nào để hạ Cách Căn thành.

Mãi cho đến lúc cách Cách Căn thành một dặm, nhìn cửa thành mở rộng, mọi người lại nhú mày.

Không chỉ có cửa thành rộng mở, mà trên tường thành cũng không có lấy một binh sĩ, nhưng trong thành không phải không có người, mọi người nhĩ lực hơn người, có thể nghe được có thanh âm rất nhỏ truyền ra từ trong thành, tiếng rao hàng, tiếng nói chuyện, rất nhiều âm thanh ầm ĩ.....

Mọi thứ đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn!

Nhưng càng như thế thì lại càng không bình thường!

Giống như bên ngoài không phải là mười vạn đại quân, giống như trong thành cũng không biết là sắp sửa nghênh tiếp chiến loạn.

Quá quái dị, làm bọn họ mê man.

Chung Thương và đám người Cuồng Phong liếc mắt nhìn nhau, đều suy đoán, không lẽ Tiểu Vương phi không nhận được tin nên không biết Y Thản thành đã bị phá, Đại Tần vây thành?

Sai, dù là không biết thì trên tường thành cũng không thể không có người.

Tiêu Cháp Vũ dùng nội lực lên tiếng: “Bản tướng là Uy Vũ Tướng quân Đại Tần Tiêu Cháp Vũ, Cách Căn thành thủ ở đâu?”

Sau một lát trầm mặc, một bạch y nữ tử chậm rãi bước ra.....

Cách khá xa nên bọn họ không nhìn thấy bộ dáng cô gái kia, nhưng phong thái cũng vô cùng chói mắt, nữ tử giống như không nhìn thấy mười hùng quân phía đối diện, bước từng bước một ra ngoài, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Đi thảnh thơi, đi hờ hững, đi trấn định, đi giống như đang nhàn tản đi bộ!

Đây..... đây là có chuyện gì?

Trong lòng mỗi người đều tự hỏi một câu như vậy, nhưng mà có mấy người, lại vô cùng phấn khởi!

Chỉ trong chớp mắt liếc qua nàng, Chung Thương và đám người Cuồng Phong liền vô cùng kích động, run rẩy cả người, Tiểu Vương phi!

Là Tiểu Vương phi!

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, chợt hiện lên vô hạn kinh hãi, trước đó đã nhận được tin Tiểu Vương phi và Vương gia bình an, nhưng đến tận bây giờ họ mới có thể thật sự thả lỏng, nhưng vừa thả lỏng, lại nghi hoặc, sao Tiểu Vương phi lại đi từ trong thành ra?

Bọn họ đã nghĩ tới vạn loại trường hợp gặp lại Lãnh Hạ, nhưng lại không nghĩ tới loại này!

Trong lúc hai quân giao chiến, bình tĩnh thông dong ra khỏi thành, Tiểu Vương phi quả nhiên chính là Tiểu Vương phi, vĩnh viễn bất hủ a!

Bước chân của Lãnh Hạ càng tới gần, đám phó tướng cũng trừng mắt nhìn, Trịnh Thạch vỗ đầu một cái, than thở: “Ồi chào! Nữ nhân này, giống mưu sĩ như đức a!”

“Phi, đó vốn là mưu sĩ!” Phùng Hiền Lập ở bên cạnh đập đầu Trịnh Thạch một cái, ánh mắt lộ vẻ sùng kính: “Nhất định là mưu sĩ vì giải quyết Cách Căn thành! Vì chúng ta mưu sĩ đã hi sinh quá lớn!”

Gặp lại những gương mặt thân quen, gương mặt Lãnh Hạ có vài phần ôn nhu, bước nhanh hơn một chút muốn ôn chuyện cùng bọn họ, nào ngờ chợt nghe Phùng Hiền Lập nói tiếp: “Mưu sĩ mà lại nam phần nữ trang, sự hi sinh này, quả thật khiến cho lão tử bội phục!”

Lãnh Hạ lão đảo, suýt thì ngã cầm đầu xuống tuyết.

Nàng im lặng nhìn bảy phó tướng ở trước mặt liên tục gật đầu, đồng tình, kính nể, giống như nàng vì Đại Tần mà hy sinh tôn nghiêm nam tính, làm nàng ngứa tay muốn đánh người!

Lãnh đại sát thủ ngứa đầu nhìn trời, vẻ mặt nghiêm túc, một đám bảy bạ!

Không để ý tới mấy tên kia nữa, nàng trực tiếp đi tới trước mặt Tiêu Cháp Vũ, trong ánh mắt cảnh giác của hắn, mỉm cười bình tĩnh, thản nhiên nói: “Tiêu tướng quân, Cách Căn đã phá!”

Tiêu Cháp Vũ quan sát nàng một lát rồi hỏi: “Liệt Vương phi?”

Tiêu Cháp Vũ là coi thường nữ nhân, càng coi thường ‘Phế vật công chúa’ kia, nhưng khi nhìn thấy phản ứng của mọi người, lại nghĩ tới những lời của Chung Thương, trong nháy mắt, hắn đã liên tưởng nữ nhân này với Liệt Vương phi.

Lãnh Hạ mím môi, coi như ngầm thừa nhận.

Lúc này, cái Tiêu Cháp Vũ quan tâm không phải là thân phận của nàng, mà là thâm ý trong lời nói của nàng, hắn không thể tin nói: “Vương phi vừa nói.....”

Lãnh Hạ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cháp Vũ, khí thế ngạo nghễ không thua hắn chút nào, nàng nói từng chữ từng chữ một: “Cách Căn đã phá!”

Thiếu nữ đứng dưới ngựa, mới khoảng mười sáu tuổi, vóc người cao gầy mà tinh tế, dung nhan thanh lãnh như dòng suối mát, khí tức lạnh lẽo lan tỏa toàn thân, chỉ nói một câu nói thản nhiên ‘Cách Căn đã phá’, nhưng hình ảnh này lại giống như khắc sâu vào trí óc, trong lòng mỗi người, suốt đời khó quên.

Về trầm mặc kéo dài bên ngoài Cách Căn thành, trong không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng gió thổi ầm ầm bên tai, không biết đã qua bao lâu.....

Trịnh Thạch hét lên một tiếng: “Ta khát!”

Sau đó, những tiếng hít khí lần lượt vang lên, nghĩ mà xem, tiếng hít khí của mười vạn người thì phải to như thế nào a, vô số người trừng mắt há hốc mồm, hoảng sợ nhìn chằm chằm Lãnh Hạ.

Cô nương này mà lại là Liệt Vương phi, mưu sĩ của bọn họ lại biến thành nữ nhân!

Liệt Vương phi nói Cách Cấn đã phá, có nghĩa là, trước khi đại quân tới, Liệt Vương phi đã đoạt Cách Cấn thành.

Đám phó tướng hung hăng nhéo má mình một cái, khóc không ra nước mắt than thở: “Mưu sĩ a, sao người lại biến thành nữ nhân!”

Lãnh Hạ liếc mắt qua, mặc kệ bọn họ, trực tiếp chuyển hướng về phía Phùng Hiền Lập, trong mắt có vài phần áy náy.

Không đợi nàng nói, Phùng Hiền Lập đã nhảy xuống, lúc xuống ngựa chỉ hơi lắc đầu một chút, một chân của hắn đã không còn, nhưng vạn hạnh là chân kia lành lặn, hắn gãi gãi đầu, khoát tay nói trước: “Mưu..... Vương..... Vương phi, ta không sao, Mộ thần y đã cứu mạng ta, vốn cứ nghĩ cả đời phải nằm trên giường không ngờ vẫn còn một chân, đây đã là vận may của ta rồi!”

Lãnh Hạ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn và vẻ lạc quan trên đó, đánh một quyền vào vai hắn, vui mừng nói: “Sống là tốt rồi! Không có một chân thì sao, vẫn có thể chinh chiến sa trường!”

“Đúng! Lão tử vẫn có thể ra chiến trường, dù chống gậy cũng vẫn có thể giết địch!” Phùng Hiền Lập liên tục gật đầu, cánh tay đang ra quyền định đập vai nàng liền dừng lại giữ đường rồi thu về, có chút không được tự nhiên nói: “Cái kia..... Vương phi, người đã là nữ nhân.....”

Lãnh Hạ suy nghĩ những lời này, nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên, cái gì mà là ‘Người đã là nữ nhân’, nàng vẫn luôn là nữ nhân.

Nàng trừng mắt, lạnh lùng hỏi: “Nữ nhân thì làm sao?”

Mọi người đồng loạt nuốt nước miếng, ai dám nói nữ nhân làm sao, lúc Liệt Vương phi là ‘Nam nhân’, sự bực hân bọn họ đã lãnh giáo đủ, lúc này biến thành nữ nhân, làm bọn họ hoảng sợ không nói, còn trực tiếp chiếm Cách Cấn thành!

Đám người Chung Thương run rẩy cả người, không hèn mà cùng tiến lên kêu: “Vương phi!”

Lãnh Hạ gật đầu, cười nói: “Ta và Bắc Liệt không sao.”

Nàng lại đưa mắt nhìn sang phía Thí Thiên, từ lúc nàng xuất hiện đến bây giờ, Thí Thiên không ai nói gì, một đám rừng rậm nhìn chăm chăm nàng.

Từ lúc biết Lãnh Hạ bị chôn dưới đường hầm, Thí Thiên liền điên rồi, suýt thì lật toàn bộ doanh trại lên, dù đám người Chung Thương đã tạm thời ổn định họ nhưng cũng không khỏi kinh ngạc vì đám thuộc hạ bực hân này của Vương phi, nói bọn họ là một đám sói, thật sự là một chút cũng không sai!

Ngoại trừ Vương phi, không ai có thể khống chế bọn họ!

Nhưng mặt khác, không có Vương phi, bọn họ cũng không thể trở thành một đám sói như thế!

Thí Thiên kích động nhìn chủ tử của mình, bọn họ và đám người Chung Thương đều có tâm tình giống nhau, lại thêm vài phần quần quýt như trẻ con quần cha mẹ, bọn họ đều do nàng bắt tay dạy dỗ, đối với đội ngũ này, Lãnh Hạ là thủ lĩnh, là trụ cột, là linh hồn!

Tìm kiếm hơn một tháng, ở mỗi thành trấn bọn họ đều ánh lên hy vọng, rồi lại thất vọng, oán giận tràn ngập liền phát tiết trong chiến tranh với Bắc Yến, dù mấy hôm trước đã biết Lãnh Hạ bình an nhưng chưa nhìn tận mắt thì chưa thể an tâm.

Hôm nay, cuối cùng đã nhìn thấy!

Lâm Thanh, Lý Tuấn, Trì Hổ, Tề Thịnh, Chu Trọng, Sầu Hầu, Chung Đại Khuê, và rất nhiều khuôn mặt quen thuộc khác, đồng loạt bước lên trước, kích động đang muốn nói gì đó.....

Lãnh Hạ đã cất đi khuôn mặt tươi cười, lớn tiếng quát to: “Bỏ ngay cái bộ dạng yếu đuối này đi cho ta! Mẹ nó ai dám khóc, liền chạy năm mươi vòng quanh Cách Cấn thành!”

Đám Thí Thiên đang muốn rơi lệ, liền lập tức ngăn lại.

Mọi người ở đây, không ai không co gập khóe miệng, cánh môi run rẩy, lát sau liền thở dài.

Quả nhiên là mưu sĩ a, không mất!

Dù trở thành nữ nhân, một chút bư hãn cũng không mất!

Lãnh Hạ hài lòng gật đầu, quay sang Tiêu Chấp Vũ vẫn nghiêng ngả nàg: “Tiêu tướng quân, vào thành rồi nói!”

124. Q.2 - Chương 47: Tề Tụ Cách Căn Thành

Edit: Kiri

Tiêu Chấp Vũ để mười vạn đại quân đóng quân ở ngoài thành, mười vạn người cần có người thống lĩnh, liền để lại bảy tên phó tướng.

Thí Thiên cũng bị để lại, trong ánh mắt oán niệm của bốn trăm linh hai người, Lãnh Hạ vô cùng bình tĩnh xoay người vào thành, không nhìn.

Như vậy, vào thành chỉ có Tiêu Chấp Vũ và sáu người Chung Thương.

Ngoại trừ phủ thành thủ đã hoàn toàn trở thành phế tích, trong thành không có thay đổi gì nhiều, chỉ là hơi có vẻ hoang vắng.

Lãnh Hạ cũng không ép buộc tất cả bách tính phải ở lại, dù sao không phải tất cả bách tính đều có thể tiếp nhận sự thật Đại Tần thống trị, chỉ cần muốn dời đi thì tuyệt sẽ không cản trở.

Nhưng phần lớn bách tính đều ở lại, tạm thời đều đang xem xét, một mặt là do Thác Bạt Nhung dùng thương hội đảm bảo, một mặt là thái độ của Đại Tần sai khi công phá các thành xong đều không quấy rầy bách tính, mọi người đều biết.

Lúc này, không ít bách tính đang đứng trên phố hoặc hé cửa nhìn, không hẹn mà cùng hiếu kỳ, thấp thỏm quan sát đến mấy người đi vào thành, nhất là nhìn thấy quân đội Đại Tần vẫn chưa vào thành, mà là đóng ở bên ngoài, lòng tin không khỏi lại thêm vài phần.

Ngoại trừ bách tính quan sát thì cũng có một người quan sát, đó là Tiêu Chấp Vũ.

Nhưng hãn không nhìn đích tình bên trong thành, mà là Lãnh Hạ, nữ nhân này quả thực là đã đảo điên cái nhìn của hãn về nữ nhân!

Lúc đầu, bởi vì Liệt Vương gặp chuyện không may, nên hãn nhận Hoàng mệnh tiếp nhận quân doanh xích cương, lúc đó phi ngựa cả ngày lẫn đêm tới, dọc đường đều lo nghĩ về chuyện Tuyết sơn, không ngờ lúc tới xích cương liền nhìn thấy một đường hầm xuyên qua đó.

Mà đường ra chính là phía bắc Tuyết sơn, nội địa Bắc Yển!

Vì thế mà hãn mừng rỡ không thôi, từ miệng mấy tên phó tướng mà biết được đây là công của một mưu sĩ bên cạnh Liệt Vương.

Hãn còn nhớ rõ lúc bảy tên phó tướng nhắc tới việc này, vẻ mặt tràn ngập kính nể mà tôn sùng, nhất là Phùng Hiền Lập, dù đã bị thứ đó nổ mất một chân nhưng lại không có nửa phần oán hận.

Dọc đường chinh chiến, hãn nghe được một từ nhiều nhất trong miệng binh lính, chính là ‘Mưu sĩ’, mưu sĩ thân thủ sắc bén, mưu sĩ huấn luyện được Thí Thiên đánh đầu thắng đó, mưu sĩ và Vương gia là trời sinh một đôi đất tạo một đôi, mưu sĩ là người ở trên.....

Đương nhiên, Tiêu Chấp Vũ lựa chọn che giấu vấn đề cuối cùng.

Nhưng hai chữ ‘Mưu sĩ’ nhiều vô số đã khiến Tiêu Chấp Vũ ghi nhớ người này, có chút kính nể của người anh hùng dành cho anh hùng, tự giác định nghĩa ‘Thuần nam nhân’

Nam nhân này, không tồi.

Vậy mà lúc này, Tiêu Chấn Vũ nhìn nữ tử tinh tế mà ôn nhu phía trước, lại nhớ tới hình tượng hán đã nghĩ, rất có vài phần cảm khái không nói nên lời.

Dọc đường, Lãnh Hạ đã nhận ra ánh mắt quan sát của hắn, nàng quang minh chính đại đương nhiên không sợ người khác nhìn, thế nhưng ánh mắt này lại biến đổi, chuyển sang có vài phần oán niệm liên sừng sốt, ngừng bước chân, quay đầu lại, không hiểu hỏi: “Tiêu tướng quân, có việc sao?”

“Không có việc gì!” Tiêu Chấn Vũ mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt đáp.

Lãnh Hạ cũng không ngại, chỉ nhún vai, người này vẻ ngoài rất có tố chất mặt than, không ngờ thế giới nội tâm còn rất phong phú.

Nàng vừa đi vừa hỏi Chung Thương: “Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng đâu?”

Lúc nàng và Chiến Bắc Liệt bị chôn dưới đường hầm, Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng đều ở doanh trại, nhưng lúc này lại không thấy hai người.

Thiểm Điện lộ đầu ra cười: “Lão Mã đột nhiên không chịu đi, kéo kiệu gì cũng không nhúc nhích, Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng cùng ở lại!”

Lãnh Hạ chép chép miệng, đã sớm biết Diệp Nhất Hoàng có bản lĩnh khua môi múa mép, cho dù là một người xa lạ, chỉ cần cho hắn một canh giờ là có thể xưng huynh gọi đệ cùng người nọ, không ngờ ngay cả Mộ Nhị cũng cửa đồ được.

Vừa đi vừa nói chuyện, mới chốc lát đã thấy tử lâu ở ngay phía trước, Lãnh Hạ hơi cong khoe môi, quay đầu nói: “Tiêu tướng quân, có một cố nhân, chắc rằng tướng quân sẽ rất muốn gặp một lần.”

Tiêu Chấn Vũ ở Tây cương đã nhiều năm, chắc cũng đã lâu không gặp Tiêu Phượng, hơn nữa đôi huynh muội này khác biệt hoàn toàn, tính cách trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, không biết nếu hắn thấy Tiêu Phượng trốn cùng với tiểu Hoàng tử duy nhất của Đại Tần, khuôn mặt cứng ngắc kia liệu có vỡ ra không?

A, nàng thật sự chờ mong.

Tiêu Chấn Vũ không hiểu cau mày lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Hôm nay bởi vì quân đội Đại Tần đến nên tử lâu tạm dừng kinh doanh một ngày, hai mươi hai ám vệ đều chờ ở trong, bọn họ ở cạnh Lãnh Hạ mấy ngày, cũng biết nàng không phải là một người coi trọng quy củ, nên cũng từ từ mà tùy tính dần, lúc này vừa thấy Chung Thương và đám người Cuồng Phong, nhất thời liền ào lên cười đùa.

Nhóm ám vệ vây lấy bọn họ rồi kể lại hành động đêm hôm trước, vẻ mặt tự hào, nói rất sinh động!

Đương nhiên là còn thêm mắm dặm muối các loại, cố ý thổi phồng lên, làm Chung Thương kinh hoàng, Thiểm Điện Lôi Minh Mục Dương hai mắt đỏ hồng, Cuồng Phong Mục Thiên tác tây tử phủng tâm trạng, một đám người dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Lãnh Hạ.

Ngay cả Tiêu Chấn Vũ cũng không khỏi thâm ý vô hạn nhìn nàng một cái, nữ nhân này, không chỉ đảo điên cái nhìn của hắn về nữ nhân, mà dù đặt nàng trong nam nhân, nàng cũng là một anh hùng hào kiệt, hoàn toàn không thua kém đáng mày râu!

Dùng bảy mươi lăm người đối chiến ba nhìn, hắn, không có sự quyết đoán này!

Mà nàng, không chỉ dám làm, còn làm được!

Lãnh Hạ đảo mắt nhìn, nghe ám vệ thần thánh hóa mình, rất nghi hoặc mà bĩu môi, lên trời xuống đất không gì làm không được, chỉ thiếu dùng cân đầu vắn mà di chuyển thôi.....

“Vương phi, chẳng hay cố nhân mà người nói.....” Tiêu Chấn Vũ nghe xong, hiểu hết hành động ngày hôm ấy rồi mới hỏi người mà nàng đã nhắc tới, trong lời nói không tự chủ mà có vài phần tôn trọng.

Lãnh Hạ cười thần bí, cười làm hắn khó hiểu, cất bước đi về phía một gian phòng.

Bên trong gian phòng, Tiêu Phượng đang bế cục cưng chơi đùa rất vui vẻ, nàng đã nghĩ mọi cách để tiểu bất điểm này cười một cái, thế nhưng đứa bé này tuy còn nhỏ nhưng rất khốc, vẻ mặt giống trẻ con chỉ là nhăn mặt nhăn mũi, thỉnh thoảng còn mút mút tay.

Thậm chí nhiều lần nàng đã nghi ngờ mình hoa mắt, thế mà lại thấy đứa bé này trợn mắt bĩu môi nhìn nàng như ghét bỏ làm nàng hận ngứa răng.

Lão nương vì sinh người mà suýt mất mạng, người còn dám ghét bỏ!

Kết.....

Cửa phòng bị mở ra, Lãnh Hạ đứng ở cửa, khoanh tay trước ngực chậm rãi nói: “Đại ca người tới.”

Vừa dứt lời, liền thấy một bóng người chậm rãi bước vào, một thân áo giáp hiện rõ vẻ nghiêm nghị, vẻ mặt âm trầm, cả giận nói: “Phượng nhi!”

Tiêu Phượng gào khóc một tiếng nhảy dựng lên, nhưng ngay lập tức đã mở miệng cười đến mức không thể tươi hơn, chân chó nói: “Đại.... đại..... đại ca!”

Không ai có thể hiểu được lòng nàng lúc này, người đại ca này chính là người mà nàng sợ nhất từ khi còn nhỏ, cả ngày treo bốn chữ ‘Còn thể thống gì’ ở bên miệng, giáo dục nàng. Quả thực chính là một sát thần mặt than, từ nhỏ đã bị hấn thuyết giáo mà lớn lên, đến tận lúc nàng tiến cung, hấn đóng ở Tây cương, mới chính thức thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ.

Cho nên lúc này Tiêu Phượng vô cùng chân chó, nhưng không thể nhịn nổi oán niệm trong lòng, quay sang Lãnh Hạ lên lút dứ dứ nắm đấm.

Chờ tỷ tỷ thoát khỏi khổ ải,.....

Lãnh Hạ cười vô tội, nàng cũng đâu có sợ con hổ giấy này, tựa người vào thành cửa xem náo nhiệt, rất thanh thoi.

Tiêu Chấp Vũ sắc mặt lạnh lẽo, cau chặt mày: “Thân là Hoàng hậu, mà lại động tý là kêu gào, như muối sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ, lại dám rời cung một mình, còn thể thống gì!”

Lãnh Hạ nhún nhún mày, nàng vẫn luôn nghi ngờ, Chiến Bắc Diễn là hồ ly nghìn năm, Tiêu Phượng là một cô nương ngốc nghếch hấp tấp, sao có thể có đứa con biến dị như vậy, quả thực là một tiểu khốc nam, lúc này cuối cùng đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.....

Cháu ngoại giống cữu a! (Cữu: anh em trai của mẹ)

Tiêu Phượng cũng phát hiện ra vấn đề này giống Lãnh Hạ, cẩn thận nhìn Tiêu Chấp Vũ đang nghiêm mặt rồi lại liếc tiểu băng sơn trong lòng, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Không phải là nàng sinh ra một đại ca thứ hai chứ?

Thậm chí Tiêu Phượng đã nhìn thấy cuộc sống của nàng sau này, tiểu bất điểm giống nàng như đúc nghiêm mặt cau mày ‘Thân là mẫu hậu, sao lại có thể động tý là kêu gào, như người sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ, lại dám rời cung một mình, còn thể thống gì!’

Một đạo sấm sét giáng xuống đầu, trước mắt Tiêu Phượng tối sầm, suýt thì quăng cả đứa bé ra ngoài.

Lúc này Tiêu Chấp Vũ mới để ý tới tiểu bất điểm nàng đang bế, nhíu nhíu mày: “Đây là.....”

Tiêu Phượng giáo hoạt liếc mắt, lập tức bế đứa bé đến trước mặt hấn, cười hì hì nói: “Đương triều Đại Hoàng tử!”

Tiêu Chấp Vũ sững sốt, quan sát tiểu bất điểm một lát xong liền hiểu ý của nàng, làm một hành động khiến Lãnh Hạ nhìn trời, Tiêu Phượng đắc ý.

Quỳ xuống!

Khôi giáp chạm đất phát ra những tiếng vang thanh thúy, Tiêu Chấp Vũ quỳ một chân trên đất, vẻ mặt trang nghiêm, cung kính nói: “Thần Uy Vũ Tướng quân Tiêu Chấp Vũ, tham kiến Đại Hoàng tử!”

Tiêu Phượng mẫu bằng tử quý, cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt trước Tiêu Cháp Vũ, nhìn đại ca luôn diều võ dương oai trước mặt mình, chợt cảm thấy hình tượng bản thân trở nên cao lớn. (Mẫu bằng tử quý: mẹ sang nhờ con)

Nàng thích ý hăng giọng một cái: “Tiêu tướng quân bình thân.”

Lãnh Hạ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Cháp Vũ, suy nghĩ kỹ một chút, đây cũng là lẽ đương nhiên.

Nàng liền bước lên hai bước, bế tiểu tử kia khỏi Tiêu Phượng đang đắm chìm trong sung sướng, dưới ánh mắt ngỡ vực của nàng, vô cùng bình tĩnh đi ra ngoài, còn không quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, đóng cửa.

Ầm!

Cửa phòng vừa đóng, trong căn phòng không có Đại Hoàng tử, lại truyền đến giọng nói trách cứ của Tiêu Cháp Vũ.

“Muội mà cũng dám trốn khỏi cung, thật là không thể tưởng tượng nổi!”

“.....”

“Còn sinh Đại Hoàng tử ở ngoài cung, không hiểu phải trái!”

“.....”

“Muội đừng tưởng bày ra bộ mặt này là xong, trong lòng muội có nhận sai không ta rất hiểu!”

“.....”

Lãnh Hạ có thể đoán được, ở bên trong Tiêu Phượng đang ra vẻ đáng thương, hai mắt rưng rưng, bộ dáng một câu cũng không nói nên lời.

Thật ra không phải là do nàng đùa dai nên làm thế, lần này Tiêu Phượng trốn khỏi cung, tuy nàng rất cảm động vì mục đích đó nhưng cũng hoảng sợ không ít, trong cung không ai quát mắng nàng được, bây giờ vừa vạ có một Tiêu Cháp Vũ trách cứ nàng ấy vài câu, để cho Tiêu Phượng bớt tùy tiện đi.

Lãnh Hạ rất sợ, nếu như hôm đó nàng không đến kịp thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Nàng không muốn mất đi người tỷ muội duy nhất trên thế giới này!

Lãnh Hạ khẽ chọc chọc tiểu bát điểm trong lòng, nó tò mò nhìn nàng rồi khẽ mỉm cười.

Lúc đi xuống lầu, thấy ám vệ vẫn đang xúm lại nói chuyện, ra ngoài liền thấy Thác Bạt Nhung bước tới.

Nàng dừng bước, thấy Thác Bạt Nhung bước đến, giống như không thể nhận ra nàng, một lát sau mới thở dài nói: “Người mà lại là Liệt Vương phi?”

Lãnh Hạ đang muốn khoanh tay nhưng vì còn cục cứng trong lòng nên đành nhún vai, thản nhiên nói: “Đúng vậy, ta không hề giấu diếm, chỉ là do người không đoán được thôi!”

Thác Bạt Nhung trừng mắt, cổ họng như muốn bật ra những lời thô tục, trong ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Hạ liền phải nuốt vào, đổi thành oán thầm.

Người nha, là Liệt Vương phi, là phế vật công chúa, mẹ nó ai mà đoán được!

Hắn oán trách hồi lâu rồi bất đắc dĩ lắc đầu: “Nữ nhân như vậy còn bị gọi là phế vật, người trong thiên hạ mắt mù hết rồi.”

Lãnh Hạ cong cong khóe môi: “Thác Bạt Nhung, ta đã sớm nói, ta là người như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng chúng ta là đồng minh!”

Thác Bạt Nhung cười ha ha, cực kỳ sảng khoái, hắn cũng không có ý gì khác, chỉ là chợt biết được nữ nhân này mà lại là ‘Phế vật’ trong miệng mọi người nên có chút sốc mà thôi, hắn đã sớm biết, nữ nhân này dù là Liệt Vương phi thì Thác Bạt Nhung hắn cũng phải kết giao với bằng hữu này!

Hai người đang liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là tán thưởng, thì đúng lúc này.....

Một tiếng gọi nhẹ nhàng chậm chạp như gió xuân truyền tới: “Đệ muội.....”

Giọng nói này vừa nhu hòa vừa ấm áp, bay bay tới tai hai người, chẳng biết tại sao, lại làm Thác Bạt Nhung rợn tóc gáy.

Lãnh Hạ cũng cực kỳ kinh ngạc, nàng vẫn nghĩ tại sao thuộc hạ của Chiến Bắc Diễn còn chưa tới, không ngờ Hoàng đế đại nhân lại thân chinh tới đây.

Nàng quay đầu lại nhìn, người đi giữa Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng không phải chính là Chiến Bắc Diễn đó sao!

Không biết ba người gặp nhau như thế nào mà lại cùng vào thành.

Diệp Nhất Hoàng vẫn ăn mặc như cũ, tay nắm dây cương lão Mã u buồn, đang muốn chạy về phía nàng, liền cảm thấy khí tức nguy hiểm của người bên cạnh, tiểu lý tàng đao, liền dừng bước. (Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười có giấu đao)

Mộ Nhị vẫn thanh y như trước, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng không có chút sắc thái biểu cảm nào, nhưng đôi mắt trong vắt kia sau khi nhìn thấy Lãnh Hạ, chợt lóe lên một tia quang hoa yếu ớt, khóe môi gợi lên một độ cong vô cùng nhỏ.

Thật sự là nhỏ đến mức không đáng kể.

Chiến Bắc Diễn ở giữa mặc một chiếc áo choàng màu lam đơn giản, quý khí vốn có trên người lại càng như vẻ thanh nhã của đất trời, đương nhiên là phải bỏ qua ánh mắt của hắn.

Lãnh Hạ kinh ngạc, mà Chiến Bắc Diễn cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng không phải vì gặp Lãnh Hạ ở đây mà là nam nhân bên cạnh nàng!

Lãnh Hạ luôn luôn lạnh nhạt với người ngoài, Lãnh Hạ luôn luôn lạnh như băng, lại ‘Thâm tình đối diện’ với nam nhân này?

Chiến Bắc Diễn nổi giận!

Là một hồ ly ngàn năm, đương nhiên khi nổi giận, Chiến Bắc Diễn vẫn ưu nhã mà thanh quý như cũ, hắn chậm rãi bước tới trước mặt Lãnh Hạ và Thác Bạt Nhung, rồi mỉm cười ấm áp với Thác Bạt Nhung nói: “Chẳng hay quý tính đại danh của các hạ là gì?”

Thác Bạt Nhung xoa xoa cánh tay, cố gắng ép tóc gáy xuống, ánh mắt đảo qua Lãnh Hạ và Chiến Bắc Diễn một vòng, nghi hoặc cau mày lại, không nghe ai nói Liệt Vương là một Tiểu bạch kiểm a!

Tiểu bạch kiểm này nếu không phải là Liệt Vương thì tại sao lại tức giận?

Hắn ném cho Lãnh Hạ một ánh mắt, ý hỏi: Nhân tình của người?

Không đợi Lãnh Hạ đáp ột câu, Chiến Bắc Diễn liền tức giận, hay cho người một Mộ Dung Lãnh Hạ, cũng dám liếc mắt đưa tình với nam nhân khác ngoài Bắc Liệt!

Đại Tồn Hoàng đế đang trong cơn giận dữ, nụ cười trên mặt lại càng sáng lạn, mắt hồ ly híp lại như trăng lưỡi liềm.

Hắn liếc mắt về phía đứa bé trong lòng Lãnh Hạ, nghi hoặc nhìn nàng, giỏi thật, không phải là sinh cả con rồi chứ?

Nhưng đối thoại bằng ánh mắt cũng phải cần ăn ý, không phải là cứ tùy tiện lôi hai người ra là có thể, mặc kệ người khác thế nào, chỉ ít Lãnh Hạ và Chiến Bắc Diễn là không thể!

Lãnh Hạ cho rằng Chiến Bắc Diễn muốn bế con, liền đưa cục cưng đến trước mặt hắn.

Đại Tồn Hoàng đế bĩu môi, quan sát đứa bé một phen, trong lòng liền khinh thường, xấu, thật xấu!

Nhìn đôi mắt kia, một chút thần thái cũng không có!

Mũi rất cao, ngũ quan rõ nét, giống người Bắc Yến, thiếu thanh tú, vừa nhìn đã thấy là một đứa trẻ Bắc Yến ngốc nghếch!

Chiến Bắc Diễn lắc đầu, tiếp tục nhìn xuống.....

Miệng quá nhỏ, như nữ nhi!

Da quá trắng, yếu đuối!

Mặt không có biểu cảm, mặt than!

Chiến Bắc Diễn hung hăng phỉ nhổ, càng quở trách lại càng vui mừng, chờ Phượng nhi sinh, nhất định là một đứa bé anh tuấn như ta với nàng, còn đứa trẻ này, thật là chộc người không vừa mắt!

Nhất là từ đầu đến giờ, không khóc cũng không cười, thật không đáng yêu!

Lãnh Hạ đợi một lúc lâu, thấy Chiến Bắc Diễn đánh giá cực kỳ từ trên xuống dưới nhiều lần, qua một phần liên tăng một phần ghét bỏ.....

Nàng tức giận, lạnh giọng thúc giục: “Tiêu Phượng vì sinh nó mà suýt mất mạng, còn không bế con người!”

Chiến Bắc Diễn sững sốt một chút, không phản ứng kịp, mắt hồ ly chớp, rõ ràng là mất hồn.

Ai?

Con ai?

Lãnh Hạ nhét đứa bé vào trong lòng hắn, cần gì quản hắn là Hoàng đế hay là Thiên đế, thanh âm băng lãnh: “Bé đi, là đứa con Tiêu Phượng suýt dùng mạng đổi lấy!”

Chiến Bắc Diễn đứng cứng ngắc, bế đứa bé, động cũng không dám động, ngơ ngác nói: “Ta.... con ta?”

Bộ dáng kia, quả thực có thể so với Mộ Nhị!

Đại Tồn Hoàng đế luôn luôn phúc hắc, gian trá, vào giờ khắc này thậm chí nụ cười trên mặt cũng không nặn ra được, khuôn mặt không rõ là có biểu cảm gì, nói thật là rất khó coi, hắn hỏi lại: “Con ta?”

Lãnh Hạ nhú mày, gật đầu.

Đại Tồn Hoàng đế hít một hơi thật sâu, bế đứa bé trong lòng như nâng niu báu vật, vô cùng cẩn thận.

Đứa bé vừa nẩy xấu đến mức không thể xấu hơn trong mắt hắn nay lại như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng, đẹp, rất đẹp!

Đôi mắt cực kỳ giống Phượng nhi, nhất là con ngươi, tròn xoe đen láy, đẹp!

Sống mũi cao, ngũ quan rõ nét, ừm, cái này giống Bắc Liệt, sau này nhất định cũng là một tiểu Chiến thần!

Chiến Bắc Diễn càng nhìn càng thấy mắt mình đúng là bị mù!

Tiểu oa nhi này, cái miệng nhỏ nhắn, làn da trắng hồng, thật đáng yêu!

Nhất là khuôn mặt không có biểu cảm, từ đầu đến giờ không khóc cũng không cười, uy nghiêm lẫm lẫm, hỉ nộ không hiện ra mặt, quả thực là có tố chất Hoàng đế!

Lãnh Hạ nhìn hắn ngơ ngác, bất đắc dĩ lắc đầu dặn dò: “Tiêu Phượng và Tiêu Cháp Vũ đều ở trên lầu, nhanh đi lên đi.”

Không nói thì thôi, vừa nói Chiến Bắc Diễn đã lập tức nghĩ tới điều khác, hắn dùng đôi mắt hồ ly cực kỳ u oán nhìn nàng, quả thực là hận không thể nhào tới cắn xé nàng!

Làm sao mà thê tử hắn rời cung một chuyến lại nhiều ra một đứa con a!

Một nam nhân không thể ở bên thê tử nhìn con trai sinh ra, đây là chuyện ăn năn nhất đời!

Chiến Bắc Diễn phức tạp nhìn Lãnh Hạ, ở trong lòng của Tiêu Phượng, hắn lại không quan trọng bằng nữ nhân này, hơn chục năm thanh mai trúc mã mà lại không bằng một năm ở chung với nữ nhân này, chỉ cần nghĩ tới điều này, hắn liền hận muốn động thủ.

Lãnh Hạ dưới ánh mắt oán niệm mười phần, không khỏi có vài phần xin lỗi nhỏ.

Được rồi, nàng quyết định tha thứ cho chuyện hoàng đế này gây ly gián năm đó.

Hoàng đế cuối cùng cũng bắt đầu thu hồi ánh mắt bế con trai lên lầu.

Đội hần rời khỏi, Lãnh Hạ mới nhìn sang Diệp Nhất Hoàng và Mộ Nhị.

Còn chưa kịp nói gì, Mộ Nhị đã bước nhanh tới, khác biệt hoàn toàn với tính cách chậm chạp hàng ngày của hần, bước tới gần, nhứ mày ngơ ngác nhìn Lãnh Hạ một hồi, trong vẻ mặt khó hiểu của nàng, nắm lấy tay nàng.....

Sau đó đặt hai ngón tay thon dài lên.

125. Q.2 - Chương 48: Chiến Tiểu Quai

Edit: Kiri

Hai ngón tay cứng nhắc bắt mạch trong chốc lát, Mộ Nhị buông tay nàng ra, dùng ánh mắt cực kì kinh ngạc nhìn nàng.

Lãnh Hạ trừng mắt lên, trong lòng có chút chột dạ, không lẽ Mộ Đại thần y lại là tà môn ngoại đạo, chẳng lẽ đã biết chuyện nàng khai hần ra?

Nàng ho khan một tiếng, đang định nói gì đó thì liền thấy Mộ Nhị trịnh trọng phun ra hai chữ: “Nghỉ ngơi.”

Lãnh Hạ khiêu mi, chắc là lúc ở dưới Hoàng lăng nàng đã bị hàn khí nhập thể, nàng cười cười: “Sẽ.”

Mộ Nhị nghe nàng đảm bảo xong liền hơi nhứ mày rồi gật đầu.

Hình thức ở chung của hai người như vậy đã hấp dẫn sự chú ý của Thác Bạt Nhung, hần rất hứng thú vuốt cằm, dùng ánh mắt mập mờ đảo qua đảo lại giữa Lãnh Hạ và Mộ Nhị, rồi lại nhìn Diệp Nhất Hoàng đang lồi kéo lão Mã rất muốn nói chuyện, đôi mắt lóe sáng.

Giỏi thật, Đại Tàn Chiến thần này rốt cuộc đã đội bao nhiêu nón xanh? (Ở Trung Quốc, đàn ông có vợ ngoại tình thì bị nói là đội nón xanh)

Nam nhân vừa rồi vẻ mặt bất kể thông dâm thì chưa nói, bây giờ còn có thêm hai người nữa, đúng là đủ các loại hình a!

Chậc chậc chậc.....

Lãnh Hạ bị bộ dáng phát hiện gian tình của hần làm cái đến mức nở một nụ cười, nụ cười này rơi vào mắt Thác Bạt Nhung, làm hần lập tức dâng lên mười vạn phần cảnh giác, sao lại quên nữ nhân này bư hần không giống nữ nhân chứ.

Thác Bạt Nhung điểm mũi chân một cái, lập tức chuồn đi mất.

Lãnh Hạ nhìn bóng lưng của hần, ngọc thủ vuốt cằm, hừm, chạy được hòa thượng không chạy được miếu.

“Ân nhân!” Diệp Nhất Hoàng khổ sở kéo lão Mã lên, cuối cùng cũng chen được vào giữa Lãnh Hạ và Mộ Nhị, vui vẻ nói: “Ân nhân, quả thật là người không bị sao cả?”

Lãnh Hạ vỗ vỗ vai hần, gật đầu nói: “Đa tạ quan tâm.”

Cái vỗ này lập tức khiến Diệp Nhất Hoàng vui đến mức mắt phương hướng, ngây ngốc đứng đó, đây là lần đầu tiên ân nhân có vẻ mặt ôn hòa như thế a!

Đội hần si ngốc ngơ ngác, cười ngây ngô hồi lâu, lúc có phản ứng lại, hai mắt lập tức trừng lớn, phía trước vắng vẻ, làm gì còn bóng Lãnh Hạ và Mộ Nhị nữa.

Bên trong tử lâu, Lãnh Hạ kéo tay áo Mộ Nhị, vừa đi vừa nói: “Lần này Tiêu Phượng sinh con rất tổn hại tới cơ thể, vừa lúc ngươi đến, vào xem nàng một lát đi.”

Mộ Nhị lê bước theo sau, đi tới lầu hai, liền nhìn thấy Tiêu Cháp Vũ đang bế đứa cháu trai, khuôn mặt băng sơn không thay đổi.

Hắn chăm chú nhìn đứa bé trong lòng, đứa bé cũng dùng khuôn mặt băng sơn nhìn hắn, một lớn một nhỏ chẳng giống nhau bao nhiêu nhưng về mặt kia quả thật như từ một khuôn đúc ra, mắt lớn tròng mắt nhỏ.

Lãnh Hạ thấy thú vị, cười cười: “Tiêu tướng quân định bao giờ rời đi?”

Tiêu Cháp Vũ thu lại ánh mắt, trầm ngâm chỉ trong chốc lát, chậm rãi nói: “Mai sẽ đi luôn, Cách Căn thành đã được Vương phi ổn định, cũng không cần lãng phí thời gian, Vương phi có muốn theo đại quân lên phía bắc không?”

Lãnh Hạ lắc đầu nói: “Không được, đường xá xóc nảy, Tiêu Phượng vừa mới sinh, không thích hợp đi lại xa, còn cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa, chắc là Chiến Bắc Diễn cũng muốn đi theo đại quân lên phía bắc, thời gian này ta và Mộ Nhị sẽ ở lại chăm sóc Tiêu Phượng, đợi Bắc Yên được ổn định tạm tạm rồi sẽ đến Tắc Nạp hội hợp.”

Khóe miệng Tiêu Cháp Vũ giật một cái, là vì một câu ‘Chiến Bắc Diễn’ kia của Lãnh Hạ, Liệt Vương phi này thật là to gan lớn mật, dám gọi thẳng tọc danh của Hoàng thượng, hơn nữa nhìn nàng xem, bộ dáng còn rất đương nhiên, như thể lẽ ra là phải thế.

Tiêu Cháp Vũ khẽ lắc đầu một cái, lập tức quăng câu nói vừa nghe xong: “Vây cũng tốt, sắp xảy ra đại chiến, nếu Phượng nhi ở đó ta sẽ rất lo lắng.”

Muội muội kia của hắn có lực phá hoại không thể coi thường, chỉ có không nghĩ ra chứ tuyệt đối không có gì không làm được, ở đây là ổn thỏa nhất rồi.

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, nói rằng: “Thí Thiên ta sẽ để lại đây.”

Thí Thiên là người của nàng tuy đã theo đại quân suốt cả đoạn đường, nhưng dù sao cũng không quen thuộc với Tiêu Cháp Vũ như nàng.

Tiêu Cháp Vũ gật đầu, đang muốn quay người rời đi thì đột nhiên ngừng bước, nhìn chăm chú vào Lãnh Hạ, thông thả mà trịnh trọng phun ra hai chữ: “Cảm tạ!”

Vừa rồi hắn đã nghe Tiêu Phượng nói, biết được là do Lãnh Hạ cứu nàng, tuy nàng rời cung cũng vì Lãnh Hạ nhưng nếu không có nàng ấy thì có lẽ Phượng nhi đã bỏ mạng ở Cách Căn thành, nhất thì hai mệnh.

Lãnh Hạ chậm rãi nở nụ cười, lắc đầu, trịnh trọng đáp: “Nàng là bằng hữu của ta!”

Tiêu Cháp Vũ nhìn vẻ mặt nàng lúc nói những lời này, khuôn mặt điềm lệ tựa như phủ đầy những ánh hào quang, chói mắt khiến người khác không dám nhìn gần.

Hai chữ bằng hữu nói thì dễ nhưng có mấy người có thể làm được như hai nữ nhân này, vì bằng hữu vào sinh ra tử không tiếc mạng, như thế đó là bốn phận cần thực hiện.

Trước đó, vì tính tình ái muội mà hắn không thể có sắc mặt tốt với nữ nhân nhưng đến giờ hắn mới phát hiện, ở một mặt khác, hắn còn không bằng hai nữ nhân này.

Tiêu Cháp Vũ thở dài một tiếng, cùng lúc đó, cục cưng trong lòng hắn cũng ‘Xì’ một tiếng.....

Tiêu Cháp Vũ sững sốt, một mùi thối liền lan ra bốn phía, hắn hung hăng nhú nhú mày, có chút luống cuống nhìn về phía Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ lui về phía sau, cũng cau mày.

Khuôn mặt băng sơn của Tiêu Cháp Vũ lập tức bị vỡ nát, hắn nhăn mặt nhăn mũi bước lên, muốn đưa vật nhỏ này cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ lui thêm bước nữa, chỉ chỉ một gian sương phòng trống ở bên cạnh, có chút hả hê nói: “Không bằng Tiêu tướng quân bồi dưỡng một chút tình cảm với tiểu Hoàng tử, bên trong có tã sạch.”

Khóe miệng Tiêu Cháp Vũ giật một cái, nhận mệnh đẩy cửa ra đi vào.

Lãnh Hạ đưa tã cho hắn rồi đứng sang bên cạnh, khoanh tay xem kịch vui.

Tiêu Cháp Vũ đặt cục cưng lên giường, tiểu bắt điểm vì cảm thấy mông khó chịu mà chân tay khua khoắng loạn xạ.

Mộ Đại thần y vẫn đi theo do dự một lát xong, cố chịu mùi thối kỳ quái kia, tiến lên giữ chân tay đứa bé lại, trong mắt lộ ra sự hiếu kỳ nhẹ nhàng.

Tiêu Cháp Vũ thở dài một hơi, cẩn thận cởi tã của tiểu tử kia ra, mở tã ra, mùi thối nồng nặc lại bốc lên.

Mộ Đại thần y phát tác tính sạch sẽ, lập tức buông nó ra, vận khinh công lao nhanh ra ngoài.

Tiêu Cháp Vũ co rụt mắt lại, không tốt!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, tiểu bắt điểm thoát khỏi sự kiềm chế, lại nghịch ngợm, thứ chất lỏng hôi thối kia liền chảy xuống áo choàng của hắn.

Tiêu Cháp Vũ nắm chặt hai tay, không thể nhịn được nữa, nhìn mình thối hại lại nhìn Lãnh Hạ bàng quan, Mộ Nhị lâm trận bỏ chạy, hung hăng nghiêng răng.

Hai kẻ này cùng có một đạo đức!

Phiền muộn thì phiền muộn nhưng Tiêu đại tướng quân tuyệt đối là một người làm đến nơi đến chốn, dù bị vậy nhưng vẫn chịu mùi hôi thối thay tã mới sạch sẽ cho tiểu bắt điểm rồi mới rời đi.

Lãnh Hạ bế đứa bé đã sạch sẽ lên, Mộ Nhị vẫn cảnh giác nhìn đứa bé trong lòng nàng giống như nó là vật tạo chất không sạch sẽ không bằng, lông mi nhú thật chặt, hắn vẫn giữ khoảng cách ba bước.

Mỗi khi thấy bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc của Mộ Nhị, Lãnh Hạ luôn luôn nhịn không được mà nổi hứng trêu đùa.

Nàng bước tới gần Mộ Nhị, mày hắn lại nhú thêm vài phần, mau chóng lui về phía sau.

Lãnh Hạ nhú mày hỏi: “Người như thế sao có thể trị liệu cho bệnh nhân?”

Mộ Nhị ngọ đầu suy nghĩ một chút, như là bị hỏi khó, một lát sau mới ném ra hai chữ: “Không phải.”

Sau khi bỏ sung, Lãnh Hạ cho ra kết luận là: Tiểu bắt điểm này không phải là bệnh nhân.

Nàng liếc mắt, nghĩ thầm, dù có là bệnh nhân thì cũng thế thôi, nàng vẫn chưa quên Mộ Đại thần y sống chết không chịu cho năm người Tề Thịnh đâm máu vào cửa.

Trong phòng, Tiêu Phượng đang vui đùa vào lòng Chiến Bắc Diên, thêm dầu thêm mỡ kể đoạn đường đầy mạo hiểm.

Nói làm hắn về mặt yêu thương, bàn tay to vỗ về Tiêu Phượng, nhẹ giọng an ủi, chuyện đã suy nghĩ trên đường đều ném qua sau đầu.

Muốn hỏi hắn rốt cuộc đã nghĩ gì thì không phải là cái gì độc ác mà chỉ muốn giáo huấn Hoàng hậu dám trốn cung một chút.

Vậy mà lúc này, trong lòng Đại Tàn Hoàng để chỉ còn yêu thương và thương xót, làm gì còn nhớ cái gì mà giáo huấn, bây giờ còn nhớ hắn họ gì đã là tốt lắm rồi.

Tiêu Phượng thừa dịp hắn không chú ý, quay sang Lãnh Hạ đang đứng ở cửa nháy mắt mấy cái, bộ dạng tinh quái.

Chiến Bắc Diên cũng vừa quay đầu lại, trong mắt ghen tuông ngập trời, dùng ánh mắt nhìn tình địch nhìn nàng, đôi mắt hồ ly tràn đầy ai oán, làm Lãnh Hạ liên tục liếc hai cái xem thường.

Ánh mắt dời xuống, liếc mắt liền thấy cục cưng trong lòng nàng, Chiến Bắc Diên nhảy dựng lên, mặt mày rạng rỡ, muốn nói có bao nhiêu đặc ý thì có bấy nhiêu đặc ý, hắn cẩn thận bế cục cưng rồi quay đầu hỏi: “Phượng nhi, con trai của chúng ta tên là gì?”

Thanh âm kia, ngọt như mật.

Tiêu Phượng hưng phấn nói: “Tiểu Quai!”

Hoàng đế đại nhân nháy mắt một cái, cau mày lại, khóe miệng giật giật, mí mắt cũng giật giật.

“Hả?”

Tiêu Phượng cười đắc ý, gật đầu như gà mổ thóc.

Sắc mặt của Chiến Bắc Diễn lập tức thay đổi, nhìn về mặt nghiêm túc của thê tử, dò xét: “Phượng nhi..... nàng nói..... con trai của ta tên.....”

“Đúng!” Tiêu Phượng trịnh trọng gật đầu, quyết định nói: “Là Chiến Tiểu Quai!”

Chiến Bắc Diễn nhìn nhi tử trong lòng, tiểu tử này vẻ mặt đang nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt đen láy nhìn hẩn, như vẫn còn chưa biết tên của mình đã bị một người mẹ không biết phải đặt là ‘Chiến Tiểu Quai’

Chiến Bắc Diễn suy nghĩ một hồi, nghĩ đến một Hoàng đế uy nghiêm ngồi trên long ỷ lại có tên như vậy, lập tức lắc đầu.

Không được!

Đại Tồn Hoàng đế vốn bị thê tử nghiêm ngặt, lần này quyết định vì con trai mà phản lại một phen!

Hẩn trầm mặc hồi lâu, trong lòng đã nghĩ hẩn một bài diễn thuyết. Nhưng lúc ngẩng đầu lên, thấy tức phụ đang hưng phấn vui mừng liên thở dài, nuốt hết những lời định nói xuống, vuốt vuốt mái tóc Tiêu Phượng, gật đầu nói: “Được, là Chiến Tiểu Quai.”

Lãnh Hạ vỗ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, biết là sẽ vậy mà.

Từ nay về sau, trong lịch sử ngũ quốc có một Hoàng tử đầu tiên tên là ‘Tiểu Quai’ ra đời!

Lãnh Hạ vô cùng thương tiếc nhìn Chiến Tiểu Quai một chút, nhi tử này đáng vẻ băng sơn mà lại có cái tên này, nàng lắc đầu nói với Tiêu Phượng: “Để Mộ Nhị bắt mạch cho người.”

Mộ Nhị đi lên trước, bắt mạch cho nàng xong rồi chậm rãi nói: “Tĩnh dưỡng.”

Hẩn đứng dậy cầm bút lông vung tay viết đơn thuốc rồi tiêu sái rời khỏi phòng.

Lúc này Lãnh Hạ mới nhớ tới, hỏi: “Người đi thì Đại Tồn thế nào?”

Chiến Bắc Diễn đùa nghịch với nhi tử, vẻ mặt gian trá đáp lời: “Tiểu tử Bắc Việt kia, cũng cần thời gian tôi luyện.”

Lãnh Hạ nhìn trời, quả nhiên là hồ ly mặt cười nghìn năm phúc hắc, chỉ có lúc đối mặt với Tiêu Phượng mới ném hết tất cả khôn khéo cho chó cắn, với người ngoài thì có cả một bụng xấu xa!

Lúc Mộ Nhị quay lại lần nữa đã là hai canh giờ sau, trong tay hẩn bưng hai bát thuốc nóng hổi, một bát đưa cho Tiêu Phượng, một bát đưa cho Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ hơi sững sờ, nhìn bát thuốc trong tay, không hỏi một tiếng liền uống luôn, nàng chắc rằng Mộ Nhị đưa cho nàng vì muốn tốt cho nàng, hơn nữa, người này nói mỗi câu chỉ gói gọn trong vài từ, hỏi cũng chưa chắc đã hỏi được cái gì.

Nàng uống hết xong, mới thấy ánh mắt toan tính của Chiến Bắc Diễn.

Đây là lần đầu tiên Chiến Bắc Diễn thấy hình thức ở chung giữa Mộ Nhị và Lãnh Hạ, lại tin tưởng hoàn toàn này làm hẩn không khỏi đổ mồ hôi thay Chiến Bắc Liệt, tiểu tử kia có biết tức phụ hẩn có vô số nam nhân vây quanh không vậy.....

Lãnh Hạ bĩu môi, không cần nghĩ cũng biết lão hồ ly này đang nghĩ cái gì, cảm tình của nàng và Chiến Bắc Liệt rất kiên định!

Không nhìn, túm lấy Mộ Nhị ra ngoài.

==

Hôm sau, Tiêu Cháp Vũ dẫn đại quân dời thành, đi theo còn có Chiến Bắc Diễn, nếu đã xác định Tiêu Phượng bình yên vô sự thì đương nhiên phải đến Tắc Nạp xem một chút, dù sao Chiến Bắc Diễn không phải chỉ là phụ quân của Tiêu Phượng, phụ thân của Chiến Tiểu Quai, mà còn là Đại Tàn Hoàng đế.

Chung Thương, Mục Thiên Mục Dương là ám vệ của Chiến Bắc Liệt đương nhiên cũng phải đi theo, ba người Cuồng Phong từ lúc Lãnh Hạ mới đến đã bị Chiến Bắc Liệt đưa cho nàng.

Lãnh Hạ ở đâu, bọn họ ở đó.

Còn Thí Thiên thì bị Lãnh Hạ giữ lại, vẫn đóng ở ngoài Cách Căn thành.

Như vậy, trong Cách Căn thành cũng chỉ còn lại có Tiêu Phượng, Mộ Nhị và Diệp Nhất Hoàng rảnh rỗi dật lão Mã đi dạo cả ngày.

Mỗi lần Mộ Nhị đưa thuốc cho Tiêu Phượng đều không quên chuẩn bị một bát cho Lãnh Hạ, Lãnh Hạ vẫn thế, không hỏi gì, trực tiếp uống.

Chiến báo cứ ba ngày lại truyền tin mới đến, chín ngày trước, Mãn Đô Lạp Đồ đã bị Tiêu Cháp Vũ đánh hạ, hai ngày trước, Tề Cách Mộc cũng bị hạ, đến giờ, phía nam Bắc Yến đã chỉ còn phía tây nam, Tây Vệ đang giằng co với La thành.

Việc đáng nhắc tới là, trong lúc này, tên Mộ Dung Lãnh Hạ Liệt Vương phi như mọc cách bay khắp đại lục, không ai không biết, Liệt Vương phi dùng bảy mươi lăm người đối chiến ba nghìn người, đánh hạ Cách Căn thành.

Cách Căn thành chỉ là một thành trấn nhỏ nhưng điều khiến mọi người sợ hãi là cách thức hạ thành.

Nhất thời, ngũ quốc khiếp sợ!

==

Bắc Yến, Tắc Nạp.

Chiến Bắc Liệt ngồi ở trong Hàm Hương Tiểu Trúc, nhìn tin tức vừa nhận được, lật qua lật lại nhìn không sót một chữ nào.

Qua mấy trăm chữ, hần như đã thấy tức phụ hần ti nghề thiên hạ, ngạo nghề nhếch môi cười, hợp đến mức không thể hợp hơn.

Chung Trì ở trước mặt mở lời nhắc nhở: “Gia, tờ giấy sắp bị người làm nát bét rồi, lật qua lật lại cả trăm lần, kẻ ngốc mà như thế thì cũng ngại mất mặt.”

“Người thì biết cái gì?” Chiến Bắc Liệt trừng mắt, ghét bỏ bữu môi: “Cút đi xa một chút, đừng làm lão tử chứng mất, có thời gian thì đi tới chỗ nhạc phụ người đi.”

Nhạc phụ.....

Chung Trì nghĩ ngợi xưng hô này một lần, như cảm thấy bất khả thi, gương mặt vui vẻ thoáng nổi buồn: “Gia, sao người không chịu xuống địa lao, ta đã đến nhiều lần nhưng Kim Thụy Vương rất quật cường, không hề có ý thỏa hiệp.”

Lúc Chung Trì mới trở lại, Kim Thụy Vương đã bị Tô Cốt đang ngồi trên long ỷ giải vào đại lao, Tô Cốt xưng đế xong liền thấy mọi việc không thuận lợi như hần nghĩ, trong triều, trung thần phản đối hần còn hơn một nửa, hần hoặc giết hoặc giam lỏng giải quyết một ít, liền khiến triều thần bất mãn.

Cứ như vậy, chỉ có thể đổi thành áp dụng chính sách dụ dỗ, tạm thời ổn định thế cục.

Việc phản đối trong triều thực chất ít nhiều cũng do Chiến Bắc Liệt thúc đẩy, sau khi Lãnh Hạ rời đi hần rất nhàn rỗi, dùng quan to lộc hậu thu mua mấy triều thần Bắc Yến, dù sao Bắc Yến đã tận số là chuyện mà người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chỉ có Tô Cốt bị thù hận và ngôi vị hoàng đế làm mê muội đầu óc.

Mất thấy quân đội Đại Tàn sĩ khí ngút trời, Đông Sở vẫn đóng tại Dạ Hòa Sâm, Tô Cốt liền luống cuống, nếu lúc này có được mười vạn tinh binh của Kim Thụy Vương thì có thể nói chính là một sự giúp đỡ to lớn!

Mười vạn tinh binh trú đóng ở ngoại ô Tắc Nạp, chỉ nghe theo Kim Thụy Vương sai đâu đánh đó, Tô Cốt dùng mọi thủ đoạn mà vẫn không thể nào lay chuyển được, cũng may trong tay hắn còn có thứ để duy trì trạng thái giằng co, người bất động, ta không động.

Tô Cốt cứ nghĩ là Tiên Vu hoàng tộc chỉ còn lại có Kim Thụy Vương, chỉ cần giải quyết người này là xong ai ngờ hắn mềm cứng đều không chịu, dù là cưỡng bức dụ dỗ hay dùng hình thì đều không thể làm hắn dao động chút nào.

Kim Thụy Vương cứ bị giam ở địa lao như thế, Chung Trì dẫn Châu Mã vào thăm hắn vài lần, quả thật hắn rất kiên quyết.

Chiến Bắc Liệt nhìn sắc trời một chút. Đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đi địa lao.”

==

Bắc Yến, địa lao.

Kim Thụy Vương y phục áo tù nhân nhuộm máu, vết roi đầy người, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không hề có vẻ chật vật, khuôn mặt đầy chính khí lẫm lẫm, hắn nhìn nam nhân trước mặt, trong mắt hiện lên tinh quang, chậm rãi nói: “Đại Tàn Liệt Vương?”

Chiến Bắc Liệt nhếch môi một cái, gật đầu nói: “Kim Thụy Vương ánh mắt thật tốt!”

“Không dám nhận Liệt Vương tán thưởng!” Kim Thụy Vương lạnh lùng: “Không ngờ Liệt Vương đã sớm ở Tắc Nạp, thật buồn cười là không ai hay biết!”

Rồi hắn lại chuyển mắt tới Chung Trì ở sau lưng Chiến Bắc Liệt, khinh bỉ nói: “Tiểu tử, ngươi lại tới làm gì? Muốn làm hiền tế của Bản vương, ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Thấy thái độ kiên quyết của hắn, Chung Trì buồn bực gãi đầu một cái, mặt dày mày dạn hô: “Nhạc phụ bớt giận.”

Kim Thụy Vương trợn to mắt, tức giận chửi ầm lên: “Ngươi cái đồ Tàn tiểu tử Đại Tàn không biết xấu hổ này, dám gọi Bản vương là nhạc phụ, không biết đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì mê hoặc Châu Mã, chỉ cần còn Bản vương ở đây một ngày, ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện bước vào đại môn nhà Tiên Vu!”

Chung Trì trừng mắt, cái gì mà tiến vào đại môn nhà ngươi, nói như kiểu lão tử muốn ở rể không bằng.

Hắn đang định nói, Chiến Bắc Liệt đã giơ tay lên, ngăn hắn lại, nhếch miệng lên, lời nói thông thả mà đầy sát khí: “Ý tứ của Kim Thụy Vương là chỉ cần ngươi chết, Châu Mã mới có thể thành thân với Chung Trì?”

Chung Trì cả kinh, đứng chôn chân tại chỗ, mặc cho Chiến Bắc Liệt từng bước từng bước lại gần Kim Thụy Vương, trọng kiếm trong tay lóe ra hàn quang lẫm liệt, làm toàn bộ địa lao phủ đầy sát khí.....

Ánh mắt của Kim Thụy Vương lóe lên, cũng không có hành động gì, phản kháng là hoàn toàn vô dụng, công phu của Đại Tàn Chiến thần sao hắn có thể so sánh được, hắn ngồi ngay ngắn, khuôn mặt hiên ngang lẫm liệt, khẳng khái chịu chết.

Chiến Bắc Liệt giơ trọng kiếm lên, giữa không trung xẹt qua một đường sáng bén nhọn, tốc độ cực nhanh lao tới cổ Kim Thụy Vương, khí tức lạnh lẽo lao tới gần, nhưng khi cách cổ một chút, bỗng dừng lại!

Kim Thụy Vương thở phào một hơi, chậm rãi mở mắt, trán vã đầy mồ hôi hột.

“Vương gia vẫn còn muốn sống đấy chứ?” Chiến Bắc Liệt thu hồi trọng kiếm, không nhanh không chậm nói: “Ngươi nhận định Tô Cốt không dám giết không dám giết, nhận định tại hạ sẽ không giết ngươi, cho nên không sợ hãi, nhưng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi lúc này, tính mạng khó giữ, Vương gia cũng sợ chứ? Tại hạ thấy Vương gia cũng không phải là người sợ chết, nhưng trên đời vẫn còn nhiều điều phiền muộn chưa xong, Vương gia cam tâm chịu chết ư? Loạn thần tặc tử còn chưa diệt, giặc ngoài Bắc Yến còn không lùi, bách tính còn không được an bình, Châu Mã còn chưa có nơi gửi gắm, Vương gia có thể từ bỏ mà chết sao?”

Kim Thụy Vương chẳng hề nói một lời nào chỉ nhìn chăm chăm Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt nhún vai nói tiếp: “Vương gia có từng nghĩ tới, bản thân thích hợp ngồi lên long ỷ?”

Kim Thụy Vương nhíu nhíu mày, chợt nghe hần nói tiếp: “Bắc Yến đã đổi chủ, dù có đánh lui giặc ngoài, thì đã không còn họ Tiên Vu nữa rồi, Tiên Vu hoàng tộc đã bị Tô Cốt tàn sát hầu như không còn, có còn thì cũng chỉ là người nắm trong tay mười vạn tinh binh, có lẽ Vương gia là tướng tài hợp dùng binh nhưng không hợp làm người thống trị, chắc người cũng rất rõ ràng. Nếu Bắc Yến đã không còn là thiên hạ của họ Tiên Vu, vậy thì đối ai cũng đâu có gì khác....”

Kim Thụy Vương nhíu nhíu mày, cười lạnh nói: “Sao lại không khác? Tốt xấu gì Tô Cốt cũng là người Bắc Yến!”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, cười khinh miệt: “Nếu Kim Thụy Vương chỉ có chút khí phách như thế, coi như hôm nay Bản vương mất công đi một chuyến!”

Hần quay người đi ra ngoài, không có mấy may lưu luyến, Kim Thụy Vương đột nhiên gọi lại: “Người có ý gì?”

Chiến Bắc Liệt không quay đầu lại, ngừng bước, trong giọng nói có ý trào phúng: “Bản vương vốn coi người là một Vương gia yêu dân như con, không ngờ cũng chỉ thế thôi, trong khoảng thời gian này Tô Cốt đã làm những gì, mặc kệ giặc ngoài xâm mà tiến hành cung biến, khiến cho triều đình Bắc Yến nội loạn, tru diệt Tiên Vu hoàng tộc, diệt sạch, để một kẻ chỉ muốn tư lợi cá nhân như thế thống trị, có thể cho bách tính Bắc Yến cái gì? Lẽ nào trăm vạn bách tính Bắc Yến, lại không bằng một dòng họ sao?”

Chiến Bắc Liệt thoải mái cười to, trong tiếng cười ẩn chứa sự khinh thường: “Thì ra Kim Thụy Vương người người ca tụng cũng chỉ thế thôi!”

“Làm sao Bản vương có thể tin tưởng, Đại Tần sẽ đối xử tử tế với bách tính Bắc Yến ta?” Kim Thụy Vương hừ lạnh một tiếng, nắm chặt bàn tay đang run rẩy, không để Chiến Bắc Liệt nhìn ra chút nào.

“Mặt khác, Vương gia sủng ái nữ nhi như mạng, lẽ nào thà để Châu Mã và Chung Trì hai bên thù hận chứ không nguyện thân thuộc một nhà? Không muốn nữ nhi có một nơi chốn tốt?” Hần lắc đầu, ngăn vẻ khinh bỉ của Kim Thụy Vương, nói tiếp: “Đừng hỏi tại sao ta có thể đảm bảo Chung Trì là một nơi chốn tốt, hần là người như thế nào chắc chắn trong lòng Vương gia đã sớm có phán đoán, chuyện nữ nhi như thế này dù ta có đảm bảo cũng không đảm bảo được, điều ta có thể đảm bảo, chỉ có bách tính Bắc Yến dưới sự thống trị của Đại Tần.....”

Hần giơ tay lên, vẻ mặt trịnh trọng, từng chữ từng chữ nói: “Một khi Bắc Yến thuộc về Đại Tần, Bản vương Đại Tần Liệt Vương Chiến Bắc Liệt xin thề, nhất định sẽ đối xử tử tế với bách tính Bắc Yến như con dân Đại Tần, nếu như trái lời, tuyệt tự tuyệt tôn!”

Chiến Bắc Liệt nói xong, ứng mâu thản nhiên nhìn Kim Thụy Vương, trong mắt chứa vô vàn tự tin và khí phách.

Kim Thụy Vương hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, cũng đang nhìn hần, lát sau liền cười ha ha: “Được! Được! Đại Tần Chiến thần danh bất hư truyền, Bản vương đã già rồi, sau này sẽ là thiên hạ của thế hệ các người, Bản vương chịu thua!”

==

Ba ngày sau, móng ngựa phá tan sự yên lặng nơi Tắc Nạp, gió to mưa tuyết khắp đất trời, mười vạn đại quân mặc khôi giáp, đứng thành hàng nghiêm chỉnh, vây chặt quanh phía nam Tắc Nạp.

Lúc quân đội Đại Tần ở dưới thành, Đông Phương Nhuận bên kia cũng dẫn đại quân đóng ở phía đông Tắc Nạp.

Đại địch trước mặt, trong một đêm, Tô Cốt đã ra vào địa lao bảy lần, cuối cùng cũng thuyết phục được Kim Thụy Vương, đồng ý tạm thời giúp Bắc Yến một tay.

Một hồi đại chiến sắp sửa xảy ra!

126. Q.2 - Chương 49: Liệt Vương Vạn Tuế

Edit: Kiri

Lúc này, bầu trời mây đen mù mịt, che lấp toàn bộ ánh mặt trời, toàn thành Tắc Nạp không có lấy một chút ánh sáng nào, trong bóng tối, gió và tuyết mùa lên vũ điệu chết chóc làm tê tái lòng người.

Buổi chiều, giờ Mùi, trên tường thành Tắc Nạp bốc lên khói lửa, gió to thổi đến cuốn tất cả bay lên bầu trời.

Tiêu Cháp Vũ đứng trước toàn quân, khôi giáp lạnh lẽo lẫm liệt, hai mắt nhìn tường thành sừng sững, mím môi lại, vung tay lên, chậm rãi phun ra một chữ: “Công!”

Chính thức bắt đầu công thành!

Mười vạn quân Tần, đánh với hai mươi vạn quân Yến, đại chiến, chính thức bắt đầu!

Keng!

Phía trước, từng hàng cung thủ giương cung, mỗi người có một tấm khiên che chắn, vô số mũi tên lao như chớp về phía tường thành.

Phía sau, binh lính cầm móc câu quăng lên tường thành, rồi leo lên như thằn lằn.

Ở phía sau nữa, từng hàng máy bắn đá bắn những tảng đá khổng lồ về phía cửa thành, tiếng động va đập đinh tai nhức óc.

Cũng trong lúc đó, trên thành cũng bắn ra vô số mũi tên, lao thẳng về phía quân đội Đại Tần.

Gió tuyết quá lớn nên tên bắn từ dưới lên bị giảm uy lực và độ chính xác nhưng từ trên thành xuống, thuận theo hướng gió thì lại cực chuẩn!

Những giọt máu tươi đỏ thắm bắn lên tuyết trắng.

Một người ngã xuống lại có người khác lao lên!

Một loạt ngã xuống, lại có một loạt người khác lấp chỗ trống!

Gió tuyết trắng xóa làm nổi bật chiến bào một đen của bọn họ, như một con sóng đen hùng vĩ cuộn cuộn sôi trào dưới thành Tắc Nạp, binh lính Đại Tần không hề kinh sợ, không hề sợ hãi, không hề lùi bước, dũng cảm tiến lên.

Bắc Yến tướng quân đang chỉ huy trận chiến trên tường thành hét to: “Đổ nước! Mau đổ nước!”

Bắc Yến bị Đông Sở giáo huấn một phen, nay cũng đã học được chiêu thức, từng nồi nước nóng đổ xuống tường thành, làm quân đội Đại Tần ngã nhào hết xuống tuyết.

Nhìn mặt tường đóng băng, Tiêu Cháp Vũ nhíu mày, gơ tay quát to: “Lui về phòng thủ!”

Các chiến sĩ gờ khiên yểm hộ mau chóng lui về, sau khi rời khỏi tầm bắn của quân địch mới chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Trên tường thành phía xa xa vang lên tiếng cười to càn rỡ của tên tướng quân kia.

“Còn tưởng rằng Đại Tần thế nào, không ngờ cũng chỉ là bọn yếu đuối!”

“Bây giờ đông còn dài một hai tháng nữa, tường băng vẫn cứ ở đó, không có cách nào a!”

“Đại Tần, cháu rùa, chỉ cần các ngươi dám tới gần, chúng ta sẽ tặng nước, hầu hạ cung tên!”

Trên mặt của Tiêu Cháp Vũ, cũng không có mấy may lo lắng, đây cũng chỉ là một lần công kích thử thôi.

Hắn sắc bén nhìn về phía tường thành Tắc Nạp, dùng nội lực truyền âm đi xa: “Bản tướng là Uy Vũ Tướng quân Đại Tần Tiêu Cháp Vũ, hãy mở cửa thành, đừng nên hy sinh vô ích!”

Bắc Yến tướng quân trở mắt, không tin nổi ngoáy lỗ tai, hỏi người bên cạnh: “Tiêu Cháp Vũ này ngu sao, hắn nói gì thế?”

Binh lính ở bên cạnh cười ha hả, như là vừa nghe được điều gì đó rất buồn cười, rõ ràng là Đại Tần không thể công thành, lại còn nói đang hoang như thế.

Chỉ dùng lời nói mà có thể công thành, được chắc?

Yến quân sau khi đánh vài trận thất bại đã tập trung tất cả đại quân về Tắc Nạp, vốn là hai mươi lăm vạn đại quân, hơn nữa còn có thêm mười vạn đại quân của Kim Thụy Vương, mười lăm vạn đánh với Đông Sở, hai mươi vạn đánh với Đại Tần, ưu thế tuyệt đối về số lượng, huống chi bọn họ còn đang thủ thành.

Thắng thua, còn nói quá sớm!

Binh sĩ Bắc Yến cười to.

Thanh âm của Tiêu Cháp Vũ lại truyền đến: “Bản tướng cho các người thêm một cơ hội cuối cùng, chớ khăng khăng vô ích!”

Bắc Yến tướng quân nổi giận, trừng mắt, tên tướng Đại Tần này thực sự là không biết xấu hổ!

Trợn mắt nói dối!

Ngay lúc muốn mở miệng mắng người, liền phát hiện quân Tần đổi đội hình, một đám binh sĩ cường tráng, lưng hùm vai gấu, cánh tay trắng kiện, vừa nhìn đã biết là lực tay kinh người, trong tay bọn họ đều cầm một ống trúc gì đó, đang châm lửa.

Trên ống trúc có một dây lửa thật dài, chớp lóe ánh sáng, rất rực rỡ.

Bắc Yến tướng quân cười ha ha nói: “Đại Tần cháu rùa, không phải là muốn bắn pháo hoa cho chúng ta xem đấy chứ!”

Trong tiếng cười khinh miệt của đại quân Bắc Yến, từng ống trúc được quăng đến cửa thành Tắc Nạp, ở giữa không trung xẹt qua những đường cong sắc bén, rơi xuống cửa thành.

Ầm!

Một tiếng nổ thật to vang lên trên cửa thành, theo sau đó, giống như là động đất, toàn bộ tường thành đều bị lung lay, khói đen bốc cao lên, tuyết cũng bị áp lực mà bắn vọt lên vô số.

Tất cả người Bắc Yến đều bị chấn động, bọn họ trợn mắt hốc mồm nhìn cửa thành Tắc Nạp, cửa thành này đã từng sừng quanh năm nay đang bị phủ bởi khói đen dày.

Ầm!

Cửa thành bị nát thành từng mảnh nhỏ, trộn lẫn với tuyết nhìn như một chiếc gương đồng bị vỡ, một bình gốm bị nát, như là một thứ gì đó vô cùng dễ vỡ, cứ như vậy, trước mặt người Bắc Yến đang trợn trừng mắt, vỡ vụn.

Bắc Yến tướng quân tát mạnh mình một cái, thực sự không thể tin được cửa thành Tắc Nạp kiên cố, lại bị mấy quả pháo kia bắn phá.

Người Bắc Yến không thể tin, không dám tin!

Cửa thành của bọn họ, cứ như vậy mà.....

Nát?

Cũng bị kinh sợ còn có quân đội Đại Tần bên này, bọn họ biết vật này lợi hại, nhưng cũng không ngờ lại lợi hại đến vậy.....

Thực sự cũng không có từ ngữ nào có thể hình dung sự chấn động của họ với cái thứ gọi là bom này.

Thật sự không có!

Thứ này làm lở tuyết trên Tuyết sơn, đào đường hầm thông vào Bắc Yến nhưng những người được thấy tận mắt cũng rất ít.

Mà giờ này khắc này, bọn họ mới chân chân chính chính thấy được uy lực của nó.

Uy lực không thể tưởng nổi, uy lực hủy thiên diệt địa!

Trong lòng mười vạn đại quân, cùng dâng lên lòng sùng kính với người đã chế tạo ra bom.....

Mưu sĩ, Liệt Vương phi!

Chiến Bắc Diễn ở cuối đoàn quân hung hăng nuốt nước miếng một cái, lưu hoàng chỉ có thể chế tạo pháo hoa, vào tay Lãnh Hạ lại trở thành vũ khí lợi hại vậy sao?

‘Bốp’ một tiếng, lần đầu tiên trong đời Hoàng đế đại nhân tự vả vào mặt mình, tát mạnh vào khuôn mặt tôn quý, chỉ vì muốn chứng minh cảnh tượng trước mặt này không phải là giả.

Không phải là mộng, thật sự không phải là mộng.

Tiêu Cháp Vũ mày kiếm không thể bất động, khóe miệng run run, nữ nhân kia.....

Hắn thề với trời, từ nay về sau, hắn không dám..... coi khinh nữ nhân nữa!

Một lát sau, Tiêu Cháp Vũ giơ cao tay lên, vẽ mặt phấn chán hết lớn một tiếng: “Ném!”

Theo sau đó, binh sĩ ở hàng trước hưng phấn, lại chầm ống trúc trong tay, ném về phía đối diện.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên ở dưới thành Tắc Nạp, nổ vang bên tai mỗi người, nổ vang trong lòng mỗi người, thanh âm này ở trong tai người Tần chính là tiếng trời, nhưng trong tai người Yến lại là tiếng tang báo diệt vong.

Đây là thanh âm tử vong!

Đây là thanh âm hủy diệt!

Đây là thanh âm địa ngục!

Khói đen chậm rãi tan đi, cửa thành Tắc Nạp đã hoàn toàn biến mất, tường thành hai bên cũng bị vạ lây, tất cả đều biến thành phế tích.

Trong quân đội Đại Tần, vang lên những tiếng hoan hô vui mừng.

“Xông lên!” Tiêu Cháp Vũ hét lớn hạ lệnh.

Nói xong liền thúc ngựa đi trước, sát khí ngút trời lao đến thành Tắc Nạp đã không còn cửa.

Mười vạn đại quân ở phía sau cũng lập tức giơ roi thúc ngựa xông lên, móng ngựa giẫm đạp lên tuyết lao thẳng về phía thành trì nguy nga.

Quân Tần cầm vũ khí sắc bén, cưỡi chiến mã, khôi giáp hiên ngang, vừa đánh vừa biến hóa trận hình, quân tiên phong sắc bén như lang sói, trung quân hùng mạnh như hổ, hai cánh rộng mở như ưng, phía sau ẩn nấp như rắn, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhìn quân đội Đại Tần ở phía dưới sĩ khí ngút trời, lao đến như chớp giật, quân Bắc Yến đã sợ đến mức tè cả ra quần.

Bọn họ đã sớm quên mất, quân mình gặp đội Đại Tần!

Sau khi cửa thành bị đánh nát, với khí thế của quân Tần, bọn họ đã quên!

Không ít binh sĩ đã ngồi bệ xuống đất, vẽ mặt kinh hoàng nỉ non: “Ma quỷ, nhất định là ma quỷ.....”

Bắc Yến tướng quân mặt xám như tro tàn, trên mặt hiện ra vẻ kinh sợ, miễn cưỡng tỉnh lại hô to: “Ra khỏi thành nghênh địch!”

Yến quân lão đạo nghiêng ngả chạy ra khỏi Tắc Nạp, hai mươi vạn đại quân đã vô cùng loạn, khác biệt một trời một vực với quân Tần nghiêm chỉnh trật tự.

“Xông lên a!”

Quân Tần hùng hổ xông lên, quân tiên phong dương vuốt sói sắc nhọn, cắm vào quân Yến, xuyên thủng đại quân Bắc Yến!

Nhất thời, quân Yến tan nát, cực kỳ rối loạn.

Cũng trong lúc đó, hai cánh quân Tần nhanh chóng mở rộng ra tạo thành một cơn sóng màu đen bao vây quân Yến.

Trung quân vốn là hổ dữ, lúc này liền phát huy uy dũng, chém giết quân Yến trong vòng vây, sau đó, ở phía sau, đội quân đang bất động lập tức di chuyển, lấp đầy mỗi khe hở trên chiến trường.

Bao vây quân Yến kín mít, không có lối ra!

“Giết a!”

Nhìn từ phía xa, liền thấy trong sắc trời tuyết trắng xuất hiện một vòng tròn lớn, bao quanh vòng tròn là quân Tần mặc chiến giáp màu đen, bên trong màu sắc nâu đen hỗn loạn, Tần Yến đang điên cuồng chém giết.

Mà ở giữa hai màu đó, có một màu nổi bật hơn, diễm lệ hơn, máu tươi đỏ thắm!

Máu, khắp nơi toàn là máu!

Máu văng khắp nền tuyết, dần dần tụ lại thành một vũng máu, bắt đầu chảy.....

“Mau giết giặc cho lão tử, các người có số lượng gấp đôi Đại Tần cháu rùa, giết! Giết hết những...” Bắc Yến tướng quân đứng trên tường thành thấy quân Yến hoảng loạn liền hét lớn.

Quân Yến nghe được những lời này liền được khơi dậy sĩ khí, tìm lại lý trí của bản thân, nhưng thấy Tướng quân chỉ nói được có một nửa, đang nói lại ngừng.

Bịch!

Từ trên thành bỗng rơi xuống hai cái bóng.

Mọi người đều kinh hãi quay lại nhìn, một là phần thân thể mất đầu, và phần còn lại chính là đầu của hán, sau khi cái đầu lăn vài vòng, mọi người mới nhìn rõ tướng mạo.....

Chính là Bắc Yến tướng quân vừa mới chỉ huy tác chiến.

Cùng lúc đó, từ trên tường thành bay xuống một nam tử, người đó y phục đen tuyền, tóc dài loạn bay trong cơn gió, khí tức sắc bén bá đạo khắp thân, lập tức lao vào chiến trường.

Chỉ trong một khắc hán xuất hiện, các chiến sĩ Đại Tần liền vô cùng kích động, đồng loạt hô to.

“Liệt Vương! Là Liệt Vương!”

“Các huynh đệ, giết a! Liệt Vương tới rồi!”

“Giết giết giết! Đại Tần Chiến thần! Chiến thần của chúng ta tới rồi!”

Quân Yến vừa hạ sĩ khí vì Tướng quân bị giết nay lại nghe tên này, quả thật là khiến bọn chúng hồn bay phách tán, Đại Tần Chiến thần.....

Bọn họ lại nhớ tới năm năm trước, hai mươi vạn quân Yến bị mười vạn quân Tần đánh cho chạy trốn chết.

Đại Tần Chiến thần chỉ huy chiến dịch, vĩnh viễn là ác mộng của bọn họ!

Bắc Yến sợ, thực sự sợ!

Còn quân Tần sau khi Chiến Bắc Liệt xuất hiện, sĩ khí liền dâng lên đến điểm cao nhất, tất cả các chiến sĩ đều liều mạng!

Thậm chí hán không cần làm gì cả, chỉ cần có hán ở đây, các chiến sĩ Đại Tần đã có dũng cảm kiên quyết lấy mạng đổi mạng!

Đao thương sáng như tuyết, quân đội chỉnh tề, quân kỷ nghiêm minh, tinh thần không sợ chết, đến tận lúc này, rốt cuộc Bắc Yên mới chân chân chính chính thấy được khí phách Đại Tần, thấy được quân đội của Đại Tần Chiến thần!

Mà một sự kinh hãi vừa mới xảy ra, đã kích thứ hai đã lại kéo đến.....

Trong hai mươi vạn đại quân Bắc Yên, lại có mười vạn đột nhiên phản chiến, cầm kiếm trong tay chém về phía chiến hữu vừa đồng sinh cộng tử với mình!

Mười vạn quân Bắc Yên phản chiến này, chính là mười vạn tinh binh của Kim Thụy Vương, sau khi đồng ý với Chiến Bắc Liệt đã giả vờ đồng ý với Tô Cốt, chính là vì lúc này, đột nhiên phản chiến, tạo sự hỗn loạn.

Bắc Yên bị loạn đội hình, rất nhiều binh sĩ ngã xuống, thi thể khắp nơi.

Tiếng đao kiếm leng keng va vào nhau, cộng với tiếng kêu thảm thiết xông thẳng lên trời cao, trong những vũng máu, tay chân bị cụt nhiều vô số kể, cả trời đất ngập đầy màu máu.....

Chiến Bắc Liệt chọn đúng thời cơ, ứng mưu ngưng lại, bắn ra tinh quang lạnh thấu xương, dùng nội lực quát lên: “Đầu hàng không giết!”

“Hàng không giết.....”

“Không giết.....”

Tiếng quát lớn đầy khí thế âm vang trong không trung, không ngừng kêu lên bên tai mỗi binh sĩ Bắc Yên. Bịch!

Bắt đầu có binh lính Bắc Yên đầu tiên ném đao xuống, để hai tay ra sau đầu chậm rãi ngồi xổm xuống.

Có một sẽ có hai, dần dần càng nhiều người lộ vẻ đấu tranh rồi ngẩng đầu nhìn Chiến Bắc Liệt hiên ngang đứng đó, cắn răng một cái, giậm chân một cái, rồi ném binh khí đi tự động ngồi xổm.

Bịch!

Bịch.....

Nhìn từ phía xa có thể thấy trên chiến trường hỗn loạn, binh sĩ Bắc Yên mặc chiến bào màu nâu đều đồng loạt ngồi xổm xuống, với tư thế tù binh.....

Đầu hàng!

Trong quân đội Đại Tần hoan hô rầm trời, binh lính kích động ném vũ khí lên, tùm năm tùm ba lại ôm nhau, nước mắt chỉ thuộc về nam nhân, nước mắt chỉ thuộc về thắng lợi, lặng yên chảy trên gò má.

Không có gì kích động lòng người hơn thế!

Không biết là ai hét lớn một tiếng đầu tiên: “Liệt Vương vạn tuế! Vương phi vạn tuế!”

Thanh âm này như kích động tất cả mọi người, rất nhiều người lập tức phụ họa theo.

“Liệt Vương vạn tuế!”

“Vương phi vạn tuế!”

Kim Thụy Vương vừa đi ra khỏi thành liền nghe thấy thanh âm như vậy, đôi mắt vốn chứa vài phần bi ai đột nhiên co lại!

Nhưng mà càng làm cho ông ngạc nhiên chính là, có một nam tử bước ra từ trong đội quân, khí tức thanh quý mà tao nhã, khuôn mặt có vài phần giống Chiến Bắc Liệt, chỉ có đôi mắt hơi cong cong như hồ ly.

Kim Thụy Vương lập tức nghĩ ra thân phận của người này, Hoàng đế Đại Tần Chiến Bắc Diễn!

Chiến Bắc Diễn tươi cười âm áp, trong mắt càng không có mảy may ghen ghét, hân hậu dàng tới trước mặt Chiến Bắc Liệt, nhìn người đệ đệ có uy tín vượt xa mình, nghe những tiếng hô vạn tuế bên tai, trong mắt lại chỉ có mừng rỡ và tự hào.

Đại Tồn Hoàng để ôm lấy Chiến Bắc Liệt, cái ôm này tràn đầy hào khí nam nhi, tràn đầy tình huynh đệ máu mủ tình thâm!

Chỉ ôm trong chốc lát, hai người liền tách ra, Chiến Bắc Diến giơ cánh tay lên, ngăn tiếng hò hét trên chiến trường lại, đảo mắt nhìn quanh những binh sĩ đang thấp thỏm, quát to: “Liệt Vương vạn tuế!”

Tình huynh đệ nồng nàn, thân tình hoàng gia không chút khúc mắc, làm binh lính trên chiến trường rung động.....

Kim Thụy Vương trở mắt một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu.

Cho tới bây giờ ông mới bắt đầu thật sự tin tưởng, không nghi ngờ một chút nào, Đại Tồn chắc chắn sẽ đối xử tử tế với con dân Bắc Yến, không phải chỉ vì Đại Tồn Chiến thần khiến ngũ quốc nghe tin đã sợ mất mật, mà càng vì Đại Tồn Hoàng để kia bị hào quang của đệ đệ vượt xa chính mình nhưng vẫn có tấm lòng độ lượng có thể chứa được vạn vật.

Một quốc gia như vậy, một hoàng thất như vậy, ông bội phục!

Chiến Bắc Diến đánh một quyền vào bả vai Chiến Bắc Liệt, tức giận nói: “Tiểu tử thói, biến mất tròn một tháng không có tin tức gì cả!”

Chiến Bắc Liệt đang xúc động muốn gọi một tiếng ‘Hoàng huynh’, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Chiến Bắc Diến biến sắc, mắt hồ ly chớp, thần bí ghé sát vào tai hắn thì thầm: “Rốt cuộc đệ đã thu phục được tức phụ chưa? Chắc chắn chắc, đệ không biết a, nàng nhân lúc đệ không ở đó quyến rũ biết bao nhiêu mỹ nam, Đại Tồn Chiến thần, nón xanh đội đầu.....”

Chiến Bắc Liệt không nói gì nhìn trời, thu hồi lại mọi cảm động, hồ ly này.....

“Liệt Vương!” Kim Thụy Vương cũng đi tới, gật đầu chào hỏi với hai người rồi lên tiếng: “Bản vương đã thực hiện nghe những gì đã định, đoạt lấy hoàng cung, cũng mong Liệt Vương có thể tuân thủ cam đoan của người.”

“Yên tâm!” Chiến Bắc Liệt lập tức đồng ý, thấy hình như ông còn có điều suy nghĩ, nhướn nhướn mày.

Ông khó hiểu nhíu mi: “Mười lăm vạn quân phía đông Tắc Nạp đã được Bản vương ổn định, Đông Sở lại đột nhiên ngừng công thành, đại quân lui ra ngoài thành ba mươi dặm, hạ trại.”

Chiến Bắc Liệt cong khóe môi, gật đầu một cái nói: “Đại cục đã định, đây là Đông Phương Nhuận cho thấy thái độ của hắn.”

Kim Thụy Vương vẫn tỉnh tỉnh mê mê như trước, Chiến Bắc Liệt lại không hề giải thích tiếp, hắn xoay người, nhìn về Tiêu Chấp Vũ và đám người Chung Thương, phân phó: “Sắp xếp binh sĩ, rửa sạch chiến trường.”

Một tiếng hí vang truyền đến, Chiến Bắc Liệt nhìn Điện Xế đang đạp móng ở bên cạnh hắn, khe vuốt ve người nó vài cái rồi khe điểm mũi chân, nhảy lên lưng ngựa.

Dưới bầu trời đen kịt, Chiến Bắc Liệt uy phong ngồi trên lưng chiến mã, sắc mặt lạnh lùng, không có chút biểu tình nào, hắn hơi nheo mắt, trầm giọng nói: “Vào thành!”

Dứt lời liền dong ngựa tiến vào đô thành Bắc Yến từng từng trăm ngàn năm qua.

==

Bắc Yến, hoàng cung.

Mây đen bao phủ khiến khắp nơi đều ảm đạm, và khắp nơi cũng vì chém giết mà đầy máu.

Kim Thụy Vương đi bên cạnh cuối cùng cũng nói ra nghi hoặc của mình: “Tồn hoàng và Liệt Vương chỉ dẫn theo bốn thị vệ vào thành, chẳng lẽ không sợ Bản vương lật lọng giữ hai người lại đây?”

Chiến Bắc Liệt nhếch miệng, trong thanh âm chưa khí phách hiên ngang không có gì sánh kịp: “Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, tại hạ tin Vương gia.”

Chiến Bắc Diển nhún vai, cười âm áp, chậm rãi nói: “Trẫm chẳng hề quen biết gì Kim Thụy Vương, đương nhiên không thể tin người, nhưng, trẫm tin Bắc Liệt.”

Kim Thụy Vương thở dài, không khỏi bội phục hai nam nhân này lần nữa.

Tâm lòng như thế, khí độ như thế.....

Sao Đại Tần có thể không thắng chứ?

Mấy người đi đến trước Kim Loan điện, Chiến Bắc Liệt vươn tay, chậm rãi đẩy cửa ra, gió lạnh phả vào mặt lại có cả mùi của Long Tiên Hương hòa lẫn với mùi máu tanh, thê lương mà cổ quái.

Trong đại điện trống không, thi thể Hoàng hậu nằm trên mặt đất, máu tươi chảy trên nền đất, khuôn mặt quuyền rũ vì không có chút máu nào nên đã trở nên tái nhợt, xấu xí, hai mắt mở to, nhìn thẳng về phía thừa tướng Tô Cốt đang ngồi trên long ỷ.

Chết không nhắm mắt!

Tô Cốt mặc long bào, đại ra, một tay tái nhợt vuốt ve long ỷ, tay kia siết chặt trường kiếm, nỉ non: “Trẫm là Hoàng thượng, người đồ tiện nhân dám bảo trẫm chạy trốn, người đáng chết! Đáng chết!”

Hắn lặp đi lặp lại mấy lần, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, dang rộng hai tay reo lên: “Trẫm là Hoàng thượng!”

“Người là đồ loạn thần tặc tử, Bản vương phải chém người làm trăm mảnh!” Kim Thụy Vương hai mắt hằn đầy tơ máu, rút đại đao ra, xông lên.

Hai mắt Tô Cốt cuối cùng cũng có chút thần thái, nhìn Kim Thụy Vương đang vung đao lao tới, hắn khẽ kiếm lên cổ, vẻ mặt điên cuồng hét to một tiếng: “Trẫm là Hoàng thượng, là chân long thiên tử, mạng của trẫm, chỉ trẫm mới có thể lấy!”

Xoẹt!

Đao đâm vào thịt, cắt nát yết hầu!

Máu tươi chảy ào ào, Tô Cốt ngã xuống long ỷ, kiếm trong tay rơi xuống đất.

Không có ai biết, trước khi chết, trong đầu Tô Cốt hiện ra hình ảnh, chính là hình ảnh Yến hoàng dán sát vào tường, run lấy bấy cầu xin: “Tô Cốt, người muốn làm tội nhân thiên cổ của Bắc Yến sao!”

Một lời thành sấm!

Trong lịch sử ngũ quốc, Hoàng đế tại vị trong thời gian ngắn nhất, chỉ có mười lăm ngày là Tô Cốt, từ lúc hắn tự vẫn trong cung điện nguy nga này, Bắc Yến đã là của Đại Tần.

Từ nay về sau, trên đại lục chỉ còn lại tứ quốc.

==

Sau một cơn bão tuyết, trời lại sáng sửa.

Nhiều ngày nay, Chiến Bắc Diển cực kỳ bận rộn, phải trấn an triều thần Bắc Yến trước kia, phân bổ một bộ phận triều thần là người Đại Tần, sửa chữa lại tường thành Tắc Nạp, ổn định binh sĩ, tù binh Bắc Yến, lập chính sách thuế mới, an ổn lòng dân.....

Quả thực là quay như chong chóng, không lúc nào được nghỉ.

Nhất là bây giờ, thấy Chiến Bắc Liệt đang ung dung tự tại nằm trên nhuyễn tháp xem binh thư, Hoàng đế đại nhân liền đen mặt, híp mắt oán giận: “Ta nên ở lại Cách Căn thành cùng với thê tử và con trai, chạy tới Tắc Nạp kiểm việc làm gì, trời sinh đã là số khổ.....”

Đại Tần Hoàng đế mong muốn dùng lời khiển trách u oán để Chiến thần vô lương kia hổ thẹn.

Nhưng lương tâm của người nào đó đã bị chó tha đi rồi, nhìn huynh trưởng bị vùi lấp trong đồng tẩu chương, vuốt vuốt tay, thần nhiên nói: “Biết sao được, nón xanh đội đầu, cần giải sầu một chút.”

Chiến Bắc Diễn ngẩng đầu nhìn trời, ghét bỏ bầu trời, tiểu tử này, kể từ lúc ở cạnh nữ nhân kia, càng ngày càng thù dai.

Hắn oán hận xem tấu chương, rồi lại cầm một quyển khác lên xem, xoa xoa huyết Thái Dương thở dài.

Chiến Bắc Liệt thấy mà vui, quả thật là muốn huyết sáo một tiếng, để cho huynh khích bác cảm tình của lão tử và tức phụ chắc!

Hắn chậm rãi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bây giờ huynh đã có con trai, mọi việc đều đủ, sao có thể so với kẻ... không thu phục được tức phụ này.”

Chiến Bắc Diễn cắn bút, nhớ tới tiểu tử khả ái kia, hai mắt cong lại, cười ngây ngô một lúc lâu, lúc tỉnh lại thấy trong phòng đã không còn ai, cũng không quản kẻ không có lương tâm kia có nghe thấy không, vội vàng lớn tiếng dặn dò: “Đừng quên bên Đông Sở là do đệ giải quyết.”

Đương nhiên là Chiến Bắc Liệt nghe thấy, hắn ra khỏi hành cung, dẫn Chung Trì Chung Thương Mục Thiên Mục Dương đi về phía cửa đông.

Ánh nắng chan hòa xuyên qua làn mây chiếu khắp thành Tắc Nạp, máu tươi đọng trên đất đã dần dần tan đi, khí trời cũng có vẻ ấm hơn, trên đường cũng đã có nhiều cửa hàng mở cửa lại, dần dần khôi phục vẻ phồn hoa trước kia.....

Ba mươi dặm ngoài thành, doanh trưởng Đông Sở.

Đông Phương Nhuận ngồi ở bên trong lều lớn, tay cầm cờ đen tay cầm cờ trắng, chuyên chú nhìn bàn cờ.

Chiến Bắc Liệt vén rèm lên, không khách khí bước vào, vén áo choàng lên ngồi vào phía đối diện hắn, cúi đầu nhìn thoáng qua bàn cờ, trên bàn cờ, quân đen trắng rõ ràng, quân đen hùng cứ chính giữa, khí thế hiên ngang mà ở bên cạnh, quân trắng đang ẩn mình, tùy thời mà tấn công.

Khóe môi khẽ cong, Chiến Bắc Liệt cười nói: “Thất hoàng tử thật có nhã hứng.”

Đông Phương Nhuận ngẩng đầu, lộ chút ý cười: “Nhuận đã chờ nhiều ngày.”

Đại quân Đông Sở đã đợi khá lâu ở Dạ Hòa Sâm, đúng như Lãnh Hạ đã đoán, Đông Phương Nhuận muốn giáp công hai mặt với Chiến Bắc Liệt, không ngờ bên này mới đánh được một nửa, lính do thám đã báo về, cửa Bắc thành Tắc Nạp không biết bị vũ khí gì đánh cho vỡ nát, và Chiến Bắc Liệt đã thu phục được Kim Thụy Vương, quân đội Đại Tần thế như chẻ tre.

Đông Phương Nhuận tự thấy tiên cơ đã mất, lệnh quân Sở lui ra phía sau ba mươi dặm, chỉ đợi Đại Tần ổn định Tắc Nạp, rồi sẽ bàn chuyện hai nước bọn họ.

Đông Phương Nhuận đứng dậy, rót chén trà cho Chiến Bắc Liệt, ưu nhã nâng chén: “Lấy trà thay rượu, chúc mừng Liệt Vương đoạt được Tắc Nạp.”

Lúc hắn nói lời này, trên mặt không có mấy may ghen ghét hay không cam lòng, người này từ trước tới giờ luôn chọn những quyết định có lợi nhất, cũng đã đánh tới thành Tắc Nạp nhưng khi thấy tiên cơ đã mất, lại vẫn có thể quyết đoán lui binh.

Mất thấy thắng lợi đã trong tầm mắt, không có mấy người có thể làm như hắn.....

Có thể cầm có thể buông!

Chiến Bắc Liệt bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, nhận lấy chén trà uống cạn rồi chậm rãi nói: “Đa tạ.”

Hàn huyền xong, Chiến Bắc Liệt đi thẳng vào vấn đề: “Những thành trì người đã chiếm, Bản vương không động vào.”

Đông Phương Nhuận kinh ngạc nhìn hắn, Đông Sở tiến vào Bắc Yến từ phía nam, từ Lạc Phong Quan đến Dạ Hòa Sâm, con đường ấy tuy ngắn nhưng các thành trì lớn nhỏ cộng vào cũng phải sáu thành, Đại Tần đã thắng lợi không cần phải làm thế, dù bây giờ có xuất binh đánh Đông Sở cũng không phải là không được.

Đông Phương Nhuận nhíu mày, chậm rãi nở nụ cười: “Điều kiện?”

Hắn không tin Đại Tần Chiến thần sẽ làm một vụ mua bán lỗ vốn.

Chiến Bắc Liệt lấy một quân cờ đen kẹp ở hai ngón tay rồi hạ xuống giữa quân trắng, thoáng chốc, trận thế ẩn nấp tùy thời tấn công đã bị phá vỡ.

“Liệt Vương thật giỏi tính toán, bây giờ Đại Tần bận chinh đồn Bắc Yến, không rảnh ứng phó Tây Vệ, dùng sáu tòa thành trì để Nhuận giúp người chiếm bảy thành trì phía Tây Nam trong tay Mộ Dung Triết.....” Đông Phương Nhuận trầm ngâm nửa ngày, vươn tay ra chậm rãi nói: “Thành giao.”

Bộp!

Chiến Bắc Liệt vỗ tay hân: “Vây bản vương sẽ chờ tin tốt của Thất hoàng tử.”

Sau khi nói xong, hân sải bước ra ngoài.

Chung Thương ở ngoài nhú nhú mày hỏi: “Vương gia, có khi nào Đông Phương Nhuận liên thủ với Mộ Dung Triết không?”

Chiến Bắc Liệt vừa đi vừa lắc đầu, trầm giọng nói: “Hắn là một người thông minh, sẽ không vì Mộ Dung Triết mà đắc tội Đại Tần, huống chi Bản vương đã đồng ý cho hắn sáu tòa thành trì, mà sáu thành đó tiếp giáp Tắc Nạp chẳng nhẽ không sợ Đại Tần làm khó dễ bất cứ lúc nào sao?”

Chung Trì chép chép miệng, đá đá tuyết trên mặt đất, đùa bắt diệp nhạc hồ: “Lão tử rất không thích người này, nhìn qua gian trá, giả dối, giống y như hoàng thượng!”

Chung Trì nói xong liền che miệng, đảo mắt một vòng rồi chân chó nói: “Gia, tiểu nhân chưa nói gì hết đúng không?”

Đùa à, nếu bị hồ ly kia nghe thấy thì chắc chắn là trước mặt tươi cười ảm áp, sau lưng lại dùng tư thế gió thu cuốn hết lá vàng, chính chết!

Chiến Bắc Liệt ghét bỏ liếc nhìn hân một cái, lười phản ứng.

Ra khỏi doanh trại Đông Sở, Chiến Bắc Liệt nhảy lên Điện Xế, năm người quay về Tắc Nạp.

Gió bên tai gào thét, Mục Dương cười híp mắt hỏi: “Gia, vậy nhờ may hắn đánh Tây Vệ xong liền chiếm luôn bảy thành trì, đến lúc đó Tây Nam và Đông Nam đều là địa bàn của hắn, rồi tấn công Tắc Nạp ở chính giữa.....”

Về mặt của hắn dù bướng bỉnh nhưng trong mắt cũng có chút ngưng trọng.

“Sẽ không!” Chiến Bắc Liệt vung tay lên, chắc chắn nói: “Cũng là lý do đó, Tây Nam và Đông Nam có là địa bàn của hắn thì ở giữa vẫn còn Tắc Nạp, đến lúc đó, lo cho đông nam, lại không để ý tới tây nam, phân tách như vậy, hắn không được lợi gì.”

“Hơn nữa, sáu thành ở đông nam cộng thêm một Lạc Phong Quan, liền một đường với Đông Sở, với hắn mà nói thì như hổ thêm cánh, mà bên kia, vô ích.” Chiến Bắc Liệt nói xong, đột nhiên ghìm cương ngựa.

Phía trước là mặt hồ đóng băng, ánh dương ánh lên mặt băng tán ra ánh sáng, rất đẹp.

Chiến Bắc Liệt xuống ngựa, nhìn về phía hồ băng, nghĩ đến lúc trước đi du hồ với tức phụ, híp mắt lại, cong khóe môi.

Điện Xế ở bên cạnh cũng dụi dụi đầu vào tay hắn, hắn vuốt ve nó rồi nhẹ giọng hỏi: “Người cũng nhớ Phong Trì ư.”

Từ lúc đại quân rời khỏi Cách Căn, Phong Trì đã bị Lãnh Hạ giữ lại, hôm nay Chiến Bắc Liệt nhìn ngựa nhớ người, ưng mâu rất có vài phần u oán.

Bốn người ở phía sau cũng xuống ngựa, Mục Thiên hít một hơi thật sâu, không hiểu hỏi: “Gia, nếu sáu thành trì khiến Đông Phương Nhuận như hổ thêm cánh, sao còn cho hắn? Chúng ta trực tiếp đánh hạ có phải là tốt hơn không?”

Đợi một lúc mà người trước mặt vẫn không nói gì.

Bốn người thò đầu lên nhìn, Đại Tần Chiến thần vẫn đang nhìn Điện Xế, bộ dáng si ngốc ngơ ngác, về mặt oán phu, rất rõ ràng, lại đang nhớ tới Tiểu Vương phi rồi.

Mục Thiên vỗ đầu một cái, không nói gì hỏi trời xanh.

Ngày ấy Vương gia còn oai hùng trên chiến trường, giờ này đã thành một tên ngốc.

Một lúc sau, cuối cùng Đại Tàn Chiến thần cũng nhớ ra vấn đề của Mục Thiên, hần vén áo choàng lên, ngồi xuống tuyết rồi giải thích: “Thống nhất ngũ quốc không đơn giản như thế, trong ngũ quốc, không ai không muốn làm bá chủ, nhưng cũng thế, không ai muốn có người lên làm bá chủ! Nếu tiếp tục mở rộng thế lực, sẽ làm hỏng thế cân đối bây giờ, Đại Tàn đã giữ vị trí đứng đầu, nếu cứ tiếp tục sẽ phải đối mặt với việc các nước khác liên kết tấn công.”

Chung Thương như hiểu ra, nói tiếp: “Ý của gia là, cùng với việc Đại Tàn lớn mạnh, sẽ khiến ba nước khác thấy nguy hiểm, sẽ khiến bọn chúng từ quan hệ đối đầu thành đồng minh, đoàn kết nhất trí chống lại Đại Tàn, mà lúc này để cho Đông Sở sáu thành trì, đã là một quốc gia nhìn có thể chống lại Đại Tàn, là nước duy trì cân đối mặt ngoài, sẽ không có hiện tượng Đại Tàn độc chiếm.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, đột nhiên trịnh trọng nói: “Hiện tại các người có một nhiệm vụ!”

Bốn người liền nghiêm túc, lớn tiếng đáp: “Rõ.”

Chiến Bắc Liệt cong cong khóe môi, cười làm bọn họ nổi gai ốc, mới chậm rãi phun ra hai chữ: “Bắt răn!”

Bốn người há hốc mồm, vẻ mặt như bị sét đánh, mê man nhìn Chiến Bắc Liệt đang cười hèn hạ, một lúc sau mới kêu rên một tiếng, nhận mệnh đi tìm răn.

Trong lòng điên cuồng gào thét: “Tiểu Vương phi, mau trở lại đi!”

Chiến Bắc Liệt dang rộng hai tay nằm trên mặt tuyết, chép chép miệng, tức phụ, mau trở lại đi!

==

Cách Căn thành.

Lãnh Hạ một tay bế Chiến Tiểu Quai, một tay uống cạn bát thuốc.

Buông chén thuốc ra, liền kéo tay áo Mộ Nhị hỏi: “Ta còn phải uống bao lâu nữa?”

Uống liên tục mười ngày, đắng đến mức muốn nhổ ra rồi, cái gì mà hàn khí nhập thể, lâu như thế cũng phải khỏi rồi chứ, tuy rằng nàng không sợ khổ, nhưng cứ uống thế thì không chịu nổi mất.

Mộ Nhị ngơ ngác quay đầu, suy nghĩ một chút rồi phun ra một chữ: “Tám.”

Lãnh Hạ liền buông tay ra, mỉm cười.

Được rồi, tám ngày, nàng nhịn!

Thấy nàng thở phào nhẹ nhõm, Mộ Nhị khó hiểu nhíu nhíu mày, vẻ mặt cổ quái như kính nể.

Đây là lần đầu tiên thấy có người biết phải uống thuốc tám tháng mà còn có thể thoải mái như thế.

Mộ Đại thần y không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nữa, lắc lắc đầu rồi ra ngoài.

“Rốt cuộc lão nương còn phải nằm đến bao giờ?” Một tiếng kêu rên truyền đến.

Lãnh Hạ bịt tai Chiến Tiểu Quai, thâm nói làm mẹ rồi mà vẫn còn ằm ỉ như trẻ con.

Nàng quay đầu nhìn Tiêu Phượng vì ở cũ mà như sắp chết, vẻ mặt mong đợi nhìn nàng, nghĩ một chút liền nói: “Hôm qua ta đã hỏi Mộ Nhị.....”

Không đợi nàng nói xong, Tiêu Phượng đã chớp chớp hạnh mâu, thở dài nói: “Chỉ muội mới hiểu được hần, từ trước đến giờ chỉ nói một từ, hai từ, hần là người không thế?”

Lãnh Hạ cong cong khóe môi, đưa đáp án của Mộ Nhị cho nàng: “Không, quá, kiệu.”

Tiêu Phượng nhìn trời, vuốt tay, quả nhiên là không thể hiểu nổi.

Lãnh Hạ tự động phiên dịch cho nàng: “Không thể vận động quá kịch liệt, nhưng có thể ngồi kiệu.”

Tiêu Phượng lập tức giơ hai tay lên trời hoan hô, bế Chiến Tiểu Quai hôn một cái, không nhìn ánh mắt ghét bỏ của nó, kích động nói: “Khi nào thì đi?”

“Sáng sớm ngày mai!”

127. Q.2 - Chương 50: Mộ Đại Thần Y, Tức Giận

Edit: Kiri

Hôm sau, mọi người thu dọn hành lý xong, chuẩn bị xuất phát.

Thác Bạt Nhung làm như bằng hữu thâm giao, tự mình đến tiễn Lãnh Hạ, vung tay lên, hào sảng nói: “Không biết có cơ hội gặp lại không, lão tử sẽ nhớ người.”

Nói thì nói thế nhưng trong mắt hần lại cực kỳ hưng phấn, không thể che giấu nổi.

Lãnh Hạ nhướng mắt, bộ dạng không để ý.

Thác Bạt Nhung bị vẻ mặt này kích động, nhíu mày, bước lên tròng mắt nhìn nàng, oán hận nói: “Nữ nhân, tốt xấu gì cũng đã kề vai chiến đấu cùng lão tử, thế mà một chút lưu luyến cũng không có!”

Vừa dứt lời đã khiến người bên cạnh nhảy dựng lên, ba người Cuồng Phong lập tức trợn tròn mắt, có biến!

Tuy ba người đã sớm bị Chiến Bắc Liệt bán đi, dịch chủ trở thành người của Lãnh Hạ, nhưng lòng vẫn luôn hướng về Vương gia, đột nhiên thấy một nam nhân Bắc Yến không biết chạy đến từ đâu, nói cái gì mà nhớ với mong, liền nổi giận.

Nha, thật có dũng khí đào góc tường!

Nhưng tức thì tức, tam đại ám vệ của Đại Tàn Chiến thần cũng không phải chó hay mèo mà tùy tiện đánh nhau, bọn họ là người có thân phận nha!

Cuồng Phong nháy mắt ra dấu với Lôi Minh: Làm sao bây giờ?

Lôi Minh gỡ thủ đoạn: Để tiểu tử này biết khó mà lui!

Thiểm Điện nháy mắt mấy cái, cực kỳ bình tĩnh lấy thư từ trong ngực ra, bắt đầu đọc.....

Hình như hần đọc chiến báo Đại Tàn đánh Tắc Nạp, trong đó kể lại một hồi đại chiến, điểm quan trọng nhất là hành động của Chiến Bắc Liệt ở Tắc Nạp và tư thế anh dũng trên chiến trường, Thiểm Điện thêm mắm thêm muối thổi phồng Đại Tàn Chiến thần lên tận trời.

Người như thế, xưa này chưa từng có!

Lãnh Hạ khoanh tay tựa vào xe ngựa, trong mắt hiện lên sự trêu tức, à, không phải chiến báo vẫn ở trong tay ta sao.

Cũng nghi ngờ như nàng còn có Cuồng Phong và Lôi Minh, bọn họ cùng theo Tiểu Vương phi, sao chỉ có Thiểm Điện có chiến báo?

Hai người liếc nhau, lặng lẽ đi ra phía sau Thiểm Điện, thò đầu lên nhìn, lập tức vô cùng kính nể.

Cao nhân a!

Chỉ thấy Thiểm Điện đang cầm một tờ giấy trắng, hai mắt sáng ngời, rung đùi đắc ý, bốc phét luôn mồm, nhất là hai mắt lướt trên tờ giấy, y hệt như đang đọc.

Đọc cái này mất thời gian tròn một nén nhang, đọc liên tục không ngắt nghỉ, không thở dốc làm Cuồng Phong Lôi Minh ngẩn tò te.

Cuối cùng, hình như đã đọc đến chữ cuối, Thiểm Điện hít sâu một hơi, nhét tờ giấy vào trong áo nhanh như chớp, đắc ý nhìn Thác Bạt Nhung.

Tiếng ồn ào cuối cùng đã dừng lại, mọi người cùng ngáp một cái.

Duy chỉ có tổ ám vệ ba người, ba kẻ mẫn nguyện đồng loạt nhìn chăm chăm Thác Bạt Nhung.

Tiểu tử Bắc Yên, đây là sự chênh lệch giữa người và gia nhà chúng ta, xa cách đến mức có thúc ngựa phi nước đại cũng không đuổi kịp đâu.

Nghe một lúc lâu như thế, lúc đầu Thác Bạt Nhung chẳng hiểu gì, ngáp liên tục nhưng bây giờ nhìn mấy ánh mắt kia, đã hiểu ra rồi, lập tức trợn trừng hai mắt, kinh ngạc vì sức tưởng tượng của ba người này.

Thác Bạt Nhung nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt xin miễn cho kẻ bắt tài.

Thôi đi, nữ nhân bư hãn như thế, khẩu vị của lão tử cũng không nặng như vậy.

Hắn chép chép miệng, đột nhiên cảm thấy phục sát đất vị Đại Tần Chiến thần chưa từng gặp mặt kia, có thể giải quyết nữ nhân hoàn toàn không thể gọi là nữ nhân này, quá trâu bò!

Hắn vô cùng sùng kính Chiến Bắc Liệt ở nơi xa, chưa cần nói gì khác, chỉ với dũng khí này, lão tử đã bội phục người rồi!

Rốt cuộc Lãnh Hạ cũng xem kịch xong, vỗ vỗ tay phân phó: “Đi, xuất phát!”

Nói xong liền điểm mũi chân, thông thả nhảy lên xe ngựa, cũng không để ý, Mộ Nhị vừa đi ra, nhìn thấy động tác của nàng, mày hơi nhíu lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thác Bạt Nhung, khóe môi cong lên, Thác Bạt Nhung ho khan một tiếng, giọng trầm trầm ra, cực trịnh trọng nói: “Nữ nhân, bảo trọng!”

Lãnh Hạ gật đầu cười, đánh một quyền vào tay hắn: “Bảo trọng!”

Lãnh Hạ đi vào trong xe ngựa, Tiêu Phượng vẫn đang ngủ, nàng còn đang ở cữ, thân thể vì sinh con mà bị tổn hại nhiều, mấy ngày nay Tiêu Phượng vẫn phải nằm trên giường, béo lên trông thấy, Chiến Tiểu Quai ngoan ngoãn nằm trong nôi, hai mắt mở to nhìn khắp nơi tỏ vẻ hiếu kỳ, nắm tay bé bé gờ về phía nàng.

Xe ngựa bắt đầu chuyển động, Lãnh Hạ nắm bàn tay nhỏ bé kia, cong cong khóe miệng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đoàn người chậm rãi đi về phía bắc Cách căn thành.

Thác Bạt Nhung nhìn chiếc xe ngựa kia, lười biếng đuổi người: “Tuy rằng nữ nhân người không đáng yêu chút nào, nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhân đầu tiên mà lão tử bội phục, ai, cũng không biết có thể gặp lại hay không, thuận buồm xuôi gió!”

Nói xong, tiêu sái xoay người, rời đi.

==

Mấy hôm này tiết trời đã ấm lên, nhưng gió vẫn lạnh lẽo, Lãnh Hạ vẫn luôn ghét lạnh nên ở luôn trong xe ngựa với Tiêu Phượng, buồn chán thì đùa nghịch với Chiến Tiểu Quai, hàn huyên một chút, cũng khá an nhàn.

Đường xá đọng đầy tuyết nên cũng không dễ đi, Tiêu Phượng đã không được ngồi một tháng, Chiến Tiểu Quai mới sinh ra được một tháng, lại còn có cả Thí Thiên đi bộ theo nên tốc độ rất chậm.

“Vương phi” Cuồng Phong lên tiếng hỏi: “Đêm nay sẽ ở quán trọ này nhé?”

“Đây là đâu?” Lãnh Hạ vừa hỏi vừa vén màn xe lên.

Trời tối đen, đường đi thì trắng xóa, chỉ có một quán trọ bình dân hai tầng, bên ngoài rào sân lại bằng rào tre, còn có mấy chiếc xe chất đống ở đó, dùng lông thú dày đắp lên. Cửa chính dùng vải lông thú chắn gió, màu lông cũng không đẹp gì, thô kệch mà xù xì, trên cửa có một tấm biển đơn sơ: Quán trọ Phúc Lai.

“Phía trước chính là Mãn Đô Lạp Đồ, có lẽ nghỉ qua đêm nay, đến mai là tới.” Cuồng Phong giải thích cho Lãnh Hạ rồi vẫy vẫy tay với tiểu nhị.

Tiểu nhị mặc áo bông thô, ngáp ngắn ngáp dài, lười biếng chào hỏi: “Khách quan, nghỉ chân hay ở trọ vậy?”

Thấy Lãnh Hạ gật đầu, Cuồng Phong phân phó: “Ở trọ.”

Tiểu nhị đang định dắt ngựa vào sân, liền thấy Thí Thiên ở phía sau, giật mình nói: “Đại gia, quán trọ nhỏ của chúng tôi cũng chỉ có mười phòng, giờ cũng chỉ trống bốn, sao có thể chứa nhiều người như thế?”

“Bọn họ ở bên ngoài.” Cuồng Phong phân phó tiểu nhị một chút, Lãnh Hạ buông màn xe, đánh thức Tiêu Phượng.

Đợi Tiêu Phượng mặc y phục xong, bé Chiến Tiểu Quai cẩn thận, bao bọc rất kỹ lưỡng rồi Lãnh Hạ mới xuống xe.

Lãnh Hạ tiêu sái bước ra làm tiểu nhị thất thần, oa, đây là tiên nữ hạ phàm sao!

“Các người ở ngoài này.” Lãnh Hạ phân phó Thí Thiên một câu, đuôi mắt liếc về phía tiểu nhị, khoe môi khê cong lên, thanh âm lạnh lùng chậm rãi nói: “Trước sau đều không có nhà ở mà việc làm ăn của quán các người cũng thật không tệ.”

Vừa dứt lời, ba người Cuồng Phong liền híp mắt lại.

Chỗ thế này mà sáu phòng đều đã có người, mà kỳ quái là lại trùng hợp như vậy, chỉ còn lại có bốn phòng, Tiểu Vương phi, Hoàng hậu, thần y Mộ Nhị, Diệp Nhất Hoàng, bốn phòng này như là chuẩn bị riêng cho họ vậy.

Tiểu nhị giật mình một cái hoàn hồn, mỹ nữ đẹp thì đẹp thật nhưng ánh mắt thật lạnh, lạnh như băng lại sắc như dao.

Hắn không tự chủ được mà run rẩy, nhanh chóng trả lời: “Khách..... khách quan, bình thường chúng tiểu nhân cũng làm ăn được, vì từ Tắc Nạp đến Mãn Đô Lạp Đồ chỉ có mỗi quán trọ này, không ít tiểu thương đi ngang qua đều ở lại, hơn nữa mấy hôm nay gió tuyết, không ít người đều phải dừng lại trên đường.....”

Lãnh Hạ không nói nữa, bước vào trong.

Bên trong trang trí đơn sơ, có tám bàn gỗ tròn, bây giờ đang là giờ cơm nên cũng có mấy người ngồi, có vẻ đều là thương nhân.

Gọi vài món ăn đơn giản, Lãnh Hạ Tiêu Phượng Mộ Nhị Diệp Nhất Hoàng ba người Cuồng Phong ngồi quây quần ở một chiếc bàn.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đã bưng đồ ăn lên, Lôi Minh lấy một cây ngân châm ra, bọn họ rất nghi ngờ, hơn nữa, những người này, Hoàng hậu, Vương phi, tiểu Hoàng tử, thân phận như vậy, không cho phép bọn họ có chút bất cần nào.

Hắn vắn về ngân châm, đang muốn thử độc liền bị Lãnh Hạ cản lại: “Có thần y ở đây, cần gì những thứ này.”

Lôi Minh lập tức thu hồi ngân châm, cười chân chó với Mộ Nhị, Mộ Đại thần y quả nhiên là người cần cho việc du hành giết người cướp của a!

Món ăn đơn giản nhưng vị cũng không tệ, một đôi dưa bắp một ít rau lên, đang muốn gấp cho Lãnh Hạ, dưa của Tiêu Phượng đã mau chóng đoạt về bát mình.

Tiêu Phượng cười đắc ý: “Đa tạ đa tạ!”

Diệp Nhất Hoàng trừng mắt nhìn đôi dưa rồng tuếch, thở phì phò, cố nặn ra một nụ cười: “Khách khí khách khí!”

Tiêu Phượng bĩu môi, quay đầu sang nơi khác, tiểu tử này, cũng dám có ý đồ với Lãnh Hạ, nên giúp đỡ Bắc Liệt ngăn cản mấy tên này.

Sau đó, bàn ăn lập tức trở thành chiến trường để Tiêu Phượng và Diệp Nhất Hoàng quyết đấu, hai người chằm chọc đối đầu, người gắp một đĩa, ta đoạt một đĩa, đùa bắt diệc nhạc hồ.

Mọi người ăn uống sạch sẽ trong bầu không khí vui vẻ này.

Dùng bữa xong, tiểu nhị liền dẫn mấy người lên gian phòng ở tầng hai.

Mộ Nhị chậm rãi di chuyển cổ, ánh mắt đảo khắp quán trọ, đột nhiên nhíu nhíu mày Lãnh Hạ đang nghĩ không phải ngay cả hắn cũng đã nhận ra có vấn đề chứ?

Chợt nghe Mộ Nhị chậm quá phun ra hai chữ: “Sắc thuốc.”

Lãnh Hạ lập tức thấy mất thăng bằng, bất đắc dĩ nhìn về phía Mộ Đại thần y vẻ mặt cố chấp, quả thực là dở khóc dở cười, trong hoàn cảnh như vậy mà hắn còn không quên bắt thuốc chết tiết kia, rốt cuộc thì nên nói hắn có tâm với nghề hay cố chấp đây.....

Tiểu nhị bình tĩnh đại ngộ nói: “Khách quan muốn sắc thuốc sao, có thể xuống phòng bếp.”

Mộ Nhị ngơ ngác gật đầu, đeo hòm thuốc đi về phía phòng bếp.

Lãnh Hạ quay đầu, vừa đi vừa hỏi Cuồng Phong: “Hiện tại Vệ vương thế nào rồi?”

Đột nhiên hỏi nên Cuồng Phong phải suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Vệ vương vẫn trong trạng thái nguy kịch, từ lần trước nhận được tin tới giờ đã gần một tháng, chắc cũng không sống được bao lâu.”

Lúc Lãnh Hạ hỏi điều này, như là chợt nhớ ra, thuận miệng hỏi, nhưng khóe mắt vẫn đảo trong đại sảnh, động tác của mấy người khách đồng loạt khựng lại trong giây lát nhưng cực kỳ nhanh đã khôi phục nguyên trạng.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, rẽ vào hành lang tầng hai, tới gần ba người nói nhỏ: “Đêm nay dù xảy ra chuyện gì, các người cũng phải ở bên Tiêu Phượng không rời một bước, đây là mệnh lệnh!”

Ba người thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, liền lo lắng nói: “Vương phi, ý người là đêm nay có thể có nguy hiểm sao?”

“Ai biết được?” Lãnh Hạ nhún nhún vai, tùy ý nói, thấy bọn họ muốn phản bác, nàng liền lạnh nhạt nói: “Lẽ nào các người định bảo vệ ta?”

Ba người Cuồng Phong nghe rõ nàng nhấn mạnh hai chữ ‘Bảo vệ’, mắt trợn tròn lên, cuối cùng cũng hiểu ý nàng, không thể nào nha, Tiểu Vương phi bưu hãn như thế, cần gì bọn họ bảo vệ.

Kẹt!

Rầm!

Lãnh Hạ mở cửa bước vào phòng rồi đóng sập cửa lại.

Ba người lẻ loi đứng ngoài, lệ rơi đầy mặt, hình như bọn họ bị ghét bỏ.....

==

Nửa đêm, bên trong gian phòng.

Lãnh Hạ nằm yên trên giường, hô hấp đều đặn, giống như đã ngủ say.

Cửa phòng bỗng in lên hai chiếc bóng, một ống trúc nhỏ chọc qua giấy cửa sổ thổi khói trắng vào đầy phòng.

Mi mắt khẽ động, bỗng nhiên Lãnh Hạ mở mắt ra, trong phượng mâu chỉ thấy sự sắc sảo chứ nào có chút mơ màng.

Một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, nàng mau chóng nhắm mắt lại, nhận thấy hai người bước tới gần rồi đứng lại trước giường.

Hai người này di chuyển không gây ra chút tiếng động nào, bước đi nhẹ nhàng hô hấp trầm ổn, bọn họ đứng trước giường một lúc lâu, Lãnh Hạ có thể cảm giác được hai ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm nàng, quan sát và chờ đợi.

Qua khoảng thời gian một nén nhang, một người trong đó giục: “Trịnh lão đại, không có vấn đề gì đâu, đi nhanh đi, người của mù đàn bà thối này rất đông, nếu làm kinh động đến mấy trăm người ở ngoài kia thì sẽ rất phiền toái!”

Nam nhân được gọi là Trịnh lão đại kia khoảng hơn ba mươi, để râu quai nón, hần nhìn chăm chăm Lãnh Hạ không chớp mắt đáp: “Ta cũng phải suy nghĩ cẩn thận, chuyện tích của nữ nhân này người cũng đã nghe mấy ngày trước rồi còn gì, sao có thể dễ bắt như thế?”

“Bảy mươi lăm đối chiến ba nghìn? Lão tử không tin!” Nam nhân kia vừa cao vừa gầy, vẻ mặt coi thường, cười nhạo: “Ai biết lúc đó có chuyện gì xảy ra, có khi tự nàng phao tin cũng nên! Đừng quên, trước đây nàng là một phế vật! Dù có là thật thì cũng chỉ là nữ nhân thôi, không phải bây giờ cũng đã nằm trong tay chúng ta ư!”

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân của bốn người nữa, rất nhẹ nhàng, thanh âm này càng ngày càng gần, đi thẳng vào trong phòng, đứng ở bên cạnh hai người kia.

Một nam nhân trong đó lạnh lùng nói: “Trịnh lão đại, Sấu tử, sao còn chưa đi?”

“Đi ngay đây!” Sấu Tử lấy túm lấy Lãnh Hạ đang ngủ say, rồi thô bạo vác nàng trên lưng, quay người về phía cửa sổ.

Khí tức lạnh lẽo lập tức lan ra khắp phòng, một người trù trừ hỏi: “Lão đại, những người khác thì thế nào?”

Sấu Tử khiêng Lãnh Hạ, ngoan lệ nói: “Giết chết!”

“Không được!” Trịnh lão đại nhanh chóng bác bỏ, hần trầm mặc một lát rồi quyết định: “Nhiệm vụ của chúng ta là bắt nữ nhân này, không cần động đến những người khác, lỡ may chọc phải phiền phức sẽ không tốt.”

Nói xong liền lập tức thi triển khinh công bay vút ra khỏi quán trọ, mấy người còn lại cũng gật đầu đồng ý, bay ra ngoài theo.

Trong không gian mênh mông tuyết trắng, vài bóng người lao đi vun vút, không biết đã qua bao lâu mới giảm tốc độ rồi dừng lại.

Mấy nam nhân bước từ bên đường ra, thấy Sấu Tử khiêng Lãnh Hạ, vui vẻ nói: “Lão đại, bắt được rồi sao?”

Sấu Tử dương dương đắc ý, khinh bỉ nhìn hần: “Bọn họ không hề phát hiện tý nào, cái gì ám vệ, cái gì Thí Thiên, cả nữ nhân này nữa, cái gì bảy mươi lăm đối chiến ba nghìn, tất cả đều là cứt hết!”

Mấy người ầm ầm cười to, đột nhiên, tiếng cười ngừng bật lại, tất cả đều kinh ngạc và ngưng trọng.

Trịnh lão đại vẻ mặt nghiêm túc, cau mày nhìn phía trước, lát sau mới chậm rãi nói rằng: “Các hạ lại có thể vô thanh vô tức đuổi đến đây, tại hạ bội phục!”

Trong đêm đen, bọn họ không nhìn rõ dung mạo của người kia, thậm chí cũng không biết hần đến đây từ lúc nào, chỉ trong một cái chớp mắt, thanh y nam nhân kia đã đứng ở đó, không tiếng động không báo trước, cứ như là đột nhiên xuất hiện!

Khinh công như thế, chưa thấy bao giờ!

Thanh y nam nhân chậm rãi bước về phía họ, bước đi cứng ngắc, đến gần bọn họ rồi mới dừng chân.

Lúc này bọn họ mới nhìn rõ hần, là một người trong đoàn của Liệt Vương phi!

Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không có chút biểu tình nào, ánh mắt luôn ngơ ngác nhìn Sấu Tử, không, là nữ nhân đang hôn mê trên vai Sấu Tử.

Lát sau mới phun ra một chữ khô khan: “Thả.”

Đúng vậy, người tới chính là Mộ Nhị!

Mặc dù lúc này hần chỉ nói một chữ, nhưng đám Trịnh lão đại cũng sẽ không hiểu sai chữ này.

Thả người, rất rõ ràng.

Cả đám đều rất cảnh giác, cẩn thận nhìn chăm chăm người này, khinh công đã bí hiểm mà khí tức hẩn thả ra lại càng làm họ kinh hãi, đây là một cao thủ!

Dù có hợp lực lại cũng chưa chắc đã thắng được cao thủ này!

Trịnh lão đại do dự hồi lâu, cứng rắn không được đành đổi thành thương lượng: “Chẳng hay danh tính các hạ là gì, sao có thể vì một nữ nhân như thế, chẳng bằng chúng ta hóa thù làm bạn, nếu các hạ đồng ý rồi đi, coi như tại hạ nợ một phần nhân tình, nếu sau này có cần giúp đỡ, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!”

Lời này của Trịnh lão đại có thể nói là cực kỳ khách khí, đáng tiếc hẩn đang nói với một kẻ cứng ngắc như Mộ Đại thần y, coi như không hiểu đối phương nói gì luôn.

Con người của Mộ Nhị không động chút nào chỉ nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, cố chấp nói lại: “Thả!”

Trịnh lão đại chỉ cảm thấy người này rất khó nói chuyện, dù là địch hay bạn cũng chỉ nói hai chữ, mà người này, trong mắt ngoại trừ Liệt Vương phi kia, thì không có gì hết, chỉ luôn nói một chữ thả.

Hẩn thở dài, đang định nói thêm thì Sáu Tử đã quăng Lãnh Hạ đi, làm ngã rơi xuống dưới một gốc cây bên đường.

Động tác này làm Mộ Nhị cau mày, đang muốn đi tới, đột nhiên mọi người đồng loạt xông lên, lập tức bao vây hẩn, hơn mười thanh kiếm lao về phía hẩn từ mọi hướng, âm lệ quát: “Muốn cứu người thì cũng phải hỏi kiếm của ta trước!”

==

Mộ Nhị xuyên qua vòng vây, bóng dáng màu xanh như ẩn như hiện, tựa như ma quỷ, dáng người uốn lượn tựa mây bay nước chảy.

Đám người Trịnh lão đại xoay vòng quanh cũng không tóm được hẩn chứ đừng nói là làm hẩn bị thương.

Đột nhiên, tai Mộ Nhị khẽ động, một tiếng xé gió rất nhanh vang lên trong không trung, một viên đá nhỏ bắn về phía bắp chân của hẩn, hẩn nhanh chóng tránh thoát nhưng cũng đã lộ bóng dáng.

Ánh mắt của hẩn, nhìn chuẩn về hướng viên đá kia bắn ra.....

Là nữ nhân đã hôn mê kia!

Hẩn cau mày ngơ ngác nhìn Lãnh Hạ, trong mắt có vài phần không giải thích được, thế nhưng Lãnh đại sát thủ đang giả vờ hôn mê nên nét mặt không giải thích được gì cho hẩn.

Đám người Trịnh lão đại thấy người này lúc này còn đang ẩn hiện như sương khói, nay lại tự động hiện thân, lập tức vọt tới, tấn công từ nhiều phía.

Mộ Nhị diễm mũi chân một cái, bay ra phía ngoài, lập tức mất dạng, Trịnh lão đại dụi dụi mắt, oán hận bóp tay, lại để hẩn biến mất rồi.

Hẩn phi thân trên không trung, bộ pháp biến hóa liên tục, bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia có mặt ở mọi nơi, đi đến đâu là để lại tàn ảnh ở nơi đó, hoàn toàn không nắm bắt được.

Đột nhiên, Mộ Nhị đang bay giữa không trung, chợt quay đầu trừng mắt nhìn nữ nhân dưới gốc cây kia, lại một viên đá nhỏ bắn đến, nhưng lần này tốc độ rất nhanh, không thể né tránh!

Mộ Nhị quay đầu trừng người, vừa làm xong thì liền thấy chân tê rần.....

Sau đó, Mộ Đại thần y khinh công trác tuyệt quỷ thần khó lường lão đảo ở giữa không trung, rơi xuống.

Phịch!

Mộ Đại thần y rơi xuống đất, lão đảo một chút mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Đối với Mộ Nhị mà nói, lúc thi triển khinh công mà ngã từ trên không xuống chính là một sự sỉ nhục to lớn.

Gương mặt có vài phần khó nhịn, mày cau lại thể hiện hẩn tức giận, đây là biểu tình rõ ràng nhất từ lúc Mộ Đại thần y sinh ra tới giờ.

Hắn trợn mắt nhìn Lãnh Hạ, trong đôi mắt ánh rõ sự lên án, trong lòng nổi lên sự tủi thân.

Thật ra Lãnh Hạ nghĩ rất đơn giản, dùng viên đá bắn Mộ Nhị để hắn giả vờ khoanh tay chịu trói, ám chỉ rõ ràng như vậy làm gì có ai không rõ.

Lúc này, Lãnh Hạ thật sự không nói nổi Mộ Nhị nữa rồi, nếu không phải đang giả vờ hôn mê, nàng rất muốn ngẩng đầu nhìn trời, Lăng tử này rốt cuộc là giống gì a!

Được rồi, bất kể là ai, muốn cứu nàng mà nàng lại năm lần bảy lượt giúp kẻ địch đối phó mình, nhất định sẽ đều nổi trận lôi đình, không nhảy dựng lên mắng nàng vô lương tâm đã coi như là rất nể tình rồi.

Mặc dù người này là một kẻ ngốc.

Cho nên lúc này.....

Mộ Nhị, Mộ Đại thần y, tức giận!

Mộ Đại thần y tức giận có hành động rất đơn giản, hắn mím môi lại, đảo mắt nhìn Lãnh Hạ rồi quay người lao vút đi.

Mấy người Trịnh lão đại há hốc mồm, nam nhân khinh công siêu tuyệt này mà lại đang bay tự ngã?

Hơn nữa ngã xong liền không thêm cứu người nữa?

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, mặc kệ sao hắn lại ngã, không cứu nữa là tốt nhất, không nên kết oán với cao thủ như thế.

Mọi người không nhìn Mộ Nhị đã bay xa nữa, quay người đi về phía Lãnh Hạ, tâm tình rất sung sướng.

Đột nhiên, ‘Phịch’ một tiếng, một âm thanh to lại vang lên.

Trịnh lão đại há hốc mồm, nhìn phía người áo xanh ở phía xa, hai mắt như muốn lồi ra.

Bị ngã một lần nên ghê sợ sao?

Lần trước chỉ là ngã xuống, lần này ngã xong liền hôn mê luôn?

Sấu Tử gãi đầu một cái, do dự hỏi: “Lão đại, làm thế nào với người này bây giờ?”

Trịnh lão đại suy nghĩ một chút, vung tay lên nói: “Hắn đã thấy chúng ta, không đánh lại hắn thì thôi nhưng nếu hắn đã hôn mê thì không thể để hắn quay về.”

Tên còn lại đột nhiên rút kiếm bên hông ra, sải bước đi tới, Sấu Tử cản hắn lại: “Người này thân thủ inh, rõ ràng có quen biết Liệt Vương phi, không biết có thân phận gì, có khi lại có tác dụng với chủ tử cũng nên!”

Trầm mặc một hồi, Trịnh lão đại gật đầu, quyết định nói: “Mang về trước rồi nói sau.”

Vừa dứt lời, lại xuất hiện một vấn đề mới, mọi người lại thấy khó xử, mang về thì dễ nhưng nếu hắn tỉnh thì bọn họ đánh không lại a!

Lỡ như người này tỉnh, diệt bọn họ rồi cứu Liệt Vương phi, vậy thì chẳng phải bọn họ tự chui đầu vào rọ sao!

Thảo luận một hồi rồi quyết định hạ Nhuyễn cân tán lên người hắn, làm hắn vô lực không thể vận dụng công phu, rồi trói chân tay lại mới yên tâm.

Sấu Tử xưng phong nhận việc, dẫn vài người tới khiêng Mộ Nhị đã hôn mê lên lưng.

Trong bóng đêm đen kịt, bọn họ không chú ý tới Mộ Đại thần y đã hôn mê, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra vẻ phức tạp, nghi hoặc, bức bối, oán giận,.....

Nếu chú ý một chút, sẽ thấy bên cạnh Mộ Đại thần y, trên tuyết có một viên đá, cực nhỏ.

128. Q.2 - Chương 51: Lãnh Hạ Ở Dưới, Mộ Nhi Ở Trên

Edit: Kiri

Tác Nạp.

Đại Tồn Chiến thần siết chặt bức thư trong tay, nắm ngón tay vì dùng lực quá mạnh mà nổi đầy gân xanh, ứng màu u ám thâm trầm, không thể nhìn ra là kinh hoàng hay tức giận.

Chung Thương Chung Trì và Mục Thiên Mục Dương đứng ở trước bàn, không dám thở mạnh, từ lúc gia thấy bức thư viết Tiểu Vương phi bị mất tích, vẫn luôn có biểu cảm này, không nói, không động, chỉ duy trì tư thế kia, đã trầm mặc hơn nửa canh giờ.

Trước đây gia cũng từng có lúc trầm mặc rất lâu giống như bây giờ, tản ra khí tức khiến người khác run sợ, làm không khí trong phòng bị đè nén, như đang đông cứng lại.

Một lúc lâu sau, Chung Trì nóng nảy đá vào băng ghế, tức giận nói: “Gia, chúng ta đi cứu Tiểu Vương phi!”

Chung Trì nói xong định lao ra ngoài nhưng lại bị hai chữ của Chiến Bắc Liệt ngăn lại: “Không cần.”

Chung Trì ngẩn người, cũng giống như hẳn còn có ba người Chung Thương, bọn họ vốn tưởng rằng Vương gia khác thường như thế là vì Tiểu Vương phi bị bắt đi, nhưng nghe giọng nói của người thì hình như không phải vậy.

Chiến Bắc Liệt ngả người về phía sau, nhắm mắt lại, một lúc sau mới thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Nàng cố ý để bị bắt.”

Căn phòng trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng họ cũng hiểu ý trong lời này.

Mục Dương thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt hỏi: “Thì ra Vương phi đã sớm báo cho gia, hại chúng ta phải lo lắng như vậy.”

Vừa dứt lời, Mục Dương liền cảm thấy khí tức của Chiến Bắc Liệt lại trở nên nguy hiểm, vang lên tiếng nghiêng răng giận dữ.

Mục Dương có trực giác, nếu như lúc này Tiểu Vương phi ở đây thì sợ rằng Vương gia sẽ lập tức lao tới, hung hăng ăn nàng không chừa chút bột phần nào.

Cảm giác lúc này của Chiến Bắc Liệt đúng như Mục Dương nghĩ, lửa giận không có chỗ để phát tiết, thậm chí nghĩ tới lấy nữ nhân kia ném lên giường hung hăng giáo huấn!

Được rồi, dù là bây giờ hẳn cực kỳ giận dữ nhưng hình phạt có thể nghĩ đến để phạt nàng cũng chỉ là giáo huấn trên giường thôi.

Vì sự thừa nhận này mà Đại Tồn Chiến thần tự phải nhổ chính mình một phen.

Thấy phản ứng này của hẳn, mọi người đều tự hiểu ra!

Mục Dương cẩn thận nuốt nước miếng một cái hỏi: “Không báo trước sao?”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, bạc môi rít lên tám chữ: “Tự mình chủ trương, lấy thân phạm hiểm!”

Chung Thương nhíu nhíu mày, hỏi một vấn đề mà mọi người đều rất nghi hoặc: “Gia, sao người biết?”

Chiến Bắc Liệt bất đắc dĩ day day huyệt Thái Dương, giải thích: “Cuồng Phong đưa thư tới các người cũng đọc rồi đó, trong phòng nàng có dấu vết bị hạ khói mê, cùng mất tích còn có Mộ Nhi, khói mê sao có thể làm khó kẻ lỗ mãng này!”

Nhắc tới cái tên làm hẳn ngứa răng, lại nghiêng vai cái rồi nói tiếp: “Hơn nữa sau khi dùng bữa, nàng đã dặn Cuồng Phong phải tận lực bảo vệ Hoàng tẩu, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng không được rời đi nửa bước, nói lên nàng sớm đã đề phòng.”

Ứng màu cực kỳ tin tưởng và tự hào: “Chỉ cần Vương phi của các người đã đề phòng thì trong thiên hạ này không ai có thể vô thanh vô tức bắt nàng đi!”

Bốn người gật đầu, quả thật là như vậy, nếu đã sớm đề phòng thì Tiểu Vương phi bưng hân không thể bị người khác bắt đi, nhất là bên ngoài quán trọ còn có bốn trăm người Thí Thiên, đừng nói là chỉ có vài tên mà dù đại quân vạn người cũng chưa chắc đã có thể bắt nàng đi một cách yên lặng như thế.

Hơn nữa ngay hôm sau Thí Thiên cũng không nói tiếng nào đã biến mất, đủ để nói nàng đã sớm lên kế hoạch rất tốt, đồng thời để lại tin tức cho bọn họ.

“Gia, Vương phi đi Tây Vệ ư?” Chung Thương bỗng nhiên ngẩng đầu, tuy là câu hỏi nhưng ngữ điệu lại rất chắc chắn.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, mở bức thư ra đáp: “Trước đó nàng đột nhiên hỏi tình hình của Vệ vương, chắc là nàng ngầm ra hiệu, nếu ra không đoán sai, thì kẻ chủ mưu chính là Mộ Dung Triết.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Chiến Bắc Diễn vừa đi vào phòng, vừa nói.

Hắn chưa bao giờ cảm kích Lãnh Hạ như lúc này, lúc nàng có nghi ngờ lại để ba người Cuồng Phong bảo vệ Tiêu Phượng, hạ lệnh phải toàn lực bảo vệ, không được rời đi dù chỉ nửa khắc, cho nên sau khi Tiêu Phượng biết Lãnh Hạ biến mất, Cuồng Phong đã y lệnh mà trấn an lòng nàng.

May mà như vậy, nếu không Phượng nhi lại bế con chạy mất thì rất nhức đầu.

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm một lát rồi lắc đầu: “Không cần làm gì cả, báo cho ám vệ các nơi nếu thấy tung tích của Vương phi thì âm thầm theo dõi bảo vệ, nếu nàng đã quyết định chuyện này thì đương nhiên đã có kế hoạch của mình.”

Chiến Bắc Diễn vỗ vỗ vai hắn, thở dài: “Ít nhiều đó cũng là vợ của đệ, đệ không lo lắng sao?”

“Lo lắng!” Chiến Bắc Liệt chậm rãi cong khóe môi nói: “Nhưng đệ tin tưởng nàng!”

Một câu tin tưởng là đủ để nói rõ tâm trạng của hắn lúc này hơn bất kỳ điều gì.

Tin tưởng nàng có thể xử lý tốt mọi việc, tin tưởng nàng có thể tự bảo vệ mình, dù trong lòng lo lắng nhưng sẽ không cản trở kế hoạch của nàng.

Ứng mâu chậm rãi nheo lại, Chiến Bắc Liệt nhìn về phía Tây, trong mắt sát khí bắt đầu chuyển động.....

Mộ Dung Triết, mặc kệ tức phụ lão tử có tự nguyện hay không, thù này ta từ từ tính với người!

==

Lãnh Hạ thật sự là tự nguyện, từ lúc ở trong quán trọ nàng đã phát hiện mấy thương nhân ở đây có vấn đề, tư thế ngồi thẳng tắp, tay phải luôn không tự chủ mà đặt ở hông, động tác ăn rất gọn nhẹ, khí tức trầm ổn, mặc dù bọn họ đã cố ý che dấu nhưng vẫn không thể sửa đổi được thói quen của một người lính lâu năm.

Tin Tiêu Phượng ở đây không ai biết vậy thì tất nhiên mục tiêu của những người này sẽ là mình vừa vang danh ở Cách Cấn thành, nàng dùng tình trạng của Vệ vương để thử, quả nhiên liền thấy phản ứng khác thường của bọn họ, chỉ thế đã đủ nói lên thân phận rồi.

Trong toàn Tây Vệ, muốn tìm nàng cũng chỉ có Mộ Dung Triết luôn nhưng nhớ ‘Phù dung’ mà thôi.

Thí Thiên và Mộ Nhị cũng biến mất chính là vì nàng muốn để lại manh mối cho Chiến Bắc Liệt, thứ nhất, nàng đã từng đồng ý với Thí Thiên, để bọn họ tự tay kết liễu Mộ Dung Triết, thứ hai, đã có thân y ở bên, vậy thì khả năng nàng bị khời mê làm ngất xỉu rồi bị bắt là hoàn toàn không thể.

Hơn nữa có Mộ Nhị giúp nàng, cũng không phải lẻ loi một mình, Chiến Bắc Liệt cũng nên yên tâm mới đúng.

Lúc này, trên đường, có một chiếc xe ngựa lao rất nhanh, phía sau kéo thêm mấy chiếc xe đẩy hàng, trên đó có rất nhiều lông thú, giống y như là tiểu thương đang chở hàng.

Trong một chiếc xe đẩy, dưới một lớp lông thú, không hề có chút ánh sáng nào, Lãnh Hạ và Mộ Nhị bị trói gô lại, ngồi cạnh nhau trong không gian chật hẹp.

Nàng vẫn bình thường, trong mắt đám người kia nàng chỉ là phế vật, nên chỉ bị trói chân tay lại thôi, nhưng Mộ Nhị thì khác, một cao thủ dù bị hạ Nhuyễn cân tán thì vẫn là cao thủ, bọn họ cực kỳ cảnh giác với hắn, trói toàn thân hắn lại.

Mộ Đại thần y luôn luôn sạch sẽ bị sợi dây bần thủ kia buộc lại như cái bánh chưng, bị nhét trong một chỗ chật chội, nổi oán hận trong lòng ngày một tăng lên.

Lãnh Hạ giờ cánh tay đang bị trói lên, chọc chọc vào cánh tay Mộ Nhị, đằng hắng một cái rồi nói nhỏ: “Này.”

Mộ Nhị chậm rãi chuyển động cổ, chuyển tới hướng ngược lại với nàng, bất động, không thèm để ý.

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, giận thật à, nàng lại chọc rồi giải thích: “Ta chỉ muốn dùng viên đá để nhắc nhở người thôi.”

Mộ Nhị không nhúc nhích chút nào, cố chấp quay đầu, kiên quyết không để ý tới nữ nhân không có lương tâm này.

Lãnh Hạ cong khóe môi lên, nói bóng nói gió: “Nhuyễn cân tán này nhất định là vô dụng với thần y người, việc giết đứt mấy sợi dây này thì cũng chỉ là một bữa ăn sáng.....”

Ý nói bóng gió, nếu Mộ Đại thần y tức giận như vậy thì còn ở đây với nàng làm gì?

Phượng mâu âm thầm quan sát người bên cạnh, nhưng chỉ nhìn được gáy, nên đương nhiên cũng không biết, Mộ Đại thần y bị vạch trần lạng lẽ há hốc mồm, trong đôi mắt ngơ ngác hiện lên một tia buồn bực.

Lần đầu tiên trong đời Mộ Đại thần y, thấy rằng có chút ngứa, có xúc động muốn quay lại cắn người.

Lãnh Hạ nhún vai, tựa đầu vào ván gỗ ở phía sau, chậm rãi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức, quyết định để Mộ Nhị thiếu thốn biểu tình nhưng nội tâm cũng rất phong phú tự quên đi.

Mộ Nhị khẽ nhúc nhích tai, lát sau đã nghe được tiếng hít thở đều đặn ở bên cạnh, nữ nhân kia đã ngủ thiếp đi rồi à.

Hắn nhíu nhíu mày, chậm rãi quay cổ lại, quả nhiên nhìn thấy nữ nhân đáng trách kia đang say ngủ, môi liền mím lại thành một đường thẳng, hơi hơi run rẩy, một lúc sau mới chấp nhận tựa đầu vào ván gỗ, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến lúc Mộ Nhị hít thở đều đặn, Lãnh Hạ mới hí mắt ra liếc hắn, khóe môi liền cong lên, nhẹ nhàng nhắm lại lại.

A, thật dễ lừa.

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại thì thấy Mộ Nhị đang dựa đầu vào đầu nàng, tóc của nàng đâm vào má hắn, Lăng Tử đang mơ ngủ, vài lần muốn hất tóc đi nhưng vì đang bị trói nên không cựa quậy được, mày cau lại thật chặt, miệng há ra, cực kỳ khó chịu.

Trên đầu truyền đến tiếng người nói, lông thú ở trên bị gỡ ra, không gian y tối bỗng bị chói mắt bởi ánh sáng rực rỡ.

Mộ Nhị bỗng nhiên tỉnh lại, hơi hơi chợp miệng, ánh mắt lim dim, đôi mắt trong veo như trẻ con, thanh khiết mà thơ ngây.

Mấy ngày nay, hai người vẫn luôn bị giam ở trên xe, chỉ lúc ăn cơm mới được gỡ tấm lông thú ra, được ném cho bánh bao.

Đương nhiên Lãnh Hạ ăn gì cũng không sao, nhưng chỉ khổ Mộ Đại thần y, tuy hắn quanh năm dạo quanh ngũ quốc, nhưng ăn ở đều rất tốt, như là thanh sam hắn luôn mặc, chất liệu mềm mại, giá trị không nhỏ, mà từ lúc đi theo nàng, cuộc sống sinh hoạt của người này tụt dốc không phanh, thậm chí bây giờ chỉ có bánh bao.

Lãnh Hạ cảm động, cũng biết Mộ Nhị ở lại là vì lo lắng ỉn, dù nguyên nhân ban đầu hắn quen nàng là gì thì cũng luôn hỗ trợ nàng, lòng nàng mãi mãi không quên.

Nghĩ tới đây liền không tự chủ mà cong môi lên.

Một cái bánh bao bị vứt xuống, nàng cầm lên gặm một miếng, quá cứng, vừa quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt của nam nhân kia.

Nam nhân gầy nhỏ kia hiện rõ ý cười trên mặt, chăm chú nhìn Mộ Nhị.

Lãnh Hạ nhú mày, ánh mắt này.....

Nam nhân kia chậm rãi để bánh bao vào tay Mộ Nhị, nhưng chưa rời đi mà còn sờ soạng mu bàn tay hắn một chút, trong mắt lóe lên sự hưng phấn mà bí ối.,

Lãnh Hạ nhếch miệng, gọi lên một độ cong khinh bỉ, dâm loạn thần y Mộ Nhị, hắn làm được chắc.

Lát nữa chết thế nào cũng không biết!

Mộ Nhị nghiêm túc nhìn chằm chằm cánh tay đang sờ soạng kia, nam nhân kia lại dời tay đến người hắn, cười dâm ô: “Tiểu tử, rơi vào tay Cừu Tam ta, nhất định sẽ khiến ngươi thoải mái gào khóc!”

Mộ Nhị cau mày, hơi nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ mối liên hệ giữa ‘ Gào khóc’ và ‘ Thoải mái’.

Bộ dáng ngơ ngác này lập tức làm nam nhân tên Cừu Tam kia sôi trào máu sôi!

Lãnh Hạ bình tĩnh gặm bánh bao, không hề lo lắng chút nào.

“Công phu tốt thì sao, không phải bây giờ cũng nằm trong tay ta sao!” Nam nhân nuốt nước miếng một cái, hưng phấn không thôi, móng vuốt lại sờ soạn gò má của Mộ Nhị, đột nhiên, một bàn tay nắm lấy móng vuốt của hắn, quát: “Cừu Tam, đang thi hành nhiệm vụ.”

Cừu Tam chép chép miệng, đẩy tay hắn ra, cười nhạt nói: “Trịnh lão đại, tiểu tử này vốn không phải là nhiệm vụ của chúng ta, thứ chủ tử muốn là phế vật này, lão tử đùa một chút thì sao?”

Trịnh lão đại không đồng ý nghiêm mặt lại khiển trách: “Người này công phu cực cao, ngươi đừng đùa với lửa!”

Cừu Tam gắt một tiếng, tay hắn bóp cằm Mộ Nhị, quay mặt hắn về phía Trịnh lão đại, khinh bỉ nói: “Người xem bộ dáng ngốc nghếch của hắn, lão tử chơi đùa gì có khi hắn cũng không biết, hơn nữa đã bị hạ Nhuyễn cân tán, có thể làm gì.....”

Vừa nói được nửa lời thì đột nhiên sùi bọt mép, co giật.

“Cừu Tam!” Vẻ mặt Trịnh lão đại hoảng sợ, nắm lấy tay hắn, quát to: “Cừu Tam, Cừu Tam! Có chuyện gì thế?”

Những người khác bị tiếng vang này làm kinh động, đều bỏ lại tiểu nhị, lập tức lao tới, thấy tình trạng của Cừu Tam thì đều hoảng hốt, đến tận lúc mắt hắn trợn trắng lên, ngã lăn ra đất, mà vẫn chưa hoàn hồn.

Mọi người vô cùng trầm mặc, Sáu Tử có phản ứng đầu tiên, chạy tới giơ tay ra run rẩy kiểm tra hơi thở của hắn, đột nhiên trợn to mắt, ngồi bệt xuống đất, đờ đẫn lắc đầu.

Sao tại sao có thể như vậy?

Nhìn thi thể của Cừu Tam, mọi người không thể tin nổi, đang tốt đẹp sao tự nhiên lại.....

Sáu Tử giống như điên rồi, chỉ vào Mộ Nhị, thét to: “Là ngươi! Là ngươi giết hắn?”

“Không phải hắn.....” Trịnh lão đại lắc đầu, kéo Sáu Tử đang điên cuồng lại, giải thích: “Ta vừa tận mắt thấy, hắn không làm gì cả.”

Tuy nói thế nhưng trong lòng hắn vẫn như có thứ gì đó đè nặng.

Nhìn kỹ hai người, phế vật kia thì đang gặm bánh bao, rõ ràng là sợ đến choáng váng, còn tên ngốc kia thì vẫn nhìn phía trước không chuyển nhưng đã bị hạ Nhuyễn cân tán.....

Hơn nữa vừa rồi hắn đứng ở đây đều không thấy hai người đó làm gì.

Nhưng càng như vậy thì càng khiến hấn sợ hãi, Trịnh lão đại không thể nói rõ cảm giác của hấn lúc này, thật là sờn gai ốc, nếu quả thật là do hai người kia, thì rốt cuộc bọn họ đã chọc tới phiền phức lớn đến cỡ nào!

“Tiểu tử này luôn mồm nói vậy, có phải là đã đắc tội.....” Một người trong đó run rẩy nói, chỉ tay lên trời.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi, không thì sao lại đột tử?

Lãnh Hạ âm thầm nhếch môi một cái, cổ đại chính là như vậy, mọi việc không giải thích được đều đổ tại trời.

“Nhặt xác cho hấn đi, có thể là điều bất trắc.” Trịnh lão đại hít sâu một hơi, hồn bay phách lạc bỏ lại câu này rồi rời đi.

Đi được nửa đường đột nhiên hấn quay lại, xem xét cẩn thận Lãnh Hạ và Mộ Nhị một lần rồi mới lắc đầu tự giễu cười cười, thực sự là trông gà hoá cuốc.

Sau khi mọi người thận trọng thu dọn xác của Cừu Tam xong liền trùm lông lên, trong xe lại tối đen.

Lãnh Hạ hơi ngả đầu, nhìn tới nhìn lui khắp người Mộ Nhị, ngạc nhiên nói: “Người dấu độc ở đâu?”

Mộ Nhị quay đầu đi, không thèm để ý.

Lãnh Hạ chấn động, rõ ràng vẫn là thái độ như trước, vậy mà nàng lại cảm nhận được rõ ràng.....

Mộ Đại thần y, kiêu ngạo!

Loại tự hào mình hơn người trong lĩnh vực mình am hiểu, tản ra từ người Lăng tử này.

Lãnh Hạ buồn cười nhướng mắt, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, hỏi đùa: “Người biết người lúc này có ý gì ư?”

Nàng hỏi như vậy cũng là căn cứ, dù sao từ đầu tới cuối Mộ Nhị không hề có vẻ khuất nhục do bị dâm loạn, vẻ mặt khó hiểu không hề che giấu chút nào.

Mộ Nhị quay đầu nhìn về phía nàng, đôi mắt khê liếc nàng trong đó có vài phần hiếu kỳ.

Lãnh Hạ càng kinh ngạc, trừng mắt lên hỏi: “Người không biết vậy sao lại giết hấn?”

Mộ Đại thần y mím môi, không nói một lời, vẫn không nhúc nhích, trong không gian tối đen, mắt hấn hơi chớp chớp, mi dài khê run, tựa như cánh bướm tuyết mỹ, cực đẹp.

Sau một hồi trầm mặc, ngay lúc Lãnh Hạ cho rằng hấn sẽ không nói thì Mộ Đại thần y mới mở lòng từ bí phun ra một chữ: “Bẩn.”

Lãnh Hạ ngây người một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu ra ý hấn, có lẽ dù Mộ Nhị không biết đến những thứ này nhưng vẫn có thể cảm giác được ác ý của người kia, hơn nữa, bàn tay bẩn thỉu của hấn lại dám chạm vào khuôn mặt cao quý của Mộ Đại thần y, khiến bệnh sạch sẽ của hấn phát tác, cho nên.....

Lãnh Hạ cực kỳ im lặng nhìn trời, nếu Cừu Tam biết mình chết là vì tay mình rất bẩn, không biết có đập mộ mà đứng dậy không.

Được rồi, nếu người này thật sự vùng dậy thì có thiên quân vạn mã cũng không đỡ nổi a!

==

Qua mấy ngày bọn họ đã đến La thành mà lúc trước Tây Vệ giảng co.

Mà lúc này, đại quân Tây Vệ ở bên ngoài La thành, vì giao dịch của Đông Phương Nhuận và Chiến Bắc Liệt, nên bị Đông Sở đánh cho đại bại, mấy thành trì mà Mộ Dung Triết đã đoạt cũng bị dành lại, trở thành của Đại Tần.

Đám người Trịnh lão đại cải trang thành tiểu thương chở hàng, an toàn vào thành nhưng lúc ra khỏi thành thì phiền phức đến rồi đây.

Chiến Bắc Liệt vì muốn phối hợp với Lãnh Hạ, không muốn để bọn họ hoài nghi nên đã cố ý sai người giả vờ tìm kiếm trong thành, lại dán ảnh Lãnh Hạ khắp nơi, ra lệnh chỉ cần có người cung cấp tin tức thì sẽ thưởng một trăm lượng bạc, lại còn kiểm tra chặt chẽ ở cửa thành, cực kỳ hà khắc, cần phải để đám người Trịnh lão đại cho rằng, Chiến Bắc Liệt rất vội vã tìm Liệt Vương phi, đến nỗi một con ruồi cũng không thể tùy tiện ra khỏi thành.

Nếu như Chiến Bắc Liệt biết, hậu quả của những việc hẩn làm sẽ như thế này thì có lẽ có giết hẩn hẩn tuyệt đối cũng sẽ không làm như vậy!

Lúc này, Lãnh Hạ bị túm lấy ném vào trong quan tài. Quan tài vừa cứng vừa lạnh, đập một cái làm nàng nổ đom đóm mắt, mày liễu nhú chặt lại, mẹ nó, đời này chỗ nào cũng đều đã ngủ qua, chỉ chưa ngủ trong quan tài thôi.

Câu chữ má nó vừa kết thúc, trước mắt đã tối sầm, có một vật nặng chợp đè xuống người, vật nặng này là.....

Mộ Nhị!

Mộ Đại thần y cũng bị ném vào nên đập vào người nàng, ép xuống khiến nàng khó thở, ho khan liên tục.

Rầm!

Nắp quan tài bị đẩy lên, bắt đầu xuất hiện sự lung lay nhẹ, sau đó có tiếng nhạc tang vang lên, chắc là người bên ngoài đã bắt đầu nâng quan tài lên, đi về phía cửa thành.

Hai người đè lên nhau, quan tài chật chội không có khe hở nào, hơi thở ẩm áp của đối phương phun ở cổ.

Da thịt kề sát, hơi thở bên tai.

Lãnh Hạ ở dưới, Mộ Nhị ở trên.

Tư thế mập mờ như thế, nếu là người khác thì, không chừng sẽ có một hồi đỉnh ước trong quan tài, rồi soạn nên một bản thần thoại ái tình, đáng tiếc người ở bên trong quan tài, một là Lãnh Hạ tâm hồn lạnh nhạt chỉ quan tâm tới Chiến Bắc Liệt, một là Mộ Nhị tâm hồn ngây ngốc chỉ quan tâm tới y thuật.

Cho nên lúc này, Lãnh Hạ vươn tay chọc chọc Mộ Nhị đang đè trên người nàng, sai khiến: “Dịch một chút, người nặng thật đấy.”

Nam nhân ở trên toàn thân cứng ngắc, chọc chọc một lúc mà không có chút phản ứng nào, nhất là hô hấp cũng hơi chậm lại, Lãnh Hạ nhú mày, là vì ở trong quan tài nên có hiện tượng cứng xác sao?

Bên trong quan tài chỉ có mấy cái lỗ thông khí, ánh sáng rất yếu nên nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt Mộ Nhị, chỉ có thể đâm hẩn thêm vài cái, vội vàng hỏi: “Người không sao chứ?”

Nàng hỏi một lúc sau, Mộ Nhị mới giật mình như thể xác chết vùng dậy, làm nàng trợn trắng mắt, sau đó nghe thấy người kia lần lượt phun ra mấy chữ: “Không nhúc nhích được.”

Lãnh Hạ liếc hẩn một cái rất sâu sắc, cũng không quản hẩn có thể thấy hay không, quyết định: “Vậy người xuống dưới, ta lên trên.”

Lần này nàng đã có tâm lý chuẩn bị tác chiến lâu dài, quả nhiên, mãi cho đến khi trên người sắp có đầy mạng nhện, Mộ Nhị mới ngơ ngác nói: “Ừm.”

Chuyện sau đó, nói thì dễ nhưng làm lại khó, hai người trong không gian chật chội, di chuyển từng chút từng chút một.....

Lãnh Hạ thở dài: “Qua bên phải một chút, bên phải, tìm đúng chỗ vào, đó là bên trái!”

Lãnh Hạ bắt đầu dõ: “Người dùng sức một chút, đè nặng như vậy thì ta động thể nào được!”

Lãnh Hạ bùng nổ: “Đừng có chậm rì rì như thế, nhanh một chút!”

Do Lãnh Hạ không ngừng thúc giục nên vị trí của hai người đã thay đổi, Mộ Nhị ở dưới, Lãnh Hạ ở trên, sức nặng trên người cuối cùng đã biến mất, nàng thở phào một hơi, đúng là chưa gặp qua kẻ nào ngốc như thế.

Bộp!

Nắp quan tài bị vỡ mạnh một cái, Sáu Tử hét lớn: “Đàng hoàng một chút!”

(Không hiểu sao nghe đoạn này, đầu óc ta cứ cảm thấy nó rất không trong sáng ><>)

Nghe tiếng động cọt két ở bên trong, lại thấy quan tài không ngừng lắc lư, còn cả đoạn đối thoại khiến người ta mặt đỏ tím đập kia nữa, mặc dù đám người Trịnh lão đại là nam nhân nhưng cũng không nhịn được mà kinh hoàng, da mặt co giật.

Vung tiền giấy, không động, thối ngặc buồn, ngừng bật, khiêng quan tài, tẹo chân.....

Lại có thể làm chuyện này ở trong quan tài, đây.....

Rất có ý tưởng!

Rất có sáng kiến!

Rất có tình thú!

Đám người Sáu Tử hét một tiếng xong thì thấy bên trong không có tiếng động gì nữa, không khỏi đổ mồ hôi thay nam nhân ở trong, không phải là bị dọa đến mềm nhũn rồi chứ?

“Lão đại!” Một người nhìn thấy cửa thành ở ngay trước mặt, căng thẳng nuốt nước miếng, dặn dò: “Cẩn thận một chút!”

Nhạc buồn tiếp tục tấu, tiền giấy tiếp tục quăng, quan tài tiếp tục đi, cố gắng ra vẻ bi ai, chậm rãi đi về phía cửa thành.

Ở cửa thành có một hàng người rất dài, hai bên tường đều có ảnh của Lãn Hạ, trong tay thủ vệ, quan viên cũng đều cầm những bức giống thế, so sánh với từng người đi qua, dù là trong xe ngựa hay xe chở hàng đều phải kiểm tra tỉ mỉ.

Xếp hàng được gần nửa canh giờ, quan viên đảo mắt qua từng người xong rồi nhìn đến quan tài trên mặt đất, nghi hoặc hỏi: “Là ai?”

Trịnh lão đại vẻ mặt đau khổ, xoa xoa ngực, có vẻ như rất hoảng sợ, trung thực nói: “Quan gia, đây là thúc phụ của tiểu nhân, đem qua đã.....”

“Đem qua?” Quan viên nhướn mày, nhìn lại mọi người một lượt, giọng nói nguy hiểm hỏi: “Đem qua mới đi mà sáng nay đã vội vã an táng rồi sao?”

Hắn bước về phía Trịnh lão đại, lạnh lùng nói: “Mở quan tài.”

Trịnh lão đại nhú mày, nắm chặt tay, cười ngây ngô: “Quan gia, đừng, mở quan tài là điềm xấu.....”

“Bớt nói nhảm đi!” Quan viên lớn tiếng ngắt lời hắn, rút kiếm ra chỉ vào quan tài, quát lên: “Mở quan tài.”

Trịnh lão đại xoay người lại đổi sắc mặt, những người khác lập tức điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị ột hồi đại chiến, cửa thành đột nhiên tĩnh lặng, những binh sĩ khác cũng chú ý cảnh giác bọn họ.

Đúng lúc này, một người gầy gò run rẩy ngồi phịch xuống, khóc lớn: “Quan gia a, chúng tiểu nhân cũng không dám nói láo, thúc phụ của tiểu nhân bị ho lao, đại phu nói, nếu không sớm an táng..... có thể sẽ bị truyền nhiễm a!”

Quan viên kia chợt trợn to mắt, mau chóng nhảy ra xa, bịt mũi lại xua tay liên tục: “Thật mẹ nó xui! Mau cút mau cút!”

“Dạ! Dạ! Tiểu nhân đi ngay.....” Sáu Tử ném cho Trịnh lão đại một ánh mắt rồi đứng dậy lau nước mắt, vội vàng nhắc quan tài lên rồi nói: “Cảm tạ quan gia, cảm tạ!”

Đoàn người lại ném tiền giấy, bi bi thương thương ra khỏi thành.

Cho đến tận khi đã cách cửa thành một đoạn ra, sự trung thực trên mặt Trịnh lão đại, vẻ sợ hãi rụt rè trên mặt Sáu Tử đều nhanh chóng biến thành cười nhạt.

Mà ở chỗ họ không biết, quan viên kia nhìn bóng lưng của bọn họ cũng gọi lên một nụ cười lạnh.

==

Bọn chúng dùng cách như thế dọc theo La thành đi về phía Tây Nam, an toàn qua các thành trấn, mà cũng trong khoảng thời gian này đại quân Tây Vệ bị Đông Sở đánh cho đại bại, vứt lại tất cả thành trì, rút khỏi Tây Vệ.

Nhất là đến trận cuối cùng, mười lăm vạn đại quân Tây Vệ không chỉ mất đến mười ba mươi bốn vạn, mà chủ tướng Mộ Dung Triết cũng suýt vong mạng trong tay Đông Phương Nhuận, bị trúng một mũi tên, phải cứu chữa liên tục ba ngày ba đêm mới có thể kéo được cái mạng kia trở về.

Lần này Mộ Dung Triết xuất binh đánh Bắc Yên, không những không được lợi lộc gì, trái lại ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, suýt nữa mất cả mạng, một khi hấn không kịp hồi kinh, mà Vệ vương đã băng hà, thì những việc hấn làm sẽ cuốn theo dòng nước, thậm chí cả ngôi vị hoàng đế mà hấn tâm tâm niệm niệm cũng bị lỗ mất dịp tốt.

Thời gian cấp bách, Mộ Dung Triết thân mang trọng thương, chỉ huy đại quân mau chóng rút lui, lui hấn về giao giới Yên Vệ, Tây Ninh quan.

Mà lúc này, đoàn người Trịnh lão đại cũng đã tới Tây Ninh quan.

Lãnh Hạ và Mộ Nhị bị trói cả hai tay, bị xô đẩy bước vào quân doanh Tây Vệ, bên trong quân doanh rất bi ai, khóc lóc mấy ngày rồi, khắp nơi đều là những thương binh gãy chân gãy tay, đau đớn gào thét, mười mấy lão quân y đang chạy vòng quanh.

Lãnh Hạ mím môi, lạnh lùng nhìn cảnh tan hoang của quân doanh Tây Vệ cũng chỉ vì dã tâm của Mộ Dung Triết, việc nàng định làm lại càng kiên định hơn vài phần.

Nàng đến gần Mộ Nhị, nói thầm bên tai hấn: “Nếu hấn sắp chết thì người cứu sống hấn hộ ta.”

Dựa theo phân tích của nàng, hiện tại Mộ Dung Triết đang rất cần tranh thủ thời gian, thế mà lại dừng ở Tây Ninh quan ba ngày, nàng cũng sẽ không tự kỉ mà cho rằng, Mộ Dung Triết vì muốn chờ nàng, nếu không phải thương thế nặng sắp chết thì sẽ không như vậy.

Không đợi Mộ Nhị trả lời, Trịnh lão đại ở sau lưng lại đẩy một cái rồi quát mắng: “Đừng nói nhảm, đi mau!”

Trong phượng mâu hiện lên sát khí, Lãnh Hạ thật thà đi về phía trước, âm thầm nhíu mày với Mộ Nhị, ý tứ: Được chứ?

Mộ Nhị nhíu mày, gật đầu, trong con ngươi ngơ ngác rất nghi hoặc, tuy rằng không hiểu mấy chuyện vòng vèo của nàng, nhưng Mộ Dung Triết là kẻ địch của Lãnh Hạ, sao nàng lại muốn cứu hấn.....

Ánh mắt trong veo nhìn nàng, có vài phần ý tứ muốn tìm lời giải đáp.

Phượng mâu nhướn lên, Lãnh Hạ lại không giải thích tiếp.

Đợi một lúc mà không được trả lời, Mộ Đại thần y không thể nhịn được nữa liếc mắt nhìn nàng rồi quay đầu đi, toàn thân tản ra khí tức u oán.

Nhìn nét mặt Mộ Nhị muốn biết mà lại kiên quyết không hỏi, Lãnh đại sát thủ cười rất sáng lạn.

A, đúng là càng ngày càng thú vị!

129. Q.2 - Chương 52: Chiến Bắc Liệt Tới

Edit: Kiri

Càng đi vào trong, bầu không khí càng hoảng loạn, không ít binh sĩ băng bó đầy người, mặt mũi đơ đăm, tím tím ở ngoài cửa.

Trịnh lão đại hai mắt ngưng trọng, cũng không thềm đoái hoài tới Lãnh Hạ và Mộ Nhị, vội túm lấy một người hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Trịnh phó tướng, ngài về rồi ư?” Người đó vừa thấy hấn liền vui mừng nhưng chỉ trong chớp mắt lại thở dài: “Tam Hoàng tử.....”

“Tam Hoàng tử làm sao?” Trịnh lão đại hét lớn một tiếng, nhìn vẻ mặt của những người xung quanh, không dám tin lắng đầu, môi run rẩy nói: “Sẽ không, sẽ không.....”

Hấn mau chóng đi vào lều, mấy người ở ngoài túm lấy tay khuyên: “Trịnh phó tướng, quân y đang cứu trị cho Tam Hoàng tử, lúc này đang nguy hiểm, không thể vào a!”

Trịnh lão đại đầu tranh một lúc rồi tỉnh táo lại, bất đắc dĩ ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Liếc mắt liền thấy Lãnh Hạ cười nhạt, giống như tìm được kẻ trút giận, hấn bước tới gần Lãnh Hạ, trừng đôi mắt vằn tơ máu nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người cười cái gì, nếu Tam Hoàng tử xảy ra chuyện gì thì người cũng đừng mong sống được!”

“Để ta chôn cùng hấn.....” Lãnh Hạ nhún vai, phượng mâu nhàn nhạt nhìn, khê mở cánh môi đỏ mọng: “Hấn xứng sao?”

“Con mẹ nó người nói cái gì?” Trịnh lão đại trừng sắp rách cả mắt rồi, nhìn nữ nhân này xem, rõ ràng là đang ở địa bàn của bọn hấn, rõ ràng cách cái chết không xa lại có vẻ rất thản nhiên tự đắc.

Đúng lúc này, một quân y lao ra khỏi lều lớn.

“Tam Hoàng tử.....” Lão quân y sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa: “Người.....”

Trịnh lão đại không giằng co với Lãnh Hạ nữa, mau chóng chạy tới, những người khác cũng vội lao đến, nghe quân y kia tuyệt vọng nói: “Sắp không được rồi!”

Mọi người lập tức lao vào trong, bên trong tràn ngập mùi thuốc và mùi máu tươi, trộn lẫn vào nhau thành một mùi rất buồn nôn, cuối giường còn đang để mấy chậu máu tanh, người nằm trên giường sắc mặt xanh tím, môi thì đã đen kịt lại.....

Là độc!

Lão quân y lau mồ hôi rồi giải thích: “Không ngờ tên của Đông Phương Nhuận có kịch độc, độc này sau một thời gian mới phát tác, nên không thể biết được ngay, lúc trước bệnh tình của Tam Hoàng tử đã ổn định, đến tận đêm qua, độc kia lại đột nhiên phát tác, càng không thể cứu chữa!”

“Các người không thể giải độc sao?” Trịnh lão đại hỏi, trong mắt lóe lên tia hy vọng.

Lão quân y lắc đầu than thở: “Lão hủ đã tận lực.....”

Mọi người ngồi bệt xuống đất, sắc mặt xám như tro tàn, trừ Trịnh lão đại những người khác đều đang lo lắng cho bản thân, lão Hoàng đế sắp không trụ nổi nữa rồi, vốn cho là theo Tam Hoàng tử có thể một bước lên trời, nào ngờ lại xảy ra chuyện như thế.

Nghĩ tới Thái tử điện hạ lúc trước, lúc rơi đài, bốn trăm hộ vệ theo người dù toàn mạng cũng bị sung vào đội quân hòa thân theo phế vật kia tới Đại Tần, mà bọn họ đều là những người thân cận của Tam Hoàng tử, nếu Tam Hoàng tử xảy ra chuyện gì, dù Hoàng tử nào lên ngôi cũng sẽ không tha cho bọn họ!

Trong lều không khí ngưng trọng, mọi người đều vô cùng lo lắng, hít thở không thông.

Trịnh lão đại túm lấy cổ áo quân y: “Không có cách nào khác sao?”

Đúng lúc này.....

Rèm cửa bị xốc lên, một cơn gió lạnh ủa vào làm bọn họ giật mình, đều nhìn ra ngoài.

Một nữ tử chậm rãi đi vào, lộ rõ vẻ lười biếng, phượng mâu lạnh nhạt đảo mắt một vòng, khóe môi lộ vẻ thản nhiên, trong căn lều đầy mùi máu tươi, nàng lại như đang bước đi trên con đường hoa, bộ bộ sinh liên. (Bộ bộ sinh liên: từng bước đi sinh ra hoa sen.)

Trịnh lão đại bỗng nhiên đứng dậy, lao tới trước mặt Lãnh Hạ, giận dữ hét lên: “Người vào làm gì!”

Lãnh Hạ thở dài, thản nhiên nói: “Nếu cứ thiếu kiên nhẫn như thế, không biết đến lúc nào, sẽ hại chủ tử của người.”

Lúc nàng nói những lời này, rõ ràng hai tay đã bị trói, là tư thế của một tù nhân nhưng toàn thân lại không chật vật chút nào, phong thái thản nhiên chói mắt, trong thanh âm ẩn chứa sự châm chọc, nó như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào ngực Trịnh lão đại.

Hắn cau mày lại, tản ra sát khí, nếu chủ tử đã không thể qua lại thì nữ nhân này có giữ lại cũng vô ích!

Trịnh lão đại rút trường kiếm ra, nhanh như chớp ra chiêu đâm về phía Lãnh Hạ.

Nàng không hoang mang chút nào, ngược lại còn cười nhạo một tiếng, điểm mũi chân một cái, tay áo bay bay, nhanh như ma quỷ, lúc hiện ra lần nữa thì đã ở ngoài tầm tấn công, không nhiều một ly, không ít một ly, khóe môi lộ vẻ châm chọc.

Trịnh lão đại nhướng mày, trong đầu chợt hiện lên vô số hình ảnh.

Nữ nhân này rõ ràng công phu siêu tuyệt, dọc đường lại che giấu.....

Nam nhân kia đang thi triển khinh công lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh.....

Cừu Tam ở ngay trước mắt hắn, đột tử.....

Nhiều nghi vấn như vậy, chỉ có một cách giải thích!

Hắn bình tĩnh đại ngộ, chìa kiếm vào Lãnh Hạ, quát to: “Người cố ý! Người cố ý.....”

Chưa nói xong, hai mắt đã nhắm lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân kia khẽ mỉm cười, rồi dây trói nàng vỡ vụn ra, sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh kinh người lao đến trước mặt hắn, tay bóp chặt cổ hắn!

Lúc cái chết cận kề, bên tai vang lên một lời nói rất nhẹ nhàng: “Người đoán xem, tại sao ta lại cố ý trở về cùng người, đáng tiếc....”

Hắn còn đang nghĩ, rốt cuộc là đáng tiếc cái gì, liền nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên.

Răng rắc!

Thì ra là thế, thì ra là thế, đáng tiếc hắn không còn cơ hội để biết nữa!

Trịnh lão đại gục đầu xuống ngã ngửa ra đằng sau, tuyệt mệnh.

Trong lều không ai không sợ hãi, bất tri bất giác lui về phía sau, rốt cuộc thì nữ nhân này có lai lịch gì, dám ở trong quân doanh Tây Vệ, giết Trịnh phó tướng mà Tam Hoàng tử tín nhiệm nhất!

Chỉ trong chớp mắt, Lãnh Hạ đã bị bao vây, vô số thanh kiếm chỉ thẳng vào nàng, không khí trong lều rất căng thẳng.

Nàng mỉm cười, giơ tay lên, nhẹ nhàng đẩy một mũi kiếm ra, nhàn nhạt nói: “Các vị muốn lấy hạ phạm thượng sao?”

Mọi người còn chưa hiểu ý của nàng thì Lãnh Hạ đã khẽ cười một tiếng, không coi những binh khí kia ra gì, chậm rãi bước tới trước mặt Mộ Dung Triết, ngạo nghễ nói: “Bổn cung chính là An Bình Công chúa đương triều, nữ nhi thân sinh của hoàng thượng, thân muội muội của Tam ca, thế nào, hậu quả do Trịnh phó tướng lấy hạ phạm thượng ở ngay trước mắt, mà các người còn muốn.....”

Nàng xoay người, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết chậm rãi đảo qua đám người đang nửa tin nửa ngờ, phun ra từng chữ từng chữ một: “Rập khuôn theo hắn?”

Tuy rằng mọi người vẫn còn nghi hoặc nhưng cũng tạm thời buông vũ khí xuống, nhìn nhau rồi suy nghĩ.

Chần chừ một lúc rồi có người lên tiếng hỏi: “An Bình Công chúa đã là Liệt Vương phi Đại Tần, vài ngày trước còn đang ở Cách Cẩn thành, người chứng minh thế nào?”

“A, cái này.....” Lãnh Hạ nghiêng đầu, giống như đang suy tư, một lát sau liền xoa xoa tay, thở dài nói: “Thật đúng là không có cách nào để chứng minh.”

Rào!

Kiểm đã buông lại giờ lên!

Lãnh Hạ lắc đầu, một vẻ trẻ con không thể dạy: “Bổn cung đã sớm nói, cứ thiếu kiên nhẫn như thế, không biết lúc nào, sẽ hại chủ tử của các người, Tam ca của Bổn cung.”

Nàng chấp hai tay ra sau, vào lúc mọi người không để ý liền cố gắng vuốt tóc gáy xuống: “Bổn cung và Tam ca huynh muội tình thâm, được đặc biệt mời tới, những..... việc này chờ Tam ca tỉnh lại sẽ tự có đáp án.”

Mọi người hai mắt sáng ngời, hiện lên một tia hy vọng, không dám tin hỏi: “Công chúa, ý của người là.....”

Đang lúc cấp bách, đương nhiên là cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, phải bảo vệ mạng của Tam Hoàng tử, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể gào lên trời, chứ không bị kẻ khác giết hại. Bất giác liền sửa lại xưng hô, dù nàng có phải công chúa hay không, chỉ cần có thể cứu được Tam Hoàng tử, có nói nàng là Tây Vương Mẫu bọn họ cũng tin!

Trong mắt xẹt qua tia khinh thường, không phải đối với những người này mà là đối với Mộ Dung Triết đang nửa chết nửa sống nằm trên giường.

Cũng là hoàng tộc, vậy mà người khác quan tâm tới sống chết của hân, chẳng qua chỉ vì điều đó uy hiếp đến tính mạng của mình, Lãnh Hạ lắc đầu, trên thế giới này, được bao nhiêu người đối đãi với thuộc hạ như huynh đệ như Chiến Bắc Liệt đây, đối xử thật lòng.

A, lại nhớ đến người kia rồi!

Nhìn ánh mắt hy vọng của bọn họ, Lãnh Hạ đáp: “Đúng vậy, Bổn cung có biện pháp cứu Tam ca.”

Nàng đảo mắt nhìn quanh lều, người vốn đi theo nàng lại không có ở đây.

Thở dài đi ra ngoài, quả nhiên, Mộ Đại thần y vẫn còn ngơ ngác đứng ở ngoài lều, dáng đứng vẫn y hệt như lúc nàng rời đi, không đổi chút nào.

Mộ Nhị chậm chạp di chuyển con người, dừng lại ở trên mặt của nàng, chờ ra.

Lãnh Hạ nhìn trời, kéo tên gốc này đi vào trong, chép miệng hất cằm về phía Mộ Dung Triết.

Lần này Mộ Nhị phản ứng rất nhanh, vận nội lực cắt đứt dây trói, ánh mắt nhìn lướt qua Mộ Dung Triết một lần rồi gật đầu, ý nói: Có thể cứu.

Sau đó, tiếp tục chờ ra.

Lãnh Hạ nháy mắt mấy cái rồi mới hiểu có chuyện gì xảy ra, lần trước nàng giả vờ hôn mê, cái hòm thuốc của Mộ Nhị không kịp mang theo nên giờ chắc vẫn ở trong tay đám người Cuồng Phong.

Mộ Đại thần y đang đợi nàng đưa vật dụng đây!

Lão quân y sững sốt, quan sát Mộ Nhị mấy lần, nhíu mày chần chừ: “Công chúa, đại phu còn trẻ như vậy.....”

Hắn nói được nửa câu, trong ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hạ, lập tức nuốt xuống những lời định nói, không tự chủ được mà đưa hòm thuốc ra, nuốt nước miếng một cái, An Bình Công chúa này tuy chưa từng thấy nhưng danh tiếng phệ vật kia ngũ quốc đều biết, hắn đã nghe qua chuyện ở Cách Cẩn thành, vốn không tin, nhưng hôm nay gặp, phong thái lạnh lẽo như thế này còn hơn Tam Hoàng tử vài phần!

Nhưng công chúa thì công chúa, đại phu gốc như thế.....

Trong ánh mắt lo âu và hoài nghi của mọi người, Mộ Nhị ghét bỏ liếc mắt nhìn cái hòm thuốc cũ kỹ, do dự một chút rồi cứng nhắc nhận lấy, rút ra một bộ châm khiến hắn không thể nhin nổi.

Ngón tay vân vê đuôi chim, đâm từng cái vào đại huyệt khắp người Mộ Dung Triết.

Ngay lúc cây chim cuối cùng đâm xuống, một tiếng thét sợ hãi vang lên: “Người làm gì thế? Đó là tử huyệt!”

Vừa dứt lời, không chỉ vẻ mặt của lão quân y rất kinh hoàng mà những người khác còn kinh hoàng hơn, đồng loạt tấn công về phía Mộ Nhị.

Rầm.....

Thanh âm của vô số binh khí rơi xuống đất vang lên, Lãnh Hạ thần nhiên tước vũ khí của bọn họ, tiện tay ném qua một bên, trong lúc này, Mộ Nhị đã đâm chim vào.

Mọi người run rẩy nhìn Lãnh Hạ chỉ phát tay một cái mà đã giải quyết bọn họ, rồi lại nhìn sang cây chim ở tử huyệt của Mộ Dung Triết, ngồi bệt xuống đất, hồn bay phách lạc: “Xong, xong rồi.....”

Nhưng lại rất kinh ngạc, sắc mặt của Mộ Dung Triết sau khi chim kia đâm vào lại bớt xanh tím dần, bật người dậy phun ra một ngụm máu đen, dần dần khôi phục vẻ hồng hào, hô hấp cũng bình ổn lại.

Lão quân y trợn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Mộ Nhị, ánh mắt đầy nhiệt huyết, như là tên biến thái gặp mỹ nữ không bằng, chỉ chưa nhào đến lột sạch hần thôi.

Lão quân y run rẩy một lúc rồi bước tới gần, vẻ mặt điên cuồng, quát lên: “Người là thần y Mộ Nhị! Đúng không? Đúng không?”

Mộ Nhị nhíu nhíu mày, hần luôn luôn rất khiêm tốn, chưa từng gặp qua loại tình huống này, lui về phía sau Lãnh Hạ, dùng hành động cho thấy: Người đối phó.

Lãnh Hạ nhìn trời, lời Mộ Nhị ra, không khách khí đẩy hần về phía lão quân y, gật đầu nói: “Đúng vậy, đây chính là thần y Mộ Nhị.”

Mộ Đại thần y bị sát thủ vô lương đem bán, rồi bị lão quân y dùng ánh mắt sùng bái hỏi đông hỏi tây, chỉ thiếu bái hần làm thầy thôi, làm gương mặt Mộ Nhị nhăn nhó nhíu nhíu, điểm mũi chân một cái, lao ra khỏi lều.

Thế nhưng lão quân y thấy thần tượng, không thể trở mặt nhìn hần đi mất, phản ứng rất nhanh lao ra cửa túm lấy góc áo kẻ đang muốn chạy kia, vẻ mặt hưng phấn hét to: “Các lão già đầu, thần y Mộ Nhị ở đây a, đừng để hần chạy mất!”

Nhất thời, trong quân doanh Tây Vệ xuất hiện tình cảnh mười năm khó gặp.....

Các lão quân y ngày thường râu tóc hoa râm, đi lại khó khăn, như trẻ ra đến năm mươi tuổi, nhanh như chớp tập trung lại từ bốn phương tám hướng, bao vây Mộ Nhị.

Mộ Đại thần y nhìn mấy người này, trong lòng nảy sinh oán niệm cực kỳ sâu với Lãnh Hạ.....

Mà trong lúc Mộ Nhị bị bao vây, Mộ Dung Triết chậm rãi mở mắt.

Lãnh Hạ bước lên hai bước, ánh mắt mê man của Mộ Dung Triết khi thấy nàng liền trợn trừng lên, tuy suy yếu nhưng lại đầy sát khí, kinh ngạc nói: “Người.....”

“Tam ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi!” Nàng nói xong liền nhỡ tay chọc thủng vết thương ở ngực hần, trong ánh mắt phẫn hận của Mộ Dung Triết, bị thương nói: “Tam ca, huynh yên tâm, thương thế đã ổn định, nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa sẽ tốt thôi.”

Mộ Dung Triết hung hăng trừng mắt nhìn nàng, muốn nói nhưng lại không nói nổi câu nào.

Lãnh Hạ ghé sát tai vào mặt hần, tiếp tục diễn trò: “Huynh nói gì? Được, huynh yên tâm, có ta ở đây, Hoàng muội biết phải làm gì!”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Triết liền co giật, mắt trợn trắng lên, hôn mê.

Không biết là đau nên thế hay là giận.....

Mọi người trong lều vô cùng vui mừng, nhưng thấy hấn lại hôn mê tiếp thì lập tức căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng xác định được thân phận của An Bình Công chúa này.

Một người trong đó hỏi: “Công chúa, Tam Hoàng tử.....”

“Không sao.” Nàng nhú mày, nhìn Mộ Dung Triết đang hôn mê bất tỉnh, ân cần nói: “Tam ca vừa dạo một vòng quanh quỹ môn quan, thân thể cực kỳ suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt, các người băng bó vết thương cho huynh ấy đi, đã lâu rồi Tam ca không gặp Bồn cung nên kích động, miệng vết thương lại vỡ ra rồi.”

Lãnh Hạ trợn mắt nói dối mà bình thần ung dung, mặt không đổi sắc.

Lãnh Hạ vừa cứu Mộ Dung Triết, sẽ không ai nghi ngờ thân phận của nàng, mọi người nhìn Mộ Nhị đang bị bao vây bởi các lão quân y, việc băng bó này cũng là của bọn họ.

Lãnh Hạ vẫn nhàn nhạt nhìn khoeo môi có ý cười mơ hồ, đợi Mộ Dung Triết được băng bó kỹ lần nữa mới nói: “Vừa này các người cũng đã nghe rồi, mọi chuyện ở đây tạm thời do Bồn cung làm chủ!”

Mọi người lớn tiếng đáp: “Rõ!”

==

Đến chạng vạng, phó tướng của Mộ Dung Triết đã sắp xếp lều xong xuôi cho Lãnh Hạ và Mộ Nhị.

Bên ngoài lều, Lãnh Hạ phân phó: “Bệnh tình của Phụ hoàng nguy kịch, chắc Tam ca cũng không muốn lúc này lại không thể ở kinh đô tận hiếu, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.”

Phó tướng rất vui mừng, đương nhiên là Tam Hoàng tử vội vã quay về kinh đô, việc tranh đoạt ngôi sao có thể thiếu hấn, chẳng qua hiện giờ hấn hôn mê bất tỉnh, bọn họ cũng không dám tự quyết định, giờ công chúa đã nói thế là hay nhất, dù có luận tội thì cũng không trách đến bọn họ, chỉ là.....

Phó tướng do dự một chút hỏi: “Công chúa, thân thể Tam Hoàng tử....”

“Không sao, chuẩn bị xe ngựa cho Tam ca, đi chậm một chút.” Nàng thấy phó tướng hình như còn có chuyện gì đó, nhú mày.

Lúng túng một lúc, người kia mới mở miệng: “Mặt tướng là muốn hỏi công chúa..... sao lúc đến, lại bị..... bị.....”

Tuy rằng bọn họ không nghi ngờ gì Lãnh Hạ nhưng vẫn còn chút khúc mắc.

“Bị trói hai tay?” Lãnh Hạ nói tiếp lời hấn, lạnh lùng nở nụ cười: “Cái này thì nên hỏi Trịnh phó tướng đã chết, Tam ca lệnh cho hấn tới mời Bồn cung, nhưng cách mời cũng thật thô bạo, tìm mọi cách trì hoãn việc lên đường, Bồn cung mới chỉ giục một câu đã bị hấn trói lại.”

“Công chúa, ý của người là...” Phó tướng cả kinh, tự động suy nghĩ những lời nói không rõ ràng này: “Trịnh phó tướng là gian tế!”

Ừm, năng lực liên tưởng còn xuất sắc hơn nàng đã dự tính a!

Người như Mộ Dung Triết, rất hay nghi ngờ, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, việc bắt nàng về sẽ chỉ có người thi hành mới biết, chuyện về phù dung, ngay cả Trịnh lão đại cũng không biết gì, lúc này thử một chút, quả nhiên là vậy.

“Có phải gian tế hay không thì cũng khó nói.” Nàng tiếp lời phó tướng: “Những giữa lúc Đông Sở và Tây Vệ giao chiến lại tìm mọi cách trì hoãn, chẳng lẽ đã sớm biết chúng ta sẽ thất bại sao? Lúc biết Tam ca xảy ra chuyện mới vội vã quay về, hơn nữa, biết Bồn cung dẫn theo thân y đến cứu Tam ca, lại ra tay với Bồn cung.”

Phó tướng oán hận gật đầu, chắc chắn nói: “Nhất định là gian tế của Đông Sở! Nói vậy, hấn vội về cũng là muốn biết rốt cuộc Tam Hoàng tử đã chết chưa, nếu không thì sẽ ra tay, không ngờ Tam Hoàng tử tin nhiệm hấn như vậy mà hấn lại.....”

Lãnh Hạ vuốt vuốt tay, lại tán thưởng trí tưởng tượng phong phú của người này một phen.

Phó tướng phân tích một lúc lâu rồi nói tiếp: “Công chúa yên tâm, thù giết nhằm nghìn người còn hơn bỏ sót một người, đạo lý này mặt tướng hiểu rõ, dù hấn có phải gian tế hay không thì những kẻ đi cùng hấn cũng tuyệt đối không thể giữ lại!”

Trẻ nhỏ dễ dạy!

Vậy thì đám người kia coi như đã được giải quyết rồi.

Lãnh Hạ gật đầu, chuyển đề tài: “Thần y đâu?”

Nói đến cái này, gương mặt phó tướng lại nhin cười đến đỏ lên: “Mộ công tử còn đang bị đám quân y vây lấy, đều muốn bái công tử làm sư phụ.”

“Đi xuống chuẩn bị đi.” Lãnh Hạ gật đầu, còn phải tìm Mộ Nhị bảo hấn cho thêm chút thuốc khác vào thuốc của Mộ Dung Triết.

Kinh thành biến động, chuyện này không thể thiếu phần của Mộ Dung Triết, nếu không, mọi chuyện không loạn làm sao nàng chiếm được tiện nghi đây, nhưng dọc đường này, Mộ Dung Triết cũng không thể tỉnh.

Đội phó tướng lĩnh mệnh rời đi, cánh môi hồng khê cong lên nhiem một chút ý cười, Lãnh Hạ xoay người vén màn lên đi vào trong.

Căn lều này rất lớn, còn phân ra gian trong gian ngoài, bên trong cái gì cần có đều có, tất cả là những thứ mà công chúa cần phải có.

Đi thẳng đến bàn trong lều, nàng day day huyết Thái Dương, bỗng nhiên, phượng mâu cứng lại, mày liễu nhướn lên.

Lãnh Hạ bỗng nhiên phi thân lên, giống như một con báo hung hãn, cùng lúc đó, rút chủy thủ ra đâm về phía màn vải ở phía sau.

Động tác nhanh như chớp giật, chỉ trong chớp mắt Lãnh Hạ đã tấn công tới gần.

Từ sau màn bỗng nhảy ra một bóng đen, lao thẳng ra phía sau nàng, Lãnh Hạ cười nhạt, chủy thủ trong tay lập tức đảo chiều, đâm về phía sau.

Nhưng đâm được nửa đường, nàng mau chóng dừng lại, cả người cứng đờ!

Một lát sau, Lãnh Hạ chậm rãi dựa về phía sau, liền rơi vào một lồng ngực quen thuộc, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Người phía sau vươn tay ra ôm chặt lấy nàng, mùi từng hương thiết huyết dễ ngủ lượn lơ quanh chóp mũi, khí tức ấm áp bao phủ lấy nàng, cảm nhận được trái tim đập thành thịch trong ngực, cảm nhận được nụ hôn ấm áp trên cổ, cảm nhận được người kia thở dài, sự uể oải bỗng nhiên biến mất hoàn toàn.....

Lãnh Hạ nghĩ, đây là cảm giác gia đình.

Dù ở đâu, chỉ cần có hấn, thì chính là gia đình.

Bị hấn ôm một lúc, thời gian lại như kéo dài cả thế kỷ, nàng cọ cọ đầu vào ngực hấn, cười hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Trầm mặc một lát xong, khí tức của người đằng sau càng ngày càng nguy hiểm, một tiếng nghiến răng vang lên: “Sao ta lại tới?”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, rất có vài phần chột dạ, nàng cũng biết hành động lần này của mình sẽ khiến người này lo lắng. Quả nhiên liền nghe hấn nói tiếp, từng chữ từng chữ một, tức giận ngút trời: “Tự mình chủ trương, lấy thân phạm hiểm.”

Lãnh đại sát thủ cực kỳ chột dạ, Chiến Bắc Liệt cũng cực kỳ tức giận, hấn hung hăng cắn vào cổ nàng.

Lãnh Hạ hít khí một cái, thật lòng nghĩ, dù hơi đau.....

Nhưng, nhin đi!

Cũng nên cho người này phát tiết một chút.

Cắn một lúc lâu khiến cổ nàng hiện lên một vết răng sâu, Chiến Bắc Liệt oán hận tự phỉ nhổ chính mình, cắn mẫu sư tử một cái, hấn lại đau lòng.

Aizz, hổ giấy này.

Lãnh Hạ nhàn nhạt thở dài, trong lòng lại rất ngọt ngào, xoay người lại ôm lấy cổ hấn, trong sắc mặt đen kịt của Chiến Bắc Liệt, mỉm cười nhướn lên, nhẹ nhàng áp môi mình vào môi hấn.

Môi vừa tách ra đã bị hấn cắn ột cái rồi mút lại, ngậm cắn qua lại, một bàn tay to phủ lấy gáy nàng, bên hông cũng bị một cánh tay ấm nóng siết chặt, dùng lực rất mạnh như muốn đem nàng nhập vào xương tủy, giữa hai người không có lấy một khe hở nào, có thể cảm nhận rõ nhiệt độ của đối phương.

Chiến Bắc Liệt cạy hàm răng của nàng ra, lách đầu lưỡi vào, liếm láp mỗi chỗ trong khoang miệng nàng, bá đạo trừng phạt, để nữ nhân không có lương tâm này biết sai mà đầu hàng!

Lãnh Hạ biết người này rất phẫn hận, từ nụ hôn này nàng có thể cảm nhận được sự lo lắng, căng thẳng, bất đắc dĩ của hấn, nàng thả lỏng bản thân mặc kệ người này xâm chiếm để thể thiện sự áy náy của mình.

Đây là yêu, không có thắng bại, chỉ có nhớ nhung điên cuồng.....

Chiến Bắc Liệt bế Lãnh Hạ lên, đi nhanh về phía giường, ưng mầu nhìn chăm chăm phượng mầu đã có chút mơ hồ, Đại Tàn Chiến thần dù đang đắm chìm cũng không quên ý định ban đầu của mình, quăng mẫu sư tử xuống giường, hung hăng giáo huấn!

Quả nhiên Lãnh Hạ bị ném xuống giường cũng không thể hiện sự hối lỗi mà chậm rãi ngã người ra, gỡ trăm cài đầu xuống, mái tóc dài đen nhánh đổ xuống như thác nước, trải ra khắp giường.

Sau đó, Lãnh Hạ lộ ý cười câu hồn đoạt phách, rất hợp tác mà cởi áo ra, cánh tay yêu kiều cời từng nút buộc.....

Từng nút bị cởi ra làm lộ ra làn da trắng nõn mịn màng.

Đến lúc này, đầu còn cần Lãnh Đại sát thủ tự mình động thủ, Đại Tàn Chiến thần đã rực lửa rồi, máu sôi chảy toàn thân, lập tức nhào tới, thuần thực tiếp tục công việc của nàng.

Một lát sau, hoàn tất mọi việc, Chiến Bắc Liệt hai mắt đỏ bừng, mạch máu sôi sục, thưởng thức cảnh đẹp trước mặt.....

Nhưng mà, ngay lúc hấn định cởi của mình, chuẩn bị dùng bữa thì cảnh đẹp nôn ra!

Cảnh đẹp nhúu mày, mặt cười trắng nhợt, nôn vào áo hấn vừa cởi, nôn liên tục, dập tắt lửa nóng của Chiến Bắc Liệt.

Cảnh đẹp nôn xong ngồi dậy, rất không đẹp nhưng dù có xấu thế nào thì cũng là vợ hấn, Chiến Bắc Liệt rất căng thẳng, lo lắng hỏi Lãnh Hạ: “Có chuyện gì thế?”

Lãnh Hạ tuy tươi cười nhưng mặt lại trắng bệch, mày cau lại thật chặt, thở hổn hển nói: “Không biết, không có chuyện gì đâu.”

Thấy sắc mặt nàng tuy xấu nhưng cũng không có biểu hiện gì khác, Chiến Bắc Liệt mới thở phào một hơi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng nói: “Ăn bánh bao lạnh hơn mười ngày, chắc dạ dày khó chịu.”

“A!” Nàng cảm thấy dạ dày không còn cuộn trào lên nữa, thư thái hơn rất nhiều, ngạc nhiên nói: “Sao người biết?”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, hung tợn nhìn nàng, nhìn làm Lãnh Hạ rét run, rồi quay đầu đi giọng chua loét: “Ta còn biết, nàng và kẻ lỗ mãng kia, ở cùng trong một quan tài rất nhiều ngày.”

Lúc hấn nói những lời này không hề nghi ngờ chút nào, chỉ có ghen tuông Lãng Tử và tức phụ cô nam quả nữ ở trong cùng một cái quan tài.

Đại Tàn Chiến thần ưng mầu híp lại, Lãng Tử này, tính phúc của lão tử còn chưa tính với hấn thế mà bây giờ dám ngủ cùng quan tài với tức phụ của lão tử.

Quan tài của mẫu sư tử, chỉ có lão tử có thể nằm!

Chiến Bắc Liệt cũng không thêm quan ý nghĩ này xui xẻo cỡ nào, chỉ mãi tức giận ghen tuông.

Lãnh Hạ nhếch môi, vuốt giận cho hẵn: “Đợi đến trăm năm sau, hai ta cùng ngủ.”

Câu nói như vậy rõ ràng chỉ để dỗ trẻ con nhưng Chiến Bắc Liệt lại rất thỏa mãn, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Lãnh Hạ nhìn trời, lại một kẻ dễ lừa gạt.

Liếc mắt nhìn thấy y phục của hẵn bị nàng nôn đầy vào, bất đắc dĩ cười: “Làm sao giờ?”

Không có y phục mặc, cũng không thể thân mật.

“Không có gì, lát nữa ta sẽ đổi trang phục với tên lính quèn nào đó, cái này để ta dọn.” Nói thế nào thì nghĩ như thế nhưng cũng có vài phần phiền muộn, tên đã lên cung lại không thể bắn.

Nhất là, hôm nay tức phụ hẵn còn nhiệt tình như thế!

Đại Tồn Chiến thần chưa bao giờ muốn chỉ thẳng vào mặt ông trời mà hỏi.....

Tại sao kẻ bị thương luôn luôn là hẵn!

Phiền muộn thì phiền muộn nhưng đương nhiên thân thể của tức phụ vẫn quan trọng hơn, hẵn xoa xoa lưng Lãnh Hạ, hôn nhẹ lên chóp mũi nàng rồi nói: “Khó chịu thì ngủ một lát đi, mai lên đường rồi, tối nay ta sẽ quay về, nàng cẩn thận một chút, đến Lương Đô nếu có việc gì thì cứ sai Chung Ngân đi làm, đừng có tự đi vào chốn nguy hiểm.”

Lương Đô là kinh thành của Tây Vệ, Chung Ngân chính là thủ lĩnh ám vệ phụ trách Tây Vệ.

Chiến Bắc Liệt không hỏi Lãnh Hạ là nàng muốn làm gì, thật ra trong lòng hẵn cũng hiểu được bảy tám phần nhưng dù nàng có ý đồ gì thì hẵn cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Lãnh Hạ gật đầu, nắm lấy tay hẵn, cảm nhận sự ấm áp do hẵn mang lại rồi một lúc sau mới ngủ thiếp đi.

Chiến Bắc Liệt nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, dọn dẹp mấy thứ bẩn thỉu trong lều rồi vén màn lên, quay đầu lại nhìn tức phụ một chút rồi mới không cam lòng lao đi.

Nếu lúc này Lãnh Hạ có thể thấy thì sẽ phát hiện, ánh mắt lúc này của Chiến Bắc Liệt, lại là ánh mắt lưu lạc bị thương của con cún nhỏ, mà còn là con cún nhỏ ăn không no.....

Chiến Bắc Liệt ra khỏi lều liền cảm thấy gió thật con mẹ nó lạnh.

Vừa vặn thấy một tên lính quèn đi ra, hẵn mau chóng lao tới trước mặt tiểu binh, đánh ngất đoạt y phục.

Vóc người tiểu binh gầy hơn hẵn nên y phục cũng không được vừa cho lắm, nhưng bây giờ có là tốt rồi không nên yêu cầu nhiều như thế.

Đại Tồn Chiến thần cũng không biết, đến hôm sau, vì hẵn mà toàn bộ doanh trại Tây Vệ truyền lên một lời đồn đại sắc ma đánh lên tiểu binh thanh tú vào ban đêm, cõi sạch y phục của tiểu binh đó.

Còn cõi sạch nhưng không làm gì có lẽ sắc ma này không được nên chỉ có thể nhìn.

Vì tin đồn này vẫn được truyền bá nên toàn bộ doanh trại Tây Vệ, lúc đi nhà vệ sinh cũng phải cầm vũ khí, vẻ mặt đề phòng.

Mà lúc này Chiến Bắc Liệt đang mặc quân trang nghênh ngang đi dạo trong doanh trại.

Có chút chuyện hẵn muốn làm nhưng chưa có cơ hội!

==

Ở một góc quân doanh, trong rừng cây.

Mộ Nhị thở hổn hển, trốn trên một tán cây.

Mộ Đại thần y luôn luôn sạch sẽ cũng không kịp xem chỗ này bẩn đến mức nào, khuôn mặt luôn luôn đỏ đẫm nay lại chứa vài phần kinh hoàng, thận trọng liếc nhìn bên ngoài.

Qua thời gian khoảng một nén nhang, tai hắn hơi rung rung, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, thở phào một hơi. Đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Đúng lúc này, một tiếng hưng phấn vang lên.

“Quả nhiên thần y đang ở đây, mau tới mau tới!”

Đôi mắt cứng nhắc của Mộ Nhị trợn lên, đang định thi triển kinh công bỏ chạy, đột nhiên bốn phía lao tới vô số cái bóng, các lão quân y lao tới chặn đường, người kéo tay, kẻ lôi chân, lấy hắn làm trung tâm, quay thành một vòng.

Nói chung, phân công hợp tác, đồng lòng kháng địch!

Mộ Nhị nhìn hơn mười lão quân y ở xung quanh, rất có vài phần thê lương muốn hỏi trời xanh.

Sau đó, thời gian đặt câu hỏi, bắt đầu.

“Thần y thần y, Liên kiến thảo và Sư tử quả phải phối như thế nào?”

“Thần y thần y, cách châm cứu thức thứ bảy của Đỗ thị là như thế nào?”

“Thần y thần y, lão hủ vốn ở Trần Châu Tây Vệ, gia đình bốn đời làm nghề y, có thể bái thần y làm sư phụ được không?”

“Thần y thần y.....”

Tiếng huyền não vang lên âm ỉ bên tai Mộ Nhị, hành hạ Mộ Đại thần y đầu óc quay cuồng, đình tai nhức óc.

Thật ra Mộ Nhị, tuy rằng ưa thích sạch sẽ nên ngay cả y đức cũng quảng cho chó ăn nhưng lương tâm thì vẫn còn, những người này già cả hết rồi, bảo hắn thi triển công phu đẩy họ ra thì hắn không ra tay được.

Cho nên Mộ Đại thần y không ra tay chỉ đành chịu bị tra tấn.

Một khắc đồng hồ trôi qua, gần nửa canh giờ trôi qua, một canh giờ trôi qua, hắn bịt lại mọi giác quan của mình, ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như một bức tượng điêu khắc, nhìn mấy lão quân y, vô thanh vô tức, không nghe thấy, bất động.

Cũng bởi vì như vậy nên Mộ Đại thần y cũng không nghe thấy, ở một nơi khác vang lên một tiếng huyết sáo đầy sáng khoái.

Rốt cục, hắn nắm được một cơ hội rút khỏi vòng vây bay vút đi, để lại một tàn ảnh đầy oán niệm giữa không trung, biến mất.

.....

Nhưng mà hắn vừa mới tìm được một chỗ trốn.....

Mới được một lúc đã lại nghe thấy tiếng của mấy lão quân y: “Quả nhiên là ở đây! Đừng..... để thần y chạy nữa!”

Tình cảnh bị bao vây lại diễn ra!

.....

Tiết mục người đuổi ta chạy cứ xảy ra liên tục trong quân doanh suốt cả một đêm.

Mấy lão quân y dù khỏe thế nào thì cũng không thể chịu được nữa, suốt đêm quả thật bọn họ đã chạy khắp cả quân doanh.

Một đám quân y rời đi, một người trong đó tò mò vỗ vỗ người bên cạnh hỏi: “Chu lão, sao lần nào ông cũng biết chỗ thần y trốn?”

“Trốn cái gì?” Quân y tên là Chu lão cực kỳ đắc ý: “Lão hủ nói cho các người biết, đây là thần y đang khảo nghiệm chúng ta!”

Mọi người không giải thích được: “Khảo nghiệm?”

Chu lão vẽ mặt chắc chắn, nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, thần y hy vọng có thể có một đồ đệ để truyền thụ y bát, nhưng chúng ta nhiều người như vậy, hắn không chọn được a!”

Mọi người hiểu ra: “Ai có kiên nhẫn nhất thì chính là người đó!”

Chu lão than thở: “Thần y quả nhiên lại chính là thần y, ngay cả cách nhận đồ đệ cũng thần bí như thế.”

Mọi người ngạc nhiên nói: “Làm sao ông biết?”

“À, là do một tên lính quèn nói cho lão hủ!” Chu lão nhớ lại tiểu binh kia, vóc người cao lớn nên không mặc vừa quân phục, nhìn rất buồn cười.

Mọi người bình tĩnh đại ngộ: “Cũng là do hắn báo tin sao?”

“Ừ!” Chu lão liên tục gật đầu khen: “Tiểu tử kia, là một hạt giống tốt, chỉ cần có lòng thì nhất định có thể nổi danh!”

Hắn lại nhớ lại dáng vẻ của tiểu binh kia, tuấn, thực sự là tuấn, cũng lạ thật, tiểu binh tuấn tú như thế mà lại chưa gặp lần nào.

Chu lão thần bí nói nhỏ: “Aizz, lão hủ là người lớn tuổi nhất ở đây, dù có báai sư thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Lão hủ sẽ nói cho các người biết một tin, tiểu binh kia có quan hệ không tệ với thần y, thần y lệnh cho hắn đi tìm một ít tranh mỹ nữ, có biết điều này nói lên cái gì không?”

Mọi người hai mắt lóe lên tinh quang, còn phải nói sao, thần y thích mỹ nữ a!

Trong lòng mỗi người đều đang tính toán, không sợ người không nhận đồ, chỉ sợ người không có nhược điểm!

Thần y a thần y, đồ nhi biết phải làm sao rồi!

Mọi người nhìn nhau, vuốt râu ho khan một tiếng, che giấu sự nội tâm kích động rồi tự đi về lều của mình.

Trong quân doanh dần dần khôi phục lại sự tĩnh lặng, chỉ có gió lạnh thét gào.....

Tiểu binh cao lớn mặc y phục ngắn cũn huyết sáo sải bước trong quân doanh Tây Vệ, trên mặt có ý cười vô tội, ứng mâu cũng rất sáng khoái.

A, cũng phải chỉnh đốn một chút nha!

130. Q.2 - Chương 53: Lương Đô

Edit: Kiri

Hôm sau, phó tướng điểm đủ năm vạn người ngựa, để lại năm vạn trấn thủ ở Tây Ninh quan, chuyển Mộ Dung Triết lên xe ngựa, khởi hành quay về Lương Đô.

Dọc đường bị ám sát vô số lần, là do các Hoàng tử khác, Mộ Dung Triết bị Mộ Nhị động tay vào thuốc nên vẫn không thể tỉnh lại, mọi việc đều do Lãnh Hạ làm chủ, sắp xếp phòng thủ phản kích chặt chẽ không chỗ hở nên cả đoạn đường hữu kinh vô hiểm, càng khiến mọi người phục nàng sát đất.

Hơn nửa tháng sau, đoàn người chỉ còn cách Lương Đô ba mươi dặm, đối với Lãnh Hạ, thuộc hạ của Mộ Dung Triết nói gì nghe nấy, tín nhiệm mù quáng, coi nàng như nữ thần mà cung phụng.

Việc đáng nhắc tới là, từ ngày bắt đầu khởi hành, các quân y không còn bám theo Mộ Nhị nữa mà rất an phận, sáng sớm chỉ tới thỉnh an một lần, thái độ cung kính, ánh mắt lại hiện vẻ người biết ta biết trời biết đất biết, như là đang có âm mưu gì, làm Mộ Nhị nổi gai ốc mà không hiểu ra sao.

Mộ Đại thần y không rõ nhưng Lãnh Hạ lại có thể ngửi được chút mùi của Chiến Bắc Liệt.....

Nhưng vị sát thủ vô lương này chắc chắn sẽ không nói cho Mộ Nhị, có một thái độ xem kịch vui, mỗi khi Mộ Nhị ngơ ngác nhìn mình sẽ hăng giọng một cái rồi thông thả rời đi.

Tiết trời đầu xuân khá ẩm áp chỉ còn dư lại chút lạnh lẽo của mùa đông thôi, nhất là Tây Vệ đất đai cằn cỗi, khí hậu khô hạn, lại hay gió bụi, Lãnh Hạ cời áo khoác, đổi sang áo lông cáo, nhìn tòa thành cổ kính phía xa, trong đầu đang suy nghĩ rất nhiều thứ.

Phó tướng ở cạnh hỏi: “Công chúa, xuất phát chứ?”

Ánh sáng ban mai che đi ý cười trong mắt nàng, Lãnh Hạ gật đầu, hạ lệnh: “Xuất phát!”

Nhiệt độ ở Tây Vệ có chênh lệch rất lớn ở từng thời điểm trong ngày, mới đến trưa mà chút khí lạnh còn sót lại đã bị đánh bay hoàn toàn, một đám Hoàng tử Công chúa dẫn theo quan viên lớn nhỏ trong triều, đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, về mặt chế nhạo đợi ở dưới cổng thành.

Bọn họ cũng chẳng phải huynh đệ tình thâm gì, chẳng qua lúc Vệ vương bệnh nặng, Mộ Dung Triết thao túng toàn bộ triều chính, lại còn xuất binh làm loạn thêm chiến tranh Yên Sở, luôn mồm nói muốn đoạt lấy phía tây nam Bắc Yên.

Lời nói rất hùng hồn mà bây giờ lại thất bại thảm hại, ngay cả mạng nhỏ cũng suýt mất, cơ hội để cười nhạo tốt như thế, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

Một nam nhân đứng đầu dáng vẻ tuấn lãng bất phàm, tay phe phẩy chiết phiết, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia tinh quang: “Đến rồi!”

Mọi người ở phía sau liền phẫn chấn hẳn lên nhìn về phía trước, quả nhiên có mấy chấm đen đang di chuyển về phía này, một tiếng nói âm nhu ác ý vang lên: “Tứ ca, Tam ca đã trở về, Hoàng đệ thật sự là đổ một giọt mồ hôi thay huynh.”

Tứ Hoàng Tử vẫn chưa quay đầu lại, khoe môi hiện rõ sự khinh thường, thần nhiên nói: “Có lẽ Lục đệ nên lo ình trước, nếu Tam ca biết chính phi của mình đã theo người khác chẳng biết sẽ cảm thấy thế nào.”

Lục hoàng tử vốn có vẻ trêu tức, giờ lập tức trở nên hung ác, tay nắm chặt thành quyền.

Đang nói chuyện thì đoàn quân đã tới gần, một chiếc xe ngựa đi đầu đã dừng lại.

Một lát sau, một cánh tay trắng nõn xốc màn xe lên.

Mọi người giật mình, là nữ nhân!

Trong đầu vừa hiện lên ý nghi hoặc thì cánh tay kia đã vén màn lên, tình hình trong xe lập tức hiện rõ trước mắt mọi người, một nữ tử y phục trắng muốt, mặt mày như vẽ, phượng mâu lạnh nhạt, chậm rãi bước ra khỏi xe ngựa.

“Là người?” Trong đám người liền vang lên một tiếng thét chói tai, nữ tử vừa thét lên kia đẩy mọi người chạy tới, không dám tin chỉ vào Lãnh Hạ: “Là người đồ phế vật này!”

Lãnh Hạ lại làm như không nghe thấy, ánh mắt đảo qua cửa thành, từng chút từng chút một.

Từ lúc xuống xe, một cảm giác kỳ lạ đã nảy sinh trong đầu, ánh mắt đảo đến đâu liền có hình ảnh hiện lên đến đấy, những hình ảnh giống như đèn kéo quân xẹt qua trong đầu nàng.

Một cô bé bị những nữ tử xinh đẹp vây quanh, run rẩy ở trong lãnh cung, nước mắt giàn giụa.

Cô bé ấy dần trưởng thành, thân thể vẫn run rẩy ở một góc lãnh cung, bị đấm đá liên tục, những kẻ đáng ghét này nữ có nam có, có người còn giống nàng vài phần, độc ác chữ rửa: “Dã loại! Dã loại do cung nữ sinh.....”

Thiếu nữ mặc hỉ phục đỏ rực, chờ sẵn ngồi trong kiệu cưới, nhưng trong mắt nàng không hề có sự mừng rỡ, đột nhiên, thiếu nữ ôm ngực, toàn thân co giật, cảm giác đau đớn lan ra khắp cơ thể, màn kiệu bị xốc lên, nha hoàn làm bạn bên nàng sớm chiều lấy một miếng bánh ngọt trên bàn cười ngọt ngào: “Phế vật, vĩnh biệt.”

Trong kiệu, nữ tử vốn đã không còn sinh mạng, đột nhiên ngón tay giật giật, ánh mắt dưới khăn voan chợt mở ra, tất cả sự nhất gan đã không còn, rục rở đến đoạt phách, lạnh lùng đến khiếp người!

Những hình ảnh kia chỉ đến đây là ngừng lại, dừng tại thời điểm nàng tới thế giới này, trí nhớ của Mộ Dung Lãnh Hạ đã giãy bày với nàng tất cả.

Lãnh Hạ chậm rãi nhắm hai mắt lại, khoe môi gợi lên ý cười, lúc mở ra lần nữa, lại sắc bén bức người như trước!

Nàng tự hỏi trong lòng, người muốn ta giúp người báo thù đúng không?

“Phế vật! Người dám không đáp lại Bồn cung?” Tiếng nói âm ỉ kia lại vang lên.

Lúc này nàng mới có thời gian quan sát mọi người, những người trong Hoàng tộc không ai mà không rục rở, nam tuấn nữ mỹ nhưng cũng không ai không có ánh mắt căm hận.

Ánh mắt của nàng đảo qua Tứ Hoàng tử Mộ Dung Tiêu và những Hoàng tử Công chúa khác, rồi mới quay lại nhìn Thất Công chúa Mộ Dung Lãnh Tương, cười nhạt nói: “Thất tỷ, người nên gọi ta là Cửu muội.”

Thất Công chúa Mộ Dung Lãnh Tương tròn mắt, nghi hoặc nhìn nàng, như là không ngờ phế vật này mà cũng dám đáp lại mình như vậy.

Không đợi nàng nói, Lãnh Hạ đã chậm rãi nở nụ cười, nói tiếp: “Hoặc là, Liệt Vương phi cũng được.”

“Đã lâu không gặp, Cửu muội cũng thay đổi thật nhiều.” Một tiếng nói nhẹ tiếp lời, chính là từ Tứ Hoàng tử Mộ Dung Tiêu, hần phong lưu phóng khoáng phe phẩy chiết phiết, đánh giá Lãnh Hạ mấy lần, giọng điệu ôn hòa nhưng cũng đầy sắc sảo: “Chẳng biết sao Liệt Vương phi lại không ở Đại Tàn mà quay về Tây Vệ chúng ta?”

Vừa dứt lời liền như nhắc nhở những người khác, nhất là Mộ Dung Lãnh Tương, trong chớp mắt đã quét sạch mọi lo lắng, cười nhạt một tiếng: “Hay là bị Liệt Vương bỏ rồi?”

“Phế vật đúng là phế vật, ngay cả phu quân của mình cũng không giữ được!”

“Phế vật này cái gì cũng không biết, Bồn cung đã sớm biết được kết quả của nàng!”

“Lúc trước không nên để phế vật này đi hòa thân, làm nhơ nhục danh tiếng Tây Vệ ta.”

.....

Vô số tiếng cười vang lên, chứa đầy ác ý và nhạo báng, lần lượt vang lên bên tai Lãnh Hạ.

Nàng vẫn cười nhạt, ánh mắt đảo qua Tứ Hoàng tử chỉ gây ly gián xong im lặng kia, phượng mâu hơi nheo lại.

Đợi những tiếng cười kia yếu dần rồi im hẳn nàng mới nói: “Nghe nói Phụ hoàng bệnh nặng, Bắc Liệt bảo ta thay mặt hần về thăm.”

Chỉ với một câu này đã giải thích rõ ràng lý do tại sao nàng ở đây, lại gọi Đại Tàn Chiến thần là ‘Bắc Liệt’ làm tất cả mọi người đều phải im miệng.

Đại Tàn Chiến thần là ai, bọn họ tin rằng nữ nhân này không dám bịa chuyện.

Nếu không phải bịa đặt thì chính là sự thật!

Lãnh Hạ chép chép miệng, a, cảm giác cáo mượn oai hùm, cũng không tệ lắm!

Chỉ trầm mặc trong chốc lát, Mộ Dung Lãnh Tương đã cười nhạt: “Bồn cung không tin! Người cho rằng nói thế thì chúng ta sẽ bị lừa sao, người coi mọi người đều là kẻ ngu hủ, ai biết có phải là người bị phu quân ruồng bỏ, không có chỗ nào để đi nên mới về Tây Vệ không!”

“Thất tỷ!” Lãnh Hạ quát một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía nàng ta, lạnh lùng nói: “Ta là đại diện cho việc Tây Vệ và Đại Tàn hòa thân, sao Thất tỷ lại cứ mong hôn sự của ta thất bại, để huỷ bỏ hiệp ước đồng minh giữa Tây Vệ và Đại Tàn ư?”

Nàng bước từng bước một về phía Mộ Dung Lãnh Tương, sát khí nặng nề đè ép nàng ta, làm nàng ta phải lui dần về phía sau, lệ khí bùng bùng: “Rốt cuộc thì Thất tỷ có ý gì!”

Lãnh Hạ trực tiếp đẩy thù hận giữa hai nữ nhân lên sự kết minh của hai nước, Mộ Dung Lãnh Tương run rẩy cả người, muốn mắng chửi nhưng lại không nói nên lời.

Dưới sát khí nặng nề như thế này, nàng vừa lui bước vừa run rẩy, nghĩ nát óc cũng không ra.....

Phế vật trước kia mặc người khác đánh chửi sao giờ lại thành như vậy!

Đây.....

Đây là phế vật đó sao?

Trong đầu mỗi người, đều hiện lên câu hỏi này.

“Cửu muội đừng tức giận, chẳng qua là lâu không gặp, Thất muội nhất thời kích động nên mới nói nhảm thôi.” Mộ Dung Tiêu cười ôn nhã, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, việc ở Cách Căn thành hẳn vốn không tin nhưng nhìn nàng hôm nay, cũng không phải là không thể được.

Cửu Hoàng muội này quả thật là khác hẳn trước kia!

Lãnh Hạ cười nhạo một tiếng, không để ý tới Mộ Dung Lãnh Tương đang hoảng sợ nữa, mục đích nàng quay về Tây Vệ, không phải là tranh đấu với những kẻ chẳng ra sao này.

Mộ Dung Lãnh Tương, còn chưa đủ tư cách!

Lãnh Hạ phỉ phỉ tay áo, trực tiếp hỏi: “Gần đây Phụ hoàng thế nào?”

Mộ Dung Tiêu lại không đáp lời nàng mà hỏi lại: “Cửu muội, sao lại không thấy Tam ca?”

“Thương thế của Tam ca chưa lành, vẫn đang hôn mê.” Lãnh Hạ giải thích một câu đơn giản, nói lại vấn đề cũ: “Bổn cung muốn đi thăm Phụ hoàng.”

Nàng đối xứng hô thành Bổn cung, là đang nhắc nhở bọn họ, thân phận bây giờ của nàng!

Dù sao hẳn cũng không để ý nàng gọi mình là cái gì, có chỗ dựa thì dùng một chút cũng không sao.

Mộ Dung Tiêu chỉ do dự trong chốc lát, khẽ phe phẩy chiết phiến, cười nói: “Cửu muội đi đường mệt nhọc, không bằng nghỉ ngơi trước, mấy ngày nữa gặp cũng không muộn.”

Vừa dứt lời, mấy người phía sau đều có vài phần phần hận.

Lãnh Hạ quan sát vẻ mặt của bọn họ, đã có tính toán trong lòng.

Chắc giờ Mộ Dung Tiêu đã nắm quyền, phong tỏa tầm cung Vệ vương, không chỉ nàng mà những người khác cũng không có cơ hội để tiếp cận Vệ vương.

Đây cũng là điều đương nhiên, chẳng biết lúc nào thì lão già kia sẽ xuống gặp Diêm vương, chỉ cần Mộ Dung Tiêu chiếm được tiên cơ thì lúc đó dù Vệ vương truyền ngôi cho ai, hẳn cũng đều có thể sắp đặt.

Lãnh Hạ khẽ nhướn mày, cười nhạt.

Cục diện này có lẽ cũng chỉ là do Mộ Dung Triết quay về nên tạm thời hình thành, địch nhân của địch nhân là bằng hữu, lúc này bọn họ có thể cùng đến cười nhạo Mộ Dung Triết, không có nghĩa là những Hoàng tử khác không có tâm tư riêng.

Long ý kia, có ai không muốn ngôi?

Phượng chậm rãi nheo lại, Lãnh Hạ thông thả nói: “Tứ ca không biết rồi, trước khi đi Bắc Liệt đã cố ý tìm thân y Mộ Nhị, chắc rằng có thân y cứu chữa, bệnh của Phụ hoàng sẽ dần khỏi hẳn.”

Hắn biến sắc đang định nói thì Lãnh Hạ đã mỉm cười nói trước: “Thân thể Phụ hoàng chính là quan trọng nhất, chắc chắn Tứ ca cũng muốn Phụ hoàng sớm bình phục, tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Mộ Dung Tiêu bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt sắc như dao.

Lãnh Hạ cũng đang nhìn hắn, lại rất tự đắc, nhướn mày chờ hắn đáp lời, nàng không tin lời lẽ đàng hoàng như thế mà hắn có can đảm cự tuyệt.

Quả nhiên, Mộ Dung Tiêu sắc mặt âm trầm, cắn răng nghiêng lợi cười cười: “Đương nhiên!”

Lãnh Hạ quay đầu lại, nói với phó tướng của Mộ Dung Triết: “Kinh thành rất quan trọng, lệnh cho đại quân đóng quân ở ngoài thành, đưa Tam ca về phủ dưỡng thương.”

“Rõ!” Phó tướng vâng lệnh, không nghi ngờ do dự chút nào, quay lại chỉ huy quân sĩ.

Hành động đơn giản như thế lại khiến đám người Mộ Dung Tiêu biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hạ vô tình đã có thêm vài phần cảnh giác, tự cho rằng nàng đã là người của phe Mộ Dung Triết.

Lãnh Hạ cũng không ngần ngại chút nào, tùy bọn chúng nghĩ sao thì nghĩ, kì thực hư chi hư tác thực chi, mục đích nàng trở về, chính là muốn đem Tây Vệ đã đục đến mức không chịu nổi.....

Khuấy đến long trời lở đất!

==

Lương Đô, Hoàng cung Tây Vệ.

Hoàng cung Tây Vệ không giống với Đại Tần và Bắc Yên, cực kỳ xa hoa, vàng son khắp chốn, giống như toàn bộ tiền tài của Tây Vệ đều tập trung tại Hoàng cung này, khác biệt hoàn toàn với Lương Đô hoang vắng.

Từ lúc bước vào Hoàng cung, khéo môi Lãnh Hạ vẫn lộ vẻ giễu cợt.

Thân thể này của nàng đã từng sống ở đây mười lăm năm, chưa từng ra khỏi lãnh cung, cuối cùng hôm nay mới thấy rõ hoàng cung này như thế nào.

Vẫn nghe nói Vệ vương hoang dâm vô độ, thống trị Tây Vệ khiến bách tính oán trời dấy đất, hôm nay thấy quả nhiên là thế, Hoàng cung hao tiền tốn của như thế nếu xây ở Đông Sở giàu có, Đại Tần hùng mạnh còn được chứ tại Tây Vệ yếu đuối nghèo khó này, quả là một truyện cười.

Mộ Dung Tiêu đi trước dẫn đường, đi suốt hơn nửa canh giờ, mới tới bên ngoài tấm cung Vệ vương, hắn dừng bước, giọng nói tuy là thương lượng nhưng lại có vài phần kiên quyết: “Phụ hoàng cần nghỉ ngơi, không bằng Cửu muội cùng ta vào là được.”

Những Hoàng tử Công chúa khác đều không cam lòng, trầm mặc một lúc, một nam tử trong đó nói: “Tứ ca, tận hiếu với Phụ hoàng không phải là chuyện riêng của hai người.”

Người này dáng dấp cũng tuấn mỹ bất phàm, chỉ là phong thái có vài phần âm nhu, chính là Lục hoàng tử Mộ Dung Tề.

Lãnh Hạ quét mắt nhìn hắn một cái, thần nhiên nói: “Lục ca nói rất có lý, chỉ cần giữ im lặng là được, chắc Phụ hoàng cũng muốn chúng ta đều vào thăm.”

Mộ Dung Tề ném cho nàng ánh mắt cảm kích, cười lạnh nói: “Tứ ca sẽ không chuyên quyền độc đoán chứ?”

“Nếu cũng là vì Phụ hoàng, đương nhiên sẽ không.” Mộ Dung Tiêu tuy tươi cười nhưng ánh mắt lại đen kịt, bước vào tấm cung trước tiên.

Lãnh Hạ túm lấy Mộ Nhị đang đại ra lời vào.

Bên trong tấm cung tràn ngập mùi thuốc nồng nặc, mấy tên thái giám thấy mọi người liền tiến lên nghênh đón, bảo bọn họ lui ra rồi Lãnh Hạ mới nhìn về phía Vệ vương đang hôn mê bất tỉnh, hô hấp yếu ớt, hơi thở mong manh, hai gò má hóp vào, có tử khí chấp chờn xung quanh, nếu nhìn thoáng qua thì cũng cực kỳ tuấn mỹ.

Cũng phải, Lãnh Hạ là đệ nhất mỹ nữ Tây Vệ, con của lão cũng rất tuấn tú xinh đẹp, đương nhiên Vệ vương cũng không phải là người bình thường.

Thấy hần đã suy yếu đến mức nửa chết nửa sống, mọi người đều giả vờ nhào tới, đặc biệt là Mộ Dung Lãnh Tương, khóc lóc ầm ĩ: “Phụ hoàng, Phụ hoàng, người mở mắt ra nhìn con đi, con là Tương nhi người yêu thương nhất a!”

Lãnh Hạ thờ ơ nhìn bọn họ ra về, một lúc sau, đợi mọi người khóc chán rồi mới kéo kéo tay áo Mộ Nhị.

Mộ Đại thần y vẫn không nhúc nhích.

Lãnh Hạ lại kéo nhưng vẫn vô dụng, nàng liếc mắt sang, huých nhẹ hần một cái làm Mộ Nhị lão đảo nên hần mới bất đắc dĩ vươn hai ngón tay để lên cổ tay gầy gò của Vệ vương.

Một lát sau, hần nhú mào, vẻ mặt khó giải thích, ánh mắt chậm chạp chuyển sang nhìn Lãnh Hạ, rất là rầu rĩ.

Mộ Dung Tiêu vội vàng hỏi: “Thần y, Phụ hoàng bị sao vậy?”

Mộ Nhị thu tay về, vẻ mặt rất rối rắm, mặc kệ mọi người lòng như lửa đốt, một lát sau hần mới không tình nguyện mà mở cánh môi cao quý, bật ra một chữ: “Có.”

Có?

Có cái gì?

“Có thể cứu chữa đúng không?” Mộ Dung Lãnh Tương lao tới muốn túm lấy ống tay áo của hần.

“Không.” Mộ Nhị phun ra một chữ nữa, ghét bỏ cau mày lại, lập tức thì triển khinh công siêu tuyệt, thanh sam nhoáng cái đã biến mất rồi lúc hiện ra thì đã đứng ở sau lưng Lãnh Hạ.

Hỏi một câu, nói một chữ!

Mọi người bị thái độ của hần làm cho rất khó chịu!

Mộ Dung Lãnh Tương túm huyệt, oán hận trừng mắt nhìn hần, Mộ Nhị lại hoàn toàn không biết, khê hé miệng ra đang định nói hai chữ thì đột nhiên dưới chân đau đớn, lập tức nuốt xuống toàn bộ.

Mộ Đại thần y ngơ ngác nhìn về phía Lãnh Hạ, trong con ngươi đậm đặc lộ ra sự nghi hoặc, trong lòng lại dâng lên vài phần oán niệm.

Không ai biết, nhờ y bào của Mộ Nhị che đi nên Lãnh Hạ dù gương mặt mang ý cười nhưng phía sau lại găm mạnh lên chân hần, rồi dùng khẩu hình miệng nói riêng: Câm miệng!

Mộ Đại thần y thật thà ngậm miệng lại, Lãnh Hạ mới tha cho cái chân hần, rồi ra về là người lên tiếng thay thần y giải thích: “Đúng vậy, có thể cứu chữa!”

Mọi người nửa tin nửa ngờ, nhìn sang phía Mộ Nhị thì thấy hần đứng bất động, miệng ngậm chặt, bắt đầu chờ ra.

Không cần suy nghĩ bọn họ cũng biết nhất định là cửu Hoàng muội đổi trắng thay đen!

Lãnh Hạ nhún vai, chậm rãi nói: “Ý của thần y là có thể cứu chữa nhưng không dễ dàng, cụ thể thế nào thì phải để thần y quay về suy nghĩ cẩn thận, đến lúc đó thuốc thang thế nào ta sẽ thông báo cho các vị sao.”

Dù biết rõ là có khả năng nàng nói láo nhưng bọn họ cũng không có cách nào, thần y Mộ Nhị này không biết có phải là đầu óc bị lừa đá hay không mà ngơ ngác không nói gì, chỉ nghe mỗi mình nàng!

Nhìn thì nhìn nhưng cũng chẳng nhìn ra được cái gì.

Mộ Dung Tiêu để tay Vệ vương vào trong chăn, rất hiểu thuận mà chỉnh lại góc chăn rồi cười nói: “Vậy thì làm phiền Cửu muội, không biết Cửu muội định ở đâu?”

Mộ Dung Lãnh Hạ vốn là ở lãnh cung nhưng nay thân phận của nàng là Liệt Vương phi, không phải là phế vật chịu mọi khi nhục như trước nữa, đãi ngộ đương nhiên phải khác.

Lãnh Hạ khê cong khóe môi, vừa túm lấy Mộ Nhị đi ra ngoài vừa nói: “Ta ở tại quý phủ của Tam ca là được rồi.”

Nếu bọn họ đã đoán là nàng thuộc phe cánh của Mộ Dung Triết thì nàng cũng không ngại mà chứng thực suy đoán này, đang là thời điểm mấu chốt, chắc chắn sẽ có người ngồi không yên!

Lãnh Hạ dẫn Mộ Nhị về mặt oán khí ra ngoài, chậm rãi dạo quanh Hoàng cung đi đến một góc rất xa, chính là lãnh cung mà Mộ Dung Lãnh Hạ đã sinh sống mười lăm năm.

Ngoài điện đầy cỏ dại, khắp nơi đầy mạng nhện, mái ngói thì thủng lỗ chỗ tường cũng chả khá hơn, Lãnh Hạ đảo mắt nhìn, quả nhiên có không ít người đang theo dõi.

Nàng coi như không thấy mấy cái đuôi này mà dắt Mộ Nhị dạo quanh lãnh cung một vòng.

Thật ra Lãnh Hạ không có mục đích đặc biệt gì, ký ức của Mộ Dung Lãnh Hạ đã khôi phục hoàn toàn, nhưng lại không hề có chút nào về ‘Phù dung’ kia, chắc là bị sấm vào lúc không có ý thức, hay là lúc còn nhỏ.

Nàng chỉ muốn đến nơi này cầu may, xem thử xem có đầu mối gì không thôi.

Mãi cho đến lúc quay về phủ đệ của Mộ Dung Triết, trên mặt của Mộ Nhị chính là tức giận, Lãnh Đại sát thủ vạn phần bất đắc dĩ, nếu như không dùng biện pháp thô bạo như thế thì sao có thể ngăn kẻ không hiểu sự đời này.

Người gác cổng đã nghe phó tướng phân phó nên vừa thấy nàng đã cung kính bước lên đón, khom lưng nói: “Công chúa, phó tướng đã lệnh cho tiểu nhân chờ người, tổng quản đã chuẩn bị phòng cho người xong xuôi, xin đi theo tiểu nhân.”

Rẽ lung tung mới đến nơi, đuổi tên kia đi Lãnh Hạ mới bất đắc dĩ chọc chọc Mộ Đại thần y, đuổi chân ra sáng khoái nói: “Cho người đập lại.”

Lúc này không có người ngoài, Mộ Nhị nổi hứng đùa nghịch, quay đầu đi, quay mông về phía nàng, không có phản ứng.

Lãnh Hạ bất đắc dĩ nhìn trời, lấy đầu ngón chân đá đá hần, hắng giọng một cái rồi nói: “Còn một cơ hội.”

Vừa dứt lời đã thấy chân bị giẫm một cái, Mộ Nhị quyết đoán nắm lấy cơ hội này, giẫm xong rồi dí mạnh vài cái mới hả lòng, thần y cuối cùng cũng báo được thù, sắc mặt đã tốt lên được vài phần.

Lãnh Hạ bĩu môi, thầm nghĩ người này thực sự là ấu trĩ, thu bàn chân vừa bị đập xong, hỏi: “Nói đi, có vấn đề gì?”

Lời Mộ Nhị vừa nói, chính là: Có vấn đề.

131. Q.2 - Chương 54: Khách Đến

Edit: Kiri

Lãnh Hạ hỏi xong liền ngồi xuống bàn, rót ỉnh và Mộ Nhị mỗi người một chén trà rồi chờ hần trả lời.

Mộ Nhị lại có vẻ rối rắm, mày hơi nhíu lại, ngơ ngác nói: “Giải độc, hôn mê.”

Động tác rót trà của nàng hơi chậm lại, ngẩng đầu hỏi: “Người muốn nói, độc của hần đã được giải nhưng vẫn còn hôn mê?”

Mộ Nhị nhẹ nhàng gạt đầu một cái, ánh mắt rơi vào chén trà đã đầy, một ánh mắt một động tác, Lãnh Hạ đã có sự ấn ý cao độ, nhét chén trà vào tay hần.

Rót cuộc Mộ Đại thần y cũng hài lòng, cứng ngắt uống một ngụm rồi tiếp tục chờ ra.

Lãnh Hạ cầm chén trà nhưng không uống, âm thầm ngẫm nghĩ một phen rồi hỏi: “Trước đó hần trúng độc gì? Triệu chứng ra sao? Được giải lúc nào? Chắc là có người giải độc cho hần, nhưng rốt cuộc là ai? Bây

giờ lại hôn mê là vì nguyên nhân gì? Có phải là do mấy loại độc trộn vào nhau không? Nếu không có độc thì có khi nào là giả vờ? Hơn nữa nếu giả vờ thì cục diện bây giờ chẳng phải là do hấn nhúng tay ư?”

Lãnh Hạ hỏi một loạt những điều mình đang nghi ngờ, những vấn đề này dội liên tục vào đầu Mộ Nhị, làm vỡ nát vẻ ngơ ngác trên mặt, ở đó viết một dấu chấm hỏi thật to.

Hắn chớp mắt mấy cái rồi lại chớp mắt mấy cái, một lúc sau chuyển mắt sang nhìn Lãnh Hạ, trong đó ẩn chứa sự xem thường: Ta chỉ là một đại phu.

Nói bóng nói gió là lão tử không phải thần!

Lãnh Hạ cũng chớp mắt mấy cái, thật lòng cảm thấy mình tiếp xúc với hắn lâu nên cũng bị nhiễm bệnh ngây ngô rồi, thở dài: “Ừ, người chỉ cần trả lời một vấn đề thôi, nếu độc đã được giải thì sao giờ lại vẫn hôn mê?”

Lần này, Mộ Nhị phản ứng rất nhanh, lắc đầu.

“Người cũng không biết?” Lãnh Hạ lấy làm kỳ quái, từ lúc gặp Mộ Nhị tới giờ, chưa từng thấy có chuyện gì về y độc mà hắn không biết.

Lãnh Hạ dám thề với trời, lời này chẳng qua là nàng muốn thể hiện sự kinh ngạc thôi, nhưng vào tai Mộ Đại thần y lại trở thành lời sỉ nhục to lớn, hắn nghiêm mặt, nhìn chằm chằm nàng khoảng nửa nén nhang rồi.....

Quay đầu, tức giận.

Nước trà nóng hồi qua thời gian nhìn chằm chằm kia đã nguội lạnh, Lãnh Hạ ngửa đầu uống cạn, quyết định để Lãng tử này tự hết giận đi.

Nàng đặt chén xuống, dưới cái liếc trộm của người nào đó, trực tiếp không nhìn, thông thả rời đi.

Ra khỏi phòng, nàng tùy ý đi dạo trong phủ.

Diện tích trong phủ rất lớn nhưng không hề trang hoàng xa hoa lãng phí, bài trí rất ít, bây giờ là hoàng hôn, ánh mặt trời đỏ rực chiếu xuống, bầu không khí lại dâng lên cái rét lạnh, càng làm tăng thêm vẻ trống trải trong phủ.

Bản thân Mộ Dung Triết cũng không phải là loại người biết thu liễm, chỉ có thể nói, Vệ vương chuyên quyền độc đoán và có lòng nghi ngờ rất nặng, ngay cả Mộ Dung Triết cũng phải làm ra vẻ không muốn không cầu để khỏi bị Vệ vương nghi ngờ mà chuốc họa vào thân.

Dọc đường gặp không ít nha hoàn và gã sai vặt, tất cả đều cung kính hành lễ vắn an, chắc là phó tướng đã sớm dẫn dò toàn phủ.

Từ xa truyền đến một tiếng bước chân, Lãnh Hạ quay đầu nhìn lại, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Phó tướng cung kính thi lễ một cái, trong mắt ẩn chứa vài tia hưng phấn, bẩm báo: “Công chúa, mặt tướng nhận được tin, bảy thành trì mà Đông Phương Nhuận đánh hạ không biết tại sao đều đã về tay Liệt Vương, bây giờ ngoại trừ sáu thành phía đông nam Bắc Yên thì tất cả đều đã thuộc về Đại Tần!”

Phó tướng vốn vì bảy tòa thành của bọn họ đều về tay Đông Phương Nhuận mà phần uất, nào ngờ mới hơn mười ngày đã dịch chủ thành của Đại Tần, giờ thì tốt rồi, Công chúa là Liệt Vương phi, đương nhiên cùng hội cùng thuyền với họ, Đại Tần càng hùng mạnh thì hậu thuẫn của Tam Hoàng tử lại càng lớn.

Lãnh Hạ nhú mày hỏi: “Liệt Vương đâu, bao giờ quay về Đại Tần?”

Phó tướng nháy mắt mấy cái với nàng, ra vẻ ta biết hết: “Nghe nói Liệt Vương đã xuất phát, Công chúa yên tâm, có hữu thần ở đây nhất định Tam Hoàng tử sẽ mau chóng hồi phục, đến lúc đó Công chúa cũng có thể yên tâm quay về Đại Tần, đoàn tụ với Liệt Vương.”

Lãnh Hạ liếc mắt, nhìn nàng giống oán phụ nhớ chồng lắm sao?

Nàng tính toán một chút, ừm, thật ra đã không gặp hắn hơn hai mươi ngày, cũng có chút nhớ.

Đúng lúc này, người gác cổng dẫn đường cho nàng lúc này đã chạy đến, thở hổn hển cung kính nói: “Công chúa, vừa rồi có người ở Cổ Mặc Trai tới đưa bức tranh này.”

Lãnh Hạ liếc nhìn, một ống đựng tranh, hoa văn rất tự do mà phóng khoáng, ở ống đây còn khác ba chữ ‘Cổ Mặc Trai’ cực kỳ thanh nhã.

Phó tướng cũng nhìn ống tranh, than thở: “Công chúa, người và Liệt Vương quả thật là phu thê tình thâm, tranh của Cổ Mặc Trai đều là số lượng có hạn, rất quý.”

Hắn thấy, lúc Lãnh Hạ ở Tây Vệ thì đều sống trong lãnh cung, vô cùng khó khăn, đương nhiên không thể có bạc, Cổ Mặc Trai là tiệm tranh lớn nhất Tây Vệ, mỗi bức cũng phải hơn vạn lượng bạc, nhất định là tiền của Chiến Bắc Liệt.

Lãnh Hạ phượng mâu chột lóe, nhận lấy ống tranh, cười cười phân phó: “Đi xuống đi, chăm sóc Tam ca cho tốt, thần y nói mấy hôm nữa là có thể tỉnh rồi.”

Quả nhiên lời này đã làm thay đổi sự chú ý của phó tướng, vẻ mặt hắn phấn chấn, dạn ran rồi lui xuống.

Lãnh Hạ ánh chừng trọng lượng của ống tranh rồi khước môi cong lên, đi về phía sương phòng.

Trong phòng, Mộ Nhị vẫn đang tức giận như trước, thấy nàng vào cũng chẳng thèm quan tâm vẫn chấp nhất quay mặt nhìn tường, bộ dáng rất kiên quyết, thế sống chết không phản ứng.

Lãnh Hạ thản nhiên ngồi xuống bàn, mở ống tranh lấy ra một quyển sách dày.

Vừa lướt qua đã biết đúng như nàng đoán, là đồ Chung Ngân đưa tới.

Trong đó ghi lại mọi thông tin chi tiết từ Hoàng tử Công chúa đến quan cửu phẩm của Tây Vệ, còn ghi rõ phe cánh của các Hoàng tử, và quan hệ láng giềng giữa họ.

Mộ Nhị đợi một thời gian dài, tai hơi động, chỉ nghe phía sau có tiếng lật sách rất nhanh, vẻ tức giận lại đậm thêm vài phần.

Một lát sau, Mộ Đại thần y xoay người, nhìn chăm chăm vào Lãnh Hạ, phải để nữ nhân này tự có cảm giác hổ thẹn dưới ánh mắt tràn đầy khiển trách này.

Nhưng mà Lãnh Đại sát thủ muốn mưu có mưu, muốn dừng có dừng, chỉ duy nhất không có lương tâm!

Dưới ánh mắt sáng chói như đèn pha kia vẫn ung dung xem sách, cứ thế đến hơn một canh giờ.

Sắc trời bên ngoài đã đen kịt lại, nhìn ra bên ngoài, ánh trăng bàng bạc với những ngọn đèn làm cho thành Lương Đô hoang vắng này lại thêm một phần xa hoa.

Mộ Đại thần y chớp chớp ánh mắt đã cay xè, vô cùng oán niệm phất ống tay áo một cái, rời đi.

Lãnh Hạ nhìn bóng lưng lượn lờ oán khí của hắn mà khiêu mi, buồn cười lắc đầu, tiếp tục xem sách.

==

Mấy ngày sau, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi thì nàng sẽ lại tập trung tinh thần suy nghĩ, thỉnh thoảng lại gạch chân vài dòng mà nàng cho rằng là chúng có ích.

Đúng như đã nghĩ, khi biết nàng và Mộ Dung Triết ở cùng phe, quả nhiên là có người ngồi không yên.

Dù sao thân phận của nàng cũng không phải chỉ đơn giản là phế vật, nó đại diện cho Chiến Bắc Liệt, ở trong mắt bọn họ, ý của nàng rất có thể là ý của Chiến Bắc Liệt, được nàng ủng hộ cũng chính là được Đại Tần ủng hộ!

Chỉ là người ngồi không yên này lại nằm ngoài dự định của Lãnh Hạ.

Người thứ nhất tới phủ Tam Hoàng tử, là Lục hoàng tử Mộ Dung Tề.

Nhắc tới người này, Lãnh Hạ đã xem qua thông tin về hắn, thấy buồn cười mà lắc đầu.

Thừa tướng đương triều vốn thuộc phe Mộ Dung Triết, con gái sẽ gả cho Mộ Dung Triết làm chính phi, nhưng lúc Mộ Dung Triết xuất binh đánh Bắc Yên thì không biết Mộ Dung Tề dùng thủ đoạn gì mê hoặc cô nương kia, một khóc hai quỵ ba thất cổ, dùng mọi cách luôn mồm ngoài hân thì không lấy chồng.

Thừa tướng chỉ có một ái nữ, tử nhỏ đã cưng chiều như trứng mỏng, hơn nữa Mộ Dung Triết bị cản trở bên Bắc Yên, có khi lão Hoàng đế chết rồi hân cũng không kịp về, nhiều Hoàng tử dòm ngó ngôi vị như vậy, dù phe cánh Mộ Dung Triết có lớn mạnh đến đâu mà không chiếm được tiên cơ thì đừng nói là ngôi vị, đến cửt cũng không có hàng nóng mà dùng đâu!

Thừa tướng Tả Tư Lượng nghĩ chán rồi cần rảnh đi theo địch làm phản, chuyển sang phe Mộ Dung Tề.

Dù thủ đoạn này có quang minh chính đại hay không thì Lãnh Hạ cũng không thể không nói, một chiêu rút củ dưới đáy nồi này của Mộ Dung Tề quả thật là đã cho Mộ Dung Triết một đả kích rất lớn, đợi đến khi hân tỉnh lại mà biết tin này, liệu có tức đến hôn mê lần nữa không đây.

Lúc này, Mộ Dung Tề ngồi vắt chéo, đang cầm chén trà chậm rãi thưởng thức, trên mặt có ý cười lạnh lạnh: “Thế nào Cửu muội, Tam ca đã không thể rồi, cân nhắc vào phe của Lục ca đi, chuyện lớn thế này nếu lỡ đặt sai cửa thì không chỉ là mất một ít bạc thôi đâu.”

Lãnh Hạ dựa lưng về phía sau, cười nói: “Như lời Lục ca, chuyện lớn như vậy, sao Cửu muội dám tùy tiện đặt tiền cược đây?”

Mộ Dung Tề suy đoán: “Ý của Cửu muội là..... đến giờ vẫn chưa chọn ai?”

Lãnh Hạ chỉ cười cười, cũng không đáp lời, kệ cho hân đoán.

Mà hành động này ở trong mắt của Mộ Dung Tề chính là ngầm thừa nhận!

Hân buông chân xuống, ngồi thẳng người, nói những lời đã dự tính trước: “Cửu muội nên cân nhắc kỹ lưỡng một chút, dù là bọn tiểu nhân cứ hò hét đặt đại nhưng mở mấy lần rồi mà cũng chẳng được gì, dù đại bấy giờ có tỉnh thì cũng làm nổi trò gì chứ.”

Lãnh Hạ cầm chén trà lên, khẽ thổi một cái rồi lắc đầu: “Có lẽ Lục ca còn chưa hiểu rõ, việc đánh cược bây giờ không đơn giản như thế.....”

“Không phải là đại hay tiểu?” Lãnh Hạ cười nhạo vẻ nghi hoặc của Mộ Dung Tề: “Lục ca để Tứ ca ở đâu?”

Mộ Dung Tề cau mày nhìn chằm chằm nàng, nguy hiểm hỏi: “Người hướng về Lão Tứ?”

Lãnh Hạ lại khôi phục vẻ trầm mặc, chỉ chuyên tâm uống trà, từ chối cho ý kiến.

Mộ Dung Tề nắm chặt hai đấm, cười rất nham hiểm và hung ác, phất tay áo đứng dậy, cực kỳ tự tin nói: “Vậy thì để ta cho người xem, cuối cùng thì ai là người ngồi lên cái ghế kia.”

Hân mau chóng rời đi, đột nhiên lại dừng ở cửa, tiếng nói u ám chậm rãi truyền đến: “Cửu muội, đừng nói là Lục ca không nhắc nhở muội, chắc người ở Đại Tần cũng không vui về gì, bằng không cũng sẽ không chọn quay về, nếu lỡ đặt cược nhầm, lại mất đi tín nhiệm của Liệt Vương, thì cái được cũng không bù nổi cái mất!”

Mộ Dung Tề đi rồi, Lãnh Hạ vừa quay đầu lại liền thấy Mộ Nhị đi ra khỏi phòng, trong con ngươi khô khan rõ ràng viết hai chữ ghét bỏ.

Mộ Đại thần y ngây ngô thật sự là vô cùng ghét bỏ những thứ cong cong vòng vòng này.

Lãnh Hạ tiến lên hai bước, vỗ vỗ vai hân, thở dài: “Người cứ ngây ngô như vậy đi, rất tốt.”

Mộ Nhị nhú nhú mày, tỉnh tỉnh mê mê nhưng lại luôn cảm thấy người này không nói cái gì tốt cả, hình như là.....

Hân cũng bị ghét bỏ?

Trùng Lãnh Hạ xong, Mộ Nhị giơ tay lên gạt tay nàng xuống, xoay người, rời đi.

Lãnh Hạ nhìn trời, từ lúc nào mà Lăng Tử này cũng có thể nhận ra ý khác trong lời nói thế?

Đúng lúc này, một gã sai vặt vội vã báo lại: “Công chúa, Đại Công chúa tới!”

Lãnh Hạ sửng sốt, mày liễu nhũn lại, không ngờ người thứ hai đến lại là Đại Công chúa, nàng nghĩ một lát rồi phân phó gã sai vặt: “Mời vào phòng khách.”

Lương Đô này thật sự là ngày càng thú vị!

Các Hoàng tử tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, bây giờ ngay cả Công chúa cũng không nhận được, không biết nữ nhân này rốt cuộc là đến vì chồng, hay thuyết phục hộ huynh đệ đây, hay là.....

Lãnh Hạ vừa đi đến phòng khách vừa nhớ lại thông tin về nữ nhân này một lần.

Đại Công chúa Mộ Dung Lãnh Nhân, năm nay đã hai mươi sáu tuổi, là trưởng nữ của Hoàng hậu, dưới còn có bào đệ Bát hoàng tử, mười sáu tuổi đã gả cho Trung dũng đại tướng quân đương triều, đến nay đã mười năm mà vẫn không có con nối dõi, chắc cuộc sống vợ chồng cũng không hài hòa gì, cũng chỉ là hôn nhân chính trị mà thôi.

Đang suy nghĩ thì phòng khách đã ở ngay trước mắt, trước cửa có một nữ tử đoan trang tao nhã, vẻ mặt nhã nhặn lịch sự, khẽ nâng cằm, thể hiện uy nghi của Công chúa.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, lúc trước nữ nhân này rất ít khi để Mộ Dung Lãnh Hạ, chắc là do cách biệt tuổi tác, đến lúc mẫu thân của Mộ Dung Lãnh Hạ mất thì nàng đã xuất giá, cho nên tới giờ cũng chưa bao giờ gặp mặt.

Nhưng nữ nhân này là ai, trưởng nữ hoàng gia mà lại phải tới phòng khách nghênh đón một ‘Phế vật’?

Từ xa nàng đã mỉm cười, tuy không tính là thân thiện, nhưng nếu là người khác thì cũng nên thụ sủng nhục kinh mới phải.

Nhưng khiến nàng thất vọng rồi, Lãnh Hạ vẫn bước đi thản nhiên như trước, không nhanh không chậm, thậm chí ngay cả nét mặt cũng không thay đổi chút nào.

Trong mắt Mộ Dung Lãnh Nhân xẹt qua vẻ tức giận, nhưng cũng biến mất rất nhanh, nàng ta ưu nhã mỉm cười: “Cửu muội, ngày muội xuất giá Đại tỷ bị bệnh nhẹ, sợ lây xui uội nên không đến tiễn, chớ nên trách tội.”

Lãnh Hạ thản nhiên đáp lời: “Không dám.”

Hai người cùng đi vào điện, cùng ngồi xuống, Mộ Dung Lãnh Nhân cũng không nóng nảy, chỉ lẳng lặng uống trà, chọn những chuyện không liên quan mà nói với Lãnh Hạ.

Theo nàng, Lãnh Hạ cũng chỉ là phế vật thôi, nhất định sẽ không kiềm chế được mà bắt đầu câu chuyện trước, đến lúc đó nàng sẽ chiếm quyền chủ động, ai ngờ đâu, phế vật này cũng không nóng nảy, thậm chí còn bình tĩnh hơn nàng, dù nàng nói gì cũng nhàn nhạt đáp lại một câu, chuyên tâm uống trà.

Đương nhiên là nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng Lãnh Hạ tâm tư sâu kín, mà tự động cho rằng đó là dằn độn.

Phế vật chính là phế vật, không có chút nhân lực nào!

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Lãnh Nhân mới bắt đầu dẫn dắt câu chuyện vào vấn đề chính: “Lần này Cửu muội trở về, chắc không phải chỉ là thăm Phụ hoàng đơn giản như vậy đi.”

Tuy là câu hỏi nhưng giọng nói lại là khẳng định, Lãnh Hạ hỏi lại: “Vậy thì là vì sao?”

Câu hỏi này làm Mộ Dung Lãnh Nhân bối rối, nàng đã nghĩ ra các kiểu câu trả lời, có thể là thừa nhận, có thể là không thừa nhận, dù thế nào thì nàng cũng có cách ứng phó, nào ngờ lại là kiểu này.

Mộ Dung Lãnh Nhân cười cứng ngắc, Phụ hoàng còn chưa băng hà, nếu Bốn cung nói là vì sao thì chẳng phải là đại nghịch bất đạo ư?

Lãnh Hạ lạnh lùng cười, thản nhiên nói: “Đại hoàng tử, có chuyện thì cứ nói, trước người đã có người đến rồi.”

Mộ Dung Lãnh Nhân cau mày, không ngờ phế vật này có vẻ hiểu rõ là vì đã có người đến trước.

“Là ai?” Nàng vội vàng hỏi, chỉ thấy Lãnh Hạ lắc đầu, bộ dáng rất kiên quyết không chịu nói.

Đã như vậy, nàng cũng không chần chừ nữa, trực tiếp nói: “Bổn cung muốn người giúp ta!”

“Giúp.....” Lãnh Hạ chậm rãi ngẩng đầu, bây giờ mới bắt đầu nhìn thẳng vào nữ nhân này, chậm rãi phun ra: “Người?”

Mộ Dung Lãnh Nhân như là đã sớm đoán được nàng sẽ như thế, cũng không ngại, ngồi thẳng người lên, trên gương mặt tao nhã có loại khí khái không chịu thua nam nhi, tự tin nói: “Đúng vậy, là ta!”

Lãnh Hạ nhướn mày, dù gì thì phần dũng khí này cũng đáng được tán thưởng.

Đáng tiếc, trên người nữ nhân này, trừ dũng khí tự mình là rất cao kia, Lãnh Hạ không nhìn được là có tỷ phẩm chất nào thích hợp để ngồi lên vị trí kia.

Mộ Dung Lãnh Nhân cũng chẳng quan tâm nàng nghĩ gì, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hạ, khẩn thiết nói: “Cửu muội, muội cũng là nữ nhân, chắc muội cũng hiểu ra nữ nhân chúng ta, dù là Công chúa thì sao, vẫn phải coi nam nhân là trời, Đại hoàng tử không vì gì cả, chỉ muốn cho nữ nhân chúng ta một chút sức mạnh, chỉ cần ta ngồi lên vị trí kia thì còn ai dám coi khinh nữ nhân nữa? Đến lúc đó.....”

Mộ Dung Lãnh Nhân rút vòng tay của mình ra, nhét vào tay Lãnh Hạ, cười nói: “Đến lúc đó, có Đại hoàng tử làm hậu thuẫn uội, dù là Liệt Vương cũng không dám coi khinh muội nữa phần!”

Lãnh Hạ nắm nghía chiếc vòng tay kia, chế tác tinh xảo, chất liệu quý giá, trong ánh mắt căng thẳng của Mộ Dung Lãnh Nhân, chậm rãi nở nụ cười.

132. Q.2 - Chương 55: Nhật Được Một Tiện Nghi Lớn

Edit: Kiri

“Đại Hoàng tử.....” Lãnh Hạ đeo chiếc vòng vào tay mình, lắc lắc vài cái rồi rút ra ném trả cho Mộ Dung Lãnh Nhân, thần nhiên nói: “Vòng tay gì thì nên đeo ở tay ấy, với ta mà nói, chiếc vòng này cũng quá lớn rồi, rất.....”

Nàng ngẩng đầu, trong sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Lãnh Nhân, chậm rãi phun ra: “Không có chừng mực.”

Sắc mặt Mộ Dung Lãnh Nhân đột nhiên lạnh hẳn, không còn giả vờ đoan trang nữa, lạnh lùng hỏi: “Cửu muội có ý gì?”

Lãnh Hạ bùng chén trà lên uống cạn rồi mân mê chiếc chén, chỉ im lặng, nàng biết, Mộ Dung Lãnh Nhân hiểu.

Bộ dáng này nhất thời kích thích Mộ Dung Lãnh Nhân, nàng ta nắm chặt lấy vòng tay, bước đến trước mặt Lãnh Hạ.

Mộ Dung Lãnh Nhân khinh bỉ liếc nhìn Lãnh Hạ, cười nhạt nói: “Bổn cung là nữ nhi của Chính cung Hoàng hậu, là Trưởng Công chúa Tây Vực. từ nhỏ đã được học như các huynh đệ khác, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, học văn uyên thâm không thua nam nhi, chỉ vì là nữ nhân, dù có là Công chúa, thì vẫn chỉ có thể phụ thuộc vào nam nhân sao?”

Nàng càng nói càng kích động, vẻ mặt dữ tợn hẳn lên: “Chỉ hướng của Bổn cung, loại phé vật do cung nữ sinh trong lãnh cung như người, mãi mãi cũng không hiểu được!”

Ở trong mắt nàng, kẻ có mẹ ruột hèn mọn, phé vật lớn lên ở lãnh cung, thì mãi mãi cũng không thể đậu cao hơn chim tước.

Nàng tới tìm Lãnh Hạ, chẳng qua là do nhà chồng thôi, nếu nữ nhân này đã không biết suy xét, vậy thì thôi, chờ ngày sau nàng khoác Long bào, đăng cơ lên ngôi, chắc chắn sẽ nhìn về mặt của nữ nhân này một chút, hỏi nàng: “Trẫm, rốt cuộc là có biết chừng mực hay không!”

Lãnh Hạ vẫn cứ thưởng thức chén trà, mặc kệ vẻ khinh bỉ của nàng ta, khóe môi cười nhạt, nụ cười kia rơi vào mắt Mộ Dung Lãnh Nhân, thật sự là vô cùng chói mắt, giống như là Thiên đế đang cười nhạo một kẻ phàm tục tự mình là rất cao, không biết tự lượng sức mình.

Mộ Dung Lãnh Nhân oán hận nhìn Lãnh Hạ, rồi lại khôi phục ý cười, thanh tao nói: “Cửu muội không cần tiền.”

Lúc này Lãnh Hạ mới nâng mi lên nhìn, nhìn bóng nàng ta rời đi, lưng thẳng tắp, bước chân uyển chuyển, mỗi bước đều giống nhau, không nhiều hơn, không kém hơn một ly, chuẩn mực.....

Như một bức tượng.

Nàng lắc đầu cười, nếu một người đã không biết vị trí của mình thì dù có năng lực cũng vô dụng, hướng chỉ lối của nàng ta, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, học vấn uyên thâm không thua nam nhi, căn bản là chẳng liên quan gì đến Long ý kia, thống trị một quốc gia, nếu dễ dàng như vậy, thì chẳng phải là làm bách tính cười rụng răng sao.

Lãnh Hạ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Lão Hoàng đế còn chưa chết đâu, đám người kia đã cấp bách thế rồi, từng vai diễn lần lượt lên sân khấu, tuồng kịch này, đúng là càng ngày càng đặc sắc.

Lãnh Hạ ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, khóe môi gợi lên một độ cong nguy hiểm.....

A, chỉ mong các người vừa hát vừa diễn trò cho ta xem, hát cho khung cảnh rực rỡ màu sắc mới vui.

==

Hôm sau, mặt trời vừa lên, Lãnh Hạ đã rửa mặt xong.

Nàng vẫn luôn dậy sớm nhưng khoảng thời gian này trời chưa sáng sẽ chưa muốn dậy, trong ngày cũng rất buồn ngủ.

Nàng đi đến bên ngoài phòng Mộ Nhị, gõ hai cái ra hiệu rồi đẩy cửa phòng ra, đi đến trước giường Mộ Nhị.

Lúc này, Mộ Đại thần y đang ngủ rất say sưa, miệng hơi phồng ra, ngủ ngoan ngoan lại có chút ngây thơ như trẻ con vậy.

Lãnh Hạ cười cười, lật chăn của hắn ra rồi mặc kệ Mộ Nhị hốt hoảng mà ném lại hai chữ rồi bước đi: “Rửa mặt.”

Nàng dùng bữa sáng xong thì Mộ Nhị đã thành thật rửa mặt xong, cũng đã thay y phục, ánh mắt đại ra ngồi ở trong phòng.

Mà trên bàn ở cạnh hắn, đang có một bát thuốc nóng hổi, khói bay nghi ngút.....

Nhất thời Lãnh Hạ có dự cảm không tốt, nàng ngửi thử, quả nhiên đây là thuốc mà nàng đã uống lúc trước.

Nàng cực kỳ bất đắc dĩ vỗ trán, từng Mộ Nhị một lúc lâu rồi hít sâu một hơi, uống cạn.

Lần trước hắn nói là tám ngày, dọc đường mới uống được bảy ngày thì đã bị Trịnh lão đại bắt đi, ngừng lại một thời gian nên nàng đã quên chuyện này đi rồi, không ngờ Lăng Tử này vẫn còn nhớ.

Được rồi, Lãnh Hạ chưa bao giờ bội phục tình chấp nhất và nghị lực của vị thần y này đến thế, nói tám ngày là tám ngày, một ngày cũng không thể thiếu.

Bây giờ Lãnh Đại sát thủ đương nhiên là không biết, đâu chỉ tám ngày, từ nay về sau, gần như mỗi ngày nàng đều phải làm bạn với thuốc a.

Lãnh Hạ buông bát thuốc xuống rồi túm lấy Lăng Tử rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, oán niệm lượn lờ, ra ngoài.

Hai người thông thả đi trên đường, Lãnh Hạ không tự chủ mà ngáp một cái, dùng khuỷu tay huých kẻ cũng đang díp mắt ở bên cạnh: “Gần đây ta luôn thấy buồn ngủ.”

Con người Mộ Nhị nhìn nàng đảo một vòng rồi im lặng.

Vì hần đang buồn ngủ lại bị đánh thức, lúc dậy còn bị kẻ kia quấy phá, kiên quyết thề không nói cho nữ nhân đáng trách này!

Đáng tiếc là Lãnh Đại sát thủ không hề biết suy nghĩ trong lòng thần y, bằng không nhất định sẽ ngã luôn trên đường, chưa thấy qua nam nhân nào ấu trĩ như thế, nhưng đương nhiên là Lãnh Hạ không biết, thấy Mộ Nhị không đáp lời, cũng chỉ nhún vai, cho là không có gì đáng ngại.

“Cứu muội!” Một thanh âm nam nhân truyền đến.

Lãnh Hạ quay lại nhìn, chẳng biết đã tới cửa phủ Tứ Hoàng tử từ bao giờ, mà Mộ Dung Tiêu đang đứng giữa mấy công tử tiểu thư, cả nhóm người, nam tiêu sái lỗi lạc, nữ lộng lẫy xinh đẹp, chắc là muốn đi chơi.

Câu nói này lập tức khiến người khác chú ý, đều nhìn lại, không ít người nhìn thấy nàng liền kinh ngạc.

Nữ tử ở phía xa hơi nghiêng đầu, y bào nguyệt sắc bay bay trong gió, được phủ một tầng vàng rực của ánh mặt trời, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng bọn họ lại nghĩ đến thân phận của nữ nhân này, vẻ kinh diễm trong mắt liền biến đổi thành các loại tâm tình phức tạp khác.

Lãnh Hạ trực tiếp chọn không nhìn mấy ánh mắt này, nhất là một ánh mắt cực kỳ ghen ghét ở trong đó, chính là Mộ Dung Lãnh Tương.

Lãnh Hạ đảo mắt qua mấy người kia, nhanh chóng nghĩ đến thân phận của mấy người này, đều là các công tử, thiên kim của các trọng thần trong triều.

Nàng khẽ gật đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mộ Dung Tiêu phe phẩy chiết phiến, cười nói: “Tứ ca hẹn mấy người bạn tốt đi du hồ, mời mọc không bằng vô tình gặp, không ngại thì đi cùng nhau.”

Mộ Dung Lãnh Tương nhìn Lãnh Hạ và Mộ Nhị, trong giọng nói có sự ác ý: “Tứ ca, không thấy người ta đi hai người sao? Cô nam quả nữ đi dạo phố, chúng ta đừng làm hỏng chuyện của họ.”

“Hơn nữa, chỉ là phế vật, lấy tư cách gì đi du hồ cùng chúng ta?” Nàng hất cằm, vẻ khinh thường.

Mộ Dung Lãnh Tương lớn hơn Lãnh Hạ một tuổi, năm nay đã mười bảy, y phục màu khói nhạt theo mây vàng, áo choàng màu vàng nhạt, trên người có vẻ thanh xuân tươi đẹp. Nhưng vẻ mặt kiêu ngạo với giọng nói điêu ngoa đã phá hỏng hoàn toàn khí chất kia.

Cạnh nàng có một nữ tử, nhỏ tuổi hơn một chút, khoảng mười lăm mười sáu, dung mạo thì chỉ trên hạng trung, trong mắt lại có vài phần đồ kị, Lãnh Hạ có thể nhận ra, đây là thiên kim Thừa tướng đương triều, không biết đã bị Lục hoàng tử Mộ Dung Tề lừa gạt cái gì, Trịnh Phù.

Về mặt của nàng ta y hệt Mộ Dung Lãnh Tương, khinh bỉ nói: “Đã là phụ nữ đã có chồng mà còn ăn mặc như thế này, ai không biết còn tưởng rằng nữ tử Tây Vệ chúng ta, phẩm hạnh đều như thế, đúng là làm mất mặt Tây Vệ!”

Lãnh Hạ lập tức hiểu ra nàng ta đang ám chỉ cái gì, ở nơi này, nữ tử đã thành thân thì phải búi tóc thành kiểu của phu nhân, mà nàng thì luôn tiện tay búi lên bằng một cây trâm đơn giản, nếu ở Trường An thì càng trực tiếp buộc đuôi ngựa, từ trước tới giờ Chiến Bắc Liệt cũng chẳng bao giờ chú ý tới cái này.

Nhưng hành động tùy tiện của nàng ở trong mắt đám người Mộ Dung Lãnh Tương, chính là làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

Lãnh Hạ ngay cả đuôi mắt cũng lười nhìn hai kẻ kia, khéo môi lộ vẻ tự tiểu phi tiểu, xoay người, dắt Lăng Tử rời đi.

“Cửu muội!” Trong vẻ mặt phần hận của Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù, Mộ Dung Tiêu lại gọi: “Cùng là huynh muội, cần gì phải đề phòng chúng ta như vậy, Tương nhi cũng chỉ nhanh miệng thôi, Tứ ca tạ lỗi thay muội ấy.”

Lãnh Hạ dừng bước, cười nhạt trong lòng, vốn nghĩ là Mộ Dung Tiêu khách khí nên nói vậy không ngờ hẳn thật sự muốn mời nàng đi, người này nhìn qua có vẻ quân tử nhưng thật ra tâm cơ rất nhiều, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà làm như thế.

Nàng xoay người, đảo mắt nhìn vẻ mặt có vẻ như rất chân thành của Mộ Dung Tiêu, khoanh tay lại, chậm rãi nói: “Như ý của người.”

Để xem người muốn đùa giỡn cái gì!

==

Thiên Kính hồ.

Nước hồ rất bình lặng, không có lấy một gợn sóng, một chiếc thuyền hoa sang trọng chậm rãi lướt nhẹ nhàng trên mặt nước, tiếng đàn thanh nhã vang lên, hòa cùng cảnh vật, tạo nên một không gian rất yên bình.

Trong thuyền hoa, một nữ tử đang đánh đàn ở phía đuôi thuyền, tiếng đàn du dương của nàng truyền ra khắp chốn, mọi người đối ẩm, đánh cờ và bàn luận thi từ ca phú rất vui vẻ.

Mộ Dung Lãnh Tương cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Lãnh Hạ đang đứng đón gió, khinh bỉ nói: “Nhìn chúng ta đàm luận những thứ tao nhã này liền tránh ra ngoài, phế vật đúng là phế vật.”

Trịnh Phù che miệng cười khê: “Nữ nhân kia đương nhiên không có tư cách để được đánh đồng với Thất Công chúa, phế vật chưa từng ra khỏi lãnh cung, đừng nói là đàm luận cùng chúng ta, mà có khi nghe cũng không hiểu.”

Vừa dứt lời, mọi người không khỏi khê cười khinh thường.

Mà Lãnh Hạ đứng ở bên ngoài, bên tai là tiếng đàn uyển chuyển, phía trước là ánh nước nhạt nhòa, phía xa là liễu rủ xanh um, chậm rãi đong đưa.

Nàng nhỏ giọng hỏi Mộ Nhị: “Nghe được gì không?”

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn mặt hồ, rất chuyên tâm, cũng không biết là đang nhìn cái gì, ánh mắt không động chút nào, phun ra hai chữ: “Sát khí.”

Tuy hồ này nhìn có vẻ bình yên nhưng không có chỗ nào không có sát khí, sát khí khắp nơi như đang giăng lưới đón con mồi.

Lãnh Hạ nghiêng đầu, nhìn về phía Mộ Nhị, trong đôi mắt ngơ ngác của hắn, khê xẹt qua một tia cảnh giác.

Lãnh Hạ thấy kỳ lạ, thốt ra: “Người cũng có thể nhìn ra?”

Mộ Đại thần y chớp chớp mắt một lúc rồi nhú mi đứng một hồi, cuối cùng cũng có phản ứng, cánh môi lặng lẽ run lên, ánh mắt chuyển qua nhìn Lãnh Hạ, được nửa đường lại quay về nhìn mặt hồ, hình như hắn.....

Lại bị ghét bỏ?

Lãnh Hạ rất tự nhiên mà thưởng thức vẻ rối rắm của hắn, thậm chí còn huyết sáo một cái, lập tức Mộ Nhị chuyển thành oán niệm.

“Cửu muội!” Mộ Dung Tiêu lên tiếng: “Không biết cầm kỳ thư họa thi từ ca phú cũng không sao, vào trong uống rượu.”

Lãnh Hạ thản nhiên nhún nhún vai, dắt Mộ Nhị vào.

Bên trong mọi người vốn tản ra nay lại tập trung bên bàn cờ, lẳng lặng nhìn hai người đang đánh cờ, hai người này, một là nhi tử của Binh bộ Thượng thư Chu Lập Vũ, một là ái nhi của Đại học sĩ Tề Triệu.

Lúc này, Chu Lập Vũ đang chống cằm, chuyên tâm nghiên cứu bàn cờ, mồ hôi đầm đìa.

Mà Tề Triệu thì dương dương đắc ý, cười đùa nói: “Chu huynh đã nghĩ nửa canh giờ rồi!”

Chu Lập Võ buồn bực vò đầu, vẫn tiếp tục suy nghĩ.

Mộ Dung Lãnh Tương đứng bên cạnh tò mò hỏi: “Tề công tử, ván cờ này đến đây thật là tuyệt diệu, cả bàn cờ không thể động quân nào, tiến không được mà lui cũng không xong.”

Tề Triệu ngằm tán thưởng nhìn nàng rồi thở dài nói: “Thế cờ này ta học được trong một quyển cổ thư, mất ăn mất ngủ nghiên cứu hơn mấy tháng mà vẫn không có đầu mối nào để giải, lúc nào đến nước này cũng không thể tiếp tục!”

“Chỉ cần khẽ động, cũng lập tức chết a.....” Trịnh Phù khẽ chống cằm, một lát sau mới lắc đầu nói: “Tề công tử là người đánh cờ giỏi bậc nhất nước ta mà cũng không có cách nào thì đừng làm khó Chu công tử nữa!”

“Chu huynh thua phải phạt rượu!” Tề Triệu xách một vò rượu sang.

Ngay lúc Chu Lập Vũ thở dài, thoải mái nhận rượu, ngửa đầu lên uống, Mộ Dung Lãnh Tương liếc thấy Lãnh Hạ bước vào liền chanh chua cười nhạo: “Thế nào, có dũng khí về rồi sao?”

Trịnh Phù cũng ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Lãnh Hạ xốc màn che lên, chậm rãi bước vào, mặt nước hồ phía sau như làm nền, khuôn mặt vốn đã tuyệt sắc, nay lại càng như tiên nữ giáng trần, gió nhẹ khẽ thổi bay tay áo của nàng, giống như sắp theo làn gió mà trở về nơi bình lai tiên cảnh.

Trịnh Phù cắn cắn môi, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét, phụ họa theo: “Quay vào thì sao, nghe không hiểu, nhìn không hiểu, cũng chỉ biết ngu ngốc mà đứng đấy.”

Vừa nói xong, vẻ kinh diễm trong mắt mọi người đã biến thành xem thường.

Đẹp thì rất đẹp, đáng tiếc, chỉ là cái phế vật.

“Cũng không hẳn vậy.” Mộ Dung Tiêu đi phía sau Lãnh Hạ, cười ôn nhã, lắc đầu nói: “Tài đánh cờ của Đại Tàn Liệt Vương vang danh thiên hạ, không có đối thủ, mọi người đã biết, Cửu muội gả cho Liệt Vương đã lâu như vậy, hẳn là mưa dầm thấm đất, cũng đã học được không ít.”

Lãnh Hạ nghe Mộ Dung Tiêu nói, có vẻ như giải vây, thật ra là khích bác, cười nhạt trong lòng.

“Liệt Vương?” Trịnh Phù cười nhạo một tiếng: “Chúng ta chưa hề nhìn thấy tận mắt, nhưng Tề công tử và Lục.....”

Nàng nói đến đây, hai má ửng hồng, có pha thêm chút ngọt ngào, nói tiếp: “Lục hoàng tử đều là những người chơi cờ nổi danh ở Tây Vệ chúng ta, tài đánh cờ của hai người mới thật sự là cao siêu!”

Mộ Dung Lãnh Tương cũng ca ngợi: “Đúng vậy, nếu như Lục ca ở đây, có khi đã giải được thế cờ này. Đáng tiếc, đột nhiên Tề phi nương nương mắc bệnh nhẹ, Lục ca phải vào cung thăm hỏi, vốn là đi cùng, lại không đi được.”

Lãnh Hạ nhún mày, thì ra hôm nay Mộ Dung Tề cũng tới, lại đột nhiên rời đi, liên hệ với chuyện sát khí nhàn nhạt ở khắp nơi.....

Nàng nhếch miệng, hiểu ra vài phần, rồi nhìn sang phía Trịnh Phù, ánh mắt có thêm vài phần thương hại.

Trịnh Phù không hiểu sao nàng lại nhìn mình, nhưng cũng tự nhiên tức giận, lạnh lùng nói: “An Bình Công chúa không tin ư? Đáng tiếc, nếu như Liệt Vương ở đây, có lẽ đã có thể tỉ thí với Lục hoàng tử, danh hiệu ‘Khắc thiên hạ không có đối thủ’ có khi đổi chủ cũng nên.”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, không sao cả, nàng không muốn nói với loại nữ nhân này.

Lãnh Hạ nhận lấy ly rượu mà Mộ Dung Tiêu đưa cho, nàng ngửi một chút rồi ngửa đầu định uống, đột nhiên, một bàn tay đã vươn ra đoạt lấy ly rượu kia đi.

Lãnh Hạ khó hiểu nhìn Mộ Nhị, hỏi: “Người muốn uống à?”

Mộ Nhị cầm ly rượu không uống nhưng cũng không nói gì, chỉ đại ra nhìn nàng, trong mắt viết rõ ràng mấy chữ không đồng ý.

Lãnh Hạ bắt đắc dĩ thở dài, được rồi, Mộ Đại thần y thân thể quý giá, việc nặng nhọc như là rót rượu thể này đương nhiên là không thể làm, nàng cầm bầu rượu trên bàn, lại rót ỉnh một chén.

Đúng lúc này, liền nghe thấy Trịnh Phù kêu lên một tiếng: “Ôi chào?”

Ánh mắt của mọi người đều chuyển sang đó, nàng ta chăm chú nhìn bàn cờ, hai mắt sáng ngời, vội vàng lấy một quân cờ đen hạ xuống một chỗ trên bàn cờ, một quân này đã ăn hết những quân trắng đang chặn đường.

Mọi người thấy bàn cờ đều khen: “Hay a! Nước này đi rất hay, quân đen vốn tiến thoái lưỡng nan, nay đã tiến được một bước dài.”

Tề Triệu cũng nhìn nàng tán thưởng: “Nước này tại hạ cũng từng nghĩ đến nhưng là sau nhiều ngày nghiên cứu, không ngờ Lục hoàng tử phi đã có thể nghĩ ra chỉ trong một thời gian ngắn như vậy. Chắc là thường ngày đánh cờ với Lục hoàng tử nên tiến bộ rất nhanh, tại hạ cũng phải cam bái hạ phong!”

Được người đánh cờ giỏi bậc nhất Tây Vệ khen ngợi một câu, Trịnh Phù cực kỳ đắc ý, lại thấy được gọi là ‘Lục hoàng tử phi’ mặt càng tươi như hoa, không hề che giấu sự kiêu ngạo, đương đương đắc ý liếc nhìn Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ lại không rõ tại sao nữ nhân kia lại có ý thù địch với mình, thật ra nàng không hiểu là vì nàng chưa bao giờ coi mấy nữ nhân chỉ ở trong khuê phòng này là đối thủ, những nữ nhân như vậy, ở trong mắt nàng, đáng thương đến nực cười, thậm chí ngay cả tư cách trở thành kẻ địch cũng không có!

Mà Trịnh Phù thì có rất nhiều lý do ghét Lãnh Hạ.

Thứ nhất, nàng ta và Mộ Dung Lãnh Tương đã quen biết lâu năm, mưa dầm thấm đất, tự nhiên mà chán ghét phẫn vật này.

Thứ hai, nàng ta chỉ có dung mạo trên hạng trung, mà phẫn vật kia lại là đệ nhất mỹ nhân Tây Vệ, đây là sự đố kỵ trời sinh.

Thứ ba, Liệt Vương là ai, là vị hôn phu lý tưởng của mỗi nữ nhân trong ngũ quốc, nàng hòa thân thì thôi, cứ nghĩ là sẽ sống chẳng dễ dàng gì, nhưng ai ngờ lại nghe được những lời đồn khác, Liệt Vương và Liệt Vương phi vợ chồng tình thâm, thật là làm tức chết mỗi nữ tử trong ngũ quốc.

Nếu Lãnh Hạ biết nguyên nhân này thì chắc chắn sẽ trả lại câu nói mà Chiến Bắc Liệt đã nói nàng vô số lần: Trêu hoa ghẹo nguyệt!

Mà lúc này, Lãnh Đại sát thủ chỉ thông thả bưng ly rượu lên.

Nàng đang định uống thì ly rượu trước mắt lại không cánh mà bay đến tay Mộ Nhị.

Lãnh Hạ dở khóc dở cười, thực sự không biết rốt cuộc thì Mộ Nhị có ý gì, người này đã cầm hai ly rượu ở hai tay, nhưng ánh mắt lại rất kiên quyết, chỉ cần người muốn uống nữa, ta sẽ lại cướp.

Lãnh Đại sát thủ ngửa đầu nhìn trời, lần đầu tiên trong đời nghĩ, tâm nam nhân cũng như kim dưới đáy biển, thực sự là không thể nói lý lẽ!

Không thể hỏi trời được cái gì cả, Lãnh Hạ quay đầu sang nhìn Mộ Nhị, Mộ Nhị cũng ngơ ngác nhìn nàng, hai người bắt đầu giao phong bằng ánh mắt.....

Đương nhiên, Mộ Đại thần y đã từng mất đối mắt với Chiến Bắc Liệt, kinh nghiệm phong phú nên kết quả vẫn là Lãnh Hạ thua cuộc, nàng xoa xoa tay, lười tính toán với tên gốc này.

Lúc này, nàng mới có thời gian liếc mắt sang bên kia, vừa nhìn, khóe môi đã gợi lên một độ cong hàm xúc.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Mộ Dung Tiêu, hần như mảy may nói: “Cửu muội, có nhận xét khác sao?”

Vừa dứt lời, những người ở đây liền nhìn sang Lãnh Hạ, nhất là Trịnh Phù, đang được mọi người khen ngợi, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận, khinh thường nói: “Nàng ta thì có nhận xét gì?”

Mộ Dung Lãnh Tương cũng che miệng cười, run cả người: “Tứ ca, huynh nói đùa ư, phẫn vật này á?”

Lãnh Hạ chán ghét quét mắt sang Mộ Dung Tiêu, trong ánh mắt ẩn chứa sự cảnh cáo lạnh như băng, làm lòng Mộ Dung Tiêu trầm xuống, rồi quay người bước ra ngoài.

Nhưng Mộ Dung Lãnh Tương lại không có ý định bỏ qua cho nàng, Lãnh Hạ lười phản ứng ở trong mắt nàng ta lại thành lâm trận bỏ chạy, chỉ thẳng vào nàng mà quát: “Người đứng lại cho Bồn cung! Bồn cung cho người đi chưa? Hôm nay người không làm cho rõ ràng thì đừng có đòi đi!”

Trịnh Phù thấy Mộ Dung Lãnh Tương ra mặt ình, cũng quát theo: “Đúng vậy, Bản cô nương tuy rằng không có địa vị tôn quý như Công chúa, nhưng cũng không thể chịu được việc An Bình Công chúa cười nhạo vô cớ!”

Lãnh Hạ ngừng bước, khoe môi chậm rãi cong lên một độ cong nguy hiểm.

Tuy rằng nàng không coi mấy kẻ này ra gì, nhưng cũng không thể để mặc cho họ khiêu khích đủ đường!

Nàng vươn tay, lấy một ly rượu từ chỗ Mộ Nhị, lần này có lẽ Mộ Nhị đã hiểu ý nàng, nên tuy có giãy giụa một chút nhưng cũng nhanh chóng buông tay ra.

Lãnh Hạ cầm ly rượu, nhìn cũng không thèm nhìn, ném mạnh về phía sau.

Chén rượu bị ném đi bằng một lực rất mạnh, xoay tròn trong không trung, thậm chí còn phát ra những tiếng xé gió vù vù, nhưng rượu bên trong lại chẳng tràn ra một giọt nào, ầm một tiếng, ly rượu đập vào hành lang trên thuyền, rượu và các mảnh vỡ văng khắp nơi!

Những mảnh vỡ này văng ra xung quanh, trong đó, có hai mảnh xẹt qua cổ Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù, để lại hai vết máu đỏ thẫm!

Ngoài ra còn có hai mảnh, giống như có mắt rơi trên bàn cờ, một mảnh đánh bay quân cờ vừa nãy của Trịnh Phù, còn một mảnh thì hạ xuống một góc nhỏ tầm thường trên đó.

Nàng quăng ly rượu xong liền kéo Mộ Nhị đang ngơ ngác đi ra ngoài.

Đến tận lúc nàng đã đi mất dạng, trong thuyền vẫn rất tĩnh lặng, tất cả mọi người đều bị hù dọa, chính xác như thế, thủ đoạn như vậy!

Phế vật này.....

Không!

Ai còn dám nói đó là phế vật?

Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù sờ vết máu trên cổ, bị dọa đến trắng bệch cả mặt, ngồi bệt xuống đất, run lập cập, chỉ cần mảnh vỡ kia cửa mạnh hơn một chút, thì mình sẽ chết ngay lập tức!

Không có gì đáng sợ hơn việc sinh mạng bị đe dọa, đó là cách đơn giản nhất để ột người nhớ kỹ, Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù thề, từ nay về sau cũng không dám trêu chọc nữ nhân kia nữa!

Nhưng hai người không biết, Lãnh Hạ không giết các nàng, không phải là nàng nương tay, cũng không phải sợ hãi, mà vì, dù nàng không ra tay thì.....

Hai người cũng không sống quá một canh giờ nữa!

Mộ Dung Tiêu lại không nghĩ mấy thứ này, hắn chăm chú nhìn cửa khoang thuyền, ánh mắt ngập đầy cảnh giác và mờ mịt, nữ nhân kia, rõ ràng không có chút nội lực nào, học được công phu cao như thế từ đâu vậy?

Lần này gọi nàng tới đây, có khi nào.....

Trong lúc mọi người đang miên man suy nghĩ, có người bỗng thét vang một tiếng: “Đây..... đây.....”

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Tề Triệu đang nhìn chăm chăm bàn cờ, thân thể khẽ run, trong mắt có vài phần điên cuồng, như nhặt được bảo vật quý giá!

Nhìn theo ánh mắt của hắn, mọi người đều tròn tròn mắt, há hốc miệng, quả thật là có thể nhét một quả trứng vào!

Trên bàn cờ, một mảnh võ nhỏ nằm trong góc, mà bàn cờ vốn hỗn loạn không thể khai thông, nay đã hoàn toàn được giải thoát!

Quân đen đang bị bao vây, nhờ nước đi này đã liên nhau trở thành một cục diện tốt, từng con trợ giúp lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, thứ tự rõ ràng ẩn chứa mũi nhọn sắc bén!

Chỉ một mảnh võ nhỏ lẳng lẳng nằm trên bàn cờ, đã khiến bọn họ chấn động hơn tất cả!

Rốt cuộc thì ai mới là phế vật?

Trong đầu mỗi người đều hiện lên một câu hỏi như thế.....

Nhất là Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù, mảnh võ này giống như một cái tát đánh thẳng vào mặt hai người, hai người nhìn chằm chằm bàn cờ, con người dần dần mất tiêu cự, sắc mặt vốn tái nhợt, nay trắng bệch ra như tờ giấy.

Đúng lúc này!

Đột nhiên thuyền hoa dừng đưa, mọi người không đề phòng chút nào nên đều bị lão đảo.

Ngay sau đó, khoang thuyền bị một bóng đen bao phủ, đèn đuốc đều bị rơi xuống đất tắt hết, bên ngoài lại có tiếng thị vệ quát lớn.

Bọn họ nhanh chóng chạy ra ngoài, bây giờ mới nhìn rõ, bóng đen kia chính là một chiếc thuyền lớn rẽ nước mà đến, đâm vào thuyền của bọn họ, bọt nước văng tung tóe.

Mà chiếc thuyền kia vẫn không có ý rời đi, tiếp tục đâm làm thuyền hoa chao đảo, mọi người phải gắng sức bám vào lan can lắm mới không bị ngã xuống sông.

“Xảy ra chuyện gì!” Mộ Dung Tiêu quát to một tiếng: “Một đám mắt mù, có biết trên thuyền này là ai không?”

Tiếng quát còn chưa dứt, từ trên chiếc thuyền lớn kia đã bay xuống vô số hắc y nhân, ánh kiếm sáng loáng chứa đầy hàn khí tấn công về phía mọi người.

Lần này mọi người chỉ muốn dạo chơi đơn giản nên không mang nhiều thị vệ, lập tức la hét chạy trốn, thị vệ ở bên ngoài xông lên đánh nhau với hắc y nhân, tiếng binh khí va vào nhau vang lên khắp mặt hồ yên ả.

Mộ Dung Tiêu vừa chuyển động trong khoang thuyền vừa tìm kiếm xung quanh, đột nhiên hai mắt ngừng lại, đã nhìn thấy mục tiêu mà hắn đang tìm kiếm, Lãnh Hạ!

Lãnh Hạ đang ngồi trên cột buồm với Mộ Nhị, thản nhiên thưởng thức cảnh chiến đấu ở bên dưới, trên mặt không có một chút kinh ngạc nào, giống như đã sớm biết là sẽ như thế, còn không quên ném cho Mộ Dung Tiêu một nụ cười đầy thâm ý.

Mộ Dung Tiêu bị nụ cười này làm cho sợ hãi, sắc mặt lập tức rất khó nhìn, cảm giác không tốt lao thẳng lên đầu.

Hắn còn đang do dự thì thấy mọi người đã lao vào khoang thuyền, nên cũng lập tức đi theo.

Bên trong khoang thuyền, mọi người như kiến bò trên chảo nóng, chạy loạn khắp nơi, ngã trái ngã phải, gào thét luôn miệng.

“Là ai muốn giết chúng ta!”

“Tứ Hoàng tử, sao lại thế này?”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, ta không muốn chết!”

Không đợi Mộ Dung Tiêu trả lời, Tề Triệu đã quát to: “An Bình Công chúa đâu!”

Mọi người như được nhắc nhở, lúc này, thị vệ ở phía ngoài là tuyệt đối không có khả năng đối phó với đám hắc y nhân kia, chỉ có An Bình Công chúa thân thủ sắc bén mới có thể xoay chuyển càn khôn!

Bọn họ chưa từng hối hận vì đã khinh thường Lãnh Hạ như bây giờ, chỉ mong nàng xuất hiện.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên ở phía sau, mọi người liền giật mình quay đầu lại nhìn, lập tức thấy Trịnh Phù hai mắt trợn trắng, ngã xuống vũng máu, trên cổ có một vết cắt thật sâu, máu tươi chảy ra thật gai mắt.

“A!” Vô số tiếng kêu sợ hãi vang lên, trong đó lớn nhất là của Mộ Dung Lãnh Tương!

Nàng ta run rẩy nhìn thi thể của Trịnh Phù, lắc đầu liên tục, vẻ mặt sợ hãi gào thét.

Nhưng chỉ hét được một nửa, đã ngừng lại!

Ở trong một góc âm u trong khoang thuyền, một bóng dáng lao vụt ra, dây đàn quấn quanh cổ Mộ Dung Lãnh Tương, cửa miệng một cái, máu tươi lập tức phun ra!

Mộ Dung Lãnh Tương co giật nôn ra máu, nữ nhân kia rút mạnh sợi dây ra, ‘Phịch’ một tiếng, thi thể của nàng ta ngã xuống đất.

Ngay sau đó, đang lúc mọi người la hét, trên mặt của nữ nhân kia có vài phần quyết liệt, điên cuồng nhìn mọi người đã sợ tới mức không dám động.

Cho đến lúc này, bọn họ mới nhận ra, đây chính là nữ tử đánh đàn trên thuyền.

Vào lúc nàng nhảy lên lần thứ hai, tấn công Chu Lập Vũ, Mộ Dung Tiêu hai mắt chột lóe, cũng phi thân lên, muốn đánh nhau với nàng ta.

Nhưng Mộ Dung Tiêu mới bay được nửa đường đã thấy chân tê rần, lão đảo một cái, rơi xuống khoang thuyền.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã biết có người giả trò, hai mắt đờ đờ sát khí nhìn ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, có hai bóng đen lao vào nhanh như chớp, một xanh một trắng, bóng dáng màu xanh túm lại sợi dây đàn sắp quấn quanh cổ Chu Lập Vũ, bóng dáng màu trắng phối hợp rất ăn ý, cánh tay mảnh khảnh nhanh nhẹn như rắn, túm lấy cổ nữ tử kia, bóp mạnh!

Răng rắc!

Nữ tử vừa rồi mới lấy đi hai mạng người đã bị giết chết dưới cánh tay trắng nõn mà gầy yếu kia!

Mọi người nhìn cảm kích, nhất là Chu Lập Vũ, được Mộ Nhị cứu mạng, run rẩy một hồi rồi quay sang bái lạy Lãnh Hạ: “An Bình Công chúa, tại hạ đã từng cười nhạo người, thật ân hận, từ nay về sau, người chính là cha mẹ thứ hai của ta, nếu có phân phó, không dám không nghe theo!”

Tề Triệu cũng bái nàng một cái, thở dài nói: “Trước đó chúng ta đã coi thường, chửi bới Công chúa, phé vật thật sự, là chúng ta mới đúng! Đa tạ công chúa bỏ qua chuyện cũ, cứu mạng chúng ta!”

Những người khác cũng đều bày tỏ, sẽ nhớ kỹ ân đức này.

Mà cùng lúc đó, Tề Triệu cũng nghi ngờ hỏi: “Công chúa, sao ngoài kia không có tiếng gì nữa?”

Lãnh Hạ cong khốe môi lên, liếc nhìn sang Mộ Dung Tiêu, thản nhiên nói: “Thần y đã giải quyết rồi.”

Lúc này mọi người mới nhớ lại thân phận của Mộ Nhị, thần y Mộ Nhị, y độc song tuyệt, chỉ cần vẩy ra chút độc được thì bao nhiêu người cũng dễ như trở bàn tay!

Lãnh Hạ cũng nhìn sang Mộ Nhị, thấy ánh mắt hắn đầy vẻ lên án, trong ánh mắt kia, thể hiện rõ sự oán niệm.

Nàng nhú nhú mày, nghĩ một chút mới hiểu ra, vừa rồi nàng lấy đá bắn về phía Mộ Dung Tiêu, làm Mộ Đại thần y nhớ lại nỗi nhục ngã từ trên không xuống nên khó chịu!

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, cười cực kỳ vô tội.

Mộ Nhị ghét bỏ liếc nhìn nàng một cái rồi quay đầu đi, nhìn sang vách tường, không phản ứng.

Lãnh Hạ nhìn trời, thần y này đúng là khó tính!

Trong đám người không biết có ai nói ra một câu: “Mau xem trên người chúng có dấu hiệu gì không, rốt cuộc là ai muốn giết chúng ta!”

Lãnh Hạ cười nhạt, cũng không nói lời nào, chờ Mộ Dung Tiêu diễn kịch.

Quả nhiên, nhắc tới cái này, sắc mặt của Mộ Dung Tiêu mới khá lên được mấy phần, nhanh chóng lục lọi người nữ tử kia, lấy ra một chiếc lệnh bài màu đen.

Lệnh bài cực nhỏ, chỉ to bằng nửa lòng bàn tay, nhưng chất liệu thượng thừa, nhất là bốn chữ to được khắc ở trên đó, đập thẳng vào mắt mỗi người.

Phủ Lục hoàng tử!

Mọi người lập tức trầm mặc, bọn họ nhìn lệnh bài kia mà không dám tin, lại nhìn sang hai thi thể bên kia, đáy lòng rét run, đây là hoàng gia!

Một lúc sau, Mộ Dung Tiêu mới đánh một quyền vào tường thuyền, giọng nói có vẻ rất bi thương, thống khổ: “Là hần! Là hần! Lục đệ, Tứ ca đâu có lỗi với đệ! Thất muội đâu có lỗi với đệ! Chính phi của đệ có lỗi gì với đệ! Còn có.....”

Mộ Dung Tiêu lại đâm thêm vài cái, bàn tay đầy máu, gào thét: “Còn có mọi người ở đây..... sao..... sao người lại như thế!”

Lãnh Hạ lạnh nhạt nhìn kẻ tự biên tự diễn kia, nhú mày nghĩ ra bốn chữ: Diễn kịch hạng nhất!

“Sao lại.....” Tề Triệu bước ra ngoài lục tìm trên người đám hắc y nhân kia, không tên nào không thấy lệnh bài này, chứng cứ vô cùng xác thực!

Mọi người trở mặt một hồi rồi mới bình tĩnh đại ngộ: “Khó trách! Khó trách lúc sắp đi hần lại nói có việc! Thì ra là như thế!”

Lãnh Hạ chỉ nhìn chứ cũng không nói suy đoán của mình.

Hơn nữa, lần này Mộ Dung Tiêu và Mộ Dung Tề đều là kẻ bại trận.

Không biết Mộ Dung Tiêu dùng thủ đoạn gì mà khiến Tề phi nương nương mắc bệnh, Mộ Dung Tề không nghi ngờ gì mà vào cung, bỏ lỡ lần du hồ này, đúng lúc cho Mộ Dung Tiêu cơ hội.

Hần đã nghĩ Trịnh Phù và Mộ Dung Lãnh Tương chết xong thì liên minh giữa Mộ Dung Tề và Thừa tướng sẽ biến mất, Thừa tướng đã phản bội Mộ Dung Triết, nên không thể quay về, để trả thù Mộ Dung Tề, chỉ có thể chọn Mộ Dung Tiêu.

Mà Mộ Dung Tiêu mượn cơ hội này, cứu mọi người, ở đây có ai không phải là công tử trọng thần trong triều, nếu cứu họ, có thể nói là đã chiếm được lòng tin của một lượng đại thần lớn, dù không giúp đỡ thì cũng nợ hần một nhân tình!

Gặp Lãnh Hạ đúng thật là ngẫu nhiên, nhưng bây giờ Mộ Dung Tiêu đã có ưu thế tuyệt đối, Mộ Dung Triết rời khỏi Lương Đô đã lâu, giờ còn đang hôn mê bất tỉnh, Mộ Dung Tề lần này sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc, vậy thì giữ Lãnh Hạ lại cũng không còn tác dụng gì, thậm chí sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Hần muốn nhân cơ hội này để loại bỏ Lãnh Hạ, nào ngờ nữ nhân này thân thủ sắc bén như vậy, tâm tư lại kín đáo đã sớm nhìn ra kế hoạch của mình, làm đảo lộn tất cả, còn nhất được một tiện nghi lớn!

Sau hôm nay, những trọng thần kia, đều đã nợ nàng một nhân tình lớn!

Thuyền hoa chậm rãi cập bờ, Mộ Dung Tiêu oán hận trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, sát khí cuộn trào mãnh liệt trong mắt, quả thực hận không thể bẻ gãy cổ nàng!

Toàn bộ kế hoạch của hần cuối cùng lại tiện nghi cho kẻ khác!

Lãnh Hạ cũng cười rất thản nhiên, đúng là vô tâm cảm liễu liễu xanh um!

Đối với nàng mà nói, lần du hồ này không chỉ có được cái nợ nhân tình, mà thế cục trong triều sẽ càng loạn hơn, Mộ Dung Tề và Mộ Dung Tiêu sẽ càng đối chọi gay gắt, nàng không cần làm gì cả, chỉ cần nhìn hai người đó chố cấn chố là tốt rồi.

Đang lúc mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt cảm kích, Lãnh Hạ cười khẽ nói: “Nếu chư vị đã ổn, Bồn cung đi trước.”

Nàng nhú mày nhìn Mộ Dung Tiêu, truyền đạt thâm ý chỉ hai người mới hiểu, ưu nhã xoay người.

Lãnh Hạ túm thần y cấu kính thông thả bước đi, aizz, còn phải nghĩ cách để khiến người này nguôi giận.

Đột nhiên, nàng dừng bước, cau mày lại, trong đầu như vang lên tiếng nổ, thân mình ngã về phía sau.....

133. Q.2 - Chương 56: Ác Mộng Của Mộ Nhị

Edit: Kiri

Bên trong gian phòng vắng lặng, những làn gió nhẹ nhàng dạo qua, tình nghịch vén tấm vải trắng mỏng manh lên, hé ra tiếng thở nhẹ ở bên trong.

Nữ tử đang say ngủ, dung mạo như tiên nữ giáng trần, hai mắt dù nhắm cũng vẫn hiển hiện đầy anh khí không thể che giấu, cánh mi khẽ động.....

Một lát sau, đôi mắt đang nhắm chặt kia bỗng nhiên mở ra, trong mắt có những tia sáng rực rỡ, trong trẻo nhưng cũng thật lạnh lùng!

Lãnh Hạ khẽ chuyển tầm mắt, nhìn sang phía Mộ Nhị đang ngồi ở bàn, bình tĩnh nhìn.

Nàng đã đoán được đại khái, liên hệ với những hành vi kỳ quái trước đây của người này, thì có lẽ mọi chuyện đều rõ ràng.

Trong ánh mắt tra khảo nặng nề, cuối cùng Mộ Nhị cũng có chút phản ứng, đứng dậy cầm bát thuốc, cứng nhắc đưa tới trước mặt nàng.

Lãnh Hạ đẩy bát thuốc ra, tiếp tục lạnh lùng nhìn hấn.

Mí mắt Mộ Nhị giật một cái, khuôn mặt vẫn ngơ ngác như trước, không hề áy náy chút nào.

Mày liễu nhướn lên, vì vẻ ngơ ngác của hấn nên Lãnh Hạ bắt đầu nhớ lại.....

Lần đầu tiên, nàng hiểu nhầm rằng mình bị nhiễm hàn khí khi ở Hoàng lăng, không trách hấn.

Lần thứ hai, nàng hiểu nhầm tám tháng thành tám ngày, không trách hấn.

Lần thứ ba.....

Ồ, lần thứ ba, Lãnh Hạ ngẩng đầu mỉm cười với Mộ Đại thần y, lần thứ ba, nhất định là người này cố ý!

Nàng nghiêng đầu, khóe môi vẽ nên một độ cong nguy hiểm, dùng ánh mắt đánh giá Mộ Nhị, Lăng tử này, rốt cuộc thì từ bao giờ cũng đã học được cách trả thù.....

Mộ Nhị hướng tầm mắt lên trên, Lãnh Hạ nghĩ, chắc là người này đang nhìn trời.

Sau đó, hấn vẫn giữ nguyên tầm mắt, đẩy nhẹ bát thuốc về phía trước, ý bảo: Uống.

Lãnh Hạ nhận lấy bát thuốc uống cạn rồi cực kỳ bình tĩnh hỏi: “Bao lâu rồi?”

Mộ Nhị nhú mày, đặt hai ngón tay lên cổ tay nàng, một lát sau mới trả lời: “Ba.”

Lần này, nàng chắc chắn sẽ không hiểu là ba ngày, phủ tay lên bụng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, bây giờ nàng mới thật sự cảm nhận được sự vui mừng bất ngờ này.

Bất tri bất giác, sinh mệnh bé nhỏ này đã ở trong bụng nàng ba tháng.

Nàng mà cũng có một ngày, con mẹ nó, phải làm mẹ!

Lãnh Hạ không thể nói rõ cảm giác của mình hiện giờ, cái loại vui sướng không thể tưởng tượng nổi này ngập tràn trong tim nàng, lan dần ra toàn thân thể, như bao phủ nàng trong đó.

Cánh môi không tự chủ được mà nhếch lên, một độ cong ngập tràn hạnh phúc, ánh mắt cũng cực kỳ rực rỡ, những tia sáng trong đôi mắt ấy chói lọi đến mức làm Mộ Nhị hơi nheo mắt lại.

Hắn lập tức chuyển tầm nhìn, đến lúc này cả khóe mắt cũng không thấy nàng nữa mới thở phào một hơi.

Âm thanh rất nhỏ này cũng đủ khiến Lãnh Hạ giật mình tỉnh giấc khỏi niềm vui sướng vô bờ, nhớ lại kẻ đáng ghét kia, khề nhưn mày, ừm, thần y này, phải suy nghĩ thật kỹ.....

Mộ Đại thần y cái khác thì không hiểu, nhưng lại rất nhạy cảm, tóc gáy tự nhiên dựng lên, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang nhìn Lãnh Hạ, trong đó tràn đầy sự cảnh giác.

Lãnh Hạ mỉm cười, muốn bao nhiêu âm áp thì có bấy nhiêu âm áp, nhẹ nhàng nói: “Ta đã ngủ bao lâu rồi, sao lại ngứa?”

Về ngót ngào thế này Mộ Nhị chưa bao giờ thấy, liền lập tức nhận định người này không có ý tốt gì, lặng lẽ lui ra phía sau, đánh giá khoảng cách giữa hai người, rồi lại lui xa thêm tít nữa, hình như thấy đã an toàn vài phần, mới liếc nhìn nàng, chậm chạp đáp: “Một, động vô.”

Lãnh Hạ gật đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, giờ đang là sáng sớm, ánh mặt trời nhu hòa xuyên qua cánh cửa chiếu vào phòng, làm cả căn phòng như ấm áp hẳn lên.

Nàng cười nhẹ vuốt ve bụng mình, cực kỳ không có nguy hiểm gì là tốt rồi, sau này phải chú ý hơn, chắc là từ lúc ra khỏi Hoàng lăng không chăm sóc tốt bản thân, lại ăn bánh bao lạnh hơn mười ngày, đường xá lại xóc nảy, nguyên khí bị thương, nên lúc động thủ mới bị cực kỳ kháng nghị.

Nghĩ tới đây, lại xuất hiện một vấn đề làm nàng cực kỳ nhức đầu!

Trong bụng đã có con, có nên nói cho người kia không, giờ chắc hẳn đã về Trường An rồi, nếu nói thì nàng dám khẳng định, hắn sẽ bỏ lại mọi việc rồi dùng tốc độ ánh sáng bay đến đây, đóng gói nàng mang về Trường An.....

Ý nghĩ này vừa toát ra, Lãnh Hạ đã lập tức quyết định.

Ừ, gạt đi!

Để chuyện bên này kết thúc rồi sẽ cho hắn một kinh hỉ!

Đúng, Lãnh Đại sát thủ gật đầu, nửa phần hồ thẹn cũng không có, vô cùng thần nhiên nghĩ, đúng là vì nàng muốn cho Chiến Bắc Liệt một kinh hỉ!

Quyết định xong liền ném chuyện này ra sau đầu, bắt đầu suy nghĩ những chuyện cần làm bây giờ.

Lãnh Hạ đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài có phó tướng của Mộ Dung Triết đang đứng chờ, trong những ngày Mộ Dung Triết bị hôn mê, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ Tam Hoàng tử đều do hắn quản.

Hắn nhìn thấy Lãnh Hạ bước ra, ánh mắt vô cùng sùng bái, hưng phấn nói: “Công chúa, cuối cùng người cũng tỉnh rồi, lúc này chúng ta lo lắng hỏi thần y, mà hắn lại không nói gì cả.”

“Không sao, chỉ là không nghỉ ngơi tốt thôi.” Lãnh Hạ gật đầu, hỏi: “Tình hình hôm nay thế nào?”

Khuôn mặt hắn rất phấn chấn, hai tay siết chặt cực kỳ kích động: “Chỉ trong một đêm, có không ít trọng thần đã đến phủ, Binh bộ Thượng thư, Đại học sĩ Văn Uyên các, Hộ bộ thị lang, ...”

Hắn đếm một hồi, nói ra tên của hơn mười người, hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Đều là đến thăm và cảm tạ Công chúa, nói chung lần này, quả thật rất nhiều trọng thần trong triều đã nợ Công chúa một ân tình lớn! Còn bên ngoài, thì bây giờ tất cả dân chúng đều đang bàn luận Công chúa và thần y xoay chuyển tình thế trên thuyền, dũng cảm đánh nhau với thích khách, không còn kẻ nào dám coi thường Công chúa nữa phần!”

Lãnh Hạ nháu mày, chỉ trong một đêm mà việc này đã được đồn đại rộng rãi, chắc chắn cũng có công của đám người Tề Triệu Chu Lập Vũ, nàng hôn mê bất tỉnh nên không thể gặp mặt cảm tạ, nên mới đi lan truyền truyền này để nâng cao danh tiếng cho nàng, coi như để thể hiện một chút thành ý.

Lần này, có khi Mộ Dung Tiêu tức đến hộc máu.

Nhưng việc này không phải chỗ nào cũng tốt, ví dụ như danh tiếng của nàng truyền ra ngoài đồng nghĩa với việc sẽ bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành cái đinh trong mắt những kẻ đang tranh đoạt.

Lãnh Hạ khê cong khoe môi, đã đến lúc để Mộ Dung Triết tỉnh rồi!

Chỉ cần Mộ Dung Triết tỉnh, mọi sự chú ý đang tập trung trên người nàng sẽ bị rời đi, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân đã xuất giá, mà Mộ Dung Triết, mới là đối thủ số một của mọi người, nhất là Mộ Dung Tiêu.

Nàng lại hỏi đến tình hình của Lục hoàng tử Mộ Dung Tề, phó tướng tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn, nói hết tin tức cho nàng.

Hôm qua lúc rời khỏi thuyền hoa đã là giờ Mùi, sau khi Mộ Dung Tiêu về phủ Tứ Hoàng tử thì không xuất hiện nữa, mọi người đều quay về phủ của mình, nửa canh giờ sau, Thừa tướng dẫn đầu các quan viên tụ tập ở bên ngoài Lục hoàng tử phủ, nhất là Thừa tướng, mang thi thể của Trịnh Phù vào phủ Lục hoàng tử, than thở khóc lóc lên án Mộ Dung Tề.

Cũng trong lúc đó, những Hoàng tử Công chúa khác nhận được tin tức, trừ Mộ Dung Tiêu và Lãnh Hạ, tất cả đều chạy tới phủ Lục hoàng tử, mọi người thường ngày cảnh giác lẫn nhau, nay đều chĩa mũi dùi vào Mộ Dung Tề, khiển trách hằn độc ác, không để ý tới máu mủ tình thâm.

Mộ Dung Tề vừa vào cung thăm Tề phi nương nương xong, không hiểu chuyện gì.

Đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận, sau khi thề thốt, nhìn thấy chứng cứ, liền bối rối.....

Hết đường chối cãi!

Nhất là đám hắc y nhân kia, đúng là thị vệ của phủ Lục hoàng tử!

Lãnh Hạ nghe đến đó, khoe môi lại cong lên, Mộ Dung Tiêu giỏi tính toán thật, không biết đã thu mua người của phủ Mộ Dung Tề từ lúc nào, đặc biệt những năm qua, Mộ Dung Triết với Thái tử đấu nhau đến người chết ta sống, hắn lại vẫn giấu tài, đợi đến khi Mộ Dung Triết cho rằng đã nắm chắc phần thắng, rời khỏi Lương Đô, mới vùng lên, bắt đầu hành động.

Không khỏi khiến Lãnh Hạ nhớ lại Đông Phương Nhuận năm đó, nhưng dù sao Mộ Dung Tiêu vẫn còn kém hơn một bậc.

Đợi phó tướng nói xong, Lãnh Hạ mới gật đầu hỏi: “Vậy cuối cùng thì sao?”

Phó tướng lắc đầu cảm thán: “Đáng tiếc a, Hoàng thượng bệnh nặng như rấn mất đầu, không ai có thể xử lý chuyện này, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì. Nhưng sau lần này thì Lục hoàng tử xong rồi, chỗ dựa lớn nhất vốn là Thừa tướng, vậy mà bây giờ ái nữ của ông lại chết trong tay hắn, chỉ hận không thể róc xương uống máu ấy chứ, chắc chắn là đối đầu nhau rồi, hơn nữa còn đắc rất nhiều triều thần trong triều, vị trí kia.....”

Hắn chỉ chỉ trời, chắc chắn nói: “Tuyệt đối không thể được.”

Lãnh Hạ cười lạnh, cho hắn lui xuống, đến tận lúc hắn rời đi vẫn còn không hiểu: “Sao Lục hoàng tử lại không khôn ngoan như thế.....”

Lúc về phòng, Mộ Nhị vẫn ngồi ngơ ngẩn như trước.

Cũng không biết mỗi ngày người này đều suy nghĩ cái gì, ngẩn người ra, có thể ngồi nguyên cả ngày, không động chút nào.

Lãnh Hạ gõ gõ mặt bàn, thấy mi mắt hắn hơi động thì biết người này đã có phản ứng: “Mộ Dung Triết, ngày mai có thể tỉnh.”

Hắn gật đầu, tiếp tục ngồi thiền.

Lãnh Hạ vươn tay, vẫy vẫy trước mắt hấn, năm ngón tay trắng trẻo vung qua vung lại làm ánh mắt Mộ Nhị không tự chủ được mà cũng đảo theo, một lúc sau mới có phản ứng, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nàng một cách khó hiểu.

Lãnh Hạ chống tay lên bàn, kề sát vào mặt hấn hỏi: “Sư phụ của ngươi có nói qua về hình xăm của ta không?”

Mộ Nhị cau mày, nghiêng đầu sang một bên như đang suy nghĩ, một lúc lâu sau mới đáp lời: “Không.”

Nàng nhún vai, nếu đã như vậy, thì để mai hỏi thôi!

==

Hôm sau, Lãnh Hạ ngồi vắt chéo chân trong phòng ngủ của Mộ Dung Triết.

Nha hoàn cho hấn uống thuốc xong thì bị nàng đuổi ra luôn, sau khoảng một nén nhang, quả nhiên Mộ Dung Triết đã mở mắt.

Lãnh Hạ chép chép miệng, quả nhiên là đi trộm cướp phạm pháp với tên gốc này sẽ rất trót lọt!

Có lẽ do ngủ quá nhiều, trong mắt Mộ Dung Triết vẫn còn có chút mê man, nhìn xung quanh một lần xong mới dừng tầm mắt ở nữ nhân đang ung dung ngồi kia, mày chột nheo lại, quát to: “Ngươi còn dám tới!”

Đương nhiên, quát to là do hấn nghĩ thế, chứ thật ra thì rất yếu ớt, còn không to hơn tiếng muỗi kêu là mấy, hoàn toàn không có khí thế.

Lãnh Hạ búng tay một cái, mỉm cười nhìn hấn: “Vừa mới tỉnh lại đã nổi giận, cẩn thận lại ngủ tiếp……”

Mộ Dung Triết thở hổn hển, liên tục ho khan vài tiếng, chột nghe tiếng nàng tràn đầy thâm ý: “Nhưng nếu ngủ nữa, có thể tỉnh lại hay không thì ta không dám đảm bảo!”

Đây là uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn như thế, đương nhiên hấn hiểu, nhìn cả căn phòng chỉ có mỗi Lãnh Hạ, hấn hoảng sợ hỏi: “Rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào?”

Lúc này hấn mới hiểu rõ hoàn cảnh của mình, đây rõ ràng là phòng ngủ của hấn trong phủ Hoàng tử, thuộc hạ của hấn không có một ai, nữ nhân này lại có thể nghênh ngang ngồi ở chỗ này, chỉ có hai khả năng.

Một là, thuộc hạ của hấn đã bị nữ nhân này giải quyết hết rồi.

Hai là, nữ nhân này làm tu hú chiếm tổ, an an ổn ổn ở trong phủ của hấn, diễn vai An Bình Công chúa của nàng ta!

Dù là một hay hai thì bây giờ, mạng của hấn cũng đã nằm trong tay của nữ nhân này, tùy nàng định đoạt!

Nghĩ như vậy, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sợ hãi.

Cuối cùng cũng hiểu, Lãnh Hạ vuốt tay, cũng không nói nhảm nữa, nói thẳng: “Quyền chủ động ở trong tay ta, nếu ngươi không muốn chết, thì ngoan ngoãn phối hợp! Từ giờ bắt đầu, ta nói, ngươi nghe!”

Mộ Dung Triết sắc mặt trắng bệch, oán hận trừng mắt nhìn nàng, lại không biết làm sao, không cam lòng gật đầu.

Lãnh Hạ đứng lên, chậm rãi đi tới trước giường, vỗ vỗ tay vào mặt hấn, lạnh lùng nói: “Ngươi bắt ta là vì bản đồ bảo tàng!”

Nàng quan sát vẻ mặt của Mộ Dung Triết, thấy hai mắt hấn cứng lại, hiện lên một tia tham lam, càng khẳng định suy đoán trong lòng, hình phù dung kia quả nhiên là bản đồ bảo tàng!

Cũng vô cùng có khả năng chính là thứ mà Tây Vệ vẫn đang tìm, bảo tàng Phù thành!

Lãnh Hạ suy nghĩ rất nhanh nhưng không lộ ra chút nào, nói tiếp: “Tạm thời ta sẽ không đưa bản đồ ra, nhưng có thể hợp tác với ngươi, ta giúp ngươi lên ngôi vị hoàng đế, ngươi giúp ta lấy được bảo tàng, cuối cùng sẽ chia đôi, thế nào?”

Mộ Dung Triết suy nghĩ hồi lâu rồi cảnh giác nói: “Sao ta biết được bản đồ có nằm trong tay người không? Với lại người là giả mạo. Vậy thì Mộ Dung Lãnh Hạ đâu?”

“Mộ Dung Lãnh Hạ đã chết!” Lãnh Hạ nói nửa thật nửa giả, châm chọc cười: “Nếu người đã bắt ta thì chẳng phải đã cho rằng bản đồ bảo tàng ở chỗ ta sao!”

“Người giết nàng!” Mộ Dung Triết cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng nhưng không thể tìm ra được chút manh mối nào, lát sau mới hỏi: “Rốt cuộc thì bảo tàng ở đâu?”

Lãnh Hạ thản nhiên cười: “Sau này người sẽ biết!”

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Mộ Dung Triết gật đầu đáp: “Được!”

Đã thỏa thuận xong, Lãnh Hạ xoay người đi ra ngoài, cũng không thấy được một tia sát khí lặng lẽ xẹt qua trong mắt hắn.

Trấn an người trước, chờ Bản Hoàng tử khỏi hẳn thì sẽ bắt người tra khảo, không sợ người không khai!

Ngay lúc hắn đang nghĩ vậy, Lãnh Hạ đã đi tới cửa đột nhiên dừng bước, nhẹ nhàng nói: “Suýt thì quên, tốt nhất là thu hồi những suy nghĩ không an phận đi, người đã trúng độc của thần y Mộ Nhị, cứ nửa tháng phải dùng thuốc giải một lần, đến khi lấy được bảo tàng, ta sẽ giải độc cho người sau!”

Dứt lời, Mộ Dung Triết siết chặt hai tay, gân xanh in nổi đầy trên tay, dù việc này là thật hay giả, độc của thần y Mộ Nhị.....

Hắn không dám đánh cược!

Lãnh Hạ đã sớm nghĩ Mộ Dung Triết chính là người như thế, sẽ không dám mạo hiểm một chút nào, nếu đã có nàng trên danh nghĩa là Liệt Vương phi hỗ trợ, sẽ càng nắm chắc, hơn nữa còn được chia một nửa, thỏa thuận như vậy coi như là đã không có bất cứ điều gì không có lợi cho hắn rồi, hắn muốn giết mình, chẳng qua là vì tham lam, muốn nuốt một mình mà thôi.

Mà khi sinh mạng bị uy hiếp, Mộ Dung Triết chắc chắn sẽ thành thật, không dám có chút suy nghĩ gian dối nào.

Nàng cong khóe môi lên, gợi lên một độ cong ngọt ngào, trong ánh mắt của Mộ Dung Triết, kéo cửa phòng ra, thản nhiên rời đi.

Bên ngoài, không ít thân tín của Mộ Dung Triết đang cúi đầu, thấy nàng đi ra, vội vàng chào đón: “Công chúa, Tam Hoàng tử.....”

“Tĩnh.” Nàng vừa đi vừa đáp, thuận miệng hỏi: “Thần y đâu?”

Vừa dứt lời, cả đám người đã phì cười, Lãnh Hạ nhú mày, ngạc nhiên nói: “Sao thế?”

Một Phó tướng bước ra, nín cười giải thích: “Công chúa, từ khi trở về Lương Đô, không phải là đã nhiều ngày rồi mấy lão quân y không đến thỉnh an sao? Ai ngờ, vừa rồi tất cả bọn họ đều tới, hơn nữa.....”

Hắn nói, cười rung cả vai, không thể nói nổi nữa.

Nhìn mọi người cười sảng sặc, Lãnh Hạ rất nghi hoặc, nhưng trực giác cho thấy là có trò hay để xem rồi, cũng không hỏi thêm nữa, bước nhanh ra ngoài.

==

Lãnh Hạ đoán không sai, đúng thật là có trò hay để xem.

Mấy lão quân y được Chiến Bắc Liệt chỉ điểm, đều hiểu ra thần y Mộ Nhị thích mỹ nữ a!

Họ còn muốn chờ thêm mấy ngày nữa, dù sao bọn họ cũng đi theo đại quân về, vẫn còn phải đóng ở ngoài thành.

Nhưng tin tức trên thuyền hoa hôm trước đã truyền khắp Lương Đô, càng lan xa ra khắp cả Tây Vệ, nên họ cũng không thể chờ thêm được nữa!

Tin tức Thần y Mộ Nhị ở Lương Đô, hiện giờ không ai không biết, nếu bị những tên đại phu khác chiếm cơ hội trước thì chẳng phải là thành dã tràng xe cát à?

Cho nên, bọn họ đều quyết định, hối lộ thủ vệ ở cửa thành, thừa dịp trời còn chưa sáng đã lén vào thành, tuy già nua mà lại bước rất nhanh, dẫn những nữ nhi như hoa như ngọc của nhà mình, dù là con gái hay cháu gái, đều gom hết lại mang đến phủ Tam Hoàng tử.

Lúc này, Mộ Nhị đang ngồi ở trong phòng tiếp khách, ngơ ngác nhìn các cô nương muôn hình muôn vẻ trước mắt, trong mắt có một đồng dấu chấm hỏi, vẻ mặt vốn trong trẻo lạnh nhạt, nay thì nhăn hết cả lại.

Các cô nương này từ ba tuổi đến ba mươi tuổi, nhưng ai cũng là mỹ nữ, à, còn có tiểu mỹ nữ.

Một lão quân y đẩy cháu gái mình lên phía trước, bé gái ba tuổi lão đảo về phía Mộ Nhị, ngay lúc hẳn định thi triển khinh công để tránh thì đã ôm chặt lấy chân hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào.

Mộ Nhị luống cuống tay chân, nhìn đứa bé đáng yêu đang ôm chân mình, nghe tiếng nói non nớt: “Thần y ca ca, gia gia nói để ta làm con dâu nuôi từ bé của ca ca.”

Dứt lời, một khuôn mặt già nua đã bước lại gần, chân chó cười: “Sư phụ, chính là lão hủ!”

Đột nhiên một cánh tay mềm mại ôm lấy cổ Mộ Đại thần y: “Thần y ca ca, tiểu nữ tử Nghênh Xuân, gia phụ là Chu quân y, muốn bái thần y làm sư phụ, tiểu nữ tử nguyện thỏa mãn.....”

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn nữ nhân này, dạ dày đang cuộn trào mãnh liệt, nữ tử kia gần ba mươi tuổi, môi anh đào hé mở, kiều mị nói: “Tất cả nguyện vọng của thần y.”

Mộ Nhị nghe nữ nhân này nói ‘Thần y ca ca’ lại nhìn tư thái của nàng, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

Mộ Đại thần y luôn luôn sạch sẽ, phun ra vào cả mặt và cổ nữ tử kia.

Đương nhiên, cũng dính một ít vào y bào sạch đẹp của hắn, Mộ Nhị không thể nhịn được nữa, nhíu đôi hàng mi cao quý, khẽ điểm mũi chân đang định trở về phòng thay quần áo, rời xa những kẻ kinh khủng này thì.....

Nữ tử kia lau đi vết bẩn trên mặt mình, rồi bị các cô nương ở phía sau giật lại, rồi cả đám người bao vây lấy Mộ Đại thần y.

Ôm tay, ôm đùi, kéo vạt áo, ôm cổ, các loại hương thơm xộc cả vào mũi, vô số màu sắc rực rỡ của vô số các loại khăn tay, các giọng nói kiều mị vang lên ở bên tai.....

“Thần y ca ca, năm nay tiểu nữ tử mới mười tám tuổi, đến nay còn chưa xuất giá.....”

“Tiện nhân cú ngay! Thần y ca ca, huynh nghe tiểu nữ nói.....”

“A! Mụ đàn bà chanh chua này, dám đẩy ta! Thần y ca ca, tiểu nữ tử.....”

Mộ Nhị luôn luôn bình thản sống trong thế giới của mình, cuối cùng cũng xuất hiện cảm giác muốn bùng nổ đầu tiên trong đời, cảm giác này hiện ra rất rõ ở trên mặt, tất cả các biểu tình rất ít xuất hiện đều hiện ra ở trên mặt, hàng mi nhíu chặt, khóa miệng giật giật, mặt mũi nhăn nhúm, đôi mắt lạnh nhạt dần dần bùng lên ngọn lửa.

Mộ Nhị, Mộ Đại thần y, nổi giận!

Vừa lúc đó, trong đám nữ nhân đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi: “A, tiện nhân!”

Không biết ai đã buông Mộ Nhị đang muốn bùng nổ ra trước tiên, rồi quay sang tát nữ nhân ở bên cạnh!

Nữ tử bị đánh liền nổi giận, bụm mặt hét lên một tiếng, lập tức xông lên đánh trả!

Chút lửa giận của Mộ Nhị khó khăn lắm mới được tích góp được đã bị đánh bay hoàn toàn, há hốc mồm nhìn hai nữ nhân đang đánh nhau, lại khôi phục vẻ ngơ ngác thường ngày.

Giật tóc, véo tai, cào cào, hai nữ nhân dùng mọi cách có thể để chiến đấu, lôi kéo nhau, đạp chân nọ, đá chân kia.....

Càng ngày càng nhiều người buông Mộ Nhị ra, gia nhập cuộc chiến.

Tiết mục chúng nữ tranh thần y đổi hết lần nọ đến lần kia, cuối cùng thành chúng nữ kéo bè kéo lũ đánh nhau, trong tiếng chửi rửa âm ỉ, thi thoảng lại vang lên tiếng khóc oa oa, đảo lộn phòng khách đến long trời lở đất.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Thanh âm này như là một mệnh lệnh vang lên bên tai các nữ nhân kia, làm cho họ tự giác dừng tay, không hện mà cùng nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

Nữ tử đứng ở cửa một thân bạch y, chắp tay đứng đó, rõ ràng là đứng ở cùng một nơi với họ mà lại tựa như nhìn họ từ trên xuống, toàn thân cao quý tao nhã, trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến họ không dám nhìn thẳng, đều cúi đầu, bỗng dưng thấy tự ti mặc cảm.

Lãnh Hạ khẽ cong khoe môi, chậm rãi bước vào, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mỗi nữ nhân, lúc đảo qua một bé gái khoảng ba tuổi, thấy cô bé khóc đỏ cả vành mắt thì hơi dừng bước, thấy mềm lòng.

Tay nàng bắt giắc phủ lên bụng, cười nhẹ, một lát sau mới nhìn về phía mấy lão quân y bị đám nữ nhân dồn vào góc tường, lạnh lùng hỏi: “Con cái nhà ai?”

Một ông lão bước ra, run rẩy thỉnh an nàng rồi nói: “Công..... Công chúa, đây là cháu gái của lão hủ.....”

Lãnh Hạ nhú nhú mày, kể từ khi biết mình có cục cưng, nàng luôn có một loại cảm giác khó nói thành lời với trẻ con, nàng lướt qua ông lão này, lạnh như băng nói: “Dẫn đi, đừng để Bồn cung thấy người lần nữa!”

Lão quân y này tay chân mềm nhũn cả ra, gật đầu liên tục, ôm đứa cháu gái vẫn còn đang sụt sùi, lập tức chạy biến.

Đã đi xa rồi mà vẫn có thể nghe tiếng đứa bé còn chưa hiểu chuyện kia nói: “Gia gia, không cần lấy thần y ca ca làm chồng sao?”

Lãnh Hạ lão đảo, vất vả lắm mới giữ được thăng bằng, nhìn về phía những người còn lại.

Mọi người không khỏi cúi đầu, hạ mi mắt, sợ run cả người, mấy lão quân y đi theo Lãnh Hạ trở về nên đương nhiên là biết nàng, nhất là thủ đoạn nàng chỉ huy quân đội chống thích khách, làm bọn họ vô cùng kính nể.

Mà những nữ nhân kia tuy không biết nhưng lại nghe thấy cách lão quân y kia xưng hô, càng sợ hãi, mặt mũi trắng bệch cả ra.

Đang lúc nghĩ là Lãnh Hạ sẽ muốn trị, thì lại thấy nàng chậm rãi nói: “Thần y không chỉ muốn một nữ nhân!”

Vừa dứt lời, mọi người liền sửng sốt, một lát sau mới hiểu ra.

Thì ra là dùng sai cách rồi!

Các nàng coi đối phương là đối thủ, căm thù lẫn nhau, còn chưa nắm được tâm thần y mà đã loạn cả lên, đúng vậy, thần y là ai, dù có cưới tất cả các nàng, hay là cưới hết toàn bộ nữ tử ở Lương Đô, cũng không ai dám nói nửa câu chỉ trích!

Chúng nữ tóc tai bù xù, toàn thân chật vật, y phục bị xé rách rưới, mặt mũi đầy vết móng tay, hiện tại đều nhìn về phía Lãnh Hạ với ánh mắt căm kích.

Công chúa này thật lương thiện a!

Lãnh Hạ vẻ mặt rất bình tĩnh, nhắc nhở: “Các ngươi đánh nhau làm thần y tức giận nên rời đi rồi, nếu đã biết phải làm thế nào thì đuổi theo mau!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trịnh trọng gật đầu một cái, có Công chúa nhắc nhở, đương nhiên các nàng biết phải làm gì, đoàn kết hợp tác, tranh thủ gả tất cho thần y!

Một nữ tử lấy khăn lau vết máu trên mặt ột nữ tử khác, nhiệt tình nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi là lỗi của muội muội, sau này đều là tỷ muội một nhà rồi!”

Người đằng sau sửa sang lại tóc cho người đứng trước, cũng nhiệt tình nói: “Muội muội nói đúng lắm, sau này việc chính chính là hầu hạ thần y.”

Chúng nữ bắt tay giảng hòa, đồng loạt nhìn ra phía ngoài phòng khách, cực kỳ phấn chấn.

Lãnh Hạ nói với họ: “Thần y đang ở hậu điện.....”

Còn chưa nói hết đã có một cơn gió phất qua, mang theo vô số mùi hương, chúng nữ tay trong tay, vai sóng vai lao về phía ‘Phu quân’ Mộ Đại thần y.

Lãnh Hạ nhìn phòng khách vắng vẻ, lại quay sang nhìn mấy lão quân y, nở một nụ cười vô tội rồi thần nhiên rời đi.

134. Q.2 - Chương 57: Gặp Lại Lão Ngoan Đồng

Edit: Kiri

Vô số nữ nhân ủa ra hậu điện, Mộ Nhị thì đã trốn rồi, họ không còn cách nào khác ngoài cách ôm cây đợi thỏ, chờ a chờ, chờ đến chàng vạng, làm tổng quản phủ Tam Hoàng tử phải đến đuổi người rồi mà con thỏ góc kia vẫn chưa về.....

Mọi người đều thở ngắn than dài, ngày hôm sau lại đến từ sớm, rất kiên nhẫn, mục đích cũng rất đơn giản.

Đợi thỏ!

Cứ như thế qua ba ngày, trong phủ Tam Hoàng tử mỹ nữ chẳng những không ít đi mà trái lại càng ngày càng nhiều, lớp sóng sau xô lớp sóng trước, làm cả phủ vô cùng chật chội, một ngọn gió cũng không thể lọt vào.

Thần y Mộ Nhị vốn thần bí khó lường, rồng thần chỉ thấy đầu chứ không thấy đuôi, hơn nữa chỉ nghe danh chứ chưa từng được gặp mặt, cuối cùng bây giờ cũng có tin tức xác thực, không chỉ ở Lương Đô mà toàn Tây Vệ, thậm chí các đại phu ở nước khác cũng đều chạy tới phủ Tam Hoàng tử.

Bái sư, cầu y, tìm con rể, muôn vàn lý do.

Mà có một điều không thay đổi, chính là từ lúc đó, đã không thấy bóng dáng thần y Mộ Nhị nữa.

Không thấy Mộ Nhị lại thành ra tiện nghi cho kẻ khác, Mộ Dung Triết vừa khỏi bệnh, mới ra khỏi phòng đã thấy cả phủ đầy oanh oanh yến yến, hai mắt lập tức lóe sáng!

Cuối cùng, các nữ nhân chạy đến vì thần y Mộ Nhị, thấy người sang bắt quàng làm họ, nguyện ý gả cho Mộ Dung Triết, bốn năm sáu bảy..... Hơn trăm người, làm phong phú hẳn lượng thể thiếp của Tam Hoàng tử.

Còn những nữ tử nặng tình với thần y đều khóc suốt mướt đến mức hoa cũng phải lu mờ hương sắc, bỏ khăn tay lại, khóc lóc chạy đi, còn nhanh hơn cả Mộ Nhị thì triển khinh công.

Cứ như vậy, cuối cùng, tiết mục chúng nữ tranh thần y, cũng coi như hợp ý mọi người, vui vẻ mà hạ màn.

Nếu muốn hỏi trong khoảng thời gian ấy, Mộ Nhị đi đâu, thì chỉ có Lãnh Hạ làm chuyện xấu mới có thể giải đáp!

Giống như lúc này, nàng đang tựa vào thành giường, cúi đầu xem quyển sách mà Chung Ngân mới đưa tới lần nữa, trong góc phòng đã có một bức tượng phật, Mộ Đại thần y.

Ngày đó, sau khi Lãnh Hạ chỉ điểm ấy nữ nhân kia, thông thả về phòng, vừa đẩy cửa liền thấy Mộ Nhị đang ngồi trong phòng, ngồi im không nhúc nhích tý nào, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tự ngơ ngác trong thế giới đầy oán niệm của bản thân.

Đến tận lúc mặt trời lặn, Mộ Đại thần y mới chậm chạp chuyển mình, cứng nhắc bước về phòng.

Hôm sau, mặt trời vừa mọc đã lại cứng ngắc đến phòng Lãnh Hạ làm tượng phật.

Vừa ngồi xuống, mông đã mọc rễ, đâm thẳng xuống chỗ mà hàng ngày vẫn ngồi.

Nhìn Lăng Tử ngồi bất động như núi kia, Lãnh Hạ rất hoài nghi, từ lúc nào mà đầu óc của người này đã được mở mang thế, còn biết chạy đến phòng nàng tránh nạn.....

Nếu đến chỗ khác thì có khi nàng còn nổi hứng đùa ác, nói ấy nữ nhân kia, nhưng nếu ở đây thì nàng cũng chưa rảnh đến mức tự chuốc phiền vào thân, dẫn cả đám kia đến phòng mình.

Lãnh Hạ gõ nhẹ một cái vào tường để hấn chú ý, thấy đã đạt được mục đích mới lên tiếng: “Người định trốn ở đây cả đời chắc?”

Nàng đã nghe nói, tuy mấy nữ nhân kia đã đi, nhưng còn vô số người khác đang tiến đến đây.

Mộ Nhị lập tức cứng người, hai mắt từ từ trợn lên, có vẻ như rất kinh khủng, Lãnh Hạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Người về nghỉ ngơi đi, trong khoảng nửa khắc, họ sẽ không đến đâu.”

Hai mắt nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu, Lãnh Hạ dám thề, đây chính là lần phản ứng nhanh nhất của hấn từ trước tới nay.

Mộ Nhị đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm nàng, hai mắt lóe sáng, ý hỏi: Thật?

Lãnh Hạ gật đầu, cực kỳ chân thành!

Mộ Nhị lén thở phào một hơi, đứng dậy đi ra ngoài, đi đến cửa bỗng dừng bước, hai tai run rẩy tập trung tinh thần nghe tiếng ở bên ngoài, rồi quay đầu nhìn Lãnh Hạ, nhú mi lại, trong đôi mắt ngờ nghệch, có sự rối rắm khó nói nên lời.

Lãnh Hạ bĩu môi, không thèm để ý đến hấn nữa, tiếp tục xem sách.

Đây là quyển sách Chung Ngân vừa đưa tới, vẫn dùng cách cũ, để trong ống tranh của Cổ Mặc Trai, ghi lại đầy đủ hành động của Mộ Dung Triết sau khi tỉnh lại và Mộ Dung Tiêu.

Hai người này bắt đầu khai chiến, người cắt mất cánh tay phải của ta, ta sẽ diệt mấy kẻ tâm phúc của người, ai cũng đừng mong được lợi.

Nhưng dù hai người đấu thế nào cũng không bị ảnh hưởng đến toàn cục, chỉ là mấy kẻ lâu la thôi, hơn nữa cũng chỉ có phe cánh của hai người tham dự, còn các Hoàng tử khác chỉ đứng ngoài làm quần chúng.

Nhất là Lục hoàng tử Mộ Dung Tề, từ việc lần trước, giống hệt như lời phó tướng nói, không thể.

Lãnh Hạ đảo qua mấy tin tức này một lượt, trầm ngâm một lát rồi gấp sách lại, Mộ Nhị thì vẫn đứng ở cửa cau mày, hình như là đang không biết có nên tin nàng hay không.

Lãnh Hạ thở dài, tóm lấy Lăng Tử còn đang do dự, bước ra ngoài.

==

Lương Đô, Hoàng cung Tây Vệ.

Trời đêm thanh mát, sao sáng đầy trời.

Trong Lương Đô, nhất là Hoàng cung Tây Vệ, đều có vẻ hoang vắng đến đáng buồn, thi thoảng mới có mấy đội thị vệ tuần tra đi qua, vang lên những bước chân đều đặn.

Trong hoàng cung với vô số ám vệ, hai bóng dáng một xanh một trắng như ẩn như hiện, đi tới đi lui ở trong như chỗ không người, yên lặng giải quyết những thị vệ, ám vệ gặp trên đường, đi tới bên ngoài tầm cung của lão Hoàng đế.

Bên ngoài tầm cung, tất cả thị vệ canh gác đều chờ ra, hai con người không hề có tiêu cự, đứng bất động ở bên ngoài, để hai người nghênh ngang đi vào.

Chính là Lãnh Hạ và Mộ Nhị.

Vào lúc này, Lãnh Hạ không khỏi huýt sáo một tiếng, nhướn mi nhìn Mộ Nhị ở bên cạnh, nếu muốn đi cướp của giết người gì gì đó thì Lăng Tử này chính là cộng sự tuyệt vời nhất!

Hai người đi thẳng đến bên ngoài phòng ngủ, qua cửa sổ có thể thấy dưới ánh đèn tờ mờ, có hai thái giám đang ngồi gập gù ở bàn, bỗng nhiên vút một tiếng, hai thái giám đều gục xuống bàn.

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người chậm rãi đi tới cạnh giường lão Hoàng đế, Lãnh Hạ bữu môi nhìn lão ta, nói với Mộ Nhị ở sau lưng: “Giúp một tay.”

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn nàng một cái, rồi quay sang nhìn nhìn lão Hoàng đế, nhú mi suy nghĩ một chút mới hiểu nàng nói gì, bắt đầu giả chết, không phản ứng.

Được rồi, thần y cao quý chưa từng phải làm loại chuyện này, Lãnh Hạ vuốt bụng, ngả đầu nhìn Mộ Nhị, ý nói: Ta là một phụ nữ có thai, người không biết xấu hổ sao.

Mộ Nhị đúng là vẫn còn lương tâm.....

Khuôn mặt lạnh nhạt hiện rõ sự đấu tranh quyết liệt, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, đi đến trước giường lão Hoàng đế, công lão lên vai.

Lãnh Hạ thoả mãn gập đầu, trầm ngâm vuốt cằm rồi chỉ tay nói: “Đi.”

Một khẩu lệnh một động tác, Mộ Nhị chậm chạp nhìn về phía nàng chỉ rồi nhanh chóng lao theo Lãnh Hạ.

Hai người đi đến một góc rất hẻo lánh trong hoàng cung, cũng chính là lãnh cung mà Mộ Dung Lãnh Hạ đã sống mười lăm năm, vừa đến đã ném ngay lão Hoàng đế lên chiếc giường hẹp đầy bụi.

Lão Hoàng đế hai hốc mắt trũng sâu, gò má cũng hóp vào trong thấy, có vẻ là còn tệ hơn lần trước, chắc là do không biết nguyên nhân hôn mê nên chỉ còn cách dùng thuốc bổ, nên cơ thể đã yếu đến mức không thể yếu hơn nữa rồi.

Tình hình thế này thì chưa chắc đã là lão giả vờ.

Lãnh Hạ chọc chọc Mộ Nhị, hỏi: “Không biết nguyên nhân hôn mê nhưng có thể cứu tỉnh lão chứ?”

Mộ Nhị bắt mạch một lát rồi khẽ lắc đầu, phun ra: “Khó.”

“Chắc được mấy phần?” Lãnh Hạ liếc nhìn lão Hoàng đế gần đất xa trời, chớp mắt một cái hỏi: “Nếu không được thì sao?”

“Ba.” Mộ Nhị suy nghĩ một chút rồi nói, không trả lời vấn đề thứ hai nhưng đôi mắt kia đã giúp nàng hiểu, sẽ chết.

Lãnh Hạ suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Thử cứu tỉnh xem.”

Mộ Nhị gập đầu, lấy một cái túi vải màu xanh ra, rút mấy cây châm mới tinh lên, Lãnh Hạ nhướn mi, có lẽ là người này ghét bỏ bộ châm lần trước dùng nên mới ra ngoài làm một bộ mới.

Lăng Tử này đúng là kiểu cách!

Hai ngón tay thon dài vân vê ngân châm, châm vào đại huyệt toàn thân của lão Hoàng đế, giống hệt cách cứu tỉnh Mộ Dung Triết lần trước, quả nhiên, Mộ Nhị chuẩn bị đâm vào tử huyệt.....

Cuối cùng Lãnh Hạ cũng hiểu tại sao không tỉnh thì sẽ chết, cách này rất cực đoan, cơ thể của lão Hoàng đế đã suy tàn đến mức này rồi nên không thể chịu nổi.

Nếu đã không chịu được thì không tỉnh tất chết.

Mộ Nhị hơi ngừng tay, chậm chạp quay đầu nhìn nàng như muốn hỏi ý.

Nhưng với nàng, chỉ cần lão Hoàng đế này biến mất, thì Mộ Dung Triết và Mộ Dung Tiêu sẽ càng tranh đấu gay gắt, những kẻ cũng nhắm nhe ngôi vị hoàng đế mà đang ngồi chờ ngư ông đắc lợi thì sẽ nhảy ra hết cho xem.

Mục đích là biến mất, cho nên lão Hoàng đế sống hay chết nàng cũng không quan tâm, tỉnh thì hỏi vài điều còn nếu chết thì nàng cũng chẳng tổn thất gì.

Chẳng qua là nàng muốn đẩy nhanh tiến trình tranh đấu chậm chạp này thôi!

Nàng kéo ghế ra ngồi, rồi gật đầu với Mộ Nhị: “Tiếp tục.”

Mộ Nhị quay lại, đâm châm xuống tử huyệt, hắc vân về đuôi châm, đang định đâm sâu xuống thì.....

Đột nhiên, trong phòng vang lên một tiếng cười quái dị, tiếng cười kia như truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhưng lại không thể tìm được vị trí cụ thể.

Mộ Nhị dừng lại, Lãnh Hạ nhíu mày, trong mắt hiện lên tia sát khí, sát khí lạnh như băng chậm rãi lan tràn.

Ngay sau đó, tiếng cười hi hi ha ha tiếp tục vang lên, cũng trong lúc đó, Lãnh Hạ và Mộ Nhị liếc nhau một cái rồi tập trung về phía mái hiên ở trên, đang định phi thân lên thì một tiếng nói hưng phấn đã làm bọn họ dừng tay.

“Nếu đâm xuống tiếp thì lão già kia sẽ mất mạng!”

Là hắc?

Lãnh Hạ và Mộ Nhị đều nhận ra người nói là ai, Lãnh Hạ thu sát khí, Mộ Nhị cũng cau mày thật chặt, trong đôi mắt lạnh nhạt ngập đầy một thứ gọi là ghét bỏ.

Chỉ trong nháy mắt, một bóng dáng màu hồng đã đáp xuống trước mặt hai người, tóc trắng, râu trắng, mày trắng,.....

Lông mày trắng dài rủ xuống, trong mắt chứa đầy sự hưng phấn, miệng cười to hết cỡ, nụ cười này rất đáng khinh bỉ.

Chính là lão ngoan đồng!

Lãnh Hạ nhướn mày, gật đầu nói: “Tiền bối biệt lai vô dạng.”

Lão ngoan đồng dí sát mặt vào mặt nàng, nhìn chăm chăm một lúc rồi nhảy cẫng lên, khua tay múa chân rất hưng phấn: “Nha đầu, ngươi có con?”

Lãnh Hạ cười, khoe môi có chút hạnh phúc ngọt ngào: “Tiền bối tình tường.”

Lão ngoan đồng được khen càng hưng phấn, nhảy vòng quanh Lãnh Hạ, vỗ tay vui sướng nói: “Nha đầu người rất thú vị, con người chắc cũng thú vị không kém, sinh ra rồi để lão già ta chơi đùa một chút.”

Nàng nhìn cái vòng tròn màu hồng quanh mình, khiêu mi nói: “Nếu tiền bối có thể khiến cha đứa bé đồng ý, thì ta không có ý kiến gì.”

Lão ngoan đồng giật giật hai mắt, nhớ lại nam nhân mặt đen không thú vị kia, khoát tay bĩu môi nói: “Đến lúc đó rồi hãy nói, tiểu tử kia, không chơi vui.....”

Lãnh Hạ khiêu mi, nàng cũng đã đoán được thân phận của lão ngoan đồng, Vân Sơn diên Đạo nhân, cũng chính là sư phụ của Mộ Nhị.

Không ngờ ông lão này lại có phản ứng kỳ quái khi thấy Mộ Nhị như thế, đặc biệt, liên hệ chuyện ông chạy trốn lần trước, có thể thấy.....

Ông sợ Mộ Nhị!

Mộ Nhị ngơ ngác ngẩng đầu, cực kỳ ghét bỏ liếc nhìn lão ngoan đồng, ánh mắt này làm lão rụt cổ, nuốt nước miếng một cái, lẩm bẩm: “Tiểu tử này, quả nhiên vẫn không thú vị như thế.”

Lãnh Hạ nhìn một đôi sư đồ kỳ quái, không khỏi bật cười.

Lão ngoan đồng thận trọng cách xa Mộ Nhị, ghé sát vào nàng cười hỏi: “Người túm lão già này đi làm gì?”

Lãnh Hạ liếc nhìn lão Hoàng đế ở trên giường khoan tay lại, thanh thoi tựa vào hành lang, không nói.

Lão ngoan đồng chép chép miệng, đắc ý nói: “Đừng tưởng rằng lão nhân gia không biết, nha đầu người, đã tâm không nhỏ đâu!”

“Gần đây, đứa con thứ ba với tư của lão già này đấu nhau đến người chết ta sống, cũng là do nha đầu nhà người giờ trò quỷ!” Ông khẽ liếc nhìn về mặt Lãnh Hạ, thấy nàng vẫn bình thản, không khỏi gãi đầu một cái, nói tiếp: “Nha đầu, để lão nhân gia đoán một chút.....”

Lãnh Hạ gật đầu, vươn tay, làm một tư thế mời.

Lúc này ông mới cười nói tiếp: “Phó thống lĩnh cấm vệ quân thuộc phe Tam Hoàng tử, phạm sai lầm trong việc bố trí canh gác, nên bị tiểu tử Mộ Dung Tiêu kia tóm được nhược điểm, là do người làm đi?”

Lãnh Hạ nở một nụ cười vô tội, không đáp.

Lão ngoan đồng vuốt vuốt chòm râu, nói tiếp: “Đô thống hộ thành quân thuộc phe Tứ Hoàng tử, không cẩn thận để một thích khách vào thành, lại cũng vô duyên vô cớ bị Mộ Dung Triết tìm được chứng cứ, cũng là người phải không?”

Lãnh Hạ vẫn cười vô tội.

Lão ngoan đồng tiếp tục vuốt râu, vẻ mặt như hiểu rõ nàng, cao thâm khó lường nói: “Hai ngày trước đúng là rất náo nhiệt a, Công bộ Tả thị lang phe Tam Hoàng tử vừa bị phát hiện thâm hụt tiền công xong, Hình bộ Hữu thị lang đã bị vạch trần lạm dụng tư hình.....”

Hắn đếm một hồi rồi chỉ vào Lãnh Hạ, nói rất chắc chắn: “Đều là người làm!”

Lãnh Hạ từ chối cho ý kiến, chép miệng nhìn lão Hoàng đế đang nằm trên giường, cũng chắc chắn nói: “Lão già kia, cũng là người làm đi?”

Lão ngoan đồng lập tức thu hồi vẻ mặt đắc ý, chép chép miệng vài cái rồi đảo mắt nhìn loạn: “Không phải ta, không phải ta!”

Lãnh Hạ cũng không truy hỏi tiếp, nhìn mặt ông thế kia là đã biết rồi, huống chi, Mộ Nhị là đệ tử của ông, y độc khinh công đều do ông truyền thụ, nên đoán ra sớm mới phải, nếu Mộ Nhị không thể giải quyết được thì là do sự phụ hẩn làm rồi.

Lão ngoan đồng dùng đuôi mắt liếc nhìn Lãnh Hạ, bộ dáng có tật giật mình.

Một lát sau, thấy nàng không hỏi nữa liền chạy lại gần, nói thầm: “Nha đầu, lần này lão nhân gia không đến không đâu, dọc đường ta đã nghe không ít lời đồn, mau nói cho lão nhân gia, những nữ nhân kia.....”

Ông nháy mắt mấy cái với Lãnh Hạ, vẻ mặt rất bí ối, làm Lãnh Hạ không chịu nổi là buông ra một câu: “Không phải tiên bối rất thần thông quảng đại sao, nếu không biết thì trực tiếp đi hỏi hẩn đi.”

Lão ngoan đồng được khen rất vui sướng nhưng nghe nửa câu sau thì tiu nghỉu hẩn, lặng lẽ liếc nhìn Mộ Nhị đang ngơ ngẩn, lắc đầu lẩm bẩm: “Tiểu tử đầu gỗ kia, ai biết nó đã nghĩ cái gì, lão nhân gia anh minh thần võ như thế, anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phòng, kiêu hùng ngạo nghễ.....”

Ông nói một loạt rồi đột nhiên giậm chân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: “Sao lại thu một đồ đệ ngốc như thế!”

Lãnh Hạ cười không đáp, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Nhị, thấy hắn rất nghiêm túc..... chờ ra.

Lúc này mới nâng mày, cười ảm áp như gió xuân: “Cũng không phải là không thể nói.....”

Nàng tạm dừng ở đây đến tận khi làm lão ngoan đồng khó chịu khắp người, vô đầu bút tai, mới chậm rãi ném ra nửa câu sau.

“Bí mật phù dung.”

135. Q.2 - Chương 58: Hậu Nhân Phù Thành

Edit: Kiri

Nói đến cái này, đôi mắt tràn đầy hứng thú của lão ngoan đồng nghiêm túc hẳn: “Người muốn biết ư?”

Lãnh Hạ không nói gì, trực giác cho nàng biết, chỉ cần hỏi, lão ngoan đồng sẽ nói hết cho nàng.

Quả nhiên, ông trầm mặc một lúc rồi thở dài, chậm rãi nói: “Nha đầu, người cũng nên biết, có một số thứ người đã nhận thì đồng nghĩa cũng có một số trách nhiệm phải gánh vác.”

Lãnh Hạ cười nhạt, không ngạc nhiên chút nào hỏi: “Ý tiền bối là Phù thành đã bị diệt, lấy được bảo tàng Phù thành thì cũng phải báo thù thay người Phù thành.”

Lão ngoan đồng lại lắc đầu, trong cái nhìn nghi ngờ của nàng, ông thông thả nói: “Không, chiếm được ký ức và thân thể của Mộ Dung Lãnh Hạ thì cũng phải gánh vác trách nhiệm của nàng ấy.”

Về mặt thần nhiên của Lãnh Hạ hơi biến đổi, chậm rãi híp mắt lại, nhìn chăm chú lão ngoan đồng một lúc lâu rồi cười khẽ: “Vẫn là câu nói kia, tiền bối tinh tường.”

Nói như vậy, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận!

Trong mắt lão ngoan đồng xẹt qua một tia tán thưởng, vui mừng nói: “Một tiểu nha đầu rất được! Lão nhân gia đã không nhìn lầm người!”

Trước đó là lão ngoan đồng thử dò xét thân phận của Lãnh Hạ, hơn nữa với y thuật của ông đã sớm khẳng định được đây chính là Mộ Dung Lãnh Hạ, chỉ có điều tính cách lại khác hoàn toàn với nha đầu nhất gan mà ông biết mười lăm năm kia, khác nhau một trời một vực.

Lão ngoan đồng tự nhận, đã sống rất lâu, có thể nhìn người rất chuẩn, không ai có thể giả vờ trước mặt ông, Mộ Dung Lãnh Hạ mười lăm năm trước, tuyệt đối không phải là giả vờ.

Cho nên ông mới nghĩ đến khả năng kia, tuy thật khó tin nhưng ông chắc chắn đó là sự thật.

Lão ngoan đồng nhìn Lãnh Hạ rất bình tĩnh, càng nhìn càng thấy hài lòng, đến tuổi này đã nhìn nhiều thứ, rất ít chuyện có thể khiến ông ngạc nhiên, mà Lãnh Hạ mới ít tuổi như thế, biểu hiện như vậy.....

Không sợ hãi, không khiếp đảm, không miễn cưỡng, không từ chối, không kháng cự.

Thật sự là khiến ông tán thưởng!

Lãnh Hạ nhướn mày, trực giác cho nàng biết thân thể của Mộ Dung Lãnh Hạ không đơn giản như nàng nghĩ.

Lão ngoan đồng thở dài một tiếng, nói liên tục: “Chuyện này phải nói từ trước đây, lão thành chủ Phù thành phong lưu suốt đời, cưới vô số phi tần không nói, ở bên ngoài cũng phong lưu không ít, Hà Tú chính là một trong những kết quả của những lần phong lưu. Mẹ Hà Tú lúc đó đã có chồng, cũng chính là cha của Hà Vĩnh Sinh, sau khi bỏ chồng đến Phù thành, không ngờ thành chủ còn nhiều nữ nhân khác, lập tức giận dữ rời đi, mà cha của Hà Vĩnh Sinh thì là một người thành thật, vẫn đón nàng ấy và đưa bé trong bụng về, cũng chính là Hà Tú.....”

Lãnh Hạ lắng lắng nghe, gật đầu, nói cách khác, Hà Tú chính là con gái của lão thành chủ Phù thành tiền nhiệm, là huynh muội cùng cha khác mẹ với thành chủ Phù thành.

“Sau đó, không ai biết chuyện này, đến lúc lớn lên Hà Tú cũng không biết thân thể của mình, có một phụ thân phú khả địch quốc, lại phải sống khổ sở, rồi bị đưa vào Hoàng cung Tây Vệ làm nô tỳ.” Lão ngoan đồng nói, trong mắt hiện ra vài phần thương hại: “Đến tận mười bảy năm trước, thành chủ Phù thành được mời vào cung dự tiệc, thấy Hà Tú giống mình liền điều tra, mới biết đó chính là muội muội lưu lạc của mình. Thành chủ thấy Hà Tú sống khổ sở nên nổi lòng thương, hy vọng có thể dẫn nàng rời khỏi cung, quay về Phù thành nhận tổ quy tông.”

“Bà ấy nhận lời ư?” Lãnh Hạ chắc chắn hỏi, nếu Hà Tú không đồng ý thì cũng sẽ không có chuyện sau này.

Lão ngoan đồng gật đầu, đáp: “Đồng ý, hôm sau, Vệ vương biết được chuyện này, lão ta cũng không biết quan hệ của hai người, lại tưởng thành chủ nhìn trúng Hà Tú, lập tức nổi lòng tham, giam lỏng Hà Tú lại rồi sai người dịch dung thành nàng ấy, theo thành chủ trở về Phù thành.”

Chuyện về sau, chính là thảm kịch đẫm máu mà thiên hạ vẫn đồn!

Đêm xuống, Hà Tú giả bắt giữ thành chủ Phù thành, Vệ vương và Hà Tú giả trong ứng ngoài hợp, dùng tính mạng thành chủ để uy hiếp, bắt Phù thành mở cánh cửa đã đóng kín cả trăm năm ra, lúc vó sắt Tây Vệ giầy xéo Phù thành cũng không ngờ ngân khố nơi đây rộng tuếch, cực kỳ tức giận, tàn sát toàn bộ Phù thành!

Lãnh Hạ quay đầu nhìn về phía Vệ vương, tướng mạo giống mình bảy tám phần, dù bây giờ đã rất yếu nhưng vẫn có thể thấy ngày trẻ hắn là một đại mỹ nam, người có vẻ ngoài như vậy ai ngờ lại là một đế vương tàn bạo.....

Quả nhiên, nhìn người không thể nhìn tướng mạo!

Nàng khoanh tay lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó.....” Ông nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi khôi phục dáng dấp của lão ngoan đồng, cười toe toét nói: “Sức sinh này quay về Hoàng cung, vẫn không cam lòng nên cưỡng bạo Hà Tú, sinh ra Mộ Dung Lãnh Hạ!”

Lãnh Hạ liếc mắt, đi thẳng vào trọng tâm: “Bản đồ bảo tàng là sao?”

Nàng chợt nhớ lại bí mật ở dưới hoàng lăng, vuốt cằm hỏi: “Có phải là thành chủ Tịch Thu, sau khi bị Yến Thái tử Ba Tra lừa lấy quân phí nên đã chuyển khôn khéo đi phòng ngừa hậu họa?”

“Ồ?” Lão ngoan đồng vuốt râu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng một lúc rồi ngạc nhiên nói: “Nha đầu, sao người lại biết chuyện bí mật như thế của Phù thành ta?”

“Phù thành người?” Lãnh Hạ nhanh chóng nắm được trọng điểm, chậm rãi cười hỏi: “Tiền bối cũng là người Phù thành ư?”

Lão ngoan đồng lập tức nhảy ra xa, vẻ mặt cảnh giác nhìn nàng, bĩu môi nói: “Nha đầu nhà người rất quý quýệt, muốn lão nhân gia nói sao!”

Nàng dựa vào lan can, khoanh tay lại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông.

Lão ngoan đồng phi thân lên xà nhà hỏi: “Nha đầu, người còn chưa cho lão nhân gia câu trả lời đâu, huyết hải thâm cừ kia báo hay không, khôi phục đại nghiệp làm hay không?”

Lãnh Hạ buông tay, thản nhiên lắc đầu trước vẻ chờ mong của ông, thuận miệng nói: “Coi như là nghe một chút chuyện xưa thôi.”

Lão ngoan đồng trợn trắng mắt!

Người người người.....

Này, vở kịch không diễn như thế a!

Ông lập tức nhảy xuống, khoa tay múa chân, trừng mắt: “Người chính là hậu nhân cuối cùng của Phù thành! Sao người có thể mặc kệ? Sao có thể mặc kệ? Sao có thể mặc kệ thản nhiên như thế?”

Lãnh Hạ thở dài, nàng biết hắn rất khẩn thiết, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Tiền bối, người cũng nói, Phù thành chỉ còn lại có mình ta là hậu nhân, thế trừ người thì còn ai nữa?”

Lão ngoan đồng lắc đầu, trung thực đáp: “Bị huyết tẩy hết rồi, không còn nữa.”

“Đúng vậy, vấn đề chính là ở đây, Phù thành đã không còn ai nữa rồi!” Lãnh Hạ nhìn thẳng vào đôi mắt có mấy phần đờ đẫn kia, không đành lòng đành phải nói tiếp: “Tiền bối, ta tin rằng mười bảy năm qua người vẫn luôn mong Phù thành được khôi phục, nhưng sao trước đó không nói cho Mộ Dung Lãnh Hạ những điều này, vì người biết, chuyện này không phải là chuyện mà một người có thể làm được, rất khó, trong ngũ quốc có nước nào không muốn xưng vương đâu, làm gì có nước nào trơ mắt nhìn Phù thành được xây dựng lại, bọn họ đều đang nhòm ngó, chờ bản đồ bảo tàng xuất hiện, chỉ cần Phù thành được xây dựng lại sẽ bị cả năm nước bao vây tấn công.”

Ánh mắt của lão ngoan đồng lóe lóe, nghe nàng nói tiếp: “Hiện tại có ta nên người lại có hy vọng, người cho là ta có thể làm được, đúng vậy, cứ cho là ta làm được đi, dù Phù thành được xây lại thật nhưng dân

chúng đâu? Dân chúng mới là linh hồn của Phù thành, dân chúng Phù thành đã không còn, người đến ở là ai, là người Tây Vệ, Đại Tần, Đông Sở, Bắc Yến, Nam Hàn!”

Lão ngoan đồng không tự chủ được mà lùi lại một bước, nỉ non: “Không còn..... không còn.....”

Ông muốn phản bác lại lời Lãnh Hạ, nhưng lại phát hiện, mỗi câu mỗi chữ nàng nói, đều là thật!

Phù thành, đã không còn!

Từ mười bảy năm trước, đã không còn!

Lãnh Hạ xoay người, thấy Mộ Nhị vẫn ngơ ngác đứng đó, lúc này cũng đang nhìn lão ngoan đồng đang nản lòng thoái chí, trong đôi mắt kia, có vài phần đau lòng.

Nàng quay lưng về phía ông, ném lại một câu cuối cùng: “Tiền bối, người hãy nghĩ cho kỹ, có nên vì một cái tên mà khơi mào chiến loạn!”

Lão ngoan đồng cụp hai mắt lại, trong mắt có mấy phần đấu tranh.....

Một lát sau mới thở dài một tiếng: “Nha đầu, người gán cho ta một cái tội lớn như thế, lão hủ không thể nhận nổi.”

Đúng lúc này, bên ngoài lãnh cung truyền đến những âm thanh ồn ào, những tiếng bước chân hỗn loạn, những tiếng binh khí va vào nhau, tiếng người la hét, rất hỗn loạn.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, lâu như vậy mới phát hiện!

Túm lấy lão Hoàng đế đang hôn mê, nàng quăng cho Mộ Nhị đang đỡ ra, điểm nhẹ mũi chân một cái phi thân lên xà nhà, ngay sau đó, Mộ Nhị và lão ngoan đồng cũng xuất hiện ở hai bên nàng.

Ba người nín thở, nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nhanh, rồi một đội thị vệ xông vào, nhìn quanh một lượt rồi lại mau chóng rút đi.

Đến tận khi tiếng bước chân đã đi xa, vẫn còn có thể nghe được tiếng của bọn chúng.

“Aizz, con mẹ nó, đang yên đang lành, Hoàng thượng lại biến mất tăm!”

“Đội trưởng, ngay cả lãnh cung vắng vẻ nhất cũng đã tìm, hay là Hoàng thượng đã không còn ở trong cung nữa?”

” Đây không phải là chuyện người có thể nói, chư vị Hoàng tử Công chúa đều đã tới, mau đến nơi khác tìm đi!”

Ba người nhảy xuống, lão ngoan đồng cào cào tóc, bĩu môi nhìn lão Hoàng đế mà Mộ Nhị đang công hời: “Nha đầu, làm gì với lão già này bây giờ?”

Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi quyết định: “Cổ Mặc Trai!”

==

Trong tầm diện của lão Hoàng đế, các Hoàng tử Công chúa đều đã đến đông đủ, vây quanh chiếc giường trống không, ngoài cửa có hai tên thái giám đang quỳ, và một loạt thị vệ.

Mộ Dung Triết đập thẳng một cước vào mặt một tên thái giám, làm miệng hắn chảy đầy máu tươi, quát lớn: “Phế vật! Phế vật!”

Mộ Dung Tiêu khẽ cười một tiếng, phe phẩy chiết phiến nói: “Vừa ăn cướp vừa la làng là như vậy sao?”

“Người có ý gì?” Mộ Dung Triết túm áo hắn, trong mắt có mấy tia ngoan lệ: “Người muốn nói là ta bắt cóc Phụ hoàng sao?”

Mộ Dung Tiêu không chút hoang mang, gấp quạt lại rồi gõ vào tay hắn, nói rất thâm ý: “Tam ca bị ta nói trúng nên thẹn quá hóa giận sao?”

Hắn buông tay ra, cũng tỉnh tâm lại rồi cười lạnh: “Có khi là người chó cùng rứt giậu!”

“Chó cùng rút giậu còn chưa đến lượt ta.....” Mộ Dung Tiêu quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tề vẫn im lặng, châm chọc nói: “Có phải không, Lục đệ?”

Lúc này, Mộ Dung Tề đã khác hoàn toàn so với trước đây, râu ria đầy mặt, hai mắt thâm quầng, hân hoi ngẩng đầu một chút nhưng không nói gì.

Nhìn vẻ tàn tạ này của hắn, mọi người đều thấy tâm tình tốt hơn hắn.

Mộ Dung Lãnh Nhân ho nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: “Theo Bồn cung thấy, chuyện Phụ hoàng biến mất lớn như vậy, mấy tỷ đệ chúng ta đều tới mà có kẻ không đến mới là có vấn đề.”

Vừa dứt lời một tiếng nói thanh lãnh đã vang lên: “Đại hoàng tỷ muốn nói đến ta sao?”

Lãnh Hạ chậm rãi bước vào, đảo qua mọi người đang nghi ngờ lẫn nhau, dừng lại nhìn Mộ Dung Lãnh Nhân đang lúng túng, nhếch môi nói: “Ta và thần y Mộ Nhị đi hái thuốc cho vi phụ hoàng, không ngờ mới về đã nghe thấy tin Phụ hoàng mất tích, càng không có ngờ, Đại hoàng tỷ lại nghi ngờ ta?”

Mộ Dung Lãnh Nhân ngượng ngùng cười cười rồi lập tức đứng thẳng dậy, thản nhiên nói: “Bồn cung cũng chỉ suy đoán thôi, bây giờ Phụ hoàng đang mất tích, ai cũng đáng nghi.”

“Nói cách khác.....” Lãnh Hạ gật đầu: “Đại hoàng tỷ cũng khả nghi?”

Mộ Dung Lãnh Nhân vỗ bàn một cái thật mạnh, lạnh lùng nói: “Bồn cung vẫn luôn ở phủ.”

“Đại hoàng tỷ, chuyện này cần gì phải tự làm.” Mộ Dung Triết tự nhận là ở cùng phe với Lãnh Hạ, đáp lại một cách mỉa mai: “Phải vài tên thuộc hạ làm là xong thôi!”

Mộ Dung Lãnh Nhân tức giận muốn đánh người nhưng vẫn chưa quên phong thái của Đại Công chúa, đang định phản bác thì đã có một tiếng quát to vang lên.

“Im miệng hết cho Bồn cung!”

Nữ tử trung niên mặc phượng bào về mặt giận dữ bước nhanh vào trong, sau khi dừng lại liền đảo mắt nhìn một vòng, trách cứ: “Phụ hoàng các người lâm trọng bệnh, hôn mê bất tỉnh, lại vô cớ mất tích, triều đình đều hỗn loạn, vậy mà các người còn có hơi sức mà tranh cãi ở đây ư?”

Lãnh Hạ nhìn bà ta, dung mạo giống Mộ Dung Lãnh Nhân, ngay cả vẻ mặt, cử chỉ đều y hệt, đoan trang mà uy nghi, từ lúc bà ta bước vào, mọi người đều cúi đầu cụp mắt, không tranh cãi nữa, chính là Hoàng hậu đương triều.

Cùng lúc ấy, bà ta cũng nhìn Lãnh Hạ, mày liễu hơi nhíu lại, ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Thị vệ tìm kiếm hết cả hoàng cung xong trở về bẩm báo: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, không tìm được Hoàng thượng.”

Sắc mặt bà trầm xuống, tát cho hắn ta một phát, làm thị vệ kia lão đảo đứng không vững, bà ta nhìn một người một lượt rồi nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng các người không ở đây, vậy thì mọi chuyện sẽ do Bồn cung làm chủ, ai tìm được Hoàng thượng đầu tiên thì trước khi Người tỉnh dậy, người đó sẽ chấp chính thay Hoàng thượng.”

Mọi người đều sáng mắt lên, ai cũng rất quyết tâm.

Chả biết đến bao giờ lão Hoàng đế mới tỉnh dậy, có khi còn ngủ luôn không tỉnh nữa, có lời này của Hoàng hậu, vừa chấp chính vừa thao túng triều đình, trong lúc loạn lạc thế này, chính là bàn đạp tuyệt vời nhất để lên ngôi.

Lãnh Hạ cũng cau mày, hạ lệnh như thế vào lúc này là rất không sáng suốt, nếu người bắt cóc Hoàng đế đi chính là một trong số những người này thì chẳng phải là quá lợi cho kẻ đó sao?

Nữ nhân này lại rất chắc chắn, có lẽ.....

Trong tay còn quân át chủ bài!

Lãnh Hạ rất bình tĩnh mà rời đi cùng mọi người.

Hoàng hậu thăm nháy mắt với Mộ Dung Lãnh Nhân, hai người đi thật chậm, tụt lại ở phía sau, chờ mọi người đi hết rồi mới bước về phía Phượng Tê cung.

Phượng Tê cung.

Hoàng hậu đuổi hết nha hoàn ra ngoài rồi ngồi xuống, Mộ Dung Lãnh Nhân lo lắng hỏi: “Mẫu hậu, sao lại quyết định như thế, nếu bọn chúng tìm được Phụ hoàng trước.....”

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, rót một chén trà đưa cho rồi mới lên tiếng: “Con có chí lớn là tốt, nhưng lại không biết nghĩ sâu xa, nếu cứ thiếu kiên nhẫn như thế thì sao có thể ngồi lên vị trí kia!”

Mộ Dung Lãnh Nhân ngượng ngùng nhận lấy chén trà, ổn định tinh thần rồi gật đầu đáp: “Vâng, mẫu hậu, nhi thần sẽ chú ý.”

Lúc này Hoàng hậu mới hài lòng, cười lạnh phân tích: “Hạ lệnh này thì chẳng phải bọn chúng sẽ nháo nhào đi tìm lão già kia sao, phân tán lực chú ý của bọn chúng mới có thời gian cho chúng ta chuẩn bị.”

“Nhưng.....” Mộ Dung Lãnh Nhân chần chừ một lát rồi mới hỏi: “Nếu có người tìm được thật.....”

“Không thể nào!” Hoàng hậu cũng không ngẩng đầu, giơ bàn tay lên thưởng thức màu móng mới sơn, rất chắc chắn: “Thích khách có thể vào cung bắt cóc lão già kia thần không biết quỷ không hay, thì sẽ không bị tìm được một cách dễ dàng đâu. Hơn nữa, dù có tìm được thì ta vẫn có cách để con ngồi lên vị trí kia.”

Mộ Dung Lãnh Nhân sững sốt, buông chén trà xuống, kinh ngạc nhìn bà ta: “Mẫu hậu, người nói có cách.....”

Hoàng hậu nâng mi lên nhìn ái nữ, khe môi nhếch lên một nụ cười thâm sâu khó lường, chậm rãi đứng dậy.

Đây chính là tẩm cung của bà ta, bên ngoài lại có tâm phúc canh chừng, đương nhiên là không có gì phải sợ, bà ta đi vào gian trong, rồi cầm một hộp gỗ quý giá đi ra ngoài.

Trong vẻ kinh ngạc của Mộ Dung Lãnh Nhân, chậm rãi mở hộp ra, mở ra một con dấu vàng rực lẳng lẳng nằm trong ấy.

Hai tay của Mộ Dung Lãnh Nhân hơi run rẩy, không dám tin lấy con dấu ra, dưới đáy vẫn còn có mực dấu đỏ chói làm nổi bật tám chữ một cách rõ ràng.

Vâng mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương. (Vâng mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương: Ta cũng k rõ lắm ý của câu này, nhưng theo ta hiểu thì là vâng theo lệnh trời, trường tồn vĩnh viễn)

Chính là ngọc tỷ!

Mộ Dung Lãnh Nhân nuốt nước miếng một cái, trên khuôn mặt đoan trang lộ ra nụ cười kích động, trong mắt lấp lánh ánh nước thực hiện được mộng đẹp.

Mà trong phòng hai người còn đang hưng phấn, bên trên mái hiên có một viên ngọc được để vào chỗ cũ.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, lộ ra một chút ý cười, ống tay áo vung lên, biến mất khỏi chỗ ấy.....

==

Lúc quay về phủ Tam Hoàng tử, Mộ Nhị và lão ngoan đồng đã mang lão Hoàng đế đến Cổ Mặc Trai và trở về rồi.

Trong nửa tháng, toàn bộ Lương Đô, thậm chí Tây Vệ, đều bị các Hoàng tử lục soát đến long trời lở đất, tìm từng nhà một, cứ mỗi hai canh giờ lại lục soát một lần, không để lọt bất kỳ chỗ nào, thuộc hạ của các Hoàng tử đều nhanh chân lục soát không để người khác tìm ra trước mình, dù quật ba thước đất lên cũng phải tìm ra lão Hoàng đế!

Đối với những điều này, Lãnh Hạ chỉ cười nhạt, không lo lắng chút nào, Chung Ngân đã ở Tây Vệ nhiều năm, đương nhiên phải có thủ đoạn.

À, còn nếu mà không giải quyết được thì cũng làm mất thể diện Chiến thần quá rồi.

Cuối cùng cũng đúng là như thế, không uổng công nàng tặng Vệ vương qua đó, Cổ Mặc Trai cũng bị lục soát vô số lần nhưng đều không tìm ra được Vệ vương.

Mà trong quá trình lục soát, chúng Hoàng tử vẫn không ngừng tranh đấu, mà ngược lại, càng đấu càng hăng.

Đến tận nửa tháng sau, đúng như Lãnh Hạ dự đoán, nhân cơ hội Vệ vương biến mất, Mộ Dung Triết và Mộ Dung Tiêu đấu nhau càng kịch liệt, không còn là mấy tên lâu la không liên quan nữa, mà các Hoàng tử khác cũng bị liên lụy theo, kinh đô vô cùng hỗn loạn.

Đầu tháng tư, trong lúc Cẩm vệ quân và Hộ thành quân lục soát ở một hộ dân, vô tình có động chạm, đều ám chỉ chủ tử của đối phương bắt cóc Vệ vương, lúc đầu chỉ cãi miệng thôi, ai ngờ một lúc sau lại trở nên rất rối loạn, hai bên đánh nhau bị thương hơn nghìn người, chết hơn trăm người.

Bảy ngày sau, mâu thuẫn lần này bị đưa đến Đại Lý tự, do Đại Lý tự khanh, Hình bộ thượng thư và Ngự Sử giải quyết, thẩm đường Đại Lý tự đứng đầy người, quân lính hai bên đều băng bó đầy người. (Đại Lý tự khanh: quan đứng đầu Đại Lý tự)

Trong lúc hội thẩm, hai bên lại không nhịn được mà động tay động chân, làm cục diện vô cùng hỗn loạn, trong lúc đánh nhau lại thương vong mấy trăm người, máu tươi văng đầy đất.

Ly kỳ hơn là, Đại Lý tự khanh Đường Mộc vừa vỗ vãn một cái, đầu đã gục xuống, tắt thở.

Tự nhiên mất mạng, sau khi các ngự y chuẩn đoán xong, cũng chỉ có thể đưa ra một đáp án ba phải.

Bỗng nhiên trúng độc!

Mười sáu tháng tư, ban đêm, Tri phủ Lương Đô bị tố giác tội tham ô nhận hối lộ ba trăm vạn lượng hoàng kim, có một phong thư nặc danh đặt trên bàn Tứ Hoàng tử.

Hôm sau, Mộ Dung Tiêu dẫn người đến phủ, liền thấy ngay thi thể của hắn, cửa sổ và cửa ra vào đều đóng chặt, không có dấu vết nào cho thấy có người ngoài vào, một thanh đao cắm thẳng vào ngực, mà tay hắn còn đang nắm chuôi đao, trên bàn có bằng chứng nhận hối lộ rất rõ ràng.

Mộ Dung Tiêu trầm mặc một lúc rồi kết luận là sợ tội tự sát.

Năm ngày sau, Chỉ huy sứ hoàng thành vệ sau một đêm say sưa ở thanh lâu, sẩy chân rơi xuống hồ lúc tờ mờ sáng, không kịp cứu, chết đuối.

Cuối tháng, Hoàng cung mất trộm.

Lúc thị vệ tìm trộm, đến tẩm cung của mẫu phi Ngũ hoàng tử, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trên giường, Chân phi đang trần truồng ngủ với một thị vệ, lúc bị đánh thức, hai thân thể dính lấy nhau.

Hoàng hậu lập tức chạy tới, Chân phi bị xử lăng trì.

Cũng trong lúc ấy, khi Ngũ hoàng tử biết tin muốn vào cung, lại tìm được long bào trong phủ, màu sắc tối cao, hoa văn tối cao, mưu triều oán vị, chứng cứ vô cùng xác thực!

.....

Vô số tình huống liên tục diễn ra, mọi người trong Lương Đô đều cảm thấy có phần bất an.

Nhưng bọn họ cũng hiểu, cuộc chiến tranh vương vị này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra, điều này là chắc chắn, thắng làm vua thua làm giặc.

Mà lúc này, không khí tháng năm khá rục rờ, mùi hương thoang thoảng.

Lãnh Hạ một thân bạch y rộng thùng thình, nằm giữa trên tháp ở ngoài sân, nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng ấm áp, cánh tay trắng nõn dịu dàng vuốt bụng, có thai đã năm tháng nên bụng đã lộ khá rõ, y bào mỏng manh dán vào cơ thể, lộ ra một độ cong tròn trịa.

Lão ngoan đồng ở bên cạnh nhảy lên nhảy xuống, nói luôn mồm: “Nha đầu, ngươi có nghe không đó? Lão nhân gia muốn nói đại sự!”

Lãnh Hạ chậm rãi mở mắt, lười biếng nói: “Có nghe, đại quân Nam Hàn tập kết ở biên giới Tây Vệ, có vẻ là muốn khai chiến.”

Lão ngoan đồng bĩu môi, lẩm bẩm: “Đúng là vẫn nghe.”

Lãnh Hạ chống tay ngồi dậy, bỗng nhiên trong bụng nàng có chút động tĩnh, như thể là bị thứ gì đó đập một cái, nhẹ nhàng, mềm mại, giống như đập vào lòng nàng.....

Một cảm giác khác thường bỗng lan ra toàn cơ thể!

Việc này xảy ra rất đột nhiên, bình tĩnh như Lãnh Đại sát thủ cũng không khỏi bối rối.....

Vẻ mặt của nàng lập tức cứng đờ, hai mắt tròn tròn, bộ dạng này thật sự khiến lão ngoan đồng cho rằng, đây chính là Mộ Nhị giả gái!

Ông ghé sát mặt mình vào mặt Lãnh Hạ, thấy nàng ngậy ngô một hồi rồi chớp chớp mắt mấy cái, khóe môi chậm rãi cong lên, dần dần biến thành một độ cong thật lớn, cười rạng rỡ và hạnh phúc.....

Lão ngoan đồng ôm đầu, đây là lần đầu tiên thấy nha đầu kia có vẻ mặt như thế, vươn tay ra khua khua trước mặt nàng, ngạc nhiên nói: “Nha đầu, có gì chơi vui sao?”

Hai tay nhẹ nhàng xoa bụng, Lãnh Hạ lắc đầu, không nói.

Nàng sẽ giữ cảm giác hạnh phúc của một người mẹ này cho riêng mình, từ từ hưởng thụ.....

“Keo kiệt!” Lão ngoan đồng lầu bầu một câu rồi lập tức ném chuyện này ra sau đầu, vội vàng hỏi: “Đại quân Nam Hàn sắp tới, phải làm sao bây giờ?”

Lãnh Hạ cười yếu ớt khiêu mi, trêu tức: “Không phải là tiền bối vẫn mong thấy Tây Vệ bị diệt, báo thù cho Phù thành sao?”

“Phi!” Hắc phun phì phì trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, chỉ vào nàng nói: “Ngươi, tiểu nha đầu này, không cần kích động ta, lão nhân gia hận hoàng thất Tây Vệ chứ không phải những người dân vô tội kia! Tuy ta đã già nhưng còn chưa hồ đồ đâu, nếu Nam Hàn đánh tới thì người thống khổ chính là dân chúng!”

Lãnh Hạ nhún nhún mày, nghiêm túc nhìn ông một lúc, nhìn làm ông cảm thấy mất tự nhiên, hai má phấm hồng mới thản nhiên đi ra ngoài viện.

Lão ngoan đồng lập tức đuổi theo, vừa đi vừa ồn ào: “Nha đầu, ngươi đi đâu?”

“Cổ Mặc Trai!”

136. Q.2 - Chương 59: Vương Gia, Mau Đến

Edit: Kiri

Cổ Mặc Trai là một nơi rất phú quý ở Lương Đô, ở đó chuyên bán những bức tranh tuyệt đẹp, một bức tranh chữ ít nhất cũng phải hơn vạn lượng bạc, khách đến đó không phú thì cũng quý, nếu trên người không có hơn mười tờ ngân phiếu thì sợ rằng lúc vào cửa đã thấy lo sợ.

Lãnh Hạ thì cứ hai tay trống không mà đứng ở cửa.

Gã sai vật ở cửa vốn thấy nàng ăn mặc bình thường, đang muốn ngăn lại, đột nhiên thấy do dự, ngừng tay.

Tiểu cô nương này rất bình tĩnh, ăn mặc như vậy còn dám ngênh ngang đứng ở đây, nếu không phải kẻ ngốc thì chính là thâm tàng bất lộ.

Gã sai vật tự động vứt cái ý nghĩ là kẻ ngốc đi, kiên quyết tin tưởng, cô nương này chính là một người có tiền nhưng khiêm tốn!

“Cô nương trông rất lạ, chắc là tới đây lần đầu?” Gã sai vặt lập tức bước lên tiếp đón, cười tươi như hoa: “Chắc cô nương cũng biết, quy củ của Cổ Mặc Trai chúng ta?”

Lãnh Hạ nhún nhún mày, tỏ vẻ không biết.

Gã sai vặt xoa xoa tay, cười hì hì: “Là như vậy, khách của chúng ta đều là quan viên thương phú, để không ảnh hưởng tới khách hàng, không khiến họ cảm thấy bản thân bị hạ thấp, cho nên lúc vào cửa phải.....”

Hắn nháy mắt với Lãnh Hạ, xoa xoa tay, ngơ ngác chứ?

Lãnh Hạ hiểu, nói trắng ra là muốn nàng cho thấy tiền bạc của mình, ném ngân phiếu ra cho bọn họ nhìn, nhưng nàng vẫn luôn dưỡng thai trong phủ Tam Hoàng tử, đã một tháng không ra ngoài, hôm nay chỉ là tự nhiên muốn đến nên không mang theo bạc.

Lãnh Hạ buông tay, tỏ vẻ, không có tiền.

Gã sai vặt sững sốt, lập tức thu hồi tươi cười, nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, một cô nương như hoa như ngọc, không ngờ lại là kẻ ngốc!

Mặt liền cau có, đuổi như đuổi ruồi: “Không có tiền? Không có tiền mà dám đến Cổ Mặc Trai ta? Đi đi... Ngao!”

Còn chưa nói hết đã biến thành tiếng gào khóc, mặt lại biến thành hoa, nhưng lần này không phải vì cười mà là vì đau.

Gã sai vặt bị đau đến không chịu nổi, luôn miệng cầu xin: “Nữ hiệp! Nữ hiệp tha mạng!”

Lãnh Hạ buông tay hắn ra, mỉm cười hỏi: “Kẻ ngốc là ta, có thể vào chứ?”

Gã sai vặt cả kinh, nuốt nước miếng một cái, gật đầu như gà mổ thóc.

Lãnh Hạ bước vào trong, liếc qua gương mặt nghi hoặc của hắn, chậm rãi nói: “Nếu lần sau muốn mắng người nên nhớ kỹ, phải nhắm mắt lại, hiện rõ lên hết rồi.”

Gã sai vặt nghe lời dạy dỗ, nhắm mắt lại.

Lãnh Hạ liếc mắt, cũng không quản hắn đang chửi mắng cái gì, nói cho cùng thì đây đều là người của Chung Ngân, mà Chung Ngân là người của Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Liệt.....

Là người của nàng!

Ừm, suy cho cùng thì gã sai vặt này cũng coi như là người của nàng, đối với người của mình, từ trước đến nay nàng luôn khoan dung.

Vừa bước vào Cổ Mặc Trai, đã thấy không khí tri thức phả vào mặt, cùng với nó còn có hơi tiền.

Trong trai bố trí rất đẹp mắt, ba mặt đều có cửa khố chạm khắc tinh tế, bốn góc tường đặt bốn chậu lan, ở giữa bày một tấm bình phong màu xanh nhạt bằng gấm, trên tường treo khá nhiều những bức tranh chữ quý báu.....

Nhìn bảng giá của mấy bức tranh, dù là nàng, cũng không khỏi tắc lưỡi.

Lãnh Hạ đảo quanh, nhìn thấy sau một cánh cửa nhỏ, có một cô nương đang pha trà, cô nương ấy cũng không biết là nàng vào bằng cách nào, chỉ nhanh nhẹn dâng trà lên.

Là trà chìm nổi trong chén nước, mùi hương ngào ngạt, nàng nhấp một ngụm rồi gật đầu khen: “Cô nương pha trà rất ngon!”

Nữ tử xấu hổ cười rồi lui xuống.

Lãnh Hạ bước đến trước một chiếc ghế, ngồi xuống, bắt đầu uống trà.

Một lát sau, nữ tử kia lại bước đến pha thêm trà, Lãnh Hạ uống trà.....

Một nén nhang sau, nữ tử lại pha thêm trà lần thứ mười cho nàng, Lãnh Hạ còn đang uống.....

Sau gần nửa canh giờ, nữ tử kia nghi hoặc thò đầu vào nhìn, Lãnh Hạ vẫn đang uống.....

Sau hơn nửa canh giờ, ánh mắt nữ tử kia nhìn nàng đã có chút cảnh giác, Lãnh Hạ vẫn ngồi ở đó uống.....

Một canh giờ sau, khi nữ tử kia nhìn Lãnh Hạ, ánh mắt đã biến thành ngưỡng mộ, rốt cuộc đây là cô nương kiểu gì, không biết xấu hổ ngồi đây uống trà của chúng ta, một ấm lại một ấm, khó nhất là, nàng.....

Không đi nhà vệ sinh!

Nữ tử lắc đầu chép chép miệng, vẻ mặt phiền muộn cảm thán một phen rồi mới mở miệng!

Nàng ấy chạy tới hậu viện, một lát sau mới chạy về, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở cửa, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt, như là sợ nàng chạy mất.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, cuối cùng cũng sắp tới!

Nhưng cái sắp này cũng phải đợi nửa canh giờ, lúc ấy mới nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng.....

Bước chân kia dừng lại ở trước cửa, hai ánh mắt nhìn nàng ghét bỏ, một lát sau mới cổ ra vẻ tiêu sái: “Cô nương có hài lòng với nước trà của Cổ Mặc Trai chúng ta không?”

“Trà này dù không tệ, nhưng.....” Lãnh Hạ buông chén trà đã uống cả canh giờ kia xuống, nàng uống đến sắp nôn ra trà rồi, bữu môi quay đầu lại, rất không hài lòng nói: “Ta càng hy vọng người có thể ra sớm một chút.”

“Quả nhiên ý không ở trong lời!” Nam nhân mặc trường bào màu đỏ vung quạt ra, phong lưu phóng khoáng phe phẩy, trong giọng nói không tự chủ mà mang theo vài phần mỉa mai: “Bản công tử chỉ biết, không có nữ nhân nào, có thể thoát được.....”

Hắn đang nói rất đắc ý, nhưng khi thấy khuôn mặt Lãnh Hạ liền nuốt hết nửa câu còn lại vào trong, quạt trong tay lập tức rơi xuống đất, hai mắt tròn tròn, run rẩy bấu chặt tay vào nàng: “Vương vương vương vương.....”

Lãnh Hạ mỉm cười, nhắc nhở: “Vương phi.”

Nam nhân ghen hòng, ho khan liên tục, đôi mắt đào hoa ai oán nhìn Lãnh Hạ, dậm liên tục vào ngực để thuận khí.

Từ lúc Lãnh Hạ gả đi, Chiến Bắc Liệt đã hoài nghi nên đã sớm điều tra thân phận của nàng, đến giờ, bức tranh kia vẫn còn ở trong tay hắn, cho nên dù chưa từng gặp vẫn có thể nhận ra chỉ bằng một cái liếc mắt.

Một lúc lâu sau hắn mới hít sâu một hơi, giọng nói vẫn tà mị như trước nhưng đã có thêm vài phần cung kính: “Thuộc hạ Chung Ngân, tham kiến Vương phi!”

Hắn đánh giá Lãnh Hạ, tuy rằng đã biết dung mạo của nàng nhưng đây cũng là lần đầu tiên gặp người thật.

Lãnh Hạ duỗi người, ngạc nhiên nói: “Nha đầu đã sớm đi vào tìm người, sao giờ mới ra?”

Chung Ngân nháy mắt mấy cái, cười tươi: “Thay quần áo, chải tóc, cũng cần thời gian a! Thuộc hạ đã rất nhanh rồi đó!”

Lãnh Hạ nhìn trời, năm ám vệ của Chiến Bắc Liệt, đúng là rất đặc sắc, Chung Thương mặt than, Chung Trì nóng tính, còn có kẻ trước mắt này, tuần mỹ mà phong tao, có thể nói là yêu nghiệt.

Hắn cúi người xuống nhặt cây quạt vừa rơi lúc này, y bào trước ngực vốn đã không kín đáo gì, nay hắn cúi xuống liền trượt đến bả vai, chờ đến lúc hắn nhặt xong, Lãnh Hạ liền đứng dậy sau nửa canh giờ ngồi ghế.

Lạch cạch!

Cây quạt vừa mới nhặt lên lại rơi xuống.....

Chung Ngân há hốc mồm, khuôn mặt tuần mỹ như muốn nứt ra, y bào đã lệch đến vai rồi cũng không kịp chỉnh, hai mắt tròn tròn nhìn cái bụng đã nhô ra của nàng, hóa thành pho tượng.

Lãnh Hạ cười ầm ập, chỉ chỉ vào bụng, giới thiệu cho hắn: “Tiểu chủ tử của người.”

Lạch cạch!

Đây là tiếng pho tượng kia bị vỡ nát, pho tượng Chung Ngân sau khi nghe được những lời này liền biến thành bột phấn.

Cục cựa của ta a!

Chung Ngân vẻ mặt táo bón nhìn chăm chăm ‘Tiểu chủ tử’, nhìn cái bụng kia, tối thiểu cũng phải bốn năm tháng rồi, bọn họ, kể cả gia đang ở Trường An, lại bị giấu diếm một cách triệt để!

Chung Ngân thân là người anh tuấn phong lưu tiêu sái lỗi lạc ngọc thụ lâm phong cao to uy mãnh tài mạo song tuyệt nhất trong năm ám vệ, đương nhiên là do hắn tự nhận, nổi giận!

Dân thường giận dữ, chỉ trời mắng đất.

Lưu manh giận dữ, quyền đâm cước đá.

Thiên tử giận dữ, dân chúng chịu tội.

Mà Chung Ngân giận dữ.....

Hắn liền ngồi xổm xuống, nhặt cây quạt vừa rơi lần nữa lên, lao tới cạnh Lãnh Hạ nhanh như chớp.

Chung đại ám vệ vừa ngồi vừa quạt liên tục, trừng mắt nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, muốn dùng ánh mắt khiển trách này để khiến nàng áy náy hổ thẹn!

Nhưng mấy thứ áy náy hổ thẹn này, từ trước đến giờ Lãnh Hạ đều chưa từng có, dưới ánh mắt khiển trách nặng nề kia, vẫn vững như núi Thái Sơn.

Được rồi, cái này cũng cần có đẳng cấp!

Chung Ngân trừng nửa ngày xong liền từ bỏ.

Hắn chỉnh trang lại mái tóc một chút, len lén liếc nhìn ‘Tiểu chủ tử’ nếu đúng như hắn nghĩ, Lãnh Hạ không cho Chiến Bắc Liệt biết trong khoảng thời gian lâu như thế, không lộ ra tí nào, vậy thì chắc chắn là, cố ý gạt!

Hắn có thể hiểu được nguyên nhân Lãnh Hạ gạt, đối với Tiểu Vương phi này, tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng lại quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, nhất là lần này nàng tới Tây Vệ, nhất định là để tranh đoạt ở bên này, nếu gia biết, không phải là lập tức lao sang sao!

Hắn còn nghe nói, gia ở Trường An, đổ kị với Hoàng thượng và Việt Vương đến tái mặt rồi!

Trơ mắt nhìn Hoàng thượng bế tiểu Thái tử, đi bộ ở trước mặt hắn mỗi ngày.....

Chung Ngân đảo mắt nhìn quanh rồi hắng giọng một cái, thử thăm dò: “Vương phi, tin tốt như thế nếu để gia biết, nhất định sẽ mừng rỡ như điên!”

“Đúng vậy.....” Lãnh Hạ gật đầu, trong ánh mắt vui mừng của hắn, chậm rãi phun ra: “Cho nên tiểu chủ tử của ngươi cho rằng, để chậm một chút rồi tự nói cho Chiến Bắc Liệt, cho hắn một kinh hỉ!”

Tiểu chủ tử cho rằng?

Tự nói?

Chung Ngân suy sụp gục đầu xuống, ai oán nhìn thoáng qua Lãnh Hạ, ý nói: Không phải như thuộc hạ nghĩ chứ?

Lãnh Hạ mỉm cười: Chính là vậy.

Khuôn mặt tuấn mỹ lập tức nhăn thành quả mướp đắng, Tiểu Vương phi cũng quá độc ác đi, lại muốn sinh tiểu chủ tử rồi mới nói cho gia.....

Trong đầu Chung Ngân nghĩ a nghĩ, đã đoán được tình cảnh gia không nỡ hỏi tội Tiểu Vương phi, tức giận chuyển sang trị tội hắn.....

Hắn run rẩy, đáng thương nói: “Vương phi, người không thể quăng ta vào hố lửa a!”

Lãnh Hạ vỗ vỗ vai hấn, cười ầm ập như gió xuân, muốn bao nhiêu ầm ập thì có bấy nhiêu ầm ập, nhưng mà nụ cười này rơi vào mắt Chung Ngân liền khiến hấn giật mình, được rồi, trên đời này, có mấy người có thể thuần phục gia nhà chúng ta, có mấy người có thể sai bảo thần y Mộ Nhị, có mấy người có thể huấn luyện được Thí Thiên đánh đấu thắng đó, có mấy người có thể dùng bảy mươi lăm đối chiến ba nghìn, thần không biết quỷ không hay đánh hạ một tòa thành, có mấy người dám to gan lớn mật bắt Hoàng đế Tây Vệ kia đi trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này?

Trừ người trước mắt này, không còn ai khác.

Chung Ngân không khỏi nhớ lại tình cảnh ngày đó Mộ Nhị đưa Hoàng đế tới, lão già kia vẫn còn nằm trong mật thất của Cổ Mặc Trai, mà bên ngoài lại vì chuyện này mà chấn động đến lật trời, cục diện như bị một cánh tay vô hình khuấy đến long trời lở đất, mà chủ nhân của cánh tay kia vẫn vô thanh vô tức ẩn ở chỗ tối, ở trong Cổ Mặc Trai này cười khanh khách, tính toán lừa đảo người đáng thương nào đó ở Trường An.

Chung Ngân hấn, phục rồi!

Chung Ngân thầm rơi lệ thương xót cho người nào đó, cắn răng giậm chân một cái, quyết định bỏ gian tà theo chính nghĩa, Tiểu Vương phi, nữ nhân như vậy.....

Không dám, cũng không thể trêu vào a!

Lãnh Hạ rất hài lòng, trẻ nhỏ dễ dạy!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập!

Gã sai vật lúc này tiến vào, đầu tiên là khiếp sợ nhìn Lãnh Hạ rồi mới bẩm báo với Chung Ngân: “Lão bản, cháu ngoại của cậu của em trai của ông nội của dì ba của ngài tới.”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, đang suy nghĩ mối quan hệ này, Chung Ngân vỗ gáy một cái nói: “Mang ra hậu viện đi.”

Gã sai vật vừa lẩm bẩm ‘Thân thích của lão bản nhiều thật’ vừa lui ra ngoài.

Lãnh Hạ đang suy nghĩ thì thấy Chung Ngân oán niệm nhìn mình, khó hiểu nhướn nhướn mày.

Nàng không biết rằng, trong một tháng này, hầu như ngày nào cũng có một hai nhóm người đi tới Cổ Mặc Trai, dùng các loại thân thích để tới, lúc đầu mới chỉ là biểu huynh đường đệ, đến giờ đã thành loại quan hệ cực kỳ xa xôi vô nghĩa.

Nhìn cái quan hệ xem, rất vớ vẩn a!

Thấy Lãnh Hạ có vẻ khó hiểu, Chung Ngân nghiêng nghiêng răng, dùng khẩu hình miệng nói cho nàng: Thí Thiên.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, bật cười.

Từ trước lúc nàng bị Trịnh lão đại bắt đi, đã hiểu được âm mưu, nên để lại cho Thí Thiên tin tức mình sẽ đến Lương Đô, bảo bọn họ cải trang rồi xé lẻ ra lên vào thành, chắc là nhận được tin từ Chiến Bắc Liệt nên tụ họp ở đây.

Nàng đi theo Chung Ngân đến hậu viện, ôn chuyện một lúc với họ, bây giờ đã có khoảng ba trăm người, những người còn lại đang ở ngoài thành, dù sao bọn họ cũng đã bị hạ lệnh, trọn đời không được quay về Tây Vệ.

Thấy Lãnh Hạ không ngại, bọn họ cũng yên tâm, nhất là bọn họ đều biết, lần này chính là thời cơ báo thù cho Thái tử.

Cẩn dặn họ một chút chuyện rồi sắp xếp vài thứ, lão ngoan đồng cũng đến vừa lúc.

Hai người được Chung Ngân dẫn đường tới mật thất Cổ Mặc Trai.

Thạch thất này nối liền với phòng hấn, ở bên trong tối đen không hề có ánh sáng, phải thấp đèn lên mới có thể nhìn rõ xung quanh, ở giữa là một phòng họp, đặt một chiếc bàn dài, bên cạnh có hai phòng, một là phòng thẩm vấn, treo đầy các loại hình cụ, một là phòng mà Vệ vương đang nằm.

Lão ngoan đồng sờ trái sờ phải, móc ra một đồng bình sứ, ngửi ngửi một hồi rồi nháy nháy mắt: “Quên mất là cái nào rồi, đổ hết vào đi!”

Lãnh Hạ khoanh tay nhìn, cũng không ngăn cản, nhàn nhạt hỏi: “Lúc trước sao tiền bối lại cứu lão ta?”

Ông đổ từ trong bình ra mười viên thuốc đủ các màu, bóp miệng Vệ vương ra rồi nhét thuốc vào, bĩu môi nói: “Lão già này không thể chết thoải mái như thế được! Lão nhân gia còn muốn cho hắn tận mắt chứng kiến, con cái hắn huynh đệ tương tàn, giết huynh giết cha, náo loạn hoàng thất Tây Vệ đến long trời lở đất!”

Ông túm lấy đầu Vệ vương, vỗ vào gáy lão ta để thuốc trôi xuống, rồi buông tay ra, đầu Vệ vương liền đập xuống đất.

Lão ngoan đồng liền nhảy về bên cạnh Lãnh Hạ, cười híp mắt nói: “Đáng tiếc, lão nhân gia cứu hắn lại thấy khó chịu. Nên lại hạ độc!”

Lãnh Hạ mỉm cười, đây chính là phong cách của ông.

Đang nói chuyện thì Vệ vương thống khổ rên rỉ một tiếng, tỉnh dậy.

Hắn khó khăn chuyển động cổ, nhìn xung quanh một chút, lúc đảo qua Chung Ngân và lão ngoan đồng thì có chút mê man, cuối cùng dừng lại trên mặt Lãnh Hạ, tỉ mỉ quan sát hồi lâu mới hô lên: “An Bình!”

Lãnh Hạ nhếch môi trào phúng, cha ruột của Mộ Dung Lãnh Hạ có khi ngay cả con gái mình cũng không nhận ra, nếu không phải dung mạo hai người giống nhau đến bảy tám phần, chỉ sợ ông ta cũng không biết, ở trong trí nhớ của Mộ Dung Lãnh Hạ, người này chưa từng nhìn nàng ấy lấy một lần, dù có bị huynh đệ tỷ muội khi dễ, bị nô tỳ phỉ nhổ.

Có lẽ sự ám áp duy nhất của Mộ Dung Lãnh Hạ ở Tây Vệ chỉ có mỗi vị Thái tử đã chết kia, chỉ có người ấy mới âm thầm chăm sóc.....

“Đây là đâu? Sao trẫm lại ở đây?” Vệ vương giận dữ muốn ngồi dậy nhưng không được, lập tức ngã xuống giường, la hét ầm ĩ: “Các người thật to gan!”

Chung Ngân ghét bỏ ngoáy ngoáy tai, phe phẩy cây quạt tà mị nói: “Vương phi, ta ra ngoài trước.”

Đợi hắn tiêu sái lố lạc đi xong, Vệ vương mới hiểu ra, nổi giận nói: “Người vì Đại Tàn Chiến thần kia nên bắt Trẫm? Đồ tiện phụ không biết xấu hổ, vì một nam nhân mà đối phó với cha ruột của người! Trước kia Trẫm không giết người mà cho người ở lãnh cung, đã không biết cảm ơn lại lòng lang dạ sói.... cấu kết với những tặc tử.....”

Lão ta càng nói càng khàn giọng, giọng điệu thay đổi liên tục, cuối cùng im bặt!

Lão ta hoảng sợ há hốc miệng ra, mắng chửi liên mồm nhưng lại không phát ra tiếng chút nào.

Lãnh Hạ khiêu mi, chắc là tác dụng của một trong số những viên thuốc kia của lão ngoan đồng.

Nàng chậm rãi đi tới trước giường, nhìn Vệ vương cong môi nói: “Người đã ngủ bốn tháng rồi.”

Vệ vương cả kinh, lại thấy nàng chỉ chậm rãi cười, nói một hồi: “Bốn tháng trước, Vệ vương đột nhiên lâm trọng bệnh, giao quyền cho Tam Hoàng tử Mộ Dung Triết, ba tháng trước, Vệ vương bệnh tình nguy kịch, Tứ Hoàng tử thao túng triều đình, hai tháng trước, thần y Mộ Nhị đến nói là trị được bệnh, Tam Hoàng tử Tứ Hoàng tử Lục hoàng tử thậm chí Đại Công chúa đều tranh ngôi vị hoàng đế, một tháng trước, Vệ vương biến mất, đến giờ, triều đình đã thành cảnh còn người mây, triều thần của người kẻ chết người thương, đại quân của người đại bại, phi tử của người bị bắt gian tại giường, Ngũ hoàng tử của người mưu triều soán vị, hoàng hậu của người trộm ngọc tỷ.....”

Vệ vương càng nghe sắc mặt càng tái nhợt, cả người run rẩy.

“Nội loạn còn chưa giải quyết, kẻ thù bên ngoài đã muốn xâm lăng, à, đại quân Nam Hàn đã sắp đánh đến nơi rồi!” Lãnh Hạ lạnh lạnh nói xong, lau vết máu trên khóe miệng lão, vỗ vỗ mặt rồi băng lãnh nói: “Cảm giác bị cô lập hoàn toàn thế nào?”

Vệ vương lắc đầu không ngừng, đột nhiên trước mắt tối sầm, phun ra một búng máu.

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng: “Không tin? Không sao, người sẽ có cơ hội được thấy tận mắt! Nhìn xem thê tử, nhi tử của người đang làm gì, nhìn xem cuối cùng Tây Vệ này sẽ rơi vào..... trong tay kẻ lòng lang dạ sói như ta!”

Lão ta thở hổn hển, há miệng như muốn nói gì đó nhưng không thể, nhất là cảm giác hồi hận nuôi ong tay áo này như đang đốt cháy toàn thân.

Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn, rồi ghét sát vào tai lão ta, lặng lẽ nói: “Suýt thì quên, bản đồ bảo tàng người tìm mười bảy năm, ở trong tay ta.”

Vừa dứt lời, Vệ vương đã trợn trắng mắt, ôm ngực, hôn mê bất tỉnh.

Nàng lạnh lùng cười, nàng hiểu rất rõ cảm giác lúc này của Vệ vương, thứ mình tìm suốt mười bảy năm, tâm tâm niệm niệm đến nằm mơ cũng muốn có, lại luôn ở bên cạnh, ở trong tay của phế vật mà đến nhìn lão ta cũng ngại nhìn, đặc biệt là phế vật này, lại trở thành ác mộng lớn nhất của lão sau này!

Lãnh Hạ xoay người, liền thấy lão ngoan đồng vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

Lãnh Hạ vốn muốn để Mộ Nhị cứu tỉnh Vệ vương, đương nhiên là vì có chút chuyện xưa muốn biết, nhưng sau đó đại khái thì lão ngoan đồng cũng đã nói hết rồi, thật ra người này sống hay chết cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng lão ngoan đồng cũng nói vài lời đúng đắn.

Nhận lấy ký ức của Mộ Dung Lãnh Hạ, chiếm lấy thân thể của nàng ấy, cũng phải gánh vác trách nhiệm của Mộ Dung Lãnh Hạ!

Lão ngoan đồng nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu rồi mới vui mừng gật đầu.

Lãnh Hạ nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Tối thiểu, thù này, ta nên báo.”

Hai người rời khỏi thạch thất, Chung Ngân còn đang chờ ở bên ngoài.

Lãnh Hạ ngoắc ngoắc tay, nói thầm với hần vài câu, rồi lấy một bản vẽ ra đập vào ngực hần.

Chung Ngân trợn trừng mắt, nuốt vào một ngụm nước miếng, run rẩy mở bản vẽ kia ra.....

Khóe miệng co giật, mí mắt kinh hoàng, ngay cả mái tóc sau lưng cũng đều run rẩy.

Cừ thật, vốn cứ nghĩ lén bắt cóc lão Hoàng để ra khỏi cung đã đủ bực hần rồi, nhưng đến giờ hần mới biết được.....

Không có bực hần nhất, chỉ có càng bực hần!

Hần cực kỳ phiền muộn thở dài, nhét tờ giấy kia vào ngực, nghiêm túc gật đầu.

Đợi đến lúc Lãnh Hạ đã rời đi, Chung Ngân làm xong mọi chuyện nàng cần dặn mới về phòng thở ngắn than dài.

Hôm nay đúng là bị đả kích liên tục a, nhất là bụng của Tiểu Vương phi, tiểu chủ tử năm tháng a!

Hần lấy một bông hoa ra, vừa ngắt cánh hoa vừa lẩm bẩm: “Nói, không nói, nói, không nói.....”

Đột nhiên, hai mắt sáng rực lên, Tiểu Vương phi chỉ nói là không thể nói chuyện có tiểu chủ tử cho gia, vậy thì.....

Chung Ngân ném đóa hoa còn có một nửa cánh lại, lao đến bàn, cầm bút lên, múa bút thành văn.

Một lát sau, hần nhìn tờ giấy trên bàn, trong đầu đột nhiên hiện ra nụ cười âm áp của Tiểu Vương phi, nhất thời run lên, sợ sệt vo tờ giấy lại, ném ra đằng sau.

==

Sau gần nửa canh giờ, trên đất đã đầy những tờ giấy bị vo lại, hần cắn cắn bút suy nghĩ.

Cuối cùng, Chung Ngân vùng tay lên, bốn chữ hiện lên trên giấy: Vương gia, mau đến!

==

Trên đường về, lão ngoan đồng đã khôi phục lại vẻ phất phơ trước kia, rồi thì triển khinh công biến mất.

Đương nhiên Lãnh Hạ không biết là nàng đã bị Chung Ngân bán đứng, càng không biết Chung Ngân chọn cách là, hắn không nói gì mà chỉ bảo Chiến Bắc Liệt mau đến, về phần đến làm gì, thì không liên quan tới chuyện của hắn!

Cho nên bây giờ Lãnh Hạ rất thản nhiên đi bộ một vòng quanh thành, tiện đường qua nhà những người mà nàng đã cứu trên thuyền hoa lần trước.

Không có ai biết nàng đến làm gì, nói gì, nhưng từ hôm ấy trở đi, tất cả những quan viên này đều có chút khác biệt, không tham dự đến bất kỳ tranh đấu nào nữa, trên triều cũng thận trọng, tuân thủ quy tắc, thờ ơ lạnh nhạt với các phe cánh của các Hoàng tử, duy trì thái độ trung lập.

Mà đồng thời, các Hoàng tử khác đối lập hắn với Lãnh Hạ nhàn nhã dạo chơi, tranh đấu một mất một còn.

Bốn ngày sau, Phượng Tê cung hạ chỉ.

Đại khái là nói, Nam Hàn rục rịch, liên tiếp tụ tập quân đội ở biên giới, ý đồ muốn nhân lúc chấy nhà mà hôi của, Vệ vương đã biến mất hơn một tháng, nước không thể một ngày không có vua, nên đến ngày mừng bảy tháng năm, Hoàng hậu buông rèm chấp chính, các quan lại tiến cử, chọn ra một người tài đức vẹn toàn nhiếp chính, thống lĩnh đất nước đến khi tìm được Vệ vương.

Lãnh Hạ nghe thánh chỉ này xong, tinh tế nắm được điểm mấu chốt trong ấy: Người tài đức vẹn toàn.

Nếu bình thường thì phải nói chọn ra một Hoàng tử, mà chữ ‘Người’ này, lại mang thâm ý khác.....

Khóe môi khẽ cong lên, vẫy vẫy tay với lão ngoan đồng đang chơi vui vẻ, đợi ông nhảy lại gần rồi thì thầm vài câu, lão ngoan đồng hai mắt sáng ngời, rất hưng phấn, khoa chân múa tay, gật đầu liên tục: “Chơi rất vui! Nha đầu, nên sớm giao mấy chuyện vui này cho lão nhân gia!”

Hai người liếc nhau, Lãnh Hạ cười bí hiểm, lão ngoan đồng cười xảo trá.

Đột nhiên, ông liếc mắt nhìn Mộ Nhị đang đứng ở phía xa, vẻ hưng phấn trên mặt liền biến mất, sợ sệt rút đầu trốn ra phía sau Lãnh Hạ, lẩm bẩm: “Ồ đây lâu như vậy, buồn bực sắp chết còn phải nhìn tên đầu gỗ kia.....”

Trong đôi mắt ngơ ngác của Mộ Nhị xẹt qua một tia ghét bỏ, nhàn nhạt nhìn ông, chuyển qua Lãnh Hạ liền cau mày.

Không cần phải nói cũng biết hai người kia, lại sắp làm chuyện xấu!

Lão ngoan đồng lại co đầu rút cổ, nói thầm với Lãnh Hạ: “Nha đầu, lão nhân gia đã giúp người rồi, người cũng nên giúp ta một chút chứ?”

Lãnh Hạ khiêu mi, trực giác cho thấy, chuyện ông muốn đẩy ỉnh nhất định chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Ông thì thầm vài câu, rồi móc một quyển sách ra dưới ánh mắt khinh bỉ của Lãnh Hạ, kín đáo đưa cho nàng, rồi cắn nứt quả sung sướng biến mất.

Nhìn phương hướng bay đi thì chính là Cổ Mặc Trai.

Đến tận lúc trong sân chỉ còn lại nàng và Mộ Nhị, vẫn có thể nghe được một câu nói của lão ngoan đồng còn đang bay bay trong không trung.

“Nha đầu, có nghĩa khí!”

Lãnh Hạ ngửa đầu nhìn trời rồi nhìn sang Mộ Nhị, thấy hắn vẫn ngây ngốc như trước, coi như là cũng hiểu nỗi khổ tâm của lão ngoan đồng, đương nhiên, trong nỗi khổ tâm này, chỉ ít cũng có ba phần đùa dai.

Ngọc thủ vung lên, một quyển sách bị ném đến trước mặt Mộ Nhị, hắn phản xạ có điều kiện bắt lấy, khó hiểu nhú nhú mày, tỏ vẻ hỏi.

Lãnh Hạ buông tay, cười rất chân thành: Sự phụ của người cho.

Hắn cảnh giác đảo mắt một vòng, nhìn quyển sách trong tay, do dự một lúc rồi mở ra.

Lãnh Hạ cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, đợi một lúc, không khỏi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy hắn lẳng lặng giở, sắc mặt không biến đổi chút nào, con ngươi chậm rãi chuyển động theo tranh vẽ, dùng một loại ánh mắt nghiền cứu xem tranh, hết sức chăm chú!

Lãnh Hạ sửng sốt, nghĩ thầm Lăng Tử này thâm tàng bất lộ a!

Lãnh Hạ chống cằm, Mộ Nhị đang nhìn.

Lãnh Hạ vuốt ve bụng, ngáp một cái, Mộ Nhị đang nhìn.

Lãnh Hạ chống eo đứng dậy, lười biếng đuổi người, Mộ Nhị vẫn đang nhìn.

Lãnh Hạ không khỏi nghi hoặc, quả nhiên đây là thứ nam nhân yêu nhất sao, ngay cả Mộ Nhị cũng không thoát được?

Thời gian cứ như thế lặng lẽ trôi qua, Mộ Nhị giở a giở, giở a giở, đột nhiên, mây bỗng nhú lại thành một đường!

Môi hắn run rẩy, tay khẽ vận lực, quyển sách trong tay liền nát thành bột phấn.

Mộ Đại thần y xem lâu như thế, cuối cùng cũng có phản ứng, một nam một nữ ở trong này đang làm gì, quyển sách này rốt cuộc là gì.....

Sau đó.....

Lập tức đen mặt!

Lãnh Hạ chống cằm cảm thán, thật sự là chưa bao giờ thấy trên mặt Mộ Nhị xuất hiện nhiều sắc thái như thế a, đỏ vàng cam lục lam chàm tím, rất rực rỡ!

Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng biến màu liên tục, cuối cùng dừng lại ở màu đỏ, màu đỏ của máu cực kỳ tươi đẹp!

Cuối cùng, hắn không thể nhịn được nữa trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, khẽ điểm mũi chân, thi triển khinh công trác tuyệt, phi thân biến mất.

Lãnh Hạ nhún nhún vai, lão ngoan đồng giao cho nàng nhiệm vụ thật khó khăn a.....

Nàng thấy sắc trời sắp tối, liền cong cong khoe môi, ra ngoài.

Mục đích lần này rất rõ ràng, phủ Thừa tướng!

Thừa tướng đương triều Trịnh Khấu Sư đã hơn sáu mươi tuổi, chỉ có một đứa con gái, sủng ái như hòn ngọc quý trên tay, nhưng lại chết trong lần du hồ tháng trước, chắc chắn là một đả kích cực kỳ lớn.

Nhưng sau khi ái nữ Trịnh Phù chết đi, Thừa tướng không giống như phán đoán của Lãnh Hạ và Mộ Dung Tiêu, để báo thù nên gia nhập phe cánh của Mộ Dung Tiêu, mà thành thành thật thật làm trọng thần trong triều, coi như không thấy các chủ tử tranh đấu gay gắt, khoanh tay đứng nhìn.

Chắc hẳn trước ông làm âm ĩ ở phủ Mộ Dung Tề chẳng qua là vì quá đau lòng khi mất ái nữ nên không khống chế nổi tâm tình, sau khi tỉnh táo lại, có lẽ cũng thấy có chút đáng nghĩ, suy nghĩ rành mạch mọi điều.

Trịnh Phù chưa chắc đã do Mộ Dung Tề giết chết, nhưng thật sự cũng là chết vì hắn ta, mà rốt cuộc là ai giết, dù ông không có mục tiêu chính xác nhưng chắc chắn là do các Hoàng tử kia, nói cho cùng, Trịnh Phù cũng chỉ là một vật hy sinh trong trận chiến này thôi, không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người cuối cùng.

Hiểu rõ điều này nên lão Thừa tướng nản lòng thoái chí, coi như khôn hơn một chút, không tham gia vào bất kỳ phe cánh nào nữa.

==

Phủ Thừa tướng, phòng tiếp khách.

Trịnh Khấu Sư ngồi đằng hoàng ở ghế gia chủ, tinh tế đánh giá nha đầu ngồi đối diện.

Ông làm quan đã nhiều năm, chắc chắn tích lũy nhiều uy áp, nếu là một phé vật Công chúa lớn lên ở lãnh cung thật sự thì sẽ không giống nàng, vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên trước ánh nhìn của mình.

Lúc ông quan sát Lãnh Hạ thì Lãnh Hạ cũng quan sát ông, một ông lão bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng đôi mắt kia đầy sự cơ trí, thông hiểu sự đời.

Đối mặt với người như vậy, nàng cũng dành cho sự tôn trọng tối thiểu, không vòng vèo gì cả, nói thẳng: “Lần này ta tới, là muốn Thừa tướng tương trợ.”

Sắc mặt Trịnh Khấu Sư không thay đổi chút nào, bây giờ tìm đến phủ, muốn làm gì đương nhiên không cần phải nói nữa, ai cũng tự hiểu.

Trong khoảng thời gian này, ông đã tiếp không ít Hoàng tử, thậm chí còn có một Công chúa, nhưng lại không ngờ An Bình Công chúa đã xuất giá cũng tới chen một chân.

Ông vuốt râu, không lộ ra vẻ mặt gì, cũng thẳng thắn đáp lời: “Mời Công chúa trở về đi, cừu thần biết mục đích người đến, nhưng đáp án của thần, lại khiến Công chúa thất vọng rồi.”

Lãnh Hạ cũng không tỏ vẻ thất vọng chút nào, việc này vốn cũng không phải nói linh tinh vài lời là được.

Nàng lắc đầu cười: “Sợ rằng Thừa tướng đã kết luận quá sớm rồi.”

“Công chúa, thứ cho cừu thần nói thẳng.” Không đợi nàng nói tiếp, Trịnh Khấu Sư đã lên tiếng: “Trước không nói người là một nữ tử, cừu thần đối với nữ tử, vốn không khinh khi gì, nhưng những triều thần khác chắc gì đã vậy, hơn nữa thực lực và bối cảnh của Công chúa còn kém chư vị Hoàng tử nhiều lắm. Thực lực của Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử hơn xa Công chúa, dù là Đại Công chúa đã xuất giá cũng vẫn có chỗ dựa là Hoàng hậu, Công chúa có cái gì, một thân phận Liệt Vương phi Đại Tần, cừu thần sao dám giao Tây Vệ cho Công chúa.”

Lãnh Hạ nghe ông phân tích, nét mặt không tỏ vẻ mất kiên nhẫn hay dao động, khóe môi vẫn lộ nụ cười thần nhiên.

Đến tận lúc ông nói xong, nàng mới cầm chén trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Thừa tướng nói những khuyết điểm đó, cũng chính là lợi thế của ta.”

Trịnh Khấu Sư nhướn nhướn mày, có chút hứng thú, chợt nghe nàng nói tiếp: “Thừa tướng thủ đoạn thông thiên, chắc cũng biết những chuyện ta đã làm ở Cách Căn, không sợ nói một câu này, bảy Hoàng tử Công chúa Tây Vệ, ở trong mắt của ta.....”

Nàng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia duy ngã độc tôn, chậm rãi phun ra: “Cũng chẳng bằng một cái đánh rắm!”

Dù hiểu nhiều biết rộng, lão Thừa tướng dù đã sống hơn sáu mươi năm, cũng không khỏi bị chấn động bởi câu nói cuồng vọng của nàng.

Khóe miệng ông co quắp nhìn Lãnh Hạ, im lặng chép chép miệng, chỉ cảm thấy Công chúa này, hay là bị choáng váng rồi, chuyện tích của nàng hẳn biết, nhưng cũng chỉ là năng lực của mình nàng, nếu bàn về thực lực, hiện tại các Hoàng tử đều có hậu thuẫn kiên cố hơn nàng rất nhiều, nhìn bề ngoài, một phần khả năng thẳng nàng cũng không có.

Nhưng nhìn vẻ mặt kia, trong mắt nàng hiện ra mấy phần tỉ mỉ, không tự chủ mà nuốt xuống mấy câu châm chọc, bắt đầu nghiên cứu An Bình Công chúa này lần nữa.

Lãnh Hạ buông chén trà xuống nhìn hẩn hỏi: “Thừa tướng cho rằng, Hoàng tử nào lên ngôi xong có thể ổn định cục diện bây giờ, trăm phần trăm đẩy lùi Nam Hàn?”

Trịnh Khấu Sư cup mắt xuống, suy nghĩ một lượt, trừ nàng ra, đã từng tỏa sáng một cách kỳ dị ở Cách Căn thành, quả thật là không còn người nào khác.

Lãnh Hạ hỏi lại: “Hoàng tử nào lên ngôi có thể đảm bảo Đại Tần sẽ không xuất binh vào lúc này, giáp công với Nam Hàn?”

Trịnh Khấu Sư trầm mặc.

“Lão Thừa tướng làm quan đã nhiều năm, chắc cũng không muốn thấy Tây Vê bị giặc xâm lược, bách tính nước mất nhà tan làm nô lệ!” Nàng tựa lưng về phía sau, gõ nhẹ ngón trỏ, ngạo nghễ nói: “Đây chính là lợi thế của ta!”

Trong mắt ông hiện lên vài phần dao động.

“Vừa rồi Thừa tướng hỏi ta có cái gì?” Lãnh Hạ vừa đứng dậy, vừa nói: “Giờ ta không ngại nói thẳng, ta có.....”

Nàng đứng lên, lưng thẳng tắp, khoe môi gợi lên một độ cong tự tin, dùng khẩu hình miệng nói: Hoàng thượng!

Trịnh Khấu Sư đứng bật dậy, không dám tin nhìn chằm chằm nàng, muốn phân rõ thật giả từ nét mặt nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện, An Bình Công chúa này tuy còn trẻ tuổi, nhưng ông cũng không thể nhìn thấu!

Ông mau chóng liên hệ những chuyện trong hai tháng qua lại, từ khi An Bình Công chúa này trở về, rồi đến tất cả những chuyện xảy ra ở Lương Đô, trong đầu toát ra một ý nghĩ đáng sợ.

Vừa cho ra kết luận này xong, toàn thân ông liền lạnh toát.

Lão Thừa tướng đã sống đến từng tuổi này, chưa từng có loại sợ hãi nào như vậy, dù là đối mặt với Hoàng đế tàn bạo bất nhân kia, cũng chưa bao giờ có!

Ông cẩn thận nhìn nữ tử đang cười khanh khách ở đối diện, chỉ cảm thấy sáu mươi năm mình sống đúng là uổng phí, đúng là mù mới cho rằng một phần thẳng nàng cũng không có, nếu quả thật như ông nghĩ, thì nữ tử này, đã âm thầm thúc đẩy mọi chuyện mà lại không có chuẩn bị gì sao?

Tuyệt đối sẽ không!

Trịnh Khấu Sư khẽ thở dài một cái, chậm rãi ngồi xuống, nỉ non: “Ngay cả chuyện như thế mà Công chúa cũng nói ra, cật lực.....”

Ông cười khở một tiếng, ngược nhìn Lãnh Hạ đang đứng chấp tay, trong đôi mắt già nua không tự chủ mà mang theo vài phần tôn kính, Trịnh trọng nói: “Không dám không nghe!”

Lúc ra khỏi phủ Thừa tướng, trời đã tối sầm, nhìn sắc trời một chút, chắc là đã giờ Hợi rồi.

Trời đêm Tây Vê cực kỳ rộng lớn, cực kỳ sâu thẳm, đầy sao rải rác. Nhưng mà dưới ánh sáng nhẹ nhàng, lại có vài phần đè nén, bao phủ toàn bộ Lương Đô.

Mùng bảy tháng năm, cũng chính là ba ngày sau, Hoàng hậu buông rèm chấp chính, quan lại tề tụ, đây chính là thời cơ tốt nhất ối người, dù là Mộ Dung Lãnh Nhân, Mộ Dung Triết, Mộ Dung Tiêu.....

Hay là chính nàng!

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, tản bộ không mục đích trên phố, trong mắt lóe lên ý cười mờ ảo.

==

Mà trong lúc Lãnh Hạ thản nhiên dạo bước ở Lương Đô, phần mong đợi ba ngày sau mau đến.

Trong thành Trường An, một con tuần mã đen nhánh lao ra khỏi cửa thành nhanh như chớp, giữa trán có một nhúm lông trắng, mà nam tử đang cưỡi ngựa, thân thể cân thẳng, giống như một con báo hung mãnh, quanh thân tản ra khí tức nguy hiểm mà bá đạo!

Sau khi con hắc mã này phóng qua, từ trong thành lại lao ra sáu con tuần mã.

Sáu người đi theo sau người nọ, chạy nhanh trong đêm, lao về phía Tây.....

137. Q.2 - Chương 60: Đường Làng Bộ Thiên Hoàng Tước Tại Hại

Edit: Kiri

(Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu: bộ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn ở phía sau. Ý chỉ những người muốn làm một chuyện gì đó nhưng lại bị người khác lợi dụng cơ hội để làm hại.)

Mùng bảy tháng năm.

Sắc trời tăng sáng, vẫn còn vài phần mờ mịt của màn đêm, ngoài ngọ môn đã có mấy hàng đại thần nghiêm chỉnh.

Giờ mẹo vừa tới, tiếng trống đã vang lên ầm ầm, quan lại vẻ mặt nghiêm túc, nối đuôi nhau đi vào.....

Trên đại điện rộng lớn nguy nga, cạnh Long ý bày thêm một chiếc Phượng tọa.

Hoàng hậu mặc phượng bào, trang nghiêm ngồi trên đó.

Hoàng hậu lướt mắt nhìn qua các Hoàng tử triều thần cúi đầu cụp mắt ở phía dưới, ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Triết và Mộ Dung Tiêu, sau đó mới cất giọng uy nghi.

“Mục đích lâm triều hôm nay chắc các vị khanh gia đều rõ ràng, Hoàng thượng không rõ tung tích, nước không thể một ngày không có vua, Bồn cung đành vượt quyền làm chủ, các khanh gia hãy đề cử một người tài đức vẹn toàn, tạm thời nhiếp chính, chấn chỉnh triều cương, đánh lui Nam Hàn, đưa Tây Vệ ta đến một hồi thanh bình thịnh thế!”

Chúng thần cùng chấp tay, hô to: “Nương nương anh minh!”

Hoàng hậu khẽ gật đầu, giơ tay lên làm một tư thế mời: “Như vậy, các khanh gia đã chọn người nào trong lòng, mỗi người hãy phát biểu ý kiến của mình.”

Phía dưới lặng như tờ, cực kỳ trầm mặc, người người mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thở mạnh cũng không dám thở.

Mộ Dung Tiêu khẽ cong khóe môi, liếc mắt nhìn Mộ Dung Triết, trong mắt chứa ánh sáng sắc bén thể hiện quyết tâm nhất định phải được.

Mộ Dung Triết cũng hừ lạnh đáp trả hần, trong lòng cũng đã có dự tính.

Cứ trầm mặc như vậy khoảng một nén nhang.....

Hoàng hậu chuyển mắt nhìn Trịnh Khấu Sư vẫn chưa mở miệng: “Chẳng hay Thừa tướng nghĩ như thế nào?”

Trịnh Khấu Sư đáp lời: “Bẩm nương nương, cữu thần không có ý kiến gì.”

Hoàng hậu nhướn mày, trực giác cho thấy có gì đó không đúng nhưng suy nghĩ một lát thì liền bình thường lại, từ lúc Trịnh Phù chết đi, ông ta vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn bo bo giữ mình, chắc là lòng đã nguội lạnh.

Đề nén tâm tình khác thường trong lòng xuống, nàng chuyển sang nhìn hai người khác, cũng là quan viên từ lúc vào triều đến giờ chưa hề biểu lộ thái độ gì cả: “Chu đại nhân, Tề đại nhân, các người thì thế nào?”

Binh bộ Thượng thư Chu Dàn, Văn uyển các Đại học sĩ Tề Đại trăm miệng một lời: “Bẩm nương nương, vi thần không có ý kiến gì.”

Hoàng hậu thấy sự khác thường trong lòng lại càng thêm rõ ràng, hình như có việc gì đó đã vượt ra khỏi dự tính của bà, đang định hỏi lại thì bỗng một tiếng nói vang lên:

“Mẫu hậu, nhi thần có một ý kiến!” Mộ Dung Tiêu đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu ngồi trên cao, khóe môi ẩn chứa vài phần ý cười ngoan lệ khác hẳn vẻ tuấn lãng hàng ngày.

Hoàng hậu đương nhiên hiểu rõ, chỉ lạnh lùng nói: “Nói!”

Mộ Dung Tiêu cũng không ngại, liếc nhìn Mộ Dung Triết đang cảnh giác, bước lên vài bước đứng ở giữa đại điện, y bào cao quý, lỗi lạc bất phàm, lớn tiếng nói: “Nhi thần tự tiến cử, nhưng không phải tạm thời nhiếp chính, mà là..... mãi mãi!”

Câu nói này không khác gì một quả bom nổ giữa đại điện.

Trong điện xôn xao hẳn lên, quan lại người nào mà chẳng thành tinh, thâm ý trong những lời này không ai không rõ, không ai nghe không hiểu, nhưng mà bọn họ lại không thể tin được, trong cuộc tranh đoạt này, người đầu tiên không nhin được mà nhảy ra lại chính là Tứ Hoàng tử thường ngày ôn nhuệ như ngọc.

Trong phe cánh Mộ Dung Triết, không ít quan viên sáng mắt lên, tìm được lý do công kích liền tức giận mắng nhiếc.

“Tứ Hoàng tử, Hoàng thượng vẫn còn ở đây, sao người lại lòng muông dạ thú như thế!”

“Người chăm sóc Hoàng thượng mà lại để kẻ xấu thừa cơ lên vào, Thánh thượng bị bắt đi đến nay còn chưa rõ tung tích, chẳng lẽ người đã sớm có mưu đồ?”

Mộ Dung Tiêu mỉm cười mặc kệ những lời chửi rủa kia, ánh mắt đảo qua Hoàng hậu sắc mặt như thường, không khỏi cảm thấy hơi lo lắng nhưng khi nghĩ tới sự sắp xếp kín đáo của mình thì lại yên lòng.

Ánh mắt của hắn liếc qua một thị vệ trong điện, trao đổi một ánh mắt rồi một lát sau.....

Vụt!

Một quả pháo hoa được bắn thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, ngoài điện vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng binh khí va chạm, ...

Trong khi triều đình hỗn loạn, Mộ Dung Triết cười ha ha, ngửa đầu cười thoải mái đến cực điểm, cực kỳ đắc ý: “Quả nhiên Tứ hoàng đệ thâm tàng bất lộ, những lời cuồng vọng như thế cũng có thể nói được, còn nói rất đông dạc! Được! Được! Không sợ người không ra tay, chỉ sợ người không cho quân của Tam ca cơ hội!”

Câu nói này lại làm triều đình hỗn loạn thêm lần nữa.

Hai Hoàng tử, ở cùng một ngày, đều muốn tạo phản bức vua thoái vị!

Phe cánh Mộ Dung Tiêu cũng nhảy ra, chỉ vào Mộ Dung Triết mắng to: “Phi! Tam Hoàng tử đừng lấp liếm sai lầm!”

Hắn càn rỡ cười lớn, Mộ Dung Tiêu lại không để hắn vào mắt, thản nhiên nói: “Chắc Tam ca đang nghĩ, người có Cẩm vệ quân, ta có Hộ thành quân, lực lượng cũng ngang nhau, mà ngoài thành còn có năm vạn đại quân đang đóng.....”

Mộ Dung Triết chợt ngừng cười, quả thật là hắn có ý như thế, một vạn Cẩm vệ quân, một vạn Hộ thành quân, hai người cũng chỉ ngang nhau, mà Hoàng thành vệ là người của lão Hoàng đế, chỉ nghe lệnh của ngọc tử, thảng trước Chỉ huy sứ Hoàng thành vệ chết đuối, một vạn quân như rắn mất đầu, chẳng qua là ít binh lính tôm tép, hắn còn năm vạn đại quân ở ngoài thành, dù lính canh cửa thành là người của Mộ Dung Tiêu, tạm thời đại quân không thể vào thành nhưng chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ cần đại quân công phá cửa thành, gần một phần tư quan viên trong triều đều là người của hắn, còn gì phải lo lắng?

Mà lúc này, thấy Mộ Dung Tiêu nói nhẹ nhàng như thế, trực giác cho hắn thấy việc này không đơn giản như hắn nghĩ.

Mộ Dung Tiêu ngẩng đầu cười, thông thả bước đi trong đại điện: “Hắn là người đã sớm nghĩ tới việc người của ta sẽ không mở cửa thành, vậy thì năm vạn đại quân công thành, cũng chỉ là vấn đề thời gian, dù có mất một ngày một đêm thì binh lực trong thành của hai ta đều tương đương, có thể kéo dài, nhưng, nếu ta không chỉ có một vạn Hộ thành quân thì sao?”

“Không thể nào!” Mộ Dung Triết trợn mắt, cau mày, nắm chặt hai đấm.

Tiếng ồn ào bên ngoài vẫn còn đang tiếp tục vang lên, mùi máu tươi nồng nặc bay vào đại điện, Mộ Dung Tiêu cười nhạo một tiếng, lắc đầu giải thích: “Người luôn không có lòng bao dung nhân từ, nếu người lên ngôi, huynh đệ chúng ta có thể sống được bao nhiêu người? Để bảo vệ mạng sống, đương nhiên sẽ có người gia nhập vào phe ta, đúng không, Lục đệ?”

Mộ Dung Triết bỗng nhìn về phía Mộ Dung Tề đang đứng ở phía sau hắn, hắn vẫn cho là, sau khi Trịnh Phù chết, Thừa tướng rời khỏi phe hắn ta, Lục đệ này đã không còn khả năng làm gì nữa, cho nên hắn không thêm để tâm.

Nào ngờ, hắn ta lại đi theo Mộ Dung Tiêu!

Mộ Dung Tề vẫn có dáng vẻ như trước, râu ria xồm xoàm, vành mắt thâm đen, nhưng trong mắt lại có vài phần sáng khoải đập nổi chìm thuyền, hắn cười gằn: “Tam ca, Chỉ huy sứ Hoàng thành vệ đã chết, dù là ai làm thì cũng đã cho Lục đệ ta một cơ hội tuyệt hảo, người có nhớ rõ không, phó Chỉ huy sứ là người của ai?”

Hắn cười ha ha, giọng nói sắc nhọn mà ác ý: “Bây giờ là hai vạn đối chiến một vạn, người có phần thắng không? Đến lúc năm vạn quân của người phá được thành thì người đã thành vong hồn rồi!”

Sự tình phát triển như thế này quả thật là rất bất ngờ!

Tứ Hoàng tử ôn nhuận hiểu nghĩa lại không để ý tới sự sống chết của Hoàng đế, mà Tam Hoàng tử thì rõ ràng mưu đồ đã lâu, Lục hoàng tử tuy đại thế đã mất, nhưng thế lực cũng còn không ít.....

Đột nhiên, một tiếng quát nghiêm nghị vang lên: “Câm miệng!”

Hoàng hậu vỗ án, phần nộ quát to: “Hoàng thượng không rõ tung tích, loạn trong giặc ngoài, các người lại dám.... tranh quyền đoạt vị! Có để Bổng cung vào mắt không?”

“Tiện nhân, câm miệng!” Mộ Dung Triết xoay người chửi ầm lên.

Mộ Dung Tiêu ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Nể tình người tận tâm phụng dưỡng Phụ hoàng nhiều năm nên ta gọi người một tiếng mẫu hậu, cũng không làm khó người gì cả, sau này mẫu hậu hãy hưởng thọ trong hậu cung, những chuyện triều chính thế này, nữ nhân đừng có khoa tay múa chân!”

Hoàng hậu giận tái mặt, nhưng chỉ trong chớp lát đã khôi phục lại vẻ đoan trang, cười lạnh nói: “Chắc các vị đại thần đều đã nhìn thấy, ba tên nghịch tử này bất nhân, cũng đừng trách Bổng cung bất nghĩa!”

Mọi người còn đang nghi hoặc vì những lời này thì Kim Loan điện chợt tối đen.

Ầm!

Đại môn đóng chặt!

Ba người Mộ Dung Triết giật mình, hoảng sợ, cái này.....

Trong mắt Hoàng hậu xẹt qua một tia sáng khoải, không sợ các người không nhảy ra, chỉ cần các người dương nanh múa vuốt chó cắn chó, Bổng cung liền có một cơ hội danh chính ngôn thuận!

Bà kìm nén sự kích động, hét lớn một tiếng: “Còn chưa động thủ!”

Vừa dứt lời, Trung dũng Đại tướng quân đã vung tay lên, vô số thị vệ xông ra từ bốn phương tám hướng chế trụ mọi người trên điện!

Tất cả mọi người bị kiềm chế, trên cổ bị dè một lưỡi dao sáng loáng, chỉ cần khê động cũng đủ để xuống điện Diêm vương!

Mọi người tái mặt, kể cả Mộ Dung Tiêu vốn cho là đã nắm chắc phần thắng, không ai nghĩ đến, ngay cả Hoàng hậu cũng đến thêm một chân.

Bọn họ chưa từng coi bà ta là đối thủ.....

Mộ Dung Tiêu cổ trắn định, trong giọng nói có vài phần lạnh lùng: “Mẫu hậu, người có ý gì?”

Hoàng hậu đoan trang bước xuống đại điện, phượng bào trải ở phía sau.

Thường thức vẻ mặt hoảng sợ của mọi người, bà ta cười đắc ý mà càn rỡ: “Các người cho là có đại quân bao vây hoàng thành, đoạt được Hoàng cung thì đã nắm chắc ư? Bổng cung chỉ cần một chiêu, chỉ cần bao vây các người ở Kim Loan điện, chỉ cần có các người trong tay, còn sợ không thành nghiệp lớn sao?”

Mộ Dung Triết sợ hãi nói lên suy nghĩ mà hẳn không thể tin: “Bà cũng muốn.....”

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, chuyển mắt nhìn ra phía sau bình phong.

Mọi người nhìn theo, ở đó vang lên tiếng động, có thể nhìn thấy một đôi giày thêu tinh xảo, y phục diễm lệ, bước từng bước một ra ngoài.....

Mộ Dung Lãnh Nhân!

Mộ Dung Triết vui vẻ cười to, cũng không để tâm đến thanh đao trên cổ, cái người đột nhiên xuất hiện này cũng chỉ như là một truyện cười với hắn, không chỉ hắn, Mộ Dung Tiêu cũng khẽ cười, Đại Công chúa một nữ nhân được nuôi dưỡng ở khuê phòng mà cũng vọng tưởng vị trí kia!

Mộ Dung Lãnh Nhân đảo qua nụ cười khinh bỉ của hai người, và các loại sắc mặt của quan viên, sự chăm chọc trong mắt bọn họ giống như một thanh chủy thủ sắc nhọn cắm vào lồng ngực của nàng ta.

“Bổng..... Bổng cung.....” Mộ Dung Lãnh Nhân vốn rất tự tin, nhưng trước vô số ánh mắt khinh thường này, ngay cả nói cũng không rõ ràng: “Bổng cung là người..... người Phụ hoàng chọn!”

“Thối lắm!” Mộ Dung Triết kích động mắng to: “Sao Phụ hoàng có thể quyết định như vậy!”

Mộ Dung Tiêu không thể hiện rõ như hắn ta, chỉ cười nhạt, các quan viên cũng không tin.

Hoàng hậu đi tới bên cạnh Mộ Dung Lãnh Nhân, vỗ vỗ bàn tay đang run rẩy của nàng ta: “Việc này Bổng cung có thể làm chứng, lúc Hoàng thượng bệnh nặng đã từng tỉnh lại trong chốc lát, đưa ngọc tỷ cho Lãnh Nhân, dặn dò nếu mai này có gì bất trắc, sẽ do nàng chủ trì đại cục!”

Bà vung tay áo lên: “Ngọc tỷ!”

Một tiểu thái giám bước vào, bưng một cái khay có để một hộp gỗ vào, mang đến trước mặt bà ta.

Trong ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của quan viên, bà mở hộp gỗ, lấy ngọc tỷ ra, tự tin cười ngạo nghễ, qua ngày hôm nay, Tây Vệ này chính là thiên hạ của mẹ con bà!

Hoàng hậu giơ cao ngọc tỷ lên, thanh lệ nói: “Ngọc tỷ ở đây, các khanh gia hãy nhìn xem, không phải là giả chứ?”

“Là giả!”

Trong bầu không khí ngột ngạt, một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Các quan lại cực kỳ kinh ngạc, lúc này Hoàng hậu đã nắm chắc phần thắng mà vẫn còn có người dám phản đối ư, nhất là, đại quân của Mộ Dung Tiêu và Mộ Dung Triết đang chiến đấu kịch liệt ở bên ngoài, thế mà vẫn có người vào được sao?

Hơn nữa, nàng ta nói cái gì, ngọc tỷ là giả sao?

Với lại giọng nói này, sao lại có vài phần quen tai.....

Ầm!

Đại môn bỗng nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào trong đại điện, mọi người đều nheo mắt quay đầu lại nhìn.

Ngoài đại môn, một nữ tử đứng ngược sáng, chậm rãi bước vào, từ lúc nàng vào dường như mùi máu tươi trong gió đã được nàng rửa sạch, những tiếng reo hò chém giết cũng dường như đã biến mất.....

Trong trời đất, hình như chỉ còn lại một bóng hình này!

Như thể không phát hiện ra bầu không khí giương cung bạt kiếm trên điện, không nhìn thấy vô số thị vệ lâm lâm đao kiếm, không nhìn thấy những ánh mắt đang nhìn nàng, cứ bình tĩnh bước từng bước một, không nhanh không chậm, nhàn nhã bước.....

Bước đến giữa Kim Loan điện.

138. Q.2 - Chương 61: Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế

Edit: Kiri

Là nàng!

Ngay khi thấy nàng, trong đầu mọi người đều toát ra câu hỏi này, là nàng ư!

Một nữ tử thần nhiên đứng giữa đại điện, một thân bạch y rộng thùng thình, đối mặt với vô số thị vệ lâm lâm đao kiếm, vẫn chỉ thần nhiên cười nhạt, trong đôi mắt kia, không phải nhát gan, không phải mềm yếu, không phải e ngại, mà là một loại một loạt khinh thường, cuồng vọng.

Ánh mắt nàng giống như thiên đế khiến Hoàng hậu, Mộ Dung Triết và đám quan lại đều có suy nghĩ khác nhau.

Hoàng hậu vẫn đang giữ tư thế gờ ngọc tỷ lên cao, sắc mặt tái xanh, giận dữ hỏi: “An Bình, ngươi nói cái gì?”

Người tới chính là Lãnh Hạ!

Bị Hoàng hậu của một nước chất vấn nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi chút nào, nét cười nhạt vẫn thế không chút ngắc đi một phần, thần nhiên nói: “Ngọc tỷ trong tay ngươi, là giả!”

Giọng nói này nhẹ nhàng và chậm rãi, không buồn không vui, như là chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

Nhưng với chúng quan viên ở đây thì chính là ném một tảng đá lớn xuống mặt hồ đang yên ả, bọn họ đảo mắt qua Lãnh Hạ và Hoàng hậu, hai người ai cũng cho là mình đúng, chẳng thể biết được đâu là thật đâu là giả.

Hoàng hậu gờ ngọc tỷ lên, lạnh lùng vặn hỏi: “Ngươi nói ngọc tỷ của Bồn cung là giả thế ngươi có bằng chứng gì? Bồn cung phải nhắc nhở ngươi, nên cẩn thận lời nói, tội danh vu cáo Hoàng hậu đương triều ngươi không chịu nổi đâu!”

Lãnh Hạ nhíu mày, nhún vai: “Đúng là không có bằng chứng.....”

Bốp!

“Lớn mật!” Hoàng hậu vỗ mạnh xuống mặt bàn, trong mắt xẹt qua một tia dữ tợn, thẹn quá hóa giận: “Ngươi đang trêu cợt Bồn cung sao?”

Có mấy thị vệ tiến lên chìa kiếm vào Lãnh Hạ, tư thế sẵn sàng, chỉ cần Hoàng hậu ra lệnh một tiếng thì lập tức sẽ lấy mạng nàng!

Lãnh Hạ cười rộ lên, bước lên phía trước hai bước, chậm rãi vươn tay, đặt vào giữa thanh kiếm trước mắt, nhẹ nhàng đẩy ra.....

Hành động này ở trong mắt những người khác chỉ là nghi hoặc sao những thị vệ này lại thả nàng dễ dàng như vậy, chỉ có hai thị vệ kia mới hiểu được sự sâu xa trong ấy, hoảng sợ tròn mắt, đây không phải là họ nhân từ thả đi mà là.....

Trong tay của nữ nhân này, bọn họ không hề có khả năng chống lại, lực đạo kia mạnh mẽ vô cùng, họ không thể cản nổi!

Lãnh Hạ bước tới trước mặt Hoàng hậu, nhìn thẳng vào bà ta, thần nhiên mỉm cười: “Từ trước đến nay ta đều rất to gan!”

Không biết tại sao, Hoàng hậu nhìn nụ cười của nàng mà hoảng sợ, không tự chủ được mà lùi ra phía sau một bước, giống như là có một mối nguy hiểm nào đó đang đến gần, sắp tấn công khiến bà ta thương tích đầy mình.

Lãnh Hạ xoay người, thông thả nhìn chúng triều thần: “Ngọc tỷ thật sự, đang ở trong tay ta!”

Tin này quả thật là như sấm vang chớp giật, các quan viên đều không tin: “An Bình Công chúa, chuyện này không thể nói lung tung được, sao ngọc tỷ lại ở trong tay người!”

Lãnh Hạ thuận tay lấy một cái ấn ra, khác với Hoàng hậu, không có hộp gỗ quý giá, cũng không có vải vàng tơ bạc, tro tro nằm trên tay nàng, nhưng lại giống ngọc tỷ của Hoàng hậu như đúc, không khác tí nào!

“Đây là.....” Hoàng hậu kinh ngạc biến sắc, nhìn ngọc tỷ thứ hai trên tay nàng, lẩm bẩm: “Không thể nào, ngọc tỷ chỉ có một, của người..... là giả!”

“Đúng!” Mắt bà ta sáng lên, chỉ vào Lãnh Hạ quát to: “An Bình, ngươi thật to gan, dám cầm một ngọc tỷ giả đến để lừa bịp mọi người, ngươi thật sự coi Bổng cung và quan lại trong triều là kẻ ngốc hết sao!”

Hoàng hậu tin chắc ngọc tỷ của mình là thật, nên nhất định của Lãnh Hạ sẽ là giả!

Lãnh Hạ nhướn mày, bữu môi nói: “Ta đã nói rồi, lá gan của ta luôn luôn rất lớn, nếu chư vị không tin, có thể so sánh thử xem.”

Vừa nói xong đã giơ tay lên, ngọc tỷ tượng trưng cho Hoàng quyền chí cao vô thượng, cứ thế bị nàng quăng đi như rác.

Việc này rất nguy hiểm, khi mà chưa thể phân được thật giả, ai dám chậm trễ?

Chúng quan viên mở to hai mắt nhìn, cũng không quản đao kiếm cái gì, vội vàng vàng nhào về phía ngọc tỷ sắp rơi xuống, ngã dúm dui.

Không biết là ai hỗn hển kêu to: “Ta bắt được! Bắt được rồi!”

Các quan viên đứng lên, lộ ra Binh bộ Thượng thư Chu Dần ở dưới cùng.

Cả đời này Chu Dần chưa từng chặt vật như thế, tóc tai rối bù, quan phục nhăn nhoe.

Hắn thận trọng cầm ngọc tỷ, nhìn trái nhìn phải, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, một lát sau mới hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu: “Là thật!”

Hoàng hậu cực kỳ hoảng sợ, và cả Mộ Dung Lãnh Nhân cũng như thế, nàng ta không quản cái gì mà đoạn trang với cả khí chất, gương mặt múa vuốt gào lên: “Không thể nào! Ngươi nhìn nhầm rồi! Đồ phế vật nhà ngươi, không thể nào!”

Bộ dạng dữ tợn này của nàng ta khiến mọi người ở đây đều nhúu nhúu mày.

Chỉ có Hoàng hậu, sau khi kinh ngạc xong liền bình tâm lại, vẻ mặt không hiện gì hết, lạnh lùng nhìn quan viên nghiêm thật giả.

Những người khác xem xong đều gật đầu, đây chính là ngọc tỷ thật!

Sau khi xác nhận, cả đám vã mồ hôi như tắm, run run rẩy rẩy, dùng các loại ánh mắt khiển trách, ai oán nhìn về phía Lãnh Hạ, ai cũng thấy tim đập loạn lên hồi, ngay cả lúc bị thị vệ kẻ kiếm vào cổ, họ cũng không sợ như thế.

Cừ thật, đây chính là ngọc tỷ a!

Ngọc tỷ chí cao vô thượng cực kỳ tôn quý a!

Cứ thế bị An Bình Công chúa tiện tay ném đi, lỡ may bị vỡ.....

Mọi người thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, lập tức đập nát ý nghĩ này, khóc không ra nước mắt trừng mắt nhìn Lãnh Hạ tỏ vẻ không sao cả, quả thực hận không thể xông lên cắn cổ nàng hỏi một câu.

Chuyện cầm thú cũng không bằng như thế, sao người làm được a!

Người nào đó cầm thú cũng không bằng lại chẳng thấy hổ thẹn chút nào, chậm rãi đi xuống, đi tới trước mặt một quan viên đang cầm ngọc tỷ, giơ tay ra.

Quan viên kia nhìn nàng, rồi lại nhìn ngọc tỷ, thật sự không muốn giao thứ tôn quý này cho kẻ vô lương tâm kia.

Hắn nắm chặt ngọc tỷ, ra sức lắc đầu.

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn hắn rồi đoạt lại, giơ cao lên, nói to: “Chư vị đại nhân đã tự xem qua, đương nhiên là biết đây không phải giả, là thật, là Phụ hoàng tự tay giao cho Bồn cung!”

“Nói năng bậy bạ!” Hoàng hậu vẫn lạnh lùng nhìn, bắt đắ dĩ liếc mắt sang Mộ Dung Lãnh Nhân sắc mặt tái nhợt, rồi ném cho Trung dũng Đại tướng quân một ánh mắt, hét lớn một tiếng: “Mau đem kẻ ăn nói bừa bãi này.....”

Đang nói thì có một ánh mắt lạnh như băng phóng đến, ánh mắt này sắc nhọn như dao kiếm, trong đó còn có sát khí lạnh lùng làm Hoàng hậu run cả người, dừng lời.

“Người hãy nghĩ cho kỹ, đừng để lát nữa lại.....” Lãnh Hạ khê cong khoe môi, cánh môi khê mở, thông thả phun ra từng chữ từng chữ một nhưng lại đằng đằng sát khí: “Hối hận!”

Hoàng hậu siết quyền, cổ dần sự run rẩy xuống, liếc qua nhóm thị vệ trong điện xong liền trấn định lại vài phần.

Đến giờ, bà đã chuẩn bị kỹ càng, quyết đánh đến cùng, tuy rằng không biết tại sao ngọc tỷ mình vất vả lắm mới có được lại biến thành giả, còn của Lãnh Hạ lại là thật nhưng không sao, dù nàng ta có ngọc tỷ thì sao, chỉ cần bắt lại, chỉ cần bắt lại.....

Nghĩ như vậy, Hoàng hậu hít sâu một hơi, khôi phục lại phong thái đoan trang, trên điện này toàn là người của bà, nữ nhân này dù chấp cánh cũng khó thoát!

Bà ta chậm rãi cười đắc ý, hạ lệnh: “Bắt!”

Kỷ luật nghiêm minh!

Vô số thị vệ lao về phía Lãnh Hạ.....

Nhìn một đám người lao đến, Lãnh Hạ khê cười, một chút lo lắng cũng không có, khác hẳn với phế vật trong ấn tượng của mọi người, đến khi bọn thị vệ lao tới gần, mũi kiếm chỉ còn cách nàng một chút, phượng mâu mới bắn ra hàn quang lạnh thấu xương!

Nàng động!

Bạch y khê lay động, tựa như tản ra một mùi hương lạnh lùng, chỉ trong nháy mắt, chỗ nàng đang đứng đã trống không.

Các quan lại dụi dụi mắt, lúc mở ra lần nữa thì nàng đã xuất hiện ở một nơi khác, máu tươi đột nhiên phun ra, rồi ngay lập tức, bạch y lại biến mất!

Toàn bộ Kim Loan điện chỉ có thể thấy bạch y lay động, chỉ thấy ánh trắng thấp thoáng, chỉ thấy máu tươi phun đầy trời, chỉ nghe được tiếng binh khí rơi xuống đất, chỉ nghe được tiếng thi thể ngã xuống.....

Đến lúc bạch y nữ tử kia xuất hiện lần nữa thì nàng đã đứng bên cạnh Hoàng hậu đang thừ người ra!

Ngọc thủ chậm rãi vươn về phía cổ của Hoàng hậu, làm bà ta rợn gai ốc, há miệng ra định hét lên.

Răng rắc!

Nhưng còn chưa kịp hét, một tiếng xương gãy thanh thúy đã vang lên, đầu Hoàng hậu gục xuống, miệng đầy máu tươi, sau khi Lãnh Hạ buông tay ra, liền ngã phịch xuống đất.

Nàng gợn lên một độ cong lạnh lùng, mắt nhìn xuống thi thể của Hoàng hậu trên mặt đất, thản nhiên nói: “Ta đã sớm nói, người sẽ hối hận!”

“A!” Mộ Dung Lãnh Nhân mặt mũi tái nhợt, run rẩy ôm đầu kêu thét luôn mồm.

Lãnh Hạ ngoáy ngoáy tai, quát to: “Câm miệng!”

Ngay lập tức, Mộ Dung Lãnh Nhân không dám kêu nữa, cố gắng không để mình phát ra tiếng, run lập cập.

Lãnh Hạ hài lòng nhếch môi rồi đảo mắt nhìn quanh điện.....

Chúng quan viên trở mắt nhìn nữ tử kia, trong mắt là nghi hoặc, là kinh ngạc, là e ngại, là chán động!

Nàng vẫn vẫn lạnh nhạt như trước, khóe môi vẫn mỉm cười, phượng mâu vẫn thanh lãnh như trước, y bào vẫn sạch sẽ mượt mà.....

Trên y bào trắng thuần không dính một chút máu tươi nào!

Trong Kim Loan điện đầy mùi máu tanh, nàng giống như không phải là nữ tử giết vô số thị vệ mà mắt cũng không chớp, không phải là nữ tử thần nhiên bề gãy cổ Hoàng hậu, nàng cứ thần nhiên đứng đó, không tanh tươi, không dơ bẩn, không độc ác, thậm chí không hề khiến bọn họ cảm thấy chán ghét chút nào.

Đó là dạng nữ nhân gì?

Không ai có thể trả lời.

Sự trầm mặc này kéo dài một lúc lâu, Thừa tướng Trịnh Khấu Sư mới bước ra, chấp tay hỏi: “Công chúa, người nói ngọc tỷ là do Hoàng thượng tự tay đưa cho, vậy thì Hoàng thượng.....”

Vừa dứt lời, mọi người mới có phản ứng lại, nếu là tự tay đưa thì là lúc nào, lúc nàng tới Lương Đô Hoàng thượng còn đang hôn mê bất tỉnh, sau đó thì biến mất, lẽ nào.....

Lãnh Hạ ngẩng ngó ngọc tỷ trong tay, gật đầu nói: “Đúng vậy, Bồn cung đã tìm được Hoàng thượng rồi.”

Nàng chuyển mắt nhìn ra phía cửa, các quan viên cũng vui vẻ nhìn theo, từ cửa có một người nhảy vào, tóc trắng râu trắng mày trắng, ánh mắt hưng phấn nhìn lung tung, không hợp với tuổi của ông ta chút nào, cực kỳ cổ quái.

Mà thứ bị ông lôi như rác rưởi kia, không phải Vệ vương thì là gì!

“Lớn mật!” Mọi người tức giận quát.

Đột nhiên, có một vật bay giữa không trung, sau khi nhìn rõ nó là cái gì, mọi người liền hít vào một ngụm lạnh khí, đến tận lúc vật kia rơi vào tay ông lão kia mới thở phào một hơi.

Lão ngoan đồng có đồ chơi mới liền tiện tay ném Vệ vương đi, lao ra khỏi đại điện.

Đám quan lại không dám chậm trễ, lập tức lao về phía Vệ vương.

Vệ vương toàn thân mệt mỏi không có sức, miệng không thể nói, chỉ có thể hung tợn nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, hận không thể xông lên xé nát nàng!

Nhưng ánh mắt yếu ớt của lão không có lực như đã nghĩ, ở trong mắt người khác thì cũng chỉ là nhìn chăm chăm mà thôi, mọi người càng thêm tin lời của Lãnh Hạ, nhìn xem, Hoàng thượng tín nhiệm Công chúa như thế, ai cũng không nhìn, chỉ nhìn chăm chăm Công chúa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một thanh trường kiếm đâm tới!

Mũi kiếm lạnh băng cắm vào ngực Vệ vương, Vệ vương không dám tin, miệng hộc máu, Mộ Dung Tiêu vừa rút kiếm ra vừa điên cuồng gào thét: “Lão thất phu! Đi chết đi!”

Vệ vương trợn trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiêu, cuối cùng cực kỳ không cam lòng, ôm hận mà chết.

Các quan viên đều bối rối, nhìn Vệ vương vừa mới bị con trai ruột giết chết, lại nhìn Mộ Dung Tiêu vẻ mặt ngoan lệ đang cầm trường kiếm vẩy máu, đều lui về phía sau một bước.

Mộ Dung Tiêu nhìn Lãnh Hạ, ánh mắt đã không còn vẻ tàn nhẫn mà đã khôi phục sự hòa nhã hàng ngày, cười nói: “Cửu muội, còn phải đa tạ muội đã mang ngọc tỷ đến, lại còn giải quyết Hoàng hậu, không bị bà ta kiếm chết thì ai có thể ngăn được nghiệp lớn của Tứ ca! Chỉ cần Tứ ca lên ngôi, nhất định sẽ phong muội là Trần quốc Công chúa!”

Lãnh Hạ nhún nhún mày, khẽ cười nhìn về phía kẻ đã bị ngôi vị hoàng đế bức đến điên rồi.

Nàng hiểu suy nghĩ của hắn, ở bên ngoài có Hộ thành quân, Hoàng thành vệ của hắn và Mộ Dung Tề, không bị Hoàng hậu cản trở thì hai vạn quân này có thể dễ dàng đánh bại một vạn Cẩm vệ quân của Mộ Dung Triết, chờ đến lúc đó, Mộ Dung Triết rơi vào tay hắn, năm vạn đại quân ngoài thành cũng không thể làm nổi trò trống gì.

Mà nàng chỉ là một nữ nhân, một mình quay về Lương Đô với Mộ Dung Triết, không hề có thể lực gì cả, sao có thể tranh đoạt ngôi vị với hắn, một chức vị Trấn quốc Công chúa cũng là đủ rồi.

Nhưng.....

Lãnh Hạ châm chọc cong khóe môi, Mộ Dung Tiêu, chắc chắn là khiến người thất vọng rồi!

Mộ Dung Tiêu nhìn nàng cười mà cảm thấy không ổn, chính bộ dáng tươi cười này đã hủy hoại kế hoạch trên thuyền hoa lần trước của hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài Kim Loan điện vang lên những tiếng bước chân vang dội, một đội ngũ tầm bốn trăm người nhanh chóng xuất hiện ở cửa điện, bọn họ dính đầy máu tươi, không ai không đẫm đẫm sát khí.

Người cầm đầu, mặc y bào đỏ tía, tướng mạo tuấn mỹ mà yêu nghiệt, phe phẩy quạt chậm rãi bước vào.

Hắn bước tới cạnh Lãnh Hạ, nhếch môi cười, ánh mắt cực kỳ sùng bái, tà mị nói: “Vương phi, như người cần dặn, đã hạ toàn bộ! Giờ chỉ còn năm vạn đại quân ở ngoài thành!”

Lãnh Hạ chậm rãi cong khóe môi, trong phương mâu xẹt qua tia ngạo nghễ, gật đầu khen: “Tốt!”

Mộ Dung Tiêu lại không hiểu được đây là ý gì, hoặc cũng không dám nghĩ, hắn tỉnh tỉnh mê mê nhìn Thí Thiên đầy máu đứng ở cửa, lại nghe Kim Loan điện tĩnh lặng, nỉ non: “Không thể nào, không thể.....”

Không thể nào.....

Không.....

Mộ Dung Tiêu chạy vọt ra ngoài, nhìn tình cảnh xung quanh, ngồi phịch xuống đất, bỗng nhiên gương mặt tuấn tú vụn vỡ đi, cười ha ha: “Trẫm là Hoàng đế! Trẫm là Hoàng đế!”

Một lúc sau, giống như điên rồi, khoa chân múa tay cười lớn, chẳng biết đi đâu.....

Lãnh Hạ lắc đầu, chấp niệm của người này đối với ngôi vị hoàng đế còn sâu hơn cả Mộ Dung Triết, bao năm qua vẫn im hơi lặng tiếng, đến tận lúc Mộ Dung Triết rời khỏi Lương Đô mới chớp được cơ hội quật khởi, lúc chỉ còn cách ngôi vị kia có chút xíu thì bỗng nhiên rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Có lúc, gang tấc, cũng là thiên nhai!

Nàng xoay người, đá nhẹ một thanh trường kiếm đến trước mặt Thí Thiên, bọn họ đẫm đẫm sát khí trừng mắt nhìn Mộ Dung Triết, mắt đã vẩn tơ máu từ lâu, nhưng vẫn cố nhẫn nại, giờ thấy Lãnh Hạ làm thế thì đương nhiên là hiểu.

Mộ Dung Triết hoảng sợ nhìn Thí Thiên ở ngoài cửa, hắn nhận ra!

Hắn nhận ra!

Những người này, là thân vệ của Thái tử mà hắn đã hại chết, những người này, đã bị hắn trực xuất đến Đại Tàn.....

Phế vật!

Vậy mà lúc này, những tên... phế vật này đẫm đẫm sát khí bước đến gần hắn, đập hắn ngã khụy xuống rồi nhìn hắn như nhìn một vũng bùn, giờ trường kiếm lên.....

Sau đó.....

Không có sau đó, Mộ Dung Triết đã chết.

Lãnh Hạ nhìn Mộ Dung Triết đã chết, rồi lại nhìn Thí Thiên đang quỳ rạp trước mặt nàng, bọn họ hai mắt rưng rưng, thậm chí có người ngửa đầu, nước mắt giàn giụa.

Nam nhi có lệ không rơi, chẳng qua là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm.

Những hán tử trung nghĩa này đã phải trải qua biết bao nhiêu chuyện, cuối cùng đã có thể tự tay báo thù cho chủ tử!

Lãnh Hạ mỉm cười gật đầu, ôn hòa nói: “Việc ta hứa với các người, hôm nay, làm được rồi!”

Thí Thiên đồng loạt dập đầu, một lúc lâu sau mới đứng dậy.

Bọn họ sẽ mãi mãi không quên, vào ngày hè chói chang kia, cô nương đến gặp bọn họ lần đầu tiên, đạp nắng mà bước tới, tà áo bay bay, phong thái hào hùng, giống như một nàng tiên tuyệt diệu bước trên con đường hoa ngập nắng, bộ bộ sinh liên.

Nàng nói: “Thù của Thái tử, ta sẽ báo!”

Câu nói này, lúc đầu bọn họ châm chọc, nhưng càng về sau thì càng tin tưởng, cho đến giờ, cuối cùng đã thành sự thật.

Không gì có thể biểu đạt cảm giác của bọn họ vào lúc này, đời này bọn họ có tài đức gì mới có một người chủ tử như thế!

Tình cảm chủ tớ và tình huynh đệ nồng nàn như gắn bọn họ lại thành một thể.....

Lãnh Hạ khẽ cười rồi quay người nhìn những người khác trên Kim Loan điện, Mộ Dung Tề, Mộ Dung Lãnh Nhân, và các quan viên.

Mọi người ngẩn ngơ đứng tại chỗ, nhất thời không biết nên làm gì, những Hoàng tử khác đã hết hy vọng, nếu bây giờ mà không cho An Bình Công chúa đăng cơ.....

Bọn họ lập tức run lên, những thi thể kia còn ngay trước mắt kia!

Nhưng nếu để nàng đăng cơ, đừng nói là Tây Vệ, trong cả lịch sử trăm ngàn năm của ngũ quốc cũng không hề có nữ tử làm Hoàng đế a!

Mà trong những người này, tâm tư phức tạp nhất chính là lão Thừa tướng Trịnh Khấu Sư, ông là người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện, từ lần trước Lãnh Hạ tiết lộ Hoàng thượng ở trong tay nàng, ông cũng đã đoán được, mọi chuyện từ đầu đến cuối, đều là do cô gái trước mặt này tạo nên.

Bao gồm cả ánh mắt trước khi chết của Hoàng thượng, ông cũng biết không phải là tín nhiệm, hơn nữa chuyện trên thuyền hoa lần trước, ái nữ của mình.....

Với thân thủ của An Bình Công chúa, nếu muốn cứu một người khỏi tay thích khách, chắc chắn không khó.

Những người khác đều sống, chỉ có Mộ Dung Lãnh Tương và Trịnh Phù là chết, một người có thể khiến những người trong hoàng thất cảnh giác lẫn nhau, một người có thể khiến ông rời xa những phe cánh của các Hoàng tử.

Tuy rằng vụ ám sát đó không phải do nàng gây nên, nhưng nàng cũng có trách nhiệm, chút ít cũng là thấy chết mà không cứu, nhưng đã sống nhiều năm rồi, chức tước cũng đã làm nhiều năm như thế, ông hiểu, có một số chuyện không thể cứ tra xét đến cùng, cũng không thể nào tra xét, cứ tỉnh tỉnh mê mê, mơ mơ hồ hồ như thế là hay nhất!

Nữ tử trước mặt này.....

Lật tay là mây, úp tay là mưa!

Trịnh Khấu Sư than nhẹ một tiếng, vén quan phục, quỳ xuống đầu tiên, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiếp theo có hai người quỳ xuống, Binh bộ Thượng thư Chu Dân, Văn uyên các Đại học sĩ Tề Đại, bọn họ chính là phụ thân của Chu Lập Vũ và Tề Triệu.

Từ lúc hai người quỳ xuống, cũng có mấy người nữa quỳ theo, ai cũng là trọng thần trong triều, cũng chính là phụ thân của những người mà Lãnh Hạ đã cứu trên thuyền hoa.

Có những người này dẫn đầu, từng người đều quỳ xuống, cuối cùng, ngay cả Mộ Dung Tề cũng nở nụ cười tự giễu, cam nguyện cúi thân mình cao quý.

Trên Kim Loan điện, một nữ tử bạch y đứng chấp tay, từng cơn gió thổi y bào của nàng tung bay, mắt phượng mày ngài, trong đôi mắt đen thẫm ấy, là sự ngạo nghễ không gì sánh kịp, nàng như là một Vương giả trời sinh, giống như một con người luôn cao cao tại thượng, nhìn xuống triều thần Tây Vệ quỳ lạy ở phía dưới, âm thanh bá lạy rền vang tận trời.....

” Ngộ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

==

Chuyện sau đó cũng dễ dàng giải quyết, năm vạn đại quân mà Mộ Dung Triết dẫn từ Tây Ninh quan đến Lương Đô dưới quyền Lãnh Hạ, đối mặt với vô số lần ám sát, Lãnh Hạ chỉ huy rõ ràng làm bọn họ đã sớm tâm phục khẩu phục.

Mộ Dung Triết cũng không phải là người rộng lượng gì, dù là thân tín của hắn cũng luôn lo lắng sợ hãi, không biết lúc nào sẽ làm sai chuyện rồi chết không có chỗ chôn, một chủ tử như vậy, phải dốc sức phục vụ hắn là vì bất đắc dĩ, giờ hắn đã chết, lại có lời chiêu an của Lãnh Hạ, đảm bảo sẽ không truy cứu, mọi thứ vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Cứ như vậy, năm vạn quân kia đã từ bỏ chuyện công thành.

Mà mấy ngày sau, Lãnh Hạ xử lý lại chút hậu họa, chín đứa con của Vệ vương, trừ Lãnh Hạ thì còn lại bốn người, Mộ Dung Tề, Mộ Dung Lãnh Nhân, em ruột Bát hoàng tử của Mộ Dung Lãnh Nhân và Mộ Dung Tiêu đã điên rồi.

Lãnh Hạ lưu đầy Mộ Dung Lãnh Nhân, Bát hoàng tử và Trung dũng Đại tướng quân ra biên cảnh, còn Mộ Dung Tiêu và Mộ Dung Tề thì cách chức làm thứ dân, mãi mãi không được quay về Lương Đô.

Trước khi đi, Mộ Dung Tề cầu kiến một lần, Lãnh Hạ đồng ý gặp.

Trong ngự thư phòng, Mộ Dung Tề suy sụp tinh thần ngồi đó, đã ngồi một lúc lâu mà vẫn không nói gì, dù hắn biết mình đã không còn cơ hội, không thể có khả năng chuyển mình nhưng có mấy chuyện cứ treo trong đầu, hành hạ hắn cả ngày lẫn đêm, không an tâm nổi.

Một lúc sau, hắn ngẩng đầu, nhìn nữ tử đang nhắm mắt dựa vào phía sau long án, thật sự không thể hiểu, kế hoạch kín đáo như thế, sao có thể bị cô gái trước mắt này phá hỏng!

Lãnh Hạ mở mắt ra, nhàn nhạt thở dài, bắt đầu giải thích.

“Đô thống Hộ thành quân của Mộ Dung Tiêu, lúc đầu bởi vì thích khách vào thành nên bị bãi miễn chức quan. Phó Đô thống thì một tháng sau, vì nhận hối lộ của em trai Tri phủ Lương Đô đã chết, nên cũng phải chịu phạt đi đầy với nhà đó.”

“Chính phó Đô thống Hộ thành quân đều mất chức, rấn mất đầu, người mới lên không có uy danh, Đô thống không thể quản lý nghiêm minh, binh không nghe lệnh, năm bè bảy mảng.”

“Bên phía Mộ Dung Triết thì dễ hơn, bản thân hắn vốn không phải là một người bao dung, thuộc hạ không hề trung thành, chỉ cần ảnh hưởng đến lợi ích thì cần bản cũng không quan tâm gì cả.”

“Thống lĩnh Cẩm vệ quân vì bố trí phòng vệ sai nên chỉ còn lại Phó thống lĩnh đang chuẩn bị đại hôn, mà vị hôn thê đó.....”

“Chính là ái nữ của Hình bộ Tả thị lang bị hắn vạch trần là lạm dụng hình phạt riêng! Công bộ Tả thị lang của hắn vì thâm hụt ngân khố nên bị Mộ Dung Tiêu nhốt tận gốc, có cơ hội đối phó với Mộ Dung Tiêu thì còn khách khí sao?”

“Phó thống lĩnh Cẩm vệ quân vốn không trung thành với hắn lắm, nhạc phụ tương lai lại vào ngục vì hắn nên trong lòng đầy oán hận, chiêu hàng cũng rất dễ dàng, ta đã đồng ý với hắn ta là sẽ thả ông ta.”

“Ta đã sớm đoán được người sẽ vào phe Mộ Dung Tiêu, người đoạt vợ của Mộ Dung Triết, nếu hắn lên ngôi, nhất định sẽ không tha cho người, mà những Hoàng tử khác lại không có khả năng chống lại Mộ Dung Triết, nên người chỉ có thể chọn Mộ Dung Tiêu.”

“Chỉ huy sứ Hoàng thành vệ chết đuối, mà Phó Chỉ huy sứ lại là người của người, một vạn quân này có thể nghe lệnh của Phó Chỉ huy sứ, làm Mộ Dung Triết yếu đi, nhưng chung quy thì bọn họ trong với Vệ vương, lão ngoan đồng vừa cầm ngọc tỷ xuất hiện, Hoàng thành vệ chỉ nghe lệnh của Vệ vương, đương nhiên sẽ không nghe Phó Chỉ huy sứ điều động.”

“Mà lúc người của ta tới, hai vạn quân của người và Mộ Dung Tiêu đã đánh nhau túi bụi với một vạn quân của Mộ Dung Triết, tổn thất không ít người.”

“Cuối cùng.....” Lãnh Hạ ngắt đầu, cười nhạt, tự hào nói: “Thuộc hạ của ta, Thí Thiên, những thị vệ bình thường sao sánh được, có thể dễ dàng lấy một địch mười!”

Mộ Dung Tề hít sâu một hơi, không dám tin nhìn Lãnh Hạ, đến giờ mới thật sự hiểu.

Hắn, Mộ Dung Triết, Mộ Dung Tiêu, bại không oan!

Những truyện ly kỳ trước đó tuy họ cũng nghi ngờ nhưng vì những người chết không liên quan gì đến nhau, lại cứ cách nhau tầm một tháng, nhất thời nghĩ không thông, hơn nữa lại đang nóng lòng muốn diệt phe cánh của đối thủ, nên càng không cẩn thận suy nghĩ đến những điều này.

Mà nữ nhân này lại có thể hiểu rõ những quan hệ lộn xộn này, rồi âm thầm đánh tan bọn họ từ bên trong.

Mộ Dung Tề thở dài, thua tâm phục khẩu phục, cuối cùng cũng không còn gì tiếc nuối, rời khỏi Ngự thư phòng.

Đợi hắn đi rồi, Chung Ngân vẽ mặt đồ dẫn mới bước ra từ sau tấm bình phong trong Ngự thư phòng, đôi mắt đảo hoa ngẩn ngơ nhìn phía trước.

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi mặc hắn tự sinh tự diệt, một lúc lâu sau, Chung Ngân mới hồi hồn, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, hỏi: “Vương phi, những cái này, sao người biết được?”

Lãnh Hạ lại càng không thể tưởng tượng nổi, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắn rồi ném cho hắn một quyển sách, ý nói: Tự xem đi.

Chung Ngân bắt được, chỉ nhìn bên ngoài hắn cũng biết đây là cái gì, chính là quyển sách mà hắn phái người mang tới cho Vương phi lúc người mới đến Lương Đô, ghi chép các quan hệ giữa quan viên và Hoàng tử, nhưng.....

Chung Ngân nhìn trời, ta ta ta.....

Chẳng qua là thấy người vẫn luôn sống ở lãnh cung, không quen thuộc với Lương Đô nên đưa tới để người tìm hiểu tình huống a!

Nào biết, một quyển sách như thế, trong ấy ghi lại chi tiết tư liệu của các quan viên lớn nhỏ tại Lương Đô, mà mới ở trong tay của Tiểu Vương phi có mấy ngày đã giúp nàng dò xét một cách kỹ càng rồi chọn cơ hội ra tay, hơn nữa những người nhìn chẳng liên quan gì đến nhau lại đan lại thành một tấm lưới, tóm gọn những người đang nhắm nhe ngôi vị hoàng đế lại.

Chung Ngân chớp chớp mắt hỏi: “Vương phi a, vậy mẫu phi của Ngũ hoàng tử thông dâm với thị vệ có liên quan gì?”

Lãnh Hạ kỳ quái nhìn hắn, thản nhiên nói: “Không liên quan.”

Chung Ngân không tin, mọi chuyện không may của những kẻ kia đều liên quan với nhau, Chân phi thông dâm với thị vệ, sao có thể không liên quan.

Hắn lén lút lại gần nàng rồi hỏi nhỏ: “Vương phi, nhất định ta sẽ giữ bí mật, rốt cuộc thì có liên quan gì?”

Lãnh Hạ nhìn trời, Chân phi vụng trộm với thị vệ bị bắt gặp đúng dịp, liên quan gì đến nàng.

Nàng vươn tay, đẩy khuôn mặt không tin của Chung Ngân ra chỗ khác rồi lười biếng phân phó: “Lúc ra ngoài, thì bảo những người ngoài đó vào đi.”

Chung Ngân chép chép miệng, nhanh chóng hiểu được ý của câu nói này, khuôn mặt xị ra, Chung Ngân hẳn anh tuần phong lưu tiêu sái phong lưu tiêu sái lỗi lạc ngọc thụ lâm phong cao to uy mãnh tài mạo song tuyệt, lại bị hạ lệnh đuổi khách?

Ngọn lửa giận vừa mới nhảy đến ngực còn chưa kịp lên đầu đã bị ánh mắt băng lãnh của Tiểu Vương phi dập tắt.

Hắn gục đầu xuống, làm bộ đáng thương ra khỏi Ngự thư phòng, rồi ai oán nhìn những người ở ngoài một lượt, trừng mắt lên nhìn, làm bọn họ chẳng hiểu có chuyện gì, rồi mới chỉ chỉ vào Ngự thư phòng.

Lãnh Hạ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn mấy người mới bước vào, lão Thừa tướng Trịnh Khấu Sư, Binh bộ Thượng thư Chu Dân, Văn uyên các Đại học sĩ Tề Đại, Lễ bộ Thượng thư và một đám quan viên bộ Lễ.

Mọi người sau khi bái kiến thì đều đứng chôn chân tại chỗ, muốn nói lại thôi, cả đám gục đầu giả chết, không ai chịu nói trước, chỉ là ánh mắt kia.....

Lãnh Hạ liếc mắt, thấy cả đám lén nhìn bụng nàng, nói khẽ: “Đại Tàn Liệt Vương!”

Aizz!

Vừa dứt lời, cả đám thần tử liền thở ngắn than dài, đám ngực giậm chân, giống như hận sao nàng không hồng hạnh xuất tường mang thai con người khác!

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, nhất thời bị mấy lão gia hỏa này làm khó hiểu, nhướn mày có ý hỏi.

Chu Dân béo ị, là người trẻ nhất trong số những trọng thần ở đây, đứng ra giải thích: “Hoàng thượng, Liệt Vương là ai, đứa trẻ này sinh ra, mang họ Chiến a!”

Đối với một quốc gia mà nói, con cháu hoàng thất là rất quan trọng, Lãnh Hạ là Nữ hoàng nên không thể tùy tiện như Hoàng đế, nên sau này hoàng thất Tây Vệ sẽ không có nhiều con cháu, rồi lại nghĩ tới chồng nàng là ai, thì cả đám đều im lặng.

Thấy Lãnh Hạ đã có thai được khoảng hơn năm tháng, tầm nửa năm nữa thì Thái tử sẽ ra đời, mấy ngày nay họ đều cầu thần khấn phật chỉ mong đứa trẻ này không phải con của Đại Tàn Liệt Vương, bằng không, dù thế nào cũng chỉ có thể làm Vương tử Tây Vệ a!

Đại Tàn Chiến thần là ai, khắp thiên hạ đều biết, ai dám đoạt con hắn?

Chê mạng dài quá hả!

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, Lãnh Hạ buồn cười lắc đầu, trực tiếp phân phó: “Việc này, bàn sau.”

Mọi người lúng ta lúng túng đáp lời, Lễ bộ Thượng thư lại nói: “Hoàng thượng, về lễ đăng cơ, Khâm thiên giám đã bói ra mấy ngày, đều là ngày hoàng đạo, xin Hoàng thượng hãy định đoạt.”

Hắn cúi người trình lên, nhân lúc Lãnh Hạ xem thì nói: “Lễ đăng cơ chính là đại sự, nhất định phải làm thật long trọng, có lẽ phải phát thiệp mời ba nước đến tham dự, nếu thế thì có lẽ phải dời lễ lại hai tháng để đợi Đại Tàn Đông Sở Nam Hàn đến.....”

“Không cần!” Lãnh Hạ phản đối ngay lập tức.

Nhìn mọi người tỏ vẻ khó hiểu, nàng ho khan một tiếng, bình tĩnh giải thích: “Phụ hoàng vừa mới băng hà, Lương Đô cũng vừa mới bình ổn, không nên phung phí.”

Mọi người luôn cảm thấy có vài phần không đúng, nhưng rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào thì lại không nói được, nghĩ một chút thì thấy cũng có đạo lý nên vuốt râu gật gù.

Từ trước đến nay, Hoàng đế nào mà chẳng muốn lễ đăng cơ phải long trọng, chỉ có nữ tử này là khác biệt, có thể chống lại cảm dỗ của ngôi vị Hoàng đế, quả nhiên không giống người thường!

Lễ bộ Thượng thư hỏi lại: “Hoàng thượng, vậy ngày....”

“Hai mươi mốt tháng năm đi.....” Lãnh Hạ ngẩng đầu, mỉm cười: “Ngày này không tệ!”

Lễ bộ Thượng thư cả kinh, gấp gáp nói: “Hoàng thượng, không thể, trăm triệu lần không thể! Hôm nay đã là mười sáu tháng năm, chỉ còn có năm ngày, sao có thể chuẩn bị kịp.....”

Khâm thiên giám đưa ra nhiều ngày như vậy nhưng Hoàng thượng lại chọn ngày sớm nhất, cuối cùng bọn họ cũng hiểu, ngắn gọn lại là muốn nói: Vừa nhanh vừa tiết kiệm.

Văn uyên các Đại học sĩ Tề Đại, hơn năm mươi tuổi, tướng mạo nho nhã, hần liếc nhìn mấy người khác, Chu Dần cũng nhìn hần với vẻ bất đắc dĩ, Trịnh Khẩu Sư thì cực kỳ phiền muộn nhìn phía trước, Lễ bộ Thượng thư thao thao bất tuyệt một hồi, cuối cùng lại thấy Lãnh Hạ đã quyết tâm, chỉ có thể thở dài.

Mọi người đều xuất hiện một ý nghĩ trong đầu, thật kỳ quái, sao họ lại thấy.....

Hoàng thượng đăng cơ, lén lút lút lút?

Bọn họ nghĩ đúng rồi, Lãnh Hạ quả thật là lén lút đăng cơ.

Đến lúc họ đi hết nàng mới mới bắt đắc dĩ vỗ trán, trong lòng vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, qua ngày hôm trước, tin tức Nữ hoàng Tây Vệ chắc chắn đã truyền đi khắp ngũ quốc, Chiến Bắc Liệt không thể không biết, nghĩ cũng không cần nghĩ, bây giờ chắc chắn đã ra khỏi thành, lao như điên đến đây.

Nếu bình thường thì không sao, nhưng giờ nếu hần đến Lương Đô, thấy mình mang thai hơn năm tháng, chắc chắn sẽ giận sôi lên vì bị giấu diếm.

Hơn nữa, hần muốn có con đến đỏ cả mắt rồi, nhất định sẽ không đồng ý cho nàng làm cái chức Nữ hoàng vất vả này.

Lãnh Hạ không còn cách nào, chỉ có thể mau chóng đăng cơ, thừa dịp hần còn chưa tới, để gạo nấu thành cơm, đến lúc hần đến thì việc này đã định rồi, tức một lúc rồi sẽ thôi.

Ừm, chính là thế.

==

Chuẩn bị trong năm ngày làm toàn bộ triều đình bận tới mắt tới mũi, Khâm thiên giám phải chuẩn bị các loại nghi lễ đăng cơ, bộ Lễ thì vội vàng vàng bố trí đại điển, tuy rằng Lãnh Hạ muốn tiết kiệm, nhưng dù sao cũng là lễ đăng cơ của Nữ hoàng, không thể khiến mọi người chê cười được.

Sửa cung điện, làm tân bào, đặc xá,..... tuy rằng gấp gáp nhưng cũng gòn gàng ngăn nắp, vội mà không loạn.

Mà lúc triều đình Tây Vệ bận rộn, ai cũng hận không thể mọc thêm ra mấy cái tay, đại danh của Mộ Dung Lãnh Hạ đã truyền khắp chỉ trong một đêm.....

Không ai không biết không ai không hiểu!

Vô số ánh mắt muốn nhìn xem cử tử đoạt quyền sẽ có chuyện gì, cuối cùng lại có một kết quả không ngờ, người cười cuối cùng lại là người không có khả năng nhất.

Nhất là, còn là một nữ nhân!

Tây Vệ thậm chí cả thiên hạ, trăm ngàn năm qua đây chính là vị Nữ hoàng đầu tiên, lịch sử chưa bao giờ có tiền lệ như vậy.

Về sau, các nhà sử gia nghiên cứu chuyện này rất nhiều lần, liên hệ những việc nhỏ với nhau, sợ hãi kết luận một điều.

Những việc nhìn qua không hề liên quan chút nào này, lại liên kết rất chặt chẽ với nhau, giống như có một bàn tay đang âm thầm thúc đẩy, mà chủ của bàn tay ấy lại đứng ở phía sau màn mà mỉm cười thưởng thức, mà người kia là ai thì ai cũng biết!

Từ nay về sau, trong thiên hạ, có ai không biết đăng Quân vương ấy?

139. Q.2 - Chương 62: Liệt Vương Yết Kiến

Edit: Kiri

Hai mươi một tháng năm, lễ đăng cơ.

Trong thành Lương Đô, nhà nào cũng treo đèn lồng đỏ trước cửa, trên đường còn đầy xác pháo, cờ đỏ tung bay phấp phới, nhìn qua cũng thấy được bầu không khí vui mừng.

Trăm ngàn năm qua, đây chính là lễ đăng cơ duy nhất của một Nữ hoàng, mặc dù Lãnh Hạ đã dặn dò là phải tiết kiệm, khiêm tốn một chút, nhưng lại không thể ngăn được sự nhiệt tình của bách tính Tây Vệ, nam nữ già trẻ hầu như đều đổ ra đường, làm đường đi trong thành chật ních, mọi người đều quỳ sát mặt xuống đất, nhìn từ xa có thể thấy một hàng người dài miên man.

Mà ở giữa đường, chính là trung tâm của sự chú ý, tám con ngựa dũng mãnh đi trước mở đường, một chiếc xe treo đầy lụa đỏ, khảm đầy vàng kim đại diện cho vị trí chí cao vô thượng từ từ dạo một vòng quanh Lương Đô rồi đi về phía Hoàng cung.

Màn lụa đỏ hồng, đệm gấm thêu hoa, thân xe ngập đầy ánh nắng, trên nóc khảm bảo thạch rực rỡ. Lãnh Hạ ngồi thẳng trên xe, đầu đội mũ miện, mặc long bào đỏ rực dành riêng cho lễ đăng cơ, từ thắt lưng đến những hoa văn trang trí trên y phục đều thêu những thứ thể hiện điềm lành, cực kỳ uy nghi.

Đây là y phục mà mấy trăm người đã phải thức đêm suốt năm ngày để kịp cho lễ đăng cơ.

Tiếng hô vạn tuế của mọi người ở phía dưới cực kỳ đinh tai nhức óc, xe đi đến đâu, tiếng hô vang lên đến đâu.

Mà trong xe, Lãnh Hạ hơi ngẩng đầu, uy nghiêm mà tôn quý!

Trừ thái giám hầu hạ ở bên, không ai biết, đôi mắt phượng sau tấm màn lụa kia đang nhắm.

Tân hoàng vô cùng tôn quý của Tây Vệ bọn họ, bây giờ đang ngủ! Lãnh Hạ trong những tiếng hô vạn tuế vang trời, ngủ say không biết gì.

Từ sáng sớm hôm nay nàng đã bị lôi dậy, tắm rửa thay y phục trang điểm, nàng cứ nhắm mắt mặc kệ họ thích làm gì thì làm, sau một đồng các thủ tục dài dòng mà phức tạp, làm Lãnh Hạ bốc hỏa muốn mắng người.

Từ lúc mang thai, nàng càng ngày càng ngủ nhiều, đến giờ cực cung đã sắp sáu tháng, phải hoạt động cả một buổi sáng như thế, đối với một phụ nữ có thai mà nói, tuyệt đối chính là dẫn vật!

Xe dạo một vòng rồi quay về cửa cung, kèm theo một tiếng hô thật to, mọi người đều nín thở nhìn, chờ Nữ hoàng của bọn họ bước ra.

Nhưng mà chờ a chờ, Nữ hoàng vẫn ngồi trên xe như cũ, đầu vẫn ngẩng, không đổi tí nào.

Trong những ánh mắt nghi hoặc, thái giám run rẩy vươn tay chọc chọc vào vị Nữ hoàng vẫn cố ngủ kia, giọng nói the thé lại có vài phần muốn khóc: “Hoàng thượng, tỉnh tỉnh.....” Lãnh Hạ chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn xung quanh một cái rồi cực kỳ bình tĩnh mỉm cười, bước xuống xe.

Trong lúc mọi người nồng nhiệt nhìn nàng, bước trên thảm đỏ, ngẩng đầu bước đến giữa sân.

Trời mới biết, bây giờ nàng thật sự muốn ngáp một cái.

Trên sân, đài phụng thiên sừng sững đứng đó, Lãnh Hạ bước qua chín bậc cầu thang bạch ngọc, bước lên trên, bước lên độ cao nhìn xuống muôn dân trăm họ, từng bước uy nghi.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, thời gian Tây Vệ bị một đời đế vương ngu ngốc thống trị đã kết thúc, chuẩn bị đón một minh quân mới.

Chúng quan viên mặc triều phục, nghiêm túc quỳ ở dưới, quay về phía Lãnh Hạ, dập đầu bái lạy, Lễ quan Khâm thiên giám ở bên đang cầm ngọc tỷ truyền quốc cũng không dám thở mạnh một tiếng, lẳng lặng đứng đợi.

Trên đài phụng thiên, hương khói nghi ngút bốc lên tận trời, vào lúc Lãnh Hạ bước đến đài cao, Lễ quan cung kính hô to: “Giờ lành đến!

Tiếng nói the thé mà nghiêm túc, truyền khắp sân.

Giờ lành đến, trống cổ vang!

Tiếng trống vang vọng khắp đất trời!

Thắp hương, tế rượu.....

Lãnh Hạ làm theo lời Lễ quan, tế trời đất tổ tiên rồi nghe tế văn dài dòng xong, cuối cùng đã đến lúc nhận ngọc tỷ.

Qua giờ phút này, nàng chính là chúa tể của Tây Vệ!

“Xin truyền quốc tỷ!” Lễ quan chậm rãi đứng dậy, giọng nói trịnh trọng mà nghiêm nghị, cung kính nâng khay đang cầm trong tay đến trước mặt nàng.

Giờ phút ấy, cả không gian tĩnh lặng không có một tiếng động nào, chỉ có những cơn gió nhẹ thoảng qua, ai cũng đều nhìn chăm chăm, chờ đợi giây phút thần thánh ấy.

Nhưng không ai biết, các quan viên đều tim đập tay run.

Nhất là Trịnh Khấu Sư đứng đầu, đi đứng cũng không tự chủ được mà run rẩy, âm thầm liếc mắt nhìn nhau, vào giờ phút trọng đại thế này, ít nhất Hoàng thượng cũng phải thể hiện chút tôn trọng với ngọc tỷ chứ? Lãnh Hạ khẽ đảo qua các quan viên đang quỳ lạy ở dưới, khéo môi khẽ cong lên, cầm ngọc tỷ, giơ lên cao.

Cùng lúc đó, tiếng chiêng trống lại vang lên, nhạc cũng bắt đầu hòa tấu. Dưới bậc thềm, các đại thần cũng bước lên, trong khẩu lệnh của Tấn quan, quỳ gối dập đầu, yết kiến tân đế.

Trong thoáng chốc, quần thần quỳ lại, hô to vạn tuế.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Trên sân Thừa Thiên rộng lớn, vô số giọng nói hô to lời ấy, vang vọng đến tận trời cao. Lãnh Hạ đứng trên đài cao, uy nghiêm oai phong, trong phượng mũ thoáng hiện hoa quang, nhìn xuống quần thần đang quỳ bái lạy.

Giờ khắc này, quân lâm thiên hạ!

Những thủ tục khác vẫn còn nhiều, thái giám tuyên đọc chiếu thư, do Đại học sĩ Tề Đại bưng ra, giao cho Lễ bộ Thượng thư rồi lại giao cho quan bộ Lễ đặt trên khay ngọc,..... rồi mang tới tường thành Thừa Thiên môn để ban bố.

Sau khi những thủ tục rườm rà này kết thúc, lễ đăng cơ mới chính thức kết thúc. Lãnh Hạ từ từ nhắm hai mắt sau cả buổi trời bị giày vò, phải ngồi xe thì ngồi xe, phải đi bộ thì đi bộ, mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm, rất phối hợp, đám người đó đương nhiên sẽ không bán đứng nàng, nên kệ họ lăn qua lăn lại đi!

Đến lúc mọi thứ đã xong, đến trước cửa Thừa Thiên, ba nước đều đưa quốc thư đến, thể hiện sự chúc mừng với lễ đăng cơ của Tây Vệ Nữ hoàng.

Vì lễ đăng cơ diễn ra quá gấp nên sứ giả các nước khác không đến kịp, chỉ có quốc thư và danh sách quà tặng, còn các sứ giả vẫn đang trên đường đến Tây Vệ, Lãnh Hạ khẽ mỉm cười nghe Lễ quan tuyên đọc quốc thư và danh sách quà tặng.

Lễ vật của Nam Hàn thì là vàng bạc châu báu mấy thứ linh tinh, với đặc sản nơi đó, ngà voi hai mươi đôi, mặc dù hiện giờ hai nước tình thế bất ổn, rất có khả năng khai chiến, nhưng những chuyện mặt mũi này thì vẫn phải làm.

Đến Đông Sở, danh sách quà tặng còn kèm theo một bản đồ, là một bản đồ thiên hạ rất tỉ mỉ.

Hai tiểu thái giám trải rộng bản đồ ra, mỗi người cầm một góc, dựng thẳng trước mặt mọi người, tấm bản đồ này cao tầm một người lớn, vẽ rất tỉ mỉ kỹ càng, trên đó dùng các màu để đánh dấu lãnh thổ của tứ quốc.

“A?” Trong khi mọi người còn chưa hiểu dụng ý của tấm bản đồ này thì Chu Dần đã thét lên.

Hắn bước lên hai bước, chỉ vào bản đồ, không dám tin nói: “Đây là.....”

Các quan viên nhìn theo hắn, nghĩ một lúc hai mắt liền phát sáng, tỏa ra sự hưng phấn và kinh ngạc, trên bản đồ kia, màu lam đại diện cho Đông Sở, kéo qua cả Lạc Phong quan vốn là lãnh thổ của Bắc Yến, tới gần Tắc Nạp nay là màu hồng của Đại Tần, có hai thành trì tự nhiên đứng ở giữa hai màu lam hồng, ngăn cách Đông Sở và Đại Tần, chính là Dạ Hòa Sâm và Mạn Châu thành tiếp giáp Tắc Nạp.

Quan trọng nhất là màu của chúng.....

Chính là màu vàng đại diện cho Tây Vệ!

Điều này có ý gì thì ai cũng hiểu, nhưng bọn họ không thể tin, lễ vật của Đông Sở lại gồm hai tòa thành! Trong lúc quan lại hưng phấn thảo luận, thì Lãnh Hạ cũng cười lạnh.

Đông Phương Nhuận a, dù bây giờ người ở tí phía Đông Sở xa xôi, trong đại lễ đăng cơ của người ta cũng không quên ném vào chút phiền phức.

Đây có vẻ như quà tặng mừng lễ đăng cơ của tân hoàng, nhưng thật ra lại chính là một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào mối quan hệ giữa nàng và Đại Tần, nếu không giải thích tốt thì sẽ là cơ hội tuyệt vời để cắt đứt nàng và Đại Tần.

Từ xưa đến nay Hoàng đế đều đa nghi, đây không chỉ là bản tính của Hoàng đế mà là vì ở vị trí kia thì phải nghi, dù Hoàng đế không nghi ngờ, thì cũng có đủ loại quan nghi kỵ.

Tặng hai thành trì chắn ngang giữa Đại Tần và Đông Sở, trở thành một lá chắn rất tốt a, Chiến Bắc Diên sẽ nghĩ như thế nào, Đại Tần sẽ nghĩ như thế nào, rốt cuộc thì Liệt Vương phi Đại Tần của bọn họ thân thiết với Thất hoàng tử Đông Sở đến thế nào mà lại có thể cùng hưởng thành quả chiến đấu.....

Lẽ nào giữa hai người, đã có hiệp nghị gì đó?

Nếu nàng nhận, rất có thể sẽ khiến Đại Tần nghi kỵ, nhưng nếu không nhận, lại không thể ăn nói với triều thần Tây Vệ, Nữ hoàng Tây Vệ trong ngày đầu đăng cơ, vì e ngại Đại Tần mà từ chối không nhận thành trì Đông Sở tặng, ngay ngày hôm sau sẽ truyền khắp thiên hạ, trở thành trò cười trong mắt chúng dân. Nàng là Liệt Vương phi Đại Tần, nhưng đồng thời, cũng là Nữ hoàng Tây Vệ, những chuyện nàng làm đã không còn là chuyện của mình nàng, mà còn liên quan đến vinh nhục của toàn Tây Vệ!

Đông Phương Nhuận tính toán rất tốt, chỉ một tấm bản đồ, hai thành trì có cũng được mà không có cũng sao, lại trở thành một thanh lợi kiếm chọc thủng một kẽ hở thật sâu giữa nàng và Đại Tần.

Một bên là Đại Tần, nơi đó có Chiến Bắc Liệt và Tiêu Phượng, đó là tâm can của nàng.....

Một bên là Tây Vệ, nơi này có vô số triều thần, bách tính, là trách nhiệm trên vai nàng.....

Dần dần, trên sân Thừa Thiên đều yên tĩnh lại, các quan viên đã phát hiện ra chút bất thường của nàng, nghi hoặc nhìn nhau, cũng có mấy người suy nghĩ sâu xa, sau vài giây kinh hỉ, liền hiểu rõ ràng, ai cũng đang nhìn, chờ Nữ hoàng của bọn họ quyết định. Sau khi nghĩ đến mấy chuyện này, Lãnh Hạ khẽ gọi lên một nụ cười, phượng mâu trong vắt.

Đáng tiếc, lần này, Đông Phương Nhuận tính sai rồi!

Hắn đã đánh giá thấp sự tín nhiệm của nàng và Chiến Bắc Liệt, đánh giá thấp cảm tình giữa nàng và Tiêu Phượng, đánh giá thấp Hoàng đế Đại Tần đối với người đệ đệ có danh vọng cao xa hơn mình, cho đến giờ đều không có khúc mắc.

Đối với khả năng hai tòa thành này sẽ khiến họ nghi ngờ, Lãnh Hạ chọn tin tưởng, tin tưởng Chiến Bắc Liệt, tin tưởng Tiêu Phượng, tin tưởng quốc gia mà nàng đã coi là quê hương, tin tưởng những người nơi ấy!

Sự tín nhiệm và tình cảm giữa mọi người, sẽ không vì một hành động nhỏ của Đông Phương Nhuận mà tan vỡ! Lãnh Hạ chưa bao giờ cảm thấy dễ dàng như thế, thì ra vô tình, sự tín nhiệm giữa bọn họ đã đạt đến mức độ như vậy, không nghi ngờ, không kiêng dè! Nàng nhìn mọi người đang căng thẳng, cười ngạo nghễ: “Đợi sứ giả Đông Sở tới, bộ Lễ hãy tiếp đãi long trọng, chuyển lời đáp tạ của Trẫm!”

Các quan viên đều thở phào một hơi, tiếp tục thảo luận về hai thành trì vừa nhận được, lão Thừa tướng Trịnh Khấu Sư gật đầu cười nhẹ, quả nhiên Hoàng thượng không khiến bọn họ thất vọng.

Cuối cùng cũng chỉ còn quốc thư và danh sách lễ vật của Đại Tần, Lễ quan cầm quốc thư Đại Tần lên, mở ra định tuyên đọc thì đột nhiên sững sốt.

Hắn trợn mắt nhìn đi nhìn lại mấy lần rồi quay sang nhìn Lãnh Hạ, lúng ta lúng túng nói: “Hoàng thượng, quốc thư viết.....”

Lãnh Hạ khiêu mi.

Lễ quan không hiểu ra sao nói tiếp: “Quốc thư viết, Liệt Vương sẽ tự mình tặng lễ vật.”

“Liệt Vương yết kiến!” Hắn vừa nói xong thì một tiếng nói lớn đã vang lên.

Đại Tần Liệt Vương!

Đại Tần Chiến thần!

Trên sân Thừa Thiên lập tức tĩnh lặng như tờ, giống như toàn bộ Lương Đô đều trầm tĩnh, bất cứ tiếng động gì cũng đều có thể nghe rõ ràng, mọi người đều nhìn thấy, một nam nhân đang bước vào, y bào màu đen quý phái, mây kiếm ưng mâu, tóc tung bay trong gió.

Hắn rất khí phách mà bước nhanh đến, bước đi nhanh như sao băng, hào hùng lẫm liệt như sấm sét, giơ tay nhắc chân cũng có thể khiến người người kính sợ!

Lãnh Hạ nhướn mày liễu thật cao, nhướn được một nửa thì cứng đờ, lần đầu tiên trong đời xuất hiện vẻ đại ra này, miệng há hốc, hai mắt trợn tròn, nhìn nam nhân đang bước đến kia, trong đầu ầm vang một tiếng, rồi liền trống rỗng, mọi thứ đều biến mất, rời khỏi trần thế đầy hỗn độn, trong mắt nàng, trừ người ấy, không còn gì khác.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, Chiến Bắc Liệt sẽ dùng cách như thế này để xuất hiện!

Tuy rằng ra lệnh cử hành lễ đăng cơ sớm là vì sợ Chiến Bắc Liệt xuất hiện, nhưng vào giờ phút này, nhìn thấy hắn, nàng mới biết, mình mong ước có hắn ở bên vào giây phút này biết bao.

Nàng nhìn Chiến Bắc Liệt đi tới giữa sân rồi đứng lại, ưng mâu trực tiếp loại bỏ tấm bản đồ cản trở tầm nhìn của hắn, nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, trong ánh mắt ấy có nhiều loại ý vị phức tạp.

Đúng vậy, phức tạp, ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng không thể nói rõ cảm giác của mình lúc này, đã gần sáu tháng, bọn họ chỉ gặp nhau một lần ở Tây Ninh quan, nhớ nhung sắp làm hắn điên lên rồi, nhưng ngoài tưởng niệm thì còn lo lắng, phần hận nhiều hơn. Chung Ngân truyền thư tới, chỉ nói bốn chữ ‘Vương gia, mau đến’ lập tức hắn chỉ nghĩ đến một điều.

Mẫu sư tử đã xảy ra chuyện!

Suy nghĩ này thật sự khiến hắn lòng như lửa đốt!

Không nghĩ gì hết, lập tức lên đường, chạy cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ, ngay cả Điện Xế cũng suýt chết mệt, đến lúc tiến vào biên giới Tây Vệ, nghỉ tin nàng sắp đăng cơ, mới thở phào một hơi.

Mà ngay sau đó, là cực kỳ tức giận, nữ nhân này, dám không nói một tiếng đã cử hành lễ đăng cơ!

Nữ nhân này, vội vàng đăng cơ như thế, nhất định là có điều gì đó giấu hắn!

Nữ nhân này, dám gạt hắn làm mọi thứ!

Mà bây giờ, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, nữ nhân này, bình an là tốt rồi.....

Chiến Bắc Liệt đứng nhìn Lãnh Hạ từ xa, không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên mặt nàng, từ mắt mũi miệng xuống cổ, trong ánh mắt có vài phần chột dạ của Lãnh Hạ, lướt qua tấm bản đồ vương vếu kia, nhìn xuống chân, giày.

Không chỉ không có việc gì, mà còn đẩy đà lên vài phần.....

Đại Tồn Chiến thần thở phào một hơi xong liền khó chịu, lão tử vì nàng mà ăn không ngon ngủ không yên, đi suốt đêm ngày, mà sao nàng không chỉ không gầy mà còn đẩy đà lên không ít.

Chiến Bắc Liệt nghiêng rằng phần nộ, lại thấy Lãnh Hạ quan sát hắn một lượt xong liền có vài phần có tật giật mình, hai mắt đảo loạn, không dám nhìn hắn.

Hắn đột nhiên chuyển mắt về phía tấm bản đồ mà Đông Phương Nhuận đưa tới, chuyển mắt nhìn hai tòa thành màu vàng tiếp giáp Đại Tồn.....

Chiến Bắc Liệt là ai, chỉ trong chớp mắt đã hiểu dụng ý của Đông Phương Nhuận, khéo môi gợi lên một độ cong ngoan lệ.

Nhưng độ cong này ở trong mắt triều thần thì lại khiến bọn họ cùng nuốt nước miếng một cái.

Đại Tồn Chiến thần chính là phu quân của Nữ hoàng a!

Bọn họ đều run rẩy đợi, Chiến Bắc Liệt sẽ có thái độ gì đây, một là Đại Tồn Liệt Vương, một là Tây Vệ Nữ hoàng, dù không cùng một nước, nhưng nói cho cùng thì thân phận của Lãnh Hạ bây giờ còn cao quý hơn Chiến Bắc Liệt.

Từ xưa đến nay, nam tử nào có thể chấp nhận như thế?

Nhất là, nam tử này, còn là Đại Tồn Chiến thần danh chấn thiên hạ!

Nhất là họa vô đơn chí, ngay lúc Đông Sở dâng tặng hai thành trì lại bị Đại Tồn Chiến thần bắt gặp!

Trong không khí căng thẳng trên sân, Chiến Bắc Liệt mỉm cười, ôm quyền, nói to: “Đại Tồn Liệt Vương, tham kiến Vệ Hoàng!”

Các quan lại đều thở phào, nhưng Lãnh Hạ lại càng chột dạ, tim không tự chủ được mà đập loạn, nàng vốn cũng không cho rằng Chiến Bắc Liệt sẽ vì thân phận mà có khúc mắc, nam nhân này trừ lúc ghen thì đều rất rộng lượng, nhưng.....

Tay nàng bị bản đồ che mắt nên Chiến Bắc Liệt không nhìn thấy, không tự chủ được mà vuốt ve cái bụng đã mang thai gần sáu tháng, nuốt nước miếng một cái, lần đầu tiên cảm thấy vài phần sợ hãi.

Nghĩ tới cái này, Lãnh Hạ không khỏi thấy buồn bực, nàng là sát thủ chi vương, mà cũng có một ngày sợ hãi!

Nàng đang buồn bực thì thấy Chiến Bắc Liệt cười khê rồi tiếng nói của hắn làm rung động toàn bộ sân Thừa Thiên.

“Bản vương thay mặt Đại Tồn, tặng bảy tòa thành trì phía tây nam Tắc Nạp, liền một đường với Tây Ninh quan, chúc mừng Vệ Hoàng vinh đăng tân đế!”

Bảy thành trì này chính là thành trì do Mộ Dung Triết đánh hạ nhưng lại bị Đông Phương Nhuận cướp đi, tiếp giáp với Tây Vệ, tốt hơn hai thành trì không trước không sau kia của Đông Phương Nhuận mấy trăm lần!

Trên sân liền ồn ào, các quan lại đều ngoáy ngoáy tai, trợn mắt lên, không dám tin nhìn chằm chằm Chiến Bắc Liệt, hắn nói cái gì.....

Tây nam Tắc Nạp?

Bảy tòa thành trì?

Cả đám đều bối rối, ánh mắt cực kỳ sùng kính nhìn chằm chằm Chiến Bắc Liệt, chắc chắc chắc, nhìn Đại Tồn Chiến thần người ta xem, hảo sảng, vung tiền như rác.....

Hảo dạng!

Đủ đàn ông!

Nhìn Chiến Bắc Liệt xong, lại nhìn sang Lãnh Hạ, ánh mắt sùng kính liền biến thành ngưỡng vọng, nhìn Nữ hoàng chúng ta xem, mới đăng cơ ngày đầu tiên, long ý còn chưa ngồi ấm, đã không đánh mà thắng, tay không bắt sói, ngồi mát ăn bát vàng, không làm mà hưởng.... khụ khụ.....

Nói chung là dễ dàng có được chín tòa thành, làm lãnh thổ Tây Vệ, mở rộng gần một nửa!

Chuyện này xét trong lịch sử, quả thật là mới nghe lần đầu!

Các quan lại vẫn đang cảm thán, còn hai người kia thì đều có suy nghĩ khác trong lòng.

Lãnh Hạ chậm rãi nở nụ cười, quả nhiên Chiến Bắc Liệt không khiến nàng thất vọng!

Nhưng mà cười xong thì liền cau mày, đấu tranh một lúc rồi quyết định.

Thằng thần sẽ được khoan hồng!

Vì một tấm bản đồ lớn ở giữa nên Chiến Bắc Liệt còn chưa để ý đến bụng nàng, nếu hắn nhìn thấy, Lãnh Đại sát thủ liền nghĩ thật nhanh xem phải làm gì để vượt giận cho người này trước khi hắn nổi đóa lên.....

Mà Chiến Bắc Liệt lại không rầu rĩ như nàng, trong lòng chỉ có tức giận và tủi thân, lão tử đi ngày đi đêm chỉ vì muốn đến dự lễ đăng cơ của người, còn tặng cả bảy tòa thành, thế mà người còn không cảm kích chút nào.....

Mẫu sư tử này!

Ánh mắt oán niệm như chó con đi lạc này đột nhiên biến thành cực kỳ kinh hãi.

Lãnh Hạ quả nhiên như ý nguyện của hắn, đột nhiên chạy vội tới đây, bóng dáng màu đỏ nhanh chóng lao đến, còn không để hắn nhìn rõ, đã nhào vào lòng hắn!

Triều thần trên điện đều vỗ gáy một cái, rất không trang trọng a!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người ta tặng bảy tòa thành thì cũng nên cho chút lợi lộc mới đúng, mà Nữ hoàng ôm là ôm phu quân của mình.....

Vì bảy tòa thành, các triều thần đều nhắm mắt lại giả chết, phi lễ chó thị, cái gì ta cũng không thấy.

Chiến Bắc Liệt thì càng không thèm quản họ nghĩ gì, nhào vào cũng rất mạnh a, làm hắn phải lùi lại hai bước, cười toác miệng, quả nhiên là mẫu sư tử!

Hắn vui vẻ ôm thân thể mềm mại đã lâu không gặp kia, mùi hương quen thuộc vẫn vương nơi chóp mũi, trong lòng ngọt ngào như mật, ừm, còn chưa thấy mẫu sư tử nhiệt tình như thế nha!

Đột nhiên, hắn chớp chớp mắt, cảm thấy có vài phần không đúng, nghi hoặc đẩy Lãnh Hạ.....

Lãnh Hạ thì lại ôm chặt hắn, kiên quyết bất động.

Chiến Bắc Liệt cau mày, cảm giác khác thường càng rõ ràng hơn, lại đẩy nhẹ.

Lãnh Hạ vẫn bất động như trước.

Lần này, hắn đã xác định là tuyệt đối có vấn đề, mẫu sư tử chưa từng có lúc bụng to như vậy, hơn nữa còn mềm mại, nhất định không phải là do hắn bị ảo giác!

Chiến Bắc Liệt nhướn mày kiếm, cười âm trầm, phun ra hai chữ lạnh buốt: “Tức phụ!”

Lãnh Hạ thở dài, chết sớm siêu sinh sớm, nàng chậm rãi rời khỏi lòng Chiến Bắc Liệt, bước chân rất nhẹ, làm cái bụng gần sáu tháng kia hiện rõ trước mặt hắn.

Sau đó, nhìn trời, đợi người này nổi giận.

Lãnh Hạ nhìn a nhìn, Chiến Bắc Liệt vẫn không có động tĩnh gì.....

Lãnh Hạ nhìn a nhìn, Chiến Bắc Liệt rất bình tĩnh.....

Cái này, không phải là phong cách của hần a!

Lãnh Hạ lặng lẽ liếc qua, khó hiểu nhú mày.

Chỉ thấy Đại Tồn Chiến thần cúi đầu cụp mắt, nhìn chằm chằm bụng nàng, vươn tay vô cùng bình tĩnh, chọc chọc.

Ứng mâu chớp chớp, chọc chọc vài cái rồi chuyển thành xoa, vừa xoa vừa rất trấn định ngẩng đầu, hỏi: “Mấy tháng?”

Lãnh Hạ đã nghĩ đến vô vàn phản ứng, lại không ngờ như thế này, trung thực đáp: “Gần sáu tháng.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, hơi nhú mày, trong giọng nói có chút oán trách: “Đã sắp sáu tháng còn chạy, phải cẩn thận một chút.”

Lãnh Hạ dờ dẫm ừ một tiếng.

Hần nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Biết là tốt rồi, lẽ đáng cơ kết thúc rồi chứ, quay về tẩm cung chưa?”

“À.” Lãnh Hạ quay người, rất khó chấp nhận phản ứng này của hần, nói với các quan viên: “Hôm nay các khanh gia vất vả rồi, hôm khác Trẫm sẽ thiết yến để tỏ lòng cảm tạ.....”

Chúng quan lại đương nhiên không ngốc đến nỗi mà đi hỏi là tiếp đãi Liệt Vương như thế nào, đương nhiên đây là vấn đề của Nữ hoàng, đều cúi lạy, hô to: “Cung tiễn Hoàng thượng!”

Thấy Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt sóng vai mà đi, bọn họ mới đứng thẳng dậy rồi tản đi.....

Đột nhiên, phía sau chợt vang lên một tiếng cười rất kỳ quái, tiếng cười này hơi ngừng rồi lại càng vang xa, làm mọi người ngồi bệt xuống đất, có vài người hơi lớn tuổi còn phải vỗ ngực thuận khí, suýt thì tắc thở.

Thật đáng sợ a!

Các quan lại đều kinh hoảng, quay đầu lại nhìn nam nhân ở phía xa kia, đang khoa chân múa tay vui sướng ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười kinh thiên động địa còn vang vọng mãi trong không trung.

Ai ai cũng đầu đầy dấu hỏi chấm nhìn nam nhân đột nhiên phát rồ kia.

Một thân hắc y, toàn thân bá đạo, không phải là Đại Tồn Chiến thần sao!

Mà lúc này Đại Tồn Chiến thần gần như đã không phân nổi ngũ quan trên mặt nữa, miệng ngoác rộng đến tận mang tai, cười tươi như hoa, vui đến điên rồi!

Tiếng cười sung sướng điên cuồng giống như một cơn gió cuốn đến khắp nơi, sự mừng rỡ kích động trong ấy ai cũng có thể nhận ra, Lãnh Hạ bóp gáy, im lặng nhìn người nào đó đang mừng như điên, người này, đến giờ mới có phản ứng!

Khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Chiến Bắc Liệt nhờ nụ cười này mà càng thêm sáng lạn, một sự vui mừng ngập tràn trong lòng, làm Lãnh Hạ cũng cong khóe môi theo, vuốt ve bụng mình.

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt chợt ngừng cười, như là nghĩ đến điều gì đó, cau mày, mặt đen lại, đỏ mắt, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lãnh Hạ ho khan một tiếng, hơi hơi lui lại, chợt nghe hần rít từng chữ một: “Tức phụ!”

Lãnh Hạ lại lui, hần lại tiến, sát khí đằng đằng phun ra hai chữ: “Sáu tháng?”

Nữ nhân này dám che giấu sáu tháng trời! Lãnh Hạ chép chép miệng, tiếp tục lui, hần tiếp tục tiến, khuôn mặt tuấn tú kia dí sát vào mặt nàng, hung thần ác sát trừng nàng, một lát sau liền ôm nàng vào ngực rồi lao như điên, Lãnh Hạ bị hần ôm chặt, cũng chỉ an an ổn ổn nằm im trong lòng hần, lúc dừng lại thì đã đến Dưỡng Tâm điện.

Chiến Bắc Liệt lao nhanh vào, không nói hai lời.....

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Hắn cẩn thận để không đụng vào cái bụng tròn vo kia, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến dự vọng trong mắt hắn, hai tay nắm chặt lấy hai tay nàng kéo lên trên đầu, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng.....

Đại Tồn Chiến thần ánh mắt sắc như đao, bạc môi nhanh như gió.

Đột nhiên, hắn chợt cúi đầu, không nói gì đã ép môi xuống.

Vẫn vậy, vẫn là cảm giác bá đạo như trước, cắn nát đôi môi Lãnh Hạ, như là hòa tan toàn bộ nhớ nhung, oán hận, phần nộ..... vào một nụ hôn này, như muốn hòa tan nữ tử dưới thân vào trong lòng mà âu yếm,..... Trong lúc ấy, cả hai người đều bùng lên ngọn lửa dự vọng, Lãnh Hạ như là đã quên mất phải hít thở như thế nào, dần dần chỉ cảm thấy lồng ngực bắt đầu khó chịu, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng lên vài phần.

Cứ nghĩ là hắn chạy tới sẽ hỏi tội nàng rồi nghiêm phạt, nào ngờ lại thế này! Được rồi, đây cũng coi như là trừng phạt, qua một lúc lâu, nàng đã thấy khó thở rồi mà hắn vẫn không chịu rời môi. Đột nhiên Lãnh Đại sát thủ trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, nắm hai tay lại rồi chém ra một chưởng!

Ầm!

Một quyền hung mãnh lập tức bị Chiến Bắc Liệt tóm lấy rồi tiếp tục đè xuống, hắn từ từ buông môi nàng ra, nhưng vẫn không quên cắn một cái.

Sau đó, tiếp tục trừng.

Đây là tiêu chuẩn dùng ánh mắt giết người a! Trong ánh mắt khiển trách của hắn, Lãnh Hạ chợt dạ mở mắt, cũng không phản kháng, chỉ thành thành thật thật nằm đó.

Đừng nói lúc này Đại Tồn Chiến thần bức bối đến mức nào, tròn sáu tháng, nàng gặt hái sáu tháng, trong lòng cuộn cuộn lửa giận, quả thật là rất muốn bóp chết nữ nhân đáng trách này! Lãnh Hạ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lúng ta lúng túng giải thích: “Đến tháng thứ ba ta cũng mới biết.”

Chiến Bắc Liệt ửng mầu chợt lóe, lửa giận trong lòng cũng mất đi một ít.

Hắn liên hệ đến chuyện lần trước ở Tây Ninh quan, chắc là do mang thai nên mới thế đi.

Lãnh Hạ mắt thấy hữu hiệu, không ngừng cố gắng: “Khi đó người còn đang giải quyết chuyện của Bắc Yến, trên đường quay về Trường An, hơn nữa, dù người tới thì đứa bé cũng phải mang thai mười tháng, cũng chẳng giúp được gì.”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, lời này hình như đúng, nhưng cũng hình như sai.

Lãnh Hạ ngược nhìn hắn, cực kỳ chân thành: “Chung Ngân không báo cho người sao?”

Theo như nàng suy đoán, Chiến Bắc Liệt có thể đến đây vào lúc này, nhất định là đã xuất phát từ sớm, vậy thì chắc chắn là do Chung Ngân mật báo!

Trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, Chung Ngân.....

Nàng nói như thế lại khiến Chiến Bắc Liệt hiểu là đã lệnh cho Chung Ngân báo cho hắn, lửa giận liền mất hơn một nửa, khó chịu nói: “Đã mang thai rồi còn nhận chuyện của Tây Vệ nữa, lỡ may động thai khí thì sao?”

Thật ra điều khiến Chiến Bắc Liệt tức giận nhất chính là nàng còn đang mang thai lại chọn đăng cơ, làm một Hoàng đế, phải phê duyệt tấu chương suốt đêm suốt sáng, ngày nào cũng phải xử lý đủ mọi chuyện, hắn hiểu nỗi khổ trong này hơn ai hết.

Hắn cũng hiểu rõ Lãnh Hạ lo lắng điều gì, nếu nói cho hắn từ đầu, nhất định sẽ trói nàng lại rồi khiêng về Trường An.

Nhưng bây giờ, lễ đăng cơ cũng đã cử hành, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi!

Lãnh Hạ liên tục gật đầu, đảm bảo: “Có người rồi mà.”

Chiến Bắc Liệt thở dài, tuy rằng vẫn có oán khí nhưng cũng không thể giận mẫu sư tử lâu được, nhất là còn có thêm mộ tiểu sư tử!

Hắn đứng dậy lấy một cái ghế rồi ngồi nhìn nàng, a không, là bụng nàng.

Sau đó bắt đầu cười khúc khích!

Lãnh Hạ nằm ngửa trên giường, nghe thấy người nọ trầm mặc một hồi, rồi cười hai tiếng cổ quái, xong lại nhìn nàng, ngốc một hồi, khờ một hồi, thở dài một hồi, nghĩ ngợi một hồi.....

Người này, thực sự là mừng như điên.

Nàng không khỏi có vài phần hồ thẹn, lẽ ra nên nói sớm cho hắn, hắn thích trẻ con như thế mà.

Nàng ngồi dậy, đang định đứng lên, thì đã bị một đôi ưng mâu trùng làm dừng lại, hắn nhảy dựng lên, căng thẳng nói: “Thai khí, thai khí a!”

Lãnh Hạ bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục ngồi, để cho hắn hài lòng, thận trọng nhìn chằm chằm bụng của nàng, rồi cười như tên ngốc.

Nếu muốn hỏi lúc này Chiến Bắc Liệt đang nghĩ gì, thì thật sự là rất phức tạp!

Hắn chỉ nhìn chằm chằm cái bụng kia mà giống như đã thấy được tiểu Lãnh Hạ mập mạp khả ái, bàn tay nhỏ nhắn đáng yêu, mềm mại gọi: “Cha!”

Còn nghĩ đến ba tháng qua, uất ức do Chiến Bắc Diễm và Chiến Bắc Việt mang lại cuối cùng cũng biến mất, rốt cuộc cũng có ngày hắn được mở mây mở mặt, Chiến Bắc Liệt nghĩ tới chuyện sẽ bế tiểu Lãnh Hạ đi dạo trước mặt hai người kia, cười vui đến toác cả miệng.

Con hai người kia, một đứa ngốc nghếch không khóc không cười, một đứa nhát gan lúc nào cũng khóc, sao có thể bằng tiểu Lãnh Hạ nhà lão tử!

Hắn cười híp cả mắt lại, vuốt ve bụng Lãnh Hạ thật nhẹ nhàng: “Tiểu Thái Bản sinh một bé gái, tiểu tử Bắc Việt kia ngày nào cũng bế con gái dạo trước mặt lão tử.”

Lãnh Hạ hai mắt sáng lên, giống như nhìn thấy Chiến Bắc Việt cười lộ hai cái răng khểnh, bế con gái dạo chơi, đang định đứng dậy thì lại bị hắn trùng, nên đành phải ngồi xuống tiếp: “Hai tháng rồi nhỉ?”

Hắn gật đầu, cười đắc ý: “Con gái lão tử chắc chắn xinh đẹp hơn nhà hắn!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái: “Sao người biết là con gái?”

Hình như hắn chưa nghĩ đến vấn đề này, cau mày lại, nói rất chắc chắn: “Đó là đương nhiên, con của Chiến Bắc Liệt ta, nhất định là con gái!”

Lãnh Hạ bị lời nói hùng hồn vô căn cứ này của hắn làm bất đắc dĩ, ngửa mặt lên trời, người này, muốn có con gái đến điên rồi!

Nàng cũng không gọi cho hắn một gáo nước lạnh, kệ cho vui đi, có khi là con gái thật cũng nên!

Hai người trò chuyện câu được câu không, mỗi khi nàng muốn nhúc nhích, Chiến Bắc Liệt lại nhảy dựng lên, căng thẳng hô ‘Thai khí’

Bộ dáng kia, so với Chiến Bắc Diễm và Chiến Bắc Việt năm đó, chỉ có hơn chứ không kém, cứ như thể là đứng lên một cái thì con gái hắn sẽ rơi ra luôn vậy.

Bỗng nhiên, Đại Tần Chiến thần ‘Ngao’ một tiếng, nhảy dựng lên, tiếng hét bất chợt làm Lãnh Hạ giật mình.

Một lát sau, chỉ thấy hắn hai mắt đỏ đần nhìn mình chằm chằm tay mình, không dám tin nhìn bụng nàng, ngờ ngác lắm lắm: “Nó nó.....”

Lãnh Hạ thở dài, nói tiếp: “Đạp.”

“Đúng!” Chiến Bắc Liệt gật đầu thật mạnh: “Nó đạp!”

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, bị người này đánh bại hoàn toàn rồi, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, nàng liền thấy ngứa chân, cuối cùng cũng không thể nhịn được dục vọng trong lòng, đạp cho hắn một cước rồi gào lên: “Con đạp.”

Hắn chớp chớp mắt mấy cái, ho khan một tiếng.

Lão tử biết là con đập, nhưng mà rất bất ngờ nên không kịp chuẩn bị thôi.

Chiến Bắc Liệt bấu môi, rồi ngay sau đó lại tiếp tục vui mừng xoa bụng Lãnh Hạ, cảm nhận đứa bé bên trong đập nhẹ, cảm xúc mềm mại làm tin hắn như muốn hòa tan.

Hắn ghé sát tai vào bụng nàng, nằm nghe bắt diệp nhạc hồ, giống như một đứa trẻ, nhìn thấy cái gì cũng hiếu kỳ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Cung nữ Dưỡng Tâm điện đứng ở cửa, rất quy củ hỏi: “Hoàng thượng, tối nay Hoàng phu ở trong điện ạ?”

Hoàng phu.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cũng ngẩng người ra, một danh hiệu ‘Hoàng phu’ nện xuống làm hai người tối tăm mặt mũi.

Lãnh Hạ là người có phản ứng đầu tiên, nín cười trả lời: “Ừ, tối nay Hoàng phu ở đây, lui ra đi, không có việc gì thì đừng quấy rầy.”

Đội cung nữ lui đi, hai người nghe thấy tiếng căn dặn: “Tối nay Hoàng thượng sủng hạnh Hoàng phu, không có việc gì thì đừng quấy rầy, đứng gác ở bên ngoài là được.”

Chiến Bắc Liệt ngơ ngác quay đầu nhìn về phía Lãnh Hạ, hai mắt như con chó nhỏ lưu lạc, rất đáng thương.

Phụt.....

Lãnh Hạ cười lẩn ra giường, len lén liếc khuôn mặt đang thay đổi màu sắc liên tục của Chiến Bắc Liệt, đỏ vàng cam lục lam chàm tím, càng cười to.

Cuối cùng, gương mặt hắn dừng lại ở màu đen, đen đến không thể đen hơn được nữa, giống như phía sau gáy còn đang có khói trắng bốc lên, cắn răng một cái.

..... Hoàng phu..... Sủng hạnh.....

Đi con mẹ nó Hoàng phu.....

Đi con mẹ nó sủng hạnh.....

Trong nụ cười trêu tức của Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt cười gằn, tiến lại gần nàng, âm trầm nói: “Hoàng thượng, vậy tối nay nàng phải sủng hạnh vi phu cho tốt!”

140. Q.2 - Chương 63: Người Nha Nếu Không Lui Binh

Edit: Kiri

Sủng hạnh vi phu.....

Ý cười hả hê trên mặt Lãnh Hạ, vì câu nói nửa giả nửa thật này mà cứng lại, phượng mâu chớp chớp, không phải là như nàng nghĩ chứ?

Về trở mắt khó thấy này làm tâm tình Chiến Bắc Liệt tốt hẳn lên, sự bực bội trong lòng cũng không cánh mà bay, khuôn mặt tuấn tú lại khôi phục vẻ hồng hào như trước.

Hắn bước lại gần, lấy mũi miện trên đầu nàng xuống, mái tóc đen lập tức bung ra, Chiến Bắc Liệt vuốt ve mái tóc nàng, ung mâu híp lại, cười nói: “Nói chút thôi mà, không thể làm con gái bị thương.”

Lãnh Hạ khê cong khoe môi, vừa cời long bào vừa thuận miệng nói: “Ba tháng trước và sau mang thai thì không được, còn những tháng khác.....”

Đang nói chợt ngừng, nhìn hai mắt đang lóe sáng của Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ liền hối hận, thật là hận không thể cắt đứt đầu lưỡi mình.

Đại Tồn Chiến thần vốn đang híp mắt, nay liền mở to ra, ánh mắt lấp lánh hỏi: “Tức phụ, những tháng khác thì sao?”

Lãnh Hạ nhìn trời, đánh chết cũng không thừa nhận, nghiêm mặt nói: “Những tháng khác cũng phải cần thận!”

Hình như đối với chuyện này, nam nhân có một loại nhạy cảm trời sinh, hần ra vẻ như chó sói dụ dỗ cừu non, giọng nói nhu hòa: “Hả?”

Lãnh Hạ nhắm mắt giả chết, hành động này với Chiến Bắc Liệt, chắc chắn là ngầm thừa nhận.

Tuy rằng Chiến Bắc Liệt không hiểu những cái này, nhưng trong lòng hần, mẫu sư tử đến từ một hành tinh khác, đương nhiên là hiểu mấy cái này, hơn nữa, thế giới thần bí kia còn tiên tiến gấp trăm lần ở đây.

Đại Tồn Chiến thần tin tưởng tức phụ tuyệt đối, lòng nở hoa mà cúi người xuống, tranh qua ‘Tiểu Lãnh Hạ’ mà hần đang tâm tâm niệm niệm, hôn nhẹ lên mí mắt nàng, nụ hôn này nhẹ nhàng chậm rãi, không mạnh mẽ như nụ hôn phạt trước đó, dần dần hôn xuống chóp mũi, rồi cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi đỏ mọng, ngậm nhẹ, cắn mím.

Bàn tay phủ lên chỗ mà vì mang thai nên nảy nở không ít, loại ám chỉ khiêu khích này, người đến từ hành tinh khác như Lãnh Hạ đương nhiên là hiểu.

Nàng than nhẹ một tiếng, mở miệng ra đáp trả lại nụ hôn của hần, hai tay vòng lên ôm cổ, mơ hồ nói: “Phải cần thận.”

Đại Tồn Chiến thần liền phát cuồng, quả thực muốn ngửa mặt lên trời mà tru một tiếng, ăn chay sáu tháng, cuối cùng cũng đến ngày ăn mặn.....

Dù là thịt bọt, cũng được!

Chiến Bắc Liệt nửa năm trời mới có đồ mặn, cố nhịn máu sói đang sôi trào trong huyết quản, ôn nhu cúi từng nút áo của long bào, đáng người thốt tha yếu điệu dần dần lộ ra trước mắt.

Trên làn da trắng nõn mịn màng, nổi bật lên một đóa phù dung tuyệt diệu, nở từ ngực nàng kéo xuống bụng, nơi có kết tinh tình yêu của hai người đang nằm đó, trần ngập tình mẫu tử.

Hai cảm giác khác biệt hòa vào với nhau, làm ứng mâu chậm rãi nheo lại, có một ngọn lửa bắt đầu lan lên từ dưới.

Ngọc thủ chậm rãi cởi hắc bào ra, Lãnh Hạ đẩy hần xuống giường rồi xoay người ngồi lên trên.

Phượng mâu nhìn xuống nam nhân dưới thân mình, cánh môi đỏ mọng cong lên: “Hoàng phụ, Trẫm sẽ sung hạnh người thật tốt.”

Khóe môi cong lên một độ cong khiêu khích, Chiến Bắc Liệt cười ám muội: “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Búng khê một cái, tắt nến.....

==

Một đêm đại chiến, sáng hôm sau kiệt sức.

Lãnh Hạ đang mơ mơ màng màng ngủ, sờ sang chỗ bên cạnh thì thấy lạnh.

Từ từ mở mắt ra, liền thấy người đáng nhẽ phải nằm lại đang ngồi trên giường, ánh mắt chờ mong nhìn bụng nàng.

Ánh mắt kia, hết sức chăm chú, như keo như sơn, không thể chia lìa, đúng là có lỗi ra cũng không lỗi nổi.

Nàng đau nhức khắp người, rất mệt mỏi, nhìn bên ngoài thì thấy vẫn tối đen, trời còn chưa sáng.

Lãnh Hạ ngáp một cái, kéo cánh tay người kia, ngái ngủ hỏi: “Sao không ngủ.”

Hắn ngồi ngậy người ở đó, chậm rãi vươn tay đặt lên bụng nàng, cực kỳ cẩn thận, như là sợ chỉ cần chạm mạnh một tý là cái bụng kia sẽ vỡ tan.

Một lúc sau, bàn tay to lớn kia nhẹ nhàng vuốt ve, rồi hắn thỏa mãn thở phào, khẽ nhếch môi, không dám tin nói: “Tức phụ, ta thật sự sắp làm cha rồi ư!”

Lãnh Hạ thở dài, lười để ý đến hắn, nhắm mắt, ngủ.

Nhưng nói thì dễ nhưng làm lại khó, nhất là bên cạnh còn có một kẻ khiến lòng người bốc hỏa.

Từ lúc nàng nhắm mắt lại, hắn vẫn cứ cười kỳ quái ngớ ngẩn liên tục, còn cứ lăm bắm cái gì đó.....

Lặng lẽ vênh tai lên nghe, cuối cùng cũng nghe được: “Không phải là lão tử đang nằm mơ chứ?”

Khóe môi cong lên, Lãnh Hạ thật sự nghĩ, đối với Chiến Bắc Liệt, nhất định phải dùng thủ đoạn không giống bình thường!

Bốp một tiếng!

Ngọc thủ vung lên nhanh như trước, tát một cái vào khuôn mặt tuần tú kia, Lãnh Hạ nhìn nam nhân bị tát đến choáng váng kia, gật đầu nói: “Không phải mơ.”

Chiến Bắc Liệt vuốt ve dấu tay trên má, cười toét miệng.

Lúc này tỉnh dậy, nhìn bụng mấu suture, hắn còn có một cảm giác như nằm mơ, thật sự sắp làm cha rồi ư?

Đến bây giờ, hắn mới dám xác nhận, dấu tay bông rập trên mặt kia rõ ràng là đang nói với hắn: Không phải mơ.

Chiến Bắc Liệt cười vui vẻ, cười như một tên ngốc, nằm xuống ôm tức phụ, vuốt ve bụng nàng, chép chép miệng thỏa mãn nói: “Ngủ!”

Hắn thỏa mãn như thế đến tận khi trời sáng.

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại, người nằm ngủ bên cạnh vẫn đang cong cong khóe miệng, ngủ như trẻ con.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiểu cung nữ dò hỏi: “Hoàng thượng, người thức dậy chưa ạ?”

Sau đó vang lên tiếng gõ cửa nhẹ: “Hoàng thượng, đến giờ lâm triều rồi ạ.”

Tiếng nói này dù không lớn nhưng Chiến Bắc Liệt vẫn nghe rõ, chậm rãi mở mắt ra, việc đầu tiên hắn làm là chép chép miệng, vẻ mặt thích ý.

Tối qua ăn mặn no nê, lại xác định chắc chắn hắn sắp làm cha, bây giờ Chiến Bắc Liệt cực kỳ thỏa mãn và hạnh phúc.

Lãnh Hạ nhìn bộ dạng thỏa mãn của hắn, nói: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra một cách nhẹ nhàng, cung nữ Lan Chỉ đi đầu, phía sau nàng có mấy tiểu cung nữ đang cầm y phục các thứ đi theo, đồng loạt thỉnh an: “Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng phu.”

Chiến Bắc Liệt đang tươi cười thích ý, lập tức bị hai tiếng ‘Hoàng phu’ này làm cứng đờ, một lúc sau mới bĩu môi, thích ứng.

Lãnh Hạ được cung nữ hầu hạ rửa mặt thay y phục xong, uy nghi bước ra khỏi cửa.

Đi được nửa đường, quay đầu lại nhìn người nào đó cũng y phục chỉnh tề đang đi theo mình, chớp chớp mắt hỏi: “Người cũng đi?”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày: “Chẳng phải nàng nói là còn có ta à?”

Lãnh Hạ nghĩ đến câu đảm bảo tối qua, lại có cảm giác muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, thấy người nào đó chậm rãi nheo mắt lại một cách nguy hiểm, lập tức gật đầu: “Đương nhiên!”

Lúc này Đại Tàn Chiến thần mới hài lòng, nghênh ngang đi theo Tây Vệ Nữ hoàng, đi về phía Kim Loan điện.

Kim Loan điện.

Lãnh Hạ ngồi thẳng trên long ỷ, phượng mâu liếc nhìn bên cạnh, bật cười.

Bên cạnh nàng, có một chiếc ghế đặt dưới ghế nàng một chút, Chiến Bắc Liệt đang bình thần ung dung ngồi trên đó, một chút mất tự nhiên cũng không có.

Mà quần thần phía dưới thì không có được tổ chất tốt như nàng, cả đám vã mồ hôi, khoe miệng co giật, mi mắt run rẩy.

Hay thật, làm gì có chuyện Tây Vệ lâm triều, Vương gia Đại Tần lại tới tham gia, còn ngồi thiên kinh địa nghĩa như thế!

Lãnh Hạ gật đầu, giọng nói the thé của thái giám liền vang lên: “Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!”

Lễ bộ Thượng thư bước ra, chấp tay cung kính khải tấu: “Hoàng thượng, sứ giả Đông Sở và Nam Hàn sắp đến, bộ Lễ nên tiếp đãi như thế nào ạ?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng nhú mày, chuyện như vậy mà cũng cần hỏi sao?

Nhưng suy nghĩ một chút thì cũng hiểu ra, Vệ vương chuyên quyền độc đoán, là người cực kỳ tàn bạo, liên sinh ra thói quan chuyên gì cũng hỏi của triều thần, thánh ý khó dò, nếu họ tự tiện quyết định, lỡ may một lúc nào đó khiến Hoàng đế chán ghét, đừng nói là chán ghét, chỉ cần hơi nghi ngờ, hậu quả đương nhiên là không dám nghĩ.

Nhẹ thì phạt roi, nặng thì nhốt vào ngục mất mạng!

Thậm chí, tru di tam tộc cũng không phải là chưa có!

Lãnh Hạ nhìn Lễ bộ Thượng thư cúi người chờ lệnh, hơi nhú mày, hỏi: “Ái khanh cho rằng nên dùng cách nào?”

Lễ bộ Thượng thư trầm ngâm trong chốc lát rồi cân nhắc đáp lời: “Bẩm Hoàng thượng, theo ý vi thần, lần này sứ giả đến là vì Hoàng thượng đăng cơ, đại diện cho Hoàng đế cả hai nước, nên tiếp đãi trang trọng, vi thần sẽ tự mình lo liệu, để tỏ thành ý.”

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa, cũng nên có lễ với sứ giả Đông Sở, để đáp tạ hai thành trì đã tặng.”

Nói xong, Lễ bộ Thượng thư khom người, căng thẳng chờ Lãnh Hạ trả lời.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, gật đầu nói: “Cứ làm thế đi, khanh gia quản lý bộ Lễ đã nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, Trẫm không thể sánh bằng, nếu không có chuyện lớn gì thì cứ tự giải quyết.”

Lễ bộ Thượng thư sững sốt, lập tức than nhẹ một tiếng, gật đầu liên tục rồi cúi người lui xuống.

Đến bây giờ, chúng quan viên mới thật sự an lòng, trước khi đăng cơ, thủ đoạn của Nữ hoàng bọn họ rất rõ, dù là với Hoàng hậu hay Tam Hoàng tử, sát phạt tàn nhẫn, không lưu tình chút nào, trong lòng vốn còn có chút lo lắng, chỉ sợ tân đế giống với Vệ vương đời trước, là một người tàn bạo mà độc đoán.

Không ngờ, không như bọn họ nghĩ, mà còn hơn dự đoán của họ nhiều.

Một câu nói rất đơn giản nhưng lại chứa đầy thâm ý, vui lòng uỷ quyền cho quan lại, thừa nhận mình không có nhiều kinh nghiệm, có Đế vương nào có thể không ngại mặt mũi làm được như thế?

Chúng thần nhìn về phía long ỷ với ánh mắt đầy tha thiết, hiểu cảm hồ hững, phượng mâu trong veo, nữ tử ấy làm chúng quan lại xúc động, có mấy người có tuổi, còn suýt rơi nước mắt.

Trời xanh có mắt, cuối cùng Tây Vệ cũng có được một minh quân!

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, ho nhẹ một tiếng, dù nàng bình tĩnh nhưng bị bao nhiêu cự thần nhìn chăm chăm như thế, cũng có chút mất tự nhiên.

Lại liếc qua bên kia, liền thấy Chiến Bắc Liệt tán thưởng tự hào, ánh mắt dịu dàng tươi cười nhìn nàng, ý nói: Không hổ là tức phụ của lão tử!

Đối với ánh mắt tự kỷ kia, Lãnh Hạ kiên quyết ném cho hắn một ánh mắt xem thường.

Một lát sau, Binh bộ Thượng thư Chu Dần bước ra, hỏi: “Hoàng thượng, đại quân Nam Hàn không có ý quay về, vẫn cứ luyện binh ở Nam Vân quân, trình sát báo về, hôm trước đã luyện binh vượt qua biên giới, vi thần nghĩ, đây là Nam Hàn thử, nếu quân ta tiếp tục nhẫn nhịn, sợ rằng mấy ngày nữa quân Hàn sẽ tấn công!”

Nếu đã biết Nữ hoàng không phải là người cố chấp, hắn cũng to gan mà nói ra suy nghĩ của mình.

Lãnh Hạ gật đầu, Chu Dần nói đúng, tân hoàng Tây Vệ đăng cơ, khó tránh khỏi triều cương bất ổn, lúc này, chính thị thời cơ tốt nhất để Nam Hàn xâm chiếm, nếu lần này Tây Vệ vẫn không can thiệp thì tiếp theo sẽ không còn là thử nữa.

Nàng lạnh lùng nhếch môi, trong phượng mâu lóe lên tia sát khí, đang định nói thì Chiến Bắc Liệt vẫn quan sát nét mặt nàng đã thầm kêu không tốt, nói trước: “Việc này, giao cho Bản vương giải quyết!”

Quần thần lại vã mồ hôi, Liệt Vương này, đúng là càng ngày càng quá phận, đã dự thính thì thôi, còn dám nói chen vào.

Nhưng oán thầm thì oán thầm, bọn họ cũng không dám lên tiếng, dù sao uy danh Chiến thần truyền khắp thiên hạ, nếu có kẻ dám nhạo báng hắn, có khi lập tức gãy cổ cũng nên.

Lãnh Hạ nhướn mày nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi: Người giải quyết?

Chiến Bắc Liệt trừng mắt: Người muốn nự giá thân chinh!

Đây không phải hỏi cũng không phải thử, hắn hiểu Lãnh Hạ hơn bất cứ ai, chỉ cần nhìn vẻ mặt với một chút sát khí trong mắt kia, hắn cũng đã chắc chắn, chết tiệt, đã mang thai còn dám có suy nghĩ nguy hiểm như thế.

Đừng nói là nự giá thân chinh, thậm chí nghĩ cũng không được nghĩ!

Lãnh Hạ có chút chột dạ quay mặt đi, lúc này quả thật là nàng có ý muốn nự giá thân chinh, ai ngờ còn chưa nói đã bị người này biết rồi.

Người này, mắt là tia laze à!

Đại Tàn Chiến thần hung tợn trừng mắt, phượng mâu rõ ràng chột dạ còn giả vờ bình tĩnh, thầm tính toán trong lòng, lúc về nên dùng cách gì để nghiêm phạt nàng đây.

Con gái đã được sáu tháng, không cho cha nó biết thì thôi, còn dám muốn mang nó đi mạo hiểm!

Trịnh Khấu Sư bước ra, chấp tay hỏi Chiến Bắc Liệt: “Không biết Liệt Vương định giải quyết như thế nào?”

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, một lát sau mới ra lệnh: “Giấy bút!”

Thấy Lãnh Hạ gật đầu đồng ý, tiểu thái giám liền bưng đồ lên, rồi đứng bên cạnh mài mực cho hắn.

Chiến Bắc Liệt cầm bút rồi tiêu sái vung tay, sau đó lấy một con dấu ra đóng xuống cuối thư, rồi hài lòng nói: “Chính là như vậy.”

Lãnh Hạ nhướn mày, đứng dậy, Chiến Bắc Liệt còn đang đứng trước bàn, thấy vậy liền nhảy đến bên cạnh nàng, căng thẳng đỡ: “Thai khí! Thai khí a!”

Lãnh Hạ ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ, mặc cho hắn đỡ tay mình, liếc tờ giấy kia.....

Lập tức đen mặt!

Nàng nhếch miệng cười, nhịn không được mà nghiêng răng một chút, hỏi nhẹ: “Cứ thế?”

Chiến Bắc Liệt nghiêm túc gật đầu: “Chính là như vậy!”

Hai người nói chuyện rất mơ hồ khiến các quan viên cũng không thể nhịn được nữa, cùng lao lên xem.....

Chỉ thấy tờ giấy kia chính là một bức thư gửi cho Thái hậu Hàn quốc Hoa Mị, tóm tắt thì là: Túc phụ lão tử mang thai, người nha, nếu như không lui binh, làm nàng phiền lòng động thai khí, lão tử liền dẫn đại quân đập phá Nam Hàn của người, ừm, lần này sẽ không chỉ là chiếm bốn thành!

A, không bằng trực tiếp để Nam Hàn thành họ Chiến? Hoặc họ Mộ Dung cũng được!

Trên Kim Loan điện lần lượt xuất hiện tượng đá, quần thần trong triều đều hóa đá hết rồi, quả nhiên là phong cách của Đại Tần Chiến thần a!

Người đời đều biết, năm ấy Chiến Bắc Liệt dẫn quân tiến đánh Chiến Bắc Liệt liền đoạt bốn thành, đoạt xong liền lập tức khai hoàn về triều, trên quốc thư đầy phần hận của Nam Hàn, chỉ có sáu chữ báo đạo tử nghệ của hắn: Có bản lĩnh, cướp về.

Đương nhiên Nam Hàn không dám cướp của Đại Tần Chiến thần, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố mà nuốt cuộc tức này xuống, chuyện này, liền biến Nam Hàn trở thành trò cười của thiên hạ.

Hôm nay, phong thư đầy uy hiếp này đưa đến, có khi Hoa Mị tức đến hộc máu.

Văn võ bá quan suy nghĩ rõ ràng xong liền đồng loạt vuốt râu mép, xoa ngực, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra.....

Thoải mái, thoải mái a!

Nhưng thoải mái thì thoải mái, chỉ một bức thư uy hiếp đưa qua, Nam Hàn sẽ lui binh?

Được rồi, bọn họ thừa nhận danh hiệu Chiến thần làm người khác nghe tin đã sợ mất mật, nhưng chỉ đơn giản thế mà đã lui binh, cái này cũng.....

Rất dọa người!

Nhìn mọi người nửa tin nửa ngờ, Chiến Bắc Liệt bĩu môi, vỗ bàn rồi ra lệnh: “Nhanh đưa đến Nam Hàn!”

Lời nói này, muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên, cứ như đây là triều đình Đại Tần, còn hắn đang ra lệnh cho thần tử của mình.

Càng khiến quan lại tan nát, chính là có hai tiểu thái giám vội vàng chạy đến, gấp giấy lại đưa cho quan viên phụ trách, quan viên kia lại càng cung kính cầm giấy lui xuống, chuẩn bị lệnh cho binh lính đưa đến Nam Hàn.

Đến lúc bức thư kia mất dạng, chúng quan viên mới hồi phục tinh thần, nhìn Nữ hoàng sắc mặt đã đen đến mức không thể đen hơn rồi, cùng vỗ gáy một cái.

Ai u!

Dọa người, rất dọa người!

Lãnh Hạ đen mặt, phất long bào một cái rồi sải bước rời khỏi Kim Loan điện, ném lại một câu lạnh như băng: “Bãi triều!”

Chiến Bắc Liệt giật mình, tức phụ tức giận, lập tức hô to ‘Thai khí’ rồi lao ra ngoài.

Lãnh Hạ vẫn bước nhanh, mặc kệ hắn, thật ra nàng giận không phải vì Chiến Bắc Liệt khoa tay múa chân trên triều đình của nàng, nàng luôn biết, nam nhân này làm mọi thứ là vì nàng, nếu không cũng sẽ không viết bức thư kia.

Nàng giận là vì trước đó Chiến Bắc Liệt cho Đông Phương Nhuận sáu thành, để không đánh vỡ sự cân bằng trong thiên hạ, để ít nhất cũng thấy là Đại Tần ngang bằng với Đông Sở, để Đại Tần không trở thành mục tiêu công kích của các nước khác, mà bây giờ, vì nàng, nên quan hệ giữa Đại Tần và Tây Vệ đã là vô cùng chắc chắn, chỉ cần phong thư này đến tay Nam Hàn, lập tức sẽ khiến Đông Sở và Nam Hàn kiêng kỵ.

Đông Sở và Nam Hàn chắc chắn sẽ liên thủ.

Đến lúc đó, Tây Vệ cách xa Đông Sở mà Đại Tần vừa mới đại chiến xong, tiêu hao quá nhiều quân phí, nếu bị Nam Hàn và Đông Sở bao vây thì sẽ phải chịu cảnh hai nước giáp công!

Lãnh Hạ đang bước nhanh thì đột nhiên, một thân thể ấm áp ôm chặt lấy nàng.

Hai cánh tay mạnh mẽ siết chặt hai tay nàng, rồi chậm rãi xoa bụng nàng như là sợ đứa bé bên trong bị thương, rất nhẹ nhàng, làm lửa giận của Lãnh Hạ liền bị dập tắt.

Hơn nữa, người này, làm tất cả đều vì nàng.

Lãnh Hạ lén nhếch miệng cười không để cho Chiến Bắc Liệt thấy, rồi ngay lập tức lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Nam nhân phía sau vùi đầu vào gáy nàng, giả vờ đáng thương, làm nũng: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ giật mình một cái, chấn động!

Giọng điệu kia, du dương, đau đớn, dịu dàng, sâu thẳm,.....

Hắn gọi không thấy mắt mặt, nhưng nàng nghe cũng thấy mắt mặt.

Toàn thân lập tức nổi da gà.

Hơi thở ấm áp phun vào cổ, Chiến Bắc Liệt cọ nhẹ vào gáy nàng, hôn nhẹ một cái rồi nói: “Không sao, dù hai nước giáp công, Đại Tần cũng không yếu đuối.”

Nàng thở dài, phản bác: “Đại Tần mới chiến tranh xong, quốc khố lại chưa dồi dào bao giờ.....”

Chiến Bắc Liệt cắn nhẹ nàng một cái làm Lãnh Hạ ngừng lời: “Ừm, nếu Đại Tần diệt quốc, lão tử sẽ ngoan ngoãn ở trong hậu cung của nàng, làm Hoàng phu.”

Lãnh Hạ liếc mắt, cũng không nói thêm nữa, đây chỉ là dự đoán của nàng, mà dù có thật thì lúc ấy hai với hai, cuối cùng ai thua ai thắng, cũng không nói trước được!

Lãnh Hạ nghĩ thông xong, liền quay người lại ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, hôn lên.....

“Ai u! Ai u!” Vài tiếng hô khẽ già nua truyền đến từ phía xa.

Các lão thần vừa hạ triều liền thấy hai người ôm hôn trước bàn dân thiên hạ, đều che mắt lại hô lên, trên mặt viết bốn chữ khiển trách rất to: Rất mất thể thống!

Nhất là Hoàng phu này, cũng không biết kiểm điểm gì cả!

Nếu Chiến Bắc Liệt nghe được những lời này, nhất định là không hiểu gì, rõ ràng là Nữ hoàng của các người chủ động.

Nhưng hắn không biết cho nên cũng càng không biết, trong đầu bọn họ liền nghĩ ra một cách to gan, ý nghĩ này đến tận lúc hắn biết liền giận sôi máu.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ đuổi hay tay ra, ôm lấy Lãnh Hạ rồi cười lớn bay về phía Dưỡng Tâm điện.

Nhân ngày 8-3, chúng tất cả chị em phụ nữ chúng ta luôn vui vẻ, xinh đẹp, thành công trong cuộc sống và nhận được những lời chúc, những món quà đầy ý nghĩa từ bạn bè, người yêu và gia đình nhé.

141. Q.2 - Chương 64: Mau Quay Về A

Edit: Kiri

Tây Vệ Nữ hoàng Mộ Dung Lãnh Hạ lại vang danh thiên hạ thêm lần nữa!

==

Mà lúc này, Lãnh Hạ đang ngồi trong ngự hoa viên phơi nắng.

Đứng đối diện nàng là Thí Thiên bốn trăm linh hai người, cả đám đang che miệng nín cười, ánh mắt đảo loạn, chết sống gì cũng không nhìn nàng.

Lãnh Hạ hung hăng liếc mắt, nguy hiểm nói: “Cười đi.....”

Lập tức cả đám khom người ôm bụng, hơn bốn trăm cười ha ha, có kẻ còn cười lăn ra đất, trực tiếp không nhìn sắc mặt đen kịt của Lãnh Đại Nữ hoàng, một chút mặt mũi cũng không cho.

Đây là hậu quả của lần đoạt vị trước đó, thủ đoạn của Lãnh Hạ không chỉ khiến triều thần sợ hãi mà còn làm cho bách tính khiếp sợ.

Bây giờ, nhà nào có trẻ con không nghe lời, người lớn sẽ trừng mắt lên hét: “Tây Vệ Nữ hoàng tới!”

Hiệu quả nhanh chóng!

Đứa bé liền run rẩy rồi chui vào lòng bố mẹ, không dám nhiều nữa.

Tây Vệ Nữ hoàng, trực tiếp thay thế chó sói trong lòng trẻ con, trở thành danh hiệu đáng sợ nhất.

Đến tận lúc Thí Thiên cười chán rồi mới sợ sệt liếc nhìn mỗ Nữ hoàng đang sát khí ngút trời, mau chóng xếp thành hàng đứng ngay ngắn, giả vờ không biết gì.

Ánh mắt u ám đảo qua mọi người làm họ run hết lên, Lãnh Hạ mới chậm rãi nói: “Hôm nay gọi các người đến, là muốn hỏi ý các người một chút, sau này định thế nào?”

Từ lúc tiến hành đoạt vị xong, mọi người đều ai về nhà ấy, dù sao thì trừ Lâm Thanh và Lý Tuấn, bọn họ đều là người Tây Vệ, đều có gia đình anh chị em, chẳng qua là đã bị nghiêm lệnh trọn đời không được về Tây Vệ, bây giờ mọi chuyện đã khác, cũng không cần theo nàng vào sống ra chết nữa.

Đối với Thí Thiên, Lãnh Hạ không chỉ coi bọn họ là thuộc hạ, còn là huynh đệ, thân nhân.

Mọi người còn chưa hiểu ý nàng thì Lãnh Hạ đã nói tiếp: “Các người là do ta dạy dỗ, năng lực thế nào ta hiểu rất rõ, nếu muốn làm quan ta sẽ sắp xếp vị trí thích hợp trong quân ngũ, còn nếu muốn quy ẩn thì ừm, chắc là phí công việc sẽ hơi ít, dù sao quốc khố cũng không nhiều.”

Phịch!

Tề Thịnh nóng tính nhất liền quỳ xuống đầu tiên, vội vàng hỏi: “Cô nương, người không cần chúng ta nữa sao?”

Dù nàng đã làm Nữ hoàng, nhưng bọn họ vẫn không đổi xưng hô.

Lãnh Hạ nhướn mày, bĩu môi nói: “Ta là vì các người.....”

Phịch!

Còn chưa nói xong, Trì Hổ cũng đã quỳ xuống, ngắt lời nàng: “Chúng ta sống là người của cô nương, chết là quỷ của cô nương, dù đến âm tào địa phủ, chúng ta cũng chỉ có một tên.”

Lãnh Hạ thở dài, giải thích: “Ta là vì các người.....”

Phịch!

Chu Trọng cơ trí cũng quỳ xuống, ngắt lời nàng, rồi ra vẻ tủi thân: “Cô nương không cần chúng ta nữa, chúng ta cũng không muốn sống nữa, để lát nữa mỗi người một sợi dây, tạm biệt gia đình người thân rồi gặp lại ở địa phủ đi!”

Lãnh Hạ bất đắc dĩ nhìn bốn trăm ánh mắt cổ chấp kia, lắc đầu nở nụ cười.

Thấy nàng như vậy, Chu Trọng liền vui vẻ hô to: “Nói cho cô nương biết, chúng ta tên gì?”

“Thí Thiên!”

Tiếng hò hét đình tai nhức óc, vang tận đến trời xanh.

Khóe môi Lãnh Hạ khẽ cong lên, trong phượng mâu có chút nước, có lẽ là cảm động, có lẽ là vui mừng, nàng không thể nói rõ cảm giác lúc này, vì hai chữ vang vọng kia mà trái tim cũng thấy ấm áp, đây không

giống như tình tỷ muội với Tiêu Phượng, không giống tình cảm vợ chồng với Chiến Bắc Liệt, nhưng đều làm nàng thấy hạnh phúc thỏa mãn.

“Vậy thì sau này, các người là thân vệ của ta, còn giờ thì.....” Nhìn bốn trăm khuôn mặt cười hì hì, Lãnh Hạ ho khan một tiếng, mắt tự nhiên phát tay một cái, ra vẻ không thể chịu nổi: “Đều rút đi đi!”

“Nói sớm có phải tốt không!” Thí Thiên rung đùi đắc ý, sóng vai nhau bước đi.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, trợn mắt nhìn một đám không lớn không nhỏ gì cả, tròng tròng nhưng miệng vẫn nở nụ cười, đang định xuống khỏi tháp, thì bỗng nhiên.....

Một cơn gió phả vào mặt, cùng với đó, một bóng đen xuất hiện ở ngay bên cạnh, ưỡn ngực, ngẩng đầu, hóp bụng kêu lên: “Thai khí! Thai khí a!”

Bụng nàng càng ngày càng lớn, cục cứng cũng càng ngày càng lớn, chân bắt đầu có hiện tượng sưng, luôn cảm thấy mệt mỏi.

Lúc đầu Chiến Bắc Liệt chỉ theo sát một bước cũng không rời, sau thì lo lắng tất cả mọi chuyện, ngày ngày vùi đầu vào phê duyệt đồng tấu chương, rồi cứ một lúc lại liếc mắt nhìn mỡ Hoàng đế đang nằm trên long sàng, đảm bảo chỉ cần có chút biến động nhỏ là hần có thể lao đến ngay lập tức.

Chỉ cần vợ hần có thể ngoan ngoãn dưỡng thai, tuyệt đối là một khẩu lệnh một động tác.

Ngay cả lúc ở Đại Tần, cũng chưa từng chăm chỉ như thế.

Nếu để cho Chiến Bắc Liệt biết, nhất định khuôn mặt hồ ly sẽ biến dạng, rồi lao lên cắn cổ hần hỏi một câu, sao để có thể không có tính người như thế.

Mà hôm nay, Lãnh Hạ thừa dịp hần đang miệt mài phê duyệt nên len lén ra ngoài phơi nắng, ai ngờ, mới được một lát, người này đã lao đến rồi.

Phượng mâu quay sang nhìn người nào đó đang kinh hồn bạt vía, nàng chậm chạp đứng lên, thở dài nói: “Nếu cứ ở trong cung ngọt ngào thế này, sẽ sinh ra chứng u buồn tiền sản đấy.”

Chiến Bắc Liệt chớp mắt mấy cái, ứng mâu mơ hồ: “Chứng..... chứng gì?”

Lãnh Hạ xoay người nhìn hần, giải thích: “Không có việc gì lớn, chỉ là..... tâm tình sa sút.....”

Chiến Bắc Liệt vừa mới thở phào một hơi sau câu ‘Không có việc gì lớn’ đến lúc như được bốn chữ sau liền cau mày lại, cái này không thể được!

Gia quy điều ba, khi Vương phi đau khổ phải vô cùng đau đớn, cực kỳ bi thương, không được có hành động lộ vẻ vui sướng.

Gia quy điều tám, khi Vương phi nhàm chán thì phải nghe lệnh mà diễn xuất, y phục rực rỡ làm trò tiêu khiển, không được có hành động đứng đưng.

Không đợi hần tự hỏi là phải làm thế nào để giúp mẫu sư tử tiêu khiển, Lãnh Hạ đã nói: “Không thèm ăn.....”

Cái này lại càng không được!

Chiến Bắc Liệt đã cau mày thành một đường rồi, tức phụ không ăn được, con gái cũng không ăn được!

“Da nhăn nheo, đau bụng, sưng phù, phiền não trong lòng, lo âu, nôn mửa, sinh non sinh non!”

Nói ra một từ, sắc mặt Chiến Bắc Liệt lại trắng thêm một phần, nàng vừa dứt lời, thì Chiến Bắc Liệt đã trợn tròn mắt, mặt trắng bệch, run rẩy, căng thẳng,.....

Lãnh Hạ cũng hoài nghi, không phải là người này chỉ nghe thôi mà cũng mắc bệnh chứ?

Một lúc sau, hần đáng thương nhìn nàng, yếu ớt hỏi: “Tức phụ, nàng dọa ta phải không?”

Hoàng tấu mang thai mười tháng cũng không nghe thấy nói là bị chứng gì a!

Lãnh Hạ lại than nhẹ một tiếng, vẻ mặt chân thành tha thiết, lời nói thành khẩn: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a!”

Còn chưa nói xong, nàng đã thấy mình bị nhấc bổng lên, người nào đó ôm nàng vào lòng ra bay ra khỏi hoàng cung.

Mùa hè ngập tràn ánh nắng rực rỡ, những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, không khí còn thơm mùi hoa sen, mọi thứ đều rất tuyệt vời.

Phía trên hoàng cung, giữa không trung, có hai bóng dáng một đen một trắng ôm nhau, đang cười nói.

“Đi đâu thế?”

“Muốn đi đâu thì đi, chỉ cần không bị cái chúng kia là được!”

==

Chiến Bắc Liệt nói muốn đi đâu thì đi chẳng qua cũng là gạt nàng, cuối cùng hai người tới Cổ Mặc Trai.

Gã sai vật ở cửa có ấn tượng rất sâu với Lãnh Hạ, nhận ra nàng thì không dám ngăn lại, để hai người nghênh ngang đi vào.

Đi tới hậu viện liền nhìn thấy năm cái tháp đặt xếp hàng, ba người Cuồng Phong với Mục Thiên Mục Dương chán đến sắp mọc lông rồi, buồn bã than thở.

“Aizz..... Gia vào cung một tháng rồi!” Đây là Cuồng Phong.

“Aizz..... Để chúng ta ở đây chẳng mạng nhện!” Đây là Thiểm Điện.

“Aizz..... Chúng ta còn muốn gặp thần tượng mà!” Đây là Lôi Minh.

“Aizz..... Gia và Tiểu Vương phi cũng không cần chúng ta!” Đây là Mục Thiên.

“Aizz..... Tình chàng ý thiếp, sao còn nhớ chúng ta a!” Đây là Mục Dương.

“Aizz..... Không trượng nghĩa a không trượng nghĩa!” Năm người cùng than thở.

“À, nếu chúng ta đã không trượng nghĩa như thế, thì cứ không trượng nghĩa đến cùng đi.” Một giọng nữ trong trẻo truyền đến.

“Đã bảo nàng đừng ra ngoài rồi, vậy thì, hồi cung?” Một giọng nam hỏi.

“Hồi cung làm gì?” Nữ tử ngạc nhiên hỏi.

“Tình chàng ý thiếp!” Nam tử trả lời.

Cùng với đó, tiếng bước chân của hai người càng ngày càng xa.

Năm người chớp chớp mắt mấy cái, vẻ lười biếng biến mất, thay vào đó là hai mắt sáng ngời, lập tức nhảy lên, một nam một nữ đang đi đến cổng hậu viện, một đen một trắng, không phải Vương gia và Tiểu Vương phi thì là ai!

Vụt vụt vụt vụt vụt!

Năm người lao nhanh như tên bắn, níu lấy tà áo hai người, ôm chân, cúi rạp xuống, lệ rơi đầy mặt gào khóc hô ‘Vương gia’, thảm thiết hét ‘Vương phi’, cảnh tượng này, rất hùng tráng!

“Gia a, Vương phi a, chúng ta sai rồi! Năm cái miệng tiện a!” Năm người níu kéo cầu xin, đánh chết cũng không buông tay.

Thật vất vả mới được gặp gia và Tiểu Vương phi, cái gọi là cốt khí của ngũ đại ám vệ của Đại Tàn Chiến thần, là cái gì, là cái gì?

Quả nhiên trời không phụ người có lòng, quả nhiên có công mài sắt, có ngày nên kim, năm người lệ nóng doanh tròng nhìn hai người trước mắt, mỗi người một cước đá căng bọn họ, rồi chậm rãi quay người lại.

Sau đó.....

Năm con người đồng loạt rơi xuống, lăn lông lốc.

Thiểm Điện đại ra, há hốc mồm, cứng ngắc kéo kéo góc áo Cuồng Phong: “Huynh đệ, tát ta một cái.”

“Bốp.” Lôi Minh y lời tát cho hắn một cái rồi ngơ ngẩn hỏi: “Người đau không?”

Thiểm Điện chép chép miệng, ngơ ngắc gật đầu: “Rất đau!”

Bốn người chết lặng quay đầu, nhìn dấu tay hắn trên mặt hắn, lẩm bẩm: “Đúng là rất đau a.....”

‘Bốp!’ một tiếng rõ to, năm người lại chết lặng quay đầu, thấy Chung Thương vừa mới ra ngoài, đập đầu vào cánh khô, kết cục là đầu rơi máu chảy!

Hắn lão đảo hai bước, khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc lần đầu có vài phần ngớ ngẩn, nhìn chằm chằm cái bụng tròn vo của Lãnh Hạ, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, rồi lại nhìn bụng, bước lên hai bước, tự đập đầu mình vào cây lần nữa, gật đầu xác định: “Đau thật.”

Nhờ một tiếng xác nhận này mà năm người Cuồng Phong mới hoàn hồn, hoảng sợ chỉ Lãnh Hạ, lắp bắp: “Vương vương vương vương.....”

Aizz, sao ám vệ của Chiến Bắc Liệt đều như thế! Nàng bữu môi, mỉm cười nhắc nhở: “Vương phi!”

“Đúng, Vương phi!” Năm người gật đầu, lại trợn tròn mắt lần nữa: “Không! Mang mang mang mang mang.....”

Lãnh Hạ lại mỉm cười, nhắc nhở: “Mang thai.”

“Đúng, mang thai!” Năm người tiếp tục gật đầu, rồi lập tức ngửa đầu nhìn trời, lệ rơi đầy mặt, Tiểu Vương phi a, sao người có thể không nhắc chúng ta một tiếng đã mang thai!

Sao người có thể âm thầm mang thai!

Sao người không cho chúng ta thời gian để chuẩn bị tâm lý!

Loại chuyện không bằng cảm thú như thế, sao người làm được a!

Nghĩ như vậy, năm người không khỏi bình thường trở lại, oán hận nhìn phương xa, được rồi, Tiểu Vương phi bữu hân nên mang thai cũng phải bữu hân.....

Mấy hôm nay Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vẫn luôn ở trong cung, còn tin Tây Vệ Nữ hoàng mang thai thì đương nhiên bách tính không dám tùy tiện thảo luận, hơn nữa ba người biết tin tức, Chung Ngân thì từ hôm họ tới đã thu dọn y phục chuồn mất, Mộ Nhị thì ngơ ngẩn không bao giờ nói lời nào, lão ngoan đồng lại càng không đáng tin, không có việc gì thì chạy loạn khắp nơi, làm gì có thời gian nói cho bọn họ cái này.

Nên đến tận giờ, lục đại ám vệ của Đại Tàn Chiến thần đều không biết gì cả!

Oán thán xong, bọn họ liền hưng phấn, cuối cùng cũng có tiểu chủ tử!

Thiểm Điện chớp chớp mắt, nhìn bụng Lãnh Hạ rồi thở dài nói: “Nhìn tiểu chủ tử của chúng ta xem, đúng là không giống người thường!”

Lôi Minh ít khi đồng ý với hắn: “Đương nhiên, còn không xem là con của ai, kết tinh của Vương gia và Vương phi, người khác sao so được!”

“Đúng vậy, nhất định là suất hơn tiểu Hoàng tử!” Cuồng Phong cũng đồng tình.

Suất?

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ chữ này, lập tức đen mặt, con gái của lão tử sao có thể dùng từ suất.

Nhưng mấy người kia đang chìm đắm trong vui mừng nào có ai để ý tới vẻ mặt của hắn.

Mục Dương vuốt cằm, vui đến nở hoa: “Chắc chắn là tiên hoàng phù hộ a, gia nhà chúng ta cuối cùng cũng có người nối dõi!”

Mục Thiên gật đầu liên tục: “Chờ tiểu vương gia ra đời, nhất định phải thấp nén hương cho tiên hoàng.”

Chung Thương bịt miệng vết thương lại, khuôn mặt cứng ngắc nhìn bụng Lãnh Hạ một hồi, rồi lắc đầu, hơi có chút sùng bái nhìn năm người kia, còn ở trong bụng, sao các người nhìn được?

Chiến Bắc Liệt đã đen đến mức không thể đen hơn, ứng mâu cuộn trào sát khí, hung tợn trừng mắt nhìn năm người, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Mẹ nó, đều câm miệng cho lão tử!”

Kỷ luật nghiêm minh, năm người vốn đang quang quác cái mồm, lập tức ngậm lại, rồi thoáng nhìn qua Chiến Bắc Liệt rõ ràng đang rất khó chịu, không hiểu chuyện gì.

Đại Tồn Chiến thần đen mặt, nghi hoặc nhìn bụng vợ mình, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề mà hắn vẫn luôn chắc chắn, không phải là một thằng nhóc chứ?

Sẽ không chứ?

Sẽ không.....

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hắn quăng luôn, tự thuyết phục bản thân, sẽ không!

Nhưng mà cái suy nghĩ kia vẫn cứ bám lấy hắn, không phải là một thằng nhóc chứ.....

Được rồi, dù là một thằng nhóc, chỉ cần là mẫu sư tử sinh, hắn cũng.....

Đại Tồn Chiến thần có vài phần đau lòng, không tự chủ mà ra vẻ đáng thương nhìn Lãnh Hạ, hai mắt như chú chó nhỏ lưu lạc làm Lãnh Hạ mềm lòng, lần đầu tiên không thấy nổi da gà.

Bọn họ không biết tại sao Chiến Bắc Liệt khác thường, nhưng đương nhiên là Lãnh Hạ biết, nàng ho nhẹ một tiếng, kéo tay hắn hỏi thử: “Lỡ như...”

Chiến Bắc Liệt cố chấp quay mặt đi, tự nói trong lòng, nếu quả thật là thế, được rồi, lão tử cũng thương nó, cực kỳ thương.

Cái này, mọi người đều đã nhận ra vài phần, ngạc nhiên liếc nhìn hắn, hay thật, có ai không muốn có con trai để kế thừa hương hỏa, gia nhà chúng ta quả nhiên là khác biệt a!

Mọi người đều nhìn bụng Lãnh Hạ, nghĩ một chút, nếu như là một tiểu quận chúa, ừ, cũng không tồi!

Bị mấy ánh mắt đầy hưng phấn nhìn chằm chằm, dù là một người bình tĩnh như Lãnh Hạ, cũng không khỏi dựng tóc gáy, nàng quan sát xung quanh một vòng rồi nhướn mày, âm trầm hỏi: “Sao không thấy Chung Ngân a?”

Câu hỏi này liền thay đổi lực chú ý của mọi người, đều cảm thấy có gì đó không đúng, gió lạnh thổi phía sau gáy, đồng loạt nuốt nước miếng một cái.

Chung Thương khước miệng giật nhẹ, bẩm báo: “Vương phi, từ ngày chúng ta tới, Chung Ngân đã thu thập đồ đạc chuẩn mất, nguyên nhân cụ thể thì không ai biết, nhưng mấy hôm trước có gửi về một bức thư, Cổ Mặc Trai vì có sai phạm trong việc cống trà nên bị phạt, rồi Vương phi lại ra quy chế thi cử mới, gần đây không có thời gian, nhưng hình như cũng đã xong xuôi rồi, hôm trước nói là hôm nay về, có lẽ cũng sắp về đến nơi rồi.”

“À.....” Lãnh Hạ đáp lại một tiếng, chắc chắn Chung Ngân không ngờ, hôm nay bọn họ đến.

Khóe môi chậm rãi cong lên, độ cong quỷ dị kia làm cho những người hiểu nàng, đều đỏ mặt thay Chung Ngân.

Huỳnh đệ, người tự giải quyết cho tốt!

Sau đó, mọi người đều nhìn phía Chiến Bắc Liệt, tuy rằng không biết tại sao Chung Ngân đắc tội Tiểu Vương phi, nhưng chắc chắn là đắc tội Vương gia!

Chuyện Vương phi mang thai lớn như vậy mà cũng dám gạt chúng ta, gạt Vương gia,.....

Nghĩ như vậy, vẻ đồng tình trong mắt lập tức biến thành hả hê, nhất là nhớ tới, vừa rồi bọn họ bị kinh sợ, cả đám cười gằn, xoa xoa tay vụn phần mong đợi.

Quả nhiên, Chiến Bắc Liệt nhếch môi, gọi lên một độ cong y như Lãnh Hạ, ưng mâu sâu thăm thẳm chợt lóe lên chút ánh sáng xanh.

Hắn nhếch miệng cười, thần nhiên nói: “Mau quay về a.....”

142. Q.2 - Chương 65: Chém Đầu

Edit: Kiri

Chung Ngân chẳng phải người giản dị gì, lúc nào cũng mặc tử y, tóc dài xõa tung, phe phẩy quạt giấy ra vẻ mị hoặc, ai mà chẳng biết?

Cho nên mỗi khi có cô nương hay đại thẩm nào đi ngang qua, mới hét lên một tiếng xong quay lại nhìn liên nhận ra ngay, vung khăn tay lên, oán giận nói: “Muốn chết sao, Chung lão bản!”

Gã sai vật ở ngoài Cổ Mặc Trai chỉ liếc qua đã nhận ra, bước lên hai bước cúi đầu khom lưng.

Chung Ngân kéo hắn ra chỗ góc tường rồi thận trọng nhìn xung quanh, nói thầm: “Cái.. cái người lần trước..... có đến không?”

Hắn giơ tay lên tả cái bụng to, gã sai vật lập tức hiểu ra: “Có có, không chỉ cô nương kia, còn có một nam nhân cực kỳ anh tuấn.....”

Không đợi hắn nói xong, Chung Ngân đã ngồi bệt xuống đất, run lập cập, khóc không ra nước mắt: “Xong!” “Nhưng đi rồi, đã đi hơn nửa canh giờ rồi!” Gã sai vật khó hiểu nhìn lão bản nhà mình, lại nhìn sắc trời, đột nhiên một bàn tay đẩy đầu hắn ra.

Chung Ngân đẩy đầu hắn ra chỗ khác rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, tiếp tục thể hiện phong thái yêu nghiệt, giọng nói mị hoặc đầy vẻ ghét bỏ: “Sao không nói sớm!”

Hắn hong thả bước vào nhà, còn hát khe khẽ, vừa đi vừa phe phẩy quạt.

Trong hậu viện, sáu người đang phơi nắng, uống rượu, thơ thẩn, ngủ gật, đọc sách, trêu kiến, vặt cánh hoa,.....

Nói chung, mọi thứ đều bình thường!

Trên bàn đá có một chiếc khay, mùi hương trên đó tỏa ra khắp nơi, làm mùa hè nóng nực có thêm chút thanh mát.

Ngửi liên tục vài cái, khuôn mặt tuấn tú tà mị lập tức vui vẻ, Chung Ngân lập tức nhảy tới cạnh chiếc bàn, ngây ngất: “Thơm a!”

“Về rồi à?” Chung Thương mở hé mắt.

Chung Ngân cầm bầu rượu trên bàn uống hai hớp, chất lỏng lạnh lạnh chậm rãi chảy qua yết hầu, nhanh chóng chạy tới lục phủ ngũ tạng, hòa tan oán niệm phải phơi nắng mấy canh giờ của hắn.

Cặp mắt đào hoa nheo lại, chếp miệng cảm thán: “Rượu ngon a!”

“Đương nhiên là rượu ngon!” Sáu người đồng thanh.

Chung Ngân chớp chớp mắt mấy cái, cuối cùng cũng phát hiện ra có chỗ không bình thường, hôm nay sáu người này, đang uống rượu thì không uống nữa, đang ngủ gật thì tỉnh ngủ, đang thơ thẩn thì hoàn hồn, đang đọc sách thì ngừng đầu, đang trêu kiến thì tự nhiên nhặt được lương tâm, đang ngắt hoa thì bỗng thấy từ bi.

Sáu đôi mắt giống hệt nhau nhìn chằm chằm hắn làm hắn sờn gai ốc.

Cuồng Phong rất thật thà nhìn hắn: “Gia nhà ta vốn muốn đánh ngươi nở hoa đầy đầu.”

Thiểm Điện bất đắc dĩ cảm thán: “Vương phi mang thai tiểu chủ tử, gần đây rất thiện lương.”

Lôi Minh sùng bái gật đầu nói: “Đề nghị đổi thành độc dược, không thể dùng bạo lực.”

Mục Dương hưng phấn nói tiếp: “Gia nghe xong liền đồng ý, độc dược thì độc dược.”

Mục Thiên rất cảm động chỉ chỉ: “Gia rất hiểu người, đời này yêu nhất rượu hoa điều.”

Nhìn Chung Ngân tròn mắt, năm người đều gật đầu: “Đúng vậy, chúc mừng người đã đoán đúng, chính là bầu rượu kia.”

Cuối cùng vẫn là do Chung Thương nghiêm túc kết luận: “Độc này là ‘Phá nhan’ trong một tháng sau khi trúng, tóc da đều biến thành màu tím, không có tác dụng phụ.”

Vừa dứt lời, như là để xác định lời của Chung Thương, tóc của Chung Ngân bắt đầu chuyển sang màu tím, từ chân tóc lan dần ra, chỉ trong chớp mắt đã nhuộm cả đầu thành màu tím.

Hắn hoảng sợ cầm tóc lên kiểm tra, đột nhiên phát hiện, ngay cả tay cũng biến thành màu tím, không cần nghĩ cũng biết bây giờ mặt là màu gì.

Cứ như vậy, một quả cà tím ra đời.

Năm người Cuồng Phong cực kỳ sùng kính cảm thán, Tiểu Vương phi quả nhiên rất sâu sắc, đánh rần phải đánh tặc thứ bảy a!

Đối với Chung Ngân thích chưng diện mà nói, ngay cả y phục tóc tai cũng phải chuẩn bị nửa canh giờ, lúc nào hắn cũng chú ý đến vẻ ngoài của mình, phạt kiểu này mới là đả kích lớn nhất, quả thực có thể nói là sống không bằng chết.

Ngay lúc Chung Ngân khóc không ra nước mắt, Chung Thương vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Vốn là bảy màu, nhưng Vương phi vì muốn phối hợp với y phục của người nên đặc biệt bảo thần y điều chỉnh lại màu.”

Vừa dứt lời, Chung Ngân liền lệ rơi đầy mặt.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cứng ngắt bước ra ngoài.

Mộ Nhị ngơ ngác liếc qua hắn, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hình như đã nhớ ra đây là kiệt tác của mình, hơi nhú mày rồi.....

Cực kỳ vô tội dời ánh mắt đi, bước ra ngoài.

Mọi người chớp chớp mắt mấy cái, thầm nghĩ thần y Mộ Nhị đầu thiếu một sợi dây thần kinh, mới mấy tháng không gặp, mà sao lại có chút phúc hắc tiềm ẩn?

Nhìn người trúng độc của mình mà thần nhiên, đứng đưng, bình tĩnh.....

Không thấy thẹn với lòng a!

Một lát sau, một tiếng gào khóc thảm thiết dội đến tận trời.

“Vương phi a!”

==

Lúc này Lãnh Hạ đã sớm rời khỏi Cổ Mặc Trai với Chiến Bắc Liệt rồi, hai người chậm rãi tản bộ trên con đường đầy hương hoa.

Nàng khẽ nhún mày, nhìn về phía người nào đó đang hôn vía lên mây, khó hiểu hỏi: “Người sao thế?”

Chiến Bắc Liệt vẫn nhìn chằm chằm phía trước, lưng thẳng bước đi, hoàn toàn không hề để ý tới câu hỏi của nàng, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Nàng nhún mày, kéo lấy tay áo hắn, người nào đó mới chậm chạp hoàn hồn, quay đầu lại hỏi: “Hả?”

Lãnh Hạ khẽ thở dài một cái, đại khái đã hiểu rõ cuộc người này đang suy nghĩ gì, nhún vai, cũng không vạch trần.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên ồn ào, làm hai người chú ý.

Một đám bách tính đang tụm lại, chẳng biết xem cái gì, trên mặt có vài phần không nở.

Lãnh Hạ kéo Chiến Bắc Liệt đi nhanh về phía đó, hấn cả kinh vội vàng nhảy dựng lên, lấy cánh tay khoanh vùng an toàn cho nàng rồi căng thẳng nói: “Thai khí! Thai khí a!”

Đến gần hai người mới nhìn rõ, một nữ tử đang quỳ dưới đất, trước mặt có một thi thể nam nhân, đặt trên chiếu đắp vải trắng, phía trước có một tờ giấy viết bốn chữ: Bán mình chôn cha.

Dân chúng xung quanh thở dài, cực kỳ tiếc hận: “Đáng thương, sau này một thân một mình, cô gái yếu đuối như thế sống thế nào a!”

Dần dần bắt đầu có người, ném chút bạc vụn xuống trước mặt nàng, nàng cúi đầu thút thít không ngừng, thấy ai cho tiền liền dập đầu lạy, dập đến sưng cả trán.

Đột nhiên, phía xa có một giọng nam bĩ ỉu vang lên: “Ai u! Cô nương này! Để bản Hầu gia nhìn một cái!”

Vừa dứt lời mọi người liền quay đầu lại, vừa thấy người đến liền lui về phía sau hai bước, nhỏ giọng nói: “Gặp phải tiểu Hầu gia, cô nương này, xem ra là xong a!”

Lãnh Hạ nhú mày, ở đây nhảy ra một tiểu Hầu gia thế?

Hoàng thất Tây Vệ, kẻ bị nàng giáng chức, người bị giết, kẻ lưu vong, đến giờ căn bản là còn mỗi mình nàng, Hầu gia này ở đâu ra thế, hơn nữa nhìn bách tính sợ hãi thế kia, rõ ràng người này không phải là lần đầu làm việc ác!

Dân chúng lui dần ra, phía xa có một nam tử tuấn mỹ bước tới, theo sau có hơn mười tùy tùng, nhìn sơ qua bộ dáng cũng biết là kẻ lòng người dạ thú, ánh mắt lóe lên vẻ ác độc thâm tà, vẻ mặt vênh váo không biết trời cao đất rộng, làm nàng không nhịn được mà nhú mày.

Hắn lão đảo bước tới trước mặt nữ tử, mặc kệ nàng đang run rẩy co người lại, bóp cằm giữa khuôn mặt thanh tú lên.

Tiểu Hầu gia nhìn một lúc rồi hài lòng gật đầu, ngoắc ngoắc tay về phía sau: “Được! Hôm nay tâm tình của Bản Hầu gia tốt, mua!”

Phía sau có một tên tùy tùng bước lên ném bạc vào người cô nương kia rồi lui nàng dậy, hét: “Sau này ngoan ngoan hầu hạ Hầu gia, sẽ không tệ bạc với ngươi!”

Cô gái điên cuồng giãy dụa, gào khóc: “Ta không bán, không bán! Ta chỉ làm nô tỳ.... không làm..... không làm.....”

Nói cho cùng thì cũng còn nhỏ tuổi, sợ sệt không thể nói hết câu, trong mắt tiểu Hầu gia hiện lên một tia ngoan lệ, tát nàng một cái, làm khoe miệng nàng chảy máu, búi tóc cũng rối đi.

Hắn túm tóc nữ tử, cười ha ha: “Người bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán! Người hỏi mọi người trong thành Lương Đô này xem, có ai không biết sự lợi hại của bản Hầu gia!”

Ánh mắt tàn nhẫn đảo quanh, dân chúng đều cúi đầu, lúng ta lúng túng không dám phản bác, chỉ có vài tiếng thở dài nhỏ nhỏ vang lên.

“Nghiep chương a! Một cô nương trong sạch như thế lại bị chà đạp.”

“Nói nhỏ một tý, ai bảo người ta là Hầu gia, mới một tháng đã cướp đoạt không ít cô nương!”

“Cướp người còn nhẹ, các ngươi chưa nghe à, mấy hôm trước ở Đông thành có chết một nhà, nghe nói chính là hắn làm!”

Đột nhiên, có tiếng bước chân truyền đến, sau đó tiếng một nam tử vang lên: “Tri phủ đến!”

Dân chúng lại tránh đường để một nam tử tóc vóc dáng cao to mặc quan bào bước vào.

Vóc dáng có vẻ thư sinh yếu ớt nhưng khuôn mặt lại có sự ngay thẳng cổ chấp khác người, để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Đây hẳn là Tri phủ Lương Đô mới nhậm chức, Khổng Vân.

Hắn nghiêm nghị nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở tiểu Hầu gia, giơ tay lên nói: “Dẫn đi!”

Vừa nói xong, tiểu Hầu gia nhất thời sững sốt rồi cười to, không tin chỉ vào mặt mình, hung ác nham hiểm hỏi: “Dẫn Bản Hầu gia đi?”

Khổng Vân lại không thèm nói với hắn, chỉ nhìn chăm chú.

Tiểu Hầu gia bỗng nhiên ngừng cười, nét mặt vẫn có phần hài hước, hất hất cằm cao ngạo nói: “Có biết Bản Hầu gia là ai không?”

Khổng Vân cười nhạt, lại vươn tay, nói với nha dịch: “Dẫn đi!”

Lúc hắn nói những lời này, nét mặt và thân hình kia cực kỳ không tương xứng, có vài phần buồn cười, nhưng mọi người ở đây, không có ai cười, mọi người đều hiểu, hắn nghiêm túc.

Bọn nha dịch nhìn đám người tiểu Hầu gia kiêu ngạo ở phía trước, rõ ràng không để bọn họ vào mắt, lại nhìn Tri phủ mới nhậm chức ‘Tĩnh tình dưỡng binh’ ‘Không sợ cường quyền’ ‘Cương trực công chính’ vờ hết mồ hôi.

Cuối cùng vẫn là cần răng một cái, giậm chân xông về phía tiểu Hầu gia.

Hầu gia kiêu ngạo vô dương oai tại Lương Đô đã quen, không hề sợ hãi chút nào, quát to: “Đánh cho bản hầu gia!”

Tùy tùng thấy hắn hạ lệnh, cũng không sợ hãi, đồng loạt xông lên.

Hai đám người đều không có công phu gì cả, chỉ đám đá loạn cả lên, nói là đánh nhau chẳng qua là người đánh ta một quyền, ta đánh người một cước.

Muốn bao nhiêu khó xem thì có bấy nhiêu khó xem!

“A!” Dân chúng hoảng sợ thét lên, đường phố vô cùng hỗn loạn.

Đột nhiên, một bóng dáng màu đen bay vọt qua đầu mọi người, chỉ trong nháy mắt, đám đánh nhau kia lần ngẩn ngơ tại chỗ, vẫn đang duy trì động tác lúc trước, bất động.

Đến tận lúc người đó lui ra ngoài, mọi người mới nhìn rõ, là một nam nhân, một nam nhân hắc y cực anh tuấn!

Mà đứng cạnh hắn, là một bạch y nữ tử có mang sáu tháng, cũng cực kỳ đẹp, hai người đứng sòng vai giữa phố xá hỗn loạn cũng không thể làm lu mờ vẻ tao nhã trời sinh, giống như một đôi thần tiên quyến lữ bước ra từ trong tranh vẽ, làm dân chúng nhìn đến ngây cả người.

Chiến Bắc Liệt hộ tống Lãnh Hạ đi về phía đám người bị điểm huyết, lúc này, người có thể di chuyển, trừ dân chúng thì chỉ có Khổng Vân.

Nàng đứng trước mặt tiểu Hầu gia đang bất động, người nào đó thậm chí cũng không cần nàng nói, hiểu rõ ý nàng, phát tay một cái, nhất thời tiểu Hầu gia kia hét lớn: “Các người là ai? Dám bất kính với Bản Hầu gia, có biết bản Hầu gia là ai không?”

Hắn vẫn không thể động đậy, nhưng có thể nói.

Lãnh Hạ nhàn nhạt nhìn hắn, hỏi: “Vậy thì..... ngươi là ai?”

Tiểu Hầu gia hiện lên vẻ đắc ý, hừ lạnh nói: “Nói ra hù chết các ngươi! Bản hầu gia chính là Biểu ca của đương kim Hoàng thượng!”

Lãnh Hạ nhìn kỹ hắn một lượt, cuối cùng cũng hiểu.

Không khỏi chậm rãi nở nụ cười, nụ cười kia người khác không rõ nhưng Chiến Bắc Liệt lại rất hiểu, có người sắp xui xẻo!

Lãnh Hạ không phải không thừa nhận, nàng sớm đã quên người kia, hoàn toàn không quan tâm, một nhân vật nhỏ bé như thế, vốn không hề có chỗ trong mắt nàng.

Không ngờ lại cho hắn một chỗ trống, để hắn nhờ việc nàng đăng cơ mà tác oai tác quái!

Văn võ bá quan chắc cũng có ý muốn nịnh nọt nên không hề báo cho nàng việc này mà tự động sắp xếp địa vị cho hắn.

Mà người nọ, chính là cậu của Mộ Dung Lãnh Hạ, Hà Vĩnh Sinh!

Mặt mũi của tiểu Hầu gia này, có vài phần giống Trương thị.

Nàng đang nghĩ thì đột nhiên.....

Bịch!

Bên cạnh vang lên tiếng, là do Khổng Vân quỳ gối, lớn tiếng hô: “Vi thần Tri phủ Lương Đô Khổng Vân, tham kiến Hoàng thượng!”

Hoàng..... Hoàng thượng?

Hoàng..... Hoàng thượng!

Một tiếng bái lạy này làm toàn Lương Đô như yên tĩnh lại, không còn chút thanh âm nào, mọi người đều tập trung nhìn Lãnh Hạ.

Bọn họ cúi đầu, liếc nhìn, như muốn phân biệt bóng hình đỏ rực ngày đăng cơ với bạch y nữ tử tao nhã này.....

Phịch!

Bỗng nhiên, không biết là ai bắt đầu, quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Một lát sau, tất cả dân chúng đầu quỳ xuống lễ bái: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Lãnh Hạ thản nhiên nói: “Bình thân.”

Đến lúc Khổng Vân và bách tính đều đã đứng dậy, nàng hỏi: “Sao người nhìn ra?”

Khổng Vân hơi cúi đầu, vẫn chưa nhìn thẳng Lãnh Hạ, thái độ cung kính, lại không hề có cảm giác khiêm nhường, trấn định nói: “Hoàng thượng phong thái lẫm liệt, mang thai sáu tháng, bên cạnh còn có Hoàng phu làm bạn.”

Nếu chỉ có một mình Chiến Bắc Liệt hay Lãnh Hạ, có lẽ hắn cũng không dám chắc chắn, nhưng hôm nay hai người đi cùng nhau, Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Chiến thần, hai người như vậy, không phải ai cũng có thể so sánh, chỉ cần có chút lòng là đều có thể nhìn ra.

Lãnh Hạ khẽ cong khoe môi, hài lòng gật đầu, Trịnh Khấu Sư quả không tiến cử sai người.

Đúng lúc này, một tiếng kêu gào truyền tới: “Hoàng thượng! Bản..... Ta là biểu ca!”

Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tiểu Hầu gia dương dương đắc ý: “Đây là muội phu phải không? Mau, mau giải huyết cho ta!”

Chiến Bắc Liệt phát tay một cái, hắn ta liền cử động được.

Tiểu Hầu gia được giải huyết xong liền hung ác nhìn về phía Khổng Vân: “Người đâu, mau bắt kẻ dám bất kính với hoàng thân quốc thích này lại, cả nữ nhân không biết xấu hổ kia nữa, bắt lại!”

Nhất thời, các tùy tùng thấy chủ tử đã có Hoàng đế làm chỗ dựa, liền không sợ hãi mà một nửa chạy đi muốn bắt Khổng Vân, một nửa lại muốn bắt nữ tử kia.

Dân chúng xung quanh bắt đầu dĩ thử dài, còn tưởng rằng hoàng thượng tới sẽ có thể xoay chuyển tình thế, nào ngờ, còn cổ vũ thêm khí thế cho Hầu gia kia.

Đây là quyền quý a, thống trị a.....

Không chọc được, không chọc được!

Chỉ có Khổng Vân, lại không hề động đậy, thậm chí nét mặt cũng không đổi chút nào.

Các tùy tùng đang hùng hổ lao tới, đột nhiên bị một giọng nữ nhàn nhạt khiến bất động.

“Dừng tay!”

Lãnh Hạ lạnh lùng nhìn tiểu Hầu gia, làm hắn sợ hãi rồi cười lạnh, rồi quay sang phía dân chúng và nữ tử đã bị đánh kia.

Nàng vẻ mặt nghiêm nghị, giọng nói trịnh trọng: “Việc này là do Trầm sơ sẩy, nên mới khiến có kẻ làm xằng làm bậy trong thành, cưỡng đoạt dân nữ, ức hiếp bách tính, Trầm phải gánh vác một nửa trách nhiệm!”

Dứt lời, trong ánh mắt nghi hoặc của bách tính, nàng từ từ, từ từ.....

Cúi người xuống!

Nàng cúi đến mức mà một nữ tử mang thai hơn sáu tháng không thể cúi được nữa mới chậm rãi chống eo đứng dậy.

Dân chúng không dám tin nhìn Nữ hoàng của bọn họ, Khổng Vân cũng không dám tin nhìn nàng, tuy rằng hắn đã sớm ngờ tới, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không giúp Hầu gia, nhưng cũng không ngờ, vua của một nước mà lại xin lỗi bách tính.

Từ xưa đến nay, có Hoàng đế nào làm được như thế?

Mà càng không thể tin, chính là Chiến Bắc Liệt, hắn rất hiểu Lãnh Hạ nên hiểu nàng kiêu ngạo cỡ nào!

Trên không quỳ trời đất, dưới không bái quỷ thần, thậm chí đã từng ở Kim Loan điện Đại Tàn, thấy Hoàng đế không quỳ, một tính tình duy ngã độc tôn như thế, một nữ tử vĩnh viễn kiêu ngạo không cúi người, mà lại có một người, vì một chuyện không có bao nhiêu liên quan đến nàng, chỉ có thể gọi là ‘sơ sẩy’ mà lại hướng về phía bách tính bình dân, cúi người.

Hắn nhìn Lãnh Hạ, bỗng nhiên nở nụ cười, bạc môi chậm rãi nhếch lên, đúng vậy, dù chỉ là ‘sơ sẩy’ thì cũng chính là sai lầm của nàng, tức phụ a, mãi mãi không bao giờ hiểu được cái gì gọi là trốn tránh, cái gì gọi là qua loa tắc trách.

Nàng chính là một người như vậy, nói một không nói hai, dám làm dám chịu!

Ánh mắt của mọi người đều đã ước ướn, một người, hai người, ba người, càng ngày càng nhiều người, đều tự quỳ xuống, một lúc sau, trên toàn bộ đường phố Lương Đô, ngoại trừ tiểu Hầu gia và Chiến Bắc Liệt, những người còn lại đều quỳ xuống.....

Sau đó, một tiếng hô không hẹn mà cùng vang đến tận trời!

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Đây không phải quỳ theo lễ nghi mà là sự kính trọng phát ra từ nội tâm, tiếng hô càng ngày càng cao, vang vọng khắp Lương Đô, vang vọng khắp bầu trời Tây Vực!

Đến tận lúc Lãnh Hạ giơ tay lên, nói to: “Bình thân.”

Dân chúng mới chậm rãi đứng lên, vành mắt còn đầy lệ nóng, sùng kính nhìn Nữ hoàng đầu tiên xin lỗi bọn họ, Nữ hoàng đầu tiên cúi đầu trước bọn họ.

Lãnh Hạ quay sang nhìn tiểu Hầu gia sắc mặt tái nhợt, qua câu nói kia hắn đã hiểu, cả người run rẩy, lắp bắp nói: “Hoàng..... Hoàng thượng.....”

Không đợi hắn nói xong, trong phượng mâu xẹt qua một tia sát khí, Lãnh Hạ lạnh lùng hạ lệnh: “Lôi ra ngọc môn, lập tức chém đầu!”

“Dạ!” Khổng Vân nhận mệnh, trong mắt hiện rõ sự kích động không thể kìm chế, quay lại ra lệnh cho nha dịch, nhất thời tiểu Hầu gia bị trói lại, áp giải đi.

Giờ phút này, bách tính lại nhiệt liệt hoan hô, vỗ tay rầm rầm.

Lãnh Hạ ra lệnh cho Khổng Vân: “Còn quốc cữu, biếm làm thứ dân, việc này ngươi trực tiếp đi làm đi.”

Xử lý mọi chuyện xong, nàng và Chiến Bắc Liệt trở về cung.

Bởi vì mệt mỏi suốt một ngày nên phụ nữ có thai là nàng chỉ dùng bữa đơn giản rồi đi ngủ, bởi vậy nên cũng không để ý tới Chiến Bắc Liệt không yên lòng suốt cả đêm.

Đến sáng sớm hôm sau, không thấy Chiến Bắc Liệt!

143. Q.2 - Chương 66: Sắp Sinh

Edit: Kiri

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại, vỗ vỗ chỗ bên cạnh thì thấy lạnh ngắt.

Nàng mở mắt nhìn xung quanh lại không hề thấy người kia, nàng không mặc áo khoác mà bước xuống giường, cung nữ gác bên ngoài cả kinh hỏi nhỏ: “Hoàng thượng?”

Sắc trời cũng đã tờ mờ sáng, nàng gật đầu, nhàn nhạt hỏi: “Hoàng phu đâu?”

“Dạ, không biết Hoàng phu đi đâu, người đã ra ngoài từ khi trời còn chưa sáng.” Tiểu cung nữ suy nghĩ một chút rồi nói: “Vội vã chạy đi, không hề dặn dò gì cả.”

Nàng nhú mày, người nọ, vội vàng đi đâu thế?

Lan Chỉ đi đầu một đám cung nữ, thi lễ rồi khẽ nói: “Hôm nay Hoàng thượng dậy sớm như vậy, lâm triều luôn chứ ạ.”

“Ừ.” Lãnh Hạ đồng ý rồi quay người vào phòng, thay y phục rửa mặt.

Nếu cung nữ này đã không biết thì hỏi ai cũng vô dụng, công phu của Chiến Bắc Liệt ít ai bì kịp, đương nhiên không cần nàng lo lắng, có lẽ là có chuyện gì gấp thật.

Quả thật Chiến Bắc Liệt có việc gấp, nhưng nếu Lãnh Hạ biết chuyện này thì nhất định sẽ ném cho hắn một cái nhìn khinh thường thật lớn.

Từ hôm qua trong đầu hắn luôn quanh quẩn ý nghĩ kia, hắn luôn luôn cho rằng trong bụng tức phụ chính là tiểu Lãnh Hạ, tin tưởng không hề nghi ngờ, đột nhiên lại cảm thấy.....

Chuyện này, không chắc chắn!

Cho nên, suốt một ngày một đêm hôm qua, Đại Tàn Chiến thần tâm thần không yên, cứ luôn suy nghĩ về chuyện này, giật mình tỉnh giấc không biết bao nhiêu lần, cuối cùng hắn quyết định.....

Phải nghĩ cách!

Thật ra thì giới tính của cục cưng đã xác định rồi nhưng Đại Tàn Chiến thần của chúng ta vẫn không muốn ngồi chờ chết.

Làm một Chiến thần đầy kinh nghiệm sa trường, hắn hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc tiên phát chế nhân!

Cho nên bây giờ, Chiến Bắc Liệt đang bay vút về phía ngoại ô Lương Đô, theo sau chính là sáu người rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, về mặt đầy oán niệm.

Rõ ràng bọn họ đang ôm gối ngủ ngon lành, thế mà lại bị túm cổ áo lôi hết dậy, đứng trong hậu viện, về mặt ngái ngủ.

Chiến Bắc Liệt vung tay lên, hiên ngang lăm liết khởi hành!

Sáu người cứ nửa tỉnh nửa mê đi theo như thế, đến giờ còn chưa biết gia nhà họ đang đến giai đoạn động kinh muốn đi đâu.

Lang sơn cao lớn hùng vĩ, phong cảnh mỹ lệ, coi như là một viên ngọc minh châu của Lương Đô, dọc đường đi, cây xanh bát ngát bạt ngàn, lúc đến chân núi, trời đã sáng rõ.

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, nhìn lên phía trên, có vô số người đang đi lên trên.

Nếu muốn hỏi tại sao một ngọn núi lại có nhiều người như vậy thì là do trên núi này có một ngôi chùa cực lớn, ẩn hiện trong làn mây trắng, nên có vài phần tiên khí, cho nên ngọn núi ấy cũng được gọi là Linh Ẩn sơn.

Đừng nhìn miếu thờ có vẻ tĩnh mịch, thật ra nhang đèn ở đây cũng không hề ít, nhìn dân chúng đông đúc ở đây là biết, dù là cầu duyên, cầu con nối dõi, cầu công thành danh toại, cầu gia đình bình an, mọi người đều đến đây cầu, nhất là gần đây còn có nhiều học trò đến đây cầu đường khoa cử.

Hắn nhíu mày, nhìn đám người phía trước hưng phấn lắm bầm: “Nhiều người như vậy, đều đi cầu con gái sao?”

Phịch phịch phịch phịch!

P phía sau vang lên năm tiếng, năm người Cuồng Phong ngã lăn ra đất, khóc không ra nước mắt nhìn trời, gia a, người lỗi chúng ta dậy từ sáng sớm, hóa ra là đi bái phật a!

Chung Thương khoe miệng co quắp, khuôn mặt than cũng bị phá nát, gia a, người nghĩ nhiều rồi!

Trên thế giới này, vì con gái mà nghĩ đến mất ăn mất ngủ, có mấy người chứ!

Sáu người thận trọng nhìn xung quanh, may mà mọi người đều vội vàng lên núi nên không ai để ý, chứ nếu không kiểu gì cũng bị ghét bỏ.

Cầu con gái, khó coi không?

Nhưng đương nhiên hắn không quan tâm điều này, trong lòng Đại Tàn Chiến thần, tiểu Lãnh Hạ mập mạp bằng cả trăm vạn con trai.

Chiến Bắc Liệt buồn bực vò vò đầu, đang định thi triển kinh công lao lên thì đột nhiên dừng lại!

Phải đi, đi mới thể hiện thành tâm!

Đại Tàn Chiến thần cao quý bước từng bậc thang, phía sau là sáu ám vệ đang díp mắt buồn ngủ, đến lúc bò lên được đến đỉnh thì đã là giữa trưa.

Đường đá uốn lượn, cây xanh bóng mát, chim hót líu lo.....

Đáng tiếc, cảnh đẹp như vậy mà Chiến Bắc Liệt cũng chẳng thèm nhìn lấy một lần, chỉ tìm miếu thờ hắn muốn tìm.

Đại Tàn Chiến thần đương nhiên là chưa từng đi lễ phật, hắn cũng hoàn toàn không tin cái này, cho nên trong tiềm thức, với hắn, lễ phật chính là vào vãi ba vãi, thì thậm vãi câu, thế là xong.

Ai ngờ đến mới biết, ngay cả lễ phật cũng chia ra nhiều chùa miếu như thế.

Bỗng nhiên, ứng màu sáng ngời, hắn bước đến trước một miếu thờ, trên đó có bảng chữ: Miếu Tổng tử Quan Thế Âm.

Ngoài miếu có một hàng dài, nhưng đều là nữ tử ở các độ tuổi khác nhau, bảy đại nam nhân đứng đó làm hình ảnh trở nên kỳ quái.

Đám nữ nhân đang xếp hàng nhìn bọn họ cảnh giác, ánh mắt kia, quả thật như là đang nhìn sắc lang!

Thiểm Điện bụm mặt trốn ở phía sau Cuồng Phong, lẩm bầm: “Sớm biết thế này thì đã lấy một mảnh vải trùm đầu của Chung Ngân rồi.”

Năm người đều than thở: Mất mặt, mất mặt a!

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng cũng đến lượt Chiến Bắc Liệt, hắn bước vào, đang định dâng hương lễ bái, đột nhiên ngừng tay!

Nhìn vào đứa trẻ trong lòng Quan Thế Âm xong liền nhú mảy, sau lại thế.....

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên tiếng một nữ tử trung niên đang khẩn: “Bồ Tát a Bồ Tát, cầu người phù hộ tín nữ Trần thị, nhất định lần này phải sinh con trai, tín nữ đã sinh sáu đứa con gái, làm phu quân giận điên người, Bồ Tát a Bồ Tát, nhất định phải phù hộ, lần này là con trai a.....”

Bà ta cứ lầm rầm khẩn, Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh chỉ nghe được bốn chữ: Sáu đứa con gái!

Hắn ước ao đổ kị phóng ánh mắt về phía nữ nhân kia.....

Lão tử không cần sáu đứa, chỉ cần vài đứa là được rồi, nghĩ xong lại tưởng tượng ra hình ảnh mấy đứa tiểu mẫu sư tử, hình ảnh kia, làm Chiến Bắc Liệt lập tức thỏa mãn, khoe môi không tự chủ mà nhếch lên.

Lôi Minh nói thầm: “Thấy không, Vương gia nhà ta lại sắp chảy nước miếng rồi.”

Năm người đều than thở: Mất mặt, mất mặt a!

Phu nhân kia bái Quan Thế Âm xong, vừa đứng dậy đã thấy một nam nhân anh tuấn nhìn chằm chằm mình, khoe môi mỉm cười.....

Ai u ai u!

Bà ta cắn cắn môi, hai má ửng hồng, rồi vừa chạy vừa ngoái đầu lại liếc mắt đưa tình.

Đại Tồn Chiến thần giật mình một cái, toàn thân sởn gai ốc.

Đúng lúc bên cạnh có một tiểu tăng đi qua, hắn kéo lại hỏi: “Tiểu sư phụ, Tổng tử Quan Thế Âm cho con trai sao?”

Tiểu tăng gật đầu nói: “Đương nhiên là con trai, xin thí chủ yên tâm, chỉ cần thành tâm, nhất định có con trai.”

Khuôn mặt tuấn tú liền đen lại, vỗ vỗ ngực, may mà lúc này chưa lạy, hắn vội vàng hỏi lại: “Thế ở đây có Tổng nữ Quan Thế Âm không?”

Tiểu tăng cũng không khỏi vụn phần ghét bỏ nhìn hắn, người này, gây rối.

Tiểu tăng cúi đầu nhắm mắt, trong ánh mắt chờ mong của Chiến Bắc Liệt, mặc niệm biến thành nguyện rửa, rốt cục có kiền chế oán khí trong lòng, mỉm cười vỗ tay, chân thành nói: “Thí chủ, ra khỏi cửa rẽ phải, gian thứ ba.”

Chiến Bắc Liệt cực kỳ nghiêm túc thi lễ với tiểu tăng rồi hoan hỉ chạy đi.

Lúc đến nơi, hắn mới phát hiện ở đây đều người ốm yếu, hắn túm một tiểu tăng hỏi: “Đây là miếu gì.”

Tiểu tăng này tương đối chăm chỉ làm việc, không chỉ nói rõ lai lịch của phật trong miếu, còn nói cái gì gì đó mà hắn choáng váng không nghe nổi.

Chiến Bắc Liệt ngắt lời tiểu tăng kia rồi âm trầm phun ra từng chữ từng chữ một: “Cầu cái gì, quái quá!”

Tiểu tăng sợ hãi nhìn hắn, lời ít mà ý nhiều: “Có bệnh chữa bệnh!”

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, buông tay, nhướn mảy, xoay người, rời đi.

Sau khi rời khỏi miếu, mặt Chiến thần lại đen, mẹ nó, lão tử không có bệnh!

Hắn tìm khắp đỉnh núi một lần, cuối cùng chấp nhận một sự thật, không có Tổng nữ Quan Thế Âm.

Một đám không có đầu óc, cầu con trai làm gì!

Đến lúc hắn dẫn mọi người xuống núi thì đã chạng vạng, Đại Tồn Chiến thần oán khí lượn lờ, gương mặt đen như nhọ nồi, đám người Chung Thương cũng không dám nói gì, rõ ràng gia bọn họ tâm tình không tốt, lúc này mở miệng, không phải là tìm ngược sao!

Mãi cho đến khi vào thành, Chiến Bắc Liệt quay đầu lại nhìn sáu ám vệ đang co rúm người, lạnh lùng nói: “Chuyện ngày hôm nay.....”

Sáu người thấy lạnh gáy, hiểu rõ nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc: “Chuyện gì? Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Thiểm Điện ngáp một cái: “Cả ngày hôm nay ta đều ngủ!”

Lôi Minh gật đầu liên tục: “Tiểu tử nhà ngươi còn cướp chăn của ta!”

Mục Dương đánh đại ca một quyền, ghét bỏ nói: “Chân ngươi quá thối, không chịu rửa.”

“.....”

“Cút ngay!” Chiến Bắc Liệt hài lòng, khoát khoát tay quay về cung, cũng không biết, hôm nay bên trong ngự thư phòng xảy ra một chuyện khiến hắn nổi trận lôi đình.

Chuyện này, rất đơn giản, tuyển phu.

Từ ngày hắn đến Tây Vệ, ngày nào cũng theo sát Lãnh Hạ, làm triều thần lo lắng.

Nếu là người khác thì họ cũng chỉ than thở một câu nam nhân họa thủy, độc sủng hậu cung, nhưng người này lại là Đại Tồn Liệt Vương, hơn nữa còn dám xen vào chính sự, còn có việc phiền toái hơn, ngoại thích của Đại Tồn Liệt Vương là ai, chính là Đại Tồn Hoàng đế a!”

Nếu làm không tốt, sẽ gây nên ngoại thích lạm quyền, quân quyền không nắm được!

Triều thần nghĩ đến đây liền trợn mắt, không thể để Đại Tồn không đánh mà thắng chiếm được Tây Vệ ta, phải nghĩ cách, nghĩ cách!

Một đám các lão thần tóc hoa râm đều nảy ra một ý trong đầu.

Làm Lãnh Hạ dở khóc dở cười!

Nàng ngồi trước long án, buồn cười nhìn một đồng tranh mỹ nam trước mặt, đủ các loại, không gì không có.

Người ngày tay cầm chiết phiến, phong độ ưu nhã, người kia cao to uy mãnh, khí vũ bất phàm, người này ngọc thụ lâm phong, người kia phong lưu tiêu sái, người này anh dũng kiếm phong, người kia thanh tú dịu dàng.....

Lãnh Hạ mỉm cười ngẩng đầu, khoe môi khê cong lên, độ cong này làm mọi người đều cảm thấy không ổn, tất cả lui về phía sau mấy bước.

Còn lại chỉ có lão Thừa tướng lớn tuổi đi đứng khó khăn.

Trịnh Khấu Sư chửi cả đám không có nghĩa khí trong lòng, nhắm mắt nói: “Hoàng thượng, chúng mỹ nhân đều ở ngoài Ngự thư phòng, chỉ cần Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, chọn trúng người nào, tối nay chúng thần sẽ đưa vào hậu cung.”

Lãnh Hạ cười ý tứ không rõ, đang định nói, đột nhiên trừng mắt, ánh mắt rơi vào một bức tranh.

Thanh y pháp phối, dung nhan lạnh nhạt, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt cứng ngắc.....

Không phải là Mộ Nhị sao!

Nàng day day huyết Thái Dương, aizz, Lăng tử này cũng bị đám lão già kia lôi lại đây à.

Thấy nàng nhìn một bức tranh, mọi người đều cố kiễng chân nhìn lên long án, cả đám cười tủm tỉm, có cửa!

Trịnh Khấu Sư hớn hở vuốt râu mép, há mồm nói dối: “Thần y rất quan tâm đến chuyện tuyển phu, vừa nghe nói liền lập tức tắm rửa thay y phục, chạy như bay đến, nghiêm túc đứng trong hàng ngũ mỹ nam.”

“Đúng đúng đúng!” Chu Dần gật đầu liên tục, bổ sung: “Chờ a, nóng lòng a, hai mắt đều tái xanh rồi!”

Lãnh Hạ nhìn trời, lời lẽ đuối lý như thế, sao các người nói ra được.....

“Được!” Nàng vỗ án, hạ lệnh: “Để Trẫm nhìn thần y mắt xanh một cái!”

Ngay lúc Chu Dền hoan hỉ muốn chạy đi, Lãnh Hạ bồi tiếp một câu: “Nhưng, nếu mắt không xanh, các người.....”

Nàng chậm rãi nhìn mọi người, làm bọn họ lạnh run: “Mắc tội khi quân?”

Vừa dứt lời, mọi người đều hiểu, đây là Nữ hoàng vì chuyện tuyển phu mà trị tội bọn họ a.

Trong đầu không khỏi bật ra hình ảnh mười mấy cái đầu lăn lông lốc ở ngọ môn, mọi người đều nuốt nước miếng một cái.

Trịnh Khấu Sư thở dài một tiếng, giọng nói thanh âm già nua vang lên: “Cựu thần biết Hoàng thượng và Hoàng phu phu thê tình thâm, nhưng chuyện này liên quan đến vận năm cơ nghiệp của Tây Vệ, phải phòng bị a!”

Chúng thần đều khuyên nhủ: “Hoàng thượng, Liệt Vương hùng tài đại lược, nếu còn độc chiếm hậu cung, hậu quả khó lường!”

“Hoàng thượng, nếu chỉ có một Hoàng phu là Liệt Vương, con cháu nối dõi Tây Vệ sẽ rất ít a!”

“Hoàng thượng, việc tuyển phu, phải làm a!”

Bốp!

Đại môn Ngự thư phòng, bị một cước đá văng, đập mạnh vào bức tường bên cạnh.

Sau đó, một nam tử bá đạo bước vào, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, tức sùi bọt mép, ứng maul vô cùng sắc bén, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Bản vương cũng tới giúp đỡ, chọn lựa một chút.”

Khụ khụ.....

Mọi người liên tục ho khan, trong đầu bay ra một chữ to: Xong!

Vốn là bọn họ nghe nói hôm nay Liệt Vương không ở trong cung nên mới chớp thời cơ làm chuyện này, không ngờ, tôn sát thần này đã về rồi!

Đại học sĩ Tề Triệu cứng đầu nói: “Liệt..... Liệt Vương, đại sự tuyển phu, hậu cung không thể nhúng tay vào.”

Hậu cung.....

Chiến Bắc Liệt nghiêng ngẫm hai chữ này một phen, sát khí ngùn ngụt bước đến cạnh Lãnh Hạ, chậm rãi đảo mắt qua một đồng tranh mỹ nam.

Rõ ràng hần không động đậy tí nào nhưng Lãnh Hạ biết, nam nhân này sắp bùng nổ rồi.

Hần kéo ghế ra, không coi ai ra gì ngồi phịch xuống, rồi vắt chéo chân ôm eo tức phụ, nhắm mắt lâu bầu: “Hậu cung không được tham gia vào chính sự a.....”

Triều thần thấy động tác của hần thì nhú mảy, rồi hai mắt chợt sáng lên, như là tìm được lý do công kích: “Đúng vậy, từ xưa đến nay hậu cung không được tham gia vào chính sự, nếu Liệt Vương đã là Hoàng phu Tây Vệ ta, đương nhiên không thể can dự vào việc triều chính.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, một tiểu thái giám nhỏ giọng bẩm báo: “Hoàng thượng, cấp báo từ tám trăm dặm.”

“Trình lên.” Lãnh Hạ ra lệnh, tiểu thái giám nhanh chóng đưa thư lên cho nàng.

Chậm rãi xem qua rồi Lãnh Hạ thần nhiên nói: “Nam Hàn lui binh.”

Lui binh?

Mọi người vốn đang thấp thỏm, nghe được tin tốt liền vui sướng: “Tiên hoàng phù hộ a!”

“Tiên hoàng?” Lãnh Hạ nhướn mày, cười nhạt nói: “Không phải là Liệt Vương phù hộ sao?”

Vừa dứt lời, mọi người mới giật mình nghĩ ra, Nam Hàn lui binh, không phải là do một phong thư của Đại Tàn Liệt Vương sao!

Nghĩ đến cái này liền nghĩ đến nội dung bức thư kia, cả đám rút con người, một phong thư như thế mà cũng có hiệu quả ư?

Quả nhiên là Đại Tần Chiến thần a, không tầm thường!

Bọn họ đang ngạc nhiên thì thấy Chiến Bắc Liệt chậm rãi mở mắt ra, giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên: “À, hậu cung không được tham gia vào chính sự a.....”

Giọng nói nguy hiểm, ngữ điệu thanh thoi, khí tức âm trầm.....

Chúng thần ghen lời, ghen đến đỏ bừng cả mặt, nhưng cũng không có ai dám nói một chữ ‘Đúng’.

Nếu không thể tham gia vào chính sự, vậy nhờ may mắn lại gửi một phong thư đi: Hậu cung không được tham gia vào chính sự, lão tử chỉ đùa một chút thôi, các người đánh gì thì đánh, lão tử chỉ nhìn, không nhúng tay vào!

Đến lúc đó, khóc cũng không khóc nổi!

Nhưng nếu không vì lý do này thì chuyện Hoàng phu phải sao đây?

Đang lúc bọn họ tiến thoái lưỡng nan, Chiến Bắc Liệt nhìn về phía bản đồ trong Ngự thư phòng, ra vẻ rất rối rắm: “Bấy tòa thành trì, còn chưa giao a.....”

Uy hiếp!

Đây tuyệt đối là uy hiếp!

Chúng thần tức giận đến tái cả mặt nhưng không ai dám nói thêm gì nữa, Đại Tần Chiến thần ngay cả danh tiếng cũng không cần, mặc kệ bọn họ cười nhạo là lật lọng cũng nhất định phải ngăn cản tuyển phu!

Bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, Trịnh Khấu Sư vỗ gáy một cái, như thể là lần đầu tiên nhìn thấy đồng tranh kia trên long án, ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì? Trên long án của Hoàng thượng sao lại bữa bọn như vậy, bọn thái giám ở Ngự thư phòng thật hỗn xược!”

Nói xong liền bước lên dọn dẹp mấy bức tranh kia.

Mọi người cũng hiểu ra, đồng loạt chạy lên, Lãnh Hạ bật cười, Chiến Bắc Liệt nhìn bọn họ với ánh mắt trẻ nhỏ dễ dạy, cuộn tròn hết tất cả các bức tranh vào, miệng thì liên tục oán giận: “Mấy.... tên nô tài này, quá không hiểu chuyện, sao lại để long án bữa bọn thế này.”

Đến lúc dọn xong hết, chúng thần đồng loạt nhìn trời, ra vẻ như không có chuyện gì, tuyển phu?

Tuyển phu cái gì?

Không biết!

“Ừm!” Lãnh Hạ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói: “Chúng ái khanh hãy ở lại, dùng bữa tối xong hãy về phủ?”

“Hoàng thượng, phu nhân của cự thần gần đây không thềm ăn gì cả lại hay nôn mửa, hôm nay phải mời đại phu tới khám xem sao, có khi có tin vui cũng nên, cự thần xin cáo lui.....” Lão Thừa tướng đã hơn sáu mươi tuổi nói như thế.

“Hoàng thượng, gần đây gia đình không yên ổn, hôm nay phải mời đạo sĩ tới xem thế nào, có khi lại có thứ gì ô uế, vì thần xin cáo lui.....” Chu Dẫn, nói vậy.

“Hoàng thượng, vì thần.....”

Mọi người có đủ mọi lý do, tiểu thiếp ngã bệnh, họ hàng xa tới thăm, con trai và thầy giáo cãi nhau, các loại lý do muôn hình muôn vẻ lại nói rất nghiêm túc, cả đám ủa đi như ong vỡ tổ.

Đến lúc bên trong Ngự thư phòng chỉ còn lại Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, trong không khí yên tĩnh mà âm trầm, người nào đó nghiêng răng ken két.

Lãnh Hạ âm thầm kêu không tốt, lặng lẽ di chuyển, nhưng đột nhiên bị hai cánh tay ôm chặt không thể động đậy.

Khuôn mặt anh tuần nào đó dí sát vào mặt nàng, trợn to mắt lên, hung tợn nói: “Tuyển phu?”

Trời biết vừa rồi hắn mới quay lại Dưỡng Tâm điện, cung nữ cả điện thấy hắn liền trắng bệch mặt, hô lên một tiếng rồi chạy biến, một loại cảm giác không tốt lao thẳng lên đầu, hắn thì triển khinh công chạy tới bên ngoài Ngự thư phòng, liền thấy hơn mười mỹ nam đứng ngoài cửa, dạng người nào cũng có, dùng móng chân hắn cũng biết là xảy ra chuyện gì.

Nhất là trong ấy còn có kẻ lỗ mãng!

Lửa giận lập tức bùng lên, nữ nhân đáng chết này, cũng dám tuyển phu!

Tuyển phu cái khi!

Lãnh Hạ chép chép miệng, quả nhiên nàng không đoán sai, người này từ lúc vào đã có dấu hiệu bùng nổ, chẳng qua bây giờ mới đến giới hạn, lửa giận, oán khí, phần hận, cuối cùng cũng nổ tung.

Nàng cực kỳ chân thành nhìn hắn, ánh mắt rất vô tội: “Dù người không đến ta cũng sẽ đuổi bọn họ đi.”

Một câu nói đương nhiên không thể làm hắn nguôi giận nhưng cũng bớt đi không ít, cắn môi nàng một cái rồi hừ lạnh: “Biết sai chưa?”

Lãnh Hạ biết sai sẽ sửa, trung thực gật đầu thừa nhận: “Ừ.”

Lại cắn lên một cánh môi khác, Chiến Bắc Liệt nhướn mày, nếu đã biết sai rồi thì tiếp theo, nghiêm phạt.

Hai tay ôm chặt lấy eo nàng, Lãnh Hạ được bế lên trên long án, hắn vung tay một cái, giấy bút mực sách gì đó trên bàn đều bị hất xuống dưới.

Sau đó, hai cánh môi ấm nóng phủ lên môi nàng.

Chiến Bắc Liệt dịu dàng cắn mút hai cánh môi nàng, hai tay rất thuần thực cởi bỏ y bào.

Đến lúc này, sao Lãnh Hạ còn không hiểu, chớp chớp hai mắt, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Ồ đây sao?”

“Ừ, tập trung một chút!” Chiến Bắc Liệt cắn nhẹ nàng một cái, tay vẫn không chậm lại chút nào, mấy lớp áo ngay lập tức đã không cánh mà bay, lộ ra da thịt trắng mịn ngọc ngà.

Lãnh Hạ nhìn trời, được rồi, dù sao cũng phải làm người này nguôi giận.

Trong ánh mắt nóng bỏng của Chiến Bắc Liệt, nàng nhướn mày, giơ tay lên rút trâm cài trên đầu xuống, mái tóc đen liền đổ xuống như một thác nước đen tuyền, uốn lượn quanh làn da trắng nõn, rồi nàng vươn cả hai tay lên ôm lấy cổ hắn rồi bắt đầu cởi y bào.....

Đại Tồn Chiến thần đã nhần nhện đến cực hạn rồi, ngay cả không khí xung quanh cũng bị hắn làm nóng lên, trong Ngự thư phòng cực kỳ nóng bỏng.

Dần dần, bắt đầu có tiếng long án lắc lư, tiếng rên khe khẽ của nữ tử, tiếng thở dốc của nam nhân, hòa vào nhau thành một khúc nhạc ngọt ngào.

.....

Hơn nửa canh giờ sau, Lãnh Hạ mồ hôi nhễ nhại nằm trên long án, Chiến Bắc Liệt đang ngồi trên long ý, vẻ mặt thỏa mãn.

Đại Tồn Chiến thần ăn sạch mẫu sư tử xong liền thỏa mãn liếm liếm môi, toàn thân đều có vẻ ăn uống no đủ, chỉ thiếu mỗi cái đuôi vậy vậy ở sau nữa thôi.

Lãnh Hạ mệt muốn chết, rất muốn đập cho hắn một cước, nhưng chân lại không có tí sức nào.

Chiến Bắc Liệt vui mừng huyết sáo, nhấc áo bào lên rồi khoác vào cho Lãnh Hạ, bế nàng ra khỏi Ngự thư phòng.

Chuẩn bị trở về Dưỡng Tâm điện, tắm cho tức phụ!

Bên ngoài cửa, các thái giám cung nữ đã đổ bưng mặt khi nghe thấy tiếng bên trong, bây giờ nhìn thấy hai người đi ra, mặt lại càng đỏ.

Hắn nhìn cũng không thèm nhìn, cứ bế Lãnh Hạ thản nhiên bước đi, đang định thi triển khinh công, đột nhiên ngừng bước.

Bên ngoài Ngự thư phòng, đám mỹ nam muôn hình muôn vẻ đều đã biến mất, chỉ còn lại một cây cọc gỗ trên bãi đất trống.

Mộ Nhị cứ như là mọc rễ vậy, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, không biết là đã đứng mấy canh giờ rồi.

Nghe thấy tiếng nên hắn chậm chạp quay đầu qua, liếc thấy Lãnh Hạ trong lòng Chiến Bắc Liệt, mái tóc đen dài xõa tung, ánh mắt có chút mê man, gò má ửng hồng, vẻ tuyệt mỹ ấy đánh thẳng vào trái tim hắn.

Đôi chân đang định bước lên liền ngừng lại, ánh mắt hơi co vào, trong thân thể bỗng xuất hiện một dòng điện đánh tan đôi mắt lạnh nhạt vốn có.

Hắn yên lặng di chuyển ánh mắt, một lúc lâu sau mới thở phào một hơi.

Đại Tồn Chiến thần cảnh giác nhìn hắn, khuôn mặt vốn thỏa mãn bây giờ nhăn lại, nhíu mày ghét bỏ: “Còn chưa đi?”

Mộ Nhị cụp mắt xuống, không hề nhìn Lãnh Hạ nữa, vẫn giữ nguyên phong cách coi chữ như vàng: “Nàng, tìm ta.”

Lãnh Hạ nhướn mày, chắc là đám cựu thần kia dùng lý do này để lừa hắn đến, kẻ lỗ mãng thiếu một sợi dây thần kinh đương nhiên không nhận ra, chỉ biết ‘Nàng tìm hắn’ rồi ngơ ngác chờ ở ngoài.

Chiến Bắc Liệt bực nàng kín thêm vài phần rồi trừng mắt nhìn Mộ Nhị, khe điểm mũi chân một cái, lập tức biến mất.

Chỉ để lại mỗi mình Mộ Nhị, ngơ ngác nhìn hướng hai người rời đi, vẫn đang rối rắm vấn đề ‘Nàng tìm hắn’

==

Kỳ thi năm nay tổ chức vào ngày mừng tám tháng chính, thời gian không còn nhiều nên phải chuẩn bị rất bận rộn.

Lần này Lãnh Hạ tiến hành cải cách khoa cử, không để các môn thi như trước kia là luật pháp, viết chữ, toán học, hỏi đáp, thơ phú, mà đổi thành việc quan trường, chọn thi môn nào thì sẽ có bài thi riêng của môn ấy, rồi sẽ có quan viên đánh giá cẩn thận.

Mà người chủ trì khoa cử lần này, Lãnh Hạ chọn Khổng Vân, người này cương trực công chính, không cần lo lắng về chuyện tham ô hối lộ gì đó.

Mùa hè trôi rất nhanh, trong thành Lương Đô càng ngày càng nhiều học trò, không khí càng ngày càng sôi sục, ngày thi sắp đến rồi.

Sáng sớm hôm đó, toàn bộ Lương Đô cực kỳ hồi hộp, các thí sinh đã chuẩn bị xong, xếp thành hàng ở bên ngoài trường thi, vì đây là lần đầu tiên áp dụng cách thi mới nên mọi người còn chưa có kinh nghiệm, và cũng không có ai dám có ý gian lận, đến trưa, một tiếng trống vang lên, kỳ thi bắt đầu.

Cuộc thi kéo dài chừng ba ngày, một tiếng trống lại vang lên, học trò bước ra khỏi trường thi, có người phấn khởi, có người chán chường, mỗi người một vẻ.

Bài thi Văn do uyên các Đại học sĩ Tề Đại chấm, khoa cử lần này, có một vạn học trò đăng ký, trúng tuyển công sĩ lại chỉ có một trăm, quả là trong trăm người mới chọn được một người.

Một tháng sau, trăm người trúng tuyển công sĩ vào Kim Loan điện, cử hành thi đình.

Trên long ỷ, Lãnh Hạ đã mang thai hơn chín tháng, bụng tuy to nhưng lại không giảm đi chút uy nghiêm nào, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi quét qua trăm người cúi đầu đứng ở dưới.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng này, mọi người đều thấp thỏm, thậm chí có người còn vã mồ hôi.

Lãnh Hạ dừng ánh mắt tại một nam tử trẻ tuổi, đó là một người quen, con trai yêu quý của Đại học sĩ Tề Đại, Tề Triệu, cũng là một người đánh cờ nổi danh ở Tây Vê, hần và cha giống nhau chừng ba phần, cũng nho nhã tuấn mỹ, nhưng hơn vài phần lanh lợi, là một trong số vài người bình tĩnh ở đây, thậm chí còn lặng lẽ trừng mắt nhìn nàng.

Trong mắt xẹt qua ý cười, Lãnh Hạ chậm rãi mở miệng: “Đề thi đình, nếu ngươi là Hoàng đế, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Mọi người lập tức vã mồ hôi, không dám tin nhìn lên phía trên, chạm phải ánh mắt của Lãnh Hạ, tất cả đều kinh hoàng cúi đầu xuống.

Đề thi như vậy, mấy ai dám trả lời?

Không khí trên Kim Loan điện như đông lại, ngay cả tiếng một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vẫn không có ai trả lời, thậm chí có vài người sắc mặt tái nhợt, chân như nhũn ra, dừng nói là trả lời, thậm chí nghĩ một chút thôi đã thấy đây là đại nghịch bất đạo a!

Mắt thấy cây hương đã sắp cháy hết, trả lời hay không vẫn còn là nỗi phân vân trong lòng mỗi người.

Nếu trả lời, có khi nói năng không tốt lại bị lôi ra ngo môn chém đầu!

Nhưng nếu không trả lời, lần khoa cử này, không có kết quả.....

Lúc hương đã cháy gần hết, có ba người cùng bước ra, chấp tay hành lễ: “Hoàng thượng....”

Lãnh Hạ khê cong khoe môi, ngay lập tức có thái giám chạy đi tìm tư liệu về ba người này, ngoài Tề Triệu, hai người kia đều là học trò nghèo, không có quyền không có thế, tướng mạo thanh tú là Tô Nhất Hàng, người thấp bé là Mã Tiếu.

Nàng nhìn qua tư liệu của ba người, khoát khoát tay ý bảo họ đừng lên tiếng, thần nhiên nói: “Không cần.”

Thấy bọn họ nghi hoặc, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lãnh Hạ vang lên, nàng tuyên bố: “Trạng nguyên Tô Nhất Hàng, ban thưởng Tiến sĩ, Bảng nhãn Tề Triệu, ban thưởng Tiến sĩ, Thám hoa Mã Tiếu, cũng ban thưởng Tiến sĩ, bãi triều!”

Đáp án của vấn đề này, nàng đã sớm đoán ra, đơn giản là yêu dân như con, chọn quan hiền để dân được phúc, nàng muốn kiểm tra can đảm và khí phách của trăm người này, nếu chỉ có ba người này có can đảm trả lời, vậy thì sẽ chọn ba người này với ba vị trí đầu bảng, tùy vào mức độ căng thẳng của ba người mà xếp hạng.

Sau khi nàng rời khỏi Kim Loan điện, mọi người trên điện cũng hiểu ra vài phần.

Lãnh Hạ trở về Dưỡng Tâm điện, Đại cung nữ Lan Chỉ đang đứng hầu ngoài cửa, bên trong rất yên tĩnh, không hề có ai.

Nàng nhướn mày hỏi: “Hoàng phu đâu?”

Từ một thời gian trước, đã sắp đến ngày sinh dự tính của nàng, trong cung đã sớm chuẩn bị ngự y bà đỡ, nhưng Chiến Bắc Liệt lại luôn không ở trong cung, ngày nào cũng đến khuya mới về, lén la lén lút nhưng lại không giấu được sự hưng phấn, không biết là đang làm gì.

Lan Chỉ cúi người hành lễ trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng phu mới đi lúc nãy, nói là nếu như Hoàng thượng hỏi thì nói đến Cổ Mặc Trai.”

Lãnh Hạ gật đầu, đi vào trong thay Long bào bằng bạch y rồi lại bước ra.

Lan Chỉ do dự nhắc nhở: “Hoàng thượng muốn xuất cung ạ, có nên phái người đi theo không ạ, cũng sắp đến ngày sinh....”

“Không cần, Trẫm đi một lát rồi sẽ quay về, chắc cũng phải còn mấy ngày nữa, không nhanh thế đâu.” Lãnh Hạ khoát khoát tay, một mình đi ra khỏi cung.

==

Cổ Mặc Trai.

Chiến Bắc Liệt cười híp mắt đi về phía hậu viện, ứng mâu cong thành hình trăng khuyết, muốn hỏi hẩn thời gian này làm gì ư?

Rất đơn giản, may y phục!

Từ lúc cục cưng sắp sinh, Đại Tồn Chiến thần đột nhiên cả kinh, phát hiện ra không có gì tặng con gái làm lễ gặp mặt, cái này không thể được, lần đầu tiên làm cha, không thể mất mặt được!

Đối với những lời này, sáu ám vệ đều thể hiện vẻ mặt khinh bỉ đến cực độ, đáp lại hẩn chỉ có trầm mặc.

Chiến Bắc Liệt thì lười quản xem họ nghĩ cái gì, trong lòng hẩn, tức phụ thứ nhất, con gái thứ hai, những người khác, trực tiếp coi là rắm phóng ra ngoài thôi, nhất là một đám không lớn không nhỏ, cả ngày chỉ biết chọc giận chủ tử.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đại Tồn Chiến thần liền nghĩ ra một ý, tự tay làm một bộ y phục cho tiểu Lãnh Hạ!

Chuẩn bị gần một tháng, nhân lúc Lãnh Hạ bận rộn chuyện thi cử, hẩn lặng lẽ chạy đi học may, đến nửa tháng trước mới học được kha khá, bắt đầu làm, đến hôm nay đã làm gần xong một bộ váy hồng nhạt đáng yêu.

Hẩn đẩy cửa phòng may của mình ra, đang thỏa mãn nhìn về phía sản phẩm thì đột nhiên đen mặt, ứng mâu trần đầy sát khí!

Chẳng biết chiếc váy nho nhỏ đáng yêu kia đã bị đổi thành áo choàng của con trai từ lúc nào!

Đại Tồn Chiến thần ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ: “Ai! Ai làm! Mẹ nó lặn hết ra đây cho lão tử!”

Bên ngoài ầm ĩ một trận rồi đám người Cuồng Phong lao nhanh vào, liếc mắt nhìn thấy áo choàng kia, nhất thời cả đám hoảng sợ nuốt nước miếng một cái, giỏi thật, người nào không biết gia nhà chúng ta, vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ tròn nửa tháng, lại có người dám động thủ trên đầu thái tử!

Chiến Bắc Liệt đầu bốc khói, nhìn về mặt bọn họ một chút, xác định không phải năm kẻ này.

Nhìn về phía Chung Thương, lông mày nhướn cao hết cỡ, đối với kẻ mặt than này mà nói, đây chính là vẻ mặt hiếm thấy, cũng không phải hẩn.

Rồi nhìn sang phía quả cà tím Chung Ngân mới tiến hóa thành người, vừa bước vào đã bùm miệng, hai mắt chớp chớp, tốt, cũng không phải hẩn.

Như vậy thì ;à.....

Người cuối cùng đến chính là Mộ Nhị!

Hẩn cứng ngắc bước vào phòng, lúc nhìn thấy áo choàng kia, trong đôi mắt hời hợt không có chút kinh ngạc nào, quan sát tỉ mỉ một phen lại có thêm vài phần thoả mãn về vang.

Thoả mãn!

Đi con mẹ nó thoả mãn!

Ứng mâu lập tức bắn phá toàn thân Mộ Nhị, tuy rằng vẻ thoả mãn này không biểu lộ rõ ràng nhưng lại không tránh được ánh mắt lợi hại của Chiến Bắc Liệt.

Nha, người giỏi thật!

Cuối cùng Chiến Bắc Liệt cũng tìm được đầu sỏ gây nên, không nói hai lời liền phi thân đến, tung một quyền vào mặt Mộ Nhị.

Mộ Nhị mím môi, không rõ rốt cuộc người này tức cái gì, hẩn vô tình phát hiện ra chiếc váy này, với y thuật của hẩn đương nhiên biết đây là sai, Mộ Đại thần y là người thiếu một sợi dây thần kinh, liền làm việc tốt không để lại tên, lặng lẽ đổi lại cho đúng.....

Nhanh chóng nghiêng đầu tránh thoát, khẽ điểm mũi chân, lập tức bay ra chỗ khác, đôi mắt ngơ ngác nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, rõ ràng có ba phần mờ mịt, ba phần tủi thân, ba phần oán niệm.

Nhưng Mộ Nhị lại không biết, việc đổi thành áo choàng này không chỉ phá hỏng tâm huyết nửa tháng của Chiến Bắc Liệt mà còn khiến sự khó chịu trong lòng hắn tăng cao, thậm chí trong việc này đương nhiên hắn hiểu, nhưng lại không muốn tin.

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nhìn Mộ Nhị, quyết định hôm nay sẽ trút hết khó chịu lên người Lăng Tử này.

Mộ Nhị luôn luôn lạnh nhạt, lúc này cũng không khỏi tức giận, mím môi thật chặt rồi nhìn chằm chằm hắn, đột ngột phi thân lên!

Vì vậy, Đại Tàn Chiến thần cố chấp, và Mộ Đại thần y cố chấp, ở hậu viện Cổ Mặc Trai, đánh nhau!

Hai người cùng phi thân lên, giao thủ trên không.....

Lúc Lãnh Hạ tới, thì thấy trên không trung có hai người đang đánh túi bụi, một đen một xanh bay qua bay lại, làm đất đá văng khắp nơi, khắp nơi bụi mù, như là có một cơn lốc lấy hai người làm tâm, lan dần ra khắp nơi.....

Mà cơn lốc này đương nhiên là bao gồm nội lực, bầy ám vệ núp ở chân tường ôm đầu đáng thương, rất sợ bị vạ lây.

Nhất là Chung Ngân, trốn ở phía sau mấy người kia, khuôn mặt tà mị rất hoảng hốt, liên tục nỉ non: “Ai u gió gió, làm rối hết tóc rồi!”

Lãnh Hạ mặt tái mét, bề hai cành cây ở bên cạnh rồi vung tay lên!

Hai cành cây ẩn chứa sức lực giống như hai thanh kiếm sắc xé gió lao vút đi, phá nát cơn lốc do hai người tạo ra, rồi tiếp tục lao về phía hai tay đang chuẩn bị ra chiêu tiếp.

Chiến Bắc Liệt và Mộ Nhị cùng cả kinh, lập tức dừng tay rồi đáp đất ở hai hướng khác nhau.

Rồi cùng nhìn về phía cành cây vừa bay lên.

Lãnh Hạ đứng ở cửa hậu viện, trong phượng mâu chứa đầy hàn ý, chậm rãi đảo qua hai người đang chột dạ, đột nhiên.....

Nàng nhú mày, tròn tròn mắt, rồi một lát sau thản nhiên nói: “Có lẽ ta.....”

Sắp sinh!

144. Q.2 - Chương 67: Tiểu Bất Điểm Ra Đời

Edit: Kiri

Nàng vừa nói xong, hậu viện vốn cực ồn ào vì Chiến Bắc Liệt và Mộ Nhị giao đấu, lập tức tĩnh lặng.

Lúc Lãnh Hạ nói, vẻ mặt quá mức thờ ơ nên mọi người đều ngẩn người ra, không ai hiểu ý của nàng.

Trán nàng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hai tay ôm bụng, cau mày thật chặt, quát to: “Ta nói ta sắp sinh!”

Câu nói này rất hiệu quả!

Giống như một tia sét giữa trời quang, đánh thẳng xuống đầu mỗi người!

Nhất là Chiến Bắc Liệt, khuôn mặt tuấn tú lập tức trắng bệch, đứng im tại chỗ bất động, chân tay không thể điều khiển nổi nữa.

Mặc dù trong hoàng cung đã sớm có nự y và bà đỡ chờ sẵn, mặc dù hắn cũng biết sắp đến ngày sinh, mặc dù đã sớm hỏi nự y và bà đỡ những việc cụ thể, mặc dù đã tưởng tượng cảnh này vô số lần, nhưng đến giờ, trong đầu Chiến Bắc Liệt trống rỗng, chỉ có hai chữ không ngừng bay bay.

Sắp sinh.....

Sắp sinh.....

Sắp sinh.....

Chiến Bắc Liệt như thế mà Mộ Nhị cũng như vậy!

Từ trước đến giờ hần chưa làm chuyện đỡ đẻ bao giờ, trước khi sinh hần rất bình tĩnh nhưng đến giờ thì không biết phải làm gì, may mắn lại nhìn về phía bụng Lãnh Hạ, có vài phần sợ sệt.

Lần đầu tiên trong đời Mộ Đại thần y, chân tay tê rần!

Cho nên đến tận giờ, Lãnh Hạ đã ôm bụng khom người xuống mà hai nam nhân kia vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ.

Một người hoảng hốt, một người lúng túng.

Cuối cùng là Chung Ngân nhảy dựng lên, chạy vội tới bên cạnh Lãnh Hạ mặc kệ đầu tóc rối bù, hoảng loạn nói: “Vương phi! Vương phi! Làm sao bây giờ? Người nói đi, phải làm sao?”

Lãnh Hạ thực sự rất bội phục mình, bụng đã rất đau rồi mà vẫn còn sức để nói: “Ngự y, bà đỡ!”

“Đúng! Ngự y! Bà đỡ!” Chung Thương cũng không còn giữ được khuôn mặt than nữa, lập tức lao về phía Hoàng cung.

Sau đó, Cuồng Phong Lôi Minh Thiểm Điện Mục Thiên Mục Dương, cả đám như lửa cháy đến mông, gào khóc kêu rồi biến mất.

Đến tận lúc này, không biết Chiến Bắc Liệt mới lấy lại được hồn từ chỗ nào, chạy đến bên cạnh Lãnh Hạ, hai mắt mở to, lắp bắp: “Tức tức tức tức.....”

Lãnh Hạ bỗng nhiên ngừng đau, khuôn mặt tươi cười đầy mồ hôi, hung tợn nhìn hần rồi rít lên hai chữ: “Câm miệng!”

Một khẩu lệnh một động tác, Đại Tàn Chiến thần lập tức câm miệng.

Hần run rẩy mím môi thật chặt, sợ mình không nhịn được mà kêu lên, sống hơn hai mươi năm, Chiến Bắc Liệt chưa bao giờ kinh hồn bạt vía như bây giờ.

Lãnh Hạ vịn tay hần ra lệnh: “Bé ta lên giường!”

Chiến Bắc Liệt liên tục gật đầu, cuối cùng cũng có một việc hần làm được.

Thận trọng bế nàng lên rồi nhanh chóng đặt nàng xuống giường, sau đó, tiếp tục run rẩy.

Thời gian trôi qua đã một nén nhang, y bào của Lãnh Hạ đã ướt đầm mồ hôi, sắc mặt nàng tái nhợt, cắn chặt môi nằm trên giường, hai cánh môi tím tái lại.

Chiến Bắc Liệt không biết làm gì, không giúp được gì, chỉ biết ngồi bên cạnh nắm chặt tay nàng, cắn chặt răng nhìn bộ dáng nàng đau đớn đến tận xương tủy, hần chỉ hận không thể đau thay nàng.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến vô số tiếng la hét!

“Ngự y đến rồi!”

“Bà đỡ cũng tới rồi!”

“Vương phi đâu, Vương phi ở đâu?”

“Mau mau, Chung Ngân, chuẩn bị đi.”

Vô số tiếng bước chân hỗn loạn lao nhanh đến đây, đám người Chung Thương đẩy mấy ngự y bà đỡ vào trong rồi ngồi xổm ở bên ngoài thở hồng hộc, lời được mấy người đẩy đến đây cũng khá mệt.

Mấy tiểu nha hoàn thì nhanh nhẹn cởi áo ngoài ra, bưng nước nóng và vải băng đứng chờ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, ngự y và bà đỡ chạy tới bên cạnh Lãnh Hạ, một trong hai người đẩy Chiến Bắc Liệt thúc giục: “Đi ra ngoài, mau đi ra!”

Nếu bình thường, làm gì dám nói với Đại Tồn Chiến thần như thế, nhưng bây giờ người đang nằm trên giường là Tây Vệ Nữ hoàng, chỉ hơi sai sót là tính mạng cũng đi tong, cả đám không quan tâm đến gì hết, nhanh chóng đẩy Chiến Bắc Liệt ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt sắc mặt tái xanh, đang muốn động thủ thì chợt nghe họ lo lắng nói: “Có nam nhân ở đây là điềm xấu! Hoàng thượng cũng sẽ phân tâm, không thể yên tâm sinh được!”

Hắn lập tức dừng tay, cổ nhìn tức phụ thêm cái nữa rồi bỗng nhiên xoay người, mím môi đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

An nguy của Lãnh Hạ là quan trọng nhất!

Mọi người ở trong phòng cực kỳ bận rộn.

Bên ngoài, Chiến Bắc Liệt lượn là lượn lơ, mồ hôi lạnh vã đầy ra, ướt hết áo hắn, Chiến thần cái gì, Liệt Vương cái gì, Hoàng phu cái gì, bây giờ hắn không là gì cả, chỉ là một nam nhân, một nam nhân bất lực giống mắt nhìn thê tử đang sinh con ở trong.

Cũng lo lắng căng thẳng như hắn còn có mấy người Chung Thương, Tiểu Vương phi sinh là sinh tiểu chủ tử của bọn họ, cả đám vô đầu bứt tai không biết làm gì mới tốt.

Mộ Nhị thoát nhìn là bình tĩnh nhất, hắn đứng bất động tại chỗ, bộ dạng cứng nhắc không khác bình thường là bao, đương nhiên, đó là nếu không kể đến hai con người co rút lại và mí mắt giật liên tục.

Dần dần, bên ngoài trừ bọn họ ra, đã có rất nhiều triều thần đến.

Vừa rồi Chung Thương vào cung lời ngự y ra đã làm tin tức Nữ hoàng sắp sinh chấp cánh bay đến mọi nơi, các đại thần nghe tin liền buông mọi việc, chạy hết tới đây chứng kiến giờ phút lịch sử.

Đây chính là Hoàng tử đầu tiên của Tây Vệ a!

“Hoàng thượng, dùng sức!”

“Dùng sức a Hoàng thượng!”

“....”

Những tiếng thúc giục của bà đỡ vang lên liên tục, mỗi tiếng lại làm cho sắc mặt của những người ở ngoài trắng thêm một phần, rồi họ mới thấy có chút không đúng!

Trong ấy toàn tiếng của bà đỡ, thế Hoàng thượng đâu?

Từ đầu đến giờ chưa nghe thấy nửa tiếng nào của Hoàng thượng, dù là một tiếng rên nhẹ cũng không thấy.

Mọi người ở ngoài đều toát mồ hôi lạnh, khớp miệng co quắp, không biết bên trong bây giờ đang như thế nào, sản phụ không kêu tiếng nào đừng nói là chưa từng thấy mà là từ trước đến nay chưa từng có.

Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng a, không giống người thường!

Người khác gấp, Chiến Bắc Liệt lại càng nóng nảy, cứ đi vòng quanh liên tục.

Có chuyện gì thế, sao không thấy mẫu sư tử kêu?

Đột nhiên, hắn bị người khác níu lại, một bàn tay thon thả kéo áo hắn, Mộ Nhị nhìn chăm chăm hắn, sự lo lắng trong đôi mắt lập tức biến thành ghét bỏ, ngơ ngác nói: “Dừng lại.”

Hắn là đang nói lên tiếng lòng của mọi người a!

Chiến Bắc Liệt đẩy hắn ra, tiếp tục đi vòng quanh, Lăng Tử này, có phải tức phụ người sinh con đâu!

Đám người Cuồng Phong cùng nhau vỗ trán, chỉ cần là chuyện liên quan đến Tiểu Vương phi gia sẽ không còn là vị gia lãnh tình kia nữa, đã bao giờ thấy Đại Tồn Chiến thần bối rối như vậy chưa?

Một canh giờ trôi qua.....

Hai canh giờ trôi qua.....

Sắc trời tối dần, mặt trời đỏ ối từ từ xuống núi nghỉ ngơi, một vầng trăng non dịu dàng mọc lên, bóng đêm âm trầm phủ kín khắp nơi như tăng thêm vài phần áp lực cho cả thành.

Mọi người chờ người đứng đó, tâm trạng càng ngày càng trầm xuống, sắc mặt càng ngày càng trắng, chân mày nhíu chặt lại.

Cho tới bây giờ, bên trong chỉ có tiếng kêu của bà đỡ.....

Lãnh Hạ vẫn không nói bất kỳ lời nào!

Các quan viên nhìn cửa phòng, chụm đầu nhỏ giọng thảo luận.

“Hoàng thượng nàng..... nàng.....hôn mê rồi à?”

“Vậy phải làm sao bây giờ, ta thấy tám phần mười là thế rồi, nương tử ta lúc sinh, gào to a!”

“Đúng vậy, nữ nhân nào sinh còn mà chẳng gào khóc thảm thiết, sao bên trong lại không có tiếng!”

Nghe những lời bàn luận này, Chiến Bắc Liệt dậm mạnh một quyền vào cây đại thụ bên cạnh, một quyền này làm tay hấn rướm máu, nhưng hấn cũng không để tâm chỉ nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt kia, nếu không phải bà đỡ nói sẽ làm ảnh hưởng đến việc sinh, hấn nhất định sẽ lao vào!

Chung Thương lôi tay hấn ra, vội vàng nói: “Gia, đừng lo lắng, nếu Tiểu Vương phi bất tỉnh, bà đỡ và ngự y sẽ không trấn định như vậy đâu!”

Chung Thương cố gắng nói ra một cách bình tĩnh, nhưng giọng nói cũng run rẩy không nhẹ.

Bên cạnh là Cuồng Phong Lô Minh đang ngồi chồm hổm chọc chọc kiến, buồn bực không biết làm gì, thế là cầm đá đập tổ kiến.

Bên cạnh nữa là hai huynh đệ Mục Thiên Mục Dương đang dựa vào cây ngủ gật, nhìn như là đang ngủ nhưng sắc mặt trắng bệch, gân xanh nổi đầy trán.

Ngay cạnh đó là Chung Ngân đang liên tục sửa sang lại kiểu tóc, động tác cứng nhắc, sửa đi sửa lại không đến một nghìn thì cũng mấy trăm lần rồi, càng sửa lại càng loạn.

Còn Mộ Nhị, từ lúc Lãnh Hạ vào phòng sinh đến bây giờ vẫn đứng im một chỗ như mọc rễ, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm cửa phòng.

Đặc biệt nhất phải là Thiểm Điện, mỗi khi bà đỡ kêu một tiếng ‘Dùng sức’ Thiểm Điện lại ‘Ngao’ một tiếng.....

“Hoàng thượng, dùng sức! Dùng sức a!”

“Ngao! Ngao! Ngao!”

Thiểm Điện run a run, hai mắt tròn tròn lên kêu gào, cứ như thể người sinh con là hấn không bằng.

“Hoàng thượng! Dùng sức, dùng sức đi!”

“Ngao —— á!”

Cửa phòng đột nhiên bật ra, một miếng vải dày bay ra ngoài, như thể là có mặt lao thẳng vào miệng Thiểm Điện làm hấn im bật.

Bách phát bách trúng!

Cuối cùng mọi người cũng yên tâm, chỉ nhìn lực đạo này, tốc độ này, độ chính xác này.....

Tuyệt đối là Tiểu Vương phi không thể nghi ngờ!

Thiểm Điện lôi miếng vải ra, thấy mọi người nhìn mình ghét bỏ liền ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn đi.

Chiến Bắc Liệt hai mắt sáng ngời, mau chóng chạy đến trước cửa phòng, đang muốn liếc vào thì một bà đỡ vọt ra, chống nạnh đứng ở cửa, chửi ầm lên: “Hoàng thượng còn không kêu, kêu kêu kêu, kêu muội người à!”

Ngay sau đó, rầm!

Cửa đóng chặt lại.

Chiến Bắc Liệt chớp mắt mấy cái, nhìn cánh cửa mới đóng kia, ủ rũ cúi đầu, thôi thì cũng ngồi đó đợi đi.

Thời gian chậm chạp trôi đi.....

Dần dần ánh trăng cũng biến mất, mặt trời lại tiếp tục công việc thường ngày.

“A ——!”

Trong phòng sinh im lặng đã lâu đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn, tiếng kêu này xuyên thủng mái nhà xông thẳng lên trời, làm mọi người đều cắn chặt răng.

Chiến Bắc Liệt tái mét, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt tuần tú lấm tấm mồ hôi.

Hắn cố gắng đứng dậy, vọt tới bên ngoài phòng, đẩy cửa ra, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, hắn quát lên: “Tức phụ! Tức.....”

“Oa ——”

Ở giữa mấy bà đỡ, một tiếng trẻ con khóc vang lên lan dần đến đáy lòng hắn.....

Cảm giác huyết mạch tương liên này làm hắn nhất thời im miệng, vẫn giữ nguyên tư thế vọt vào trong, há hốc miệng sững sờ đứng đó, sinh.....

Sinh rồi!

Đột nhiên hắn giật mình một cái, lập tức lao tới bên cạnh giường, thấy Lãnh Hạ bình yên vô sự nằm đó mới thở phào một hơi, sắc mặt của nàng trắng bệch như tờ giấy, trên trán đầy mồ hôi, tóc tai bết lại dính hết vào mặt, khóe môi khô cong lên, chắc là quá mệt mỏi, biết cục cưng đã sinh ra bình an nên ngủ.

Cục cưng?

Cục cưng!

Bỗng nhiên Chiến Bắc Liệt quay sang bà đỡ đang ôm đứa bé, vui mừng hơn hở.

Con gái của lão tử.....

Lúc này bà đỡ cũng lau mồ hôi, mặt cũng trắng bệch ra, tay chân run rẩy, đừng nói là người bên ngoài, ngay cả các bà đỡ đẻ hơn nửa đời người, gặp phải sản phụ không khóc không kêu không gào này, cũng là lần đầu tiên a!

Từ đầu tới cuối, bình tĩnh a, chắc chắc.....

Quá kỳ dị!

Thấy cha đứa bé nhìn qua, bà đỡ liền bế đứa bé tới trước mặt hắn, vui vẻ nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng phu!”

Trầm mặc.

Sau khi bà nói xong, cứ nghĩ là cha nó sẽ vui mừng bế nó, ai ngờ người kia lại như thể không nghe thấy, đứng đó bất động.

Chắc là vui đến ngốc rồi, bà đỡ lại bế đứa bé đến gần: “Chúc mừng Hoàng phu!”

Trầm mặc.

Nụ cười kia cứng ở trên mặt hắn, Chiến Bắc Liệt nhìn chằm chằm đứa trẻ trước mặt hắn, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là.....

Một cái chim nhỏ khả ái!

Bộp!

Trong bàn tay Đại Tồn Chiến thần bỗng nhiên có một miếng gỗ, tấm gỗ lờm chờm kia lảng lảng nằm ở trong tay của hắn.

Bà đỡ và cục cứng thò đầu lên nhìn, cừ thật, Hoàng phu hưng phấn, bẻ gãy cả ván giường.

Một góc giường, quả nhiên thiếu một tấm gỗ!

Chiến Bắc Liệt nhìn cái chim nhỏ đáng yêu kia, khoe miệng run rẩy, cả người như bị điện giật, nước mắt lưng tròng.....

“Sinh rồi sinh rồi!” Đám người bên ngoài hét ầm lên.

Đám người Chung Thương Thiểm Điện vừa lao vào trong đã cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua.....

Mỗ nam hắc y kia nước mắt lưng tròng lao ra ngoài, giơ hai tay lên người, ngửa mặt lên trời hét to: “Con gái của lão tử a ——”

Kẹt —— tầng hai của nhà trọ đối diện Cổ Mặc Trai có tiếng mở cửa sổ.

Ào —— tiếng gọi nước.

Rầm —— tiếng đóng cửa sổ.

“Mẹ nó, gào khóc cả một buổi tối, mới sáng sớm kêu cái quỷ à!”

Một chậu nước lạnh gọi xuống, một nam nhân ướt sũng ra đời.

Chiến Bắc Liệt ho khan không ngừng, mặt mũi nhăn nhó chạy về Cổ Mặc Trai.

Hắn tùy tiện vào một gian phòng không có người ở, được rồi, thật ra bây giờ mọi người đều tụ tập ở phòng sinh, trong viện, làm gì còn có ai, bên ngoài ồn ào náo nhiệt, trong này mình hắn cô đơn.

Chiến Bắc Liệt muốn tìm người mang đến một thùng nước, nhưng phát hiện ra bây giờ không ai quan tâm đến hắn.

Cho dù là nha hoàn hay gã sai vặt, toàn bộ đều vây quanh thằng nhóc kia, mà người chế tạo nó là hắn.....

Bị quên triệt để!

Đại Tồn Chiến thần chưng bộ mặt di ghê ra, tự múc nước tắm rửa thay y phục, vừa bước ra ngoài đã thấy thần tươi cười vui mừng.

Trong phòng, Chung Thương đang cứng ngắc bế cục cứng, sáu cái đầu thò vào cười híp mắt nhìn, bên cạnh là mấy bà đỡ không thấy cha đứa bé nên ân cần dạy bảo bọn họ những việc cần thiết.

Mộ Nhị ngây ngốc đứng ở cửa phòng, hai mắt ẩn chứa một chút hiếu kỳ, liếc thấy đứa bé mà Chung Thương đang bế thì định nhấc chân vào, nhưng lại co lại, nhớ tới cục cứng kia làm Tiêu Cháp Vũ đẩy người, mày lại nhú lại.

Nhấc chân, co lại, nhấc chân, co lại.....

Phân vân nhiều lần, vô cùng rối rắm.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một bóng dáng màu đen, Chiến Bắc Liệt oán niệm lượn lơ, u oán trừng mắt nhìn Mộ Nhị, cứ như thể vì hắn đổi váy thành áo choàng nên con gái mình mới biến thành con trai.

Mộ Đại thần y bị trừng mà không hiểu ra sao, đương nhiên hắn không hiểu thâm ý này, trong đầu bay ra một dấu chấm hỏi rõ to, một lát sau liền chớp mắt mấy cái, tiếp tục rối rắm vấn đề có nên đi vào hay không.

Nhấc chân, co lại, nhấc chân, co lại.....

Đại Tồn Chiến thần trừng mắt một lúc rồi lao vào phòng, nhìn vẻ náo nhiệt bên trong, chép chép miệng, rồi chọn một góc vẽ vòng tròn.

Cường Phong nhìn hắn rồi bĩu môi, ý bảo mọi người: Nghĩ cách đi!

Thiểm Điện ngao một tiếng nhảy dựng lên, hô to: “Tiểu chủ tử lại khóc rồi!”

Đại Tồn Chiến thần quay mặt đi, lạnh lùng hừ một tiếng, con của Chiến thần cũng dám khóc, làm lão tử mất mặt!

Lôi Minh đập vào gáy Thiểm Điện một cái, cực kỳ khinh thường, nhìn Chiến Bắc Liệt rồi vui vẻ nói: “Tiểu chủ tử thật đáng yêu a, mập mập bụng bẫm!”

Đại Tồn Chiến thần hơi động tai, hình như dài ra vài phần.

Có cửa!

Mục Thiên giơ ngón tay cái lên với Lôi Minh, giả vờ lơ đãng nói: “Nhìn xem, tiểu chủ tử giống hệt gia nha, làn da thì giống Tiểu Vương phi, trắng nõn mềm ại, chắc chắc chắc, quá đáng yêu!”

Đại Tồn Chiến thần khẽ nâng mí mắt, liếc nhìn về phía này.

Mục Dương che miệng, nháy mắt nói: “Không chỉ thế, ngũ quan này, quả là phiên bản của gia, suy cho cùng thì cũng là con của gia!”

Chung Ngân vạn phần không tình nguyện bữu môi: “Ai da, có lẽ bản công tử phải mang danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tặng cho tiểu chủ tử thôi.....”

Đại Tồn Chiến thần liếm liếm môi, nhắc mông lên giống như muốn đứng dậy rồi lại ngồi xuống, ánh mắt đảo loạn, nhìn như con rắn.

Mọi người thấy hắn như vậy liền biết là muốn nhìn con trai nhưng lại sợ mất mặt!

Chung Thương bế cực cứng tới, nhét vào lòng hắn, khuôn mặt không giấu được sự vui mừng: “Gia, nhìn tiểu chủ tử này.”

Chiến Bắc Liệt hai mắt sáng ngời nhưng lại ra vẻ không tình nguyện, khẽ ‘Ừ’ một tiếng rồi nhìn về phía tiểu bất điểm này.

Tóc đen nhánh mềm mại, làn da vô cùng mịn màng, hai tay nhỏ nhỏ.....

Ừ, coi như là thoả mãn đi.

Đại Tồn Chiến thần không muốn thừa nhận, oán khí trong lòng đã biến mất khi thấy đứa bé này.

Khi nhìn thấy phiên bản thu nhỏ của Chiến thần này, lòng của Chiến Bắc Liệt, đã mềm nhũn ra, giơ tay lên, chạm nhẹ vào bàn tay nó.

Vừa đụng vào, hắn liền cảm thấy như bị bỏng!

Nhẫn nại mà mềm mại, lỗ như đụng mạnh quá vỡ mắt thì sao?

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, dùng lực đạo nhẹ nhất đời này nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia.

Mùi hương trẻ con bay đến chóp mũi, Chiến Bắc Liệt neho mắt lại, cong thành hình trăng khuyết, khóe môi cũng nhếch lên, tâm tình rất tốt.

Một tiếng nhỏ nhỏ vang lên, tiểu tử kia mở mắt nhìn hắn rồi bật cười ‘Khanh khách’

Thật đáng yêu a!

Chiến Bắc Liệt thần thanh khí sảng đứng lên, cười híp mắt lại, đắc ý nhìn mấy người Chung Thương: “Con trai lão tử!”

Vừa dứt lời, cả đám liền liếc nhìn khinh thường, không biết vừa rồi ai tránh con của hắn rất xa, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Sau gáy phất qua một cơn gió lạnh, bảy người bật người đứng ngay ngắn, ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng!

Vừa rồi?

Cái gì vừa rồi?

Gia nhà ta thấy tiểu chủ tử xong liền vô cùng vui mừng, đúng, không có vừa rồi!

Lúc này Chiến Bắc Liệt mới hài lòng, thu hồi ánh mắt cảnh cáo, bé tiểu bất đắc dĩ đáng yêu này đến bên giường tức phụ.

Bỗng nhiên, trước mắt có một bóng dáng xanh chắn phía trước.

Mộ Nhị rối rắm mãi cuối cùng quyết định bước vào.

Hắn cách Chiến Bắc Liệt, không, là cục cưng trong lòng Chiến Bắc Liệt, xa chừng một thước, kiễng chân lên muốn nhìn đứa bé.

Đại Tồn Chiến thần nhướn mày, rõ ràng là muốn nhìn con trai lão tử, sao lại đứng xa như thế, hắn vui vẻ che mặt con lại, ném cho Mộ Nhị một ánh mắt, ý nói: Con trai lão tử.....

Không cho nhìn!

Mộ Nhị mím môi, chớp chớp mắt, quay đầu đi, rõ ràng là tức giận.

Thoải mái a! Thoải mái a!

Tâm tình lúc này của Chiến Bắc Liệt, chỉ có năm chữ ấy mới có thể hình dung, hắn toét miệng, cười nhìn đứa bé, nâng nó cao lên.

Đột nhiên, Đại Tồn Chiến thần co rụt mắt!

Chỉ thấy tiểu gia hỏa kia, chim nhỏ run lên.....

Một dòng nước nhỏ bắn vào mặt hắn, chảy đầy ra cổ!

Sau đó, Chiến Bắc Liệt liền phát hiện, Mộ Nhị ở phía đối diện, nở nụ cười.

Rõ ràng là không khác bình thường nhưng Chiến Bắc Liệt lại nhạy cảm phát hiện, khóe môi người này cong lên, trên mặt khẽ run, trong mắt còn có ý cười hả hê.

Khuôn mặt tuấn tú lập tức đen lại, nghiêng răng nhìn con mình.

Đứa bé kia vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn mà cười, hai mắt đen láy chớp chớp, rất vô tội.

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, lau nước tiểu trên mặt đi, khuôn mặt tuấn tú đen kịt, mấy người Cuồng Phong sợ hãi nhảy tới, vẻ mặt rất kinh hoàng.

“Gia a, tiểu chủ tử không có ý đâu!”

“Gia a, tiểu chủ tử nhỏ như vậy, sao biết được mấy cái này?”

“Gia a, hít sâu, hít sâu, xung động là ma quỷ a!”

Hắn chép chép miệng, im lặng nhướn mắt, con thỏ nhỏ chết bầm này.

Đúng lúc này, đột nhiên Đại Tồn Chiến thần nghe được hai tiếng thật nhỏ chìm trong tiếng giải thích của mấy người Cuồng Phong.

À.....

Ứng mâu chợt lóe tinh quang, bỗng nhiên Chiến Bắc Liệt bước lên hai bước, nhân lúc Mộ Nhị chưa có phản ứng, kéo hắn qua rồi nhét đứa bé cho hắn.

Sau đó.....

Lui ra phía sau, khoanh tay, mỉm cười, thưởng thức.

Mộ Đại thần y chỉ là muốn nhìn thôi nên khi nhận lấy đứa bé, hai tay tê rần, trong mắt hiện lên tia hoảng loạn.

Ngay sau đó, tay nóng lên!

Một dòng chất lỏng ấm nóng chảy từ móng đứa bé kia xuống tay hắn rồi chảy xuống y bào rồi chảy xuống chân.

Sau đó, tiểu tử kia thuận tiện cọ cọ lau sạch cái mông phúng phính.

Mộ Đại thần y ngơ ngác nhìn xung quanh.....

Sau đó, ánh mắt đỡ dần nhìn ngón chân, ánh mắt lập tức co rút lại, không thể nhìn được nữa ném tên đầu sỏ kia đi, điểm mũi chân một cái lao ra khỏi phòng.

Tiểu bắt điểm bay trên không được cha hắn đỡ lấy, hai mắt rất hưng phấn, cười ‘Khanh khách’ không ngừng, chẳng hề bị dọa chút nào.

Đại Tàn Chiến thần liền thơm một cái, huyết sáo cười: “Con trai ngoan!”

Mấy người Cuồng Phong tự đập vào gáy mình, không nói gì nhìn trời, sao lại cảm thấy tiểu chủ tử.....

Có vài phần phúc hắc tiềm ẩn?

Gia và Tiểu Vương phi đều là người cuồng vọng bá đạo, thẳng thắn trực tiếp, nhất là trước khi hai người ở bên nhau, đều lạnh như băng có thể đông chết người, thế mà lại đột biến gen, sinh ra một tiểu tổ tông như thế!

Đại Tàn Chiến thần thông thả bước tới bên giường.

Lãnh Hạ vẫn chưa tỉnh lại, một người cảnh giác như nàng mà lại ngủ không biết gì trong hoàn cảnh âm ỉ thế này, chắc chắn là rất mệt.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, Chiến Bắc Liệt nhìn Lãnh Hạ một hồi rồi lại nhìn con của hắn một hồi, vui sướng cười tươi.

Thấy như thấy, đám người Chung Thương rất thức thời, đẩy mấy bà đỡ rồi cùng lui ra ngoài.

Để không gian nho nhỏ ấm áp này ột nhà ba người họ.

.....

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại, toàn thân đau nhức giống như mới trải qua một hồi đại chiến.

Nàng vẫn cố gắng chịu đến mức cực cùng ra ngoài, nghe thấy tiếng khóc mới yên tâm thiếp đi, bỗng nhiên nhớ tới nguyên nhân ngủ say, phượng mâu liền mở to.

Bên cạnh có mùi từng hương và mùi sữa hòa quyện với nhau, nàng quay đầu sang, đập vào mắt chính là hai khuôn mặt tươi cười giống nhau như đúc.

Phiên bản tiểu Chiến thần đang được bọc kỹ trong tã lót, rất phấn chấn, không hề buồn ngủ tí nào, liếc lung tung rất hiếu kỳ, đến lúc nhìn thấy Lãnh Hạ liền cười khanh khách.

Chiến Bắc Liệt ôm nó trong lòng, khuôn mặt tuần tú, ưng mâu cong cong, cười híp mắt nhìn nàng.

Một lớn một nhỏ, giống hệt nhau, khuôn mặt tươi cười cũng hoàn toàn giống nhau, hiện lên trước mặt Lãnh Hạ, hình ảnh này.....

Nàng không thể nói rõ đây là hình ảnh gì, chỉ biết sau khi nhìn thấy, vành mắt bỗng ướt ươn ướt, hình ảnh nhòe dần đi, nhưng hình ảnh ấy lại khắc sâu vào đáy lòng nàng.

Hai tay vuốt nhẹ lên hai gương mặt kia, nàng cười nói: “Thật tốt.”

“Ừ thật tốt!” Chiến Bắc Liệt cầm tay nàng, hôn nhẹ một cái.

Hắn cúi người xuống, ôm lấy nàng, để đứa bé ở giữa, tiếng cười khanh khách đáng yêu, một phòng ấm áp.

==

Hơn nửa tháng sau, Lãnh Hạ gần như là làm tổ trên giường.

Lần đầu tiên ở cũ, Chiến Bắc Liệt còn căng thẳng hơn nàng, ngự y lại nói phải tĩnh dưỡng thật tốt đủ một tháng, nếu không có thể sẽ bị bệnh.

Ngày nào Chiến Bắc Liệt cũng tự mình cho nàng ăn cho nàng uống thuốc, Lãnh Hạ không chỉ liếc mắt xem thường hắn một lần đâu, cứ như là nàng bại liệt không bằng.

Về quốc sự tấu chương và vân vân, đương nhiên là do Chiến Bắc Liệt ở Dưỡng Tâm điện, trông tức phụ, ôm con trai hoàn thành mọi việc, Đại Tàn Chiến thần chân chính trở thành một lão bà nô, con trai nô tiêu chuẩn!

Thế cho nên mấy người Cuồng Phong vốn đã chuẩn bị làm vú em cho tiểu chủ tử liền không có đất dụng võ.

Nhưng Đại Tàn Chiến thần cũng rất có oán niệm với con trai, tiểu Lãnh Hạ mà hắn tâm tâm niệm niệm không có thì thôi có một tiểu Chiến thần coi như cũng được, chấp niệm muốn có con gái kia hắn đành lặng lẽ bỏ vào một góc, chỉ cần là do mẫu sư tử sinh, quản nó là nam hay nữ làm gì!

Nhưng con thỏ nhỏ chết bầm này hình như là sinh ra để đối nghịch hắn!

Chỉ cần mẫu sư tử ôm hắn, nó liền nhăn mặt lại khóc, rồi bắt đầu đi tiểu hoặc đại tiện, đến lúc hắn vừa cởi tã ra thì lập tức cười khanh khách rồi bắn hết lên người hắn.....

Không lần nào hắn không nhếch nhác!

Còn nếu hắn bế nó thì càng không chấp nhận được, không hề nhắc nhở, thích là thả, rất nghiêm túc!

Đối với chuyện này, lúc đầu Chiến Bắc Liệt còn đen mặt, sau đó đến nghiêng răng, đến nhú mày, đến nghi hoặc, đến nhìn trời.....

Còn đến giờ thì hoàn toàn bình tĩnh: “Ừm, để lão tử đi thay y phục khác.”

Cho nên nói, thói quen rất dễ hình thành.

Cuối mùa thu rất dễ buồn ngủ, Lãnh Hạ đang ngủ trên tháp gấm.

Chiến Bắc Liệt thì đang vui đùa vào tấu chương, hôm qua mới phê hết, hôm nay lại đầy một bàn.

Tiểu bát điểm nằm trong lòng hắn, đang ngủ say thì bỗng nhiên hắn chợt quậy, mơ mơ màng màng mở mắt.

Ngay sau đó, nhú mày, khóc lớn!

‘Cạch’ một tiếng, Chiến Bắc Liệt mau chóng rút bút xuống bàn, bịt miệng nó lại, trừng mắt đe dọa: “Đánh thức mẹ ngươi, lão tử liền ném ngươi xuống giếng!”

Tiểu tử kia ngừng khóc, tủi thân nhìn hắn, trong mắt lộ rõ vẻ u oán, tuy rằng không hiểu hắn nói gì, nhưng khí tức nguy hiểm kia thì vẫn cảm giác được.

Một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt mặt giống nhau như đúc, mi trừng mi, mắt trừng mắt, mũi trừng mũi.....

Hung hăng trừng nhau!

Một lát sau, Chiến Bắc Liệt lườm một cái, không thèm chấp nhặt với con thỏ nhỏ chết bầm này, không khóc là được rồi.

Đột nhiên, tiểu tử kia trừng mắt lên, miệng méo xệch, lại chuẩn bị khóc.

“Được rồi được rồi, lão tử sợ ngươi!” Đại Tàn Chiến thần hít sâu, buồn bực vò vò tóc.

Điều chỉnh tốt tâm tình của mình rồi liếc nhìn xung quanh, xác nhận không có ai rồi mới bắt đầu làm một hành động mà đạo này thường dễ dàng nhóc này.....

Làm mặt quỷ!

Chiến Bắc Liệt đang có vẻ rất nghiêm túc, đột nhiên đẩy mũi lên.....

Một cái mũi heo ra đời!

Tiếng khóc lập tức ngừng ngay, hai mắt lấp lánh ánh sáng, tiểu bát điểm chớp chớp hai mắt hồng hồng còn đang ướt ướt, cong khóe mắt lên, quơ quơ hai cánh tay nhỏ bé, cười khanh khách không ngừng.

Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, vừa ngẩng đầu lên liền đen mặt.

Chỉ thấy ngoài cửa Dương Tâm điện, kẻ lỗ mãng đang ngơ ngác đứng đó, không biết là đến từ bao giờ, rõ ràng là đang xem kịch vui.

Hắn ho khan một cái đang định nói thì một tiếng cười hưng phấn truyền đến: “Để lão nhân gia nhìn một cái xem nào, tiểu nha đầu sinh ra đứa bé kiểu gì?”

Lão ngoan đồng lao đến liếc hắn một cái rồi lại liếc tiểu bất điểm một cái, nhảy nhót kêu: “Ai u, tiểu tử này chắc chắn là con người!”

Chiến Bắc Liệt lại đen mặt, mẫu sư tử sinh, đương nhiên là con lão tử!

Tuy rằng con thỏ nhỏ chết bầm này không hòa hợp với hắn cho lắm, nhưng rốt cuộc thì cũng là do hắn khổ sở tạo ra, con ruột!

Tiểu tử kia thấy có người đến, lại là người tóc bạc râu bạc, nhất thời ngạc nhiên nhìn ông, rồi vươn hai cánh tay nhỏ bé lên túm lấy râu lão ngoan đồng.

Lão ngoan đồng càng hưng phấn, đón lấy tiểu tử kia từ tay Chiến Bắc Liệt, vui vẻ khoa chân múa tay.

Cuối cùng cũng không bị con thỏ nhỏ chết bầm này quẩn lấy nữa, Đại Tàn Chiến thần thở phào một hơi, lại vùi đầu vào đồng tấu chương kia, lão ngoan đồng tuy rằng giống trẻ con nhưng dù gì cũng là một thể ngoại cao nhân, nuôi lớn được cả một tên gốc như Mộ Nhị, thằng nhóc này đương nhiên không cần lo lắng.

“Đứa bé này rất đáng yêu, trông cũng thật lanh lợi, có phong phạm của lão nhân gia năm đó!” Đột nhiên, lão ngoan đồng sáng mắt, ghé sát vào mặt Chiến Bắc Liệt đề nghị: “Hay là cho tiểu tử này làm đồ đệ của lão nhân gia đi?”

Chiến Bắc Liệt ngẩng đầu, đánh giá vẻ mặt ông, thấy ông tuy có vẻ tùy ý nhưng ánh mắt cũng rất chăm chú, không khỏi bắt đầu suy nghĩ về đề nghị này.

Coi như là không nói về võ công y thuật độc thuật, chỉ cần nghĩ tới đồ đệ do lão ngoan đồng nuôi lớn là Mộ Nhị gốc nghiệt ngơ ngẩn kia, cả người liền run lên, giống như thấy Mộ Nhị đứng ở trước mặt hắn, ngơ ngác phun ra từng chữ một: “Cha.”

Đại Tàn Chiến thần lắc đầu như trống bỏi.

Bỗng nhiên trong đầu lại chợt lóe lên một ý nghĩ, thằng nhóc kia nhận lão ngoan đồng là sư phụ thì chẳng phải hắn sẽ cao hơn kẻ lỗ mãng kia một bậc à?

Vuốt vuốt cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ quái.....

Bốp!

Đại Tàn Chiến thần vỗ tay hét lớn một tiếng: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Nếu như tiểu bất điểm biết cha ruột hắn vì một nguyên nhân ấu trĩ như thế mà bán đứng hắn.....

Đáng tiếc, tiểu hồ ly phúc hắc tương lai này vẫn đang tỉnh tỉnh mê mê, về mặt vô tội túm râu lão ngoan đồng, chơi bất diệc nhạc hồ.

Sau khi quyết định việc này xong, Chiến Bắc Liệt nhìn sang Mộ Nhị với ánh mắt có thêm vài phần tài trí hơn người, làm Mộ Nhị đầu đầy hỏi chấm.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Đại cung nữ Lan Chỉ đứng ở ngoài cửa, hành lễ nói: “Hoàng phu, lão bản Cổ Mặc Trai dẫn một người đến, nói là có chuyện quan trọng cần gặp Hoàng thượng.”

Từ ngày Lãnh Hạ sinh xong, chuyện lão bản Cổ Mặc Trai là người của Đại Tàn đã chẳng phải là bí mật gì nữa, bây giờ Tây Vệ và Đại Tàn đã không còn khoảng cách nữa, Tây Vệ Nữ hoàng là Đại Tàn Liệt Vương phi, Đại Tàn Liệt Vương là Tây Vệ Hoàng phu, hai nước coi như là được buộc vào với nhau bởi một sợi dây thừng, cho nên chuyện này cũng chẳng ai đi truy cứu làm gì, người của Đại Tàn Liệt Vương cũng là một nửa người của Tây Vệ.

Lão ngoan đồng và Mộ Nhị thì đương nhiên không cần phải cố kỵ gì, muốn vào Hoàng cung thì trực tiếp thì triển khinh công bay vào, Chung Ngân thì không có công phu như vậy, hơn nữa cũng phải tránh hiềm nghi ở nhiều phương diện, cho nên vào ra thì đều có thông báo đằng hoàng.

Chiến Bắc Liệt nhíu mày, hỏi: “Có nói là ai không?”

Lan Chỉ lắc đầu: “Bẩm Hoàng phụ, nô tỳ không biết, nhưng thấy Chung lão bản rất vội vã.”

Chiến Bắc Liệt nhìn về phía tức phụ đang ngủ say sưa, chắc là do hiệu quả của thuốc an thần nên mẫu sư tử ngủ chẳng biết trời đất là gì, chắc còn lâu mới dậy.

Một lát sau hần gật đầu: “Dẫn đường, ta đi xem sao.”

Nói xong đứng dậy đi theo Lan Chỉ ra ngoài.

Lão ngoan đồng sững sốt, nhìn người này cũng không thèm ngoái lại nhìn con mình, lập tức vọt tới nhét đứa bé cho hần.

Chiến Bắc Liệt cũng nhanh chóng trả lại cho lão ngoan đồng, vừa đi vừa nhướn mày nói: “Ông bế đi.”

Lão ngoan đồng khóc không ra nước mắt, nhảy lên hét: “Người không sợ lão nhân gia bắt cóc con người a!”

Chiến Bắc Liệt vẫn chẳng thềm dừng chân, cứ thế bước đi chỉ gửi lại một câu: “Vậy thì ta phải đa tạ ông rồi, mau bắt đi, đừng mang về đây nữa.”

“Tiểu tử này, vẫn không đáng yêu như thế.” Lão ngoan đồng trừng mắt nhìn bóng lưng người kia, bĩu môi oán giận nói.

Đúng lúc này, tiểu bắt điểm kia buông râu ông ra, chắc là mất hứng thú rồi, liếc mắt nhìn thấy Mộ Nhị đứng ở cạnh cửa, nhất thời miệng méo xệch, vành mắt đỏ lên, oa oa khóc lớn.

Lão ngoan đồng sợ sệt liếc mắt nhìn Mộ Nhị, nói nhỏ: “Người người người..... người sao lại chọc nó?”

Mộ Nhị nghi hoặc nhìn đứa bé đang khóc kinh thiên động địa kia, như là nhớ lại ngày ấy hần ném nó đi, nhíu mày ngơ ngác nhìn nó, ý tứ rất rõ ràng: Tiểu tử này rất mang thù.

Nhưng tiểu bắt điểm lại không hiểu, khóc lóc rất thương tâm, lão ngoan đồng bị nó khóc làm váng cả đầu, nhét luôn vào lòng Mộ Nhị, điểm mũi chân một cái biến mất luôn, chỉ ném lại một câu: “Chăm sóc sư đệ người cho tốt!”

Mộ Đại thần y thận trọng bế đứa bé, gơ nó cách xa mình nhất có thể, rồi để nó lên long án, cảnh giác nhìn rồi bỗng nhiên quay người định rời đi.

Đứa bé khóc càng to.

Đi được nửa đường, đột nhiên Mộ Nhị ngừng bước, nhíu mày lại, nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế kia làm lương tâm bảo hần liếc về phía sau một cái.....

Tiểu bắt điểm nằm trên bàn, mấy giọt nước mắt trong suốt đọng ở hai hàng mi, vành mắt đỏ ửng, bộ dáng này, quả là muốn có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Lặng lẽ thở dài một hơi, Mộ Nhị mím môi bước lại về phía nó, mắt lớn trừng mắt nhỏ với tiểu bắt điểm.

Sau Chiến Bắc Liệt, một mũi heo nữa ra đời!

“Oa ——!” Tiếng khóc chợt dừng lại!

Đôi mắt đen láy ngạc nhiên nhìn hần, chớp chớp rồi nở nụ cười khanh khách.

145. Q.2 - Chương 68: Trường An, Lâu Ngày Không Gặp

Edit: Kiri

Lúc Lãnh Hạ tỉnh lại liền thấy Mộ Nhị và cục cưng đang chơi đùa rất vui vẻ.

Mộ Nhị ngơ ngác ngồi trong Dưỡng Tâm điện hai mắt nhìn chăm chăm con trai của nàng, mà cục cưng thì nằm trong lòng hắn, khuôn mặt đáng yêu cực kỳ vui vẻ, nhìn mặt hắn không chớp mắt, cười khanh khách không ngừng.

Lãnh Hạ nhướn mày lên cẩn thận nhìn chăm chăm Mộ Nhị một lúc lâu, sao nàng lại thấy người này có vài phần có tật giết mình, chẳng lẽ đã làm gì với con trai mình, mặt tự nhiên lại đỏ ửng thế kia.

Trong đầu Lãnh Đại sát thủ, bỗng lóe lên vô số hình ảnh kỳ quái.....

Cái này..... Lãnh Hạ hiểu ra, khó trách lão ngoan đồng lại lo lắng chuyện chung thân đại sự của hắn như thế!

Nàng cau mày lại, chưa nói hai người cùng giới tính, ngay cả tuổi cũng cách quá xa!

Nàng cảnh giác nhìn Mộ Nhị, dưới ánh mắt như đèn pha thế kia, hắn cũng không khỏi đỏ mặt thêm vài phần, ngay cả hai mắt luôn đỏ đẫm cũng lóe lên vài tia sáng.

Mộ Đại thần y làm mặt quỷ cả buổi chiều, vừa rồi đang giả làm mũi heo lần thứ một trăm tám mươi, chợt nghe có tiếng bước chân đi ra, liền thu tay lại, ngưng ngưng.

Đương nhiên không biết, bộ dạng ngại ngùng xấu hổ kia lại bị mẹ đưa bé xuyên tạc đi rất xa!

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Lãnh Hạ, thứ nhất, từ trước đến nay Mộ Nhị không gần nữ sắc, đừng nói là nữ sắc, căn bản là bài xích tất cả mọi người, cố chấp sống ở thế giới của chính mình, chỉ cần có người động vào y phục của hắn một chút hắn liền bực bội đến nửa ngày, bây giờ lại thân thiết với con trai nàng như thế, không thể thân thiết, lại còn đỏ mặt chột dạ.....

Chứng cứ này vô cùng xác thực!

Lãnh Hạ bước lên vài bước, bế tiểu tử kia lên, sau khi cân nhắc một lúc mới nói: “Chuyện ấy, nó còn nhỏ.”

Nói xong lại hận không thể cắn lưỡi mình, cái gì gọi là còn nhỏ, chẳng lẽ lớn lên thì được sao?

Mộ Nhị cũng mê man nhìn tiểu tử kia, một lát sau, gật đầu, đúng là còn nhỏ.

Lãnh Hạ tiếp tục rối rắm, hít sâu một hơi, nói thẳng vào trọng tâm: “Hơn nữa còn là một bé trai.”

Mộ Nhị gật đầu, là một bé trai.

Nàng thờ phào một hơi, cuối cùng cũng yên tâm, tự cho là đã thỏa thuận xong bước đầu với Mộ Nhị.

Lập tức nhướn nhướn mày, Lăng Tử này, đầu óc càng ngày càng tốt lên, vấn đề mờ mịt như thế mà vẫn có thể hiểu và đảm bảo được.

Ngay lúc đoạn đối thoại ông nói gà bà nói vịt kia kết thúc, có tiếng bước chân vội vàng truyền đến.....

Ngay sau đó, một người áo tím vọt vàng, túm lấy cánh tay Mộ Nhị, vội vàng nói: “Đi! Thu dọn đồ đạc đi theo ta!”

Thấy rõ người tới, Lãnh Hạ liền sửng sốt: “Bắc Việt?”

Người hùng hổ kia quả là Chiến Bắc Việt, nhưng mà bộ dạng hắn lúc này làm ngay cả Lãnh Hạ cũng suýt không nhận ra, một Tiểu bá vương tinh quái nghịch ngợm, nay hai mắt thâm đen, râu ria đầy cằm, khuôn mặt rất hoảng loạn.

Hắn chỉ nhìn chăm chăm Mộ Nhị, quát lên: “Thu dọn đồ đạc, đi theo ta!”

“Bình tĩnh đi, còn hơn hai tháng nữa!” Chiến Bắc Liệt hét lớn một tiếng, bước vào.

Theo sau là Chung Ngân, Chung Thương, đám người Cuồng Phong, hấn bước vào rồi đặt tay lên vai Chiến Bắc Việt, thở dài trấn an: “Còn hai tháng nữa, chắc chắn là kịp quay về, nhất định Tiểu Dao sẽ không có việc gì.”

Có huynh trưởng ở bên, Chiến Bắc Việt cũng trấn định vài phần, hít thở sâu vài lần, gật đầu nói: “Phải, không có việc gì, nhất định Tiểu Thái Bản sẽ không có việc gì!”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lãnh Hạ cau mày, có chút đau lòng nhìn hấn.

“Nhị tẩu.....” Chiến Bắc Việt như thể bây giờ mới có phản ứng, cúi đầu gọi, vành mắt lập tức đỏ lên, nước nở nói: “Tiểu Thái Bản trúng độc, ba tháng..... không, hai tháng, nếu trong vòng hai tháng không có thuốc giải.....”

Hấn tuy nước nở nhưng Lãnh Hạ cũng hiểu được đại khái, vỗ vỗ vai hấn an ủi: “Yên tâm, từ Lương Đô quay về Trường An, một tháng là đủ rồi, không chỉ có Mộ Nhị ở đây mà sư phụ hấn Vân Sơn diên Đạo nhân cũng ở đây, Tiểu Dao sẽ không có chuyện gì đâu!”

Chiến Bắc Việt liền sáng ngời hai mắt, nhìn chằm chằm nàng, như muốn có một lời khẳng định.

Mọi người đều biết, thần y Mộ Nhị là đệ tử của Vân Sơn diên Đạo nhân, y thuật đều do ông dạy, nếu có ông ở đây, vậy thì Tiểu Thái Bản cũng sẽ không sao hết.

Lãnh Hạ mỉm cười, gật đầu, thấy hấn thở phào nhẹ nhõm mới hỏi: “Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì?”

Hấn vò vò đầu giải thích: “Chuyện cụ thể thì ta không biết, một tháng trước, Tiểu Thái Bản mất tích tròn một ngày, làm ta sắp điên lên, còn tưởng rằng nàng chạy mất, lập tức dẫn ám vệ đóng cửa thành rồi tìm khắp nơi, đến lúc đến một nhà trọ, nghe thấy tiếng Tiểu Thái Bản nói với người nào đó là chết tâm đi, sau đó người kia nói cứ ba tháng phải uống thuốc giải một lần nếu không nàng sẽ chết!”

Hấn nói đến đây liền siết chặt hai tay: “Lúc đó ta nóng nảy, dẫn ám vệ vọt vào! Vừa thấy ta, tên kia liền muốn giết Tiểu Thái Bản để diệt khẩu, sau khi ta cứu được nàng, chúng liền hạ độc, ta và ám vệ thì không sao nhưng Tiểu Thái Bản lại đột nhiên ngất đi, đánh nhau xong, tên cầm đầu bị thương chạy thoát, những người còn lại đều uống thuốc độc tự sát, trên người cũng không có thuốc giải.....”

“Theo lời ngữ y thì chắc là do độc sẵn có trên người Tiểu Thái Bản và độc được mới hạ trộn vào nhau làm Tiểu Thái Bản hôn mê bất tỉnh, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại làm nàng hôn mê, nếu không có thuốc giải trong ba tháng.....”

“Ta tự rời khỏi thành, để lại dấu hiệu cho ám vệ đuổi theo tên cầm đầu kia chạy hướng Tây Vệ, đuổi đến biên giới Tây Vệ và Nam Hàn thì mất dấu, đến lúc đó ta mới nhớ thần y Mộ Nhị đang ở Lương Đô, liền quay về đây, ám vệ đi theo ta đều đã chết hết!”

Nói xong hấn ôm mặt, ngồi chồm hổm chờ ra lắm lắm: “Nhị tẩu, Tiểu Thái Bản thực sự sẽ không sao chứ?”

Lãnh Hạ quay đầu nhìn về phía Mộ Nhị hỏi: “Sư phụ người đâu?”

Mộ Nhị nhíu nhíu mày, hình như nhớ lại việc sư phụ đưa cái quyển kia ình rồi biến mất dạng, trong mắt lóe lên một tia ghét bỏ, ngơ ngác nói: “Không biết.”

Chiến Bắc Liệt vẫn lẳng lặng nghe liền quay đầu về phía đám người Chung Thương nháy mắt ra dấu.

Bọn họ lập tức hiểu ý, gật đầu lao ra ngoài, đi tìm lão ngoan đồng.

Vừa rồi Chiến Bắc Liệt đi theo Lan Chỉ tới ngữ hoa viên liền nhìn thấy Chiến Bắc Việt đang vô cùng gấp gáp, lao lên túm lấy hấn hỏi: “Mộ Nhị ở đâu?”

Chiến Bắc Liệt đang muốn hỏi hấn xảy ra chuyện gì nhưng hấn chỉ lộp đi lộp lại: “Tiểu Thái Bản chỉ còn hai tháng.”

Rõ ràng là loạn rồi!

Chiến Bắc Liệt biết dù có hỏi thì cũng chẳng được gì, phải để hấn gặp Mộ Nhị đã, sau đó mới trấn tĩnh lại được nên đến giờ Chiến Bắc Liệt cũng mới biết chuyện.

Hắn cup mắt suy tư trong chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Hạ, hai ánh mắt giao nhau, cùng hiểu ý của đối phương.

Chuyện này, có vấn đề!

Hai người từ chuyện Niên Tiểu Dao trúng độc đã nghĩ được mùi vị âm mưu, cha mẹ nàng đều đã mất, phụ thân Đặng Cửu Chỉ để lại bao nhiêu binh khí thì cũng đã bán hết cho Đông Phương Nhuận, thân phận bây giờ chỉ là một nữ tử đã xuất giá, Việt Vương phi. Hơn nữa, câu ‘chết tâm’ trong lời Chiến Bắc Việt, rõ ràng cho thấy kẻ nào đó đã uy hiếp Niên Tiểu Dao làm một chuyện mà nàng không chấp thuận.

Hai người cũng không cho rằng chỉ vì binh khí mà có người làm thế, làm không tốt lại còn đắc tội hoàng thất Đại Tàn!

Mũi mũi nhắm thẳng vào Chiến Bắc Việt, Tiêu Phượng, Bắc Việt và hai người bọn họ!

Bắc Việt vì lo lắng nên tạm thời không nghĩ đến chuyện này, nhưng lão hồ ly Chiến Bắc Việt kia, vì sao còn chưa truyền tin cho bọn họ, trừ khi.....

Bồ câu đưa tin đã bị người ta bắn chết!

Bắc Việt chạy tới đây bị đuổi giết liên tục, rất rõ ràng, có người không muốn để cho bọn họ biết tin tức này, càng không muốn để Mộ Nhị quay về Đại Tàn, cứu tinh Niên Tiểu Dao.

Lãnh Hạ nói với Chiến Bắc Việt: “Đi tắm đi rồi ngủ một giấc, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!”

Chiến Bắc Việt ngẩng đầu lên: “Nhị tẩu, tẩu về cùng Nhị ca à?”

Lãnh Hạ nhướn mày, trong phượng mâu chợt lóe lên sát khí, mục đích của những người đó điều không phải mình mà là những người mình quan tâm, hơn nữa Niên Tiểu Dao còn bị trúng độc hôn mê.....

Chuyện này, phải đi!

Chiến Bắc Việt cũng không phản đối, hắn biết tính cách của mẫu sư tử, nhìn qua thì lạnh nhạt, nhưng thật ra lại rất trọng tình trọng nghĩa, nhất là đối với những người mà nàng để tâm, cực kỳ bao che khuyết điểm.

“Nhị tẩu, tẩu còn đang ở cử mà!” Chiến Bắc Việt cũng lo lắng nói.

Chiến Bắc Việt hai mươi tư hiếu hảo phụ thân từ sáng đến tối đều tự chăm sóc con gái, đã sớm có kinh nghiệm, nhìn tiểu bát điểm trong lòng Lãnh Hạ, lập tức nhận ra là mới sinh chưa được bao lâu.

Đứa bé thấy tiểu thúc thúc, trong đôi mắt đen láy lộ ra sự hiếu kỳ.

Chiến Bắc Việt xoa xoa đầu nó rồi nói với Lãnh Hạ: “Nhị tẩu, tẩu vừa mới sinh, không thể tùy tiện được!”

Hồi trước hắn cũng lo cho Tiểu Thái Bản như thế, trối nàng trên giường một tháng, Nhị tẩu lại muốn phóng ngựa ngày đêm chạy về Trường An, như vậy sao được!

Lãnh Hạ cười nhẹ, thần nhiên nói: “Ngồi xe ngựa.”

“Hả?” Chiến Bắc Việt nhảy dựng lên: “Nhị tẩu, tẩu có biết ngồi xe ngựa sẽ tốn rất nhiều thời gian không, ta đang vội muốn chết đây này.”

Lãnh Hạ cũng không để ý tới hắn, liếc mắt nhìn Chiến Bắc Việt, ánh mắt không rõ, có thâm ý khác.

Chiến Bắc Việt kêu rên hồi lâu liền bị Chiến thần đá ột cước vào mông, thành thành thật thật ngậm miệng lại, nghi hoặc nhìn hai người kiên quyết ngồi xe ngựa, phát hiện ra có chỗ không đúng.

Hắn biết có Vân Sơn diên Đạo nhân ở đây nên cũng thả lỏng được hơn một nửa, đầu óc cũng hoạt động trở lại, Nhị ca và Nhị tẩu chắc chắn sẽ không mắc kế Tiểu Thái Bản, vậy nên họ cứ kiên quyết thế thì phải có nguyên nhân.

Hắn nhìn hai người một lúc, đến khi bị đá cho cái nữa mấy chấp nhận cúi đầu rồi đi.

Trước khi đi quay đầu lại nói một câu: “Nhị ca, tiểu tử này nhất định là con huynh.”

Những lời này Chiến Bắc Liệt đã nghe không dưới trăm lần, hấn nhìn đứa bé trong lòng Lãnh Hạ, đúng là tiểu Chiến thần phiên bản xảo trá, hung hăng liếc mắt nhìn nó, lúc lão tử bế người, sao không thấy nghe lời như thế.

Một cái liếc mắt liền làm tiểu bắt điểm khóc lớn.

Lãnh Hạ nhú mày, nhét nó cho Chiến Bắc Liệt, oán giận nói: “Tự nhiên đi dọa con làm gì, người dọa nó, người dỗ!”

Nói xong liền quay vào điện thay y phục.

Cũng thật trùng hợp, Lãnh Hạ vừa rời đi, tiểu bắt điểm liền ngừng khóc, vẻ mặt vô tội nhìn Chiến Bắc Liệt.

Đôi mắt nho nhỏ kia làm Đại Tần Chiến thần hận ngứa răng.....

Nhóc con, dám ly gián tình cảm giữa lão tử và mẫu sư tử!

==

Đến buổi tối, đám người Chung Thương đã tìm được lão ngoan đồng đang uống bắt diệp nhạc hồ ở một quán rượu nhỏ, lôi ông về Hoàng cung.

Lão ngoan đồng vốn đang oán giận, sau khi nghe Lãnh Hạ thì thào vài câu liền vỗ tay nhảy tưng tưng, rồi lập tức rời đi.

Còn lại, chỉ là thông báo cho Tây Vệ.

Bây giờ Tây Vệ đã dần đi vào quỹ đạo, khoa cử đã kết thúc, thi võ cũng không nhất thiết phải có nàng.

Trong lúc Lãnh Hạ ở cử đã hủy bỏ việc lâm triều, mọi việc đều dâng tấu, hôm nay đột nhiên lâm triều, văn võ bá quan còn có chút lo lắng, nhưng đợi đến lúc nàng thông báo sẽ đi Trường An, cả đám liền nhao nhao lên khuyên, nhưng Lãnh đại Nữ hoàng tâm ý đã quyết, trực tiếp lệnh cho lão Thừa tướng Trịnh Khẩu Sư tạm thời quản lý triều đình, Tri phủ Lương Đô Khổng Vân trợ giúp.

Theo lý thuyết, chuyện như vậy kiểu gì cũng không đến lượt Khổng Vân, nhưng sự uy nghiêm của Nữ hoàng bọn họ đã được chiêm ngưỡng vài lần, chuyện nào cũng khắc sâu trong trí óc, nên nàng quyết định gì mọi người cũng không dám phản đối, hơn nữa, Khổng Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng làm bọn họ ít bất mãn đi vài phần.

Bãi triều xong, Lãnh Hạ quay về Dưỡng Tâm điện thay đổi y phục, mọi người đã chờ ở cửa.

Chiến Bắc Liệt bế con ngồi trong xe, đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với tiểu bắt điểm, Mộ Nhị ngơ ngác đứng ở phía ngoài, và đám người Chung Thương đã chuẩn bị xong.

Chiến Bắc Việt nghỉ ngơi một đêm và được Chiến Bắc Liệt giải thích qua nên tâm tình cũng đã ổn định phần nào, lại khôi phục thành Tiểu bá vương tinh quái, cười hì hì liên tục, chỉ là trong mắt thì thoảng lại hiện lên vẻ lo âu.

Sắp về Đại Tần, trong lòng mọi người đều lo lắng cho Niên Tiểu Dao, nhưng cùng với đó cũng có vài phần hưng phấn.

Chỉ có một người duy nhất ai oán, chính là Chung Ngân, khuôn mặt tuần mỹ yêu nghiệt cực kỳ tủi thân, hấn phải ở lại Tây Vệ trông coi Cổ Mặc Trai, cũng phải trông coi triều đình, có tin gì cũng phải báo ngay cho Lãnh Hạ.

Cuối tháng mười, tiết trời đã có vài phần lạnh, bầu trời trong xanh, cây lá úa vàng, xe ngựa lăn bánh dưới những hàng cây vàng rực một góc trời.

Vén nhẹ rèm lên, Lãnh Hạ nhìn về phía đông, khéo môi khẽ cong lên.

Trường An, lâu ngày không gặp.

146. Q.2 - Chương 69: Trở Lại Trường An

Edit: Kiri

Trong xe ngựa rộng rãi, Lãnh Hạ đang nằm nghiêng trên tháp, đắp một chiếc chăn mỏng, mắt khép hờ.

Chiến Bắc Liệt bế cục cưng ngồi bên cạnh nàng, tiểu bắt điểm trong lòng hấn cựa quậy liên tục, nghiêng đầu, hai mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm Mộ Nhị ở phía đối diện, hai cánh tay nhỏ bé quơ quơ giữa không trung, rõ ràng là muốn Mộ Nhị bế.

Trong đôi mắt lạnh nhạt của Mộ Nhị ngập tràn sự đấu tranh, muốn bế nhưng lại nghĩ đến tròn một buổi chiều làm mặt quỷ hôm đó liền rụt tay lại, lập tức chuyển ánh mắt đi.

Chiến Bắc Liệt kéo tiểu bắt điểm cứ muốn trượt khỏi tay mình về, ghen tức bĩu môi, con thỏ nhỏ chết bầm này, chỉ giỏi đối đầu với lão tử!

Kẻ lỗ mãng kia có cái gì tốt mà còn thân hơn cha ruột!

Tiểu tử kia với tay lên, cái miệng nhỏ nhắn có bi ba bi bô liên tục, ánh mắt chuyển sang Chiến Bắc Việt đang ngồi cạnh Mộ Nhị, chớp chớp mắt, cực kỳ đáng yêu.

Chiến Bắc Việt ngày nào cũng mở to mắt nhìn nó, xe ngựa đã đi được ba ngày rồi, ngày nào cũng nghe tiếng cười khanh khách thanh thúy như chuông bạc của cục cưng, càng ngày hấn càng nhớ tiểu cô nương nhà mình, mà càng nhớ thì càng nhìn tiểu bắt điểm, dần dần hai mắt như mờ đi.....

Hấn thở dài lần thứ một nghìn hai trăm chín mươi bảy: “Aizz.....”

Chiến Bắc Liệt khinh bỉ liếc nhìn hấn một cái, hấn lập tức rụt đầu lại, lầu bầu: “Muốn có con gái nhưng không được a!”

Hai chữ con gái nghe rất êm tai nhưng không hiểu tại sao từ miệng hấn này nói ra lại khó chịu như thế, Chiến Bắc Liệt cúi đầu nhìn thẳng nhóc trong lòng, không tự chủ được mà trong ứng mâu có một chút ghét bỏ.

Chiến Bắc Liệt có thể thề với trời, thật sự chỉ là một chút!

Thế nhưng tiểu bắt điểm tuy rằng quay lưng lại với hấn, nhưng cảm giác cũng rất nhạy bén, quay đầu lại nhìn cha ruột của mình, miệng méo xệch, vành mắt đỏ lên.....

“Oa.....”

Chiến Bắc Liệt đập vào gáy mình một phát, con thỏ nhỏ chết bầm này!

Hấn bắt đắc dĩ hít sâu một hơi, nỗ lực để bày ra một khuôn mặt tươi cười, đang định dỗ con thì có một đôi tay trắng nõn vươn tới, bế cục cưng đi.

Lãnh Hạ bị tiếng khóc của tiểu bắt điểm làm giật mình tỉnh giấc, thấy con trai khóc lóc đáng thương liền vô cùng đau lòng.

Phượng mâu trừng người nọ, lẩm bẩm: “Tốt lắm cơ, ngày nào cũng chọc con khóc.”

Đại Tàn Chiến thần khóc không ra nước mắt, thật sự cảm giác được, địa vị của hấn trong lòng mẫu sư tử đã bị con thỏ nhỏ chết bầm này đạp thẳng xuống dưới!

Cục cưng vừa đến tay nàng liền ngừng khóc, chỉ sụt sịt cái mũi nhỏ nhắn, lông mi dài còn vương giọt nước, ra vẻ đáng thương nhìn mẹ ruột.

Nhìn thẳng nhóc kia bộ dạng xảo trá làm Chiến Bắc Liệt hận ngứa răng, nghiêng răng ken két, gương mặt tuần tú âm trầm.

Đầu nhỏ cọ cọ, tiểu bắt điểm rúc vào trong lòng Lãnh Hạ, rõ ràng là đang sợ.....

Nhìn Chiến Bắc Liệt và con đối đầu, Chiến Bắc Việt thoáng hiện vẻ hả hê trong mắt, nhìn cháu mình, càng nhìn càng thấy thích!

Đời này còn chưa thấy qua người có thể làm Nhị ca bốc khói thế kia.....

Không chịu thua kém, thật sự không chịu thua kém a!

Hắn sán lại gần, véo véo hai cái má phúng phính kia, nhìn khuôn mặt giống Chiến Bắc Liệt như đúc kia mà thấy sáng khoái, vui vẻ nói: “Nhị tẩu, tiểu bất điểm tên gì?”

Câu hỏi này lập tức làm hai người trên xe ngựa bối rối.

Ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng mặc kệ là đang tức giận, liếc nhìn Lãnh Hạ, bốn con mắt lộ vẻ mê man.

Chiến Bắc Việt trở mắt nhìn hai người, rất rõ ràng, hai kẻ thần kinh này còn chưa từng nghĩ đến chuyện đó!

Hai người đứng thật là chưa hề nghĩ tới, Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, ngọc thủ vỗ về cục cưng, quay đầu hỏi: “Con gái người tên gì?”

Nhắc tới tiểu cô nương nhà mình, khoe mắt Chiến Bắc Việt lập tức cong lên, thỏa mãn nói: “Chiến Tiểu Tiêm!”

“Tiểu Tiêm.....” Lãnh Hạ đang lầm bầm thì nghe Chiến Bắc Việt vừa véo má con mình vừa cười tủm tỉm giải thích: “Tiểu Thái Bản nói, nàng là Tiểu Dao, con gái nàng phải là Tiểu Kiếm, đao kiếm kết hợp! Nhưng Tiểu Kiếm rất khó nghe a, cuối cùng chọn một từ đồng âm, Tiểu Tiêm.”

Chiến Bắc Việt đương nhiên không nói đến bao nhiêu công sức hắn phải bỏ ra để đổi từ Tiểu Kiếm sang Tiểu Tiêm, nhắc tới Niên Tiểu Dao, trong mắt hắn lại có vài phần lo lắng.

Lãnh Hạ nhú mày, gật đầu, bắt đầu cùng Chiến Bắc Liệt suy nghĩ về chuyện cục cưng nhà mình tên gì.....

Bỗng nhiên, trong phượng mâu hiện lên một tia tàn khốc, cùng với đó, ưng mâu của Chiến Bắc Liệt lạnh lẽo!

Xe ngựa chợt dừng lại, hai người liếc nhau, khoe môi cùng cong lên.

Bên ngoài xe ngựa.

Sáu người Chung Thương xếp thành một hàng, đối mặt với vô số hắc y nhân từ trên trời hạ xuống, trầm giọng hỏi: “Người tới là ai?”

Hắc y nhân có hai đội, mỗi đội khoảng năm sáu mươi người, một trước một sau bọc đánh chặn đường, tên cầm đầu đứng ở phía trước, hét lớn một tiếng: “Giao thần y Mộ Nhị ra đây ta sẽ tha ột con đường sống!”

Màn xe bỗng nhiên bị xóc lên, Chiến Bắc Việt nhìn chằm chằm người vừa nói kia, hắn nhận ra giọng của người này, độc trên người Tiểu Thái Bản là do tên đó hạ!

Màn xe bị xóc lên cũng giúp tên kia thấy được tình hình bên trong xe, ánh mắt lóe lên, hắn vốn nghĩ trong xe chỉ có thần y Mộ Nhị và Chiến Bắc Việt, mang trăm người để đối phó với hai người cũng đủ rồi, không ngờ, còn cả Đại Tần Chiến thần và Tây Vệ Nữ hoàng.

Đại Tần Chiến thần cũng ở đây hơn nữa còn ám vệ của hắn nữa, tình hình mình vốn nắm chắc, lập tức trở nên không ổn.

Hai bên giằng co, kẻ cầm đầu hắc y nhân tuy giọng điệu ngạo mạn nhưng cũng chưa hạ lệnh xông lên, sau khi nhìn thấy Chiến Bắc Liệt hắn bèn tính toán lực lượng hai bên, muốn giảm thương vong bên mình đến thấp nhất.

Trong mắt lóe lên tinh quang, hắn nói to với Chiến Bắc Việt: “Việt Vương, Đặng Tiểu Dao chỉ là một tên lưu manh ngoài phố, lại còn từng mua bán với Đông Sở, tiện nha đầu này sao xứng làm Việt Vương phi, chết thì cũng thôi đi!”

Chiến Bắc Việt đang định lao ra ngoài thì bị Chiến Bắc Liệt kéo lại, trầm giọng hạ lệnh: “Ngồi xuống.”

Chiến Bắc Việt vùng vẫy một lúc rồi cầm hận đi vào trong, ánh mắt nhìn chằm chằm hắc y nhân.

Chiến Bắc Liệt quay đầu lại liếc nhìn hắc y nhân hỏi: “Các hạ điều tra Niên Tiểu Dao rất rõ ràng, không biết có quan hệ gì với nàng?”

Hắc y nhân cười nhạo một tiếng, giọng điệu khinh thường: “Tiện nha đầu kia.....”

Nói được một nửa hắc liên cau mày, lại quay trở về giọng khuyên nhủ: “Liệt Vương, các vị chỉ có mấy người như thế, đương nhiên không thể bằng chúng ta, chớ nên vì một tiện nha đầu mà chịu thương vong không đáng có, bây giờ đi ngay còn kịp! Ta nói thật, độc kia dù là thần y Mộ Nhị cũng không giải được!”

Chiến Bắc Việt cả kinh, không biết lời có hắc ta là thật hay giả.

Chiến Bắc Liệt cũng lạnh lùng cười, không nhìn hắc ta nữa, chậm rãi dựa vào thành xe, khoe môi gợi lên một độ cong giễu cợt: “Không ngại thử một lần.”

Hắc y nhân bị thái độ hờ hững của hắc làm tức đến lệch mũi, sau khi thấy hắc không có ý định muốn xuống xe chuẩn bị, hai mắt liền sáng ngời, chỉ cần giải quyết sáu thị vệ bên ngoài thì chỉ còn Mộ Nhị và Chiến Bắc Liệt, hai người này dù có công phu cao đến đâu thì cũng không thể địch lại trăm người!

Trong mắt của hắc hiện lên một tia mỉa mai, cái gì mà Đại Tàn Chiến thần, cũng chỉ thế thôi.

Ngay lúc hắc giơ cao tay lên, hét lớn ‘Động thủ’ thì bỗng nhiên xung quanh nhảy ra vô số bóng người, bao vây toàn bộ xe ngựa.

Đám người kia có chừng bốn trăm, cả đám sát khí đầy người, khí tức bực hãn, chỉ cần nhìn vẻ tàn bạo trong mắt cũng biết không phải là thiện nam tín nữ gì!

Tên cầm đầu hai mắt như đông cứng lại, trách không được Chiến Bắc Liệt kia, từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, quả nhiên là đã sớm có chuẩn bị.

Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu!

“Động thủ!” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ trong xe ngựa, ngay lập tức, bên ngoài vang lên tiếng binh khí va chạm, ầm ỹ một khoảng trời.

Chiến Bắc Liệt khẽ cong khoe môi, buông màn che xuống, trầm giọng hỏi: “Thấy thế nào?”

Lãnh Hạ nhướn mày, vỗ về cục cưng trong lòng, tên nhóc này lá gan cũng lớn thật, bên ngoài chém chém giết giết thế mà nó cũng không thấy sợ chút nào, vừa rồi còn tò mò nhìn trái nhìn phải, bây giờ màn che bị buông xuống mất rồi nên trực tiếp ngáp một cái, dụi dụi đầu vào lòng Lãnh Hạ rồi nhắm mắt lại ngủ.

Lãnh Hạ vừa vỗ về con, vừa chắc chắn nói: “Tên cầm đầu kia, là người nhà của Tiểu Dao!”

Vừa dứt lời, Chiến Bắc Việt lập tức ngẩng đầu lên, trợn mắt hỏi: “Nhị tẩu có ý gì? Không phải cha mẹ Tiểu Thái Bản đều đã mất hết sao?”

“Cha mẹ mất cũng không có nghĩa là không có thân thích khác.” Chiến Bắc Liệt gật đầu đồng ý, giải thích cho hắc: “Người có nghe vừa nãy hắc ta gọi Tiểu Dao là gì không, Đặng Tiểu Dao, mấy năm nay nàng lưu lạc phố phường, luôn tuyên bố mình là Niên Tiểu Dao, dù đã điều tra được thân phận của nàng, cũng sẽ không nhất thiết phải gọi là Đặng Tiểu Dao.”

Chiến Bắc Việt cau mày, nhớ lại người nợ nhục mạ Tiểu Thái Bản là ‘Tiện nha đầu’, đây rõ ràng là sự quả trách của tiền bối với hậu bối ngỗ nghịch.

Hơn nữa Tiểu Dao mất tích tròn một ngày, lúc đầu cũng không phải là bị bắt đi, chắc là bọn họ lén truyền tin cho nàng, lấy thân phận làm mồi nhử, không ngờ trong lòng đang vui mừng được gặp thân thích lại.....

Thân thích như vậy, lúc nàng lưu lạc phố phường thì không xuất hiện, đến lúc nàng trở thành Việt Vương phi mới xuất hiện lợi dụng nàng, không đồng ý liền hạ độc, bây giờ còn ra sức ngăn cản bọn họ quay về cứu người.

Chiến Bắc Việt siết chặt hai nắm đấm, trên trán trên cổ đều nổi gân xanh, Tiểu Thái Bản, bọn họ lại dám đối xử với Tiểu Thái Bản như thế!

Chiến Bắc Việt căm hận hỏi: “Nhị tẩu, bọn họ là người nhà mẫu thân Tiểu Thái Bản phải không?”

Lãnh Hạ gật đầu trả lời: “Có lẽ vậy, năm ấy nữ tử họ Niên kia giống như từ trên trời rơi xuống, không có ai biết thân phận của bà ta, vậy thì rất có khả năng, là tiểu thư nhà giàu bỏ trốn với Đặng Cửu Chỉ, mà gia đình kia lại cho rằng như thế là làm nhục gia phong, nên che giấu chuyện này.”

Lãnh Hạ còn chưa nói là, có thể cưỡng ép Niên Tiểu Dao động thủ với người trong hoàng thất Đại Tần, có lẽ cũng không chỉ là một gia đình đơn giản như thế, ít nhất cũng là một quan lại trong triều.

Bọn họ sợ Niên Tiểu Dao tỉnh lại sẽ nói ra thân phận của chúng, thậm chí là người ra lệnh ở phía sau, cho nên tìm mọi cách để ngăn cản.

Chỉ là bọn chúng biết Mộ Nhị ở Lương Đô, nhưng không biết sư phụ Mộ Nhị cũng ở Lương Đô, cũng chắc chắn không ngờ rằng, người thật sự đi giải độc là lão ngoan đồng, từ lúc bọn họ chưa lên đường, lão ngoan đồng đã sớm đi rồi, bọn họ ngồi xe ngựa chậm chạp đi chẳng qua là ra về thôi.

Trong lúc suy tư, nàng ngẩng đầu lên thấy Chiến Bắc Việt sắc mặt xám xịt, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

Một lúc sau, Chiến Bắc Việt cup mắt hỏi: “Nhị tẩu, người kia nói, ngay cả thần y Mộ Nhị cũng không giải được, là thật sao?”

“Mộ Nhị giải được không thì ta không biết.” Lãnh Hạ khê cong khóe môi, vỗ vỗ vai hắn nói: “Nhưng trong thiên hạ này, ta không tin có độc gì Vân Sơn diên Đạo nhân không giải được!”

Nói xong, nàng đá Mộ Nhị đang ngây ngô ngồi đó, bĩu môi nói: “Có đúng không?”

Mộ Nhị ngơ ngác chuyển động con người, nhìn Chiến Bắc Việt đang hoang mang lo sợ, hiểu được ý của Lãnh Hạ, trong mắt lại đấu tranh không ngừng.

Đến tận lúc Lãnh Hạ đá thêm ột cước nữa hắn mới ai oán liếc mắt nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Phải!”

Tốt, trẻ nhỏ dễ dạy!

Lãnh Hạ khiêu mi, tỏ vẻ tán thưởng, Lăng Tử này, trong lúc còn chưa thấy độc mà đã nói ra một câu đảm bảo trái lương tâm thế này, đối với kẻ thiếu một sợi dây thần kinh như hắn, quả là hiếm có.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì tiếng ồn ào bên ngoài đã kết thúc, trong gió thu nồng nặc mùi máu tươi.

Thí Thiên giải quyết đám hắc y nhân xong liền bước lên trước hành lễ: “Cô nương, tên cầm đầu uống thuốc độc tự sát, những người còn lại đều đã bị giết hết.”

Nói đến cái này, Thí Thiên cũng rất buồn bực, Lãnh Hạ chỉ dạy họ giết người, một kích mất mạng chứ chưa từng dạy bắt người, cho nên Thí Thiên chỉ biết xông lên đánh đánh giết giết, chỉ để lại tên cầm đầu kia, nào ngờ lại bị hắn lợi dụng sơ hở mà nuốt độc.

Lãnh Hạ gật đầu nói: “Không sao, theo lời Bắc Việt, thuộc hạ của người này ở Trường An đều đã uống thuốc độc tự sát, chắc là tử sĩ, hỏi cũng không được gì. Đáng tiếc là tên cầm đầu kia, hắn ta nhất định không phải tử sĩ, bằng không lúc đầu cũng sẽ không nói điều kiện với chúng ta.”

Nếu là tử sĩ sẽ lập tức lao lên đánh nhau, làm gì còn thời gian đánh giá chênh lệch hai bên rồi dùng thủ đoạn.

Nhưng điều này cũng làm cho Lãnh Hạ nghĩ tới một vấn đề khác, tử sĩ hầu hết đều do hoàng tộc bồi dưỡng, dù là gia tộc cũng sẽ không có, bởi vì những chuyện bình thường sát thủ thị vệ đại khái đều có thể hoàn thành.

Bồi dưỡng tử sĩ, nếu bị người trên phát hiện rồi bị kiêng kỵ thì đến lúc đó quả là cái được không bù nổi cái mất.

Như vậy lần này chuyện giết Tiểu Dao, vô cùng có khả năng là do Niên gia bị chủ nhân sai khiến, chỉ không biết là Đông Sở hay Nam Hàn.

“Vương gia, Vương phi.” Mấy người Chung Thương kiểm tra thi thể xong quay lại bẩm báo: “Không phát hiện được gì.”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đang cúi đầu suy nghĩ thì đột nhiên một con bồ câu đưa tin bay tới, đậu xuống tay Chung Thương.

Chung Thương gỡ thư rồi đưa cho Chiến Bắc Liệt, hẩn mở ra xem một chút, mảy kiếm lập tức nhú lại.

“Nhị ca, có phải Tiểu Thái Bản..... Tiểu Thái Bản nàng.....” Chiến Bắc Việt cực kỳ căng thẳng, mặt mũi trắng bệch ra.

Lúc này có thư truyền tới, rất có khả năng là liên quan đến Niên Tiểu Dao.

Lãnh Hạ cũng cau mày lại hỏi: “Sao vậy?”

“Không phải Tiểu Dao.” Chiến Bắc Liệt lộ vẻ u ám không rõ: “Đông Phương Triệu đã chết!”

Đông Phương Triệu đã chết, vậy thì tiếp theo, không cần nghi ngờ gì cả, chắc chắn là Đông Phương Nhuận lên ngôi.

Bọn họ nghĩ không sai, một tháng sau, lúc xe ngựa chậm rãi chạy đến bên ngoài Trường An, Chung Mặc ở Đông Sở đưa tới bức thư thứ hai, Đông Phương Nhuận lên ngôi, ba tháng sau, hai mươi tám tháng hai, cử hành lễ đăng cơ, mời ba nước đến tham dự.

Chiến Bắc Liệt thả bồ câu bay đi, buông màn che xuống, ôm chầm lấy tức phụ, khiêu mi nói: “Còn ba tháng nữa, có thể đón tất niên ở đây.”

Bây giờ Lãnh Hạ đã ở cử xong, cuối cùng cũng không cần ngày nào cũng nằm trên tháp nữa, nàng chọc chọc vào má cục cứng làm nó cười khanh khách, khoe môi cũng không tự chủ mà cong lên.

Chiến Bắc Việt liếc nhìn gia đình này mà đổ kị chép chép miệng, vén màn che lên hỏi: “Chung Thương, bao giờ đến?”

Hẩn muốn gặp Tiểu Thái Bản và Tiểu Tiêm lắm rồi, lão ngoan đồng phi ngựa ngày đêm nên đến sớm hơn họ bảy tám ngày, hôm qua có thư gửi đến, Tiểu Thái Bản tỉnh rồi.

Đến tận lúc nhận được bức thư kia, Chiến Bắc Việt mới hoàn toàn thả lỏng.

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, ghét bỏ nói: “Quay về chắc chắn sẽ bị đánh, cho tới bây giờ Tiểu Dao còn chưa đồng ý gả cho người đâu!”

“Con cũng sinh rồi, không lấy ta thì lấy ai?” Chiến Bắc Việt nhất thời trừng mắt lên, nhưng nói xong cũng thấy lo lắng.

Tiểu Thái Bản này, có khi nào sẽ đội nón xanh cho lão tử không!

Nghĩ tới đây, ruột cũng xoắn cả lại.

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, ngạc nhiên nói: “Đến giờ người còn chưa giải quyết được Tiểu Dao?”

Trong giọng nói xen lẫn ba phần ghét bỏ, ba phần khinh bỉ, ba phần không thể tưởng tượng nổi, làm Chiến Bắc Việt khóc không ra nước mắt, buồn bực vô đầu, ra vẻ đáng thương nhìn nàng!

Thấy hẩn như vậy, Lãnh Hạ liền hiểu rõ, lập tức nhướn mày, thở dài một câu: “Aizz đúng là một cô nương cố chấp.”

Bỗng nhiên, Chiến Bắc Việt sáng ngời hai mắt, chân chó nhìn nàng: “Nhị tẩu, nhất định tẩu phải giúp ta.”

Bị ánh mắt như thế nhìn, Lãnh Hạ thật sự nghĩ, nếu không giúp hẩn thì quả là thiên lý cũng không dung, nàng còn chưa gặt đầu, Chiến Bắc Liệt đã đập cho hẩn một cước, ý tứ rất rõ ràng: Đừng làm phiền tức phụ của lão tử.

Chiến Bắc Việt xoa xoa đầu gối rồi bĩu môi, Tiểu Thái Bản đá, oai hùng hơn nhiều!

Đúng lúc này, màn xe bị người bên ngoài xốc lên, ngay sau đó, một bóng dáng đỏ rực lao vào trong, không nói hai lời đập Chiến Bắc Liệt sang một bên, nhào về phía Lãnh Hạ tru lên: “Lãnh Hạ a, lão nương nhớ muội muốn chết!”

Chiến Bắc Việt nhìn Đại Tàn Chiến thần bị đập ra một góc, vui sướng cười híp mắt, cái này gọi là gì?

Ác giả ác báo a!

Hoàng tẩu, hảo dạng!

Người vừa tới chính là Tiêu Phượng, nàng ôm chặt Lãnh Hạ, hạnh mâu rưng rưng: “Lúc đó muội cứ thế biến mất làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết!”

Lãnh Hạ vỗ vỗ lưng nàng, khoe môi cong lên: “Ta không sao, mau nhìn xem con trai ta.”

Tiêu Phượng lập tức sáng mắt, vẫn giữ nguyên tư thế ôm nàng, hạnh mâu đảo loạn, tìm tới tìm lui, bĩu môi nói: “Đâu đâu? Con nuôi của lão nương ở đâu?”

Nàng hỏi làm Lãnh Hạ cũng sửng sốt, nhìn xung quanh rồi nhìn Chiến Bắc Liệt, ý hỏi: Con đâu?

Chiến Bắc Liệt cũng nhú mày, nhớ lại, lúc đầu là hấn bế..... sau đó bỏ câu đưa tin..... hấn đưa ấu sư tử..... rồi thằng nhóc Bắc Việt kia nói chuyện..... cuối cùng Tiêu Phượng xông tới.....

Vậy con hấn đâu?

Đại Tồn Chiến thần chợt trợn mắt lên, nhìn chăm chăm Lãnh Hạ và Tiêu Phượng đang ôm nhau, nuốt nước miếng một cái, chỉ mong con mình không bị ngộ chết!

Lãnh Hạ cũng lập tức có phản ứng, nhanh chóng ngửa ra sau, rồi lôi con trai đang ra vẻ đáng thương bị ép giữa hai người ra, bế đến trước mặt Tiêu Phượng: “Đây!”

Thằng bé vừa thấy có người mới, càn mắt không đỏ, miệng nhỏ xinh không méo, mũi không sứt sịt, mắt cũng không ai oán.....

Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Tiêu Phượng, bỗng nhiên cong thành hình trăng khuyết, miệng cười hớn hở, hai cánh tay nhỏ bé bám víu vào cổ Tiêu Phượng, bộ dạng này, quả là người thấy người thương!

Tiêu Phượng trợn tròn mắt, nhìn tiểu Chiến thần phiên bản thu nhỏ này, ngạc nhiên đến mức không chớp mắt!

Vội vàng bế lấy nó, thơm một cái rồi cười híp mắt nói: “Lãnh Hạ, có phải hai ta nhận sai con rồi không, con muội mới giống lão nương và Bắc Diễn sinh a!”

Vừa nói xong, mọi người suy nghĩ một chút rồi cảm thấy đúng thật!

Con trai của hồ ly mặt cười với đại tỷ ngốc lại khóc y như Chiến Bắc Liệt, không khóc không cười không lộ vẻ gì, ngược lại thì Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, hai người lạnh lùng bá đạo lại sinh ra một đứa bé hoạt bát đáng yêu, người gặp người thích.

Đúng là đột biến gen!

Bỗng nhiên, Chiến Bắc Việt chợt nhớ tới gì đó, giật mình nhìn ra phía cửa thành, tìm kiếm một lúc rồi thất vọng cúi đầu: “Hoàng tẩu, chỉ có mình tẩu à?”

“Đương nhiên, xe ngựa các người đi chậm như vậy, không biết lúc nào mới đến, nhưng nhất định hồ ly kia đã nhận được tin rồi.” Tiêu Phượng oán trách hai câu rồi lập tức đắc ý nói: “Lão nương đã đợi ở đây tròn bốn ngày!”

Lãnh Hạ cười nhẹ, cô nương ngốc này, nếu đã biết Chiến Bắc Diễn sẽ nhận được tin tức, sao còn chạy đến đây đợi.

Tiêu Phượng lại không hề thấy oan ức, nàng và Lãnh Hạ đã hơn chín tháng không gặp, ngày nào cũng mong a, cuối cùng cũng đợi được họ về, không ra chờ thì ăn không ngon ngủ không yên.

Việc này lại khiến Chiến Bắc Diễn cực kỳ ghen tỵ, ngày nào cũng híp hai mắt hồ ly, cười như gió xuân ấm áp, nhưng thật ra lòng dạ đen tối, tính cái này, toán cái kia, chính cả triều đình kêu khổ ngạt trời.

Cuối cùng xe ngựa cũng vào Trường An, Tiêu Phượng dặn dò bên ngoài: “Đi Liệt Vương phủ, không cần về Việt Vương phủ, Bắc Diễn sợ Tiểu Thái Bản gặp nguy hiểm nên để nàng ấy ở đó, qua đây luôn là được.”

Hít thở không khí Trường An, Lãnh Hạ không phải là không thấy hân hoan, dù hơn một năm nay nàng đi qua không ít nơi, dù nàng có là Tây Vệ Nữ hoàng hay không, đối với nàng mà nói, Trường An luôn cho nàng một cảm giác của gia đình, có lẽ là vì lúc đến thế giới này đã sống ở đây, nên đặc biệt an lòng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, thanh âm của Chung Thương vang lên: “Vương gia, Vương phi, đến rồi!”

147. Q.2 - Chương 70: Bị Ném

Edit: Kiri

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vừa xuống xe ngựa đã thấy những khuôn mặt tươi cười quen thuộc.....

Chiến Bắc Diễn cong cong mắt hồ ly đứng ở phía trước, trong lòng ôm một, trong tay nắm một.

Trong lòng là một bé gái đang khóc thút thít, chắc là tiểu cô nương Chiến Tiểu Tiêm.

Mà trong tay là một bé trai đứng thẳng tắp ở bên cạnh hắn, mới chỉ cao hơn đầu gối Chiến Bắc Diễn một chút, mặc hắc bào, khuôn mặt cực giống Tiêu Phượng, nhưng khuôn mặt lại không có biểu cảm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mà lạnh lùng, tỏa ra lãnh ý nhẹ nhẹ.

Cùng với Chiến Bắc Diễn đang nắm tay nó cười âm áp, quả là đối lập.

Một tay khác của Chiến Tiểu Quai đang nắm cậu nó là Tiêu Phi Ca, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn nữ tử làm câu hồn người.

Mạc Tuyên gác tay lên vai hắn, vẫn một thân y phục vàng rực rỡ, bàn tính vàng treo ở bên hông, màu sắc chói lọi đâm thẳng vào mắt hai người.

Bên cạnh là Diệp Nhất Hoàng đang cười híp mắt, dáo dác nhìn Lãnh Hạ cười hề hề.

Phía sau có vô số người, không nói đến toàn thể thị vệ nha hoàn do Chu Phúc dẫn đầu, ngay cả văn võ bá quan cũng đều bị Chiến Bắc Diễn lôi đến, Tả Trung Trạch, Lý Thành Ân và nhiều người khác, tất cả đều mỉm cười đứng đằng sau.

Tình cảnh đồ sộ như thế làm Chiến Bắc Liệt nổi lòng hăng hái, ưng mâu tươi cười, hắn bước lên hai bước, đang muốn ngửa mặt lên trời huyết sáo: “Lão tử đã trở về!”

Bỗng cảm thấy người phía sau ủa lên, đẩy Đại Tàn Chiến thần đang cảm động sang một bên, oán giận nói: “Đứng có cản đường a!”

Chiến Bắc Liệt bị đẩy lão đảo và bối rối!

Ngay sau đó, mọi người nhanh như chớp lao lên, tiếng bước chân, tiếng gọi ầm ĩ, tiếng y bào sượt qua, bàn tính lách cách.....

Bọn họ đều lộ vẻ hưng phấn, không chút khách khí vây quanh xe ngựa, ầm ĩ náo nhiệt.

“Tiểu chủ tử đâu?”

“Tiểu Chiến thần đâu?”

“Tiểu ân nhân đâu?”

Cả đám thò đầu vào xe ngựa, đoạt lấy tiểu bát điểm trong lòng Tiêu Phượng, còn chưa kịp bế đã bị người khác cướp lấy, tình hình này, có khi tỷ nữa lại đánh nhau để tranh giành tiểu bát điểm!

Sáu người Chung Thương chui ra khỏi đám đông, vã mồ hôi lạnh thở hổn hển, sợ hãi than: “Mị lực của Tiểu chủ tử thật là lớn a!”

Nhìn nhóc con bị chúng tinh phủng nguyệt kia, cha nó liền đen mặt, trong lòng yên lặng gờ ngón tay giữa lên.....

(Chúng tinh phủng nguyệt: muôn sao vây quanh trăng, ý nói tiểu bắt điểm được mọi người vây quanh.)

Thật ra cũng không thể trách mọi người, hoàng thất Đại Tần có ba huynh đệ vẫn chưa có con nối dõi, làm triều thần trông chờ đến đỏ cả mắt, thế mà chỉ trong một năm sinh đủ cả ba đứa, trai gái đủ cả, giờ bọn họ mới yên lòng thấp hươu: “Tiên hoàng phù hộ.”

Bây giờ Chiến Tiểu Quai và Chiến Tiểu Tiêm đều đã ở Trường An, chỉ thiếu mỗi tiểu Chiến thần, đứa bé này cả cha và mẹ đều không bình thường, đương nhiên là họ rất tò mò, hai người vô cùng bư hân kết hợp lại có thể sinh ra cái giống gì a.

Tiểu bắt điểm cũng không để bọn họ thất vọng, không hề sợ người lạ chút nào, chỉ tò mò nhìn vô số khuôn mặt mới lạ, cười khanh khách.

Chiến Bắc Việt ở phía sau rất vất vả chen lán trong đám người, nhìn thấy tiểu cô nương mà Chiến Bắc Diễn đang bế liền hai mắt nhắm lệ vọt tới, bế đứa bé rồi khẽ gọi: “Con gái.....”

Hai chữ uyển chuyển du dương làm mọi người nổi da gà.

Lãnh Hạ đi lên phía trước, nhìn đứa bé, Chiến Tiểu Tiêm đã bảy tháng, nhìn qua thì cũng không lớn hơn con nàu bao nhiêu, yêu kiều mảnh mai nhắm mắt, lông mi hơi run rẩy, khóc thút thít, làm người khác nhìn thấy liền mềm lòng.

Lúc này tất cả mọi người đều đang vây quanh tiểu bắt điểm, chỉ có Chiến Bắc Diễn nắm tay Chiến Tiểu Quai là đang đứng tại chỗ.

Bỗng nhiên, một bóng người đỏ rực chợt nhào tới!

Chiến Bắc Diễn giang hai tay ra, ôm nàu vào lòng, chợt nghe thanh âm của Tiêu Phượng đầy ước ao đổ kị: “Con trai của Lãnh Hạ thật đáng yêu.”

Nàng nú lấy vạt áo Chiến Bắc Diễn, vùi mặt vào ra vẻ đáng thương rồi lại nhìn tiểu khố nam mặt than, lằm bằm: “Thật đáng yêu thật đáng yêu thật đáng yêu.....”

Chiến Tiểu Quai bị mẹ chê, chớp chớp mắt, còn bé nhưng đã ném cho Tiêu Phượng một ánh mắt cực kỳ ghét bỏ.

Tiêu Phượng đỏ mắt, oán hận nhìn con trai, tiếp tục tố cáo: “Người nhìn con người đi, nó ghét bỏ ta!”

Chiến Bắc Diễn bị kẹp ở giữa, bắt đắ dĩ nhìn trời.

Lãnh Hạ nhìn một nhà ba người, tâm tình rất tốt tựa vào người Chiến Bắc Liệt, khóe môi cong lên.

Đã trở về, thật tốt a!

“Ân nhân a! Tiểu ân nhân thật đáng yêu!” Diệp Nhất Hoàng cướp được tiểu bắt điểm từ tay mọi người, cười híp mắt chạy tới.

Còn chưa nói xong, đứa bé đã bay sang tay Mạc Tuyên, rất vui vẻ nói: “Tiểu gia hỏa này lớn lên sẽ giống hệt Bắc Liệt, chỉ là đáng yêu hơn!”

“Không phải!” Chu Phúc chen vào, khuôn mặt rất vui mừng: “Vương gia lúc còn bé giống hệt thế này!”

Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn con trai đang cười không ngừng trong vòng vây cướp giật, bĩu môi nói: “Lúc lão tử còn bé, không bao giờ ngố như thế!”

Lãnh Hạ nhú mày, trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh.

Chiến Bắc Liệt lập tức nhếch môi, cười vô tội: “Ý của ta là, khi còn bé nhất định không đáng yêu bằng con ta.”

Đám người Chung Thương đồng loạt nhìn trời, bộ dạng thê nô này, mắt mặt a, rất mắt mặt!

Từ Đại Tần ném sang Bắc Yến, Bắc Yến ném sang Tây Vệ, giờ lại ném về Đại Tần.....

“Vương phi.....” Tả Trung Trạch và Lý Thành Ân đi tới, ho khan hai tiếng hỏi: “Lý Tuấn nó.....”

Hai người từng có chút va chạm với Lãnh Hạ, thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, thời gian trôi đi, chuyện cũng dần phai nhạt, chỉ là có chút ngại nên cả hai có phần không được tự nhiên.

Lãnh Hạ gật đầu, nhìn về phía Thí Thiên quát to: “Lý Tuấn!”

“Có!” Một tiếng đáp vang lên.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Tả Trung Trạch và Lý Thành Ân như là bị lửa đốt đến móng, suýt thì nhảy dựng lên.

Giọng nói rất quen thuộc nhưng dù thế nào cũng không phải là tiểu tử Lý Tuấn kia a!

Con cháu mình như thế nào, sao họ lại không biết!

Ngay sau đó, từ trong Thí Thiên bước ra một bóng người, ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước, khí tức bư hân.....

Tả Trung Trạch và Lý Thành Ân trợn trắng mắt, vẻ mặt mê man nhìn chằm chằm bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, nhìn a nhìn, nhìn a nhìn, lập tức không dám tin lắc đầu liên tục: “Đây không phải là tiểu tử kia, đây không phải là tiểu tử kia.....”

Hai người tim đập nhanh, muốn nhận nhưng lại không dám!

Nam tử đầy hứa hẹn này lại chính là Lý Tuấn?

Đến tận lúc Lý Tuấn đi tới gần, ôm quyền thi lễ: “Cô nương.”

Rồi chuyển sang hai người, mỉm cười nói: “Cậu, phụ thân.”

Tả Trung Trạch mới dờ dẫm gật đầu.

Lý Thành Ân đỏ cả hai mắt, hân hoan gật đầu.

Một lát sau, ông mới phản ứng kịp, quay sang Lãnh Hạ tuân một tràng: “Vương phi như Vương mẫu hạ phạm, cứu người như Quan Thế Âm Bồ Tát, dạy dỗ khuyến tử ngõ nghịch trở nên xuất sắc như thế này, thật sự khiến vi thần xấu hổ, đối với Vương phi, kính ngưỡng như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt.....”

Lý Tuấn khoe miệng co giật, lập tức kéo cha đi: “Phụ thân phụ thân, kính ngưỡng của người Vương phi biết, đi đi, chúng ta quay về thăm mẫu thân.”

Đợi Lý Thành Ân bị lôi đi khuất dạng, không nghe thấy tiếng hân nịnh hót nữa, Tả Trung Trạch mới ôm quyền cảm kích nói: “Đa tạ Vương phi.”

Nàng gật đầu, hỏi Chiến Bắc Diễn: “Tiểu Dao tỉnh rồi?”

“Đúng! Tiểu Thái Bản!” Chiến Bắc Việt đang âu yếm con gái mới chợt nhớ ra Tiểu Thái Bản, vội hô lên rồi lao vào trong.

“Vào xem một chút đi, vừa tỉnh lại hôm qua, chuyện này liên quan đến người.” Nói đến chuyện này, trong mắt Chiến Bắc Diễn xẹt qua một tia ngưng trọng.

Lãnh Hạ gật đầu, đi vào trong cùng Chiến Bắc Liệt, tiểu bát điểm để đây cho bọn họ tranh đoạt là được rồi, những người này thương nó còn không kịp nữa là, rất an toàn.

Chiến Bắc Diễn một tay ôm Tiêu Phượng, một tay bế Chiến Tiểu Quai đi vào.

Niên Tiểu Dao được sắp xếp ở trong Thanh Hoan uyển của Lãnh Hạ, trên đường đi Chiến Bắc Diễn đã nói qua tình hình của nàng ấy, độc kia rất nguy hiểm, cứ ba tháng phải uống thuốc giải một lần, nhưng cũng làm yếu cơ thể của người trúng độc, cho nên sau khi giải độc cơ thể vẫn còn suy yếu, đến trưa hôm qua mới tỉnh lại một lần, nói được mấy câu lại hôn mê.

Mà mấy câu nói đó, chính là nguyên nhân Chiến Bắc Diễn lo lắng, mục tiêu của đám hắc y nhân kia chính là Lãnh Hạ.

Thanh Hoan uyển vẫn không có gì khác trước, lão ngoan đồng đang vui vẻ bay nhảy đùa bò câu, chạy khắp sân, bắt một con rồi ha hả cười xong lại thả để đi bắt con khác, làm bò câu trong viện hoảng sợ bay loạn khắp nơi, làm mấy người trợn trắng mắt.

Thấy bọn họ đến, lão ngoan đồng liền nhảy đến trước mặt họ, thả một con bò câu trắng ra, lão ngoan đồng vui vẻ gọi với theo: “Hôm nay các người may mắn, mai lại chơi tiếp!”

Bò câu nghe tiếng ông nói hơi lão đảo một chút rồi lập tức bay mất dạng.

Lãnh Hạ lắc đầu hỏi: “Tiền bối, Tiểu Dao thế nào rồi?”

“Lão nhân gia làm việc, người cứ yên tâm!” Lão ngoan đồng đảm bảo: “Không còn gì đáng ngại, nhưng còn phải tỉnh dưỡng ít ngày, vừa rồi có một tiểu tử mới vào, ta nói với các người, độc này rất lợi hại a, gồm bảy bảy bốn mươi chín loại biến hóa, dù biết thành phần của độc nhưng không biết cách điều chế thì cũng coi như xong, nhưng ta là ai, đương nhiên không thể làm khó ta, lão nhân gia rất sáng tạo, dùng kim châm.....”

Lão ngoan đồng đang dương dương đắc ý thao thao bất tuyệt nói suốt một nén nhang, vừa quay đầu lại liền sững sốt.

Gió đầu đông xào xạc thổi qua, trong sân trừ tám con bò câu đang run sợ, làm gì còn nửa bóng người nào?

Đừng nói là bóng người, bóng quỷ cũng không có!

Ông tức giận chỉ vào điện gào lên: “Người, đồ nha đầu qua sông đoạn cầu!”

Trong phòng, Niên Tiểu Dao đang nằm ở trên giường, đã tỉnh, Chiến Bắc Việt bế Tiểu Tiêm ngồi ở bên cạnh, hỏi liên tục: “Tiểu Thái Bản, có khó chịu ở đâu nữa không?”

Tiểu Dao khẽ lắc đầu một cái, Chiến Bắc Việt thở phào nhẹ nhõm.

Sau một lúc lâu, hắn lại hỏi: “Tiểu Thái Bản, không khó chịu thật chứ?”

Niên Tiểu Dao nhú nhú mày, lắc đầu.

Đến lúc hắn hỏi lần thứ ba, một tiếng rống vang lên: “Câm miệng, ta rất khỏe!”

Lúc này Chiến Bắc Việt mới thấy sáng khoái, hít sâu một hơi, lau lau vết nước bọt trên mặt, rất hưởng thụ!

Đây mới là Tiểu Thái Bản nha!

“Tìm đánh!” Niên Tiểu Dao bĩu môi, lầu bầu một câu, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lãnh Hạ bước vào, vội vàng hỏi: “Người không sao chứ?”

Lãnh Hạ mỉm cười, thấy nàng ấy ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt thì đều tốt, chỉ là trong mắt không khỏi có vài phần cô đơn, nhưng bị che đi.

Niên Tiểu Dao trầm mặc một lúc, bắt đầu nói chuyện hôm ấy: “Chắc họ là người nhà mẹ ta, trước đây ta chưa từng nghe mẹ nói đến chuyện trong nhà, mỗi lần ta hỏi bà đều im lặng không đáp, cho nên thân phận cụ thể của họ ta cũng không biết. Sáng sớm hôm ấy, ta vừa dậy liền thấy có một miếng ngọc đặt trên bàn, miếng ngọc ấy giống hệt miếng ngọc mà lúc còn sống mẹ ta rất quý trọng, phía dưới có một tờ giấy, muốn ta đến quán trọ đó.”

Lãnh Hạ nhướn mày, đã có năng lực vào phòng sao không bắt nàng ấy luôn, trừ khi người đó không có võ công siêu tuyệt, mà là Việt Vương phủ có gian tế.

Mọi người đều hiểu ngay điều này, Chiến Bắc Việt đập bàn một cái, tức giận quát: “Đừng để Bản vương bắt được hắn ta!”

Hắn quát xong, Tiểu Tiêm lại òa khóc lần nữa, rõ ràng là bị dọa.

Niên Tiểu Dao hung tợn trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đi ra ngoài đồ con!”

Chiến Bắc Việt lập tức thu lại sát khí, chân chó cười rồi thành thành thật thật bế con gái ra ngoài.

Đợi hắn đi rồi, trong mắt Niên Tiểu Dao lóe lên tia trào phúng, rừ mi mắt xuống nói tiếp: “Ta đi đến quán trọ liền gặp những người đó ở trong, người cầm đầu kia nói là biểu cậu của ta, năm đó mẹ ta bỏ trốn cùng

nam nhân kia nên bị trục xuất, nhưng nếu ta có thể nghĩ cách đến Tây Vệ, tiếp cận rồi giết người thì họ sẽ ẹ ta hồi gia. Từ lúc đó ta đã biết, chẳng qua là họ thấy thân phận của ta hiện giờ có thể lợi dụng mà thôi, biểu cậu, người nhà cái gì. Nên ta cự tuyệt, chuyện về sau các người đã biết.....”

“Giết Lãnh Hạ?” Tiêu Phượng lập tức nhảy dựng lên, Chiến Bắc Diển sợ nàng lo lắng nên không nói cho nàng, bây giờ Tiêu Phượng biết liền vô cùng căng thẳng, túm lấy tay Lãnh Hạ: “Hay muội vào cung ở đi, ta bảo vệ muội!”

Chiến Bắc Liệt liếc mắt, thầm nói vào Hoàng cung, còn không biết là ai bảo vệ ai, với thân thủ của mẫu sư tử, có nguy hiểm thì cũng là kẻ ám sát nguy hiểm.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, kẻ muốn giết mẫu sư tử.....

Trong ưng mâu hiện lên một tia sát khí, Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười, chuyện này, hẳn nhớ kỹ!

Lãnh Hạ vỗ vỗ lưng Tiêu Phượng, cười nói: “Yên tâm, muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy.”

Nàng cúi đầu suy tư, nếu những người đó giống như nàng đoán thì có lẽ là do Đông Sở hoặc Nam Hàn phái tới, vậy thì nguyên nhân muốn giết nàng cũng rất dễ hiểu.

Đại Tần và Tây Vệ có quan hệ mật thiết đến mức gần như thành một nước như thế này, nàng chính là một phần của sự ràng buộc giữa hai nước, nếu Đại Tần Liệt Vương phi Tây Vệ Nữ hoàng chết thì chắc chắn Tây Vệ và Đại Tần sẽ không còn liên minh nữa, Tây Vệ không có Hoàng đế sẽ đại loạn, đương nhiên sẽ tự sụp đổ.

Nói cho cùng là muốn phá hỏng liên minh giữa hai nước thôi.

Chiến Bắc Liệt trầm giọng hỏi: “Người biết bọn họ là người nước nào chứ?”

Niên Tiểu Đào lắc đầu: “Ta không biết, mẹ ta chưa từng nói, bọn họ cũng không nói.”

“Ta đã điều tra, trong triều thần Đông Sở và Nam Hàn, không có Niên gia.” Chiến Bắc Diển kéo tay Tiêu Phượng, trên mặt vẫn nở nụ cười thân thiện, chỉ là trong mắt lại rét lạnh: “Nếu không phải mẹ Tiểu Đào sợ bị phát hiện mà dối họ thì cả nhà đó đều đã thay danh đổi phận.”

“Không sao, dù gì thì vẫn là hai nước này.” Lãnh Hạ nhún nhún vai, sửa lại góc chăn cho Niên Tiểu Đào rồi nói: “Người nghỉ ngơi ở đây đi, bọn họ muốn giết người là vì sợ người tiết lộ thân phận của họ, giờ người đã tỉnh, chuyện này không thể giấu nữa, bọn họ sẽ không tự mình đi tìm chết.”

Niên Tiểu Đào ngáp một cái, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, đối với thân phận của những người đó, trong lòng đã có suy đoán, xoay người đi ra ngoài.

==

Đến tối, hai người dùng bữa xong Nghênh Tuyết mới bế tiểu bát điểm về.

Nghênh Tuyết đặt nó xuống chiếc nôi nhỏ cạnh giường, bước đi nhẹ nhàng, lưu luyến lui ra ngoài.

Tiểu tử kia đã chơi cả ngày nên bây giờ rất mệt, mút mút tay ngủ ngon lành.

Chiến Bắc Liệt ưng mâu sáng ngời, bay vút ra khỏi phòng, gần nửa canh giờ sau mới mặt mày hồng hào quay về, hai mắt xanh biếc lóe ra tia sáng kỳ quái, làm Lãnh Hạ vừa tắm xong cảm thấy bất an.

Quả nhiên, Đại Tần Chiến thần nhe răng cười cười đi tới hỏi: “Tức phụ, tắm xong rồi a?”

Câu nói này chứa đầy rạo rức làm Lãnh Hạ muốn bỏ qua cũng khó, nàng liếc mắt, nói thẳng vào trọng điểm: “Cục cưng còn đang ngủ!”

Có cửa!

Chiến Bắc Liệt nhất thời nhếch môi: “Chúng ta nhẹ một chút!”

Đại Tần Chiến thần đã ăn chay năm tháng bây giờ nghĩ đến thịt hai mắt liền tỏa sáng, vừa rồi mới đi hỏi lão ngoan đồng, nghe được đáp án tốt lắm hẳn mở cờ trong bụng, kiên quyết phải ăn thịt sư tử!

Lãnh Hạ nhìn con trai đang ngủ ngon, căn cứ môi, khiêu mi nói: “Đi tắm.”

Một khẩu lệnh một động tác!

Đại Tồn Chiến thần được lệnh lập tức biến mất, một lát sau tắm rửa sạch sẽ bước ra, bế nàng lên giường rồi nhào tới, thành thạo lột sạch y phục.

Nhìn mẫu sư tử đã đưa đến miệng, ngửa mặt lên trời tru một tiếng dài.

Sói đói bắt đầu dùng bữa!

Ngay lúc sói đói há miệng định cắn thì một mùi thối bốc lên ở bên cạnh.....

Đại Tồn Chiến thần làm vú nuôi gần hai tháng, đương nhiên biết là có chuyện gì, tiểu sư tử đại tiện.

Lãnh Hạ bĩu môi nhìn cục cưng, vạn phần không khách khí, ý bảo: Đi thay tã.

Hắn đen mặt, hít sâu một hơi, nhìn vũ khí đã lên cung mà không được bắn, chấp nhận bò xuống giường nhanh nhẹn thay tã cho con trai, lau khô cái mông nhỏ, có lẽ tiểu bắt điểm rất mệt nên vẫn không tỉnh lại, mặc kệ cha làm, vẫn ngủ say.

Đến lúc Chiến Bắc Liệt làm xong, lập tức nhào lên giường. Vừa thân mật được một lúc, bầu không khí nóng bỏng lại hiện lên, tên đã lên dây dợ bắn!

“Oa.....”

Chiến Bắc Liệt run một cái, suýt thì gãy cung!

Mồ hôi lạnh vã ra, chảy dài trên mặt, hắn cúi đầu nhìn vũ khí của mình bị dọa đến mềm cả ra, đập vào gáy một phát, hung tợn trừng mắt nhìn tên đầu sỏ.

Tiểu bắt điểm không biết tại sao lại đột nhiên khóc thảm như vậy, Lãnh Hạ đau lòng đá Chiến Bắc Liệt dậm trừng con, mặc y phục vào rồi giục: “Bế tới đây!”

Đại Tồn Chiến thần nghiêng răng ken két, xuống giường bế tiểu tử đang gào khóc kia lên, đỡ qua đỡ lại một hồi mà vẫn không hiệu quả, làm Lãnh Hạ càng lo lắng, nàng nhận lấy cục cưng, chỉ một lát mà tiểu tử kia đã ngừng khóc.

Lãnh Hạ nở nụ cười, khiêu mi nói: “Hình như cục cưng rất yêu ta.”

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán con, cục cưng lập tức nhếch môi cười hồn nhiên, đỡ tiểu bắt điểm một lát, thấy nó không ầm ĩ nữa mới nói: “Tắt nến đi, để con ngủ ở giữa.”

Chiến Bắc Liệt khóc không ra nước mắt: “Tức phụ, không khóc nữa rồi, không cần đâu.”

“Nhỡ may lại khóc thì sao? Để nó ngủ giữa cho dễ dỗ.” Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi quyết định.

Tiểu tử kia nằm trong lòng mẹ, chớp chớp hai mắt, bộ dạng cực kỳ vô tội, quả thực khiến Chiến Bắc Liệt hoài nghi là nó cố tình.

Đại Tồn Chiến thần mím môi, gật đầu thật mạnh, nhóc con, hảo dạng!

Búng tay một cái, tắt nến, Lãnh Hạ nhích vào trong, đặt con trai ở giữa, tay nhẹ nhàng vỗ về con, ôn nhu như thế làm Chiến Bắc Liệt hâm mộ và ghen tỵ đến đỏ cả mắt.

Hắn bắt đầu thở dài một tiếng, duỗi tay ra, ôm lấy eo Lãnh Hạ, ôm cả tiểu tử kia vào lòng.

“Oa.....”

Chỉ động khê như thế mà cục cưng lại khóc, tay liền rút lại, tiểu tử kia cũng ngừng khóc luôn.

Chiến Bắc Liệt khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy đứa con trai này chính là oan gia của hắn mà, trên đời này, có người cha nào đau thương như hắn không.....

Thời gian cứ như vậy lẳng lặng trôi qua.....

Chiến Bắc Liệt chống mắt lên chờ a chờ, chờ a chờ, ruốt cuộc cũng đợi được tiểu tử kia ngủ, máu sôi lại sôi trào.

Lãnh Hạ ‘ừm’ một tiếng trả lời, thanh âm này chui vào trong tai Chiến Bắc Liệt, quả thực chính là thiên âm!

Hắn thận trọng vượt qua con trai, nhào đến trên người tức phụ, cười híp mắt nói: “Tiếp tục?”

Lãnh Hạ chớp mắt mấy cái, do dự nói: “Con.....”

Chiến Bắc Liệt hôn môi nàng một cái, rồi hôn lên tai nàng: “Chúng ta cẩn thận một chút.”

Nhìn con trai dần say ngủ, Lãnh Hạ suy nghĩ một chút rồi ôm lấy cổ hắn, hôn trả.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra tự nhiên, hai người âu yếm triền miên.....

Đột nhiên, khanh khách.....

Một tiếng cười thanh thúy đập vào tai hai người, lập tức giật mình trợn mắt, Lãnh Hạ không nói hai lời, đá văng Chiến Bắc Liệt đi, tốc độ kia, lực đạo này, không lưu tình chút nào, Chiến Bắc Liệt bị đập nát cả tim.

Hung tợn nhìn thẳng nhóc không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, lúc này tiểu bắt điểm đang mở to mắt nhìn bọn họ, lộ rõ sự hiếu kỳ.

Đại Tàn Chiến thần nhếch môi, hét lớn một tiếng: “Thiếu Điện!”

Ba người Cuồng Phong đang ẩn mình ở bên ngoài nghe thấy tiếng liền đứng nghiêm, ngay sau đó, cửa phòng bật mở!

Sau đó.....

Sau đó một vật bị ném ra ngoài lao nhanh về phía mấy người.

“Có ám khí!” Thiếu Điện kêu lên, lập tức bị Lôi Minh đập ột cái, khinh bỉ nói: “Rõ ràng là Vương gia ném, sao có thể là ám khí!”

Ba người chăm chú nhìn, sau khi thấy rõ đó là cái gì liền hít một ngụm lạnh khí, ba trái tim đập liên hồi.

Tiểu chủ tử!

Ba người quên cả thi triển khinh công, cứ thế mà nhào tới, một làm đệm, một bảo vệ, một đỡ.

Thiếu Điện nhìn tiểu bắt điểm trong tay, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Tiểu tử kia lại không hề bị dọa, vẫn vô tâm vô phách như trước, cười không ngừng.

Đây là lần đầu tiên nó bị cha ruốt vứt ra ngoài, nhưng chắc chắn không phải là lần cuối, đứa bé mới hai tháng đang tỉnh tỉnh mê mê, hai mắt chứa đầy hưng phấn, vui vẻ cười, nhưng lại không biết, cuộc đời bị ném của nó.....

Vừa mới bắt đầu!

148. Q.2 - Chương 71: Thê Nô Tự Tập

Edit: Kiri

Lãnh Hạ chưa tỉnh lại đã cảm giác được một bàn tay ấm nóng đang di chuyển trên người, cánh môi mềm mại hôn lên cổ nàng, thân nhiệt ấm áp của người nọ bao phủ lấy cơ thể nàng, khí tức thỏa mãn thích ý tản ra xung quanh.

Khóe môi cong lên, chợt nghe người nọ ám muội nói: “Tức phụ, nàng tỉnh rồi.”

Lãnh Hạ nhún mày mở mắt ra, trong phượng mâu còn chút mơ màng sau hồi đại chiến tối qua, nhìn như hai hòn ngọc lấp lánh ngọc ngà, làm Chiến Bắc Liệt nuốt nước bọt liên tục.

Tay chạm vào tay hắn, trong ánh mắt kinh hãi của Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ mỉm cười.....

Đẩy hắn ra, đứng dậy thay y phục!

Một chậu nước lạnh ập xuống, Đại Tần Chiến thần ôm eo tức phụ, giãy dụa: “Còn sớm mà, ngủ một lúc nữa đi.”

Lãnh Hạ quay đầu lại, cực kỳ nguy hiểm nhìn hắn, chậm rãi nói: “Chuyện ném con ra ngoài, ta còn chưa tính với người.”

Chiến Bắc Liệt vui mặt vào bụng nàng, rồi ngẩng đầu lên vô tội nói: “Con nhỏ..... ta muốn nói con trai ta, trẻ con phải được rèn luyện từ nhỏ, ta đang tôi luyện lòng can đảm cho nó.”

Lãnh Hạ bĩu môi, hôm qua suýt thì tim nàng bắn ra ngoài, may mà sau đó nghe thấy tiếng con cười, nếu không, chắc chắn sẽ không dễ yên cho hắn.

Ra khỏi phòng, ba người Cuồng Phong Thiểm Điện và Lôi Minh đang làm các loại mặt quỷ, chọc tiểu tử kia cười khanh khách không ngừng.

Thằng nhóc này, đúng là không hề bị chuyện đêm qua dọa.

Ba người vừa thấy nàng đi ra liền lao tới: “Vương phi a, người phải khuyên gia, loại chuyện kinh hãi thế này, chúng thuộc hạ không chịu nổi đâu!”

Ba người vẻ mặt bất đắc dĩ khóc không ra nước mắt, cũng may tiểu chủ tử không phải người bình thường, nếu như bị dọa đến ngốc thì họ biết đi đâu tìm một tiểu chủ tử nữa đây.

Lãnh Hạ nhìn con đang cười rục rịch, hơi nhún mày.

Nam nhân kia, là dạy dỗ!

“Nhị tẩu, Nhị tẩu!” Đúng lúc này, thanh âm của Chiến Bắc Việt truyền đến, một bóng dáng màu tím hấp tấp vọt vào trong uyển.

Bay đến trước mặt Lãnh Hạ, Chiến Bắc Việt bế Tiểu Tiêm, thở hổn hển nói: “Gian tể kia đã chết!”

“Xảy ra chuyện gì?” Chiến Bắc Liệt ra khỏi phòng nhún mày hỏi.

Chiến Bắc Việt dựa vào một gốc cây, lau mồ hôi nói: “Chiều qua, ta về Việt Vương phủ bắt đầu điều tra chuyện này, cuối cùng cũng tra được gian tể kia, nhưng lúc thị vệ đi bắt thì phòng hắn ta đã không còn một bóng người, đồ đạc đều đã dọn đi, chắc là biết Tiểu Thái Bản tỉnh lại nên chạy trước, ta lệnh cho thị vệ đi tìm khắp thành, hừng đông hôm nay, phát hiện thi thể của hắn ta ở sông ngoài thành, bị chết đuối!”

Chết đuối?

Trong lúc thu dọn đồ chạy trốn, bị chết đuối?

Người này chết thì mọi manh mối về Niên gia đều bị cắt đứt, cũng quá trùng hợp đi!

Lãnh Hạ cười nhạt một tiếng, trong phượng mâu lóe lên tia sáng sắc bén, lạnh lùng nói: “Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, Niên gia này, nhất định sẽ có ngày bị phát hiện.”

“Đúng vậy!” Chiến Bắc Diễn tiếp lời nàng.

Không đợi mọi người quay đầu lại nhìn, Tiêu Phượng đã chạy đến, tươi như hoa nói: “Hồ ly kia đã tra được vài người, chắc là trong đó có Niên gia.”

Chiến Bắc Diễn bế Tiểu Quai, bước vào sân rồi buông đứa bé xuống, gật đầu nói: “Ta đã tra về triều thần Nam Hàn và Đông Sở, trừ những người đều có tư liệu tường tận mấy đời thì tạm thời có ba nhà.”

Chiến Bắc Liệt ứng mâu đông lại: “Huynh hoài nghi, Niên vốn là họ gốc, sau đó họ thay tên đổi họ?”

“Gần như thế, chúng ta giả dụ mẫu thân của Tiểu Dao vì sợ bị gia tộc tìm thấy hoặc vì gì đó mà đổi thành họ Niên, họ này cũng không phổ biến, nếu muốn ẩn cư, một dòng họ đột ngột như thế sẽ khiến người khác chú ý, cho nên, ta kết luận đây không phải là thuận miệng đặt, mà là có liên quan đến gia tộc của nàng. Hơn nữa các người đã nói, tên cầm đầu kia gọi Tiểu Dao là ‘Đặng Tiểu Dao’, cho thấy trong tiềm thức của hắn, hắn không muốn Tiểu Dao mang họ Niên, mà ở hai nước kia, không có triều thần họ Niên, vậy thì chỉ có thể là thay tên đổi họ.”

Mọi người gật đầu, Lãnh Hạ hỏi: “Người tra được người nào?”

“Ba! Thứ nhất, Phó gia Đông Sở, thứ hai, Trang gia Nam Hàn, thứ ba, Chu gia Đông Sở, nhất là Chu gia này, rất có thể.”

“Ngự Sử trung thừa Chu Nho Thân?” Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một lát rồi nói ra cái tên đã từng gặp qua này.

Lãnh Hạ nghe tên này mới nhớ ra đây chính là sứ giả Đông Sở mà Đông Phương Nhuận mang theo đến quân doanh lần trước.

“Giờ là Ngự Sử đại phu!” Chiến Bắc Diễn gật đầu, híp mắt chậm rãi nói: “Chu Nho Thân theo đúng người, giờ là tâm phúc của Đông Phương Nhuận, Đông Phương Nhuận lên ngôi xong liền được thăng một cấp. Phụ thân của ông ta là Nhâm ngự sử thừa Chu Vô Chính, bốn mươi năm trước đột ngột xuất hiện, từ một nha dịch nhỏ nhỏ dần dần leo lên triều đình Đông Sở, ở Đông Sở, cũng là một loại thần thoại. Mà ba năm trước khi Chu Vô Chính xuất hiện, tâm phúc của tiên hoàng Nam Hàn, Niên Chính Văn, vô cơ mà chết oan!”

Nói đến đây, không ai không nghĩ ra sự liên quan trong đó, sau khi Niên Chính Văn Nam Hàn chết ba năm, Đông Sở xuất hiện Chu Vô Chính.....

“Thứ nhất, có thể ông ta là gian tế Nam Hàn phái đến Đông Sở, thứ hai, không biết vì sao mà chạy khỏi Nam Hàn đến Đông Sở.” Tiêu Phượng phân tích xong chớp chớp hạnh mâu hỏi: “Vậy thì rốt cuộc lão ta là người Nam Hàn hay Đông Sở?”

“Cần gì quản lão là người ở đâu!” Chiến Bắc Việt nghiêng răng nghiêng lợi: “Chu Nho Thân! Nhị tẩu, lúc tẩu đi Đông Sở cho ta đi cùng!”

Hắn hung tợn nói xong câu này, thầm tính toán, muốn giết Tiểu Thái Bản, lão tử sẽ giết cả nhà người!

Lời này không hề che giấu sát khí, làm Tiểu Tiêm bỗng nhiên òa khóc, hai mắt hồng hồng, làm Chiến Bắc Việt đau lòng, vội vàng dỗ con.

Đại Tần Chiến thần hậm mộ ghen tỵ liếc mắt một cái, rồi lại nhìn sang tiểu bất điểm trong lòng Thiểm Điện, càng ảm ức.

Tiểu khóc nam vẫn đang đứng, ghét bỏ nhìn tiểu cô nương khóc sụt sụt rồi lại giữ vẻ băng sơn, tản ra lãnh ý nhẹ nhẹ.

“À.....” Chiến Bắc Diễn sờ sờ đầu con trai, thần nhiên nhú mày: “Sứ giả Đông Sở, chắc là hai ngày nữa sẽ đến.”

Nghe họ nói, Tiêu Phượng nhàm chán đi lòng vòng rồi túm lấy tay Lãnh Hạ, kéo vào trong điện: “Các người nói chuyện quốc sự, lão nương và Lãnh Hạ vào thăm Tiểu Thái Bản!”

Đợi hai người đi rồi, Chiến Bắc Diễn phân phó ba người Thiểm Điện: “Bé ba đứa vào trong, bên ngoài lạnh, cẩn thận bị bệnh.”

Cuồng Phong Thiểm Điện Lôi Minh, mỗi người nhận một đứa, hoan hỉ tự hào đi vào trong chăm sóc ba tiểu chủ tử.

Sau khi trong phòng chỉ còn ba huynh đệ Chiến gia, ba cái đầu đều úp sấp lên bàn đá: “Aizzz.....”

Ba tiếng thở dài đồng thanh này làm cả ba sững sốt, đều cảnh giác liếc hai người còn lại rồi ho khan quay đầu sang chỗ khác.

Một lát sau, Chiến Bắc Việt không kiềm chế được, nghi hoặc nhìn hai người, bĩu môi hỏi: “Hoàng huynh, Nhị ca, hai người thử dài cái gì?”

“Thử dài cái gì, người nghe lầm!” Chiến Bắc Liệt nhướn mày, kiên quyết không thừa nhận.

Thằng nhóc kia cả ngày tác oai tác quái, phá hỏng tình cảm giữa hần và mẫu sư tử.....

Chiến Bắc Việt chớp chớp mắt, đang định phản bác, Chiến Bắc Diễn đã sờ sờ đầu hần, gật đầu nói: “Tuổi còn nhỏ thế mà tai đã không tốt.”

Đại Tàn Hoàng để đương nhiên sẽ không thừa nhận, Phượng nhi và Tiểu Quai đều ghét bỏ lẫn nhau, một chê đối phương không đáng yêu, nhất định không phải mình sinh, một chê đối phương ngốc nghếch hấp tấp, nhất định không phải mẹ ruột nó....

Chiến Bắc Việt oán hận nhìn hai người đánh chết cũng không thừa nhận, đang muốn phản bác lần nữa thì Đại Tàn Chiến thần trừng mắt, Đại Tàn Hoàng để cong khóe môi, hần lập tức rụt cổ lại.

Hai cái đầu sát lại gần tò mò hỏi: “Vừa rồi đệ thử dài cái gì?”

Chiến Bắc Việt chớp chớp mắt, nhếch miệng cười: “Hai người nghe nhầm!”

Nếu họ không thừa nhận thì hần cũng không cần thừa nhận, Tiểu Tiêm đã bảy tháng mà Tiểu Thái Bản vẫn còn giận hần, kiên quyết không gả.....

Ba người tâm tư khác nhau.....

Một nghĩ: Tiểu Thái Bản còn chưa chịu gả cho ta.

Một nghĩ: Thằng nhóc kia, lão tử chán ghét.

Một nghĩ: Đến lúc nào hai mẹ con kia mới có thể tương thân tương ái.

Ba người đều cúi đầu: “Aizzz.....”

Đúng lúc này, một con bồ câu đưa tin bay đến, Chiến Bắc Liệt túm lấy nó gỡ thư ra.

Một lúc sau, hần cười lạnh một tiếng, chế giễu: “Chung Vũ truyền tin đến, Nam Hàn Thái hậu Hoa Mị, gần đây có ý thăm dò triều thần, có lẽ là muốn làm vị Nữ hoàng thứ hai!”

Chiến Bắc Việt chống má, cười hì hì nói: “Thấy Nhị tẩu làm Nữ hoàng nên thêm à?”

Hần nói cũng không sai, Hoa Mị vốn là một nữ nhân dã tâm bừng bừng, nhìn thủ đoạn nàng ta tranh sủng và chiếm quyền là biết, buồng rèm chấp chính, nắm trong tay triều đình Nam Hàn, cũng không khác người cầm quyền là bao, nhưng trước đó chưa hề có Nữ hoàng đăng cơ cho nên nàng ta cũng không dám làm người đầu tiên.

Cho đến khi Lãnh Hạ lên làm Nữ hoàng, Hoa Mị đã không bình tĩnh nổi nữa!

Dù nắm quyền nhưng vẫn chỉ là Thái hậu, cách vị trí Cửu ngũ chí tôn kia quá xa, danh bất chính ngôn bất thuận.

Nếu đã có Nữ hoàng thứ nhất, sao lại không thể có người thứ hai?

Vì vậy mấy hôm nay, Hoa Mị bắt đầu thăm dò chúng thần, vốn nghĩ là chuyện đương nhiên, nào ngờ đều bị văn võ bá quan nghiêm khắc cự tuyệt, ngay cả những tâm phúc luôn ủng hộ nàng ta cũng đều lắc đầu, chắc như đinh đóng cột.

Thậm chí có triều thần dâng tấu, thay vì để Tiểu Hoàng đế mười sáu tuổi mới tự xử lý triều chính như chiếu thư của Tiên hoàng thì mười tuổi là được rồi.

Tiểu Hoàng đế giờ đã bảy tuổi, nếu mười tuổi tự xử lý triều chính thì Thái hậu giạt dây này cũng chỉ làm thêm được ba năm, đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không chỉ không thể lên làm Nữ hoàng như nàng ta mong muốn, mà địa vị vững chắc còn bị lung lay, địa vị trên triều đình, càng ngày càng bất tiện.

Chiến Bắc Việt chớp chớp mắt mấy cái hỏi: “Sao lại thế? Đúng ra Hoa Mị ở Nam Hàn nhiều năm phải có căn cơ hơn Nhị tẩu nhiều chứ, muốn đăng cơ chẳng phải là dễ hơn à.”

Chiến Bắc Diễn cốc đầu hấn một cái, cười giải thích: “Bởi vì Lãnh Hạ họ Mộ Dung, Hoa Mị họ Hoa!”

Lãnh Hạ đăng cơ làm Đế, dù là nữ tử, giang sơn Tây Vệ vẫn họ Mộ Dung, nhưng Hoa Mị chỉ là phi tử của Tiên hoàng, không phải huyết mạch hoàng thất, Tiểu Hoàng đế còn nhỏ tuổi nên văn võ bá quan còn có thể khoan dung cho nàng ta nắm giữ triều chính, nhưng nếu nàng ta đăng cơ, giang sơn Nam Hàn liền đổi họ, nói đi nói lại, có nói là mưu triều soạn vị cũng không quá đáng.

Ba người đang cười nhặt vì Hoa Mị thì.....

Trong điện vang lên ba tiếng thét hoảng sợ.

“Các tiểu chủ tử, không thấy!”

Ba người ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch, trong đầu bay ra một chữ to: Xong!

“Tiểu Quai!”

“Tiểu Tiêm!”

“Nhóc con!”

Ba nam nhân lập tức đứng bật dậy lao vào trong.....

Trong phòng bên kia cũng có ba nữ nhân bay ra, thậm chí ngay cả Niên Tiểu Đào đang tỉnh dưỡng cũng đều lao ra ngoài, sáu người cùng lao vào phòng, nhìn xung quanh một cái liền mê man.

Trong phòng không có ai ngoài ba người Cuồng Phong, mà ba tiểu tử kia, thật sự không thấy!

Sáu đạo sát khí bắn thẳng về phía ba người, bọn họ run như cây sậy, tội nghiệp nhìn sáu vị cha mẹ hung ác, lắp bắp giải thích: “Các tiểu chủ tử vẫn ở trên giường, chúng ta vẫn trông rất an toàn, không hiểu tại sao vừa quay đầu đi liền không không không..... không thấy!”

Nói xong lời cuối cùng, gần như là phát khóc.

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, trấn định, phải trấn định.....

Mẹ nó nàng không trấn định được!

Lãnh Đại sát thủ bỗng nhiên quay đầu, hung ác trừng Chiến Bắc Liệt.

Bên này mới chỉ là trừng mắt, bên kia Tiêu Phượng đã gào lên, lao về phía Chiến Bắc Diễn mắng luôn mồm: “Con con con con của lão nương đầu, bảo người trông người lại đi giao con cho ba tên ngu ngốc này, con con con con của lão nương!”

Niên Tiểu Đào càng trực tiếp động thủ, cầm nghiên mực trên bàn không chút khách khí đập vào đầu Chiến Bắc Việt, gào to: “Con mẹ nó người dám giao con gái ta cho ba tên ngu ngốc kia!”

Ba tên ngu ngốc rụt cổ vào, lẩn vào góc tường đi, cố gắng để sự tồn tại của bản thân giảm đến mức thấp nhất.

Đột nhiên, một tiếng cười thanh thúy vang lên trong căn phòng ồn ào này, lại giống như một tiếng trống nổi lên trong lòng sáu cha mẹ và ba tên ngu ngốc, cực kỳ rõ ràng!

Mọi người đều dừng tay, trừng mắt không trừng nữa, mắng chửi không mắng nữa, đập đầu không đập nữa, lẩn về góc tường không lẩn nữa, chín đôi mắt nhìn xuống phía gầm giường bị ra giường che đi..

Lãnh Hạ nuốt nước miếng một cái, đời này nàng chưa từng thay đổi tâm tình nhanh như thế, loại cảm giác huyết mạch tương liên này làm lòng nàng xoắn vào nhau.

Nàng từ từ vươn tay, vén ra giường lên.....

Chín tiếng hít khí vang lên, chân Lãnh Hạ như cắm rễ tại chỗ,, choáng váng đầu óc.

Chỉ thấy dưới giường, ba tên tiểu tử kia đang nằm, tiểu bắt điểm cười toe toét, hai mắt sáng ngời, cực hưng phấn, Tiểu Quai vẫn à khuôn mặt khóc nhưng lại không tỏ ra lãnh ý, hạnh mâu cũng có chút hiếu kỳ, mà Tiểu Tiêm là đứa nhát gan nhất cũng không hề khóc, chu miệng nhìn thứ dưới thân.

Mà thứ bị ba đứa đề lên chính là một con mãng xà dài chừng ba thước, đang nằm dài trên mặt đất, hai mắt tử thần mà ngượng ngùng nhìn chín người.

Chính là tiểu Thanh!

Ba cái đầu cùng ngẩng lên, chớp chớp mắt nhìn cha mẹ đang đứng bên ngoài.

Một lúc lâu sau Lãnh Hạ mới thở dài một hơi, cũng may là Tiểu Thanh, nó luôn nhát gan, còn là Chiến Bắc Liệt tặng, nàng nuôi nên sẽ không làm mấy đứa nhóc bị thương.

Không cần Lãnh Hạ mở miệng, ba người cha đã tự động chạy tới, bế con mình lên.

Hay thật, vừa bế lên liền có biến!

Tiểu bắt điểm bật khóc trong lòng Chiến Bắc Liệt, cánh tay mồm mồm vươn về phía tiểu Thanh, lưu luyến không rời.

Tiểu Tiêm đỏ vành mắt, vui đầu vào lòng Chiến Bắc Việt khóc thút thút, đáng thương nhìn tiểu Thanh, rõ ràng là không muốn đi.

Tiểu Quai thì không khóc, hạnh mâu nhìn chăm chăm tiểu Thanh, lãnh khí trên người càng đậm, rõ ràng là nó khó chịu.

Ba đứa bé được cha bế, đỡ thế nào cũng không chịu, làm Lãnh Hạ phải túm tiểu Thanh mang lên bàn, ba đứa bé liền hưng phấn nhìn chăm chăm nó.

Lãnh Hạ Tiêu Phượng Niên Tiểu Dao đều trừng mắt nhìn ba tên cha kia, ý nói: Con lại biến mất thì các người cứ chờ đấy!

Sau đó..... sánh vai đi ra ngoài.

Không còn cách nào, Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Diễn, Chiến Bắc Việt, ba người liền ngồi xuống bàn, thành thành thật thật làm phụ thân hai mươi tư hảo hiếu, trông nom mấy đứa bé đang đùa nghịch với tiểu Thanh.

Mà ba tên ngu ngốc kia, đang rũ đầu xuống, đỉnh đầu đầy mây đen, quỳ gối, diện bích tư quá!

“Aizzz.....” Chiến Bắc Diễn thở dài một tiếng, hỏi Chiến Bắc Liệt: “Tiểu tử nhà đệ còn chưa gọi ba?”

“Aizzz.....” Chiến Bắc Liệt thở dài một tiếng, hỏi Chiến Bắc Diễn: “Tiểu tử nhà huynh sắp chọn đồ vật đoán tương lai?”

“Aizzz.....” Hai người cùng quay đầu, nhìn Chiến Bắc Việt: “Mẹ con gái đệ còn không chịu gả cho đệ?”

Chiến Bắc Việt trừng trừng mắt, cúi đầu, ba người đều than thở: “Aizzz.....”

==

Đến tối, Lãnh Hạ vẫn còn tức giận, coi Chiến Bắc Liệt là không khí.

Hắn bế tiểu bắt điểm đã ngủ say thong thả bước ra ngoài.....

Đại Tàn Chiến thần nhú mày, giọng nói cực kỳ hung ác: “Đi ra cho lão tử!”

Ngay lập tức, ba tên ngu ngốc dùng tốc độ ánh sáng lao tới, nuốt nước miếng một cái nói: “Gia?”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, ho khan một cái, thì thầm: “Cho các người một cơ hội...”

Nói đến đây, hắn dừng lại, dùng ánh mắt bảo ba người dịch gần lại chút, vậy mà ba tên ngu ngốc vẫn đứng nguyên tại chỗ hỏi: “Gia, cơ hội gì?”

Đại Tàn Chiến thần hít sâu một hơi, quyết định không nổi giận với ba tên ngu ngốc này, chủ động dịch gần vào rồi thì thầm nói hai câu, lúc nói mặt còn đỏ ửng lên, rồi ho khan vài cái.

“Dỗ Tiểu Vương phi a!” Ba người bồng tỉnh đại ngộ, lớn tiếng nói.

Chiến Bắc Liệt nhìn về phía phòng trong rồi đen mặt nghiêng nghiêng rằng, hắc dã nghĩ cả đêm, rốt cuộc phải dỗ tức phụ thể này, ruột gan xoắn hết cả lại nhưng vẫn không nghĩ được ý nào hay, lần này đúng là làm mẫu sư tử bị dọa, lại còn liên quan đến thằng nhóc kia, việc này không dễ.

Cuồng Phong gãi đầu một cái, đề nghị: “Tặng hoa đi. Nữ tử đều thích hoa!”

Chiến Bắc Liệt nghi hoặc bĩu môi, mẫu sư tử bưư hân như thế cũng sẽ thích hoa sao?

“Ngốc a, giờ làm gì có hoa!” Thiểm Điện chớp chớp mắt mấy cái nói: “Không phải mỗi lần Hoàng thượng chọc Hoàng hậu đều quỳ chà xát y bản sao, cái này nhất định có hiệu quả!”

Mây kiếm lập tức cau lại, Đại Tần Chiến thần cuộn trào sát khí, để lão tử quỳ chà xát y bản?

“Gia!” Lôi Minh trừng mắt, bộ dáng ‘Gỗ mục không thể tạc’ dạy bảo: “Tiểu Vương phi là người bình thường sao?”

Chiến Bắc Liệt bị bộ dáng của hắc làm bối rối, trung thực lắc đầu.

“Vậy được rồi!” Lôi Minh rung đùi đắc ý, đồng dạc nói: “Đối với nữ nhân không phải nữ nhân, phải dùng thủ đoạn không phải thủ đoạn!”

Đại Tần Chiến thần cúi đầu, suy nghĩ một lúc, cảm thấy thông suốt, nhìn ba tên ngốc này cũng thấy thuận mắt hơn vài phần, cũng không ngốc lắm!

Lông mày giãn ra, kín đáo đưa tiểu bát điểm trong lòng cho Thiểm Điện, cắn răng một cái nói: “Được!”

Ba người gật đầu thật mạnh, cùng nằm tay: “Gia, cố gắng lên!”

Chiến Bắc Liệt ngẩng đầu ưỡn ngực, khí phách hiên ngang đi vào phòng.

Lãnh Hạ đang tựa vào thành giường nhắm hờ mắt, đầu không động mắt không mở, với nam nhân vừa vào kia rất thờ ơ, một lúc lâu sau, thấy người nọ vẫn không nhúc nhích, Lãnh Hạ hơi nhấc mi mắt lên.

Chỉ thấy Chiến Bắc Liệt đứng nghiêm ở góc tường, nhìn nàng chăm chăm, cực kỳ kiên cường.

Thấy Lãnh Hạ mở mắt, hắc lập tức nhếch miệng, chân chó gọi: “Tức phụ.....”

Lãnh Hạ biết hắc đang làm gì, gia quy điều một, Vương phi răn dạy thì hai tay phải đặt thẳng, đứng nghiêm ngay ngắn, không được có hành vi không tập trung.

Mắt diếc tai ngơ, Lãnh Hạ lườm hắc một cái, lại nhắm mắt.

Trong phòng vang lên thanh âm huyền ảo, thân nhiệt của người kia ở ngay trước mặt mình, Lãnh Hạ nhắm mắt, một lúc sau mới mở mắt ra, quả là ngay ngắn cả người.

Chiến Bắc Liệt đang tự véo tai mình, quỳ gối chà xát y bản, hai mắt tha thiết nhìn nàng, tội nghiệp nói: “Tức phụ, ta sai rồi.”

Rõ ràng là kiêu ngạo bá đạo không kém nàng nhưng luôn tự hạ thấp bản thân để dỗ nàng vui vẻ, làm Lãnh Hạ mềm lòng, nâng hắc dậy, tức giận nói: “Đường đường là Đại Tần Chiến thần mà lại đi quỳ chà xát y bản.”

Chiến Bắc Liệt thở phào một hơi, quả nhiên là với mẫu sư tử, phải dùng thủ đoạn không bình thường a!

Cuối cùng cũng dỗ được rồi!

Ứng mâu cong lên, nương lực đạo của Lãnh Hạ mà ôm lấy nàng rồi hôn lên cổ, Chiến Bắc Liệt cười toe toét: “Không có ai biết đâu, hơn nữa, dù có người biết, lão tử dỗ tức phụ lão tử, ai dám nói lung tung!”

Nói đến đây, trong ứng mâu hiện lên tia u ám, âm trầm nghĩ, ba người kia, có nên diệt khẩu không.....

Ba người Cuồng Phong đang nằm sắp ngoài cửa đều thấy lạnh gáy, không hẹn mà cùng đứng dậy.

Cử chỉ kia có nghĩa là gì, ba người cả ngày bị các chủ tử uy hiếp cảnh cáo sao lại không rõ!

Ba người khóc không ra nước mắt, ngửa mặt nhìn trời, gia a, miệng chúng ta rất nghiêm!

==

Ngày thứ hai, quả nhiên sứ giả Đông Sở đến.

Vì Lân Hạ ở đây nên quốc thư Tây Vệ cũng trực tiếp đưa đến Đại Tần, dưới long ý của Chiến Bắc Diển, đặt hai chiếc ghế thấp hơn một chút, Lân Hạ và Chiến Bắc Liệt đang ngồi ở đó.

Sứ giả lần này ngôn từ lễ độ, cung kính đưa quốc thư lên.

Lân Hạ cầm lấy một quốc thư vàng óng từ khay, mở ra nhìn một chút, đại khái là nói hai mươi tám tháng hai, Đông Phương Nhuận cử hành lễ đăng cơ, mời tam quốc đến dự, có chuyện quan trọng để thương lượng.

Nếu là chuyện quan trọng, vậy thì người đi, đương nhiên phải là người làm chủ được!

Bỗng nhiên, mày liễu hơi nhíu lại, Lân Hạ cảm thấy có một tia sát khí như có như không nhằm vào nàng và Chiến Bắc Liệt.

Nàng đột nhiên ngừng đầu, lạnh lùng nhìn khắp điện, sát khí này, lập tức biến mất.

Hai hàng văn võ triều thần đang cúi đầu cụp mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, sứ giả Đông Sở thì kiên nhẫn đợi nàng và Chiến Bắc Diển đáp lời, bộ dạng kia không có gì khả nghi cả, mà đội ngũ quan viên thị vệ trong đoàn sứ giả thì có người cúi đầu, có kẻ tò mò nhìn lên.

Mọi thứ đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cảm giác sai, thân là Sát thủ chi vương, Lân Hạ vô cùng mẫn cảm với sát khí, nhất là sát khí này dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn lộ ra sự căm hận nhàn nhạt!

Lân Hạ nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, rõ ràng hắn cũng cảm thấy, mày kiếm nhíu lại, ưng mâu thâm trầm.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, án binh bất động.

Sát khí quanh quẩn giữa hai người nên đương nhiên Chiến Bắc Diển không cảm giác được, hắn híp đôi mắt hồ ly, nhìn Lân Hạ và Chiến Bắc Liệt một chút, thấy Lân Hạ khẽ gật đầu hắn mới cười nói: “Quốc thư Trầm và Nữ hoàng cũng đã nhận được, sứ giả mời đến dịch quán nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ xuất phát quay về Đông Sở, chuyển lời của Trầm và Nữ hoàng, Đại Tần do Liệt Vương đi sứ, mà Tây Vệ, Nữ hoàng sẽ đích thân đi.”

Sứ giả lễ phép cảm ơn, phút cuối cùng còn không quên ca thán hai người phụ nữ tình thâm.

Cứ hân huyên như vậy làm mất một buổi sáng, đến lúc sứ giả lui xuống thì văn võ bá quan cũng đã rời đi hết, Lân Hạ day day huyết Thái Dương.

Vừa rồi nàng chỉ chuyên tâm tìm chủ nhân của đạo sát khí kia.

Đạo sát khí này vừa xuất hiện một cái đã biến mất luôn, nàng và Chiến Bắc Liệt đều không tìm được người phóng tia sát khí này, nhưng càng thế thì nàng càng bất an, như là có thứ gì đó nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần, mà người nọ ở trong tối, còn nàng, đang bị vây ở ngoài sáng.

Giờ đây Lân Hạ không thể không thừa nhận, nàng không bao giờ.. giống như trước nữa, không thể không sợ hãi!

Nàng có phu quân, có con trai, có một gia đình ấm áp, trong mắt hiện lên một tia sát khí lạnh lùng, Lân Hạ hơi ngẩng đầu lên, tất cả những kẻ muốn phá hỏng điều này, đều phải chết!

Một bàn tay to ấm áp cầm chặt lấy tay nàng, sự ấm áp ấy truyền sâu vào trong tim, hòa tan ở trong lòng, nàng cười nhẹ, cũng cầm chặt lấy tay Chiến Bắc Liệt.

“Tình chàng ý thiếp ở nơi đông người.....” Phía trên truyền đến giọng nói khinh bỉ ghét bỏ của Chiến Bắc Diển: “Thể hiện dáng vẻ của Vua với Vương gia một nước xem nào.”

Lân Hạ trợn trắng mắt, Chiến Bắc Liệt nhướn mày.

Hai người đứng lên, Chiến Bắc Liệt duỗi tay ôm lấy eo tức phụ, đuôi mắt cũng không thèm phân cho hấn một cái, ngênh ngang đi ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt, nhìn hai người trực tiếp không thèm nhìn ngời cử ngũ chí tôn như mình, lắc đầu cười mắng: “Thằng nhóc này!”

Liệt Vương phủ.

Chu Phúc đang bế tiểu bất điểm đứng ở cửa đặc ý, khuôn mặt mập mạp toe toét cười, thấy ai đi tới cũng nói không ngừng: “Nhìn tiểu chủ tử nhà ta xem, giống gia như đức a.”

Chiến Bắc Liệt đang đi tới cửa liền hung hăng liếc mắt, lời này đều đã nghe qua mấy trăm lần, hấn nghe tới phát chán rồi.

Hơn nữa thằng nhóc con này cả ngày đều cười đùa vui vẻ, làm gì có bộ dạng của Chiến thần!

Đang nghĩ tới đây thì bị một cái củi chỏ đập vào, Chiến Bắc Liệt lui ra phía sau hai bước, bạc môi hé ra, lập tức giải thích: “Ta không ghét bỏ nó!”

Giấu đầu lòi đuôi!

Lãnh Hạ khiêu mi nhìn hấn, Chiến Bắc Liệt ngửa đầu nhìn trời, đánh chết cũng không thừa nhận.

Nàng cũng lười tính toán với người này, tình thương của cha là không đổi, có vô số cách sống chung giữa cha và con trai, nếu là một đứa con gái thì nhất định hấn sẽ trái lo phải thương, nhưng dù là con trai thì cũng không phải Chiến Bắc Liệt không thương nó, chỉ là đối cách khác thôi.

Nàng chớp mắt mấy cái, ừm, chính là như vậy.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy vai nàng, vừa đi vào trong vừa nói: “Lần này Đông Phương Nhuận mời tam quốc tới dự lễ.....”

Nói đến đây, Chiến Bắc Liệt đột ngột dừng lại, bay vút về phía sau, cùng lao đi còn có Lãnh Hạ, đạo sát khí lúc này lại xuất hiện!

Một cảm giác vô cùng lo sợ không hẹn mà cùng đâm vào lòng hai người!

Cũng trong lúc đó, chỉ thấy Chu Phúc đang quỳ trên đất, ôm chặt đùi một nam nhân, khàn giọng gọi: “Vương gia!”

Nam nhân kia không hề thương tiếc giật lấy tiểu bất điểm, cầm kiếm đâm thẳng vào lưng Chu Phúc!

Máu tươi phun tung tóe!

Người nọ thi triển khinh công, bay nhanh về phía tây.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, Chu Phúc toàn thân đầm máu ngã xuống, trong vũng máu đỏ thẫm, hơi thở của hấn mong manh, gắt gao trừng mắt nhìn về phía nam nhân kia chạy trốn.

149. Q.2 - Chương 72: Tàn Sát Lẫn Nhau

Edit: Kiri

Thích khách chạy trốn, Chu Phúc bị đâm, tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Khuôn mặt lạnh lẽo, Lãnh Hạ lập tức xông ra ngoài đuổi theo hấn ta.

“Mộ Nhị!” Cũng trong lúc đó, Chiến Bắc Liệt hét lớn một tiếng, gọi Mộ Nhị cứu sống Chu Phúc rồi cũng đuổi theo Lãnh Hạ.

“A ——”

Trước cửa Liệt Vương phủ, đến giờ nha hoàn mới có phản ứng, nhìn Đại tổng quản trong vũng máu, rồi nhìn về phía thích khách cướp tiểu chủ tử rồi chạy trốn, không khỏi hoảng sợ thét chói tai, ngoài cửa bách tính hoảng hốt chạy khắp nơi, vô cùng hỗn loạn.

Đám người Chung Thương nghe thấy tiếng kêu nên chạy đến, vừa thấy tình hình liền sa sầm mặt xuống, không nói hai lời lập tức đuổi theo thích khách.

Thích khách toàn thân hắc y, chạy như bay về phía tây, Lãnh Hạ đuổi sát ở phía sau, môi nàng mím chặt, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, càng ngày càng gần thích khách.

Ngọc thủ giơ lên.....

Vút!

Một ám tiễn xé gió lao vút đi, sắc nhọn đâm thẳng vào lưng thích khách!

Phụt!

Thích khách lão đảo phụt ra một ngụm máu, nhưng không ngừng bước chút nào, mà còn nhanh hơn vài phần.

Ngay lúc Lãnh Hạ chuẩn bị bắn ra một mũi ám tiễn nữa, con người chợt co rụt lại!

Chỉ thấy thích khách ở phía trước vừa chạy vừa giơ tiểu bắt điểm trong tay lên, nó như một chú mèo con bị giơ lên không thương tiếc.

Rất rõ ràng, đây là uy hiếp!

Chỉ cần nàng có bất cứ hành động nào nữa, con trai nàng sẽ phải chôn cùng hắn!

Đứa bé nho nhỏ liếc nhìn xung quanh rất hào hứng, không hề biết đang xảy ra chuyện gì mà cứ cười vui vẻ.

Tiếng cười kia, như một mũi tên ghim thẳng vào tim Lãnh Hạ, khiến nàng đột ngột dừng chân.

Đúng lúc này!

Hàn quang lóe lên, lạnh lẽo như ánh trăng sắc nhọn, mũi kiếm sắc bén đâm thẳng về phía Lãnh Hạ!

Đột nhiên phát sinh biến cố, Lãnh Hạ cứ như không hề phát hiện ra thanh kiếm kia, không thấy hắc y nhân xuất hiện ở bốn phương tám hướng, không thấy sát khí mãnh liệt ở khắp nơi, nàng chỉ nhìn chăm chăm bóng hình nho nhỏ ở giữa không trung kia, trong đầu nổ vang, chỉ có tiếng cười của con trai.

Thanh kiếm kia suýt thì đâm vào ngực Lãnh Hạ.....

Cạch!

Một thanh trọng kiếm cản mũi kiếm kia lại, xoay cổ tay một cái, thanh kiếm kia bị bắn ngược lại đâm vào ngực hắc y nhân kia!

Máu tươi phun đầy mặt và cổ Lãnh Hạ nhưng nàng lại như không hề phát hiện, hai mắt đờ đẫn nhìn bóng hình càng ngày càng xa kia, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại khuôn mặt tươi cười của con như ẩn như hiện trước mắt.

“Lãnh Hạ!” Một tiếng hét lớn vang lên.

Chiến Bắc Liệt cầm lấy tay Lãnh Hạ đang đứng ngơ ngác dù đang bị mai phục khắp nơi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, vừa rồi nếu hắn không tới kịp, mẫu sư tử đã mất mạng.

Tiếng gầm giận dữ này còn chứa cả kinh sợ bị thương, khiến nàng giật mình phục hồi tinh thần.

Đang muốn đuổi theo thì lại có vô số bóng đen bao vây chặn hai người lại, nàng và Chiến Bắc Liệt cùng phi thân lên giao chiến với hàng loạt hắc y nhân.

Trên đường cái thành Trường An, dân chúng thấy những hắc y nhân này liền sợ hãi chạy toán loạn, tiếng thét chói tai, tiếng bước chân, tiếng va chạm, cực kỳ hỗn loạn.

Ở phía xa, thích khách bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn những hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, trong mắt hiện lên một tia không giải thích được, ngay sau đó, hắc y nhân đưa bé lên cao rồi cười to càn rỡ, khoe miệng chảy đầy máu, trên khuôn mặt xa lạ hiện ra vẻ đập nổi chìm thuyền dữ tợn điên cuồng.

Rồi hắc y nhân lập tức dừng cười, hai mắt đầy tơ máu nhìn hai người đang đấu với một đám hắc y nhân, khoe môi khê cong lên rồi phi thân rời đi.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng càng ngày càng xa kia, động tác càng ngày càng nhanh độc ác, chiến đấu kịch liệt trong vòng vây của hắc y nhân.

Đám người kia cũng không chỉ là ngăn cản hai người truy đuổi thích khách, mà là thật sự muốn mạng của hai người.

Lãnh Hạ gần như điên rồi, phát tiết hết kinh sợ trên những người này, sát khí điên cuồng tản ra khắp nơi, từng chiêu đoạt mệnh!

Ra tay cực nhanh, tàn nhẫn, độc ác, người thấy người sợ, hồn phi phách tán.

Những cánh tay cánh chân bay trên không trung, máu tươi văng khắp nơi.....

Lúc đám người Chung Thương dẫn thị vệ chạy đến thì nhìn thấy nàng đang đứng giữa một vùng đất đầy máu tươi và thi thể, bạch y đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trên mặt đầy vết máu đỏ thẫm cực kỳ dữ tợn, đáy mắt đen kịt như đêm tối âm trầm không thấy đáy.

Lãnh Hạ như vậy dừng nói là bọn họ, ngay cả Chiến Bắc Liệt cũng chưa từng thấy qua.

Gió lạnh gào thét thổi mùi máu tanh đi, nàng như La Sát đứng đó, khoảng không gian xung quanh hóa thành chiến trường đầm máu, yêu ma quỷ quái đều giãy dụa dưới sát khí nồng đậm kia.

Vĩnh viễn không được siêu sinh!

Một lát sau, Chiến Bắc Liệt chậm rãi bước lên, dưới sự bình tĩnh trong đôi mắt hắc y nhân là cái rét lạnh và u ám, hắc y nhân ôm Lãnh Hạ vào lòng, ôm nàng thật chặt, truyền cho nàng sự ấm áp yên lòng, nói từng chữ một: “Con sẽ bình an trở về, ta thề!”

Một giọt lệ trong suốt chảy xuống, Lãnh Hạ nhắm mắt lại, vùi mặt vào ngực hắc y nhân, trịnh trọng gật đầu.

==

Màn đêm buông xuống, bầu trời thành Trường An bị phủ đầy mây đen, không khí đầy áp lực tràn ngập khắp thành, còn chưa đến giờ cấm ra đường nhưng trên đường đã chẳng còn ai.

Cửa thành bị phong tỏa hoàn toàn, thị vệ gác cổng nhiều hơn gấp mười lần, đừng nói là người, một con ruồi cũng không bay ra được.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên không ngừng nghỉ, không chỉ thị vệ của Liệt vương phủ, ngay cả thị vệ trong cung cũng được điều động, nghiêm mật lục soát từng nhà, chỉ cần có điều kỳ lạ, dù là nguyên nhân gì, bắt lại trước rồi tính sau.

Cấm vệ quân tìm ở tất cả các ngõ ngách trong và ngoài thành, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, dù có quật ba thước đất lên cũng phải tìm được Tiểu Vương gia.

Dịch quán Đông Sở bị bao vây, thị vệ lạnh lùng gác ngoài cửa, chỉ cần có người muốn rời đi liền trở thành oan hồn dưới lưỡi kiếm, làm đám sứ giả Đông Sở ở bên trong sợ trắng bệch cả mặt, run rẩy không dám động đậy.

Lúc Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt bước vào, sứ giả vội vàng quỳ xuống đất, lắp bắp nói: “Vệ Hoàng, Liệt Vương gia..... Tiểu thần không làm a!”

Nhìn hai người này sát khí khắp người, sứ giả sợ đến vỡ mật, sợ hãi nói: “Tiểu thần chỉ đưa Quốc thư..... Thật sự không làm..... Tiểu thần không dám a!”

Chiến Bắc Liệt đá cho hắc y nhân một cước, cúi người xuống, bước tới gần hắc y nhân lạnh lùng hỏi: “Trong đoàn sứ giả thiếu ai?”

Hai người có thể chắc chắn thích khách kia là người trong đoàn sứ giả, lúc đó trên Kim Loan điện trừ bọn họ ra thì là triều thần Đại Tồn, mà ở trên đường thành Trường An, lúc thích khách kia quay đầu lại, dù về mặt dữ tợn đầy máu nhưng Lãnh Hạ vẫn có thể nhận ra, là một thị vệ trong đoàn sứ giả.

Sứ giả quay đầu lại, nhìn cẩn thận một vòng rồi bỗng cả kinh hô lên: “Thiếu một! Thiếu thị vệ Trần Quảng!”

Trần Quảng.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt thử nghĩ ngợi một lúc nhưng hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này.

Hơn nữa hôm nay dáng vẻ của người kia, hai người hoàn toàn xa lạ, nếu không phải hận ý trong mắt hắn quá rõ ràng, chỉ hận không thể xé xác hai người thì bọn họ sẽ cho rằng, người này chẳng qua là bị người sai khiến.

Chiến Bắc Liệt cau mày, túm cổ áo tên sứ giả lên trầm giọng hỏi: “Trần Quảng, trước và sau lúc đi có gì khác không?”

Sứ giả quay về đằng sau hét lên: “Nói nhanh, Trần Quảng kia có gì khác biệt, việc lớn quan trọng, mau nói rõ cho Liệt Vương!”

Lúc này, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ nóng lòng, sứ giả cũng nóng lòng, hắn ở Đông Sở cũng coi như là một nửa tâm phúc của Đông Phương Nhuận, lần này đi sứ, từng được thái giám thiếp thân của Đông Phương Nhuận dặn dò phải hòa nhã lễ độ. Theo hắn suy đoán, chuyện quan trọng sau lễ đăng cơ có lẽ chính là hiệp nghị hòa bình!

Nhưng bây giờ, không chỉ bị hoài nghi là bắt cóc con trai của Liệt Vương, nếu không tốt thì mạng nhỏ cũng mất.....

Sứ giả không chút nghi ngờ, chỉ cần có vấn đề gì xảy ra, hai sát thần này chắc chắn sẽ giết bọn họ không chớp mắt!

Một lát sau, một nam tử run rẩy bước lên, cũng mặc trang phục của thị vệ đáp lời: “Bẩm Liệt Vương, trước kia Trần Quảng cùng phiên trực với tiểu nhân, từ trước đến giờ hắn đều thật thà, đối xử tốt với mọi người, nhưng trên đường đi sứ lại thay đổi rất nhiều, ít tiếp xúc với mọi người, thậm chí lúc nói chuyện cũng chỉ đáp lại một hai chữ....”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, đáp án rất rõ ràng, người kia, dịch dung!

Hắn dịch dung thành Trần Quảng, đi theo đoàn sứ giả tới Đại Tồn, tìm cơ hội đối phó hai người.....

Suy đoán này, được chứng thực khi về đến Liệt Vương phủ.

Chu Phúc bị đâm một kiếm vào lưng, vốn là mất mạng, nhưng được cứu kịp thời, Chiến Bắc Liệt hét lớn làm Mộ Nhị nhận ra việc cấp bách nên khó mà được nhanh nhẹn một lần, nhanh chóng chữa trị cho Chu Phúc, sau một canh giờ, may mắn bảo vệ được mạng nhỏ.

Chu Phúc thấp thỏm trong lòng, cực kỳ hổ thẹn, lúc tỉnh lại liền túm lấy tay Mộ Nhị.

Mộ Đại thần y hít sâu một hơi, cau mày thật chặt, cố gắng đè nén xúc động hất tay ông ra, để Chu Phúc cầm lấy tay hắn, thều thào nói: “Người kia.... dịch..... dịch dung.....”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt từ lúc phát hiện con bị bắt đều đuổi theo không ngừng, nên cách thích khách khá xa, mà Chu Phúc thì nhìn tận mắt lúc hắn cướp tiểu chủ tử đi, ông đã làm tổng quản ở Vương phủ mấy chục năm, nhãn lực không hề tầm thường, liếc nhìn gần thì thấy mặt hắn cứng ngắc, giống như là đeo mặt nạ.

Hắn nói xong câu này lại hôn mê.

Mộ Nhị mím môi nhìn cánh tay bị Chu Phúc túm chặt, muốn rút ra lại không rút được.

Hắn ngơ ngác nhìn cổ tay đang bị Chu Phúc nắm chặt, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, bệnh sạch sẽ lại phát tác nên lập tức ném luôn cái gì đó gọi là y đức, phát tay một cái cách không điểm huyết Chu Phúc làm tay ông buông thõng xuống.

Mộ Đại thần y hài lòng gật đầu, xoay người, cứng ngắc bước ra ngoài.

Ngoài cửa, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ vừa về, Mộ Nhị ngơ ngác đứng trước mặt hai người, phun ra từng chữ: “Dịch dung.”

Lãnh Hạ cau mày gật đầu, điều này giống như họ phỏng đoán, giờ nàng không quan tâm đến thân phận của thích khách mà là...

Tiểu bát điểm bị bắt đi đã mấy canh giờ rồi, thích khách kia chắc chắn sẽ không tốt bụng mà cho nó ăn, nhất là người kia cầm hận hai người như thế, không biết.....

Lãnh Hạ không dám nghĩ tiếp, nhắm mắt lại thật chặt, dù nàng là Sát thủ chi vương, là Đại Tần Liệt Vương phi, là Tây Vệ Nữ hoàng, nhưng giờ đây, nàng chỉ là một mẫu thân, một người mẫu thân bất lực khi con trai bị bắt đi.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về: “Sẽ quay về.”

Mộ Nhị ở đối diện ngơ ngác nhìn hai người, hơi cau mày, nhớ tới tiểu quỷ bắt hấn làm mũi heo cả một buổi chiều kia, một lúc sau mới chậm chạp nói: “Sẽ.”

Lăng Tử này bây giờ cũng học được cách quan tâm người khác, Lãnh Hạ gật đầu, nở nụ cười nhẹ.

Con người của Mộ Đại thần y lóe lóe sáng, cánh mi hơi run rẩy, có vài phần ngượng ngùng, vài phần xấu hổ, hai má ửng đỏ, điểm mũi chân một cái!

Biến mất!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Chung Thương xông vào, thở gấp nói: “Gia, Vương phi, không nhận ra được thân phận của đám hắc y nhân kia, nhưng dựa vào phục trang thì là cùng một nhóm với đám người gặp trên đường về Đại Tần.”

Chiến Bắc Liệt khẽ cong lên một độ cong tàn nhẫn, thâm trầm nói: “Đám người Niên gia đó?”

“Phải, là tử sĩ do Niên gia mang tới.” Trong mắt Chung Thương cũng ngập đầy sát khí: “Nhưng nếu người Niên gia muốn giết Vương phi thì không cần thiết phải bắt tiểu chủ tử, hơn nữa nhìn cách người kia trực tiếp bắt lấy tiểu chủ tử ở cửa Vương phủ thì không giống như đã mưu tính trước.”

Lãnh Hạ lạnh lùng cười, giải thích: “Vì họ không phải cùng một nhóm người.”

Khi thấy đám hắc y nhân kia xuất hiện, trong mắt thích khách hiện lên tia khó hiểu, không phải hấn giả vờ nên là do hấn cũng không ngờ lại có một nhóm hắc y nhân xông tới chặn đường, vô cùng có khả năng, tử sĩ của Niên gia vẫn mai phục ở bên ngoài, đợi cơ hội, mà thích khách đột nhiên xuất hiện, ôm con đi, nàng và Chiến Bắc Liệt kinh hoảng đuổi theo khiến tử sĩ có cơ hội hạ thủ, cũng vừa kịp để thích khách kia có cơ hội chạy trốn.

Dù nói thế nào thì nếu đám tử sĩ này không đột nhiên xuất hiện thì nàng và Chiến Bắc Liệt cũng sẽ không mất dấu người kia.

Trong mắt Lãnh Hạ ngập đầy lệ khí, Niên gia, còn có người đứng sau Niên gia.....

Thù này, với các người, ta sẽ.....

Từ từ tính!

==

Hôm sau, thành Trường An vẫn u ám như trước, mưa làm không khí càng thêm áp lực.

Tìm kiếm suốt một đêm mà không có chút manh mối nào, thích khách bị trọng thương, lần theo vết máu đến ngoại ô thành Trường An thì mất dấu.

Mà trong rừng rậm ở ngoại ô thì có rất nhiều nơi để ẩn núp, muốn lục soát thì phải có thời gian, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt không ngủ suốt cả đêm, hai người mở to mắt đợi trời sáng, thời gian càng trôi đi, trong lòng càng hoảng loạn, thích khách có thể chờ, bọn họ có thể chờ, nhưng con trai mới được hai tháng không được ăn không được uống thì không chờ nổi!

Bộp!

Tiêu Phượng đâm mạnh xuống mặt bàn, chửi ầm lên: “Đừng để lão nương biết là ai làm, nhất định lão nương sẽ thiên đao vạn quả tên khốn kiếp ấy!”

Chiến Bắc Diên nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng xoa, tuy mặt vẫn cười nhưng trong mắt cũng đầy lo lắng, sát khí cũng không ít hơn Tiêu Phượng là bao: “Các người không nghĩ được là có thâm cừu đại hận với ai sao?”

Lãnh Hạ nhắm mắt lại, không nói.

Kẻ thù của nàng và Chiến Bắc Liệt có thể nói là vô số, ở vị trí này sẽ có các dạng kẻ thù, như Chiến Bắc Liệt vậy, một đời Chiến thần chém giết trên chiến trường, nói là giết mấy trăm vạn người cũng không quá, mà nàng, lúc tiến hành khoa cử, liên tiếp chém mười một người.....

Hai người như vậy, kẻ thù vô số, muốn tìm một người quả thật như mò kim đáy bể.

Trên tay truyền đến một xúc cảm mềm mại, Lãnh Hạ mở mắt ra thì thấy Chiến Tiểu Quai đang đứng trước mặt nàng, tiểu băng sơn này giờ không hề tỏ ra lãnh ý, hạnh mâu giống hệt Tiêu Phượng đang chăm chú nhìn nàng, bàn tay mềm mại đang phủ lên tay nàng.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, sờ sờ đầu nó.

“Có phải là người của Đông Sở không?” Chiến Bắc Việt vò đầu bứt tai, buồn bực nói: “Người nọ dịch dung thành thị vệ Đông Sở, có phải là do Đông Phương Nhuận phái đến không?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, nói chắc chắn: “Không phải là hắn, theo ta đoán, lần này Đông Phương Nhuận mời tam quốc tới dự lễ, chắc là vì còn muốn đàm phán hoà bình, Đông Sở và Bắc Yến vừa trải qua một hồi đại chiến, rất cần nghỉ ngơi lấy lại sức, lúc này, long ý hắn còn chưa ngồi, sẽ không làm ra chuyện hủy tương lai của mình như thế, nếu như.....”

Hắn dừng lại một chút, không muốn nói ra khả năng khiến hắn và Lãnh Hạ đau đớn đến xé lòng kia, nói tiếp: “Đại Tần và Tây Vệ, cũng sẽ không bỏ qua!”

“Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải!” Niên Tiểu Dao đá bay ghế ngồi, dọa Tiểu Tiêm đỏ hốc mắt, òa khóc.

Chiến Bắc Việt lập tức nhảy lên, muốn dạy dỗ nữ nhân như lưu manh này nhưng nghĩ một lúc rồi quyết định bỏ qua, chạy đi dỗ con gái.

Nếu làm không tốt thì sẽ bị dạy dỗ lại, rất phiền phức!

Hắn dạy dỗ Tiểu Thái Bản bằng miệng, nhưng Tiểu Thái Bản dạy dỗ hắn bằng nghiên mực!

Đúng lúc này, Chung Thương lao tới, túm một tên ăn mày ném vào phòng, lấy một miếng vải điều ra, nôn nóng nói: “Gia, hắn ta đưa đồ tới.”

Tên ăn mày mới bảy tám tuổi, thấy Chiến Bắc Liệt liền nhào tới nắm một góc y bào của hắn, khóc lớn: “Vương gia a, tiểu nhân không biết gì cả, tiểu nhân chỉ nhận bạc của nam nhân kia rồi đưa thư tới thôi!”

Chiến Bắc Liệt cầm mảnh vải, hai tay siết chặt, đây chính là tã lót của tiểu bát điểm hôm ấy!

Mà trên vải, có bốn chữ to viết bằng máu tươi, ẩn chứa sát khí không hề che giấu, đập thẳng vào mắt.

Rùng rậm ngoại ô!

Hắn cố đè nén sự hoảng loạn trong lòng, xách tên ăn mày dậy rít lên: “Nói rõ.”

Tên ăn mày bị sát khí làm hoảng sợ, rum rầy nói hết: “Tiểu nhân ở trong một ngôi miếu đồ nát ngoài ngoại ô, sáng sớm hôm nay, có một nam nhân toàn thân đầy máu, nhìn như sắp chết đưa thứ này cho ta, rồi đưa bạc, ta nói muốn dẫn hắn vào thành khám nhưng hắn nói không cần, hắn cũng sống không được bao lâu nữa, chỉ cần giao thứ này cho thị vệ trông thành, bạc sẽ là của ta.”

Hắn lấy hai nén bạc ra để chứng minh.

Chung Thương gật đầu nói: “Gia, tên này đưa vải xong liền bỏ chạy, thị vệ thấy bất thường nên bắt lại, nghĩ là có liên quan đến tiểu chủ tử nên đưa tới vương phủ.”

Lãnh Hạ đứng lên hỏi: “Rừng rậm ở đâu?”

Tên ăn mày kia suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Hắn ta chưa nói.”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ không trì hoãn nữa, bước nhanh ra ngoài rồi huyết sát gọi Điện Xế, Phong Trì, nhảy lên lưng ngựa, phi đi như bay.

Hai người hành động cực nhanh, đám người Chiến Bắc Diễn ở phía sau sững sốt, mau chóng đuổi theo.

Phong Trì Điện Xế phi nước đại đến mức tối đa, gió lạnh thấu xương như cắt da cắt thịt nhưng hai người không quan tâm, người nọ chỉ nói ở rừng rậm ngoại ô, nhưng rừng rậm lớn như vậy, mà lại không nói rõ là chỗ nào, nếu không phải muốn bọn họ tìm kiếm thì chính là có thâm ý khác.

Rừng rậm ngoại ô.....

Trong lòng suy nghĩ bốn chữ này, luôn cảm thấy có cái gì đó chột lóe lên trong đầu.

Thích khách cướp cục cương rồi chạy về phía tây, dọc đường bị họ đuổi kịp nhưng vẫn không đổi hướng mà cố chấp đi đến rừng rậm ngoại ô.....

“Là hắn!”

Hai người không hẹn mà cùng thốt lên, đã nghĩ ra thân phận của người kia.

Rừng rậm ngoại ô ở ngay trước mắt, ghìm cương ngựa lại, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt xuống ngựa, đi sâu vào trong.

Đi tới đích, hai người dừng bước.

Chiến Bắc Liệt nói to: “Phương Nghĩa, chúng ta tới rồi!”

Vài con quạ đen bị Chiến Bắc Liệt làm giật mình bay toán loạn.

Một nam nhân chậm rãi bước ra từ sau một gốc cây to, trước ngực thấm đẫm máu, một mũi ám tiễn xuyên từ lưng lên, trong tay đang cầm tiểu bắt điểm.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đều vội vàng khi thấy con, hai người nhìn tiểu bắt điểm, sau khi xác định nó bị điểm huyết ngũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người, hận ý ngập trời giật mặt nạ ra, cười nhạt: “Liệt Vương và Vệ Hoàng không ngờ vẫn nhớ tiểu nhân.”

Người này chính là Phương Nghĩa!

Thủ lĩnh thị vệ của Đông Phương Nhuận, đã từng gặp mặt một lần lúc đối phó mật vệ Đông Sở hoàng thất Kim Lâm Vệ, ở đây, lúc hai người mai phục Đông Phương Nhuận, huynh đệ của hắn đã chịu chết chấn kiếm cho Đông Phương Nhuận.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai người cũng không hề che giấu hận ý và căm thù, nhưng vì Đông Phương Nhuận ở cạnh, hơn nữa hai người còn hợp tác với chủ tử hắn nên mới cố nhịn.

Lúc này, cơ hội báo thù cho huynh đệ tới!

Chiến Bắc Liệt cũng lạnh lùng cười nhạt: “Nếu người muốn báo thù cho huynh đệ, vốn cũng không hề đáng trách, nhưng bất có một đứa trẻ mới sinh.....”

Hắn vừa nói vừa quan sát đến Phương Nghĩa, người này đúng là không còn sống được bao lâu nữa, vốn là đập nồi dìm thuyền, nay mạng sắp không còn, tuyệt đối sẽ là cá chết lười rách.

Lúc này, nhất định phải dời đi sự chú ý của hắn, nghĩ biện pháp cứu thằng nhóc kia ra!

Hận ý trong mắt đột nhiên biến mất, biến thành ý cười sáng khoái, Phương Nghĩa nâng tiểu bắt điểm lên nhìn một chút rồi chậm rãi nở nụ cười: “Liệt Vương gia, ta chỉ là một thị vệ nho nhỏ, đương nhiên không thể đánh đồng với đại nhân vật như các người, ta muốn.....”

Hắn bỗng nhiên cười to vui vẻ, nhưng động đến vết thương nên gập người xuống ho khan, một lúc sau mới ngồi dậy, tàn nhẫn nói: “Các người cũng phải ném thử mùi vị thống khổ khi mất đi người thân!”

“Người làm như vậy, Đông Phương Nhuận biết không?” Chiến Bắc Liệt ứng mâu đồng lại, nói vòng vo.

Nhắc tới Đông Phương Nhuận, trong mắt của hắn thoáng hiện lên vài phần giãy dụa.....

Với sự ăn ý của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, nàng rất hiểu hắn, khi hắn nói chuyện với Phương Nghĩa thì luôn chăm chú tìm cơ hội có thể ra tay, dù sao bây giờ cục cựa cũng đang ở trong tay hắn ta, chỉ một chút xíu nguy hiểm họ cũng không dám thử.

Lúc này, Phương Nghĩa gần như không biết gì, ánh mắt thất thần, chính là cơ hội!

Lãnh Hạ nhanh chóng giơ tay lên, một mũi ám tiễn đột ngột bắn ra, bay về phía yết hầu Phương Nghĩa!

Đúng lúc này, đột nhiên Phương Nghĩa ngẩng đầu, hai mắt đồng lại, túm lấy tiểu bắt điểm để ở cổ họng mình, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

Phương mâu trợn lên.....

Cạch!

Ngay lập tức, một thanh trọng kiếm bay ra, đánh bay ám tiễn đi thật xa.

Phập! Phập!

Trọng kiếm và ám tiễn, đều cắm sâu vào hai thân cây cạnh đó.

Lãnh Hạ lão đảo, hai chân tê dại, suýt thì không đứng nổi, Chiến Bắc Liệt đỡ nàng, ứng mâu chứa sát khí ngút trời, bắn thẳng về phía Phương Nghĩa đang cười dữ tợn, hai tay nổi đầy gân xanh.

Phương Nghĩa nhìn tiểu bắt điểm rồi bóp cổ tay lắc đầu: “Để người tự giết con mình mới thoải mái!”

Dứt lời, hắn rút trọng kiếm của Chiến Bắc Liệt, rồi rút trường kiếm của mình ra, vút xuống trước mặt hai người, cười đắc ý: “Hôm nay tiểu nhân rất có hứng thú nên muốn nhìn xem Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Liệt Vương, đôi phu thê tình thâm tự tàn sát lẫn nhau.”

Phương Nghĩa nói tiếp: “Nếu như tiểu nhân không xem, không còn hứng thú nữa thì tiểu bắt điểm này sẽ như thế nào.....”

Hắn giơ tiểu bắt điểm lên, thờ dãi nói: “Tiểu nhân cũng không dám đảm bảo!”

“Đừng!” Tiêu Phương vừa chạy tới hét lớn một tiếng, hạnh mâu trợn tròn, túm lấy tay Lãnh Hạ, lắc đầu nói: “Đừng a...”

Mọi người không đi nhanh bằng Điện Xế và Phong Trì được nên giờ mới đến, vừa đến đã nghe thấy câu nói phát rồ này, tim như muốn nhảy ra ngoài.

“Tên khốn kiếp!” Niên Tiểu Dao nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phương Nghĩa rồi quay đầu lại nhìn Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, mặt trắng bệch ra không dám tin: “Hai người các người sẽ không ngốc như thế chứ?”

“Nhất định không.....” Chiến Bắc Việt nuốt nước miếng một cái, nói được nửa câu rồi trừng mắt hỏi: “Sẽ không chứ? Đúng không? Nhị ca, Nhị tẩu?”

Mọi người đang căng thẳng còn Phương Nghĩa thì vô cùng hưng phấn, nhưng Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ lại im lặng.

Một lát sau, Lãnh Hạ nâng mắt lên liếc nhìn Chiến Bắc Liệt, chậm rãi ngồi xổm xuống.....

Nhặt thanh trường kiếm kia lên.

150. Q.2 - Chương 73: Ta Tin Nàng, Nàng Tin Ta

Edit: Kiri

Hành động nhất kiếm này lập tức khiến mọi người căng thẳng.

Chiến Bắc Việt lấp bắp: “Nhị nhị nhị.... Nhị tẩu....”

Lãnh Hạ coi như không nghe thấy, nắm chặt kiếm, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Chiến Bắc Liệt, trong mắt trĩu nặng sự u ám không rõ ràng.

Trong mắt Phương Nghĩa lộ vẻ hưng phấn đã báo được thù, khuôn mặt vốn tái nhợt do mất máu nhưng giờ lại như được chiếu sáng, phần khởi nói: “Giết hắn! Giết hắn ta sẽ thả con trai ngươi!”

Một lát sau, Chiến Bắc Liệt cũng ngồi xổm xuống nhặt tròng kiếm của mình lên.

Tiêu Phượng trừng mắt không thể tin, đang định nói thì bị Chiến Bắc Diễm kéo sang một bên, mày chau lại, híp đôi mắt hồ ly nhìn về phía hai người rất trầm tĩnh, giống như hiểu ra điều gì.

Phương Nghĩa vội vàng bước lên hai bước, hai mắt đảo qua hai người, bỗng nhiên giơ tiểu bát điểm lên cao quá đầu rồi kích động nói: “Nữ nhân này muốn giết ngươi, ngươi cũng phải giết nàng! Mau ra tay, không thì ta giết con trai của các ngươi!”

Hai người mỗi người nắm chặt một thanh kiếm, dần dần khí tức tăng vọt, sát khí nồng đậm.

Những người xung quanh đều căng thẳng nhìn, không dám thở mạnh dù chỉ một chút, trong rừng rậm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng Phương Nghĩa ồm ồm và tiếng gió rít qua những kẽ lá, tìm mọi người như bị treo lên.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đồng thời giơ kiếm lên, mũi kiếm chỉ hướng ngược đối phương.....

Chỉ trong phút chốc, hai người cùng xuất kiếm!

Hai thanh kiếm xé gió lao đi trong không khí, lực đạo không hề lưu tình, tốc độ xuất thủ cũng không cho phép dừng tay, thật sự là đồng quy vu tận cực kỳ tàn nhẫn!

Vô số tiếng hít khí vang lên, mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm hai người, tìm thất chặt lại, ngay cả Chiến Bắc Diễm cho rằng mình đã hiểu cũng bắt đầu hoài nghi sự phán đoán của mình.

Hai thanh kiếm lao đi, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mọi thứ xảy ra trong phút chốc.

Ánh mắt của Phương Nghĩa hưng phấn đến đỏ lên, nhìn hai thanh kiếm không chớp mắt, tất cả lực chú ý đều bị hấp dẫn.

Ngay lúc mũi kiếm chỉ còn cách lòng ngực của đối phương một chút xiu.....

Không hẹn mà cùng dừng lại!

Một tiếng hét lớn vang lên: “Phương Nghĩa!”

Phương Nghĩa đang hết sức chăm chú nên đây chính là lúc ý chí yếu ớt nhất, nghe tiếng hét lớn này liền phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, liền chạm vào một đôi mắt vô cùng kỳ lạ.....

Đôi mắt kia ngập đầy ánh sáng, những vòng ánh sáng rực rỡ nhiều màu sắc tỏa ra xung quanh, giống như gần ngay trước mắt lại giống như xa tận chân trời, chạm vào đáy lòng hắn, mọi tâm tình như điều phối bày trước thứ ánh sáng rực rỡ này.

Hắn không tự chủ được mà đắm chìm trong đôi mắt này, khó mà tự kiềm chế, không thể tự thoát ra được!

Mọi người khó hiểu nhìn Phương Nghĩa đột nhiên bình tĩnh trở lại, ánh mắt của hắn đại ra, sự điên cuồng trong mắt nhạt dần, cứ thế nhìn Lãnh Hạ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút

Không ai dám lên tiếng, Lãnh Hạ vươn tay, chậm rãi bước về phía Phương Nghĩa, nhìn hẩn, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Đứa bé.”

Mọi người đều nhú nhú mày, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ hoài nghi, dù sao thì cũng không thể chỉ bằng một câu nói mà Phương Nghĩa vừa rồi còn tâm thần muốn hai người đồng quy vu tận sẽ ngoan ngoãn giao con cho nàng chứ?

Nhưng mà mọi người cũng không có hành động gì, tùy ý để Lãnh Hạ tiếp cận nam nhân kia, luôn có một loại dự cảm kỳ quái ở trong lòng.

Lãnh Hạ bư hẩn như thế, có khi, chắc là, nói không chừng.....

Thật sự có thể khiến Phương Nghĩa thành thành thật thật giao đứa bé ra?

Sau đó, mọi người mở to mắt nhìn, lập tức trên đất rơi ra vô số con người, nhưng cũng không ai đi nhặt lại, mọi người đều biến thành tượng đá.

Chỉ thấy Phương Nghĩa nỉ non theo: “Đứa bé.....”

Sau đó không hề kháng cự mà buông cánh tay đang giơ cao xuống, vẻ mặt bình thản, chậm rãi bế tiểu bắt điểm đưa về phía Lãnh Hạ.

Màn kịch thay đổi đột ngột thế này làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, không ai dám lên tiếng hay có cử động gì, mọi hành động đều cố gắng để khê khàng nhất.

Ai có thể ngờ, Phương Nghĩa điên cuồng lại nghe theo một câu mệnh lệnh của Lãnh Hạ!

Thái độ ngoan ngoãn này thật sự khiến họ hoài nghi, có phải mình đang nằm mơ không.

Chỉ còn mấy người tạm coi là bình tĩnh, là mấy người Chung Thương và Chiến Bắc Việt, bọn họ lập tức nghĩ đến lần ‘Thôi miên’ trước, tuy rằng lần trước là tiếng động, lần này là ánh mắt, nhưng tóm lại hiệu quả đều giống nhau, giờ trừ sùng kính và cảm thán thì cũng không bị kinh sợ nữa.

Thậm chí nhìn mấy người khác vẻ mặt ngốc nghếch còn có mấy phần hả hê sảng khoái, biểu hiện lần trước của chúng ta cũng không mất mặt như thế a!

Chiến Bắc Diễn vượt cảm, neho mắt lại, đã phát hiện nguyên nhân khiến Phương Nghĩa trở nên bất thường.

Niên Tiểu Dao nghi hoặc liếc ánh mắt của Lãnh Hạ, bỗng nhiên đại ra giống Phương Nghĩa, giống như bị hút vào trong, đến tận lúc Chiến Bắc Việt thấy bất thường mới lay tỉnh năng, năng nuốt nước miếng một cái, trong lòng còn sợ hãi.

Lãnh Hạ dừng lại trước mặt của Phương Nghĩa, con người sâu xa kỳ lạ, ra lệnh: “Cho ta.”

“Cho người.....” Phương Nghĩa duỗi tay ra, lúc này tiểu bắt điểm vẫn đang ngủ say, đứa bé này cũng không hề biết có chuyện gì xảy ra, khóe môi cong lên một độ cong thánh khiết.

Cánh tay từ từ tiếp xúc với tiểu bắt điểm, nhận lấy đứa bé từ tay hẩn ta.

Lãnh Hạ nhẹ nhàng thở phào, Chiến Bắc Liệt cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người vừa yên lòng thì đúng lúc này.....

“Phương Nghĩa, người đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!” Một tiếng hét lớn truyền đến từ phía xa, ngay sau đó có mấy nam nhân bay nhanh tới, chưa đến gần đã vội vàng nói: “Chủ tử nói, nếu người có thể hối cải, hãy theo chúng ta về, mọi chuyện coi như chưa hề xảy ra!”

Không tốt!

Trong lòng mọi người đều toát ra câu này, rõ ràng là Phương Nghĩa ở thời điểm thiếu tập trung nhất bị Lãnh Hạ chớp lấy cơ hội, hiện giờ như bị mất đi thần trí, mà tiếng hét này, có khi sẽ khiến hẩn tỉnh táo lại!

Quả nhiên, Phương Nghĩa giật mình một cái, hai mắt trợn to, muốn giật lại hai tay và tiểu bắt điểm vừa đưa cho Lãnh Hạ.

Sát khí ngọc thạch câu phân đột ngột bùng lên!

(Ngọc thạch câu phân: ngọc đá cùng tan, cả hai bên đều chết)

Lãnh Hạ cau mày, trong phượng mâu bốc lên sát khí dữ tợn, con đã về tới tay nàng, ai cũng dừng hồng cước đi nữa.

Ngọc thạch câu phân?

Hắn còn không xứng!

Cũng trong lúc đó, một tay túm lấy cánh tay đang lao về phía con trai, thuận theo đó, tay kia nhanh như chớp bóp nát cổ tay còn lại!

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn thanh thúy vang lên, cổ tay Phương Nghĩa rũ xuống như rỗng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hung ác trừng mắt nhìn Lãnh Hạ, nhưng mà còn chưa kết thúc.....

Lãnh Hạ ánh mắt tàn nhẫn, khoe môi bằng lãnh, xoay tay khóa chéo tay hắn lại ở sau lưng, thuận thế vung trường kiếm xuống!

Hai cánh tay bị cụt bay lên rồi rơi xuống ở phía xa xa.

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết vang lên bi thống, máu tươi phun ào ào, thấm đẫm một khoảng đất, Phương Nghĩa ngã phịch xuống.

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, đến lúc nhóm người kia bay tới thì Phương Nghĩa đã người không ra người quỷ không ra quỷ quỳ trong vũng máu.

Không còn tiểu bát điểm để uy hiếp, trong mắt Lãnh Hạ, hắn ta còn không bằng một con kiến.

Nhóm người kia có sáu người, đều có vẻ mệt mỏi, thấy Phương Nghĩa như vậy, trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng, không dám tin trừng mắt nhìn Lãnh Hạ: “Vệ Hoàng.....”

Nàng ném thanh trường kiếm vấy máu đi, nhìn sáu người rồi nói: “Người của Đông Phương Nhuận?”

Thủ lĩnh của nhóm người đó cắn hận nhìn nàng, nhớ tới mục đích lần này đến, không tình nguyện chấp tay nói: “Vệ Hoàng, Phương Nghĩa gây chuyện không phải do chủ tử nhà chúng ta bày mưu đặt kế, chủ tử vừa phát hiện hắn biến mất liền lệnh cho chúng ta đến đây ngăn cản, tin tưởng rằng Vệ Hoàng có thể phân biệt rõ thật giả.”

“Cho nên?” Lãnh Hạ nhàn nhạt hỏi.

Người nọ cau mày, liếc nhìn Phương Nghĩa mặt trắng bệch không còn chút máu, không cam lòng nói: “Cũng may vẫn chưa gây nên đại họa, Vệ Hoàng đã chặt hai cánh tay của hắn, xin cho ta đưa hắn về, chuyện Phương Nghĩa gây nên chắc chắn chủ tử sẽ trừng phạt nghiêm khắc.”

Mục đích bọn họ tới đây, một là muốn ngăn cản Phương Nghĩa trả thù, lúc này Đông Sở không thể có thù hận với Đại Tồn Tây Vệ, hai là mang hắn về, huynh đệ của Phương Nghĩa từng xả thân cứu giúp, đối với việc này, Đông Phương Nhuận vẫn luôn áy náy.

Theo như họ nghĩ, nếu đứa bé kia không bị tổn thương gì, Lãnh Hạ cũng đã xả giận thì chuyện dẫn người về là đương nhiên, dù sao Phương Nghĩa cũng là người Đông Sở, dù làm sai thì cũng phải do chủ tử hắn trừng trị.

Lãnh Hạ cũng cười nhạt một tiếng, phượng mâu tĩnh lặng, không có nửa phần buông lỏng.

Một lát sau, nàng chậm rãi bước tới trước mặt Phương Nghĩa, phượng mâu lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên đá ra một cước, trường kiếm trên mặt đất giống như có sinh mạng, lượn một vòng giữa không trung rồi nhắm thẳng vào ngực Phương Nghĩa mà đâm xuống!

Sáu người kia cũng lập tức bay lên xông đến!

Không ngờ nữ nhân này nói cũng không nói đã động thủ giết Phương Nghĩa.

Một thanh trọng kiếm cách không bay tới, quét ngang qua sáu người làm họ dừng bước, chỉ mới ngừng lại trong giây lát.....

Phụt!

Trường kiếm đâm thủng ngực!

Phượng Nghĩa trợn mắt, ngửa mặt lên trời phun ra một búng máu, cả người co quắp, mất mạng.

Lãnh Hạ chậm rãi xoay người, cong môi lạnh lùng nói với sáu người đang giận dữ: “Dù hôm nay người tới là Đông Phương Nhuận, người này cũng chắc chắn chết!”

Sát ý như thế, sáu người không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Chiến Bắc Liệt giơ tay lên hút trọng kiếm của mình lại, nhìn cũng không thèm nhìn sáu người kia, bước đến bên cạnh Lãnh Hạ, nhướn mày ôn hòa nói: “Tức phụ, về nhà thôi!”

==

Liệt Vương phủ, Thanh Hoan uyển.

Tiểu bát điểm đúng là chỉ bị điểm huyết ngủ, sau khi tỉnh lại được uống sữa liền sinh long hoạt hổ.

Tiếng cười khanh khách vang lên không ngừng, làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, giỏi thật, đúng là con của hai người kia, bực hân vô cùng!

Tiêu Phượng chớp chớp mắt, hỏi: “Các người hừ chết lão nương, thông báo cho nhau lúc nào vậy? Cứ tưởng rằng định đồng quy vu tận thật chứ!”

Nói đến đây, không chỉ Tiêu Phượng mà tất cả mọi người đều dựng tai lên, đúng là lúc này bị hai người này dọa hết hồn.

“Không thấy hai người các người ngằm thông báo mà...” Niên Tiểu Đào nhớ lại, vỗ bàn một cái, chắc chắn nói: “Thì ra các người đã sớm đoán được hẳn sẽ làm như vậy nên thương lượng trước rồi à!”

Lãnh Hạ bế cục cương, ngẩng đầu nhìn một đám hiếu kỳ.

Chiến Bắc Diên vuốt cằm, Tiêu Phượng mở to mắt, Niên Tiểu Đào vất chéo chân, Chiến Bắc Việt ôm đầu, mấy người ám vệ thò đầu ra nhìn, càng không cần phải nói, ngay cả Tiểu Quai và Tiểu Tiêm cũng đều nhìn hai người.

Trên mặt viết rất rõ ràng: Các người không tượng nghĩa!

“À!” Lãnh Hạ lắc đầu, bật cười nói: “Không báo trước.”

Bọn họ rõ ràng là không tin, không báo trước mà hai người ra chiêu cùng lúc, lại cùng thu chiêu, lúc ấy rõ ràng còn sát khí ngập trời, lừa quỷ à!

Chiến Bắc Liệt hiện lên tia kiêu ngạo trong ưng mâu, nhìn tức phụ không chớp mắt rồi nói toạc ra: “Ta tin nàng, nàng tin ta!”

Mọi người chớp chớp mắt mấy cái, nghi hoặc nhìn hai người, nhất là nhìn bộ dạng Chiến Bắc Liệt đặc ý không coi ai ra gì, rằng liền có chút ngứa muốn cắn người?

Chỉ đơn giản như vậy?

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhún nhún vai, chỉ đơn giản như vậy!

Trước lúc hai người xuất kiếm hoàn toàn chưa hề có cơ hội thương lượng, mọi thứ đều dựa vào ăn ý, một ánh mắt, một động tác, lập tức có thể hiểu ý của đối phương.

Chiến Bắc Liệt vừa thấy Lãnh Hạ cầm kiếm, liền đoán được nàng có kế hoạch khác, trong lúc ấy, việc cần làm là phối hợp, hẳn chưa bao giờ hoài nghi mẫu sư tử có thể hạ thủ, ý nghĩ này ngay cả cơ hội ngoi lên cũng không có.

Lãnh Hạ cũng không bao giờ nghĩ Chiến Bắc Liệt sẽ động thủ, cũng chưa từng nghĩ Chiến Bắc Liệt sẽ hoài nghi, hoàn toàn yên tâm để trọng kiếm đâm đến ngực mình, giao tính mạng mình cho hắn.

Tuyệt đối ăn ý, tuyệt đối tín nhiệm!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhìn nhau, tình ý miên man, cục cựa cười khanh khách, làm trong uể uải nhuộm màu âm áp.

Mọi người ở đây đều sửng sốt, thấy vẻ mặt của bọn họ, không khỏi tự hỏi lòng mình.

Nếu đó là mình thì có thể làm được như vậy không?

Hoàn toàn giao phó tính mạng mình cho đối phương, dưới tốc độ và lực đạo như vậy, mắt thấy mũi kiến sẽ đâm vào ngực mình mà vẫn có thể thản nhiên trấn định như cũ, không chút nghi ngờ.

Không đến một giây kia bọn họ cũng sẽ không biết được đáp án, nhưng sự tín nhiệm và ăn ý của hai người làm bọn họ vô cùng chấn động, hai người như vậy, tựa như đã hòa thành một thể.....

Không có bất kỳ ai, bất kỳ thứ gì có thể tách họ ra!

Tiêu Phượng òa khóc, làm Chiến Bắc Liệt vội vàng xông lên hỏi: “Sao vậy sao vậy?”

Nàng khóc lóc vùi mặt vào vạt áo Chiến Bắc Liệt, lau hết nước mắt nước mũi vào áo hắn rồi mới thút thít: “Lão nương cảm động a!”

Hồ ly liếc mắt, im lặng nhìn long bào dính bẩn, một lát sau mới cười tủm tỉm ôm lấy nàng, dỗ như dỗ trẻ con: “Chờ, lúc nào có cơ hội ta sẽ cho nàng thử!”

Tiểu khố nam đứng bên cạnh, nhìn xem, đó tuyệt đối không phải mẹ ruột của nó, nhìn cả người bên cạnh nữa, cũng tuyệt đối không phải cha ruột nó, ghét bỏ rời mắt đi.

Chiến Bắc Liệt ghé sát mặt vào gần Niên Tiểu Dao, thâm tình vô hạn nói: “Ta cũng sẽ cho nàng thử!”

Niên Tiểu Dao khinh bỉ ‘Phi’ một tiếng rồi đạp hắn bay ra xa: “Ta sẽ đâm chết người!”

Chiến Bắc Liệt run một cái, tội nghiệp bò dậy rồi liếc nhìn nàng để phân biệt thật giả, nhìn làm Niên Tiểu Dao ho khan một tiếng, chuyển mắt sang chỗ khác.

Ôi, có cửa!

Chiến Bắc Liệt hai mắt sáng ngời, dừng cảm lao qua, chân chó nói: “Tiểu Thái Bân, nàng không ra tay được đúng không?”

Niên Tiểu Dao quay sang, mỉm cười, e lệ mà ngại ngùng, làm hắn không nhận được mà nuốt nước miếng một cái, lẽ nào mùa xuân của lão tử sắp tới?

Chỉ là.....

Sao đôi mắt kia lại lóe lên ánh sáng xanh nguy hiểm?

Đáp án được công bố rất nhanh, trước mắt chợt lóe lên một bóng đen, trên đầu đau xót, Chiến Bắc Liệt nhảy dựng lên, ôm đầu vừa bị nghiền mực đập bầm tím, khóc không ra nước mắt.

“Mẹ nó đồ hoang tưởng!” Niên Tiểu Dao gào lên rồi bế Tiểu Tiêm rời đi.

Chiến Bắc Liệt quỳ rạp trên mặt đất, hai mắt trông mong nhìn bóng lưng người ấy một đi không trở lại, trông mòn con mắt.

Mọi người đều ném cho hắn ánh mắt đồng tính, đương nhiên, trong đó cũng có vài phần hả hê: Cách mạng chưa thành công, Bắc Liệt vẫn cần cố gắng!

Nhân dịp tiểu bát điểm quay về, bầu không khí vui mừng bao trùm toàn bộ Liệt Vương phủ, thậm chí là toàn bộ Trường An, ai ai cũng vui mừng ra mặt, dù sao thì Chiến Bắc Liệt cũng là Đại Tàn Chiến thần, là thần hộ mệnh của Đại Tàn, uy danh thậm chí còn cao hơn Hoàng đế Chiến Bắc Liệt.

Không khí vui mừng này kéo dài hơn một tháng, đến trung tuần tháng giêng, không chỉ không giảm bớt mà còn tăng lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, song hỷ lâm môn.

Thứ nhất, năm mới đến.

Thứ hai, Chiến Tiểu Quai đã được một tuổi, cử hành lễ chọn đồ vật đoán tương lai.

Hai chuyện vui gần nhau nên tiệc Chiến Tiểu Quai chọn đồ vật đoán tương lai sẽ làm cùng tiệc giao thừa.

Từ sáng sớm hôm ấy, nhà nhà đều treo đèn lồng đỏ, dán câu đối xuân, ai ai cũng tươi cười rạng rỡ, đốt pháo reo vui, bầu không khí vô cùng vui vẻ khiến Lãnh Hạ cũng không khỏi có vài phần chờ mong.

Đến trưa, tuyết rơi rất nhiều, những bông hoa tuyết rơi đầy trên đất, trắng xóa, càng làm nổi bật dân chúng mặc y phục rực rỡ, cực kỳ vui mừng.

Mà trong cung đã sớm lộng lẫy vô cùng, đèn đỏ khắp nơi, lụa màu bay lượn.

Chiến Bắc Diển tổ chức yến tiệc tại Xuân Hi cung, tiệc trừ tịch này kéo dài từ chiều đến tối, quân thần cùng đón giao thừa, không khí hoà thuận vui vẻ.

Một chiếc xe ngựa đen dừng trước cửa hoàng cung, nếu là bình thường thì không ai không nhận ra đây là xe ngựa riêng của Đại Tàn Chiến thần, nhưng hôm nay, xe ngựa treo đầy lục lạc, những quả cầu đầy màu sắc, thậm chí cả vải đỏ, thật sự là khiến người ta lóa mắt.

Đại Tàn Chiến thần cả người mặc y bào đen, nhưng mặt thậm chí còn đen hơn y phục, bất đắc dĩ xuống xe ngựa, ghét bỏ liếc mắt.

Lão gia hỏa Chu Phúc kia, tìm được đường sống trong chỗ chết một lần, lá gan ngày càng to!

Màn xe xóc lên, Lãnh Hạ mặc cung trang đỏ rực bước xuống, bé tiểu bắt điểm trong lòng, nhìn khuôn mặt ai oán của người kia liền nắm lấy bàn tay hắn.

Có tức phụ ở bên, lập tức Chiến Bắc Liệt ném cái xe ngựa mất mặt kia ra sau đầu, ôm lấy eo nàng, hăng hái đi về phía Xuân Hi cung.

Ta nhớ lần trước hình như có ai hỏi ta ý nghĩa tên của Tiểu Quai thì phải? Huhu cho ta xin lỗi, tính ta đang trí lảm, tự nhiên hôm nay lại nhớ ra Orz

Từ Quai có hai nghĩa. Một là thông minh, lanh lợi; Một là gàn dở, không bình thường.

Mọi người có thể hiểu theo nghĩa mà mình muốn O_O

151. Q.2 - Chương 74: Năm Mới, Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Edit: Kiri

Trong Xuân Hi cung, trống nhạc âm vang, múa hát du dương, tất cả triều thần Đại Tàn đều đến đông đủ, mang theo gia quyến đến mừng năm mới, hương rượu ngào ngạt lan tỏa khắp nơi, tiếng nói cười vang lên không dứt.

Dưới điện cụng ly nói cười vui vẻ, phía trên càng vui hơn.

Ba nữ nhân cùng chơi, Lãnh Hạ, Tiêu Phượng, Niên Tiểu Đào ngồi ở một bàn, Tiêu Phượng chơi xúc xắc cả một buổi chiều với Tiểu Đào, chơi đến tận bây giờ mà vẫn không chịu thôi.

Lãnh Hạ chỉ ngồi ở bên cạnh, uống rượu, làm trọng tài cùng với ba đứa nhóc đáng yêu.

“Không chơi không chơi.....” Niên Tiểu Đào khoát khoát tay, hơi say nên lão đảo, khinh bỉ nói: “Chơi với người, ta thắng cũng không về vang gì!”

Tiêu Phượng nhảy lên giẫm chân xuống mặt bàn, cầm chén lắc xúc xúc liên tục, hạnh mâu hơi có chút men say: “Lão nương cũng không tin!”

Bộp!

“Nữ nhân này, lằng nhằng!” Niên Tiểu Dao ghét bỏ liếc mắt nhìn xúc xúc trên bàn, càn rỡ cười to: “Ta nói rồi, nhất định là người thua!”

Tiêu Phượng cười cười bước lên phía trước, gương mặt đỏ bừng nhìn Niên Tiểu Dao ba con sáu, nhìn về phía mình xong liền phát tay, xúc xúc lập tức bay toán loạn, cũng cười to nói: “Thua cái gì? Xúc xúc mất rồi, làm lại làm lại!”

Niên Tiểu Dao hận ngứa răng, nắm chặt tay lại muốn đánh người, nhưng đã say rồi, đắm nhưng cũng chỉ coi như là đẩy Tiêu Phượng một cái.

Tiêu Phượng lão đảo ngã xuống, đột nhiên nhào tới cắn cổ Niên Tiểu Dao: “Lão nương cắn nát người!”

“Nữ nhân này, dám chơi xỏ ta!”

“Thối lắm, Tiểu Thái Bản nhà ngươi dám ấu đả với Hoàng hậu!”

“Ta đánh ngươi chưa? Lại đây lại đây, ta quyết đấu với ngươi.....”

Lãnh Hạ ngừng đầu uống một ly rượu, liếc mắt sang bên cạnh, hai con cá chết đang lặn lộn, Tiêu Phượng cắn tai Niên Tiểu Dao, Niên Tiểu Dao túm tóc Tiêu Phượng, hai người người một câu ta một câu, mắng bắt diệc nhạc hồ.

Ừ, lực đạo đều rất nhẹ.

Lực đạo của hai con ma men này, đừng nói là đánh chết nhau, làm rách da cũng không được nữa là.

Lãnh đại Nữ hoàng nhận xét xong, trực tiếp không nhìn, tiếp tục uống rượu.

Hai cái nôi bên cạnh, tiểu bắt điểm thấy mùi thơm, hai mắt sáng lạn cười không ngừng, Tiểu Tiêm run rẩy, vành mắt đỏ hồng, còn bên cạnh là một đứa bé mặc y phục đen, đứng thẳng là Chiến Tiểu Quai, hạnh mâu ngáp đầy sự ghét bỏ.

Lãnh Hạ nhướn mày, lấy chủy thủ đã mua lần trước cho Tiểu Quai, cầm một quả táo lên bắt đầu gọt vỏ.

Một lát sau, gọt xong liền đưa quả táo cho nó.

Chiến Tiểu Quai lại không nhận mà chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm vỏ táo trên bàn, mi mắt run run, sợ hãi há hốc miệng.

Chỉ thấy trên mặt bàn, vỏ táo bị gọt ra liền với nhau tạo thành hình một quả táo, nếu không nhìn tỉ mỉ, thật sự là không biết bên trong không có lõi.

Chiến Tiểu Quai liếc chủy thủ trong tay Lãnh Hạ, rồi lại liếc quả táo thơm phức kia, rồi lại liếc vỏ táo trên bàn.....

Nhất thời lòng đầy nhiệt huyết!

Tiểu khốc nam nhìn Lãnh Hạ, trong mắt tràn đầy sùng bái.

Lãnh Hạ sờ sờ đầu nó rồi đưa cho nó quả táo, Tiểu Quai vẫn không nhận, chỉ nhìn chăm chăm vỏ táo.

“Cô nương, ta đến chúc rượu!” Lý Tuấn cực kỳ bình tĩnh lướt qua Tiêu Phượng và Niên Tiểu Dao đang lặn quạ lần lại trên mặt đất, cười hì hì chạy đến.

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, liếc nhìn đứa bé trong lòng hắn rồi hỏi: “Con nhà ai?”

Hắn đang bế một tiểu cô nương, mới chỉ khoảng một tuổi, buộc một bím tóc nhỏ ở phía sau, hai mắt trong veo, chờ mong nhìn quả táo trong tay nàng.

Thấy Tiểu Quai không cần nên Lãnh Hạ đưa quả táo cho cô bé.

Tiểu cô nương liền rạng rỡ, ngượng ngừng chớp chớp mắt, rất đáng yêu.

“Cháu ngoại của cậu ta, cháu họ ta.” Lý Tuấn bế đứa bé bằng một tay, tay kia rót rượu rồi nghiêm túc nói: “Cô nương, ta mời người.”

Lãnh Hạ gật đầu, uống một hơi cạn sạch.

Thử nhìn Lý Tuấn, sống cùng với Thí Thiên lâu như vậy, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, trừ thi thoảng lộ ra vẻ mặt bất cần đời, thì thật sự đã không còn giống như trước đây.

Dùng thay xương đổi thịt để hình dung, cũng không quá đáng.

Bỗng nhiên, một bàn tay nhỏ hiếu kỳ cầm lấy vỏ quả táo trông rất giống thật kia.....

Chiến Tiểu Quai chớp chớp mắt, nhìn vỏ táo ngổn ngang trên bàn, luống cuống nhìn về phía Lãnh Hạ.

Lãnh Hạ nhìn trời, đứa bé này, không phải là muốn nàng xếp lại thành hình quả táo chứ.

Chiến Tiểu Quai có lẽ cũng biết là không thể làm lại như cũ được, ánh mắt chậm rãi dời đi, bay đến tiểu cô nương trong lòng Lý Tuấn, à không, là quả táo trong tay tiểu cô nương.

Hắn vươn tay, phun ra một chữ: “Đưa!”

Tiểu Quai còn chưa nói sõi, chỉ có thể nói từng từ đơn giản, đại khái cũng có thể hiểu, Lãnh Hạ nghĩ, nó nói: Đưa ta.

Tiểu cô nương méo miệng, siết chặt quả táo, thái độ rất kiên quyết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lại lạnh lẽo như cũ, tản ra lãnh ý nhẹ nhẹ.

Lãnh Hạ và Lý Tuấn đang uống thống khoái, bỗng nhiên, bé gái trong lòng Lý Tuấn khóc thét lên.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy cô bé ngơ ngác nhìn hai tay rỗng tuếch, tủi thân khóc lóc, mà quả táo vẫn ở trong tay nàng, đã bị băng sơn tiểu khốc nam cướp đi rồi.

Chiến Tiểu Quai buồn bực nhú mày, xụ mặt kéo tóc bé, hung ác phun ra một chữ: “Không!”

Không được khóc!

Tiểu cô nương càng khóc to.

Nó khóc như thế làm Chiến Tiểu Tiêm ở bên cạnh cũng khóc theo, nhất thời hai đứa bé gào khóc thảm thiết, làm Lãnh Hạ ngoáy ngoáy lỗ tai, im lặng.

Lý Tuấn nuốt nước miếng một cái, rất không trượng nghĩa chạy tới, mau chóng nói: “Tiểu nhân lui xuống trước!”

Nói xong, bé tiểu cô nương đáng thương chạy trốn chết, tiểu Hoàng tử ta không thể trêu vào a!

Bên này Chiến Tiểu Quai trừng mắt nhìn Lý Tuấn chuồn mất, Chiến Tiểu Tiêm khóc thê thê thảm thảm, Tiêu Phượng và Niên Tiểu Dao vẫn lẩn qua lẩn lại trên mặt đất như cũ, tiểu bất điểm cười híp mắt liếc nhìn mọi người, cười khanh khách.

Nó cười làm Chiến Tiểu Quai càng lạnh hơn, Chiến Tiểu Tiêm càng khóc thảm.

Trong nhóm người này, chỉ còn duy nhất một người bình thường, là Lãnh Hạ đang bóp trán.

Tình hình hỗn loạn như thế làm mấy nam nhân ở xa vội lao về.

Thấy rõ tình hình liền tê hết cả chân tay!

Chiến Bắc Diễn và Chiến Bắc Việt mỗi người kéo một, lôi hai nữ nhân đang cắn nhau ra.

Tách thì tách xong rồi nhưng Tiêu Phượng vẫn còn cắn tai Niên Tiểu Dao, Niên Tiểu Dao vẫn còn túm tóc Tiêu Phượng!

Hai người vẻ mặt nhăn nhó trừng mắt nhìn nhau.

Tiêu Phượng —— người buông tay ra cho lão nương!

Niên Tiểu Dao —— không, người trước!

Tiêu Phượng, Niên Tiểu Dao —— nếu không..... cùng lúc?

Lập tức, một nhả, một buông.

Tiêu Phượng vùi đầu vào trong lòng Chiến Bắc Diễn, tóc tai đã bị Niên Tiểu Dao làm lộn xộn, mơ hồ tổ cáo: “Ồ ily, nàng khi dễ ức hiếp ta!”

Niên Tiểu Dao lão đạo tựa vào bả vai Chiến Bắc Việt, tai đỏ bừng in rõ hai dấu răng, chỉ vào mặt Tiêu Phượng, hét lớn một tiếng: “Lên, đánh nàng cho ta!”

Hai nam nhân vẽ mặt đau khổ liếc nhau, dắt hai nữ nhân say be bét ra chỗ khác từ từ dể.

Bên kia hai người đi dể tức phụ, bên này Chiến Bắc Liệt bị ba đứa bé vây quanh, một khóc, một cười, một lạnh.

Làm đám người Tiêu Phi Ca đứng bên cạnh đều hơn hử cười.

Mạc Tuyên phất tay áo, trong tay lập tức xuất hiện một bàn tính vàng, bóp cổ tay thở dài: “Đúng là bản công tử sáng suốt a, không cần nữ nhân không cần trẻ con, chỉ cần có bạc làm bạn! Có lời a có lời!”

Lãnh Hạ quét mắt qua làm mọi người rét lạnh, lên tiếng hỏi: “À, lời từng nào?”

“Thật là.....” Mạc Tuyên nói được nửa lời liền nuốt xuống, hắn đã sớm hiểu, từ lúc nữ nhân này xuất hiện, hắn chưa từng được lời.

Ào một cái, mọi người đều chạy biến, đùa à, nữ nhân bự hăn như thế, không thể trêu chọc!

Lãnh Hạ nhướn mày, nhìn Chiến Bắc Liệt hết dể đùa này lại dể đùa kia, liền nhét chủy thủ vào tay Chiến Tiểu Quai.

Tiểu khóc nam lập tức thu hồi lãnh ý, hai mắt hiếu kỳ bắt đầu nghiên cứu thứ đồ kỳ lạ khiến một quả táo biến thành hai.

Bên kia Chiến Bắc Diễn dắt Tiêu Phượng, Chiến Bắc Việt dắt Niên Tiểu Dao, mỗi người chiếm một góc đại điện, kiên quyết không cho hai nữ nhân này chạm mặt, Tiêu Phượng xắn tay áo, Niên Tiểu Dao vắt chéo hai chân, không biết đang dạy dể cái gì mà cả hai nam nhân đều gật đầu liên tục, gương mặt vui vẻ chịu đựng.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, mãi cho đến lúc ngoài điện vang lên tiếng chuông.

Keng!

Lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Chiến Tiểu Quai bắt đầu.

Trong Xuân Hi cung đặt một chiếc bàn dài lớn, trên đó không gì không có, chỉ là sách thì phân ra binh pháp, quốc sách, thơ ca, rồi còn có văn chương, bàn tính, tiền, hộp đựng thức ăn, đao kiếm, cầm kỳ thư họa thậm chí ngay cả hòm thuốc của Mộ Nhị cũng được đặt lên, mọi người đều rất chờ mong.

Chiến Tiểu Quai được đặt lên bàn dài, mọi người trong điện lập tức xông tới, tất cả đều hồi hộp nhìn.

Chiến Tiểu Quai bắt đầu bò.....

Tiêu Phượng đã tỉnh rượu, khó mà phát huy tình thương của mẹ, dặn dò: “Tiểu Quai, nhìn kỹ từng cái một.”

Chiến Tiểu Quai ghét bỏ liếc mắt nhìn nàng, tốc độ bò rõ ràng nhanh hơn vài phần, Tiêu Phượng oán hận trợn mắt.

Ở ngay đầu tiên có mấy quyển sách, nó bò tới cầm một quyển mở ra nhìn một chút.

Tiêu Phi Ca cảm thán: “Hảo dạng, làm tài tử như cậu, chữ trong sách có ngọc, chữ trong sách có vàng....”

Bộp!

Một quyển sách đập vào đầu, làm Tiêu Phi Ca im bật.

Nhìn tiểu tử không biết điều kia, Tiêu Đại tài tử quạt thật mạnh.

Tiểu Quai cầm một quyển khác, một lúc sau nhú mày, tản ra lãnh ý, xem không hiểu, vứt!

Tiếp tục bò, trên đường tiện thể đá mấy quyển sách xuống, bò đến trước bàn tính, bàn tay nhỏ bé gầy gầy hạt châu, thuận tiện cầm nén bạc lên xem.

Làm Mạc Tuyên kích động hai mắt tỏa sáng, tặc lưỡi nói: “Được! Có tiềm chất, có đẳng cấp, có chiều sâu!”

Tiểu tử kia khinh bỉ nhìn hắn, hai chân đạp một cái....

Bộp bộp!

Hai tiếng vang thanh thúy vang lên.

Mạc Tuyên vẻ mặt kích động cứng ở trên mặt, hận không thể cầm nén bạc đập vào đầu nó!

Không tiềm chất, không đẳng cấp, không chiều sâu!

Chiến Tiểu Quai tiếp tục bò, lần này bò đến trước hộp đựng thức ăn, lại gần ngửi một cái.....

Tiêu Phượng ghét bỏ nhìn nó: “Không phải ta sinh không phải ta sinh.....”

Chiến Bắc Diễn hí mắt hồ ly, vuốt cằm: “Con trai ta, không lẽ bán quán ăn?”

“Cái đây giống lão nhân gia! Tốt tốt!” Lão ngoan đồng vỗ tay vui vẻ, nhưng Chiến Tiểu Quai mở hộp ra không biết tìm cái gì, có lẽ là không thấy nên ngày càng lạnh, bỏ qua.

Mọi người nghi hoặc khó hiểu, chỉ có Lãnh Hạ nhú mày, chẳng lẽ là đang tìm quả táo?

Đột nhiên, mọi người ngừng mắt, Chiến Bắc Diễn suýt thì nhảy dựng lên, đánh mất phong phạm hồ ly: “Sao lại có yếm của nữ nhân?”

Lão ngoan đồng vuốt râu, hai mắt đảo loạn, kiên quyết không thừa nhận đó là trò đùa dai của mình.

Nhưng cũng may Chiến Tiểu Quai nhìn cũng không nhìn mà bò qua luôn, trên đường đã đi qua hoa phục, hòm thuốc, cầm kỳ thư họa, toàn bộ đều không thèm nhìn, cuối cùng, dừng lại ở trước đao kiếm.

Mọi người vẫn nín thở cuối cùng cũng yên tâm, Chiến Bắc Diễn thở phào nhẹ nhõm, cười hí mắt nói: “Không tệ, sau này kế thừa Bắc Liệt, làm một tiểu Chiến thần.”

Hoàng đế đã lên tiếng, đương nhiên mọi người sẽ chúc mừng theo.

“Bảo vệ quốc gia, che chở bách tính, tốt!”

“Tương lai nhất định sẽ là một Đại tướng quân, làm tam quốc nghe tin đã sợ mất mật!”

“Đúng vậy, nhìn tiểu Hoàng tử xem, quả là có phong phạm của Chiến thần!”

Mọi người vui vẻ thảo luận làm Chiến Bắc Diễn tươi cười, con trai của Trầm, quả nhiên không giống người thường a!

Chiến Tiểu Quai cầm đao kiếm, đùa bắt diệp nhạc hồ.....

Ngay lúc dùi trống giong lên, sắp sửa tuyên bố lúc kết thúc lễ chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ thấy tiểu Hoàng tử trên bàn bỗng nhiên trừng mắt, đẩy đao kiếm ra, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía trước.

Mọi người nhìn theo mắt nó thì tìm được mục tiêu, một cô bé mà Tả Trung Trạch đang bế.

Chiến Tiểu Quai gạt đầu thật mạnh, dùng cả chân cả tay bò về phía tiểu cô nương kia, nhưng chỉ đến được cạnh bàn, nhìn chằm chằm cô bé.

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Mọi người lúc này còn hoan hỉ, giờ liền đông cứng, không biết tiểu Hoàng tử làm sao, vẻ mặt vắn vẹo, chọn đồ thì chọn đi, sao lại giữa chừng đi nhìn chằm chằm tiểu cô nương nhà người ta làm gì?

Nó mới bao nhiêu tuổi a!

Trong lòng mọi người liền tan nát.

Tả Trung Trạch làm Thừa tướng nửa đời người, chưa bao giờ thấy lạ như vậy, không hiểu ra sao, ông nhìn ánh mắt tiểu Hoàng tử phóng tới, ngơ ngác tiến lên hai bước, đi tới cạnh bàn, thử dò hỏi: “Đại Hoàng tử?”

Chiến Tiểu Quai không thèm nhìn ông, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang gần đến.

Kẻ thù gặp nhau, đặc biệt tức giận!

Cánh tay nhỏ bé vươn ra, túm lấy tóc tiểu cô nương, kiên quyết không buông tay.

“Oa ——” Tiểu cô nương khóc lớn, khàn cả giọng.

Bộp!

Cái quạt trong tay Tiêu Phi Ca rơi xuống đất.

Bộp!

Bàn tính của Mạc Tuyên vỡ đôi.

Bộp!

Vô số cái cầm rơi xuống đất.

Giỏi thật, lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Đại Hoàng tử, người lại túm lấy một cô nương không buông tay!

Cái này nói lên điều gì, trăm mê nữ sắc?

Trước mắt mọi người tối sầm, chỉ cảm thấy trong nháy mắt trời đã sụp đổ, lắc đầu như trống bỏi, vội vàng muốn vút ý nghĩ đại nghịch bất đạo này đi.

Bọn họ tối mắt, nhưng có người lại đen mặt, Chiến Bắc Diễn cũng không thèm để ý hình tượng hồ ly, mặt đen như than, tươi cười rít lên: “Thừa tướng?”

Tả Trung Trạch khóc không ra nước mắt, cháu gái trong lòng khóc lóc thương tâm, làm ông đau lòng, nhưng người bắt nạt lại là Đại Tần Hoàng tử, làm sao ông ngăn được, giờ nghe thấy hai chữ đầy tính uy hiếp cảnh cáo, hai chân mềm nhũn cả ra.

“Hoàng..... Hoàng thượng.....” Giọng nói già nua run rẩy vang lên.

Mọi người đều lén lén lút lút liếc nhìn Chiến Tiểu Quai đang túm tóc cô bé kia không buông, chỉ có Lãnh Hạ yên lặng lui về phía sau một bước, không nói gì hỏi trời xanh.

Đây có thể coi là một quả táo dẫn tới thảm án sao?

Tiểu tử này, rất mang thù.

“Ai nha!” Lão ngoan đồng kinh ngạc hét lớn: “Đứa nhỏ này thật lợi hại, nhỏ như vậy đã biết tìm nữ tử!”

Dứt lời, mặt Chiến Bắc Diễn lại đen thêm vài phần, chợt nghe lão ngoan đồng không sợ chết nói tiếp: “Nhìn nó thâm tình chưa kìa, sống chết cũng không buông tay, từ cổ chí kim trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai, làm gì có ai chọn được một tức phụ. Lợi hại, lợi hại a!”

Chiến Bắc Diễn nhú mày, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy, rất có đạo lý!

Chưa từng nghe có đứa bé nào chọn đồ vật đoán tương lai có thể chọn được một tức phụ!

Ừm, con trai của Trầm rất không bình thường.....

Không tự chủ được mà hí hóp mắt lại, vượt cảm nỉ non: “Giỏi, có phong phạm năm đó của lão tử.”

Đột nhiên, tai thấy đau xót, bị một cánh tay mềm mại nhéo, chỉ thấy Tiêu Phượng cười hí hóp mắt hỏi: “Có phong phạm năm đó của ngươi?”

Chiến Bắc Diễn kêu đau, vội vàng giải thích: “Phượng nhi Phượng nhi, ta muốn nói, có phong phạm năm đó của Bắc Liệt, tiểu tử kia, năm tuổi đã xem Đông cung đồ!”

Chiến Bắc Liệt đang đứng cạnh xem kịch vui, sát khí trên người lập tức cuộn trào mãnh liệt, âm trầm quay sang chậm rãi nói: “Hoàng huynh?”

Hắn chợt im lặng, cổ nhin đầy lông đang điên cuồng điên cuồng, chớp chớp mắt hồ ly, nhìn trời, ra vẻ mờ mịt.

Tiện miệng a!

Lộ rồi.....

Chiến Bắc Liệt cười gần hai tiếng, lão tử phải đeo tội danh lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được kẻ chủ mưu!

Chiến Bắc Diễn nuốt nước miếng một cái, âm thầm nghĩ, tốt xấu gì cũng là một Hoàng đế, tiểu tử này cũng sẽ không ra tay trước mặt nhiều người như vậy chứ?

“Nếu Đại Hoàng tử đã cầm tiểu thư nhà Thừa tướng.....” Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác, nói đến đây, khiêu mi nhìn Tả Trung Trạch, Tả Trung Trạch rất tức thời, tiếp lời: “Tả Loan Loan!”

Chiến Bắc Diễn gật đầu, nói tiếp: “Từ nay về sau, Tả Loan Loan chính là....” Hắn suy nghĩ một chút, nuốt lời định nói xuống, đổi thành: “Thư đồng của Đại Hoàng tử! Sau này lớn lên, cùng nhau đi học.”

Nghe đến đây Lãnh Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là thư đồng, không thể chỉ vì một quả táo mà định sẵn chuyện chung thân đại sự của Tiểu Quai.

Chiến Bắc Diễn đúng là muốn quyết định như thế, dù sao thì con trai hắn vừa mới cai sữa lại có hảo cảm với Tả Loan Loan như vậy, thật sự là kỳ quái....

Rất kỳ quái!

Nhưng theo quy định của Chiến gia, về cơ bản thì con hắn không thể thoát được số kiếp cả đời chỉ lấy một người, nếu cứ định hôn sự như vậy thì nhờ may sau này gặp được nữ nhân như Phượng nhi, Lãnh Hạ, Tiểu Thái Bản, lỡ thích người ta mà người ta lại vì mình đã có chính phi mà ghét bỏ thì không được!

Nếu tiểu tử này thật sự thích Tả Loan Loan thì đến lúc lớn tứ hôn cho nó là được.

Chiến Bắc Diễn rất hài lòng với quyết định của chính mình, không tự chủ được mà bước đến trước mặt Tiêu Phượng, đòi phần thưởng: “Phượng nhi, thế được không?”

Tiêu Phượng khoanh tay, bĩu môi nhìn người nào đó đang đen mặt, đầy sát khí, hỏi thăm: “Hồ ly, Bắc Liệt làm sao?”

Chiến Bắc Diễn thầm lo sợ, trên mặt lại không biểu lộ mảy may, quay đầu lại cười âm áp: “Bắc Liệt a, được giáo dục từ nhỏ.....”

“À, nên Hoàng huynh đến tận năm sáu tuổi.....” Chiến Bắc Liệt mỉm cười, làm Chiến Bắc Diễn sồn gai ốc, thần nhiên nói tiếp: “Vẫn phải có cung nữ ôm mới chịu ngủ, thì ra ý không ở trong lời!”

Chiến Bắc Diễn trừng mắt, không dám tin thốt lên: “Lúc đó ngươi mới một tuổi, sao mà biết.....”

Đang nói chợt im bặt!

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, quay người tìm kiếm tức phụ, lập tức nghe phía sau gầm lên, hòa với tiếng mõ Hoàng đế giải thích yếu ớt, trở thành một bản nhạc kỳ dị.

“Ngươi dám lừa dối lão nương trên ghẹo tiểu cung nữ!”

“Phượng nhi.....”

“Câm miệng! Lão nương phải cùng cách với ngươi! Cùng cách!”

“Phượng nhi.....”

“Câm miệng! Không, lão nương sẽ bỏ ngươi! Bỏ ngươi!”

Chiến Bắc Liệt huyết sáo, cuối cùng cũng tìm được tức phụ hần đang uống rượu một mình, ôm eo tức phụ, bế con trai đang ngủ say đi ra ngoài.

Năm mới đã đến, giữa màn đêm đen nhánh bùng lên những đóa pháo hoa rực rỡ, nở rộ muôn màu, làm sáng bừng cả một góc trời.

Bầu không khí vui vẻ bao trùm lấy hoàng cung.....

Một nhà ba người ngửa đầu xem pháo hoa, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ đứng ôm nhau, tình ý nồng nàn, tiểu bất điểm bị pháo hoa đánh thức, trong mắt tràn đầy ý cười hưng phấn, cười khanh khách không ngừng.

Mà phía sau ba người, là Tiêu Phượng đang tức giận ngút trời, Chiến Bắc Diễm khóc không ra nước mắt, là Niên Tiểu Dao đang ồn ào với Chiến Bắc Việt, Tiểu Tiêm khóc thút thít ở giữa hai người, là Chiến Tiểu Quai túm chặt bím tóc của bé gái nhà người ta, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, mặc kệ tiểu cô nương oa oa khóc lớn, tuyệt không buông tay, là vô số quan lại che miệng lén cười, không dám phát ra tiếng động nào, là lão ngoan đồng nhảy nhót vui mừng phấn khởi, Mộ Nhị ở cạnh ông ghét bỏ nhìn, là Mạc Tuyên lắc lắc bàn tính thở dài cảm thán, là Tiêu Phi Ca phe phẩy quạt phong lưu.....

Đêm giao thừa, tốt đẹp như thế đấy.

==

Mùng một.

Sau khi cúng tế tổ tiên xong, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ chuẩn bị thu dọn đồ đạc để xuất phát.

Lần này là tới tham gia lễ đăng cơ của Đông Phương Nhuận nên không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, cho nên để con ở lại Trường An.

Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao cùng đi, việc Niên Tiểu Dao trúng độc, đối với Chiến Bắc Việt mà nói, tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ, chỉ cần nhắc đến liền nghiêng răng nghiêng lợi kêu báo thù. Đi cùng còn có Mộ Nhị, Lăng Tử này bây giờ nghiêm nhiên trở thành bác sĩ tại gia của mọi người, chỉ cần có hần, dù là y hay là độc, mọi chuyện đều dễ dàng không ít, còn có cả ba người Cuồng Phong và Thí Thiên, Đông Sở đã có Chung Mặc phụ trách, Chung Thương để lại Đại Tần, phụ trách quản lý ám vệ và truyền tin.

Cứ như vậy, một đám người rời khỏi thành Trường An, xuất phát đi Đông Sở.

Đông Sở ở gần biển, phía tây bắc là sông Sở Yến, phía nam là sông rộng bao la, còn phía đông thì là đại dương mênh mông, nhờ được thiên nhiên ưu đãi, Đông Sở khí hậu ẩm ướt, của cải dồi dào, cực kỳ phồn hoa giàu có và đông đúc.

Muốn từ Đại Tần đến Sở, phải đi thuyền qua biên quan Đông Kỳ.

Lúc này nếu là ở Đại Tần thì sẽ se se lạnh, nhưng ở Đông Sở thì lại rất ấm áp.

Trên boong thuyền, Lãnh Hạ đứng hóng gió.

Phía dưới là nước xanh biếc, gió biển mang theo mùi mặn của muối đến khắp nơi, ánh nắng bị màn nước phản xạ đến chói mắt, những đợt sóng nối đuôi nhau cuộn cuộn trên mặt biển.

Vai bỗng thấy nặng, một tấm áo choàng phủ lên người nàng, Chiến Bắc Liệt nói: “Gió lạnh.”

Lãnh Hạ ngả về phía sau, tựa vào lồng ngực ấm áp của hần, ôn nhu trả lời: “Ừ, như vậy thì sẽ không lạnh.”

Hai tay thuận thế vòng ra phía trước ôm lấy nàng, Chiến Bắc Liệt tâm tình rất tốt, không có thẳng nhóc kia gây cản trở, quá tốt!

Đại Tần Chiến thần đang vui vẻ hưởng thụ thế giới của hai người, rất sáng khoái thì đột nhiên....

Lãnh Hạ quay đầu lại, chớp chớp mắt: “Không biết bây giờ con đang làm gì?”

Chiến Bắc Liệt bối rối.

“Một tháng không gặp, ta nhớ nó!”

Chiến Bắc Liệt nghiêng răng.

“Không biết tiểu tử kia có nhớ chúng ta không?”

Chiến Bắc Liệt không nói gì hỏi trời xanh.

Lãnh Hạ nhú mày, nguy hiểm híp mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Người không nhớ nó?”

“Nhớ!” Đại Tồn Chiến thần nghiêm mặt, đảm bảo: “Tức phụ, nhớ thật!”

Thấy người này trợn mắt nói dối mà mặt không đỏ tim không nhảy, chỉ chưa thể độc thoại, Lãnh Hạ cười thầm, cũng không vạch trần hắn, hài lòng gật đầu, chợt nghe hắn thăm dò: “Nhưng nhớ thì nhớ, giờ cũng không gặp được, không bằng muốn cái có thể bây giờ.”

Lãnh Hạ nhìn trời, suy nghĩ trong chớp lát rồi gật đầu nói: “Cũng đúng.”

Chiến Bắc Liệt lập tức nhe răng cười, chân chó nói: “Tức phụ, muốn ta đi, không cần khách khí!”

Lãnh Hạ bật cười, trịnh trọng gật đầu, bước lại gần hắn cẩn thận vào môi một cái, mơ hồ nói: “Ừm, giờ bắt đầu muốn, tuyệt đối không khách khí!”

Đoạn đối thoại vô bổ này làm ba người Cuồng Phong trùng hợp đi qua xuất hiện đầy vạch đen trên đầu, nhất là thấy gia nhà mình thỏa mãn ngốc nghếch, liên tục khinh thường.

Cuồng Phong lắc đầu: Từ lúc biết Tiểu Vương phi, sự anh minh thần võ của gia đã bị hủy.....

Thiểm Điện chớp chớp mắt, bĩu môi hỏi: Vậy giờ gia là cái dạng gì?

Lôi Minh chép chép miệng, vẻ mặt ghét bỏ: Ngốc nghếch!

Ba người cùng gật đầu, thở dài cảm thán.

Chiến Bắc Liệt thì không thèm quan tâm ba tên ngốc kia nói như thế nào, chỉ thăm giờ ngón tay giữa trong lòng.

Không chỉ Chiến Bắc Liệt, ngay cả Lãnh Hạ cũng cực kỳ hưởng thụ thể giới hai người khó có được, nàng ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, dịu dàng hôn hắn.

Bỗng nhiên, phượng mâu chớp chớp, đẩy Chiến Bắc Liệt ra.

Đại Tồn Chiến thần đương nhiên sẽ không cho nàng lâm trận bỏ chạy, dù là vì nguyên nhân gì, lúc này, sao có thể phân tâm?

Rất phá phong cảnh!

Chiến Bắc Liệt cắn mút hai cánh môi nàng, không thèm nhìn Lãnh Hạ muốn nghỉ ngơi, đương nhiên cũng không biết, tức phụ nhà mình đang đối diện một cách quỷ dị với một nam nhân ngờ ngác.

Mộ Nhị khinh công trác tuyệt, bước chân nhẹ nhàng, hơn nữa Chiến Bắc Liệt đang không tập trung nên hắn đứng ở phía sau nhìn một lúc lâu mà Chiến Bắc Liệt vẫn không cảm thấy gì.

Phượng mâu lại chớp chớp, Mộ Nhị cũng chớp theo, con ngươi nhìn chằm chằm hai người đang kích tình, trong đôi mắt trong veo ấy, có sự hiếu kỳ nhẹ nhàng.....

Hắn hơi nghiêng đầu, như là đang nghĩ xem hai người đang làm gì.

Phượng mâu tiếp tục chớp, Mộ Nhị cũng chớp theo.....

Lãnh Hạ đẩy mạnh Chiến Bắc Liệt rồi cổ nói: “Mộ Nhị.”

Chiến Bắc Liệt nhú mày, hai tay ôm mặt Lãnh Hạ, để nàng nhìn thẳng vào mặt mình, hung tợn cắn răng: “Tức phụ!”

Đại Tồn Chiến thần vô cùng ghen tuông, nghĩ đến ai không nghĩ, lại dám vào lúc này nghĩ đến Lăng Tử!

Lãnh Hạ liếc mắt, thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, thò đầu ra nói: “Ta muốn nói, Mộ Nhị ở phía sau người....”

Lãnh Hạ ghen lời.

Nàng nhìn về phía sau Chiến Bắc Liệt, con ngươi chậm rãi đảo một vòng, bối rối.

Trước mặt vắng tanh, bốn phía không có người, chỉ có gió biển thê lương thổi đến, làm tóc gáy nàng dựng hết lên.

Một lúc sau, Lãnh Đại sát thủ vẻ mặt cổ quái, há hốc miệng ngơ ngác hỏi: “Người đâu?”

Chỉ có tiếng Chiến Bắc Liệt nghiêng răng trả lời nàng, giọng điệu như muốn nói: Túc phụ, nàng xong rồi!

Không đợi Lãnh Hạ khóc không ra nước mắt, hắn đã cười dữ tợn bế nàng lao vào trong khoang thuyền, ừ, ở trên thuyền lung la lung lay.....

Cảm giác kia, nhất định là có một cảm thụ không tồi!

Ngay lúc Đại Tần Chiến thần híp mắt, đặt túc phụ xuống giường lắc lư, nghĩ đến mùi vị đặc biệt, mong đợi chép chép miệng chuẩn bị dùng bữa.....

Mộ Nhị ở trong khoang thuyền thò đầu ra, khuôn mặt trong trẻo đỏ ửng, hai mắt chứa vài phần xấu hổ ngượng ngùng, rõ ràng là sau khi tự hỏi đã biết hai người vừa nãy làm gì.

Mộ Đại thần y ngơ ngác liếc nhìn boong tàu vắng tanh, cuối cùng cũng lặng lẽ thở phào một hơi.

152. Q.2 - Chương 75: Đoạn Đường Vui Vẻ

Edit: Kiri

Sáng sớm hôm sau, Chiến Bắc Liệt nếm thử mùi vị đặc biệt xong rất thỏa mãn, chép chép miệng tỉnh giấc.

Lãnh Hạ chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy bộ dạng thỏa mãn của hắn, thật sự hoài nghi người này có thể phun ra hai cục xương.

Nàng bĩu môi, trở mình, người kia lập tức dính sát vào.

Bị hai cánh tay rắn chắc bao quanh, lưng dán vào lồng ngực nóng ấm của hắn, lại còn nghe tiếng nói trầm khàn ở bên tai: “Túc phụ, tiếp tục?”

“Ừm...” Lãnh Hạ nhướn mày, suy nghĩ một chút rồi xoay người nằm đè lên hắn, híp mắt lười biếng nói: “Ta ở phía trên!”

Ứng mâu trần đầy dục hỏa, mày kiếm nhướn cao, Chiến Bắc Liệt chậm rãi nói: “Cẩn tuân ý chỉ của Nữ hoàng!”

Giữa được và không được ăn, loại vấn đề nhỏ nhoi này trực tiếp bị vứt bỏ.

.....

Bên trong gian phòng hai người đang kịch liệt đại chiến, làm thuyền vốn đã lắc lư lại càng lắc lư.

Ba người Cuồng Phong ở ngoài cửa mờ ám liếc nhau, ý tứ: Gia thật dũng mãnh!

Một lúc lâu sau.....

Ba người sùng bái nhìn cánh cửa im lìm: Tiểu Vương phi thật bư hãn!

Hai canh giờ sau.....

Ba người kéo ghế đến ngồi, lười biếng mơ màng nói: “Gia thật cầm thú!”

Ba canh giờ sau.....

Trong phòng vẫn đang chiến đấu không ngừng, khai chiến, đình chiến, lại khai chiến, khai chiến xong lại đình chiến, rồi lại khai chiến, ba người Cuồng Phong đã ngủ say, trong lúc ngủ vẫn còn lẩm bẩm: “Tiểu Vương phi không bằng cầm thú!”

Bọn họ cũng đã tự mắt nhìn thấy ‘Gia quy mười điều’, nhất là.....

Gia quy điều chín: Lúc Vương phi lâm hạnh thì phải kiên trì bền bỉ, không được có hành động lực bất tòng tâm.

Gia quy điều mười: Vương phi không muốn thì phải tự giải quyết, không được có hành động lén lút bên ngoài.

.....

Đến tận lúc ba người tỉnh ngủ mới hoảng sợ phát hiện bên trong vẫn chưa kết thúc, nhất thời liền rơi lệ đồng tình, gia đáng thương a, chắc chắn là bị Tiểu Vương phi hành hạ!

Không tự chủ mà nhìn về phía cửa phòng với ánh mắt thương hại, đồng tình, cố gắng sống a.....

Đây chẳng qua là ba người Cuồng Phong quá lo lắng!

Cho nên, lúc Lãnh Hạ mệt đến nhũn cả chân, thềm mǎng Chiến Bắc Liệt là cầm thú, vừa bước ra ngoài liền nhìn thấy ba người Cuồng Phong với ánh mắt ‘Vương phi, tha cho gia đi’, lửa giận lập tức bốc lên, suýt thì tức đến hôn mê.

Ánh mắt âm trầm đảo qua ba người, Lãnh Hạ phát tay áo một cái, bước nhanh rời đi.

Đương nhiên, nếu bỏ qua chuyện nàng lão đảo suýt quy xuống thì khí thế phát tay áo kia, thật sự là rất bực hân.

Lãnh Hạ đi trên hành lang, phía trước có một người đang đi tới, thấy nàng một cái liền dừng lại, đỏ mặt, xoay người, chạy trốn chết.....

Chính là Mộ Nhị!

Rất rõ ràng, sau khi nhìn trộm tiết mục kích tình, Mộ Đại thần y.....

Lúng túng, mất tự nhiên, ngượng ngùng.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, cũng không đuổi theo hắn, được rồi, thật ra với tình hình của nàng lúc này, dù Mộ Nhị có chạy bằng một chân, nàng cũng không đuổi kịp.

Đi vào bếp, liền thấy mấy người trong Thí Thiên đang vây quanh một cái vại lớn, vẻ mặt hiếu kỳ.

Thấy nàng vào, Lâm Thanh hai mắt sáng ngời, hỏi: “Cô nương, chúng ta đang đoán đây, người bảo nuôi mấy con cá này trong vại một tháng, không phải sẽ gãy đi sao?”

Lãnh Hạ cười thần bí, thần nhiên nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

“Cô nương, lẽ nào những con cá này không dùng để ăn?” Trì Hồ vò vò đầu hỏi.

Nàng bước lên trước nhìn, trong vại đang có hơn mười con cá lớn, đây đều là thành quả của Thí Thiên lúc nhân rồi, vốn định kho ăn nhưng sau đó được nàng yêu cầu giữ lại.

Nuôi trong vại một tháng, đến giờ ngay cả sức bơi cũng không có.

Đúng lúc có thể ăn!

Nhìn mấy ánh mắt hiếu kỳ, Lãnh Hạ bật cười: “Cá đương nhiên là để ăn!”

Nói xong liền vén ống tay áo, cầm một con dao xoay tròn, dao thái mà cứ như thành dao mổ, nhìn trông rất dữ tợn.

Thấy thế, Thí Thiên vội lui ra phía sau, lau mồ hôi trên mặt, sau đó bọn họ thấy Lãnh Hạ đầy sát khí.....

Mổ cá, lấy máu, cạo vẩy, moi nội tạng, làm sạch đầu, lấy xương!

Mổ cá bọn họ thấy nhiều rồi nhưng chưa thấy ai mổ cá lại hung thần ác sát như ra trận giết người thế này!

Cô nương a, mổ cá thôi mà, thật ra không cần như thế đâu!

Lãnh Hạ lắc đầu ‘Trẻ con không thể dạy’, mổ cá cũng là giết, đối với một sát thủ, chỉ cần là giết, phải giết dứt khoát, giết mỹ lệ, giết nghệ thuật!

Nàng xử lý xong liền thái thành miếng, chia chúng thành những miếng bằng nhau, những miếng cá thái xong như là có mắt bay sang chiếc đĩa bên cạnh, xếp thành hàng.

Thấy mấy người trợn mắt há hốc mồm vậy xem, Lãnh Hạ phỉ phỉ tay nói: “Hành, gừng, dầu muối.”

Những miếng cá ngon lành làm mọi người nuốt nước miếng, lập tức chạy đi chuẩn bị.

Lãnh Hạ mỉm cười, dùng khăn lau hết những vết máu còn sót lại, đợi mọi người mang đồ về làm gia vị mới gạt đầu hài lòng.

Bên ngoài dần dần có nhiều người xúm lại xem náo nhiệt, Thí Thiên đều tươi cười vui vẻ, tâm tình vô cùng kích động, cô nương tự mình xuống bếp a!

Ba người Cuồng Phong đã sớm biết Lãnh Đại sát thủ và Đại Tàn Chiến thần hợp lực đốt phòng bếp nên nghi hoặc nhìn vào trong, không hiểu ra sao.

Cuồng Phong gãi đầu một cái: Vương phi không biết làm cơm mà?

Thiểm Điện nhìn trời: Lẽ nào Vương phi lên học ở Tây Vệ?

Lôi Minh siết quyền: Gia lao lực như vậy, cần tắm bổ!

Nói là thế nhưng họ suy nghĩ một hồi rồi quyết định không vào, chỉ nấp ở bên ngoài, nhờ may bếp có cháy thì cũng dễ chạy.....

Đang lúc bọn hắn âm thầm vì sự cơ trí của mình mà vỗ tay thì.....

“Cuồng Phong, Thiểm Điện, Lôi Minh!” Bên trong vang lên giọng nói trong trẻo.

Ba người chớp chớp mắt mấy cái, sau khi xác định là gọi mình liền sợ sệt rụt cổ lại, thận trọng bước vào.

Vừa vào trong liền thấy Lãnh Hạ đang cười tươi, đều sợ run cả người, từ lúc biết nàng đến giờ, chỉ cần có biểu cảm ấm áp như thế, chắc chắn không có chuyện gì tốt!

Trong mắt xẹt qua một tia cười đùa, Lãnh Hạ ngoắc ngoắc tay, bộ dáng sói xám dụ dỗ cừu non làm cả ba sờn tóc gáy.

Giơ một lát cá ra, Lãnh Hạ cười tủm tỉm: “Ném thử.”

Ba người trừng mắt lấp bắp: “Vương vương vương vương.....”

Lãnh Hạ bổ sung: “Vương phi.”

Tiếp tục nói lấp: “Sống sống sống sống....”

Bình tĩnh gạt đầu: “Sống.”

Được rồi, bọn họ thừa nhận lát cá này rất sạch sẽ thơm ngon rất kích thích thèm ăn nhưng mẹ nó dù có sạch sẽ thơm ngon thế nào thì cũng vẫn là sống a!

Ba người nhìn trời, lệ rơi đầy mắt, Vương phi a, chúng ta không nên coi người như lang sói a.....

Tuyệt đối là gia, không bằng cầm thú a.....

Ba người mở miệng kêu rên, đột nhiên im bặt, mặt muôn màu sắc nhai cái thứ bị Lãnh Hạ nhanh như chớp nhét vào miệng....

Miếng cá!

Đúng vậy, là miếng cá, do Lãnh Hạ cố ý giữ lại cho họ, à, chưa xử lý gì cả, vẫn còn tơ máu, rất tanh.

Ba người lập tức lao ra ngoài.

Nôn —— nôn không ngừng.

Lãnh Hạ ưu nhã nhíu mày, chặc chặc chặc, đáng thương.

Nàng xoay người, nhìn một đám bị dọa, nhún vai nói: “Lại đây ném thử?”

Mọi người đều xua tay, nghe tiếng nôn kinh thiên động địa ở bên ngoài, sờn hết cả gai ốc, liên tục lui về phía sau.

Lãnh Hạ bĩu môi, mấy kẻ không hiểu biết này!

“Nhị tẩu, nghe nói có đồ ngon?” Một tiếng hưng phấn truyền đến, Chiến Bắc Việt đẩy cửa bước vào.

Lãnh Hạ tưới nước tương nhét vào miệng hần, cười nói: “Đương nhiên là đồ ngon.”

Sắc mặt hần vui vẻ, ăn rõ nhanh rồi nhe răng cười: “Đệ còn muốn ăn nữa.”

Cuối cùng cũng có người hiểu biết!

Lãnh Hạ ngoắc tay, Chiến Bắc Việt chạy đến, hai người ăn ngay tại phòng bếp, người một miếng ta một miếng, ăn bất diệc nhạc hồ.

Làm đám người đằng sau tái mặt đi vài phần.

“Vương phi, chúng ta thực sự biết sai.....” Ba người Cuồng Phong vừa nôn xong liền xông vào, không nói hai lời đã sấm hối trước tiên, bỗng nhiên trừng mắt.

Bọn họ nhìn thấy cái gì, thứ kinh tởm kia, Tiểu Vương phi lại đang ăn rất ngon lành với Việt Vương gia?

Chiến Bắc Việt vui tươi hơn hở quay đầu lại, hưng phấn nói: “Nhanh lên, Nhị tẩu làm món mới, mau đến.....”

Ọe.....

Còn chưa dứt lời, ba người lại tông cửa xông ra ngoài.

Nghi hoặc nhìn bên ngoài rồi lại nhìn mấy bức tượng đá mọc rễ trong phòng, cuối cùng Chiến Bắc Việt cũng phát hiện ra có điều không đúng: “Nhị tẩu a, sao vậy?”

“Kệ họ, mau mang cho Tiểu Dao một đĩa.” Lãnh Hạ bĩu môi, kín đáo đưa cho hần một đĩa.

“Đúng đúng! Tiểu Thái Bản!” Hần lập tức nhận lấy.

Trên boong thuyền, Chiến Bắc Việt nhìn ba người kia nôn đến không biết trời đất là gì, ngay cả ruột cũng sắp nôn ra ngoài, tò mò bước lại gần.

Ba người vừa mới nôn xong, mới thoải mái được vài giây đã lại nghe thấy mùi tanh, dạ dày lại cuộn lên.

Cuồng Phong mặt mũi trắng bệch, dựa vào vai Lôi Minh, muốn giận mà không làm gì được.

Vừa quay đầu liền thấy Chiến Bắc Việt đang cầm một đĩa kỳ dị kia bước lại gần: “Vương gia, người người người..... đừng tới đây, đừng tới đây.....”

Cuồng Phong lui ra phía sau vài bước, kéo theo Lôi Minh, hai người bước hụt chân.....

Tùm tùm!

Rơi xuống biển!

Thiểm Điện chưa kịp phản ứng, khó hiểu quay đầu, lập tức vã mồ hôi lạnh, nhìn Chiến Bắc Việt khó hiểu rồi lại nhìn Cuồng Phong Lôi Minh ở dưới, khóc không ra nước mắt: “Vương gia, ta ta ta ta.... tự nhảy.”

Dứt lời, tùm!

Nhảy thẳng xuống biển.

Chiến Bắc Việt gãi đầu, ta chỉ đến xem, sao phải nhảy xuống biển?

Hần nhún vai, đưa đồ cho Tiểu Thái Bản quan trọng hơn!

Đợi hần rời đi, ba cái đầu lén lút trôi lên, phun nước ra, quan sát phía trên, xác định thứ kỳ dị kia Chiến Bắc Việt đã mang đi mới vội vàng bơi lên thuyền.

Ba người ướt sũng nằm ở trên boong thuyền, liếc mắt nhìn nhau, lập tức có chung một suy nghĩ, tìm gia tổ cáo.

Ba đứa trẻ bị bắt nạt, đương nhiên là muốn tìm người lớn tố cáo.

Khi bọn hần hung ác giậm chân một cái, cổ lấy dũng khí chạy đến phòng Chiến Bắc Liệt, than thở khóc lóc, cực kỳ bi ai, lên án mạnh mẽ ‘Tiểu Vương phi không bằng cầm thú’ đang chờ gia anh minh thần võ làm chủ cho vì bọn họ thì.....

Chiến Bắc Liệt bắt được trọng điểm.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt rõ ràng rất sâu xa, chậm rãi hỏi: “Các người nói, Vương phi tự mình xuống bếp, tự nấu cho các người ăn?”

Lôi Minh chớp chớp mắt mấy cái, trực giác cho thấy mấy lời này có chút lạ, coi như toàn bộ quá trình cũng có thể quy lại là như thế nhưng.....

Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận xem lãnh ý nhàn nhạt kia là do đâu thì Thiểm Điện đã tỏ vẻ oan ức: “Đúng vậy gia, nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!”

“À....” Ánh mắt Chiến Bắc Liệt lại kỳ dị thêm vài phần, mỉm cười nói: “Đi!”

Hắn đứng lên, trong ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của Lôi Minh, Thiểm Điện tươi cười chân chó, Cuồng Phong vô cùng kích động, bước nhanh ra ngoài, vung tay lên nói: “Đi, theo gia đi đòi công bằng!”

“Rõ!” Ba người đứng nghiêm ngay ngắn, ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, to tiếng đáp.

Trên đường đến phòng bếp, Lôi Minh nhìn Chiến Bắc Liệt hiên ngang lẫm liệt, tự đập vào gáy mình một cái, đồ lòng dạ tiểu nhân!

Ngay lúc Lôi Minh tự phỉ nhổ chính mình, không nên hoài nghi gia anh minh thần võ của bọn họ thì đột nhiên thấy đau hông, thân thể nghiêng về trước, rơi tự do.....

Tùm!

Ngay sau đó.....

Tùm! Tùm!

Ba tiếng động rơi xuống nước vang lên xong, Chiến Bắc Liệt thu chân vừa đáp lại, gương mặt tuần tú đen kịt, mẫu sư tử còn chưa từng tự tay xuống bếp làm đồ ăn cho lão tử, còn chưa từng nấu cho lão tử ăn.....

Các người còn dám ghét bỏ!

Chiến Bắc Liệt thêm muốn ghen tỵ trừng mắt mấy tên ở dưới nước, mím môi bước vào phòng bếp, với mẫu sư tử hắn cần phải.....

Trao đổi một chút!

Khí phách hiên ngang bước vào phòng bếp, đang muốn phun mấy lời trong đầu ra, đang muốn thể hiện sự đồ kị thì Lãnh Hạ mỉm cười, mọi thứ đều biến mất sạch.

Nàng cong cong khóe mắt, cười nói: “Người tỉnh rồi à?”

Chiến Bắc Liệt phỉ nhổ chính mình, rũ đầu xuống, lắc lư bước đến cạnh Lãnh Hạ, đáng thương nhìn đĩa cá trên bàn.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, lập tức hiểu ra!

Lấy đĩa đến rồi cười: “Ta nghĩ là người còn ngủ nên đặc biệt để lại cho người một đĩa, giờ dậy rồi thì lại đây nếm thử.”

Ưng mâu lóe sáng, nhìn chằm chằm tức phụ, máy móc há miệng để nàng nuốt cá lát cho ăn, ngơ ngác nhai, ngơ ngác nuốt.

Sau đó, hắn chớp chớp mắt, ngây ra nói từng chữ một: “Đặc biệt, để lại, cho ta, một đĩa?”

Lãnh Hạ liếc mắt nhìn hắn tỏ ý đó là chuyện đương nhiên, rồi lại đút cho hắn một lát.

Máy móc nhai, nuốt.

Bỗng nhiên, hắn nở nụ cười, bước lại gần hôn lên môi Lãnh Hạ: “Tức phụ.”

Chụt!

Lãnh Hạ cũng hôn lại một cái.

Hắn lập tức nhảy lên, ôm lấy nàng rồi vui vẻ nói: “Nàng đút cho ta rồi, giờ ta đút cho nàng!”

Sét đánh giữa trời quang!

Phượng mâu dùng tốc độ chậm nhất để chớp, lần này đến phiên Lãnh Hạ ngây ra, trung thực hỏi: “Người muốn.....”

Đại Tàn Chiến thần mỉm cười, gật đầu, khê điểm mũi chân, vút!

Bé tức phụ bay về phòng ngủ.

Ba tên ám vệ vừa mới bò từ dưới biển lên, cùng liếc nhìn nhau, chúng ta lại đi giết dây một con chó đói đi dạy dỗ bánh bao thịt....

Ngốc a!

Thở dài một tiếng, đang muốn bước lên thuyền thì.....

Một trận gió thổi qua!

Tùm tum tum!

Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện lại rơi xuống biển!

Ở phía xa, gió biển thổi tới tiếng cười to của Chiến Bắc Liệt và tiếng cầu xin tha thứ của Lãnh Hạ.....

==

Khoảng thời gian vui vẻ này, chậm rãi trôi qua.

Thuyền đã vào đến địa phận biển của Đông Sở, mấy hôm nay thấy cũng có một số thuyền buôn đi qua, cũng có đội kiểm tra trên biển nhưng đều bị đám người Cuồng Phong đuổi đi.

Còn một ngày nữa là đến bến cảng.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ từ hôm đó trở đi không hề thấy Mộ Nhị, mỗi lần thấy có bóng xanh ở phía xa thì ngay lập tức lại biến mất.

Đối với chuyện này, Đại Tàn Chiến thần vô cùng sáng khoái, liếc mắt nhìn Lãnh Hạ.

Lãnh Đại sát thủ hai mắt thâm đen, mắt ngủ nghiêm trọng, rốt cuộc thì nàng cũng thật sự cảm nhận được sự dũng mãnh của Đại Tàn Chiến thần, nam nhân này, rõ ràng là sói đói đầu thai, sắc lang ẩn trong máu, cơ thể cũng cực kỳ khang kiện, tràn đầy tinh lực, ngay cả nàng là Sát thủ chi vương cũng phải cam bái hạ phong.

Giờ vừa thấy hắn cười híp mắt nhìn sang, nàng lại phản xạ có điều kiện nhún chân ra, muốn giơ cờ trắng đầu hàng.

Mặt trời mới nhô lên, chiếu sáng một vùng đại dương mênh mông sóng nước, nhìn phía chân trời xa xa đã có thể thấp thoáng thấy Đông Sở.

Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Việt, Niên Tiểu Dao, lưỡi biếng nằm trên boong thuyền, phơi mình dưới ánh nắng ấm áp, nhìn như bốn con mèo lười.

“Ê?” Niên Tiểu Dao nhảy dựng lên, dựa vào lan can nhìn về phía xa, cả kinh nói: “Hình như có người?”

Chiến Bắc Việt nhìn theo tầm mắt của nàng, quả nhiên thấy có một nam tử mặc y phục xanh biếc, bám vào một tấm gỗ nổi trên mặt nước....

Hắn đang nghĩ tại sao người này lại có chút quen mắt?

Lãnh Hạ đã bật cười: “Hoa cô nương?”

Nam nhân cố gắng di chuyển về phía thuyền lớn, vẫy vẫy tay gào lên: “Cứu mạng a, cứu ta với!”

153. Q.2 - Chương 76: Lễ Vật

Edit: Kiri

Trên mặt biển rộng mênh mông, Hoa Thiên gào khóc thảm thiết khàn cả giọng, chậm chạp di chuyển về phía này.

Một cơn sóng xô vào hắn, tiếng cầu cứu rất nghẹn ngào: “Cứu mạng a, ta sợ lắm!”

Lãnh Hạ thần nhiên nhướn nhướn mày, nhìn trò vui.

Càng ngày càng nhiều người nghe thấy tiếng nên lao đến, cười híp mắt dựa vào lan can chỉ vào Hoa cô nương xem náo nhiệt.

Thiểm Điện quơ quơ tay la to: “Hoa cô nương, cố lên!”

Mọi người cười ngặt nghẽo, cũng la theo: “Hoa cô nương, cố lên!”

Tiếng reo hò vang lên trên mặt biển.....

Hoa Thiên túm chặt tấm gỗ, tũn thân cắn cắn môi, nhìn mấy trăm người trên thuyền đang la to cố lên, hai má phình thành cái bánh bao.

Phía sau lại ập tới một cơn sóng, Hoa cô nương sây sảo mặt mày, gào khóc kêu to.

Cứ như vậy, nhô lên, chìm xuống, gào khóc.....

Nhô lên, chìm xuống, gào khóc.....

Rốt cuộc Hoa Thiên cũng bơi được đến cạnh thuyền, tay chân rụng rời hết cả, lệ nóng tuôn trào, tức giận nói không nên lời: “Các người..... các người..... các người.....”

“Mau cứu ta a!” Một tiếng tru đầy giận dữ vang lên.

Lãnh Hạ rất có hứng thú cảm thán một tiếng, chắc chắn chắc, nếu không phải đang chìm trong nước thì nhất định hắn sẽ giậm chân thật mạnh và vãn vãn.

“Trời xanh mây trắng, du lịch trong biển, quả nhiên Hoa cô nương là văn nhân có thú tao nhã, thất kính thất kính.” Lãnh Hạ nhàn nhạt nói một câu làm mặt Hoa Thiên còn xanh hơn cả y phục, ngọc thủ vung lên, thần nhiên nói: “Còn không mau mời Hoa cô nương lên thuyền ngồi chơi.”

“Rõ!” Mọi người ôm bụng, ầm ầm cười to.

Một sợi dây thừng được ném xuống, quấn hai vòng trên cổ Hoa Thiên, rồi kéo mạnh lên.

Giữa không trung, một bóng người màu xanh giương nanh múa vuốt, gào khóc la hét bị kéo lên.

Bịch!

Hoa cô nương đáp xuống boong thuyền với tư thế hình chữ đại ().

Đầu khê động, hắn thận trọng nhấc mi mắt lên, liếc mắt nhìn vô số khuôn mặt tươi cười, con người từ từ chuyển động rồi bộp một cái, đầu đập xuống boong thuyền.

Giả vờ bất tỉnh!

Chiến Bắc Liệt nhướn nhướn mày kiểm, chậm rãi nói: “Kìa, Hoa cô nương hôn mê....”

“Cần hô hấp nhân tạo!” Lãnh Hạ khoanh tay đảo một vòng quanh Thí Thiên, làm mọi người trắng bệch mặt mũi, bước nhanh về phía sau.

Hoa Thiên đang giả vờ hôn mê, hàng mi hơi động một cái, ti hí nhìn bên ngoài, chọn a.....

Người này anh tuần uy vũ —— Chiến Bắc Liệt.

Người này lạnh lợi đáng yêu —— Chiến Bắc Việt.

Người này khô ngô cường tráng —— Trì Hổ.

Người này thanh tú động lòng người —— Lâm Thanh.

A, còn có người đang đi tới kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng —— Mộ Nhị.

....

Hoa Thiên cẩn thận lựa chọn, gương mặt ửng hồng, người nào đây? Rốt cuộc sẽ là người nào đây?

Đang lúc hần do dự chọn lựa chúng mỹ nam thì Lãnh Hạ thần nhiên nói: “Hình như em gái của Thủy Tiên cô nương đang làm đầu bếp trên thuyền, giống hệt cô ấy, chắc Hoa cô nương sẽ thích, tên gì ấy nhỉ.....”

“Toán Miêu!” Chiến Bắc Liệt nghiêm nghị tiếp lời: “Mau mời Miêu cô nương tới!”

Lưng hổ!

Eo gấu!

Chân voi!

Nữ nhân!

Hoa Thiên lập tức nhảy dựng lên, hô to: “Ta tỉnh rồi!”

“Tỉnh là tốt rồi.” Lãnh Hạ quan sát hần từ đầu đến chân một phen, khóe môi cong lên hỏi: “Hoa cô nương, sao lại chạy đến biển Sở... à, bơi?”

Áo choàng xanh biếc ướt nhẹp dán sát vào người, đường cong lả lướt lộ ra, bên hông còn rũ xuống một đoạn dây lưng, mỗi chân đeo một vòng chuông nhỏ, nhưng chỉ còn mỗi sợi dây, tóc đen ướt đầm dính đầy mặt.

Hần ngượng ngừng chớp chớp mắt rồi trả lời: “Thuyền ta gặp hải tặc, đánh không lại nên đành bỏ thuyền chạy trốn, trôi trên biển hai ngày rồi, không biết thuộc hạ đã trôi đi đâu mất....”

“Ai nha! Bốn tên sai vặt của ta không biết có an toàn không....” Hoa Thiên cả kinh nhảy dựng lên, liếc nhìn xung quanh: “Phi Ca và A Tuyên có tới không? Không thể để họ thấy ta như thế này được.”

“Yên tâm, hai người đó đang ở Trường An.” Lãnh Hạ bật cười, chắc hần đến dự lễ, từ Hàn đến Sở không đi đường này nhưng chắc trôi hai ngày nên trùng hợp gặp được.

Hoa Thiên vốn đang hoảng sợ, nghe thấy hai người không đến liền uể oải, ánh mắt quẩn rũ đảo qua đám người Thí Thiên làm mọi người sồn da gà.

Chiến Bắc Liệt trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Hải tặc?”

Xem ra vận khí của bọn hần cũng không tệ, gặp thuyền buôn, thuyền quan nhưng chưa hề gặp hải tặc.

“Các người không biết á?” Hoa Thiên kinh ngạc bước đến, oán hận giậm chân: “Cũng phải, vùng biển này vốn rất thái bình, nhưng từ lúc Đông Sở Tiên hoàng băng hà, Đông Phương Nhuận chuẩn bị đăng cơ thì đột nhiên nhảy ra không ít hải tặc, chuyên đánh cướp thuyền buôn, thuyền đánh cá, triều đình Đông Sở đang bận rộn chuyện đăng cơ, nên không ai đoái hoài đến việc này, bách tính lại chịu khổ.”

Lãnh Hạ khóe môi cong lên, gặp cũng không sao, thuận tiện để Thí Thiên giải quyết, cũng coi như là vì dân trừ hại.

Nàng phân phó Thiểm Điện: “Đưa Hoa cô nương đến sương phòng thay y phục.”

Liếc thấy Thiểm Điện khả ái, Hoa Thiên liên tục gật đầu, uốn ngực đi vào trong khoang thuyền.

Đúng lúc này, phía xa vang lên tiếng còi.

Hoa Thiên dừng bước, mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một đội tàu đang lướt về phía này rất nhanh, chiếc đi đầu phải lớn gấp đôi thuyền họ, trên cột buồm phấp phới cờ Đông Sở, phía sau có ba chiến thuyền nhỏ hơn, nói là nhỏ nhưng cũng không nhỏ hơn thuyền họ là bao.

Lãnh Hạ nhíu mày: “Là thuyền quan, mấy hôm trước gặp rồi còn gì?”

Thiểm Điện gãi gãi đầu, gật đầu nói: “Vâng, lần trước không nhiều như thế, chỉ có một thuyền tuần tra nhỏ, hai thuyền cách xa hồi vài câu rồi đi thôi.”

Cuồng Phong nói tiếp: “Giờ nghĩ lại thì hình như có chút vấn đề, họ chỉ hỏi có phải thuyền buôn không thôi, chúng ta nói là không phải, sau đó huynh đệ Thí Thiên chạy lên boong thuyền, thuyền kia lập tức đi luôn.”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, đội thuyền quan này rõ ràng là đi về phía họ, đúng ta thuyền họ không có ký hiệu của Đại Tần, cũng không hoa lệ, không giống như là để bị nhận ra.

Trong lúc suy nghĩ thì đội thuyền đã đến gần.

Ba chiếc thuyền phân ra bao vây lấy họ, trên mỗi thuyền đều có hơn trăm nha dịch, mà ở mũi thuyền của chiếc lớn nhất, một nam nhân mập mạp mặc quan bào đang đứng, nha dịch bên cạnh đảo qua mọi người rồi gật đầu nói: “Đại nhân, chính là bọn họ!”

Nam nhân mập mạp ho khan một cái rồi kiêu ngạo nói: “Bản quan chính là Thủy sư Tuần sát sứ, dám hải tặc các ngươi, còn không giơ tay chịu trói! Dám lộng hành trên biển, cướp thuyền buôn, quấy rầy bách tính, đã biết tội chưa?”

Hải tặc?

Chiến Bắc Việt đầu óc mơ hồ nhìn chằm chằm nam nhân này một hồi, cuối cùng mới hiểu Tuần sát sứ chó má này đang nói mình, lập tức trừng mắt: “Ngươi.....”

Mới nói một chữ Chiến Bắc Liệt đã giơ tay lên ngăn lại.

Hắn và Lãnh Hạ liếc nhau, đều đã nhìn thấu vài phần.

Coi họ là hải tặc thì có thể hiểu, dù sao thì mấy ngày trước đã có thuyền tuần tra xác nhận họ không phải thuyền buôn, chắc nha dịch lúc này thuộc đội tuần tra hôm trước, mà Thí Thiên đều là người hung thần ác sát, bị nhầm là thổ phỉ cũng không phải là lần đầu, nên đã sớm quen.

Nhưng hải tặc là dùng mạng mình để buôn bán, đương nhiên không thể chỉ bằng mấy câu mà ngoan ngoãn chịu trói, nếu lão ta sớm nghĩ họ là hải tặc thì phải thừa dịp họ chưa chuẩn bị sẵn sàng mà tiên phát chế nhân chứ không phải đứng ở kia lăm nhăm.

Đã như vậy, để xem hắn có ý gì.

Tuần sát sứ lạnh lùng quét mắt nhìn Chiến Bắc Việt, trong mắt lão hiện lên một tia ngoan lệ, chuyển sang Chiến Bắc Liệt thì thành ‘Trẻ nhỏ dễ dạy’, lớn tiếng nói: “Bản quan lệnh cho các ngươi, giao hết tiền bạc ra, bằng không, giết hết bất luận tội!”

Vừa dứt lời, ngay cả Chiến Bắc Việt cũng hiểu, cười nhạo một tiếng với Niên Tiểu Đào: “Thì ra là muốn đen ăn đen!”

Niên Tiểu Đào đẩy mặt hắn ra, ghét bỏ nói: “Cách xa ta ra một chút.”

“Ai nha!” Hoa Thiên chạy tới, cười híp mắt đỡ lấy Chiến Bắc Việt: “Tiểu Việt, sao còn chưa thu phục được tiểu lưu manh này?”

Chiến Bắc Việt bất đắc dĩ nhìn trời, Hoa tử tử a, còn không phải là vì ngươi cho thuốc sao.

Bên này mấy người vui đùa ầm ĩ, hoàn toàn bỏ quên đội tàu đang bao vây họ.

Tuần sát sứ thẹn quá hóa giận, dữ tợn hét lớn: “Các ngươi thật không biết điều, giao tiền bạc ra bản quan còn có thể tha cho các ngươi một mạng, bằng không.....”

Hắn vung tay lên, cạch!

Nha dịch trên bốn thuyền lập tức rút đao kiếm ra, lưỡi đao sáng loáng dưới ánh mặt trời.

”Đại nhân, nếu chúng ta giao tiền bạc ra.....” Lãnh Hạ cong khówek môi lên, chậm rãi nói: “Có thật là được thả không?”

Sắc mặt lão ta tốt lên vài phần, lạnh lùng nói: “Các người cũng không phải tội ác tày trời, chỉ cần giao ra đây, mọi chuyện đều có thể thương lượng.”

Lãnh Hạ rũ mi mắt xuống, giống như đang suy tư.

“Các người mới đến?” Tên nha dịch kia thấy thế, mở miệng thuyết phục: “Trên biển này, có ai không biết đại nhân nhà chúng ta nhân hậu thương người, qua lại vài lần các người.....”

Hắn nói đến đây thì bị Tuần sát sứ ngăn lại bằng một ánh mắt cảnh cáo, lập tức câm miệng, không dám nói nữa.

Lãnh Hạ lại nghe được vài phần, xem ra không chỉ là đen ăn đen, mà lão ta cố ý vẽ đường cho hươu chạy!

Tuần sát sứ để hải tặc cướp bạc, rồi lúc tuần tra lại thu hết số bạc đó, rồi thả tiếp cho chúng tiếp tục hoành hành, cứ thế cũng ăn được không ít bạc, có lẽ lão cũng đã sớm cấu kết với hải tặc, hải tặc cướp được bao nhiêu thì lão cũng được một phần.

Nhìn đám nha dịch không hề kinh ngạc, rõ ràng đã sớm quen với việc này, Tuần sát sứ ăn thịt thì bọn chúng cũng được nước canh.

Sợ rằng vì bọn họ mới tới nên Tuần sát sứ này còn muốn quan sát thêm vài ngày.

“Không được a, chúng ta vừa mới cướp của sứ giả Nam Hàn.” Hoa Thiên xông lên, cực kỳ cường điệu túm lấy tay áo nàng hô lớn: “Nhiều bạc như thế a.....”

Hắn chợt ngậm miệng, ra vẻ như vừa lỡ lời.

Lãnh Hạ nhướn mày, liếc mắt nhìn hắn, tên thích làm rối chuyện này.

Bị hắn nói thế, dù đưa ra quốc thư cũng vô ích, nếu có thể cướp của sứ giả Nam Hàn thì đương nhiên cũng có thể cướp của sứ giả Đại Tần, có quốc thư? Đó là người cướp được!

Lãnh Hạ ngửa đầu nhìn trời, ra vẻ do dự.

Tuần sát sứ kia lập tức có tinh thần, nha dịch xung quanh cũng lộ vẻ hưng phấn không thôi, không ngờ nha, đoàn sứ giả của một nước thì có biết bao nhiêu bạc!

“To gan!” Tuần sát sứ ra vẻ đạo mạo, lớn tiếng trách cứ: “Đoàn sứ giả mà các người cũng dám cướp.....”

“Đại nhân! Chúng ta sẵn lòng giao bạc.....” Không đợi lão nói xong, Lãnh Hạ đã cắt lời, nghiêm mặt nói: “Nhưng cướp của đoàn sứ giả thì không thể so với thuyền buôn thông thường, sao chúng ta sámtin đại nhân sẽ thật sự thả người, trừ khi..... Đại nhân đồng ý ký một thỏa thuận với chúng ta, hứa lấy bạc xong sẽ thả người.”

Tuần sát sứ chợt lóe sáng hai mắt, rồi nghe nàng nói tiếp: “Việc này đại nhân cũng phải mạo hiểm, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi đại nhân, sau này số bạc cướp được, chúng ta nguyện chia cho đại nhân năm phần, chỉ cần đại nhân đồng ý giờ cao đánh khẽ.”

Lão híp mắt lại, nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Người là ai?”

“Lão đại!” Hoa Thiên vung khăn tay lên, cướp lời trước: “Đây là lão đại của chúng ta!”

Tuần sát sứ ghét bỏ liếc mắt nhìn ẻo lả, nửa tin nửa ngờ nhìn mọi người trên thuyền, thấy vẻ sùng bái trong mắt không phải giả vờ mới lắm bầm: “Bây giờ nữ nhân cũng có thể làm thủ lĩnh thổ phỉ à.”

“Đâu chỉ có thể làm thủ lĩnh thổ phỉ, làm Hoàng đế cũng có a!” Hoa Thiên chớp chớp mắt nói mát.

Tuần sát sứ cười nhạo nói: “Tây Vệ Nữ hoàng kia đúng là không biết tự lượng sức mình, nữ nhân nên ở nhà giúp chồng dạy con, dám lên triều ra vẻ, buồn cười!”

“Đại nhân nói rất hay!” Hoa Thiên cười tủm tỉm, liếc nhìn Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, chỉ e thiên hạ không loạn nói: “Đại Tàn Liệt Vương nữa, cũng rất buồn cười, bị một nữ nhân trèo lên đầu, có còn là Chiến thần không!”

Chiến Bắc Liệt rất bình tĩnh, chỉ thầm nghĩ tên gây rối này nên dạy dỗ hần thế nào.....

Mọi người bĩu môi, thận trọng liếc nhìn Hoa Thiên.....

Lại không sợ chết, Hoa cô nương, tự giải quyết cho tốt a!

Lãnh Hạ nhìn Tuần sát sứ hỏi: “Đại nhân tính thế nào?”

“Được, người đã thắng thần, bản quan cũng thắng thần!” Lão nghĩ trong chốc lát rồi thống khoái nói: “Lại gần!”

Thuyền lớn chậm rãi tới gần, thả thang xuống nối từ thuyền chúng sang thuyền bọn họ.

Thấy hần bất động, Lãnh Hạ cười nhạt, người này rất khôn khéo, không muốn một mình sang đây, sợ họ đổi ý dùng lão để uy hiếp, đến lúc đó bạc đã không có mà có khi mạng nhỏ cũng chẳng còn.

Nàng cũng không do dự, bước sang tàu bên kia.

“Lão đại a!” Hoa Thiên vẻ mặt căng thẳng, rất nhập vai diễn, chỉ chưa rút nước mắt thôi: “Cẩn thận a!”

Lãnh Hạ liếc một cái, thầm nghĩ nên dạy dỗ tên gây rối này kiểu gì.....

Hoa cô nương đã bị Đại Tàn Chiến thần và Lãnh Đại sát thủ nhớ kỹ lại còn hồn nhiên chưa biết gì, vui vẻ vậy vậy khần.

Tuần sát sứ sai người mang án lên, vung bút viết thỏa thuận lên giấy rồi đóng dấu.

Đến lượt Lãnh Hạ in dấu tay, nàng vẫn thong thả cầm tờ giấy lên nhẹ nhàng thối.

Tuần sát sứ đang định hỏi thì thấy Lãnh Hạ trêu tức nhìn về phía mình, trong lòng dâng lên một tia không tốt, chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên.

“Động thủ!”

Ngay sau đó, trên thuyền đối diện bay ra vô số người, nhẹ nhàng hạ xuống thuyền lớn, không đợi nha dịch phản ứng đã bắt giữ hết.

Tuần sát sứ quá sợ hãi, đột nhiên, cổ bị một bàn tay mảnh khảnh bóp lấy.

Hần khe nuốt nước miếng một cái, sợ hãi không dám cử động.

Ba thuyền khác cách khá xa, thấy có biến cũng vội chạy về phía đông.

Trên thuyền tung ra vô số dây thừng, trói chặt lấy ba con thuyền đang chạy trốn kia, Thí Thiên nhẹ nhàng bay qua đó.

Đương nhiên là không cần lo lắng, những binh lính Đông Sở yếu ớt này không thể so với Thí Thiên, chỉ trong nháy mắt đã bị hạ gục!

Lãnh Hạ nhẹ nhàng buông cổ Tuần sát sứ ra, người như vậy, không đáng để nàng ra tay, bước lên thang quay về tàu.

Tuần sát sứ trừng mắt, lắp bắp nói: “Các người..... các người dám bắt mệnh quan triều đình..... Bản quan.....”

Bốp!

Tề Thịnh tát cho lão một cái.

“Mệnh quan triều đình?” Tề Thịnh cười nhạo một tiếng, mắng: “Nhìn đi, đó chính là nữ nhân không biết tự lượng sức mình, ra vẻ trên triều mà người nói!”

Tây Vệ..... Nữ hoàng?

Tuần sát sứ ngồi bệt xuống đất, mặt mũi trắng bệch: “Xong.....”

==

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mới nhô lên trên biển.

Đông Phương Nhuận đang đứng chắp tay trên bến tàu, toàn thân y bào nguyệt sắc trong veo như nước, chỉ bạc thêu uốn lượn nhẹ nhàng, dưới ánh mặt trời vô cùng long lanh.

Mà phía sau hắn là quan viên bộ Lễ, đang nhìn chiếc thuyền phấp phới cờ Đại Tồn lướt đến.

Một người trong đó lặng lẽ hỏi: “Sao Hoàng thượng lại đích thân đến?”

Người kia nhỏ giọng đáp: “Ai biết được, sáng nay nghe tin thấy thuyền Đại Tồn, Hoàng thượng liền tới.”

“A!” Không biết là ai hô to một tiếng: “Đó là thuyền tuần tra a!”

Mọi người nhìn theo, phía sau thuyền Đại Tồn, là một thuyền lớn ba thuyền nhỏ, cột buồm bay bay cờ Đông Sở, chính là thuyền tuần tra Thủy sư mà họ rất quen thuộc.

Mọi người ở phía sau bàn luận sôi nổi, Đông Phương Nhuận chỉ nheo mắt lại, ánh mắt chột lóe chột tắt, ý tứ không rõ ràng.

Đợi đến lúc thuyền cập bến, đã là gần hai canh giờ sau.

Từ trên tàu, một nam một nữ chậm rãi đi xuống.

Hai người sóng vai bước xuống, nam tử cao ngất như tùng, nữ tử trong trẻo như liên, khoe môi đều gợi lên một độ cong nhân nhật, cũng bá đạo, cũng cuồng vọng, cũng lạnh lùng bức người, cũng hơn người, nhưng ở cạnh nhau lại hài hòa đến vậy, giống như họ từ lúc sinh ra đã là một đôi, cảm giác hài hòa ấy làm Đông Phương Nhuận hơi híp mắt lại.

“Có chuyện gì thế?” Một người ở phía sau hô to.

Đông Phương Nhuận nhìn theo, phía sau Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, còn có hơn bốn trăm người, mỗi người đều đang giữ một nha dịch Đông Sở, mà phía sau cùng là Hoa Thiên yêu mị đang đẩy một nam nhân mập lùn, cười híp mắt đi tới.

“Sở hoàng, đã lâu.” Chiến Bắc Liệt cầm tay Lãnh Hạ, đi tới trước mặt Đông Phương Nhuận.

Dù hắn là Thất hoàng tử hay sắp đăng cơ làm chủ tử Đông Sở, thái độ của Chiến Bắc Liệt là Đại Tồn vương gia vẫn không đổi, cung kính khiêm tốn tuyệt đối không có, nhiều nhất, cũng chỉ là có lễ.

Đông Phương Nhuận cũng không ngại, gật đầu với Chiến Bắc Liệt rồi chuyển hướng Lãnh Hạ, ôn nhu cười: “Liệt Vương,, Vệ Hoàng, biệt lai vô dạng.”

“Chúc mừng.” Lãnh Hạ lấy một tờ giấy ra đưa cho hắn, cười nói: “Lễ vật đăng cơ.”

Hắn nhận lấy, ánh mắt dần dần đóng băng: “Đa tạ.”

Chính là thỏa thuận giữa Lãnh Hạ và thủy sư Tuần sát sứ.

Tân hoàng đăng cơ, triều đình đều bận rộn chuyện này nên bọn hải tặc mới có cơ hội hống hách, bọn tham quan cũng tranh thủ thời cơ, lễ vật này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tầm ảnh hưởng của nó được quyết định nhờ sự xứng đáng của vị tân hoàng.

Nếu trong lòng hắn quan tâm bách tính thì đây chính là lễ lớn còn không thì còn không đáng giá bằng bạc.

Mà Đông Phương Nhuận, dù thủ đoạn độc ác, giết cha hại huynh, âm mưu vô số, cho người giả trang thành thổ phỉ quấy rối bách tính ở biên cảnh Đại Tồn, hắn dùng một vạn nhân làm mồi nhử trong trận chiến Sở Yên mà mất cũng không chớp lấy một cái.....

Mọi chuyện, chẳng qua là vì bất buộc, hắn muốn.....

Sống.

Chỉ đơn giản là muốn sống, sau đó uy danh hiển hách, đến giờ ngồi lên ngôi cửu ngũ chí tôn này.

Tới nay, mọi chuyện đã thành sự thật, hắn không còn bị ngăn cản bởi bất cứ thứ gì, hắn muốn làm gì, nghĩ gì người ngoài không biết được nhưng với lễ vật này, hắn thật sự đa tạ.

Loại quan lại thói nát thế này, không thể giữ lại được!

Đông Phương Nhuận tuy nói với giọng nhẹ nhàng nhưng lại chứa sát khí lạnh như băng: “Thủy sư Tuần sát sứ, lôi ra ngo môn, chém đầu!”

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng.... Vi thần chỉ nhất thời mờ mắt, vi thần biết sai rồi.... biết sai rồi.....” Không đợi Tuần sát sứ kêu khóc, bỏ đến trước mặt Đông Phương Nhuận đã bị binh lính kéo xuống.

Quan viên Đông Sở ở phía sau thở cũng không dám thở mạnh, lễ vật quý gì mà Tây Vệ Nữ hoàng vừa đưa cho Hoàng thượng đã có một Tuần sát sứ bỏ mạng?

Đông Phương Nhuận đưa tờ thỏa thuận trong tay ột viên quan ở bên cạnh, hạ lệnh: “Tra rõ việc này, bắt cứ quan viên nào có liên quan cũng chém đầu, đám người còn lại sung quân, lệnh cho Thủy sư tiêu diệt, Trẫm muốn biển Sở này khôi phục sự bình yên trước lễ đăng cơ!”

Viên quan kia nhận lấy, liếc qua một cái lập tức vã mồ hôi, liên tục gật đầu: “Dạ! Vi thần tuân chỉ!”

Đông Phương Nhuận nhìn về phía Lãnh Hạ: “Đa tạ.”

“Sao Sở hoàng không tạ ơn ta?” Một cái đầu diêm dúa lộ ra cười híp mắt ngả về phía Đông Phương Nhuận: “Ta cũng góp công.”

Đông Phương Nhuận mỉm cười, lui ra phía sau, né tránh gật đầu.

“Đa tạ Hoa Quốc cữu.”

Hoa Thiên không có điểm tựa suýt thì ngã, hắn tủi thân chớp chớp mắt, lại ngả vào mềm mại hỏi: “Sứ giả Nam Hàn gặp hải tặc trên đường đến đây, bốn tên sai vật của ta bị thất lạc rồi, Sở hoàng đi tìm giúp được không?”

Đông Phương Nhuận hít sâu một hơi, đời này, đây là lần đầu tiên hắn sinh ra vài phần kinh sợ với một nam nhân.

Hắn lại lùi ra phía sau thêm mấy bước, ra lệnh cho thuộc hạ: “Có nghe thấy không, đi tìm người giúp Hoa Quốc cữu.”

Hoa Thiên lại ngã.

Mím môi, cúi đầu, bầm bầm tay, nhỏ giọng lầm bầm: “Cho ta dựa một tý thì mang thai chắc....”

Chờ a chờ, chờ a chờ, không ai đáp lời hắn.

Đến lúc hắn tức giận ngẩng đầu thì mọi người đã đi xa rồi, oán hận gào lên: “Chờ ta một chút!”

Kinh đô Đông Sở đầu xuân rất sầm uất, lộ rõ vẻ nho nhã của văn nhân, Đông Sở thiên về văn hoá giáo dục nên đâu đâu cũng thấy nam tử mặc nho sam cầm quạt, khiêm nhã lễ độ, nhẹ nhàng ôn nhu, nghe giọng nói thôi cũng đã là một loại hưởng thụ, quả không hổ là nơi ‘Chốn chốn là văn nhân’.

Đông Phương Nhuận giới thiệu phong tục đồ đạc cho Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, đối với một Hoàng đế mà nói, quả là rất chu toàn.

Hắn đang nói thì đột nhiên dừng lại: “Chuyện Phương Nghĩa, mong không quấy nhiễu Vệ Hoàng và Liệt Vương.”

Lãnh Hạ nhếch môi, nàng biết hắn đang vứt bỏ trách nhiệm với chuyện kia, chỉ thản nhiên nói: “Người đã chết, ta giải quyết hộ Sở hoàng một thuộc hạ không nghe lời, nhưng ta không nghĩ là sẽ giải quyết tiếp người thứ hai.”

Đông Phương Nhuận nghe được ý cảnh cáo của nàng, nhún vai: “Đương nhiên.”

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng dáng mảnh khảnh nhào về phía Đông Phương Nhuận.....

Hắn nhú mày, nhanh chóng tránh ra.

Thân ảnh kia duyên dáng kêu to một tiếng, lão đảo một chút rồi nhanh nhẹ quỳ xuống, ôn nhu nói: “Thần nữ Chu Kỳ, va phải Hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần.”

Lãnh Hạ nhìn nữ tử này, nhướn mày, chẳng lẽ nàng còn không hiểu.

Ừm, tư thế quỳ rất đẹp, phản ứng cũng rất nhanh, giọng điệu thì ổn định, ngay cả tiếng kêu vừa nãy cũng rất kiều mị.

Nàng lui đến bên cạnh Chiến Bắc Liệt, tựa vào bả vai hắn, thản nhiên xem trò vui.

154. Q.2 - Chương 77: Con Hát Trời Sinh

Edit: Kiri

Đông Phương Nhuận nhíu nhíu mày, biết thân phận của nữ tử này rồi mà hắn vẫn im lặng đứng đó.

Nữ tử kia mặc y phục vàng nhạt, cúi đầu quỳ, đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Đông Phương Nhuận cho bình thân, nghi hoặc ngẩng đầu lên, dung mạo như tranh vẽ, đôi mắt như nước hồ thu, trong chớp mắt chạm vào ánh mắt Đông Phương Nhuận, hai gò má liền ửng hồng, vô cùng kiều mị.

Nàng khẽ cắn môi dưới, giọng nói ôn nhu: “Thần nữ Chu Kỳ, va vào Hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần.”

Lãnh Hạ chép chép miệng, Đông Phương Nhuận chỉ mặc y phục bình thường, thậm chí ngay cả xe liên cũng không dùng, rõ ràng là bí mật rồi cung, mà nữ nhân này lại quá trùng hợp va phải hắn, cũng quá trùng hợp nhận ra thân phận của hắn, chỉ có thể là do có trường bối làm quan bày mưu đặt kế.

Tân hoàng đăng cơ, chuyện chọn phi cũng chỉ là sớm hay muộn, những đại thần kia nghĩ thế cũng không có gì đáng trách, nhưng với tính cách Đông Phương Nhuận, sao hắn có thể để người khác tính toán mình.

Nữ nhân này chỉ thấy ý cười ở khóe môi hắn mà không thấy lãnh ý trong mắt hắn sao.....

Nhưng, Chu Kỳ.....

Họ Chu.....

Lãnh Hạ nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, hắn gật đầu.

Hai người hiểu rõ, thu ánh mắt lại, khóe môi cong lên độ cong hài hước, tiếp tục xem kịch vui.

Một lúc lâu sau, Chu Kỳ đã có chút thấp thỏm, trong giọng nói cũng ẩn chứa sự lo lắng, lại nói lần thứ ba: “Thần nữ Chu Kỳ, va vào Hoàng thượng, tội..... tội đáng chết vạn lần!”

Đến lúc này Đông Phương Nhuận mới chậm rãi nói: “Thì ra là thiên kim phủ Chu ngự sử, bình thân.”

Nàng thở phào một hơi, cổ chịu tê mà đứng dậy, tươi cười rục rịch, hai gò má đỏ ửng.

Còn chưa kịp nói đã nghe Đông Phương Nhuận nói tiếp: “Va phải Trẫm cũng không sao, nhưng hôm nay Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tàn Liệt Vương tới đây làm khách, va phải hai vị khách quý Trẫm không thể cứ thế bỏ qua được!”

Chu Kỳ ngẩn ngơ nhìn hắn, cảm thấy trong giọng nói ôn nhuận kia thấp thoáng lãnh ý, cảm giác lạnh lẽo ấy chạy thẳng vào đáy lòng nàng rồi lan ra toàn thân.....

Lạnh đến thấu xương!

Không đợi nàng giải thích, Đông Phương Nhuận đã cười khê một tiếng, không lưu tình chút nào: “Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha..... Phạt đánh ba mươi đại bản!”

“Hoàng thượng?” Hai mắt tròn to, không dám tin kêu lên.

Nhưng thuộc hạ ở phía sau đã nghe lệnh, túm lấy Chu Kỳ, kéo xuống không thương tiếc.

“Chắc chắc chắc.....” Lãnh Hạ than thở vài tiếng, ngẩng ngửa ngón tay của Chiến Bắc Liệt, thản nhiên nói mát: “Ba mươi đại bản, cô nương nhỏ bé yếu ớt như thế, cũng mất nửa cái mạng.”

Đông Phương Nhuận bỗng quay đầu, nhìn về mặt trời tức của nàng, trong lòng bỗng bốc lên một ngọn lửa vô danh, cười nói: “Đây chẳng phải là điều Vệ Hoàng mong muốn sao?”

Lãnh Hạ nhướn mày cười nhạt: “Người biết ta muốn gì ư?”

“Đừng nói là một mình nàng ta, dù là cả nhà nàng, nếu Vệ Hoàng muốn.....” Trong đôi mắt hẹp dài ấy như có một lớp sương mù dày đặc làm người khác không thể thấy rõ tâm tình hẩn, Đông Phương Nhuận chậm rãi phun ra: “Nhuận hai tay dâng.”

Lãnh Hạ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của hẩn, hẩn cũng không hề tránh né, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Bả vai được một bàn tay to ôm lấy, Chiến Bắc Liệt nhướn mày trả lời: “Đa tạ Sở hoàng ưu ái nội tử.”

Hai chữ ‘Nội tử’ này hẩn cắn rất mạnh, ai cũng nghe ra thâm ý trong ấy chứ đừng nói là Đông Phương Nhuận.

Không khí của ba người lập tức trở nên kỳ quái, mọi người đi trên đường đều cảm thấy lãnh ý khiến người khác thở không thông.

Chiến Bắc Việt xoa xoa gai ốc trên tay, nhìn ba người đang nhìn nhau kỳ dị, lầm bầm: “Hết đông rồi mà sao vẫn lạnh thế?”

“Tiểu Thái Bản, nàng cũng lạnh đúng không?” Hẩn ôm chầm lấy Niên Tiểu Dao, mặt dày nói: “Ta sưởi ấm cho nàng!”

Niên Tiểu Dao nhe răng ra đập cho hẩn một cái rồi mắng: “Đừng hòng chiếm được tiện nghi của ta!”

Hai người dù đang vui đùa ầm ĩ vẫn liếc ba người kia còn chưa nhận ra, liếc mắt nhìn nhau.

Chưa nhìn đủ à?

Đúng lúc này, một tiếng oán giận kiêu mị truyền đến: “Các người không có nghĩa khí, không đợi ta đã chạy trước! Ta sẽ tức giận.....”

Mùi hương nồng nặc ập đến, Hoa Thiên lắc mông vọt tới giữa ba người, cực kỳ nghiêm túc gật đầu: “Thật sự sẽ tức giận!”

Đông Phương Nhuận khẽ cười một tiếng, giống như chuyện vừa nãy chưa từng đề cập đến, mọi thứ chỉ là ảo giác của mọi người, cong cong khóe môi: “Vệ Hoàng và Liệt Vương đến dịch quán nghỉ ngơi trước, tối nay trong cung sẽ tổ chức tiệc tẩy trần, đến lúc đó Nhuận sẽ uống cùng hai vị.”

Nói xong liền dẫn hai người đi.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cùng khiêu mi, cũng coi như chưa xảy ra chuyện gì, bước nhanh theo hẩn.

Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao thở phào nhẹ nhõm, vội đuổi theo.

Hoa Thiên tức giận trừng mắt, vung khăn tay lên tức giận hô: “Ta thật sự sẽ tức giận a!”

==

Hoàng cung Đông Sở.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ rời khỏi dịch quán, bước dưới làn mưa lất phất chậm rãi đi đến Hoàng cung.

Lúc đầu hai người ngồi xe nên đến khá sớm, liền xuống xe đi bộ thưởng ngoạn phong cảnh, Hoàng cung Đông Sở không giống Đại Tần cương ngạnh, Bắc Yến to lớn hào hùng, Tây Vệ xa hoa rộng rãi, mà cho người ta một cảm giác lịch sự và tao nhã.

Cầu nhỏ, suối trong, liễu rủ, đê cao, hòn non bộ, mọi thứ đều khiến người khác có cảm giác như trong mơ.

Tiểu thái giám dẫn đường chỉ vào một cung điện ở phía trước giới thiệu cho họ: “Vệ Hoàng, Liệt Vương, chính là phía trước.”

Một tiếng the the vang lên: “Vệ Hoàng đến, Liệt Vương đến!”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ bước vào trong điện, đêm nay chỉ là tiệc tẩy trần, mấy ngày nữa mới đến lễ dâng cơ của Đông Phương Nhuận, hai người ăn mặc tùy ý, chỉ hai màu trắng đen đơn giản, chậm rãi bước vào, giống như một đôi bích nhân.

Đông Phương Nhuận tựa vào long ỷ, giờ hắc đã là người đứng đầu Đông Sở, chỉ còn thiếu một nghi thức thôi.

Liếc mắt qua hai người, hắc gật đầu hỏi thăm rồi cụp mắt lại không nhìn nữa.

“Nhị ca, Nhị tẩu!” Chiến Bắc Việt cười tủm tỉm vẩy vẩy tay.

Hai người ngồi xuống xong, Chiến Bắc Việt không yên lòng tìm kiếm trong đám quần thần, giật nhẹ tay áo Chiến Bắc Liệt, nhỏ giọng hỏi: “Nhị ca, là ai thế?”

Đương nhiên là hắc muốn hỏi Niên gia, Chu gia, Chu Nho Thân.

Không đợi Chiến Bắc Liệt đáp lời, Đông Phương Nhuận đã cất giọng: “Chu ái khanh, lệnh ái sao rồi?”

Ngay lập tức một nam tử nho nhã vội vàng đứng dậy, cúi người bẩm: “Tạ ơn Hoàng thượng hỏi thăm, tiểu nữ và phải Vệ Hoàng và Liệt Vương, vì thần thẹn với sự hậu ái của Hoàng thượng.”

Hắc nói thế nhưng nét mặt lại trái ngược hoàn toàn, rõ ràng chứa vài phần không cam lòng.

Chiến Bắc Liệt cười nhạt, nói với Chiến Bắc Việt: “Chu Nho Thân.”

Dù Chu Nho Thân có phải là người của Niên gia không, hắc cũng theo bước Đông Phương Nhuận được thăng chức dần dần, bây giờ trên triều đình có thể nói là dưới một người trên vạn người, vốn muốn đưa nữ nhi vào cung, với thân phận của hắc, không làm được Hoàng hậu thì cũng được Quý phi, để quyền thế của mình thêm phần vững chắc.

Thế nên mới có tiết mục trùng hợp kia, không được Đông Phương Nhuận ưu ái thì thôi, ái nữ còn phải chịu ba mươi đại bản, quả đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Sắc mặt Chiến Bắc Việt lạnh lẽo, đột nhiên đứng dậy, hung tợn trừng mắt nhìn Chu Nho Thân.

Trên điện Hoàng đế và Ngự Sử đại phu đang nói chuyện, hành động này của Chiến Bắc Việt lập tức khiến mọi người chú ý.

Đông Phương Nhuận quay đầu lại cười hỏi: “Việt Vương?”

Chiến Bắc Việt chẳng qua là hơi kích động, cũng không phải là người không hiểu biết, giờ không phải là cơ hội trả thù.

Hắc đuổi người, cười ha hả nói: “Bản vương ngồi lâu nên đau lưng!”

Chu Nho Thân cũng quay đầu nhìn qua, liếc thấy ánh mắt hắc không thể ăn thịt mình của hắc rồi nhìn Niên Tiểu Đào ngồi bên cạnh, hoang mang lo sợ ngồi xuống.

“Hoa Quốc cửu đến!” Một tiếng truyền vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng trong điện.

Cạch cạch cạch cạch....

Keng keng keng keng.....

Gió đêm thổi một mùi hương nồng nặc ùa vào trong điện, Hoa Thiên âm ỉ bước vào.

Hoa Thiên phanh vạt áo ra, ôm bốn người quen thuộc, yêu mị tiến vào, hai mắt chớp chớp, ném ôi nam nhân trong điện một cái mị nhãn, rồi cười duyên nói: “Đa tạ Sở hoàng đã giúp ta tìm bốn tên sai vật.....”

Qe.....

Vô số tiếng nôn khan khe khẽ vang lên.

Hoa Thiên cũng không để ý, lắc lắc mông ngồi vào chỗ.

“Hoa Quốc cứu khách khí.” Đông Phương Nhuận mỉm cười đáp lại, đứng dậy nâng chén: “Hoan nghênh Vệ Hoàng, Liệt Vương, Hoa Quốc cứu, đến dự lễ, Trầm cạn trước kính các vị.”

Kính rượu xong, yến tiệc lập tức bắt đầu.

Trên điện người tới ta đi cùng ly uống rượu, sau khoảng ba tuần rượu, tiếng vui đùa càng âm ỉ.

“Nhị ca.” Chiến Bắc Việt trờng Chu Nho Thân một lúc lâu xong mới nhớ ra chuyện lúc trưa, nghi hoặc thì thăm với Chiến Bắc Liệt: “Đông Phương Nhuận, có phải là... với Nhị tẩu.....”

Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn sang, làm hấn phải nuốt hết cũng lời đang định nói xuống, rụt cổ lại, tự bổ sung trong lòng: Có ý.

Đại Tàn Chiến thần ngửa đầu rót một ly rượu, cảm giác khó chịu dâng đầy lên, oán hận trờng nữ nhân bên cạnh.

Ngay cả Chiến Bắc Việt cũng nhìn ra, hấn luôn luôn cảnh giác sao có thể không thấy, mẫu sư tử này, không ôn nhu, không đáng yêu, lúc nào cũng hung ác, tiểu tử Đông Phương Nhuận kia, nhất định là bị coi thường! Nhưng hấn lại không ý thức được rằng bản thân mình cũng bị coi thường, hơn nữa còn vui vẻ chịu đựng.

Vị chua lan ra khắp cơ thể, bay đến chóp mũi Lãnh Hạ đang khó hiểu.

Lãnh Đại sát thủ chớp chớp mắt mấy cái, nếu người nọ lại có hiện tượng cấu giận thì việc nuốt giận là không thể thiếu.

Nàng gấp một miếng cá cho Chiến Bắc Liệt, phượng mâu cong cong: “Hải sản ở đây không tệ, người nếm thử đi.”

Chiến Bắc Liệt lâu bầu hai tiếng rồi ra vẻ bất đắc dĩ, gắng gượng ăn.

Lãnh Hạ nhìn trời, quyết định ra đòn sát thủ!

Ghé sát vào tai hấn, thổi hơi nhẹ nhàng rồi du dương nói: “Eo ta đau, chân cũng đau.....”

Đại Tàn Chiến thần lập tức sáng mắt, trong đầu hiện ra những hình ảnh kiều diễm ngày đó, chép chép miệng, sáng khoái cười híp cả mắt.

Hình ảnh phu thê tình thâm này rơi vào trong mắt Đông Phương Nhuận làm hấn nheo mắt lại, ở đáy mắt bắt đầu lan tràn lãnh ý.

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên: “Vẫn nghe Nữ hoàng và Liệt Vương tình cảm sâu đậm, hôm nay được thấy, quả nhiên là như vậy, khiến kẻ khác ước ao a!”

Ngay lúc quần thần cười ha ha theo thì.....

“Chuyện phu thê, người ngoài sao có thể nhận xét?” Đông Phương Nhuận cũng cười khê một tiếng, dạm mạc nói: “Bây giờ tình cảm sâu đậm, còn sau này.....”

Hấn dừng lại ở đây, không nói thêm gì nữa, trong mắt có ý cười nhẹ nhàng, tự rót thêm rượu ỳnh.

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Mọi người cùng nhìn về phía Đông Phương Nhuận, không biết hấn có ý gì, ngữ điệu châm chọc kia quá rõ ràng.

Đông Phương Nhuận nhàn nhạt nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, Chiến Bắc Liệt cũng nhìn hấn.

Một thanh nhuận hững hờ, một âm trầm bình tĩnh, nhưng lúc tầm mắt hai người giao nhau, giống như cả không khí cũng đông lại, va chạm kịch liệt.....

Va chạm giữa nam nhân và nam nhân!

Quần thần cũng không dám thở mạnh một tiếng, Chiến Bắc Việt trợn to mắt, cừ thật, Đông Phương Nhuận này dám có thái độ thể kia với Nhị ca.

Hoa Thiên ôm gã sai vặt uống rượu, hai mắt lóe sáng nhìn tình cảnh này, cười tủm tỉm hưng phấn không thôi, e sợ thiên hạ không loạn.

“Sau này đương nhiên cũng như vậy.....” Đông Phương Nhuận cười nhẹ, bưng ly rượu lên kính: “Phu thê tình thâm.”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng nâng chén.

Uống một hơi cạn sạch xong, giọng nói trong trẻo của Lãnh Hạ ẩn chứa sự chắc chắn vang lên: “Tạ Sở hoàng đã chúc, ta và Bắc Liệt nhất định sẽ không khiến người thất vọng.”

Đông Phương Nhuận nhún nhún vai, một chút xấu hổ cũng không có, vẫn thoải mái như trước.

Khoảng trống trong mắt tựa như có dòng nước chảy qua, ánh lên dưới ánh nến một ánh sáng kiều diễm, hân thích thú nói: “Nhuận, mỗi mắt mong chờ.”

Chiến Bắc Liệt hít vào một ngụm lãnh khí, ghé sát vào Niên Tiểu Dao, thở dài nói: “Người này luôn cho ta một cảm giác rợn cả tóc gáy, không thể hiểu nổi hắn có ý gì, thật thật giả giả không thể phân biệt được.”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, cười nhạt: “Nếu phân được thật giả thì hắn không phải là Đông Phương Nhuận.”

Nói thì nói thế nhưng hắn lại chắc chắn trăm phần trăm, người này có vài phần tâm tư khác với tức phụ của mình, đây là giác quan thứ sáu của nam nhân đối với tình địch.

Có lẽ không phải mới có, chỉ là người này luôn luôn giấu che dấu, mãi mãi dùng mặt nạ để sống, muốn nhìn được tâm tư của hắn, khó!

Lãnh Hạ cũng cau mày nói rằng: “Hôm nay hắn hơi khác, hình như là cố ý thể hiện như thế.”

Có lẽ thật sự Đông Phương Nhuận có ý tứ khác với nàng, nhưng với tác phong của hắn thì nhất định sẽ không biểu hiện rõ ràng như vậy, hắn làm như vậy, là thử hay là gì khác?

Niên Tiểu Dao nhìn hắn một cái rồi tổng kết: “Con hát trời sinh!”

Những lời này đương nhiên Đông Phương Nhuận không nghe được, mà dù nghe được thì hắn cũng chỉ cười trừ, mà lúc này, hắn đang nhấp rượu, nhàn nhạt nhìn ra phía ngoài điện, cười tựa tiểu phi tiểu.

Đến lúc một tiếng truyền vang lên, khóe môi mới cong lên một độ cong bí hiểm.

“Thái hậu nương nương giá lâm, Liên Công chúa giá lâm.”

155. Q.2 - Chương 78: Mục Đích Không Rõ

Edit: Kiri

Trong điện lập tức yên ắng.

Lãnh Hạ nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, cau mày nói: “Hoàng thất Đông Sở, chẳng phải Đông Phương Nhuận đã giết sạch rồi sao?”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, trả lời: “Đông Phương Triệu và mười một con trai, sáu con gái, đoạt vị xong chết tám, còn ba, Đại Hoàng tử Đông Phương Lỗ bị Ngột Đạt Cáp giết, Thập Thất Hoàng tử tuần táng theo Đông Phương Triệu, tuần táng cùng còn có mấy vị Công chúa kia.”

“Không ngờ còn để lại một!” Lãnh Hạ rất có hứng thú thở dài một tiếng, nhìn ra phía ngoài điện: “Chết hết mà chỉ có Liên Công chúa này còn sống, từ trước đến giờ chưa hề nghe đến.....”

Nàng ngừng lời tại đây, nhướn mày lên huyết sắc.

Có ba nữ tử đi vào trong điện, một là một khuôn mặt quen thuộc, My Nương.

Nàng đi bên cạnh, dùng dáng vẻ của nha hoàn đỡ phụ nhân ở giữa, phụ nhân kia đã gần bốn mươi tuổi, dung mạo cũng chỉ hạng trung nhưng khí chất lại cực kỳ dịu dàng, có vài phần bóng dáng ôn nhuận của Đông Phương Nhuận, trang sức tuy đơn giản mà kiều diễm.

Chắc là Mẫu phi của Đông Phương Nhuận, cũng chính là Thái hậu đương triều.

Mà khiến Lãnh Hạ kinh diễm, chính là nữ tử bên cạnh Thái hậu.

Từ lúc nàng ta bước vào, mọi người đều bị hấp dẫn, tất cả tiếng động đều biến mất, mọi người nhìn chăm chăm nàng ta, nhìn đến ngây dại.

Nữ tử này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, mặc bạch y trắng như tuyết, trên đầu chỉ cắm một chiếc trâm đơn giản, tuy thế mà lại giống như một viên ngọc minh châu không tỳ vết, phát ra ánh sáng khiến kẻ khác kinh diễm, thanh cao thoát tục, hoa nhường nguyệt thẹn.

Một tiểu mỹ nhân!

Lãnh Hạ nhin không được mà huyết sáo, nàng ta chuyển mắt nhìn qua, đôi mắt kia, thật sự khiến sao trời cũng ảm đạm đi vài phần.

Nàng ta gật đầu với Lãnh Hạ, trong mắt xẹt qua một tia sáng khó hiểu, giống như suy nghĩ, cân nhắc, còn có mấy phần kiêu căng giấu ở đáy mắt, một lát sau liền dời ánh mắt đi, bước tới giữa đại điện, chậm chậm hành lễ: “Tham kiến Hoàng huynh.”

Không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Một chữ ‘Liên’, hoàn toàn xứng đáng!

“Nhị tẩu, Liên Công chúa này có vài phần bóng dáng của tẩu đó, khí chất khá giống a!” Chiến Bắc Việt chớp chớp mắt, hì hì cười nói: “Nhưng, còn đẹp hơn tẩu vài phần!”

Lãnh Hạ gật đầu, phóng khoáng thừa nhận.

Mộ Dung Lãnh Hạ là Đệ nhất mỹ nữ Tây Vệ, nhưng riêng về dung mạo mà so với nữ tử này thì sợ rằng cũng chỉ là dung chi tục phấn mà thôi, cái nàng thấy không chỉ là dung mạo của Liên Công chúa, trong hoàng thất Tây Vệ, Đông Phương Nhuận chỉ để lại duy nhất một người, rốt cuộc thì Liên Công chúa này có tài cán gì?

Người như Đông Phương Nhuận, nếu không có giá trị lợi dụng thì tuyệt đối sẽ không nhân từ mà tha cho nữ nhân này, nhưng nếu nàng ta có chỗ hơn người, dung mạo cũng xuất sắc như thế, mà mười mấy năm qua lại vô thanh vô tức.....

Quả là một nữ nhân biết che giấu!

“Bình thân.” Đông Phương Nhuận bước xuống vài bước, nâng Thái hậu lên ngồi vào chỗ, thăm hỏi: “Mẫu hậu, sao người lại tới?”

Thái hậu ôn hòa gật đầu, ánh mắt đảo quanh rồi dừng lại trên người Lãnh Hạ, cười nói: “Ai gia nghe nói Tây Vệ Nữ hoàng giá lâm nên tới mở mang một chút, thấy được phong thái của Nữ hoàng, đúng lúc Liên nhi tới thỉnh an Ai gia, nên dẫn nàng tới cho vui, chẳng lẽ Ai gia đã lớn tuổi nên không được hoan nghênh?”

Quần thần ở dưới lập tức nói không dám liên tục, tuy có vẻ cười đùa nhưng vẫn khiến Lãnh Hạ thấy có vài phần dị ý.

Thái hậu này mặt ngoài có vẻ dịu dàng nhưng trong xương cốt lại rất sắc bén, cũng phải, một Chiêu viện không được sủng, không quyền không thế mà vẫn có thể sống sót được trong hoàng cung ăn thịt người này, còn nuôi lớn Đông Phương Nhuận, không có chút bản lĩnh thì sao làm được.

Nếu nói Thái hậu giống Đông Phương Nhuận thì chỉ bằng nói, tính cách Đông Phương Nhuận bây giờ, phần lớn là di truyền từ Thái hậu.

Mà đích ý này, chẳng qua là giống như vô số nữ nhân khác, cho rằng nữ tử làm Đế là ra vẻ trên triều thôi.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, vẫn im lặng.

Mà Thái hậu lại không định cứ kết thúc như thế, nhìn nàng cười: “Hôm nay được gặp, quả nhiên phong thái phi phàm, thảo nào dám làm chuyện to gan lớn mật như thế!”

“Sai rồi sai rồi, là Ai gia lỡ lời!” Bà ta nói xong liền lắc đầu cười, như là lỡ miệng thật: “Phải là gan dạ sáng suốt mới đúng, Ai gia tự phạt một chén.”

Đối với chuyện khiêu khích này, Lãnh Hạ lựa chọn không để ý.

Trong mắt Thái hậu xẹt qua một tia ngoan lệ, cũng không nói thêm nữa, tươi cười dịu dàng kính chúc thần một chén.

Sau đó tiếp tục múa hát, chỉ là không khí không được náo nhiệt như lúc nãy, không ít các tiểu thư vây lấy Thái hậu, đuôi mắt liếc trộm Đông Phương Nhuận, hai gò má đỏ ửng.

Mà Liên Công chúa kia lại giống như thật sự đến thỉnh an Thái hậu, nhân tiện bị kéo tới đây giúp vui, từ đầu tới cuối, an phận không nói một lời.

Hoa Thiên thỉnh thoảng lại nhìn về phía nàng ta, ước ao đỡ kị hận vò vò khăn tay, nghiêng rằng một cái rồi giậm chân.

Một lúc sau, hần bước đến trước bàn Lãnh Hạ, cười híp mắt nói: “Lãnh Hạ Lãnh Hạ, nữ nhân kia bắt chước người đứng không, thật là đáng ghét, mau đi cho nàng ta một bài học.”

Lãnh Hạ nhấp một ngụm rượu rồi nâng mắt nhìn hần, thấy mắt hần đảo quanh, bộ dạng e sợ thiên hạ không loạn liền nhân nhạ đáp lời: “Ừm.”

Liên Công chúa này quả thật giống nàng ba phần, không phải dung mạo, mà là khí chất, nhưng nếu nói nàng ta bắt chước mình, Lãnh Hạ tuyệt đối không tin, sự kiêu căng trên người nữ nhân kia dù thế nào cũng không che giấu được, đó là sự tự tin từ trong tâm khảm nàng ta.

Nhìn bộ dáng đề tiện ly gián của Hoa Thiên, Lãnh Hạ nhướn mày, ngoắc ngoắc tay với Niên Tiểu Dao.

Đợi nàng ghé sát lại, liền thì thầm vài câu bên tai nàng.

Niên Tiểu Dao trợn tròn mắt, mím môi lại, chậm rãi nhìn Hoa Thiên, âm trầm hỏi: “Là người?”

Hoa cô nương không hiểu ra sao, còn chưa kịp phản ứng, một nắm đấm đã lao vút tới.

“Đồ chết tiệt!” Niên Tiểu Dao gầm lên rồi nhảy qua bàn đấm thêm một đấm nữa.

Hoa Thiên ngồi bệt xuống đất, nước mắt lưng tròng, chỉ vào hai mắt gấu trúc, chớp chớp, oan ức khó hiểu: “Người người người..... người đồ kị ta đẹp hơn người!”

“Đẹp.....” Niên Tiểu Dao đáp tiếp cho hần một cước nữa, quát âm lên: “Đẹp cái muội người!”

“Ngao!” Hoa Thiên gào khóc kêu đau, run rẩy lui về phía sau.

Tình hình bên này lập tức khiến mọi người chú ý, thoáng chốc cả điện đều yên ắng, mọi người trợn mắt lên, ngậy người ra nhìn chăm chăm sang đây, ngay cả khuyển can cũng quên.

Giỏi thật, Đại Tồn và Nam Hàn, ở địa bàn Đông Sở....

Đánh nhau!

Niên Tiểu Dao hoàn toàn không nhìn những ánh mắt ngạc nhiên quanh mình, cười gằn bước lên, dẫm nát vạt áo xanh rồi hung tợn nhìn chăm chăm hần.

“Hôm nay không đánh ẻo lả nhà người rằng rơi đầy đất, kêu cha gọi mẹ thì ta là muội người!”

Sau đó, những tiếng thanh thúy vang lên.....

Niên Tiểu Dao túm lấy Hoa Thiên ẩu đả một trận, mưa đấm rơi xuống đầu Hoa cô nương, rơi chuẩn, luôn đập vào mặt, làm hần gào khóc thảm thiết.

“A a a..... Mắt đẹp.....”

“A a a..... Da ngọc.....”

“A a a..... Mặt xinh.....”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nghe mấy tiếng thét kia, cùng nâng ly, mỉm cười: “Cụng ly.”

Hai người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, vô cùng sảng khoái, cười híp mắt nhìn tiết mục ‘Tiểu lưu manh đánh ảo lả’, chỉ cảm thấy lỗ chân lông cả người đều thoải mái giãn ra.

Chiến Bắc Việt sợ sệt rụt cổ lại, nhỏ giọng hỏi: “Nhị tẩu, tẩu tẩu.... nói..... nói với..... Tiểu Thái Bản.... cái gì đó?”

Trời mới biết bây giờ Chiến Bắc Việt lo sợ thế nào, Tiểu Thái Bản này, quá kinh khủng, đột nhiên phát khùng.

Bộ dạng kia, như là muốn giết tỷ tỷ hần, cường bạo cha hần!

“À.....” Lãnh Hạ thần nhiên liếc mắt nhìn hần, rồi tự rót rượu ình, chậm rãi nói: “Chỉ là nói nguồn gốc của gói mì được kia thôi.”

Ừc một tiếng, Chiến Bắc Việt nuốt một ngụm nước miếng rồi chui xuống gầm bàn.

Hần có thể đoán được, Hoa Thiên bị đánh xong thì chắc chắn đến lượt mình!

Đến giờ, mọi người trong điện mới có phản ứng, ủa lên can ngăn như ong vỡ tổ.

“Đừng đừng đừng đánh!”

“Có chuyện gì thì từ từ nói!”

“Xung động là ma quỷ!”

Niên Tiểu Dao buông tay ra, khoanh tay liếc mục tiêu kế tiếp, nhìn một lúc mà vẫn không thấy Chiến Bắc Việt, nàng nghi hoặc nhìn ra phía ngoài, chẳng lẽ là trốn rồi?

Tiểu bá vương chết tiệt, để xem người chạy được đi đâu!

Niên Tiểu Dao xoa xoa tay, liếc mắt báo cho Lãnh Hạ biết rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lạch cạch, lạch cạch.....

Vô số tràng mắt rơi xuống, người Đại Tàn ở trước mặt Đông Sở hành hung này có chút giác ngộ nào không vậy?

Đánh chán rồi phải tay chạy ra ngoài!

“Hoàng thượng, đoàn sứ giả Đại Tàn đúng là không coi chúng ta ra gì, việc này nhất định không thể bỏ qua!” Một đại thần nào đó cảm phẫn nói.

Đông Phương Nhuận liếc mắt nhìn Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ rồi chậm rãi hỏi: “Vệ Hoàng, Liệt Vương, hai vị nói thế nào?”

Chiến Bắc Liệt cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ thuận miệng đáp: “Việt Vương phi và Hoa Quốc cữu uống say nên đùa giỡn thôi!”

Bốp!

“Đùa giỡn?” Đông Phương Nhuận còn chưa kịp nói, Thái hậu đã vỗ án nổi giận nói: “Liệt Vương, ngài đừng bao che, trên yến tiệc ‘Đùa giỡn’ kiểu này thì còn ra thể thống gì nữa!”

Lãnh Hạ cười thần nhiên, chậm rãi nói: “Thái hậu nương nương, người đánh là người Đại Tàn, người bị đánh là người Nam Hàn, chẳng qua cũng chỉ mượn chỗ Đông Sở một chút, cũng không đến lượt Đông Sở nhúng tay?”

“Ngài....” Thái hậu ghen lời, một lát sau cười lạnh một tiếng, khôi phục vẻ tươi cười dịu dàng, nói: “Vệ Hoàng, đây là chuyện xảy ra trong hoàng cung Đông Sở của chúng ta!”

“Vậy thì sao?” Lãnh Hạ nâng mi mắt lên liếc mắt nhìn bà ta.

Thái hậu cười nhẹ rồi ra vẻ hòa ái nói: “Để nữ tử đánh người kia quay lại xin lỗi, không chỉ với Hoa Quốc cửu mà cũng coi như là có lời xin lỗi với Đông Sở chúng ta .”

Lãnh Hạ bật cười , bà ta muốn nhân cơ hội bắt Tiểu Dao xin lỗi nhằm ra oai với hai người đây mà.

Sợ rằng mục tiêu thật sự chính là mình, nữ tử đẳng cơ , ở thời đại này, không phải nam nhân nào cũng có thể chấp nhận, không phải ai cũng giống Chiến Bắc Liệt , Chiến Bắc Diễm , hơn nữa một số nữ nhân coi nam nhân là trời lại thích ra vẻ, muốn công kích.

Lãnh Hạ không khỏi lắc đầu , ngay cả nữ nhân đã sống trong cung cấm hơn nửa đời người cũng còn nghĩ như thế nữa là người khác.

Nàng nhướn mày, trêu tức hỏi : “Vì đây là Đông Sở ?”

Thái hậu thông thả, tự tin nói: “Đương nhiên! Nếu đã ở Đông Sở chúng ta thì ít nhất cũng phải tuân thủ.....”

Bốp!

Một tiếng động thanh thúy vang lên cắt đứt lời bà ta.

Lãnh Hạ ngửa đầu uống cạn một ly rượu rồi tiện tay ném đi, đuổi người nói: “Vậy thì chúng ta đi!”

Chiến Bắc Liệt đứng dậy theo, ôm lấy eo nàng rồi gõ gõ vào mặt bàn bên cạnh: “Không nghe Nhị tẩu người nói sao, đi!”

Chiến Bắc Việt thò đầu ra, lén nhìn trên điện thấy không có Niên Tiểu Dao mới thở phào rồi liên tục gật đầu: “Đi đi, mau đi thôi!”

Thái hậu bối rối.

Bà chỉ muốn giải tỏa cơn tức trong lòng, cũng không cảm thấy khiến nữ tử kia quay lại xin lỗi thì có gì quá đáng, không ngờ hai người này nói đi là đi.....

Nhất thời tức đến tái mặt.

Bọn họ một là Đại Tần Chiến thần, một là Tây Vệ Nữ hoàng, là vì lễ đẳng cơ mà tới, nếu chưa tham gia đã đi thì Tân hoàng Đông Sở sẽ thành trò cười khắp thiên hạ, hơn nữa Đông Phương Nhuận mời tam quốc tới dự lễ còn có chuyện thương lượng, nếu chỉ vì một chuyện nhỏ như thế mà đắc tội Đại Tần và Tây Vệ.....

Thái hậu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai người kia, rõ ràng là không hề sợ hãi, rất ức hiếp người!

Bà ta đoán đúng rồi, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt là quyết tâm muốn ức hiếp người!

Việc hôm nay, căn bản chỉ là sự đùa vui giữa họ và Hoa Thiên, quan hệ giữa bọn họ cực kỳ đặc biệt, nói là bằng hữu thì chưa sâu như vậy, nói là kẻ địch cũng không hẳn, giúp đỡ qua lại lẫn nhau mà thôi, sẽ không vì chuyện nhỏ này mà mất hòa khí.

Hơn nữa Tiểu Dao tức giận thì tức giận nhưng vẫn có chừng mực, chỉ bị thương ngoài da thôi, dù sao Hoa Thiên cũng là đầu sỏ của chuyện này, vẫn nên cho cô nương còn đang có khúc mắc kia một cơ hội phát tiết.

Nhưng Thái hậu này lại nhảy ra, thật là tức cười, lúc đầu thì tỏ địch ý với nàng, bây giờ thì mượn gió bẻ măng.....

Người đã không biết xấu hổ, cũng đừng trách chúng ta không cho người mặt mũi!

Ba người đi nhanh ra ngoài không thèm quay đầu, cực kỳ tiêu sái.

Không chỉ Thái hậu không ngờ mà tất cả mọi người trong điện cũng không ngờ.

Vẫn nghe nói Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Chiến thần giống nhau, lần này được chứng kiến rồi, quả thực là cuồng vọng kiêu ngạo, nói đi là đi!

“Vệ Hoàng, Liệt Vương, chậm đã!” Trong trâm mặc, một giọng nữ bình tĩnh vang lên.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đã đoán được là ai nhưng không hề bước chậm lại, muốn nói với họ, Liên Công chúa này còn chưa đủ tư cách!

“Vệ Hoàng, Liệt Vương, chậm đã!” Đông Phương Nhuận khẽ cười một tiếng, cuối cùng mới lên tiếng.

Hai người dừng bước, phía sau vang lên tiếng nói ôn nhu: “Nếu đã là đùa, vậy thì không đến lượt Đông Sở ta nhúng tay, chỉ cần Hoa Quốc cứ không để ý là được rồi!”

“Hoàng thượng, Hoa Quốc cứ bị đánh thành.....” Một đại thần khác lên tiếng, liếc nhìn Hoa Thiên đang thảm thương nằm trên đất, bỗng cảm thấy vốn từ của mình nghèo đi hẳn.

Quả thật là không còn gì để hình dung.

Ngón tay của Hoa Thiên giật giật, đầu bừa bộn cũng giật giật, chậm rãi lật người.....

Vô số tiếng hít khí vang lên, mí mắt mọi người giật liên tục, sợ ngây người.

Đây.....

Đánh người cũng là một loại nghệ thuật a!

Hoa cô nương ngẩng đầu lên, khuôn mặt xanh đỏ tím vàng nhìn không ra ngũ quan, rên lên: “Ta..... ta không bỏ qua a!”

Lãnh Hạ cười híp mắt nhìn Hoa Thiên, hỏi: “Hoa cô nương, muốn không bỏ qua thế nào?”

Hoa Thiên vất vả đứng dậy, cầm gương đồng soi.....

Gương đồng bị hấn bẻ gãy đôi, gào khóc tru lên: “A a a..... Mặt của ta! Ta muốn lôi Tiểu Thái Bản kia ra, hủy dung! Lột da! Rút gân! Chặt tay! Chặt chân! Đánh thi thể bằng roi.....”

Bên này Hoa Thiên mắng luôn mồm, gơ tay ra đếm những thứ đã liệt kê, vô cùng sung sướng, giống như đã thấy tình trạng bi thảm của Niên Tiểu Dao, chỉ thiếu ngứa mặt lên trời cười to thôi.

Mà bên kia, trong mắt Thái hậu cũng hiện lên một tia lãnh ý, đùa giỡn?

Ai gia không tin, Hoa Quốc cứ này sẽ cho là đùa giỡn!

Cho các người lối thoát các người không xuống, giờ Ai gia muốn xem các người sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?

Bà ta hắng giọng một cái, cắt ngang lời mắng của Hoa Thiên, ôn hòa dễ gần nói: “Nữ tử kia thật là to gan, Hoa Quốc cứ muốn xử lý thế nào?”

Hoa Thiên hung tợn cười gằn, nhất là khuôn mặt còn đang thảm thương, càng thêm dữ tợn vạn phần.....

Trong ánh mắt mong đợi có chút hả hê của Thái hậu, hấn vung khăn tay lên nói: “Ta và Tiểu Thái Bản chỉ đùa một chút thôi, đâu cần xử lý!”

Thái hậu đang cười, cứng.

Thái hậu đang mong chờ, ngây người.

Bà ta giật giật khó miệng, nỗ lực duy trì bộ dáng tươi cười, không dám tin nói: “Hoa Quốc cứ, ý ngài là....”

“Ai nha, ta và Tiểu Thái Bản là tỷ muội tốt, chỉ thích đùa như vậy...” Hoa Thiên cười vắn vẹo, trong mắt có chút oan ức nói: “Ý tốt của Thái hậu ta xin nhận, không nhọc người quan tâm!”

Nói xong, còn không quên ném cho Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt một mị nhãn, ý hỏi: Ta trượng nghĩa không?

Lãnh Hạ bật cười, trừng mắt nhìn hấn.

“Được! Vậy coi như Ai gia nhiều chuyện!” Thái hậu không thể duy trì nét mặt tươi cười được nữa.

Bà ta lạnh mặt đứng dậy, đi ra ngoài, Mỹ Nương cũng vội vàng đi theo.

Đột nhiên, Thái hậu dừng bước, đứng ở trong điện nói rằng: “Hoàng nhi, suýt nữa thì Ai gia quên, lễ đăng cơ sắp tới, việc tuyển phi cũng cần chuẩn bị đi, đến lúc đó tiến hành cùng với lễ đăng cơ, coi như là song hỷ lâm môn!”

Đây mới là mục đích thật sự bà ta tới hôm nay.

Đến giờ, bên cạnh Đông Phương Nhuận không hề có bất kỳ nữ nhân nào!

Thái hậu và Đông Phương Nhuận nương tựa vào nhau đã nhiều năm, tình cảm rất sâu, nhất là đứa con trai này cũng chưa từng làm bà thất vọng, từ một Hoàng tử không được sủng, từng bước đi lên vị trí ngày hôm nay, nhưng nó càng lớn thì càng cứng cáp, bà đã không thể đoán được suy nghĩ trong lòng nó nữa rồi.

Hai người cực kỳ giống nhau, đều là người coi mình làm trung tâm, đều quan niệm ‘Người không vì mình trời tru đất diệt’ dù tình cảm có tốt.....

Tâm, cũng sẽ càng ngày càng xa.

Bà đã nhiều lần bóng gió về chuyện này nhưng đều bị nó lảng sang chuyện khác, yến tiệc này chính là một cơ hội, không thể để cho nó bất cứ đường lui nào, ngay trước văn võ bá quan, ngay trước sứ giả tam quốc, tỏ thái độ rõ ràng.

Đông Phương Nhuận cup mắt, khóe môi chứa ý cười khó nắm bắt, có hứng thú hỏi: “Mẫu hậu cho rằng thiên kim nhà ai thích hợp?”

Thái hậu vui vẻ cầm lấy tay Mỵ nương, thấy nàng ta ửng hồng hai gò má, chậm rãi nói: “Mỵ nhi vẫn luôn chăm sóc Ai gia, tuy rằng xuất thân không được tốt lắm, nhưng cũng đáng để có một danh phận, còn có thiên kim Chu ngự sử, nghe nói hôm nay bị con đánh ba mươi đại bản, Ai gia đã phái người gọi đến, để lát nữa Kỳ nhi kính con một ly rượu, chuyện này cũng coi như xong....”

Bà chậm rãi xoay người, nhìn đám thiên kim đang chờ mong, chọn thêm hai người vừa ý rồi cười nói: “Hoàng nhi thấy thế nào?”

Thái hậu tuy rằng hỏi như vậy, nhưng cũng biết, nếu mình đã nói bốn người này thì nhất định phải là bốn người này.

Đông Phương Nhuận cười ảm áp, trong mắt có chút ý cười, ưu nhã mở miệng: “Mẫu hậu, việc này tạm gác lại đã, sau này bàn tiếp!”

Nhìn Thái hậu sa sầm, hần trấn định nói tiếp: “Triều đình mới ổn định, Hoàng nhi thật sự không có thời gian, hơn nữa, ở trong lòng hài nhi, chỉ có một nữ tử có thể sống vai, những người khác....”

Hần nói đến đây, nhún vai, ý tứ rất rõ ràng, chỉ có một nữ nhân, còn những người khác, không được.

Thái hậu nhíu mày, cấp bách hỏi: “Hoàng nhi muốn nói đến ai?”

Đông Phương Nhuận lắc đầu không nói, hần nhấp một ngụm rượu, khóe môi vẫn cười nhẹ như trước, ánh mắt mờ mịt đảo qua Lãnh Hạ, trong mắt u ám mơ hồ, như có thâm ý.

Cái nhìn này, làm Thái hậu chấn động, làm chúng thiên kim ghen tỵ không thôi, làm triều thần trên điện bưng tỉnh đại ngộ.....

Khó trách, sáng sớm hôm nay, Hoàng thượng vừa nghe có thuyền sứ giả đến đã đích thân rời cung nghênh đón.

Khó trách, vừa rồi đề cập đến chuyện Liệt Vương và Vệ Hoàng phu thê tình thâm, Hoàng thượng lại phản ứng cổ quái như vậy.

Mọi người đều nhìn Lãnh Hạ, nàng lại rất bình tĩnh, giống như người đang được chú ý không phải mình vậy, thản nhiên uống rượu, nhìn về phía Đông Phương Nhuận.

Nàng luôn có một loại cảm giác, mọi chuyện hôm nay Đông Phương Nhuận làm cũng là vì giờ phút này, để Thái hậu đề cập đến chuyện tuyển phi rồi có vẻ ngâm ám chỉ để mọi người tự cho là hiểu, gán hần vào với nàng.

Nhưng hần làm vậy là có mục đích gì.....

Đôi mắt hần luôn mờ mịt, như có một màn sương che phủ, không thể nhìn được bất cứ điều gì, Lãnh Hạ thu ánh mắt lại, bàn tay được cầm lấy, bàn tay ôm lấy tay mình kia như có khả năng bao dung tất cả, ảm áp, vững chắc, có sức mạnh làm yên lòng người.

Nàng và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, khóe môi có ý cười nhàn nhạt.

Đại Tàn Chiến thần khó có được lúc không ghen tuông, dùng ánh mắt đe dọa — tức phụ, về sẽ dạy dỗ nàng!

Lãnh Hạ chớp chớp mắt — ai dạy dỗ ai còn chưa biết đâu!

Chiến Bắc Liệt trừng mắt — chân không đau, eo không đau?

Lãnh Hạ nhìn trời, không để ý tới hắn.

Mọi người đều nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình như thế, tất cả đều lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Nhuận không tự chủ mà có thêm vài phần thương hại, Hoàng thượng a, Vệ Hoàng đã gả rồi a!

Thái hậu thở gấp, lạnh lùng nhìn Đông Phương Nhuận một lúc lâu, cười lạnh một tiếng rồi phất áo bỏ đi.

Mà Đông Phương Nhuận vẫn đang nhìn chằm chằm hai người đang liếc mắt đưa tình, trong mắt lạnh dần, cười tự giễu.

Trong đó có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, ngay cả hắn cũng không thể nói rõ.

Đúng lúc này, một tiếng thông báo truyền đến: “Hoàng thượng, thiên kim Chu ngự sử cầu kiến.”

Đông Phương Nhuận gật đầu nói: “Tuyên.”

Chỉ chốc lát sau, Chu Kỳ sắc mặt tái nhợt chậm rãi bước vào, nhưng trong mắt vẫn không giấu được ý vui mừng.

Hôm nay bị Đông Phương Nhuận đánh ba mươi đại bản, đối với nữ tử yếu ớt mà nói, đúng là mất nửa cái mạng, nàng vốn rất giận dữ và xấu hổ, nào ngờ Thái hậu lại có chỉ triệu nàng vào cung, hỏi thái giám mới biết được thâm ý trong chuyện này, muốn nàng bồi tội với Hoàng thượng, còn thâm ý sâu xa hơn nữa thì đương nhiên nàng tự biết.

Lập tức mừng rỡ như điên, cố chịu đau mà đến.

Nàng ta còn chưa biết Thái hậu đã rời đi, lại càng không biết ẩn ý mà Đông Phương Nhuận vừa nói, chỉ xấu hổ bước chậm vào trong, hành lễ: “Thần nữ Chu Kỳ tham kiến Hoàng thượng.”

Chu Nho Thân ở bên cạnh lo sợ, siết chặt tay nhìn nữ nhi đi vào, trong lòng thấp thỏm lo âu, lên nhìn Chiến Bắc Việt, Chiến Bắc Liệt, và Lãnh Hạ, luôn cảm thấy có nguy hiểm đang đến gần, phá Chu gia bọn họ đến long trời lở đất!

Hắn ném cho nữ nhi mấy ánh mắt nhưng Chu Kỳ chỉ chú tâm đến Đông Phương Nhuận, nào để ý gì đến cha, cắn môi, đỏ mặt nói: “Chuyện sáng nay, là thần nữ nhất thời lỗ mãng..”

“Không cần!” Đông Phương Nhuận vung tay lên, cắt ngang lời nàng ta, liếc mắt sang Lãnh Hạ, trong cái nhìn ấy có vô số thâm ý: “Người và phải Vệ Hoàng và Liệt Vương, muốn xin lỗi cũng không phải xin lỗi Trẫm.”

Trong mắt Chu Kỳ lóe lên một tia không cam lòng, một lúc sau mới máy móc gật đầu, đi về phía Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt.

Nàng ta cúi thấp đầu nói: “Chuyện sáng nay, là do thần nữ nhất thời lỗ mãng, mong rằng Vệ Hoàng và Liệt Vương rộng lượng, tha thứ cho thần nữ.”

Lãnh Hạ cười nhạt, giữ Chiến Bắc Việt đang phun lửa, không nói tiếng nào.

Chu Kỳ chờ một lúc, nắm chặt hai tay, cố nén sự ghen tỵ trong lòng, lấy rượu ra rót một chén rồi cầm đến trước mặt Lãnh Hạ: “Mong rằng Vệ Hoàng rộng lượng tha thứ.”

Lãnh Hạ cụp mắt xuống, nhớ lại vừa rồi Đông Phương Nhuận liếc mắt sang, liếc nhìn tay nàng ta đang siết chặt ly rượu, khóe môi chậm rãi cong lên.

156. Q.2 - Chương 79: Thai Tiếp Theo

Edit: Kiri

Cạch!

Lúc hai tay đến gần nhau, chẳng biết sao mà ly rượu rơi xuống đất, rượu tung tóe hết lên nền điện.

Chu Kỳ cảm hận căn môi, nàng chắc chắn là Tây Vệ Nữ hoàng kia cố ý!

Lãnh Hạ cố ý thật, nàng cười nhạt rồi chờ.....

Vô số thanh âm hít khí vang lên, mọi người kêu lên sợ hãi: “Đó là....”

Đại điện vốn yên tĩnh, nay lại hỗn loạn ầm ĩ, mọi người chỉ vào nền điện giữa hai người, hoảng sợ nói không nên lời.

Chu Kỳ sửng sốt, nhanh chóng cúi đầu xuống nhìn, lập tức, mặt mũi trắng bệch.

Chỉ thấy rượu kia vừa chạm đất đã nhanh chóng ăn mòn gạch ngọc.

Rượu độc!

Chỉ cần uống vào lập tức mất mạng!

Chu Kỳ mặt trắng bệch như tờ giấy, ngồi bệt xuống đất, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một bóng người xanh biếc lướt đến, liếc qua rượu độc kia rồi dùng khăn tay che miệng: “Người thật độc ác, lại dám muốn hạ độc Lãnh Hạ!”

“Không phải..... không phải.....” Chu Kỳ kinh hoàng, chỉ luôn mồm nói hai từ này.

Cũng cực kỳ kinh hoàng còn có Chu Nho Thân, hần chạy nhanh đến giữa điện, quỳ xuống giải thích: “Hoàng thượng, tiểu nữ tính nết thuần lương, tuyệt đối sẽ không.....”

” Chu ái khanh, việc này thế nào thì nên do thái y nhận xét.” Đông Phương Nhuận khước môi khê nhếch lên, cắt ngang lời hần ta rồi lớn tiếng ra lệnh: “Tuyên thái y, nghiệm độc

Lãnh Hạ thản nhiên ngồi xuống, khoanh tay chờ xem kịch vui.

Chỉ chốc lát sau, một vị Thái y đã nhanh chóng chạy vào, sau khi hành lễ và nghiên cứu chỗ rượu còn sót lại kia, mặt trắng bệch bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, đây là kịch độc, tính ăn mòn rất mạnh, chỉ cần nuốt vào sẽ lập tức mất mạng!”

Bộp!

Bỗng nhiên Đông Phương Nhuận vỗ long án, lạnh lùng nói: “Chu Kỳ, ngươi còn muốn nói gì nữa không?”

Chu Kỳ mờ mịt nhìn xung quanh, đột nhiên có phản ứng, bất chấp sự đau đớn do ba mươi đại bản lúc sáng, vội vàng lao ra run rẩy nói: “Hoàng.... Hoàng thượng..... Không phải thần nữ! Không phải thần nữ!”

“Không phải ngươi.....” Đông Phương Nhuận nhướn nhướn mày hỏi: “Vậy là ai?”

Trán lấm tẩm mồ hôi, Chu Kỳ quỳ ngơ ngẩn, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh lúc đưa rượu, chợt nhìn về phía Lãnh Hạ, cả kinh nói: “Là nàng ta! Là.....”

” Hoàng thượng!” Chu Nho Thân vội vàng cắt ngang lời nàng ta: “Việc này thật sự có nhiều điểm đáng nghi, tiểu nữ tính nết thuần lương, tuyệt đối sẽ không làm chuyện hạ độc như thế này, nhất định là có kẻ khác giá họa, xin Hoàng thượng minh xét!”

Hần nháy mắt ra dấu với Chu Kỳ, giờ phút này, hần đã có thể khẳng định chắc chắn là Tây Vệ Nữ hoàng vu oan giá họa, thế nhưng nói ra thì ai tin?

Người ta hỏi người là tại sao người ta lại giá họa cho người thì trả lời thế nào?

Thế nhưng Chu Kỳ đã bị việc này làm bối rối hoàn toàn, hận ý trong lòng cuộn trào mãnh liệt, bất chấp lễ nghi chỉ tay về phía Lãnh Hạ, cảm giận nói: “Là ngươi! Là ngươi hại ta!”

Lãnh Hạ nâng mi mắt lên nhún vai: “Từ đầu tới cuối, ta còn chưa chạm vào ly rượu này chút nào.”

Chu Kỳ buộc tội nhưng cũng chỉ là suy đoán, một ly rượu đang bình thường, sao lại trở thành rượu độc, nhất là Lãnh Hạ như đã biết trước, lúc mình buông tay thì nàng cũng không cầm, để ly rượu rơi xuống, rõ ràng là đã sớm có âm mưu, nhưng.....

Đúng như lời nàng nói, ngay cả chạm cũng chưa chạm chút nào.

Chu Kỳ run rẩy cánh môi, chờ mong nhìn về phía Đông Phương Nhuận, gương mặt lê hoa đài vũ rất thương cảm: “Hoàng thượng, thật sự không phải thần nữ.....”

Lãnh Hạ gọi lên một ý cười giễu cợt, hy vọng vào Đông Phương Nhuận ư, quá ngu ngốc, màn kịch này do chính tay hắn ta đạo diễn, đừng nói là Chu Kỳ, cả Chu gia hôm nay cũng đừng mong thoát.

Thương hoa tiếc ngọc ư?

Một nam nhân như thế, mãi mãi cũng sẽ không!

” Chu Kỳ to gan, đầu độc Nữ hoàng, chứng cứ vô cùng xác thực, trước mắt nhiều người như vậy mà còn muốn nói dối, không có chút ăn năn hối cải!” Đông Phương Nhuận khẽ cười một tiếng, nụ cười thì ảm áp nhưng lời nói lại lạnh như băng: “Lôi ra ngọc môn, chém đầu!”

Chém đầu.....

Chu Kỳ ngã quỵ xuống, lòng như tro tàn, kinh ngạc nhìn dung nhan ôn nhu kia đang nói ra những lời phán quyết tàn nhẫn, đâm thẳng vào tim nàng, không chút lưu tình!

Nàng ta ngã về phía sau, cười ha ha giống như điên.

Lúc này, mọi cảm giác sợ hãi đều đã biến mất, nàng chỉ nhớ rõ, nam nhân nàng ngưỡng mộ, lạnh như băng nói: “Chém đầu!”

” Hoàng thượng khai ân! Hoàng thượng khai ân!” Chu Nho Thân bò về phía trước, kêu to: “Hoàng thượng, tiểu nữ vô tội a, nó không có lý do gì để giết Vệ Hoàng!”

Nói đến đây mọi người cũng suy nghĩ, đang yên đang lành sao Chu Kỳ lại muốn hạ độc Tây Vệ Nữ hoàng.

“Lý do.....” Đông Phương Nhuận khẽ lắc đầu, nét cười trên mặt thật khó đoán.

Một lát sau, hắn chậm rãi nói: “Trẫm cho người lý do!”

Vừa dứt lời thì ngoài điện vang lên tiếng bước chân, một thị vệ bước vào hành lễ nói: “Tham kiến Hoàng thượng, vi thần lục soát phủ Chu ngự sử, tìm thấy cái này!”

Nói xong, hắn ta mang phong thư trong tay trình lên.

Lúc nhìn thấy phong thư này, Chu Nho Thân ngồi phịch xuống, không dám tin nói: “Không thể nào! Không thể nào..... rõ ràng ta đã.....”

Hắn ngừng lại ở đây, chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Đông Phương Nhuận hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào, bình tĩnh đại ngộ.

Bức thư đã đốt lại xuất hiện ở đây, vậy thì bức thư này chắc chắn là giả, giả giống hệt, cho thấy hắn ta đã sớm biết!

Biết hết nên mới trị tội Kỳ nhi, ly rượu lúc này đang tốt lành thì thành rượu độc, mục đích của hắn căn bản chính là.....

Là Chu gia!

Nực cười thật, mình còn đang nghĩ muốn cho Kỳ nhi vào cung làm phi, muốn củng cố thế lực của gia tộc.....

Chu Nho Thân bỗng nhiên đứng bật dậy!

Hắn ta đứng lên, khuôn mặt điên cuồng mà vặn vẹo, chỉ vào Đông Phương Nhuận, thê lương hét lớn: “Người là đồ tiểu nhân hèn hạ! Thỏ khôn chết, giết chó săn, chim mất mạng, cất cung tên! Ta nên đoán được, nên sớm đoán được! Ha ha ha ha...”

Chuyện đến mức này, đã hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển, dù thư này là thật hay giả, chỉ cần mở ra sẽ biết chuyện hẳn sai Chu Kỳ mưu hại Tây Vệ Nữ hoàng, đây là chứng cứ vô cùng xác thực!

Huống bất thành linh làm mọi người chấn động không hiểu gì.

Chu ngự sử, diên rồi à?

Đông Phương Nhuận mặt không đổi sắc, ngay cả dáng cười cũng không ít đi chút nào, hắn mở thư trước mặt mọi người.

Đây là mật thư giữa Chu Nho Thân và Nam Hàn Thái hậu Hoa Mị, trong thư chỉ ra thân phận thật sự của Chu gia, chính là tâm phúc của Nam Hàn Tiên hoàng, Ngự Sử thừa Chu Vô Chính năm đó, chính là Niên Chính Văn được phái tới Đông Sở làm gian tế.

Có lẽ là do Tiên hoàng đã chết, Niên gia lại từng bước thăng chức ở Đông Sở, đã quyết định thoát khỏi sự khống chế của Nam Hàn, cho nên lúc Hoa Mị biết việc này mới bảo Chu Nho Thân làm một chuyện cuối cùng, để Niên Tiểu Dao lưu lạc bên ngoài tìm cơ hội ám sát Tây Vệ Nữ hoàng, sau khi chuyện thành công, Niên gia có thể yên tâm làm trọng thần Đông Sở, không còn liên quan đến Nam Hàn nữa, chuyện này nàng ta sẽ giữ bí mật hộ Chu Nho Thân.

Biết nội dung, mọi người liền hỗn loạn, quần thần không dám tin nhìn Chu Nho Thân, ai có thể đoán được Chu gia ở Đông Sở đã hơn bốn mươi năm, Chu gia thanh danh hiển hách trên triều đình lại là gian tế của Nam Hàn!

Nghĩ như vậy, mọi người không khỏi nhìn về phía Hoa Thiên.

Mọi người nhìn Hoa Thiên và Lãnh Hạ, muốn xem sau khi biết chuyện này thì hai người sẽ trở nên như thế nào?

Hoa Thiên nhìn a nhìn, hưởng thụ việc mình trở thành tiêu điểm của mọi người, bước đến trước mặt Lãnh Hạ, bĩu môi nói: “Ta cũng không biết chuyện này!”

Vung khăn tay lên, mùi hương nồng nặc ủa vào mũi.

Lãnh Hạ hắt hơi một cái, đẩy đầu hắn ra, ghét bỏ nói: “Cái này cũng không biết, người sống ở Nam Hàn thế nào hả!”

Hoa Thiên chớp chớp mắt mấy cái, hiểu được ý của Lãnh Hạ rồi liền sáng ngời hai mắt.

Hắn nhảy dựng lên, lao về phía Lãnh Hạ, cười kiêu mị: “Ai nha, thực sự là tỷ muội tốt của ta!”

Bốp!

Gáy bị đập một cái!

Ngay lúc lao về phía Lãnh Hạ, một bàn tay to đập vào gáy hắn, làm hắn lảo đảo, rồi ôm lấy Lãnh Hạ, cảnh giác nói: “Cách tức phụ lão tử xa một chút!”

Hoa cô nương oan ức cắn môi, ra vẻ lau nước mắt không có thật.

Mấy người chơi đùa ở bên này còn bên kia thì mọi người đều ngưng trọng.

Chu Nho Thân vẫn đang mắng to, hắn đã đoán được kết cục của cả gia tộc, nên dù gì cũng phải mắng toàn bộ tổ tông nhà Đông Phương Nhuận một lần.

Đông Phương Nhuận mỉm cười nghe, vẫn ôn nhuận như cũ, không xấu hổ tức giận chút nào, thậm chí còn bĩu môi nghĩ, nếu tổ tiên nghe được những lời này, có phải sẽ tức đến mức đội mộ dậy không.

Lãnh Hạ thì thâm bên tai Chiến Bắc Liệt: “Nhìn định lực của người ta kìa.”

Chiến Bắc Liệt nhưn mảy, kẹp đầu Lãnh Hạ để nàng nhìn mình, cười nói: “Tức phụ, nàng chỉ được nhìn ta thôi.”

Trên đại điện, trừ bọn họ ra, chỉ còn một người bình tĩnh, là Liên Công chúa, dù là rượu độc hay mật thư, vạch trần thân phận, hoặc Chu Nho Thân tức giận mắng chửi, nàng ta không hề kinh ngạc chút nào, khóe môi ẩn chứa độ cong nhợt nhạt, độ cong này.....

Giống như hiểu rõ, nằm trong dự liệu, đều đang nắm ở trong tay.

Lãnh Hạ chậm rãi liếc mắt nhìn qua, nàng ta khẽ gạt đầu với Lãnh Hạ, tầm mắt hai người giao nhau trong giây lát rồi lập tức rời đi.

Đông Phương Nhuận ưu nhã uống cạn ly rượu rồi tiện tay ném đi.

Tiếng ly rượu vỡ vang lên cùng tiếng hắc cười lạnh: “Tru cửu tộc!”

Ba chữ rền vang trong đại điện, sự băng lãnh vô tình trong giọng nói kết hợp với nụ cười nhợt nhạt của Đông Phương Nhuận, làm chúng thần đều rùng mình, lãnh ý ủa vào lòng, lan ra khắp tứ chi.

“Tru cửu tộc? Tru cửu tộc! Ha ha ha ha..... Tru cửu tộc.....” Chu Nho Thân cười to một lúc lâu rồi đột nhiên quay đầu lại.

Hắn nhìn về phía Lãnh Hạ, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ dị, cười to thoải mái: “Niên Tiểu Dao cũng là người của Niên gia ta! Giết đi, giết đi, cả nó cũng phải chết cùng!”

” Thối lắm!” Chiến Bắc Việt vỗ án, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu Thái Bản là Vương phi của Bản vương, biến thành Niên.....”

Hắn nói đến đây chợt dừng lại, nhìn Niên Tiểu Dao ngơ ngác đứng ở cửa điện.

Niên Tiểu Dao đi một vòng quanh ngự hoa viên, đương nhiên là không tìm được người nàng đang muốn đánh, không ngờ mới quay lại đã nghe thấy một câu như vậy, một câu làm nàng điếng người.

Nàng kinh ngạc nhìn nam nhân dữ tợn kia, đó là cậu ruột của nàng, đang điên cuồng gào thét muốn nàng cùng chết, trong lòng không biết là đang có cảm giác gì.

Từ khi mẫu thân qua đời, chẳng phải nên sớm từ bỏ hy vọng với tình thân sao?

Chiến Bắc Việt vội chạy đến bên cạnh nàng, tay chân luống cuống: “Tiểu..... Tiểu Thái Bản.....”

Hắn tràn đầy đau lòng ôm nàng thật chặt, đây là lần đầu tiên Niên Tiểu Dao không đẩy hắn ra, cũng không cầm thứ thì đó đập vào đầu hắn, nhưng trong lòng lại không có nửa phần mừng rỡ, hắn nói không ngừng: “Tiểu Thái Bản, nàng còn có ta, còn có Tiểu Tiêm, đúng! Còn có Nhị ca Nhị tẩu, Hoàng huynh Hoàng tẩu, chúng ta đều là người thân của nàng!”

Niên Tiểu Dao mặc cho hắn ôm, ngửa mặt lên, ra sức ép nước mắt không cho nó chảy ra.

Phía xa truyền đến một giọng nữ trong trẻo: “Tiểu Dao, muốn làm gì thì làm đi, hôm nay ở đây, dù là chuyện gì, ta cũng đỡ thay người!”

Nàng quay sang nhìn Lãnh Hạ ngồi cạnh Chiến Bắc Liệt, hai mắt còn đọng nước, chậm rãi nở nụ cười.

Đúng rồi, không có Niên gia, nàng vẫn còn có người thân của nàng!

Chiến Bắc Việt vừa ôm nàng vừa buồn bực gãi đầu: “Đúng vậy! Lên đi, muốn làm gì thì làm, Bản vương cũng đỡ cho nàng, một lão tiện nhân thì là gì chứ, con mẹ nó thật không đáng! Này! Lúc nàng đánh ta, quyết đoán đầu..... Ngao!”

Hắn ôm đầu đang chảy máu, không dám tin nhìn chằm chằm bầu rượu trong tay Niên Tiểu Dao, rồi lại nhìn kẻ đang cười đắc ý ở bên cạnh, rõ ràng là Hoa cô nương đưa hung khí cho nàng ấy, oán hận nghiêng răng.

Một cánh tay nhỏ nhắn đẩy hắn ra, Niên Tiểu Dao siết chặt bầu rượu, chậm rãi bước vào trong.....

Chu Nho Thân quay người lại, chỉ thẳng vào nàng.

“Nghịch nữ! Bất hiếu!”

“Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, Niên gia không có nữ nhi như người!”

” Mẹ người là một tiện nhân, bỏ trốn theo dã nam nhân, sinh ra con cũng là một tiện nhân!”

Niên Tiểu Dao cười gằn, hai mắt xanh thẫm, thân thể thì gầy yếu nhưng lại có sức mạnh vô cùng lớn, nghe cậu ruột chửi rửa mà vẫn vững vàng bước đến trước mặt hắn ta.

Sau đó, giơ cao bầu rượu trong tay, đập mạnh xuống!

Bốp!

Chu Nho Thân bị đập choáng.

“Thứ nhất, các người trục xuất mẹ ta khỏi gia môn, mặc bà khốn cùng thất vọng, nuốt nước mắt mà chết bệnh.”

Bốp!

Chu Nho Thân lão đảo ngã xuống.

“Thứ hai, mười mấy năm qua, mặc ta lưu lạc đầu đường, không quan tâm.”

Bốp!

Chu Nho Thân nằm thẳng cẳng trên đất.

“Thứ ba, có thể lợi dụng thì ta là người Niên gia, không còn giá trị thì muốn giết ta diệt khẩu!”

Bốp.

Chu Nho Thân đầu đầy máu tươi.

Bốp.

“Thứ tư, Niên Tiểu Dao ta không có người thân như vậy, từ nay về sau, ân đoạn nghĩa tuyệt với Niên gia!”

Mọi người trầm mặc, hóa đá cả đám, tròng mắt há hốc miệng, không dám thở mạnh chút nào, chỉ nghe tiếng đập thật mạnh và bốn câu chất vấn rõ ràng của Niên Tiểu Dao, mỗi lần đập, đầu họ lại run lên.

Chiến Bắc Việt siết quyền, kích động đến tột đỉnh: “Lên đi! Đây mới là Tiểu Thái Bản!”

“A ——” Chu Kỳ đến giờ mới có phản ứng, vội vàng nhào về phía Niên Tiểu Dao, dữ tợn hét to: “Đồ tạp chủng nhà người!”

Bốp!

Nàng ta còn chưa kịp xông đến thì đã bị bầu rượu đập bay ra ngoài.

Niên Tiểu Dao thờ hồng học, hung tợn nói: “Thứ năm.... Thứ năm..... Thứ năm....”

Nàng chớp chớp mắt, nhìn nữ nhân không dậy nổi kia, chép chép miệng nói: “Không có, chỉ là ta muốn đập cái thứ năm thôi!”

Tiện tay ném bầu rượu qua một bên, Niên Tiểu Dao vỗ vỗ tay, bước đến trước mặt Chu Nho Thân, từ từ cúi người xuống, túm lấy cổ áo hắn ta, nhìn thẳng vào mắt hắn rồi lạnh lùng nói: “Đừng để ta nghe thấy các người nói những lời ta không muốn nghe lần nữa.....”

Nàng nhướn mày, cười gằn một tiếng rồi ném hắn đi.

” Tiểu Thái Bản!” Chiến Bắc Việt nhảy lên, nhào về phía nàng, hoan hô nói: “Suất a!”

Niên Tiểu Dao đá bay hắn đi, ghét bỏ liếc nhìn hắn một cái, khóe môi cũng không tự chủ mà hơi nhếch lên, đi nhanh về phía Lãnh Hạ.

Một lúc sau, nàng ngừng bước, quay lại sờ chân Chiến Bắc Việt: “Ta lỡ chân, lỡ chân, đập quen rồi!”

Chiến Bắc Việt chớp chớp mắt, oán hận, con mẹ nó lý do gì đây?

Đập quen rồi?

Quen con mẹ nó.

Hai hàng nước mắt ào ào chảy xuôi, hấn ngửa đầu nhìn trời, ra vẻ u buồn, đã có thể đoán được vận mệnh bi thảm sau này rồi, dù Tiểu Thái Bản có gả ỉnh không, ngày nào cũng bị đánh thế này đã là đương nhiên.....

Niên Tiểu Dao cười híp mắt vỗ vỗ nhăn nheo trên người hấn, ôn nhu hiếm có.

Một lúc sau, nàng đi về phía Lãnh Hạ, gơ nắm đấm ra, mắt tự nhiên nói: “Này, cảm tạ!”

Đấm một quyền vào tay nàng, Lãnh Hạ khê cong khoe môi: “Đừng chịu đựng, muốn khóc thì khóc đi.”

Nàng nghiêng đầu sang bên cạnh, cố chấp nhìn bầu trời đêm ngoài điện, một lúc sau mới nhào vào lòng Lãnh Hạ, ôm lấy Lãnh Hạ gào khóc, nghẹn ngào nói: “Mẹ ta, dù bà bỏ trốn, nhưng vẫn nhớ kỹ mình họ Niên, bà không hề quên Niên gia, sao họ có thể đối xử với bà như thế.....”

Lãnh Hạ vỗ về nàng, để nàng tựa vào vai mình mà khóc.

Chiến Bắc Việt ghen tỵ nhìn Lãnh Hạ đang ôm Tiểu Thái Bản, Hoa cô nương ở bên cạnh thò đầu sang, cười híp mắt nói: “Đồ tốt lần trước, có muốn Hoa tỷ tỷ cho người thêm một ít không?”

Chiến Bắc Việt oán hận trừng mắt nhìn hấn, nhớ tới bầu rượu này, đầu lập tức đau.

Hấn tránh ra hai bước, người nguy hiểm như vậy, vẫn nên cách xa một chút.

Hoa Thiên cắn cắn môi, ném cho hấn một mị nhãn rồi lại sán vào.

Đúng lúc này, Đông Phương Nhuận lạnh lùng nói: “Lôi bọn họ xuống.”

Thị vệ lời Chu Nho Thân và Chu Kỳ xuống rồi, Chiến Bắc Việt mới bĩu môi khó hiểu: “Đông Phương Nhuận này, đúng là đủ tàn nhẫn, tốt xấu gì Niên gia cũng bán mạng vì Đông Sở hơn bốn mươi năm, nhất là Chu Nho Thân đã vạch rõ ranh giới với Nam Hàn. Ôi chao? Không phải hấn ta đang liên minh với tỷ tỷ người sao? Sao một chút tình cảm cũng không cho thế.”

Nghe thấy hai chữ tỷ tỷ, trong mắt Hoa Thiên hiện lên một tầng lãnh ý.

Nhìn theo mắt hấn liền thấy Đông Phương Nhuận cao quý ngồi trên long ỷ, khoe môi vẫn cười ảm áp, như là cảm nhận được tầm mắt của hai người, chậm rãi quay đầu, cong cong khoe môi với bọn họ.

Hai người chột giật mình, Hoa cô nương vỗ vỗ ngực, hơi sợ hãi mà liếc hấn một cái.

Một lúc sau, nhìn vẻ mặt tò mò khó hiểu của Chiến Bắc Việt, hấn bĩu môi nói: “Bốn mươi năm thì sao? Người như Đông Phương Nhuận, đã quen nắm mọi thứ trong tay, sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện có người không trung với hấn, nhất là người theo hấn một bước lên mây, địa vị ngày càng cao, quyền lực ngày càng nhiều, có chừng có mực lại ngày càng giảm, chưa nói chuyện Chu Kỳ trùng hợp va vào hấn, chỉ riêng chuyện với Nam Hàn, tự mình quyết định hấn cũng coi là phản bội, một lần không trung, trăm lần không dùng!”

Hấn nghĩ một chút rồi đánh giá xung quanh, nói tiếp: “Hôm nay, trừ người của Đông Sở, hay người của Nam Hàn, biết cũng không sao, nhưng còn Lãnh Hạ và Liệt Vương, rõ ràng đã sớm biết chuyện này, có liên quan gì ở đây?”

Còn một câu hấn tự hiểu trong lòng, không nói ra khỏi miệng, quan trọng nhất là, sợ rằng Đông Phương Nhuận còn muốn mượn lần này, cảnh cáo Nam Hàn, đừng làm việc mờ ám gì nữa.

Hấn đang nghĩ thì thấy Chiến Bắc Việt ngạc nhiên nhìn mình, trợn trừng mắt, như là thấy quỷ.

Trời ơi, vừa rồi hấn lại cảm thấy Hoa cô nương có vài phần cơ trí của Nhị tẩu!

A a a.... Lê nào đây mới là bản chất thật sự của hấn ta?

“Khụ khụ.....” Hoa Thiên vung khăn tay ho khan hai tiếng rồi rời đi.

Chiến Bắc Việt nhìn bóng lưng hấn không chớp mắt, bỗng nhiên, trên đại điện vang lên một tiếng nói ôn nhuận: “Vệ Hoàng, vừa lòng chứ?”

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều tự giác ngậm miệng lại, chuyển tầm mắt qua lại giữa Lãnh Hạ và Đông Phương Nhuận.

Trầm mặc, trầm mặc như chết!

Vô cùng yên tĩnh, trong mắt mọi người đều như hiểu ra, khó khác Hoàng thượng lại không nể tình mà tru cử tộc Chu ngự sử, thì ra là vì Tây Vệ Nữ hoàng, Chu ngự sử nhận nhiệm vụ ám sát Nữ hoàng nên Hoàng thượng mới không thể tha thứ.

Cộng với suy đoán trước đó của họ, mọi chuyện đều dễ hiểu hẳn.

Quần thần tự cho là đã hiểu ra nhưng Lãnh Hạ lại không hiểu nổi, nàng lẳng lặng nhìn chằm chằm Đông Phương Nhuận.

Loại cảm giác kỳ dị này lại xuất hiện, rốt cuộc thì hắn muốn làm gì, đưa nàng lên làm tâm điểm chú ý, để mọi người hiểu nhầm rằng hắn vì mình, đầu tiên là tự mình rời cung nghênh đón, rồi phạt Chu Kỳ ba mươi đại bản, sau lại châm chọc chuyện phu thê tình thâm, cuối cùng là lúc Thái hậu chỉ hôn, kiên quyết cự tuyệt, rồi lại ra vẻ thâm ý làm người khác hiểu nhầm.

Đến giờ, giống như tru cử tộc Niên gia, hoàn toàn là vì mình!

Lãnh Hạ sụp mắt xuống, không nghĩ nữa.

Nàng lạnh lùng trả lời: “Giết một gian tặc nằm vùng ở Sở hơn bốn mươi năm, chắc chắn Sở hoàng cực kỳ hài lòng, còn Trẫm có vừa lòng không, đa tạ Sở hoàng quan tâm.”

Ánh mắt hai người giao nhau, tự hiểu trong lòng.

Lần này chẳng qua là hỗ trợ hai bên cùng có lợi thôi, nàng đến Đông Sở, là vì muốn diệt Niên gia, lại không ngờ Đông Phương Nhuận biết thời biết thế cho nàng một cơ hội, đương nhiên là nàng vui vẻ, trực tiếp mượn tay hắn diệt trừ Niên gia, nhưng chuyện đã xong, nhưng cơ hội này, chẳng qua là giống bản hiệp nghị mà nàng đưa cho hắn làm lễ vật, thuận tay mà thôi.

Đông Phương Nhuận không nói thêm gì nữa, mục đích của hắn đã đạt được rồi, cười nhạt nói: “Yến tiệc đêm nay đã làm Vệ Hoàng và Liệt Vương mất hứng, chỉ mong Hoa Quốc cũng không quá mất hứng.....”

“Ta không hề!” Hoa Thiên đặt tay lên ngực: “Xem kịch vui nên tim ta đập liên hồi, rất vui!”

Khóe môi Đông Phương Nhuận cứng đờ, mí mắt co quắp hai cái, cuối cùng quyết định không đáp lại nữa.

Hắn lướt qua Hoa Thiên, nói tiếp: “Còn mấy ngày nữa mới đến lễ đăng cơ của Trẫm, mong rằng từ giờ đến lúc đó, ba vị có thể coi đây như nhà.”

Ý trong lời này, mọi người đều hiểu, kết thúc yến tiệc!

Hàn huyền khách sáo một hồi, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt dắt tay nhau đi ra ngoài, trước khi rời đi liền cảm nhận được một ánh mắt ở phía sau.

Quay người lại nhìn thì thấy Liên Công chúa mỉm cười, bưng ly rượu trong tay, kính nàng từ xa.....

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, thản nhiên xoay người, dắt tay Chiến Bắc Liệt, cười rời đi.

==

Những ngày sau đó, vẫn là thế giới hai người của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt.

Quang cảnh mùa xuân đẹp như tranh vẽ, hai người rảnh rỗi nên đi dạo quanh thành, đương nhiên, nếu không tính Hoa cô nương xuất quỷ nhập thần thì thế giới hai người này quả thật rất thoải mái.

Nhưng trên thực tế, Hoa Thiên lúc nào cũng đột nhiên nhảy ra, y phục rực rỡ, trang sức đầy người, mùi hương nồng đậm, mặc kệ hai ánh mắt bắn phá của hai người, lướt qua lướt lại.

Cũng giống như lúc này.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đi dạo đến Thanh Long Tự, ngồi trên tảng đá, nhìn mặt trời dần dần chìm xuống biển.

Đột nhiên, một cái đầu rơi từ trên xuống, lao về tầm mắt của hai người!

Làm hai người giật mình một cái!

Thật ra thì không phải Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ kinh ngạc, chỉ là hai người đang tình chàng ý thiếp trong thế giới riêng lại có một cái đầu thò ra, dù là ai thì cũng giật nảy người.

Tóc đen rũ xuống, Hoa Thiên lắc lư, ném cho hai người mấy cái mị nhãn: “Kiểu gì cũng bị ta tìm thấy!”

“À.....” Lãnh Hạ khiêu mi, đứng dậy hít sâu một hơi rồi túm lấy tóc Hoa cô nương, quần vài vòng quanh cành cây rồi nghiêng đầu nhìn hân: “Hoa cô nương, hiện tại Mộ Nhị đang rất nhàm chán, người có thể đi tìm hân.”

Lãnh Đại sát thủ thuận miệng bán Mộ Nhị đi, một chút hổ thẹn cũng không có.

Hoa cô nương cười tủm tỉm, chớp chớp chớp mắt mấy cái rồi lại chớp chớp mắt mấy cái, cả kinh kêu lên: “A a a..... Ta không chỉ đi tìm, còn túm được hân rồi! Nhưng lúc này vội đi tìm các người nên không biết lại ném hân đi đâu rồi.”

Lãnh Hạ nhìn trời, thì ra còn có người không có lương tâm hơn nàng.....

Nhưng công phu của tên ngốc kia rất tốt, bị ném đi cũng không lạc được, chẳng qua là lại cực kỳ oán niệm thôi, nghĩ như vậy xong liền trực tiếp xóa sạch chút quan tâm với Mộ Đại thần y, dắt tay Chiến Bắc Liệt đi đến Thanh Long Tự.

Hoa Thiên cong cong khóe mắt, nhìn bóng lưng hai người gọi to: “Đừng vứt bỏ ta!”

Hân xoay người, đang định nhảy xuống thì đầu bị giật trở lại, hoảng sợ trừng mắt nhìn mái tóc bị Lãnh Hạ lẳng lẽ quần lên cây, Hoa cô nương bị treo lủng lẳng trên cành cây gào thét: “Tóc ta a!”

Thanh Long Tự nằm trên đỉnh một ngọn núi, núi này không cao không hiểm trở nhưng danh tiếng cũng lan xa, mỗi khi xuân đến, trăm hoa lại nở rộ khoe sắc thắm, hương hoa ngào ngạt, mà quang cảnh trên núi cũng rất tuyệt vời nên hương khói trên chùa cũng tốt hơn hân.

Hai người dắt tay nhau chậm rãi bước trên bậc đá, Chiến Bắc Liệt cười híp mắt, thích thú nói: “Tức phụ, đợi thiên hạ bình định rồi, chúng ta tìm một chỗ như thế này ẩn cư.”

Lãnh Hạ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn hân: “Ừ..... Người, ta, cả con trai nữa.”

Mây kiếm cau lại, Chiến Bắc Liệt thật sự không muốn mang thằng nhóc kia đi, hân lắc đầu, trịnh trọng nói: “Nam tử cần độc lập, không thể ở cạnh cha mẹ, sẽ không trưởng thành.”

Lãnh Hạ liếc hân một cái, mặc kệ chút tâm tư của hân, rồi nghe hân cười ha hả nói: “Mang theo con gái thì được!”

Ứng mâu đột nhiên sáng ngời, hân vui vẻ nói: “Con gái ta, bao giờ thì có đây?”

Đại Tàn Chiến thần vuốt cằm, tự nhận là lúc trên thuyền đã rất cố gắng.....

” Mộ Nhị?” Nữ nhân bên cạnh nói nhỏ.

Chiến Bắc Liệt néo néo tay nàng, nghiêng răng nói: “Nói đến Lăng Tử kia làm gì!”

Vừa dứt lời Chiến Bắc Liệt liền nhìn thấy bóng người màu xanh ở phía trước, tiếng nghiêng răng càng thêm to.

Mộ Đại thần y đứng một mình giữa đường, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm bao cô nương đi qua ngưỡng ngừng liếc mắt nhìn hân, đỏ ửng mặt, hân lại chỉ chỉ ngơ ngác đứng đó, hai mắt không có tiêu cự, như là.....

Đi vào cõi thần tiên.

Hai mắt chậm chạp chuyển đến trên người hai người, Mộ Nhị hơi nhú mày, cứng nhắc phun ra: “Hoa Thiên.”

Được rồi, Mộ Đại thần y là người có lương tâm nhất trong ba người ở đây, ít nhất còn nhớ tới Hoa cô nương.

“Ta ở đây!” Một giọng nói kiêu my truyền đến.

Sau đó, cách cách cách.....

Không cần nhìn cũng biết nhất định là Hoa cô nương.

Hắn lắc eo đánh hông chạy lại, chợt hai mắt phát sáng, liếc bóng người đang chạy phía trước, cười nói: “Tiểu sư phụ, chờ một chút a!”

Đó là một tiểu hòa thượng mười ba mười bốn tuổi, cực kỳ thanh tú, mà trên khuôn mặt ấy bây giờ viết đầy sợ hãi và dấu hỏi chấm.....

Tiểu hòa thượng kia giống như một cơn gió, thổi qua Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt làm áo bào của hai người bay bay, lại thổi qua Mộ Nhị làm tóc hắn bay lên, chỉ nghe giọng nói của tiểu hòa thượng run run: “A di đà phật..... Thí chủ, bản tăng là nam tử!”

“Ta thích đuổi theo nam tử!” Ngay sau đó, một cơn gió phát qua, Hoa cô nương túm lấy Lãnh Hạ chạy về phía trước, như lang như hổ: “Mau, giúp ta đuổi theo hắn, đúng là một tiểu sư phụ tươi ngon mộng nước.”

Lãnh Hạ bị túm đi, đương nhiên Chiến Bắc Liệt sẽ không đứng đó, cũng trừng mắt đuổi theo.

Ba người đều chạy nên Mộ Nhị cũng sẽ không chờ ra nữa, sau khi suy nghĩ một chút, hơi phồng má rồi cũng chạy theo.

Kết quả là, trên Thanh Long Tự xuất hiện một hình ảnh kỳ dị.

Một tiểu hòa thượng thanh tú chạy đầu, phía sau là bốn tuấn nam mỹ nữ đuổi theo.....

Hình ảnh này vẫn kéo dài đến lúc tiểu hòa thượng chạy vào trong một gian phòng, đáng thương trốn sau một lão hòa thượng, suýt thì bật khóc: “Sư phụ, cứu ta.”

Hoa Thiên phá cửa mà vào, cười híp mắt nói: “Tiểu sư phụ, sao lại trốn ta?”

Lần này, tiểu hòa thượng thực sự òa khóc.....

Lão hòa thượng ở phía trước hắn, tóc trắng râu trắng, rất có vài phần bóng dáng của lão ngoan đồng nhưng lại cực kỳ nghiêm túc, có phong thái của bậc cao tăng đắc đạo.

Đại sư chậm rãi mở mắt, trong mắt tang thương trầm định, chỉ nhìn một cái cũng có thể khiến người ta tĩnh tâm.

Ông chậm rãi nói: “A di đà phật..... Đồ nhi, bình tĩnh.”

Tiểu hòa thượng trừng mắt nhìn Hoa cô nương làm hắn mất bình tĩnh rồi yên lặng niệm kinh.

Đây là một phòng thiền, ngay cả không khí cũng có mùi vị khiến người khác không dám lơ đãng, đối mặt với cao tăng như vậy, dù là Hoa Thiên yêu nghiệt cũng ngượng ngùng ngừng lại.

Lãnh Hạ ho khan hai tiếng, huých hắn một cái: “Cẩn thận đại sư bắt tên nghiệt súc nhà ngươi.”

Hoa Thiên run lên, vội vàng túm tay Lãnh Hạ lui ra ngoài, phía sau bỗng truyền đến một tiếng nói tang thương: “Nữ thí chủ, tương phùng tức là hữu duyên, lão nạp có thể tặng ngài một lời chúc.”

Bốn người liền dừng bước, Hoa cô nương nghiêng đầu sang chỗ khác, chớp chớp mắt hỏi: “Đại sư, tặng ta cái gì?”

Đại sư quả là bị bối rối, niệm A di đà phật một lúc rồi mới miễn cưỡng nói: “Bản tăng là muốn tặng..... nữ thí chủ..... bên cạnh nữ thí chủ.”

Hoa Thiên liếc Lãnh Hạ, cười tủm tỉm tiến lại gần: “Bốn người chúng ta cùng nhau vào, sao chỉ nàng hữu duyên? Đại sư, người xuất gia cũng không thể thiên vị, không ngại thì tặng thêm vài câu đi?”

Đại sư không nhìn tên gây rối này, nhìn về phía Lãnh Hạ: “Lão nạp có thể vì nữ thí chủ, tính số mệnh.”

Lãnh Hạ nhướn mày, trong phượng mâu vô cùng ngạo nghễ, cười nói: “Đa tạ ý tốt của đại sư, chỉ là ta luôn cho rằng số phận của mình phải do mình nắm giữ, nếu biết mọi thứ về tương lai thì giống như dọn sẵn đường đi, cuộc sống đâu còn gì vui vẻ? Hơn nữa, nghe xong, cũng thêm phiền não.”

Đại sư nhìn nàng hồi lâu rồi gật gật đầu nói: “A di đà phật, đã như vậy, lão nạp cũng không ép buộc, nhưng nữ thí chủ, kiếp trước sát nghiệt quá nặng, chỉ mong kiếp này lo cho nổi khổ thế gian, ở chỗ nào, làm việc ấy.”

Lãnh Hạ mỉm cười: “đương nhiên.”

Bốn người đang định ra ngoài thì Chiến Bắc Liệt dừng chân, quay đầu lại, ho khan một tiếng: “Đại sư....”

Lãnh Hạ nghi hoặc nhìn hắn, không ngờ người này cũng có lúc như vậy, nàng còn tưởng hắn không tin quỷ thật phật tổ, không ngờ lại thế.

Đại Tàn Chiến thần hít sâu mấy lần rồi cực kỳ trịnh trọng hỏi: “Cái đó..... Lúc nào ta..... sẽ có con gái?”

Lãnh Hạ nhìn trời, người này, vẫn còn cố chấp!

Lão hòa thượng đang định nói thì hắn chợt vươn tay nói: “Chờ một chút, đại sư, nghĩ kỹ rồi nói.”

Đại Tàn Chiến thần hí mắt lại, một bộ dạng người không nói một đáp án làm lão tử vừa lòng, lão tử liền hừy chùa.

Lãnh Hạ bóp trán, quả nhiên, người này không biết thành kính là gì.

Lão hòa thượng nhìn một lát, không hề sợ hãi hắn uy hiếp, nhưng lời nói ra lại làm Chiến Bắc Liệt mở cờ trong bụng, chỉ chưa ngửa mặt lên trời cười to một tiếng thôi.

Ông nói: “Thai tiếp theo.”

Đại Tàn Chiến thần ra ngoài thế nào, xuống núi thế nào, về thành thế nào, hắn đều không nhớ, chỉ biết cười khúc khích liên tục, giống y Lăng Tử, ngay cả Mộ Nhị cũng ghét bỏ mà nhún mày.

Đến lúc tỉnh lại, Chiến Bắc Liệt đã đứng ở cửa dịch quán.

Hắn chớp chớp mắt, cầm tay Lãnh Hạ hỏi: “Tức phụ, ta vừa nghe đại sư nói....”

Lãnh Hạ gật đầu: “Thai tiếp theo.”

Đại Tàn Chiến thần viết năm chữ trên trán: Vậy còn chờ gì nữa?

Hắn ôm lấy tức phụ lao vào trong dịch quán, thai tiếp theo thai tiếp theo thai tiếp theo.....

Chế tạo thai tiếp theo thôi!

.....

Chế tạo này mất một ngày hai đêm, đến sáng ngày thứ ba, ngoài phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa.

Thiểm Điện rút thăm thua nên phải làm nhiệm vụ khổ sai này, tội nghiệp gõ cửa nói: “Gia, Vương phi, hôm nay là lễ đăng cơ.”

Bọn họ nghe Hoa cô nương nói, gia và Tiểu Vương phi đang chế tạo con gái!

Kẹt một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Đại Tàn Chiến thần thần thanh khí爽, tưởng tượng thấy con gái mình bắt đầu hình thành liền cười toe toét, nhìn Thiểm Điện cũng thấy suất hơn vài phần, vui tươi hơn hử nói: “Sớm!”

Thiểm Điện ngốc nghếch gật đầu: “Sớm!”

Cùng đi ra còn có Lãnh Hạ mặt mũi xanh mét tươi cười, cắn răng nghiêng lợi nhìn nam chân từ đầu đến chân đều viết hai chữ sáng khoải kia, hít thật sâu, cố gắng để bản thân không nhìn được mà ra tay đánh hắn.

Thiểm Điện thận trọng nói: “Gia, Vương phi, hôm nay là hai mươi tám tháng hai, lễ đăng cơ.”

Lãnh Hạ gật đầu, không chỉ là lễ đăng cơ, còn là ngày tứ quốc bàn luận, lễ đăng cơ cũng chẳng quan trọng gì, chủ yếu vẫn là Đông Phương Nhuận muốn hòa đàm thôi, nếu đúng như họ đoán thì là hay nhất.

Lãnh đại Nữ hoàng thu hồi ân oán cá nhân, liếc mắt nhìn người nọ nói: “Đi thôi.”

Chiến Bắc Liệt cười tủm tỉm đáp lời, bộ dáng kia lại khiến Lãnh Hạ ngứa tay.....

Hai người thay y phục rồi ngồi xe ngựa, chậm rãi chạy tới Hoàng cung.

157. Q.2 - Chương 80: Sáu Người Tranh Tài

Edit: Kiri

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đi đến cửa Hoàng cung, lại thấy đoàn xe ngựa vẫn còn mới mẻ trong ký ức của hai người.

Đoàn xe ngựa huyền nào đến gần, bốn gã sai vặt nhảy xuống trước, xốc màn xe lên, bàn tay yêu kiều vươn ra ngoài trước, sau đó Hoa cô nương ló đầu ra, ném mị nhãn đi khắp nơi, rồi chuyển sang nhìn hai người, kiều mị nói: “Ta rất có duyên với các người.”

Lãnh Hạ ngạc nhiên nói: “Thuyền của người chẳng phải đã bị cướp rồi sao?”

Hắn vẫy khăn tay nhảy xuống, cười tủm tỉm đáp: “Đều là Đông Phương Nhuận tặng.”

Lãnh Hạ huyết sáo một tiếng, mười xe y phục mũ mào, năm xe châu báu đồ trang sức, năm xe đồ cổ đồ ngọc, năm xe vật dụng hàng ngày, một xe đàn sáo nhạc cụ, một xe phấn son, nếu nàng nhớ không lầm thì có từng đó, Đông Sở quả là giàu có và hào phóng, nếu để lão hồ ly Chiến Bắc Liệt kia tặng những thứ này thì có mà khóc ra máu.

À, nếu đổi thành Mạc Tuyên keo kiệt thì có khi mạng cũng đi luôn.

Hoa cô nương dang tay ra, ôm lấy bốn gã sai vặt tuấn mỹ vừa đi vừa vui vẻ nói: “Chờ lễ đăng cơ đáng ghét này kết thúc, đêm nay ta về luôn.”

Hắn quay đầu lại, ném cho hai người mấy cái mị nhãn: “Đừng nhớ ta nha!”

Chiến Bắc Liệt rất có phong độ, không mắng câu ‘Nhớ cái đầu người’ ra khỏi miệng, nhưng trong lòng cũng rất hân hoan, không có tên ẻo lả này quấy nhiễu, rốt cuộc lão tử cũng có thể yên tâm chế tạo thai tiếp theo!

Trên sân bên ngoài cung, văn võ bá quan đã đến đông đủ, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt được dẫn tới chỗ của mình.

Không bao lâu sau, long liên của Đông Phương Nhuận cũng đã điếu xong một vòng, giờ đã quay về, hắn bước xuống xe, uy nghi hoa lệ bước lên đài cao.

Tùng.

Lễ đăng cơ bắt đầu.

Lễ đăng cơ của Đông Phương Nhuận về cơ bản thì cũng giống Lãnh Hạ, chỉ là có nhiều thời gian chuẩn bị hơn, lại mời tam quốc tới dự nên quy mô lớn hơn.

Sau khi mọi nghi thức kết thúc, mặt trời cũng đã lặn.

Lãnh Hạ vẫn tựa vào bả vai Chiến Bắc Liệt mà ngủ, đến tận lúc Đông Phương Nhuận tới mời hai người, khóe miệng hắn giật một cái: “Vệ Hoàng, Liệt Vương, mời đi giá đến Kim Loan điện, Trẫm có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Lãnh Hạ đuổi người rồi đi theo Chiến Bắc Liệt đến Kim Loan điện, chờ lâu như vậy, bữa ăn chính cũng bùng lên rồi.

Theo như hai người dự đoán, giờ Đại Tần và Tây Vệ như bị buộc lại cùng nhau, chắc chắn khiến Nam Hàn và Đông Sở cảm thấy nguy hiểm, do vậy nên hai nước chỉ có thể liên minh với nhau mới chống đỡ được, hơn nữa, Đại Tần và Tây Vệ đều vừa kết thúc đại chiến, nhất là Tây Vệ, vừa mới đại loạn đoạt quyền, đây chính là thời cơ tốt nhất để Đông Sở và Nam Hàn xuất binh.

Hai người vốn cho rằng, sau khi Chiến Bắc Liệt ngao mạn gửi bức thư uy hiếp kia, đại chiến sẽ bắt đầu, nào ngờ Đông Phương Nhuận lại âm thầm giải quyết Đông Phương Triệu, tân hoàng đăng cơ nên tạm gác lại chuyện này.

Bây giờ, Đông Phương Nhuận mới đăng cơ, tất nhiên không muốn khai chiến ngay, nhất là Đông Sở cũng vừa kết thúc đại chiến với Bắc Yến, hiện tại điều tam quốc cần nhất chính là nghỉ ngơi lấy sức, vậy thì chỉ còn lại mỗi Nam Hàn rục rịch mà thôi.

Cho nên, chuyện quan trọng lần này, rất có thể là hiệp nghị hòa bình.

Mà thành hay không, còn phải xem ý của Hoa Thiên.

Trên Kim Loan điện, Đông Phương Nhuận ngồi trên long ỷ, đúng như hai người dự đoán, hẳn đề nghị chung sống hòa bình, tứ quốc đình chiến bốn năm, nghỉ ngơi lấy lại sức, không xâm phạm lẫn nhau, nếu có bất kỳ một quốc gia nào trái hiệp ước trong bốn năm này, tức khắc sẽ bị tam quốc bao vây tấn công.

Hắn chậm rãi đảo qua Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ rồi nhìn Hoa Thiên, ôn hoà hỏi: “Hoa Quốc cữu, ý của ngài là....”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, nếu hôm nay người tới là Hoa Mị hay Hoa Trọng Lập, hiệp nghị sợ rằng sẽ không dễ dàng như vậy, hai người kia là ai, chắc chắn không thể nuốt cục giận kia xuống được, nhưng nếu là Hoa Thiên thì còn chưa chắc.

Người này, trực giác cho Lãnh Hạ thấy, khác với hai người kia.

Hoa cô nương bĩu môi hồi lâu, vẫy vẫy khăn tay rồi do dự nói: “Nếu ta đồng ý thì người định báo đáp ta thế nào?”

Hắn chớp chớp mắt mong đợi nhìn Đông Phương Nhuận, hai gò má ửng đỏ, khẽ cắn môi, ngượng ngùng nói: “Không bằng.... không bằng..... đêm nay..... đêm nay..... chúng ta..... chúng ta.....”

“Tin rằng Hoa Quốc cữu yêu dân như con, nếu có thể cho bách tính bốn năm hòa bình, cũng sẽ vô cùng vui vẻ!” Đông Phương Nhuận vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng cắt ngang câu nói của Hoa Thiên, tránh cho hắn phun ra lời nói kinh thế hãi tục gì gì đó.

Bị chụp cái mũ này, với ai cũng được nhưng với Hoa cô nương lại vô dụng.

Hắn tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Nhuận, rồi bước đến trước mặt Lãnh Hạ, cười tủm tỉm hỏi: “Người nói xem, ta nên đồng ý sao?”

Lãnh Hạ chậm rãi cong khóe môi, cười cực ảm áp, lặng lẽ nói thầm với hắn, phía sau lưng nàng như có một cái đuôi to, vẫy qua vẫy lại.....

Nàng nói: “Lệnh tôn và lệnh tỷ đương nhiên không muốn đồng ý! Nếu người đồng ý, đó là bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, à, có khi lệnh tôn sẽ tức giận đến không thở nổi.... chắc chắc chắc còn lệnh tỷ, tức giận lại nhiều thêm mấy nếp nhăn.....”

Hoa Thiên cười tủm tỉm: “Thật sao?”

Lãnh Hạ gật đầu: “Thật!”

“Được!” Hoa cô nương vô cùng hưng phấn, vung khăn tay lên, giậm chân một cái: “Ta đồng ý!”

Chuyện đã được quyết định, tiểu thái giám mang hiệp nghị đã chuẩn bị sẵn lên, bốn người đại diện cho bốn nước, đóng dấu lên hiệp nghị, hiệp ước chung sống hòa bình không xâm phạm lẫn nhau trong bốn năm, chính thức có hiệu lực!

Hiệp nghị chính thức được chia ra làm bốn bản, Đông Phương Nhuận, Đông Phương Nhuận lệnh cho tiểu thái giám làm thêm những bản khác rồi dán trong thành, hắn nói với ba người: “Chắc hai ngày nữa chư vị sẽ rời đi, tiệc tẩy trần tối nay.....”

“Ta không tham gia, lát nữa sẽ đi luôn.” Hoa Thiên ngáp một cái, phất phất tay.

Hắn kéo Lãnh Hạ sang một bên, lưu luyến không rời cắn cắn môi: “Ta rất ghét nữ nhân trừ ngươi ra!”

“Ừm, vạn phần vinh hạnh!” Lãnh Hạ bật cười, thấy hắn nói thật mảy liễu nhướn lên: “Ngươi về Nam Hàn?”

Mấy ngày nữa hiệp nghị này sẽ truyền khắp thiên hạ, việc Hoa Thiên làm hôm nay là tự mình làm chủ, không nghe theo lời của Hoa Mị và Hoa Trọng Lập, hắn về Nam Hàn, nhất định sẽ có vô số phiền phức.

Lãnh Hạ cũng biết, dù nàng không nói, hắn cũng sẽ ký hiệp nghị này, đây là trực giác.

Hoa cô nương dùng khăn tay che miệng, cười run rẩy hết cả người, chớp chớp mắt đắc ý: “Ta sẽ dong thuyền ra khơi, về Nam Hàn làm gì vội..... Chờ ta chơi một hai năm, vợ vét đủ mỹ nam rồi nói sau!”

Lãnh Hạ gật đầu, hứa hẹn: “Có chuyện tới tìm ta.”

Hắn lại ném cho nàng một cái mị nhãn người biết ta biết, sau đó nhìn tất cả nam nhân trong điện một lượt rồi mới hất tóc, vung khăn tay, yểu điệu đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hắn, Lãnh Hạ cong khoe môi, nàng, lại có thêm một bằng hữu.

Quay lại chỗ Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận đang im lặng đứng.

Lãnh Hạ nắm tay Chiến Bắc Liệt, nhún vai nói: “Tiệc tẩy trần thì không cần, mệt nhọc cả ngày rồi, chúng ta muốn quay về dịch quán nghỉ ngơi.”

Mây kiếm nhướn lên, Chiến Bắc Liệt ôm lấy nàng, dưới ánh mắt từ chối cho ý kiến của Đông Phương Nhuận, đập ánh tà dương mà rời cung.

==

Hiệp nghị kia vừa được dán, toàn bộ Biện Vinh thành đã hoan hô rầm trời, hôm nay là ngày tân hoàng đăng cơ, đúng là song hỷ lâm môn, trên mặt họ có sự vui mừng khó diễn tả bằng lời.

Bọn họ tự phát tụ tập chợ đêm để ăn mừng, náo nhiệt như lễ Trung thu.

Tối nay thành Biện Vinh, là một đêm không ngủ.

Ăn tối xong, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt sóng vai nhau đi dạo phố, phía sau là Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Đào cãi vã không ngừng, sau nữa là Mộ Nhị ngơ ngác bước đi, còn cả ba người Cuồng Phong tò mò nhìn ngang ngó dọc.

Một đám người toàn là tuấn nam mỹ nữ, lạnh lẽo, khí phách, đáng yêu, thông minh, ngốc nghếch, dạng khí chất gì cũng có, làm mọi người trên phố nhìn không chớp mắt.

Niên Tiểu Đào huých Chiến Bắc Việt: “Cách xa ta ra một chút!”

Chiến Bắc Việt lảo đảo, đột nhiên hai mắt sáng lên, nhìn một quán hàng bán đầy quà tặng ở phía xa, có một cái trâm hoa được làm rất đáng yêu.

Hắn lập tức chạy qua, cầm lấy cái trâm đó, yêu thích không buông tay: “Tiểu Tiêm mà cài thì nhất định sẽ rất đẹp!”

Một bàn tay ngăm đen giơ ra, đoạt lấy cái trâm.

Chiến Bắc Việt chết cũng không buông, lại đoạt lại.

Đoạt qua đoạt lại một lúc hắn mới hét lên: “Ta mua!”

“Không bán!” Chủ cửa hàng là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, chỉ vào đài cao ở phía xa nói: “Đây là phần thưởng đêm tranh tài hôm nay, nếu muốn thì tham dự đi, nếu được giải nhất thì chiếc trâm này sẽ là của ngươi.”

Chiến Bắc Việt nghi hoặc nhìn, đài kia cao chừng trăm mét vuông, xung quanh đầy bách tính, đang bàn tán xôn xao.

Hắn chớp chớp mắt hỏi: “Tranh tài gì?”

Nói đến đây, hắn tửu liên vui vẻ giải thích: “Đó là để ăn mừng Hoàng thượng chúng ta đăng cơ, cả thiên hạ thái bình nữa nên mới tổ chức, chỉ cần ghi danh là được tham gia, sáu người một nhóm, hai người một tổ, nội dung tranh tài có rất nhiều, trước khi mỗi tổ thi thì rút thăm, rút được cái gì thì thi cái đó, phần thưởng rất phong phú a! Chiếc trâm trong tay người là giải nhất, còn những thứ này.....”

Hắn chỉ chỉ cái giá treo, kiêu ngạo nói: “Đây là do ta và thê tử ta làm, tuy không phải vật quý giá gì nhưng chắc chắn là độc nhất vô nhị!”

Chiến Bắc Việt nhìn theo hắn, trên giá trừ trâm còn có rất nhiều đồ, tuy không quý giá gì nhưng lại được làm rất khéo léo, bên cạnh chỗ vừa để trâm kia còn có một con ngựa gỗ và một cung tên nhỏ.

Ba thứ, vừa đúng cho ba đứa bé.

“Ta ghi danh!” Hắn gật đầu liên tục, hô to một tiếng rồi chạy về bên cạnh Lãnh Hạ giải thích.

Chiến Bắc Việt nghe răng ra cười, chân chó quẩn lấy Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt năn nỉ: “Nhị ca, Nhị tẩu.....”

Lãnh Hạ khiêu mi: “Vậy thì vui đùa một chút đi.”

Hắn lập tức giơ tay lên hoan hô rồi kéo mọi người đi.

Lãnh Hạ liếc nhìn con ngựa gỗ kia, phương mâu híp lại, ừm, có lẽ con trai sẽ thích.

Lúc này trên đài cao đã có mấy nhóm dân chúng đứng trên đó, hoặc là một nhà sáu người, hoặc là huynh đệ bằng hữu, dân chúng đứng dưới cũng cổ vũ bọn họ rất náo nhiệt.

Niên Tiểu Dao đếm mọi người, nàng, Chiến Bắc Việt, Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt, Mộ Nhị, vuốt cằm nói: “Thiếu một!”

Thiểm Điện lập tức giơ tay, hào hứng muốn tham gia.

Chiến Bắc Liệt gật đầu, đang định nói thì một giọng nam ôn nhuận đã vang lên: “Không bằng để ta?”

Mọi người quay đầu lại nhìn, Đông Phương Nhuận không mặc long bào, y phục xanh nhạt, đạp bóng đêm bước tới, cười nói: “Nhuận cũng thử một chút, chư vị sẽ chào đón chứ?”

Mọi người nhìn trời, người hiểu đấy!

Thiểm Điện xụ mặt, chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương, đi ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn đi.

Chiến Bắc Liệt liếc mắt, lạnh lùng tự nói trong lòng, âm hồn không tan rồi gật đầu nói: “Vừa đủ sáu người.”

Sáu người đã đông đủ, chỉ còn lại việc chia tổ thôi, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao, đương nhiên sẽ ở cùng một tổ, chỉ còn lại Đông Phương Nhuận và Mộ Nhị, miễn cưỡng thành một tổ.

Tùng!

Tiếng trống thứ nhất vang lên, hắn tử trung niên vừa nãy đang đứng trên đài cao lớn tiếng nói: “Kết thúc ghi danh, có tám tổ tham gia, vòng tranh tài thứ nhất.....”

Hắn lấy một thẻ đỏ ra từ trong chiếc hộp, trên đó có chữ: Ném thẻ vào bình rượu.

Mọi người đi tới, bắt đầu rút thăm để xem ai làm việc gì, Chiến Bắc Liệt rút được ném thẻ vào bình rượu, Lãnh Hạ giữ bình rượu.

Cuộc thi bắt đầu, vô số thẻ được ném lên không, bay về phía những người giữ bình bên kia, có thẻ may mắn rơi vào trong bình, cũng có thể rơi xuống đất.

“Cố lên! Cố lên!....”

Dân chúng ở phía dưới lớn tiếng cổ vũ, hoan hô ầm ầm.....

Đột nhiên, tiếng reo hò lắng dần, mọi người vuốt mắt, không dám tin nhìn Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, trợn mắt há hốc mồm.

Những tiếng vang do thể rơi vào bình vang lên rất có quy luật.

Từng chiếc thể nối đuôi nhau rơi vào bình, từng cái từng cái một.....

Mấy tổ bên cạnh cũng không ném nữa mà ngơ ngác nhìn theo những chiếc thể mà Chiến Bắc Liệt ném, nhìn qua nhìn lại.

Đối với Đại Tàn Chiến thần chuyện ném thể này chỉ là một bữa ăn sáng, Chiến Bắc Liệt bách phát bách trúng, không hề lo lắng chút nào.

Lãnh Hạ cầm bình ngáp một cái, nghe được tiếng vang thứ ba mươi.

Chiếc thể cuối cùng đã rơi vào bình.

Mọi người ở dưới vỗ tay ầm ầm, dân chúng sùng bái nhìn hấn, cảm thán: “Lợi hại a!”

Đại Tàn Chiến thần sẽ không vì những lời đó mà kiêu ngạo, vô cùng bình tĩnh dắt Lãnh Hạ đi xuống.

Vòng thứ nhất kết thúc, đợt thứ hai bắt đầu.

Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao thi hai người ba chân.

Tiếng còi vừa vang lên, tám tổ đã lập tức xuất phát, Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao nắm chặt tay nhau: “Chiến đấu vì Tiểu Tiêm.”

Khẩu lệnh vừa hô hai người đã hiên ngang bước ra, rầm!

Hai người cùng ngã lăn ra.

“Ha ha ha ha.....” Vô số tiếng cười to vang lên, hai người ngóc đầu dậy nhìn dân chúng ở dưới đang cười to, rồi lại vùi đầu xuống, mất mặt!

“Cố lên a! Vương gia, mau đứng lên mau đứng lên! Trâm hoa của tiểu công chúa a.....” Thiểm Điện cười híp mắt vẫy vẫy chiếc trâm trên tay, cổ vũ hai người.

Chiến Bắc Việt gật đầu thật mạnh, nâng Niên Tiểu Dao dậy rồi nhìn đám người đang chạy phía trước, gào to: “Chiến đấu vì Tiểu Tiêm!”

Hai người lại cất bước.....

Rầm!

Lại ngã.

Niên Tiểu Dao bị ngã lần thứ hai liền tức giận đập cho hấn một cái rồi chửi ầm lên: “Ta chưa từng thấy ai dằn như ngươi!”

Chiến Bắc Việt oan ức khóc không ra nước mắt.

Bên cạnh truyền đến một giọng nữ thanh lãnh: “Quy tắc nói sao.....”

Niên Tiểu Dao nghi hoặc đáp lời: “Hai người, ba chân, ai tới đích trước thì thắng.”

Chiến Bắc Việt sáng ngời hai mắt, hô lên: “Cảm ơn Nhị tẩu!”

Sau đó, trên đài cao xảy ra một màn kinh hãi, bảy tổ dự thi đang thất tha thất thểu chạy về phía trước, một tổ sắp đến đích thì nghe thấy phía sau có tiếng lặn truyền tới, và một tiếng hét to: “Chiến đấu vì Tiểu Tiêm!”

Đúng lúc họ sắp chạm đến đích thì thứ kỳ quái đã đến trước họ một bước.....

Lăn đến trước!

Đúng vậy, là lăn, Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao ôm nhau rồi lăn đi.

Quy tắc nói đến đích chứ không nói là đi đến đích.

Chiến Bắc Việt nhe răng ra cười, vui vẻ ôm lấy Niên Tiểu Dao, cười ha ha: “Thắng rồi thắng rồi, trâm hoa của Tiểu Tiêm lại gần thêm một chút!”

Niên Tiểu Dao đập vào đầu hắn một phát, ghét bỏ nói: “Đừng có chiếm tiện nghi của ta!”

Chiến Bắc Việt lão đảo, gào thét ngã xuống, Niên Tiểu Dao đang bị buộc chân với hắn nên cũng ngã theo.....

Rầm!

Tổ thắng trận hai, lại ngã lặn xuống dưới.

Vòng thứ ba, đến phiên Mộ Nhị và Đông Phương Nhuận.

Lần tranh tài này rất đơn giản, nhưng nếu là Mộ Đại thần y thì không hề đơn giản, một người diễn tả một người đoán.

Nhất là lúc rút thăm, Mộ Nhị diễn tả, Đông Phương Nhuận đoán, làm đám người Lãnh Hạ ở dưới lập tức che mặt thở dài: Xong.....

Trận tranh tài bắt đầu, thời gian chậm rãi trôi qua, Lãnh Hạ chớp chớp mắt than thở nói: “Các người đoán xem, bao giờ thì Đông Phương Nhuận sẽ nổi giận?”

Chiến Bắc Liệt nhú mày, huyết sáo một tiếng, Đông Phương Nhuận nổi giận, thật sự rất muốn hiểu biết một phen!

Bọn họ nói không sai, Đông Phương Nhuận thật sự sắp nổi giận rồi, hắn nhìn bảy tổ khác đều đang cố hết sức để diễn tả, vắt óc ra đoán, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc ước ao đổ kị.

Hắn nhìn Lăng Tử ở đối diện, khoe miệng không nhin được mà co rút, cố gắng giữ ngữ điệu thanh nhuận, mỉm cười nói: “Diễn tả đi.....”

Mộ Nhị chậm chạp di chuyển con người từng chút một, chuyển đến trên mặt Đông Phương Nhuận rồi ngơ ngác nhìn hắn.

Đông Phương Nhuận hít sâu một hơi, mí mắt giật giật, nỗ lực để bản thân bình thản: “Diễn tả đi?”

Mộ Nhị đảo mắt nhìn quanh, nhìn sang trái thấy một người đang ngồi chồm hổm dưới đất giả làm con khỉ, nhìn sang phải thì thấy một người đang tự véo tai mình giả con thỏ, tiếp tục giả chết.

“Diễn tả đi!”

Ngơ ngác nhìn hắn, giả chết.

“Diễn tả đi!”

Ngơ ngác nhìn hắn, giả chết.

“Diễn tả đi!”

Ngơ ngác nhìn hắn, giả chết.

Đông Phương Nhuận khoe miệng giật giật, mí mắt run run, không thể duy trì nụ cười trên mặt nữa, lần đầu tiên trong đời sinh ra xúc động muốn nổ tung.

Mẹ nó đây là ai thế!

Tay áo vung lên, Đông Sở tân hoàng nhìn Mộ Nhị vẫn ngơ ngác đứng trước mặt mình, rốt cuộc.....

Phất tay áo bỏ đi.

Lãnh Hạ dựa vào bả vai Chiến Bắc Liệt, cười chảy cả nước mắt, Lăng Tử, hảo dạng!

Đại Tàn Chiến thần giương ày kiếm, lần đầu tiên nghĩ kẻ lỗ mãng lại đáng yêu như vậy, Đông Phương Nhuận nổi giận, vô cùng đẹp mắt!

Mộ Nhị ngơ ngác quay cổ, ánh mắt nhìn hai người có chút tủi thân, ý nói: Việc này, thật sự là làm khó ta.....

Người dự thi biến mất, trận này đương nhiên thua, nhưng may mà hai trận trước đều được nhất nên mấy thứ đồ dễ thương kia đều thuộc về bọn họ.

Chiến Bắc Việt cười híp mắt cầm chiếc trâm, vô cùng vui vẻ nhớ tới tiểu cô nương nhà mình.

Lãnh Hạ quay đầu nhìn về phía Chiến Bắc Liệt hỏi: “Nhớ con không?”

Đại Tàn Chiến thần mở to ửng mầu, trong đầu ảo tưởng về tiểu Lãnh Hạ, cố gắng để tức phụ thấy ánh sáng chân thành trong mắt, nghiêm mặt nói: “Nhớ!”

Lãnh Hạ thoả mãn gật đầu, nín lấy tay hẩn, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm kiêu diễm và muôn ngàn tinh tú lấp lánh trên đó.

==

Hôm sau, mọi người thu dọn đồ đạc, xuất phát quay về.

Trên đường đến bến cảng, thuyền của họ còn đang thả neo ở đây, Đông Phương Nhuận vẫn mặc y phục xanh nhạt đứng trên bờ, khóe môi có ý cười nhợt nhạt, gật đầu với mấy người.

Chiến Bắc Liệt bĩu môi: “Bản vương không biết là Hoàng đế một nước lại thanh nhàn như thế đấy.”

Đông Phương Nhuận nhún nhún vai, trong mắt hiện lên một tia khiêu khích, thoải mái cười: “Dù bận rộn thế nào Nhuận cũng phải tự tiện Vệ Hoàng.”

Lãnh Hạ cười nhạo một tiếng, nhướn mày lên.

Nàng vốn cho là những chuyện người này làm sẽ truyền khắp Biện Vinh, thậm chí là khắp Đông Sở, dù sao những chuyện kia là hẩn cố ý làm, muốn để mọi người cho rằng, Đông Sở Tân hoàng ngưỡng mộ Tây Vệ Nữ hoàng, nhưng chuyện này lại giống như bị Đông Phương Nhuận phong tỏa, hoàn toàn không có bất kỳ tin tức nào bị truyền ra.

Hôm nay, con hát này lại tới.

Nàng gật đầu, thản nhiên nói: “Vậy thì đa tạ Sở hoàng.”

Thái độ không mặn không nhạt, rõ ràng là miễn cưỡng, thế nhưng Đông Phương Nhuận lại không xấu hổ chút nào, ánh mắt di chuyển, không ngờ lại dừng lại ở Mộ Nhị, trong lòng lập tức bùng lên một ngọn lửa nhỏ.

Nhìn Mộ Nhị mãi mãi vẫn có bộ dạng ngây ngô, Đông Phương Nhuận lập tức dời ngay ánh mắt đi, vươn tay, làm một tư thế mời: “Chư vị, hẹn ngày gặp lại.”

Bọt nước trắng xóa văng tung tóe khắp nơi, thuyền lớn chậm rãi ra khơi.....

Phía sau là đại dương mênh mông vô bờ, ánh mặt trời lóng lánh trên làn nước xanh thăm thẳm, gió biển nhẹ nhàng thổi tới mang hơi ẩm và mùi vị riêng của biển, cực kỳ mát mẻ.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng ở đầu thuyền, tầm mắt hai người chạm ánh mắt của Đông Phương Nhuận vẫn đứng chấp tay như trước.

Ánh mắt của hẩn yên ắng và xa xôi, dùng khẩu hình miệng nói: “Bốn năm sau gặp lại.”

158. Q.3 - Chương 1: Ba Năm Sau

Edit: Kiri

Trăng sáng như ngọc, muôn ngàn vì sao lấp lánh.....

Trong phòng tiệc vô cùng ồn ào, tiếng trò chuyện vui đùa không ngừng lan ra khắp nơi trong Liệt Vương phủ.

Ba đôi phu thê Chiến gia, Mộ Nhị, lão ngoan đồng, Mạc Tuyên, Tiêu Phi Ca, Diệp Nhất Hoàng, văn võ bá quan..... Tất cả những người Lãnh Hạ biết, không biết, quen, không quen, đều tụ tập ở đây cộng ly vô cùng náo nhiệt.

Tối nay, là ngày tiểu bắt điểm chọn đồ vật đoán tương lai.

Chiến Bắc Diễn nắm tay Chiến Tiểu Quai đã sắp hai tuổi, cười híp mắt bước đến cạnh Chiến Bắc Liệt, vuốt cằm hỏi: “Con trai ngươi sắp một tuổi rồi, sao còn không đặt tên đi?”

Hai kẻ không xứng làm cha mẹ này!

Đại Tồn Chiến thần liếc thẳng nhóc đang dính chặt lấy tức phụ mình mọi nơi mọi lúc, hàm răng bắt đầu ngứa.

Hắn trả đòn: “Phu thê hai người thì xứng đáng lắm, đặt tên con là Chiến Tiểu Quai.”

Hơn nữa Tiểu Quai càng lớn càng khóc, lại có cái tên như thế, rất kỳ dị.

Chiến Tiểu Quai liếc mắt nhìn hắn, lạnh khí lại nhẹ nhẹ bốc lên.

Chiến Bắc Diễn vuốt cằm, cũng rất bất đắc dĩ: “Phượng nhi thích.”

Chiến Bắc Liệt bóp trán, ba huynh đệ bọn họ cũng chẳng ai chê cười nổi ai: “Lãnh Hạ nói, muốn cho thẳng nhóc con kia một cái tên ý nghĩa.”

Ai biết lại nghĩ suốt gần một năm.

Bàn tay nhỏ bé trong tay Chiến Bắc Diễn hơi động, hắn cúi đầu nhìn bằng sơn tiểu khố nam, buông tay ra chua xót nói: “Con ta cũng bị tức phụ ngươi lừa đi rồi.”

Nói đến cái này, Đại Tồn Chiến thần càng buồn khổ.

Ai biết mẫu sư tử lại có duyên với trẻ con như thế, ba tiểu quý kia đều rất thích nàng, không nói thẳng nhóc kia chính là da trâu chuyển thế, ngay cả Tiểu Quai lãnh khốc cũng không biết là bị trúng tà gì mà từ ngày chọn đồ vật đoán tương lai ấy liền sùng bái mẫu sư tử, còn bái nàng làm sư phụ.

Được buông tay, tiểu khố nam lập tức bước đến trước mặt Lãnh Hạ, ngửa mặt lên, sùng bái nói: “Sư phụ.”

Lãnh Hạ xoa xoa đầu nó, cười nhắc nhở: “Mẫu hậu cũng ở đây.”

Tiêu Phượng hoàn toàn bị không nhìn, bĩu môi quay mặt đi chỗ khác lầm bầm: “Không giống lão nương chút nào.”

Rồi lập tức ước ao đồ kị liếc nhìn tiểu bắt điểm đáng yêu, méo miệng nói: “Đây mới là ta sinh.....”

Chiến Tiểu Quai ghét bỏ liếc nàng, không tình nguyện nói: “Mẫu hậu.”

Chiến Tiểu Quai càng lớn, sự ghét bỏ này càng tăng, mẹ ruột trên danh nghĩa của nó không giống nó chút nào, suốt ngày trèo tường, chọi đế, uống rượu, chẳng biết chuyện nào mà nữ nhân cần biết cả, quả đúng là một người chuyên gây họa.

Tiêu Phượng gian tà đảo mắt, êm ái gọi: “Tiểu Quai.....”

Nhất thời, bằng sơn tiểu khố nam đen mặt, ngay cả đuôi mắt cũng không phân ẹ ruột chút nào, rõ ràng là vô cùng ghét bỏ cái tên này.

Một lát sau, nó chọt nhào vào lòng Lãnh Hạ, không thềm để ý đến nữ nhân đặt cho hắn cái tên quái đản như thế nữa.

Tiêu Phượng tươi cười hơn hở, chuyện vui nhất mỗi ngày chính là dùng cái tên này để bắt nạt tiểu quý kia!

“Khanh khách.....”

Một tiếng cười thanh thúy truyền đến, tiểu bắt điểm một tuổi đuôi mắt cong cong, khuôn mặt kia quả là phiên bản nhỏ của Chiến thần, cười cực kỳ sáng lạn: “Mẹ.”

Tiểu bát điểm còn chưa nói được câu dài, chỉ nói được từng chữ một nhưng đại khái cũng hiểu được ý nó muốn nói gì, nhất là chữ mẹ này luôn treo ở miệng, hơn nữa còn rất thích gọi trước mặt Chiến Bắc Liệt, êm ái gọi làm Lãnh Hạ cong cong phượng mâu, làm Đại Tần Chiến thần ngứa răng.

Lãnh Hạ xoa xoa hai tiểu quỷ trong lòng, sờ má đứa này một cái rồi sờ đầu đứa kia cái nữa.

Trong lòng vô cùng thỏa mãn!

Nhìn bầu trời đêm ngoài điện, thẩm thoát đã tới thế giới này hơn hai năm rưỡi rồi.

Con trai của nàng cũng đã một tuổi, tuy rằng thỏa mãn nhưng cũng có lúc nhớ tới thế giới trước kia, bằng hữu duy nhất Kiều Thanh, thiết bị hiện đại hoàn mỹ, nhà cao tầng chót vót, đèn điện, xe thể thao, súng ống đạn dược.....

Còn có khẩu súng yêu quý của nàng —— Glocker 17.

Bỗng nhiên, phượng mâu sáng ngời, Lãnh Hạ thốt ra: “Glocker 17.....”

Cúi đầu nhìn con trai mũm mĩm trong lòng, mày liễu giương cao, vui vẻ nói: “Thập Thất..... Chiến Thập Thất!

Lãnh Đại sát thủ lẩm nhẩm cái tên này mấy lần, càng nghe càng thấy hài lòng, càng nghe càng thấy thỏa mãn.

Tiểu bát điểm chớp chớp mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ dị, ba chữ này, dường như, có lẽ, hình như, giống như, e rằng..... có liên hệ với mình!

Nó mở to mắt nhìn Lãnh Hạ, ý nói: Không phải chứ?

“Chiến Thập Thất a!” Tiêu Phượng hai mắt lóe sáng, ôm chầm lấy tiểu bát điểm reo hò: “Cái tên thật đáng yêu! Cái tên đáng yêu hợp với khuôn mặt đáng yêu, ai nha, tuyệt phối a!”

Tiểu bát điểm khóe miệng giật một cái, nhìn về phía Tiêu Phượng, cũng hỏi câu kia: Không phải chứ?

Tiêu Phượng reo lên làm mọi người chú ý.

“Thập Thất?” Tiếng nói thanh quý truyền đến, Chiến Bắc Diễn cười như gió xuân ấm áp, híp đôi mắt hồ ly, nói theo tức phụ: “Thập Thất, sĩ khí! Tiểu tử này sau này sẽ là tiểu Chiến thần, chinh chiến sa trường, sĩ khí của quân lính rất quan trọng, tên hay!”

Tiểu bát điểm đang cười thì cứng lại, quay đầu nhìn về phía Chiến Bắc Diễn, cũng ý kia: Không phải chứ?

“Ai nha, tên này rất hay!” Lão ngoan đồng khoa chân múa tay rất vui sướng, càng nghĩ càng thấy vừa lòng, giơ ngón tay cái lên với Lãnh Hạ: “Sư huynh nó là Mộ Nhị, nó là Chiến Thập Thất, nha đầu, có đẳng cấp giống lão nhân gia!”

Tiểu bát điểm khóc không ra nước mắt, quay đầu nhìn về phía sư phụ bất lương, tiếp tục hỏi: Không phải chứ?

Linh cảm càng ngày càng mãnh liệt, mẹ ruột nói, Đại Tần Hoàng đế nói, Hoàng hậu nói, ngay cả sư phụ cũng nói, còn vị cha ruột kia.... càng không cần phải bàn.

Quả nhiên, Chiến Bắc Liệt híp mắt lại, nhếch miệng cười, nhướn mày nói: “Vậy gọi là Chiến Thập Thất!”

“Ta phản đối!”

Đột nhiên, một tiếng phản đối vang lên rất kiên quyết, mọi người quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy ba người Cuồng Phong đứng ở trên bàn, cùng giơ tay lên, khuôn mặt hiên ngang lẫm liệt, quát to: “Chúng ta không đồng ý!”

Tiểu chủ tử là Chiến thần tương lai, sao có thể có cái tên quái đản như thế?

Phải khí phách a!

Phải suất a!

Phải vang dội a!

Phải có một cái tên mà chỉ cần nói ra, quân địch liền sợ run người, bốn bể chấn động a!

Tiểu bát điểm hai mắt rưng rưng, nước mắt lưng tròng, cảm động nhìn ba thúc thúc ngày thường ngu ngốc, quyết định sau này không bao giờ chinh bọn họ nữa, hoạn nạn gặp chân tình a!

Đương nhiên, trừ tiểu bát điểm, những người còn lại đều khó chịu.

Lãnh Hạ nhướn mày: “Hả?”

Tiêu Phượng xắn tay áo: “Hả?”

Chiến Bắc Diển cười âm áp: “Hả?”

Lão ngoan đồng vuốt râu: “Hả?”

Chiến Bắc Liệt khoanh tay: “Hả?”

Năm chữ ‘Hả?’ cảnh cáo rõ ràng, năm ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua, ba người lập tức nhũn cả hai chân.

Cuồng Phong nuốt nước miếng một cái, cánh tay đang giơ lên nhũn xuống, nói nhỏ: “Làm sao bây giờ?”

Thiểm Điện chớp chớp mắt, lắp bắp: “Làm làm..... sao bây giờ?”

Lôi Minh hung tợn trừng mắt nhìn hai người, hai kẻ không có khí tiết!

Hắn gật đầu thật mạnh, dưới ánh mắt cảnh cáo của mọi người, hô to: “Ta phản đối, bữa tiệc đêm nay, sao không có tôm hấp? Đây chính là món Vương phi thích ăn nhất!”

Nói xong, ba người đều nhếch môi, chân chó cười.

Lách tách!

Tiểu bát điểm đang nước mắt lưng tròng thì nước mắt lập tức rơi xuống, rồi bị những tiếng chúc mừng của mọi người bao phủ....

Kết quả là, trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai, tiểu chủ tử của Liệt Vương phủ cuối cùng cũng có tên —— Chiến Thập Thất!

Chiến Thập Thất được bế lên một chiếc bàn dài, giống y Tiểu Quai lúc chọn đồ vật đoán tương lai, trên đó cái gì cũng có.

“Thập Thất, thích gì thì chọn cái đó!”

“Thập Thất, nhìn kỹ vào, liên quan đến tương lai của con đó!”

“Thập Thất, nhất định phải chọn thứ con thích nhất, cả đời cũng không muốn thả ra!”

Chiến Thập Thất đáng yêu đảo một vòng quanh cái bàn, chép chép miệng, trực tiếp không để ý đến cái tên khiến kẻ khác phát điên mới được đặt kia, nghe được câu nói vừa rồi.

Chọn thứ thích nhất..... liên quan đến tương lai..... cả đời không muốn thả ra.....

Nó chậm rãi bò trên bàn.....

Chiến Bắc Liệt khó mà có lần tình thương của cha dâng lên, căng thẳng nhìn xung quanh, xác định tất cả các tiểu cô nương đều nằm ở vùng an toàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không muốn để thằng nhóc này chọn một súc phụ về, mất mặt, rất mất mặt!

Lãnh Hạ bật cười: “Chọn một súc phụ về cũng không sao, chỉ cần con thích, chúng ta cố vũ tự do yêu đương!”

Chiến Thập Thất còn đang bò.....

Cuối cùng, trong sự mong chờ của mọi người, thân thể bé nhỏ bò một vòng rồi quay về điểm xuất phát, chọt nhào vào trong lòng Lãnh Hạ!

Chiến Thập Thất túm lấy mẹ không buông tay, mềm mại, chấp nhất gọi: “Mẹ!”

==

Trên trán Chiến Thập Thất mọc lên hai cái sừng đen nhọn hoắt, ôm chặt lấy mẹ, ở lúc mọi người không nhìn thấy, phóng ánh mắt khiêu khích tà ác đến cha ruột của mình, Chiến Bắc Liệt!

“A ——!”

Buổi tối yên tĩnh đầu mùa xuân, một tiếng hét kinh khủng vang dội cả Liệt Vương phủ!

Đang giữa đêm, mấy nhà thấp đèn lên mắng to: “Mẹ nó nửa đêm còn phát bệnh!

Đại Tần Chiến thần bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mồ hôi vã ra như tắm.....

Lãnh Hạ ở bên cạnh quay người sang, mơ mơ màng màng hỏi: “Sao thế?”

“Ngủ đi, tức phụ.” Chiến Bắc Liệt dịu dàng đáp lời Lãnh Hạ, lại nhớ tới giấc mộng vừa rồi, thẳng nhóc kia dám túm lấy tức phụ hắn không buông tay trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai!

Tiếng nghiêng rầm vang lên liên tục, Đại Tần Chiến thần hung tợn cắn góc chăn, một lúc sau mới nằm xuống, có lẽ ban ngày đã bị tiểu quỷ kia làm tức giận đến choáng váng.

“Khanh khách.....”

Hắn chợt bật dậy, nghi hoặc nhìn xung quanh, lẽ nào hắn tức đến nổi sinh ra ảo giác?

Nằm xuống.

“Khanh khách.....”

Mây kiếm níu lại thành một đường, Đại Tần Chiến thần nhanh như chớp thò tay ra.

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, không phải cái mặt bánh bao của thẳng nhóc kia thì là ai.

Chiến Bắc Liệt kéo Chiến Thập Thất đang giả thần giả quỷ dậy, đối mặt với phiên bản của chính mình.

Mây kiếm, ưng mâu, mũi thẳng, bạc môi, làn da trắng nõn, mái tóc đen nhánh, chân tay mũm mĩm, mặc bạch y giống Lãnh Hạ, cười vô tội mà rực rỡ.....

Đại Tần Chiến thần nhún mày.....

Không tốt, có sát khí!

Chiến Thập Thất bị treo lủng lẳng giữa không trung, hai mắt chuyển động, lập tức quấy đạp, muốn gọi to: “Mẹ.”

Đương nhiên, tiếng kêu cứu còn chưa kịp vang lên.....

Kẹt —— cửa phòng bỗng bị mở ra.

Viu —— một đường cong hoàn mỹ hình thành, vật nhỏ bị ném từ trong phòng ra ngoài sân.

Rầm —— cửa phòng đóng lại.

Lãnh Hạ trở mình, lấy chân bịt tai lại, tối nào cũng nghe thấy tiếng này, quen rồi!

Ngoài cửa phòng, vật nhỏ bị ném kia sắp rơi xuống đất thì quay một vòng rồi đầu ngón chân đạp lên một cành cây mới nảy mầm, nhẹ nhàng ưu nhã đáp đất.

Chiến Thập Thất nhếch miệng, cười híp mắt nói: “May mà ta có một sư phụ khinh công đỉnh cao!”

Tuy nói thế nhưng Chiến Thập Thất khó tránh khỏi buồn bực.

Thời gian như trôi đưa, thấm thoát đã cách ngày định ra hiệp nghị hòa bình ba năm, nó cũng đã ba tuổi rưỡi.

Ba năm nay nó bị Đại Tần Chiến thần ném đi vô số lần, lúc đầu thì rơi xuống đất thảm hại, bụi bẩn đầy người, về sau do tức giận nên phấn đấu, nỗ lực học tập khinh công với lão ngoan đồng, đến giờ thì đã có thể vận dụng nhuần nhuyễn.....

Trong đó có bao nhiêu nước mắt a!

Để đoạt mẹ, nó dễ dàng sao?

Giả vờ lau khóe mắt chẳng có lấy một giọt nước mắt, Chiến Thập Thất méo miệng, tội nghiệp than: “Thập Thất thật thê thảm a!”

Trong bóng tối lập tức lao ra năm nam nhân, ba người Cuồng Phong và Mục Thiên Mục Dương, căng thẳng đi vòng quanh tiểu chủ tử, bị bộ dáng xinh xắn đáng yêu của tiểu lưu manh này lừa rồi!

Năm người lập tức phản chiến, căm giận nói: “Gia quá độc ác!”

Chiến Thập Thất nhào vào lòng Thiểm Điện, cọ cọ đầu, rầu rĩ nói: “Thiểm Điện thúc thúc hiểu Thập Thất nhất.”

Thiểm Điện sáng ngời hai mắt, mơ mơ màng màng, dương dương đắc ý: “Đương nhiên!”

Bốn người khác đều ghen tỵ.

Chiến Thập Thất lần lượt nhào vào lòng mỗi người, chớp mắt nói: “Các thúc thúc đều hiểu Thập Thất nhất.”

Năm người đều vui tươi hơn hớn, chợt nghe nó ngây thơ nói: “Thập Thất thật hạnh phúc a, có mẹ thương, có sư phụ thương, có sư huynh thương, đại bá và tiểu thúc a, còn có các thúc thúc, ngoại trừ.....”

Nói xong, mõ tiểu hài tử cúi đầu chọc chọc kiến, rất thương cảm.

Ngoại trừ ai thì ai cũng biết!

Năm người nắm tay, giận không thể dừng: “Gia hơi quá đáng!”

“Aizzz.. ai bảo Thập Thất không phải bé gái?” Tiểu tử kia cảm thán, ra vẻ đáng thương rũ đầu xuống, tự đi đến phòng mình, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Nếu Thập Thất mặc váy, cài trâm, giống như một bé gái, Phụ Vương sẽ thích Thập Thất chứ.....”

Bóng lưng nhỏ nhỏ, cô đơn, tịch mịch, lẻ loi.....

Nhất là lời này, làm lòng năm người đều xoắn lại!

Đứa bé thật tốt a!

Tiểu chủ tử thật nhu thuận a!

Tiểu Vương gia thật hiểu chuyện a!

Gia sao lại độc ác như thế?

Trong năm ánh mắt rưng rưng của năm người, tiểu tử kia lại bi thương quay đầu lại nhìn.....

Nhìn phòng ngủ của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, trong mắt ẩn chứa sự khát vọng rõ ràng rành.

Đẩy cửa, vào phòng, đóng cửa.

Cửa phòng đóng lại, sự cô đơn của Chiến Thập Thất lập tức biến mất, mặt mày đều cong thành hình trăng khuyết, cười híp mắt nhướn nhướn mày kiêu.

Sau khi kết thúc việc quấy rầy mỗi đêm thì nó leo lên giường ôm lấy tiểu Thanh nguyệt nguyệt rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng sớm hôm sau.

Vừa tảng sáng Chiến Bắc Liệt đã mở mắt, ngáp ngủ ôm tức phụ bên cạnh, thân thể mảnh mai mềm mại làm hắn thỏa mãn chép chép miệng.

Khuôn mặt tuấn tú dí sát vào, cắn nhẹ vành tai Lãnh Hạ, rồi khẽ liếm, khàn khàn nói: “Tức phụ.”

Cùng lúc, bàn tay luồn vào trong y phục của Lãnh Hạ, vuốt ve da thịt non mềm của nàng....

Ấm chỉ rõ ràng như thế sao Lãnh Hạ lại không hiểu nhưng tối qua vừa đại chiến một hồi xong.....

Nàng túm lấy bàn tay không yên phận của hắn, mơ mơ màng màng nói: “Ngủ tiếp đi, ta mệt lắm.”

Không thể thế được, Chiến Bắc Liệt tiếp tục gắng sức, tay vẫn không chịu ngừng chút nào.

Lão hòa thượng rõ ràng đã nói là thai tiếp theo, nhưng đã ba năm rồi, hắn nỗ lực cày cấy ngày đêm mà đến giờ còn chưa được thu hoạch, ưng mâu chậm rãi nheo lại, híp thành một khe hở đầy nham hiểm, Thanh Long Tự chó má gì đó, đời lần sau lão tử đến, sẽ phá cả chùa các ngươi.

Mới nghĩ có một tý mà Lãnh Hạ đã ngủ tiếp rồi.

Chiến Bắc Liệt trợn mắt nhìn tức phụ đang ngủ không biết trời đất là gì, nghiêng đầu sang tự kiểm điểm một lần!

Được rồi, ba năm nay, mẫu sư tử vì con gái thật sự đã mệt chết rồi, tối qua cũng vừa đại chiến một hồi.

Hắn ấn xuống má Lãnh Hạ một nụ hôn rồi dậy thay y phục, ra ngoài dùng bữa sáng.

Trời hôm nay rất cao và xanh, cây cối xanh mơn mớn, gió xuân ngào ngạt hương hoa, Chiến Bắc Liệt tản bộ tron Vương phủ, tâm tình khá tốt.

Ngoại trừ....

Hắn nhíu mày, nhìn nha hoàn gã sai vặt đi ngang qua hắn đều xụ mặt, mắt nhìn thẳng, giả vờ như không thấy!

Từ bao giờ mà chủ tử của Liệt Vương phủ như hắn đã vô hình rồi?

Chiến Bắc Liệt chẳng hiểu thế nào, đến lúc tới Trần Tu Uyển thì lại càng nghi hoặc.

Trong uyển, bình thường đã sớm dọn món ăn, có nha hoàn bên cạnh hầu hạ vậy mà hôm nay lại chẳng có ai, trên bàn cũng không có lấy một cái bát nào.

Chiến Bắc Liệt ngồi xuống một góc bàn, bắt đầu chờ.

Chờ a chờ, đã qua một khắc rồi mà vẫn không có ai mang thức ăn lên.

Hắn nhíu mi, hét lớn: “Chu Phúc!”

Một lúc lâu sau, Chu Phúc mới bước vào, vẻ mặt thì lạnh như Chung Thương, nói thẳng: “Gia, hôm nay không có cơm.”

Đại Tàn Chiến thần kinh ngạc: “Sao lại không có.”

Chu Phúc cụp mắt, bình thản nói: “Đầu bếp không làm.”

Không đợi Chiến Bắc Liệt hỏi lại, hắn đã trực tiếp nói: “Đầu bếp không làm vì a hoàn phụ bếp không thái rau, a hoàn phụ bếp không thái rau vì bà tử không rửa rau, bà tử không rửa rau vì gã sai vặt không mua rau, gã sai vặt không mua rau vì thê tử hắn bị bệnh xin nghỉ, thê tử hắn nghỉ vì biết được thảm cảnh của tiểu chủ tử, u buồn thành bệnh!”

Nói xong, Chu Phúc ngẩng đầu lên, bộ dạng thích trách thì cứ trách, không quan tâm.

Chiến Bắc Liệt cuối cùng cũng nghe rõ, sau một đồng thứ linh tinh gì đó, có một trọng điểm, chính là thảm cảnh của tiểu chủ tử.

Không cần phải nói, nhất định là tiểu quý gia giở trò!

Hắn dựa vào ghế, nhìn Chu Phúc không nói thì khó chịu kia, khóe môi cong lên: “Nói tiếp.”

Chu Phúc tức giận, lớn tiếng nói: “Tiểu chủ tử là một đứa trẻ nhu thuận ngoan ngoãn, sao Vương gia có thể đối xử với nó như thế? Đừng nói là hôm nay không có cơm, từ nay về sau cũng sẽ không có cơm! Đừng nói

là cơm, nô tài trong phủ đều khó chịu, nha hoàn không quét dọn, người làm vườn không trồng hoa, thị vệ không tuần tra, ám vệ không làm việc! Cả nô tài nữa, năm đó trúng một kiếm xong, xương cốt ngày càng già cả, phải mau chóng từ chức về quê trồng trọt thôi, đỡ nhìn Vương phủ này, đỡ đau lòng!”

Rõ ràng là kêu gào, nếu người tiếp tục bắt nạt tiểu chủ tử, lão nô sẽ không làm nữa!

Đại Tồn Chiến thần đen mặt, hít sâu một hơi rồi chậm rãi phun ra một chữ: “Tốt.”

Thằng nhóc kia, được lắm!

Đại Tồn Chiến thần phát tay áo đứng dậy, rời khỏi Trần Tu uyển.

Trên đường đi, hắn tiếp tục bị coi như vô hình, hắn bắt đầu tự nghĩ, chắc phải có người giúp đỡ chứ mình thằng nhóc kia thì không làm được.....

Đúng lúc này thì phía sau núi giả có tiếng huyền não truyền đến, Chiến Bắc Liệt như cơn mưa, rón rén bước tới, đúng lúc biết được đồng lõa.

Thiểm Điện rung đùi đắc ý nói xấu với mấy gã sai vặt: “Các người không biết a, tiểu chủ tử thật đáng thương, ba năm a! Ngày nào cũng bị gia ném ra khỏi phòng, ba năm trước, tiểu chủ tử còn chưa được một tuổi a..... aizzz..... chúng ta đều yêu thương mà sao gia lại độc ác như vậy?”

Trong những tiếng thốn thức, một người hỏi: “Sao lại vậy a? Ngày nào tiểu chủ tử cũng tươi cười, thấy ai cũng vui vẻ!”

Bốp!

Thiểm Điện vỗ đùi thật mạnh: “Đây chính là trọng điểm a! Tiểu chủ tử nhu thuận biết bao, dù vậy vẫn muốn giấu giếm giúp gia, với chúng ta đều.. đều.....”

Hắn chớp chớp mắt, đang nghèo vốn từ.

Một người nói tiếp: “Miễn cưỡng cười vui.”

“Đúng!” Thiểm Điện liên tục gật đầu: “Chính là miễn cưỡng cười vui! Đứa bé mới nhỏ như thế a, gia thật sự là nhẫn tâm!”

Một người khác hỏi: “Vậy phải làm sao? Không thể để cho tiểu chủ tử sống trong nước sôi lửa bỏng mãi được!”

Thiểm Điện chỉ vào hắn, gật đầu: “Người nói đúng, kiên quyết không thể! Chúng ta phải đoàn kết lại, chiến đấu vì tiểu chủ tử!”

“Chiến đấu vì tiểu chủ tử....”

“Vì tiểu chủ tử.....”

Chiến Bắc Liệt cong môi, dạo một vòng quanh Vương phủ xong cuối cùng cũng rõ, mỗi góc đều có một trong năm tên thuộc hạ ngu ngốc của hắn đi kích động quần chúng cho thằng nhóc kia.

Độ cong nguy hiểm treo trên mặt, có vài phần âm trầm dữ tợn, Đại Tồn Chiến thần khề điểm mũi chân.

Nhanh chóng bay về phía Thanh Hoan uyển.

==

Thanh Hoan uyển.

Kẹt....

Cửa phòng bị mở ra, một cái đầu nhỏ thò vào, đảo mắt nhìn loạn, sau khi xác định trong phòng không có ai mới cười hì hì bước vào.

Bóng người nho nhỏ cố gắng bò lên giường rồi chui vào trong lòng mẹ làm tổ trong ấy.

Ah.....

Ở cùng mẹ trong thế giới hai người thật là tốt!

Lãnh Hạ ôm lấy thân thể nhỏ bé mềm mại này, vỗ nhẹ lưng nó rồi nói rất dịu dàng: “Thập Thất.”

“Mẹ!” Cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngực nàng, nhu thuận động lòng người.

“Phụ Vương đâu?” Tiểu bát điểm chớp chớp mắt, cực kỳ vô tội ly gián: “Hắn bỏ mẹ ở đây rồi ra ngoài sao!”

Chiến Thập Thất gọi Lãnh Hạ là mẹ rất thân mật nhưng gọi Chiến Bắc Liệt thì luôn luôn là hắn.

Phụ Vương.....

Lãnh Hạ mở mắt ra, véo nhẹ má nó, giọng nói có vài phần cứng chiều: “Làm chuyện gì xấu rồi, con có bao giờ gọi hắn là Phụ Vương đâu!”

Nàng không ngốc như đám Cuồng Phong, con mình đương nhiên mình hiểu rõ, trong đầu vật nhỏ này đang nghĩ gì, có suy nghĩ xấu gì, nàng rất hiểu.

Đứa nhóc này nhìn rất ngoan ngoãn nhưng thật ra lại là một tiểu ác ma!

Lãnh Hạ nhìn trời, cũng không biết tại sao Chiến Bắc Liệt và nàng lại sinh ra một đứa con phúc hắc thế này?

(Kiri: haha tại hai người cũng phúc hắc chứ sao, chẳng qua là che giấu đi thôi còn thằng nhóc này thì bộc lộ rõ ra)

Chiến Thập Thất mặc nàng véo má nó, tũn thân bĩu môi, hai mắt to tròn nhìn nàng rất vô tội, cọ cọ đầu vào ngực nàng, nhìn như chú cún con, cực kỳ đáng yêu.

Lãnh Hạ nhìn nó, đột nhiên cảm thấy, ai nói hai cha con này không giống nhau, cùng là cún hết!

“Sư phụ!” Ngoài cửa vang lên một giọng nói non nớt mà lạnh nhạt.

Chiến Tiểu Quai dẫn Tiểu Tiêm đang nghiêng ngả chạy vào.

Chạy đến trước giường Lãnh Hạ, Tiểu Quai đứng ngay ngắn, yên lặng gọi: “Sư phụ.”

Tiểu Quai đã hơn bốn tuổi, bộ dạng ngày càng giống Tiêu Phượng nhưng khí chất lại rất trầm ổn, luôn mặc y phục màu đen, khuôn mặt lạnh khốc, rất ít nói, quả thật là một tiểu Tiêu Cháp Vũ.

Tiểu Tiêm đi sau nó, làn da trắng nõn, bộ váy vàng nhạt càng tôn thêm nước da của nó, tướng mạo được di truyền từ những bộ phận đẹp nhất của Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao, mắt to, mũi dọc dừa, môi hồng, là một tiểu mỹ nữ tiêu chuẩn.

Đáng tiếc là không được di truyền tính thông minh lanh lợi, ngày càng giống tiểu Mộ Nhị phiên bản nữ.

Nó còn lớn hơn Thập Thất mấy tháng mà đến giờ vẫn lắp bắp, đi đứng không vững, lá gan còn nhỏ hơn mèo.

Nhất là đôi mắt to tròn kia, trong ấy như luôn đọng đầy nước mắt, lúc nào cũng khóc được.

Nó núp ở sau lưng Tiểu Quai, gọi nhỏ: “Nhị nhị..... Nhị bá mẫu.”

Ngày nào Chiến Tiểu Quai cũng tới, dù nó không tới thì Lãnh Hạ cũng sẽ vào cung, làm sư phụ thì ít nhất ngày nào cũng nên dạy dỗ, năm ngoái nó đã được lập làm Thái tử, nó là một đứa trẻ rất có chủ kiến, nhất là tính cách lắm lì, rất ít người có thể khiến nó để trong lòng, Lãnh Hạ được nó sùng bái là vì quả táo trước kia.

Không chỉ dạy công phu, cách giết người, mà chủ yếu là dạy nó xử lý công việc, các làm, và một số tư tưởng tiên tiến, hơn nữa, càng ngày Chiến Tiểu Quai càng sùng bái nàng, quả thực địa vị của nàng còn xếp trước Chiến Bắc Diễn.

Đương nhiên, người mẹ không ra sao như Tiêu Phượng ở trong lòng nó, chưa bao giờ có địa vị.

Tiểu Quai đến đây thì bình thường nhưng Tiểu Tiêm rất nhát gan, ít khi ra ngoài.

Lãnh Hạ ngồi xuống, kéo Tiểu Tiêm qua, rồi cố gắng làm giọng mình dịu đi, rất sợ sẽ làm nó khóc: “Tiểu Tiêm, tôi tìm ai?”

Cô bé cúi đầu túm túm váy, lấp bắp: “Nhị nhị nhị.....”

Ngay lúc Lãnh Hạ nghĩ đến Mộ Nhị thì nó cũng nói xong: “Nhị bá mẫu.”

Lãnh Hạ khiêu mi.

Tiểu Tiêm chậm chạp ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói: “Con con.... con muốn cha và mẹ..... giống Nhị bá phụ và Nhị bá mẫu..... ngủ..... ngủ cùng một chỗ.”

Lãnh Hạ chép chép miệng, thật sự nghĩ, nghe đứa bé này nói còn không sướng khoái bằng Mộ Nhị.

“À..... cái này.....” Nàng quay đầu, nhìn con trai đang cười híp mắt, hất cằm: “Thập Thất, lên!”

Cái đầu nhỏ gật một cái, một khẩu lệnh một động tác, với mẹ, Chiến Thập Thất luôn rất nghe lời.

Nó ngoắc ngoắc Tiểu Tiêm, rồi thì thầm với cô bé.

Cũng không biết nó nói gì mà làm Tiểu Tiêm chớp chớp mắt, hơi sững sốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sùng bái.

Bộ dáng kia làm Lãnh Hạ rất mong chờ, con gái đã sắp bốn tuổi rồi, Bắc Việt và Tiểu Dao cũng nên sớm tu thành chính quả, thành thân đi thôi!

Bên kia, hai người một nói một nghe, một kiêu ngạo một sùng bái, rất hài hòa.

Chiến Tiểu Quai nắm tay Lãnh Hạ, nhìn xung quanh một lần rồi nghi hoặc chớp chớp mắt.

Ba năm nay, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cùng vào cùng ra, cùng ăn cùng uống, như hình với bóng, tình cảm rất tốt, nghiễm nhiên là một đôi phu thê kiểu mẫu, cùng nỗ lực vì tiểu Lãnh Hạ, đó đã không còn là bí mật, ngay cả Chiến Tiểu Quai cũng biết.

Nó hỏi: “Sư phụ, Nhị thúc đâu?”

Vừa dứt lời.....

Bốp!

Cửa phòng bị đá văng từ bên ngoài, mở ra Đại Tàn Chiến thần đang đứng ở bên ngoài.

Chiến Bắc Liệt đen mặt, đỉnh đầu còn như đang bốc khói, ngăn hết ánh sáng, cũng ngăn cả rất nhiều bóng người đang đảo đảo ngó vào trong.

Đó đều là hạ nhân bị hấn làm hoảng sợ lúc bay vút tới đây, nha hoàn gã sai vặt bà tử thị vệ, còn có đám người Cuồng Phong Thiểm Điện Chu Phúc, thờ hớn hể chạy theo, để đến lúc có chuyện xảy ra thì dùng sức mạnh đoàn kết của quần chúng.....

Bảo vệ tiểu chủ tử!

Chiến Bắc Liệt chậm rãi bước từng bước vào, bộ mặt rất dọa người, mỗi bước đi, sát khí lại đậm thêm một phần, tiếng nói âm trầm vang lên: “Chiến Thập Thất!”

Thập Thất lập tức cười tươi roi rói, nhu thuận gọi: “Phụ Vương.”

“Tốt!” Chiến Bắc Liệt bước tới trước mặt nó rồi xách nó lên, để nó đối mặt với mình, cười gằn nói: “Người còn biết ta là Phụ Vương.”

Một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, một đen như mực, một cười tủm tỉm.....

Hình ảnh kia rất buồn cười nhưng giờ thì không ai cười nổi.

Quần chúng bên ngoài nghĩ, nhìn gia hung ác thế kia, mạng nhỏ của tiểu chủ tử khó bảo toàn a!

Lãnh Hạ nghĩ, hai cha con này quyết định sống mái với nhau vào hôm nay sao?

Một tiếng khóc thút thít vang lên, Lãnh Hạ ôm lấy cô bé bị dọa sợ, rồi nhẹ nhàng vỗ về.

Chiến Thập Thất nhu thuận nói: “Đương nhiên Thập Thất biết, không chỉ biết người là Phụ Vương, còn biết Phụ Vương chưa ăn sáng nên cố ý năn nỉ Nghênh Tuyết cô cô ra ngoài mua nguyên liệu, tự tay làm cơm cho Phụ Vương.”

Nó vừa nói vừa chỉ thứ gì đó đen kịt ở trên bàn, ngoan ngoãn nói: “Thập Thất làm riêng cho Phụ Vương.”

Vừa nói xong liền ra vẻ hai mắt đầm lệ, nước mắt đảo quanh hốc mắt, như thể muốn rơi nhưng không được, vừa tủi thân vừa đáng thương.

Bộ dạng này lập tức khiến đám người Chu Phúc lau mắt, tim cũng tan theo.

Nếu không thấy Chiến Bắc Liệt đang nổi giận, chỉ sợ đều sẽ nhào tới!

Tiểu chủ tử thật ngoan a!

Vương gia độc ác a!

Lãnh Hạ vừa đỡ Tiểu Tiêm vừa dựa vào giường xem kịch, tiểu tử này chuẩn bị rất đầy đủ!

Rồi nhìn bằng sơn tiểu khố nam ở bên cạnh, nàng cũng bắt đầu hoài nghi, có khi nào bé sai con với Tiêu Phượng không.....

Nghe vậy, Chiến Bắc Liệt buông nó ra, rồi thả nó xuống đất.

Mỉm cười, gật đầu: “Làm cho ta?”

Chiến Thập Thất nghi hoặc nhìn hắn, trực giác cho thấy nụ cười này không bình thường!

Nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, nó lập tức bưng đĩa kia ra rồi liên tục gật đầu: “Vâng, Phụ Vương, đáng tiếc đây là lần đầu tiên Thập Thất xuống bếp, Phụ Vương đừng chê.”

Chiến Bắc Liệt sờ sờ đầu nó làm toàn thân nó nổi da gà rồi mới khiêu mi nói: “Đương nhiên Phụ Vương sẽ không chê, tấm lòng của Thập Thất quan trọng hơn tất cả.”

Giọng nói này rất dịu dàng, tuyệt đối là một phụ thân mẫu mực!

Kịch thay đổi làm mọi người đều khó hiểu nhìn về phía năm người Cuồng Phong.

Không phải nói Vương gia ngược đãi tiểu chủ tử sao?

Thiểm Điện gãi đầu một cái, cũng khó hiểu, rõ ràng đây là cha hiền con ngoan a!

Chỉ có trong mắt Lãnh Hạ hiện lên một tia sáng, cười nhìn con trai, trong đó có vài phần đồng tình nho nhỏ.

Chiến Thập Thất nhìn cha ruột một lúc rồi lớn tiếng nói: “Phụ Vương, con bốn người!”

Nó cầm một miếng lên, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng nhận ra, đây là một miếng bánh ngọt cháy đen, đưa đến bên miệng Chiến Bắc Liệt rồi nhếch miệng: “Phụ Vương, a.....”

Bỗng nhiên, bàn tay bị bẻ ngoặt lại làm miếng bánh kia bay thẳng vào miệng nó.....

Rất khó ăn!

Chiến Thập Thất nhịn không được mà rùng mình, sắc mặt thay đổi liên tục, trong miếng bánh này nó bỏ thêm bao nhiêu thứ thì giờ cũng không nhớ nổi nữa, ngọt cay chua mặn.....

Mùi vị rất kỳ quái!

Đang định nhổ ra thì bỗng nhớ đến quần chúng bên ngoài, lập tức cố gắng mà nuốt xuống.

Chiến Bắc Liệt cười vô tội, hòa nhã nói: “Thập Thất cũng chưa ăn, con ăn trước đi, Phụ Vương không đói bụng.”

Sau đó, Chiến Bắc Liệt cầm một miếng nữa, để cạnh miệng nó: “Không ăn được sao? Làm cho Phụ Vương mà?”

“Ngon!” Chiến Thập Thất cười tủm tỉm, há mồm, nuốt xuống.

Kết quả là, trong Thanh Hoan hiển hiện lên một hình ảnh như vậy.....

Hình ảnh cha hiền con ngoan rất hài hòa!

Chiến Bắc Liệt bón, Chiến Thập Thất ăn, một bón vui vẻ, một ăn tươi cười.

Đương nhiên, mọi người tuyệt đối không nhìn được vẻ hả hê trong mắt Chiến Bắc Liệt và khóe miệng không ngừng co rúm của Chiến Thập Thất, càng không nhìn ra bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người.

Chiến Bắc Liệt bón —— nhóc con, đấu với lão tử, người còn non lắm!

Chiến Thập Thất ăn —— người cười cuối cùng mới là người thắng, lần này ta thua!

Càng lúc Chiến Bắc Liệt càng bón nhanh, Chiến Thập Thất lại không ăn nhanh được, người cứng như pho tượng, không động đậy chút nào, chỉ miệng máy móc há ra ngậm lại.

Tốt, bầu không khí rất hòa hợp.

Đến lúc hết đĩa bánh, Chiến Bắc Liệt mới giả vờ thở dài một tiếng: “Phụ Vương chỉ mải cho con ăn, không kịp ném thử tay nghề của Thập Thất rồi!”

Còn ra vẻ nhìn đĩa bánh đã hết, thở dài một cái.

Tiểu bắt điểm chỉ cảm thấy vị giác đã biến mất, bị cái thứ kinh khủng kia làm mất sạch, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Không sao, Phụ Vương, sau này còn có cơ hội!”

Chiến Bắc Liệt xoa xoa đầu nó, rồi ôm lấy tiểu bắt điểm: “Con trai ngoan!”

“Hay!”

Không biết là ai hét lớn một tiếng, rồi cảm được rơi nước mắt vỗ tay.

Bốp bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay như sấm, rõ ràng là hưng phấn vì tình cha con thấm thiết, hơn nữa cũng vì hổ thẹn với Chiến Bắc Liệt, hai cha con thật tuyệt a!

Với cả, mọi người đều ném cho năm người Cuồng Phong ánh mắt khinh bỉ.

Năm tên ngu ngốc này, nghe chuyện linh tinh, suýt thì khiến chúng ta hiểu lầm Vương gia!

Lãnh Hạ quay sang, không đành lòng nhìn con trai đang rất tội nghiệp, đạo ột thước, ma ười trượng a!

Nàng cũng không muốn quản, trên đời này chưa từng nghe cha không thương con ruột mình, con trai bắt hiểu với cha, đây là tình máu mủ trời sinh, tình ruột thịt này không gì có thể phá hỏng, Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất, chẳng qua chỉ là một loại tình cảm trong vô số loại tình cha con thôi.

Tuy rằng loại này, rất kỳ dị!

Đợi mọi người đi hết Chiến Thập Thất mới tội nghiệp nhìn mẹ rồi cứng ngắc rời đi.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, trong mắt đều là ý cười dịu dàng.

Đứa con này của bọn họ, tuyệt đối là tiểu Cường đánh không chết, chắc chắn là đang nghĩ phải làm sao để báo thù!

Chiến Tiểu Quai chậm rãi đi tới cạnh bàn, trong mắt hơi tò mò, lấy một ít vụn bánh còn lại trong đĩa, cho lên miệng liếm.....

Nhất thời, mặt tiểu khốc nam đổi màu liên tục, nhanh chóng lao ra ngoài, đây chính là lần đầu tiên nó mất bình tĩnh, chống tay lên cửa nôn như điên!

“Ha ha ha ha.....: Nhìn bằng sơn tiểu khốc nam mất bình tĩnh, Đại Tàn Chiến thần ôm tức phụ, ngửa mặt lên trời cười to.

Trong tiếng cười có vài phần tự hào, vài phần kiêu ngạo.....

Nhóc con, có bản lĩnh đấy!

159. Q.3 - Chương 2: Đại Hôn Của Bắc Việt

Edit: Kiri

Sáng sớm hôm đó, ánh sáng mặt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp những đám mây trải ra khắp chốn.....

Cửa phòng ngủ mở ra, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lười biếng bước ra ngoài.

Trong sân, tám con bò câu đang kêu, Nghênh Tuyết thì cầm một rổ thóc, thì thoảng lại rắc một ít, trên cành cây ở phía xa, tiểu Thanh đang ngủ gật, thì thoảng lại mở mắt thèm thuồng nhìn mấy con bò câu nhưng rồi lại lười biếng nhắm lại, hình như cũng biết đây là bò câu dính ước của hai chủ nhân, không thể ăn!

“Vương gia, Vương phi, sớm!” Nghênh Tuyết vẫn an.

Lãnh Hạ cong môi, tâm tình rất tốt: “Sớm.”

Hai người nằm xuống tháp trúc trong sân, nghe mùi cỏ thơm ngát, Chiến Bắc Liệt dặn dò: “Bảo phòng bếp đưa đồ ăn đến đây, hôm nay không đến Trần Tu uyển dùng bữa.”

“Vâng, Vương gia.” Nghênh Tuyết để rổ xuống rồi chạy đi.

Nhìn bóng lưng yếu điệu của nàng, Lãnh Hạ nhướn mày hỏi: “Nghênh Tuyết, người cũng đã mười tám tuổi rồi, có người ngưỡng mộ trong lòng chưa?”

“Không không không không.... không có!” Nàng lão đảo một cái rồi chạy nhanh hơn.

Kìa, sao nhắc tới cái này còn lấp bắp hơn cả Tiểu Tiêm.....

Lãnh Hạ hai mắt chợt lóe, nhìn Chung Thương đang đi tới, khoe môi cong lên rồi cười tủm tỉm thì thầm với Chiến Bắc Liệt: “Chung Thương chưa có nương tử đúng không?”

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, liếc nhìn Chung Thương mặt than, rồi ôm chầm lấy tức phụ nói: “Ba năm nay quả thật là rất thanh nhàn, Tây Vệ Nữ hoàng cũng đi làm bà mối!”

Lãnh Hạ nhìn trời, vân vê tóc hắc, hắc nói đúng, cuộc sống này, thanh nhàn a!

Ba năm này, không chỉ là từ lúc nàng tới thế giới này, còn là cả hai kiếp làm người, nàng sống thanh thoi nhất.

Bốn nước không hề tranh đấu, bách tính an vui, thiên hạ thái bình. Mà Tây Vệ vốn đã đi vào quỹ đạo từ lâu, việc vặt ngày thường đã có Trịnh Khấu Sư và Khổng Vân xử lý, nàng rất yên tâm, không phải rất tin tưởng hai người này mà nàng tin mắt nhìn người của mình, thì thoảng có chuyện không giải quyết được thì dùng bò câu đưa tin, nàng sẽ chỉ đạo từ xa, tròn ba năm, nàng không hề quay về Lương Đô, thật sự là làm tổ ở Trường An.

Ngày nào cũng ăn ngủ chơi đùa với con, nhàn rồi thì ra sân phơi nắng, việc tiêu khiển là tạo tiểu Lãnh Hạ.

Nếu ở kiếp trước thì nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Nhưng, nàng cầm tay Chiến Bắc Liệt rồi vuốt ve, thanh nhàn thì thanh nhàn, cũng là những ngày hạnh phúc nhất, có gia đình bằng hữu ở bên, không còn gì tốt hơn.

Nhìn hai ánh mắt trong Thanh Hoan uyển, Chung Thương đang đi tới cửa bỗng nhiên thấy lạnh gáy, chợt dừng bước.....

Một lát sau, thu chân lại, quay người, nhanh chóng rời đi.

Nguy hiểm ẩn bên trong, nên tránh trước!

Phía sau truyền đến tiếng nói chậm rì rì: “Chung Thương.....”

Chung đại ám vệ mặt than quay lại, làm thuộc hạ khổ thế đấy, gọi đến phải đến, bảo đi phải đi.

Lãnh Hạ cong khoeo mắt, đánh giá hần từ đầu đến chân, ánh mắt đợi giá kia làm hần sồn gai ốc nói: “Vương phi, lương tháng của thuộc hạ là năm mươi lượng!”

Ý là, không có giá trị gì!

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Lương tháng của ngươi nhiều hơn đám Cuồng Phong à? Ba người bọn họ cộng lại mới được trăm lượng.”

Tuy rằng mặt vẫn thế nhưng Lãnh Hạ dám cá là, nàng thấy được vài phần kiêu ngạo, ý nói: Âm Vệ thống lĩnh, bọn họ bằng được sao?

Nàng liếc mắt, phát tay một cái: “Khay rất nặng, đi giúp Nghênh Tuyết đi.”

Chung Thương đứng bất động, năm mươi lượng một tháng rất nhiều sao, hần giờ cũng phải làm cả chuyện này?

Lãnh Hạ búng tay một cái: “Cuồng Phong bọn họ lương tháng còn ít hơn, việc lại nhiều, mấy hôm trước còn giúp tiểu chủ tử kích động quần chúng, lúc nhảm chán còn có thể trò chuyện với chúng ta, Âm Vệ thống lĩnh như ngươi lúc nào cũng xụ mặt như gặp kẻ thù giết cha, có thể làm gì.....”

Chiến Bắc Liệt nâng mắt, bĩu môi nói: “Nói thế thì có lẽ là lương hơi cao!”

Lãnh Hạ, ra vẻ do dự: “Liệt Vương phủ có nên giảm biên chế không.....”

Hai người kẻ xướng người hoạ, mỗi người một câu làm mỡ thống lĩnh co rút mí mắt, hai ánh mắt cùng phóng qua, hỏi rất rõ ràng: Đi không?

Chung Thương lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng nghiêm ngay ngắn, quay người bước đi.....

Thành thành thật thật đi giúp đi.

Đợi hần oán niệm rồi đi, hai người rồi rãnh đi bắt nạt thuộc hạ này lại nhắm mắt, suy nghĩ xem hôm nay nên làm gì để giết thời gian.

Lãnh Hạ kéo kéo tay áo Chiến Bắc Liệt, bĩu môi nói: “Mới rãnh rồi được ba năm, đến lúc thiên hạ bình định, chúng ta sẽ rãnh rồi như vậy cả đời sao?”

Đại Tàn Chiến thần duỗi tay ra, để tức phụ gối lên tay mình, không lo lắng chút nào, đến lúc thiên hạ thái bình, nhóc con kia cũng đã trưởng thành, đối đầu với mình sẽ rất vui a.

À, mà nhóc con kia đi đâu rồi?

Nhưng lại nói: “Đến lúc đó sẽ có chuyện quan trọng hơn, không thể để thằng nhóc kia học chuyện xấu, dạy nó đạo lý làm người, nhìn nó thành thân, à..... còn chuyện này là quan trọng nhất, phải sinh một đội bóng nữ!”

Lãnh Hạ trợn trắng mắt, một đội bóng.....

Đúng lúc này, Chiến Bắc Việt bế Tiểu Tiêm, hoảng hốt chạy đến, theo sau còn có Niên Tiểu Dao, gào to: “Mộ Nhị đâu! Điên đạo nhân đâu!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lập tức đứng dậy: “Thiểm Điện, gọi lão ngoan đồng và Mộ Nhị tới.”

“Vâng!” Giữa không trung truyền đến tiếng trả lời, Lãnh Hạ vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Chiến Bắc Việt hai tay tê rần, nhìn con gái đang nằm trong lòng, Tiểu Tiêm giống như đang ngủ, da còn trắng hơn thường ngày, hàng mi rủ bóng xuống hai gò má, yên tĩnh như thế.

Niên Tiểu Dao thở hổn hển giải thích: “Chiều qua sau khi về Tiểu Tiêm kêu mệt nên về phòng ngủ, cơm tối cũng không ăn, đến sáng nay ta mới thấy bất thường, gọi mãi nó cũng không tỉnh!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, sắc mặt đều có vài phần ngưng trọng, Tiểu Tiêm hít thở rất đều, không có vấn đề gì cả, sao lại bị thế này.

“Sao thế? Lão nhân gia còn chưa tỉnh ngủ đâu!” Lão ngoan đồng chạy đến hét.

Mộ Nhị ngơ ngác đi theo sau, thấy Tiểu Tiêm trong lòng Chiến Bắc Việt liền nhú mào lại rồi bắt mạch cho con bé.

Ngay lúc hần sắp đặt tay lên thì lão ngoan đồng cả kinh, nhào tới, đẩy ra, la to: “Để ta!”

Mộ Nhị bị đẩy lảo đảo, chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Tiểu Tiêm rồi ngơ ngác nhìn ông.

Lão ngoan đồng bị nhìn bằng ánh mắt chất vấn làm mất tự nhiên, cứng đầu cứng cổ cãi: “Ta là sư phụ người, đương nhiên là để ta!”

Mọi người tuy thấy kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng lão ngoan đồng luôn như thế, chỉ có Lãnh Hạ trong mắt chợt lóe lên một tia hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chiến Bắc Việt hét lớn một tiếng: “Sư đồ cái gì, con mẹ nó nhanh lên một chút!”

Lão ngoan đồng cũng không để ý, vuốt râu bước lên, bắt mạch cho Tiểu Tiêm một lát rồi nghiêm mặt nói: “Giờ thì chưa có gì đáng ngại, cơ thể hơi yếu, nhưng bệnh này phải trị tận gốc, cần cuốn rốn và máu của huynh đệ tử muội của nó làm thuốc dẫn.”

Chiến Bắc Việt mềm nhũn cả hai chân, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là bệnh gì?”

“Hả.....” Lão ngoan đồng nhú mào: “Dạ dày..... dạ dày.... dạ dày.....”

“Dạ dày?” Niên Tiểu Đào nhú mào, nghi hoặc hỏi: “Bệnh ở dạ dày sẽ bị hôn mê sao?”

“Không đúng không đúng!” Ông xua tay liên tục, xoay người vò đầu bứt tai đi tới đi lui một lúc rồi đột nhiên hét lớn: “Là tim!”

Ông chợt xoay người lại, vô cùng vui sướng: “Đúng, là tim! Tim.... tim.....”

“Tim?” Niên Tiểu Đào lạnh lùng bước lại gần lão ngoan đồng, hai mắt xanh biếc, chậm rãi nói: “Tim à?”

Lần này, không chỉ Lãnh Hạ, những người khác cũng thấy có vấn đề, khó hiểu nhìn lão ngoan đồng.

Mộ Nhị ghét bỏ liếc ông một cái rồi tiếp tục chờ ra.

Lãnh Hạ vuốt cằm, cười thầm, còn không bằng cả Thập Thất, Thập Thất còn biết lúc hãm hại phụ thân thì phải chuẩn bị kỹ càng, lão ngoan đồng này, thời khắc mấu chốt lại lộ sơ hở!

Lão ngoan đồng nuốt nước miếng một cái, nhắm mắt nói: “Là tim, cần... cần.....”

“Cần cuốn rốn và máu của huynh đệ huynh đệ ruột làm thuốc dẫn.” Niên Tiểu Đào khoanh tay nói tiếp: “Giờ huynh đệ tử muội ruột không có nên ta và Tiểu bá vương phải nghĩ cách để mau chóng có đệ đệ hay muội muội cho nó?”

“Ôi chao?” Lão ngoan đồng chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Sao người biết?”

“Sao ta biết.....” Niên Tiểu Đào khoanh tay, đảo quanh sân Thanh Hoan uyển.

Thấy thế mọi người liền lui ra phía sau, tránh bị vạ lây.

Mọi người đều ném cho lão ngoan đồng ánh mắt đồng tình.

Lão ngoan đồng gãi đầu một cái, không biết lý do nên vui vẻ chạy lên, không sợ chết hỏi: “Tiểu nha đầu, tìm gì thế?”

“Tìm vũ khí.”

“Vũ khí gì?”

Bốp!

Trước mắt tối sầm.....

Sống gần trăm năm, võ công còn cao hơn Chiến Bắc Liệt, có thể nói là đệ nhất thiên hạ, lần đầu tiên trong đời bị người khác đập đầu!

“Mẹ nó, vũ khí đánh người!” Kèm theo một tiếng hét lớn của Niên Tiểu Dao, lão ngoan đồng bị đập cho nổ đom đóm mắt ngã xuống đất.

Chắc chắc chắc, mọi người cảm thán, khí tiết tuổi già khó giữ a!

Lão ngoan đồng đã giải quyết, còn ai thì không cần nói nữa.

Mọi người lại lui ra hai bước, không hề thấy áy náy chút nào, để lại Chiến Bắc Việt mặt mũi trắng bệch, run rẩy đứng đó.

Nhìn Niên Tiểu Dao sát khí ngút trời bước tới, Chiến Bắc Việt lắp bắp: “Tiểu.... Tiểu Thái Bản.....ta ta ta..... ta không biết a!”

“Người không biết?” Nàng bước thẳng đến trước mặt Chiến Bắc Việt, nhìn chằm chằm hắn, sau khi thấy thật sự là hắn không nói dối mới bĩu môi bảo Mộ Nhị: “Cứu tỉnh Tiểu Tiêm.”

Mộ Đại thần y vẫn ngơ ngác nhìn sư phụ mình bị đập đầu, trong mắt có vài phần khen ngợi, bắt mạch cho Tiểu Tiêm xong thì ngơ ngác đi tới bên cạnh lão ngoan đồng đang hôn mê bất tỉnh, móc ra một bình sứ trên người ông.

Mộ Nhị ghét bỏ liếc lão ngoan đồng, mặc kệ ông nằm đó, lấy thuốc ra cho Tiểu Tiêm ăn.

Tiểu Tiêm nuốt thuốc xong, cánh mi hơi động rồi tỉnh lại, đôi mắt trong veo nhìn mọi người đang có vẻ mặt khác nhau rồi lại nhìn mẹ đang hung ác.....

Lập tức, chảy nước mắt.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cơ thể bé nhỏ run run, hai mắt đỏ lên, rất đáng thương.

Chiến Bắc Việt tim như hóa thành nước, ôm Tiểu Tiêm an ủi, trừng mắt nhìn Niên Tiểu Dao.

Niên Tiểu Dao vừa trợn mắt hắn đã lập tức rút cổ lại, lầu bầu trong miệng: “Sao lại bắt nạt Tiểu Tiêm....”

Niên Tiểu Dao nhìn trời, thật sự là nàng không làm gì cả.

Một lát sau, một cánh tay nhỏ bé duỗi ra, Tiểu Tiêm nghẹn ngào xin lỗi: “Mẹ, Tiểu tiểu..... Tiểu Tiêm sai rồi, cha mẹ Thập Thất với Thập Thất ngày nào cũng ngủ cùng nhau, Nhị nhị nhị..... Nhị bá mẫu và nhị nhị..... Nhị bá luôn ở bên nhau, Tiểu tiểu.. Tiểu Tiêm cũng muốn được ngủ giữa mẹ..... mẹ và cha.....”

Cô bé cúi đầu, nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào nói xong một câu, không ai ở đây không động lòng.

Lãnh Hạ bước lên, xoa xoa đầu Tiểu Tiêm, cười nói: “Con ngoan.”

Tiểu Tiêm chớp chớp mắt, nước mắt càng chảy nhiều: “Nhị nhị nhị..... Nhị bá mẫu, giúp con.... khuyên mẹ.”

Lãnh Hạ chuyển mắt nhìn Tiểu Dao đang ngơ ngác đứng đó, thần nhiên nói: “Rõ ràng người họ Đặng nhưng lại cố tình đổi sang họ mẹ là họ Niên, đã qua bao nhiêu năm nhưng luôn hận Đặng Cửu Chỉ dù người đó đã qua đời. Người có nhớ lúc nhỏ, vì cha mẹ không hòa thuận mà người đã bị ảnh hưởng như thế nào không, có nhớ cảm giác cô đơn không nơi nương tựa lúc lưu lạc không, có nhớ lúc Chu Nho Thân nói muốn người chôn cùng trên đại điện không.....”

“Đây là chuyện người rõ nhất, cha mẹ người thân quan trọng với trẻ nhỏ như thế nào, một gia đình hoàn chỉnh quan trọng với chúng ra sao!”

“Chuyện ngày ấy ta đã sớm biết nhưng ta không ngăn cản Bắc Việt vì đó là chuyện của hai người, hơn nữa, ta cũng thấy người thích Bắc Việt, chuyện ấy ai cũng biết, người cũng biết rõ ràng, chỉ cần biết, mọi người sẽ có lòng chúc phúc, ta cũng biết người sẽ tức giận nhưng không ngờ lại tức giận những.... bốn năm.”

“Nhưng dù giận hờn chuyện lúc trước, vậy Tiểu Tiêm thì sao? Người hãy nghĩ cho kỹ, có cần vì chuyện mặt mũi không đáng giá ấy mà trốn tránh cảm giác của bản thân, khiến hai người có tình lại không đến được với nhau, để mình mãi sống trong oán hận, để Tiểu Tiêm bước theo người.....”

“Làm Niên Tiểu Đao thứ hai!”

Lãnh Hạ nói xong, không nhìn Niên Tiểu Đao đang kinh ngạc nữa, ném cho Chiến Bắc Việt một ánh mắt: Còn lại là do người!

Chiến Bắc Việt nghiêm túc gật đầu: Nhị tẩu, tẩu là cha mẹ tái sinh của ta!

Nàng kéo Chiến Bắc Việt đi ra ngoài, để chỗ này lại cho gia đình người ta.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước, nháy mắt ra dấu với Mộ Nhị đang chờ ra: Đi.

Mộ Đại thần y chuyển mắt nhìn nàng, tiếp tục chờ ra.

Lãnh Hạ tiếp tục nháy mắt ra dấu: Không có mắt à?

Mộ Đại thần y tủi thân chớp mắt, chậm rãi di chuyển tầm mắt về phía lão ngoan đồng nằm dưới đất, ý nói: Vẫn còn một người mà.....

Lãnh Hạ bóp trán, cái tên thiếu một sợi dây thần kinh này!

Hai người lôi kéo một hồi, Lăng Tử này mới chịu đi, trong sân chỉ còn một nhà ba người kia và một lão già đang hôn mê bất tỉnh.

Chiến Bắc Việt đặt Tiểu Tiêm xuống đất rồi buồn bực nói: “Tiểu..... Tiểu Thái Bản, lúc đó ta không biết nàng là nữ nhân, ta còn muốn..... cho nàng bạo cú a, ta ta ta..... gói thuốc kia là để nàng dùng!”

Đã hơn bốn năm rồi mà mỗi lần nhắc tới chuyện đó, Tiểu Thái Bản đều trừng mắt, ném dao qua, đập nghiền mực xuống rồi đập....

Niên Tiểu Đao giờ lại vẫn đứng yên, nghe hần giải thích mọi chuyện, trong đầu hiện lên những chuyện đã trải qua trong bốn năm vừa rồi.

Sau khi hần nói hết liền tự véo tai tội nghiệp đứng đó, Tiểu Tiêm cũng nhìn chăm chăm hai người, rất mong đợi.

Một lát sau, Niên Tiểu Đao chậm rãi ngẩng đầu, dáng vẻ lưu manh ngoắc ngoắc tay với hần.

Chiến Bắc Việt lập tức sáng mắt nhào đến, hưng phấn gọi: “Tiểu Thái Bản!”

Bốp!

Một quyền.

Chiến Bắc Việt che hai mắt gấu mèo, tỉnh mộng.

Trong đầu bay ra một dấu hỏi chấm, tiếp theo phải là thâm tình ôm nhau chứ?

Bốp.

Một quyền.

Chiến Bắc Việt lăn ra đất kêu gào: “Tiểu Thái Bản!”

Bốp.

Lại một quyền.

Bỗng nhiên cảm thấy nặng, Niên Tiểu Đao ngồi lên người hần, tung quyền như mưa.

Ông trời a.....

Tại sao người bị đánh luôn là ta.....

Bên này một người đánh một người kêu, bầu không khí cũng khá hài hòa, ngay cả Tiểu Tiêm nhát gan cũng không bị dọa.

Đủ để chứng minh, thường ngày ở Việt Vương phủ, Chiến Bắc Việt luôn bị thế này nên Tiểu Tiêm đã quen rồi.

Không biết đã qua bao lâu.....

Niên Tiểu Dao đã đánh hết ra những oán khí tích tụ trong lòng mấy năm nay, cũng giải tỏa cả cái mặt mũi không cần thiết kia!

Một lúc sau nàng hít sâu một hơi, giẫm lên ngực Chiến Bắc Việt, lưu manh hét: “Gia quy mười điều của Đại ca Nhị ca ngươi, về chép cho ta một bản!”

Chiến Bắc Việt ôm đầu, liên tục gật đầu, đừng nói là chép một bản, chỉ cần không đánh ta, chép một trăm.....

A?

Hắn chợt ngừng đầu, không dám tin nói: “Tiểu Thái Bản?”

Niên Tiểu Dao bĩu môi, vừa kéo hắn lên vừa mắt tự nhiên nói: “Học thuộc lòng.”

Học thuộc lòng học thuộc lòng.....

Ba chữ này không ngừng vang lên bên tai, hạnh phúc tới quá bất ngờ làm Chiến Bắc Việt không phản ứng kịp.

Niên Tiểu Dao nhìn loạn xung quanh, không hề nhìn hắn, khịt mũi một cái rồi nói tiếp: “Lúc đại hôn, ta phải mặc hỉ phục của tân lang!”

Đại hôn đại hôn đại hôn đại hôn.....

Ba chữ biến thành hai chữ, tiếp tục bay tới bay lui ở trước mắt.

Niên Tiểu Dao đợi một lúc vẫn thấy im lặng.....

Lẽ nào ta hiếm khi nhân nhượng chấp nhận gả cho ngươi, Tiểu bá vương nhà ngươi còn làm bộ làm tịch?

Nàng chợt quay đầu lại, hung tợn nhìn chăm chăm hắn, đập vào mắt nàng là khuôn mặt ngơ ngẩn, ngốc đến mức không thể ngốc hơn!

Bốp!

Nhịn không được mà đấm cho hắn một cái, Chiến Bắc Việt bụm mặt kêu đau, cuối cùng cũng có phản ứng, vui sướng ôm chầm lấy nàng.

Khóe môi nàng nhếch lên, nhưng lại mắt tự nhiên quay đầu đi, lăm bằm trong miệng: “Đúng là tìm đánh!”

Vừa nói xong, rầm!

Chiến Bắc Việt bị đánh đến nhũn cả chân nên đứng không vững ngã lăn ra đất, Niên Tiểu Dao cũng bị hắn kéo ngã theo, dở khóc dở cười.

Hai người ôm nhau nằm trên mặt đất, một cánh tay duỗi ra ôm lấy Tiểu Tiêm, một tiếng gào sung sướng vang đến tận trời.

“Bản vương sắp đại hôn!”

Tiếng gào này vang đến mọi ngõ ngách trong Liệt Vương phủ, đương nhiên, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đang tản bộ cũng nghe thấy.

Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, thật sự vui mừng cho bọn họ, ngửa đầu cười nói: “Mong ước của Tiểu Tiêm, bốn năm kiên trì của Bắc Việt, cuối cùng cũng tu thành chín quả!”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, vui vẻ nói: “Nàng đã sớm biết?”

Nàng huýt sáo một tiếng, khóe miệng cong lên một độ cong vô cùng tự hào, cười tủm tỉm đáp: “Cũng không phải là ta dạy, là cách Thập Thất nói cho Tiểu Tiêm! Cách của nó không tệ, nếu lão ngoan đồng không ngốc như thế thì đã xong rồi!”

Đột nhiên, nét kiêu ngạo chợt cứng đờ!

Chớp chớp mắt hỏi: “Nhưng, nó mới ba tuổi rưỡi, sao biết đẻ sinh đẻ hoặc muội muội.....”

Vấn đề này, rất nghiêm trọng!

Nó có thể liên hệ với rất nhiều vấn đề, như là một đứa trẻ ba tuổi rưỡi sao lại biết phụ thê ngủ trên một giường, quan hệ hài hòa thì sẽ sinh ra đẻ đẻ muội muội!

Lãnh Hạ đen mặt, đang nghĩ đến chuyện phải lập tức tóm lấy tiểu ác ma kia, ép hỏi nó.

“Tức phụ.” Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh ghé sát vào tai nàng hỏi: “Thập Thất ngủ ở giữa chúng ta sao?”

Từ lúc thăng nhóc kia lớn lên, ba năm nay hần đều rất cảnh giác, kiên quyết không cho tiểu tử kia lên giường, ngày nào đến quấy rầy cũng bị hần tóm lấy rồi quăng ra ngoài, nhưng nghe Tiểu Tiêm nói thì hình như không phải vậy, có lẽ, hình như, chắc là, tiểu tử kia, thường hay ngủ trên giường bọn họ, hơn nữa còn là giữa hần và tức phụ!

Trong đầu Lãnh Hạ đều đang nghĩ đến vấn đề kia nên thuận miệng đáp: “Có lúc người đang ngủ, nửa đêm hay gần sáng gì đó nó chạy tới nên ta để nó ngủ giữa chúng ta....”

Kèn kệt.....

Kèn kệt.....

Đúng vậy, đây chính là tiếng Đại Tần Chiến thần nghiêng răng.

Một lúc lâu sau, hần mới ngẩng khuôn mặt đen kịt lên, kết luận.

Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng a!

==

Thành Trường An.

Hôm nay, là ngày đại hôn của Chiến Bắc Việt và Niên Tiểu Dao!

Niên Tiểu Dao không có nhà mẹ đẻ nên xuất giá từ sông bạc Tứ Hải, cưỡi ngựa đi, đúng vậy, tân nương cưỡi ngựa, mặc hỉ phục của tân lang, đi bên cạnh Chiến Bắc Việt là tân lang thật sự.

Đại hôn của hai tân lang thật sự khiến bách tính trong thành Trường An mở rộng tầm mắt, trợn mắt há hốc mồm, thế phong nhật hạ nhân tâm bất cổ a!

(Thế phong nhật hạ nhân tâm bất cổ: Nguyên văn là “thế phong nhật hạ, đạo đức luân tang, nhân tâm bất cổ” = “Thối đời lụi bại, đạo đức chẳng còn, con người không còn chân chất)

Chiến Bắc Việt vô cùng vui mừng, cả đường đi đều cười toe toét, không ngừng lăm bầm: “Tiểu Thái Bản.....”

Niên Tiểu Dao trợn mắt nhìn hần: “Đừng làm ta mất mặt!”

Nói thì nói thế nhưng khóe miệng nàng cũng không nhịn được mà cong lên.

Cuối cùng đoàn rước dâu cũng đi đến trước cửa Việt Vương phủ, pháo nổ vang, hai tân lang nhảy xuống ngựa, tay trong tay bước vào hỉ đường.

Tiểu Tiêm nắm tay Thập Thất, hai đứa bé xinh xắn đáng yêu tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ rải hoa đi đầu.

Chủ hôn là Lãnh Hạ, nàng nháy mắt mấy cái với Thập Thất rồi nói: “Nhất bách thiên địa!”

Hai người quỳ xuống, cúi đầu lạy trời đất.

“Nhị bách cao đường!”

Chỗ cha mẹ là Chiến Bắc Diễm híp hai mắt hồ ly cười như gió xuân ấm áp và Tiêu Phượng vẽ mặt hưng phấn, cười vui vẻ.

“Phu thê giao bách!”

Niên Tiểu Dao và Chiến Bắc Việt đứng đối diện nhau, đều có vài phần khấn trương, sau cái lạy này, hai người sẽ là phu thê thật sự!

Hắn nuốt nước miếng một cái, căng thẳng nói: “Tiểu..... Tiểu Thái Bản.....”

Niên Tiểu Dao cũng có vài phần lo lắng, kéo kéo cổ áo, lắp bắp: “Sao.... sao..... Tiểu bá vương?”

Hắn trừng mắt —— nàng mau lạy a!

Nàng cũng trừng mắt —— sao ngươi không lạy?

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ —— cùng nhau lạy!

Bốp!

Hai người va đầu vào nhau rồi ngã phịch xuống đất.

Khách khứa trong sảnh đường đều cười to, tiếng cười vui vẻ vang lên trong phòng, chỉ là trong tiếng cười kia tràn đầy ý chúc phúc vui mừng.

Lãnh Hạ bốp trán: “Buổi lễ kết thúc!”

Mọi người vỗ tay như sấm.

Niên Tiểu Dao xoa xoa đầu, đập cho hắn một cước, mắng to: “Ngươi là đồ ngốc!”

Chiến Bắc Việt bị đá, lảo đảo: “Nàng chả thế...”

Sau đó, mọi người thấy trong phòng.....

Mỗ tân lang tấn công mỗ tân lang, mỗ tân lang phản công mỗ tân lang.

Mỗ tân lang đánh một quyền.

Mỗ tân lang nhanh chân bỏ chạy, mỗ tân lang lập tức đuổi theo.

Hai tân lang ngươi đuổi ta chạy, một chui xuống bàn, chân như bơi thêm mỡ, một chạy nhanh như thỏ, chống tay thở dốc: “Đừng.... đừng để ta bắt được ngươi!”

Khách khứa vỗ bàn vui vẻ cười, vỗ tay hò hét ‘Chạy mau’, ‘Mau đuổi theo’, cả phòng gà bay chó sủa, tuyệt đối là hôn lễ vui vẻ nhất trong lịch sử.

Cuối cùng, khách khứa kéo hai tân lang để hòa giải, và Chiến Bắc Việt đọc to ‘Gia quy mười điều’ để kết thúc hôn lễ.

Sức ảnh hưởng của Gia quy mười điều không kém một quả bom.

Trong khi mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Chiến Bắc Diễn và Chiến Bắc Liệt, vẻ mặt đương nhiên, hai người liếc nhau, nét mặt ẩn chứa sự kiêu ngạo mà chắc chắn là toàn bộ nam nhân khắp thiên hạ đều không thể hiểu.

Chiến Bắc Diễn vuốt cằm, gật đầu: “Nam nhân Chiến gia ta.....”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày, nói tiếp: “Phải thế!”

Hai người cùng nói: “Bắc Việt, hảo dạng!”

Tiểu bá vương Chiến Bắc Việt đọc xong, liền được đẩy vào động phòng, đi theo sau là một chiếc đuôi nhỏ ngượng ngùng, thở thề nói: “Tiểu Tiểu Tiểu..... Tiểu Tiêm, có có có..... có thể ngủ ở giữa... giữa.... cha mẹ rồi!”

160. Q.3 - Chương 3: Hai Cha Con

Edit: Kiri

Hôm sau, Thanh Hoan uyển.

Chiến Thập Thất chơi đùa mất dạng cả ngày, cuối cùng cũng bị Lãnh Hạ túm được lôi vào phòng.

Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh vui vẻ tựa vào thành giường, vắt chéo chân, bày ra bộ dáng xem kịch vui, nét mặt có chút hả hê.

Tư thế này lập tức khiến Chiến Thập Thất cảnh giác, nghi hoặc nhìn Chiến Bắc Liệt.

Không đợi nó suy nghĩ gì, Lãnh Hạ đã ấn nó ngồi vào ghế, nhìn thẳng vào mắt nó rồi nói: “Thập Thất.”

Mỗ tiểu hài tử lập tức biết đại sự không ổn, nhanh chóng thể thiện sự ngoan ngoãn, cười tủm tỉm nói: “Dạ, mẹ.”

Thái độ hợp tác như vậy, Lãnh Hạ rất hài lòng.

Nàng suy nghĩ một lát để tìm từ ngữ rồi nhìn chằm chằm tiểu ưng màu đen lấy kia, khiêu mi hỏi: “Nói ẹ sao con biết.... Tiểu thúc và tiểu thẩm... à.... ừm..... ngủ cùng giường, Tiểu Tiêm sẽ có đệ đệ muội muội?”

Vấn đề này, rất nghiêm trọng!

Lãnh Hạ suy nghĩ rất lâu rồi quyết định hỏi thẳng nó.

Chiến Thập Thất nuốt nước miếng một cái, chớp chớp mắt nhìn mẹ.

Chiến Bắc Liệt càng vui vẻ, ưng màu công thành hình trăng khuyết, lửa cháy đỏ thêm dầu: “Chắc chắn chắc, Thập Thất của chúng ta mới ba tuổi rưỡi a, vô sự tự thông, lợi hại!”

Mỗ tiểu hài tử quay sang lườm hằn, mỗ Chiến thần cũng trừng lại.

“Khụ!”

Lãnh Hạ ho khan một tiếng, một lớn một nhỏ lập tức thành thật.

Không hẹn mà hai người cùng quay đầu sang một bên.

Chiến Thập Thất tiếp tục chớp chớp mắt, vô tội nhìn mẹ, bộ dáng vừa hồn nhiên vừa đáng yêu.

Đáng tiếc, bộ dáng này có thể mê hoặc người khác, cũng không thể mê hoặc được mẹ ruột, Lãnh Hạ rất hiểu tiểu ác ma này, xoa xoa đầu nó rồi nghiêm túc nói: “Thằng thần sẽ được khoan hồng.”

Chiến Bắc Liệt thần thanh khí sảng đuổi người, đang bước xuống giường, chuẩn bị lại gần để xem thằng nhóc diễn kịch.....

Thằng thần thì thẳng thần, nhưng nhất định không được khoan hồng.

Bên này đang toe toét thì chợt nghe mỗ tiểu hài tử cực kỳ vô tội nói: “Có một gian phòng trong Vọng Thu biệt trang, dưới phòng có một ám cách, trong ám cách có rất nhiều tranh liên hoàn, trong đó có kẹp thêm một quyển sách nhỏ kỳ quái.”

Rầm!

Đại Tàn Chiến thần lão đảo, ngã lăn xuống giường.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đập vào mắt là hai khuôn mặt, một giống y hệt hắn ngày nhỏ, nét mặt cũng hả hê giống hắn vừa nãy như đúc.

Chết tiệt, giống nhau như đúc!

Một khuôn mặt khác thì vô cùng tuyệt mỹ nhưng giờ phút này đã đen hoàn toàn, ngập đầy sát khí.

Quyển sách nhỏ kia là gì thì ba người đều hiểu, nhất là Đại Tàn Chiến thần, đã từng vì quyển đồng cung đồ chết tiệt kia mà cắn góc chăn suốt một đêm.

Hắn vội vàng giải thích: “Tức phụ, nàng nghe ta giải thích!”

“Mẹ ơi!” Còn chưa kịp giải thích, mỗ tiểu hài tử kia đã hồn nhiên lên tiếng: “Quyển sách kia thật thần kỳ, có thể là một nam một nữ, một nam một nam, một nữ một nữ, còn có thể là rất nhiều nam nữ.....”

Mỗi lần nó nói, mặt Lãnh Hạ lại đen thêm một phần, sát khí lại đậm thêm một phần!

Cũng như vậy, chân Chiến Bắc Liệt lại run lên một chút, tóc gáy lại dựng lên một sợi.

Chiến Thập Thất vẫn tiếp tục: “Có thể ở trên giường, ở trên bàn, ở trên sàn nhà, ở thư phòng, ở phòng tắm, ở hoa viên.....”

Lãnh Hạ âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Hảo dạng, Đại Tàn Chiến thần năm tuổi xem đông cung đồ, còn làm con trai ba tuổi đã bắt đầu xem!”

Chiến Bắc Liệt lắp bắp lui về phía sau: “Không không không không.....”

Chiến Thập Thất tiếp tục kể: “Còn có thể một trên một dưới, một trái một phải, một quỳ một nằm.....”

Lãnh Hạ đi tới trước mặt Chiến Bắc Liệt, ngọc thủ túm lấy vạt áo hắn, bước về phía cửa, trong ánh mắt lên lút của con trai, đẩy hắn ra ngoài.

Rầm!

Đóng cửa.

Đại Tàn Chiến thần vô cùng buồn bực, cúi đầu nhìn cửa phòng đã đóng chặt, tội nghiệp nhìn.

Kẹt.....

Bỗng nhiên, cửa phòng lại mở ra, hắn lập tức mở miệng: “Tức phụ....”

Một bóng người nho nhỏ bay ra, lao thẳng vào lòng hắn.

Rầm!

Cửa phòng vô tình đóng lại.

Đại Tàn Chiến thần chép chép miệng, hai mắt từ từ nhìn xuống thằng nhóc đang buồn bực giống mình ở trong lòng, cười gằn: “Thập Thất a.....”

Ngữ điệu này rất trầm bổng làm Chiến Thập Thất cảm thấy không ổn!

Đang muốn thi triển khinh công chạy đi thì chợt thấy không nhúc nhích được.....

Đại Tàn Chiến thần cười tủm tỉm, túm lấy cái chân ngắn của ai đó đang muốn chạy, ôm lấy nó rồi đi về phía xa.

Hai cha con ta, đã rất lâu.....

Chưa nghiên cứu ý nghĩa của cuộc sống này!

==

Trong Liệt Vương phủ, ở một góc hẻo lánh, ở một gian phòng đã bỏ trống nhiều năm, không ai ngó tới.

Lúc này, bên trong gian phòng bỗng vang lên một tiếng thét tê tâm liệt phế!

“A ——!”

Chim chóc đều bị tiếng thét này làm sợ hãi mà bay mất.

Ngay sau đó.....

“A ——! A ——! A ——!”

Từng tiếng thét một xé không khí lao lên trời.....

Cũng trong lúc đó, tất cả mọi người đều ngừng hết mọi công việc trên tay, liếc mắt nhìn nhau.

Tiếng này, rất quen a!

Nếu nhìn Liệt Vương phủ từ trên trời thì sẽ thấy một tình cảnh rất đồ sộ.

Tất cả mọi người trong Vương phủ đều lao đến nơi phát ra tiếng kêu nhanh như chớp: “Tiểu chủ tử! Mau đi cứu tiểu chủ tử a!”

Ngay lập tức, bên ngoài gian phòng tụ tập vô số người, ngay lúc họ muốn đẩy cửa bước vào thì.....

Kẹt.....

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một đường cong hoàn mỹ bay ra ngoài, vào một nam nhân mặt tươi như hoa, cao lớn tuấn mỹ, đang lầm bầm bước ra: “Đấu với lão tử ư!”

Không phải Chiến Bắc Liệt thì là ai?

Đại Tàn Chiến thần đang vui vẻ bước ra, thì đột nhiên bối rối.

Ánh mắt đảo qua một đám người không biết đã xuất hiện từ bao giờ, bàn tay khê vận lực, đường cong đang bay được một nửa kia lập tức bay về, rơi vào trong tay hắn.

Không đợi Chiến Thập Thất phục hồi tinh thần, lại một đường cong xuất hiện.

Bay được một nửa lại bị hút về.

Cứ vậy a, bay rồi hút, tới tới lui lui hơn mười lần, Chiến Bắc Liệt mới ôm mỡ tiểu hài tử, từ ái xoa xoa đầu nó, cười híp mắt nói: “Thập Thất, đã sợ còn chơi.”

Chiến Thập Thất khóc không ra nước mắt, còn chưa kịp giải thích thì đã bị mỡ nam điểm á huyết.

Đến giờ mọi người mới có phản ứng, cả đám thở phào một hơi.

“Thì ra là Vương gia đang chơi cùng tiểu chủ tử!”

“Nhưng thú vui của tiểu chủ tử cũng thật kỳ quái.....”

“Kỳ quái cái gì? Tiểu chủ tử của chúng ta là tiểu Chiến thần, đây gọi là không giống người thường!”

Sau khi mọi người ồn ào rời đi, Chiến Bắc Liệt mới neho mắt lại, ném thằng nhóc trong lòng xuống đất rồi giải huyết cầm cho nó, nét mặt vô cùng sáng khoái.

Mỡ tiểu hài tử tóc tai bù xù, ngứa mặt bốn mươi lăm độ, u buồn nhìn trời, hai hàng nước mắt yên lặng chảy xuống.

Chỉ trong chớp mắt, tiểu Cường đánh không chết đã khôi phục ý chí chiến đấu.

Mỡ tiểu hài tử trừng mắt —— dê tiện!

Mỡ nam khiêu mi —— cái này gọi là cơ trí.

Tiểu hài tử bĩu môi —— mẹ thật sáng suốt, không cho người vào phòng!

Mỡ nam đen mặt —— kẻ tám lạng người nửa cân!

Mỡ tiểu hài tử mím môi suy nghĩ một lúc rồi lén lút liếc sang bên cạnh, đúng lúc thấy mỡ Chiến thần cũng đang lặng lẽ nhìn sang.

Hừ —— hai người cùng quay đầu đi.

Một lúc sau.....

Bốp!

Một lớn một nhỏ, một đen một trắng, một thô ráp một nhũn nhụi, hai bàn tay vỗ vào nhau, không hện mà cùng có chung suy nghĩ, lựa chọn vứt bỏ hiềm khích lúc trước.

Hợp tác!

Hai cái đầu giống y hệt ghé sát vào nhau, một lớn một nhỏ kề vai sát cánh, chưa bao giờ thân thiết như thế, ngồi trước gian phòng xập xệ, thì thăm to nhỏ.

Cần phải dỗ tức phụ – mẫu thân trước đã!

Cho nên, lúc hai người một lớn một bé nắm chặt tay bước vào phòng bếp, quần chúng nhân dân lại cảm động lần hai, hai cha con tình cảm thật tốt a!

Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất đã thảo luận kịch liệt suốt một buổi sáng, cuối cùng vẫn là Chiến Thập Thất phải khuất phục trước bạo lực của cha ruột, hai cha con đoàn kết nhất trí, làm một bữa cơm trưa tình yêu ầu sủ tử.

Hai người đuổi hết hạ nhân ra ngoài, bắt đầu kế hoạch.

Đại Tồn Chiến thần mặc tạp dề, cầm dao lên, bắt đầu thái thịt, thuận tay đưa hành cho Thập Thất đứng bên cạnh: “Thập Thất, bóc hành!”

Chiến Thập Thất nhu thuận hiềm thấy, nhận lấy cây hành....

Một lúc sau, nó nhìn Chiến Bắc Liệt đang thái thịt, tò mò hỏi: “Sao ngươi lại có kinh nghiệm như thế?”

Chiến Bắc Liệt vui vẻ đáp: “Đương nhiên, lão tử thường làm ẹ ngươi ăn.”

Nhìn hần kiêu ngạo, Chiến Thập Thất nhướn mày: “Ngươi là Đại Tồn Chiến thần cơ mà, sao lại làm việc này?”

Chiến Bắc Liệt khiêu mi, thuận miệng hỏi ngược lại: “Việc này làm sao?”

Chiến Thập Thất suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc đáp: “Quân tử xa nhà bếp!”

Bốp!

Bị đập đầu một cái nên Chiến Thập Thất trừng mắt: “Phu tử nói thế!”

Từ lúc ba tuổi Chiến Thập Thất đã đi học rồi, nhưng đứa trẻ này có hứng thú với công phu hơn, vả lại tư chất thông minh, chỉ cần học một lần là nhớ, cũng rất hiểu biết, nên phu tử cũng chưa bao giờ trách móc dù nó thường hay trốn học, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cũng không ép buộc nó, kệ nó dùng những thời gian rảnh rỗi ấy nghĩ cách đấu với cha.

Dù sao bây giờ Chiến Thập Thất vẫn còn nhỏ, mà có một số trách nhiệm sẽ phải gánh vác khi trưởng thành, nên ở tuổi này, nó muốn nghịch ngợm thế nào, hai cha mẹ cũng đều chiều theo.

Chiến Bắc Liệt cho thịt đã thái vào bát rồi ném gia vị, có hứng thú hỏi: “Phu tử còn nói gì nữa?”

Chiến Thập Thất nghiêng đầu nghĩ rồi bắt chước dáng vẻ của phu tử: “Nam nhân là trời, nữ nhân là đất, nam nhân phải tuân thủ tam cương ngũ thường, mà nữ tử chỉ cần hiểu tam tông tứ đức....”

Bốp!

Đầu lại bị đập cái nữa, Chiến Thập Thất nuốt câu nói kế tiếp vào, trừng mắt.

Chiến Bắc Liệt đã làm xong việc ướp thịt bò, thăm nghĩ mai phải đá bay tên phu tử chết tiệt kia!

Hần ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào con trai.

Một lớn một nhỏ, mặt đối mặt, Chiến Bắc Liệt bĩu môi: “Mấy cái lý luận chó má đó, quên hết đi cho lão tử! Nam nhân Chiến gia ta không như thế!”

Thập Thất tò mò: “Vậy như thế nào?”

Đại Tồn Chiến thần vô cùng tự hào, cong môi nói: “Ngươi xem ba nữ nhân Chiến gia ta, đại bá mẫu, mẹ ngươi, tiểu thẩm, có nữ nhân nào vâng theo tam tông tứ đức không? Có nữ nhân nào coi nam nhân là trời không? Cái gì mà nam nhân là trời nữ nhân là đất, đi gặp quỷ hết đi! Có ba vợ bốn nàng hầu thì coi là nam nhân? Tự cho là đúng thì coi là nam nhân? Nam nhân thật sự là không e ngại miệng lưỡi thế gian, suốt đời chỉ yêu thương chăm sóc một nữ nhân, để nàng đứng bên cạnh ngươi, sóng vai mà đi, cùng tiến cùng lùi!”

Chiến Thập Thất dám thề, trong ba năm rưỡi nó sống, chưa bao giờ cảm thấy cha mình suýt như thế.

Trên người hắn còn đang đeo cái tạp dề buồn cười, rõ ràng là ngồi xổm dưới đất, chỉ cao bằng Thập Thất, một tay cầm dao, một tay còn dính gia vị ướp thịt lúc nãy, vậy mà lúc này, Chiến Thập Thất lại cảm thấy, nam nhân trước mặt chưa bao giờ cao lớn đến thế.

Hắn nói: “Hôm nay lão tử sẽ dạy cho ngươi, tức phụ lấy là để làm gì, miễn cho sau này tiểu tử nhà ngươi lấy vợ lại khiến nam nhân Chiến gia mất mặt!”

Thập Thất kiên quyết không muốn làm Chiến gia mất mặt, lập tức hỏi: “Là gì?”

“Sủng!”

Đại Tồn Chiến thần đứng lên, không để ý đến đứa trẻ đang suy nghĩ nữa, bắt đầu nghiên cứu thịt trong bát.

Một lúc sau, hắn cúi đầu hỏi: “Bảo ngươi bóc hành cơ mà?”

Chiến Thập Thất lập tức đưa mấy chiếc lá lên.

Hắn chép chép miệng, khó tin hỏi: “Đây là cái gì?”

Tiểu ưng mâu chớp chớp, Chiến Thập Thất mím môi, cực kỳ ngây thơ: “Hành a, ta thấy lúc họ nhặt rau đều lấy lá!”

Bốp!

Đầu lại bị đánh, Chiến Bắc Liệt ghét bỏ: “Quá đần, không biết có phải là do lão tử sinh không nữa, cái này phải lấy rễ!”

Một lát sau.....

“Thập Thất, nhặt rau chưa?”

“Mẹ nó, đây là cái gì thế?”

“Rau a! Ngươi nói bỏ lá, lấy rễ còn gì!”

“..... Ta khát!”

==

Bên kia một lớn một nhỏ, hài hòa hiếm có.

Mà bên này, Lãnh Hạ ngồi ở trong Thanh Hoan uyển, thầm nghĩ ném nam nhân đang ngồi ở phía đối diện này ra ngoài.

Mạc Tuyên từ lúc vào đã rất tự nhiên ngồi xuống ghé đối diện nàng, bắt đầu gảy bàn tính.

Cuối cùng, Sở Đại công tử tự kỉ chán mới đáng thương ngẩng mặt lên: “Không có lời a, không có lời!”

Lãnh Hạ ngoáy ngoáy tai, không phản ứng.

Sở Đại công tử liền thò đầu lên, vẻ mặt thảm thương: “Thật sự là không có lời a!”

Dường như muốn tăng sức thuyết phục, còn gật đầu thật mạnh, dùng đôi mắt mong mỏi nhìn nàng.

Lãnh Hạ bị làm phiền đến đau đầu, cuối cùng cũng hỏi hắn một câu cho có lệ: “Cái gì không có lời?”

Mạc Tuyên lập tức tỉnh táo: “Ngươi biết không, tiểu Hưu gia ta đây còn phải làm thay chức Hộ bộ Thượng thư, không có lời a! Triều đình không có bạc, lão hồ ly kia còn tạo áp lực cho ta, không có lời a! Thương hội của ta lớn như thế, lại còn phải chịu thêm cái quốc khố trống rỗng kia, không có lời a!”

Lãnh Hạ nhắm mắt lại, không nhìn.

Mạc Tuyên nói tiếp: “Quốc khố Đại Tồn nghèo như thế nào a? Toàn bộ Đại Tồn một năm chi biết bao nhiêu bạc a? Đại Tồn vào không bằng ra đã bao lâu a?”

Cũng không trông cậy nữ nhân này sẽ tiếp lời, hắn tự hỏi tự trả lời: “Rất nghèo a, vốn là nhập xuất bằng nhau, nhưng từ hơn bốn năm trước, liền vào không bằng ra.....”

Nói đến đây, Đại Tồn tài thần, sững sốt.

Chỉ có ba chữ không ngừng quanh quẩn trong đầu.....

Hơn..... bốn..... năm.....

Hắn chỉ vào Lãnh Hạ, lắp bắp hồi lâu không nói nên lời, hắn chỉ biết, nữ nhân này quả nhiên là khắc tinh của hắn!

Khắc tinh, ôn tinh, sao chổi.....

Từ lúc nàng tới Đại Tồn, quốc khổ đều vào không bằng ra a!

“Làm sao?” Lãnh Hạ trừng mắt nhìn hắn, cố nhịn xúc động muốn quăng người này ra ngoài, không nhịn được mà hỏi: “Nhanh lên, như đàn bà!”

Đại Tồn tài thần run một cái, ném ân oán cá nhân sang một bên rồi chân chó cười: “Cho mượn ít tiền đi?”

Lãnh Hạ nhìn trời, người này vừa chạy vào đã khóc than, thì ra là coi trọng quốc khổ Tây Vệ!

Mạc Tuyên tuy không đáng tin nhưng chuyện tầm cỡ quốc gia thế này thì hắn sẽ không mang ra đùa.

Ba năm nay nàng không ở Lương Đô, công việc cụ thể ở bên kia cũng không rõ lắm, nghĩ một chút rồi nói thẳng: “Lát ta viết cho ngươi một phong thư, người đến Lương Đô một chuyến, tìm Hộ bộ Thượng thư bàn bạc một chút, xem Tây Vệ có thừa bạc để cho ngươi mượn không?”

Mạc Tuyên vui vẻ hô: “Được!”

Đột nhiên, hắn nhếch môi, nịnh nọt nói: “Lúc ngươi viết, đừng quên nói không tính lãi...”

Nhìn hắn trông rất bỉ ổi, Lãnh Hạ cuối cùng cũng không nhịn được mà đứng lên, bước về phía hắn....

Nhấc chân!

Lãnh Đại sát thủ nhìn nam nhân bị một cước đạp bay đang gào khóc giữa không trung, hít sâu một hơi, sáng khoái a!

Mà Đại Tồn tài thần bay giữa không trung.....

Rầm!

Rơi trúng phải bữa cơm tình yêu của hai cha con Chiến thần.

Chiến Thập Thất bị Mạc Tuyên đập vào nên lão đảo, chân tay loạn quạng, bát đĩa gì rơi vỡ hết, thế là bữa cơm tình yêu của hai cha con đi tong.

Mạc Tuyên lồm cồm bò dậy, thấy hai khuôn mặt, một đen kịt, một cười tủm tỉm.

Mặt đen thì không cần phải nói, đương nhiên là Đại Tồn Chiến thần, mà đứa bé cười híp mắt, xinh xắn bụ bẫm, cười tủm tỉm rất ngây thơ.

Nhưng điệu cười này lại khiến người ta cảm thấy có vài phần bóng dáng của lão hồ ly Chiến Bắc Diễm, tiểu lí tàng đao!

Mạc Tuyên lập tức sồn gai ốc, Mạc Tuyên chạy ra xem đồng hồ độn kia, đại khái cũng hiểu được mình gây họa gì, run rẩy chỉ vào hai mâm còn lại mà hai cha con đang bê, vỗ ngực nói: “May mắn may mắn, vẫn còn hai mâm!”

Vừa dứt lời.....

Rầm!

Một chiếc bàn tính rục rở bay đến làm rơi cái mâm Chiến Thập Thất đang bưng, toàn bộ thức ăn trên đó đều rơi hết.

Một lớn một nhỏ, cùng nhìn về phía Mạc Tuyên.

Mặt của Đại Tàn Chiến thần càng đen hơn, nụ cười của Chiến Thập Thất, càng ngọt.

Mạc Tuyên rụt cổ lại, thận trọng nhìn về phía mâm tôm hấp trong tay Chiến Bắc Liệt, yếu ớt nói: “May mắn may mắn còn một..... A!”

Sau Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt tiếp tục đá bay Mạc Tuyên!

Nhìn bóng người đã chỉ còn là một chấm đen trên bầu trời, Chiến Thập Thất vẫy vẫy tay, ngẩng đầu rất chân thành nói: “Mạc Tuyên thúc thúc, thuận buồn xuôi gió.”

Đến lúc chấm nhỏ kia đã biến mất hoàn toàn, một lớn một nhỏ liếc mắt nhìn nhau, cùng thở dài.

Mổ nam liếc mắt —— làm mâm khác?

Mổ tiểu hài tử chỉ tay —— đó chính là bữa tối tình yêu!

Mổ nam trừng mắt —— đừng nói bữa tối, bữa khuya tình yêu cũng phải làm!

Một lớn một nhỏ cùng quay người, gục đầu đi về phía trước.....

“Khụ!”

Một tiếng ho khan quen thuộc vang lên, hai người kinh hãi quay đầu, liền thấy Lãnh Hạ đang dựa vào thành cửa, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt thản nhiên, tầm mắt dừng lại ở mâm tôm cuối cùng trong tay Chiến Bắc Liệt, cười nhẹ.

Một lớn một nhỏ, một ột thấp, khuôn mặt giống nhau như đúc, ưng mâu giống nhau như đúc, đôi mắt chó nhỏ lưu lạc giống nhau như đúc.

“Tức phụ.....”

“Mẹ.....”

Cả ngữ điệu quyền luyện triển miên cũng giống nhau như đúc.

Lãnh Hạ từ khe cong khoe môi biến thành tiếng cười hạnh phúc, khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ ngập đầy ý cười thỏa mãn, nàng ngoắc ngoắc tay, chó lưu lạc lớn dẫn chó lưu lạc nhỏ cười híp mắt chạy đến.

161. Q.3 - Chương 4: Mẫu Thân Kinh Hi

Edit: Kiri

Sau món tôm hấp ngày ấy, những ngày sau, với Lãnh Hạ, chính là ác mộng!

Thỉnh thoảng ăn tôm hấp nàng sẽ rất thích nhưng ngày nào cũng ăn, bữa nào cũng ăn?

Từ hôm đó, hai cha con ngày nào cũng xuống bếp thay đổi món, nói là đổi nhưng cũng chỉ là chuyển từ hấp sang luộc rán xào... mà thôi, rồi vui vẻ mang lên cho nàng, dùng đôi mắt chó nhỏ lưu lạc kia mà nhìn nàng chờ mong.

Cũng giống như bây giờ, Lãnh Hạ nhìn mâm tôm trên bàn, ngửa đầu nhìn trời, khóc không ra nước mắt.

“Mẫu thân, Thập Thất tự tay làm tôm kho tàu đó!” Chiến Thập Thất cong cong khoe mắt, gắp một miếng lên: “Mẫu thân nếm thử xem có ngon không?”

Một bóng người cao lớn đẩy mổ tiểu hài tử ra đằng sau, Chiến Bắc Liệt túm chặt vai nó rồi bẻ một mâm khác lên, cười híp mắt nói: “Tức phụ, kho tàu gì đó không ngon đâu, tôm hầm măng mới bổ dưỡng!”

Lãnh Hạ nhìn về phía hai người, một lớn một nhỏ đứng ở trước mặt nàng, kẻ vai sát cánh cười tủm tỉm.

Hình ảnh cha con tình thâm, quả là khiến người khác cảm động đến rơi lệ!

Chung Thương vừa bước vào liền thấy một hình ảnh như vậy.....

Ở góc Lãnh Hạ không thấy được, bàn tay nhỏ bé cầu mạnh đùi mỡ nam, bàn tay to lớn bóp chặt bả vai mỡ tiểu hài tử, hai người đầu nhau sống chết ở sau lưng, trước mặt lại tươi cười hòa hảo:

“Tức phụ.....”

“Mẫu thân.....”

Chung Đại ám vệ loạn choạng suýt quỵ xuống, đuôi mắt lạng lẽ liếc về phía hai cha con đang làm chuyện mờ ám.

Trong ánh mắt uy hiếp cảnh cáo của một lớn một nhỏ, hần lập tức ho khan một tiếng rồi chuyển tầm mắt, nhìn thẳng nói: “Vương phi, bên ngoài có người cầu kiến.”

Lãnh Hạ hít sâu, chưa bao giờ cảm thấy cái mặt than này thuận mắt như thế, cho nên nụ cười cũng hòa ái hơn hẳn: “Được, ta ra đây!”

Vừa dứt lời liền biến mất!

Trong ánh mắt ai oán của Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất, Chung Thương rợn tóc gáy vô cùng cảnh giác.....

Mổ sát thủ nhanh chóng trốn thoát cái mâm tôm chết tiệt kia!

Lãnh Hạ không ngờ rằng, người cầu kiến, là người quen cũ đã bốn năm không gặp!

Nam nhân đứng chấp tay quay lưng về phía nàng, thân hình cao lớn, nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là đôi mắt nâu đậm đà như rượu, rực rỡ như đá quý.

Bốn năm, thời gian không để lại bất cứ dấu vết gì trên người này, vẫn là đôi mắt to mày rậm mũi cao thẳng, trên mặt không bớt đi chút ngạo mạn nào.

Hắn nói: “Nữ nhân, đã lâu không gặp.”

Vị bằng hữu không tính là bằng hữu này làm Lãnh Hạ cười rộ lên: “Thác Bạt Nhung, đã lâu không gặp.”

Nàng vươn tay ra làm tư thế mời rồi ngồi xuống trước, tự rót trà nhấp một ngụm.

Đánh giá bộ dạng mệt mỏi của Thác Bạt Nhung, và sự lo lắng không giấu được trong mắt hắn, nàng hỏi: “Không có chuyện không lên điện Tam Bảo, có chuyện gì cần ta giúp?”

Ngay lúc nhìn thấy Thác Bạt Nhung, Lãnh Hạ liền có dự cảm, những ngày thanh nhàn của nàng sắp chấm dứt.

Thác Bạt Nhung cũng ngồi xuống, không vòng vo mà nói thẳng: “Hoa Thiên đã xảy ra chuyện!”

Mây liễu nhíu lại, nàng cup mắt, gật đầu nói: “Nói rõ.”

Từ sau lễ đăng cơ ba năm trước, Hoa Thiên ký hiệp nghị xong liền rời đi Lãnh Hạ đã biết chuyện này sẽ xảy ra, dù sao chuyện hắn làm là không tuân theo ý của Hoa Mị và Hoa Trọng Lập, nếu quay về thì nhất định sẽ không gặp chuyện tốt lành gì.

Sau đó trong ba năm, nàng cũng thường nhận được thư của Hoa cô nương, mũ rơm, chuông, chim hoàng yến, và vài câu thăm hỏi của hắn, đồ tuy không quý hiếm nhưng cũng là tấm lòng của hắn, nàng luôn tươi cười nhận lấy.

Mà Thác Bạt Nhung thì tháng nào cũng nhận được quà tặng của hắn, đến bốn tháng trước thì bỗng nhiên không có.

Lúc đầu hắn cũng không để ý, đi thuyền mà nên không có tin gì cũng là bình thường, nhưng đến tháng thứ hai vẫn không có tin, Thác Bạt Nhung mới bắt đầu hoài nghi.

Giữa lúc này, một trong bốn gã sai vặt của Hoa Thiên bị trọng thương chạy tới Cách Cẩn thành, vô cùng nhếch nhác, cố gắng gượng nói một câu rồi tắt thở.

Thác Bạt Nhung ngẩng đầu, trong mắt đầy kinh sợ: “Hắn nói, Hoa Thiên gặp nguy hiểm!”

Lãnh Hạ gật đầu, buông chén trà xuống, nghe hắn nói tiếp: “Ta lập tức chạy tới Nam Hàn, hắn ở Nam Hàn nhiều năm như vậy, cũng có một chút thế lực của mình, ta dùng bồ câu đưa tin để bọn họ tìm kiếm, ở biển giữa Đông Sở và Nam Hàn phát hiện mảnh vỡ của thuyền nhưng người thì như biến mất hoàn toàn. Đến lúc ta tới nơi, không ngờ.....”

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút, siết chặt hai tay: “Toàn bộ Nam Hàn, không chỗ nào không dán lệnh truy nã của hắn, trên Hoàng bang nói rõ, hắn cấu kết với tam quốc ký hiệp nghị, có mưu đồ gây loạn Nam Hàn! Mà trong bách tính Nam Hàn, nhất định là có kẻ lửa cháy đổ thêm dầu, nói hắn có âm mưu với Đông Sở Hoàng đế, còn nói hắn cấu kết với Đại Tần Liệt Vương, lời bịa đặt nhiều vô số kể, nhưng nói chung thì đều là hắn phản bội Nam Hàn, ký hiệp nghị để tam quốc nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ ngày hợp tác phát binh tấn công Nam Hàn!”

Đến giờ Lãnh Hạ mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nàng từng nghĩ hắn về nước sẽ gặp phiền phức nhưng vẫn luôn nghĩ Hoa Mị và Hoa Trọng Lập là phụ thân và tỷ tỷ ruột của hắn, không ngờ sự việc lại đến nước này, hiện giờ Hoa Thiên ở Nam Hàn có thể nói là chuột chạy qua đường, người người đuổi đánh.

Nàng đứng lên, bước thong thả trong phòng khách, chợt nói: “Vậy thì Hoa Thiên đã chạy thoát!”

“Phải!” Thác Bạt Nhung gật đầu: “Cho nên ta mới tìm kiếm khắp nơi ở Nam Hàn chừng một tháng nhưng không tìm được chút tung tích nào.....”

Thác Bạt Nhung đột nhiên đứng dậy, chắc chắn nói: “Nhất định là Hoa Mị làm!”

Tuy rằng không biết tại sao hắn lại chắc chắn là Hoa Mị nhưng Lãnh Hạ hoàn toàn tin tưởng phán đoán của hắn, dù sao thì Thác Bạt Nhung vẫn hiểu quan hệ của họ với Hoa Thiên hơn nàng.

Nàng nghĩ một lát, trong ánh mắt lo lắng của Thác Bạt Nhung, quyết định: “Người đi nghỉ ngơi một chút, sáng mai xuất phát.”

Thác Bạt Nhung thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nhìn nàng, gật đầu nói: “Nữ nhân, ta không nhìn lầm người!”

Quay về Thanh Hoan uyển.

Lãnh Hạ vừa bước vào sân đã nghe thấy tiếng âm ỉ ở trong.

Ba người Cuồng Phong đứng ngoài cửa đều đang thò đầu vào trong xem, thấy nàng liền hành lễ: “Vương phi.....”

Thiểm Điện chỉ vào đại môn đang đóng chặt, ôm đầu nói: “Vương phi, từ lúc người đi, bên trong chưa từng dừng lại.”

Dùng móng chân để nghĩ cũng biết, đây là một lớn một nhỏ đánh nhau!

Nàng mỉm cười khoát khoát tay, vô cùng nghiêm túc: “Không sao, lúc ta đi, gia các người nói muốn dạy tiểu chủ tử công phu.”

Nếu mẹ ruột đã nói là không có việc gì thì ba bảo mẫu ngu ngốc của mô tiểu hài tử cũng yên tâm ngay lập tức vui vẻ cảm thán phụ tử tình thâm, đang định rời đi thì chợt nghe nữ nhân vừa thuận miệng bán con trai kia dặn: “Dùng bồ câu đưa tin cho Chung Vũ, để hắn tra bên Nam Hàn một chút, tra tin tức của Hoa Thiên.”

Ba người không hỏi nhiều mà trực tiếp nhận lệnh.

Lãnh Hạ ngẩng đầu thở dài, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Một con tôm kho tàu bay qua trước mặt nàng!

Con tôm nhanh chóng đập vào đầu một nam nhân đang đen mặt!

“Nhóc con! Đừng để lão tử bắt được ngươi!”

Một cơn gió phát qua, nam nhân đã túm lấy đứa trẻ vừa ném con tôm kia, đè nó xuống, bắt đầu đánh đấm.

“Mười tám năm sau, ta lại là một trang hảo hán!”

Đại Tồn Chiến thần mất hình tượng ngồi dưới đất, trên đầu có một con tôm, dưới chân có hai cái chân nhỏ đang vùng vẫy, tiếng gào khóc vang loạn cả phòng, mà căn phòng thì vô cùng lộn xộn, trên mặt đất, trên bàn, không chỗ nào không có tôm, măng,....

Bỗng nhiên, Chiến Bắc Liệt dừng tay, lập tức đứng lên.

Trong lúc đứng dậy còn không quên kéo mỡ tiểu hài tử lên, cực kỳ từ ái vỗ vỗ y phục cho nó, ôn hòa nói: “Con xem, ta đã nói con đừng tựa vào Phụ Vương, thế mà còn cậy mạnh, ngã xuống rồi thấy chưa?”

Chiến Thập Thất chu miệng, đang muốn mắng đồ đệ tiện, thì lập tức nuốt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi: “Dạ, Phụ Vương, sau này Thập Thất sẽ chú ý.”

Nói xong, hai khuôn mặt giống nhau như đúc quay sang, cười tủm tỉm nhìn Lãnh Hạ.

“Tức phụ.”

“Mẫu thân.”

Lãnh Hạ nheo mắt lại, chậm rãi hỏi: “Trong thời gian một nén nhang, dọn dẹp xong không?”

“Xong!” Hai người chân chó đáp: “Nhất định xong!”

Thái độ như vậy làm Lãnh Hạ rất hài lòng, mỉm cười khiêu mi, xoay người đi ra ngoài.

Tiếng đối thoại phía sau theo gió truyền đến tai nàng.

“Đúng là tiểu quỷ đáng ghét, mau dọn dẹp đi!”

“Còn ra vẻ Đại Tồn Chiến thần cái gì, ném trách nhiệm cho trẻ con!”

==

Dọc đường chỉ nghĩ đến chuyện Hoa Thiên, rất nhanh đã đến chỗ Mộ Nhị.

Từ lúc Tiểu Tiêm giả bệnh đến giờ đã hai tháng, Lăng Tử này luôn vô thanh vô tức, tự giam mình trong thế giới của bản thân, rất ít ra ngoài, nhưng chỉ cần có chuyện, người đầu tiên nghĩ tới chính là hắn.

Mộ Nhị nghiêm nhiên an cư lạc nghiệp trong Liệt Vương phủ, trong viện trồng đầy những thảo dược kỳ quái, chỉ có một lối nhỏ giữa vườn thuốc nối thẳng đến phòng hắn.

Còn chưa vào sân đã thấy một bóng người màu xanh, cẩn thận di chuyển giữa những thảo dược, mỗi bước đi đều rất cẩn thận, nghe thấy tiếng động hắn vẫn duy trì tư thế bất động ban đầu, ngơ ngác di chuyển cổ, quay sang nhìn.

Lãnh Hạ nhếch miệng nói: “Mai đi Nam Hàn, nếu ngươi rảnh thì cùng đi.”

Ánh mắt trong trẻo chuyển động nhìn Lãnh Hạ từ đầu đến chân một lượt, mày hơi cau lại, thận trọng lướt qua cánh cửa bảo bối của hắn, đi tới bên cạnh nàng.

Mộ Đại thần y vươn tay, lúc sắp chạm vào cổ tay nàng thì.....

Gió to thổi đến!

Chiến Bắc Liệt gạt tay hắn ra, cảnh giác lườm Lăng Tử: “Này này! Tránh xa một chút, đừng có động tay động chân!”

Trong mắt Mộ Nhị có chút tủi thân, lại vươn tay!

Lại gạt!

Lại vươn tay.

Lại gạt!

Cứ thế vài lần, Mộ Đại thần y vô cùng chấp nhất cuối cùng đã bị bại bởi Đại Tàn Chiến thần càng thêm cố chấp.

Chiến Bắc Liệt nhướn ày, ôm lấy tức phụ tuyên bố quyền sở hữu, ưng mâu hả hê vui sướng, đương nhiên cũng không phát hiện ra trong mắt Mộ Nhị cũng có vài phần hả hê, có một loại âm hiểm hắc biết một bí mật nhưng không nói cho người khác biết.

Lãnh Hạ sửng sốt, không biết mình có nhìn lầm không, nhìn lại lần nữa thì Lăng Tử vẫn là Lăng Tử.

Không nghĩ nhiều nữa, nhìn nam nhân ở bên cạnh, âm trầm hỏi: “Dọn dẹp xong chưa?”

“Đã xong.....” Mộ nam đứng nghiêm ngay ngắn, cực kỳ nghiêm túc: “Tức phụ, nàng vừa nói mai đi Nam Hàn?”

Thâm ý bên trong lập tức nhắc nhở Lãnh Hạ, việc này còn chưa thương lượng với Chiến Bắc Liệt, nhưng hắc cũng thanh nhàn phát chán rồi nên chắc cũng muốn giải tỏa một chút.

Quả nhiên, vừa nói chuyện Hoa Thiên xong, không chỉ Đại Tàn Chiến thần lập tức đồng ý, giữa không trung còn có một bóng người nhỏ bay đến hô to: “Mẫu thân, Thập Thất cũng đi!”

“Không được!”

Hai tiếng phản đối, đồng loạt vang lên.

Lãnh Hạ thì không cần phải nói, lần này đến Nam Hàn tìm kiếm Hoa Thiên, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, dù sao quan hệ của bọn họ với Nam Hàn cũng không tốt đẹp gì.

Nam nhân kia thì không cần bàn, Đại Tàn Chiến thần đen mặt, lập tức đánh bay mõ tiểu hài tử suýt sà vào lòng Lãnh Hạ.....

Mộ Nhị mím môi, nhìn mõ tiểu hài tử đập hồng hai hàng bảo bối của mình, cái mông nho nhỏ kia còn làm bẹp ba cây bảo bối, trong mắt vô cùng phức tạp.

Hắn vươn hai ngón tay ra tóm lấy vạt áo dính đầy bùn đất của Chiến Thập Thất, ném trả cho Chiến Bắc Liệt.....

Mỗ Chiến thần lại đánh, mõ Thần y cũng đánh.....

Mỗ tiểu hài tử bay tới bay lui giữa hai nam nhân, gào thét luôn mồm.

Một cánh tay mảnh khảnh vươn ra cứu tiểu bắt điểm, Chiến Thập Thất lập tức tội nghiệp vùi vào trong lòng mẫu thân, cọ cọ đầu rồi làm nũng: “Mẫu thân, cho Thập Thất đi với?”

Chiến Thập Thất chưa từng ra khỏi thành Trường An, nên đương nhiên là hưng phấn và mong đợi.

Lãnh Hạ cau mày, ôn nhu nói: “Không được, lỡ may gặp nguy hiểm thì sao?”

Chiến Thập Thất đảo mắt một cái rồi không khẳng khẳng đòi đi nữa, xoa xoa mông tử thân nói: “Mông Thập Thất, ngứa đau quá!”

Chiến Bắc Liệt nghiêng răng ken két, thấy Lãnh Hạ trừng mắt lập tức im miệng, ngửa đầu nhìn trời.

Lãnh Hạ lại trừng, Mộ Đại thần y thu hồi tầm mắt, tiếp tục đỡ ra.

Lãnh Hạ hài lòng, bế con trai vừa bị bắt nạt về Thanh Hoan uyển.

Anh bạn nhỏ thu được thắng lợi, vùi đầu vào lòng mẫu thân rồi ném cho Chiến Bắc Liệt một ánh mắt khiêu khích, làm hắn hận đến ngứa răng.

Cánh tay nho nhỏ ôm lấy cổ Lãnh Hạ, giọng nói trẻ con vui mừng vang lên không ngừng.

“Mẫu thân, Thập Thất rất bẩn nha!”

“Mẫu thân, lúc về tắm cho Thập Thất được không?”

“Mẫu thân, hôm nay Thập Thất bị hoảng sợ, tối nay muốn ngủ với người!”

==

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, Thác Bạt Nhung đã nóng lòng đứng chờ trước cửa phủ.

Nhìn thấy sáu người, Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt, Mộ Nhị, ba người Cuồng Phong, hần nhú mào hỏi: “Chỉ sáu người?”

Lần này đi là để tìm kiếm Hoa Thiên, thế lực của Thác Bạt Nhung cũng không nhỏ, hơn nữa Hoa Thiên cũng có thế lực của mình ở Nam Hàn, thế mà vẫn không tìm được hần, tìm Lãnh Hạ nhờ giúp vốn là nghĩ đến nàng và hai người đều có giao tình và thân phận của nàng.

Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Liệt Vương, tổ hợp như vậy, Thác Bạt Nhung vốn nghĩ sẽ có một đội quân đến Nam Hàn tìm kiếm nào ngờ lại chỉ sáu người.

Hai mắt Thác Bạt Nhung thâm quầng, nhìn cũng biết là do hần quá lo lắng, đêm qua cũng không ngủ được, Lãnh Hạ vỗ vỗ vai hần, giải thích: “Còn có Thí Thiên nữa, ta để họ xé lẻ ra đi theo chúng ta, quá đông sẽ khiến Nam Hàn chú ý.”

Thác Bạt Nhung giờ mới yên tâm, leo lên ngựa.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, nhìn về phía Mộ Nhị, ngạc nhiên nói: “Người đổi hòm thuốc?”

Hần luôn đeo một cái hòm thuốc nhỏ trên lưng, lần này đi lại mang cái lớn gấp đôi, tuy cũng rất tốt nhưng dài hơn nhiều.

Mộ Nhị gạt đầu, ngơ ngác phun ra: “Hoa Thiên.”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút liền hiểu ý hần, Hoa Thiên trốn khỏi tay Hoa Mị, có bị hành hình hay không thì rất khó nói, tình hình rất nguy hiểm, giờ còn là quân bán nước bị bách tính phỉ nhổ, không biết là hần trốn đến chỗ nào nữa, thảo dược chắc cần rất nhiều.

Không nói thêm nữa, mọi người đều lên ngựa.

Chiến Bắc Liệt ngồi trên lưng Điện Xế, lén liếc bên trong vài lần, đám người Chu Phúc Chung Thương Nghênh Tuyết đều đứng ở cửa, nhưng lại không có một bóng người nho nhỏ nào, hần giả vờ lơ đãng ho khan một tiếng rồi ra vẻ thuận miệng hỏi: “À.... tức phụ a.... Thập Thất đi đâu rồi?”

Lãnh Hạ cười khê, nhìn ánh mắt hần đảo loạn, cười nói: “Lúc sáng có đến chào ta, chắc là đi học.”

Đại Tần Chiến thần oán hận cắn răng, mắng thầm: “Đồ nhóc con không có lương tâm! Cũng không biết đi tiễn Phụ Vương!”

Nói xong vung roi lên, xuất phát đầu tiên.

Nhìn bóng lưng người nào đó lượn lờ oán niệm, Lãnh Hạ cười rộ lên: “Vịt chết mạnh miệng!”

Dứt lời liền đuổi theo.

Bảy người ra roi thúc ngựa rời khỏi thành Trường An đi về phía nam.

Trời đêm, trăng sáng, đầy sao.

Bảy con tuần mã in bóng dài trong đêm tối.

Mọi người ghì cương ngựa, đứng ở trước một quán trọ, đã đi được năm ngày rồi, đi được khoảng một phần tư đường, khoảng hai tuần nữa sẽ đến biên giới Đại Tần.

“Mời khách quan!” Tiểu nhị ở trước cửa rất nhiệt tình dắt ngựa ra sân sau, rồi dẫn mọi người vào trong.

Tùng tùng!

Lãnh Hạ dừng bước, nghi hoặc liếc một cái rồi tiếp tục đi.

Tùng tùng!

Nàng huyết Chiến Bắc Liệt: “Không nghe thấy tiếng gì à?”

Đại Tồn Chiến thần nhưn mây, nhìn xung quanh một lượt, đầu phải chỉ hiện tại, mấy ngày nay hắn thường nghe thấy tiếng này, tuy rất nhỏ nhưng không phải không thể nghe, giờ tức phụ hỏi đến mới chợt để tâm.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại tại Mộ Nhị đang chờ ra.

Biết Lăng Tử này đã hơn năm năm, đương nhiên Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt hiểu hắn, đừng thấy hắn bây giờ có vẻ ngờ ngác, mắt nhìn trời, hai người có thể thấy rõ ràng vẻ chợt dạ trên khuôn mặt cứng ngắc kia, dù rất nhỏ.

Lãnh Hạ nhìn hắn, không, là hòm thuốc sau lưng hắn: “Mộ Nhị...”

Mộ Đại thần y mím môi, hai tay chợt vòng về phía sau giữ vững cái hòm thuốc.

Rõ ràng là giấu đầu hở đuôi!

Dọc đường Mộ Nhị rất kỳ quái, mỗi lần xuống ngựa nghỉ ngơi, hắn đều thần bí trốn đến một chỗ hẻo lánh, có hỏi thì hắn cũng chỉ ngờ ngác nhìn người rồi quay đi, để lại một bóng lưng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lúc này, cuối cùng hai người cũng tìm được nguyên nhân.

Lãnh Hạ nhưn mây, vậy đánh trước sau cùng Chiến Bắc Liệt!

Một trước một sau, một khinh công không bằng hắn nhưng nội lực thâm hậu hơn, đánh được kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng còn một người không có chút nội lực nhưng động tác lại kỳ quái đánh hắn ngã xuống.

Mộ Nhị oan ức liếc sang hai bên, mắt thấy không có đường lui, chỉ có thể chọn.... nộ vũ khí đầu hàng không giết.

Mộ Nhị giơ tay lên, ném hòm thuốc cho Lãnh Hạ rồi lên chạy.

Dự cảm xấu dâng lên trong lòng, nhất là khi bắt được cái hòm thuốc này, dự cảm kia dâng lên tận đầu.

Tuy rằng đã đoán trước được bên trong là gì, nhưng lúc mở hòm thuốc ra, Lãnh Hạ vẫn đen mặt.

Một cái đầu thò ra: “Mẫu thân, kinh hỉ!”

Quả thật Lãnh Hạ kinh ngạc, nhưng không vui mừng!

Cái đầu nhỏ hưng phấn ngẩng lên, tươi cười đứng dậy ôm lấy cổ nàng: “Mẫu thân, thấy Thập Thất, kinh hỉ không?”

Lãnh Hạ kéo nó xuống rồi ném cho Chiến Bắc Liệt cũng đang đen mặt, lên tiếng: “Tùy người xử trí!”

Ứng mâu lập tức sáng lên, mặt đen lập tức thành hồng. Đại Tồn Chiến thần xách đứa trẻ đang sợ hãi, cười gằn đi đến một góc tối, hình ảnh quá máu me, vẫn nên làm lên lút thì hơn!

Một lát sau.....

Từng tiếng thét chói tai vang lên.....

Ba người Cuồng Phong đau lòng không thôi nhìn hai cha con trong góc tối kia, rụt cổ lại, đuổi theo Lãnh Hạ vào trong quán trọ.

Dù trong lòng rất lo lắng nhưng Thác Bạt Nhung cũng không khỏi chép chép miệng, không thể tưởng tượng nổi nhưn mây: “Gia đình kỳ dị.”

Phía sau, chính là Mộ Nhị ngờ ngác, con người nhàn nhạt đảo hai vòng, trong đó hiện lên một tia gian trá.

Nếu Lãnh Hạ ở đây, nhất định sẽ cực kỳ thần phục!

Lăng Tử này sau mấy năm, cuối cùng cũng học được giả dối, rõ ràng là đang vì chuyện ở vườn thuốc, báo thù a!

Bên ngoài quán trọ, bỗng vang lên một tiếng gào thét thảm khốc, lao thẳng lên trời!

“Mười tám năm sau, ta lại là một trang hảo hán!”

162. Q.3 - Chương 5: Nam Phần Nữ Trang

Edit: Kiri

Thác Bạt Nhung cầm loan đao đi trước mở đường, quay đầu lại dặn: “Cẩn thận một chút, ở đây có không ít độc trùng đâu.”

Vừa dứt lời, vèo!

Một tên tiểu quỷ lao vào lòng Lãnh Hạ nhanh như chớp, làm nũng: “Mẫu thân, Thập Thất sợ!”

Lãnh Hạ liếc mắt, tiểu ác ma này mà biết sợ?

Đánh chết ta cũng không tin!

Chiến Bắc Liệt nghiêng nghiêng răng, hung hăng lườm tên tiểu quỷ đang đắc ý kia, lười phản ứng.

Lúc này đã qua biên giới Đại Tần, đi hết cánh rừng này sẽ đến địa phận Nam Hàn!

Sau khi rời khỏi Đại Tần, bầu trời có vẻ đẹp mắt hơn, những đám mây cũng trở nên mộng mơ hơn, cảnh sắc xung quanh như điểm lệ hắt lên, hương hoa thoang thoảng trong gió làm say lòng người.

Thiểm Điện đi ở phía sau nhỏ giọng lầm bầm: “Nam Hàn này cũng thật kỳ dị!”

“Đây vốn là nơi các dân tộc thiểu số tập trung, sau đó bị khai quốc Hoàng đế Nam Hàn thống nhất, đã hơn trăm ngàn năm nên lãnh thổ Nam Hàn giờ đã giống với bốn nước khác, chỉ là bên ngoài Tùng lâm này vẫn còn giữ lại vài phần xưa cũ.” Thác Bạt Nhung vừa đi vừa giải thích.

Lãnh Hạ đẩy mấy cành cây chắn lối ra nói: “Người hiểu rất rõ về Nam Hàn.”

Tướng mạo của Thác Bạt Nhung là người Bắc Yến, nhưng thân phận lại là người Nam Hàn, Lãnh Hạ vẫn luôn hiếu kỳ, nhất là quan hệ giữa hắn và Hoa Thiên...

Rất thú vị a!

“Cha ta là người Yến, mẹ là người Hàn.....” Hắn dừng bước, quay đầu lại nhún vai: “Trước năm mười lăm tuổi ta đều sống ở đây, có thể nói là lớn lên ở nơi này.”

“Mẫu thân muốn biết là Thác Bạt thúc thúc và Hoa thúc thúc mà người muốn tìm kia.....” Tiểu quỷ trong lòng mẫu thân chớp chớp mắt hỏi đúng trọng điểm: “Có quan hệ gì?”

Lãnh Hạ nhìn trời, con à, con thật sự không phải là xuyên đến sao?

Nhìn ánh mắt tò mò của mấy người kia, gương mặt Thác Bạt Nhung ửng đỏ, ho khan một tiếng rồi tiếp tục đi.

Mây liễu nhướn lên, Lãnh Hạ chép chép miệng.....

Vừa quay đầu lại liền thấy mấy nam nhân ở phía sau đều có vẻ mặt sợ hãi như thấy quỷ, chắc, đám người thiếu hiểu biết này!

Lãnh Hạ huyết sáo một tiếng, đang định nói thì phượng mâu chợt cứng lại.

Gió tay lên, một ám tiễn lao thẳng về phía đỉnh đầu Chiến Bắc Liệt.

Ám tiễn xé gió lao đi rất nhanh, mọi người đều kinh sợ, chỉ có Chiến Bắc Liệt vẫn đứng im không nhúc nhích, không hề lo lắng kinh sợ chút nào, tín nhiệm tuyệt đối.

Một con nhện vô cùng rục rờ rơi xuống đất, mà dịch chảy ra từ người nó ăn mòn cả một khoảng đất.

Tiếng hít khí vang lên không ngừng, Lôi Minh trợn tròn mắt, sờn hết cả gai ốc, vừa rồi Thác Bạt Nhung nói có độc trùng, hắn còn không để tâm, giờ mới biết được độc trùng này lợi hại thế nào!

Độc này mà dính vào người.....

Chỉ sợ chết không toàn thân vẫn còn nhẹ!

“Mẫu thân, Thập Thất sợ a!” Một tiếng non nớt kêu lên, Chiến Thập Thất vùi mặt vào ngực Lãnh Hạ, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt cổ nàng.

Lần này không chỉ Lãnh Hạ trợn mắt!

Chiến Bắc Liệt nghiêng răng ken két, thẳng nhóc chết bầm này, chỉ biết giả vờ!

Mây kiếm nhướn lên, Đại Tàn Chiến thần khê động tay, con nhện đã chết kia bỗng bay thẳng về phía nó.

Ngay lúc con nhện kia sắp đập vào người Chiến Thập Thất, Lãnh Hạ vẫn cong cong khóe môi.....

Tiểu ưng mâu chợt lóe, cái chân ngắn ngủn kia đập một cái, mõ tiểu hài tử lập tức bay lên không!

Bàn tay vận lực, tung chưởng đánh bay con nhện kia ra xa.

Cũng trong lúc đó, Chiến Thập Thất mặc bạch y ưu nhã nhẹ nhàng đáp đất, khuôn mặt tiểu Chiến thần làm gì có chút sợ hãi nào, cười tủm tỉm đắc ý: “Dám đấu với ta!”

Á.....

Nhìn mấy ánh mắt trêu tức, hiểu ra ở xung quanh, Chiến Thập Thất bối rối.

Hắn chớp chớp đôi mắt đen láy, giang rộng tay ra, lao về phía Lãnh Hạ: “Mẫu thân, Thập Thất sợ a.....”

Bịch!

Mõ tiểu hài tử ngã chống vó!

Chiến Thập Thất nhìn mẹ ruột thần nhiên tránh mình, lòng nhiệt tình như bị dội một gáo nước lạnh.

“Con trai!” Lãnh Hạ nhìn nó rồi quay đầu lại bước đi, ném cho nó một câu: “Dùng đôi chân của con, đuổi theo!”

Mỗ nam ôm chầm lấy tức phụ, sóng vai đi ở phía trước, ngửa mặt lên trời cười sảng khoái.....

Cứ như vậy, đi trong rừng được ba ngày, nguy hiểm có, vui vẻ có, ngay cả Thác Bạt Nhung vốn cực kỳ lo lắng cũng bị cả gia đình này làm vui lây, trong mắt có vài phần ý cười.

Cuối cùng, sáng sớm ngày thứ ba.

Mọi người ra khỏi cánh rừng, đến Nam Hàn.

Vừa bước vào thành trấn ở biên giới Nam Hàn, Lãnh Hạ liền nhíu mày, phong tình dị quốc rất nồng đậm, tuy rằng đúng như lời Thác Bạt Nhung, cơ bản thì giống các nước khác, nhưng trên đường chỗ nào cũng toàn các nữ tử ăn mặc mát mẻ, tùm nham tùm ba đi cùng nhau, nhất là rất nhiều nữ tử thấy Chiến Bắc Liệt liền ném mị nhãn qua đây.

“Công tử mới tới sao?” Một tiếng kiều mị truyền đến từ phía sau.

Mọi người quay đầu lại nhìn, một nữ tử ăn mặc hở hang, lả lơi bước đến, ánh mắt đảo qua mọi người một vòng rồi dừng lại ở Chiến Bắc Liệt, khiêu khích nói: “Tiểu nữ tử thích nhất là anh hùng uy vũ, nguyện cùng công tử vui vẻ một đêm!”

Lãnh Hạ huýt sáo một tiếng, khoanh tay xem náo nhiệt.

Bỗng nhiên Đại Tàn Chiến thần hung tợn ôm chầm lấy nàng, còn không quên lườm nàng một cái, dùng hành động để biểu hiện.

Lão tử có tức phụ!

Nữ tử Nam Hàn nhún nhún vai, quan sát Lãnh Hạ một lượt rồi bóp cổ tay thở dài: “Nương tử của công tử quả là một mỹ nhân.....”

Nói xong lại lả lướt rời đi.

Ba người Cuồng Phong vẻ mặt khiếp sợ, cừ thật, bách tính Đại Tồn coi như là tương đối cởi mở, nhưng nữ tử dám mặc ít như thế đi lại trên đường thì tuyệt đối không có, chứ đừng nói là dám mời nam nhân vui vẻ một đêm giữa ban ngày ban mặt!

Bên này đang khiếp sợ thì chợt nghe Thác Bạt Nhung giải thích: “Nam Hàn là như thế, nam nữ chỉ cần vừa mắt là có thể hưởng lạc thỏa thích, không ai khiển trách, hợp thì ở, không hợp thì đi, bách tính nơi này sống rất phóng khoáng....”

Hắn nói được một nửa thì đột ngột ngừng lại, ánh mắt nhìn theo nữ tử vừa mới rời đi.

Chỉ thấy nàng đi qua chỗ một đám người đang tụ tập, nhổ nước bọt một cái rồi cầm gậy rời đi.

Mọi người đến gần mới nhìn thấy chỗ này đang dán hoàng băng truy nã Hoa Thiên, dân chúng xung quanh đều phỉ nhổ và mắng chửi.

“Nam Hàn chúng ta lại có một Quốc cữu như thế đấy!”

“Phi! Quốc cữu cái gì, rõ ràng là quân bán nước!”

“Đừng để ta gặp được tên súc sinh bán nước này, bằng không nhất định sẽ đánh chết hắn!”

Những tiếng mắng chửi này như đâm vào tim Thác Bạt Nhung, hắn siết chặt hai tay, trong mắt vẫn tơ máu.

Bỗng nhiên, một bàn tay nắm lấy cổ tay hắn, Lãnh Hạ khẽ lắc đầu rồi kéo hắn đi.

==

Quán trọ.

Bộp!

Thác Bạt Nhung đắm một quyền lên bàn, nghiến răng nghiến lợi: “Hoa Mị!”

“Sao ngươi lại khẳng định là Hoa Mị.....” Đây là vấn đề mà Lãnh Hạ vẫn luôn nghi hoặc, nàng nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Mà không phải Hoa Trọng Lập?”

Thác Bạt Nhung lạnh lùng cười nhạo một tiếng, cực kỳ khinh thường: “Hoa Trọng Lập?”

Hắn ngồi xuống, cũng tự rót một chén trà, ổn định tâm tình rồi mới nói: “Các ngươi cho rằng Hoa Trọng Lập là Nhiếp chính vương, phụ thân của Hoa Mị, thì lão ta nắm được quyền?”

“Ngươi muốn nói là, người chân chính nắm quyền ở Nam Hàn là Hoa Mị.....” Lãnh Hạ chợt ngừng uống trà, hiểu ý của hắn: “Còn Nhiếp chính vương chỉ là để ngụy trang?”

“Đúng vậy!” Hắn gật đầu, lạnh lùng nói: “Hoa Trọng Lập chẳng qua chỉ là một tên gốc sinh ra một nữ nhi thủ đoạn cao siêu đã tâm bưng bưng, mọi quyền hành đều do Hoa Mị nắm giữ, mà lão ta, cũng chỉ là quân cờ để che mắt người khác thôi.”

Thì ra, trước kia Hoa Trọng Lập chỉ là một viên quan nhỏ, từ lúc Hoa Mị tiến cung, leo lên đến vị trí quý phi, được Tiên hoàng độc sủng, lão mới một bước lên trời, nghe theo mưu kế của Hoa Mị lập nhiều công trạng, đường quan mới rộng mở thênh thang. Sau đó, Hoa Mị mang long thai, nàng ta tìm được cơ hội hạ độc Tiên hoàng, ngụy tạo chiếu thư, để con trai của mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, trước năm Hoàng đế mười sáu tuổi, phong Thừa tướng Hoa Trọng Lập làm Nhiếp chính vương, cộng thêm Thái hậu buông rèm chấp chính.

Giờ Lãnh Hạ mới hiểu được, khó trách Thác Bạt Nhung cực kỳ chắc chắn, kẻ bắt Hoa Thiên và làm chuyện Hoàng băng kia chính là Hoa Mị.

Bởi vì Hoa Trọng Lập, căn bản là không có năng lực này!

Nam Hàn dù dân chúng có cởi mở đến đâu, cũng không thể để một nữ nhân độc quyền triều chính, nhất là lúc đó còn chưa có Tây Vệ Nữ hoàng, nên Hoa Mị mới lập ra cái vị Nhiếp chính vương này, để che giấu chuyện nàng ta lấy thúng úp voi, nhằm lừa gạt mọi người trong thiên hạ.

Lãnh Hạ xoay xoay chén trà, mỗ tiểu quỷ bò vào lòng nàng, tìm một tư thế thoải mái rồi mềm mại nói: “Mẹ, Thập Thất buồn ngủ.”

“Ngủ đi.” Nàng xoa xoa đầu Thập Thất, một lát sau mới nói: “Hay là tìm Hoa Thiên trước!”

Thác Bạt Nhung gạt đầu, bỗng nhiên đứng dậy: “Ta đi liên lạc với thuộc hạ của Hoa Thiên, hỏi xem họ có tin gì không rồi bảo bọn họ tìm tiếp!”

“Chờ một chút!”

Hắn ngừng bước, nghe Lãnh Hạ hỏi tiếp: “Từ lúc trước ngươi đi đến giờ quay về, có ai biết không?”

“Lúc trước rời đi, ra có nói ta đến Đại Tần tìm ngươi nhưng cũng không nói rõ, trên đường cũng không truyền tin.” Hắn chợt kinh ngạc: “Ngươi muốn nói.....”

Lãnh Hạ vừa vuốt tóc con trai vừa từ tốn nói: “Ta không dám xác định nhưng nếu Hoa Thiên đã chạy thoát thì tại sao lại không liên lạc với các ngươi, nhất là ngươi, ta tin rằng hắn biết ngươi đang tìm hắn, vậy tại sao không ra mặt, chỉ có hai khả năng! Thứ nhất, bị trọng thương! Hắn trốn ở một nơi nào đó để dưỡng thương nhưng dù vậy thì hắn cũng phải nghĩ cách để truyền tin cho ngươi.”

“Thứ hai.....” Lãnh Hạ nhìn về phía Thác Bạt Nhung.

Hắn rũ đầu xuống, gạt đầu nói: “Thứ hai, với những kẻ ở bên, hắn nghi ngờ!”

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao Hoa Thiên vẫn không chịu ra mặt, ngay cả người mà hắn tín nhiệm nhất hắn cũng không dám truyền tin, trừ khi bên cạnh có gian tế, mà hắn không thể xác định được là ai, vậy thì mọi chuyện đều rất dễ hiểu!

“Không chỉ như vậy.....” Chiến Bắc Liệt vẫn im lặng từ nãy đến giờ đứng dậy, xác tiểu quỷ trong lòng Lãnh Hạ lên.

Thẳng tay ném một cái, Chiến Thập Thất rơi vào trong lòng Mộ Nhị đang ngồi chờ ra ở cửa sổ.

Nhìn tiểu quỷ đang ngủ ngon lành trong lòng rồi lại quay sang nhìn Chiến Bắc Liệt, trong con ngươi ngơ ngác của Mộ Nhị, hiện lên sự ấm ức.

Ý nói: Con trai ngươi!

Mỗ Chiến thần giờ mới thấy hài lòng, sáng khoái nhưn ày kiếm, trực tiếp không nhìn Lăng Tử.

Hắn nói tiếp: “Nếu quả thật là vậy thì từ lúc ngươi vào Nam Hàn cũng đã bắt đầu bị theo dõi, những người muốn tìm kiếm Hoa Thiên đều đang theo dõi ngươi, chờ ngươi tìm được hắn hoặc có liên lạc với hắn!”

Thác Bạt Nhung thu chân lại, đi lòng vòng trong phòng.

“May mà ta rời Nam Hàn đến Đại Tần, Hoa Mị chưa thể quản xa đến vậy, lần này trở về hắn là không có ai biết, nhưng bị phát hiện cũng chỉ là vấn đề thời gian, lúc vào Di thành, chúng ta nên cẩn thận một chút.....” Hắn nhìn qua mọi người một lượt rồi hỏi: “Vậy thì hiện tại, chỉ với mấy người chúng ta, tìm kiếm thế nào?”

Chiến Bắc Liệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngươi thử nghĩ xem có chỗ nào có thể ẩn náu mà rất ít người biết...”

“Khò khò.....”

Một tiếng ngáy nhỏ vang lên cắt lời Chiến Bắc Liệt.

Đại Tần Chiến thần quay đầu sang, Mộ Nhị ngơ ngác ngồi ở trên ghế, ánh mắt mờ mịt nhìn những người tâm tư ngồn ngồn này, mà Chiến Thập Thất tựa vào hắn, khoe miệng khe khẽ lên, ngủ say không biết trời đất là gì.

Đương nhiên, người ngáy là thằng nhóc chết bầm này.

Chiến Thập Thất ngáy mỗi lần lần, cũng không ngáy thêm nữa, ngủ rất ngoan.

Chiến Bắc Liệt bĩu môi nói tiếp: “Chỗ đó, Hoa Thiên có thể trốn tránh tạm thời ở đây, có thể là ngươi quên tìm, hoặc là.....”

“Khò khò.....”

Mỗ tiểu hài tử lại ngắt lời cha ruột lần hai, ngáy xong một tiếng lại trở mình ngủ tiếp, rất ngoan ngoãn.

Chiến Bắc Liệt nhìn trời, tay có chút ngứa.

Thằng nhãi này, chắc chắn là cố ý!

“Hoặc là, người chưa kiểm tra hết mọi manh mối, có lẽ Hoa Thiên để lại.....”

“Khò khò.....”

Cuối cùng Đại Tồn Chiến thần cũng được như ý, ngay lúc Chiến Thập Thất len lén hé mắt ra nhìn, bước lại gần, giơ tay, túm lấy, xách lên, ném đi!

“A ——!” Kèm theo tiếng thét chói tai của mỗ tiểu hài tử, một đường cong lao ra ngoài cửa sổ.

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, sáng khoái nói nốt câu còn đang dang dở: “..... để lại đầu mối.”

==

Mười ngày sau, Di thành.

Di thành là đô thành của Nam Hàn, mấy tháng gần đây kiểm soát cực kỳ nghiêm ngặt, dân chúng muốn ra vào đều phải qua quá trình kiểm tra, so sánh với bức họa của Hoa Thiên, xác định không có vấn đề mới cho đi.

Ở cửa thành, mấy quan viên thủ thành đều đang xét hỏi những dân chúng muốn vào thành.

Chỉ có bọn họ mới biết, lần này không chỉ phải kiểm tra có Hoa Thiên không, mà còn có mấy bức tranh trong túi, nam anh tuấn bất phàm, nữ tuyệt mỹ khuynh thành, tuy rằng không biết thân phận của bọn họ, nhưng chỉ cần liếc qua cũng biết là những nhân vật lớn!

“Ai?”

“Họ Thù tên Thâm!”

“Vào thành làm gì?”

Sau khi viên quan ột tiểu thương vào thành, tiếp tục hô to: “Tiếp theo!”

Bỗng nhiên, hấn sững sốt.

Trước mặt là một nam ba nữ, nam nhỏ nhắn, nữ cao to, nhóm người này, quả là kỳ dị đến không thể kỳ dị hơn!

Hấn ghét bỏ gắt: “Ai?”

Nam nhân cực kỳ tuấn tú, phe phẩy chiếc quạt, phong lưu phóng khoáng đáp lời: “Bẩm quan gia, tiểu nhân là Lăng Hiệp, dẫn ái thê, ái thiếp và con gái đến kinh thành thăm người thân.”

Viên quan nuốt nước miếng một cái, chỉ vào mấy nữ nhân cao to ở bên cạnh, lắp bắp: “Đây là ái ái ái ái ái.....”

Thứ lỗi cho hấn, ba nữ nhân như thế, ái thê, ái thiếp cái gì, hấn quả thật là nói không nên lời!

Hấn nhìn Lăng Hiệp, trong mắt lộ vẻ ngưỡng mộ.....

Lăng Hiệp mỉm cười, ôm chầm lấy nữ tử cao lớn nhất, giới thiệu: “Đây là ái thê của tiểu nhân, Liệt Nhi.”

Cô gái này thân hình cường tráng, trang điểm rất đậm, dường như là không nhìn ra nổi ngũ quan ở đâu, chiếc váy đang mặc cứ như là vừa trộm về, buộc túm lộn xộn, nhất là hai quả núi khổng lồ ở trước ngực.....

Viên quan kinh hoảng, cố gắng đè nén nước chua đang không ngừng dâng lên từ dạ dày, quay sang hai người khác.

Lăng Hiệp hiểu ý, đang định ôm lấy người kia thì chính thê tên Liệt Nhi kia trừng mắt nhìn hấn, hấn lập tức rút tay lại, chỉ vào một nữ nhân nói: “Đây là ái thiếp của tiểu nhân, Mộ Nhi.”

Viên quan nhìn thấy hành động lúc nảy của vị chính thê kia rất rõ ràng, ném cho hấn một ánh mắt đồng tình, chính thê này, đúng là đủ liệt!

(Liệt: ở đây muốn nói là ác liệt, là ghen đó)

Viên quan quay sang nhìn Mộ Nhi một lúc rồi chỉ vào đầu hỏ nhỏ: “Ái ái ái ái ái ái..... thiếp của người, chẳng nhẽ.....”

Nữ tử này bộ dạng không tệ, tuy cũng cao to nhưng vẫn khá hơn chính thê nhiều, ít nhất cũng gầy hơn a!

Nhưng, ánh mắt từ đầu đến giờ đều không di chuyển, vẫn cứ nhìn chăm chăm hấn làm hấn nổi da gà.

Lăng Hiệp thở dài: “Là một kẻ ngốc!”

Ái thiếp Mộ Nhi ngốc nghếch chậm chạp di chuyển ánh mắt, rõ ràng là tủi thân, tiếp tục dờ ra.

Viên quan lại ném cho hấn ánh mắt đồng tình lần nữa, chuyển sang nhìn một nữ nhân khác, vừa nhìn thoáng qua đã phải nhắm chặt mắt lại luôn!

Ai u u, thị thiếp này, bộ dáng quá thô kệch!

Lăng Hiệp tiếp tục thở dài: “Ái thiếp của tiểu nhân, Nhung Nhi.”

“Được rồi!” Quan viên xua tay liên tục, chỉ muốn tiến bước ba nữ nhân này đi luôn: “Mau vào đi! Huynh đệ, không dễ dàng a! Lão ca bồi phục người!”

Nói xong liền lắc đầu than thở: “Cũng may vẫn còn một tiểu nha đầu xinh xắn đáng yêu, nhìn dung mạo này.....”

Viên quan đang nói thì nghẹn lại, tiếp tục bối rối.

Lăng Hiệp chớp chớp mắt mấy cái, nhìn theo ánh mắt của hấn, lập tức im lặng nhìn trời, bóp trán.

Chỉ thấy tiểu nha đầu đang nắm tay Liệt Nhi, chưa đến bốn tuổi, mặc bộ váy trắng đáng yêu, nhưng trước ngực lại lồ ra rõ lớn!

Dựa theo tiêu chuẩn của kiếp trước..... ít nhất..... cũng phải cup C!

Hấn túm lấy tay tiểu cô nương, trừng mắt dạy dỗ: “Nha đầu này, đã nói bao nhiêu lần là không được giấu bánh mìn thần vào trong áo, để mẹ người thấy thì lại dạy bảo người một hồi!”

Hấn quay sang viên quan, xấu hổ giải thích: “Đứa con gái này của ta a, rất hay ăn.”

Tiểu cô nương cũng chớp chớp mắt, giống như hiểu ra mình đã làm sai cái gì, giọng nói non nớt đầy sợ hãi: “Cha, đừng đưa con ẹ.”

Vừa dứt lời!

Một bàn tay to đã vươn tới, ôm tiểu cô nương vào lòng, móc hai cái bánh bao to ra rồi cười gằn: “Người dám lén giấu đồ ăn? Chờ lão.... lão nương về sẽ chính đồn người!”

Tiếng nói thô kệch the thé của nữ nhân này làm viên quan kia dựng tóc gáy!

Hấn lùi lại ba bước: “Về rồi muốn chính đồn thế nào thì chính đồn.....”

“Đi nhanh lên!”

“Đi mau!”

“Đi!”

Ba tiếng giục liên tiếp, tiếng sau gấp hơn tiếng trước, tiếng sau sợ hãi hơn tiếng trước, bộ dáng kia như là ở chung lâu thêm một giây, hấn sẽ bị lây bệnh vậy!

Lăng Hiệp phe phẩy chiếc quạt, dẫn bốn người đi vào trong thành.

Dọc đường, người nào nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm thét lên một tiếng rồi chạy trốn!

Sau khi rẽ vào một ngõ nhỏ, bốn lớn một nhỏ đều lập tức thay đổi sắc mặt, nhất là Liệt Nhi, dù có trang điểm đậm đến đâu cũng không che được oán niệm trên khuôn mặt đen như than.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, rít lên: “Hoa Thiên, đừng để lão tử tìm được người!”

Không phải là Đại Tồn Chiến thần thì là ai?

Chiến Bắc Liệt chưa bao giờ sinh ra oán niệm sâu như biển với Hoa cô nương như lúc này, để tìm Hoa Thiên mà hắn phải lưu lạc tới bước đường này!

Nam phần nữ trang chết tiệt!

Hôm đó, Thác Bạt Nhung thật sự nghĩ ra được một chỗ, là chỗ mà Hoa Thiên có thể trốn được, trên đường tới Di thành liền thuận tiện đến đó tìm thử, trong ấy phát hiện ra một ít vải băng nhuộm máu, chắc Hoa Thiên đã từng ở đây, băng bó xong lập tức rời đi.

Điều này cũng chứng thực suy đoán của họ, nếu không có người thân cận khiến hắn hoài nghi thì hắn sẽ không phải cẩn thận cảnh giác như vậy.

Sau khi mọi người thảo luận một hồi, cuối cùng kết luận, chỗ mà Hoa Thiên có khả năng đến nhất, là Di thành!

Chỗ nguy hiểm nhất, thường thường là nơi an toàn nhất!

Hoa Mị sẽ không ngờ, Hoa Thiên dám quay lại nơi gần nàng ta nhất.

Mà Hoa Mị lại càng không ngờ, bọn họ lại cải trang như vậy, hoàn toàn phá vỡ hình tượng của Đại Tồn Chiến thần, thần y Mộ Nhị, cả Thác Bạt Nhung nữa! Dù thế nào thì một hồi nam nữ thế vai này đã giúp họ an toàn xâm nhập vào Di thành, giờ thì đến cứ điểm ám vệ ở Nam Hàn rồi hỏi xem Chung Vũ có tin tức gì không.

Đại Tồn Chiến thần túm lấy đứa trẻ đang nhét bánh bao vào ngực, đập vào đầu nó một cái, giận dữ nói: “Đồ ngốc! Không biết có phải do lão tử sinh không nữa!”

Mổ tiểu hài tử tử thân chọc chọc ngón tay, tiểu ưng mâu đảo qua đảo lại, rất đáng thương.

“Đói bụng...” Bên cạnh bỗng vang lên tiếng nói.

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn bọn họ, chấp nhất nói: “Đói bụng!”

Vừa dứt lời.....

Bốn cái bánh bao bị nhét vào tay hắn.

Chiến Bắc Liệt và Thác Bạt Nhung giải quyết mấy cái bánh bao xong liền đi ra khỏi ngõ trước, Lãnh Hạ túm lấy tiểu quỷ kia đi theo sau.

Chỉ để lại Mộ Nhị ngơ ngác nhìn bốn cái bánh bao trong tay, bàn tay nhỏ gầy mò vào trong áo, cũng móc ra hai cái, ý nói: Cái này.....

Ta cũng có!

==

Rẽ trái rẽ phải theo Thác Bạt Nhung một hồi, cuối cùng cũng tìm được cứ điểm ám vệ ở Nam Hàn.

Đây là một gian tiểu quan quán, nhìn qua thì không khác gì thanh lâu, chỉ là không có cô nương mà toàn mỹ nam tử, còn khách thì nam nữ đều có, nhưng không ai mà không đội mũ, không muốn ai nhận ra thân phận của mình.

Dù sao Nam Hàn có cởi mở thế nào thì tiểu quan quán cũng chẳng phải nơi quang minh chính đại gì.

Đại sảnh rất yên tĩnh, một nam tử thanh nhã đang đánh đàn, chỉ có mấy người khách đang thưởng trà.

Lãnh Hạ vén rèm xe lên, nhìn nam tử đang đánh đàn kia, chép miệng hỏi: “Chung Vũ?”

Chiến Bắc Liệt lắc đầu, thần bí nhưn mày, đang định nói thì....

“Quý khách, mời lên lầu!”

Một nữ tử lao tới, giọng nói rất to và thô, trực tiếp kéo tay áo Chiến Bắc Liệt, chạy nhanh lên lầu!

Lãnh Hạ nghi hoặc chớp mắt mấy cái, tuy rằng giọng thô nhưng chắc chắn là nữ nhân.....

Ông tay áo hơi giật giật, tiểu quỷ kia túm lấy tay áo nàng, rất nghiêm túc: “Mẫu thân, hẩn ở ngay trước mặt người, vượt tường!”

Lãnh Hạ nhìn trời, đùa giỡn: “Cho nên?”

Chiến Thập Thất nắm chặt tay, tiểu ưng mâu lóe sáng: “Chúng ta đi bắt kẻ thông dân!”

Bể vật nhỏ gây ly gián này lên, hai mẹ con hiên ngang đi bắt kẻ thông dân.

Đến tận lúc vào gian phòng trên lầu ba, Lãnh Hạ mới nhìn rõ diện mạo nữ tử kia, không quá hai mươi tuổi, mặc y phục nam nhân rất rộng, sôi nổi nhanh nhẹn, dung mạo chỉ trên hạng trung, cực kỳ anh khí!

Mà đôi mắt kia, đang nhìn nàng chằm chằm.

Phịch!

Chưa đợi nàng quan sát xong, nữ tử đã quỳ xuống, hô to: “Thuộc hạ Chung Vũ, tham kiến Vương phi!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, nàng chưa từng nghĩ rằng trong ngũ đại thống lĩnh Âm vệ, lại có một nữ nhân!

Ánh mắt tán thưởng đảo qua Chung Vũ, gật đầu nói: “Chung Vũ, thật khiến người ta kinh ngạc!”

Nàng cười hảo sảng đứng dậy, liếc thấy Chiến Thập Thất đang nắm tay Lãnh Hạ, hai mắt lập tức tỏa sáng, lại quỳ xuống, vui vẻ nói: “Thuộc hạ Chung Vũ, tham kiến tiểu chủ tử!”

Tiểu quỷ cười tủm tỉm, chạy lên đỡ nàng dậy, giọng nói non nớt đáng yêu: “Vũ cô cô, gọi Thập Thất là được rồi.”

Những người hiểu biết tiểu ác ma này đều trợn trắng mắt.

Vừa rồi ai nói muốn bắt gian?

Chung Vũ đương nhiên là không biết, vô cùng mừng rỡ nắm tay nó, vui vẻ nói: “Quả là một tiểu mỹ nữ, sau này lớn lên nhất định sẽ mê hoặc nam nhân trong thiên hạ!”

Á.....

Mỗi tiểu hài tử buông tay nàng ra, đi đến góc tường vẽ vòng tròn thôi.

Mọi người cười to, sau khi giải thích rõ, Chung Vũ sang sảng cười, làm nóc nhà cũng bị chấn động mấy phần.

Lãnh Hạ ngoáy ngoáy tai, nàng thấy hơi ừ rồi.

Chung Vũ sưng sốt, hiểu ra, cũng không xấu hổ, trực tiếp hào sảng nói: “Vương phi thứ lỗi, từ nhỏ thuộc hạ đã giống nam nhân, giọng càng lớn mới càng dễ giao tiếp với mấy nam nhân kia!”

Cũng phải vậy mới có thể chung sống hòa thuận với những ám vệ khác.

Chiến Bắc Liệt vỗ vỗ vai Chung Vũ, cũng không coi nàng là nữ nhân: “Tức phụ lão tử rất dễ sống chung, lâu dần người sẽ biết!”

Hẩn thấy Chung Vũ vẫn còn mấy phần câu nệ nên mới nói vậy, dù sao bọn họ cũng lớn lên bên nhau, mà Lãnh Hạ cũng không phải là người quy củ gì, nhưng vừa nói xong, mọi người đã yên lặng nhìn trời, im lặng nhìn nam nhân coi ‘Tức phụ là lớn nhất’ này.

Nữ nhân bưng hẩn không giống nữ nhân như thế mà bảo nàng dễ sống chung?

Chung Vũ hào sảng cười to, gật gật đầu nói: “Vương phi, những lời đồn về người thuộc hạ đã nghe không ít, cả những sự tích của người nữa, thuộc hạ luôn chờ mong, không ngờ lại được gặp người muện nhất.”

Chung Thương, Chung Mặc, Chung Trì, Chung Ngân, Chung Vũ, trong năm người, quả thật Chung Vũ là người gặp muộn nhất, Chung Mặc phụ trách Đông Sở đã gặp qua một lần ba năm trước, là một người vô cùng trầm ổn, ít nói. Đối với những thuộc hạ đồng sinh cộng tử, cùng nhau lớn lên với Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ cũng không ra vẻ Vương phi gì cả, nhất là nữ tử này, rất đáng quý.

Cười đùa xong, mọi người mới quay lại việc chính.

Chung Vũ ôm quyền nói: “Vương phi, tháng trước thuộc hạ đã nhận được thư Thiểm Điện truyền tới, cũng đã phái người tìm kiếm ở Nam Hàn nhưng không tra được bất cứ tin gì liên quan tới Hoa Quốc cữu.”

Lãnh Hạ ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Di thành thì sao?”

Chung Vũ phất tay một cái: “Di thành là nơi tìm kiếm đầu tiên, từ đó đến giờ đã tìm vô số lần, những chỗ Hoa Quốc cữu có thể trốn đều đã tìm qua, ngay cả thanh lâu sở quán chúng ta cũng đã tìm!”

Lãnh Hạ cau mày hỏi: “Bốn gã sai vặt của Hoa Thiên người biết chứ?”

Chung Vũ suy nghĩ một chút rồi đưa áy nam nhân một cái khăn rồi trả lời: “Vương phi, bốn người đó toàn bộ Nam Hàn đều biết, thuộc hạ tra được, hai người không rõ tung tích còn hai người khác thì đã chết.”

Thác Bạt Nhung cảm kích rồi vội vàng lau đi lớp phấn son.

Hắn giải thích: “Một người không rõ tung tích là người báo tin cho ta ở trên biển, mà ba người khác thì được thuộc hạ của Hoa Thiên phát hiện, lúc đến thì hai người đã chết, một người trọng thương được cứu.....”

Nói đến đây, hắn bưng tỉnh đại ngộ: “Gian tế chính là hắn?”

Hoa Thiên nghi ngờ, nhất định là người thân cận với hắn, mà có khả năng nhất thì chính là bốn gã sai vặt luôn theo hắn như hình với bóng, ba người đều đã chết, chỉ mình hắn còn sống.....

Mà Hoa Thiên lại vì hắn ta mà không biết đang phải trốn ở đâu, không có cách nào để truyền tin.

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo: “Dù gian tế là ai, cứ để Hoa Thiên về rồi tự giải quyết.”

Chiến Bắc Liệt ngồi xuống, tháo hết trăm cài ra, rồi lau son phấn đi, bĩu môi: “Nếu như Hoa Thiên không muốn ra mặt, muốn ẩn núp trong Di thành thì nhất định là làm được!”

Hoa cô nương tuy rằng không ra sao, nhưng năng lực thì Chiến Bắc Liệt không hề hoài nghi.

“Ừm, vậy thì làm hắn ra mặt!” Lãnh Hạ vuốt cằm, gương mặt gian trá.

Bộ dáng này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tất cả đều nhìn sang.

Nhìn một đám hiếu kỳ nhìn mình, nàng ngoắc tay với Chung Vũ rồi nói thăm vài câu, càng nói, ánh mắt Chung Vũ càng sáng.

Một lát sau, sùng bái nhìn nàng, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng.

“Vương phi anh minh!”

163. Q.3 - Chương 6: Đại Hội Mỹ Nam

Edit: Kiri

Di thành, quán trà.

Tiểu nhị vừa bưng trà lên, đang định rời đi thì bị một người khách kéo lại.

Người khách đó nhìn vẻ hưng phấn mong chờ của bách tính dưới lầu thì ngạc nhiên hỏi: “Tiểu nhị ca, trong thành có chuyện gì vui à?”

Tiểu nhị lập tức toét miệng, nhanh chóng ngồi xuống bàn, ra vẻ thần bí nói: “Ngài mới tới Di thành phải không, Di thành chúng ta tối hôm nay a, xảy ra một chuyện vô cùng mới lạ!”

“Tiểu nhị ca thật là tinh mắt!”

“Mau nói với chúng ta xem, chuyện mới lạ gì?”

Tiểu nhị bí hiểm nói nhỏ: “”Tuyển hoa khô chắc các vị đều đã nghe qua, nhưng tuyển mỹ nam, đã từng nghe thấy chưa?”

Vị khách lắc đầu như trống bỏi: “Tuyển mỹ nam?”

“Ngay tối nay! Thấy không, trong cái ngõ nhỏ kia có một gian tiểu quan quán, chính là chỗ đó, sẽ tuyển chọn nam tử đẹp nhất Di thành!”

Người khách kia vừa nghe đã thấy mắt hứng thú: “Không phải là chọn ra một tiểu quan bộ dạng tuấn tú sao....”

“Không phải thế!” Tiểu nhị liên tục xua tay, cúi kính nói: “Chọn tiểu quan mà dân chúng hưng phấn như thế sao? Đại hội mỹ nam này dù là do tiểu quan quán tổ chức, nhưng là cả mỹ nam Di thành, không phải chỉ trong tiểu quan quán ấy!”

Hắn vuốt cằm, vắt óc nghĩ lại: “Tờ truyền đơn nói thế nào ấy nhỉ.....”

“Người muốn trở thành nam nhân mỹ danh lan xa sao?” Một người ngồi ở bàn bên cạnh thò đầu sang nhắc.

“Người muốn hàng vạn hàng nghìn nữ tử điên cuồng vì người sao?” Tiểu nhị nhớ ra, khát khao nói.

“Người cho rằng mình có sức quyến rũ đặc biệt sao?” Người qua đường Giáp nói tiếp.

“Dù người là loại hình nào.....” Người qua đường Ất bổ sung.

Chỉ thấy mọi người trong quán trà hít sâu một hơi, trong ánh mắt khiếp sợ của hai vị khách phương xa, cầm đĩa lên.

Keng!

Chiếc đĩa gõ vào chén trà, phát ra thanh âm thanh thúy.

Mọi người rung đùi đắc ý, mỗi người một câu: “Người anh tuấn, người uy vũ, người nho nhã, người dũng cảm, người thanh tú, người đáng yêu, người lãnh khốc, người tuấn mỹ, người xinh đẹp, người văn nhã, người u buồn,.....”

Keng keng keng keng!

Tất cả cùng hô lên: “Chỉ cần người muốn tới!”

Mấy vị khách mới đến kia hít một ngụm lãnh khí, cũng không ngồi yên nữa, gấp gáp hỏi: “Tiểu nhị ca, bao giờ thì bắt đầu?”

Tiểu nhị dương dương đắc ý vì Di thành có một hoạt động rất vẻ vang, hắn nhìn sắc trời một chút, bỗng nhiên cả kinh: “Sắp bắt đầu rồi!”

Thoáng chốc.....

Trong quán trà gà bay chó sủa, tất cả khách khứa chạy như bay ra ngoài, nhanh chân chạy tới tiểu quan quán tổ chức đại hội mỹ nam.

Rầm —— đóng cửa.

Cạch —— khóa cửa.

Ông chủ dắt tiểu nhị, vừa chạy vừa nói: “Phải mau đến chiếm một chỗ tốt!”

Tình cảnh như thế xảy ra ở mọi nơi trong Di thành, sự kiện mới lạ này như được chấp cánh, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, từng ngôi nhà từng quán trà đều nói về chuyện này.

Chỉ trong mấy ngày, không ai không biết, không người không hiểu!

Trong một gian tiểu quan quán chẳng biết tên, sắp sửa cử hành đại hội mỹ nhân.....

À không, đại hội mỹ nam!

Mà lúc này, trong lúc toàn bộ nam nữ già trẻ Di thành đều chạy về phía tiểu quan quán thì trong sương phòng ở lầu ba của gian tiểu quan quán ấy, đang có mấy người ngồi quanh bàn, nhàn nhã uống trà.

Bộp!

Thác Bạt Nhung ngửa đầu uống cạn chén trà xong đập xuống bàn, đang muốn rót nữa.....

Thì nghe bên cạnh có tiếng trêu đùa: “Đây là trà, người có rót hết cả ấm cũng không thành rượu được.”

Mây hấn nhú lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Hạ: “Nữ nhân, làm một cái đại hội mỹ nam chớ chết như thế thôi mà Hoa Thiên thực sự sẽ đến sao?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, trong mắt có vài phần ý cười.

Lãnh Hạ cong cong khóe mắt, trêu tức nói: “Hắn tới hay không, chẳng phải người là người rõ ràng nhất sao?”

Nói không ngoa, đừng nói bây giờ bị phát lệnh truy nã trên toàn quốc, dù có bị dao kề cổ, chuyện mỹ nam tề tụ như thế này, nhất định hắn sẽ đến!

Thác Bạt Nhung đương nhiên rõ ràng, nhưng tâm tình hắn bây giờ rất phức tạp, vừa muốn Hoa Thiên xuất hiện lại không hy vọng hắn xuất hiện vì mỹ nam.

Chà.....

Nhìn xem nhìn xem, mặt tái hết cả rồi!

Hắn lại rót một chén, miệng nói lảm nhảm, bốn cái tai dựng lên, rốt cuộc cũng nghe được người này nghiêng rằng nghiêng lợi nói cái gì.

“Chết tiệt, nếu người dám đến, lão tử sẽ..... lão tử sẽ.....”

Thác Bạt Nhung lâu bầu sẽ.....sẽ một lúc lâu mà cũng không sẽ được cái gì.

Hai người bĩu môi, không thèm để ý đến nam nhân uống nước như uống rượu vì bị Hoa cô nương kích động này.

Lãnh Hạ đảo mắt nhìn quanh hỏi: “Thập Thất đâu?”

Chiến Bắc Liệt cười tủm tỉm, vì không có thằng nhãi kia ở đây nên tâm tình rất tốt: “Phía dưới vui như vậy, nó ngồi yên sao được, kệ nó đi.”

Nàng gật đầu, suy nghĩ một chút, đúng là không cần bận tâm.

Chiến Thập Thất dù còn nhỏ tuổi, nhưng đầu óc thì tuyệt đối không nhỏ, nhất là mấy năm này để đối đầu với cha, rất siêng năng luyện công phu với lão ngoan đồng, thân thủ không dám nói là tốt đến đâu nhưng cũng không thể khinh thường, có thể đối phó được với mấy kẻ du côn tầm thường, nhất là khinh công cũng có chút thành quả, nếu gây họa mà không đánh lại được thì có thể chạy trốn.

Đúng vậy, chạy trốn, tiểu tử kia không hề có khái niệm gì về khí tiết.

Đánh thắng được thì ra sức mà đánh, đánh không lại thì nhanh chân bỏ chạy!

Cho nên, hai cha mẹ không hề lo lắng chút nào, tiểu ác ma không đi bắt nạt người khác thì đã là đại cát đại lợi rồi!

Trực tiếp ném con trai ra sau đầu, Lãnh Hạ đi tới cửa sổ, nhấc màn trúc lên, từ đây có thể nhìn hết được tình hình ở dưới đại sảnh.

Giữa phòng là một đài cao hình cung, giờ trên đó không có ai, nhưng sau nửa canh giờ nữa, lúc đại hội diễn ra, các nam nhân dự thi sẽ lên đó biểu diễn tài nghệ, rồi bắt đầu để bách tính tiến hành bình chọn.

Mọi việc đều do Chung Vũ lo liệu, cụ thể là ai đến dự thì Lãnh Hạ cũng không tham gia vào.

Đứng thấy Chung Vũ giống nam nhân, xử lý mọi chuyện cũng rất cẩn thận.

Lúc này, trong phòng đã có vô số người đến tham gia náo nhiệt, Chung Vũ đã thay y phục của nữ tử, nhìn chung thì cũng có bộ dáng của tú bà, giọng nói to vang khắp cả đại điện.

“Vương công tử, đã lâu không gặp, mời vào bên trong!”

“Ai u! Hứa đại nhân đến rồi sao? Mời vào mời vào, đã để lại phòng ở lầu hai cho ngài!”

“Vị công tử này thật lạ mặt, vừa nhìn đã biết là nhân trung long phượng, mời vào bên trong, có rượu ngon và đồ ăn đang đợi!”

“Hoan nghênh hoan nghênh, công.....” Chung Vũ nói được một nửa thì chợt ngừng.

Ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, nàng cười to nói: “Tiểu công tử, cha mẹ ngài đâu?”

Vừa bước vào là một tiểu công tử, mới chỉ khoảng mười tuổi, dung mạo thanh tú, cũng có thể nói là có chút nữ khí, đặc biệt là đôi mắt tràn đầy sự ngạo mạn, mà y phục thì chất liệu thượng thừa, vừa nhìn đã biết là con trai của một gia đình giàu có.

Nó hừ lạnh, ngửa mặt nhìn không chớp mắt, như kiểu là nói chuyện với Chung Vũ cũng làm miệng nó ô ư.

“Cút nhanh đi..... Không phải chúng ta không có bạc, cái gì không nên hỏi thì đừng có hỏi! Không xem xem người có thân phận gì!” Một nam tử trẻ tuổi đi phía sau, vẻ mặt cáo mượn oai hùm.

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi ném cho Chung Vũ một đĩnh bạc!

Vênh mặt hất hàm sai khiến: “Nhanh lên, ở đây vàng thau lẫn lộn, hạng người gì cũng có, mắt mặt, rất mắt mặt, những kẻ dễ tiện như thế này, sao có thể đứng chung một chỗ với công tử nhà ta! Mau tìm một nhà gian, nhanh lên!”

Hắn ghét bỏ quét một vòng trong điện, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, như là thở chung một bầu không khí với những người này cũng khiến hắn bị bệnh vậy.

Chung Vũ ước chừng đĩnh bạc kia rồi bĩu môi thét lên: “Đưa vị công tử này lên lầu hai!”

Nam tử trẻ tuổi khi nói chuyện với tiểu công tử kia thì rất nịnh nọt: “Công tử gia, tiểu nhân đã nói đến chỗ này đó, nhất định sẽ khiến người vui vẻ!”

Một gã sai vặt nhanh nhẹn chạy tới, tươi cười nói: “Hai vị công tử, để tiểu nhân.....”

Bốp!

Còn chưa nói xong đã bị đập ngã xuống đất.

Tiểu công tử bước lên giẫm vào người hắn, ương ngạnh nói: “Chó không có mắt! Ở đây chỉ có một công tử!”

Sau khi gã sai vặt liên tục gật đầu, nó mới rút chân về.

Mặt bị giẫm sưng đỏ, gã sai vặt khó khăn đứng dậy, bùm mặt cúi đầu khom lưng, không dám nói thêm tiếng nào.

Vung tay áo lên, tiểu công tử giờ mới thấy hài lòng, ánh mắt ti nghễ liếc nhìn mọi người trong điện, nghênh ngang đi lên lầu hai.....

Rầm!

Vừa mới bước được một bước đã bị một cái chân ngấn mồm mồm ngáng đường, lập tức ngã lăn ra.

Tiểu công tử kia ngã quỵ xuống, mông chổng lên trời.

Ha ha ha ha.....

Đó, người ngang ngược tiếp đi!

Tiếng cười to liên tiếp vang lên trong điện, trong tiếng cười lộ vẻ thống khoái.

Nhất là Chung Vũ, thoải mái cười to, giơ ngón cái với kẻ đầu sỏ, dùng khẩu hình miệng nói: “Tiểu chủ tử, hảo dạng!”

Chủ nhân của cái chân ngắn kia, tiểu chủ tử của Chung Vũ, đương nhiên là Chiến Thập Thất.

Tiểu quý đầu thu chân lại, trong tiếng cười thống khoái của mọi người, ném cho Chung Vũ một ánh mắt: Chút lòng thành thôi!

“Ai? Là ai?” Một tiếng gầm thét giận dữ vang lên, tiểu công tử kia bò dậy, tức giận ngút trời quan sát một vòng: “Ai dám ngáng chân..... Bản công tử!”

Ha ha ha ha.....

Tiếng cười càng to càng nhiều, mọi người chỉ chỗ nó, thì thầm với nhau, cảm thấy rất hả giận!

Chỉ thấy áo choàng của nó nhăn nhúm hết cả, búi tóc cẩn thận cũng bung hết ra, hai dòng máu mũi chảy xuống, mà công tử trẻ tuổi làm tùy tùng kia thì ngã lăn ra ngoài, bất tỉnh.

Nó quệt một cái, thấy máu tươi thì cực kỳ hoảng sợ: “Máu.... máu.....”

“Ôi!” Chiến Thập Thất chạy đến bên cạnh Chung Vũ.

Bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên có chút khó hiểu, mềm mại hỏi: “Vũ cô cô, thì ra người cao quý như vậy cũng sẽ bị chạy máu a!”

Chung Vũ không hiểu ý của nó nên không nói gì.

Mồ tiểu hài tử khiêu khiêu mi, chọc chọc ngón tay, thở dài nói: “Ta còn tưởng rằng hần không giống chúng ta, không chảy máu mà chảy phân chứ!”

Giọng nói này rõ ràng là rất mềm mại nhưng lại vang lên rất rõ ràng bên tai từng người, mọi người lại cười vang lần nữa.

“Người.... người...” Tiểu công tử kia chỉ vào Thập Thất, nói không nên lời.

“Đánh cho bản công tử!” Đột nhiên, nó giậm chân một cái, quát to: “Đánh chết tiểu tiện chủng này!”

Khí thế hung hăng làm mọi người kinh hãi, đều lui về phía sau để tránh vạ lây.

Tiểu ưng mâu chớp chớp, trong đó lạnh như băng, giỏi lắm, dám mắng ta là tiện chủng!

Chiến Thập Thất khoanh tay chờ, đã lâu rồi ta không đánh nhau đấy!

Chờ a chờ, chờ a chờ.....

Đợi mãi mà trong đại điện vẫn chỉ có mình tiểu công tử!

Nó lúng túng nhìn xung quanh, ảo não giậm chân một cái, cũng không đợi người nữa mà tự ra tay, đánh về phía tiểu quý kia.

Rầm!

Tiểu công tử vồ hụt, lại ngã chống vó, nổi giận ùng ùng đứng dậy, chỉ thấy đứa bé xấu xa vốn nên đứng ở đây thì không biết đã chạy sang bên kia từ lúc nào!

Nó mím môi, trên mặt lộ vẻ xấu hổ và giận dữ, lại tiếp tục nhào lên!

Rầm!

Nhào lên!

Rầm!

Lại nhào lên!

Cứ như vậy một hồi, một đứa bé phúc hắc chưa đến bốn tuổi rõ ràng cho thấy nó đang chơi đùa!

Đối phó với một kẻ chân yếu tay mềm như thế, tiểu quy này đương nhiên là lười động thủ, trong tiếng hoan hô của một đám bách tính, điểm mũi chân bay nhẹ như chim yến, bạch y bay bay đầy ma mị, cười híp mắt bay tới bay lui.

Ở đây hai đứa trẻ một chạy một đuổi.....

Một đuổi lão đảo, vô cùng chặt vật, một bay ưu nhã, vẻ mặt trêu tức.

Cứ náo nhiệt như thế, cũng đã qua nửa canh giờ.

Trên đài bắt đầu xuất hiện những người dự thi, các nam nhân dự thi muôn hình muôn vẻ, làm mọi người đến xem được mở rộng tầm mắt.

Lãnh Hạ trong phòng thu hồi ánh mắt nhìn con lại, quay sang đài cao bên kia.

Nàng gật đầu, cực kỳ thoả mãn: “Chung Vũ xử lý rất tốt, có lẽ đã sớm có vòng loại!”

“Là sao?”

Nàng vuốt cằm, tấm tắc cảm thán: “Nhìn trên đó xem, rõ ràng là đã qua chọn lựa, chất lượng à, chắc chắn chắc... rất tốt a!”

“Tốt thế nào?”

Quan sát mấy lần xong Lãnh Hạ mới chỉ: “Người xem người kia, bộ dạng cao gầy, khuôn mặt cũng trắng trẻo thanh tú, khiến nữ nhân dâng tràn tình mẫu tử. Còn người kia, cao to chính trực, nhìn qua giống như hiệp khách, nữ nhân nào mà không mến anh hùng. Còn người kia..... người thứ ba bên trái..... người ở giữa.....”

“Thật không.....”

Lãnh Hạ không sợ chết gật đầu, ánh mắt không rời khỏi đài cao: “Đúng vậy!”

“Nàng —— thích —— ai —— nhất?”

“Người ở giữa kia! Hắn có chút thú vị, khí tức trầm hậu vững vàng, có lẽ là có võ công, vẻ ngạo nghễ kia dù thế nào cũng không che dấu được, nhưng có lẽ hắn cũng không có ý thu liễm lại, cả vẻ trêu tức trong mắt nữa, như là không phải tới tham gia náo nhiệt, người này.....” Nữ nhân nào đó chưa nói xong nhưng chợt có phản ứng, chớp chớp mắt, ngậm miệng lại.

Người nọ ở bên cạnh nghiêng chặt răng, mỗi chữ nói ra, vị chua lại tăng thêm một phần!

Lãnh Hạ thắm hít một hơi, nhanh chóng tươi cười, đang muốn vuốt giận thì bỗng nhiên phượng mâu cứng lại.....

Người nam nhân nàng vừa bình luận bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía này, chuẩn xác tìm thấy nàng!

Bốn mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng rời đi.

Mây liễu nhăn lại, Lãnh Hạ lẩm bẩm: “Đúng là người nhạy cảm!”

Vừa dứt lời, trong lòng đã thầm kêu ‘Xong đời’, nhanh chóng quay đầu, mỉm cười.

Mỗ nam đã hoàn toàn đen mặt, ưng mâu vặn vẹo trừng mắt nhìn nàng, oán hận cắn răng: “Tức phụ!”

Mỗ nữ ngửa đầu nhìn trời, được rồi, cuối cùng thì vẫn phải dùng tuyệt chiêu.

Chiến Bắc Liệt hận đến ngứa răng, nữ nhân đáng chết này dám nhìn nam nhân khác ở ngay trước mặt hắn!

Bỗng nhiên, trước mắt chợt lóe lên bóng trắng, một thân thể mềm mại nhào vào lòng, ngay sau đó, trên môi bỗng có xúc cảm ấm áp.

Lãnh Hạ tự dâng môi mình lên, đầu lưỡi mềm mại đảo quanh cánh môi, ôm lấy cổ hắn bắt đầu vuốt giận, giọng nói mơ hồ êm ái: “Ta sai rồi!”

Chỉ với một câu nói, nam nhân kia đã lập tức hết giận!

Hai người đang ôm nhau hôn sâu, bỗng nhiên.....

Ken kết.....

Chiến Bắc Liệt chớp chớp ứng mâu, dựng thẳng tai lên, lão tử không nghiêng răng mà?

Ken kết.....

Hai người tách nhau ra, nhìn sang kẻ phát ra tiếng nghiêng răng kia.

Chỉ thấy Thác Bạt Nhung đang đứng cạnh cửa sổ, mặt đen hơn than, hai mắt vằn đỏ nhìn xuống dưới, đằng đằng sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hoa Thiên!”

Hai người khiêu mi, nhìn theo ánh mắt hấn.

Trong đại điện người đến người đi, đông nghìn nghịt, có một bóng người nhón chân xuyên qua.....

Hấn kiễng chân chạy nhanh hơn cả thỏ, chạy nhanh về phía đài thi đấu!

Che mặt bằng một miếng vải đen, mũi nhọn đảo nhanh như chớp, mắt lóe lên những tia sáng xanh biếc, đảo qua đảo lại trên người các mỹ nam.....

Khí tức trên người hấn làm Lãnh Hạ chấn động!

Dung tục, yêu nghiệt, gian tà, gian xảo, mê đắm,.....

Không cần phải nói, Hoa Thiên!

Thác Bạt Nhung nổi đầy gân xanh, đột nhiên nở nụ cười.

Khuôn mặt thô kia cười lên cũng rất đẹp mắt, nhất là đôi mắt như rực rỡ sắc màu, chỉ là, nụ cười kia, dù nhìn thế nào cũng khiến Lãnh Hạ đổ mồ hôi thay Hoa cô nương.

Chiến Bắc Liệt ôm Lãnh Hạ, lui ra phía sau, tránh xa nam nhân giận quá hóa cười kia.

Hoa cô nương ơi, muốn chết thế nào vậy?

Hay ta trực tiếp bắn một ám tiễn xuống nhé, để cho người đỡ thống khổ trong tương lai?

Lãnh Hạ thở dài, mặc dù biết là không có tác dụng nhưng vẫn nói một câu: “Xúc động là ma quỷ!”

Ánh mắt nhìn Hoa Thiên hồi lâu chậm rãi chuyển sang Lãnh Hạ, khiêu mi, mỉm cười, gật đầu, u ám nói: “Ta rất bình tĩnh.”

Nam nhân tự nhận là bình tĩnh kia, âm trầm nở nụ cười, đang định đi xuống túm lấy kẻ không có lương tâm kia thì.....

Bỗng nhiên, một câu nói làm hấn ngừng bước.

“Thái hậu nương nương giá lâm!”

164. Q.3 - Chương 7: Xúc Động Ma Quỷ

Edit: Kiri

Câu nói kia vang lên trong điện rất rõ ràng, mọi tiếng động lặng dần, trong nháy mắt đã im bật.

Thác Bạt Nhung bỗng nhiên quay đầu lại: “Sao nàng ta lại tới?”

Lãnh Hạ cau mày, nàng cũng không ngờ là Hoa Mị sẽ tới, nếu nói là vì Hoa Thiên thì nàng không tin.

Trong mắt của thiên hạ, Hoa Thiên chỉ là một tên đoạn tay áo ẻo lả, không làm được chuyện gì, nếu không phải đã tiếp xúc nhiều lần thì cũng chưa chắc Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đã nhìn ra manh mối, càng không nói đến Hoa Mị luôn bị hấn đề phòng, chắc chắn không ngờ là hắn dám quay lại Di thành nguy hiểm này.

Nhất là còn không biết sống chết, chạy tới nhìn mỹ nam!

Nghĩ tới đây, Lãnh Hạ cũng không khỏi dâng lên vô hạn sùng kính với Hoa Thiên!

Đây là hy sinh vì tình sao.....

Nàng chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi túm lấy Thác Bạt Nhung đang mất bình tĩnh: “Chưa chắc đã là vì Hoa Thiên, xem thêm tý đã.”

Ba người đứng ở cạnh cửa sổ, ngẫm ra hiệu cho Chung Vũ, để nàng tùy cơ ứng biến.

Chung Vũ gật đầu, khom người đứng ở cửa nghênh tiếp.

Đột nhiên, ba người đều nhìn trời.

Chỉ thấy trong đại điện, ở một góc khuất, đang có một bóng đen ngo ngoe.....

Một nam nhân lén lút nấp ở góc tường, mông cong ra, hai tay cào tường, đầu dí sát vào mặt tường, tư thế kia, quả thực là hận không thể nhét bản thân vào tường.

Không phải Hoa Thiên thì là ai?

Thác Bạt Nhung vỗ gáy một cái, cắn răng: “Đúng là mất mặt!”

Nhưng mất mặt thì mất mặt, trong đại điện giờ rất nhốn nháo, bọn họ quan sát từ trên nên mới thấy được hành vi kỳ dị của Hoa Thiên, còn mọi người ở dưới thì đều không thấy, không thể không nói.....

Trốn rất giỏi!

Ba người giờ mới thật sự yên tâm, quay sang nhìn ra cửa.

Phượng bào diễm lệ, một nữ tử chậm rãi bước vào, tất cả dân chúng đều quỳ lạy: “Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Ái phi được Tiên hoàng Nam Hàn độc sủng đương nhiên là vô cùng xinh đẹp, nữ tử này khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt trái xoan, đôi mắt dài mảnh, đuôi mắt chéo lên, cằm ngẩng lên cao ngạo, bộ dáng rất quyến rũ, nhất là vóc người cực kỳ mảnh mai, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lẽo, khí chất âm lệ.

Nàng ta ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo bước đến giữa đại điện, phất tay áo lên: “Bình thân.”

Sau khi mọi người đã đứng dậy, Chung Vũ mới khom người bước lên, giả vờ thấp kém, run rẩy nói: “Thảo dân tham kiến Thái hậu nương nương, không biết nương nương giá lâm là có chuyện gì sai bảo?”

Hoa Mị nhìn quanh điện một vòng, không quan tâm tới Chung Vũ.

Trong ánh mắt co rúm lại của dân chúng, bỗng nhiên, nàng ta nói to: “Hoàng thượng, Ai gia biết người đang ở đây, tới đón người về cung!”

Vừa dứt lời, mọi người đều thì thào, ngó dáo dác xung quanh, vẻ mặt kinh ngạc, Hoàng thượng đang ở đây ư?

“Hoàng thượng ở đâu vậy?”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ta mà cũng có ngày được nhìn thấy Hoàng thượng ư!”

Trong tiếng thảo luận của dân chúng, trong lòng Lãnh Hạ dâng lên dự cảm không tốt.

Cũng trong lúc đó, một tiếng nói ương ngạnh yếu ớt vang lên: “Mẫu hậu, cứu Trẫm!”

“Mẫu hậu.... Mẫu hậu.....”

Dân chúng nhìn về phía phát ra tiếng, đều tản hết ra.

Mọi người tản đi hết nên để lộ ra tình hình ở đó.

Những tiếng hít khí vang lên liên tiếp.....

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía hai bé trai ở trong góc.

Một đứa khoảng mười tuổi, tướng mạo hơi có chút nữ khí, vô cùng thâm trầm quỳ rạp trên mặt đất, tóc tai bù xù, dương nanh múa vuốt, khóc lóc kêu gào: “Mẫu hậu, Mẫu hậu, mau cứu Trẫm!”

Còn đứa kia mới chỉ ba bốn tuổi, mày kiếm ưng mâu, tướng mạo vô cùng xinh đẹp, đang ngồi trên người đứa bé lớn hơn, kiêu ngạo vắt chéo chân, bạch y sạch sẽ, dứ dứ quả đấm nhỏ, cười híp mắt bắt nạt người khác.

Chính là Chiến Thập Thất!

Lãnh Hạ bóp trán, quả nhiên dự cảm kia không sai.

Tiểu ác ma nhà mình, đùa giỡn xong thì bắt đầu phản kích!

Thác Bạt Nhung nắm chặt hai tay, nhú mày: “Làm thế nào bây giờ?”

Đó là Hoàng đế Nam Hàn, nếu làm không tốt, có khi mạng nhỏ cũng mất luôn!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn trời, cực kỳ bình tĩnh: “Để Thập Thất tự giải quyết!”

Đại Tồn Chiến thần vui vẻ vuốt cằm, nhóc con, lão tử coi trọng người!

Thác Bạt Nhung sững sốt, không dám tin nhìn hai cha mẹ kia, cả kinh nói: “Nó mới ba tuổi rưỡi, vẫn chỉ là trẻ con!”

Nói xong, ngay cả hắn cũng bắt đầu nhìn trời, được rồi, dọc đường đã thấy đứa trẻ này tuyệt đối không thể dùng tiêu chuẩn bình thường của trẻ con để đánh giá.

Đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn, có mấy người dám đối đầu với Đại Tồn Chiến thần, mỗi ngày đối một kiểu đấu, đấu trí đấu võ để đoạt lấy nữ nhân bưu hãn hoàn toàn không giống nữ nhân kia!

Đúng là một gia đình kỳ dị!

Hắn đang cảm thán thì trong điện lại vang lên một tiếng hét lớn.

“Đồ to gan! Người mau thả Trẫm ra, Mẫu hậu của Trẫm đến rồi!” Chiến Thập Thất chớp chớp mắt, nhìn Thái hậu đang lạnh lùng đứng giữa điện rồi lại nhìn người nào đó đang gào to ‘Mẫu hậu’.....

Hai con người đen láy đảo một vòng, nó hồn nhiên nói: “Tiểu ca ca, Mẫu hậu là gì?”

Đứa trẻ đang bị nó ngồi lên, chính là tiểu công tử bị nó ngáng chân lúc nãy, cũng là con trai ruột của Hoa Mị, Tiểu Hoàng đế Nam Hàn —— Công Tôn Minh.

Công Tôn Minh giãy dụa nhưng vẫn không hất Chiến Thập Thất ra được, gào to: “Trẫm là Hoàng đế, người mau thả Trẫm ra! Trẫm muốn giết người!”

Trong tiểu ưng mâu xẹt qua một tia khinh thường, nhưng nét mặt lại rất thật thà, mỗ tiểu hài nhi chọc chọc ngón tay, chu miệng nói: “Tiểu ca ca, người còn chưa nói, Mẫu hậu là gì vậy?”

Công Tôn Minh giãy giụa một hồi mà không được, chỉ đành bực bội đáp lời: “Là mẫu thân của Trẫm!”

“Thì ra là mẹ a!” Chiến Thập Thất cong cong khóe mắt, ra vẻ như vừa hiểu ra, trong ánh mắt hoảng sợ của dân chúng, không chút khách khí mà vỗ vỗ đầu Công Tôn Minh, cười híp mắt nói: “Tiểu ca ca nói sớm có phải ta đã tha cho rồi không! Thật ngốc!”

Dứt lời, mới nâng cái mông nhỏ lên, đứng dậy.

Mỗ Thập Thất đuổi người, nhìn xong quanh một lượt rồi chạy đến trước mặt Hoa Mị, trong ánh mắt trợn trừng của mọi người, kéo kéo tay áo của Thái hậu cao quý, vô tội nói: “Bác, bác là mẹ của tiểu ca ca sao? Thất nhi đánh tiểu ca ca, nhận lỗi với bác!”

Đúng là một đứa bé hiểu chuyện a!

Nhìn đôi mắt đen láy và nụ cười hồn nhiên kia, ai cũng đều mềm lòng.

Nhưng Hoa Mị lại không phải người nhẹ dạ, không có chút biểu cảm này, chỉ lạnh lùng nhìn nó, giật tay áo lại.

Một lát sau, nàng ta nghiêm nghị chất vấn: “Người là con cái nhà ai, thật to gan, dám đánh Hoàng đế đương triều!”

Dân chúng đều thở dài, đứa bé đáng yêu như vậy, coi như xong rồi!

Trong những tiếng thở dài tiếc hận, mỗi tiểu hài nhi rũ đầu xuống, chọc chọc tay, yếu ớt nói: “Thất nhi đã xin lỗi rồi mà, là tại tiểu ca ca đánh người trước.”

Giờ mọi người mới nhớ ra, không phải Tiểu Hoàng đế vừa bước vào đã ngang ngược, vừa đánh người vừa khinh thường bọn họ sao?”

Không nhịn được mà đều nhìn về phía Công Tôn Minh, trong mắt có vài phần không dám tin.

Đây là Tiểu Hoàng đế của Nam Hàn chúng ta?

Công Tôn Minh vất vả đứng dậy, lau khuôn mặt đã bị dính bẩn, xấu hổ giận giữ quát: “Trẫm là Hoàng đế, chúng chỉ là dân đen, Trẫm muốn đánh ai thì đánh!”

Nghe xong câu này, những ánh mắt nghi hoặc, dần dần biến thành tuyệt vọng.....

Bỗng, một tiếng non nớt reo lên: “Bác, Hoàng thượng là gì vậy? Có phải như thầy thường nói, yêu dân như con, là trời của bách tính không?”

Chiến Thập Thất ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sùng bái, trong mắt như phát ra muôn vàn ánh sáng.

Cả điện lập tức trầm mặc, tiếng bàn luận của bách tính đều biến mất, trong tai vang lên câu nói của Chiến Thập Thất, trong mắt lại hiện lại bộ dạng giương nanh múa vuốt của Công Tôn Minh, và Hoa Mị uy nghi cứng họng.

“Tiểu tử, giỏi lắm!” Thác Bạt Nhung nắm chặt tay, tán thưởng nhìn xuống dưới.

Những lời này, Hoa Mị nói phải cũng không được, mà bảo không phải cũng không xong!

Nếu nàng ta bảo phải, đúng vậy, Hoàng đế yêu dân như con, là trời của bách tính, vậy hành động của Công Tôn Minh lúc này sẽ tính là gì?

Nhưng đứng giữa vô số bách tính ở đây, nàng ta dám bảo không phải không?

Dù trong lòng thật sự coi thường, nhưng bên ngoài thì nhất định phải giữ thể diện.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Con của bọn họ rất thông minh, nên họ không hề lo lắng, Chiến Thập Thất bị Chiến Bắc Liệt bắt nạt từ nhỏ, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cho nên, hai người đều tập trung chú ý vào Công Tôn Minh.

Lãnh Hạ vuốt cằm, lắc đầu nói: “Trẻ con mười tuổi, ở những gia đình tầm thường cũng đã hiểu chuyện, chứ đừng nói là người trong hoàng thất!”

Công Tôn Minh này rõ ràng là gốc ghếch, không có chút tâm cơ nào, chỉ biết dương nanh múa vuốt la hét mà thôi, không vừa mắt thì chỉ biết gào ‘Trẫm muốn giết người’, một bộ dạng trời đất bao la lão tử lớn nhất!

Nhất là từ lúc vào đã biết là tùy tùng kia dẫn nó đến.....

Ngay cả người bên cạnh cũng như thế thì chỉ có một khả năng —— Hoa Mị cố ý phóng túng!

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng giễu cợt: “Ba năm trước, lúc Hoa Mị muốn xưng đế thì các quan viên đều đã dâng biểu muốn Tiểu Hoàng đế điều hành triều chính, giờ cũng đã mười tuổi nhưng vẫn chưa có hành động gì, chắc triều thần cũng thấy, Hoàng đế này chưa thể độc lập được!”

Lãnh Hạ gật đầu, trong ánh mắt nhìn Công Tôn Minh, không khỏi có vài phần bi ai và thương hại.

Đừng thấy thân phận của Chiến Thập Thất cao quý, ở Đại Tần là một Tiểu Vương gia, con trai của Đại Tần Chiến thần, quả là viên ngọc quý trong tay Đại Tần, ở Tây Vệ thì càng không cần bàn, là tiểu Hoàng tử duy nhất của một nước, sau này rất có thể sẽ là Thái tử, Hoàng đế Tây Vệ tương lai, nhưng tiểu tử kia không hề có cảm giác mình cao cao tại thượng, không bao giờ ra vẻ với bất kỳ ai, dân chúng bình thường hay hoàng thất một nước nó đều nhìn bằng một ánh mắt.

Nghịch ngợm gây sự là một chuyện nhưng với bách tính, nó vĩnh viễn có một tấm lòng son.

Đây là chuyện mà hai cha mẹ kiêu ngạo nhất!

Mà Công Tôn Minh, thì hoàn toàn ngược lại.....

Hoa Mị vì quyền thế mà quả thật là không từ bất kỳ thủ đoạn nào, hôm nay nàng ta tới đây, hoàn toàn có thể lên dẫn Công Tôn Minh đi, nhưng lại giống trống khua chiêng bày ra tư thái của Thái hậu, ở đây không chỉ có bách tính, trên lầu hai còn có một số đại thần trong triều, hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, làm thanh danh của Tiểu Hoàng đế bị bôi xấu, truyền đi khắp Di thành, không cần nhiều, chỉ cần ba ngày, toàn bộ Nam Hàn đều sẽ biết, Tiểu Hoàng đế của bọn họ là một hôn quân như thế nào?

Mà tấu chương muốn mười tuổi điều hành triều chính kia, cũng sẽ mãi mãi bị bỏ đấy.....

Có một người mẹ như vậy, dù có là Hoàng đế thì sao?

Đứa trẻ này, cuối cùng cũng sẽ bị hủy!

Lãnh Hạ thấy Hoa Mị ngẩng cao đầu, lạnh băng nói: “Chuyện hôm nay, Ai gia sẽ không truy cứu, trẻ con không hiểu chuyện, Hoàng thượng yêu dân như con, sẽ không so đo với người!”

Ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, nhìn đứa trẻ kia, trong lòng có cảm giác nghi hoặc.....

Bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm, câu nói vừa rồi, thật sự là trẻ con không hiểu chuyện sao?

Sau đó lại lắc đầu, một đứa trẻ mới ba bốn tuổi mà cũng nghi ngờ rồi, chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện mà thôi.

“Mẫu hậu! Tên súc sinh này đánh Trẫm, sao có thể không truy cứu! Trẫm muốn giết nó, tru di cửu tộc!”

Trong tiếng kêu gào của Công Tôn Minh, dân chúng đều chán ghét quay mặt đi, một Hoàng đế như vậy.....

Hoa Mị nhướn mày, túm lấy nó, to tiếng dạy dỗ: “Hoàng thượng, ngày thường người ham chơi cũng thôi đi, nhưng lại dám ra khỏi cung một mình, xằng bậy! Còn không mau hồi cung với Ai gia?”

Công Tôn Minh run lên, cẩn thận nhìn nàng một cái, nước mắt rơi xuống.....

Một lát sau, nó cố chấp rút cánh tay đang bị Hoa Mị nắm ra, gào to: “Trẫm muốn cậu!”

Lời này vang lên rất rõ ràng, nam nhân nào đó đang nấp ở góc tường hơi run rẩy mông, giống như cực kỳ giãy dụa....

Mọi người lại bàn luận âm ỉ....

“Cậu? Là Hoa Quốc cửu, quân bán nước kia ư?”

“Quân bán nước còn nhẹ, đó đúng là một súc sinh, súc sinh làm hại Nam Hàn!”

“Không ngờ..... Hoàng thượng đã chẳng phân biệt được thị phi, ngay cả tốt xấu cũng không phân biệt được, Nam Hàn a.....”

Tiếng thở dài cuối cùng kia, tràn đầy thất vọng, giống như Nam Hàn có Quốc cửu như Hoa Thiên, Hoàng đế như Công Tôn Minh, đã cách ngày diệt quốc không xa.

Cái mông đang run run kia, dần dần ngừng lại, tiếp tục nấp ở góc tường....

“Hoàng thượng!” Hoa Mị hét lớn một tiếng: “Đừng có nhắc đến hần ta, đó là sỉ nhục của Nam Hàn chúng ta! Mau cùng Ai gia hồi cung!”

Công Tôn Minh muốn phản bác, nhưng thấy Hoa Mị tức giận thì dần dần e ngại, không dám lên tiếng nữa.

Tiết mục mẫu thân từ ái nghìn dặm tìm con kết thúc, Hoa Mị hài lòng kéo Tiểu Hoàng đế, thản nhiên nói: “Hồi cung!”

Mỗi tiểu hài nhi nhìn bóng lưng Tiểu Hoàng đế, hình như có điều suy nghĩ....

Một lát sau mới cười tủm tỉm nhìn về phía lầu ba, chống tay nhìn cha mẹ nháy mắt mấy cái, ý hỏi: Thập Thất trâu bò không?

Chiến Bắc Liệt trợn trắng mắt, nhai con!

Lãnh Hạ bật cười, quay đầu hỏi Thác Bạt Nhung: “Tiểu Hoàng đế có tình cảm rất tốt với Hoa Thiên?”

Bên tai toàn tiếng bách tính chửi bậy, Thác Bạt Nhung cau mày, đau lòng nhìn bóng đen ở góc tường kia, chậm rãi gật đầu: “Cả Hoàng cung, người duy nhất thương yêu Tiểu Hoàng đế, chỉ sợ cũng chỉ có Hoa Thiên...”

“Bọn chúng đi rồi, chúng ta xuống dưới dẫn hần lên....” Nói được nửa câu, chợt ngừng lại.

Lãnh Hạ cứng mắt lại, ánh mắt nhìn nam tử trên đài vừa nhìn nàng lúc này, cũng đang quỳ trên mặt đất nhưng lưng thẳng tắp, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng một lớn một nhỏ vừa rời đi kia, trong mắt chợt lóe hận ý rồi biến mất, lập tức khôi phục lại bình thường.

Mày liễu nhíu lại, còn chưa đợi nàng kịp nghĩ, đã lập tức ngẩng đầu!

Có sát khí!

Cũng phát hiện sát khí này, còn có Chiến Bắc Liệt, Thác Bạt Nhung, Chung Vũ, nam tử trên đài.....

Mấy ánh mắt đều nhìn về phía vừa phóng ra sát khí, ở một gian phòng trên lầu hai, một nam nhân đang đẳng sát khí nhìn Hoa Mị và Công Tôn Minh còn chưa ra ngoài.

“Cung tiễn Hoàng thượng, cung tiễn Thái hậu nương nương!”

Hai người sải bước ra ngoài trong tiếng quỳ tiễn của bách tính, không hề thấy có gì lạ nhưng đột nhiên, bạch quang ớn lạnh dữ tợn lóe ra, cực kỳ rõ ràng.

Hoa Mị ngừng bước, quay đầu lại nhìn, tìm kiếm không mục đích....

Một lát sau mới lắc đầu, dắt Tiểu Hoàng đế đi ra ngoài.

Trong đại điện lại náo nhiệt trở lại, giống như lúc này, hưng phấn chỉ chỗ thảo luận mỹ nam ở trên đài.

Chung Vũ lại oang oang tiếp đón: “Vị công tử này, mời lên lầu hai!”

“Yên tâm đi công tử, đại hội còn chưa bắt đầu, chỉ là đã qua giờ tốt!”

“Đại gia chờ thêm một chút đi, Thái hậu nương nương vừa giá lâm, chúng ta lùi đại hội lại một canh giờ!”

Mà lúc này, bên trong phòng trên lầu hai, loạn đao của Thác Bạt Nhung, đang gác trên cổ một hắc y nhân.

Chuyện tối nay, quả là liên miên không dứt, đầu tiên là Hoa Thiên xuất hiện, sau đó là Hoa Mị đến, rồi đứa trẻ đánh nhau với Chiến Thập Thất lại là Hoàng đế Nam Hàn, Thập Thất nhanh nhẹn tránh được một kiếp xong lại có có thích khách ám sát hai người kia.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lãnh Hạ bắn một ám tiễn ngăn cản hắc y nhân, Thác Bạt Nhung nhanh chóng bay đến phòng của hần ta, kéo vào trong, nguy hiểm tránh thoát ánh mắt của Hoa Mị.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, đồng thanh nói: “Đi xuống xem một chút.”

Thích khách kia không biết là thần thánh phương nào, mục tiêu thì rõ ràng là Hoa Mị và Công Tôn Minh, vào lúc này mà có thích khách ám sát Thái hậu và Hoàng đế, vậy thì tiểu quan quán này nhất định phải đóng cửa để lục soát, đừng nói chuyện đây là cứ điểm của Đại Tần bị bại lộ, ngay cả chuyện Đại Tần Chiến thần Chiến Bắc Liệt và Tây Vệ Nữ hoàng Lãnh Hạ lén lút xâm nhập vào Nam Hàn cũng rất phiền phức, mà quan trọng nhất, Hoa Thiên đang bị phát lệnh truy nã toàn Nam Hàn chắc chắn sẽ mất mạng!

Đúng lúc này.....

Một tiếng xé gió vang lên!

Hai người nhanh chóng lao ra phía cửa sổ, một ám khí nhỏ bắn từ dưới lên, xuyên qua cửa sổ lao vào căn phòng kia.

Một tiếng động lớn vang lên, một lát sau, cửa phòng mở ra, Thác Bạt Nhung oán hận nhìn bọn họ lắc đầu.

Thích khách chạy thoát!

Cũng trong lúc đó, Lãnh Hạ nhanh chóng nhìn xuống dưới, trên đài, muôn vàn mỹ nam tề tụ, nam tử nhảy cảm vừa nãy cũng không thấy bóng dáng.....

Tùng!

Một tiếng trống vang lên, đại hội chính thức bắt đầu.

Quần chúng đều tụ tập quanh đài, trong đó có một bóng người lén lút, vẫn che kín như trước, và đôi mắt vẫn lóe sáng....

Đương nhiên, là sắc lang!

Trên khuôn mặt yêu mị của Hoa cô nương, lộ vẻ dung tục, nhìn các mỹ nam rót nước miếng.

Nhìn xem —— thật hùng dũng!

Nhìn xem —— thật xinh đẹp!

Tiếng nuốt nước bọt vang lên, khó a, nên lấy hay nên bỏ đây!

“Lão tử giúp người chọn?” Phía sau truyền đến một câu nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Thiên gật đầu thật mạnh, đúng là một người tốt a!

Bỗng nhiên, hần bối rối.

Chớp chớp mắt, nhanh chóng thu hồi vẻ mặt si mê, nuốt nước miếng quay đầu, ân cần thăm hỏi: “Đã lâu không gặp!”

A!

Tiếng hét còn chưa kịp vang lên đã bị nam nhân kia đằng đằng sát khí khiêng lên lầu ba.

Lầu ba.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ngồi trước bàn, giữa hai người là tiểu quỷ đang buồn chán muốn chết.

Vừa rồi, Lãnh Hạ đã quan sát những người ở lầu hai một lần, lần này đại hội mỹ nam có ảnh hưởng không nhỏ, có không ít triều thần đến, khiến nàng có cơ hội quan sát một phen.

Mà lúc này, mày liễu hơi nhú, nàng nghiêng cứu một ngân châm trong tay, chính là ám khí bắn về Thác Bạt Nhung lúc nãy: “Không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc châm thông thường.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, đập cái tay nho nhỏ đang muốn túm lấy tức phụ mình rồi nói: “Thích khách và nam nhân kia chắc là một phe, nhưng lúc thích khách ám sát, ta có quan sát qua vẻ mặt của người nọ, lúc đầu cũng kinh ngạc, không giống giả vờ, cũng không cần thiết phải ngụy trang.”

Lãnh Hạ không chú ý đến ánh mắt ám ức của tiểu quỷ kia, đồng ý nói: “Vậy thì nam nhân kia sau đó mới nhận ra thích khách!”

Cánh tay nhỏ bé lại vươn ra.

Chiến Bắc Liệt lại đập!

Tiểu quỷ oán hận trừng mắt.

Chiến Bắc Liệt trực tiếp đánh bay Chiến Thập Thất, hài lòng đáp: “Dù là ai thì nhất định là có thù hận với mẹ con Hoa Mị! Để hỏi Chung Vũ xem, nếu hắn ta đến dự thì sẽ có tư liệu, còn nếu không thì đi điều tra một chút! Cả thích khách kia nữa, không biết Thác Bạt Nhung có thể nhận ra không.”

“Hắn che mặt!”

Thác Bạt Nhung đẩy cửa ra, ném một vật đen xì xuống ghế.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt rất thích thú mà nhướn mày, khoanh tay xem kịch.

Thác Bạt Nhung hung tợn nghiêng răng, sải bước đi vào, vừa đi vừa nói: “Ta chưa kịp nhìn thì ngân châm kia đã phóng tới, thích khách thừa dịp ta thất thần mới chạy trốn được, nhưng đôi mắt kia, nếu gặp lại, nhất định ta sẽ nhận được!”

Nói xong, kéo mảnh vải đen ra, lộ ra khuôn mặt yêu mị quen thuộc.

Hoa cô nương vĩnh viễn là Hoa cô nương, trước tiên, không sợ chết ném ôi người trong phòng một cái mị nhãn, trong ánh mắt tươi cười hả hê của một nhà ba người, nhanh chóng rút cổ lại, quay sang nam nhân trước mặt.

Hoa cô nương căn môi: “Ta..... ta.....”

“Ta con mẹ nó đại gia người!”

Hoa Thiên run lên, trong đầu không tự chủ được mà bắt đầu suy nghĩ, con mẹ nó đại gia, là một quan hệ như thế nào.....

Nhìn ngiệt súc này, Thác Bạt Nhung càng giận!

Hắn xoay người, yên lặng tự nhủ: “Xúc động là ma quỷ!”

Cứ vậy mới đè nén được xúc động muốn bóp chết Hoa cô nương, trừng mắt quát: “Hoa Thiên!”

Đuôi mắt lạnh lẽo lướt qua cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.....

Thác Bạt Nhung hai mắt long sòng sọc, cắn răng thét: “Người còn dám nhìn!”

Hoa Thiên kéo miếng vải đen, che mặt chỉ để lại ánh mắt, chớp chớp mắt rất chân thành.

Vặn vặn ngón tay: “Chỉ..... chỉ nhìn một chút.....”

Thác Bạt Nhung mặt mũi đỏ gáy một cái, hít sâu một hơi rồi chậm rãi phun ra.....

Lãnh Hạ huyết sáo một tiếng, rất hài lòng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, cười híp mắt chỉ xuống dưới: “À, người kia không tệ, là loại người thích kia!”

Ai ai?

Hoa cô nương còn chưa kịp nhìn đã bị người nào đó lôi lại.

Lãnh Hạ rất vui vẻ ly gián: “Mỹ nam có đẹp bằng Tiêu Phi Ca không? À.... hay Mạc Tuyên? Hay Đông Phương Nhuận?”

Mị nhãn đảo quanh, lăm bằm.....

Thác Bạt Nhung dựng tai lên nghe, lại nghe thấy hắn xuân ý dạt dào lăm bằm: “Đều đẹp.”

Chết tiệt!

Lãnh khí tuôn ào ạt, hắn cắn chặt răng, gằn từng chữ một: “Tốt, tốt lắm! Người dám lén lão tử trêu chọc nhiều người như vậy!”

Á! Trúng kè!

Trong đầu Hoa cô nương bay ra ba chữ to, rồi lập tức bị xách lên, tròng mắt oan ức nhìn Lãnh Hạ rồi bị xách ra khỏi phòng.

“A a a a..... Nữ nhân đều không tốt!”

Kèm theo tiếng hét là tiếng đóng sập cửa lại.....

Rầm!

Tiếng kêu thảm thiết của Hoa cô nương biến mất khỏi căn phòng.

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, Lãnh Hạ rất sảng khoái chép chép miệng, bỗng nhiên, có một bóng đen đứng chắn trước mặt.

Nam nhân nhướn mày, âm trầm hỏi: “Tức phụ, nàng vừa nói, ai thế nào?”

Nàng nuốt nước miếng một cái, cười gượng hai tiếng.

Chỉ thấy Chiến Bắc Liệt vươn tay, chỉ xuống phía dưới: “Kia? Kia? Hay kia?”

Mồ nữ nhanh chóng lắc đầu: “Ta chỉ.....”

Lấy hôn phong môi!

Chiến Bắc Liệt hung tợn ép môi mình vào môi Lãnh Hạ, phất ống tay áo một cái, chém ra một chưởng về phía đứa trẻ đang ngồi chồm hổm xem kịch vui trong góc phòng, nó thét lên một tiếng rồi bị đánh bay ra ngoài, ngay sau đó.....

Rầm!

Cửa phòng đóng chặt lại!

Mồ tiểu hài nhi nhìn phòng này rồi nhìn sang phòng kia, chỉ trong chốc lát, cả hai phòng đều truyền ra những tiếng động giống nhau, và tiếng cọt kẹt của giường.

Chiến Thập Thất ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Ta ta ta vẫn chưa được bốn tuổi a! Mấy.... người lớn này.... nên thu liễm một chút a!”

==

Đêm nay, Chiến Thập Thất ngủ cùng Chung Vũ.

Sáng sớm hôm sau, cả hai căn phòng cùng mở cửa.

Lãnh Hạ và Hoa Thiên mặt đầy oán niệm, mắt thâm quầng, hai chân yếu ớt lão đảo đi ra.

Hai người liếc nhau, đều là người lưu lạc thiên nhai, số phận bi thảm, yên lặng nhìn nhau, chỉ chưa ôm nhau òa khóc thôi!

Đi theo sau là hai nam nhân cực kỳ sảng khoái, phấn khởi, đều đang chép chép miệng, thỏa mãn cười tùm tùm.....

“Ngao!”

Hai nam nhân cùng kêu đau một tiếng, một khom người, một lão đảo ngửa ra sau.

Lãnh Hạ thu chân lại, không thêm quan tâm đến nam nhân vừa bị nàng đạp ột cước kia, kéo tay Hoa cô nương cũng vừa thu nắm đấm, hai người sóng vai tay trong tay, như là tỷ muội tốt xuống lầu dùng bữa.

Còn lại Chiến Bắc Liệt và Thác Bạt Nhung trợn trừng mắt.

Sau khi xuống lầu.

Hai mắt Hoa cô nương lại bắt đầu tỏa sáng!

Cuồng Phong, Thiểm Điện, Lôi Minh, Mộ Nhị, bốn mỹ nam ngồi thành hàng, hất ném ỏi người một cái mị nhân rồi nhìn lần lượt từng người một, làm ba người Cuồng Phong rụt cổ cầu cứu Lãnh Hạ, Mộ Nhị ngơ ngác chuyển mắt vòng quanh.....

Khụ!

Bỗng nhiên, một tiếng tiếng ho khan đầy cảnh cáo vang lên.

Hoa Thiên thu hồi ánh mắt đang nhìn quanh lại, trông mong nhìn bốn mỹ nam, giống như tiểu tức phụ tủi thân ngồi xuống.

Thác Bạt Nhung rất hài lòng, đi vào cùng Chiến Bắc Liệt, một lát sau, Chung Vũ cũng tới.

Mọi người ngồi xuống dùng bữa, Lãnh Hạ hỏi ba người Cuồng Phong: “Vừa vào thành sáng nay à?”

Để tránh bị chú ý, nên lúc trước đã bảo ba người bọn họ đợi vài ngày rồi hẵng vào thành, giống như Thí Thiên, xé lẻ ra rồi vào.

Ba người gật đầu, trả lời: “Vâng, Vương phi, chắc vài ngày nữa Thí Thiên cũng sẽ vào thành.

Hàn huyền xong, bắt đầu chính sự.

Mấy ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Hoa Thiên, ý nói: Khai đi!

Lần này nhiều người chạy đến tìm hấn như vậy, Hoa cô nương không phải không cảm động, buông đôi dũa đang định gấp bánh bao xuống, lưu luyến nhìn rồi xoa xoa bụng, kể lại: “Ta dạo chơi trên biển chừng hai năm, đang chuẩn bị về, lúc gần đến Nam Hàn thì bị một đám hắc y nhân vây giết, đến đêm, thuộc hạ muốn để ta nhảy khỏi thuyền thì ta chột ngất đi.”

Nói đến đây, trong mắt Hoa Thiên ẩn chứa lãnh ý nồng đậm: “Lúc tỉnh lại, ta bị trói ở trên xe ngựa, đi về phía Di thành, nghe hắc y nhân nói chuyện ta đã biết là người của Hoa Mị! Thật ra không cần nghe ta cũng đoán được, nữ nhân kia hận nhất những kẻ không nghe lời mình, ta ký cái hiệp nghị kia, nàng ta không tức giận mới là lạ, chắc đã tìm ta mất hai năm, cục tức vẫn nghẹn ở ngực, cuối cùng cũng chờ được ta về!”

Một bàn tay thô ráp nắm lấy tay hấn, Hoa Thiên cong cong khóe mắt, cảm nhận được sự ấm áp Thác Bạt Nhung truyền ỉnh, nói tiếp: “Sau đó, ta đoán, nhất định là có gian tế, những người đến Đông Sở hoặc đi biển với ta đều là tâm phúc, ta nghĩ mãi nhưng thật sự là không muốn nghi ngờ bất cứ ai..... Sau đó ta nghĩ đến, lúc ở trên thuyền, Lạc Cầm hỏi ta lúc về rất nhiều lần, lúc đó không để ý, giờ nghĩ lại.....”

Hấn nhún nhún vai, tất cả mọi người đều hiểu ý hấn, Lạc Cầm này, có lẽ là người của Hoa Mị.

Thác Bạt Nhung cau mày, lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người trên thuyền đều biến mất, có người đã chết, chỉ còn duy nhất một kẻ còn sống, cũng là Lạc Cầm!”

Hoa Thiên gật đầu, vươn tay ra lấy bánh, vừa chạm vào thì.....

Bốp!

Thác Bạt Nhung đánh tay hấn, trừng mắt: “Nói xong rồi ăn!”

Nhìn một đám tỏ vẻ đồng ý, Hoa cô nương nhìn trời, thở dài, nói tiếp: “Sau đó ta tìm được cơ hội trốn thoát! Hoa Mị giận dữ ra Hoàng bang phát lệnh truy nã ta! Đã biết có gian tế nhưng ta không thể xác định là hấn còn sống hay đã chết nên không dám liên hệ với thuộc hạ! Hoa Mị chắc chắn sẽ không nghĩ rằng ta còn can đảm quay về Di thành, cho nên ta quay lại!”

Nói đến đây, hai mắt phát sáng, như là nhớ lại đại hội mỹ nam hôm qua.....

Mím môi, ngượng ngùng.

“Sau đó các người dùng chiêu dụ rắn ra khỏi hang, ta bị dụ ra.....”

Thác Bạt Nhung hừ lạnh, trừng mắt: “Người không sợ chết hử, không nghĩ rằng đó có thể là kế của Hoa Mị sao?”

Hoa Thiên kiều mị cười: “Lâu lắm rồi ta chưa được ăn no!”

Mặc dù biết nghiệt súc này nhất định là đang đánh trống lảng nhưng Thác Bạt Nhung vẫn cẩn thận đưa cho hắn một cái bánh bao, nhìn khuôn mặt tươi cười thực hiện được gian kế kia lại thấy chướng mắt.

“Người người người..... người người.... các người.....”

Tiếng lấp ba lấp bấp vang lên, ba người Cuồng Phong trợn tròn mắt, bộ dạng như thấy quỷ.

Tuy rằng dọc đường họ cũng đã đoán ra, nhưng tận mắt nhìn thấy một đôi nam nhân thì vẫn không thể tiếp nhận được.

Bốp!

Lãnh Hạ đập đầu Thiểm Điện một cái, âm trầm nói: “Ăn cơm của các người đi!”

Thiểm Điện miệng méo xệch, vò vò tóc rồi ngoan ngoãn ăn cơm, liếc mắt nhìn hai người khác, tại sao người bị đánh luôn là ta?

Thác Bạt Nhung và Hoa Thiên cùng ngẩng đầu, nhìn về phía Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, trong mắt hai người không có chút khinh bỉ nào, ngoại trừ trong ứng mầu có vài phần hiếu kỳ, hoàn toàn coi bọn họ là người bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn!

Nhất là Lãnh Hạ, liếc hai người một cái: Cái này có gì mà hiếu kỳ?

Tốt xấu gì nàng cũng là một người xuyên không, đương nhiên rất bình tĩnh với chuyện này, đặc biệt là sau khi có Chiến Bắc Liệt, đã biết yêu là gì.....

Chỉ cần là tình yêu, nàng đều tôn trọng!

Bất luận nam nữ!

“Được!” Thác Bạt Nhung tươi cười quát to: “Nữ nhân, Thác Bạt Nhung ta không nhìn lầm người!”

Vô cùng cảm động, trong một ánh mắt ghét bỏ của Lãnh Hạ, tan thành mây khói.....

Thác Bạt Nhung nghẹn lời, nữ nhân đáng chết này!

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy Hoa cô nương bên cạnh tỉnh táo hẳn lên, hưng phấn thế này, không cần phải nói, nhất định là thấy mỹ nam!

Chiến Thập Thất thổ hển hển chạy vào, làm nũng: “Mẫu thân, người không đợi con!”

Đang định nhào vào lòng Lãnh Hạ thì.....

Một bóng người xanh xông đến trước mặt!

Hoa Thiên nhảy ra, nhìn Chiến Thập Thất đang hờn dỗi, cong cong khóe miệng: “Ai nha! Quả là một đứa bé đáng yêu!”

Thác Bạt Nhung bóp trán, thật mất mặt!

Hoa thiên bẹo má Chiến Thập Thất, rất thỏa mãn, không ăn được đậu hũ của Đại Tàn Chiến thần thì ăn của tiểu Chiến thần, cũng rất sáng khoái a!

Hắn cười híp mắt nói: “Đây là Thập Thất phải không? Gọi ta là Hoa tỷ tỷ!”

Mọi người đều trợn tròn mắt, nổi đầy gai ốc, Lãnh Hạ ôm lấy con mình, lườm hắn: “Đàng hoàng một chút.”

Hoa cô nương méo miệng, ầm ỨC nói: “Ta chỉ nhìn một chút.....”

Chiến Thập Thất rất phối hợp, ngẩng mặt lên, ngọt ngào gọi: “Hoa tỷ tỷ.....”

Lập tức có hiệu quả!

Hoa cô nương lằng lằng thâm nghĩ: “Đúng là một đứa trẻ ngoan!”

Vươn tay ra muốn bẹo má tiếp nhưng bị Lãnh Hạ hất ra, nàng quay sang lườm một cái, nàng cũng không muốn ẻo lả này phá hoại con mình!

Được rồi, tuy rằng con trai của nàng thật sự không cần phá hoại cũng đã là một tiểu ác ma!

Hoa cô nương rất dũng cảm, lại vươn, lại hất, lại vươn, lại hất,.....

Cứ thế, chân của Hoa cô nương lại rời khỏi mặt đất lần hai!

Một nam nhân xách hấn lên lời về chỗ ngồi, khiêu mi nói: “Ấn!”

Lãnh Hạ xoa đầu Chiến Thập Thất, hỏi Hoa Thiên: “Công Tôn Minh kia, tình cảm với người không tệ?”

Nhắc tới Tiểu Hoàng đế, trên mặt của Hoa Thiên hiện ra vài phần cô đơn, gật đầu nói: “Ba năm trước, nó không như bây giờ, không ngờ ba năm không gặp, Hoa Mị kia đã hại nó thành như vậy, ngốc nghếch, tự đại, không quan tâm đến bách tính, tùy hứng làm bậy. Nữ nhân kia..... để có thể mãi mãi làm Thái hậu nắm quyền, cực kỳ hung ác với Minh nhi! Sắp xếp một đám nô tài không ra gì bên cạnh nó, từ lúc nó còn nhỏ đã xúi nó trốn học, trèo cây, trốn cung, đánh nô tài, thậm chí còn từng cho nó xem đông cung đồ!”

Đông cung đồ.....

Ba chữ này lập tức đập vào chỗ đau của hai cha con, cũng nhắc nhở Lãnh Hạ.

Mày liễu nhướn lên, nàng liếc mắt nhìn sang.

Trong hai đôi mắt lưu lạc như chó nhỏ kia, Lãnh Hạ cười nhạt, nghe Hoa Thiên nói tiếp: “Minh nhi vốn rất lương thiện, nhưng bị những kẻ đó ảnh hưởng, hơn nữa thầy giáo ở trường cũng đều là người của Hoa Mị, nó bị mẹ ruột làm hại từng ngày..... Nhưng ta dám nói, Minh nhi không xấu, chỉ cần có người dạy dỗ nó thật tốt, nhất định có thể quay đầu.”

Mọi người trầm mặc, không ai nói gì, càng không có ai muốn tin, trên đời này lại có một người mẹ như thế.....

Phượng mâu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khóe môi gợi lên một độ cong lạnh như băng, Lãnh Hạ chưa bao giờ phỉ nhổ một ai như vậy, dù Đông Phương Nhuận giết cha huynh, nàng cũng chưa bao giờ có cảm giác, dù sao trong Hoàng cung Đông Sở, hấn không phản kích thì sẽ chết!

Đông Phương Nhuận là vì sống, mà nữ nhân này....

Vì quyền thế địa vị, thật sự là không từ thủ đoạn!

Được ngôi vị Hoàng đế thì đã sao, người như vậy mãi mãi sẽ không thỏa mãn, nàng ta đã trở thành nô lệ của quyền thế, cả đời này quỳ rạp dưới chân quyền thế, mãi mãi không thể đứng dậy.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Một gã sai vặt đứng ở cửa, khom người bẩm báo: “Lão bản, bên ngoài có người nhần lại, nói là muốn hẹn gặp cô nương trong sương phòng lầu ba.”

165. Q.3 - Chương 8: Tiểu Quỷ Phát Uy

Edit: Kiri

Không cần phải nói, cô nương trong sương phòng trên lầu ba, chắc chắn là Lãnh Hạ!

Mà người hẹn gặp này rốt cuộc là ai, trong lòng Lãnh Hạ cũng đã có dự đoán, nàng hỏi: “Người đó là ai, ở đâu?”

Gã sai vặt mờ mịt lắc đầu, Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, cho hấn lui ra.

Đến lúc trong phòng còn toàn người một nhà, nàng hỏi Chung Vũ: “Nam nhân dự thi kia có tra được gì không?”

Vừa dứt lời, một nam nhân hai mắt sáng rực lên, hai nam nhân ngập trong mùi chua.....

Còn những khán giả khác thì đều cúi đầu xuống, chuyên tâm ăn cơm!

Hai ngọc thủ vươn ra, mỗi bàn tay đặt ở sau gáy một nam nhân, đánh bay mùi chua đi, Chiến Bắc Liệt và Thác Bạt Nhung cùng ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn.

Lãnh Hạ và Hoa Thiên thu tay về, cùng nhìn về phía Chung Vũ.

Chung Vũ suy nghĩ một chút rồi hơi kinh ngạc: “Thuộc hạ cứ nghĩ là người nọ sẽ không dùng thân phận thật dự thi... không ngờ lại là hần!”

Nhìn sắc mặt kỳ quái của nàng, Lãnh Hạ nhướn mày hỏi: “Người này rất nổi danh sao?”

Chung Vũ đặt chiếc bánh bao đang cầm xuống rồi đáp lời: “Đó là một tiên sinh dạy học, họ Liễu....”

Lãnh Hạ nâng mắt, ngạc nhiên nói: “Họ Liễu?”

Chung Vũ ở Di thành đã nhiều năm như vậy mà cũng chỉ biết họ của nam nhân đó thôi ư?

Chung Vũ gật đầu, vuốt đầu nói: “Vâng, Vương phi, hần ở ngoại ô phía nam của Di thành, cũng có chút danh tiếng, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, bao nhiêu quan lại ra giá trên trời, muốn mời hần đến phủ dạy con cái của mình nhưng người nọ lại rất thanh cao, coi tiền tài như cặn bã, chỉ ở đó dạy những đứa trẻ nghèo khổ không có tiền đi học. Tính tình hần cũng có chút kỳ quái, ít có quan hệ với người khác, càng hiếm khi vào thành, cho nên cũng chỉ nghe danh mà không thấy mặt, nhắc đến hần, mọi người cũng chỉ gọi một câu Liễu tiên sinh.”

“Liễu tiên sinh này...” Lãnh Hạ vuốt cằm đoán: “Cũng không đơn giản như vậy a!”

Chưa nói đến hần cực kỳ nhạy cảm, có thể nhận ra nàng đang nhìn hần ngay lập tức, đồng thời tìm được vị trí của nàng, và ánh mắt hần nhìn Hoa Mị và Công Tôn Minh, có hận ý lóe lên trong chớp mắt, đây chắc chắn không phải người bình thường, hơn nữa còn có quan hệ với thích khách, sử dụng công phu ám khí vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả Thác Bạt Nhung cũng bị thương.

Tiên sinh dạy học, lừa quỷ à!

“Tiên sinh dạy học tính tình cổ quái, ẩn nấp ở ngoại thành phía nam dạy học cho đám trẻ con nhà nghèo, rốt cuộc là coi tiền bạc như cặn bã hay là có bí ẩn gì không muốn người khác biết....” Chiến Bắc Liệt đứng dậy, lạnh lùng cười nhạo một tiếng, hạ lệnh: “Tiếp tục tra!”

“Rõ, gia!” Chung Vũ ôm quyền đáp lời rồi hỏi lại: “Vương phi, không gặp sao?”

Lãnh Hạ mỉm cười, phun ra đáp án trong ánh mắt chờ mong của Hoa cô nương: “Không đi!”

Hoa Thiên cũng chạy đến góc tường, ngồi vẽ vòng tròn với Thác Bạt Nhung thôi.

Chung Vũ khó hiểu: “Tại sao lại.... không đi gặp hần?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, cùng cười khê: “Biết người biết ta!”

Bọn họ tuyệt đối sẽ không cầm lưỡi dao, dù vị Liễu tiên sinh này là địch hay bạn, nhất định cũng phải nắm đằng chuôi.

Người nọ chắc là cũng hoài nghi đại hội mỹ nam lần này, hơn nữa còn nghi ngờ tiểu quan quán, lần mời này chỉ là thử, ngay cả địa điểm mời cũng không nói, có lẽ là muốn chứng thực xem bọn họ có thể tra ra hần không, nếu cứ thế mà đi đến ngoại ô, chẳng phải là tự bại lộ bản thân sao?

Đến lúc đó, chắc chắn là tùy ý đối phương điều khiển!

Muốn gặp mặt?

Được, chờ tư liệu của người đặt đầy đủ trên bàn ta đã!

Chung Vũ hiểu ra vài phần, sùng bái nhìn hai người, và nốt chỗ cơm còn lại rồi hấp tấp đi ra ngoài.

Một ánh mắt ghét bỏ thoáng qua, hai người quay đầu lại nhìn thì thấy Mộ Nhị ngơ ngác gặm một cái bánh bao, ánh mắt nhìn họ lộ rõ vẻ xem thường.

Với đầu của Mộ Đại thần y đương nhiên là không hiểu tại sao chỉ một việc đơn giản như thế mà họ lại nghĩ thành vô cùng phức tạp, cong cong vòng vèo, không hiểu và cũng rất xem thường, sống như vậy, thật mệt mỏi!

Chiến Bắc Liệt trừng mắt, Lãnh Hạ khiêu mi.....

Mộ Đại thần y chậm rãi chuyển động cổ, đuôi mắt cũng không phân cho hai người chút nào, rất có vài phần thanh cao không không muốn làm bạn với họ.

Một đôi phu thê bưng hân quyết đấu với một thần y ngốc nghếch, trong lòng khán giả reo hò liên tục: Sống mái với nhau đi, sống mái với nhau đi!

Đuôi mắt lặng lẽ liếc ba người, mặt lại rất chuyên chú gầy gầy cộm trong bát, như là hận không thể nhét luôn đầu vào bát cộm vậy.

Đương nhiên Đại Tàn Chiến thần sẽ không để họ được như ý, bĩu môi lâu bầu một câu ‘Kẻ lỗ mãng’ rồi ôm tức phụ đã ăn no về phòng.

Đương nhiên, trước khi đi còn không quên đánh bay mỡ tiểu hài tử muốn đi cùng.

==

Ba ngày sau, Chung Vũ mang đến tư liệu của tiên sinh dạy học kia.

Họ Liễu, không tên, hai mươi tuổi.

Chín năm trước xuất hiện ở ngoại ô phía nam Di thành cùng với một hộ gia đình, năm năm trước, hai người già cả đều mất, nam tử họ Liễu này dùng bạc của họ để lại xây một phòng học, chuyên dạy những đứa trẻ của các gia đình nghèo khổ, dần dần bộc lộ tài năng, tài hoa phi phàm, kinh tài tuyệt diệu, được rất nhiều quan lại tán thưởng, được mời dạy học vô số lần nhưng đều uyển chuyển cự tuyệt.

Mà gia đình kia cũng được điều tra rõ, là quân gia đã nghỉ việc, không có chỗ nào đáng nghi, chỉ là những người đã từng quen biết họ đều nói hai người cả đời không có con, nam tử họ Liễu này giống như đột nhiên xuất hiện.

Hơn nữa, họ vốn ở một huyện nhỏ xa kinh thành, vậy mà lúc nghỉ việc lại đột nhiên có con, đi tới kinh thành không nơi nương tựa, dựa vào nghề nông sống qua ngày, giống như mọi thứ đều là vì đứa bé này!

Bộp!

“Nói cách khác, vẫn chưa rõ!” Lãnh Hạ nhướn mày, ném quyển tư liệu xuống bàn, càng tò mò với vị Liễu tiên sinh này.

Hoa cô nương tựa vào bả vai Thác Bạt Nhung, vẫy vẫy khăn tay chớp chớp mắt hỏi: “Bao giờ quay về Đại Tàn?”

Vừa dứt lời.....

Lãnh Hạ huýt sáo một tiếng, nhún vai: “Qua sông đoạn cầu!”

Chiến Bắc Liệt khoanh tay lại, cảm thán: “Xay xong giết lừa!”

Chiến Thập Thất chống nạnh nhìn trời, gật gù nói: “Được chim quên nà, đừng cá quên nơm!”

Ba người Cuồng Phong thở dài: “Có mới nói cũ!”

Hoa Thiên lập tức rụt cổ, ngậm miệng.

Một lúc sau hần nhìn về phía mọi người, trong mắt có sự nghiêm túc lạ thường, thở dài: “Ở đây rất nguy hiểm, vì bằng hữu, các người làm thế đủ rồi, ta không muốn... liên lụy đến các người!”

Sao họ có thể không biết suy nghĩ của Hoa Thiên, tuy rằng không biết Hoa Thiên và Hoa Mị sao lại có hận thù lớn như thế, nhưng chuyện này đâu phải mới có, trong Hoàng thất ngũ quốc, những chuyện mờ ám nhiều vô số kể.

Oán hận của Hoa Thiên bọn họ đều thấy rõ, không chỉ hần, Thác Bạt Nhung cũng căm thù Hoa Mị đến tận xương tủy.

Bọn họ.....

Muốn mạng của Hoa Mị!

Giờ này Hoa Mị đang là Thái hậu buông rèm chấp chính, quyền hành khuynh quốc, đâu thể dễ dàng mất mạng như thế được, nếu không phải vậy thì Hoa Thiên cũng không cần giấu tài nhiều năm, Thác Bạt Nhung cũng không cần đến Bắc Yên, hai người ly biệt.

Mà Đại Tồn Chiến thần và Tây Vệ Nữ hoàng, thân phận như vậy mà lại nhảy vào trong này, sẽ gặp phải vô số nguy hiểm, hai người nghìn dặm đến đây giúp đỡ, Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung đã là vô vàn cảm kích, vì phần ân tình này nên không muốn họ bị cuốn vào thị phi ở nơi này.

Mọi người đều cong khoe môi lên.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhìn hai người rất nghiêm túc kia, trong tim thấy ấm áp.

Nàng cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai hần, khiêu mi hỏi: “Không phải tỷ muội sao?”

Dứt lời, không để ý tới Hoa cô nương nữa, chuyển sang Thác Bạt Nhung, nện cho hần một quyền rồi trừng mắt: “Không phải bằng hữu sao?”

Thác Bạt Nhung xoa xoa vai, hít một ngụm lãnh khí, thâm oán một câu: “Nữ nhân chết tiết không giống nữ nhân này!”

Thấy Lãnh Hạ liếc sang, lập tức nhìn trời.

Nói không cảm động là giả, tỷ muội, bằng hữu, mấy chữ đơn giản như vậy nhưng lúc này lại nặng nghìn cân!

Trong đó còn có nguy hiểm và lợi ích, Thác Bạt Nhung và Hoa Thiên không hiểu hết nhưng cũng chỉ cần như thế, họ không cần phải nhiều lời nữa, không cần kiểu cách nữa, khắc sâu phần ân tình này vào tim, nếu không thể lên núi đao xuống biển lửa, nếu không thể giúp bạn không tiếc mạng, nếu không thể cùng hội cùng thuyền sẽ chia họa nạn....

Sao dám xưng là bằng hữu?

Hoa cô nương ấm áp hỏi: “Sao ngươi không hỏi ta?”

Lãnh Hạ biết hần muốn nói gì, có lẽ là một đoạn quá khứ hần không muốn nhớ lại nên nếu hần không muốn nói nàng cũng sẽ không hỏi nhiều, nàng chỉ nói: “Chờ ngươi muốn nói thì nói, mà không nói thì cũng không sao.”

“Quả là tỷ muội tốt!” Hoa cô nương mỉm cười, trịnh trọng nói ra mấy chữ này.

Bỗng nhiên hần vùng khăn tay lên, mùi hương ào ra nồng nặc, làm Lãnh Hạ liên tục ho khan.

Trong dự cảm kỳ quái của nàng, Hoa Thiên đỏ ửng hai gò má, chớp chớp mắt liên tục, nhìn loạn xung quanh: “À....à..... nếu là tỷ muội tốt.....”

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.....

Cuối cùng, hần cắn răng, giậm chân một cái.....

Lấy dũng khí phun ra một tràng: “Đem đứa bé đáng yêu dễ thương xinh đẹp trắng trẻo như tiên đồng cho tiên nữ hạ phàm quốc sắc thiên hương ta mượn hai ngày đi?”

Vừa dứt lời, mõ nam mím môi, chờ đợi.

Chờ a chờ, chờ a chờ, Hoa cô nương thận trọng hé mắt ra nhìn, thì thấy trong phòng vắng tanh, làm gì còn bóng người nào nữa?

Ngoại trừ.....

Khuôn mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt trợn trừng..... Thác Bạt Nhung!

Hoa cô nương mờ mịt nhìn xung quanh, âm ỨC nói: “Đứa bé đâu?”

A! Còn chưa nói xong đã bị người nào đó xách lên, đề lên bàn.

Mà lúc này, Lãnh Hạ đã sớm tiêu sái rời đi.

Trên đường phố Di thành, tất nhiên là vô cùng ồn ào náo nhiệt, càng không nói đến đô thành Nam Hàn rất cởi mở, cả nam lẫn nữ ăn mặc mát mẻ chạy trên đường, lộ ra cổ chân trắng nõn đeo lắc chuông, những tiếng chuông lanh lảnh làm đầu hạ khô nóng này dịu đi vài phần.

Lãnh Hạ mặc nam trang, nàng và Chiến Bắc Liệt mỗi người một bên, nắm lấy tay tiểu quý mà Hoa cô nương tâm tâm niệm niệm.

Một nhà ba người đi bộ trên đường, vô cùng hài hòa và đẹp mắt, nhất thời hấp dẫn đầy thiếu nữ ở hai bên đường.....

“Ai u, công tử bạch y kia là công tử nhà ai vậy, thật là tuần tú!”

“Ta thích người bên cạnh mặc hắc y, cường tráng cao lớn, anh tuần uy vũ!”

“Ồ giữa mới tốt, phúng phính đáng yêu, thật là muốn ôm vào lòng a!”

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên liên tục, Lãnh Hạ cười tủm tỉm, Chiến Bắc Liệt mặt đen như than, bỗng nhiên, một chiếc khăn tay bay tới, ngay sau đó, vô số khăn tay đủ màu sắc cùng với túi thơm cũng bay theo!

Bóng trắng nho nhỏ chợt lóe!

Tiểu quý thi triển khinh công, bay lên không bắt lấy từng chiếc khăn tay một, trong vô số tiếng hoan hô của các nữ tử Nam Hàn, vẫy vẫy tay rất vui vẻ, tiểu ưng mâu cong cong, vô cùng đắc ý.

Đúng lúc này!

Một tiếng nói ngạo mạn chợt vang lên: “Bản công tử cứ tưởng là ai? Hóa ra là tên tiểu súc sinh nhà người!”

Chiến Thập Thất bĩu môi, nó đã nhận ra giọng nói này, quay đầu lại nhìn.

Người nói chuyện là một đứa bé chừng mười tuổi đứng cạnh một gian hàng, phe phẩy quạt rất ngạo mạn, trong mắt tràn đầy hưng phấn và lãnh ý.

Chính là Tiểu Hoàng đế, Công Tôn Minh!

Phía sau nó có không ít tùy tùng, bộ dạng ẻo lả yếu ớt, chắc là thái giám trong cung.

Chiến Thập Thất lắc lắc đầu ngạc nhiên nói: “Tiểu súc sinh, chửi ai đó!”

Xoạch!

Công Tôn Minh gập quạt lại, chỉ vào nó, không suy nghĩ mà nói luôn: “Tiểu súc sinh, chửi người!”

“À.....” Mỗ tiểu hài tử ranh ma cười, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra là tiểu súc sinh đang chửi ta?”

“Ha ha ha ha.....” Dân chúng Nam Hàn cùng cười to lên.

Lãnh Hạ dở khóc dở cười, không thể tưởng tượng nổi nhìn mỗ tiểu hài nhi rồi ngửa đầu nhìn trời.

Con à, con là Dương Quá xuyên tới sao? (Những ai xem Thần điêu đại hiệp thì chắc biết đoạn trên giống như lời Dương Quá nói với tên Mông Cổ gì gì đó, còn hán tên là gì thì ta quên rồi, nhưng ta nhớ là tập 11 nha ^^)

Mọi người cười nghiêng ngả, đến giờ Công Tôn Minh mới có phản ứng, tức hộc máu quát to: “Đánh cho bản công tử!”

Bọn thái giám rút cổ lại, nhìn về phía Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt ở phía sau Chiến Thập Thất, nhất là nam tử áo đen kia, vừa nhìn đã thấy rất khó đối phó!

Nam tử trẻ tuổi theo hầu hôm trước bước lên nói nhỏ: “Hoàng thượng, đừng..... chấp nhặt với đám dân đen này.”

Hắn nhớ là đứa trẻ kia có công phu, vậy thì hai người ở sau có lẽ còn khó đối phó hơn.

Công Tôn Minh quay người lại, vung tay lên!

Bốp!

Trên mặt thái giám hằn đỏ vết năm ngón tay, cúi đầu không dám nói lời nào nữa.

Công Tôn Minh trừng mắt nhìn Chiến Thập Thất, lạnh lùng nói: “Chỉ là một đứa trẻ mà các người cũng sợ sao? Bọn họ biết thân phận của Bản công tử, sao dám đánh trả?”

Bọn thái giám lập tức sáng mắt lên, nếu đã biết thân phận của hoàng thượng vậy thì không cần sợ nữa! Nghĩ vậy liền xông lên bao vây lấy Chiến Thập Thất.

Mười mấy nam tử mười lăm mười sáu tuổi, vây đánh một đứa bé ba bốn tuổi, hình ảnh này thật sự khiến mọi người không nở nhìn, không ít nữ tử trẻ tuổi đều che mắt lại, không đành lòng xem tiếp.

Mỗ tiểu hài tử cười tủm tỉm, không hề lo lắng chút nào, cha mẹ ta đang ở phía sau a!

Đại Tàn Chiến thần và Tây Vệ Nữ hoàng, dạy dỗ mấy tên này chỉ là một bữa ăn sáng thôi.

Nghĩ như vậy, Chiến Thập Thất vui vẻ quay đầu lại nhìn.....

Vừa nhìn đã bối rối.

Chỉ thấy hai cha mẹ vô lương tâm kia đang khoanh tay lui lại phía sau, bốn mắt nhìn trời, vẻ mặt như muốn nói chuyện này không liên quan đến mình.

Mỗ tiểu hài tử trừng mắt —— hai người..... hai người....

Mỗ cha ruột cong cong khoe mắt —— nhóc con, thời khắc khảo nghiệm người đến rồi!

Mỗ mẹ ruột khiêu mi —— con trai, cố lên!

Xung quanh là một đám người cười gằn bước tới, Chiến Thập Thất khóc không ra nước mắt, nhắm mắt lại, giậm chân một cái thật mạnh, ta liều mạng!

Sau đó, hùng dũng oai vệ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng.....

Chạy!

Chiến Thập Thất thi triển khinh công chạy còn nhanh hơn cả thỏ, mọi người xung quanh liền bối rối, đứa nhỏ này vừa mới hét to một tiếng rất có khí thế, vậy mà giờ lại.....

Chạy?

Công Tôn Minh chỉ thấy mỗ tiểu hài nhi vừa chạy vừa hét lên: “Người đừng có đuổi theo ta, sẽ hối hận đấy!”

Công Tôn Minh nhìn một đám thuộc hạ đang sững sờ đứng đó, tức giận giậm chân.

Xông lên đạp một tên thái giám rồi vội vàng nói: “Còn không mau..... đuổi theo!”

“Rõ!”

Vì vậy, trên đường Di thành, xuất hiện một hình ảnh gà bay chó sủa như vậy, một đứa nhóc ba bốn tuổi chạy phía trước, tiện tay cầm lấy cam quýt gì đó trên đường ném về phía sau.....

Lại còn ném rất chuẩn!

Làm mấy cái đuổi theo ở phía sau liên tiếp trúng đạn.....

Đám thái giám kia trừng mắt nhìn bóng người nho nhỏ trước mặt, tức đến tái mặt, càng thế càng không thể bỏ qua cho thằng nhóc này!

“Nhóc con, đừng chạy!”

“A! Chờ đấy cho ta!”

“Tiểu tử thôi, đừng để chúng ta bắt được ngươi!”

Bọn họ điên cuồng gào thét đuổi theo, mặc kệ chủ tử không chạy theo kịp, chỉ muốn dạy dỗ thằng nhóc này một trận, biết rõ thân phận của bọn họ còn dám động thủ, dám trêu chọc cả người trong cung à?

Công Tôn Minh thở hổn hển, không đuổi nổi nữa, nó đi tới một gốc cây đại thụ, nhìn một đám thái giám chạy xa tít tắp ở phía trước, gập người lại rất oán hận.

Bỗng nhiên, vai bị vỗ hai cái.

“Mẹ nó ai dám động vào bản công tử!” Nó chửi ầm lên, vừa quay đầu lại.....

Bốp!

Trước mắt tối sầm, trán bỗng đau xót, trợn trắng hai mắt lên, hôn mê.

Chiến Thập Thất ném hung khí là một cái gậy sang một bên, cười híp mắt nhìn Tiểu Hoàng để đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất, vỗ vỗ tay, khuôn mặt vô tội.

“Aizz..... Ta đã nói là ngươi sẽ hối hận mà!”

166. Q.3 - Chương 9: Nhìn Lầm

Edit: Kiri

Có một quán trọ nằm trong một góc hẻo lánh của Di thành, bình thường rất ít khách, ngày nào tiểu nhị cũng chỉ ngồi đập ruồi.

Những dân chúng ở gần đó cũng đã cực không ít lần là bao lâu quán này sẽ đóng cửa, nhưng một tháng, ba tháng, một năm, đã bao năm mà quán trọ này vẫn ở đó, tiếng đập ruồi vẫn đều đặn vang lên vào mỗi buổi sáng.

Lâu dần, mọi người đều mất hứng thú, những tiếng đập ruồi kia cũng trở nên quen thuộc, ai cũng bận rộn, làm gì có ai rảnh ngồi tính sao quán trọ này bao lâu nữa sẽ đóng cửa?

Chỉ có rất ít người biết, đây là cứ điểm của Đại Tàn.

Mà lúc này, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đẩy cửa một gian phòng ra, thấy một hình ảnh như này.....

Trong gian phòng đơn sơ, Tiểu Hoàng để Công Tôn Minh đang bị trói gô ở trên một cái ghế, hai mắt trừng lớn, hằn rõ tơ máu, khuôn mặt thanh tú cũng sưng lên.

Rõ ràng là đã bị đánh một hồi!

Trong miệng nó còn bị nhét một miếng vải rách, nói không nên lời.

Bốp!

Chiến Thập Thất ngồi chồm hồm trước mặt Công Tôn Minh, đập đầu nó một cái rồi lười biếng nói: “Thành thật một chút cho ta!”

Công Tôn Minh giãy dụa, hận không thể ăn sống nuốt tươi tiểu súc sinh dám đánh cả Hoàng đế này....

Bốp.

Đầu lại bị đánh một cái.

Mỗi tiểu hài tử khoanh tay chu miệng, lắc đầu thở dài: “Sao ngươi học mà không thông minh lên nhỉ?”

Dứt lời, tiểu mâu chớp chớp, vừa quay đầu đã thấy hai cha mẹ đứng im lặng ở cửa.

Bóng trắng nho nhỏ chợt lóe, nhào ngay vào lòng Lãnh Hạ.....

Nó ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, làm gì còn vẻ bư hân bất nạt Hoàng đế của một nước như lúc này, giọng nói mềm mại hồn nhiên: “Mẫu thân!”

Lãnh Hạ nhìn trời, tiểu tắc kè hoa này!

Phượng mâu cứng lại, nàng nhìn Công Tôn Minh, trong mắt nó nhìn sang đây có vài phần cực kỳ hâm mộ, vài phần mất mát....

Cảm nhận được ánh mắt của nàng liền quay mặt đi luôn.

Khóe môi cong lên, bẹo bẹo hai má phúng phính của tiểu quý này, còn chưa nói gì mỗ tiểu hài tử đã bị cha xách lên rồi vứt sang bên cạnh.

Một lớn một nhỏ giống nhau như đúc, tròng mắt nhìn nhau....

Tiểu quý —— tâm lý độc chiếm mạnh như thế, cẩn thận mẫu thân bỏ người!

Mỗ Chiến thần —— nhóc con, tìm đánh!

Một lát sau, Chiến Thập Thất quay mặt sang bên cạnh, không thèm chấp nhứt với nam nhân lúc nào cũng ăn dấm chua.

À, giờ còn có người giúp ta hết giận!

Nó cười híp mắt đi tới trước mặt Tiểu Hoàng đế, nhảy lên một cái, bốp!

Nhảy lên cao đánh ra một quyền, Chiến Thập Thất đứng chống nạnh, cuối cùng cũng thấy sáng khoái.

Công Tôn Minh hung tợn giãy dụa, gào thét luôn mồm nhưng miệng bị nhét khăn nên không biết nó nói gì.

Lãnh Hạ bước lên, lấy miếng vải trong miệng nó ra, ngay lập tức, nó hét to: “Tiểu súc sinh, Trẫm muốn giết người!”

“Các người thật to gan, mau thả Trẫm ra!”

“Trẫm muốn tru di cửu tộc các người!”

Lãnh Hạ mỉm cười, nhét miếng vải lại, cuối cùng cũng thanh tĩnh!

Nàng kéo ghế ngồi trước mặt Công Tôn Minh, quan sát đứa bé mới mười tuổi này, chậm rì rì hỏi: “Mẹ người chưa từng ôm người?”

Trong căn phòng tối, một chút mất mát chợt lóe lên trong mắt nó nhưng rất nhanh, lại khôi phục bộ dạng gương nanh múa vuốt, hung tợn tròng mắt nhìn nàng.

Lãnh Hạ cười khê, bộ dáng này, thật sự giống Hoa Thiên!

Dù là Chiến Bắc Liệt đang mất lớn tròng mắt nhỏ với thằng nhóc kia cũng phát hiện chút đầu mối, nhúu mày lại xách mỗ tiểu hài nhi tới.

Chiến Thập Thất chớp chớp mắt nhìn Công Tôn Minh, nhớ tới lời Lãnh Hạ vừa nói, quyết miệng hỏi: “Người thật đáng thương, mẹ người chưa từng ôm người sao?”

Công Tôn Minh: “Ưm ưm ưm ưm.....”

Chiến Thập Thất thở dài, vươn cánh tay nhỏ xoa xoa mái tóc lộn xộn của Công Tôn Minh rồi cong cong ưng mâu, đơn phương quyết định: “Được rồi, ta tha thứ cho người! Chúng ta hòa nhé?”

Công Tôn Minh: “Ưm ưm ưm ưm.....”

Lúc trước Công Tôn Minh nói gì thì Lãnh Hạ không biết, nhưng bây giờ.....

Nhất định là: Hòa con mẹ người!

Lãnh Hạ không nói gì nhìn trời, con trai của nàng ngốc sao? Ngốc sao? Ngốc sao?

Đánh người ta sưng vù mặt mũi lên còn không biết xấu hổ nói thế, không biết cái phúc hắc này là di truyền từ ai đây?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng và tiếng chuông lanh lảnh.

Kẹt.....

Cửa phòng mở ra, kèm theo đó, mùi hương nồng nặc bay vào theo gió, không cần phải nói, Hoa Thiên.

Hoa cô nương lén lút thò đầu vào, vẫn là trang phục ngày ấy, chòm đầu bằng một miếng vải đen.

Lãnh Hạ không nhìn được mà co quắp khố miệng, Hoa cô nương, người thực sự không cảm thấy, mặc thế càng khiến người khác chú ý sao?

Đương nhiên là Hoa cô nương không cảm thấy, đặc ý ném cho hai người một cái mị nhãn rồi uốn éo đi vào.

Liếc mắt nhìn thấy Công Tôn Minh bị trói trên ghế, hần lập tức kéo miếng vải xuống, khố miệng co quắp, vội vàng chạy lên, quả thật là hần thật lòng thương yêu đứa trẻ này, hần gọi: “Minh nhi.....”

Công Tôn Minh chớp chớp mắt mấy cái, hai vàng mắt đỏ lên, không dám tin nói: “Ưm ưm?”

Cậu?

Còn chưa rút mảnh vải khỏi miệng nó, kẻ đầu sỏ đã nhảy đến trước mặt Hoa Thiên, vô tội nói: “Hoa cô cô, là nó muốn đánh Thập Thất trước, ừm, Thập Thất là tự vệ.....”

Hoa Thiên chớp chớp mắt, không thể tưởng tượng nhìn Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, ý hỏi: Đây là con các người?

Hai cha mẹ cùng nhún vai.

Nhưng Hoa Thiên cũng đã hiểu nguyên nhân và kết quả chuyện này, nếu không phải Lãnh Hạ sai người truyền tin cho hần thì hần cũng không dám ban ngày ban mặt chạy ra ngoài.

Hần vừa cởi trói cho Công Tôn Minh, vừa thở dài, trong đó có vài phần thất vọng, vài phần yêu thương, ra lệnh ười mấy thái giám đánh một đứa trẻ bốn tuổi, đứa trẻ lương thiện ngày nào đã bị nữ nhân kia hại thành thế sao?

“Hoa Thiên, có lẽ lần này người đã nhìn lầm!” Lãnh Hạ neho mắt lại, giọng điệu đầy vẻ trêu tức.

Hần khó hiểu ngẩng đầu, còn chưa hỏi, Công Tôn Minh đã nhào vào lòng hần, nước mắt giàn giụa gào khóc: “Cậu! Bà muốn giết ta!”

Hoa Thiên sững người.

“Bà muốn giết ta! Sao bà có thể muốn giết ta!”

“Đêm đó, suýt nữa ta đã phải chết, ta sợ lắm!”

“Thầy giáo chết rồi..... Quách mẹ chết rồi.... Hồ thái y cũng chết rồi!”

Tiếng khóc này chứa bao tâm tình, đau lòng, bi ai, hận ý, không muốn tin, bàng hoàng, bất lực, nản lòng thoái chí..... lao thẳng vào lòng Hoa Thiên.

Hình như hần đã hiểu được ý của Lãnh Hạ, vuốt nhẹ đầu Công Tôn Minh, nhẹ nhàng an ủi nó.

Một lúc lâu sau, Công Tôn Minh không còn sức khóc nữa, dần dần ngừng lại rồi ngửa mặt lên, bình tĩnh nhìn Hoa Thiên, cháp nhất nói: “Cậu, họ đều nói cậu là quân bán nước, ta biết là không phải, có phải là bà ấy... hại cậu không?”

Hoa Thiên thở dài, tổn thương khiến con người ta trưởng thành, nếu là ba năm trước, đứa trẻ đơn thuần này sao có thể có ánh mắt như vậy.

Hoa Thiên ôm lấy Công Tôn Minh, cho nó ngồi xuống rồi ngồi xổm nhìn nó, nghiêm mặt nói: “Nói cho cậu, đã xảy ra chuyện gì?”

Công Tôn Minh cup mắt, khoanh tay run nhè nhẹ, một lúc lâu sau.....

Nó nhớ lại: “Ngày đó, ta lén chạy tới tấm điện của Mẫu hậu, muốn cho bà một kinh hỉ nên trốn vào tủ...”

Không rõ là bao lâu sau, nó đang ngủ trong tủ thì có tiếng nói chuyện làm nó tỉnh giấc.

“Người thật sự nhẫn tâm giết nó?”

“Có gì mà không nhẫn tâm, Ai gia chưa bao giờ coi nó là con, trước đó không có cách nào đành phải để nó sống, giờ triều đình đã nằm trong tay Ai gia, giữ nó lại có ích lợi gì?”

Công Tôn Minh mới bảy tuổi, đang định chui ra ngoài thì bị những lời này làm bất động.

Hai giọng nói này, đều là người thân nhất của nó, Hoa Mị, Hoa Trọng Lập.

Nó ngơ ngác trốn trong tủ, mờ mịt nghe mẹ và ông ngoại thương lượng chuyện giết mình.

“Lỡ may triều thần.....” Hoa Trọng Lập do dự: “Người có chắc là có thể lên làm Nữ hoàng không?”

“Ngay cả phế vật còn có thể làm Tây Vệ Nữ hoàng. Sao Ai gia không thể?” Hoa Mị cười nhạt, trong giọng nói có chút tàn nhẫn: “Chỉ cần nó chết, Công Tôn gia sẽ không còn ai! Đám triều thần bỏ đi đó, không ủng hộ ta thì còn cách gì nữa?”

“Người quên sao, còn có....”

“Tên tiểu tiện chủng kia? Hẳn ta trúng độc sâu như vậy, thoát khỏi Hoàng cung thì sao, chắc chắn là chết!”

“Dù sao thì cũng không thấy thi thể của hắn....” Hoa Trọng Lập nói xong câu này, trầm mặc một lúc rồi hưng phấn nói tiếp: “Được, chỉ cần người nắm chắc rằng hắn đã chết, không khiến triều thần hoài nghi, chúng ta không làm thì thôi, làm là phải giết!”

“Mấy ngày trước Ai gia thử dò hỏi ý của mấy lão già kia, bọn họ đều do do dự dự ấp a ấp úng, đều nói phải suy nghĩ, đã vậy thì Ai gia phải giúp họ một chút! Đêm nay để Hồ thái y ra tay, Công Tôn Minh chết thì bọn họ cũng phải quyết định!”

.....

Đợi trong phòng không còn tiếng động nữa, Công Tôn Minh tái nhợt bò ra khỏi tủ.....

Màn đêm buông xuống, quả nhiên Hồ thái y đến.

Nhìn bát thuốc đen nhánh trước mắt, Công Tôn Minh như nhìn thấy máu tươi tanh tưởi, nó vô cùng sợ hãi, nó muốn trốn đi, rúc vào chần lắc đầu quầy quầy: “Trẫm không muốn chết! Trẫm không muốn chết!”

Choang!

Bát thuốc rơi xuống đất vỡ nát!

Nước thuốc chảy trên mặt đất, len qua những mảnh vỡ, mang theo nhàn nhạt bi thương.

Hồ thái y nhìn Tiểu Hoàng đế mới có bảy tuổi, lão đảo lui lại hai bước: “Hoàng thượng, người biết sao?”

Công Tôn Minh lạnh run, gương mặt đăm lẹ, nó biết, và cũng hiểu.....

Tại sao Mẫu hậu không bao giờ ôm nó, mấy ngày mới đến gặp nó một lần, lần nào cũng vội vã quay đi, vẻ mặt luôn phiền chán và không kiên nhẫn?

Tại sao thầy giáo vốn đang dạy rất tốt lại đột nhiên chết, thay bằng một kẻ không bao giờ dạy nó chuyện Đế vương?

Tại sao những người bên cạnh nó, ngày nào cũng xúi bẩy nó đuổi gà đánh chó?

Tại sao Quách mama luôn bảo vệ nó, có một ngày lại nói thầm với nó ‘Cẩn thận Thái hậu’, nó coi như đây là câu nói đùa nên nói cho Mẫu hậu, sau đó cũng không thấy Quách mama nữa?

Tại sao trong mắt cậu nhìn nó, luôn tràn đầy yêu thương và bất đắc dĩ.....

Nhiều nghi vấn như vậy, lúc nhỏ nó chưa từng nghĩ qua, nhưng chỉ qua một đêm ngắn ngủi.....

Nó hiểu hết!

Trong gian phòng cực kỳ trầm mặc, chỉ có giọng nói non nớt run rẩy của Công Tôn Minh, cứng ngắc kể về chuyện ba năm trước....

Nó ngẩng đầu, trên khuôn mặt có chút nữ tính không có ngạo mạn, không có ương ngạnh, không có dương nanh múa vuốt, mà lại vô cùng bình tĩnh: “Hồ thái y không giết ta, ông ấy thu dọn tử thể sạch sẽ, coi như chưa từng đến rồi thở dài rời đi, ta nhớ kỹ bóng lưng của ông ấy, vô cùng tuyệt vọng.....”

“Khi đó ta còn không biết sao lại tuyệt vọng, nhưng đến tận sáng hôm sau mới biết, Hồ thái y thất cổ chết trong ngự y phòng, mà đến trưa thì tra ra ông ấy trộm dược liệu quý giá, sợ tội tự sát, cả gia đình cũng chịu tử hình.” Nó khinh thường nở nụ cười vì cái cớ vụng về này, trong mắt lộ vẻ tang thương không hợp tuổi: “Ta lo lắng đề phòng gần một tháng, không biết tại sao bà ấy lại không giết ta, nhưng ta biết, mạng của ta mãi mãi nằm trong tay bà, muốn sống cũng chỉ có thể khiến bà yên tâm!”

Nước mắt lại tuôn ra, nhưng miệng nó lại cười, nhìn về phía Hoa Thiên: “Cậu, ta làm được rồi, ta còn sống, sống đợi được cậu về! Cuối cùng cậu cũng về.....”

Nói xong những lời này, cố chịu sợ hãi, cố chịu bi ai, cuối cùng Công Tôn Minh cũng không chịu được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Hoa Thiên bế nó lên giường, đắp chăn cẩn thận, trong mắt lóe ra băng lãnh.

Công Tôn Minh không biết tại sao nhưng mọi người lại rất rõ, sau đó Hoa Mị không giết nó đương nhiên là ngày thứ hai bách quan dâng sớ.

Hoa Mị chắc chắn không ngờ, chỉ một lần thử mà lại gây ra hậu quả lớn như thế, triều thần Nam Hàn đối với chuyện Nữ hoàng đăng cơ lại cương quyết như vậy, cho nên địa vị của nàng ta ở trên triều dao động mạnh, nếu trong thời gian nhạy cảm như thế mà Tiểu Hoàng đế đột nhiên băng hà thì đến lúc đó tất cả mũi dùi đều hướng về nàng ta, mà bảy năm nỗ lực cũng sẽ thành dã tràng xe cát!

Hồ thái y thu dọn xong liền tự sát nên Hoa Mị cũng chỉ cho rằng ông ta không chịu nổi lương tâm khiến trách nên tự sát, càng không ngờ Công Tôn Minh đã biết chuyện này, hơn nữa cả nhà Hồ thái y đều bị chém, những kẻ có thể biết đều đã bị giết, Công Tôn Minh lại đang phát triển theo phương hướng nàng ta mong muốn nên đương nhiên là yên tâm.

Nhưng, chỉ cần mộng Nữ hoàng của nàng không chết, vậy thì Công Tôn Minh chính là cản trở, sớm muộn gì cũng phải trừ bỏ, mà nàng ta, cũng đang đợi thời cơ thích hợp nhất.

Lần này đợi, đợi hơn ba năm.

Lãnh Hạ nhú mày: “Các người có chú ý không, vừa nãy nó nói đến một người....”

“Tiện chủng trùng kịch độc trong lời Hoa Mị!” Chiến Bắc Liệt gật đầu, nói tiếp.

Nếu như Công Tôn Minh không nhớ lầm vậy thì từ đoạn đối thoại giữa Hoa Trọng Lập và Hoa Mị, có thể đoán ra, người này cũng là người của Công Tôn gia, hoàng thất Nam Hàn!

Mấy người đang suy nghĩ thì một giọng nói non nớt kêu lên.

“A! Hồng rồi!”

Mọi người thấy nhìn qua thì thấy tiểu quý kia nhảy lên, tiểu ưng màu chớp chớp, lắc lắc đầu nhỏ, bóp cổ tay liên hồi.

Nhìn ánh mắt của cha mẹ, Chiến Thập Thất yếu ớt chọc chọc ngón tay: “Thập Thất chỉ lo bắt nạt Tiểu Hoàng đế, đám thái giám kia phải làm sao bây giờ? Nếu bọn họ phát hiện Hoàng đế biến mất, vào cung báo tin, sẽ tra được Hoa cô cô.....”

Bốp!

Chiến Bắc Liệt đập đầu nó, ghét bỏ nói: “Lão tử giải quyết hậu quả cho ngươi rồi!”

Tiểu quý lén nhìn lên, nhìn a nhìn, ý hỏi: Thật?

Trong đó đầy hoài nghi làm Đại Tần Chiến thần chép chép miệng, không nói gì nhìn trời, nhân phẩm của lão tử kém vậy sao?

Tiểu quỷ yên tâm, chạy đến bên cạnh Lãnh Hạ, ngoan ngoãn hỏi: “Mẹ, Tiểu Hoàng đế thật đáng thương, Thập Thất có thể làm bằng hữu với hắn không?”

Lãnh Hạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi thở dài: “Con à!”

Mồ tiểu hài tử sáng mắt lên.

Chợt nghe mẹ ruột nói: “Có lẽ con cũng bị đánh một hồi!”

Nhìn gương mặt xanh tím của Công Tôn Minh, Thập Thất chợt dạ, cắn môi nghĩ một lúc, lấy một cái gương đồng ra ngắm khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của mình, càng nhìn càng tự luyện.....

Cuối cùng trịnh trọng lắc đầu, bỏ ý nghĩ này đi.

Bằng hữu dù đáng quý, nhưng không bằng gương mặt!

“Cái gương này...” Hoa Thiên hí mắt lại, lạnh lạnh nói: “Nhìn thật quen à!”

Mồ tiểu hài tử cười tủm tỉm, cầm gương đồng bằng hai tay trả lời, không thấy xấu hổ chút nào: “Đương nhiên là quen, đây là Thập Thất mượn Hoa cô cô mà!”

Hoa cô nương chớp chớp mắt mấy cái, suy nghĩ từ ‘mượn’ này, tiếp tục nghĩ ngờ tiểu quỷ này không phải do hai người lòng dạ ngay thẳng kia sinh, ừ, không phải của Chiến Bắc Diễm thì là của Đông Phương Nhuận!

Bỗng nhiên, hắn lòi quẻn tư lệu ra vậy vậy nói: “Suýt thì quên, có phát hiện!”

Quyển sách này là tư liệu về Liễu tiên sinh.

Trong ánh mắt tò mò của Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, hắn giở đến bức tranh vẽ hai người già kia chỉ vào nói: “Chính là người này, vừa nãy ta buồn chán giở ra xem, lại thấy người này nhìn rất quen, nhất định là đã gặp!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng nhìn sang: “Gặp ở đâu?”

Hoa cô nương lúng túng ho khan: “Ta.... quên rồi....”

Nhìn ba ánh mắt nguy hiểm bắn về phía này, Hoa Thiên lập tức giơ tay lên thề: “Người này chắc chắn ta đã gặp qua từ rất lâu..... nên..... nhất định ta sẽ cố gắng nhớ!”

Nói xong, còn gật đầu, tỏ vẻ thành khẩn.

Lãnh Hạ nhún nhún vai, tuy rằng Hoa Thiên không nhớ rõ, nhưng ít nhất cũng có manh mối, chỉ cần Hoa Thiên nhớ ra thì mới có thể tra thân phận của vị Liễu tiên sinh này.

Nàng nói: “Chỉ có mỗi manh mối này của ngươi, cố mà nghĩ đi!”

Chiến Bắc Liệt nói tiếp: “Công Tôn Minh nữ, giờ không thể giữ lại, đợi nó tỉnh rồi đưa về cung đi. Đám thái giám kia đều ở đây, dùng thuốc của Mộ Nhị nên bất tỉnh!”

Nói xong, trong quán trọ đã không còn việc của họ, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt dắt tiểu quỷ đi ra ngoài.

Hoa Thiên gật đầu, hắn cũng biết, lúc này Công Tôn Minh không thể ở lại đây, còn phải về cung tiếp tục sắm vai Tiểu Hoàng đế ngốc nghếch, làm Hoa Mị yên tâm.

==

Tiểu quan quán.

Lãnh Hạ gọi Chung Vũ tới bảo nàng đi tra ‘Tiểu tiện chủng’ trong miệng Hoa Mị, tuy rằng theo lời Hoa Mị, người nọ trúng kịch độc nên không sống được bao lâu nhưng mọi việc luôn có ngoại lệ, có lẽ người nọ gặp được cơ duyên gì nên vẫn còn sống.

Ở Nam Hàn, muốn lật đổ Thái hậu cũng không dễ dàng, nhưng nếu Thái hậu độc hại con cháu Hoàng thất, mưu hại Hoàng đế thì sao?

Sau khi Chung Vũ tuân lệnh rời đi, Lãnh Hạ đuổi người, nằm ngửa lên giường.

Chiến Bắc Liệt cởi giày leo lên, ôm chầm lấy nàng, hai người nhắm mắt lại, đầu kê đầu, cực kỳ ấm áp.

Bỗng nhiên đầu giường có tiếng động, mỗ tiểu quỷ nỗ lực bò lên giường, cực kỳ không khách khí đẩy cha mình sang bên cạnh rồi chui vào giữa.

Trong ánh mắt hung ác độc địa của Chiến Bắc Liệt, thân thể nho nhỏ nhích tới nhích lui, tìm một tư thế thoải mái, chôn ở trong lòng Lãnh Hạ, mềm mại nói: “Mẫu thân, ôm Thập Thất ngủ nha?”

“Ừm.....” Lãnh Hạ nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy tiểu quỷ kia rồi tiếp tục mơ mơ màng màng.

Mỗ tiểu hài nhi được như ý, kệ cha mình thấy mình độc chiếm mẫu thân, đặc ý như một con tiểu hồ ly, chỉ chưa phe phẩy cái đuôi thôi!

Tiểu ưng mâu nhướn lên, khiêu khích —— so đáng yêu với ta?

Đại ưng mâu híp lại, phỉ nhổ —— tiểu tử nhà ngươi thật dễ tiện!

Mỗ tiểu hài nhi ngoắc ngoắc ngón tay út —— ngươi cần ta đi?

Mỗ Chiến thần mỉm cười —— Hừ hừ!

Ngay lúc Chiến Thập Thất dựng tóc gáy, Đại Tàn Chiến thần nhanh như chớp cắn một miếng!

Chiến Bắc Liệt nhướn mày kiếm, vẻ mặt đặc ý: Chưa từng thấy yêu cầu nào ngốc như thế!

Nhìn ngón tay út có hai dấu răng to, Chiến Thập Thất trừng mắt, mẫu thân đang không để ý, bỗng nhảy lên đánh về phía cha ruột!

Trên giường một lớn một nhỏ sóng mái với nhau, làm giường cột kẹt liên tục....

Lãnh Hạ bĩu môi, quay người vào trong, cực kỳ bình tĩnh.

Bỗng nhiên, gió lạnh ủa vào.

Một lớn một nhỏ, ta cắn cổ ngươi, ngươi gặm tay ta, mắt to trừng mắt nhỏ, cùng hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía cửa phòng.

Là Mộ Nhị chưa bao giờ biết gõ cửa!

Bị hai khuôn mặt Chiến thần giống hệt nhau quay lại nhìn, Mộ Đại thần y chậm rãi chuyển động con người, sau đó mắt nhìn thẳng, đặt bát thuốc trên tay xuống.

Quay bát thuốc, đỡ ra.

167. Q.3 - Chương 10: Lại Có

Edit: Kiri

Hai cha con nhìn Mộ Nhị quay bát thuốc đỡ ra rồi lại nhìn nhìn đối phương một cái, ánh mắt rất cảnh giác.

Mỗ Chiến thần nhướn mày —— nhóc con, nhả ra!

Mỗ tiểu hài tử trợn mắt —— không, ngươi buông tay trước!

Hai ưng mâu giống hệt nhau trợn a trợn, cùng có một ý nghĩa, cùng thả!

Vì vậy, Chiến Bắc Liệt buông lỏng bàn tay đang bóp cổ Chiến Thập Thất ra, Chiến Thập Thất cũng nhả cánh tay Chiến Bắc Liệt ra, ngay trong chớp mắt buông ra.....

Không hẹn mà cùng!

Chiến Thập Thất bóp cổ cha ruột, Chiến Bắc Liệt cắn tay con trai!

Cả hai cùng trừng mắt — — đe tiện!

Đang lúc hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, Lãnh Hạ trở mình, chậm rãi mở mắt ra.

Lập tức thấy một lớn một nhỏ nhanh như chớp buông ra....

Chiến Bắc Liệt ôm Chiến Thập Thất, Chiến Thập Thất ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, hai cha con nhìn nhau cười, cùng quay đầu, cười híp mắt nhìn nàng, rất hài hòa.

“Tức phụ, nàng tỉnh rồi?”

” Mẫu thân, người tỉnh rồi?”

“Ừm....” Lãnh Hạ đáp lại rồi chột cau mày, ngửi một cái rồi bật dậy.

Mộ Nhị ngơ ngác đứng ở cạnh bàn, chuyển ánh mắt từ bát thuốc về phía nàng, ý tứ rất rõ ràng: Uống thuốc.

Mùi vị này đương nhiên Lãnh Hạ sẽ không quên, ngay lập tức, nàng sững người.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất, Lãnh Hạ chậm chạp cò dậy, đi tới bên cạnh bàn bình tĩnh nhìn Mộ Nhị, chờ ra.

Mộ Đại thần y giật giật mí mắt, giả chết.

Một nam một nữ cứ nhìn nhau như vậy, nhưng lúc này, Đại Tàn Chiến thần lại không ghen, rốt cuộc hẳn cũng thấy có gì đó không đúng, chưa nói đến chuyện tức phụ mình chưa bao giờ ngơ ngẩn như thế này, bát thuốc kia rõ ràng là cho tức phụ uống, vừa rồi chỉ lo cắn nhóc con kia mà bỏ qua chuyện này.

Lập tức tiện tay vứt mõ tiểu hài tử ra xa, trong tiếng thét chói tai của ai đó nhảy dựng lên.

“Lăng Tử, có chuyện gì?” Đại Tàn Chiến thần nhảy đến cạnh bàn, nắm lấy vai Lãnh Hạ, quét mắt nhìn toàn thân nàng một lượt rồi căng thẳng hỏi: “Tức phụ, khó chịu ở đâu à?”

Lãnh Hạ giờ đang ở trong trạng thái dở điên, nàng bật ra từng chữ một: “Ta..... hình như có.”

“Có? Có cái gì?” Chiến Bắc Liệt vẽ mặt mê man, nhìn tức phụ mình ngẩn ngơ mà không khỏi hoài nghi mẫu sư tử bị Lăng Tử kia lây bệnh, lại kiểm tra thêm lần nữa rồi vội la lên: “Có cái gì.....”

Nói được nửa lời, im bất!

Đại Tàn Chiến thần mong con gái đến xanh mắt, vào giờ khắc này.....

Hiểu ra!

Chiến Bắc Liệt há hốc mồm, vẫn duy trì tư thế kiểm tra, bất động y như tượng gỗ.

Ứng mâu dùng tốc độ như rùa bò chớp chớp mấy cái liền, vẽ mặt cứng ngắc vụn vụn, vui mừng đến choáng váng rồi.....

“Có có?”

Rõ ràng Lãnh Hạ cũng còn đang ngẩn người, không có thì giờ đáp lời hẳn.

Chiến Bắc Liệt quay sang Chiến Thập Thất, rất cần xác nhận: “Nghe.... nghe không..... có..... có.....”

Chiến Thập Thất cũng bị ngây người vì tin này nên ngơ ngẩn gật một cái.

Kết quả là, cả bốn người trong phòng đều biến thành ngốc hết.

Khóe miệng giật giật, Chiến Bắc Liệt bình tĩnh nhìn về phía Mộ Nhị: “Có.... có?”

Trong mắt Mộ Đại thần y hiện lên một tia ghét bỏ, gật nhẹ một cái.....

Chỉ thế thôi cũng đủ khiến Chiến Bắc Liệt nhảy dựng lên!

Hồng học hồng học!

Đại Tồn Chiến thần chạy nhảy mọi chỗ trong phòng, từ trên xuống dưới từ trái sang phải, từ bàn lên giường, từ giường đến tủ, không chỗ nào không nhảy.....

Bịch!

Một nam nhân động kinh đứng trước mặt Mộ Nhị, vài sợi tóc đen phát qua gương mặt tuần tú của hần.

Sau đó, ngửa mặt lên trời cười to!

Tiếng cười kia cổ quái mà kỳ dị, có thể nói là tê tâm liệt phế, gào khóc thảm thiết, thần người đều phần nộ!

“Lão tử có rồi!”

Một tiếng gào thét phần khởi điên cuồng vắn vẹo nổ tung ra.....

Cực kỳ có hiệu quả!

Tạch!

Dây đàn đứt đoạn.

Bịch!

Đang đi thì ngã.

Choang!

Chén rượu vỡ nát!

Nhưng mà những cái này cũng không khiến họ sợ hãi bằng hình ảnh vừa nhìn thấy.....

Trong sương phòng lâu ba bỗng nhiên bay ra hai bóng người một đen một xanh, mà lúc này, bóng người màu xanh giống như bảo bối trân quý nhất được người màu đen ôm lấy, ôm.... rất chặt!

Trong phòng, Lãnh Hạ giờ mới có phản ứng, mờ mịt nhìn xung quanh, ngờ ngác hỏi: “Cha con đâu?”

Mổ tiểu hài tử vươn tay, tự đập vào gáy mình.

Mất mặt, rất mất mặt!

Rầm!

Cửa phòng chợt mở ra, Chiến Bắc Liệt chạy vội tới trước giường, đặt cái người hần vừa ôm như bảo bối lên giường, hô to: “Thai khí, thai khí a.... á!”

Hần, trợn tròn mắt.

Nhìn Mộ Nhị còn ngờ ngẩn hơn bình thường mấy phần ở trên giường, hần chớp chớp mắt, chậm rãi chuyển động cổ, nhìn về phía Lãnh Hạ im lặng ngồi cạnh bàn, và Chiến Thập Thất u buồn nhìn trời ở góc phòng, cùng với khán giả trợn mắt há hốc mồm ở ngoài.....

Lúc này mới phát hiện ra.....

Ôm nhầm rồi!

Chung Vũ và ba người Cuồng Phong nhìn hướng này, trước mắt tối sầm, suýt thì ngã quỵ.

Gia, người cũng nhầm được sao?

Bọn họ trước mắt đen, có người đen trên mặt!

Ọe.....

Đại Tồn Chiến thần chống tay xuống giường nôn khan vài tiếng, cổ đờ nén nước chua đang dâng lên từ dạ dày, vừa gạt Mộ Nhị xuống giường vừa quay sang tức phụ mình: “Thai khí, thai khí a!”

Sau đó, âm trầm nhìn ra ngoài.

Đám người Cuồng Phong thấy lạnh gáy liền biết đầu rụt cổ lại, yên lặng đóng cửa.

Mộ Đại thần y bò dậy, trong mắt có hơi nước mịt mờ, khóe miệng lại co quắp không ngừng, ngơ ngác cứng nhắc đi ra ngoài.

Đời này lần đầu tiên hắn bị người khác ôm, thế mà lại là một..... nam nhân?

Còn ôm kiểu công chúa?

Sau khi Mộ Nhị rời đi, Chiến Bắc Liệt nôn khan xong liêng bưng bát thuốc lên, ấn ai đó đang định chuẩn đi, nghiêm túc nói: “Tức phụ, thai khí a!”

Lãnh Hạ thở dài, nhận lấy uống hết.

Trong ánh mắt căng thẳng của Chiến Bắc Liệt, kéo chắn lên trùm kín đầu, nàng có một dự cảm, từ nay về sau, cho đến lúc sinh con, nàng có lẽ, hình như, chắc là.....

Chỉ có thể ở trên giường.

==

Dự cảm của Lãnh Hạ không sai chút nào, những ngày sau, nàng luôn bị Chiến Bắc Liệt vẽ mặt phơi phới bắt ép nằm trên giường.

Mỗi Chiến thần hóa thành chú chó trung thành, ngày nào cũng phục ở bên giường, chỉ cần có động tĩnh gì là lập tức nhảy dựng lên: “Thai khí, thai khí a!”

Lãnh Hạ bóp trán, cuối cùng với mọi cách cưỡng bức dụ dỗ thuyết phục, nàng mới được xuống giường đi bộ một chút.....

Nhưng..... muốn xuống giường?

Được, ta đỡ nàng.

Kết quả là, Lãnh Đại sát thủ, giống như một người tàn phế, được Chiến Bắc Liệt dìu đi trong phòng, cùng với những tiếng ‘Thai khí’ cuộn cuộn bên tai.....

Đi bộ trong phòng.....

Đi bộ trong phòng.....

Rất cuộc, phạm vi hoạt động chỉ có một gian phòng nhỏ nhỏ, mỗi sát thủ, bùng nổ!

Nàng túm lấy cổ áo Chiến Bắc Liệt, sát khí bốc lên ngàn ngút, gầm lên một tiếng: “Ta phải ra ngoài!”

“Tức phụ, thai khí, thai khí a!” Đại Tàn Chiến thần lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết phản đối, cười lấy lòng: “Đi dạo ở trong phòng nhé?”

Nhìn bộ dáng căng thẳng của hắn, Lãnh Hạ cũng không nỡ găm tiếp.

Lãnh Hạ chép chép miệng, thở dài nói: “Mấy hôm nay, tâm tình không tốt, không muốn ăn, trong lòng buồn phiền.....”

Nàng nói ra một câu, Đại Tàn Chiến thần lại run lên một cái, một lúc sau mới bình tĩnh đại ngộ, kinh hồn bạt vía nói: “Đây không phải là cái chứng gì đó sao.....”

Lãnh Hạ gật đầu, bổ sung: “Chúng u buồn tiền sản!”

Chiến Bắc Liệt hít một ngụm lãnh khí, hắn vẫn chưa quên, hậu quả của cái chứng kia, có thể sinh non đấy!

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, trịnh trọng nói: “Đi, tức phụ, chúng ta ra ngoài!”

Nói xong, Lãnh Hạ cười híp mắt hài lòng, hai người khí phách hiên ngang đi ra cửa.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Hoa cô nương lướt nhanh vào, đập bức tranh lên bàn, đắc ý nói: “Ta nhớ ra rồi..... ưm!”

Còn chưa nói xong đã bị Đại Tàn Chiến thần bịt miệng.

Chiến Bắc Liệt nhướn ày, trợn mắt lên: “Nói nhỏ thôi, làm con gái lão tử sợ, lão tử liều mạng với người!”

Hoa cô nương chớp chớp mắt nhìn về phía cái bụng bằng phẳng đến không thể bằng phẳng hơn kia, im lặng nhìn trời.

Lãnh Hạ cầm bức tranh lên hỏi: “Người kia?”

Hoa Thiên tỉnh táo hẳn lên, đặc ý kéo ghế định ngồi, ai ngờ còn chưa chạm mông đã bị thê nô nào đó đá văng đi, kéo ghế đến chỗ tức phụ, cười híp mắt nói: “Tức phụ, ngồi.”

Hoa cô nương méo miệng, không thèm chấp nhặt với nam nhân không biết thương hoa tiếc ngọc này, chống má nói: “Ta nghĩ mấy hôm nay cuối cùng cũng nhớ ra, mười năm trước, lúc cả nhà Công bộ thị lang bị chém, ta có thoáng gặp qua người này, hẳn khiến ta ấn tượng vì lúc đó hai mắt sưng đỏ, y phục trắng thuần.”

Mắt sưng đỏ, y phục trắng thuần.....

Lãnh Hạ thốt lên: “Áo tang?”

Bộp!

Hoa Thiên đập bàn một cái: “Đúng vậy. nhất định là muốn mặc áo tang, nhưng lại có gì đó cổ kị, theo ta đoán thì người này với nhà của Công bộ thị lang, nhất định có quan hệ không tầm thường, quan hệ này ta không biết nhưng tại sao Công bộ thị lang chết.....”

Hắn đứng lên, kiêu mị nói: “Ta biết nội tình nha.....”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, cùng liếc mắt, ngáp một cái.....

Hoa cô nương đợi hồi lâu mà không ai đáp lời, bĩu môi tự nói: “Lúc Tiên hoàng còn làm Thái tử, con gái của Công bộ thị lang gả vào phủ Thái tử làm một trắc phi, đến lúc Tiên hoàng đăng cơ, nàng ta danh chính ngôn thuận được phong làm Chân phi, Chân phi không được sủng ái nhiều nhưng cũng may làm bạn với Tiên hoàng nhiều năm, hơn nữa tốt số sinh một đứa con trai, là Hoàng trưởng tử Nam Hàn. Tiên hoàng ít con nối dõi, hơn nữa Minh nhi còn nhỏ, một đứa khác thì chết non, nên trước khi Tiên hoàng tạ thế, Hoàng Trưởng tử luôn được coi là người sẽ lên ngôi Thái tử!”

“Sau đó, Tiên hoàng bị Hoa Mị độc chết, giả truyền thánh chỉ cho Minh nhi lên ngôi, Chân phi liền phải tuấn táng, con trai nàng cũng bệnh nặng qua đời, nói là bệnh nặng nhưng chỉ là ngụy trang, là do Hoa Mị hại chết! Phi tần vốn nhiều lục đục, liên quan đến cả thế lực trên triều nữa, ta không nói chắc các người cũng hiểu, Công bộ thị lang nhiều lần đối nghịch với Hoa Trọng Lập, nên bị vu oan, cả nhà đều bị chém đầu!”

Tiêu hóa những thông tin này xong, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, cùng hỏi: “Người xác định, Hoàng trưởng tử đã chết?”

Hoa Thiên bóp cằm nghĩ một chút, chợt hiểu ý họ, cả kinh nói: “Chẳng lẽ Liễu tiên sinh kia, là Hoàng Trưởng tử?”

Kết hợp với ‘Tiểu tiện chủng’ đã trúng độc còn chạy khỏi cung như lời Hoa Mị, rồi đến người có quan hệ với nhà Công bộ thị lang, rồi quần gia sau khi về hưu lại dẫn theo một thiếu niên đột nhiên xuất hiện tới kinh thành, ẩn cư ở ngoại ô phía nam, ít tiếp xúc với mọi người, ánh mắt nhìn Hoa Mị và Công Tôn Minh có hận thù.

Mọi việc, đều chỉ vì một hướng.....

Hoàng Trưởng tử trúng độc chưa chết, chạy khỏi Hoàng cung, được Công bộ thị lang gửi cho người kia rồi theo quần gia trở lại kinh thành, trở thành Liễu tiên sinh bây giờ.

Hoa cô nương cau mày, lắc đầu nói: “Không thể a, Hoa Mị luôn sử dụng bí độc Nam Hàn, độc đó sau một canh giờ sẽ mất mạng!”

“Có phải thật không, chúng ta đi gặp hắn.....” Lãnh Hạ khiêu mi “Sẽ biết hết!”

Ánh mắt của Hoa cô nương sáng lên!

Hắn lắc lắc eo thon, chân chó nói: “Tỷ muội tốt, dẫn theo ta nha?”

Chiến Bắc Liệt đánh bay hần ra, bĩu môi, nhìn ảo lả móc gương ra chỉnh sửa dung nhan kia, ghét bỏ nói: “Tránh xa một chút, nghe nói nghe nhiều lớn lên sẽ giống, đừng có làm hại con gái lão tử!”

Hoa Thiên bĩu môi: “Sao người biết là con gái?”

Bỗng nhiên hần chớp chớp mắt, chống má ước mong: “Sinh con trai mới tốt, mập mập đáng yêu tiểu mỹ nam a..... á!”

Đang nói thì bị ném ra ng oài.

Rầm!

Cửa phòng đóng sập lại.

Tiếng gõ cửa lại vang lên: “Các người không đi gặp Liễu tiên sinh sao?”

Chiến Bắc Liệt đen mặt, không phản ứng.

Lãnh Hạ cười nói: “Không vội, có lần đầu ắt có lần hai, đợi hần mời, chúng ta mới đi.”

“À, đến lúc đó nhớ gọi..... Á!” Ngoài cửa, Hoa cô nương thét chói tai, bị xách về phòng dạy dỗ.

Lãnh Hạ quay sang, liền thấy Chiến Bắc Liệt cau mày dờ ra.

Nàng bước lên, ôm lấy cổ hần, ầm áp nói: “Đại sư ở Thanh Long Tự đã nói là lần này sẽ là con gái còn gì.”

Đại Tàn Chiến thần toét miệng cười, xoa xoa bụng nàng, rất vui vẻ.

==

Hai ngày nay, Chiến Bắc Liệt rất thần bí, cũng không dán mắt vào Lãnh Hạ nữa, chỉ phải tiểu quý kia canh gác, trông nom nữ nhân đang mang thai này.

Mà khác hẳn với Chiến Bắc Liệt, Chiến Thập Thất không biết tại sao lại không có tinh thần gì cả, khuôn mặt nhỏ nhắn không tươi cười mà lại đầy oán niệm.

Trong hậu viện tiểu quan quán, Lãnh Hạ nằm trên tháp nghe tiếng ve kêu mùa hè.

“Aizz.....”

Một tiếng thở dài vang lên ở trên đỉnh đầu, Lãnh Hạ khẽ động mi, ngủ tiếp.

“Aizz.....”

Lại một tiếng nữa, như nàng đếm thì đã là tiếng thứ một trăm ba mươi tám!

Cuối cùng, mỗ sát thủ mở mắt, nhìn lên trên thì thấy ba người Cuồng Phong kẻ vai sát cánh, cùng buồn phiền thở dài.

Thiểm Điện bĩu môi nhìn về phía xa, Lãnh Hạ nhìn theo.

Chỉ thấy Chiến Thập Thất ngồi xỏm ở một góc, cúi đầu chọc kiến, tiểu ưng mâu thỉnh thoảng lên nhìn về phía này, mông như có rận, cứ lên xuống liên hồi.

“Thập Thất.” Lãnh Hạ gọi, rồi vẫy vẫy tay.

Mỗ tiểu hài tử sáng mắt lên nhưng lại ra vẻ bất đắc dĩ, mắt tự nhiên ngồi bên cạnh tháp nhìn chằm chằm bụng nàng.

Lãnh Hạ vuốt đầu nói cười hỏi: “Sao thế?”

Nó ngẩng mặt lên, mím môi rầu rĩ hỏi: “Mẫu thân, nó ở trong sao?”

“Ừ...” Lãnh Hạ gật đầu, đặt tay con lên bụng mình hỏi: “Thập Thất muốn có đệ đệ hay muội muội?”

Bàn tay nhỏ bé hơi run, vuốt ve bụng nàng lâu bầu: “Thập Thất không muốn gì hết, có nó, mẹ sẽ không thương Thập Thất nữa!”

Lãnh Hạ trừng mắt: “Ai nói thế?”

Chiến Thập Thất gục đầu xuống, chọc chọc ngón tay: “Hắn vẫn luôn không thích Thập Thất, luôn muốn có con gái, đến lúc đó muội muội là bảo bối trong tay hai người, Thập Thất là cây cỏ đứng trong bão táp.”

Lãnh Hạ nhăn mày, bế con lên tháp, ôm nó vào lòng cười nói: “Về phần hắn có thích con hay không, mẫu thân không bình luận, chờ con tự hiểu, lớn lên con sẽ biết. Dù là con hay muội muội, đều là do mẫu thân mang thai chín tháng mười ngày, từ bé xíu thế này lớn lên thành một con mèo con, qua thống khổ sinh nở đi tới thế giới này, đều là bảo bối của mẫu thân. Giờ muội muội mới chỉ bé thế này.....”

Lãnh Hạ vươn tay, chỉ vào đầu ngón tay làm tiểu quỷ sưng sốt: “Bé như vậy?”

Nàng gật đầu, nhìn tầng mây xanh ngắt: “Đúng, chỉ thế, con cũng sẽ nhìn em lớn lên từng ngày, lớn như Thập Thất vậy, sau đó lớn hơn nữa, nhìn em từ không biết gì đến có thể bò trên giường rồi nói từng chữ một, rồi mềm mại gọi ‘Ca ca’, rất thần kỳ phải không?”

Chiến Thập Thất cũng ngẩng mặt, ảo tưởng dáng vẻ lúc đó, ưng mầu không khỏi cong lên.

Chợt nghe tiếng mẫu thân nói tiếp: “Em sẽ hiểu chuyện, sẽ lớn, làm nũng với mẫu thân và con, chúng ta không chỉ yêu em, đó cũng là trách nhiệm của chúng ta, phải thương yêu, bảo vệ, cưng ái, dạy dỗ....” Lãnh Hạ quay sang, bình tĩnh mỉm cười nhìn tiểu bất đắc: “Thập Thất sẽ làm được, đúng không?”

Chiến Thập Thất nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, trịnh trọng gật đầu, trong tiểu ưng mầu có vài phần thành kính: “Thập Thất sẽ làm được!”

“Nói ầu thân biết, muốn đệ đệ, hay muội muội?” Lãnh Hạ thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa đầu nó hỏi.

Thật ra Lãnh Hạ cũng nửa tin nửa ngờ, dù nàng xuyên đến đây nhưng đã sống ở thế kỷ hai mươi một hiện đại, bói toán cái gì, nói chung là không tin lắm.

Dù là trai hay gái, nàng đều vui vẻ đón nhận.

Chiến Thập Thất nghiêm túc nói: “Đệ đệ!”

Mấy hôm nay Thập Thất luôn mang thái độ học hỏi nghiêm túc đi hỏi mọi người xung quanh, rốt cuộc thì đệ đệ khác muội muội ở chỗ nào.

Hoa cô nương cắn khăn tay, hưng phấn trả lời: “Đệ đệ là tiểu mỹ nam đáng yêu như con vậy còn muội muội..... hừ.”

Thác Bạt Nhung vùng tay lên: “Cháu là nam nhân, đệ đệ là nam nhân, muội muội là nữ nhân!”

Chung Vũ cười ha ha: “Đệ đệ có thể đánh nhau với tiểu chủ tử, muội muội chỉ biết khóc sụt sùi, à, nhưng trừ Vương phi và ta.”

Ba người Cuồng Phong nghĩ một lúc rồi chợt thốt lên: “Đệ đệ là tiểu Thái tử, muội muội là tiểu Quận chúa!”

Chiến Thập Thất so sánh Chiến Tiểu Quai và Chiến Tiểu Tiêm, phát hiện.....

Nó thích chơi với Chiến Tiểu Quai hơn, hai đứa có thể cùng đi học, có thể tranh luận vì một vấn đề nào đó, có thể đánh nhau, xem công phu của mẫu thân thực dụng hay của sư phụ thực dụng, có thể cùng trèo cây, bắt dế, thậm chí bắt nạt người khác..... Mà Tiểu Tiêm tuy rằng nó cũng thích, nhưng trong lòng không khỏi khinh bỉ tiểu cô nương chỉ biết khóc sụt sùi, nói chuyện thì như muỗi kêu, nhất gan chẳng dám làm gì, luôn mặc váy hoa xinh xắn, hương thơm ngào ngạt, chưa bao giờ biết trèo cây.....

Vì vậy, về đệ đệ muội muội, sự lựa chọn này không cần nói cũng biết.

Lãnh Hạ kinh ngạc khiêu mi, không ngờ lại có đáp án như thế, không biết đáp lời thế nào nên xoa đầu con nói: “Ngủ một lúc đi.”

Đợi tiểu bất đắc ảo tưởng tiểu đệ đệ đánh nhau với nó xong, vui vẻ chìm vào giấc ngủ.....

Mổ sát thủ bất đắc dĩ nhìn trời, nếu sinh con gái, có phải nàng chữa lợn lành thành lợn què không?

Còn nếu là con trai, được rồi, vấn đề này nàng trực tiếp quên, nếu là trai thì nam nhân muốn con gái đến điên rồi kia, có lẽ sẽ trực tiếp bế vút vào giếng mất!

Mà lúc này.

Lãnh Hạ đang rối rắm về con trai con gái, Chiến Thập Thất Chiến Bắc Liệt, thì cái nam nhân muốn con gái đến diên rồi kia đang ngồi trong phòng Mộ Nhị.

Bộp!

Đại Tần Chiến thần đập hai bộ y phục xuống bàn, hất hất cằm về phía Mộ Nhị, ý nói: Chọn!

Mộ Nhị ngơ ngác nhìn lên bàn, thấy hai bộ y phục nhỏ, một là bộ váy được làm bằng tay rất khéo léo tỉ mỉ, giống như bộ trước kia Chiến Bắc Liệt từng làm, làn váy hồng thêu những chú bướm xinh xắn, rất đáng yêu, còn..... bộ kia.....

Hình như là áo nam được làm từ miếng vải rách.

Sơ sài, thô ráp, qua loa.....

Cùng với chiếc váy đáng yêu kia, quả là một trời một vực!

Cộc cộc.....

Chiến Bắc Liệt gõ gõ ngón trỏ lên mặt bàn, vừa nôn khan vừa nhìn chăm chăm Mộ Nhị, không bỏ qua chút thay đổi nào, trầm giọng nói: “Hai chọn một, nhanh!”

Hắn suy nghĩ kỹ vài ngày, nghĩ tới tính tình của Lăng Tử này, nếu như hỏi thì chưa chắc đã hỏi được ra, liên hệ với chuyện lần trước, trực tiếp cho chọn, sẽ biết ngay là nam hay nữ.

Đại Tần Chiến thần nhìn thì có vẻ trấn định nhưng thật ra rất căng thẳng, Mộ Nhị vừa ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, hắn liền nhớ lại chuyện hôm đó, có chút buồn nôn, Mộ Nhị vươn tay ra cầm lấy bộ y phục nam.....

Chiến Bắc Liệt lập tức giật mình!

Hắn hung ác trừng mắt nhìn bàn tay nhợt nhạt kia, ưng mâu ném ra một con dao sắc bén.....

Tiện tay, phải chặt!

Phải chặt a!

Sau đó, trong mắt Mộ Nhị xẹt qua một tia gian trá, sáng khoái hả giận.....

Hắn ghét bỏ nhìn cái y phục nam kia, trực tiếp bỏ qua, đẩy bộ váy đến trước mặt Chiến Bắc Liệt, rồi tiếp tục dờ ra.

Mộ Đại thần y chọn rất thoải mái, một lòng muốn nam nhân từng có da thịt chi thân với mình dứt nhanh một chút.

Đại Tần Chiến thần thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy bước khỏi căn phòng làm hắn hít thở không thông này.

Cầm bộ váy hắn tỉ mỉ làm cho con gái, Chiến Bắc Liệt cong cong ưng mâu, khoe miệng mở rộng ra, hai hàm răng trắng bóng lóe sáng dưới ánh mặt trời, hạnh phúc đi về phía hậu viện.

Lúc hắn quay về thì thấy hai mẹ con đang ôm nhau ngủ trong gió nhẹ.

Trong hương hoa ngào ngạt, Lãnh Hạ nằm ngủ rất bình thản, làn da trắng nõn được phủ thêm sắc vàng của nắng, bóng hàng mi rủ xuống hai gò má, đang ôm lấy Chiến Thập Thất, khoe môi hơi cong lên, giống hần như đúc, cuộn mình trong lòng mẫu thân, ngáy nhẹ, không biết đang mơ gì mà có vẻ rất vui.

Hắn đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu, trong ưng mâu sắc bén dần dần nhiễm màu ôn nhu.....

Hắn nhẹ nhàng đi đến chỗ hai người, nằm lên tháp, duỗi tay ra, ôm cả tức phụ con trai và con gái vào lòng, trong tim ngập tràn ấm áp.

Lá cây xào xạc, có tiếng tay áo phất qua, ba người Cuồng Phong yên lặng rời đi, để lại không gian tĩnh lặng ột nhà ba người.

Mùa hè gió mát....

Thổi qua Chiến Bắc Liệt vui mừng dạt dào, thổi qua Lãnh Hạ khẽ nhếch môi, thổi qua Chiến Thập Thất mơ mộng ngọt ngào.

==

Ngày hôm đó, ánh nắng rực rỡ, trời trong mây trắng.

Trên đường Di thành, cảnh tượng rất náo nhiệt nhưng trong đó lại có một bóng người kì dị trốn sau thân cây.

Trời thì nóng mà toàn thân hắn được trùm bằng một cái áo choàng đen kịt, chỉ để lộ đôi mắt, đảo tới đảo lui.....

Vút!

Nam nhân khẽ điểm mũi chân, lao nhanh đến một cây đại thụ khác rồi thò đầu ra, tìm hiểu tình hình trên phố.

Vút!

Lại qua một cây nữa.

Cuối cùng Lãnh Hạ cũng không nhìn được nữa, quay đầu lại liếc mắt nhìn con thiên nga đen sau cây đại thụ kia.....

Bóp trán nhìn trời, cực kỳ bất đắc dĩ.

Nàng ném cho Thác Bạt Nhung một ánh mắt, Hoa cô nương thật sự không cảm thấy như vậy càng khiến người khác chú ý sao?

Thác Bạt Nhung hít sâu một hơi, bước lên túm lấy hắn, dõ khóc dõ cười: “Mất mặt!”

Dứt lời, trực tiếp khiêng hắn lên vai.

Người trên vai gào khóc hò hét, giấy dựa liên tục, đến tận lúc mờng bị đánh mạnh một cái: “Đàng hoàng một chút!”

Ánh mắt có chút ngượng ngùng.

Hoa cô nương, rốt cuộc cũng đàng hoàng!

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt nhìn nhau cười, cách xa đôi tình nhân kỳ dị này, một bộ dạng ‘Ta không quen họ’ rồi đi về phía ngoại ô phía nam.

Họ đoán không sai, vị Liễu tiên sinh kia nếu có mục đích riêng, nhất định cũng là kẻ có định lực, đã hẹn gặp một lần, thì sẽ có lần thứ hai.

Nhưng bọn họ không ngờ, lần thứ hai này cách những nửa tháng, quả là khiến Lãnh Hạ nhìn với cặp mắt khác xưa, là một người rất bình tĩnh.

Nếu đã điều tra rõ thân phận của người kia, vậy thì chỉ cần gặp mặt thôi, nhưng chắc hắn ta sẽ không ngờ, hắn chỉ hẹn cô nương trong sương phòng lầu ba, mà lại có bốn người đến gặp.

Lãnh Hạ mang thai nên Chiến Bắc Liệt tuyệt đối sẽ không rời khỏi nàng quá ba bước, Hoa cô nương chỉ muốn gặp mỹ nam nên la hét đòi đi, đương nhiên hắn cũng nói là sẽ chỉ nhìn, Thác Bạt Nhung tức nổ mồm đương nhiên cũng không ở nhà.

Bỗng nhiên, phía xa có tiếng ồn ào truyền đến.

Lãnh Hạ chợt ngừng bước, nàng nghe thấy có tiếng hét the thé vang lên.

“Chúng ta là người của Thái hậu nương nương, các người dám cản?”

Quay đầu lại nhìn thì thấy có một thái giám đang bị một đại hán ngăn ở cửa một sông bạc, mà thái giám kia thì cứ cố chấp đi ra ngoài.

Thái giám khoảng hơn ba mươi tuổi, oán hận giậm chân: “Mở to mắt chó của các người nhìn xem, còn dám ngăn chúng ta, cẩn thận mạng nhỏ của các người!”

Hán tử kia nghe thấy có chút khiếp đảm đang do dự thì có một nam nhân hơn hai mươi tuổi đi ra, hừ lạnh nói: “Bản công tử quản người là ai, là người của ai, trên đời này không có đạo lý thua bạc thì quýt nợ!”

Công tử kia gương mặt kiêu ngạo, chỉ nhìn tướng mạo, cũng thấy là bộ dáng trời đất bao la lão tử lớn nhất.

Hai đại hán cúi người chào, rồi tiếp tục chặn cửa.

Thái giám đẩy vài cái nhưng không được liền quát to: “Các người tạo phản sao, chúng ta muốn đi làm việc cho Thái hậu nương nương, nếu trễ thì các người gánh tội được không?”

“Phi! Làm việc cho Thái hậu nương nương! Người nửa nam nửa nữ còn dám tới đánh bạc? Không hỏi thăm xem, sòng bạc Thiên Hương này là chỗ nào? Thua còn muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu!”

Bên kia một người một câu, hùng hùng hổ hổ, càng nói càng khó nghe, dần dần có không ít bách tính xúm lại.

Hoa Thiên nghi hoặc nói: “Tên thái giám này ta từng gặp, không phải người của Hoa Mị, chỉ làm việc vặt trong Ngự Thiện phòng thôi, xem ra là thua nên thuận miệng nói bừa. Nhưng sòng bạc này ta biết, sòng bạc Thiên Hương, phía sau chính là phụ thân của Vinh phi của Tiên hoàng, Kinh Triệu Doãn Chu Hiếu.”

“Là hần?” Lãnh Hạ nhớ tới người này “Là một kẻ có chút gian xảo.”

Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung ngạc nhiên nói: “Người biết?”

Lãnh Hạ liền giải thích, đại hội mỹ nam ngày ấy, nàng đã lệnh Chung Vũ sắp xếp các quan viên vào phòng ở tầng hai, để còn quan sát, Kinh Triệu Doãn Chu Hiếu cũng đến.

Hai người khỏe miệng co quắp nhìn nàng, hết sức may mắn là họ không phải quan hệ đối địch với Lãnh Hạ, lại một lần nữa biết được.....

Người nữ nhân này không chọc được!

Đại hội mỹ nam kia cứ tưởng là tổ chức vì hấp dẫn Hoa Thiên đến, không ngờ còn một mũi tên trúng hai con chim, nữ nhân này, chưa từng bỏ qua bất kỳ cơ hội ào.

Hoa cô nương thán phục xong liền bĩu môi nói: “Kinh Triệu Doãn thì không là gì, nhưng ân sư của hần thì rất khó lường, là Vương gia khác họ duy nhất ở Nam Hàn, là bạn tri kỷ của Tiên hoàng, cũng là người luôn nghi ngờ nguyên nhân cái chết của Tiên hoàng.”

Chiến Bắc Liệt nhướn mày: “Vinh Quận vương?”

Hần gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, chính là ông ta, giờ đã sáu mươi, từ lâu đã không để ý tới triều chính, nhưng địa vị trên triều cũng rất có trọng lượng. Ba năm trước, là lúc Hoa Mị vọng tưởng xưng đế, các quan lại phản đối cũng có phần của Vinh Quận vương.”

Trong lúc bọn họ trò chuyện, thì bên kia cũng kết thúc mắng nhau.

Công tử kia tức giận đỏ mặt tía tai, hét lớn một tiếng: “Đánh cho bản công tử! Phải dạy dỗ tên hoạn quan này cho tốt!”

Trong sòng bạc lao ra vài người, bao vây lấy tên kia, ra tay ngoan độc.

Bách tính càng ngày càng nhiều, thái giám kia ở giữa vòng vây cố gắng hét to: “Ngay cả người của Thái hậu nương nương người cũng dám đánh, người chờ, người chờ, Thái hậu nương nương nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Công tử cười to: “Thái hậu nương nương? Phụ thân của Bản công tử là Kinh Triệu Doãn, ân sư của phụ thân là Vinh Quân vương, Thái hậu nương nương thì sao? Sẽ không vì hoạn quan như người mà hời tội bản công tử.”

Thái giám ôm đầu la to: “Vinh Quận vương đã sớm không để ý tới triều chính, người chờ, ai u..... Thái hậu nương nương sẽ chém cả nhà người!”

Công tử kia nhìn thái giám bị đánh thâm tím cả người, đập lên mặt hần cười gằn: “Cái gì! Một hoạn quan cũng dám thảo luận chuyện triều chính?”

Lãnh Hạ nhướn mày, càng nghe càng thấy không đúng.

Nàng hỏi Hoa Thiên: “Người xác định hần chỉ là thái giám ở Ngự Thiện phòng?”

Hoa Thiên suy nghĩ một chút: “Ta thấy quen, không phải Ngự Thiện phòng thì là chỗ khác, nhưng nhất định không phải người của Hoa Mị! Lá gan cũng không nhỏ a, đến lúc này rồi còn kiên quyết nói mình là người của Thái hậu.”

“Không đúng lắm!” Chiến Bắc Liệt nhướn mày: “Hình như hần ta có ý!”

Lãnh Hạ gật đầu, nàng cũng thấy vậy, một tiểu thái giám làm gì có gan lớn như thế, lúc đầu nói là người của Thái hậu thì thôi nhưng đến giờ còn không xin tha, không chạy trốn mà luôn khẳng khái là người của Thái hậu, như là cố ý khích công tử kia.

Mà công tử kia, cũng là ngốc nghếch kiêu ngạo thôi, giọng nói ngày càng ngạo mạn.

Bên này chiến ngày càng hăng, đã không còn là chuyện sông bạc nữa, dần dần chuyển về Thái hậu và Vinh Quận vương, nhất là công tử kia, mở miệng ra là Vinh Quận vương, cực kỳ đắc ý.

“Đội Hoàng thượng tiếp quản triều chính, có Vinh Quận vương chống đỡ, Thái hậu thì làm được gì? Một nữ nhân..... hừ!”

“Ai u.. Ai u..... Hoàng thượng cách mười sáu tuổi còn sáu năm, sáu năm sau, Vinh Quận vương còn sống được đến lúc đó không a?”

“Người nói cái gì?” Công tử kia hung hăng đá hần một cước, ngoan lệ nói: “Thế cục triều đình thiên biến vạn hóa, hoạn quan nhà ngươi biết gì mà nói? Sáu năm? Thái hậu có khi còn không chờ được đến lúc đó!”

Quả thật ý của công tử là chưa đến lúc đó Tiểu Hoàng đế cũng đã nắm giữ triều đình.

Nhưng thái giám kia lại giãy dụa đứng lên hét lớn: “Người có ý gì? Người dám nguyền rủa Thái hậu đương triều? Người nói Thái hậu không sống quá sáu năm? Dám có ác ý với Thái hậu?”

Công tử cả kinh, nhìn tên thái giám cắt câu lấy nghĩa này, chặn lại: “Bản công tử không có! Ta không có....”

Dân chúng kinh ngạc nhìn vị công tử kia, lời như vậy, không chừng còn bị tru di cửu tộc!

Công tử kia tay chân luống cuống quát to: “Đánh chết hần!”

“Người muốn giết người diệt khẩu?” Thái giám kia hét to một tiếng rồi lao đầu vào tường sông bạc, ngã chết trong vũng máu.

Thái giám này tự sát mà chết liền khiến dân chúng thét lên lui bước, chân tay luống cuống, công tử kia lại bất động hoàn toàn, vô cùng bối rối.

Lãnh Hạ nhìn thi thể thái giám kia trên mặt đất, lạnh lùng cong cong khóe môi!

Ba người chậm rãi xoay người, Hoa Thiên bị khiêng trên vai Thác Bạt Nhung, đầu cọ cọ, ra vẻ nhu nhược: “Ta sợ a!”

Bốp!

Mông lại bị đánh, Thác Bạt Nhung trừng mắt: “Câm miệng cho lão tử!”

Hoa cô nương méo miệng, cuối cùng cũng ngậm miệng lại.

Lãnh Hạ đuổi người, Chiến Bắc Liệt lập tức nhảy dựng lên, căng thẳng đỡ lấy eo nàng: “Thai khí, chú ý thai khí a!”

Mọi người trợn trắng mắt, cười nói đi về phía ngoại ô phía nam.

Bọn họ đều không quay đầu lại, để lại những tiếng ồn ào ở phía sau....

Nam Hàn này, sắp không yên ổn rồi!

168. Q.3 - Chương 11: Khiêu Thấm Mỹ Vạn Vẽ

Edit: Kiri

Ngoại ô phía nam Di thành.

Bốn người rảo bước trong rừng trúc yên tĩnh, những cây trúc thẳng tắp cao ngất rập rờn sóng biếc, những làn gió nhẹ thổi qua lá trúc rì rào tạo nên những âm thanh làm say lòng người.

Đi vào sâu dần thì bắt đầu nghe thấy những tiếng đọc sách như có như không.

Đến lúc có thể thấy một đám trẻ con đang học bài thì Lãnh Hạ mới dừng bước, đánh giá phía trước.

Bỗng nhiên sững sốt.....

Hoa cô nương ở bên cạnh, hai mắt đã biết thành màu xanh, kéo miếng vải che mặt xuống, ôm lấy một cây trúc ở bên cạnh.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng nhìn trời, cố gắng bỏ qua Thác Bạt Nhung đang đen mặt ở bên cạnh.

Hoa Thiên chảy cả nước miếng, lấy móng vuốt xé lá trúc, cắn môi: “Đúng là mỹ nam tử.....”

Ở phía xa xa, mấy đứa trẻ đang ngồi trên chiếu, vải áo thô ráp, còn có không ý chỗ vá, quả thật là một đám trẻ nhà nghèo, nhìn xa hơn một chút thì có một gian nhà trúc, trước cửa có một chiếc bàn đá và ghế tre, một nam tử đang ngồi trên ấy thưởng thức trà, cực kỳ thoải mái.

Nam tử mặc trường sam xanh thẫm như da trời, chân đi giày vải, có thể nói là cực kỳ mộc mạc, nhưng cũng không thể che dấu được ánh sáng rực rỡ quanh mình, ngũ quan của hắn rất đẹp nhưng lại không có chút nữ khí nào, mái tóc đen dài được buộc tùy ý ở phía sau, có vài phân thư sinh nho nhã, hòa cùng rừng trúc, tạo thành bức tranh phong cảnh tuyệt vời.

Chính là nam nhân trên đài lần trước, Liễu tiên sinh.

Nhìn thấy mấy người ở phía xa, hắn đứng dậy đi vào nhà, rồi bưng thêm bốn chiếc chén ra, vung tay làm tư thế ‘Mời’ nhìn về phía bọn họ.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, nhướn nhướn mày, người này, có chút thú vị!

Bốn người đi về phía trước, càng đến gần Hoa cô nương càng hưng phấn, cong móng uốn ngực, quả như là hận không thể múa luôn một khúc, làm Thác Bạt Nhung vô cùng tức giận, liền tiếp dùng ánh mắt bắn hắn.

Lãnh Hạ quay đầu lại liếc một cái, thật sự là lo lắng cho Hoa cô nương, eo nhỏ kia bị hắn uốn đến gãy luôn.....

Eo cũng là xương mà, sao có thể cong thành cái dạng này.....

Cuối cùng, nam nhân kia cũng không nhịn được nữa mà bùng nổ, túm lấy cái eo kia, nghiêng rằng nói: “Có dũng khí thì tiếp tục, thu liễm một chút cho lão tử?”

Hoa cô nương lưu luyến không rời liếc tiếp mỹ nam một cái, cuối cùng cũng mím môi, cam chịu bẻ thẳng eo lại.

Mọi người đến làm mấy đứa trẻ đang đọc sách đều phân tâm, tò mò len lén nhìn, bỗng nhiên.....

Vụt vụt vụt.....

Mấy viên đá nhỏ bay ra, đập vào trán mấy đứa trẻ đang phân tâm, Liễu tiên sinh mỉm cười nói: “Chuyên tâm một chút.”

“Vâng, tiên sinh!” Bọn nhỏ xoa xoa đầu, lập tức không cợt nhả nữa, tiếp tục rung đùi đọc sách.

Hắn đứng lên, thân hình cao lớn hơi gầy, nhìn về phía Lãnh Hạ rồi thi lễ với bốn người: “Tiểu đệ họ Liễu.”

“Ta.....” Hoa cô nương mở miệng muốn tự giới thiệu.

Bốp!

Thác Bạt Nhung đập đầu hấn một cái làm Hoa Thiên hét lên một tiếng nuốt những lời định nói vào, vò vò khăn tay như tiểu tức phụ.....

“Tức phụ, cẩn thận thai khí, thai khí a!” Chiến Bắc Liệt kéo ghế qua, cẩn thận đỡ Lãnh Hạ ngồi xuống, không ngừng dặn dò, sau khi tức phụ im lặng ngồi xuống, hấn mới nhướn mày, trong ánh mắt kinh ngạc của Liễu tiên sinh, thần nhiên nói: “Tại hạ còn tưởng rằng, công tử họ kếp Công Tôn chứ....”

Vừa dứt lời, trong mắt Liễu tiên sinh hiện lên lãnh ý!

Hấn bình tĩnh nhìn chằm chằm Chiến Bắc Liệt, chậm rãi nói: “Công Tôn là quốc họ Nam Hàn, lời này của các hạ, quá mức to gan rồi!”

Chiến Bắc Liệt nhún nhún vai, ngồi xuống bên cạnh Lãnh Hạ, cặp mắt không tỏ rõ ý kiến.

Trầm mặc, trầm mặc như chết.....

Tiếng lá trúc xào xạc và những tiếng đọc sách lạnh lạnh, vốn là bầu không khí thông thả tĩnh lặng, giờ lại có vẻ căng thẳng đến kỳ quái.

Hoa cô nương lặng lẽ liếc nhìn hai người, trái tim nhỏ đập mạnh liên hồi, có cần phải kịch liệt như thế không, mới gặp đã giương cung bạt kiếm, nhìn nhiệt độ này xem, lạnh a!

Trong dưới ánh mắt phán đoán lạnh như băng của Liễu tiên sinh, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt rất thần nhiên vênh váo, một người đánh giá xung quanh, nhìn ánh chiều tà phủ lên rừng trúc, một người nhìn chằm chằm tức phụ mình, chỉ cần có bất kỳ biến động nhỏ nào cũng có thể lập tức nhảy qua.

Một lát sau, Liễu tiên sinh mỉm cười, thở dài nói: “Các hạ quả là thần thông quảng đại, đã tìm hiểu tại hạ rất rõ ràng.”

Nói như vậy, chính là thừa nhận!

Liễu tiên sinh này chính là Hoàng Trưởng tử Nam Hàn, Công Tôn Liễu.

“Vậy tại hạ cũng đoán một chút, thân phận của chư vị!” Hấn đánh giá bốn người, ánh mắt đầu tiên là dừng lại ở Hoa Thiên, cười nói: “Hoa Quốc cữu, lệnh truy nã vẫn dán khắp nơi, các hạ quả là can đảm, tại hạ bội phục!”

Hoa Thiên đương nhiên là rất dễ nhận ra, ảo ảo như thế, trừ hấn ra làm gì còn ai.

Hấn cười híp mắt gật đầu liên tục, vung khăn tay lên nháy mắt: “Đâu có đâu có, gan ta luôn rất lớn!”

Ba người còn lại nghe những lời này đều quay đầu đi, một dạng ‘Ta không quen hấn’

Không biết lúc trước ai cong móng, bịt vải đen, nấp ở một góc?

Khóe miệng giật một cái, Công Tôn Liễu nhanh chóng quay mặt đi, quay sang người mặt đen kịt, hận không thể cắn chết Hoa Thiên – Thác Bạt Nhung, nói tiếp: “Nếu các hạ không đoán sai, vị này chính là Thác Bạt công tử mấy năm trước đại náo Hoa phủ một hồi!”

Bốn người cùng nhú mày.

Lãnh Hạ vuốt cằm, huých huých Thác Bạt Nhung, ngạc nhiên nói: “Người cũng nổi danh ở Nam Hàn à?”

Thác Bạt Nhung nhú mày, hấn cũng rất nghi hoặc, chuyện kia bị Hoa phủ giữ kín như bưng, đặc biệt là đã từ nhiều năm trước, không ngờ Công Tôn Liễu này lại biết!

Công Tôn Liễu khoát khoát tay, rót cho hấn chén trà: “Chẳng qua là trong lòng tại hạ có hận nên đặc biệt chú ý đến Hoa phủ mà thôi.”

Rồi hấn chuyển sang Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, rất chắc chắn: “Tây Vệ Nữ hoàng, Đại Tần Liệt Vương.”

Bộp! Bộp! Bộp!

Chiến Bắc Liệt vỗ tay ba cái, trong ừng mầu xẹt qua một tia tán thưởng: “Hóa ra Bản vương đã xem thường người!”

Công Tôn Liễu hít sâu một hơi, lại nhìn hai người lần nữa, dù vừa rồi hấn chắc chắn nhưng cũng chỉ là suy đoán, dù sao hai người kia đều vang danh thiên hạ, sai thì sai, nhưng không ngờ vẫn đúng, nên có chút kinh ngạc.

Sau một chớp mắt kinh ngạc, hấn rót trà cho hai người, nhún vai nói: “Đại hội mỹ nam ngày ấy, tại hạ đã thấy qua trang phục của Nữ hoàng, vừa rồi biểu hiện của Liệt Vương cũng nói lên tất cả.”

Ở Di thành, để che giấu tai mắt người khác, khi ra ngoài Lãnh Hạ cũng chỉ mặc y phụ nam tử rộng thùng thình, nàng nhún nhún mày, nhấp một ngụm trà: “Phu thê trong thiên hạ có rất nhiều.”

Cái này cũng chỉ có thể chứng minh, hai người bọn họ là một đôi phu thê.

Công Tôn Liễu bật cười, nhìn về phía Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, một oai hùng cao ngất toàn thân bá đạo, khí tức kiêu ngạo mà cuồng vọng không che giấu chút nào, như non sông sừng sững, một yêu kiều tuyệt mỹ toàn thân lạnh lùng, nhưng cũng không thể che lấp sự ngạo nghễ trời sinh, như làn nước lạnh tĩnh lặng. Một đôi nam nữ này, không ai thua ai, nhưng đứng cạnh nhau lại vạn phần hài hòa, giống như từ nhỏ đã là một đôi, vừa xuất hiện đã khiến mọi thứ lu mờ, ánh sáng chói mắt kia đánh tan tất cả, chỉ còn lại.....

Ngưỡng mộ!

“Phu thê như hai vị, tại hạ nghĩ là không còn ai khác.” Hấn khiêu mi, cảm thán: “Vẫn nghe nói, tình cảm phu thê hai người rất tốt, chỉ là tại hạ không ngờ lại là.....”

Nghĩ lại về mặt thê nô của Đại Tàn Chiến thần chiến thần lúc này, Công Tôn Liễu có chút khó tiếp nhận.

Hình tượng này, rất đảo điên!

Chiến Bắc Liệt lại không để ý chút nào, lão tử sủng tức phụ, ai cần quản các người nghĩ cái gì?

“Tiên sinh, tiên sinh, tan lớp....” Đám trẻ vui mừng chạy tới, vây quanh Công Tôn Liễu rất náo nhiệt.

Có thể nhìn ra hấn rất thích cuộc sống bây giờ, thật sự yêu thích những đứa trẻ này, trong mắt có ý cười dịu dàng, hấn hỏi một chút vấn đề rồi khoát tay: “Về nhà đi, đi đường cẩn thận.”

Sau khi bọn trẻ ra về hấn, hấn quay sang mấy người, cười bất đắc dĩ: “Thật ra ta không hề muốn ngồi lên ngôi vị kia.”

Lãnh Hạ thối thối chén trà, thản nhiên nói: “Tóm lại là người muốn báo thù, thích khách lúc trước là người của người sao?”

Hấn gật đầu, không phủ nhận.

“Phải, Di thành đột nhiên xuất hiện đại hội mỹ nam, làm chấn động toàn thành, quan lại phú thương đều đổ xô vào, tại hạ phải đi xem xem có chuyện gì, không ngờ, lại đụng phải Hoa Mị! Đó là do thuộc hạ tự chủ trương, ta cũng không biết. Nhưng.... giờ mới hiểu.....” Hấn nhìn về phía Hoa Thiên, bĩu môi nói: “Có lẽ là vì Hoa Quốc cứu.”

Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung cùng nhìn trời.

Nữ nhân bưu hãn kia không thể suy luận theo lẽ thường được đâu, rõ ràng là để nghiên cứu quan viên Nam Hàn, lại thuận tay dụ hấn ra thôi.

Một ánh mắt nhẹ nhẹ âm trầm đảo qua, ẻo lả nào đó rung mình một cái, cười chân chó.

Lập tức đánh trống lảng, dướn cổ ném cho Công Tôn Liễu mấy cái mị nhãn: “Gọi ta là Hoa cô nương.”

“Khụ.” Hấn vội vàng lui về sau, tránh xa nam nhân kỳ dị này, nhắm mắt nói: “Hoa..... cô nương, tại hạ nguyện hợp tác cùng người, lật đổ Hoa Mị!”

Hoa Thiên bị người nào đó lôi lại phía sau, ai oán liếc nhìn về phía sau rồi cũng có chút nghiêm túc nói: “Ta cũng là người của Hoa gia!”

Công Tôn Liễu cười cười, nụ cười này cực kỳ ngọt ngào, gương mặt vốn rất đẹp lại có thêm vài phần thanh quý.

Hắn đứng lên, chấp tay bước mấy bước trong rừng trúc: “Tại hạ đã nói qua, những năm gần đây, vẫn luôn cực kỳ chú ý Hoa gia, thậm chí có thể nói, thứ giúp tại hạ sống đến bây giờ, chính là báo thù! Để báo thù, tất cả lực chú ý đều đặt ở Hoa phủ, mọi chuyện xảy ra ở Hoa phủ, không chuyện gì không biết!”

Công Tôn Liễu bỗng nhiên xoay người, ánh mắt nhìn Hoa Thiên, lộ vẻ hiểu rõ, hắn chậm rãi nói: “Kể cả chuyện người thân nhất của Hoa Quốc cửu tại sao chết thảm, tại sao Thác Bạt công tử lại biến mất khỏi Nam Hàn mấy năm.”

Trong mắt lại dày thêm một tầng lãnh ý, đã nói đến đây rồi, không cần vòng vo nữa.

Hoa Thiên nghĩ một lát rồi trực tiếp hỏi: “Kế hoạch của ngươi là gì?”

Công Tôn Liễu đáp lời: “Ta! Chỉ cần ta xuất hiện trước mắt thế nhân, tuyên bố thân phận của ta, nguyên nhân cái chết của ta, tại sao mẫu phi và cả nhà ông ngoại chết thảm, hơn nữa tại sao Phụ hoàng đột nhiên qua đời, cả chiếu thư truyền ngôi giả nữa, Hoa Mị nhất định sụp đổ! Ta biết ngươi muốn nói cái gì, đây chỉ là lời nói từ một phía của ta, nên đây cũng là nguyên nhân tại hạ muốn hợp tác cùng Hoa.... cô nương, người.... chính là nhân chứng!”

Hoa Thiên nâng cằm, ưu nhã chép chép miệng: “Ta giờ là quân bán nước, nói ai sẽ tin?”

“Cũng không cần phải có người tin!” Lãnh Hạ vẫn im lặng từ nãy đến giờ tiếp lời: “Từ chuyện ba năm trước Hoa Mị muốn làm Nữ hoàng mà không được đã khiến địa vị bị lung lay, chỉ cần có một mầm móng hoài nghi, để đề phòng, các quan lại cũng sẽ dâng sớ ép Hoa Mị để Công Tôn Minh nắm quyền!”

“Nhưng, còn một khả năng khác!” Nàng duỗi người, trong trong ánh mắt run sợ của Chiến Bắc Liệt, đứng dậy.

Đại Tồn Chiến thần lập tức nhảy dựng lên, hộ giá bên cạnh tức phụ.

Lãnh Hạ nhướng mắt, trực tiếp không nhìn nam nhân nào đó đang rất căng thẳng nói tiếp: “Công Tôn Minh mấy năm nay nằm trong tay Hoa Mị, trên triều hay trong dân gian đều chỉ có một ấn tượng —— ngốc nghếch kiêu ngạo! Đến lúc đó, à..... chỉ sợ nếu Công Tôn Minh không thể nắm quyền thì chiếc ghế kia sẽ đổi chủ....”

Nàng nhìn thẳng Công Tôn Liễu, tựa tiểu phi tiểu: “Ngươi nói xem nói có đúng không, Hoàng Trưởng tử?”

Trong mắt Công Tôn Liễu hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhìn chằm chằm Lãnh Hạ rất kinh ngạc, như là không ngờ nàng lại nghĩ sâu xa như vậy, nhìn một lúc thì thấy có gì đó không đúng, sắc mặt của mỗi nam càng ngày càng đen, trên đầu bốc lên mùi chua, mùi chua dần dần chuyển thành sát khí.....

Công Tôn Liễu chớp mắt mấy cái, phát hiện sát khí kia, nhắm thẳng vào chính mình!

Hắn lập tức chuyển mắt, ngửa đầu nhìn trời, tin tức này giấu tốt quá, người khắp thiên hạ lại không ai biết, ý niệm chiếm hữu của Đại Tồn Chiến thần.....

Quả là kinh khủng!

Nam nhân này đúng là một bình dấm chua, lại một lần nữa đảo điên cái nhìn của hắn về Đại Tồn Chiến thần.

Một lát sau hắn mới ho khan một cái, cố gắng nhìn về hướng không thể thấy được tức phụ của mỗi nam nào đó, thở dài nói: “Trước kia nghe nói Tây Vệ Nữ hoàng tao nhã vô song, tại hạ từng không tin lắm, vẫn cho rằng lời đồn không thật, nào ngờ, nghe danh không bằng gặp mặt, tại hạ bội phục!”

“Còn chiếc ghế kia....” Hắn lắc đầu, chắc như đinh đóng cột: “Tại hạ luôn vô tình!”

Đối với chuyện hắn có muốn không, Lãnh Hạ không bàn luận, người ngồi ở vị trí đó không phải là muốn hay không, mà là do các loại quan hệ ích lợi, bắt buộc dĩ bị đẩy lên.

Công Tôn Liễu thấy nàng không nói, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Có ta xuất hiện và Hoa.... cô nương làm chứng, chuyện này đã được một nửa, nếu có thêm người thúc đẩy thì Hoa Mị nhất định sẽ sụp đổ!”

Trong phượng mâu có u quang không rõ, Lãnh Hạ nhún vai, nhàn nhạt nói: “Người người nghĩ, có lẽ không giúp được gì.....”

==

Lúc quay về thành đã là buổi tối.

Nếu đã là tối thì mọi người cũng không quan tâm tên ảo lả nào đó nấp sau từng gốc cây, mặc hấn ra về lén lút.

Đương nhiên mọi người không khỏi có chút tỉnh ngộ, bọn họ có nên

Xem xét lại bằng hữu này không?

Đột nhiên Công Tôn Liễu nhớ ra cái gì đó, quay sang, ôm quyền cười nói: “Nữ hoàng có tin vui phải không, chúc mừng chúc mừng.”

Đại Tồn Chiến thần lập tức tự hào vì con gái, ưng mâu không tự chủ được mà cong lên: “À... là nữ nhi, đã.....”

Chiến Bắc Liệt chớp chớp mắt, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đã..... đã.....”

Đã được mấy tháng rồi?

Con mẹ nó, hấn lại không biết?

Tiểu Lãnh Hạ của lão tử lớn thế nào hấn lại không biết?

Đại Tồn Chiến thần bùng nổ!

Nét mặt lập tức thay đổi, gương mặt đen kịt lao thẳng về tiểu quan quán, sát khí đầy trời, nhưng vẫn không quên ôm tức phụ.

Cuối cùng, trong sát khí nồng đậm, về tới tiểu quan quán.

Đi vào hậu viện.

“Mẫu thân! Cả ngày nay Thập Thất không được gặp người á!”

Một bóng trắng nho nhỏ nhào lên bị mỡ nam túm áo vút đi.

Nhìn đường cong hoàn mỹ bay đi kia, Công Tôn Liễu chầm chầm mồ hôi trên trán, mí mắt giật liên tục, nếu hấn không nghe lầm thì đứa bé kia gọi Nữ hoàng là mẫu thân, vậy thì cũng chính là..... con trai của Liệt Vương?

Hoa cô nương thò đầu sang, lau mồ hôi giúp hấn, tươi cười nói: “Quen là tốt rồi, quen là tốt rồi!”

Lãnh Hạ gọi Chung Vũ tới, vừa định dẫn nàng ấy sắp xếp một gian phòng cho Công Tôn Liễu thì mỡ nam đã lao về phía phòng Mộ Nhị.....

Nàng nhanh chóng đuổi theo!

Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung cũng không chậm, đám người Thiểm Điện cũng cười hì hì chạy tới.

Náo nhiệt như thế, phải xem a!

Rầm!

Cùng với một tiếng động thật lớn, cửa phòng bị đá văng ra.

Trong phòng Mộ Nhị đang ngỡ ngàng đứng sau bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm bức tranh trên bàn, trong đôi mắt đậm mạc lộ ra vẻ thoả mãn.

Nghe thấy tiếng động, cổ hấn chậm rì di chuyển, nếu như ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Mộ Nhị đã chết vô số lần, từ ưng mâu phóng ra vô vàn dao nhỏ, đâm thẳng về phía hấn.

Mộ Đại thần y dờ ra nhìn nam nhân đang tức giận ngút trời đứng ở cửa kia, vẻ mặt mờ mịt.

Đại Tàn Chiến thần hung ác đi về phía hần, bỗng nhiên, ánh mắt dừng lại ở trên bàn.

Một bức tranh thủy mặc, bút pháp tiêu sái, không dùng nhiều mực, núi non sông nước thuyền bè, như là tất cả hồng trần đều hòa vào nét bút.

Mày kiếm nhướn lên, chỉ cần nhìn mực còn chưa khô là biết đây là Lăng Tử này vẽ, nghi hoặc ngơ ngác nhìn Mộ Nhị vài lần, thật sự là khiến hần nhìn với cặp mắt khác xưa, hần cầm bức tranh lên, tỉ mỉ thưởng thức.

Bỗng nhiên, mày kiếm nhú lại, chỉ vào một chỗ trên bức tranh hỏi: “Đây là cái gì?”

Ánh mắt ngơ ngác xoay qua chỗ khác, trong ấy lại có vài phần thoả mãn, vươn tay chỉ vào bụng Lãnh Hạ vừa chạy đến, bất động.

Cho đến giờ, có thể hiểu tên gốc này, sợ rằng chỉ sợ cũng chỉ có một mình Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt quay đầu lại hỏi: “Tức phụ, có ý gì?”

Bức tranh đang nằm trong tay Chiến Bắc Liệt nên Lãnh Hạ không biết nội dung là gì, nghĩ một chút rồi ngạc nhiên nói: “Người vẽ..... cực kỳ?”

Không đợi nàng hiểu kỳ bước lên, đã phát hiện, Chiến Bắc Liệt đen mặt!

Đứng từ xa, Lãnh Hạ nhìn về phía bức tranh kia, cuối cùng cũng hiểu được đại khái, bên cạnh một thác nước giữa thiên nhiên hùng vĩ, có một điểm đen, nhìn qua thì có vẻ không phải là bị rách mực, điểm kia rất tròn, giống như là hần rất cẩn thận mà chấm xuống.

Kết hợp với đoạn đối thoại vừa rồi, Lãnh Hạ cho rằng, nàng hiểu ra!

Chấm đen ấy, chính là con gái của nàng!

“À.....” Nàng cảm thán, quyết định không xen vào hai người nguy hiểm này, vừa lui ra cửa, vừa thở dài: “Đây coi như là phái trừu tượng đi?”

Chiến Bắc Liệt nghiêng răng ken két, thấy vẻ thỏa mãn trong mắt Mộ Nhị lần thứ hai thì ngọn lửa trong lòng càng bốc cháy, đoạt lấy bút lông ở trên bàn, rút một tờ giấy ra rồi nhanh chóng vẽ một bức chân dung lên.

Chính là chân dung hần từng vẽ trong tranh liên hoàn đưa cho Lãnh Hạ ngày trước.

“Nhìn kỹ cho lão tử, đây mới là!” Đại Tàn Chiến thần gõ bàn một cái, nhìn tiểu Lãnh Hạ trên giấy ôn nhu yêu kiều liền cười toét miệng, tức giận gì cũng đều biến mất hết.

Mộ Nhị chuyển động ánh mắt, liếc một cái liền quay mặt đi, rõ ràng là ghét bỏ, chậm rãi phun ra: “Xấu!”

Chiến Bắc Liệt nắm chặt tay, trong mắt bùng lên lửa giận, vận sẵn nội lực, sắp động thủ.....

Thì thấy Mộ Đại thần y lấy bức tranh của mình ra, chỉ vào chấm đen: “Đẹp.”

Một tia sét đánh xuống, cơn tức của Đại Tàn Chiến thần nhanh chóng tan thành mây khói, biến thành một loại sợ hãi không thể tưởng tượng nổi....

Con mẹ nó, rốt cuộc thì đây là cái loại thẩm mỹ gì?

Chiến Bắc Liệt luôn luôn tự nhận là rất độ lượng, lòng đồng tình phát tác!

Hần kiên quyết cho rằng, không chỉ không chấp nhận với tên gốc này mà còn phải làm thay đổi khiêu thẩm mỹ vận vẹo của Mộ Nhị.

Vì vậy, quần chúng bên ngoài vốn chờ hai người sống mái với nhau, tất cả đều bối rối.

Chỉ thấy hai nam nhân ở bên trong, rất hòa bình sóng vai đứng trước bàn, một người cầm bút lông vẽ, càng nhìn càng thấy mình vẽ con gái thật đẹp, còn một người thì đợi hần vẽ xong rồi chấm một chấm đen lên giấy, gật đầu rất hài lòng.

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, xé bức tranh vừa vẽ đi rồi vẽ tiếp, Mộ Nhị lại chấm một chấm khác.....

Cứ lòng vòng như vậy, bầu không khí hòa bình khó có được, đoạn đối thoại thân mật của hai người truyền ta ngoài.

“Nhìn lão tử đây này, con gái lão tử phải như thế!”

“Xấu!”

“Xấu cái gì, người mới xấu, vẽ như phân thỏ!”

“Không!”

“Được rồi Lăng Tử, con gái lão tử mấy tháng rồi?”

“Nhị!”

“Phải, người đủ nhị!”

“....”

(Nếu edit ra thì sẽ là:

“Hai!”

“Phải, người đủ ngũ!”

tại hai chữ nhị kia đồng âm nhưng khác nghĩa nên Liệt ca chơi chữ, ta thấy dễ thể kia hay hơn hì hì)

169. Q.3 - Chương 12: Lãnh Hạ, Trâu Bò

Edit: Kiri

Lãnh Hạ vuốt cằm, nhìn cảnh hòa hảo bên trong mà khó tin chép chép miệng.

Sói vẫy đuôi với tên ngốc cũng có ngày tương thân tương ái a!

Nhìn một đám khán giả đang choáng váng, nàng nhún nhún vai, chợt nghe có tiếng bước chân vội vã đi đến.

Chung Vũ hấp tấp lao đến rồi ôm quyền nói: “Vương phi, trong cung truyền tin tức tối, Hoa Mị bị ám sát!”

Lãnh Hạ gật đầu, không có chút kinh ngạc nào.

Nàng thông thả đi vào phòng, nhướn nhướn mày nhẹ giọng nói: “Ừ, cuối cùng cũng bị ám sát.”

Lời nói này làm mọi người vã mồ hôi, tuy rằng chúng ta rất muốn Hoa Mị chết, nhưng có cần biểu hiện rõ ràng như thế không?

Lãnh Hạ ngồi xuống ghế, nhìn hai nam nhân còn đang rối rắm chuyện tranh con gái mình.....

Chiến Bắc Liệt huých Mộ Nhị ra xa, Mộ Nhị lại kiên nhẫn quay về đợi hắn vẽ xong rồi chấm một chấm đen, sau đó gương mặt lộ vẻ thoả mãn, Chiến Bắc Liệt lại vò bức tranh ném đi, rồi tiếp tục huých hắn..... Cứ thế, hai người thì thầm, một người phỉ nhổ, một người ngơ ngác đáp lời, ông nói gà bà nói vịt mà trò chuyện cũng náo nhiệt ra phết.

Lãnh Hạ cười híp mắt tự rót mình một chén trà, vừa thưởng thức trà vừa tiếp tục xem.

Chung Vũ đi vào theo bẩm báo: “Vương phi, Hoa Mị không sao cả, chỉ bị thương ngoài da, thích khách đã chạy vào phủ đệ của Kinh Triệu Doãn, nhưng Ngự lâm quân lục soát lại không tìm được người nên chỉ có thể bắt Kinh Triệu Doãn nhốt vào đại lao!”

“Thì ra là vậy!” Hoa cô nương vung khăn tay lên, uốn éo bước vào, bĩu môi nói: “Ta đã cảm thấy tiểu thái giám lúc trước nhất định có chuyện, thì ra là có mục đích này? Khích tên công tử đàn kia nói ra lời đại

ngịch bất đạo, rồi cắt câu lấy nghĩa bẻ cong đi, cuối cùng tự sát, nhiều người nhìn như thế, chuyện này sẽ thành thật!”

Hoa Thiên nhú mày nghi hoặc hỏi: “Ta vẫn cho là, mục đích của tiểu thái giám là Vinh Quận vương, sao lại biến thành Kinh Triệu Doãn?”

Chiến Bắc Liệt đang chơi đùa với Chiến Bắc Liệt nghe thấy vậy, vừa huých Lăng Tử vừa vẽ thêm cho con gái mình đôi phượng mâu, hài lòng cười nói: “Mục đích của hần, chắc là Vinh Quận vương!”

Công Tôn Liễu khó hiểu: “Thái giám gì?”

Vừa hỏi xong, một cái đầu đã thò ra cực kỳ mừng rỡ: “Để ta nói cho người!”

Trong khi Công Tôn Liễu nổi gai ốc, cực kỳ bất đắc dĩ thì Hoa cô nương đã giải thích xong chuyện lúc trưa cho hần, Công Tôn Liễu xoa xoa tay, nhú mày nói: “Nếu vậy, mục đích của hần thật sự không thể là Kinh Triệu Doãn, có thể trực tiếp chia mũi dùi về phía Vinh Quận vương, tại sao phải vòng một vòng lớn như vậy?”

Thác Bạt Nhung đang xách Hoa Thiên sang một bên thì chợt nghe Chiến Bắc Liệt thần bí, vẻ mặt tự hào nói: “Nguyên nhân này, các người phải hỏi tức phụ của lão tử!”

Mọi người đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn về phía Lãnh Hạ, còn chưa kịp hỏi thì chợt có tiếng động ở ngoài phòng.

Cạch!

Cửa sổ phòng mở toang ra, hai bóng đen chui vào.

Mọi người không có động tác gì, thứ nhất hai người này không có sát khí, thứ hai trong phòng toàn người không thể khinh thường, thứ ba nếu có ác ý thì cũng sẽ không can đảm lao vào một căn phòng đèn đuốc sáng trưng lại còn đầy người.

Mọi người đang chẳng hiểu gì thì hai hắc y nhân lao tới trước mặt Lãnh Hạ.

Bịch!

Quỳ một chân xuống đất, cùng nói: “Cô nương, hoàn thành nhiệm vụ!”

Lãnh Hạ gật đầu, buông chén trà xuống, cười dịu dàng: “Vất vả rồi, Lâm Thanh, Tề Thịnh.”

Hai người kéo khăn che mặt xuống, chính là Lâm Thanh và Tề Thịnh, bọn họ đứng lên, cười nói: “Làm việc cho cô nương, có gì mà vất vả! Nhưng thủ vệ hoàng cung quả là sâm nghiêm, có mấy huynh đệ bị thương nhẹ.”

Nghe xong những lời này, làm gì còn ai không hiểu?

Cả đám người trợn mắt lên, nhìn Lãnh Hạ như nhìn quỷ, lắp bắp nói không nên lời.

Một lát sau, Hoa cô nương mới nhảy dựng lên, chỉ vào nàng cả kinh nói: “Người người người người người..... ám ám ám ám.....”

Lãnh Hạ mỉm cười, bổ sung giúp hần: “Ám sát là ta làm!”

Mọi người hít một ngụm lạnh khí, từ lúc hắc y nhân nói thì đã đoán được, nhưng Lãnh Hạ chính mồm thừa nhận thì vẫn có chút khó tiếp nhận!

Nữ nhân này.....

Thật là đáng sợ!

Vừa rồi họ còn đang khó hiểu, chuyện này sao lại phải đi đường vòng như thế, như là tặng họ một phần quà vậy.

Hành động của tiểu thái giám kia rõ ràng là sẽ có hậu quả, mà hậu quả này rất có thể sẽ là chuyện gì đó giá họa cho Vinh Quận vương, với tầm ảnh hưởng của Vinh Quận vương trong triều, cùng sự đối chọi giữa

ông ta và Hoa Mị, nếu mũi dùi đã chỉ hướng Vinh Quận vương thì Hoa Mị tất nhiên là đã làm thì làm đến cùng, dù có phải giá họa hay không thì cũng nhất định sẽ bắt Vinh Quận vương vào ngục!

Đến lúc đó, Vinh Quận vương nhất định cũng được ăn cả ngã về không, có khả năng nhất là bí quá hoá liều, tạo phản!

Nam Hàn nội loạn, chẳng tốt gì cho họ cả, mà ngược lại còn làm mọi chuyện thêm rối rắm.

Mà Lãnh Hạ làm thế này, lại chĩa mũi dùi về phía Kinh Triệu Doãn, chuyện này lập tức khác đi!

Nói là chỉ cách chút xíu nhưng chân trời góc bể cũng không ngoa, một Kinh Triệu Doãn nho nhỏ làm gì có gan ám sát Thái hậu, tất cả mọi người sẽ nhìn vào người phía sau Kinh Triệu Doãn, Vinh Quận vương!

Thái hậu dù không có chứng cứ bắt Vinh Quận vương nhưng có thể loại bỏ vây cánh của ông ta, tại sao không làm?

Đến lúc đó, Vinh Quận vương bị quan viên hoài nghi, với địa vị của ông ta trong triều thì sao có thể nuốt trôi cục tức này, chắc chắn sẽ đánh với Hoa Mị đến sứt đầu mẻ trán, hôm nay ta diệt của người một cánh chim, mai ta chém một phụ tá đắc lực của người.....

Lúc hai người không ai nhường ai lưỡng bại câu thương, là lúc Hoa Thiên và Công Tôn Liễu đứng ra.

Phen tính toán này cong không biết bao nhiêu vòng, một thái giám chết, làm nòng tìm được cơ hội đạo diễn một màn kịch.....

Mọi người ở đây tự hỏi, đổi lại mình, có làm được không?

Đáp án là không thể.

Nữ nhân này.....

Bọn họ nhìn Lãnh Hạ, nuốt xuống lời bình luận đang định nói.

Đương nhiên, dù nuốt xuống nhưng trên đầu vẫn bay ra bốn chữ lớn, bay tới bay lui, bay tới bay lui.....

Quả thật biến thái!

Nhìn mấy ánh mắt sùng bái không thể tưởng tượng nổi và bốn chữ to bay lơ lửng kia, Lãnh Hạ nhún nhún vai, lạnh mắt đảo qua một lượt.

Ngay lập tức, người nhìn trời, kẻ ho khan, người cào tường, kẻ vờn vai.....

Đùa à, để nữ nhân này nhìn trúng thì chờ xong đời đi!

Nàng bĩu môi, không nhìn, hỏi Lâm Thanh và Tề Thịnh: “Lúc các người đi có phát hiện ai khả nghi không?”

Lâm Thanh ưỡn ngực, cười đắc ý: “Cô nương đoán không sai, quả thật là có một đám người khác muốn ám sát Hoa Mị, nhưng chúng ta làm xong hết rồi họ mới đến, chỉ đành giương mắt nhìn chúng ta!”

Nhóm người này, không cần phải nói, mục đích của bọn họ, tất nhiên là giá họa cho Vinh Quận vương!

Lãnh Hạ cụp mắt, chậm chạp nói: “Rất cuộc là ai..... muốn làm Nam Hàn nội loạn....”

Chiến Bắc Liệt hừ lạnh một tiếng, vừa đẩy Mộ Nhị ra, vừa lạnh lùng nói: “Trừ người kia, ta không nghĩ là còn ai khác!”

Hắn muốn nói đến ai, mọi người đều có sự phán đoán của mình.

Hoa cô nương che miệng, cười run cả người, chớp chớp mắt sáng khoái nói: “Đáng tiếc, kế hoạch của người kia tan tành rồi, bị tỷ muội tốt của ta lợi dụng, uống phí công sức rồi!”

Hắn cười tủm tỉm đắc ý hô: “Lãnh Hạ, trâu bò!”

Mọi người cũng vui vẻ theo, nhất là ba người Cuồng Phong, ưỡn ngực đắc ý, thần tượng của chúng ta, còn phải nói!

Lãnh Hạ lại không lạc quan như họ, nếu đúng là hắn ta thì dù thua ván này cũng nhất định không dừng tay.

Nàng nghĩ một lát rồi đứng dậy, thông thả bước trong phòng, phân tích: “Nếu thật sự là hắn ta, đã không thể bức bách Vinh Quận vương được ăn cả ngã về không, vậy thì chỉ còn cách bức bách Hoa Mị chó cùng rứt giậu! Việc có khả năng nhất, cũng nhanh và tiện nhất là trực tiếp giết Vinh Quận vương! Khi đó, mũi dùi sẽ chỉ về phía Hoa Mị, cùng với chuyện tấu sớ của ba năm trước, sẽ làm nàng ta bị buộc tội, mà nếu muốn bảo vệ địa vị, chỉ có trực tiếp giết Công Tôn Minh, đến lúc đó, hoàng thất Nam Hàn chết sạch, ghế kia ai ngồi là dựa vào bản lĩnh.....”

Nàng khẽ mở cánh môi, chậm rãi phun ra: “Tiểu Hoàng đế chết, Nam Hàn cũng đại loạn!”

Trong lúc nàng phân tích, mọi người đều ngửa đầu nhìn trời.

Chênh lệch giữa người và người, sao lại lớn như vậy?

Bọn họ nhìn nữ tử này.....

Bạch y bay bay như tiên nữ, đầu hơi cúi nhẹ nhàng bước trong phòng, trong phương mâu kia là sự ngạo nghễ không che giấu, như là cả thế gian này nàng đều nắm trong tay, lật tay là mây, úp tay là mưa!

Chiến Bắc Liệt cười híp mắt đẩy Lăng Tử ra, kéo tức phụ mình, vẻ mặt rất khiêm tốn: “Tức phụ, đừng dùng nhiều đầu óc quá, động thai khí thì sao?”

Phi!

Mọi người chửi ầm lên trong lòng, nhìn bộ dạng người xem, đặc ý thành cái gì rồi, như là hận không thể cho toàn bộ thiên hạ biết đây là tức phụ của người!

Công Tôn Liễu vẫn im lặng từ lúc này đột nhiên đứng dậy cúi người với Lãnh Hạ: “Sự cơ trí của Nữ hoàng làm tại hạ thật lòng khâm phục!”

Dù có đồn đại nhiều đến mấy thì cũng không bằng tận mắt thấy, chính tai nghe được mới chấn động, cuối cùng Công Tôn Liễu cũng hiểu, tại sao Đại Tàn Chiến thần danh chấn thiên hạ lại can tâm tình nguyện đứng ở bên cạnh một nữ nhân, để nàng sống vai cùng mình, thậm chí thu hồi sự bá đạo kiêu ngạo của bản thân, cam lòng làm thê nô.....

Nữ tử như vậy, thế gian ít có!

Lãnh Hạ gạt đầu, sắc mặt vẫn như có, không có chút kiêu ngạo nào.

Làm mọi người lại cảm thán lần hai!

Nhìn xem nhìn xem.....

Cái gì gọi là bình tĩnh, cái gì gọi là thông dong, cái gì gọi là vui buồn không hiện lên mặt?

Nhưng cùng với cảm thán Lãnh Hạ, bọn họ không khỏi nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, nhất là Công Tôn Liễu, khẽ lắc đầu một cái, đã không còn biểu cảm đảo điên hình tượng, chỉ còn lại sự kính nể.

Hỏi toàn thiên hạ xem, có mấy nam nhân có thể làm được như vậy?

Lòng dạ của Đại Tàn Chiến thần sâu như biển!

Nhìn mấy vị kia ước ao đổ kị, đương nhiên đây là Đại Tàn Chiến thần tự cho là thế, hắn vất chân rung đùi, càng nghĩ càng đắc ý, có tức phụ như mẫu sư tử, có phải hắn nên về hưu không?

Sau đó nữ chủ ngoại, nam chủ nội, hắn ở nhà nấu cơm trông con.....

Ừm, qua thật không tệ!

Chiến Bắc Liệt đang suy nghĩ thì thấy Mộ Nhị lại lắc lư bước đến, cầm bút lông lên chấm một chấm, rồi hài lòng gạt đầu, trong mắt bay ra một chữ: Đẹp!

Vút!

Đại Tồn Chiến thần lập tức lao qua, tiếp tục nghiên cứu vấn đề về khiêu thẩm mỹ với Lăng Tử đi.

Hai người thì thà thì thào, người chốc ta một cái, ta giẫm lại người một cái, đùa bắt diệc nhạc hồ.

Lãnh Hạ bật cười, trong lòng thấy ấm áp, quay đầu lại ra lệnh cho Lâm Thanh: “Bảo Thí Thiên giám sát phủ Vinh Quận vương, canh giữ mười hai canh giờ, đừng để ông ta rời khỏi tầm mắt của các người!”

Lâm Thanh và Tề Thịnh cảm thấy tình hình nghiêm trọng, thu hồi vẻ đắc ý trên mặt, cùng nói: “Rõ, cô nương! Đám người Chu Trọng đã đuổi theo đám hắc y nhân kia, chắc sẽ nhanh biết họ là người của ai thôi!”

==

Trên đường có mấy đội Ngự lâm quân đi lại, mục tiêu đều là phủ Kinh Triệu Doãn!

Đúng như Lãnh Hạ dự đoán, liên hệ chuyện lúc trưa và chuyện thích khách tối nay, chứng cứ vô cùng xác thực, có người tặng cơ hội gạt bỏ vây cánh của Vinh Quận vương, dù Hoa Mị có nhìn ra hay không thì đều vui vẻ nhận.

Lúc tai họa tự nhiên đập vào đầu Kinh Triệu Doãn thì.....

Trong một gian nhà hẻo lánh trong Di thành, đang có mười mấy tên hắc y nhân, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là đám người còn nhanh hơn họ.....

Là ở đâu ra?

“Nghĩ nhiều thế làm gì, cũng giống nhau mà, giá họa cho Kinh Triệu Doãn khác gì giá họa cho Vinh Quận vương?” Một tên xoa xoa đầu nói.

Một người khác, rõ ràng là thủ lĩnh của những người này, lắc đầu nói: “Ta luôn cảm thấy, chuyện này không ổn, sao bỗng nhiên lại có thêm một đám người?”

Hắn nói xong thì kéo khăn che mặt xuống, khoảng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng nếu Lãnh Hạ ở đây thì nhất định có thể nhận ra, người này là một trong mấy người đã đến ngăn cản lúc Phương Nghĩa bắt cóc Thập Thất.

Cũng chính là thuộc hạ của Đông Phương Nhuận!

Hắn ta nghĩ một chút rồi bước đến bên bàn viết thư, vừa viết vừa nói: “Nên báo cho chủ tử trước, xem tiếp theo nên làm gì.....”

Một lát sau, hắn cầm một con bồ câu tới, gắn thư vào chân rồi thả cho nó bay đi.

Quay đầu lại ra lệnh cho đám thuộc hạ: “Tra! Chủ tử tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra chuyện ngoài dự đoán, nhất định phải tra ra thân phận của đám người kia!”

“Rõ!”

Trên nóc nhà, Chu Trọng tay vuốt râu, nhìn con bồ câu bay ra xa, trong mắt hiện lên một tia cơ trí: “Phía đông!”

170. Q.3 - Chương 13: Thua Không Hối

Edit: Kiri

Mấy ngày sau, Di thành mưa suốt.

Mưa nhỏ nhưng dày hạt, những hạt mưa tí tách rơi trên đường làm ướt sũng cả một khoảng, không khí Di thành lại càng thêm khó thở.

Sau chuyện kia, Hoa Mị giận tím mặt, bắt Kinh Triệu Doãn vào ngục còn bắt cả một số quan viên có quan hệ tốt với ông ta, triều đình biết chuyện liền ồ lên, ai cũng cảm thấy bất an và cùng lúc, mọi người đều nhìn Vinh Quận vương, càng ngày càng nhiều những lời lảm nhảm, đồn đại, khiến Vinh Quận vương năm lần bảy lượt đại náo triều đình, đấu võ mồm với Hoa Mị liên tục.

Hai người chỉ trích nhau đều kịch liệt nhưng suy nghĩ trong lòng thì cũng không giống nhau.

Hoa Mị không dám xác định là chuyện kia có phải giá họa không, dù sao đến giờ Vinh Quận vương luôn bất mãn chuyện nàng buông rèm chấp chính, vẫn hoài nghi nguyên nhân cái chết của Tiên hoàng, mà dù có là giá họa thật thì nàng cũng vui vẻ lợi dụng cơ hội này, cho Vinh Quận vương một đả kích.

Mặt khác, Vinh Quận vương đích xác trăm phần trăm, chắc chắn đây là một tuồng kịch của Hoa Mị!

Cứ thế, đúng như Lãnh Hạ dự đoán, hai bên đều xé rách mặt nạ.

Thái hậu buông rèm chấp chính và Vương gia khác họ như nước với lửa, có một Tiểu Hoàng đế duy nhất thì không trông cậy gì được, làm bao quan lại rối rắm ruột gan, chỉ hận lúc trước tại sao Tiên hoàng không sinh thêm vài Hoàng tử, nếu thế thì tình hình đã không như bây giờ.

Mà lúc này, bên trong triều quan quán.

Lãnh Hạ nheo mắt lại, đuổi người, lười biếng nói: “Tiếp tục đấu đi, đấu thêm mấy ngày nữa sẽ đến lúc Công Tôn Liễu và Hoa Thiên xuất hiện.”

Một bàn tay duỗi ra ôm lấy vòng eo đã đầy đà thêm mấy phần của nàng, cau mày: “Muốn thế, Vinh Quận vương phải không chết!”

Nói đến cái này, trong lòng hai người đều có vài phần lo lắng, dù Thí Thiên đã gác ở phủ Vinh Quận vương cả ngày cả đêm nhưng với tính cách giả dối của Đông Phương Nhuận thì thật sự khó nói. Nhất là chuyện thái giám chết thảm và tiết mục ám sát kia bị nàng túm lấy sơ hở làm kế hoạch của hắn thất bại, người nọ sao lại không đáp trả một phen?

Nếu muốn tình hình như ý hắn, muốn Nam Hàn nội loạn thì chỉ còn một con đường duy nhất, đó là Vinh Quận vương chết!

Kẹt.....

Cửa phòng mở ra, Hoa cô nương uốn éo bước vào, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm hai người, oán niệm kêu: “Tóc dài tóc dài ta rảnh rồi tóc dài.....”

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ liếc nhau, trong mắt cùng có một ý: Còn tốt!

Tóc dài, mọc meo, biến chất..... Nhân đạo hủy diệt nghiệt súc này đi!

Cắn cắn môi, Hoa Thiên ai oán lẩm bẩm một tiếng, rồi lại vô liêm sỉ nằm thẳng cẳng lên bàn, một bộ dạng ‘Không cho ta hoạt động ta sẽ chết ở đây’, làm hai người liên tục xem thường.

Hoa cô nương giở trò lưu manh, lăn qua lăn lại trên bàn, lăn a lăn, lăn a lăn,.....

Lăn a lăn, lăn a lăn.....

Cuối cùng, hắn dừng lại, giơ bốn chi lên trời, hưng phấn nói: “Sao không thấy tiểu thiếu niên tuấn mỹ?”

Lãnh Hạ thâm thở dài vì cái tư thế kỳ dị này, nhướn mày nói: “Có lẽ là ở hậu viện, mấy ngày nay Thập Thất luôn quần quít lấy Mộ Nhị, Thác Bạt Nhung và Công Tôn Liễu đòi học võ công, lúc thì học khinh công, lúc thì học loan đao, lúc thì học ám khí, rất hăng hái.”

Vừa dứt lời, nam nhân bên cạnh lại bốc khí chưa.....

Đại Tồn Chiến thần đen mặt, oán giận rửa thềm vài câu, Lãnh Hạ dựng tai lên nghe, người nọ chưa lột lăm bầm: “Nhóc con nhóc con nhóc con..... không học với lão tử không học với lão tử không học với lão tử.....”

Lãnh Hạ nhìn trời, học với người, có mà học bay.....

“Ai nha!” Hoa cô nương nhảy dựng lên, rút gương đồng ra chu môi nói: “Ta cũng muốn đi dạy!”

Lãnh Hạ ngạc nhiên: “Người có thể dạy cái gì?”

Hoa cô nương hài lòng cất gương đi, chống nạnh kiêu ngạo nói: “Dạy nó quyền rũ mỹ nam tử..... ngao!”

Tiếng còn đây mà ẻo lả đã bay đi mất, bị Đại Tàn Chiến thần nổi giận đá bay ra ngoài.....

Trong đầu mỗi nam không tự chủ được mà tưởng tượng ra một hình ảnh, mỗi tiểu hài nhi bộ dạng giống hệt hần, mày kiếm ứng mâu, mũi cao thẳng, ngũ quan sắc bén, uốn éo như Hoa cô nương, son phấn đầy mặt, vùng khấn tay yếu điệu nói: “Gọi ta, Thất cô nương....”

Qe!

Đại Tàn Chiến thần nôn khan vài tiếng, lắc đầu như trống bỏi, vội vàng xóa cái hình ảnh kinh khủng kia đi, quay sang nhìn tức phụ một lúc lâu mới thấy thư thái vài phần.

Lãnh Hạ nghi hoặc chớp chớp mắt nhìn, nam nhân này mồ hôi ròng ròng, cứ như là thấy quỷ vậy.....

“Khụ khụ...” Chiến Bắc Liệt ho khan vài tiếng để che giấu: “Không có việc gì không có việc gì, ta không nghĩ gì cả!”

Giấu đầu lòi đuôi!

Trong ánh mắt trêu tức của Lãnh Hạ, mỗi nam tiếp tục ho khan một tiếng nữa, mắt tự nhiên bước đến cửa sổ, bỗng nhiên, mày kiếm nhướn lên: “Xem này!”

Đứng trên cửa sổ, nhìn xuống dưới, tiểu quan quán nằm trong một ngõ hẻm, vị trí nào không đông đúc chút nào, trời thì mưa lâm thâm nên dân chúng cũng ít ra ngoài, vậy mà hai bên ngõ nhỏ lại có không ít quán bán hàng rong đội mưa đội gió.

Nhất là, cả ngày cũng chẳng gặp được mấy vị khách!

Khóe môi lạnh lùng cong lên, Lãnh Hạ nhắm mắt cảm nhận xung quanh, một lúc sau mở mắt ra, trong phương mắt lạnh như băng: “Xung quanh cũng ẩn nấp không ít người!”

Những người này chắc cũng đều biết thân phận của họ không dám giám thị quá gần nhưng đối với Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt, đây chỉ là chuyện nhỏ, tập trung tinh thần cảm nhận một lát là có thể phát hiện rõ mai phục xung quanh!

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vội vã truyền đến.

Chung Vũ hấp tấp chạy vào, ôm quyền nói: “Gia, Vương phi, thuộc hạ bắt được một người khách trong quán, có chuyện!”

Lãnh Hạ hiểu rằng đây giống với đám bán rong kia, ngụy trang thành khách để vào thăm dò, trầm giọng nói: “Nơi này đã bị bao vây, bảy mươi người, ẩn nấp ở những chỗ khác nhau, cùng với ba người bán hàng rong ở dưới và tên người vừa bắt, tổng cộng là bảy mươi tư người!”

Chung Vũ cả kinh nhưng không nghi ngờ chút nào, gấp gấp nói: “Thuộc hạ sẽ xuống thăm dò lại một phen, không thể để có kẻ địch trà trộn vào khách được.”

Dứt lời, liền quay người lao ra ngoài.

Nàng đi rồi, Chiến Bắc Liệt mới lười biếng nhướn mày, nhưng giọng nói lại đằng đằng sát khí: “Thuộc hạ của Đông Phương Nhuận không tệ, có thể tra được đến tận đây!”

“Ừm.....” Lãnh Hạ gật đầu, bĩu môi nói: “Gió mặc gió, mưa mặc mưa a!”

==

Màn đêm buông xuống.

Mưa lớn hơn vài phần, mưa rơi rớt như gấn cả trời và đất lại với nhau, không khí càng thêm ẩm ướt, càng thêm khó thở.

Trong lùm cây, một hắc y nhân lau nước mưa trên mặt đi, thầm thở dài: “Chủ tử bảo chúng ta giám sát, không biết là giám sát cái gì?”

Khê huých cộng sự bên cạnh nói tiếp: “Hơn nữa trong đó có Đại Tần Chiến thần và Tây Vệ Nữ hoàng, Đại Tần Chiến thần thì không cần phải nói nhưng nghe nói Nữ hoàng cũng có công phu rất cao, chúng ta mà bị phát hiện thì chẳng phải là đi tìm chết sao?”

“Lão đại bọn họ thì tốt rồi, chẳng phải làm gì cả, không biết chủ tử nghĩ gì nữa?”

“Này, người nói xem, tổng cộng có hơn ba trăm người, sao chủ tử chỉ phái bảy mươi mấy người lại đây?”

“Đúng ra nếu như bị phát hiện thì nhiều người dễ chạy thoát hơn chứ, đông người làm gì cũng tiện, thế mà lại tách ra, chẳng phải là cho kẻ địch cơ hội lợi dụng sao?”

Hắc y nhân lau bầu một lúc rồi bực giọng, thấy người bên cạnh không phản ứng gì cũng không ngại, tiếp tục lầm nhảm.

Trên trán lại bị trúng nước, mấy giọt liên, rất dính, hắn bực tức lau đi, bỗng nhiên sững sốt, toàn thân cứng ngắc không dám cử động chút nào.

Hắn chậm rãi, chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt trợn trừng lên!

Trên ngọn cây trên kia, cộng sự trợn trừng hai mắt, vẫn duy trì tư thế điều tra, ở cổ có một vết cắt.

Tách..... tách.....

Chất lỏng mà hắn tưởng là mưa lúc này thực chất chính là máu tươi!

Bịch bịch!

Cùng lúc đó, hai cộng sự ở bên cạnh vẫn không nói gì đồng loạt đổ về hai bên, làm bùn văng tung tóe.

Hắn cứng đờ người, đang định hành động thì bỗng nhiên cảm thấy mát lạnh ở cổ, khiến hắn đứng sững lại, cứng ngắc như thế một lúc lâu rồi ngã phịch về phía sau.

Lãnh Hạ thu hồi chủy thủ, bạch y vẫn sạch sẽ như trước, cau mày suy nghĩ lời người này vừa nói.....

Mà cũng trong lúc đó, bảy mươi ba người quanh tiểu quan quán đều bị yên lặng giải quyết!

Bả vai được phủ bởi một bàn tay ấm áp, Chiến Bắc Liệt ôm lấy nàng hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Lãnh Hạ càng cau mày chặt, vừa rồi nàng và Chiến Bắc Liệt đám người Thác Bạt Nhung, còn có vài ám vệ bên trong tiểu quan quán, phụ trách bảy mươi ba người bên ngoài này, còn dùng bồ câu đưa tin lệnh Thí Thiên phái ra một nửa số người đang bảo vệ Vinh Quận vương, đi đến khu nhà Chu Trọng từng nói để tiêu diệt đám người còn dư lại của Đông Phương Nhuận.

Nàng vốn giữ lại những người này, chỉ phái mấy người Thí Thiên giám thị là để hiểu được hành động của Đông Phương Nhuận, cho dễ bề phòng bị, không ngờ năng lực của bọn chúng cũng không kém, mới hơn mười ngày đã tra ra được đây là cứ điểm của Đại Tần, nơi này đã bị phát hiện, Lãnh Hạ chỉ có thể chọn giết sạch, bằng không hành tung của họ mà bị tiết lộ ra ngoài, Hoa Thiên ‘Quân bán nước’ cùng với Hoàng tử vốn đã chết Công Tôn Liễu, sẽ thành mục tiêu cho Hoa Mị tiêu diệt!

Huống chi, còn có nàng là Tây Vệ Nữ hoàng, và Chiến Bắc Liệt Đại Tần Chiến thần.

Những hắc y nhân này nhất định phải giết, nhưng mặt khác, Lãnh Hạ nghe thấy vài phần kỳ quái từ lời kể mới chết kia.....

Nàng lầm nhảm lại mấy câu kia một lần, đột ngột ngẩng đầu!

Không ai bảo ai, Chiến Bắc Liệt cùng nàng liếc nhau, cùng kêu lên: “Không ổn!”

Dứt lời, hai người lao đi như tên bắn.

Phóng đi xa rồi ném lại một câu: “Chung Vũ, dặn mọi người thu dọn đồ đạc, cải trang lập tức ra khỏi thành!”

Nghe thấy sự nghiêm trọng trong giọng nói của hai người, mọi người không dám chậm trễ, nhanh chóng vọt vào tiểu quan quán, nghe lệnh làm việc.

Mưa càng thêm gấp.....

==

Phủ Vinh Quận vương.

Những căn phòng lờ mờ ánh nến, dưới màn đêm đen kịt và tiếng ve kêu huyền ảo, cộng với tiếng mưa to ồn ào, làm Vương phủ thêm phần tĩnh mịch.

Bên ngoài một gian sương phòng trong phủ, hai thị vệ vừa ngáp vừa nghe tiếng rên rỉ bên trong, mập mờ liếc mắt nhìn nhau.

Một người lặng lẽ giơ ngón cái lên, cười đùa: “Lão gia cũng đã sáu mươi rồi mà còn lợi hại như vậy?”

Người kia che miệng, vẻ mặt dâm dăng: “Theo ta thì là di nương lợi hại, đã gần nửa canh giờ rồi, nhìn xem.... chắc chắc chắc...”

“Aizz..... lão gia thật có phúc, có một thiếp thị như hoa như ngọc, chúng ta thì thật thảm!”

.....

Tiếng động trong phòng dần dần ngừng lại, một tên chỉ vào trong: “Xong rồi!”

Hai người tỏ vẻ hiểu biết, cười gian khà khà, bỗng nhiên, hai mắt trợn trắng, cùng ngã xuống.

Hai bóng người đột nhiên xuất hiện, Chiến Bắc Liệt đá tung cửa phòng, ừng mầu lạnh hắt.

Có tiếng động nhỏ vang lên, mấy cái bóng hạ xuống bên cạnh hai người, chính là Lâm Thanh và Tề Thịnh đang canh giữ ở ngoài phòng: “Cô nương, sao người lại tới đây, Vinh Quận vương không.....”

Nói được nửa câu liền đồng loạt sững sốt, vẻ mặt hồi hận.

Phịch!

Hai người quỳ xuống, thỉnh tội: “Cô nương, là chúng ta làm việc không chu toàn!”

Trong gian phòng kia, Vinh Quận vương nằm ngửa trên giường, hai mắt tròng lớn, một chủ thủ đâm thẳng vào tim, máu tươi chảy ròng ròng, mà một cánh cửa sổ thì đang mở, di nương kia đã biến mất.

Lãnh Hạ cũng không trách phạt, ngay cả nàng và Chiến Bắc Liệt cũng không ngờ, Đông Phương Nhuận lại nhẫn tâm như thế!

Ám vệ ở ngoài tiểu quan quán, nếu bị nàng phát hiện thì chắc chắn phải giết, mà giết thì phải lấy một phần Thí Thiên đang ở phủ Vinh Quận vương, đi tiêu diệt hơn hai trăm người còn lại, không còn cách nào khác. Mà Thí Thiên ở lại phủ Vinh Quận vương thấy đã có nhiệm vụ như vậy thì sẽ buông lỏng cảnh giác, cho rằng người của Đông Phương Nhuận đang bị cộng sự của mình tiêu diệt, sẽ không có ai đến, Đông Phương Nhuận nhân cơ hội này, để di nương kia đâm chết Vinh Quận vương ở trên giường.

Nói cho cùng, hơn ba trăm ám vệ, đều là con tốt thí của hắn!

Dùng tính mạng của ám vệ đổi lấy tính mạng của Vinh Quận vương, lần buôn bán này, nếu là Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt coi thuộc hạ như người thân thì sẽ không làm, nhưng Đông Phương Nhuận lại nhẫn tâm như thế.....

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, cùng nở nụ cười, không biết là cảm thán Đông Phương Nhuận tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn độc ác hay là vì ba trăm ám vệ tận tâm trung thành lại bị chủ tử gián tiếp hại chết kia.

Ván này, mặc dù bọn họ thua nhưng thua không hối!

Vì Hoa Thiên, bọn họ đáng.

Trái lại, vì kế hoạch, hy sinh ba trăm thuộc hạ, Lãnh Hạ biết Đông Phương Nhuận sẽ không thấy đáng tiếc nhưng nàng thấy.....

Thật sự bi ai!

Hai người không nhiều lời nữa, trực tiếp lệnh cho Lâm Thanh: “Báo cho Thái Thiên, nhanh chóng rời khỏi thành, tụ hợp với đám người Chung Vũ, rút lui về Đại Tần, không được phép dừng lại.”

“Cô nương, vậy còn người?” Lâm Thanh vội vàng hỏi.

“Hoàng cung!”

==

Sáng sớm hôm sau, dù trời vẫn mưa to, nhưng giờ lâm triều vẫn bắt đầu đúng giờ.

Các quan viên ngồi kiệu vào triều nhìn ra ngoài đều nhận ra có chút khác thường, sắc trời còn chưa sáng hẳn vậy mà trên đường đã có không ít người, những người này dáng đứng thẳng tắp, vẻ mặt lo lắng, tay phải không tự chủ mà đặt ở bên hông, tra xét các hộ dân.

Tâm tình hoài nghi vẫn duy trì đến tận lúc lên triều, trên đại điện lại không thấy Hoàng thượng, chỉ có Thái hậu lẳng lặng nói: “Hoàng thượng bị bệnh nhẹ, mấy ngày nay sẽ vắng mặt, tĩnh dưỡng trong tam cung.”

Hoàng thượng có bị bệnh nhẹ hay không thì khó mà nói nhưng tin tức truyền đến sau đó thì vô cùng chân thật.

Vinh Quận vương đã chết!

Vương gia khác họ đương triều duy nhất, đêm qua chết trên giường, tin tức như thế quả thật là chấn động, điều này làm bách quan choáng váng, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía trên cao.

Nhất là trong ánh mắt có sự lên án, người hận Vinh Quận vương thì thôi đi, lại còn khiến ông ấy đường đường là một Vương gia lại chết trên giường, chết trong lúc đang làm việc ấy!

Người ta đã chết còn không giữ được khí tiết tuổi già, người quả là độc ác!

Trong những ánh mắt như thế, Hoa Mị nghiêng răng mà không làm gì được.

Giải thích không phải nàng làm?

Kháo, coi chúng ta là gốc à!

Kết quả là, Hoa Mị chỉ đành dùng hai chữ để trốn tránh: “Bãi triều!”

Vấn vô bá quan giận dữ trong lòng, ảnh hưởng của Vinh Quận vương trên triều có thể so với Chiến Bắc Liệt ở Đại Tần, người như thế lại bị nữ nhân ác độc kia giết hại, làm bọn họ quay về quyết định hợp, mục tiêu là Hoa Mị.

Chỉ hai chữ: Lật đổ.

Ngày hôm sau, tấu sớ của chúng quan viên còn chưa dâng lên đã bị một tin tức làm cả triều đình nổ tung.....

Việc này là do một quan viên nho nhỏ nói, luôn mồm kêu mình có chứng cứ, Hoàng Trưởng tử chết bệnh năm nào vẫn còn sống, tin tức này vừa xuất hiện, các quan viên liền suy nghĩ về chuyện chết bệnh, năm đó Tiên hoàng vừa băng hà không lâu thì Hoàng Trưởng tử cũng bệnh nặng qua đời, chuyện này người người đều biết, nhưng rốt cuộc là bệnh thật hay giả thì không ai thấy tận mắt cả, tất cả chỉ là lời nói của một mình Hoa Mị, lúc ấy Tiểu Hoàng đế còn quá nhỏ, Hoa Mị dùng thân phận Thái hậu buông rèm chấp chính, khi đó còn chưa lộ ra dã tâm làm Nữ hoàng nên quan lại trong triều trừ phe cánh Vinh Quận vương vẫn luôn có lòng kính nể nàng ta, và tuyệt đối tin lời nàng ta nói.

Nhưng bây giờ đột nhiên nhắc lại chuyện cũ năm xưa, nguyên nhân cái chết của Hoàng Trưởng tử có trăm ngàn sơ hở.

Nhưng các quan viên cũng biết nếu Hoàng Trưởng tử còn sống thì đang ở đâu, không thể chỉ nói suông nên thu hồi tấu sớ, từ bỏ chuyện để Tiểu Hoàng để nắm quyền trước tuổi, thăm nghĩ sớm tìm ra Hoàng Trưởng tử, để Tiểu Hoàng để thoát vị nhường ngôi.

Dù thế nào thì chuyện Hoa Mị bị hạ bệ là chắc chắn.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm vẫn duy trì đến ngày thứ ba, thì có tin tức truyền đến làm triều đình Nam Hàn lại nổ tung.

Đông Sở phát binh!

Hoàng đế Đông Sở Đông Phương Nhuận tự ý huỷ bỏ hiệp nghị hòa bình, hai mươi vạn đại quân đã đến biên cảnh Nam Hàn, đợi tin tức về đến kinh thành thì đã bắt đầu đại chiến.

Giờ phút này, bách quan mắng to Đông Phương Nhuận ‘Đê tiện hạ lưu vô liêm sỉ âm hiểm xấu xa bỉ ổi’ và nghĩ đến Tiểu Hoàng đế.

Công Tôn Minh dù có thế nào thì cũng là Hoàng đế một nước, quân giặc xâm lấn bờ cõi sao có thể thiếu Hoàng thượng được.

Hoa Mị ngồi trên phượng ý một lúc lâu rồi lại tuyên bố Hoàng thượng long thể bất an, mặc kệ những tiếng thúc giục, những ánh mắt hoài nghi phẫn hận, nàng ta chỉ biết nói: “Bãi triều!”

Lại từ chối khiến trong lòng bách quan không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Tiểu Hoàng đế đã.....

Nghĩ như vậy, tất cả đồng loạt lắc đầu, hốt dử không ăn thịt con, nếu nói Hoa Mị sẽ hại đứa con ruột của mình, mọi người sẽ không tin.

Ai ngờ đến ngày thứ tư, từ không tin biết thành vô cùng tin tưởng!

Trong cung truyền ra tin tức, Tiểu Hoàng đế không hề ở trong tẩm cung, thậm chí toàn bộ hoàng cung Nam Hàn cũng không thấy bóng dáng, nói cách khác, Tiểu Hoàng đế mất tích!

Mất tích?

Lừa quỷ chắc!

Văn võ bá quan tin tưởng tuyệt đối rằng Hoa Mị ngầm mưu hại Công Tôn Minh!

Vì vậy, triều thần đã nhậm mấy ngày hợp lực tấn công!

Nam Hàn loạn trong giặc ngoài.....

Trên triều đình Nam Hàn, liên tiếp bốn ngày, có thể nói là mỗi ngày có một kinh hỉ, mà từ ‘kinh hỉ’ này Hoa Mị đã sớm ngửi được mùi vị âm mưu, từ lúc Công Tôn Minh mất tích, nàng đã phái tâm phúc đi tìm kiếm trong Di thành.....

Trước đó không có chuyện, nay mọi chuyện lại đổ ập đến, đương nhiên Hoa Mị biết có kẻ bày trò, tất nhiên sẽ ra lệnh điều tra, vậy nên ngày hôm sau, mọi tin tức về tiểu quan quán nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Liếc tư liệu được dâng lên, ánh mắt ngày càng ngoan lệ, lập tức phái ra một tâm phúc, dẫn Ngự lâm quân đuổi theo, sống phải thấy người chết phải thấy xác!

Sau khi thuộc hạ tuân lệnh rời đi.....

Xoẹt!

Những mảnh giấy nhỏ bay đầy trời.....

Hoa Mị hung tợn xé giấy, băng lãnh cắn răng nghiêng lợi phun ra tên của mấy người, sát khí ngút trời!

” Chiến Bắc Liệt!”

” Mộ Dung Lãnh Hạ!”

” Hoa Thiên!”

” Công Tôn Liễu!”

==

“Hắt xì!”

Tại một trấn nhỏ tiếp giáp Di thành, một đôi nam nữ cùng hắt hơi một cái.

Mồ nam nhảy dựng lên, nắm lấy vai nữ nhân nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải một lượt rồi mới kêu lên: “Tức phụ, thai khí a!”

Nam nhân động kinh vì một cái hắt xì này chắc chắn là Chiến Bắc Liệt.

Mà lúc này, nữ nhân trợn trắng mắt lên đương nhiên là Lãnh Hạ.

Nàng vén màn che ở mũ lên, nhìn mưa to trước mắt, lắc đầu nói: “Không có việc gì, chắc là mưa mấy ngày liên tiếp nên bị cảm lạnh!”

Nghe thế, Chiến Bắc Liệt vốn không yên tâm lại càng căng thẳng!

Mặt hần trắng bệch, liên tục lầu bầu: “Giờ mới biết có Lăng Tử thật là tốt a!”

Một cánh tay trắng trẻo vươn ra, kéo kéo vạt áo Lãnh Hạ.

Nàng quay đầu lại nhìn, thì thấy thiếu niên tướng mạo thanh tú dè dặt hỏi: “Lúc nào mới có thể gặp cậu?”

Thiếu niên này, chính là Tiểu Hoàng đế, Công Tôn Minh.

Lúc trước Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt vào Hoàng cung, thần không biết quỷ không hay dẫn nó đi, nếu Đông Phương Nhuận đã muốn tình hình hỗn loạn thì bọn họ sẽ khuấy cho vũng nước Nam Hàn này càng thêm đục.

Theo phân tích lúc trước của Lãnh Hạ, Vinh Quận vương vừa chết, Hoa Mị sẽ bị lên án gay gắt, mà biện pháp duy nhất để giải quyết chuyện này chính là giết Công Tôn Minh, đến lúc đó, hoàng thất Nam Hàn đã chết sạch sẽ, bằng thể lực và thủ đoạn của Hoa Mị, lên ngôi chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đương nhiên, quá trình phải chém giết bao nhiêu thì cũng khó nói.

Mà điều kiện tiên quyết phải là không có Công Tôn Liễu, Đông Phương Nhuận đã tra ra tiểu quan quán mà lại có một thuộc hạ là nữ tử không chết, khó chắc nàng không biết Công Tôn Liễu, sẽ tiết lộ chuyện này ra, vậy thì tình hình của Hoa Mị và Tiểu Hoàng đế càng thêm nguy hiểm, bách quan có Công Tôn Liễu làm hy vọng thì sẽ càng gấp gáp lật đổ Hoa Mị.

Đến lúc đó, vừa nội loạn, vừa ngoại xâm, vừa nóng lòng tìm kiếm Hoàng Trưởng tử, vừa phải giết Công Tôn Liễu, toàn bộ Nam Hàn sẽ vô cùng hỗn loạn.

Mà Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt dẫn Tiểu Hoàng đế đi, vừa vì Hoa Thiên vừa vì khiến mâu thuẫn càng thêm kịch liệt.

Nếu Đông Phương Nhuận đã chen chân vào thì bọn họ cũng không thể bắt đầu từ bên trong, bắt đầu từ ngoài vậy, Đông Phương Nhuận xuất binh, Đại Tần và Tây Vệ cũng không ngồi im, đến lúc đó ai thắng ai thua cũng chưa chắc đâu!

Nhìn Công Tôn Minh lo lắng thấp thỏm, Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi trả lời nó: “Hoa Thiên đi trước chúng ta non nửa ngày, cưỡi ngựa đi nhanh thì chắc là ở thành trấn nào đó phía trước hoặc đang trên đường.”

Công Tôn Minh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Ba người dắt ngựa đi nhanh về phía trước, cửa thành đã gần ngay trước mắt thì thấy có mấy quan binh đang kiểm tra, vốn chỉ có tiếng mưa, nay lại có thêm tiếng những bước chân hỗn loạn.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, trong đáy mắt lộ vẻ ngưng trọng.

Không cần phải nói, người của Hoa Mị đuổi tới rồi!

Tiếng bước chân ngày càng gần, đại khái có khoảng vạn người, ba người không chậm trễ nữa, bước nhanh hơn, cố gắng ổn định tinh thần đi về phía cửa thành.

“Ai?” Quan binh ở cửa thành hỏi, đánh giá ba người, đặc biệt là nhìn hai con ngựa ở phía sau.

Ba người đội mũ rộng vành, có dán giấy dầu để đi mưa, trời mưa nên ai cũng thế cũng chẳng có gì đặc biệt, y phục bị ướt cũng không phải quý giá gì, trừ Công Tôn Minh đeo khăn che mặt.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ dù rất nổi danh nhưng dù gì đây cũng là Nam Hàn chẳng có mấy người biết họ, nhưng Công Tôn Minh thì khác, trẻ con mười tuổi, tướng mạo nữ khí chỉ có đeo khăn che mặt mới không bị chú ý.

Quan binh kia vươn tay ra, đang định vén khăn che mặt có nó lên thì Công Tôn Minh lui ra phía sau hai bước, ho khan liên tục.

“Khụ..... khụ.....”

Chiến Bắc Liệt đỡ lấy vai nó, giải thích: “Quan gia, tiểu nhân đi từ kinh thành tới, phu thê ra ngoài thăm người thân, con bị nhiễm phong hàn, đại phu trên trấn khám đều chưa chữa khỏi.”

“Phong hàn?” Quan binh kia nửa tin nửa ngờ nhưng cũng vì hai chữ ‘kinh thành’ mà không chú ý đến ngựa nữa.

“Khụ....”

Công Tôn Minh vừa ho vừa nói: “Quan gia, khụ... tiểu nhân sợ truyền nhiễm.... khụ.....”

Quan binh lập tức tránh xa, ghét bỏ nhìn nó rồi phẩy phẩy tay như đuổi ruồi.

“Đúng là xui xẻo, mau đi đi!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liên tục gật đầu, cúi đầu đi ra ngoài.....

Đúng lúc này!

“Đứng lại!”

Phía sau có tiếng hét lớn vang lên, ba người lại đi nhanh hơn vài phần, người kia có lẽ không ngờ càng gọi họ càng chạy nên đánh ra một roi.

Chiến Bắc Liệt phản xạ có điều kiện đẩy Lãnh Hạ ra.

Vụt!

Một roi này, vốn là đánh vào người Lãnh Hạ, giờ lại vụt mạnh lên lưng hắn!

“Bản quan nói các người đứng lại! Điếc à?” Người kia lại quát to.

Trong ưng mâu hiện lên sát khí lạnh thấu xương, lóe lên rồi biến mất.....

Chiến Bắc Liệt giả vờ lão đảo, khẽ cúi đầu nói: “Quan gia, tiểu nhân không biết ngài gọi ta.”

Lãnh Hạ vươn tay, xoa xoa lưng hắn, vết roi cũng không sâu chỉ làm sồn chút vải, vết thương này chẳng là gì với hắn nhưng nổi nhục kia.....

Lòng nàng như bị lửa đốt, dù roi kia có đánh vào người nàng cũng không khiến nàng đau như thế.

Nam nhân này, bá đạo kiêu ngạo, đã bao giờ bị thế đâu!

Chiến Bắc Liệt nắm lấy tay nàng, bàn tay chai sạn nhưng áp áp, như trấn an nàng.....

Hai người đều không phải là loại người thích đâm đá lung tung, đối diện với chừng một vạn Ngự lâm quân, lúc này, nếu lừa dối được để qua cửa thì không nên vì mặt mũi mà xung đột chính diện, nhất là còn có Công Tôn Minh không biết chút võ công nào.

Đạo lý này Chiến Bắc Liệt biết, Lãnh Hạ cũng biết.

Mưa xối xả khiến mắt cũng khó mà mở ra, hai người hơi cúi đầu: “Quan gia, gọi tiểu nhân có gì dạy bảo vậy?”

Người nọ hơn ba mươi tuổi, cũng đội mũ che mưa, nhưng cũng không thể che được vết sẹo trên mặt, đứng trước Vạn Ngự lâm quân, có lẽ là thống lĩnh. Quan sát họ một phen rồi cười gằn, lạnh lùng nói: “Bản quan làm việc cho Thái hậu nung nường, tróc nã gian tế và loạn đảng, những người muốn ra khỏi thành đều phải kiểm tra!”

“Quan gia, lúc này vị quan gia kia đã kiểm tra....” Chiến Bắc Liệt chỉ chỉ quan binh ở cửa thành.

“Phi! Bản quan giống chúng sao?” Mặt sẹo kiêu căng giục: “Bỏ mũ xuống, cả đứa bé này nữa, kéo khăn che mặt ra để bản quan kiểm tra! Nếu chậm trễ khiến gian tế loạn đảng chạy thoát, các người chịu nổi tội không?”

Mây liễu nhú lại, nghe người này nói thì hình như cũng đã sớm khẳng định, bọn họ không phải là người hấn muốn tìm.

Lãnh Hạ ôm lấy Công Tôn Minh, thận trọng nói: “Quan gia, con trai ta bị nhiễm phong hàn, trời đang mưa mà tháo mũ xuống thì....”

Không đợi nàng nói xong, mặt sẹo đã quát to: “Nói nhảm ít thôi! Các người đến từ kinh thành, gian tế cũng đến từ kinh thành, ai có thể chắc chắn các người không phải gian tế! Trời thì mưa to, quan gia vất vả cực nhọc, nhanh tháo xuống để bản quan nhìn rồi còn bớt thời gian đi mua rượu uống!”

Thâm ý trong lời nói này, rốt cuộc Lãnh Hạ cũng hiểu!

Nếu biết bọn họ đến từ kinh thành thì có nghĩa là đã nghe hết cuộc nói chuyện lúc này, giờ nói thế này, từng câu từng chữ đều cho thấy là cố ý kiểm chuyện.....

Chắc chắn là muốn kiểm bạc.

Lãnh Hạ đoán không sai, mặt sẹo đã sớm khẳng định đây không phải người hấn muốn tìm, Thái hậu dẫn là một đám người mà ở đây chỉ có ba, rõ ràng là một nhà ba người, quan binh ở trấn nhỏ không có ánh mắt nhưng hấn có, ba người này dù hơi nhếch nhách nhưng vải lại rất tốt, nhất là còn dắt ngựa, chắc chắn là kẻ có tiền!

Mưa dầm dề mấy hôm liền, hấn được lệnh đuổi bắt, đường đi thì lầy lội chẳng ra sao, vốn đã nổi giận lôi đình nhưng nào ngờ đến đây lại được ông trời quan tâm.

Khó lắm mới gặp dê béo, không làm thịt thì thật có lỗi với tổ tiên!

Chiến Bắc Liệt móc mấy nén bạc ra nhét vào tay mặt sẹo, cười ngây ngô: “Quan gia, con ta thật sự là không thể bị dính mưa, mong ngài từ bi, chỉ có ít lòng tặng các vị đại nhân mua chút rượu uống!”

Mặt sẹo cười ha hả ánh chừng lượng bạc trong tay, khoát tay nói: “Cút đi!”

“Cảm tạ quan gia!”

Ba người đang muốn quay người rời đi thì một giọng nói thanh nhã nhưng ác ý vang lên: “Ta còn tưởng là ai? Nhìn mãi mới dám chắc, không ngờ Đại Tồn Liệt Vương và Tây Vệ Nữ hoàng cũng có lúc khúm núm thế này, để bản quan nhìn xem, giống y như chó.”

Lời nói này cực kỳ ác độc, trong đó hàm chứa vài phần thống khoái, vài phần đắc ý, vài phần ti tiện!

Vừa dứt lời, mặt sẹo căng thẳng lui ra sau, giọng roi lên hỏi: “Người không nhìn lầm chứ?”

Nam nhân vừa nói chuyện kia đứng ở sau hấn ta, cười lạnh nói: “Nhằm sao được, tốt xấu gì cũng đã gặp vài lần, phải không?”

Hấn khẽ cười vài tiếng: “Đã lâu không gặp, Nữ hoàng, Liệt Vương?”

Vạn Ngự lâm quân lập tức bao vây bọn họ.

Nam nhân nói mấy câu với họ nhưng Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cũng lười nhìn, trực tiếp coi là tiếng chó sủa, chỉ nhìn vô số Ngự lâm quân đang bao vây lấy họ.

Hai người cùng chép chép miệng, bọn họ muốn nhân nhượng vậy mà có kẻ năm lần bảy lượt không cho.

Hai người đối chiến một vạn.....

Chưa chắc họ có thể thoát khỏi vòng vây trùng điệp của vạn Ngự lâm quân, nhưng muốn giết một số người thể thật sự là dễ như trở bàn tay!

Vì sao luôn có những tên hề không hiểu điều này thế?

171. Q.3 - Chương 14: Kề Vai Chiến Đấu

Edit: Kiri

Mưa to như trút nước, mưa che lấp cả bầu trời.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng giữa vô số vòng vây, sát khí càng ngày càng nặng, gần như là ngưng tụ thành khí ở trên không, ngay cả mưa rơi vào hai người cũng tự bốc hơi.....

Mặt sẹo ở phía đối diện lui về phía sau hai bước, đứng ở trung tâm đội quân, cầm roi cảnh giác nói: “Bản quan khuyên các người, đừng phản kháng vô ích, giữa vạn Ngự Lâm quân này, các người có chấp cánh cũng không chạy thoát được!”

Nam tử bên cạnh hắn cũng lui lại, tự cho là đã ở một vị trí rất an toàn.

Hắn khẽ cười, thống khoái nói: “Vệ Hoàng, Liệt Vương, không bằng hai người khoanh tay chịu trói, ít nhất chúng ta cũng đã gặp qua vài lần, ta sẽ cầu xin Thái hậu nương nương, có lẽ còn có thể tha....”

Một tia chớp lóe, xé rách trời cao!

Không ai bảo ai, cùng nhau động thủ!

Một đen một trắng, hai bóng người sát khí băng lãnh lao vào đám người đang bao vây....

Ngay tức khắc, máu tươi tung tóe!

Máu tươi rơi xuống vũng nước, nhạt dần rồi biến mất trong chớp mắt, ngay sau đó.....

Rầm! Rầm! Rầm.....

Một hàng Ngự lâm quân ở phía trước, chừng mười mấy người ngã xuống như cắt lúa, người nào cũng bị một vết cắt sâu ở cổ.

Một kích trí mạng!

Nhanh chóng lui lại phía sau, tựa lưng vào nhau!

Động tác thống nhất, vạn phần ăn ý!

Trong thành trấn nho nhỏ, không có bất cứ tiếng động gì, chỉ có tiếng mưa to vẫn ầm ầm bên tai.

Nam tử kia nghẹn họng không nói nổi nữa, tuy rằng đã sớm biết hai người này sẽ không khoanh tay chịu trói nhưng cũng không ngờ họ không nói hai lời đã đại khai sát giới, chỉ trong một cái chớp mắt, còn không kịp phản ứng, vạn Ngự lâm quân đã chết mười mấy người.

Mười mấy người với vạn người mà nói thì chỉ là muối bỏ biển nhưng sĩ khí lại bị ảnh hưởng nặng nề.

Nhìn Ngự lâm quân bây giờ xem.....

Một đám trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng đội nằm thẳng cẳng trên mặt đất, chân run rẩy mềm nhũn ra, trong ánh mắt nhìn về phía Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, chứa đầy kinh sợ.

Lãnh Hạ mỉm cười, mưa to lất phất càng làm tôn thêm vẻ đẹp tuyệt mỹ ấy, nhưng giọng nói lại như vang lên từ địa ngục: “Ai muốn... trở thành người kế tiếp?”

Bất giác, Ngự lâm quân đồng loạt lui về phía sau.

Lãnh Hạ nhún nhún vai, tìm nam tử kia trong đám người rồi giễu cười: “Lạc Cầm?”

Người đó, chính là một trong bốn gã sai vặt của Hoa Thiên, là người ôn tồn lễ độ, cũng chính là người duy nhất còn sống.....

Gian tể!

Lạc Cầm giật mình một cái, mở to hai mắt hét lớn: “Giết! Giết bọn họ!”

Nhìn đám Ngự lâm quân đang khiếp sợ, hấn quát to: “Nếu để bọn họ chạy, quay về các ngươi cũng không sống được, Thái hậu nương nương sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Giết! Giết cho ta! Các ngươi có một vạn người mà không giết được hai người sao? Nhanh giết đi!”

Đúng rồi, bọn họ có một vạn người!

Mỗi người nhỏ một bãi nước bọt cũng có thể làm chết đuối hai người này!

Nghĩ như vậy, Ngự lâm quân như tỉnh ra, gào thét ‘Giết giết giết’ rồi vung đao xông lên, trong lòng thì mặc niệm, chúng ta có một vạn người, chúng ta có một vạn người!

.....

Lời mặc niệm này, sau gần nửa canh giờ, biến thành chúng ta có chín nghìn năm trăm.....

Một lúc lâu sau, chúng ta có chín nghìn người.....

Ngự lâm quân thật sự muốn khóc, đây thật sự là hai tôn sát thần a!

Trong thành trấn nhỏ nhỏ, nước mưa đã bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi, trên đất đầy những tay chân bị chặt đứt, mà ở giữa chín nghìn người, một đôi nam nữ một trắng một đen đang điên cuồng chém giết.....

Chỉ cần ra tay, một chiêu lấy mạng!

Sát khí nồng đậm bao quanh lấy họ, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thu lấy từng sinh mệnh, cứ như là Tu La tới từ địa ngục, lạnh băng nghiêm nghị khiến kẻ khác phải lùi bước!

Nhưng ngoài họ, không ai biết, thật ra thể lực đã dần dần tiêu hao.

Chiến đấu kịch liệt suốt một canh giờ, dù những Ngự lâm quân này trong mắt họ chỉ là con kiến nhưng có hơn vạn con kiến thì sao?

Bị một vạn con muỗi đốt, dù mỗi con chỉ hút một giọt máu cũng khó trụ!

Đám Ngự lâm quân này điên cuồng lao lên như châu chấu, cũng ngã xuống không ngừng, nhưng đám này ngã lại có đám khác xông lên, hai người muốn mở một đường máu thoát thân, chưa kịp đi đã có kẻ chặn đường, dù đám người này sợ hãi nhưng họ tuyệt đối không bỏ qua cho hai người, dù chết cũng phải giữ chân hai người lại!

Giống như Lạc Cầm đã nói, xông lên có thể chết nhưng nếu để bọn họ chạy, quay về cũng chỉ có chết!!

Lạc Cầm và Mặt sẹo run lấy bầy, càng ngày càng lùi về phía sau, bên tai vang lên bao tiếng kêu thảm thiết, trước mũi nồng đậm mùi máu tanh, nhìn hai người ở phía xa, nuốt nước bọt liên tục.

Đến tận bây giờ, bọn họ mới thật sự hiểu được.....

Đại Tàn Chiến thần, Tây Vệ Nữ hoàng, mãi mãi bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi!

Từ một canh giờ trước, ai có thể ngờ, hai người đối chiến một vạn mà giết những một nghìn người của mình?

Hơn nữa, giữa hai người họ còn có một đứa trẻ mười tuổi không chút võ công.....

Đúng!

Lạc Cầm sáng mắt lên, mừng rỡ kêu to: “Giết đứa trẻ kia! Giết đứa trẻ kia!”

Đương nhiên là hắn biết thân phận của đứa trẻ này, rất có thể là Tiểu Hoàng đế Công Tôn Minh, nhưng Ngự lâm quân không biết, nghe thể liên chuyển mục tiêu công kích sang đứa bé này.

“Giết nó!”

“Đi chết đi!”

Vô số mũi kiếm đâm về phía Công Tôn Minh.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lãnh Hạ ôm lấy nó quay người, tránh thoát mũi kiếm kia, đúng lúc này, bụng bỗng nhiên đau đớn!

Cơn đau này bắt đầu từ bụng, rồi truyền đến toàn thân, ngay lập tức đã rút sạch sức lực của nàng.

Cũng trong lúc đó, một mũi kiếm thứ hai đâm đến.

Mắt thấy mũi kiếm sắp đâm vào lưng mình, Lãnh Hạ chậm rãi ngã sang bên cạnh.....

Hai mắt Chiến Bắc Liệt đỏ ngầu lên, thảm thiết hét: “Tức phụ!”

Phập!

Tiếng kiếm đâm vào thịt vang lên bên tai, một Ngự lâm quân nhằm đúng lúc này mà đâm một kiếm vào vai hấn!

Sự đau đớn trên vai sao sánh bằng trái tim đang đau xót, ngay lập tức hấn đá văng Ngự lâm quân trước mặt, máu tươi phun đầy mặt và cổ, vai trái còn cắm một thanh kiếm đâm thủng vào xương, nhưng hấn không quan tâm, hai mắt đỏ ngầu chứa đầy sát khí, giống như điên rồi, liều mạng lao về phía Lãnh Hạ!

Mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Bỗng nhiên, Chiến Bắc Liệt dừng lại, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, một giọt nước mắt lăn xuống.

Không có việc gì, nàng không có việc gì.....

Trong phút nguy hiểm, có một bóng người lao đến, chắn nhất kiếm trí mạng cho Lãnh Hạ.

Là Lâm Thanh!

Cuối cùng Chiến Bắc Liệt cũng thả tâm.

Lúc này Đại Tồn Chiến thần, vai trái cắm một thanh kiếm chỉ còn lộ chuôi, thân kiếm xuyên qua lưng máu tươi nhỏ xuống đất từng giọt từng giọt một, trên mặt cũng đầy máu, ngay cả mắt cũng còn vằn đỏ, dữ tợn như vậy, sát khí như vậy, làm Ngự lâm quân ở xung quanh sợ đến vỡ mật, đồng loạt lui về phía sau.

Bịch!

Một thi thể rơi xuống từ trên không trung, chính là Ngự lâm quân vừa bị hấn đập bay lúc nãy, một cước kia chứa cả đau đớn phẫn nộ, trực tiếp đá chết người!

Ngự lâm quân lại lui tiếp.

Chiến Bắc Liệt bước về phía Lãnh Hạ, máu tươi uồn lượn theo bước chân hấn, đến tận lúc nhìn thấy Lãnh Hạ trong lòng Lâm Thanh, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, thì không sao cả, mới dám thở phào một hơi, quay sang Lâm Thanh cũng đang bị kiếm đâm vào lưng, trịnh trọng nói: “Cảm tạ!”

Phụt.....

Lâm Thanh phun ra một búng máu, ôm ngực gật đầu: “Chỉ cần.... cô nương..... không có việc gì.....”

Còn chưa nói xong, đã cảm thấy đầu đau xót, trợn trắng mắt lên, hôn mê bất tỉnh.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy tức phụ mình, Lâm Thanh bị thần y vô lương kia đánh bất tỉnh rồi kéo sang bên kia rút kiếm cầm máu.

Mồ Chiến thần hơi cúi đầu, nhìn tức phụ không biết tại sao lại ngất, rồi lại nhìn chuôi kiếm trên vai mình, cuối cùng quay sang nam tử áo xanh đi thẳng không ngoảnh lại kia, im lặng không nói gì.

Ở đây còn có hai người bị bệnh đây này!

Cuối cùng, oán niệm phía sau quá lớn khiến Mộ Đại thần y chú ý.

Hắn dừng bước, chậm chạp quay cổ, ngơ ngác nhìn Lãnh Hạ trong lòng Chiến Bắc Liệt, móc một bình thuốc ném qua.

Phun ra hai chữ một: “Một nhọc, thai khí, không sao.”

Chiến Bắc Liệt bắt lấy bình thuốc, dù hắn không ăn ý như Lãnh Hạ với Lăng Tử, nhưng nhìn sáu chữ này cũng có kết luận không sai lắm, chỉ là chiến đấu một nhọc quá độ nên động thai khí, không sao cả.

Sau đó thì thấy Mộ Nhị chậm rãi chuyển động ánh mắt, nhìn vai trái của hắn, trong mắt xẹt qua một tia ghét bỏ, giống như là phỉ nhỏ nam nhân này chuyện bé xé ra to, ngơ ngác phun ra: “Tiểu thương.”

Được rồi, Chiến Bắc Liệt thừa nhận, dù nhìn vết thương của hắn có vẻ đáng sợ nhưng đúng là không nghiêm trọng, nhất là nội lực của hắn thâm hậu, thân thể cũng vô cùng tốt, chỉ cần rút kiếm cầm máu là lại có thể xông lên chém giết bốn phương.

Nhưng.....

Con mẹ nó!

Người mà cũng được gọi là đại phu à!

Nhìn Mộ Đại thần y vừa quay đầu lại kéo Lâm Thanh về phía cửa thành, Đại Tàn Chiến thần bỗng nhiên cảm thấy, đãi ngộ của hắn và mẫu sư tử, vẫn còn tốt chán!

Bỗng nhiên, người trong lòng khẽ động, chậm rãi mở mắt.

Chiến Bắc Liệt kích động: “Tức phụ!”

Lãnh Đại sát thủ mở mắt ra, đau đớn ở bụng đã biến mất, có lẽ lúc này là do con gái bắt mãi với nàng.

Nàng mỉm cười, gạt đầu, liếc mắt nhìn thấy vết thương trên vai Chiến Bắc Liệt, phượng mâu lập tức hiện lên sát khí, còn chưa kịp phát tác thì bỗng nhiên miệng bị nhét vào một viên thuốc, chính là lọ thuốc Mộ Nhị vừa đưa.

Lãnh Hạ nuốt xong lại thấy Chiến Bắc Liệt nghĩ một lúc rồi lại đổ một viên thuốc ra.

Lãnh Hạ nuốt tiếp rồi lại thấy Chiến Bắc Liệt không yên lòng, đổ cả lọ thuốc ra, bón cho nàng như bón đường.

Hai người một bón một nuốt, không hề chú ý tới, Mộ Đại thần y ở phía xa, trong mắt xẹt qua một tia đau xót.

Một lát sau, Lãnh Hạ đứng dậy, ngọc thủ chậm rãi vuốt chuôi kiếm ở bả vai hắn, ánh mắt vô cùng đau lòng, lạnh lùng nói: “Nhịn!”

Dứt lời, trực tiếp rút ra!

Máu tươi văng tung tóe, một bình thuốc lại được ném qua, nàng nhận lấy rồi đổ thuốc ra dứt cho Chiến Bắc Liệt, bỗng nhiên, Lãnh Hạ chớp chớp mắt, trong bình này lại chỉ có một viên thuốc?

Phượng mâu nhẹ nhẹ liếc qua.....

Mộ Đại thần y ngơ ngác nhìn trời, trong mắt hiện lên tia gian trá nho nhỏ, để tránh những viên thuốc hắn cất công điều chế bị lãng phí, nên lúc này hắn đã lén giấu hết thuốc trong bình đi.

Lãnh Hạ xé vạt áo ra băng bó cho Chiến Bắc Liệt, rốt cuộc mới có phản ứng, vừa này nàng thấy có chỗ nào đó là lạ, giờ mới rõ ràng.

Thứ nhất, Ngự lâm quân đâu?

Thứ hai, sao Mộ Nhị và Lâm Thanh lại ở đây?

Nàng đảo mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng cũng hiểu.

Thứ nhất, Ngự lâm quân đang ngăn ngó đáng cách bọn họ ba trượng, trong ánh mắt nhìn Chiến Bắc Liệt lộ vẻ kinh sợ, run lấy lấy, đang do dự không biết nên thừa dịp bọn họ trọng thương xông lên tiếp hay lùi lại.

Thứ hai, không chỉ Mộ Nhị, Lâm Thanh mà Hoa Thiên, Thác Bạt Nhung, Chung Vũ, Thí Thiên, thậm chí cả Công Tôn Liễu cũng ở đây, giờ đang đứng ở cửa thành cười híp mắt nhìn nàng.

“Cậu!” Công Tôn Minh hoan hô một tiếng rồi chạy về phía Hoa Thiên.

Hoa cô nương đang uốn eo eo thon, dựa vào bả vai Thác Bạt Nhung, chớp chớp mắt, giả vờ lau nước mắt nhưng thật ra là nước mưa: “Này, tỷ muội tốt, muốn ta cảm động chết sao?”

Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt sẽ dẫn Công Tôn Minh đi!

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng hỏi: “Sao các người lại quay lại?”

Rõ ràng nàng đã lệnh cho Thí Thiên ra ngoài thành tụ họp với mọi người rồi rút về Đại Tần không được quay lại....

Thật ra nàng đã sớm biết đáp án, cũng đã ghi tạc trong lòng, chỉ là Lãnh Hạ ít khi ra vẻ một lần, ừm, rất muốn nghe họ nói một chút.

Thác Bạt Nhung giơ loan đao lên cười to: “Đánh nhau, sao có thể thiếu lão tử!”

Hoa cô nương vung khăn tay lên, ném loạn mị nhãn: “Nhiều mỹ nam như vậy, ta muốn quay lại ngắm!”

Chung Vũ đứng nghiêm ngay ngắn, hô to: “Ấm vệ Liệt Vương phủ, không chạy trốn!”

Thí Thiên nhìn nhau cười ha hả: “Cô nương ở đâu, chúng ta ở đó!”

Công Tôn Liễu mỉm cười, nhún nhún vai nói: “Tại hạ bị rung động!”

Ngay cả Mộ Nhị vừa cầm máu xong cho Lâm Thanh cũng kéo bệnh nhân đứng lên, ngơ ngác nhìn bọn họ phun ra một chữ: “Giết!”

Phượng mâu Lãnh Hạ hơi ướm át, Chiến Bắc Liệt ngửa mặt lên trời cười ha hả, rồi quay sang nhìn đám Ngự lâm quân đang sợ vỡ mật ở phía trước, trong ưng mâu chứa sự cuồng vọng bá đạo tỷ nghể thiên hạ, quát to một tiếng, hào hùng lâm liệt!

“Giết!”

Dứt lời, kéo tức phụ xông lên!

Theo sát phía sau hắn là Thác Bạt Nhung, Công Tôn Liễu, Chung Vũ, Thí Thiên, thậm chí ngay cả Mộ Đại thần y mặc bệnh sạch sẽ cũng xông lên.

Hoa cô nương không có chút công phu nào dắt Công Tôn Minh trốn sau cổng thành, vừa chăm sóc Lâm Thanh đang hôn mê, vừa cần khăn tay nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, trái tim bay toán loạn: “Thật sự rất có khí khái nam tử!”

Đối mặt với chín nghìn Ngự lâm quân còn lại, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ chọn cùng bằng hữu và đồng đội giết hết!

Lùi lại?

Không?

Dù bây giờ cửa thành đã không còn quan binh, dù hiện giờ có thể cưỡi ngựa rời đi nhưng họ không lùi lại!

Một vạn Ngự lâm quân thì sao, lúc chỉ có hai người bọn họ vẫn có thể tiêu diệt một nghìn, giờ bọn họ không chỉ có một mình, có bằng hữu, có đồng đội, mạo hiểm dù biết có thể sẽ nguy hiểm nhưng vẫn quay lại kề vai chiến đấu cùng bọn họ!

Hai chữ bằng hữu, đương thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn vào lúc này, đã là bằng hữu, dù là chân trời góc bể cũng sát cánh bên nhau!

Như vậy, con mẹ nó làm thôi!

Đám Ngự lâm quân sắp sửa bị làm này, rõ ràng là nhiều gấp mười lần kẻ địch, nhưng mà nghe một tiếng ‘Giết’ này và một đám người bư hăn xông đến, thì không hề có chút ý chí chiến đấu nào, toàn thân run lấy bầy, mồ hôi vã ra như tắm, ruột gan cũng như xoắn lại.

Lúc trước để hai tôn đại thần này rời đi có phải tốt không?

Trong mắt mọi người đều vô cùng sợ hãi, không ai không sợ, không ai không kinh hồn bạt vía!

Bỗng nhiên, trong đám người vang lên một tiếng quát to: “Giết a! Liều mạng với bọn chúng! Không giết được chúng thì các người quay về cũng phải chịu chết! Giết chúng đi, giết đi!”

Sinh mạng bị uy hiếp nên Ngự lâm quân lại lao lên, nếu không giết được họ thì lúc quay về có lẽ còn chết thảm hơn ở đây, còn nếu liều mạng xông lên, có ưu thế về số lượng, có khi sẽ hoàn thành được nhiệm vụ.

Máu tươi văng tung tóe, tiếng hét thảm thiết vang trời, không ai chú ý tới có hai người đang bỏ chạy ở phía sau, chính là Mặt sẹo và Lạc Cầm vừa hét to.

Lúc này Mặt sẹo sợ đến tè cả ra quần, thầm nghĩ muốn chém nát cái roi này ra, chỉ hận mình quá tham lam, muốn cướp bạc từ hai tôn sát thần kia, chỉ sợ mạng nhỏ cũng không còn!

Mà Lạc Cầm đang chạy thất tha thất thểu càng lo sợ, hần biết, nếu bị bắt, cái sắp nghênh đón hần chính là cái chết.

.....

Hơn một canh giờ sau, thành trấn nho nhỏ này đã nhuộm màu máu tươi, mùi tanh nồng nặc mãi không tan.

Bọn họ có hơn bốn trăm người, tiêu diệt hoàn toàn một vạn Ngự lâm quân!

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ ngạo nghễ đứng giữa một vùng máu đỏ, ánh mắt băng lãnh, hai người không hề nhân từ nương tay.

Chiến Bắc Liệt sẽ không quên, nếu không có Lâm Thanh, mẫu sư tử đã suýt xuống suối vàng!

Lãnh Hạ cũng sẽ không quên, một roi khuất nhục đánh vào lưng Chiến Bắc Liệt và một nhát kiếm xuyên xương kia!

Lại càng không quên, đến giờ Lâm Thanh vẫn còn hôn mê bất tỉnh, lưng vẫn chảy máu đầm đìa, nhuộm đỏ cả y bào.

Đối mặt với kẻ địch đã làm hại thân nhân và bằng hữu của mình, bọn họ mãi mãi sẽ không nhân từ nương tay!

Bỗng nhiên, một bóng người bị ném từ xa lại, rơi xuống đất rồi nhanh chóng đứng lên, run rẩy bò về phía Hoa Thiên, đập đầu liên tục: “Chủ tử, Lạc Cầm là cố ý! Ta không hề phản bội người, ta giả vờ quy thuận tiện nhân Hoa Mị kia là vì chủ tử...”

Hoa Thiên ngạc nhiên nói: “Thì ra là thế?”

“Chủ tử, tin tưởng ta, tin tưởng ta!” Lạc Cầm bò lên mấy bước, túm lấy vạt áo Hoa Thiên van xin: “Ta luôn trung thành, quy thuận tiện nhân kia cũng là vì chủ tử a!”

“Ta trách lầm người rồi, mau đứng lên mau đứng lên!” Hoa cô nương đỡ hần dậy, nhìn Lạc Cầm run cầm cập, trắng bệch cả mặt, mới lấy khăn tay lau mồ hôi cho hần, cười nói: “Nhìn xem, dính mưa ướt đầm rồi!”

Lạc Cầm thận trọng gật đầu, quan sát tỉ mỉ thần sắc của hần: “Tạ.... ơn chủ tử...”

Bỗng nhiên, Hoa Thiên quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Mộ Nhị: “Không phải ta đã bảo người là đưa kịch độc sao? Sao hần vẫn chưa có việc gì?”

Vừa nói xong, rầm!

Lạc Cầm co giật toàn thân, ngã xuống đất, miệng phun máu tươi.

Hoa cô nương kinh ngạc ném khăn tay đi, căng thẳng nói: “Độc như vậy á? Ta cầm lâu như thế có chết không, có chết không?”

Trong mắt Mộ Đại thần y hiện lên một tia kiêu ngạo, chuyển ánh mắt đi, không phản ứng.

Hoa cô nương nghiên cứu thần sắc của hắn rất cẩn thận, sau khi xác định được là sẽ không chết mới vỗ vỗ ngực thở phào một hơi.

Một lát sau mới quay sang Lạc Cầm, cắn môi đá hắn ta một cước, oán hận mắng: “Lúc đó ngươi mới năm tuổi, ta nhặt được bốn người các ngươi ở ven đường, mang về phủ cho ăn ăc, mười mấy năm qua, trên danh nghĩa là chủ tớ nhưng còn giống người thân hơn, ta không muốn các ngươi liên lụy đến những tranh chấp này nên không cho các ngươi biết gì cả, Hoa Thiên ta tự hỏi, chưa bao giờ bạc đãi ngươi dù chỉ một chút! Nhưng ngươi đối xử với ta thế nào, đối xử với bọn họ thế nào? Người thân lớn lên với nhau từ nhỏ, ngươi hại chết một, tự tay giết hai, ta mạng lớn còn sống, ngươi lại dẫn người đuổi theo, đến lúc này rồi mà vẫn không biết xấu hổ nói ra những lời như thế!”

Hoa cô nương hít sâu một hơi, nhìn mấy ánh mắt phát sáng ở xung quanh, khôi phục lại dáng vẻ ảo lả, quay người đi, không nhìn kẻ phản bội sắp chết kia nữa: “Ai u, ngươi hành động kỳ càng thì ta cũng không kém!”

Hoa cô nương quay lưng về phía Lạc Cầm, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Lạc Cầm học máu không ngừng, hắn há miệng, như là muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói được, ngoe đầu, chết rồi.

Lãnh Hạ vỗ vỗ vai Hoa Thiên, đối với gian tế này, trước đó hắn không nói gì nhiều, nàng cũng biết trong lòng Hoa Thiên đầy hận ý và bi ai, người lớn lên từ nhỏ cùng hắn lại phản bội, không những thế còn hại ba người khác chết thê thảm.

Hôm nay, mọi thứ, rốt cuộc cũng biến mất theo giọt nước mắt này.....

Dù Lạc Cầm muốn nói gì, sám hối hay oán hận, cũng không còn quan trọng nữa.

Hoa cô nương ngả đầu vào vai Lãnh Hạ, Đại Tàn Chiến thần ghen tuông thế mà cũng không nói gì, chỉ cắn răng quay mặt đi, hắn chớp chớp mắt cắn môi: “Ta thật thê thảm!”

Lãnh Hạ nghe lời này liền thấy có chút không đúng nên không tiếp lời.

Hoa cô nương lặng lẽ đảo mắt, xoa xoa tay cười tủm tỉm: “Không bằng... không bằng..... ngao!”

Đại Tàn Chiến thần khó mà nhường nhịn một lần đã không nhịn nổi nữa, đá bay hắn đi.

Mọi người bật cười, không cần phải nói cũng biết hắn định không bằng cái gì.

Đem tiểu thiếu niên xinh xắn đáng yêu như tiên đồng cho quốc sắc thiên hương như tiên nữ hạ phàm ta chơi đùa hai ngày đi?

Tên nghiệt súc này, đáng đời!

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ quét nhanh mọi người một vòng rồi hỏi: “Thập Thất đâu?”

Mọi người đồng loạt nhìn trời, hai kẻ không xứng làm cha mẹ này, thậm chí con cũng quên!

Hoa cô nương đứng lên, uốn éo vòng eo: “Quay lại quá nguy hiểm, tiểu thiếu niên tuần mỹ còn quá nhỏ, nên để ba người kia dẫn nó về rồi.”

Khó trách cũng không thấy ba người Cuồng Phong.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn Hoa cô nương bắt khuất quảng mị nhãn, Đại Tàn Chiến thần lại đập thêm cho hắn một cước.

Nhìn cách họ chung sống, trong mắt Công Tôn Liễu xẹt qua một tia ước ao, chỉ vào thi thể Mặt sẹo nói: “Ta giết rồi, chúng ta đi thôi?”

Lãnh Hạ gật đầu, không thể nán lại nơi này nữa, động tĩnh lớn như vậy nhất định sẽ lập tức truyền về Di thành, hôm nay bọn họ làm thế này, tuy rằng rất thống khoái, nhưng cũng chọc phải phiền phức không nhỏ, hành tung bị bại lộ, đường sau này sẽ càng khó đi, nhất là một đoàn người có đến bốn trăm.

Chỉ cần có quan binh kiểm tra thì rất khó qua!

Thác Bạt Nhung suy nghĩ một chút rồi nói: “Không thể đi đường lớn, ta biết một đường khá xa, cũng cực kỳ hẻo lánh, là đường rừng, trực tiếp thông đến Tùng lâm nhưng Hoa Mị không bắt được chúng ta trên đường lớn thì nhất định sẽ nghĩ đến chuyện chặn chúng ta ở bìa rừng.”

Suy nghĩ trong chốc lát, Chiến Bắc Liệt đáp: “Đi đường đó!”

Lưỡng quyền tương hại thủ kỳ khinh, chỉ chặn ở bìa rừng thì chỉ giao chiến một lần, còn đi đường lớn thì nguy hiểm trùng trùng.

Mọi người quyết định nhanh chóng rồi nhảy lên ngựa.

“Đi!”

Vó ngựa làm càng làm đoạn đường đỏ tươi thêm lầy lội, bọn họ thống khoái vùng roi thúc ngựa, mưa vẫn xối xả không ngừng nhưng không thể làm tan biến tình nghĩa giữa họ.

Bỗng nhiên.....

Phía sau có người kiêu mị hét lên.

“Các người..... các người quên mất ta a!”

==

Đúng như Lãnh Hạ dự đoán, chuyện họ làm lần này, đã nhanh chóng truyền về Di thành, lại được chấp cánh, truyền khắp thiên hạ.

Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Liệt Vương ẩn nấp nhiều ngày trong Di thành mà không ai biết, còn cứu Hoa Thiên bị Nam Hàn coi là ‘quân bán nước’, mang Tiểu Hoàng đế và Hoàng Trưởng tử đi, ở thành trấn giáp với kinh đô, dùng bốn trăm người tiêu diệt hoàn toàn một vạn Ngự lâm quân đuổi theo!

Thiên hạ ồ lên!

Mà cùng với đó, Hoa Mị trở thành trò cười trong mắt người thiên hạ.

Thái hậu Nam Hàn trong cơn giận dữ, tiếp tục phái tâm phúc, dẫn đại quân lùng bắt trên toàn quốc, kiểm tra nghiêm ngặt ở mỗi thành trấn, nếu muốn ra vào thành, không trải qua vài lần lột da là không thể.

Nhưng mà, mọi người lại không hiểu, đám người kia như là biến mất vậy, không thấy chút tung tích nào.

Mưa to đã tạnh mấy ngày, nhưng mặt đất vẫn còn lầy lội, trong rừng chỉ còn hơi lất phất, ánh nắng chiếu vào hơi nước làm cánh rừng như được phủ sương vàng.

Thác Bạt Nhung ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ về phía tây bắc nói: “Còn mấy ngày nữa sẽ đánh cánh rừng kia, ra khỏi cánh rừng đó thì chính là biên giới Đại Tần.”

Hoa cô nương cắn môi gật đầu!

Dọc đường, đi chừng nửa tháng, trong rừng này một bóng quỷ cũng không có, ngày nào cũng ăn thú săn được, uống nước suối, sống như thế, nếu chỉ mấy ngày thì được gọi là thoải mái thảnh thơi, nhưng nếu mười ngày nửa tháng thì nhất định là muốn chết.

Nàng liếc mắt nhìn phía trước, mím mím môi, vết thương của Lâm Thanh đã sắp khỏi mà bụng Lãnh Hạ cũng bắt đầu lộ rõ rồi.

Nhìn thấy ánh mắt kỳ dị này, Đại Tần Chiến thần nhìn theo rồi lập tức kiêu ngạo.

Hắn xoa xoa bụng tức phụ mình, cười tùm tùm đắc ý: “Con gái lão tử, năm tháng a!”

Đại Tần Chiến thần ghé sát đầu mình vào bụng Lãnh Hạ, cười toét miệng, làm Lãnh Hạ trợn mắt xem thường, mọi người cảm thán không có tiền đồ a!

Ừm, năm tháng.....

Lúc bốn tháng, hắn cũng đắc ý y như thế!

Chiến Bắc Liệt nhướng mắt lên, trực tiếp coi những người kia đang đổ kỵ ao ước, lười phản ứng, bỗng nhiên, ưng mâu nghiêm túc, hẳn chậm rãi đứng thẳng dậy.....

Nhìn theo ánh mắt hắn, phía trước có một đồng củi được nhóm lại với nhau, nhìn qua thì thấy là có người chuẩn bị nhóm lửa dùng.

Tri Hổ đi đầu tiên nên chạy lên nhặt một cành xem thử, nhìn một chút rồi cau mày: “Khô!”

Mấy ngày trước trời mưa liên miên, nếu đã đồng củi này đã sớm ở đây thì nhất định sẽ ướt, nhưng lại khô, chứng tỏ có người vừa xếp ở đây, ít nhất, là sau khi tạnh mưa.

Mọi người đều biết cánh rừng này rất heo lạnh, còn có không ít mãnh thú, đi được nửa tháng mà chẳng gặp một ai, nói là không có người ở cũng không quá đáng.

Bọn họ vì tránh quân truy bắt nên mới đi đường này, còn người nọ, có mục đích gì?

“Grrao.....”

Đúng lúc này, phía xa có tiếng dã thú gầm lên, tiếng gầm cực kỳ tức giận, cứ như làm cả cánh rừng chao đảo, nghe tiếng thì hình như là hổ.

Lãnh Hạ chau mày nói: “Đi xem xem.”

Bọn họ biết nếu không phải con hổ này bị tấn công thì sẽ không gầm lên như thế, chỉ là kẻ tấn công là người hay dã thú không thì chưa biết được.

Mọi người đi về hướng vừa phát ra tiếng động, cẩn thận vạch cây lá xuyên qua.....

“Graooo.....”

Lại một tiếng gầm nữa vang lên, nhưng tiếng gầm này, nghe có thêm mấy phần thê lương, trong không khí thoang thoảng mùi máu, chắc là con hổ này bị thương. Từ nãy đến giờ không nghe thấy tiếng dã thú khác, một là dã thú đó không lên tiếng, hai là....

Kẻ đang đánh nhau với con hổ này, là người!

Đáp án này, khi nhìn thấy hiện trường, thì đã được chứng minh, mà người này, chính là người quen cũ của họ, My Nương!

Nàng mặc y phục đi đêm, đang thi triển khinh công đứng trên cây, tay cầm chủy thủ, đánh nhau với một con hổ màu vàng sẫm, trên người con hổ kia đã có nhiều vết thương, nhất là ở bụng còn có một vết thương nặng đang chảy máu, máu màu đen, chắc là trên chủy thủ có bôi sẵn kịch độc.

My Nương và con hổ, cùng nhìn thấy có người đột nhiên xuất hiện.

Trên mặt nàng có một vết cào nhẹ, chắc là bị con hổ cào, đang định thi triển khinh công rời đi, thì con hổ dờn ánh mắt khỏi mấy người họ, lao qua chặn đường nàng.

Lãnh Hạ khoanh tay, lạnh lùng nhìn: “Tiểu thiếp giết chết Vinh Quận vương, là nàng ta!”

Sao My Nương lại ở đây, chỉ nghĩ một chút cũng hiểu được.

Vinh Quận vương chết trên giường cũng chẳng phải bí mật gì, người có tâm chỉ cần tra một chút là có thể phát hiện có một nữ nhân đột nhiên biến mất, nghĩ một chút cũng ra đó chính là hung thủ.

Mà Hoa Mị vì rửa sạch hiềm nghi, phe phái Vinh Quận vương vì báo thù, nhất định đều đang đuổi giết nàng.

Nói vậy hiện giờ, trong các thành trấn, trừ bức tranh của bọn họ ra, còn có tranh củ My Nương, bọn họ trốn tránh nên mới đi đường này và chắc nàng ta cũng vậy.

Hoa cô nương cười híp mắt nhìn, thấy My Nương bị con hổ kia cào bị thương liền thấy thống khoái.

Trên khuôn mặt yêu mị có chút hả hê: “Ai u u, trêu gì không trêu, lại đi trêu chúa sơn lâm, mạng cũng khó giữ a!”

Chiến Bắc Liệt nhún mảy vuốt cằm: “Nữ nhân này nhất định là rất căng thẳng, giết con hổ kia xong còn phải đối phó với chúng ta, chắc gì đang nghĩ phải chạy đi đâu đây.....”

Mấy người thản nhiên xem kịch, lại còn bàn luận hai câu, làm My Nương oán hận đến tái mét cả mặt.

Động tác của nàng ta nhanh hơn vài phần, chiêu chiêu tàn nhẫn, bỗng nhiên nhân cơ hội đâm thẳng chủ thủ vào mắt nó!

“Graoo....”

Tiếng gầm thê lương vang cả cánh rừng, nhưng còn chưa ngừng thở, con hổ bị My Nương đâm thêm một nhát vào bụng, mất hết sức lực ngã xuống vũng máu, vài lần muốn đứng dậy nhưng lực bất tòng tâm.

My Nương thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn về phía mấy người, cảnh giác lui về phía sau.

Hoa cô nương trừng mắt: “Cứ để nàng ta đi như thế à?”

Mây liễu nhíu lại, Lãnh Hạ nhìn về phía con hổ đã chết kia, từ lúc My Nương lui về phía sau, trong mắt nó lại nhiễm vài phần lo lắng, tứ chi vốn đã mất hết sức lại giãy giụa muốn đứng lên.

Nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Bên kia có gì thế.....”

Lẽ ra, lúc trước My Nương muốn rời đi, con hổ này đã bắt động, nhưng nhìn hướng nàng ta đi thì lại lập tức nhào lên, giờ cũng thế, chỉ là vì hướng kia....

Bỗng nhiên!

“Graoo....”

Con hổ ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, như là dùng hết toàn bộ sức lực, lao về phía My Nương.

Bóng đen to lớn nhào lên, ở chóp mũi còn có mùi máu tươi, My Nương chán ghét cười lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!”

Ngay lúc nàng muốn bay lên, tiền con hổ này về Tây Thiên thì.....

Vút!

Một tiếng xé gió vang lên bên tai, không đợi nàng ta cả kinh, người đã bị ghim vào một gốc cây, miệng học máu, trên cổ có cắm một mũi ám tiễn.

Mà con cọp kia, nhào được nửa đường thì đã mất hết sức, ngã trên mặt đất.

Cho đến chết, vẫn nhìn cái hướng phía sau My Nương.....

Lúc này, ngoài Lãnh Hạ, mọi người cũng đã phát hiện có vấn đề, nghi hoặc hỏi: “Ồ đó có gì thế? Đáng giá để con hổ này trả giá cả tính mạng?”

Lãnh Hạ cười thần bí, cong cong khóe môi bước đến, đi được khoảng trăm mét thì nàng thấy một thứ đúng như dự đoán, một con hổ con.

“Ai nha!” Hoa cô nương vui vẻ hoan hô: “Ta còn chưa thấy có hổ màu đen nha, thật sự là đáng yêu quá.... Nhưng, con hổ này màu đen, không giống con kia mà?”

Con hổ này, chỉ lớn hơn mèo con một chút, cũng chỉ lớn bằng Thập Thất lúc mới sinh thôi, màu lông đen tuyền rất đáng yêu, muốn đứng lên nhưng không đứng nổi.

“Đây là hắc lam hổ, còn gọi là hắc hổ, là một loại biến dị.....” Lãnh Hạ vừa giải thích, vừa ngồi xổm xuống, hứng thú nhìn nó.

Ở kiếp trước, hắc hổ chỉ như là truyền thuyết, mọi người biết là có nhưng rất ít người gặp qua, nàng đã từng thấy ở trong rừng Amazon, nhưng không ngờ lại gặp lại ở đây.

Lãnh Hạ trừng mắt nhìn nó, nó cũng trừng mắt nhìn nàng.

Một người một thú mắt lớn trừng mắt nhỏ!

Một lát sau, tiểu hắc hổ mơ mơ màng màng ngáp một cái, nhắm mắt lại không động nữa.

Nhìn ánh mắt lo lắng của con hổ trước khi chết, Lãnh Hạ cũng đoán được, có lẽ ở đây có một con con, nhưng mà đến lúc nhìn thấy cũng vẫn rất chấn động, ai nói động vật không có tình cảm? Vì con của mình, dù có chết cũng không để Mỹ Nương tiếp cận, tình mẫu tử như thế, cũng khiến cho người mẫu thân như Lãnh Hạ, có lòng tán thưởng!

“Ngay cả hổ cũng yêu con mình như thế.....” Công Tôn Minh cúi đầu, vẻ mặt hâm mộ dựa vào người Hoa Thiên, vô cùng mất mát.

Hoa cô nương thở dài, xoa xoa đầu nó, thật sự là không biết nói gì.

Ngay cả động vật cũng biết bảo vệ con mình, thà hy sinh tánh mạng, mà Hoa Mị.....

Lãnh Hạ ôm lấy tiểu hắc hổ, nó nhỏ như một đứa trẻ sơ sinh, chắc cũng mới sinh được mấy hôm, mềm mại rúc vào tay nàng, ngáp một cái rồi lại nhắm mắt, chắc nó cũng không biết, mẹ nó vì bảo vệ nó mà đã mất mạng.....

Nghĩ một lúc, rồi nàng ôm tiểu hắc hổ đi về phía người nào đó đang ngơ ngác.

Sau đó, mỉm cười, nhét vào lòng hắc!

Mộ Đại thần y chớp chớp mắt, chậm rãi nhìn tiểu hắc hổ vừa bị nhét vào lòng mình, trong chớp mắt, trong đầu đã hiện lên vô số thứ.....

Con hổ này bản thủ....

Con hổ này đầy đất trên lông.....

Con hổ này có phân vừa bản vừa thối.....

A không!

Lăng Tử vạn năm không biến sắc, đột nhiên lộ vẻ kinh hoàng!

Giơ tay lên, đang muốn trả Lãnh Hạ.

Thì thấy nữ nhân vô lương kia cười híp mắt lui ra phía sau, khoát tay nói: “Đi thôi!”

Mộ Đại thần y mắc bệnh sạch sẽ, lạnh lẽo tiểu hắc hổ đang ngủ ngon lành kia, mím mím môi, oán niệm bước đi.

Trong con người ngơ ngác, đây ai oán....

Hắc là thần y, không phải thú y.

172. Q.3 - Chương 15: Trước Có Sói Sau Có Hổ

Edit: Kiri

Mấy ngày sau, đường đi rất yên bình.

Giờ đã là đầu thu rồi, nhưng ở nơi này vẫn vô cùng nắng nóng.

Ánh nắng lấp lánh như ánh ngọc, phủ vàng những tán lá xanh mát trong rừng, bên tai đầy những tiếng ve kêu ầm ĩ chói tai nhưng so với tiếng oán giận của Hoa cô nương, thì vẫn còn rất dễ nghe.

Hoa Thiên thất tha thất thủ như chó chết, hai chân sắp rời khỏi mặt đất mà bay lên rồi, oán niệm lâu bầu: “Nóng nóng nóng nóng nóng nóng muốn chết..... chỗ quái quỷ này chỗ quái quỷ này chỗ quái quỷ này.....”

Bốp!

Thác Bạt Nhung đánh vào hông hắn một cái, trừng mắt: “Yên nào!”

“Ngao!” Hoa Thiên che hông nhảy dựng lên, hai gò má hơi ửng đỏ, cắn môi nhăn nhó: “Đã hai ngày rồi, cả bóng quỷ cũng không thấy, chẳng lẽ nữ nhân kia đang đánh nhau túi bụi với Đông Sở nên không để ý đến chúng ta?”

Bọn họ đã vào đến Tùng lâm ở biên giới Nam Hàn, qua khỏi cánh rừng này là đến nơi giáp Đại Tần, sau khi bước vào cánh rừng này, mọi người đều cực kỳ cảnh giác, chưa nói đến chuyện độc trùng đã được chứng kiến mà còn có phục kích của Hoa Mị.

Nhưng đã đi được hai ngày mà một bóng quỷ cũng không thấy.

“Không thể nào, Hoa Mị ăn đau như thế, nhất định sẽ không bỏ qua trạm kiểm soát cuối cùng này.....” Công Tôn Liễu hơi nhíu mày: “Nhưng thật kỳ quái....”

Chưa nói xong hắn đã chợt im bặt.

Chỉ thấy Chiến Bắc Liệt đi đầu đột ngột dừng bước, giơ tay lên.

Mọi người đồng loạt dừng lại, tất cả đều im lặng.

Hoa cô nương chớp chớp mắt, lén lút hỏi nhỏ: “Làm sao vậy?”

“Phía trước có người!” Lãnh Hạ nhìn cánh rừng trước mặt, phượng mâu càng ngày càng nặng nề.....

Một lát sau, nàng hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra: “Mấy vạn đại quân!”

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Tuy bọn họ không nghe thấy gì nhưng phán đoán của Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì bọn họ đều tin tưởng, bọn họ có hơn bốn trăm người, giết một vạn ngự lâm quân không có ý chí chiến đấu lần trước cũng đã phí không ít sức lực, huống chi là mấy vạn đại quân.....

Thác Bạt Nhung nghĩ một lát rồi phân tích: “Mấy vạn người này, chắc là phòng vệ quân ở biên cảnh Nam Hàn, được điều tới từ quân doanh Nam Cương.”

Nói cách khác, đều không phải là đám Ngự lâm quân chưa trải qua sinh tử máu tanh.

Mà là quân chính quy, đã từng trải chiến trường, sống sót từ chết chóc!

“Quân doanh Nam Cương, có ít nhất mười lăm vạn tướng sĩ, có lẽ trong cánh rừng này không chỉ có một nhóm, bọn họ không thể xác định là chúng ta đi đường nào nên sẽ chia làm mấy nhóm quân ôm cây đợi thỏ, mà mấy nhóm quân này đều sẽ phục kích ở đoạn đường chúng ta phải đi qua!” Chiến Bắc Liệt gật đầu, phân tích: “Trong quân doanh cần có tướng sĩ đóng giữ, nên ở đây ít thì có năm vạn, nhiều thì có mười vạn!”

Nhiều thì mười vạn!

Về mặt mọi người đều rất nặng nề, mười vạn là gì, gấp bọn họ mấy trăm lần!

Bốn trăm đối chiến mười vạn, chênh lệch quá xa!

Người quen thuộc địa hình ở đây nhất là Thác Bạt Nhung, Lãnh Hạ quay đầu lại hỏi hắn: “Có đường vòng không?”

Thác Bạt Nhung nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Đường nhỏ thì vô số nhưng rất dễ lạc đường, hơn nữa đâu đâu cũng có độc trùng..... Đi đường vòng không phải là không thể, nhưng sẽ mất thời gian gấp vài lần, thậm chí là gấp mười mấy lần.....”

Chiến Bắc Liệt khoát khoát tay, hiện giờ tình hình Hàn Sở khó đoán, đã chậm mất hai tháng, nếu còn chậm nữa thì lúc họ ra khỏi chỗ này, Nam Hàn đã sớm bị Đông Sở nuốt rồi!

Trên chiến trường, tuyệt đối không thể đánh mất tiên cơ!

Mọi người im lặng, đều đang nghĩ cách nên đối phó với mấy vạn đại quân như thế nào.....

Hoa cô nương lấy khăn tay lau mồ hôi, đột nhiên hai mắt phát sáng: “Phóng hỏa đi!”

“Khô nóng thế này, chỉ cần chút mồi lửa thì lập tức sẽ cháy lớn……” Hấn càng nói càng hưng phấn: “Cần gì quần có bao nhiêu vạn, sẽ thành heo quay hết!”

Nói xong, nhìn về mặt mọi người bất lực mới nghi hoặc hỏi: “Cách của ta không được à?”

Thác Bạt Nhung thở dài, trên mặt viết rõ ba chữ to: Vớ vẩn a!

Lãnh Hạ mỉm cười: “Vậy còn chúng ta?”

“Ngao!” Hoa cô nương hét lên một tiếng, giờ mới nhận ra, nếu phóng hỏa thì toàn bộ cánh rừng này cũng không xong, mà họ những người đang ở trong ấy……

Không cần phải nói, kết quả giống nhau, hơn bốn trăm con heo quay!

Ngượng ngùng cúi đầu, ẻo lả yên lặng đi ngồi xồm về vòng tròn đây.

Bỗng nhiên, mây liễu nhướn lên, Lãnh Hạ nhìn về phía Chiến Bắc Liệt, hai tầm mắt giao nhau, cùng cong cong khóe môi.

“Phóng hỏa không được, thì sửa thành thả khói!”

==

Đứng trước đại quân Nam Hàn, Tướng lĩnh buồn bực nói: “Mẹ nó, sao đám người kia còn chưa đến!”

“Ngô tướng quân, có phải họ đã đi rồi không? Chúng ta đã chờ hơn nửa tháng rồi, ngày nào cũng phơi nắng như thế này, các huynh đệ đều bức xúc.” Phó tướng vừa nhỏ giọng nói vừa nhìn mấy vạn người ở phía sau, cũng có chút phần nộ.

Đại quân ở phía sau, ướm dẫm mồ hôi, vẻ mặt mệt mỏi sĩ khí thấp kém.

“Đi?” Ngô tướng quân hừ lạnh một tiếng, cười nhạt: “Khắp các thành trấn đều có trạm kiểm soát nghe nói những người đó có mấy trăm người, mà vẫn chưa có tung tích gì, có lẽ, đã trốn ở chỗ nào đó……”

Nhìn cánh rừng rộng lớn trước mặt, hấn chậm rãi nói: “Đến phía đông hẻo lánh của Tùng lâm.”

Tướng quân này tướng mạo tục tũn, xấu xí, nhưng tâm tư lại rất kín đáo.

Hấn lau mồ hôi phân tích: “Nếu đi đường kia thì phải mất tầm một hai tháng, chờ đi, chờ thêm mấy ngày nữa, chắc cũng đến thôi!”

Phó tướng liên tục gật đầu: “Dạ, đến lúc đó bọn họ chỉ có bốn trăm người, chúng ta có bốn vạn người! Dù họ có chạy khỏi chỗ này thì phía sau còn có hai nhóm quân, chặn họ ở ba con đường, dù có chấp cánh cũng khó chạy thoát!”

Bốp!

Ngô tướng quân đập một phát vào đầu hấn ta, gầm lên: “Đồ không có tiền đồ! Cần gì hai nhóm người ở phía sau! Bốn vạn người chúng ta là đủ rồi!”

Phó tướng rụt cổ lại, cũng biết mình nói sai, hai nhóm quân kia và Ngô tướng quân luôn nước giếng không phạm nước sông, không có chút giao hảo nào. Bắt giết Đại Tần Liệt Vương và Tây Vệ Nữ hoàng, chuyện đây công tích như thế này, đương nhiên có bọn họ là đủ rồi!

Huống chi, có trốn cũng không thoát!

Chênh lệch cả trăm lần, không cần phải lo lắng!

Bỗng nhiên, phó tướng sững sốt, chỉ về phía xa cả kinh: “Tướng quân, đó là…… đó là……”

Ngô tướng quân cũng nhìn theo, sắc mặt chợt biến!

Chỉ thấy phía xa xa, có khói bốc lên nhẹ……

Cháy!

Hắn sợ hãi lập tức hạ lệnh: “Trương Trùng! Nhanh! Đi nhanh, dẫn người đi xem xem, nhất định phải dập được lửa!”

“Rõ!”

Phó tướng tên Trương Trùng đương nhiên hiểu chuyện có lửa cháy trong rừng nguy hiểm đến mức nào, nhất là lúc nóng bức như thế này, vì nắng quá gay gắt nên đôi lúc có một số nơi sinh ra đốm lửa nhỏ, nếu để lửa lan rộng thì nhất định là thảm họa!

Đến lúc đó, toàn bộ cánh rừng sẽ bị đốt sạch, mà họ, cũng chỉ có một con đường chết!

Hắn không dám chậm trễ, lập tức chọn hai trăm người phi như bay về phía có khói bốc lên.

Sau khi Trương Trùng đi, Ngô tướng quân lo lắng chờ, bốn vạn đại quân ở phía sau vẻ mặt cũng nặng nề, ngẩng đầu nhìn làn khói kia.....

Bỗng nhiên, phía xa lại có một làn khói bốc lên!

Ngô tướng quân vỗ đùi, quát to: “Lưu Hối! Đi mau!”

“Rõ!”

Nhìn một phân đội nhỏ chạy đi, Ngô tướng quân mắng to một tiếng: “Mẹ nó, nóng muốn chết! Nắng như thế, không biết lại bao nhiêu chỗ cháy đây!”

Gần nửa canh giờ trôi qua.....

Khói ở hai nơi đều không bay lên nữa, chắc là đã bị dập tắt.

Ngô tướng quân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mới thả tâm, nhìn thấy một đội khoảng bốn trăm người đang quay về.

Còn cách xa nhưng hắn đã to tiếng hỏi: “Con mẹ nó, sao lâu thế, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Người đi đầu chắc là Trương Trùng, hắn hơi cúi đầu, chạy thẳng đến bên cạnh nhưng không đáp lời.

Ngô tướng quân cau mày giục: “Sao lại lâu....”

Đúng lúc này!

Một bàn tay bóp lấy cổ hắn, làm hắn im bật!

Nhìn cánh tay đang bóp cổ mình kia, Ngô tướng quân kinh hồn bạt vía, ‘Trương Trùng’ này vừa nãy ra tay nhanh như chớp, làm Tướng quân như hắn cũng không có chút thời gian để phản ứng.

“Người... người là....” Ngô tướng quân lắp bắp, hắn đã đoán được thân phận của người này, chỉ thấy ‘Trương Trùng’ bỏ mũ ra, chậm rãi ngẩng đầu lên, một khuôn mặt tuyệt mỹ đang mỉm cười với hắn.

Con mẹ nó, mỉm cười cái đại gia hắn!

Ngô tướng quân định động thì cổ bị siết chặt làm hắn không thở nổi.

Cánh tay nhìn mềm yếu này lại có sức mạnh không ngờ!

“Đừng có cử động nữa, bằng không....” Nữ tử chậm rãi nói nửa câu, nhún vai, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Chính là Lãnh Hạ!

Mà đám người phía sau, không cần phải nói, cũng chính là đám người Chiến Bắc Liệt.

Sự thay đổi ở đây, cuối cùng cũng được bốn vạn đại quân ở phía sau chú ý.

“Hồn xược! Mau thả Ngô tướng quân!”

Keng!

Từng người rút kiếm ra khỏi vỏ, bọn họ hoảng sợ nhìn Tướng quân bị bắt giữ, gào to hơn: “Mau thả Ngô tướng quân!”

Nhìn đám người đông nghịt ở trước mặt, rồi nghe tiếng gào không dứt bên tai, Lãnh Hạ cười khế, túm lấy Ngô tướng quân kéo lên phía trước: “Nên làm thế nào đây, các người biết không?”

Nàng bước từng bước, bốn vạn đại quân cũng hơi do dự mà dạt sang hai bên, chừa lại một lối đi trống cho tên giặc này ngênh ngang như tảo bệ.

Ừm, quả nhiên là biết!

Trẻ nhỏ dễ dạy, Lãnh Hạ rất hài lòng.

“Các người không trốn thoát đâu!” Bỗng nhiên, Ngô tướng quân đang bị nàng bắt giữ to tiếng khuyên can: “Trừ ở đây, còn có hai nhóm quân nữa, cộng với thuộc hạ của Bản Tướng quân, tổng cộng là mười vạn đại quân! Các người chấp cánh cũng khó thoát!”

Lãnh Hạ vừa đi, vừa nghiêng đầu suy nghĩ, quả nhiên là mười vạn!

Hai bên đều là những người mặc binh phục xanh dương, bốn vạn ánh mắt đều đang nhìn nàng, Lãnh Hạ vuốt cằm hỏi: “Thật không Ngô tướng quân?”

Ngô tướng quân nhìn nữ tử trước mặt, dung nhan tuyệt mỹ, vóc người mảnh mai, y phục nam nhân có vẻ hơi dài rộng với nàng, cẩn thận quan sát thì có thể thấy bụng hơi nhô ra, chắc là đang mang thai!

Nhưng mà một nữ nhân như thế, đứng giữa kẻ địch gấp trăm lần mình mà vẫn can đảm hơn người, thông minh nhạy bén, bình tĩnh thông dong, nhất là bây giờ, dù biết họ có mười vạn đại quân, vẫn không đổi sắc, khóe môi còn gợi lên độ cong thản nhiên.

Thản nhiên khiến kẻ khác giận sôi!

Thản nhiên khiến đại lão gia như hắn, trong chớp mắt cũng sinh ra tự ti mặc cảm!

“Các người không trốn thoát đâu! Bản tướng quân niệm tình người là một nữ trung hào kiệt, khoanh tay chịu trói sẽ cho người ra đi nhẹ nhàng! Còn nếu cứng đầu không chịu....”

“Câm miệng!” Một tiếng quát vang lên cắt ngang lời hắn.

Lãnh Hạ nhìn về phía sau, giờ họ đã ra khỏi đại quân, nhưng giờ đã có không ít kẻ rục rịch, giờ kiếm do dự, không biết là xông lên bắt bọn họ hay mạng của Ngô tướng quân quan trọng hơn.

Nàng quay lại, đối mặt với bốn vạn người, đối mặt với đao kiếm lạnh như băng, giọng nói nhàn nhạt nhưng cũng đủ vang: “Ngay lập tức, ngồi xổm xuống, hai người buộc chân vào với nhau!”

“Không.....” Ngô tướng quân vừa nói được một chữ đã bị đánh cho bất tỉnh.

“Ngô tướng quân!”

“Tướng quân, người làm gì Tướng quân!”

Mọi người cả kinh, nhìn Tướng quân của mình mới phát hiện chỉ là hôn mê, đang do dự thì thấy nữ tử kia lại dùng sức, Ngô tướng quân ngheến cổ lại, dù hôn mê, nhưng mặt vẫn đỏ bừng, hít thở khó khăn.

Bọn họ không nghi ngờ chút nào, chỉ cần do dự tiếp, Ngô tướng quân sẽ chết ngay lập tức!

Cuối cùng, bắt đầu có người chậm rãi ngồi xổm xuống, dần dần, càng ngày càng nhiều.....

Mọi người, đều buộc chân lại với nhau.

Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ rõ ràng vang lên, khóe miệng Ngô tướng quân chảy ra một vệt máu, đầu lệch hẳn sang một bên, đã bị Lãnh Hạ bẻ gãy cổ!

“Tướng quân!” Đám người ở phía sau kêu lên sợ hãi.

Bọn họ kinh hoảng muốn xông lên nhưng chân bị buộc lại với nhau nên ngã nhào về sau, cả đám binh sĩ Nam Hàn ngã trái ngã phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn trăm tên giặc chạy thoát.

“Làm sao bây giờ? Nhanh cõng ra!”

“Báo thù cho Ngô tướng quân, giết chúng!”

“Con mẹ nó, là ai buộc dây đây, sao chặt thế.....”

Nghe những tiếng nói hỗn loạn, âm ỉ ở phía sau, mọi người vẫn không giảm tốc độ chút nào, cái này chỉ có thể kéo dài được chút thời gian, thậm chí còn không được thời gian một nén nhang, cỡi dây xong, chúng sẽ lập tức đuổi theo.

Bây giờ, tuyệt đối là giành giật từng giây!

Hoa cô nương vừa gào khóc kêu vừa tò mò hỏi: “Người giết Tướng quân kia làm gì?”

Lãnh Hạ liếc hần một cái, không có thì giờ nói lý với ảo lả động kinh này.

Quả nhiên, chợt nghe Hoa cô nương nói nhỏ: “Tuy rằng không đẹp, nhưng rất cường tráng!”

Phía sau chợt có tiếng bước chân đuổi theo, những bước chân nặng nề làm chấn động cả mặt đất, thanh thế kinh người!

Rõ ràng, bốn vạn người đã cỡi dây đuổi theo.

Trong lúc khẩn cấp, Thác Bạt Nhung còn đang hận sao không sinh thêm hai cái chân để dùng, vậy mà vẫn có thời gian đã cho Hoa cô nương một cước, oán hận cắn răng: “Người chờ đấy! Ra ngoài rồi, người cứ chờ xem!”

Chạy như điên như thế, suốt ba canh giờ.....

Sắc trời dần dần tối lại, binh lính ở phía sau vẫn đuổi không buông, chỉ đợi họ chạy đến chỗ mai phục thứ hai, để tấn công trước sau!

Lãnh Hạ thở hổn hển, dừng bước: “Đến rồi!”

Đằng trước có tiếng động rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy!

Chiến Bắc Liệt gật đầu, khẽ động tai, phun ra: “Có khoảng ba vạn người!”

Khóe môi cong lên, Lãnh Hạ cười ngạo nghễ, chậm rãi nói: “Tốt!”

“Tốt?” Hoa cô nương quỳ rạp trên mặt đất như chó chết, chỉ cảm thấy hai đùi không còn là của mình nữa.

Trước có sói sau có hổ, tốt chỗ nào?

Không chỉ Hoa Thiên, những người khác cũng cổ quái nhìn Lãnh Hạ, không biết là có chỗ nào tốt.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, hai người không nói hai lời, đột nhiên xông lên.

“Này này!” Mọi người đều hoảng sợ, cứ thế xông lên á?

Bỗng nhiên, trong đầu như thoáng qua cái gì đó, hoảng sợ bóng lưng của hai người, rốt cuộc cũng hiểu ý của bọn họ, trong nháy mắt hiểu ra ấy, không khỏi đổ mồ hôi vì họ gan lớn, cừ thật, ở cùng một chỗ với hai người này, quả thật là rèn luyện ý chí của bọn họ a!

A a a a.....

Oán niệm thì oán niệm, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, đây chính là là biện pháp tốt nhất!

Liếc mắt nhìn nhau, trong mắt bốc lên vài phần gian trá sáng khoái....

Mẹ nó, theo các người, liều mạng!

173. Q.3 - Chương 16: Lại Một Lần Nữa, Vinh Danh Thiên Hạ

Edit: Kiri

Dưới bầu trời đen kịt, có một đám người đông nghịt, giống như là một con măng xà đang ngủ đông giữa rừng rậm âm u.

Bên kia, ở một lối rẽ, xuất hiện mấy trăm binh sĩ mặc binh phục Nam Hàn, bọn họ lao đảo chạy tới, vừa chạy vừa không ngừng quay đầu lại nhìn, như là có gì đó đuổi theo vậy, nhất là một tên lính quèn chạy đầu tiên thì như sắp tè ra quần.

Keng!

Tiếng tuốt kiếm đồng loạt vang lên, một nam nhân có lẽ là tướng quân hét lớn: “Người tới là người phương nào?”

“Tướng quân, người một nhà, là người một nhà!” Tiểu binh gào khóc, nhào tới chân Tướng quân kia.

Đến gần, đại quân cũng nhìn rõ ràng, những người này đúng là mặc binh phục Nam Hàn.

“Tướng quân a!” Tiểu binh cúi rạp đầu xuống đất, hoảng sợ khóc: “Ngô tướng quân đã chết a!”

Tiếng khóc này, có thể nói là gào khóc thảm thiết, tê tâm liệt phế, người gặp người đau, người nghe rơi lệ!

Tướng quân kia cả kinh, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu binh khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt mũi rất đáng hoàng, giờ phút này gương mặt lấm lem gào khóc: “Tướng quân, chúng ta là thuộc hạ của Ngô tướng quân, vốn mai phục ở phía trước, bỗng nhiên chẳng biết tại sao lại có lửa bốc lên!”

Gương mặt hẩn kinh hoàng lúng túng, như là nhớ lại tình hình đáng sợ lúc đó, run rẩy nói: “Trong rừng, toàn là lửa a! Chỉ trong nháy mắt đã lan đến đại quân chúng ta, ngay..... lúc đó!”

Tiểu binh bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phía họ vừa chạy tới, đồng dục nói: “Kẻ giặc đột nhiên dẫn người vọt ra, Ngô tướng quân ra lệnh cho tiểu nhân dẫn người tới cầu viện Tướng quân, còn ngài ấy thì kiên quyết ở lại, không sợ chết đánh nhau với giặc! Tiểu nhân..... tiểu nhân.....”

Phịch!

Tiểu binh lại quỳ rạp xuống, yên lặng rơi lệ: “Tiểu nhân đi xa rồi quay đầu lại nhìn, thấy rõ ràng Ngô tướng quân bị thủ lĩnh của đám giặc kia giết chết! Tiểu nhân dẫn họ chạy vội tới đây, chỉ muốn hoàn thành mệnh lệnh cuối cùng của Ngô tướng quân, không thể để ngài ấy chết không nhắm mắt! Nhưng chạy được nửa đường thì phía sau đột nhiên có truy binh đuổi theo, tiểu nhân có thể chạy đến đây báo cho Tướng quân, là vì trong đầu vẫn còn vang vọng lời dặn dò của Ngô tướng quân trước khi ra đi! Tiểu nhân vĩnh viễn sẽ không quên, Ngô tướng quân tuy học máu nhưng vẫn chăm chú nhìn tiểu nhân, trong ánh mắt kia, hàm chứa kỳ vọng, hàm chứa gửi gắm a!”

Tướng quân kia thở dài, như là rất khó khăn để tiếp nhận sự thật này, thấy mấy trăm người ở phía sau cúi thấp đầu, vai run lên, thỉnh thoảng còn lau khóe mắt, thỉnh thoảng còn vang lên một hai tiếng nức nở kỳ quái.....

Rõ ràng cũng là khóc không ra tiếng!

Đương nhiên hẳn không biết, lau nước mắt là thật, nhưng nước mắt kia, hoàn toàn là cười ra!

Một đám người lợi dụng mũ che khuất, cả đám đỏ mặt tía tai, nghẹn cười đến sắp hỏng rồi!

Âm thầm liếc nhìn nhau, trong mắt dâng lên vô vàn sùng kính, Lý Tuấn này, quả là kẻ diễn trò lão luyện, nói dối mà vô cùng chân thành tha thiết cảm động....

Cao!

Thật sự là cao!

Tướng quân kia đột nhiên cả kinh, trợn mắt nói: “Người nói cái gì? Trong rừng bốc lửa?”

“Lửa kia a!” Lý Tuấn đứng lên, nghiêm túc gật đầu: “Bốc cao tận trời a!”

Đúng lúc này!

Ầm ầm!

Tiếng bước chân cuộn cuộn truyền đến từ phía xa, giống như tiếng sấm đánh xuống, làm mọi âm thanh đều phai mờ.....

Lý Tuấn hoảng sợ kêu lên: “Tướng quân, giặc đuổi tới rồi!”

Tướng quân cũng hoảng: “Không phải bọn họ chỉ có mấy trăm người sao?”

Lý Tuấn lại hoảng: “Tiểu nhân cũng không biết nhưng chắc chắn không chỉ có mấy trăm, ít nhất phải mấy nghìn người, chúng ta tổng cộng có bốn vạn người lại bị chúng giết vô số, thấy tiểu nhân dẫn người đi báo tin liền đuổi theo, Tướng quân, sau chúng chắc chắn có quân đội Nam Hàn ta truy kích!”

Tướng quân kinh hoảng: “Mấy nghìn người? Cũng đúng, thân phận chúng đâu có thường, chắc cũng có nhiều thuộc hạ ẩn nấp ở Nam Hàn, giờ tụ họp lại, cũng phải mấy nghìn người! Nếu phía sau còn có quân ta, vậy Bản tướng phải tấn công, cùng đại quân ta đánh trước sau, để chúng không còn mạng mà về!”

Lý Tuấn chép chép miệng, cũng dâng lên vô vàn kính ý với vị Tướng quân này, hẳn đang nghĩ phải giải thích chuyện này thế nào cho hợp lý thì ông ta đã tự nghĩ được rồi.

Nhìn xem nhìn xem, đầu óc người ta thế nào!

Đúng lúc này, một cơn khói đặc bay đến, làm trời đất mịt mù một khoảng.....

Lý Tuấn chưa giải thích, Tướng quân đã sáng tỏ: “Nhất định là lửa đã lan tới đây!”

Lý Tuấn nhìn trời, lẩm nhẩm trong lòng, Tướng quân, người thật sự là tri âm của bản công tử!

Tướng quân kia bỗng nhiên xoay người, lớn giọng quát với ba vạn tướng sĩ: “Các huynh đệ, lửa đã lan tới đây, giặc cũng đã đuổi tới, binh sĩ Nam Hàn ta không sợ chết, theo bản tướng quân xông lên, đánh nhanh thắng nhanh, nhất định phải trước khi lửa cháy tới chỗ này, bằm vằm đám giặc cướp kia ra!”

Vừa nói xong thì tiếng bước chân kia đã tới nơi.

Cả đám giơ cao binh khí, lớn tiếng hò hét: “Giết!”

Những tiếng hét đằng đằng sát khí, thanh thế kinh người, cùng với đó là tiếng kêu rên ở phía sau của Lý Tuấn.

“Tướng quân a! Ngô tướng quân vì nước hy sinh, có thể nói là làm gương cho binh lính a!”

“Tướng quân a! Quân giặc rất xảo quyệt, không thể khinh thường a!”

“Tướng quân a! Nhất định phải báo thù a!”

Bốp!

Mông bị đá một cước, Lý Tuấn liếc nhìn hai cánh quân Nam Hàn đang giao đấu trong màn khói, cười tủm tỉm quay đầu lại, chân chó nhìn Lãnh Hạ nói: “Cô nương, ta biểu hiện thế nào?”

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, tán thưởng nói: “Xem thế là đủ rồi!”

Bên này tán thưởng xong, mọi người bên kia cũng ném về phía nàng ánh mắt ‘ Xem thế là đủ rồi’ vô cùng sùng bái.

Nữ nhân này, rất bư hãn!

Có thể nghĩ ra cách để hai cánh quân Nam Hàn chó cắn chó, thậm chí bọn họ còn chưa rút kiếm ra lần nào, mà đã giải quyết được tổng cộng bảy vạn quân.....

Không đánh mà thắng!

Thấy ánh mắt của bọn họ, Lãnh Hạ lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, Mộ Nhị thả khói chỉ có thể lừa họ trong chốc lát, hơn nữa bây giờ là buổi tối, chúng ta có thể lợi dụng nhưng qua một thời gian nữa thì sẽ phát hiện!”

“A!” Hoa cô nương kêu lên, chớp chớp mắt, u oán nói: “Không phải như ta nghĩ chứ?”

Lãnh Hạ gật đầu, chính là như vậy!

Mọi người ngạc nhiên: “Là gì?”

Phượng mâu đảo qua một đám trẻ nhỏ hiếu kỳ, mỗ sát thủ mỉm cười, môi đỏ khê mở, phun ra một chữ: “Chạy!”

Dứt lời, cả đám người ai oán chạy như điên.

Trong rừng rậm gió thét gào, hơn bốn trăm người nhanh chóng chạy về phía Bắc, mà sau lưng họ, mưa lát phát giữa làn khói dày đặc, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập, tiếng kêu thê thảm âm vang.....

“Giết a! Đám giặc vô sỉ nộ mạng đi!”

“Con mẹ nó, giết bọn chúng không còn mảnh giáp!”

==

Thời gian trôi qua rất nhanh, đêm tối dần dần tan đi, những ánh sáng bình minh bắt đầu lan tràn.

Lãnh Hạ mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển, nhìn ba vạn đại quân – cửa ải cuối cùng ở trước mặt.....

Nàng quay đầu nhìn mọi người nói: “Ba vạn người này.....”

Những ánh mắt tò mò nhìn qua, cùng đợi mỗ Nữ hoàng gian trá nói ra diệu kế.

Chỉ thấy mỗ nữ hơi ngẩng mặt lên, trong phượng mâu sâu thẳm, chậm rãi phun ra từng chữ một: “Giết ra!”

Bịch!

Bịch!

Bịch.....

Vô số tiếng ngã quỵ vang lên, mọi người lão đảo ngã chống vó xuống đất.....

Khóe miệng co giật nhìn nàng, mọi người đồng thanh hỏi: “Không phải chứ?”

Đùa à?

Bốn trăm người trực tiếp đánh nhau với ba vạn người?

Chỉ sợ bọn họ, đến bột xương cũng chẳng còn!

Lãnh Hạ không có chút vui đùa nào, trong mắt có vài tia nặng nề, nàng nghiêm mặt nói: “Trời sáng rồi, mấy cách kia chắc chắn không thể thực hiện được, nhất là phía sau có bảy vạn người, theo ta tính thì, tối đa là chết mấy nghìn thì chúng cũng phát hiện ra, giờ chắc chắn đã đuổi theo, một khi bị chúng đuổi kịp, chúng ta sẽ phải đối mặt với gần mười vạn quân Nam Hàn!”

Mười vạn đại quân, đó là khái niệm gì?

Một trận chiến giữa hai nước, thường thường cũng chỉ là mười vạn người, nhớ lại trận đầu tiên Yến Sở mà xem, thê thảm như thế.....

Nghe nàng nói vậy, mọi người cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không đùa giỡn nữa.

Lãnh Hạ chậm rãi đảo mắt qua từng người, nghiêm túc nói: “Bây giờ, bốn trăm đối chiến ba vạn, không phải chém giết, không phải tranh giành, không cần biết các ngươi giết được bao nhiêu binh lính Nam Hàn, việc chúng ta phải làm, là tranh thủ thời gian, trước khi truy binh đuổi tới, mở một đường máu, rút lui!”

Cửa ra đã ngay trước mắt, chỉ cần mở được một đường máu, vậy thì.....

Lãnh Hạ khê cong khoe môi, nàng nhìn mọi người dặn một câu: “Đây là trận chiến cầu sinh, không tiếc mọi biện pháp, bảo vệ tính mạng của bản thân, ta không muốn rời khỏi đây rồi lại phát hiện chiến hữu của mình tử trận!”

“Rõ!” Thí Thiên đồng loạt hét lớn.

Hoa cô nương thu hồi vẻ ảo ảo, ý cười dịu dàng nhìn nàng: “Tỷ muội, yên tâm!”

Thác Bạt Nhung nâng loan đao lên: “Nữ nhân, yên tâm!”

Chung Vũ hào hung hô: “Vương phi, yên tâm!”

Công Tôn Liễu mỉm cười, tay áo khê động, ám khí đã sẵn sàng: “Nữ hoàng, yên tâm!”

Công Tôn Minh nặng nề gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kiên nghị: “Cô cô, yên tâm!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, ánh mắt kiên định, không hèn mà cùng dùng khẩu hình nói: “Sống!”

Trong hoàn cảnh bốn bề là địch như bây giờ, không gì quan trọng hơn, không phải ‘Ta yêu người’ cũng không phải ‘Cùng một chỗ’ mà là.....

Sống!

Chỉ cần đối phương sống!

Đột nhiên, ‘ầm’ một tiếng, không biết ở đâu lao ra vô số người, sát khí bùng bùng xông thẳng vào ba vạn đại quân, tiếng binh khí ầm ỉ cùng mùi máu tươi văng khắp nơi khiến kẻ khác nổi da gà.

Chém giết, bắt đầu!

Một trận chiến cầu sinh, mở màn!

Quân Nam Hàn, bối rối.

Ai có thể ngờ, trong rừng rậm yên tĩnh lại nhảy ra một đám người, xuất hiện cứ như quỷ vậy?

Bọn họ là trạm kiểm soát cuối cùng, đã nghĩ là không cần động, dù sao trước đó cũng có bảy vạn đại quân, đám giặc kia chấp cánh cũng khó thoát. Vậy mà bây giờ, trở mắt nhìn chúng chém giết giữa đại quân, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy chúng toàn lực chém giết về một hướng, chỉ trong chớp mắt, vô số thi thể đã ngã xuống.

Sau nháy mắt, rốt cuộc thấy rõ số lượng quân giặc, quân Nam Hàn, nổi giận!

Đại quân Nam Hàn phản ứng lại, đồng loạt lao về bốn trăm người kia, đám người mặc lục giáp lao lên như châu chấu, giận dữ bổ sung lỗ thủng nho nhỏ vừa bị đối phương vạch ra.

Mẹ nó, mặc kệ các người tới đây thế nào, chỉ có mấy trăm người cũng dám nhổ râu hùm?

Thị khả nhẫn, thực bất khả nhẫn!

Nhưng mà bọn họ sai rồi....

Mấy trăm người này, không, không phải là người, bọn họ là một đám ma quỷ, một đám la sát, một đám điên cuồng!

Bọn họ không đau, không kêu rên, không la hét, dù trúng kiếm hay trúng đao, dù máu tươi chảy đầm đìa, nhưng sắc mặt vẫn không hề đổi, chỉ mở to mắt, không ngừng vung binh khí, sát khí ngút trời!

Bốn trăm người lại như một người, toàn lực tấn công về một hướng, bọn họ vừa chém giết, vừa lao về phía cửa ra, binh lính Nam Hàn không hiểu, tại sao phòng tuyến kiên cố của ba vạn đại quân, trước mặt mấy người này.....

Lại trở nên yếu ớt như vậy?

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời nhô cao lên, tỏa ánh nắng xuống mặt đất, chiếu sáng một vùng đỏ thẫm.

Trên người có vô số vết thương, thân thể đau đớn mỗi nhử, nhưng phượng mâu vẫn lạnh lùng mà ngoan lệ, Lãnh Hạ vùng kiếm chém chết một binh sĩ trước mặt, híp mắt nhìn về phía trước, sắp, sắp rồi...

Sắp ra được rồi!

Bỗng nhiên, một giọng nói non nớt nương làn gió bay tới, như xa như gần, như hư như thực.

“Mẫu thân, Thập Thất tới rồi...”

“Mẫu thân, Thập Thất tới rồi!”

Cùng với giọng nói này bay đến là những tiếng bước chân nặng nề chấn động.

Tiếng động này ngày càng gần, rốt cuộc cũng khiến mọi người chú ý, tất cả dừng động tác nhìn lại.....

Những chấm đen nhỏ phía chân trời nhanh chóng lớn dần, đám đông nghìn nghịt liên miên không ngớt, giáp sắt hiên ngang, tay cầm binh khí tay giơ cao chiến kỳ, chiến kỳ đón gió tung bay giữa không trung, một bóng người nho nhỏ màu trắng, mày kiếm, ưng mâu, vậy vậy cánh tay nho nhỏ, cười hớn hở, luôn miệng hô to.

“Mẫu thân, Thập Thất tới rồi!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, ánh mắt vô cùng tự hào!

Con của bọn họ tới rồi!

Con của bọn họ, dẫn viện binh tới!

Chiến Bắc Liệt ngửa mặt lên trời cười như điên, tiếng cười tỷ nghê mà tự hào: “Tiểu tử ngoan!”

Phượng mâu hơi nheo lại, Lãnh Hạ giơ trường kiếm lên, quát to một tiếng: “Viện quân tới, giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Hơn bốn trăm người đồng loạt hét lớn, trong tiếng hét chứa sát khí đủ để hủy trời diệt đất, khiến binh lính Nam Hàn sợ vỡ mật!

Phong thủy luân chuyển, vừa rồi bọn họ còn dốc toàn lực ngăn cản đám giặc này thoát thân, giờ đối mặt với quân Tần lại trở thành cá nằm trên thớt!

Thân phận thay đổi, đám người Lãnh Hạ trở thành đồ tể cầm dao, chuyện phải làm lúc này, là ngăn cản đường lui của ba vạn đại quân, giết!

Thí Thiên vừa chém giết, vừa không khỏi giật giật khóe miệng, mí mắt không ngừng động.....

Chỉ thấy nữ tử đứng đầu kia, mặt đầy máu, nhếch nhách vô cùng, mang thai đã hơn năm tháng mà vẫn không ảnh hưởng đến việc nàng chém giết!

Trong tay cầm thanh kiếm lấy của tên lính xui xẻo nào đó, sát khí ngút trời liên tục vùng kiếm, chiêu chiêu đoạt mạng.

Lãnh Đại sát thủ đang giết hăng say, bỗng nhiên một bóng nhỏ màu trắng chọt nhào lên.

Dang rộng vòng tay ném kiếm lên không, ngay lập tức mỗ tiểu hài nhi đã nhào vào lòng, mỗ sát thủ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, rồi xoay người, khí phách gạt ngã một binh lính Nam Hàn, ngọc thủ giơ lên, bắt lấy thanh kiếm đang rơi xuống.

Ném kiếm, bế con trai.....

Tiếp tục giết!

Bên kia, Chiến Bắc Liệt vừa chém giết vừa vỗ trán, bắt lực lâu bầu: “Tức phụ, thai khí a.....”

Viện binh Đại Tồn chừng năm vạn người, có bọn họ đến, ba vạn lính kia chỉ là chuyện nhỏ. Vì vậy, ba vạn binh Nam Hàn cùng nhau xuống suối vàng.

Tiểu hài nhi được mẫu thân ôm trong lòng, ngượng ngùng chớp chớp mắt, dặc ý nhìn cha ruột, rồi ôm cổ mẹ hôn một cái: “Thập Thất rất nhớ mẫu thân nha!”

Mỗ nam bĩu môi, lẩm bẩm một câu ‘Nhóc con’ rồi quay mặt đi không phản ứng.

Nhưng độ cong trên miệng kia thì không thể nào che giấu được.....

Nhóc con ngoan, không hổ là con lão tử, không khiến lão tử mất mặt!

“Ha ha ha ha.....” Một tiếng cười to hào sảng truyền đến: “Liệt Vương phi không hổ là nữ trung hào kiệt, lão phu bội phục!”

Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn, người đến là một hán tử cường tráng tầm bốn lăm bốn sáu tuổi, hắc giáp oai hùng, nhưng tướng mạo cũng rất nho nhã, đặc biệt là ánh mắt sáng ngời có thần, tươi cười làm khoe mắt có vài nếp nhăn, nhưng lại càng khiến ông có thêm vài phần chín chắn.

Thả Thập Thất xuống, cười nhẹ bước lên hai bước, hơi hơi cúi người.

Lãnh Hạ ôm quyền: “Ta và Tiêu Phượng tình như tỷ muội, Tiêu tướng quân trực tiếp gọi ta là Lãnh Hạ là được.”

Nàng đã đoán được thân phận của người này, Đại tướng quân đương triều Tiêu Trấn Kiền, cũng là phụ thân của Tiêu Phượng, Tiêu Chấp Vũ, Tiêu Phi Ca, hai mươi năm qua vẫn trấn thủ ở Nam Cương, bảo vệ vững chắc mảnh đất này, là trọng thần của Đại Tồn. Đối với người như vậy, dù là vì tỷ muội tốt Tiêu Phượng hay vì công tích của ông, Lãnh Hạ đều chân thành tôn trọng, thi lễ của văn bối.

Tiêu Trấn Kiền hơi sững sốt, nhận lễ này rồi cười ha ha: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Ba tiếng ‘Tốt!’ liên tiếp, trong đó tràn đầy tán thưởng.

Phải nói đến, Tiêu Trấn Kiền là Quốc trưởng đương triều, dù là Hoàng đế hồ ly Chiến Bắc Diên, thấy ông cũng phải cung kính, nhưng Lãnh Hạ không chỉ là Liệt Vương phi, còn có một thân phận khác —— Tây Vệ Nữ hoàng.

Hoàng đế của một nước khác, thấy ông không hành lễ ông cũng không thể nói gì, nhất là mấy ngày nay, nghe ba người Cuồng Phong nói, và tin tức ông nhận được, Liệt Vương phi là một nữ tử kiêu ngạo tận trời.

Mà lễ nghĩa của văn bối này, cũng khiến Tiêu Trấn Kiền hài lòng.

Còn chưa hàn huyên xong, đúng lúc này!

Ầm ầm!

Ầm ầm.....

Phía Tùng lâm truyền đến những tiếng bước chân vang dội, là hai cánh quân trước đó chạy đến.

Tiêu Trấn Kiền nhíu mày: “Nhiều người như vậy.....”

Bảy vạn người lúc trước, tự giết nhau hai canh giờ, có lẽ giờ còn hơn sáu vạn, mà năm vạn quân Tồn dù mạnh hơn quân Hàn, nhưng vừa nãy đã chém giết một hồi, bị thương cũng không ít.

Nếu muốn tấn công chính diện thì sẽ là một trận ác chiến.

Tiêu Trấn Kiền do dự một chút, không hổ là Tướng quân đã chinh chiến sa trường hơn hai mươi năm, chỉ trong nháy mắt đã lựa chọn xong, quay đầu lại nhìn binh sĩ hét lớn: “Dùng tốc độ nhanh nhất lui lại!”

Đại quân nhanh chóng lui ra ngoài Tùng lâm, đến tận lúc rời khỏi cánh rừng, hơn sáu vạn quân Nam Hàn mới xuất hiện, liều chết xông lên đuổi theo đại quân.

Giơ tay lên, ‘cạch’ một tiếng, động tác nhất trí, toàn quân mà cứ như chỉ một người.

Trên khuôn mặt nho nhỏ của Tiêu Trần Kiên hiện lên vài phần sát khí sắc bén: “Khó tránh một lần giao tranh....”

“Không cần!”

Vừa dứt lời, một giọng nữ đã vang lên bên cạnh, Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi bước lên, thản nhiên đứng ở cửa ra, chậm rãi lấy ra một vật từ ống tay áo.

Lúc nhìn rõ thứ này, Tiêu Trần Kiên khiếp sợ vô cùng, nhanh chóng đoán ra suy nghĩ của nàng.

Hắn nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía nữ tử đã đã hoàn toàn thay đổi, giải thật, lúc trước tuy rằng đã nghe nhiều về thủ đoạn của Tây Vệ Nữ hoàng nhưng vẫn có chút hoài nghi, lời đồn sao có thể tin hoàn toàn được?

Không phải ông coi khinh nữ nhân mà đã là nữ nhân thì khó tránh có vài phần mềm lòng.

Nhưng nữ tử trước mặt này.....

Tiêu Trần Kiên tán thưởng, hay ột kỳ nữ tử!

Ầm!

Những tán cây ở bìa rừng dấy lên một ngọn lửa nhỏ, chỉ trong chớp mắt đã thành đại hỏa, thể lửa liên miên không dứt, không ngừng lan vào sâu trong rừng.

Đại quân Nam Hàn chạy được nửa đường đột nhiên kinh sợ, trong ngọn lửa hung hăng lao về phía mình, họ thấy loáng thoáng bóng hình một nữ tử, nhìn mình, chậm rãi cong khóe môi.

Nụ cười kia, rất đẹp!

Lại giống như nụ cười từ địa ngục, lấy đi sinh mạng của bọn họ!

“Cháy a!”

“Lửa! Lửa....”

Đại quân Nam Hàn điên cuồng rút lui về phía sau, chỉ hận không sinh thêm chục cái chân để chạy.

Khói đặc cuộn cuộn khắp bầu trời, trước mắt là một biển lửa đỏ rực, năm vạn đại quân Đại Tần đều nhìn nữ tử kia, bóng lưng của nàng gầy yếu mỏng manh, mặc binh phục không vừa người lại có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu.

Nàng chậm rãi xoay người, bụng mang thai năm tháng đã lộ rõ, kết hợp với binh phục thì có phần buồn cười, vậy mà bây giờ, người có vẻ buồn cười ấy lại cao lớn như Thượng đế, nhìn xuống chúng sinh!

Biển lửa phía sau làm nền cho nàng, trước ánh lửa đỏ rực diễm lệ, nữ tử ấy tuyệt mỹ khiến người khác không dám nhìn gần, phương mâu lóe lên ánh sáng ngạo nghễ tựa như nữ thần, khiến năm vạn đại quân kinh ngạc ngược nhìn, trong nháy mắt, nhìn đến ngây dại.....

Mà trong mọi người, có một nam nhân, đang ghen tuông nghiêng rằng, thâm nghĩ nhét tức phụ vào túi giấu đi, không để phong tư tuyệt thế này rơi vào mắt người khác.

Đương nhiên, trong cái nghiêng rằng này còn chứa biết bao tự hào, kiêu ngạo, vẻ vang.....

Hận không thể nhảy lên, ngửa mặt lên trời gào một tiếng: “Đây là tức phụ của lão tử!”

Bỗng nhiên, ứng mâu Đại Tần Chiến thần cứng lại!

Bỗng nhiên, tiểu ứng mâu Chiến Thập Thất cứng lại!

Bỗng nhiên, mắt mọi người đồng loạt cứng lại!

Chỉ thấy phía sau Lãnh Hạ, trong biển lửa rừng rực, có một bóng người lao ra!

Sau khi nhìn tỉ mỉ, rốt cuộc họ cũng phát hiện ra người quen, đáng người trong trẻ nhưng lạnh lùng bình thường giờ như lửa xém lông mày, bay giữa không trung rất chặt vật.....

Bịch!

Một tiếng vang thật lớn!

Bóng người kia rơi xuống đất, ngã chổng vó không có chút hình tượng nào, tóc tai bù xù, quần áo hồng cả.

Hắn thở hổn hển, một bóng đen nho nhỏ bò ra từ ngực, nhìn ngó xung quanh một chút rồi lại ngáp, tựa vào ngực người nào đó ngủ tiếp.

Vật đen nho nhỏ này chính là tiểu hắc hổ được cứu giữa đường.

Mà người nằm trên mặt đất, chính là thú y Mộ Nhị!

Mọi người há hốc mồm, nhất là Lãnh Hạ, khoe miệng không ngừng co quắp, chậm rãi nhìn trời.....

Trời ơi, nàng đã làm gì thế?

Nàng lại đem Lăng Tử thả khói trong rừng, quên mất!

Lãnh Đại sát thủ lặng lẽ liếc Lăng Tử đang nằm trên mặt đất thở hổn hển, rồi nhanh chóng co rút cổ nhắm mắt lại, xong, Mộ Đại thần y có bệnh sạch sẽ, bây giờ khuôn mặt con đen hơn lông tiểu hắc hổ, y phục kia thì.... trời ạ!

Mổ sát thủ lén chuyển tầm mắt, nhưng rõ ràng có người không muốn bỏ qua cho nàng.

Một ánh mắt oán niệm, khiển trách, căm giận, nhìn chằm chằm nàng.

Không cần phải nói, Lăng Tử ngơ ngác, tiểu vũ trụ bùng nổ, nổi giận!

Mổ thần y đen thui cứng nhắc đứng dậy, trừ ánh mắt lạnh nhạt như ngọc lưu ly kia thì toàn thân đen kịt, nói là cục than cũng không quá.....

Mộ Đại thần y nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, đôi mắt ngơ ngác giờ cũng không ngơ ngác nữa, sát khí ngút trời, phun ra từng chữ một.

“Mộ, Hạ, liều mạng!”

Mộ Dung Lãnh Hạ, ta liều mạng với ngươi!

Tùng lâm bị đốt trụ một mảng lớn kia giống như thể hiện kết cục của một nữ sát thủ, nàng chớp chớp mắt, nuốt nước miếng chậm rãi lui về phía sau, đảo mắt nhìn mọi người.....

Phản ứng của mọi người rất giống nhau, nhìn trời giả chết.

Mẹ nó!

Mổ sát thủ nổi giận, trừng mắt: Các ngươi cũng quên Lăng Tử!

Mọi người tiếp tục giả chết.

Nhìn Mộ Đại thần y đang bước từng bước đến gần, Lãnh Đại sát thủ khóc không ra nước mắt, oán hận mắng một câu ‘không nghĩa khí’ rồi.....

Lãnh Hạ nhanh chân bỏ chạy!

Mộ Nhị lập tức đuổi theo!

Ở phía xa, Đại Tàn Chiến thần giơ tay lên, nghĩ một lát rồi buông xuống, nhìn bóng lưng Lăng Tử có vẻ như thương hại nhưng thật ra là có chút hả hê, dặn dò một câu: “”Tức phụ, chú ý thai khí a.....”

==

Cùng với trận hỏa hoạn đốt cháy Tùng lâm, tên Mộ Dung Lãnh Hạ – Tây Vệ Nữ hoàng lại vang danh thiên hạ thêm lần nữa!

Sau nửa tháng biến mất, rốt cuộc cũng phát hiện tung tích của họ, nhưng mười vạn đại quân mai phục mà lại không chặn nổi bốn trăm người, treo đầu dê bán thịt chó, bắt giặc trước bắt vua, lừa dối, bịa đặt, mượn đao giết người, ba mươi sáu kế được vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, ba cánh quân đều bị nàng đùa bỡn!

Mà cuối cùng, Tùng lâm lớn như thế, bị một hồi đại hỏa đốt sạch.

Tròn mười vạn đại quân, chết chết thương thương, có thể chạy thoát khỏi cánh rừng mà không sao chỉ có hơn ba vạn người.

Không đánh mà thắng, giải quyết gần bảy vạn đại quân Nam Hàn, thiên hạ ồ lên!

Dù là Hoa Mị, nghiêng răng giận dữ nhưng cũng không thể không thừa nhận, đây quả thực là một kỳ tích, mà nữ nhân kia, nữ nhân tên Mộ Dung Lãnh Hạ kia.....

Quả là một kỳ nữ tử!

Mà lúc này, trong quân doanh Nam Cương.

Tiêu Trấn Kiền ngồi ở ghế chủ vị, chậm rãi nói: “Đầu tiên là thả khói... khụ.... khiến cho cánh quân thứ nhất chú ý, lặng yên không tiếng động giải quyết đội điều tra, tra xét quan hệ giữa hai cánh quân rồi thay binh Nam Hàn nguy trang làm binh sĩ, nhân cơ hội bắt giữ chủ tướng, lệnh cho đại quân buộc chân lại không thể đuổi theo rồi giết chủ tướng tháo chạy!”

“Chủ tướng chết, bốn vạn đại quân tất loạn, một lòng báo thù thay chủ tướng! Mà lúc này, các người thừa dịp đối phương truy kích, lại nguy trang lừa gạt chủ tướng thứ hai, để họ nhầm rằng kẻ đuổi theo phía sau là các người, sắc trời tối đen lại thả.... khụ.... khói... khụ.... dày đặc..... hai nhóm người không có quan hệ gì nên không phân biệt rõ, nhóm thứ nhất chỉ chú tâm báo thù, nhóm thứ hai lại vội vã bắt người lập công, cứ như vậy tự giết lẫn nhau!”

“Đến cánh quân thứ ba, vì trời đã sáng, mà truy binh phía sau cũng đã phát hiện tiết mục lừa đảo nên không thể dùng những cách trước, quyết định nhanh chóng, mở đường máu thoát thân!”

Tiêu Trấn Kiền vừa nói vừa tán thưởng nhìn Lãnh Hạ, trong mắt tràn đầy sự bất ngờ.

Ba cánh quân chặn đường gần mười vạn, nếu là người bình thường thì chỉ sợ chân đã mềm nhũn ra rồi chứ đừng nói là nghĩ cách, có khi đã trực tiếp ra mặt đầu hàng!

Mà nữ tử này, bình tĩnh, cơ trí nhạy bén, can đảm can trọng, thủ đoạn sắc bén!

Cuối cùng trực tiếp đốt trụi Tùng lâm, Tây Vệ Nữ hoàng, quả thực phi phàm!

Tiêu Trấn Kiền cảm thán, ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía Mộ Nhị cứ mỗi lần ông nói đến hai chữ ‘thả khói’ lại lạnh lùng quét ánh mắt oán niệm về phía này.

Mộ Đại thần y, lúc này đã rửa mặt thay y phục, khôi phục bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, nhưng khuôn mặt không hề bớt đi chút oán niệm nào, nhìn Lãnh Hạ không chớp mắt.

Không chỉ Tiêu Trấn Kiền đang nhìn mà mọi người trong lều đều lặng lẽ chú ý Lăng Tử, sợ hấn đột nhiên nổi giận, hạ độc thủ với phụ nữ có thai.

“Khụ.....” Tiêu Trấn Kiền ho khan một tiếng rồi hỏi: “Người đã sớm đoán viện binh sẽ tới sao?”

Bốn trăm đối chiến ba vạn, chênh lệch này quá xa, như thế có khác gì đi chịu chết đâu.

Lãnh Hạ lại lắc đầu.

Trong ánh mắt khó hiểu của Tiêu Trấn Kiền, nàng mỉm cười: “Ta không biết sẽ có viện binh, nhưng dù chỉ có bốn trăm người, thuộc hạ của ta có thể lấy một địch mười, tuyệt đối có thể thành bốn nghìn người thậm chí nhiều hơn nữa.....”

Nàng nhún vai, nhàn nhạt phun ra: “Không có gì là trăm phần trăm, nếu có người mãi mãi thuận buồm xuôi gió, vậy ta bội phục, nhưng những hoàn cảnh thế này lúc trước đã gặp qua không ít, chỉ cần có một tia hy vọng thì nhất quyết không thể bỏ qua!”

“Hay!” Tiêu Trấn Kiền vỗ án, kích động nhìn nàng, khen ngợi: “Rất quyết đoán!”

Ánh mắt ông tỏa ra những tia sáng cực nóng, chăm chú nhìn chăm chăm Lãnh Hạ, như là một con sói đói đang nhìn thịt vậy.....

Dưới ánh mắt như thế, bình tĩnh như nàng, cũng không khỏi nổi da gà, nàng bưng chén trà lên, đang định uống.....

“Dừng lại!” Một tiếng hét lớn truyền đến.

Tiêu Trấn Kiền căng thẳng lao đến cướp chén trà trong tay nàng, lòng như lửa đốt răn dạy: “Mang thai sao có thể uống trà!”

Đại Tàn Chiến thần có lòng chiếm hữu vô cùng lớn, nổi giận!

Mỗ nam nghiêng rằng, đè nén cảm xúc muốn đánh người, thầm nhủ trong lòng.

Tốt xấu gì cũng là trưởng bối, tốt xấu gì cũng là trưởng bối.....

Bỗng nhiên, hần sững sốt, chỉ thấy Tiêu Trấn Kiền vừa lảo đảo vừa len lén liếc Lãnh Hạ, vẻ mặt muốn nói lại thôi, mà hai gò má còn hơi ửng hồng.

Đại Tàn Chiến thần trợn mắt!

Lão lưu manh này!

Hần đen mặt, hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Trấn Kiền, tai khê động, bỗng nhiên sững sốt.

Chỉ nghe Đại tướng quân, oán niệm lảo đảo: “Tại sao lão tử lại không có con gái như thế! Tại sao tại sao tại sao..... làm rạn vỡ tổ tông a!”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, rốt cuộc cũng yên tâm, thì ra là vừa ý tức phụ lão tử, muốn nhận con gái!

Tiêu Trấn Kiền thật sự muốn thế, ông giống như Chiến Bắc Liệt, luôn mong có một đứa con gái, nhất là một đứa con gái oai hùng hiên ngang, kế thừa sự nghiệp của mình, chinh chiến sa trường không thua nam nhi!

Đến lúc đó, hai cha con đứng trước đại quân, suất a!

Nhưng trời không chiều lòng người, trước đó chỉ sinh hai đứa con trai, mong chờ mãi, cuối cùng cũng có một cô nương!

Từ nhỏ đã nuôi dạy như nữ tướng, ai ngờ, tư thế oai hùng hiên ngang là có, nhưng chinh chiến sa trường lại không, tuổi nhỏ đã bị hồ ly kia lừa đi, thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp gả vào Hoàng cung.

Càng nghĩ, Tiêu Trấn Kiền càng ngứa răng, tiện hồ ly này!

Cứ nghĩ là mộng này vỡ rồi, ai ngờ, trời không tuyệt đường người a, giờ lại rơi xuống một đứa sắn có.....

Nhìn thế nào cũng thấy thỏa mãn, nhìn thế nào cũng thấy thích, đây mới đúng là lão tử sinh!

Lãnh Hạ nuốt nước miếng một cái, dịch người vào trong, thật sự là ăn không tiêu ánh mắt này, Lãnh Hạ dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cũng ấm áp.

Hai kiếp làm người, kiếp trước là cô nhi, trừ Kiều Thanh thì không có bất kỳ người thân nào, ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết.

Kiếp này, càng không cần phải nói, cha mẹ thì có, nhưng cha ruột của Mộ Dung Lãnh Hạ là loại người gì?

Đây là lần đầu tiên, có người nghiêm nghị quát nàng như vậy.....

Lãnh Hạ mỉm cười, cầm chén trà đứng lên kính Tiêu Trấn Kiền: “Ta và Tiêu Phượng vốn tình như tỷ muội, nếu đã là phụ thân của Tiêu Phượng, thì cũng để ta gọi một tiếng nghĩa phụ.”

Tiêu Trấn Kiền sững sờ nhìn chén trà trước mặt, rồi kích động đoạt lấy, như là sợ Lãnh Hạ lấy lại, ngứa cổ lên uống cạn.

Ông ngứa mặt lên trời cười to, hào sảng cực kỳ mừng rỡ, vẻ chín chắn biến mất sạch, giống như là một đứa trẻ được kẹo ăn, rất vui sướng kích động!

Tiếng cười truyền đi cực xa, một lúc sau, ông nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, hai mắt hơi ươn ướt: “Tốt! Tốt! Con gái ngoan!”

Lãnh Hạ cũng cong khoe môi, trong lòng cũng thấy ấm áp, nàng nhìn ra ngoài, tối nay sắc trời rất tốt, trăng sáng treo cao, sao sáng khắp trời.....

Tới thế giới này, nàng có người yêu, có con, có tỷ muội, có bằng hữu.....

Bây giờ, ngay cả phụ thân cũng có!

174. Q.3 - Chương 17: Nghèo

Edit: Kiri

Hôm sau, sáng sớm.

Vừa mới tảng sáng mà trong quân doanh đã vang lên tiếng huấn luyện rất khí thế.

Mọi người vất vả suốt hai tháng nay, giờ mới được ngon giấc nên chẳng ai bị ảnh hưởng gì.

Chỉ có Chiến Thập Thất, tỉnh giấc từ rất sớm, tiểu ưng mầu mỡ to, không biết nên làm gì bây giờ.

“Mẫu thân.....”

Mẫu thân ở bên trái cong cong khoe môi ngủ rất ngon, trở mình, ngủ tiếp.

“Này.....”

Nam nhân ở bên phải vẫn nghiêng răng nghiêng lợi ngủ như trước, đương nhiên càng không phản ứng.

Mỗ tiểu hài tử suy nghĩ một chút rồi quyết định không quấy rầy bọn họ, lặng yên không tiếng động bò dậy, nhảy xuống đất.

Một nam nhân thầm nghiêng răng nghiêng lợi, dù đang ngủ cũng biết nhóc con ở giữa đã biến mất, tự động dịch vào trong, rốt cuộc, cũng được ôm sát tức phụ ấm áp.

Lúc tay ôm chặt lấy eo Lãnh Hạ, khoe môi mỗ nam nhếch lên thỏa mãn.

Ừm, ôm tức phụ, ngủ!

Bên này Chiến Bắc Liệt thỏa mãn, bên kia Chiến Thập Thất bấu môi ra khỏi lều.

Đi qua từng cái lều quen thuộc, trên đường, hễ có binh lính nào gặp nó đều dừng lại tươi cười chào hỏi, có thể thấy được mỗ tiểu hài nhi sau một tháng lăn lộn ở quân doanh, nhân duyên rất tốt.

Đến tận cái lều cuối cùng, nó mới xóc màn cửa lên, thò đầu vào nhìn quanh, tiểu ưng mầu mỡ a đảo, cuối cùng khi nhìn thấy giường thì lông mày cong lên.

Mộ Nhị ngây ngô đang ngủ say, bên cạnh còn có một vật nhỏ đen thui, là tiểu hắc hổ, hai cái đầu cụng vào nhau, ngủ rất ngon.

Chiến Thập Thất vui vẻ nhảy vào, sờ sờ lông tiểu hắc hổ rồi cười híp mắt bò lên giường, ôm lấy tiểu hắc hổ đã cuộn mình thành một quả cầu, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao.

Thế cho nên lúc Lãnh Hạ tỉnh lại không thấy con trai, tìm trong quân doanh một lượt, cuối cùng cũng thấy hình ảnh như thế này trong lều Mộ Nhị.

Mộ Đại thần y ôm Chiến Thập Thất, Chiến Thập Thất ôm tiểu hắc hổ, tiểu hắc hổ nằm ở giữa hai người, ba người ôm nhau, ngủ thiên hôn địa ám nhạt nguyệt vô quang.

Hình ảnh kia, khiến Hoa cô nương ở bên cạnh sáng ngời hai mắt, nước bọt chảy ròng ròng.

Mỗ ảo lả than thở: “Thật muốn phạm tội a!”

Lãnh Hạ đập cho hấn một cước, một lần nữa khẳng định suy đoán lúc trước của mình.....

Lăng Tử, quả nhiên đối với con trai của nàng, có tư tâm a!

Động tĩnh bên này làm Mộ Nhị thức dậy, hấn mở mắt ra, trong mắt còn chút mê man vừa ngủ dậy, chậm rãi chuyển động tầm mắt.

Chuyển a chuyển, chuyển a chuyển, chuyển đến trên người Lãnh Hạ một cái, mê man lập tức biến mất, biến thành oán niệm sâu vô cùng.

Trước ánh mắt khiển trách nghìn lần vạn lần này, mẹ ruột nào đó áy náy trong lòng, nuốt nước miếng một cái, mỉm cười: “Người.... người.... tiếp tục.”

Dứt lời, xoay người, mặc kệ Mộ Đại thần y mờ mịt khó hiểu cộng thêm oán niệm lượn lờ, nàng lui ra khỏi lều, nhìn thì như bình tĩnh nhưng thật ra lại đang chột dạ, trực tiếp bán con trai đi.

Ra khỏi lều, mỗ nữ lạnh lẽo thở phào.....

Bỗng nhiên, có người vỗ vai nàng một cái, rồi chân chó cười: “Ân nhân a!”

Bình tĩnh như Lãnh Hạ, đương nhiên sẽ không thét lên, nhưng tóc gáy cũng dựng hết lên trong chớp mắt, nàng quay đầu lại, thì nhìn thấy Diệp Nhất Hoàng cười toe toét, hai mắt sáng ngời.

Nàng cười: “Sao người lại ở đây?”

Diệp Nhất Hoàng chân chó nhích lại gần, nhìn nàng từ đầu đến chân một lượt rồi lại toe toét: “Hai tháng trước ta nghe nói Nam Hàn xảy ra chuyện nên lập tức khởi hành.”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt: “Hai tháng.....”

Từ Trường An tới đây, một tháng, vẫn còn dư dả.

Người này quả là không hổ tên của mình, thật sự có thể lắc lư!

Diệp Nhất Hoàng cũng chớp mắt, khóc không ra nước mắt: “Không phải ta cưới lão Mã sao!”

Lãnh Hạ bình tĩnh đại ngộ, nhìn lão Mã ở phía xa xa, nó giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng quay đầu lại, ném cho nàng một ánh mắt u buồn, sau đó.....

Ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, ngẩng đôi mắt tang thương kia, u buồn nhìn trời.

Nhất thời Lãnh Hạ cảm động không thôi, vỗ vỗ bả vai Diệp Nhất Hoàng, trịnh trọng nói: “Huynh đệ, khổ cho người rồi!”

Hấn hai mắt lóe sáng, rồi nhắm tịt lại, nhào lên muốn ôm một cái!

Ngay lúc ấy, Lãnh Hạ điểm nhẹ mũi chân tránh ra, một lồng ngực rắn chắc thể vào, Diệp Nhất Hoàng vừa ôm vừa chép chép miệng, lầm bầm: “Ân nhân a, không ngờ nhìn ngài gầy như vậy mà cơ ngực cường tráng thật!”

Nói xong còn vươn tay gõ một cái, tán thưởng: “Chắc chắc chắc, rắn chắc a!”

Trên đầu truyền xuống cảm giác lạnh lẽo, làm hấn phát hiện có gì đó không đúng, vừa mở mắt, ngẩng đầu lên đã thấy một khuôn mặt tuần tú đen kịt, Đại Tàn Chiến thần mỉm cười hỏi: “Thật không?”

Diệp Nhất Hoàng run rẩy gật đầu, khóc không ra nước mắt liếc nhìn xung quanh, muốn tìm đường chạy trốn, lệ rơi đầy mặt: “Đúng vậy.....”

Mỗ Chiến thần cười gằn, xách hấn như xách gà, Diệp Nhất Hoàng lập tức kêu to: “Ân nhân a!”

Mỗ nữ lạnh yên bay đi.

Vút!

Giữa không trung xẹt qua một bóng người màu lam, rầm một tiếng, rơi xuống lưng lão Mã, con ngựa béo kia lập tức động kinh, ngửa đầu hí một tiếng rồi lao đi.

Bụi bay đầy trời, rất nhanh, bóng ngựa đã không còn nữa.

Mồ nữ lại nhẹ nhàng quay lại, cười híp mắt nhìn một bóng người đang gào khóc trên lưng ngựa, thản nhiên huýt sáo một tiếng.

Gió thu mát mẻ thổi qua làm lòng người khoan khoái, ở trong rừng còn thấy nóng bức chứ đến đây thì đã thấy tiết thu mát mẻ rồi.

Đã nghỉ ngơi một đêm, giờ cũng nên bàn chính sự.

Có chuyện khiến Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ rất kỳ quái, Tiêu Trấn Kiền đóng ở biên quan đã mấy chục năm, kinh nghiệm thủ đoạn thì đều không cần bàn, cũng đã trải qua vô số trận chiến, ngay cả Chiến Bắc Liệt là Đại Tàn Chiến thần cũng rất tôn trọng ông, nhưng một lão tướng như vậy, vào lúc Đông Sở và Nam Hàn đã đánh nhau hơn một tháng, bị chiếm hết tiên cơ, mà vẫn không xuất binh.

Cái này khiến hai người vô cùng nghi hoặc, dựa vào tác phong trước đó của ông, nhất định đã sớm hiểu rõ tình hình, nhanh chóng quyết định tấn công Nam Hàn!

Nói đến đây, Tây Vệ bên kia cũng rất kỳ quái, dù không liên lạc được với Nữ hoàng là nàng, nhưng Lãnh Hạ đã cho Trịnh Khấu Sư và Khổng Vân quyền lực rất lớn, khi có chuyện khẩn cấp, họ được quyền tiền trạm hậu tấu, mà ai có đầu óc đều có thể nhận ra, lúc này xuất binh liên thủ với Đại Tàn thì chắc chắn là trăm lợi không hại!

Vậy mà bây giờ, hai nước đều lựa chọn án binh bất động, trở mắt nhìn Đông Phương Nhuận tấn công Nam Hàn mà không lao vào đòi chia một bát canh.

Vấn đề này, mãi đến lúc vào lều chủ tướng mới biết đáp án.

Tiêu Trấn Kiền đắm ngực giậm chân: “Nghèo a!”

Lãnh Hạ nhìn trời, suy nghĩ thì nàng cho rằng, nghĩa phụ trước mặt đã biến thành Mạc Tuyên, bây giờ rất thịnh hành trò khóc than sao?

Nhưng mà về mặt phiên muện không cam lòng của ông thì thật sự không phải giả, Lãnh Hạ không khỏi ngăn người: “Thật sự là vì bạc?”

Tiêu Trấn Kiền trừng mắt, vừa định chửi ầm lên, nếu không phải vì bạc, sao lão tử lại chỉ biết trở mắt nhìn kẻ khác tấn công trước?

Nhưng mà, vừa thấy người hỏi là ái nữ mới nhận, liền lập tức đổi khuôn mặt tươi cười, ôn hòa đáp: “Aizzz.... không phải là vì bạc sao, một văn tiền làm khó anh hùng a!”

Dù Lãnh Hạ biết quốc khổ Đại Tàn nghèo nàn nhưng vẫn thấy, tốt xấu gì Đại Tàn cũng chiếm vị trí tốt nhất trong ngũ quốc, nhưng không ngờ lại nghèo thành cái dạng này.

Nhưng mà còn chưa cảm khái xong, một lúc sau, Lãnh Hạ thật sự rất buồn bực.

Tiêu Trấn Kiền nói: “Tây Vệ còn hơn Đại Tàn, đã nghèo đến thế này rồi....”

Ông so so hai ngón tay rồi khuyên: “Nhưng Lãnh Hạ, con cũng đừng lo, chỉ hơn một chút xiu thế này thôi.”

Lãnh Hạ khóc không ra nước mắt, hai nước nghèo nhất này.....

Còn liên minh cái gì, có đôi có cặp à?

Tây Vệ thì không cần phải nói, đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt, nghèo là phải, dù lúc nàng lên làm Nữ hoàng, đã không còn chính sách tàn bạo của Tiên hoàng, bách tính càng ngày càng tốt hơn, nhưng còn Đại Tàn.....

Đến lúc nghe xong lời của Tiêu Trấn Kiền, rốt cuộc Lãnh Hạ cũng hiểu.

Đại Tàn mạnh, mạnh là ở binh lực dồi dào, nhưng ưu thế này cũng có khuyết điểm, chính là tiêu tốn nhiều!

Trăm vạn hùng binh ăn uống mặc dùng, mỗi năm đều dùng một khoản bạc lớn, nhất là vào lúc chiến loạn thế này, lương thảo, áo giáp, binh khí, dược liệu, trợ cấp.....

Cho nên số tiền tiêu tốn lại càng nhiều!

Giờ trong quân doanh Nam Cương, nhìn như là không có vấn đề gì, nhưng chỉ có người hiểu rõ nội tình mới biết, binh khí áo giáp đều bị hao tổn, chưa có vật dụng mới thay, mà mùa đông cũng sắp đến, áo bông của các binh sĩ đều có từ mấy năm trước, giờ đã không giữ ấm được nữa.

Đang ở trong quân doanh thì không sao nhưng nếu lên chiến trường.

Rét đậm tới, đại chiến lại bắt đầu, không phải là chịu chết sao?

Tiêu Trấn Kiền thở dài một hơi, nhìn ông như già nua đi vài phần: “Aizz... Binh mã muốn động, lương thảo phải cần đầu tiên, Hoàng thượng đã trưng thu lương thảo trên toàn quốc nhưng trưng thu cũng chỉ được một hai lần, làm sao nhiều lần được. Đây cũng là một trong số những nguyên nhân chưa phát binh, chuyện lương thảo vẫn chưa được giải quyết, đội lương thảo đầu tiên còn đang vận chuyển trên đường, chẳng biết lúc nào mới đến, hơn nữa binh khí của chúng ta có lẽ chỉ đánh được thêm một trận, còn hai tháng nữa là đến lúc rét đậm, quần áo và đồ dùng hàng ngày thì không gấp lắm, then chốt là lương thảo!”

“Về lương thảo, thật ra ta có một biện pháp, có thể thử xem.....” Lãnh Hạ suy nghĩ trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Để triều đình viết giấy ghi nợ, đổi thành vay có lãi, nửa năm sau sẽ trả bạc cho những hộ bằng lòng cung cấp lương thảo.”

Bộp!

Tiêu Trấn Kiền vỗ án, vội vàng nói: “Được, lão phu sẽ gửi cho hồ ly kia một phong thư!”

Đang lúc hưng phấn, ngay cả ‘Hoàng thượng’ cũng không thêm gọi.

Chiến Bắc Liệt gật đầu nói: “Biện pháp này không tồi nhưng chỉ có thể giải quyết nhất thời, nửa năm sau nếu không thể trả bạc thì ngược lại sẽ phá hủy sự tín nhiệm của bách tính đối với triều đình.”

Lãnh Hạ chậm rãi nói: “Vậy nên, nhất định phải gom đủ bạc trong vòng nửa năm!”

Hai người liếc nhau, sắc mặt đều nặng nề.

Nhất là Lãnh Hạ, nàng nhớ lại lần Mạc Tuyên đến thăm lúc trước, luôn mồm khóc kêu nghèo, lúc đó nàng bảo Mạc Tuyên đi Tây Vệ một chuyến, xem quốc khố có bạc không, nhưng với tình hình này, thì Tây Vệ có lẽ còn thảm hơn Đại Tần.

Chuyện Lương thảo cũng chỉ có thể giải quyết một phần, đây không phải kế lâu dài, nếu cứ tiếp tục vậy thì hai nước chỉ có thể trở mắt nhìn Đông Sở vốn đã giàu có nuốt luôn Nam Hàn, nuôi dưỡng thế lực rồi sẽ tấn công bọn họ.

Dã tâm của Đông Phương Nhuận, chắc chắn không chỉ là Nam Hàn!

Cho nên, vấn đề bạc, là quan trọng nhất!

==

Hai người suy nghĩ suốt đường về lều.

Nhìn nam nhân ủ dột bên cạnh, Lãnh Hạ nhếch môi, xoa xoa mi tâm của hắn, Chiến Bắc Liệt cầm lấy tay nàng rồi nhanh chóng ấn một nụ hôn.

Lúc này Lãnh Hạ mới nói: “Thật ra còn một cách....”

Chiến Bắc Liệt nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu nói: “Ta biết cách nàng nói, bảo tàng Phù thành!”

Lãnh Hạ cười nhẹ, nàng biết, Chiến Bắc Liệt không muốn động đến bảo tàng, nguyên nhân chủ yếu là sợ nàng thẹn với lòng, nàng là hậu nhân Phù thành, đã không phục quốc thì thôi, lại còn động đến bạc, nhất định sẽ vô cùng hổ thẹn.

Nếu là trước đó thì Lãnh Hạ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm bảo tàng, dù sao đây cũng là hy vọng của Phù thành, dù giờ đã diệt vong, nhưng cũng là sự gửi gắm của bao đời Thành chủ, cũng là sự gửi gắm của lão ngoan đồng, mà tình nàng thì không muốn vô duyên vô cớ nhận vật như vậy.

Nàng cũng từng phân tích cho lão ngoan đồng, với tình hình thiên hạ bây giờ, Phù thành không thể trùng kiến!

Nhưng mà, trước khác nay khác!

Nàng mỉm cười, nhún vai nói: “Nếu thiên hạ bình định, trùng kiến Phù thành thì sao? Người nói xem, lão hồ ly kia có đồng ý không?”

Chiến Bắc Liệt biết nàng muốn nói, đến lúc Đại Tần thống nhất ngũ quốc, thiên hạ không còn chiến loạn, Chiến Bắc Diễn có đồng ý lập lại một Phù thành mới ở chỗ xưa hay không?

Hai người chậm rãi liếc nhau, cùng cười ra tiếng. Lão hồ ly mặt cười ngàn năm kia, buôn bán một vốn bốn lời như vậy, sao có thể bỏ qua?

175. Q.3 - Chương 18: Phu Thê Trâu Bò

Edit: Kiri

Sau khi hai con bò câu đưa tin bay về hướng Đại Tần và Tây Vệ, việc còn lại chính là chờ.

Lãnh Hạ không ngờ, lương lương thảo đầu tiên lại nhiều như vậy!

Nhìn đoàn xe lương thảo rồng rắn kéo đến, người bên cạnh nàng nhảy lên vui vẻ, cười ha ha: “Tốt! Tốt! Hồ ly thối kia làm việc không tệ, gom được từng này quân lương trong hơn nửa tháng!”

Lãnh Hạ nhìn trời.

Nếu như Đại Tần Hoàng đế biết, mình rất vất vả mới gom đủ lương thảo, mà vẫn bị cha vợ gọi là hồ ly thối, có khi học máu đột tử.

Nhưng, số lương thảo này gom được trước khi nàng truyền cách, có thể trưng thu được nhiều như vậy, phải nói là rất không tệ.

Đến lúc đội xe đến gần, nàng càng không ngờ, tám mươi phần trăm số gạo này, đều từ Phương thị ở Đặc Châu, cũng chính là Vũ Diệp.

Lúc Chiến Bắc Diễn tuyên cáo trưng thu, người đầu tiên hưởng ứng chính là nàng ấy!

Một nam nhân trung niên khom người chào nàng, lễ độ nói: “Vương phi, lão bản nhờ tiểu nhân truyền lời, chỉ mong có thể giải giúp đỡ Vương phi phần nào.”

Lãnh Hạ bước lên vài bước, nhìn vào một xe, quả nhiên là gạo tốt, nàng gật đầu: “Chuyển lại cho Phương lão bản, có lòng.”

Nam nhân bên cạnh ghen tuông bĩu môi, hắn vẫn chưa quên đâu, nữ nhân kia từng dám có tư tâm với tức phụ hắn.

Lãnh Hạ huyếch ột cái, trừng mắt: Chuyện từ đời nào rồi mà vẫn còn nhớ.

Đại Tần Chiến thần đi ra góc phòng vẽ vòng tròn thôi.

“Lão phu còn tưởng là bản lĩnh của hồ ly thối kia, thì ra là công sức của con gái a!” Tiêu Trấn Kiền nghĩ xong liền hiểu ra, lập tức quy hết công lao của Hoàng đế vào Lãnh Hạ, càng nhìn càng thấy thuận mắt, quay sang nhìn con gái cười toe toét.

Vấn đề lương thảo tạm thời được giải quyết, cả doanh trại hoan hô như sấm.

Các chiến sĩ Đại Tần quả nhiên dũng mãnh, cả đám xoa xoa tay, miệng hô muốn đánh nhau một trận với Nam Hàn.

Màn đêm buông xuống, lều lớn quân doanh.

Tiêu Trấn Kiền, Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ, và các phó tướng tụ họp thảo luận phương án tác chiến.

Tiêu Trấn Kiền trải bản đồ Nam Hàn ra, vừa chỉ vào mảng màu xanh lớn ở phía đông, vừa giải thích: “Trong hai tháng này, Đông Sở đã hạ bốn thành, mà Vinh Quận vương Nam Hàn đột tử, Hoàng Trưởng tử xuất hiện, Tiểu Hoàng đế biến mất, bị bắt ngờ để cho Đông Sở liên tục hạ bốn thành, Vương gia và Vương phi làm một phen khiến Ngự lâm quân bị giết, hơn sáu vạn đại quân hi sinh thảm thiết.... Triều đình vô cùng hỗn loạn, chúng quan viên ngày nào cũng kêu gào lật đổ Hoa Mị, thậm chí còn bắt đầu có xu hướng không lên triều buổi sớm, nội loạn ngoại loạn, Nam Hàn không hề có chút uy hiếp nào!”

Một phó tướng chen lời: “Nhưng chúng ta đã đánh mất tiên cơ, nếu giờ bắt đầu đánh thì sợ rằng chưa đánh đến trung tâm Nam Hàn, Đông Sở cũng đã hạ Hoàng thành trước!”

“Đúng vậy....” Tiêu Trấn Kiền gật đầu, cũng mặt ủ mày chau.

Đây chính là nỗi lo của mọi người, Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ không chọn đi đường vòng mà chọn đối mặt với mười vạn đại quân là vì muốn sớm đến quân doanh chủ trì đại chiến, không ngờ Đại Tàn vì quân nhu mà lỡ mất thời cơ.

Một phó tướng khác nói: “Còn có binh khí áo giáp nữa, hai tháng sau đã vào đông rồi, áo bông cũng là vấn đề.”

Những thứ này tạm thời có thể không để ý nhưng nếu bắt đầu đại chiến, đại quân vào sâu Nam Hàn thì tiếp tế là điều vô cùng quan trọng.

“Bản vương có một ý tưởng...” Chiến Bắc Liệt vẫn im lặng bỗng nhiên mở lời.

Hắn tựa người vào ghế, nhìn tấm bản đồ, trong ứng mâu lộ rõ vẻ cuồng vọng, bá đạo, kiệt ngạo bất tuân, hắn nâng mí mắt lên, nặng nề nói: “Nếu tập trung mọi trang bị tốt nhất và lương thảo cho năm vạn người thì sao?”

Tiêu Trấn Kiền nhú nhú mày, tuy không hiểu nhưng cũng đáp thật: “Nếu muốn có năm vạn thì không khó, còn lương thảo, trong quân doanh có hai mươi vạn đại quân, cứ hai ngày thì hết hơn vạn thạch, đội lương thảo đầu tiên này cũng đủ nửa tháng, nếu là năm vạn người...”

(Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100l)

Chiến Bắc Liệt chậm rãi phun ra: “Hai tháng!”

Mọi người vẫn không rõ, dù là hai tháng, cũng không thể dẫn năm vạn nhân lao rới Nam Hàn, chính diện giao phong với đại quân người ta à?

Đấy không phải là đi tìm chết sao!

Chỉ có Lãnh Hạ, nhìn theo tầm mắt của Chiến Bắc Liệt dừng lại trên bản đồ, Tùng lâm hẻo lánh rộng vô cùng, cũng là đường mà họ vừa thoát ra.

Nàng cả kinh nói: “Người muốn bắt ngờ tập kích Hoàng thành Nam Hàn?”

Chiến Bắc Liệt cười to nhìn tức phụ, trong lòng rất tự hào, mẫu sư tử này, luôn là người hiểu ý hắn đầu tiên!

Các phó tướng vẫn không hiểu gì, Tiêu Trấn Kiền thì đã hiểu vài phần, vừa bị ý nghĩ lớn mật này làm khiếp sợ, vừa máy móc giải thích: “Ý của Vương gia là, đi con đường mà người đã đi lúc trước, Tùng lâm hẻo lánh không có người ở, dẫn năm vạn đại quân tràn đèo lội suối, hai tháng sau, đánh thẳng vào kinh đô Nam Hàn!”

Các phó tướng đều há hốc mồm, cố gắng tiêu hóa ý nghĩ đáng sợ này.

Cả đám cùng kinh hãi: “Vương gia, không được!”

Chỉ dùng năm vạn người tấn công kinh đô địch?

Trong rừng sâu độc trùng mãnh thú nhiều vô cùng, lúc trước chỉ có bốn trăm người, nhưng nếu là năm vạn người, chỉ cần tiếng bước chân cũng đã làm chúng giật mình tỉnh giấc hết, chưa nói đến chuyện có bị thương

trước khi đến trung tâm Nam Hàn không, mà đến đó thì cũng không có chỗ dung thân, lương thảo thì chỉ được tầm hai tháng, đến lúc đó chuyện đầu tiên phải làm là hạ một thành trì.....

Mà quốc đô Di thành của Nam Hàn, cùng với đông đảo thành trì gần đó, binh lực cộng lại chắc chắn hơn ba mươi vạn, nếu Nam Hàn khẩn cấp trưng binh, già trẻ đều ra chiến trường thì binh lực có thể lên đến năm mươi vạn!

Binh pháp Tôn Tử có nói, hơn địch mười lần mới có thể bao vây tấn công, mà bọn họ.....

Năm vạn người đã muốn công thành?

Kết quả chỉ có hai chữ: Tầm chết!

Điều ấy, bọn họ có thể nghĩ thì đương nhiên Chiến Bắc Liệt cũng có thể nghĩ đến, hần như mảy nói: “Cho nên, Bản vương lãnh đạo năm vạn người này, phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mà trừ họ, đại quân còn lại.....”

Lãnh Hạ nhìn về phía Tiêu Trấn Kiền, nói tiếp: “Đại quân còn lại vẫn khai chiến chính diện với Nam Hàn, các người không có trang bị tốt, cũng không đủ lương thảo, nhưng không chỉ đánh mà còn phải đánh lớn, oanh oanh liệt liệt, mười phần phần khích, khiến Nam Hàn cho rằng Đại Tần chúng ta, thế như chẻ tre!

Bộ!

Tiêu Trấn Kiền vỗ án, bưng tỉnh đại ngộ: “Ý Vương gia là, để đại quân phô trương thanh thế, thu hút sự chú ý của Nam Hàn, cho rằng chúng ta mới là chủ lực, mà vùng trung tâm thì an toàn không cần lo, vậy thì sẽ không ngừng điều binh đến đây tiếp viện, mà đến hai tháng sau, lúc binh lực ở trung tâm thiếu hụt, cũng chính là lúc Vương gia cầm thẳng vào kinh đô Nam Hàn!”

Ông càng nói càng kích động, càng nói càng hưng phấn, vuốt đầu đi tới đi lui trong lều.

Kế hoạch này, từ lương thảo quân nhu, đến đường hành quân, đến công thành, đến thắng lợi, quả thật là một suy nghĩ kỳ dị, nhưng không thể không nói, tuyệt đối là kỳ chiêu!

Nam Hàn lớn như thế, nếu hạ từng thành một thì chỉ có một kết quả là tro mắt nhìn Đông Sở đoạt lấy Hoàng thành Nam Hàn, Đông Phương Nhuận ăn thịt, bọn họ uống canh loãng thừa, mà nếu như kế hoạch này, nếu thành công thì nhất định sẽ trước Đông Phương Nhuận, đoạt Nam Hàn!

Bọn họ đang so tốc độ với Đông Phương Nhuận, hai tháng kia là không thể bù đắp nổi.

Mà tiên cơ đã mất, chỉ có bất ngờ mới thắng được!

Trầm mặc, trong lều trầm mặc như chết, mọi người cau mày suy tư, đây là một kế hoạch tập kích bất ngờ, nếu là người khác thì, không ai can đảm dám nghĩ ra kế sách như vậy, nhưng nếu là Chiến Bắc Liệt —— Đại Tần Chiến thần, vậy thì.....

Được!

Làm!

Các phó tướng siết chặt tay, kích động quát to: “Vương gia yên tâm!”

“Không có lương thảo, không có quân nhu, nhằm nhò gì?”

“Đúng, nhất định sẽ đánh cho Nam Hàn choáng váng, con mẹ nó không tìm thấy bắc!”

“Đánh cho lão tử, chúng ta nhất định đánh chúng núi sông rung chuyển!”

“Ha ha ha ha.....” Mọi người cười ha ha, nhất định phải thu hút toàn bộ sự chú ý của Nam Hàn, dù c hết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, để đám tiểu nhi những Nam Hàn kia sợ vỡ mật, giúp Vương gia yên tâm, đánh thẳng vào kinh đô Nam Hàn!

Bỗng nhiên, trong những tiếng cười to, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên: “Cũng chưa chắc là không có lương thảo.....”

Mọi người nhìn về phía Lãnh Hạ, đã sớm nghe nói Tây Vệ Nữ hoàng cơ trí hơn người, vừa rồi lại thấy sự ăn ý giữa nàng và Vương gia, giờ nghe nàng nói vậy liền chờ mong nhìn.

Lãnh Hạ chậm rãi cười, nàng đứng lên, chỉ một điểm ở trên bản đồ.

Cánh môi khẽ mở, chậm rãi phun ra: “Không có, phải đi cướp!”

Chiến Bắc Liệt nhìn vào chỗ nàng chỉ, ưng mâu lóe sáng, ngửa mặt lên trời cười to một trận, ôm chầm lấy nàng: “Tức phụ tốt!”

Trên tấm bản đồ trong lều, có một dấu tay nhạt ở.....

Khánh thành!

==

Trời đêm hôm nay không trăng cũng không sao, quả là thời cơ tốt để giết người cướp của.

Ở khu vực giáp ranh của Nam Hàn và Đại Tần, có một ngọn núi rất kỳ lạ, nói là kỳ lạ vì hình dạng của nó giống một thanh kiếm, cao vút lên tận tầng mây, vách núi trơn nhẵn, đứng dưới chân núi không thể nhìn được đỉnh núi, trên đỉnh phủ đầy mây mù, nhìn giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng lên trời.

Nếu là người thường, đừng nói là trèo qua, chỉ sợ mới trèo lên được một hai bước, đã ngã xuống luôn.

Vì thế nên đây trở thành một vách chắn thiên nhiên tuyệt vời, mà sau ngọn núi này hơn năm mươi dặm chính là Khánh thành, cũng là thành trì nông nghiệp lớn nhất Nam Hàn, lương thảo chuyển đến quân doanh Nam Cương chủ yếu đều lấy từ đây.

Mà lúc này, dưới chân núi.

Một đội vận chuyển lương thảo đang chậm rãi di chuyển, nhìn từ trên xuống, có ánh lửa làm nền, một toán lính khí giáp nghiêm nghị, cầm đuốc đi cạnh những chiếc xe chở lương.

Trong đội ngũ vận chuyển mấy nghìn người, vị đội trưởng quan sát xung quanh, không dám thả lỏng chút nào.

Một người bên cạnh lười biếng nói: “Lão đại, có phải lần đầu chuyển lương đâu, đừng căng thẳng như thế.”

Tiểu binh ngáp một cái, chỉ vào kiếm sơn, cười hì hì nói: “Chỗ này có ngọn núi kia làm lá chắn, sao có phục binh được.....” Hắn nói được nửa câu liền run rẩy lắp bắp: “Quái.... quái... vật a!”

Tiếng thét chói tai này khiến mọi người chú ý.....

Từ trên núi có vô số con chim to bay xuống, to hơn chim bình thường đến mấy lần, hùng ưng trong núi sâu cũng không lớn như vậy, chúng bay rất nhanh, đã sắp bay xuống chỗ họ rồi.

Đội ngũ chuyển lương lập tức hỗn loạn thét lên sợ hãi, ánh lửa soi sáng những khuôn mặt hoảng sợ, có người chạy trốn chết, có người ngồi phịch xuống đất, có người quơ quơ đuốc muốn dọa.....

“Quái vật! Cút ngay!”

“Có phải lương thực làm quái vật chú ý không?”

Bỗng nhiên, một người sợ hãi kêu lên: “Đó... đó là... người! Là người!”

Đến tận lúc lại gần họ mới loáng thoáng nhìn thấy, trên mỗi con chim khổng lồ kia đều có ba người.

Nhưng chưa kịp nhìn rõ, mấy người trên lưng chim đã nhảy xuống, trường đao lóe lên ánh sáng sắc lạnh vô cùng.

Binh lính Nam Hàn còn chưa kịp phản ứng.....

Máu tươi văng tung tóe!

Trời đêm đầu thu gió lạnh, thổi bay những mùi máu tươi tanh tưởi, sau một giờ chém giết kịch liệt, à không, nghiêng về một bên tàn sát, đại đội chuyển lương chết sạch không còn một ai.

Lãnh Hạ cười híp mắt nhìn một đội xe lương thảo trước mặt, thở phào: “Cuối cùng cũng giải quyết được rồi!”

Vù vù!

Nàng bước lên hai bước, đếm một lúc, càng đếm càng mừng: “Chỗ này chừng mấy chục vạn thạch! Đủ dùng tầm hai tháng!”

Vù vù!

Phượng chớp chớp, những người này vui đến choáng váng rồi à, quay đầu lại nhìn thì thấy một đám tượng đá ngơ ngác nhìn nàng, trong tiếng gió vù vù, cuối cùng tượng đá cũng có phản ứng, ánh mắt đờ đẫn biến thành sùng bái.

Chiến Bắc Liệt nhìn tức phụ người ngoài hành tinh của mình, trong lòng vô cùng tự hào kiêu ngạo, đang muốn xông lên ôm một cái.....

Đại Tồn Chiến thần tràn đầy nhiệt huyết bị một cánh tay đẩy sang bên cạnh không chút khách khí, Thí Thiên lao lên vây quanh tức phụ hắn bàn luận sôi nổi.

“Cô nương, ngài rất suất!”

“Cô nương, chim rất suất!”

“Cô nương, dẫn chúng ta bay lần nữa đi!”

Lãnh Hạ nhìn trời, đám không có kiến thức này....

Đó là tàu lượn!

Tàu lượn a!

Vì vậy, mỗi sát thủ bắt đầu tiến hành giáo dục vỡ lòng một phen, rất nghiêm túc nói: “Đó không phải chim, là tàu lượn!”

Gà?

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ: “Cô nương, vậy để chúng ta cưới con gà kia lần nữa đi!”

Một nữ nhân lớn lên trong xã hội hiện đại im lặng giật giật khoe miệng, sau khi phát điên, nổi giận, nổ tung, bất đắc dĩ nhìn trời, không nói gì, khóc không ra nước mắt, cuối cùng không còn cách nào gạt đầu: “Đám gà kia chết rồi.”

“Chết rồi?” Mọi người kinh ngạc.

Nhưng vừa quay đầu lại nhìn đám gà kia thì tiếc hận bóp cổ tay, đồng loạt thở dài: “Cũng phải, gà nghịch thiên như thế, chắc cũng chỉ có một sinh mạng.”

Thở dài xong, lại hỏi han sôi nổi lần nữa.

“Cô nương, gà này ăn được không?”

“Gà này có dễ trứng không?”

“Ai da, có trứng thì tốt, chúng ta có thể nuôi lớn!”

Lãnh Hạ vô cùng bội phục trí tưởng tượng của bọn họ, cuối cùng quyết định kết thúc đoạn đối thoại về khoa học kỹ thuật hiện đại này.

Kết quả là, thét lên một tiếng đầy hào khí: “Kéo xe lương đi theo ta!”

Thí Thiên gạt đầu chuẩn bị xuất phát, đi được vài bước thì đồng loạt dừng lại, cuối cùng nhìn mấy con ‘gà chết’ kia rồi hô to: “Gà có cố gắng như thế, không thể để chúng phơi thây ở nơi hoang vắng a!”

“Cô nương, nhặt xác cho gà đi!”

Lãnh Hạ thống khổ gạt đầu: “Các người nhặt đi!”

Mọi người hoan hô, để mấy ‘xác gà’ lên xe rồi hăm hở bước đi.

Chiến Bắc Liệt bị đẩy qua một bên nhưng lại không oán niệm, cũng không đen mặt, vui vẻ nhìn đám không có học thức kia, ghé sát vào tai Lãnh Hạ, nghiêm mặt nói: “Tức phụ, đây không phải gà bình thường!”

Lãnh Hạ sáng ngời hai mắt, cuối cùng cũng có một kẻ có kiến thức.

Chợt nghe Đại Tồn Chiến thần thần bí thì thầm: “Đây là lúc trước, nàng nói cho ta gà bay kia đúng không?”

Lãnh Hạ lão đảo suýt thì ngã quỵ xuống.

Nhìn khuôn mặt tuần tú dương dương đắc ý của Chiến Bắc Liệt, mỗ đại sát thủ không thể làm gì khác hơn là trái lương tâm gật đầu một cái: “Đúng, đây không phải gà bình thường, là gà bay!”

Đám người vừa đẩy xe lương, vừa thảo luận về ‘gà’ dũng mãnh phi thường, ‘gà’ cống hiến, ‘gà’ kiêu ngạo, ‘gà’ hy sinh thân mình,.....

Cả đám đưa gà lên độ cao liệt sĩ, thậm chí có người còn âm thầm rơi lệ, cúi đầu thề.

“Lão tử không bao giờ ăn... gà nữa!”

Cứ như vậy, trong khi Lãnh Hạ lệ rơi đầy mặt, cuối cùng mọi người cũng tới bờ sông, thuyền đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Chuyển hết số lương thảo lên thuyền, thuyền lớn xuôi dòng vào lãnh thổ Tây Vệ, hai ngày sau, thuyền dừng lại ở bến đò, mọi người lại đánh xe lương về Đại Tồn.

Lúc đến quân doanh Nam Cương, thì đã là ba ngày sau.

Lương thảo này đủ cho hai mươi vạn đại quân dùng trong hai tháng, khiến cả quân doanh nổ tung, hoan hô ngất trời.

“Liệt Vương muôn năm!”

“Vương phi muôn năm!”

Hai người đang được tung hô kia, vừa về đến doanh trại đã chui ngay vào lều.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt bị Lãnh Hạ lôi vào lều, đang khó hiểu thì thấy tức phụ cởi áo khoác, hào sảng nói: “Đến đây đi!”

Chiến Bắc Liệt nhú mày nhìn bụng nàng, do dự hỏi: “Không phải chứ? Bây giờ ư?”

Lãnh Hạ gật đầu, tiếp tục cởi áo: “Bây giờ! Người sắp phải đi rồi, không phải lúc này thì là lúc nào?”

Hắn tiếp tục rối rắm, nuốt nước miếng yếu ớt hỏi: “Hay đợi mấy tháng nữa đi?”

Lãnh Hạ trừng mắt: “Không chờ được!”

Đại Tồn Chiến thần hít sâu một hơi, cắn răng một cái, nhắm mắt lại, quyết định vâng theo lòng mình, nhiệt huyết sôi trào: “Tức phụ, nàng xác định, thật sự muốn.....”

Lúc này, Lãnh Hạ đã cởi sạch, thân thể trắng nõn bại lộ trước mắt hắn.

Nàng khoát khoát tay, hào sảng gật đầu một cái: “Đến đây đi!”

Chiến Bắc Liệt chếp chếp miệng, nhào tới, nhào được nửa đường thì bị một cánh tay chặn lại.

Lãnh Hạ hung tợn: “Làm gì?”

Chiến Bắc Liệt nhú mày: “Không phải à?”

Mỗ đại sát thủ trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú có vài phần mờ mịt trước mắt, thầm nghĩ đá cho hắn một cước, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bảo người vẽ phờ dung đồ trên ngực ta!”

Chiến Bắc Liệt: “!@&*#%&!”

Đại Tồn Chiến thần lệ rơi đầy mặt, cúi đầu nhìn tiểu Chiến Bắc Liệt, nghiêng răng nói: “Tức phụ, giờ ta đã thế này rồi mà nàng còn bảo ta vẽ?”

Lãnh Hạ buông tay thở dài: “Vây thì đành....”

Trong sự hưng phấn của Chiến Bắc Liệt, nàng thần nhiên nói: “Để cho người khác vẽ! Ừm, lão ngoan đồng? Được đấy, lớn tuổi thế rồi, không sao cả..... Hoa cô nương? Được, hần ẻo lả, cũng không sao..... Công Tôn Minh? Cũng được, nó mới mười tuổi.....”

Còn chưa dứt lời, mỗi nam đã cầm giấy bút nhanh như chớp, giả vờ nghiêm túc ngẩng mặt lên: “Bắt đầu thôi!”

Một nén nhang sau.

Đại Tồn Chiến thần oán hận vò tờ giấy đỏ tươi ném sang bên cạnh, rồi rút tờ thứ chín mươi tám ra.....

Ngửa đầu, lau máu mũi.

Thật sự không thể trách hần, phù dung đồ chết tiệt, sấm ở trước ngực Lãnh Hạ, lại còn rất rườm rà, trước khi hạ bút đều phải quan sát kỹ một phen.... khụ khụ.

Rốt cuộc, mất một ngày, vứt đi hơn nghìn tờ giấy, Đại Tồn Chiến thần sắc mặt tái nhợt cuối cùng cũng vẽ xong phù dung đồ.

Mỗi nam choáng váng ngã xuống giường, vì chảy máu mũi quá nhiều nên cần tĩnh dưỡng.

Lãnh Hạ cười tủm tỉm, cúi người xuống hôn hần một cái rồi mặc y phục tử tế đi ra ngoài.

==

Mọi người đều tụ tập tại lầu của Hoa Thiên.

Cả đám xúm lại bàn quan sát phù dung đồ.....

Một lúc sau, Hoa cô nương chu mỏ vẩy khăn tay: “Cái lộn xộn gì đây, ta chưa từng thấy chỗ nào như thế.”

Lãnh Hạ túm cổ hần ném qua một góc, không có giá trị lợi dụng.

Hoa cô nương méo miệng, ngồi chồm hồm ở một góc vẽ vòng tròn.

Tiếp tục nhìn về phía những người khác, Thác Bạt Nhung lắc đầu: “Ta luôn đi quanh Bắc Yến và Nam Hàn, có thể nói là quen thuộc địa hình hai nước này nhất, nhưng chưa từng thấy qua.”

Ngay cả Tùng lâm hẻo lánh ở Nam Hàn hần cũng biết thì nhất định là biết rõ hai nước như lòng bàn tay, Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi hỏi: “Nói cách khác, không ở Bắc Yến hoặc Nam Hàn?”

Thác Bạt Nhung gật đầu: “Nếu ở hai nước này thì nhất định ta sẽ biết!”

Tốt, loại bỏ được hai nước, vậy thì cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, đập hần một phát rồi đẩy đi.

Thác Bạt Nhung ngồi xổm cạnh Hoa cô nương, cùng vẽ vòng tròn.

Tiếp tục chờ người khác.

Công Tôn Minh lắc đầu, không đợi Lãnh Hạ xách nó đi, đã trực tiếp đến ngồi cạnh cậu nó cười hì hì: “Ta không có giá trị lợi dụng, ta tự giác.”

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Hoàng đế càng ngày càng thân với bọn họ, cũng thoải mái không ít.

Lãnh Hạ tiếp tục chờ, chỉ còn ba người, Mộ Nhị, Công Tôn Liễu, Diệp Nhất Hoàng.

Mộ Nhị thì không cần phải nói, Lãnh Hạ cũng chẳng mong đợi gì ở Lăng Tử này, Công Tôn Liễu nhún vai, tỏ vẻ cũng không biết.

Lãnh Hạ trực tiếp chuyển qua Diệp Nhất Hoàng vẽ mặt trầm tư, nghe hần nói lảm bảm: “Hình như ta biết là chỗ nào, nhưng hơi khác một chút.”

“Khác thế nào?”

Diệp Nhất Hoàng nghĩ một chút rồi chỉ vào một lá cây của đóa phù dung: “Chỗ này, là sa mạc, vẽ rất giống sa mạc kia, nhất là mấy chỗ này, đều giống với phân bố ốc đảo trong sa mạc, nhưng cũng hơi khác, hơn nữa một chỗ đã biến mất.”

“Còn có ở đây.... ở đây.... ở đây....” Hấn nói lên những sự khác biệt nho nhỏ trong ấn tượng.

Lãnh Hạ gật đầu, Diệp Nhất Hoàng theo sư phụ hấn, đi du lịch quanh ngũ quốc, đã đi qua rất nhiều nơi, thậm chí có thể nói, chưa nơi nào hấn chưa đặt chân qua.

Phân tích xong, hấn vuốt cằm nói: “Theo ta đoán, bản đồ này đã có từ rất lâu, theo thời gian, không ít chỗ đã biến đổi, chứ nhìn tổng thể thì rất giống chỗ đó... Ân nhân a, đây là bản đồ gì vậy?”

Hấn vừa dứt lời mọi người đã nhìn sang, thậm chí cả Mộ Nhị, trong đôi mắt ngơ ngác cũng có sự hiếu kỳ nhẹ nhẹ.

Lãnh Hạ nhún nhún vai, cũng không gạt bọn họ: “Phù thành bảo tàng!”

Bốn chữ này, có uy lực không thua một quả bom nguyên tử.

Mọi người lập tức vọt tới bàn, ánh mắt nhìn phù dung đồ kia đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt cúng bái, như đang cúng bái một núi vàng.

Chỉ có Hoa Thiên, bĩu môi chậm rãi tới gần phù dung đồ.....

Lãnh Hạ đập hấn ra, ghét bỏ nói: “Buồn nôn!”

Hoa cô nương cắn môi, vò vò khăn tay, oán niệm lượn lờ.

Không thể trách bọn họ có biểu hiện như thế được, nghe đồn phù dung đồ đã có chừng trăm ngàn năm, mãi cho đến lúc Phù thành diệt vong mới coi như là xác thực tin tức bảo tàng, vô số ánh mắt trong thiên hạ đều nhìn vào, vô số người cầm quyền hao tổn nhân lực vật lực để tìm kiếm, nhất là Tiên hoàng Tây Vệ, muốn có phù dung bảo tàng đến sắp điên rồi nhưng vẫn chẳng tìm được gì.

Ai ngờ, lại ở trong tay Lãnh Hạ!

Lại ở ngay trong tay con gái của Vệ Hoàng, bị kẻ đần độn đã tâm bưng bưng kia dâng hai tay lên cho Đại Tần.

Mọi người đồng loạt nhìn trời, nữ nhân bưng hấn này....

Quả thật là chiếm hết mọi việc tốt trong thiên hạ!

Đến giờ Lãnh Hạ mới quay đầu lại hỏi Diệp Nhất Hoàng: “Người nói sa mạc nào?”

“Khi Lan hoang mạc!”

Hấn chưa kịp nói, bên ngoài đã vang lên tiếng trả lời.

Ngay sau đó, một bóng hồng chợt lóe lên, lão ngoan đồng đã đứng trước phù dung đồ, cười híp mắt nói: “Nha đầu, lão nhân gia tới rồi!”

Lãnh Hạ đang muốn hỏi, sao lão ngoan đồng lại tới nhanh như vậy.

Từ lúc nàng dùng bồ câu đưa tin đến giờ, mới được hơn mười ngày, đến nhanh thật.

Lão ngoan đồng liếc bản đồ bảo tàng đã in sâu vào lòng mình hơn hai mươi năm, vuốt râu đắc ý: “Lão nhân gia là ai?”

Hỏi thế xong, ông bắt đầu chờ.....

Chờ a chờ, chờ a chờ, không có ai phản ứng, quay đầu lại thì thấy mọi người, kẻ dờ ra, kẻ vò đầu, kẻ soi gương, kẻ lau loan đao, kẻ vẽ vòng tròn, nói chung là chỉ một câu, không nhìn.

Lão ngoan đồng bĩu môi, tự hỏi tự trả lời: “Vân Sơn diên Đạo nhân!”

Lão ngoan đồng khinh công siêu tuyệt có thể nói là đệ nhất thiên hạ, nhận được tin tức Phù thành có thể trùng kiến liền lao đến đây, giờ một sắp chết, ngồi phịch xuống ghế.

“Lão tiên bối.....” Công Tôn Liễu bước đến trước mặt ông, khom người hành đại lễ: “Vãn bối Công Tôn Liễu, tham kiến tiên bối.”

Lão ngoan đồng nhú mày, suy nghĩ hồi lâu: “A, thì ra là ngươi!”

Công Tôn Liễu vui vẻ, lại cúi người, rồi chợt nghe ông nói lẩm bẩm: “Không nhận ra.”

Hắn lão đảo suýt thì ngã quỵ xuống, cười nói: “Mười năm trước, trong hoàng cung Nam Hàn, tiên bối cứu vãn bối, cũng giúp vãn bối giải kịch độc trong người.”

Lúc này Lão ngoan đồng mới nhớ ra, nhảy lên đảo quanh hắn một vòng, tấm tắc khen: “Lúc đó lão nhân gia vào cung trộm rượu uống, không ngờ lại gặp thằng nhóc nhà ngươi, thuận tay cứu thôi, nhưng lúc đó ngươi trúng độc quá sâu nên ta cũng chỉ cứu thử xem sao, còn lại thì phải xem số phận ngươi thế nào, ai ngờ lại sống đến lớn thế này!”

Lãnh Hạ nhìn trời, lão già này, nói cái gì đấy!

Nàng vẫn luôn khó hiểu, Công Tôn Liễu trúng kịch độc của Hoa Mị, sao có thể còn sống lại còn được giải độc, giờ mới hiểu, thì ra là lão ngoan đồng thuận tay cứu.

Sự đời kỳ diệu như thế đấy, người với người luôn có duyên phận không ngờ!

Ôn chuyện xong, lão ngoan đồng không có tâm tình để chơi nữa, hưng phấn lao qua hỏi: “Nha đầu, nói với lão nhân gia một chút, Phù thành.....”

Lãnh Hạ kể hết mọi chuyện cho ông, không lừa dối một câu nào, ngay cả nguyên nhân nàng thay đổi chủ ý cũng nói: “Cần bạc!”

Nàng là người như vậy, trước đó không muốn lấy bảo tàng, không muốn nhận bất cứ lợi ích gì từ Phù thành, cho nên đứng ở góc độ khách quan, phân tích lợi và hại của việc trùng kiến. Mà giờ, nàng muốn lấy đại lễ từ Phù thành thì cần phải có hồi báo tương đương.

Lão ngoan đồng cũng không nhúc nhích, dù sao nàng có thể đường hoàng bịa ra trăm vạn lý do để ông hài lòng, nhưng lại không làm vậy. Dù thế nào thì nàng cũng có thể trực tiếp đi tìm bảo tàng mà không cần nói với ông câu nào, nàng là hậu nhân Phù thành, sử dụng bảo tàng Phù thành cũng chẳng phải là việc gì đáng trách.

Nhất là, bảo tàng này là hồi môn của nàng!

Lão ngoan đồng vốn đã suy nghĩ lại chuyện trùng kiến, đã không còn mong ước gì, dù sao lần trước Lãnh Hạ đã phân tích, những lời đó cũng không phải là không có đạo lý, tình hình lúc đó, thật sự không thích hợp để trùng kiến Phù thành, dù trùng kiến, cũng không còn là Phù thành nữa, nhưng dù thế, ông đã tâm tâm niệm niệm chuyện này hơn nửa đời người, dù sao vẫn có vài phần tưởng niệm.

Mà hôm nay, hy vọng đã đến.

Lãnh Hạ giải thích cực kỳ cặn kẽ, nếu Phù thành muốn trùng kiến, vậy thì phải trùng kiến vào lúc thiên hạ thái bình, có thể ba năm, có thể năm năm, có thể còn lâu hơn nữa.

Lão ngoan đồng thì không sao hết, chỉ cần có thể trùng kiến, đợi đến lúc chết cũng đợi được!

Về mặt hào khí, vỗ tay một cái: “Nha đầu, bảo tàng, lấy đi!”

==

Lúc quay về lều, Chiến Bắc Liệt vẫn còn đang ngủ.

Lãnh Hạ vươn tay, chọc chọc hai cái vào lông mi hắn.

Nhất thời, mõ Chiến thần nhú mày, môi hơi mím lại, có chút tức giận lầu bầu: “Tức phụ, đừng nghịch.....”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, thấy người này vẫn còn đang ngủ say, rõ ràng là nói ra câu này trong tiềm thức, bỗng nhiên nở nụ cười, rón rén bò lên giường, ôm cổ hắn chìm vào giấc ngủ.

Ngủ ngọt ngào đến tận bữa tối, mới bị những tiếng động ồn ào ở ngoài làm tỉnh giấc.

Lãnh Hạ nhìn Chiến Bắc Liệt đã tỉnh từ lúc nào nhưng sợ động đến nàng nên vẫn duy trì một tư thế, hôn hân một cái hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì thế?”

Mùi rượu và mùi thịt thơm phức bay đến, Chiến Bắc Liệt cười nói: “Chuyện lương thảo tạm thời đã được giải quyết rồi, chỉ còn đợi nàng lấy bảo tàng đến tiếp viện nữa thôi. Ngày mai đại quân sẽ xuất phát, giờ đang cuồng hoan!”

Lãnh Hạ gật đầu, ghé sát vào tai hân thổi khí: “Vậy thì, chúng ta cũng cuồng hoan đi?”

Mồ Chiến thần cảnh giác, ưng mâu lạng lẽ liếc về phía tức phụ mình, mẫu sư tử ôn nhu như vậy, lẽ nào bản vẽ vừa rồi đã bị.....

Hồng?

Đại Tần Chiến thần nuốt nước miếng một cái, nhớ tới bao nhiêu máu đã hy sinh của mình, nhớ tới dân vật chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, khóc không ra nước mắt: “Tức phụ, còn muốn?”

Lãnh Hạ nghi hoặc chu môi, quả nhiên nam nhân rất nhạy cảm với loại chuyện này sao?

Nếu đã nói thì nàng sẽ không ngại ngừng, nhẹ nhàng cởi áo khoác ra ném đi.

Một bàn tay bốc nắm lấy vai nàng, mồ nam run rẩy nói: “Tức phụ, không chịu được nữa a....”

Cuối cùng Lãnh Hạ cũng hiểu!

Nàng hung tợn trừng mắt: “Không phải bảo người vẽ!”

Đại Tần Chiến thần sáng ngời hai mắt, tiện tay kéo luôn cái áo Lãnh Hạ đang cởi: “Vậy thì?”

Mồ nữ cắn răng, không nói hai lời kéo nốt áo trong ra, rồi nhào tới cắn vào cổ hân, bản tính mẫu sư tử được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, dùng hành động thực tế nói cho hân biết.

Đầu lưỡi ẩm áp khe liếm chỗ hầu kết, cuối cùng mồ nam cũng hiểu.....

Hú một tiếng, biến thành sói vồ mồi!

“Cẩn thận con gái người.”

“Đương nhiên!”

==

Sáng sớm hôm sau.

Dù vừa cuồng hoan một đêm nhưng dù là Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ, hay các binh sĩ trong quân doanh đều dậy rất sớm.

Chiến Bắc Liệt tự chọn năm vạn binh tinh nhuệ trong hai mươi vạn binh, lấy quân nhu lương thảo đầy đủ, rồi lệnh ọi người chuẩn bị hành lý để lên đường.

Lãnh Hạ cũng đưa Thí Thiên cho hân, hân không từ chối vì muốn tức phụ an tâm.

Dù sao chuyện này cũng cực kỳ nguy hiểm!

Trừ Chiến Bắc Liệt, Lãnh Hạ và đám người lão ngoan đồng, Tiêu Trần Kiên cũng lãnh đạo đại quân xuất phát vào hôm nay.

Một đi theo Tùng lâm hẻo lánh, đánh thẳng vào trung tâm Nam Hàn; một phô trương thanh thế đánh vào Nam Hàn, thực hiện kế dương đông kích tây; một dẫn mọi người đến Khi Lan hoang mạc, tìm kiếm bảo tàng bổ sung quân nhu.

Mọi người đứng ở cửa quân doanh, hàn huyên vài câu rồi yên lặng lui xuống để không gian lại cho hai người.

Chiến Bắc Liệt ôm lấy tức phụ, chậm rãi xoa bụng nàng, nhẹ giọng dặn dò: “Trong bảo tàng Phù thành, ngay cả lão ngoan đồng cũng không rõ toàn bộ, nhất định phải cẩn thận.”

Lãnh Hạ gật đầu, ôm lấy cổ hân, hứa hẹn: “Nhất định phải bình an tiến vào trung tâm Nam Hàn, trong vòng hai tháng ta sẽ đến!”

Mỗi người nói một câu, không cần nhiều lời nữa, ưng mâu phượng mâu lẳng lẳng nhìn nhau....

Một lát sau, cùng mỉm cười, dùng khẩu hình nói:

“Còn sống!”

176. Q.3 - Chương 19: Vùng Đất Không Ai Quản

Edit: Kiri

Khi Lan hoang mạc nằm ở cực tây Tây Vệ, cùng với Tuyết phong phía bắc Bắc Yển, Quỳnh lâm phía nam Nam Hàn, Vân hải phía đông Đông Sở, được xưng là tứ đại địa cực.

Nếu muốn đến Khi Lan hoang mạc thì phải qua Phù thành cũ đã.

Bây giờ, cách lúc mọi người xuất phát, đã hơn nửa tháng.

Bây giờ mới ra khỏi Tây Vệ hai ngày, Lãnh Hạ vốn cho rằng đường xá phải hoang vắng tiêu điều không một bóng người, nào ngờ, trên đường gặp phải không ít lũ khách đi cùng đường, hoặc cao thủ trên giang hồ thi triển khinh công bay đi, hoặc mấy hạng trộm cắp cứ lén lút nhìn hành lý của nàng....

Có lũ khách trên đường thì không nói nhưng cả quán trọ cũng có thì khiến Lãnh Hạ không thể hiểu nổi.

Hoàng hôn dần buông xuống, thay thế cái nắng gắt ban trưa bằng cái lạnh nhẹ nhàng.

Lãnh Hạ khép vạt áo lại, nhìn vào quán trọ hai tầng không nhỏ trước mặt, bên trong vô cùng náo nhiệt.

Cuối cùng, nàng nhú mày lại nói lên nghi hoặc của mình: “Chẳng phải lúc trước Phù thành bị tàn sát biến thành một tòa thành chết sao?”

Phù thành đã biến thành thành chết, mà Khi Lan hoang mạc lại càng ít người đặt chân tới, những lũ khách trên đường và những người trong quán trọ kia muốn đi tới đâu?

Vừa nói xong, mọi người đồng loạt nhìn qua, trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt này, khiến Lãnh Hạ cảm giác mình là một người ngoài hành tinh!

Một lúc sau, Hoa Thiên vẫy vẫy khăn tay, che miệng cười run rẩy hết cả người: “Ai y, người sẽ không cho rằng, Phù thành trống rỗng, mùi máu tươi không tiêu tan, ban ngày gió bụi thét gào ban đêm không trăng không sao âm u quỷ quái đấy chứ?”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ không đúng?”

Mọi người cười to không ngừng, hô luôn miệng: “Gà mờ!”

Thác Bạt Nhung vỗ trán một cái phỉ nhổ: “Không có học thức, thật là đáng sợ”!

Lãnh Hạ trừng mắt, hét lớn: “Nói đi!”

Diệp Nhất Hoàng cười híp mắt giải thích cho nàng: “Ấn nhân, Phù thành này đã bị diệt hai mươi năm, nhưng bản đồ bảo tàng lại không có tin tức, hai mươi năm qua, cũng không chỉ quý tộc các nước đang tìm mà toàn bộ thiên hạ đều đang tìm. Có người mất mấy tháng mấy năm rồi thất vọng rồi đi nhưng cũng có người cố gắng bám trụ lại, dần dần, nhóm trước chưa đi nhóm sau đã tới, trong Phù thành càng ngày càng nhiều người.....”

Công Tôn Liễu khẽ cười nói tiếp: “Hơn nữa nơi đó tách rời khỏi Tây Vệ, không có Hoàng đế không có quan phủ không có quan binh, không ít người phạm tội, bị đuổi giết, có hận thù, bắt đầu trốn đến Phù thành, dần dần, biến thành một nơi không ai quản!”

Lãnh Hạ nhíu mày: “Tây Vệ mặc kệ sao?”

“Theo như ta đoán, Tiên hoàng Tây Vệ muốn nhiều người tới tìm, có lẽ có kẻ gặp may tìm được bảo tàng giúp lão ta một đại ân...” Hoa Thiên khinh bỉ nói: “Sau đó thì sao, là muốn quản cũng không quản nổi, trong đó dần dần tụ tập nhiều kẻ hung thần ác sát, cao thủ giang hồ, sát thủ, cường đạo, kẻ trộm..... Chỗ như vậy, tội gì Tây Vệ tới để tự tìm phiền toái?”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Rồi nàng lập tức trừng mắt lên nhìn một đám đang cười híp mắt: “Sao các người không nói trước cho ta?”

Mọi người cười ngả trái ngả phải: “Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết, người là Tây Vệ Nữ hoàng mà lại không biết.”

Phía tây Tây Vệ, có một vùng đất không ai quản, cái này căn bản là một chuyện nổi tiếng trong thiên hạ.

Bọn họ không biết Lãnh Hạ chỉ là một người đến từ thế giới khác, đến đây mới được năm năm, nên tất cả mọi người đều cho rằng, nàng biết, nhất là, nữ nhân này còn là Hoàng đế Tây Vệ!

Một cánh tay nhỏ kéo kéo vạt áo nàng, Lãnh Hạ cúi đầu thì thấy con trai mình tươi cười gật đầu nói: “Mẹ, Thập Thất cũng biết!”

Lãnh Hạ không nói gì nhìn trời, được rồi, đây là trả thù a!

Rốt cuộc nàng cũng bị những kẻ cổ đại này cười nhạo một lần.

Mổ nữ nhân cực kỳ bình tĩnh, ho khan một cái rồi nắm tay con trai đi vào trong quán trọ.

Trong đại điện tối đen như mực, mấy cái bàn thô sơ kê loạn ở khắp nơi, mười mấy tên quỷ say ngả trái ngả phải, ôm vai bá cổ uống rượu, có tên còn ngã vật ra nền, bàn khác thì có không ít hán tử hung thần ác sát, đập bàn thét to.

“Báo tử! Báo tử...”

“Tiểu! Tiểu! Mổ tiểu cho lão tử!”

Màn vải bị nhấc lên, ánh mặt trời chiếu vào màn đêm trong ấy, ngay lập tức, trong đại điện lặng ngắt.

Tất cả mọi người đều nheo mắt lại nhìn ra cửa.

Nữ tử đi đầu mặc bạch y, dung nhan lạnh lùng, thân hình gầy nhỏ, bụng nhô cao, nắm tay một đứa trẻ xinh xắn đáng yêu, đang cười híp mắt nhìn bọn họ.

Phía sau, lão đầu hồng hào râu tóc bạc phơ, nam nhân trong trẻ nhưng lạnh lùng động tác cứng nhắc, đứa trẻ mười tuổi mặt mày thanh tú, eo lả xanh biếc ông ẹo, hán tử cường tráng khiêng loan đao, mỹ nam tử khí chất phong hoa tuyệt đại, thiếu niên thông minh lạnh lợi.

Nhóm người như vậy, nhìn qua thì đều khác nhau, nhưng có một điểm chung, là quý khí!

Dù là ai, đều có khí chất cao quý!

Các hán tử trong quán trọ, đều cầm vũ khí lên đi về phía bọn họ.

Mây liễu nhướn lên, Lãnh Hạ hứng thú nhìn, có ý gì đây.....

Cướp?

Nàng khẽ cười một tiếng, đang muốn động, thì có một nữ tử trên lầu hai quát to: “Nếu dọa chạy khách của cô nãi nãi, các người đều cút ra ngoài ngay!”

Tiếng quát này có vài phần hấp dẫn, vô cùng lười biếng kiêu mị, cũng khiến các nam nhân ở dưới đồng loạt thu hồi binh khí, liếc mắt nhìn các nàng một cách không rõ, rồi quay lại chỗ ban đầu, đánh bạc, uống rượu, đánh nhau, ngủ, tất cả như cũ.

Lãnh Hạ nhìn lên trên, trên cầu thang cũ nát có một nữ tử, chưa đến ba mươi tuổi, dáng vẻ lười biếng, rất phong trần. Nhưng ánh mắt của nữ tử này, trong đôi mắt hổ phách kia, có vài phần tang thương, vài phần ngang bướng, vài phần mỉa mai, câu nhân mà không biết.

Nhanh như chớp, dáng người mềm mại đã thả mình lao xuống, vắt chân nằm trên bàn gỗ bần thủ, chống đầu ngái ngủ hỏi: “Khách quan, ở trọ?”

Lãnh Hạ kéo một cái ghế cũng bần thủ ra, nhưng không ngại, thản nhiên ngồi xuống.

Nàng nhướn mày hỏi: “Ở trọ thì sao? Mà không ở trọ.... thì như thế nào?”

Nữ tử nhấc mí mắt lên, liếc nhìn nàng một cái, rồi đảo qua đám hán tử trong đại điện, khẽ cười nói: “Không ở trọ thì không phải khách của cô nãi nãi, mà không phải khách của cô nãi nãi thì có làm sao ta cũng không xen vào!”

Lãnh Hạ cũng cười khẽ, đánh giá cô gái trước mặt rồi vươn vai: “Vậy thì ở trọ đi!”

Nữ tử sững sốt, cười to, trở mình đứng dậy, kêu to: “Nghe cho kỹ, trong thời gian mấy vị này ở trọ, an phận cho cô nãi nãi, nếu ai cản tiền tài của cô nãi nãi thì đừng trách ta không nể mặt!”

Dứt lời, phũ phàng dẫn mọi người lên lầu hai.

Trên lầu hai, nữ tử nhanh như chớp đẩy cửa tám gian phòng, tựa ở cửa gian cuối cùng, lười biếng vươn tay: “Tổng cộng tám gian phòng, cho các người hết, tám mươi lượng một đêm, chào mừng quay lại!”

Bộp!

Đập ngân phiếu trăm lượng vào tay nàng, nàng nắm lấy rồi sảng khoái xoay người....

Đột nhiên dừng bước lại, nhìn ngọc thủ đang chắn ngang trước người mình, nữ tử nhướn mày: “Khách quan, còn gì sao?”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, phun ra hai chữ: “Tiền thừa!”

Nữ nhân nở nụ cười.

Như là nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, nàng ta tựa lưng vào vách tường, nắm ngân phiếu cười ha ha: “Trong vòng trăm dặm quanh đây, ai không biết Cơ Tam Nương ta, bạc đã vào miệng ta còn muốn cô nãi nãi phun ra.....”

Tiếng cười chợt ngừng, nàng nhìn bàn tay rỗng tuếch, ánh mắt nhìn sang Lãnh Hạ lần này đã hoàn toàn thay đổi.

Nữ tử đối diện, mang thai ít nhất là sáu tháng, cũng thản nhiên dựa vào tường như mình, nhìn qua nhu nhu nhược nhược không có nửa phần nội lực, nhưng ngay cả nàng cũng không nhìn rõ, chỉ thấy trước mặt có bóng trắng lóe lên, ngân phiếu trong tay đã đổi chủ rồi!

Còn nữ tử kia, lại giống như chưa từng động, cũng thản nhiên, cũng dẹt dẹt.

Một lát sau, Cơ Tam Nương lạnh lạnh cười nói: “Thì ra đụng phải người trong nghề!”

Khó trách lúc này đối mặt với một đám hán tử hung thần ác sát lại luôn trấn định!

Lãnh Hạ cầm ngân phiếu, rồi hất hất cằm: “Đi vào bàn?”

Cơ Tam Nương vươn vai, vạt áo trượt xuống hơn phân nửa, lộ ra da thịt màu lúa mạch gợi cảm, hỏi Lãnh Hạ vấn đề như lúc đầu nàng đã hỏi: “Đi vào thì sao? Mà không vào... thì thế nào?”

Lãnh Hạ trả lời lại không như nàng ta nghĩ, nàng lạnh lùng phun ra: “Người không có lựa chọn!”

Dứt lời, xoay người vào phòng.

Cơ Tam Nương cũng không xấu hổ, đi nhanh vào theo, đi được nửa đường thì quay đầu lại, nhìn tiểu tiên đồng ngoài cửa hỏi: “Đây là con trai người?”

Chiến Thập Thất chớp chớp tiểu ưng mâu, chỉ cách Cơ Tam Nương có một bước, đáng yêu gật đầu: “Đó là mẹ ruột ta.”

Cơ Tam Nương chột ra tay!

Lao về phía Chiến Thập Thất.....

Lãnh Hạ cũng không quay đầu lại.

Hoa Thiên cười giả lả.

Thác Bạt Nhung chuyên tâm lau loan đao.

Lão ngoan đồng vuốt râu cười tủm tỉm.

Mộ Nhị vẫn ngơ ngác như trước.

Diệp Nhất Hoàng vươn vai, hưng phấn xem trò vui.

Công Tôn Liễu và Công Tôn Minh liếc nhau cùng nhún vai.

Ngay lúc sắp tóm được Chiến Thập Thất thì mỗ tiểu hài tử nhìn quanh đám người trong phòng thấy không có ai chuẩn bị ra tay, nó còn có thời gian thở dài oán hận: “Thời khắc mấu chốt vẫn phải tự dựa vào mình a!”

Dứt lời, thoát một cái đã biến mất.

Cơ Tam Nương kinh hãi, tiểu hài tử vô hại lúc này đã ngồi bên cạnh mẹ nó, lấy lòng nói: “Mẫu thân, Thập Thất thật là giỏi!”

Mổ mẹ ruột gật đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

Cơ Tam Nương giật giật khóe miệng, một lúc sau mới phun ra một từ: “Kháo!”

Hai mẹ con này, đều là biến thái!

Đấu tranh cũng đã đấu tranh qua, nàng không có tâm tư gì khác nữa, được rồi, dù là có cũng không làm được.

Bước vào phòng, hất áo lên ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi như không xương, vắt chân hỏi: “Sao, nói đi, muốn hỏi gì?”

Lãnh Hạ cũng không cướp cửa nàng, ném ngân phiếu lại: “Tình hình Phù thành.”

Bọn Hoa Thiên dù biết cũng chỉ là tin đồn, mà lúc Diệp Nhất Hoàng tới đây cũng đã là mười năm trước, tóm lại là không hiểu bằng kẻ ở đây.

Mà còn có một việc, từ lúc vào đây thấy có vài phần không đúng, như là dọc đường chỉ có người đến Phù thành chứ không có người đi từ hướng Phù thành ra, như là những hán tử trong quán trọ này, giống như ở đây thường xuyên, chuyên cướp bóc để kiếm sống.

Cách Phù thành gần như vậy mà lại ở lại quán trọ này.....

Cơ Tam Nương bắt lấy ngân phiếu rồi đáp: “Người hỏi đúng người rồi, chuyện Phù thành, chờ người vào thành còn muốn hỏi thì muộn rồi!”

Lãnh Hạ cau mày, nghe giọng điệu nàng ta thì quả nhiên có chút vấn đề.

Cơ Tam Nương chậm rãi nói: “Phù thành a, chỉ cho vào, không cho ra!”

“Gạt người à?” Diệp Nhất Hoàng chạy vào phòng rung đùi đắc ý: “Huynh đệ ta cũng đã tới, chưa từng nghe cái này a!”

“Lúc người tới, đã mấy năm rồi?” Cơ Tam Nương lười biếng liếc nhìn hắn một cái: “Từ lúc Phù thành bắt đầu trở thành nơi không ai quản lý nổi, người tới ngày càng nhiều, chia làm ba loại, thứ nhất, vào tị nạn, thứ hai, tìm kiếm người tị nạn để trả thù, thứ ba, tìm manh mối bảo tàng.”

“Dù là loại nào thì ngày càng nhiều người, loại thứ nhất là vì tránh kẻ, nếu ai cũng có thể vào giết người rồi ra thì tị nạn thành trò đùa à? Loại thứ hai, vì có điều lệ mới kia, nên cũng phải cân nhắc xem kẻ thù kia có đáng để trả giá cả đời trong ấy không, loại thứ ba, càng khiến nhiều người chùn bước, có bảo tàng thì sao, cũng không ra được?”

Lãnh Hạ gật đầu hỏi tiếp: “Chẳng phải Phù thành là nơi không ai quản sao, trời mặc kệ đất mặc kệ, không Hoàng đế không quan phủ không quan binh, ai ra luật kia?”

Cơ Tam Nương ngồi thẳng người dậy, tán thưởng liếc nàng: “Rốt cuộc đã hỏi tới trọng điểm!”

“Chỗ như vậy, hỗn loạn không thể tả, đương nhiên là quả đấm của người nào lớn thì người đó là lão đại! Sáu năm trước có cách là cứ ba năm mở lời đài tỷ vô một lần, chỉ cần thắng là được đảm nhiệm Thành chủ ba năm, Thành chủ chỉ cần hưởng thụ thôi, thi thoảng ra vài điều luật, dù là đánh nhau hay giết người cướp của cũng không cần quản, chuyện tốt như thế, đương nhiên là người người đổ xô vào, người đầu tiên đảm nhận Thành chủ đã ban luật kia, từ nay về sau, chỉ cho vào, không cho ra!”

Lãnh Hạ hỏi lại: “Phù thành này sống kiểu gì?”

Một thành trấn chỉ cho vào không cho ra thì lấy bạc ở đâu ra?

Cơ Tam Nương đứng lên, nhìn xuống đám âm ỉ ở dưới: “Thấy những kẻ đó không, bọn họ tâm tâm niệm niệm muốn vào thành, cũng chính là nguồn kinh tế của Phù thành, muốn vào thành, năm nghìn lượng bạc!” Nàng nói xong, còn bổ sung: “Một người!”

Hoa cô nương hít một ngụm lãnh khí: “Thành chủ này biết buôn bán thật!”

Lúc này Lãnh Hạ mới hiểu, những hán tử dưới lầu này đang hưng phấn tới Phù thành lại phát hiện không có bạc là không thể vào, nên đành ở đây cướp bóc những người có tiền, nhưng những kẻ đến đây chắc cũng chẳng phải hạng vừa.

Cơ Tam Nương thấy nàng có suy nghĩ liền giải thích: “May mắn thì cướp được bạc rồi vào còn không may thì bị thương hoặc mất mạng. Quán trọ này của cô nãi nãi thấy vô số người như thế rồi!”

Thác Bạt Nhung lau loan đao, lạnh lùng nói: “Nếu như là ta, sẽ trực tiếp cướp quán trọ này của người!”

“Công phu của cô nãi nãi tuy rằng kém các người...” Cơ Tam Nương cười nói, nói được nửa câu thì liếc về phía đứa trẻ như tiểu tiên đồng kia, mỗ tiểu hài tử liền cười vô tội nhìn nàng, nàng lập tức dời mắt, im lặng giật giật khóe miệng, nhìn dưới lầu nói: “Nhưng đối phó với chúng thì dư dả, người có khả năng thật sự thì sẽ không khó để cướp được năm nghìn lượng bạc!”

“Vậy còn trong thành?”

Cơ Tam Nương nhún nhún vai, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Chỉ cho vào không cho ra nên là bị khép kín, ta cũng không biết nhiều, chỉ là người bên cạnh Thành chủ, thi thoảng đi ngang qua thì nói thôi.”

Mây liễu nhướn lên, Lãnh Hạ nhanh chóng nắm được trọng điểm: “Người bên cạnh Thành chủ, có thể ra khỏi thành?”

“Thành chủ có đặc quyền.” Cơ Tam Nương đi tới cửa, nháy mắt với nàng: “Cô nãi nãi lại miễn phí nói cho các người một câu, lời đài tỷ vô ba năm một lần, đã bắt đầu rồi!”

Sau khi nàng đi, mọi người vây quanh bàn đều không ngờ Phù thành còn có quy củ như thế.

Lãnh Hạ phân tích: “Vào thành thì dễ, tám người bốn vạn lượng bạc, ra khỏi thành thì sợ rằng còn phải phí chút sức lực, một là phải có Thành chủ hỗ trợ, hai là...”

Mọi đồ mọng khê mở, chậm rãi phun ra: “Biến thành Thành chủ!”

Tuy rằng không biết lời đài này có quy củ gì nhưng nàng tin, câu Cơ Tam Nương vừa nói kia, tuyệt đối có thâm ý khác.

Mọi người đang gật đầu đồng ý thì thấy mỗ tiểu quý chạy đến cạnh nàng, âm ỨC chọc chọc ngón tay: “Mẫu thân, Thập Thất nữa là chín người!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, chếp chếp miệng.

Không biết trẻ con bốn tuổi có vé trẻ con không?

==

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người nghỉ ngơi xong liền chuẩn bị khởi hành.

Các hán tử trong đại điện đã sớm được Cơ Tam Nương thông báo, không những không ra tay còn nhẹ nhõm nhìn các nàng đi như tống ôn thần đi vậy.

Lãnh Hạ nghi hoặc đảo qua mọi người, nhún vai, không nghĩ nhiều nữa.

Nhưng mà nghi hoặc này, một canh giờ sau càng thêm mãnh liệt, nàng nhìn mấy hán tử lén lút theo sau, khó hiểu nhử nhử mày, những người này rõ ràng đã không còn hung hãn và ngoan lệ, trong ánh mắt nhìn về phía các nàng, à không, là nhìn về phía Chiến Thập Thất, lộ vẻ mong mỏi và tủi thân.

Lãnh Hạ quay đầu lại cười với con trai, hơi lạnh giọng hỏi: “Thập Thất?”

Mỗ tiểu hài tử ngược đầu, vẽ mặt vô tội: “Thập Thất không làm chuyện xấu!”

Lãnh Hạ nhìn trời, đứa nhóc này, giống y cha nó, luôn giấu đầu hở đuôi.

Rốt cuộc, mỗ tiểu hài tử thở dài một tiếng rồi nhảy tại chỗ.

Nhảy a nhảy.....

Leng keng!

Nhảy a nhảy!

Lạch cạch!

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, nhìn con trai nho nhỏ nhảy lên, rồi vô số cái gì đó rơi ra ngoài....

Cừ thật, đều là bạc!

Bạc đĩnh, bạc vụn, thậm chí là tiền xu, cái gì cần có đều có!

Chiến Thập Thất nhảy một lúc rồi sờ sờ khắp người, cười tủm tỉm nhận tội: “Mẫu thân, hết rồi.”

Lãnh Hạ giật giật khóe miệng, quay đầu lại nhìn mấy hán tử, đồng tình với bọn họ, những người này dùng mạng để đổi tiền vào cửa lại bị con mình.....

À.....

Lãnh Hạ hỏi: “Con trai, lấy kiểu gì?”

Chiến Thập Thất chống nạnh, tiểu ưng mâu híp đắc ý nói: “Mẫu thân là Đồ thần, sao Thập Thất có thể khiến mẹ mất mặt! Tùy tiện chơi vài ván, chuyện nhỏ!”

Mọi người nhìn khuôn mặt cứng ngắc của nữ nhân nào đó, ghen cười sắp hỏng rồi.

Tiểu quỷ này, còn bư hãn hơn cả mẹ ruột nó!

Mỗ tiểu hài tử ghét bỏ vung tay lên: “Ta thắng có chút tiền mà đuổi theo cả đường, lấy đi lấy đi!”

Các hán tử vui sướng lao đến khóc rống lên.

“Đa tạ lão đại, đa tạ Lão đại!”

Chiến Thập Thất lười biếng ‘Ừm’ một tiếng, còn muốn đắc ý tiếp thì bị mỗ nữ xách đi.

Trên đường đi họ thấy một thi thể, mà người này cũng là một trong số những hán tử hôm qua, chắc là giống lời Cơ Tam Nương, đụng phải người không vừa, bạc không lấy được còn mất mạng.

Mọi người ở đây, đều không phải người mềm yếu, cũng đã quen sống chết, chỉ là mạng của một kẻ cướp cũng không khiến họ xúc động.

Nhưng thi thể này, thể hiện một ý nghĩa khác.

Công Tôn Liễu thở dài một tiếng: “Phù thành này, phóng đại mặt trái của con người đến cực hạn!”

Phù thành bây giờ, tuyệt đối khiến nhân tính của con người mài mòn đến không còn.

Có bạc là Lão đại, có sức mạnh là Lão đại, giết người phóng hỏa vào nhà cướp của cũng không có ai để ý, ác độc cũng không ai phỉ nhổ, người mềm yếu thì mất mạng, cũng chỉ có thể trách mình không có năng lực, chẳng trách được ai.

Đến tận lúc này, nghi nhìn thấy thi thể này, họ mới cảm nhận được, nơi này hỗn loạn, lãnh khốc, tàn nhẫn, xấu xa.....

Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn lão ngoan đồng từ lúc sắp đến Phù thành thì có chút trầm mặc, thản nhiên nói: “Tiền bối, đó cũng không phải là Phù thành!”

Lão ngoan đồng chậm rãi ngừng đầu, suy nghĩ lời nàng một lúc rồi cười cười, trở lại bình thường.

Đúng vậy, đó là Phù thành nhưng cũng không phải là Phù thành.

Đây chỉ là một tòa thành mang tên Phù thành thôi, trong ấy đã không còn người nữa, linh hồn của một thành trấn là bách tính, mà ngôi thành này đã không còn bách tính lúc trước, đã không còn phù dung bảo tàng, đã không còn thương nhân tính toán chi li, đã không còn trẻ con ba tuổi biết gảy bàn tính.....

Nơi không ai quản lý này chỉ trùng hợp ở chỗ Phù thành ngày xưa thôi!

Lãnh Hạ nhìn ông đã bình thường lại: “Ta đã đồng ý với tiền bối thì nhất định sẽ tuân thủ, sẽ cho ông một Phù thành chân chính, lấy thương làm danh, lấy tài làm tiếng!”

Lão ngoan đồng cười híp mắt nhìn nàng, cười to hoan hô: “Nha đầu tốt! Nha đầu tốt!”

Bỗng nhiên, ông rút cổ lại, trốn sau Diệp Nhất Hoàng đang cười tủm tỉm, nhỏ giọng bĩu môi: “Đầu gối.”

Mộ Nhị chậm rãi chuyển động con người, thu hồi lại vẻ ghét bỏ, tiếp tục ngơ ngác bước đi.

Chiến Thập Thất hiếu kỳ chạy đến bên cạnh lão ngoan đồng, hỏi nhỏ: “Sư phụ, sao người lại sợ nhị sư huynh?”

Lão ngoan đồng gãi đầu một cái, lập tức đứng thẳng lên, trừng mắt: “Ai sợ? Sợ gì? Vi sư chỉ.....”

Ông nuốt nước miếng một cái, vừa liếc Lăng tử vừa lén lút nói thầm với mõ tiểu hài nhi: “Vi sư chỉ khinh bỉ hần, đứng, khinh bỉ! Rất nhàm chán, không thú vị, rất khô khan, đúng là không phải đồ đệ của vi sư!”

Mõ tiểu hài tử trợn trắng mắt, muốn lừa ai thế?

Mõ lão đầu giật giật râu, khóc không ra nước mắt, lẽ nào đường đường là Vân Sơn diên Đạo nhân, mà cả đời này lại bị hai đồ đệ chửi đến chết?

Mọi người cười ha ha.

Cứ như vậy, đi gần một ngày sau thì tòa thành trì thần bí đã gần ngay trước mắt.

Tuy rằng tiếng động ồn ào bên trong khốc với vẻ hoang vắng Lãnh Hạ đã tưởng tượng nhưng cũng giống một phần, trong không khí nồng nặc mùi máu tanh, tường thành nguy nga rộng lớn cũng nhuốm không ít máu, những đóa hoa phù dung nở rộ khắc trên cửa thành cũng đỏ tươi không ít.

Mà trên tấm biển ngoài cửa có khắc:

Phù thành.

177. Q.3 - Chương 20: Tức Phụ Nhớ Ta Sao

Edit: Kiri

Gió mát thổi qua cửa thành rộng mà, vang lên những tiếng động nhẹ nhàng, giống như đang xuyên qua thời không trở về hai mươi năm trước, gọi lại kỷ ức xa xưa.

Vàng bạc tiền đồng, bàn tính hạt châu, những âm thanh lần lượt vang lên bên tai Lãnh Hạ.

Từng hàng dài thương đội ra ra vào vào, tất cả thương nhân của ngũ quốc đều từng qua lại, ngà voi Nam Hàn, xương thú Bắc Yên, san hô Đông Sở, những chiếc xe chở đầy đồ quý giá, những đứa trẻ lắc lắc bàn tính đứng trước cửa nhìn cha mình đi xa, trong mắt lóe lên tia sáng sùng bái và kiên định.

Phù thành ngày xưa phồn hoa giàu có hiện lên trước mắt, bỗng nhiên cảnh vật thay đổi, nhìn lại lần nữa, thì thành trì này lại đổ nát hoang tàn, loang lổ máu tươi.

Nàng cười khẽ một tiếng, đây là huyết mạch đi!

Lão ngoan đồng than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt râu mép, trong mắt hiện lên vài phần hồi ức: “Cảnh còn người mất, cảnh còn người mất a!”

Chẳng phải chính là cảnh còn người mất sao?

Bây giờ ở cửa thành, chỉ còn tiếng chém giết, tiếng đánh nhau, tiếng kêu rên, tiếng máng chửi, tiếng binh khí va chạm, còn có tiếng thủ vệ chửi bới: “Có vào thành không, không có tiền thì rút qua một bên đi!”

Người nói chuyện là một đại hán khoẻ mạnh, một mắt bị che bởi miếng vải đen, còn mắt kia thì vằn tơ máu, giận dữ nhìn bọn họ.

Lão ngoan đồng ghét sát vào gần Lãnh Hạ cảm thán: “Người này chính là sát thần hung danh hiển hách trên giang hồ, mười năm trước giết cả nhà mình, thành danh sau một đêm, làm nhiều việc ác hoàn toàn không có nhân tính, bị người trong võ lâm đuổi giết thay trời hành đạo, mấy năm trước đã mai danh ẩn tích, không ngờ lại ở đây.”

“Kia nữa!” Ông chỉ vào một nam nhân dáng vẻ thư sinh, giới thiệu: “Người kia nhìn mới chỉ hai mươi tuổi nhưng thật ra đã gia nhập giang hồ hơn ba mươi năm, bây giờ..... lão nhân gia xem nào, cũng phải hơn năm mươi tuổi. Chuyên luyện thái âm bổ dương là hái hoa, một thân tà công danh chấn võ lâm.”

“Ai nha, người kia người kia.....” Lão ngoan đồng kinh hoảng nhảy ra phía sau hai bước, ghét bỏ nhìn một nữ tử ở phía xa: “Nữ tử đeo khăn che mặt kia chính là Độc nương tử, công phu bình thường nhưng toàn thân đều là kịch độc, ngay cả máu cũng độc, chỉ cần đến gần nàng ta trong vòng ba thước tuyệt đối xong đời!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, có hứng thú hỏi: “Người cũng xong?”

“Sao có thể, lão nhân gia là ai, lúc làm mưa làm gió trên giang hồ, những tiểu oa nhi này còn chưa sinh ra đâu!” Lão ngoan đồng cũng chớp chớp mắt theo, dương dương đắc ý: “Sao phải sợ nàng ta? Ngốc a ngốc a, lớn tuổi a!”

Lão ngoan đồng thao thao bất tuyệt hồi lâu, nói chung là nói sơ qua toàn bộ thông tin của mấy kẻ giữ cửa, chỉ cần nhìn mấy người này cũng biết, những kẻ bên trong cũng không khác là bao, chắc chắn là không tốt lành gì.

Bây giờ, Lãnh Hạ lại quan tâm một vấn đề khác: “Vậy tiền bối bao tuổi rồi?”

Mồ lão đầu râu bạc nhảy lên, trừng mắt: “Lão nhân gia vĩnh viễn mười tám!”

Đang vui đùa thì có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau, một kẻ vừa thúc ngựa vừa hét to: “Mẹ nó mau tránh ra cho lão tử!”

Mọi người cũng không so đo, nhanh chóng lui ra, thấy người nọ phi thân xuống cửa thành rồi đắc ý: “Vào thành!”

Dứt lời, vút cho hán tử một mắt ngân phiếu năm nghìn lượng.

Hán tử một mắt liếc một cái rồi âm lệ nói: “Từ giờ trở đi, ngươi là người của Phù thành!”

Người nọ sắc mặt vui vẻ, đang muốn vào thành, thì bỗng nhiên hán tử một mắt chụp lấy cổ hắn ta.....

Răng rắc!

Cổ bị bẻ gãy!

Người nọ mềm nhũn ra, ngã phịch xuống đất.....

Trong đôi mắt đầy tơ máu của hán tử một mắt, hiện lên một tia sáng khoái, cười gằn liếm môi một cái, như là cực kỳ hưởng thụ mùi vị giết người.

Thư sinh cười khê hai tiếng, Độc nương tử nhìn không chớp mắt, vài người khác thì hồ hững không quan tâm, chậm rãi đánh giá mấy người các nàng.

Đám người này, có thể dùng năm từ để hình dung.

Già cả trẻ con bệnh tật tàn phế mang thai!

Một lão già, hai đứa trẻ con, một tên gốc hai mắt đờ đẫn, một tên nửa nam nửa nữ, một nữ tử mang thai tay trái gà không chặt.

Một câu nói, dễ bắt nạt!

Nhìn mấy ánh mắt hung ác này, Lãnh Hạ rất bình tĩnh, lấy một tập ngân phiếu tầm bốn vạn năm ngàn lượng ra, đập vào ngực Mộ Nhị.

Dưới vạt áo, một cái đầu nhỏ thò ra, tiểu hắc hổ nhìn xung quanh rồi ngáp một cái.

Một bàn tay nhợt nhạt vươn ra, ấn nó xuống không chút khách khí, rồi cứng nhắc cầm lấy ngân phiếu.

Mộ Nhị ngơ ngác ngẩng đầu, giờ ngân phiếu ra.

Hán tử một mắt cười to, nắm lấy một góc ngân phiếu rồi vận lực truyền nội lực qua.....

Tên gốc đầu óc có bệnh đối diện hán tử chậm rãi chớp chớp mắt rồi mờ mịt nhìn hắn.

Một mắt giật mình, lập tức trở nên căng thẳng, gia tăng nội lực truyền qua ngân phiếu, truyền đến tay Mộ Nhị nhưng cánh tay kia đến run cũng không run lấy một cái.

Mộ Đại thần y lại ngơ ngác liếc hắn ta một cái, trong mắt đầy nghi hoặc.

Mọi người cười thầm, tên gốc này, có khi bức hán tử kia đến điên luôn.

Ngân phiếu rung mạnh, giống như sắp không chịu được nữa mà vỡ nát, ngay lúc ấy, Mộ Nhị vô cùng bình tĩnh buông lỏng tay ra, thuận tiện ném cho hán tử một ánh mắt dạn dò: Cầm cho tốt.

Tình hình này, khiến những kẻ khác lộ vẻ hoảng sợ.

Thư sinh bỗng nhiên xông lên, chiết phiến trong tay đánh thẳng về phía Lãnh Hạ!

Độc nương tử vùng tay áo lên, xung quanh người như có kịch độc màu đen lượn lờ.....

Trong lúc đó những người khác cũng đánh về phía Chiến Thập Thất, Công Tôn Liễu, Công Tôn Minh, Thác Bạt Nhung, Hoa Thiên, Diệp Nhất Hoàng!

Lãnh Hạ khê động, tránh khỏi chiết phiến của thư sinh, nhanh như chớp đánh thẳng vào tay của hắn ta, làm chiết phiến rơi xuống, tước lấy vũ khí của hắn.

Mây liễu nhướn lên, nàng phe phẩy chiết phiến rất thản nhiên.

Trong lúc khói độc lượn lờ, bóng người màu hồng nhàu nhót rất vui vẻ: “Giờ độc với lão nhân gia, ngươi còn chưa đủ tuổi.”

Cứ nhảy nhót như thế một lúc, ông vùng tay áo lên, khói độc như gặp nước lũ, nhanh chóng tan đi.

Chiến Thập Thất nhanh chóng thi triển khinh công, đứng trước ba người không có võ công, cười híp mắt nói: “Hoa tỷ tỷ, Thập Thất bảo vệ tỷ!”

Hoa cô nương lập tức giả vờ nhu nhược, ngã vào vai mỗi tiểu hài tử, run rẩy nói: “Thập Thất ngoan, Hoa tỷ tỷ sợ hãi!”

Vừa nói còn không quên vươn móng vuốt sờ tới sờ lui đầu nó.

Mà phía trước, loan đao của Thác Bạt Nhung nhanh như chớp, ám khí của Công Tôn Liễu sắc như sao, đánh những kẻ kia tới bởi tan tác.....

Mọi thứ, chỉ xảy ra trong chớp mắt, hai bên giao thủ xong lập tức tách ra.

Lãnh Hạ phe phẩy chiết phiến, lão ngoan đồng vuốt râu mép, Chiến Thập Thất chống nạnh, Mộ Nhị dờ ra, Diệp Nhất Hoàng cong cong mắt mày, Thác Bạt Nhung vác loan đao, Hoa cô nương chỉnh trang dung nhan, Công Tôn Liễu tà áo bay bay, Công Tôn Minh ngẩng cao đầu.

Đám người này, tự đắc khiến kẻ khác giận sôi lên.

Mà đám người đối diện, lại vô cùng chật vật, vẻ mặt nặng nề híp mắt nhìn về phía bọn họ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một lần thử là đủ rồi.

Con mẹ nó già cả trẻ con bệnh tật tàn phế mang thai!

Con mẹ nó dễ bắt nạt!

Lãnh Hạ mỉm cười, ném chiết phiến về tay thư sinh.

Trong những ánh mắt cảnh giác, mọi người cười cười nói nói, nghênh ngang đi vào trong thành.....

Rốt cuộc cũng vào Phù thành, thế giới kia, là địa ngục đầy sát khí!

Tất cả mọi người đều như xác không hồn, ánh mắt có thể hờ hững, có thể độc ác nhưng chắc chắn không tốt đẹp, bọn họ luôn đặt tay trên binh khí của mình, luôn trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu để có thể đối phó với công kích bất ngờ.

Lãnh Hạ đã lường trước nơi này vàng thau lẫn lộn, lại không ngờ, cái mình nhìn thấy còn hỗn loạn hơn suy đoán.

Nàng trở mắt nhìn một thiếu niên trộm túi tiền của nam nhân xong nhanh chân bỏ chạy, chưa chạy được đã bị một thanh kiếm đâm thủng ngực, nhưng dù là thiếu niên trộm bạc hay nam nhân giết người kia, trong mắt đều không hề có tỉnh ngộ, không hề có thương hại.

Hắn đập lên thi thể thiếu niên kia rồi lấy lại bạc của mình.

Lãnh Hạ nghĩ, đây là một toàn thành tội ác!

“Ta sợ....” Hoa cô nương lấy khăn tay che miệng rồi hét lên.

Vẫn như lúc này, dựa vào người mỗi tiểu hài tử rồi không an phận mà ăn đậu hủ non, làm gì có vẻ sợ?

Nhưng tiếng hét này lại vô cùng hiệu quả.

Không ít người dừng bước nhìn về phía cửa thành, đám người mới này rốt cuộc cũng được cư dân ở đây chú ý.

Tám người mười sáu ánh mắt, đồng loạt liếc mắt về phía ảo lả kia.

Tên nghiệt súc này!

Người nào đó run rẩy thu tay lại, rụt cổ yếu ớt nói: “Chỉ đùa một chút thôi.”

Ngay lúc họ cho rằng sẽ phải động thủ thì những người đó lại chỉ nhìn rồi tiếp tục làm chuyện của mình.....

Lãnh Hạ chép chép miệng, nghĩ một chút liền hiểu ra.

Bọn họ có chín người, phí vào thành đã bốn vạn năm nghìn lượng, mấy kẻ ở cửa thành cũng chẳng phải hạng tiểu tốt gì, còn thừa bạc có lẽ cũng bị cướp hết rồi.

Hoa cô nương lén nhìn xung quanh rồi chân chó nói: “Hữu kinh vô hiểm, hữu kinh vô hiểm.....”

Lười phản ứng với tên nghiệt súc này, mọi người tiếp tục đi, Lãnh Hạ chậm rãi nói: “Ở đây không có quán trọ, chúng ta ở đây đây?”

“Sát tinh cô nương!”

“Sát tinh cô nương, cứu mạng a!”

Nghiền ngẫm hai chữ này một phen, nữ nhân nào đó rất hiểu bản thân, cảm thấy chắc là gọi mình liền nhìn về phía có tiếng vang lên.

Chính là hai nhóm người vừa đánh nhau mà nàng nhìn thấy lúc này.

Một nam nhân lưng hùm vai gấu vừa cầm đao của đối phương vừa lao đến đây, mừng rỡ gọi: “Sát tinh cô nương, là ta a, là ta a!”

Nhanh chóng suy nghĩ thân phận của người này, Diệp Nhất Hoàng ở bên cạnh cũng đã nhận ra, chỉ vào hắn ta bình tĩnh đại ngộ.

“Huynh đệ Hắc Hổ trại!”

Hắn tử thất tha thất thểu chạy tới không phải chính là thủ lĩnh Hắc Hổ trại lúc trước sao?

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, đây là lần đầu tiên nàng gặp một thủ lĩnh sơn trại thảm hại thế này.

Thấy phía sau có người đuổi theo hắn, nàng giơ tay lên bắn ra một mũi ám tiễn, bắn vỡ đại đao tên kia đang cầm thành hai nửa.

Người nọ kinh hoảng nhìn sang rồi lui lại.

Thủ lĩnh sơn trại sợ hãi bò đến, run rẩy nói: “Đa tạ sát tinh cô nương!”

Trên đoạn đường hỗn loạn này, Lãnh Hạ không muốn nói nhiều: “Đẫn ta đến chỗ người ở.”

==

Thủ lĩnh kia tên Chu Hán, dẫn các nàng đến một phòng ở cũ nát, nghèo rớt mồng tơi.

Chu Hán lúng túng gãi đầu một cái: “À.... sát tinh cô nương, không có ghế, mọi người đứng tạm vậy.”

Lãnh Hạ gật đầu rồi liếc xung quanh hỏi: “Chẳng phải người về nhà trồng trọt sao?”

Hắn liền tục gật đầu: “Thật sự là đã về nhưng mấy năm trước trong thôn bị lũ lụt, mọi người chết đói không ít. Huynh đệ chúng ta liền muốn làm một vụ cuối cùng, dù chết cũng phải liều mạng, ít nhất cũng không thể khiến bà con chết đói nữa!”

Hoa Thiên rảnh rỗi nói chen vào một câu: “Không phải các người đi cướp quan lương chứ?”

Nói xong, nhìn vẻ mặt lúng túng của Chu Hán, mọi người đều giật mình: “Đi thật?”

Hắn trung thực gật đầu: “Đi! Ta nghĩ cướp một xe xong sẽ liều mạng mang lương thực về, kết quả các huynh đệ đều thiệt mạng chỉ có ta bị thương nhẹ chạy thoát, triều đình phát lệnh truy nã ta, lương thực không cướp được, cũng không có chỗ để về, cuối cùng.....”

Cuối cùng liền nghĩ đến nơi này, chạy tới tị nạn.

Lão ngoan đồng ngạc nhiên nói: “Sao người có năm nghìn lượng?”

“Ta vẫn ở một quán trọ ngoài thành, kiếm một thời gian thì cũng đủ!” Hắn nói xong, nuốt nước miếng một cái: “Ai ngờ, vào đây mới biết chỗ này đáng sợ thế nào, vào được lại không ra được, mấy huynh đệ vào cùng cũng đã chết hết!”

Nghe xong, mọi người liền sùng bái nhìn hắn.

Hán tử kia, rốt cuộc là đến đến mức nào, bỏ thổ phỉ về nhà trồng trọt trong thôn lại bị thiên tai, dẫn huynh đệ đi cướp quan lương, lương thực không cướp được còn bị truy nã, đi đến Phù thành, rất vất vả mới vào được, tình trạng lại thế này.

“Sát tinh cô nương, sao người cũng đến đây?” Hán nghĩ một lúc rồi kinh ngạc nói: “Hay giả mạo Liệt Vương phi, bị quan phủ phát hiện?”

Khóe miệng giật giật, mọi người nhìn trời.

Không có công phu, số không đỏ, đầu óc như thế.....

Mà còn có thể sống đến bây giờ, đúng là mạng lớn a!

“Lúc đó ta đã thấy cô nương gan lớn, ngay cả Vương phi của Đại Tần Chiến thần cũng dám giả mạo, sát tinh cô nương.....” Chu Hán vẽ mặt đồng tình rồi coi như nàng đã chấp nhận, khuyên giải an ủi xong lại hỏi: “Ta nhớ lúc đó còn có một nam nhân đi cùng cô nương mà, có vẻ cũng là một nhân vật lớn!”

“A! Thập Thất thật thâm a!”

Không đợi Lãnh Hạ nói, mõ tiểu hài tử ở bên cạnh đã kêu rên, ôm lấy bụng mẹ khóc lớn: “Cha không cần mẹ con chúng ta, ngay cả đệ đệ muội muội trong bụng mẹ cũng không cần, để mẹ con ta tự sinh tự diệt, thật thâm a!”

Chu Hán giận dữ vỗ án hét lớn: “Lúc trước vừa nhìn đã thấy nam nhân kia không giống người tốt! Sát khí nặng như vậy, ban ngày còn mặc đồ đen, vừa nhìn đã biết hạ người hay gây sự, bộ dạng dễ nhìn như vậy chắc chắn phong lưu, môi mỏng bạc tình, phụ lòng người thương!”

“Hất xì!” Nam nhân nào đó đang cách xa ngàn dặm, đột nhiên hất hơi một cái, nhú mào kiếm, nghi hoặc liếc nhìn xung quanh.

Chu Hán còn đang mắng.....

“Hất xì!”

Chu Hán tiếp tục mắng.....

“Hất xì!”

Cha ruột nào đó bị Chiến Thập Thất bán đứng hất xì ba cái nhưng trong lòng lại vô cùng hạnh phúc.

Chẳng lẽ là....

Tức phụ nhớ ta?

Phải nhanh hơn chút mới được, có khi ra khỏi cánh rừng này, mẫu sư tử đã quay lại!

Đại Tần Chiến thần cười toét miệng, vui vẻ quay lại hạ lệnh: “Đi nhanh theo ta, chú ý dưới chân!”

Năm vạn đại quân nhanh chóng xuyên qua rừng rậm.....

==

Lãnh Hạ cũng thật sự nhớ hán!

Từ lúc rời khỏi Nam Cương, giờ đã qua mười tám ngày, ngày nào nàng cũng lo về tình hình của Chiến Bắc Liệt.

Bây giờ ngồi trong căn phòng mới giành được, nhẹ nhàng liếc mõ tiểu hài tử: “Thập Thất.....”

Chiến Thập Thất ôm tiểu hắc hổ, ngửa đầu nhìn trời, ra vẻ vô tội.

Một lúc sau mới chạy đến gần, gối lên bụng Lãnh Hạ, hỏi nhỏ: “Mẫu thân, hán sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Lãnh Hạ ngạc nhiên: “Con lo lắng?”

Mõ tiểu hài tử nghiêng đầu sang bên, lầu bầu: “Không thèm lo cho hán đâu!”

Vừa dứt lời đã nghe mõ nữ nhân thở dài: “Thật sự là nguy hiểm, trong rừng rậm có vô số độc trùng mãnh thú, năm vạn tinh binh phải đi bộ hai tháng, còn không biết tình hình chiến đấu của đại quân Nam Cương như thế nào, có thu hút được sự chú ý của Nam Hàn không, hai tháng sau, lúc đánh vào trung tâm Nam Hàn, có phải lo lắng vấn đề lương thảo không, dù đánh hạ một thành trì cũng bị mấy thành trì khác hợp lực tấn công.....”

Cánh tay nhỏ nhỏ vuốt lông tiểu hắc hổ, mõ tiểu hài tử nghiêng đầu, tuy nó không hiểu lắm những câu kia, nhưng cũng hiểu một điều, nam nhân kia, nguy hiểm!

Chiến Thập Thất thở dài: “Thì ra nguy hiểm như vậy, mẫu thân, chúng ta phải rời thành sớm, nhanh đi tìm bảo tàng, nhanh chóng đi tiếp ứng cho hần đi?”

Xoa xoa đầu con trai, Lãnh Hạ gật đầu, không tự chủ mà nghĩ đến hai bộ dạng như chó con lưu lạc của một lớn một nhỏ kia, khéo môi khẽ cong lên.

Nàng đứng lên, khoan thai đi tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh bên ngoài, cùng dưới một mảnh trời, nhưng Phù thành này, chỉ vào đêm mới có được vài phần yên tĩnh.

Nói chuyện với Chu Hán xong, nàng cũng hiểu được quy tắc sinh tồn ở đây.

Một câu nói: Sức mạnh là trên hết!

Dù là bạc, chỉ cần người muốn, cũng có thể đi đoạt!

Thua sẽ phải chịu, không thể oán ai, chỉ có thể nói tài nghệ người không bằng người, nếu muốn, được, có thể đoạt lại!

Nếu đã đến đây thì phải nhập gia tùy tục, trực tiếp đi chọn một căn phòng tốt, rồi đánh bay kẻ ở trong đó, để lấy chỗ ở, cũng để ọi người trong thành biết, đám người tới hôm nay không dễ chọc!

Ăn, mặc, ở, đi lại là như vậy, về lời đài thi đấu cũng như vậy, chỉ cần người có năng lực, hạ hết mọi đối thủ thì được công nhận là thành chủ trong vòng ba năm, không phục, như nhau, ba năm sau lại đấu lại một lần!

Cái này được toàn thành công nhận, không có bất kỳ mờ ám nào.

Lời đài được tổ chức trong bảy ngày, cứ hai ngày đấu loại một lần, đấu loại ba ngày sau, đến ngày thứ bảy sẽ hỗn chiến.

Mà ngày mai, là trận thứ hai của vòng loại.

Lãnh Hạ không muốn chậm trễ nữa, nếu đợi đủ thì còn phải chờ bốn ngày nữa, lòng nàng không chờ nổi, chỉ hận không thể đóng gói bảo tàng lại đổi thành quân nhu đưa cho Chiến Bắc Liệt.

Như vậy, chỉ còn một cách, trực tiếp đi tìm thành chủ.

Thừa dịp hần còn tại vị, nghĩ cách lấy đặc quyền kia!

Trong phòng, nữ tử lặng lẽ đứng trước cửa sổ, khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng trong trẻo lạnh lùng dưới ánh trăng có thêm vài phần nhu hòa, sau nàng, một đứa trẻ xinh xắn đáng yêu đang ôm một con tiểu hắc hổ mềm mại, một người một thú.....

Mặt đối mặt, mắt trừng mắt.

178. Q.3 - Chương 21: Thành Chủ Đường Nhiệm

Edit: Kiri

Sáng sớm hôm sau.

Lãnh Hạ lôi Thập Thất và tiểu hắc hổ xuống giường.

Chiến Thập Thất buồn ngủ dụi dụi mắt, ôm tiểu hắc hổ cũng lười biếng như nó, ngẩng đầu hỏi: “Mẫu thân, đi đâu vậy?”

Nhìn hai ánh mắt một trẻ con một thú tò mò nhìn mình, Lãnh Hạ bật cười, vừa rửa mặt vừa ra lệnh: “Rửa mặt thay quần áo, theo mẫu thân đi đàm phán!”

Tiểu ưng mâu lập tức sáng lên, đàm phán?

Chuyện thế này sao có thể thiếu mình!

Hoan hô một tiếng rồi Chiến Thập Thất ôm tiểu hắc hổ đi rửa mặt, một lát sau, tiểu thiếu niên đáng yêu vô địch, sạch sẽ chỉnh tề mới ra lò!

Dùng bữa sáng xong, Lãnh Hạ dắt con trai, con trai ôm tiểu hắc hổ và lôi cả Mộ Nhị luôn dờ ra đi cùng, mấy người bước ra khỏi căn nhà xa hoa vừa giành được hôm qua.

Tất cả mọi người trên đường đều tránh xa họ, cảnh giác không lại gần.

Có thể chiếm được một gian nhà lớn trong Phù thành chắc chắn không phải hạng dễ chọc, nhất là chủ nhân cũ của căn nhà này cũng là kẻ có máu mặt trong thành, thế mà hôm qua lại bị ném ra khỏi nhà như chó.

Đây là cách sinh tồn ở Phù thành, cá lớn nuốt cá bé!

Nữ nhân tuyệt mỹ lạnh lùng như Thần đế, tiểu hài nhi xinh xắn đáng yêu như tiên đồng, tiểu hắc hổ.... khụ khụ, như một khối than đen tuyền, hai mẹ con tay trong tay đi đến Phủ thành chủ vô cùng thoải mái.

Đương nhiên, tên gốc đi theo trực tiếp bị mọi người bỏ qua.

Mổ tiểu hài tử ngạc nhiên nhìn, tiểu ưng mâu tròn tròn lên, tiểu hắc hổ trong lòng cũng tròn to mắt.

Một người một thú, đều cảm thán:

“Mẫu thân, thật nguy nga a!”

“Ngao ô, ngao ô ngao ô!”

Lãnh Hạ không hề chê cười con trai mình nhà quê, vì nàng – Tây Vệ Nữ hoàng, đã đến toàn bộ Quốc đô của ngũ quốc, nhưng cũng bị Phủ Thành chủ của Phù thành phú khả địch quốc này làm hơi chấn động.

Phủ đệ trước mắt vô cùng tráng lệ, bên ngoài có hai con tỳ hưu vàng ngẩng đầu hùng dũng, cầu thang ngọc tầng tầng nối tiếp, nhìn qua cũng phải trên trăm bậc, nối thẳng đến đại môn sơn son thiếp vàng, dù đã từng trải qua một trận huyết tẩy, nhiều nơi loang lổ máu, có chỗ sứt mẻ, nhưng vẫn tráng lệ vô cùng.

Chỉ là một Phủ Thành chủ mà không khác gì một Hoàng cung!

Lại nói đến Kim Loan điện của Đại Tàn nghèo khó, cũng không xa hoa thế này.

Khó trách khiến thiên hạ mơ ước.....

Rất không biết khiếm tốn!

Kéo con trai đang tròn mắt há hốc mồm đi, ba người một thú bắt đầu lên cầu thang, đến lúc bước tới trước đại môn, một tỳ nữ lười biếng đứng ở cửa, liếc mắt nhìn các nàng rồi hỏi: “Đến tìm Thành chủ sao? Đi theo ta.”

Lãnh Hạ quan sát một chút, bước đi trầm ổn vững vàng, hô hấp nhẹ nhàng, quả thật nơi này không hề có kẻ vô dụng.

Cả ý nàng ta nói nữa, nàng nhướn mày, nhưng cũng không hỏi nhiều, theo nữ tử đi vào.

Hôm qua Lãnh Hạ đã hỏi Chu Hán mọi thứ về Thành chủ, cho nên gặp nam nhân này cũng không thấy kinh ngạc, hơn ba mươi tuổi, lam bào nho nhã, tướng mạo bình thường, có vài phần thư sinh và vài phần giáo hoạt của thương nhân.

Nàng vốn nghĩ Thành chủ phải là kẻ dữ tợn, đằng đằng sát khí, giống những kẻ ở ngoài. Nghe Chu Hán nói khiến nàng có vài phần nghi ngờ, và có một suy đoán to gan.

Mà lúc này.

Trong đại diện, hấn híp mắt quan sát Lãnh Hạ, khuôn mặt tươi cười nhưng đáy mắt thì không: “Phu nhân, ý định của người tại hạ biết, nhưng.....”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Thuận tiện kéo một cái ghế khác cho tên gốc nào đó không thể tự lo liệu.

Mộ Nhị rất hài lòng.

“Ngày nào cũng có nhiều kẻ muốn ra khỏi thành phải không?” Nói tiếp lời thành chủ, nàng vừa quan sát nội thất nơi này, vừa thờ ơ nói: “Ta cũng không nóng lòng rời thành trong hôm nay, muốn ra khỏi thành cũng không chỉ có cách tìm người.”

“Đúng vậy, thắng lời đài, trở thành thành chủ, phu nhân cũng có thể ra khỏi thành.”

Thành chủ gạt đầu, tự mình đứng dậy rót thêm trà cho nàng, tay hấn khẽ run: “Phù thành này a, người bên ngoài muốn vào bao nhiêu, người ở bên trong lại muốn ra bấy nhiêu, như là người uống nước ấm lạnh tự biết, chỉ có thật sự trở thành người ở nơi này, mới có thể hiểu, đây là dạng địa ngục gì.”

Lãnh Hạ cầm chén trà lên, đưa cho Mộ Nhị, Mộ Nhị ngơ ngác nhận lấy, ngón tay khẽ động, nghĩ một chút rồi trả lại cho nàng.

Nàng ném cho hấn ánh mắt trẻ nhỏ để dạy rồi nhấp một ngụm.

Nâng mắt nhìn nam tử trước mặt, Lãnh Hạ lạnh lùng nói: “Dùng thái độ này nhìn ta từ trên xuống, đến nay, chỉ có duy nhất một người còn sống. Ta không cho rằng, sẽ có người thứ hai đáng giá để ta tha thêm lần nữa.”

(Kiri: haha mọi người biết là ai còn sống không?)

Sát khí!

Sát khí vô hình mãnh liệt dâng trào, cuộn cuộn như sóng thần đổ về phía Thành chủ!

Khiến hấn không tự chủ được mà lui lại nửa bước.

Chỉ nửa bước này cũng đủ để phân cao thấp.

Thành chủ siết quyền, kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt có vài phần dò xét, vài phần suy tư.

Hấn cũng không xấu hổ, lùi lại hai bước ngồi xuống ghế, vẫn cười hòa hảo như trước: “Tại hạ bội phục.”

Bỗng nhiên, ánh mắt dừng lại ở bên cạnh Lãnh Hạ, nhìn Chiến Thập Thất đang tò mò nhìn mình, có vài phần suy tư.

Chiến Thập Thất nhanh nhẹn chạy đến, cười híp mắt nói: “Chào bác!”

Thành chủ sững sốt, gạt đầu nói: “Chào tiểu công tử.”

Lãnh Hạ khẽ cười nhìn mõ tiểu hài tử, tiểu tử này, lại bắt đầu giả vờ ngây thơ!

Mõ tiểu hài tử tươi cười, ngược đầu lên, Thành chủ hiểu ý, cúi người xuống.

Chiến Thập Thất kiễng chân lên thì thầm với hấn, một lát sau hấn cười rộ lên, buồn cười hỏi Lãnh Hạ: “Không biết phu nhân có biết lệnh công tử vừa nói gì với tại hạ không?”

Thường thức chén trà trong tay, nàng liếc mắt nhìn con rồi nhún vai: “Còn gì ngoài mẹ nó thân thủ rất cao, thân phận cũng cực kỳ tôn quý, nhưng lại rất mang thù, thù đặc tội tiểu nhân chứ đừng đặc tội nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân có thân phận địa vị và thủ đoạn!”

Mõ tiểu hài tử lập tức chân chỏ cười, ngay cả tiểu hắc hổ trong lòng nó cũng nhe răng ra.

Lãnh Hạ lườm nó một cái.

Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn Thành chủ, chậm rãi phun ra: “Vậy thì người chỉ nghe được ý nghĩa trên mặt chữ chứ không hiểu thâm ý của nó.”

Thành chủ nở nụ cười, liếc nhìn Chiến Thập Thất chỉ có bốn tuổi, ngồi thẳng dậy, cánh tay lại dang rộng ra.

“Tại hạ nguyện nghe thâm ý của lệnh công tử.”

Lãnh Hạ cũng cười, đảo mắt nhìn qua cánh tay hắn, tiếng nói âm lệ như vang lên từ địa ngục: “Nếu như người dám ấn ngón tay kia xuống..... ta không biết mình có thể rơi vào bẫy không, nhưng chắc chắn kẻ chết trước là người!”

Nụ cười trên mặt chợt cứng đờ!

Thành chủ động tay muốn ấn xuống thì ngay lúc ấy, một chén trà bay tới!

Chén trà dễ vỡ này lại có sức mạnh không ngờ, y như một lưỡi dao sắc bén đánh thẳng về phía cánh tay của hắn, ngay lúc ngón tay sắp ấn xuống thì cổ tay đau đớn mất hết sức lực.

Choang!

Chén trà rơi xuống đất vỡ nát.

Thành chủ rũ cổ tay xuống, tay kia nhanh như chớp rút một dây xích sắt ra, mạnh mẽ vung lên, cũng trong lúc đó, trong đại điện xuất hiện hơn mười người, toàn thân ngập đầy sát khí dữ tợn!

“Thập Thất, tự bảo vệ mình!”

Lãnh Hạ uyển chuyển tránh thoát xích sắt đánh về phía mình.

Mỗi tiểu hài tử ôm tiểu hắc hổ, lập tức chui xuống gầm bàn, một người một thú thò đầu ra.

“Mẫu thân yên tâm, mạnh dạn đánh đi!”

“Ngao ô ngao ô, ngao ô ngao ô ngao!”

Khóe môi cong lên, Lãnh Hạ chợt vung tay lên quán lấy dây xích, xoay cổ tay liên tục, thân người như quỷ, bóng trắng nhanh như chớp đã lao đến trước mặt Thành chủ.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.....

Lãnh Hạ chạy quanh Thành chủ, lúc dừng lại thì nàng đã buộc chặt hai đầu sợi dây xích vào cổ Thành chủ, trói chặt hắn vào ghế.

Thành chủ mặt đỏ bừng, bị xích trói chặt nên nói không ta lời: “Ưm ưm ưm ưm ưm!”

Mà lúc thấy tình hình trong điện thì ánh mắt dần dần chết lặng.

Chỉ thấy hơn mười người vừa vào lúc này đã nằm thẳng cẳng trên đất.

Mà Chiến Thập Thất ôm tiểu hắc hổ hưng phấn nhìn xung quanh, rồi quay đầu lại sùng bái nhìn Mộ Nhị: “Nhị sư huynh, dạy Thập Thất!”

Mộ Đại thần y vẫn ngơ ngác như trước, nhưng một tia kiêu ngạo mới xẹt qua kia, Lãnh Hạ không hề nhìn nhăm.

Được rồi, nàng ngửa đầu im lặng nhìn trần nhà.

Nàng nhảy lên nhảy xuống hồi lâu còn không có hiệu suất bằng độc dược của Lăng Tử, nếu là nàng thì nàng cũng thấy kiêu ngạo.

Ước ao đồ kị chép chép miệng, rồi Lãnh Hạ quay đầu lại, thấy con trai mình đang vui vẻ kéo một cái ghế đặt sau lưng mình rồi tươi cười nói: “Mẫu thân vất vả rồi, ngồi xuống đi.”

Lãnh Hạ lập tức thấy ấm lòng, cười nói: “Ngoan.”

Nàng ngồi xuống, nhìn sắc mặt của Thành chủ rồi hơi thả lỏng tay, chậm rãi nói: “Cơ Tam Nương là người của người đi?”

Thành chủ được thả lỏng, thở hổn hển một hồi rồi cười khỏ vài tiếng: “Nếu không có tâm phúc ở bên ngoài, sao tại hạ biết được tình hình trong thiên hạ, sao biết được Phù thành lụn bại bây giờ cũng được một đại nhân vật đặt chân đến!”

Hắn kích động nghiêng răng nghiêng lợi: “Tây Vệ Nữ hoàng!”

Lãnh Hạ gật đầu, tâm phúc của hắn là Cơ Tam Nương, bề ngoài là chủ một quán trọ bình dân nhưng thật ra là để thu thập tin tức cho hắn, để một Thành chủ bị kẹt trong thành không đến nỗi mù tịt tin tức bên ngoài.

Mà đây cũng là điều mà vừa nãy khi bước vào Phủ thành chủ, Lãnh Hạ chợt nghĩ tới.

Người đứng đầu một thành sao lại dễ gặp như thế, cả nha hoàn kia nữa, rõ ràng là biết nàng sẽ đến.

Điều này cho thấy, có người mật báo, mà người này, trừ Cơ Tam Nương, không còn ai khác. Cộng với biểu hiện của Cơ Tam Nương trong quán trọ thì sợ rằng, ngay từ ánh mắt đầu tiên, nàng ta đã biết thân phận của nàng, hỏi nàng ta tình hình Phù thành, câu đầu tiên nàng ta nói là chỉ có thể vào, không thể ra, sau đó lại càng cường điệu quy củ của Phù thành.

Bây giờ nghĩ lại, đó là thử.

Thử quyết tâm vào thành của nàng, trong lúc chiến tranh, nàng là Nữ hoàng một nước lại chạy tới Phù thành, tình nguyện mạo hiểm vào được không ra được, cũng đủ để chứng minh, có thứ hấp dẫn hơn chiến tranh, mà thứ này, có khả năng nhất chính là bảo tàng!

Cuối cùng, Cơ Tam Nương vờ như thờ ơ nói ra, người bên cạnh Thành chủ có thể ra khỏi thành chính là vì dẫn nàng tới đây.

Mọi thứ, đều lóe lên trong đầu Lãnh Hạ vào lúc bước vào phủ và nhìn thấy nha hoàn kia, lúc đó nàng không hiểu mục đích Cơ Tam Nương dẫn nàng tới đây, nhưng dựa vào lời của Chu Hán hôm qua và biểu hiện của Thành chủ hôm nay thì đã sáng tỏ.

Nụ cười của hắn có địch ý nhàn nhạt, hắn ra sức kiểm chế sát khí, cả chén trà kia nữa!

Nàng đưa chén trà cho Mộ Nhị, nếu trà không có vấn đề, Mộ Đại thần y trời sinh cao quý không tự tay làm gì chắc chắn sẽ cầm lấy uống luôn, nhưng hắn lại trả lại cho nàng, với sự ăn ý cùng tên gốc này, chắc chắn là trong trà có độc, và đã bị Lăng Tử thuận tay giải.

Đến tận bây giờ nàng mới có thể khẳng định suy đoán của mình.

Càng khẳng định trong đại điện này, chắc chắn có mai phục sát chiêu!

Lãnh Hạ vừa búng móng tay, vừa thần nhiên nói, tiếng nói nhàn nhạt quanh quẩn trong đại điện, ngữ điệu không có chút đắc ý nào nhưng vẫn khiến Thành chủ bị trời trên ghế có thêm vài phần đau khổ.

Hắn nhắm mắt lại, hàng mi khẽ run.

Dù hận ý sâu vô cùng nhưng vẫn cảm thán một câu: “Tây Vệ Nữ hoàng, quả nhiên phi phạm!”

Hắn ở trong Phù thành nên không biết nhiều tin tức, chỉ biết có một Tây Vệ Nữ hoàng, vốn cũng chỉ cười nhạt rồi ném qua sau đầu, dù sao đã bị nhốt ở đây, chẳng bao giờ gặp, nhưng hôm qua, nhận được tin tức Cơ Tam Nương truyền đến, hắn mới xem trọng thêm vài phần.

Trừ phân tích ý đồ Tây Vệ Nữ hoàng đến đây, Cơ Tam Nương còn khái quát cho hắn bằng mười hai chữ:

Tâm tư kín đáo, tính tình cuồng vọng, thân thủ sắc bén.

Ánh mắt của Cơ Tam Nương, hắn tin, nhưng dù có xem trọng nữ nhân này thế nào, đánh giá cao nàng thế nào, thì hóa ra vẫn là đánh giá thấp nàng.

Thì ra từ đầu, từ một nha hoàn nho nhỏ, nữ nhân này cũng đã hiểu hết mọi chuyện, những thứ hắn bố trí, hắn chuẩn bị kỹ càng, đều chỉ là một truyện cười!

Đi sai một quân cờ, cả bàn cờ đều bại.

Siết chặt hai tay, hấn vô cùng khiếp sợ và hối hận, nhưng một khắc sau, chỉ bằng một câu nói của Lãnh Hạ, lại khiến hấn mở mắt ra, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực.....

Lại một lần nữa cảm thấy vài phần thất bại.

179. Q.3 - Chương 22: Có Là Hổ Cũng Phải Nằm Sấp Xuống Cho Ta

Edit: Kiri

Nàng nâng mí mắt lên, chắc chắn nói: “Người là người may mắn sống sót của Phù thành!”

Vừa dứt lời, nhìn về mặt khiếp sợ của Thành chủ liền biết đây là thật!

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu muốn có đặc quyền kia thì nàng phải hiểu rõ Thành chủ này, dù chỉ một chi tiết nhỏ nhưng có khi cũng sẽ là mấu chốt, hôm qua hỏi Chu Hán một hồi lại khiến nàng sinh ra vài phần nghi ngờ.

Nàng tựa vào ghế, chậm rãi nói: “Người không giống người hung ác, đã biết rõ Phù thành chỉ có thể vào không thể ra, vẫn kiên quyết đến nơi này. Lôi dài ba năm trước, người cố chấp giành chức Thành chủ dù chẳng phải hạng người ham mê quyền thế. Sau khi tại vị thì nhiều lần đề xuất chính sách và một loạt việc làm, như là người muốn thiết lập hiến pháp giết người thì đền mạng, lại bị phần lớn người trong thành phản đối nên không thực hiện được. Còn có, người rất quen thuộc Phù thành, hơn nữa còn rất yêu quá, từng dọa hoa ngọc cỏ, người đều vô cùng bảo vệ....”

Lãnh Hạ nói xong, nhún vai thản nhiên nói: “Cái lòng này lớn như vậy, có đủ mọi hạng người, chẳng phải mọi người rất muốn ra ngoài sao, mà Thành chủ, rõ ràng cấm thù nơi này đến tận xương tủy nhưng lại không dùng đặc quyền của mình, tại sao không đi?”

Những lời này của nàng, không phải là nói không, giống như đám người hán tử một mắt hôm qua, bọn họ có công phu cao cường, nắm trong tay quyền lực tối cao trong thành, bọn họ hưởng thụ chuyện giết người, hưởng thụ quyền lợi, hưởng thụ tự do không bị trói buộc, hưởng thụ sự thống khoái khi không vừa mắt là dùng đao giải quyết, chết người cũng không cần chịu trách nhiệm.

Mạng người trong mắt bọn họ chỉ là trò đùa, không nơi nào thích hợp cho bọn họ hơn nơi này.

Mà nam nhân này, từ lúc tại vị đến giờ, nhiều hành động cho thấy muốn thay đổi Phù thành, rõ ràng là thống hận địa ngục này đến cực điểm, lại vẫn cố gắng chịu đựng, thật đáng giá để tìm hiểu.

Thành chủ cup mắt, im lặng.

Một lúc sau, hấn nói: “Đúng vậy, năm ấy Phù thành bị huyết tẩy, ta đã mười bốn tuổi, theo phụ thân ra ngoài buôn bán nên tránh thoát một kiếp, trừ cha và ta, còn có mấy người hàng xóm, một nhà hơn mười miệng ăn của ta, hơn trăm vạn người toàn thành, đều bị tên súc sinh kia tàn sát sạch! Mà cha ta... nghe được tin này giận dữ công tâm, bị ai học máu, ốm đau liệt giường vài chục năm trời!”

” Là người!” Hấn đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu, trong giọng nói ẩn chứa sự hận thù điên cuồng: “Là Tây Vệ! Là tên súc sinh Vệ vương kia! Vì các người tham lam, các người không bằng súc sinh, tàn nhẫn giết hại hơn trăm vạn người Phù thành!”

Hấn điên cuồng giãy giụa, dẫm lệt nói: “Trong một đêm, trong một đêm a! Trăm vạn thân người, máu chảy thành sông.....”

“Cho nên, người muốn giết ta để báo thù?”

“Cha làm con chịu, thiên kinh địa nghĩa!”

Thành chủ nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong câu ấy rồi thu liễm tâm tình, lạnh lùng nhìn Lãnh Hạ, lời nói chết lặng.

“Ta cho rằng cả đời này ta không có cơ hội, đến tận ba năm trước, cha ta chết bệnh, ta một thân một mình quay lại Phù thành, quay lại nơi sinh ra ta nuôi dưỡng ta, ai ngờ nơi này đã trở thành địa ngục! Ta cho rằng làm Thành chủ thì có thể thay đổi nơi đây, nhưng những người đó toàn là kẻ mất sạch tính người, chúng hưởng thụ việc giết người, hưởng thụ quyền lợi, hưởng thụ tự do không bị trói buộc, mỗi lần đưa ra điều lệ gì, đều bị một số người liên kết lại phản đối, nên ta bất lực!”

“Ta đã tuyệt vọng, nhưng ai ngờ, trời cao lại khiến ta gặp người!” Về mặt hắc dâm khôi phục sự ôn hòa, cười khê: “Người là hậu nhân của kẻ đã diệt Phù thành kia! Tên súc sinh kia chết cũng không sao, hắc dâm vẫn còn một đứa con gái!”

Nàng thở dài nhàn nhạt, lắc đầu nói: “Người sai rồi, mười phần sai....”

” Nàng cũng là hậu nhân Phù thành!” Không đợi Lãnh Hạ nói xong, một giọng nói đã vang lên.

Bóng hồng lóe lên, lão ngoan đồng xuất hiện trước mặt Thành chủ nhanh như chớp, vẻ mặt trẻ con đã không còn, thở dài nói: “Không ngờ a, bách tính Phù thành ta vẫn còn người sống sót! Tiểu tử, người có nhận ra lão nhân gia không?”

Thành chủ nhìn ông, kinh ngạc nói không nên lời, đặc điểm của lão ngoan đồng rất dễ nhận ra, râu bạc tóc bạc mi bạc, chỉ cần gặp thì tuyệt đối sẽ không quên.

Lệ nóng tuôn trào, như là trẻ con gặp được trưởng bối lâu ngày xa cách, kêu lên: “Ngài là..... Đạo nhân gia bên cạnh Thành chủ!”

Gia gia?

Tuổi của lão ngoan đồng không ai biết, nhưng ít nhất cũng trên trăm tuổi, Phù thành bị diệt hai mươi năm trước, Thành chủ lúc đó mới mười bốn tuổi, gọi lão ngoan đồng hơn tám mươi là gia gia là phải rồi!

Nhìn lão gia kia vuốt vuốt râu, Lãnh Hạ ném cho ông một ánh mắt trêu tức, rồi vuốt cằm cười.

Lão ngoan đồng trừng mắt: “Phi! Lão nhân gia vĩnh viễn mười tám!”

Một ánh mắt nhẹ nhẹ liếc qua, ông liếc sang thì thấy trong con ngươi ngơ ngác của Mộ Nhị, tràn đầy ghét bỏ.

Lập tức rụt cổ lại, lầu bầu: “Đúng là một đầu gỗ cứng nhắc.”

Hành động này của ông khiến Thành chủ càng thêm khẳng định: “Ngài quả thật là đạo nhân gia gia!”

Bên cạnh Thành chủ Phù thành, có một lão đạo sĩ, chuyện này mọi bách tính Phù thành đều biết, vị đạo sĩ này võ công xuất thần nhập hóa, tính tình lại như trẻ con, tất cả trẻ nhỏ đều thích vui đùa cùng ông, thỉnh thoảng tâm tình của ông tốt thì còn có thể dạy chúng mấy chiêu thức.

Nhưng mà nghe người lớn nói, lúc họ là trẻ con thì vị đạo sĩ này cũng có trang phục và bộ dạng như bây giờ, mấy chục năm qua đều không thay đổi. Có người nói ông là sư phụ của Thành chủ, có người nói ông là người bảo vệ Phù thành, thân phận của ông vẫn là bí mật, nhưng có một điều không bao giờ thay đổi, đó là sự kính trọng của toàn bộ bách tính trong thành với ông.

Cuối cùng Thành chủ cũng có phản ứng lại, không thể tin nói: “Đạo nhân gia gia, sao người lại ở cạnh nữ nhân này! Nàng ta là hậu nhân cuat hung thủ diệt Phù thành ta a! Sao có thể là hậu nhân Phù thành?”

Lão ngoan đồng thở dài một tiếng, vung tay lên....

Rắc rắc rắc rắc!

Xích sắt bị chặt đứt.

Ông kéo ghế ngồi xuống rồi hỏi: “Người là.....”

Thành chủ vội vã trả lời: “Ta là Trần Văn Hiếu, cửa hàng Trần gia ở nam thành!”

Trần Văn Hiếu nghe ông giải thích về thân thế của Lãnh Hạ một phen, thì sự không thể tin trong mắt dần dần biến thành hồi hận, đương nhiên là hấn tin lão ngoan đồng, nên càng tin lại càng hồi hận.

Hấn đã làm gì?

Hấn lại muốn giết huyết mạch còn lại duy nhất của gia tộc Thành chủ!

Phịch!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, Trần Văn Hiếu quỳ xuống trước mặt Lãnh Hạ, hấn quỳ quá mạnh khiến người khác cảm giác như đầu gối cũng sắp vỡ ra!

Hấn quỳ dập đầu một lúc lâu rồi mới đứng dậy, tiếng ngẹn ngào càng lúc càng lớn.

Hấn luôn cho rằng, toàn bộ Phù thành chỉ còn lại mỗi mình mình, mười tám năm qua, mỗi ngày đều sống trong hận ý, ba năm nay quay lại Phù thành cũng chỉ có một mình bản thân cố gắng, muốn hồi phục Phù thành của trước kia, vào lúc hấn sắp sửa tuyệt vọng, thì được biết, lão ngoan đồng chưa chết, Thành chủ còn có hậu nhân.

Nhất là, hậu nhân này đã giết chết tên súc sinh kia, đã tự tay báo thù cho hơn trăm vạn dân chúng Phù thành, thân phận của người này là Tây Vệ Nữ hoàng, nàng tuyệt đối có khả năng trùng kiến Phù thành!

Nhất thời, hồi hận và kinh hãi đan xen.

Trần Văn Hiếu vừa ăn năn vì sự ngu xuẩn của mình, vừa không thể tiếp nhận kinh hãi quá lớn, thậm chí, hấn còn có suy nghĩ to gan là có lẽ Phù thành vẫn còn có người sống sót.

Lãnh Hạ gật đầu, để hấn đứng dậy.

Nàng không có lòng yêu thương trung thành với Phù thành sâu như thế, nói cho cùng cũng chỉ là trách nhiệm mà thôi, nhưng với suy nghĩ và hành động của Trần Văn Hiếu, nàng cũng hiểu.

Hai có đầu nhỏ thò ra, Chiến Thập Thất ôm tiểu hắc hổ, cười híp mắt nói: “Mẫu thân, bác gọi sư phụ là gia gia, vậy thì nên gọi Thập Thất là gì?”

Lãnh Hạ nhất thời kinh hãi!

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quả là không nghĩ ra được cái gì.

Trần Văn Hiếu lại không hề ngại ngần, đứng lên tươi cười, cúi chào mô tiểu hài tử, nghĩ một chút rồi gọi: “Tiểu thúc thúc.”

Khóe miệng giật giật, Lãnh Hạ liếc nhìn mô tiểu hài tử vẻ mặt đắc ý, con trai mình bối phận cao thật!

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ nghĩ tới một vấn đề khác.

Ánh mắt có chút hờ hững bay a bay, cuối cùng bay đến trên người một tên ngốc đang giả chết, phượng mâu cong vút, nói mát: “Ừm, con trai ngoan, hỏi Nhị sư huynh của con xem hấn nên gọi ta là gì?”

Tên ngốc kia rụt cổ lại, con người chậm rãi chuyển động, trong khi Lãnh Đại Nữ hoàng khiêu mi, mỉm cười, sắc mặt mong đợi.....

Bất đắc dĩ liếc mắt một cái.

Vút!

Không thấy bóng người!

Nhìn phía trước trống không, Lãnh Hạ chép chép miệng, mờ mịt hỏi: “Tên ngốc này, ngay cả ba mươi sáu kế chạy là thượng sách..... cũng học được rồi?”

Nhớ năm đó, lúc mới gặp, hấn ngây ngô biết bao a!

Bây giờ, lại gian trá khiến kẻ khác giận sôi!

Lãnh Hạ bỗng nhiên quay đầu hỏi lão ngoan đồng: “Lúc trước, Mộ Nhị là do tiền bối bảo tới phải không?”

Lão ngoan đồng cười ha hả, giải thích: “Lão nhân gia được Thành chủ nhờ vả, cũng là vì tương lai của Phù thành, trước khi người đi hòa thân, năm nào cũng đảo qua Tây Vệ, dù sao cũng không thể khiến huyết mạch duy nhất của Phù thành chết trong lãnh cung được, cho nên coi như, An Bình Công chúa là do lão nhân gia nhìn lớn lên, chỉ là ta quan sát ở một nơi bí mật nên nàng không biết.”

Ông vuốt râu, như là nhớ lại năm đó, thở dài nói: “Nhưng, thời gian qua đi, lão nhân gia cũng nhìn ra, nếu muốn trừ diệt Phù thành, An Bình Công chúa chỉ sợ là không thể! Cho nên khi nàng phải xa giá đến Đại Tần, lão nhân gia cũng liền từ bỏ, không cố chấp việc trừ diệt nữa. Hơn nữa tiểu tử Chiến Bắc Liệt kia, dù không đáng yêu, nhưng nhân phẩm cũng không tệ, ít nhất sẽ không bắt nạt nàng, lão nhân gia cũng không trông nom nữa, chỉ dặn dò Mộ Nhị một câu, nhân rồi thì đến xem, có thể giúp thì giúp một chút.”

Giờ Lãnh Hạ mới hiểu.

Ý tứ của Lão ngoan đồng, chắc chắn là thuận miệng nói, người nhân rồi không có chuyện gì làm thì đến xem, nào biết kẻ thiếu một sợi dây thần kinh kia lại không coi đó là một chuyện tùy tiện, cho nên lúc trước tìm kiếm Mộ Nhị, mục đích của hắn cũng chính là Trường An, là Liệt Vương phủ.

Cũng may đầu óc Lăng Tử cứng nhắc nên vừa lúc giúp mình một ân lớn.

“Vậy còn hồi môn thì sao?”

” An Bình Công chúa không biết lão nhân gia, nhưng mẹ nàng là Hà Tú thì biết! Lão nhân gia đưa bản đồ bảo tàng cho hậu nhân cuối cùng, Hà Tú, Hà Tú lại sắm lên người nàng!” Lão ngoan đồng thấy Lãnh Hạ không hiểu đành giải thích rõ: “Sức sinh Vệ vương gia không biết, vẫn cho là Thành chủ nhìn trúng Hà Tú, nhưng cũng không tin nàng ấy có bảo tàng, lại không muốn từ bỏ khả năng nào, nên ngoài sáng ép hồi còn trong tối giám thị.”

Vậy nên Hà Tú mới nghĩ ra cách sắm bản đồ lên người An Bình, thần không biết quỷ không hay.

Mà vài năm sau, Hà Tú chết, không có thu hoạch gì, Vệ vương cũng sẽ không chú ý đến phế vật Công chúa, nên mới để nàng đi hòa thân, sau đó Mộ Dung Triết dùng khăn tay để thử, chắc là đã tra được manh mối gì lúc nàng đi hòa thân.

Chuyện Phù thành cuối cùng cũng rõ ràng.

Nàng quay đầu lại hỏi Trần Văn Hiếu: “Giờ ta vội đến Khi Lan hoang mạc, lời đài Thành chủ, người tiếp tục tham gia, những chuyện khác, đợi ta về rồi nói, hơn nữa tìm cho ta một người quen thuộc sa mạc để dẫn đường.”

Trần Văn Hiếu cũng đã sớm đoán được, nàng đến Khi Lan hoang mạc làm gì, chắc chắn là liên quan đến bảo tàng.

Hắn lắc lắc đầu nói: “Nữ hoàng, không phải tại hạ có ý ngăn cản, mà giờ, không thể đi Khi Lan hoang mạc được, ba ngày trước, có một cơn bão cát bắt đầu thổi, đi qua sa mạc sợ nhất là bão cát, lực phá hoại cực kỳ mạnh, dù có công phu như đạo nhân gia gia cũng không thể chống lại thiên nhiên!”

Mây liễu nhíu lại, nàng vội hỏi: “Sẽ kéo dài tới khi nào?”

Đương nhiên nàng biết sức hủy diệt của bão cát, mà một cơn bão ngắn thì mấy canh giờ, lâu thì hơn mười ngày, nếu như.....

Một xúc cảm mềm mại truyền đến, Lãnh Hạ cúi đầu, thấy Chiến Thập Thất đang lo lắng nắm lấy tay nàng, mím môi nói: “Mẫu thân, hắn còn đang chờ chúng ta.”

Xoa xoa đầu nó, nhìn khuôn mặt giống hệt Chiến Bắc Liệt, lòng nàng cũng nóng như lửa đốt.

Chợt nghe Trần Văn Hiếu giải thích: “Bình thường thì Khi Lan hoang mạc cũng có vài trận bão cát nhỏ, thường thì nửa khắc là hết, nhưng lần này là trận hiếm gặp, theo ta đoán, ít cũng phải bốn năm ngày sau, người quen thuộc sa mạc thì dễ, Cơ Tam Nương là được.”

“Bốn năm ngày.....” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Bốn năm ngày, có thể chờ được, nhưng ở lại đây mấy ngày thì...

Phượng mâu u ám, trong mắt xẹt qua một tia sát khí lạnh thấu xương, có một số việc phải giải quyết thôi!

==

Bốn ngày sau.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng Trần Văn Hiếu làm Thành chủ.

Quy tắc đấu lôi đài rất đơn giản, ba lần đấu loại chọn ra ba trăm người, ngày cuối cùng mỗi người lấy một số rồi lên đài, người thứ nhất với người thứ hai, người thắng trận đấu với người số ba, thắng trận tiếp đấu với người số bốn, đánh đến người ba trăm cuối cùng.

Nói cách khác, nếu lấy phải số một, muốn trở thành Thành chủ, phải liên tục chém giết ba trăm người.

Mà nếu lấy được số ba trăm, vậy thì coi như may mắn, chỉ cần giải quyết một người.

Mọi người đứng ở dưới xem cuộc chiến, Hoa cô nương lấy khăn che miệng, ghét bỏ những mùi hôi thối xung quanh, rồi chớp chớp mắt nói: “Quy tắc này thật không công bằng...”

Lãnh Hạ nhún nhún vai, nàng lại không cho là như vậy: “Trên đời làm gì có chuyện gì công bằng tuyệt đối, ta lại rất tán thưởng cách này, vận may cũng là một trong những nhân tố quyết định thắng bại.”

Thác Bạt Nhung phản đối: “Vậy nếu người thật sự lợi hại rút được số một, lại không chịu nổi xa luân chiến thì sao?”

Liếc một đám hai mắt long lanh, Lãnh Hạ ngạo nghễ nói: “Vậy thì nói lên, là không đủ tài, không đủ mạnh, nếu thật sự mạnh thì mọi trở ngại đều không là gì!”

Mọi người nhìn trời, im lặng giật giật khóe miệng.

Chúng ta tuyệt đối tin tưởng, nếu như là người đấu, đừng nói ba trăm, sáu trăm gì đó cũng diệt hết.

Nhưng trên đời này có mấy người bugar hãn như người?

Hoa cô nương oán hận không cam lòng, nhìn tiểu quỷ trong lòng mỡ nữ nhân, lên án: “Mẹ người già mồm át lỗ phải.”

Mồ tiểu hài tử mím môi, vươn tay lên ôm lấy cổ mẹ, tươi cười làm nũng, đổi lấy sự xem thường của mọi người.

Giống y cha nó, mẫu thân lớn nhất!

Tùng!

Tiếng trống vang lên, trận chung kết tranh chức Thành chủ chính thức bắt đầu.

Một đám đờ đờ sát khí cảnh giác đi lấy số, có kẻ vui, có người buồn.

Nhưng sau khi họ lấy xong thì lại ngạc nhiên.

Vẫn còn thừa lại bảy mươi số!

Tranh cử Thành chủ có thể nói là chuyện lớn nhất thành, bao nhiêu người tha thiết mong muốn ngồi lên vị trí kia, thế mà lại có bảy mươi người không hên mà cùng vắng mặt?

Mà một nén nhang sau, xác định được những người vắng mặt thì.....

Cả đám người nổ tung.

“Sao những người này lại không tới? Toàn là kẻ mạnh trong thành.”

“Người có khả năng trở thành Thành chủ nhất là họ lại vắng mặt!”

“Mấy ngày rồi không hề thấy bọn họ, vắng mặt lại vắng hết a, như là hên trước vậy!”

Những tiếng nghị luận chất vấn vang lên nhưng hơn hai trăm người trên lôi đài thì lại vui mừng khôn xiết, tự nhiên bớt đi bao nhiêu đối thủ mạnh, dù là ai làm thì họ cũng cảm tạ mười tám đời tổ tông người đó!

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã đến giờ Mùi rồi.

Tùng!

Tiếng trống lại vang lên, số một và số hai phi thân lên đài đánh nhau.

Chỉ trong chớp lát, số hai bị trường kiếm cắt đứt yết hầu, ngã gục trên đài, còn những kẻ ở dưới thì hoan hô như sấm dậy, nghe mùi máu tươi trong không khí mà huyết quản sôi trào, hoàn toàn không coi mạng người ra gì.

Trên đài người đến người đi, tiếng binh khí va chạm, người lên người xuống....

Đã qua hai canh giờ, nhưng không có ai sống mà bước xuống đài được, chủ cần thua là chết.

Đám người ở dưới càng ầm ĩ.

” Giết hắn!”

” Giết a! Cắt đứt cổ của hắn!”

“Đừng để hắn sống bước xuống, giết!”

Mùi máu tươi tanh nồng lan tỏa trong không khí, Lãnh Hạ nhìn đám người trầm trồ khen ngợi không có nhân tính kia, ánh mắt nặng nề.

Những người khác, cũng nhú mào, ngay cả Hoa Thiên cũng không đùa cợt, lãnh ý ngập sâu trong đáy mắt.

Trần Văn Hiếu cười khở một tiếng, quay đầu nói: “Các người hiểu rồi chứ, tại sao ta cố gắng ba năm mà vẫn không có hiệu quả gì, đám người này đã không thể gọi là người nữa rồi, cầm thú, súc sinh, cái gì cũng được, bọn họ chỉ như người chết.”

Lãnh Hạ chậm rãi gật đầu, những người này, nếu không để có cuộc sống bình thường thì tuyệt đối không thể thả ra khỏi thành, nếu không thiên hạ đại loạn!

Lúc này trên đài, đã tới số một trăm ba mươi và một trăm ba mốt.

Người trước là một hán tử khoẻ mạnh, sức lực kinh người, vũ khí là hai chiếc chùy đồng nặng nề, mỗi lần vung chùy đều là sát chiêu dồn đối thủ vào chỗ chết!

Người sau là một nữ tử dịu dàng đáng yêu, thân hình nhanh nhẹn, lấy nhu thắng cương, vũ khí là một chiếc roi chín khúc, bốn lạng bạc nghìn cân, nhưng cũng xảo quyết tàn nhẫn!

Sau khi trên đài đã đấu hơn trăm chiêu, Thác Bạt Nhung thở dài một tiếng hỏi: “Các người nói xem, ai thắng?”

Lão ngoan đồng vuốt râu, sắc bén nói: “Trong vòng mười chiêu, nữ oa oa thắng!”

Như là muốn khẳng định lời nói của lão ngoan đồng, nữ tử trên đài xoay tròn tránh thoát chùy của hán tử rồi nhanh như chớp lao ra phía sau hắn, quần roi lên cổ hán tử kia, ngoan lệ vụn một cái!

Mà ngay lúc có kết quả thì.....

Phượng xẹt qua lôi đài, Lãnh Hạ khẽ động tai, khóe môi cong lên ý cười thần bí, chậm rãi nói: “Chưa chắc.”

Đứt lời, điểm nhẹ mũi chân nhảy lên, trong lúc đó, bắn một ám tiễn về phía nữ tử kia làm nàng ta giật mình buông lỏng roi trong tay ra.

Mọi thứ, chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mọi người nhìn lên thì thấy hán tử kia ôm cổ thở hồng hộc, còn nữ tử nọ thì chặt vật đứng dậy, cảnh giác nhìn giữa lôi đài.

Mà giữa lôi đài, một bạch y nữ tử nhẹ nhàng hạ xuống, giờ đã sắp chiều tối, ánh nắng vàng sậm chiếu lên người nàng, như phủ một lớp nhu hòa hiền dịu, nữ tử kia có dung mạo tuyệt trần, đang mỉm cười, nhưng đây không phải điều khiến mọi người ngạc nhiên.

Mọi người hô to: “Con mẹ nó, phụ nữ có thai tới gây rối cái gì?”

Lão ngoan đồng, Thác Bạt Nhung, Hoa Thiên, Diệp Nhất Hoàng, Công Tôn Liễu..... mọi người đều lão đảo, sùng kính nhìn đám không biết sống chết này, đây là phụ nữ có thai bình thường sao?

Các người đã gặp qua phụ nữ có thai nào còn ôm trẻ con, chém giết giữa đại quân chưa?

Chộc giận nữ nhân kia, ngay cả chết các người cũng không biết mình chết thế nào đâu!

Mà lúc bọn họ đang vô cùng sùng kính thì có kẻ vẫn không sợ chết hết to, chỉ vào hai người trên đài hét: “Nhìn cái gì, giết ả ta đi! Nhanh!”

Ầy tiếng hò hét nhưng hai người cũng không nhúc nhích, chỉ có bọn họ mới thật sự biết uy lực của mũi ám tiễn vừa rồi, bọn họ không thể ngăn cản.

Tiếng hét ồn ào ầm ĩ, chỉ có Lãnh Hạ vẫn thong thả ung dung.

Nàng đứng chấp tay, chậm rãi đảo qua đám người dưới đài, tiếng nói nhẹ nhàng nhưng cũng rất có lực.

” Chư vị, lễ tuyển Thành chủ, kết thúc rồi!”

Chín chữ vang lên, không ai hiểu ý nàng, đang muốn kêu gào tiếp thì nghe thấy có tiếng động ầm ầm đang lao về phía này, giống như động đất lại giống như sấm trời!

“Xảy ra chuyện gì thế?” Mọi người hoảng loạn nhìn xung quanh.

Chợt, có tiếng sợ hãi thét lên: “Đại quân! Là đại quân! Có đại quân bao vây chúng ta!”

Tiếng thét này như một quả bom nổ vang trong Phù thành, nơi này đã không có ai quản lý suốt hai mươi năm, ngay cả Tây Vệ ở gần cũng không quản, tùy ý bọn họ tự sinh tự diệt, vậy mà giờ lại có quân đội đến!

Dùng móng chân nghĩ cũng biết là bởi vì nữ nhân trên đài kia!

Nhìn những ánh mắt kinh hoàng hay đầy sát khí, Lãnh Hạ rất bình tĩnh, cong khóe môi nhìn phía trước.

Mọi người nhìn theo ánh mắt nàng thì đồng loạt kinh ngạc!

Một nam tử thanh y trong treo nhưng lạnh lùng, cầm dây thừng thong thả bước đi, hai mắt ngơ ngác, hình như đầu óc rất có vấn đề.

Mà khi mọi người nhìn rõ dây thừng kia thì lập tức không còn dám nghĩ thế nữa.

Chỉ thấy dây thừng kia đang trói mấy người vắng mặt lúc nãy, một mắt, thư sinh hái hoa, độc nương tử.....

Đám người kia luôn giẫm lên đầu người khác, luôn hung thần ác sát không vừa mắt là chém một đao, luôn hoành hành khắp nơi, vậy mà giờ lại như nô tài, mặt mũi bầm dập, vẻ mặt sợ sệt, bị dây thừng kéo đi.....

Hơn bảy mươi người, xếp thành một hàng dài, rất ngoan ngoãn.

Toàn thành lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng đại quân lao đến.....

Một tên gốc trũng trĩu đám ác bá trong thành trở nên nhu thuận, hoàn thành xong liền đứng một bên ngơ ngác bất động, ánh mắt vô định như đi vào cõi thần tiên.

Lãnh Hạ rất hài lòng, nàng nhìn đám người đông nghịt ở dưới, lạnh lùng nở nụ cười.

Nụ cười này tuyệt mỹ như một đóa Bạch Liên nở rộ trên đỉnh núi, mục đích lập uy đã đạt được, tiếp theo là vào chủ đề chính, nàng thần nhiên nói: “Hiện giờ ngoài thành có mười lăm vạn đại quân Tây Vệ, tốt nhất là các người thu tâm tư của mình lại, bằng không..... ta đảm bảo, sẽ chết rất thảm, rất thảm!”

” Ha ha ha ha.....” Nhiều tiếng cười to điên cuồng vang lên.

Một nam nhân vóc người to lớn ngửa đầu lên khinh thường mắng: “Lão tử chết, đồ đàn bà..... ả!”

Đang nói thì im bật!

Chưa mắng xong miệng đã phun đầy máu, cả người co quắp rồi ngã xuống.

Không chỉ hắn, mấy kẻ cười lớn lúc nãy, dù đứng ở góc nào đều chết kiểu này, ở cổ họng có cắm một mũi ám tiễn.

Lãnh Hạ thông thả thu tay về, quét một vòng, rất có hứng thú hỏi: “Còn ai có dị nghị?”

Mấy vạn người, đồng loạt lui về phía sau một bước.

Với những kẻ độc ác này, phải dùng vũ lực trấn áp, giải quyết bảy mươi mấy người kia là một cách trấn áp những kẻ bị chúng áp bức bao lâu nay, mà dùng ám tiễn giết gà dọa khỉ cũng là một cách trấn áp!

Ác nhân tự có ác nhân trị!

Người ác, ta còn ác hơn người!

Lãnh Hạ khoanh tay lại, cười lạnh thông thả bước trên lôi đài, đám hung thần ác sát ở phía dưới thì không dám hé răng nửa lời, im lặng nghe nàng nói.

” Từ hôm nay trở đi, Phù thành thuộc Tây Vệ, tất cả chính sách đều giống như Tây Vệ! Gết người, đền mạng! Trộm cướp, bỏ tù! Phù thành không còn là nơi không ai quản lý nữa, không phải nơi để các người làm bậy!”

“Các người muốn đi! Được, ba năm sau! Nhưng trong ba năm này, tất cả phải làm theo quy định của ta, các người có thể coi như mình ngồi trong tù ba năm, việc xây dựng Phù thành giao cho các người phụ trách, ta muốn ba năm sau thấy một Phù thành hoàn toàn mới!”

“Không phải ta đang thương lượng với các người, cũng không phải hỏi ý kiến của các người, đây là báo, là mệnh lệnh, không phải các người nói quả đấm lớn thì có quyền lên tiếng sao? Giờ ta sẽ nói cho các người biết, những kẻ không nghe lời, chém đầu!”

“Cuối cùng.....” Nàng dừng bước, nhìn vào những khuôn mặt với sắc thái khác nhau, có ngập ngừng, có suy tư, có cân nhắc, có điên cuồng muốn đồng quy vu tận, Lãnh Hạ giễu cợt nhếch môi: “Ta mặc kệ các người là loại người gì, có bản lĩnh như thế nào, ở trước mặt ta.....”

Trong phượng mâu ẩn chứa sự cuồng vọng bá đạo tỹ nghệ thiên hạ, tiếng nói như tiếng sấm nổ vang:

” Người có là rồng cũng phải cuộn lại, có là hổ cũng phải nằm sấp xuống cho ta!”

Là hổ cũng phải nằm sấp xuống..... sấp xuống..... sấp xuống.....

Từng tiếng từng tiếng âm vang, trong đó đầy lệ khí, sát khí và khí phách, khiến mọi người ở đây đều không tự chủ mà chân mềm nhũn, bọn họ biết, nữ nhân này nói thật!

Ở đây họ không phải đối thủ của nàng, dù trong lòng không hài lòng cỡ nào cũng không dám phản kháng.

Bên ngoài còn có mười lăm vạn đại quân trấn thủ, dù bọn họ liên kết chống lại cũng không thể thoát ra.

Bọn họ sợ, thật sự sợ, người càng hung ác, càng coi thường tính mạng người khác thì lại càng quan tâm đến tính mạng của mình, đám người hung thần ác sát tội ác chồng chất này bây giờ đang nhìn nhau không biết phải làm sao.

Mổ tiểu hài tử sùng bái nhìn mẫu thân mình, đột nhiên thấy trong lòng trống rỗng.

Cúi đầu nhìn xuống thì tiểu ưng mâu lập tức cong lên.

Tiểu hắc hổ vốn nằm trong lòng nó, giờ đang quỳ rạp xuống đất, bộ lông đen nhánh bay phát phơ trong gió, dùng hành động thực tế để hưởng ứng lời nói của Lãnh Hạ, thuận tiện còn ngẩng gầm lên.....

À.....

Tiếng gầm còn hơi non nớt: “Graooo.....”

Hán tử ở bên cạnh thấy ồn ào liền hung tợn trừng mắt, thận trọng liếc nữ nhân trên đài, mắng to: “Con mẹ nó, bảo con mèo này yên tĩnh một chút!”

Tiểu hắc hổ nhất thời cúi đầu, túi thân lâu lâu rồi nằm tại chỗ vẽ vòng tròn.

Trong đám người, vang lên một câu hỏi run rẩy: “Người..... người..... là ai?”

Câu hỏi này yếu ớt lại run rẩy nhưng lại nói lên tiếng lòng của mọi người, bọn họ nhìn nữ tử trên đài: Rốt cuộc thì nữ nhân này là ai?

Phượng mâu cuồng vọng, tóc đen như mực, nàng nhàn nhật quan sát dưới đài, như là Thần đế cao cao tại thượng, trên gương mặt tuyệt đẹp kia, có một độ cong thanh liệt mà ngạo nghễ, giống như không có gì có thể khiến nàng coi trọng, gió thu thổi áo bào và tóc đen bay múa, tiếng bước chân ngoài thành rốt cuộc cũng đến đây....

Cạch!

Một tiếng vang thật lớn, đại quân bên ngoài dừng lại, vạn người quỳ bái: “Khấu kiến Ngô hoàng!”

==

Đêm hôm đó, đã trải qua một hồi tàn sát.

Mấy vạn người trong Phù thành, không phải ai cũng an phận, không ít kẻ hung bạo cuồng đồ đột nhiên phản kháng, bị đại quân áp chế, còn có một số kẻ gian xảo, muốn nhân trời tối chạy thoát cũng bị giết ngay tại chỗ.

Không phải Lãnh Hạ hung tàn nhẫn tâm, mà là đối với những kẻ hung ác này, phải giết gà dọa khỉ!

Sáng sớm hôm sau, nắng ấm xuyên qua tầng mây, chiếu lên những thi thể bị vạn tiễn xuyên tâm trên tường thành, trong thành, những tiếng động không hài hòa đều dần mai một.

Lúc này, Lãnh Hạ đang đứng ở Đông Môn Phù thành, hạ lệnh cho phó tướng bên ngoài: “Mười lăm vạn đại quân, để lại năm vạn đóng ở đây, ba năm sau thì có thể nghỉ ngơi rồi quay về doanh trại.”

Phó tướng liên tục vâng dạ, bốn ngày trước bọn họ nhận được tin của Nữ hoàng, lúc đó không hiểu ra sao nhưng nhìn vào con dấu trên thư thì cũng không dám chậm trễ nữa, từ quân doanh phía tây Tây Vệ đi suốt đêm đến đây, vừa kịp hôm nay vây thành.

” Mặt khác, chỉ cần có bồ câu đưa tin bay khỏi thành thì lập tức bắn chết, những kẻ muốn rời thành, có người tự xem rồi làm.” Nàng dắt tay con đi vào thành, đang đi thì đột nhiên dừng lại cười nói: “Bốn ngày hành quân không ngủ nghỉ, vất vả rồi.”

Phó tướng thụ sủng nhược kinh, đứng ngẩn ngơ tại chỗ, im lặng một lúc lâu.

Đến tận khi Nữ hoàng đã vào thành, mới vội vàng quỳ xuống đất hô to: “Cung tiễn Hoàng thượng, cung tiễn tiểu Hoàng tử!”

Lãnh Hạ dắt tay con trai chậm rãi bước trong thành, đi đến đâu mọi người tránh xa đến đấy nhưng nàng cũng không ngại, cười đùa với con, giờ chỉ cần đợi hết bão cát rồi đi tìm kiếm bảo tàng.

Chiến Thập Thất cong cong tiểu ưng mâu hỏi: “Mẫu thân, trong thành có do thám sao?”

Lãnh Hạ chép chép miệng, nhìn con trai vài lần, tiểu gia hỏa này, không ngờ lại nhạy bén như thế!

Nhưng, nó mới bốn tuổi.....

Nhìn nàng có vẻ kinh hoàng, Chiến Thập Thất cười tủm tỉm: “Thập Thất nhìn thấy!”

Nhìn?

Đầu nhỏ gật một cái, chỉ tay về phía kia: “Đó, chính là hắc, lén lút đi theo chúng ta!”

Lãnh Hạ nhìn trời, được rồi, con trai của nàng thật sự là ‘nhìn’ thấy, rồi nàng vỗ vỗ mũm mĩm tiểu hài tử, chỉ huy: “Giải quyết đi!”

Mẹ ruột nào đó bóc lột sức lao động của trẻ em nhưng không hề có chút xấu hổ nào, đứa trẻ bị chỉ huy cũng lập tức lao đến chỗ tên lén lút kia.

Một lúc lâu sau, Lãnh Hạ đang bắt đầu hoài nghi thì mũm mĩm tiểu hài tử đã quay lại.

Nó ngẩng đầu, ngưỡng ngừng chọc chọc tay, tranh công: “Thập Thất đánh hắc bất tỉnh, sau đó xách đến quân doanh ngoài thành, có phó tướng thúc thúc giải quyết, mẫu thân không cần quan tâm!”

Lãnh Hạ bật cười, hôn chụt một cái vào gò má phúng phính của Chiến Thập Thất, nhất thời, khuôn mặt tiểu Chiến thần cười như nở hoa.

Nhìn khuôn mặt giống y hệt người nào đó, trái tim như bị thắt lại, nam nhân kia a, đã hai mươi ba ngày không gặp.

Mồ tiểu hài tử mím môi: “Mẫu thân, không được nhìn Thập Thất nhớ hửn.”

Mồ mẫu thân đánh chết cũng không thừa nhận: “Ai nói ta nhớ hửn.”

Hai người nhìn nhau một hồi rồi cùng thở dài, tiểu hài nhi nắm tay mẫu thân, giọng nói non nớt vang lên: “Mẫu thân, Thập Thất cũng có chút nhớ hửn, chỉ một chút thôi nha! Chúng ta nhanh tìm bảo tàng đi rồi còn đi tìm hửn.”

“Ừm.....” Trong mắt xẹt qua ý cười, Lãnh Hạ không tự chủ được mà cong môi lên: “Sau khi hết bão cát, chúng ta lập tức xuất phát!”

Chiến Thập Thất trừng mắt: “Mẫu thân, người cười thành như vậy còn nói không nhớ hửn!”

Lãnh Hạ nhìn trời: “Nhóc con chết tiệt này, dám gạt ta!”

Hai người vừa cười nói vừa rảo bước trên đường.

Chuyện trong Phù thành tạm thời đã được giải quyết, những chuyện khác nàng cũng đã có sắp xếp.

Trong thành thật sự có do thám của không ít nước, những kẻ cầm quyền ở các quốc gia khác chưa bao giờ tỏ bỏ hy vọng về bảo tàng, chắc chắn sẽ phái một vài tâm phúc lên vào Phù thành, tìm kiếm đầu mối về bảo tàng. Để lại năm vạn đại quân, vừa để thị uy vừa để cắt đứt liên hệ với Nam Hàn và Đông Sở, phải khiến nơi này trở thành một tòa thành cô lập.

Mà vấn đề trùng kiến Phù thành, đương nhiên có mấy vạn người trong thành giải quyết, thật ra trước khi đến đây nàng muốn thu nhận mấy người này làm thuộc hạ, sức chiến đấu của mấy vạn người, hơn nữa còn toàn là cao thủ, tất nhiên sẽ không hề nhỏ, nhưng sau khi thấy họ hung tàn khát máu, lập tức bỏ chủ ý này đi.

Nàng là Nữ hoàng một nước, tuyệt đối không thể lấy an nguy của bách tính ra đánh bạc.

Vậy thì giờ, đám người kia chỉ có thể trở thành nhân công miễn phí cho Phù thành, ừm, không cần trả bạc.

Mà việc quản lý Phù thành, tạm thời giao cho Trần Văn Hiếu và phó tướng ngoài thành, một trong một ngoài, hợp tác làm việc.

Chuyện còn lại, chính là đợi hết bão cát rồi vào Khi Lan hoang mạc!

Đang nghĩ đến đây thì phía trước có bóng người xuất hiện.

Một nữ tử đáp xuống, dựa vào hành lang như không có xương, nàng lười biếng nói: “Theo cô nãi nãi đoán, tầm tối nay sẽ hết bão cát, ngày mai có thể xuất phát.”

180. Q.3 - Chương 23: Ranh Giới Sống Chết

Edit: Kiri

Trong sa mạc mênh mông bát ngát, dưới ánh nắng chói chang gay gắt, đang có một đoàn lạc đà đi tới.....

Nhưng trong đoàn lạc đà này, có một con đang co rúm đầu, bốn chân run rẩy, mặt mũi buồn khổ vô cùng, chỉ thiếu quỳ rạp xuống đất thôi!

Lúc này, Lãnh Hạ nhìn con lạc đà đang chực khóc, rồi lại nhìn tiểu hắc hổ trong lòng con trai nàng, im lặng nhìn trời.

Sớm biết thế này thì nên để chúa sơn lâm kia trong thành!

Dù một ở sa mạc, một ở rừng, nhưng thiên tính của động vật là khó sửa đổi, cảm giác này, như là một con mèo nhỏ cưỡi trên lưng chuột, dù nhỏ, thì cũng là mèo!

Tiểu hắc hổ kiêu ngạo ngửa mặt lên gầm một tiếng: “Graoooo.....”

Lạc đà sắp khóc ra rồi.

Tiếng gầm non nốt chợt im bật, đôi mắt đen láy tội nghiệp nhắm lại, cúi đầu xuống.

Lãnh Hạ thu hồi ánh mắt cảnh cáo, hài lòng chép chép miệng, cảm nhận thấy phía dưới run rẩy, nàng rất hoài nghi, có khi nào con lạc đà này sắp sợ đến tiểu ra rồi không.

“Theo bản đồ thì chúng ta đi từ hướng tây bắc, nếu phiên lá này chính là ốc đảo thì có lẽ đã có thay đổi, theo ấn tượng của ta, chỗ của phiên lá này không có gì cả....” Cơ Tam Nương lẩm bẩm đi đầu.

Nàng quay đầu lại, khuôn mặt đã che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt đầy ngang bướng.

Nàng suy tư rồi nói với Lãnh Hạ: “Sa mạc ngày đêm giống nhau, một khu vực lớn thì chưa chắc đã có thay đổi, nhưng diện tích của Khi Lan hoang mạc này rất lớn, trên bản đồ này, dù chỉ là một nét cũng có diện tích vô cùng lớn.”

“Bản đồ này sợ rằng đã có từ rất lâu, giờ đã thay đổi không ít, tìm được cũng rất khó khăn.”

Nàng cau mày, rất do dự: “Hơn nữa.....”

Lãnh Hạ gật đầu, nàng tuyệt đối tin tưởng phán đoán của Cơ Tam Nương, đã đi gần bảy ngày trong sa mạc, dù là hồ nước hay cây cối đều không thoát khỏi ánh mắt của nàng ấy, nhờ vào kinh nghiệm đó mà mọi người tìm được nước bổ sung, bằng không đã sớm chết khát rồi.

Hơn nữa chỗ này nhìn bốn phía đều là cát vàng, chỉ có thể dựa vào Cơ Tam Nương.

Nàng tiếp lời: “Hơn nữa, cho tới bây giờ, chúng ta cũng không biết, bảo tàng ở đâu.”

Nơi nào giấu bảo tàng, ngay cả lão ngoan đồng cũng không biết, trước đó mọi người cũng đã thảo luận qua, cuối cùng thống nhất rằng nơi có khả năng nhất chính là trung tâm, cũng là nhị hoa, nhưng... đây cũng chỉ là đoán, chỉ có thể tạm thời đi theo hướng đó, dọc đường chú ý động tĩnh trong sa mạc.

Có lẽ, sẽ có phát hiện mới.

“Nếu thật sự ở nhị hoa.....” Cơ Tam Nương ngẩng đầu nhìn sắc trời, nghĩ một lát: “Vậy thì tầm hai ngày nữa là đến!”

Lãnh Hạ lau mồ hôi trên trán rồi đáp: “Dựa theo phán đoán của người đi.”

Đi tiếp hơn nửa ngày nữa.

Đến lúc màn đêm buông xuống, mọi người đã có kinh nghiệm nên chọn một chỗ khá cao để nghỉ chân, và đắp cát lên để làm tường chắn.

Mấy người quây quanh một chỗ, đốt lửa sưởi ấm, dù đã có tường cát cao che chắn nhưng vẫn không ngăn hết được gió đêm rét lạnh trong sa mạc.

Lãnh Hạ hơ hơ tay trên đồng lửa, nghe Hoa cô nương oán giận không ngừng.....

“Ai nha, làn da trắng mịn của ta, bị gió thổi nhẵn hết rồi!”

“Ai nha, sao lại thô ráp thế này!”

“Ai nha, còn bị phơi nắng đến đen rồi!”

Mồ éo lả giơ gương đồng lên, há miệng chửi bới: “Ai nha.....a!”

Một trận gió thổi qua, trong miệng Hoa cô nương, lập tức đầy cát vàng.

Mọi người liếc qua với vẻ hả hê, mỗi tiểu hài tử tiến lại gần, nhìn nhìn Hoa cô nương rồi ngạc nhiên nói: “Hoa cô cô…….”

“Ưm ưm ưm, ưm ưm ưm!” Hoa Thiên phun cát ra, hấn vò khăn, mím môi, không dám há miệng nữa.

Nhưng sáu chữ kia, mỗi tiểu hài tử cũng hiểu.

Gọi ta, Hoa tỷ tỷ!

Chiến Thập Thất vẻ mặt do dự, chọc chọc ngón tay yếu ớt nói: “Nhưng Hoa cô cô…….”

Hoa cô nương chớp chớp mắt, chờ câu nói kế tiếp: “Hử?”

“Gần đây có vẻ già!”

“A…….”

Một tiếng kêu thảm thiết lao thẳng lên trời, thậm chí cả cát cũng giạt mình một cái.

Hoa cô nương vẻ mặt oán hận, òa khóc nhào vào lòng Thác Bạt Nhung.

“Mất mặt!”

Thác Bạt Nhung trợn mắt liếc hấn một cái rồi bất đắc dĩ bóp trán.

Trong sa mạc nguy hiểm nơi này, mọi người luôn căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào, mấy hôm nay mệt mỏi rồi.

Giờ có Hoa Thiên âm ỉ, chợt cảm thấy thoải mái không ít.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy một con lạc đà đang quy xuống đất, hai mắt run rẩy, còn ở dưới thì có một vật đen như mực, há miệng gặm chân lạc đà.

Hàm răng nhỏ nhỏ thật sự là không hề sắc nhưng oai nghiêm của chúa sơn lâm là không thể chối bỏ, khiến lạc đà bị dọa sợ run người.

Chiến Thập Thất tựa đầu vào vai mẹ, vẻ mặt ngây thơ chất phác.

“Mẫu thân, tiểu hắc hổ muốn ăn thịt, Thập Thất cũng muốn.”

Tiểu ưng màu lóe sáng nhìn một con lạc đà, dưới ánh mắt thèm thuồng như thế, con lạc đà kia buồn khổ vô cùng.

Cơ Tam Nương thu ý cười lại, dặn dò: “Mọi người nghỉ ngơi cho tốt, hai canh giờ sau tiếp tục đi, ban ngày rất nóng, đi tối sẽ thoải mái hơn, chịu thêm một ngày nữa là đến nơi rồi.”

Nói xong, nàng nhắm mắt lại.

Mọi người cũng không nói nữa, tiểu Thập Thất kéo tiểu hắc hổ về, không cho nó gặm nữa, một đứa bé một con thú, đều ngoan ngoãn vùi vào lòng Lãnh Hạ, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sa mạc vào đêm vắng vẻ, chỉ có tiếng gió thổi cát xào xạc, đột nhiên có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên……

Mọi người chợt mở mắt ra!

Chỉ thấy chín con lạc đà, không hện mà cùng đá chân, chạy quanh tại chỗ, vô cùng căng thẳng.

Rõ ràng là biểu hiện nôn nóng!

Mấy ánh mắt đều nhìn về phía tiểu hắc hổ, vật nhỏ này, lại tái phạm.

Mỗi tiểu hài tử xoa xoa chân nó biện bạch: “Không phải nó làm.”

“Graooo…” Tiểu hắc hổ tủi thân.

Đột nhiên, đôi mắt tròn vo nhìn sang hướng khác!

Mọi người nhìn theo thì thấy trên mặt đất thì thoảng lại có vài xoáy cát bốc lên rồi lập tức tan đi.

Mây liễu nhần lại, Lãnh Hạ híp mắt, biểu hiện căng thẳng nôn nóng của tiểu hắc hổ và lạc đà rất không bình thường, có thể là một loại trực giác của động vật đối với môi trường.

Dự cảm không tốt nhanh chóng dâng lên trong lòng.....

“Gió mùa!”

“Là gió mùa!” Cơ Tam Nương bỗng nhiên nhảy lên, ánh mắt rất nặng nề!

Nàng vừa nhanh chóng thu dọn hành lý vừa huyết sáo gọi lạc đà, hét lên: “Không đến ba canh giờ nữa, sẽ có bão cát! Chạy mau! Mong là có thể thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của nó, nếu không.....”

Mọi người không dám chậm trễ, họ cũng biết, nếu không trốn thoát được thì sẽ có hậu quả gì.

Chôn sống!

Bọn họ sẽ bị chôn sống trong hoang mạc này!

Nửa khắc sau, mọi người nhanh chóng nhảy lên lạc đà, vừa vung roi, đàn lạc đà nôn nóng bất an đã phóng ngay về hướng tây bắc, đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được tốc độ của lạc đà, bình thường chúng thông thả nhõn nhợ, giờ sắp phải đối mặt với nguy hiểm thì ngay cả tiểu hắc hổ cũng không thềm sợ nữa, lao đi như điên!

Thời gian cấp bách, gió lớn thét gào!

Bọn họ đang giành giật từng giây với thiên nhiên!

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng rung động lớn, Lãnh Hạ ôm con trai thật chặt, che chở thân thể bé nhỏ của con, quát roi càng mạnh!

Tốc độ của lạc đà càng nhanh thêm vài phần.

Miền cương mở mắt ra, nàng nhìn lại phía sau.

Đường chân trời đã không thể nhìn rõ nữa, gió lớn cuộn cuộn kéo tới.....

Lãnh Hạ chưa bao giờ biết, ngay cả gió cũng có thể có tiếng động như vậy, tựa như dời núi lấp biển!

Tốc độ gió cực nhanh, cát cũng vậy, bị gió cuốn đi, như sóng biển màu vàng, tầm nhìn dần dần bị màu vàng đen bao trùm, chỉ trong chớp mắt, quanh mình đã bị cát mịn bao phủ.

Đúng lúc này!

Lạc đà đột nhiên ngừng chân!

Vút!

Lãnh Hạ quát một roi.

Vút vút vút!

Tiếng roi liên tục vang lên nhưng dù quát thế nào, lạc đà cũng không chịu chuyển động nửa bước, trong hoảng sợ cực độ, chúng nó quây lại một chỗ, vùi đầu vào trong cát.

Lãnh Hạ quay đầu nhìn lại, nhanh chóng quyết định: “Chạy!”

Nàng chưa dứt lời đã ôm con trai lao đi nhanh như chớp. Phía sau, lão ngoan đồng ôm lấy Diệp Nhất Hoàng, Công Tôn Liễu ôm Công Tôn Minh, Thác Bạt Nhung ôm Hoa Thiên, tất cả mọi người đều liều mạng lao về phía tây.

Phía chân trời mịt mù u ám, trên sa mạc chậm rãi xuất hiện một cái phễu lớn, nó dần dần bành trướng ra xung quanh.....

Cát vàng lao đi ngày càng nhanh và mạnh, dùng một tốc độ phi thường quét qua mọi nơi, cồn cát bị san bằng thành bình địa, còn vùng đất trũng thì được lấp đầy.....

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Nó hung bạo quét về phía tây bắc, càng ngày càng gần bọn họ.....

Trên lục địa không hề có gì thay đổi, trong hoàng cung Đại Tàn, Chiến Bắc Diễn đang tự xách tay quỳ chà xát y bản, cong cong mắt hồ ly nhìn Tiêu Phượng đang vô cùng đắc ý, gương mặt vui vẻ chịu đựng; Nơi Hàn Sở giao chiến, Đông Phương Nhuận đang hí mắt nhìn chiến trường đẫm máu; Trong Tùng lâm, năm vạn đại quân vội vã di chuyển, Chiến Bắc Liệt chợt đặt tay lên ngực, cảm nhận trái tim đập liên hồi, ưng mâu thâm trầm nhìn phía tây bắc.....

Nhưng ai cũng không biết, trong Khi Lan hoang mạc mệnh mông bát ngát, đang diễn ra một hồi sinh tử!

Lúc này nhân loại nhỏ bé đang chống lại thiên nhiên!

Không thành công, là bỏ mạng!

Điên cuồng chạy trốn, tranh thủ thời gian.....

Cát vàng cuộn cuộn bay múa đầy trời, tầm nhìn bị che lấp hoàn toàn, Lãnh Hạ ôm Thập Thất thật chặt, nằng gậy sức chỉ vì một suy nghĩ, Chiến Bắc Liệt còn đang chờ nằng!

Chiến Bắc Liệt cần nằng!

Dùng tốc độ nhanh nhất khiến nằng không thể nhìn thấy phương hướng, chỉ có hai chân vằn máy móc lao đi.....

Tiếng ầm ù phía sau ngày càng gần, tim đập như trống trận, đột nhiên, vang lên một tiếng hét, trong cái ồn ào của đất trời, vang lên bên tai như có như không.

Là Hoa Thiên!

Ngay lập tức, trong đầu nảy ra đáp án.

Không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng vươn tay ra, tóm lấy một bàn tay đang trượt ngã!

Thân mình hơi khuyu xuống!

Thác Bạt Nhung hét lên: “Đừng để ý đến chúng ta, nhanh chạy đi!”

Ngay trong giây kế tiếp, hai cánh tay đều được hai người kéo, hấn cả kinh, đó là Lãnh Hạ và Mộ Nhị chạy bên cạnh hấn và Hoa Thiên.

Vừa nẩy hét lên khiến trong miệng đầy cát, Thác Bạt Nhung và Hoa Thiên còn không có thời gian phun ra, trong cảm động có sự kiên quyết: “Mau buông tay! Đây là cát, chúng ta sẽ bị chôn sống hết đây!”

“Nữ nhân..... Mau buông tay!”

“Lãnh Hạ..... Mau buông tay!”

Thác Bạt Nhung và Hoa Thiên, cùng lên tiếng.

Trong không gian mờ mịt, cát vàng cắt liên tục qua da thịt, ai cũng không thể nhìn rõ mặt người khác, nhưng hai cánh tay kia đều rất chặt, rất chặt!

Không vứt bỏ, cũng không từ bỏ!

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, lời còn chưa nói hết, nửa người đã bị vùi vào trong cát, lực hút mãnh liệt nuốt chửng lấy hai người, kéo theo cả đám người đang túm chặt đằng sau.....

Trong giây lát, trên sa mạc đã không còn ai cả!

Cũng trong lúc đó, bão cát gào thét lao về hướng tây bắc, càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.....

Cát vàng dần dần chậm lại rồi rơi xuống, cuối cùng cơn bão biến mất hoàn toàn, hoang mạc lại khôi phục sự yên tĩnh như lúc ban đầu.

Giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

181. Q.3 - Chương 24: Cùng Tiến Cùng Lùi Với Liệt Vương

Edit: Kiri

Mười ba tháng mười, cuối thu hiu quạnh.

Ngày này, có thể nói là.... ác mộng của Nam Hàn!

Một cánh quân Đại Tần đột nhiên xuất hiện, giống như một thanh lợi kiếm cắm thẳng vào trung tâm đang thiếu hụt binh lực của họ, đâm thẳng vào trái tim Nam Hàn!

Nửa tháng trước, khi Đông Sở đã hạ ba thành, hai tin tức không hẹn mà cùng truyền về triều đình Nam Hàn!

Đại Tần và Tây Vệ, cùng xuất binh tấn công!

Phía bắc, tròn mười lăm vạn quân Tần hung mãnh tấn công biên cảnh Quế Trung quan, sĩ khí ngút trời, bảy ngày sau, đại quân tiếp tục đi về hướng nam, bày trận trước thành Châu Lan, mười lăm vạn đại quân xếp thành một hàng, thanh thế lớn đến nỗi khiến Châu Lan thành sợ vỡ mật.

Triều đình vô cùng kinh hoàng, lại có tin tức báo về, Đại Tần tiếp tục phái ra mười lăm vạn binh mã, hướng về phía nam để tụ hợp, tổng cộng có ba mươi vạn đại quân, thế như chẻ tre không thể ngăn cản!

Hai bên bị Đông Sở và Tây Vệ kiềm chế, ba mặt thụ địch, ngược lại, Đô thành ở trung tâm là an toàn nhất.

Đô thành Nam Hàn là Di thành, từ nam đến bắc, chia thành Lạc Thủy, Dung Khâu, Chiêu Thành, Vĩnh Gia, Châu Lan, Quế Trung Quan, bảy thành trì nối thành một đường, sau khi triều đình tranh luận kịch liệt, một phe cho rằng nên phái ba mươi vạn đại quân ở Đô thành ra trợ giúp Châu Lan, một phe lại cho rằng, trong Đô thành không thể không có binh lực.

Cuối cùng, Hoa Mị đứng ra trấn áp, xuất ra hai mươi vạn binh ở bốn thành gần đó chỉ viện cho Châu Lan.

Tám ngày sau, hai mươi vạn quân mới đi được nửa đường thì Châu Lan đã bị công phá!

Hai vạn bại quân Nam Hàn còn sót lại nhanh chóng rút lui về phía nam, tụ hợp với hai mươi vạn đại quân ở Vĩnh Gia. Lần này là hai mươi hai vạn đối chiến ba mươi vạn, Nam Hàn co đầu rút cổ trong Vĩnh Gia, binh mã Đại Tần không công thành được, hai phe bắt đầu giằng co.

Tiêu Trấn Kiền chỉ huy ba mươi vạn đại quân đóng quân ở ngoài Vĩnh Gia thành, bày ra tư thế sẵn sàng tấn công, chỉ cần đại quân trong thành có ý rút lui, quân Tần lập tức công thành, dọa bọn họ không dám đi, còn nếu hai mươi hai vạn quân Nam Hàn tiếp tục co rúm trong thành, thì quân Tần lại lui ra phía sau dựng trại.

Cứ thế, giằng co gần một tháng.

Triều đình Nam Hàn vốn cho rằng quân Tần không công được Vĩnh Gia, đang thở phào đắc ý thì lại thu được tin, một cánh quân Tần đột ngột xuất hiện ở khu vực trung tâm, cả đám trợn trắng mắt.

Máu còn chưa kịp phun ra đã có tin tiếp, cánh quân này có năm vạn người, chỉ huy là Đại Tần Chiến thần, Chiến Bắc Liệt!

Đến đây, kẻ ngu cũng hiểu ra!

Đại Tần và Tây Vệ đột nhiên xuất binh nửa tháng trước, không phải là vì ngày hôm nay sao?

Một chiều dương đông kích tây dụ bọn họ chia binh lực, đợi đến lúc ở đây thiếu binh thì năm vạn đại quân này liền trở thành một cái gai ở trái tim Nam Hàn!

Một chiều này.....

Rất tiện!

Con mẹ nó rất tiện!

Trên triều đình Nam Hàn, văn võ bá quan và Thái hậu Hoa Mị, vốn căm thù chống đối nhau mấy tháng trời, cuối cùng cũng có một lần có chung suy nghĩ, không hẹn mà cùng tạm thời bỏ qua hiềm khích, mắng chửi phỉ nhổ nam nhân tên Chiến Bắc Liệt kia, hận không thể róc thịt uống máu hắn!

Có lẽ đã lâu rồi, ba năm quá yên bình khiến họ quên mất tôn sát thần này.....

Quên mất danh hiệu của hắn, Đại Tàn Chiến thần!

Quên mất mấy trăm trận chiến hắn từng trải qua, trăm trận trăm thắng, quên mất những trận chiến vang dội của hắn, lấy ít thắng nhiều, xuất quỷ nhập thần khiến đối phương trở tay không kịp, quên mất Đại Tàn Chiến thần dụng binh như thần, khắp thiên hạ không có ai là đối thủ!

Chiến Bắc Liệt chết tiệt!

Mười ba tháng mười chết tiệt!

Nam Hàn chửi bới không vì qua ngày mười ba mà kết thúc.....

Mười bốn tháng mười, Lạc Thủy thành bị phá!

Lạc Thủy thành tiếp giáp với Đô thành, trong đó chỉ còn ba nghìn binh mã, chỉ trong một ngày, đã bị năm vạn đại quân của Chiến Bắc Liệt đánh hạ!

Nhưng mà khi Nam Hàn cho rằng, Chiến Bắc Liệt sẽ chỉ huy năm vạn đại quân xuất phát về Đô thành thì hắn lại lấy lương thảo và quân nhu trong thành lên về phía Dung Khâu.

Còn Lạc Thủy, hắn để lại ba vạn binh mã.

Chiến Bắc Liệt biết, Di thành chỉ còn mười vạn binh mã, dù thế nào cũng không thể chiếm lại Lạc Thủy thành, nhất là, Nam Hàn căn bản cũng không có gan để Đô thành trống không.

Nội loạn chưa yên, Hoa Mị vẫn đang đối đầu với văn võ bá quan, triều đình đang vô cùng căng thẳng, nàng dám điều mười vạn binh từ Di thành đi cứu Lạc Thủy ư?

Đến lúc đó không có con át chủ bài, không có đại quân, chức Thái hậu này cũng chỉ làm đến đây thôi!

Mười chín tháng chín, Chiến Bắc Liệt chỉ dẫn theo hai vạn đại quân, tiếp tục phá tan ba nghìn binh mã ở Dung Khâu. Như cũ, hắn để lại một vạn người rồi dẫn một vạn người còn lại và bốn trăm Thập Thiên Lãnh Hạ để lại cho hắn, tiếp tục đi về phía bắc.

Gió thu lạnh thấu xương.

Hai bên đường, cây cối đã khô héo, hơn một vạn người đi thành hàng dài trên đường dẫm trên lá khô vàng.

Mọi người đều đang nhìn bóng người cao ngất đi đầu, sự sùng kính trong lòng không tài nào tả nổi, lúc trước họ được chọn cũng không biết mục đích của lần hành động này là gì, chỉ là đi theo nam nhân này, đi theo Đại Tàn Chiến thần của bọn họ, trèo đèo lội suối, lên rừng xuống biển.

Trong nửa tháng, chịu mọi gian nan, đường xá gồ ghề, màn trời chiếu đất, dã thú khắp nơi, rồi đột nhiên đánh thẳng vào trung tâm Nam Hàn, lại càng không ngờ, binh lực trong ba thành trì ở đây đều ít, mà đại quân phía ngoài, vốn cho là đại quân chủ lực, lại chỉ là kẻ dương đông kích tây, rải đường cho bọn họ.

Kỳ chiêu đó là do nam nhân này nghĩ ra, chỉ huy năm vạn đại quân tự mình xâm nhập vào lòng quân địch, kẻ sách kiêu ngạo như thế, giống như dấm nát toàn bộ Nam Hàn dưới lòng bàn chân, cũng chỉ có Đại Tàn Chiến thần mới có thể nghĩ ra, mới có thể làm được!

Trong hơn vạn người, chỉ có ba người, bây giờ cảm thấy rất kỳ quái.

Cuồng Phong Thiểm Điện Lôi Minh liếc mắt nhìn nhau, nghi hoặc nói: “Gần đây gia sao vậy?”

Không phải họ đa nghi mà họ rất hiểu Chiến Bắc Liệt, không biết từ lúc nào, trên người mỗi nam nhân hiện lên một trạng thái kỳ dị, như là đang cố gắng kìm nén cái gì đó, càng ngày càng ít nói, lúc giao chiến thì như không muốn sống, ngày nào cũng thấy có tia máu trong mắt, như thể ban đêm không nghỉ ngơi được, lúc các binh sĩ vui mừng khôn xiết thì lại tỏa ra khí tức lạnh khốc người lạ chớ đến gần.....

Rất bất thường!

Lôi Minh chớp chớp mắt rồi thở dài: “Là lo lắng cho Tiểu Vương phi đi?”

Hắn nói đúng rồi, quả thật là Chiến Bắc Liệt lo lắng cho Lãnh Hạ.

Một ngày nào đó hơn nửa tháng trước, tim hắn bỗng nhiên đập như trống trận, giống như muốn nhảy ra ngoài, cảm giác này như là có một tảng đá nặng nghìn cân chặn ở ngực, khiến hắn cảm thấy đứng ngồi không yên.

Toàn thân đều nóng nẩy, máu như không thể lưu thông!

Trong đầu hắn, lập tức nảy ra một dự cảm không tốt.

Mẫu sư tử đã xảy ra chuyện!

Hắn không muốn tin dự cảm này, hắn biết Lãnh Hạ rất bư hãn, nên cố gắng gạt bỏ ý nghĩ này đi, Chiến Bắc Liệt vẫn như trước, nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, công thành, hạ thành này lại công thành khác.....

Khả năng kiềm chế khiến hắn hành động không hề do dự, thậm chí còn có thể phân tích tình hình triều đình Nam Hàn và Hoa Mị, tất cả hành động đều như kế hoạch, tiếp tục đến Chiêu Thành để thực hiện nhiệm vụ của hắn, làm nhiệm vụ của Đại Tàn Chiến thần.

Từ ngày đó, cảm giác kia không xuất hiện nữa, nhưng dự cảm trong lòng ngày càng mãnh liệt, nó như một cây thuốc phiện mọc rễ rồi từ từ phát triển thành một đóa hoa xinh đẹp nhưng kịch độc, vô tình ăn mòn tâm can hắn, chắc chắn mẫu sư tử đã xảy ra chuyện!

Chiến Bắc Liệt sắp bị mấy loại phán đoán này dẫn dắt đến điên rồi!

Hắn đột nhiên dừng bước, ra lệnh cho Thiểm Điện: “Gọi Lâm Thanh và Lý Tuấn đến.”

Không bao lâu sau, hai người đã đứng bên cạnh hắn.

Chiến Bắc Liệt nhìn thẳng, trong ưng mâu đằng đằng sát khí, toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, đi nhanh về phía trước.....

“Vương gia.....” Lý Tuấn muốn hỏi một câu, là hắn gọi bọn họ tới làm gì, nhưng cảm nhận được khí tức âm trầm kia thì đành nuốt lại lời định nói.....

Lý Tuấn liếc nhìn Lâm Thanh, Lâm Thanh cũng nhìn hắn một cách mờ mịt.

Cứ đi như thế, Chiến Bắc Liệt không nói với bọn họ nữa chữ, hai người định quay về nhưng vừa bước được nửa bước đã cảm nhận thấy khí tức của nam nhân kia đột nhiên âm lãnh thêm vài phần.

Được rồi, coi như là nể mặt cô nương, bọn họ nhịn!

Nhịn a nhịn, nhịn a nhịn, nhịn suốt một ngày, rốt cục không nhịn được nữa!

“Vương gia!” Lâm Thanh hét lớn một tiếng.

Chiến Bắc Liệt dừng bước, Lâm Thanh lập tức rụt cổ lại, yếu ớt nói: “Cái kia..... Vương gia..... gọi chúng ta đến.....”

Cuối cùng Đại Tàn Chiến thần cũng liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: “Đi theo là được.”

Dứt lời, tiếp tục đi thẳng.

Thật ra hần cũng không biết mình gọi hai người kia tới làm gì, thần xui quỷ khiến thế nào lại bảo Thiểm Điện đi gọi người, nhưng thật ra hần cũng không hối hận, hai người kia, một là thuộc hạ đầu tiên và trung thành nhất của mẫu sư tử, một là con nuôi trên danh nghĩa của mẫu sư tử....

Ở cạnh người có quan hệ thân thiết với Lãnh Hạ, hần sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút!

Được rồi, Chiến Bắc Liệt thừa nhận, hần yên tâm thật rồi!

Cuồng Phong Lô Minh cùng thở dài, không nói gì hỏi trời xanh, bỗng nhiên thấy Thiểm Điện nhảy tới, không khỏi sùng bái nhìn hần, gan không nhỏ a!

Thiểm Điện yếu ớt thò đầu ra hỏi: “Gia, không ngờ Chiêu Thành lại dựa vào Vĩnh Gia, bên trong thành Vĩnh Gia còn có hai mươi hai vạn đại quân đấy, nếu Vĩnh Gia phá ra mười vạn thì chúng ta phải đối phó thế nào?”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười, âm lệ khiến Thiểm Điện run cả người: “Ngoài thành Vĩnh Gia chẳng phải có ba mươi vạn quân Tần sao? Mười vạn người thì sao, chỉ cần có thể chiếm được Chiêu Thành, dù có mười vạn người bao vây, chúng ta cũng chỉ cần liều mạng chống cự mười ngày, trong Vĩnh Gia chỉ còn hơn mười vạn, chuyện quân Tần phá thành cũng chỉ là sớm hay muộn thôi.”

“Đến lúc đó...” Ứng mâu hí láp lại, âm trầm cười: “Chiêu Thành cũng chỉ là cá nằm trên thớt thôi.

Thiểm Điện rút cổ lại chạy đi.

Hần ném cho Lô Minh và Cuồng Phong một ánh mắt oán niệm, hần đang nỗ lực dùng quân tình để khiến Vương gia phân tâm, ai ngờ, gia chúng ta quá kỳ quái, người bình thường không thể ngăn cản.

Ba người ôm đầu than thở.

“Aizz.....”

“Tiểu Vương phi, mau quay về đi!”

“Nam nhân không có tức phụ, thương không dậy nổi a.....”

Chiến Bắc Liệt phân tích không sai, dù bị mười vạn người bao vây công thành, dùng một vạn tinh binh của hần và Thỉ Thiên thì tuyệt đối có thể chống đỡ được hơn mười ngày, mà hơn mười ngày, tuyệt đối có thể trợ giúp Tiêu Trấn Kiên phá thành!

Nhưng mọi chuyện, quan trọng nhất là phải có lương thảo đầy đủ!

Theo kế hoạch lúc trước của hần, năm vạn người mang theo lương thảo dùng trong hai tháng, mà ở mỗi thành đều có kho lương, bách tính cũng có lương thực dự trữ, lương thảo là chuyện không cần lo, nhưng Chiến Bắc Liệt lại không nghĩ đến một vấn đề khác, đó là thái độ đối đãi với bách tính của binh lính Nam Hàn.

Có lẽ, không phải không nghĩ đến, mà hần cho rằng, chỉ cần là người có lương tâm thì sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Cho nên, khi hần dẫn hơn vạn người đến Chiêu Thành, phát hiện cửa thành mở rộng ra, cả thành trừ bách tính ra không có lấy một binh sĩ thì cũng đã đoán được tình hình trong thành và khả năng xấu nhất có thể xảy ra.....

Trong thành lộn xộn, không ít hàng quán đổ nát, không ít đồ dùng trong nhà bị quăng đầy ngoài đường, dân chúng đứng ngẩn ngơ nhìn bọn họ vào thành, trong mắt có vài phần hận ý.

Thứ ánh mắt này, bọn họ đã quá quen rồi, mỗi lần bước vào một thành trì, điều đầu tiên gặp phải là hận ý của dân chúng, dù sao đây cũng không phải là bách tính Đại Tần, đối với bách tính Nam Hàn mà nói, bọn họ là quân xâm lược, nhưng hận ý này sẽ thay đổi theo thời gian, Chiến Bắc Liệt có kinh nghiệm, cũng có tự tin.

Nhưng lần này lại khác, trong ánh mắt đầy hận ý này, có thêm vài phần chua xót, tuyệt vọng, sụp đổ.....

Không dám tin!

Không muốn tin!

Thuộc hạ tìm một lượt trong thành rồi bắt đắc dĩ bẩm báo cho hấn: “Vương gia, ba nghìn binh mã thủ thành đã mang lương thảo chạy mất rồi!”

Không chỉ là lương thảo trong kho lương, thậm chí họ còn đánh cướp của bách tính.

Cướp hết tất cả lương thảo dự trữ của dân chúng rồi!

Chiến Bắc Liệt không hề kinh ngạc, hấn lập tức hạ lệnh: “Đừng làm phiền bách tính, chia đôi lương thảo của chúng ta ra, sau này, các huynh đệ phải chịu khổ vậy!”

Mọi người hét lớn: “Theo Vương gia, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo!”

Nhìn ánh mắt kiên định của bọn họ, Chiến Bắc Liệt gật đầu, bọn họ đều hiểu, sẽ phải đối mặt với cái gì, ba nghìn người kia chạy đến Gia Hưng thành xong, nhất định sẽ dẫn binh mã về rồi bao vây Chiêu Thành, đến lúc đó, việc họ có thể làm là bảo vệ tòa thành này, chờ Đại Tần phá Gia Hưng rồi tới trợ giúp. Có thể sẽ mất bảy tám ngày, thậm chí là hơn mười ngày, dù trước đó đã chuẩn bị đầy đủ lương thảo ở hai thành trước, nhưng phải chia lương thảo của một vạn người cho hơn mười vạn người, thì dù có ăn cháo loãng cũng chỉ chống được năm ngày.

Chiến Bắc Liệt nhìn bách tính trong thành, dùng nội lực để truyền lời đi xa nhất: “Bản vương là Đại Tần Liệt Vương!”

“Tướng sĩ Đại Tần sẽ không quấy rầy bách tính, ta biết trong thành đã không còn lương thực, mọi người đừng hốt hoảng, giờ chúng ta cùng ở một thành, chính là người một nhà, chỉ cần có Bản vương, nhất định sẽ để mọi người có cơm ăn, dù ăn không đủ no, Bản vương cũng sẽ chịu đói cùng mọi người! Chỉ cần chịu mười ngày, đợi Vương phi của Bản vương đến.....”

Nói đến đây, trong lòng bỗng đau xót.

Ánh mắt của dân chúng chợt lóe lên, nửa tin nửa ngờ nhìn hấn.

Hấn không nói nữa mà xoay người bước đi.

Loại chuyện này, không cần giải thích, dùng hành động thực tế để chứng minh có ích hơn nói suông nhiều!

Chiến Bắc Liệt đến một phủ đệ trong thành, tìm một gian phòng để nghỉ ngơi một chút.

Hấn biết, những ngày tiếp theo, còn gian nan hơn hấn tưởng tượng, nhất là trong gian nan còn có hoảng loạn không ngừng, hấn kìm nén không nghĩ đến tức phụ nữa, không nghĩ đến con trai nữa, không nghĩ đến con gái bé nhỏ trong bụng tức phụ nữa, hấn cần nghỉ ngơi, hấn phải nghỉ ngơi, phải ép buộc bản thân nghỉ ngơi cho tốt để nghênh đón đại chiến không ngừng những ngày sau.

Hai mươi hai tháng mười, Chiêu Thành nghênh đón binh mã như đã đoán trước.

Những tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc cuồn cuộn lao đến dưới chân thành, mười vạn binh mã đông nghìn nghịt mặc áo giáp cầm vũ khí, không đàm phán, không chinh đồn.....

Công thành!

Khắp nơi đây tiếng kêu rên thảm thiết, các binh sĩ Đại Tần ở trên tường thành không ngừng vung đao chém đứt dây cầu, bắn tên đánh trả binh lính Nam Hàn.

Dưới tường thành, vô số binh lính Nam Hàn lao lên đông như kiến, người này ngã, người ở phía sau lập tức xông lên, điên cuồng trèo.

Thời gian có vẻ rất quan trọng.

Nam Hàn giành giật từng giây, nhất định phải giết chết Đại Tần Chiến thần ở đây trước phi Gia Hưng bị phá, để quay lại bổ sung binh lực cho Gia Hưng thành, rồi quăng đầu Đại Tần Chiến thần xuống để làm sứt sĩ khí của quân thù!

“Giết a!”

“Giết a!”

Thời gian trôi nhanh qua.....

Chiến Bắc Liệt đứng trên tường thành, chấp tay nhìn chăm chú, chỉ huy mọi người phản kích đầu ra đẩy, đứng như thế suốt ba ngày.

Ba ngày, hấn vẫn không nhúc nhích!

Áo choàng đen như mực tung bay trong gió, hấn đứng ở chỗ mọi người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy, thời khắc này, sức lực của một người chưa chắc đã giúp được bao nhiêu nhưng tinh thần lại vô cùng quan trọng.

Hấn dùng hành động nói cho bọn họ biết, có hấn ở đây!

Dù thế nào, cũng có hấn, đồng sinh cộng tử!

Ba ngày không ngủ, ba ngày chỉ dùng qua nước cháo.

Trong thành xếp mấy nồi lớn, đổ gạo tiếp nước, nồi cháo sôi sùng sục, ngày nào bách tính cũng dậy sớm xếp hàng chờ, ai cũng bưng một bát nhỏ, đợi lấy bát nước cháo dù ăn không đủ no nhưng có thể duy trì mạng sống, mà hấn giống mọi người, không dùng thêm dù chỉ một hạt gạo!

Trong ưng mâu vẫn đầy tơ máu, chăm chú nhìn đại quân Nam Hàn ở phía dưới, và vô số thi thể dưới tường thành.

Những thi thể này, có thể là Nam Hàn nhưng cũng có thể là binh lính Đại Tần bị bắn chết ngã xuống, chồng lên nhau, máu tươi nhuộm đỏ một vùng đất.

Tiếng kêu rên chưa từng ngừng lại!

Nam Hàn có ưu thế về số lượng, tiến hành xa luân chiến, mà Đại Tần bên này, hơn một vạn tướng sĩ đều chưa được chợp mắt suốt ba ngày, bọn họ gào thét như phát điên, chiến đấu quên mình với kẻ địch gấp mười lần, cố gắng bảo vệ thành trì này!

Mặt trời lặn xuống, một ngày nữa lại qua đi.

Đêm đó, Lôi Minh đi lên tường thành, nhỏ giọng nói một tin tức đã được đoán trước: “Gia, lương thực trong thành không chống được một ngày nữa.”

Bọn họ vốn tính là năm ngày, giờ đã qua sáu ngày, vẫn còn lương thực trong một ngày, từ ngày thứ hai, biết được tình hình lương thảo, có không ít thanh niên trai tráng tự nguyện mỗi ngày chỉ lĩnh một lần cháo, tiết kiệm được lương thực trong hai ngày.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ có thể chống đỡ được nốt ngày mai.

Hơn một vạn người Đại Tần, đến giờ, chỉ còn chưa đến năm nghìn người, trong tình hình bị mười vạn quân Nam Hàn tấn công, một vạn người ăn không đủ no còn có thể thủ thành được sáu ngày, chiến tích này, tuyệt đối có thể kiêu ngạo!

Nhưng mà..... còn chưa đủ!

Đến ngày thứ bảy, dân chúng toàn thành, dù già trẻ hay nữ tử, đều tự phát chỉ dùng một bát cháo, một bát cháo có rất ít gạo.

Ngày thứ tám, chỉ có một số ít người già yếu nhận nước cháo.

Mùi máu tươi tràn ngập, chiến tranh ngoài thành vẫn còn tiếp tục.....

Ngày thứ chín, đầu thạch cơ, vũ tiễn, lãn cây, vôi, nước sôi..... chỉ cần có thể sử dụng được thì đều sử dụng, cả đồ dùng của bách tính cũng đều được vót nhọn làm tên.

Nhưng chỉ có thể chống đỡ được tạm thời, trong trận chiến cấp bách thế này, một phần lớn bách tính đã suy yếu mệt mỏi chứ đừng nói là Tần binh không ăn không ngủ phải chiến đấu liên tục.

Bọn họ mở to hai mắt đỏ sẫm, máy móc chém giết, mỗi chiêu đều cố gắng hết sức, giống như một giây sau, họ đều có thể ngã xuống.

Chiến Bắc Liệt cũng như vậy, hấn vẫn đứng ở đó, trong ưng mâu vẫn đầy tơ máu, nhưng lưng hấn vẫn luôn thẳng tắp, không hề động!

Mấy ngày nay, hấn nói nhiều nhất câu này: “Chịu đựng, viện quân sẽ đến!”

“Chịu đựng, Vương phi của Bản vương sẽ đến!”

Luôn ôm lòng tin như vậy, dù thể lực đã tiêu hao đến cực hạn rồi, hơn hai ngàn binh lính cuối cùng của Đại Tần, vẫn đang chống đỡ!

Binh lính Nam Hàn không phải không khiếp sợ, bọn họ vốn cho rằng, đối phó với một vạn Tần binh là chuyện dễ như trở bàn tay, lại không biết, Chiêu Thành kia mỗi lần lung lay sắp đổ đều vững lại đến không ngờ, nam tử trên kia vẫn thẳng lưng chấp tay như cũ, hai nghìn binh lính Đại Tần vẫn ra sức chém giết không ngơi nghỉ.....

Kiên cường, giống như Tuyết Phong ở Bắc Yên, từng từng không đổ, mãi mãi bất biến!

Trận chiến này, dù kết quả thế nào, Nam Hàn đều trở thành trò cười cho thiên hạ.

Ngày thứ mười.

Điều càng khiến quân đội Nam Hàn không ngờ là.....

Hai nghìn người ít đến đáng thương trên kia, trong một đêm đã được bổ sung đầy đủ!

Như là đám binh lính đã chết kia hồi máu sống lại!

Đi con mẹ nó sống lại!

Bọn họ chăm chú nhìn, những kẻ đang cầm đao kiếm búa liềm chém giết binh lính Nam Hàn kia, chính là.....

Bách tính Chiêu Thành!

Bách tính Nam Hàn!

Những người ngày thường chỉ biết cầm dao cầm cuốc, giờ hung hăng chặt đầu người, văng đầy máu.

Máu tươi văng đầy mặt, dân chúng hoảng sợ khóc lớn, lau vết máu rồi lại vung thẳng búa vào quân Nam Hàn.

Đại quân Nam Hàn, lập tức sôi trào!

Bọn họ nhảy dựng lên chửi rửa: “Đồ lòng lang dạ sói! Đồ mất gốc....”

Những tiếng mắng chửi này, dần dần biến mất trong từng tiếng gào khóc của bách tính.

“Nam Hàn vứt bỏ chúng ta! Các ngươi vứt bỏ bách tính Nam Hàn! Các ngươi cướp lương thực của chúng ta, là họ!” Bách tính hét lên khàn cả giọng chỉ vào những binh lính Đại Tần đã mệt mỏi đến hôn mê: “Là họ! Là hấn!” Rồi lại chỉ vào Chiến Bắc Liệt đứng đó: “Bọn họ, bọn họ không vứt bỏ chúng ta! Hấn không vứt bỏ chúng ta.....”

“Nam Hàn vứt bỏ chúng ta!”

“Nhưng Đại Tần không vứt bỏ chúng ta!”

Châm chọc đến mức nào chứ.

Lúc hơn một vạn người Đại Tần tiến vào Chiêu Thành, bọn họ cầm hận, bọn họ chống đối, bọn họ ghét cay ghét đắng đám người xâm lược này, mà lúc toàn thành không có lương thực, phải đối mặt với đói rét thậm chí là cái chết, những người khiến họ phẫn hận này, đã chia sẻ lương thực của mình cho họ.

Binh lính Đại Tần không hề làm chuyện gì quấy rầy bọn họ, ngay cả nước cháo cũng không uống thêm một bát. Bọn họ nhìn thấy, quan sát được, Vương gia Đại Tần kia không khác gì bọn họ, hấn không hăm dọa, không ra vẻ đạo mạo, hấn như một tấm bia lớn, đứng trên tường thành cho bọn họ cảm giác an toàn.

Hơn một vạn tướng sĩ, đến giờ chỉ còn không đến hai nghìn, đây là dùng máu tươi và sinh mạng bảo vệ thành trì này, bảo vệ bách tính Nam Hàn bọn họ!

Từng tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế át hết mọi tiếng động, dân chúng kiên định gào thét.

“Cùng tiến cùng lùi với Đại Tần!”

“Cùng tiếng cùng lùi với Liệt Vương”

~Vô cùng châm chọc, bách tính Nam Hàn chống lại binh lính Nam Hàn, Chiến Bắc Liệt chỉ huy thuộc hạ còn sống, cùng bách tính kháng địch.

Dù bách tính trong thành còn hơn mười vạn, nhưng thanh niên trai tráng đã sớm bị trưng binh, không còn mấy người, nhưng người già và nữ tử đều ra trận, bọn họ cầm những thứ vật dụng thường ngày đánh thẳng vào những người đã bán đứng bọn họ!

Đây là khát vọng sống!

Trong mắt quân lính Nam Hàn, lực lượng của bọn họ vô cùng yếu ớt, nhưng lực lượng này lại làm toàn bộ binh sĩ Nam Hàn chấn động.

Bọn họ cũng từng là bách tính, bọn họ cũng có cha mẹ, bọn họ cũng lấy vợ sinh con.....

Bọn họ chính tai nghe được bách tính Chiêu Thành đánh giá Đại Tần, cũng chính mắt nhìn thấy hành động của Đại Tần Liệt Vương, lòng tin chống giặc như sụp đổ một mảng, có cái gì đó đang len lỏi vào.....

Là cái gì, bọn họ không rõ.

Nhưng thứ này, khiến động tác bọn họ leo lên tường thành chậm lại, tiếng hét yếu đi, cánh tay giờ binh khí lên đây do dự.

Nhìn máu tươi và thi thể dưới thành, bọn họ không khỏi tự hỏi:

Đáng sao?

Dần dần, bắt đầu có binh lính cúi đầu xuống lui sang một bên, ném vũ khí trong tay đi, quỳ xuống ôm đầu khóc rống lên, có chiến tranh để làm gì, bọn họ không hiểu, chiến tranh suốt trăm ngàn năm qua rốt cuộc là vì cái gì?

Càng ngày càng nhiều binh lính lui ra, khiến tướng lĩnh Nam Hàn quát lớn: “Giết a! Các ngươi muốn tạo phản sao? Giết! Giết hết đám..... diêu dân này!”

Binh sĩ cười khở.

Tướng lĩnh này cũng từng là diêu dân đấy thôi nhưng nhờ cướp lương thực của bách tính mà được thăng chức.

Tướng lĩnh kia nhặt một thanh đại đao lên, vung về phía một binh lính bên cạnh!

“Nhiều loạn quân tâm, bản tướng giết.....”

Vút!

Tướng lĩnh kia trợn trắng mắt, rơi xuống vũng máu, giữa mi tâm hắn ta có cắm một mũi tên sắc nhọn.

Tướng lĩnh chết, đại quân Nam Hàn như bị nổ tung, vô cùng rối loạn, bọn lính nhìn người vừa bắn tên, nam tử oai hùng đứng trên tường thành kia.

Dù mắt hắn vẫn đầy tơ máu, hai mắt thâm đen, gò má góp lại, râu ria đầy cằm, nhưng vẫn không thể giấu đi sự bá đạo kiêu ngạo, phong tư giống như Thần đế.

Khóe môi khô nứt từ từ từ từ cong lên.....

Hắn biết, căm hận và chống đối, cuối cùng sẽ thay đổi!

182. Q.3 - Chương 25: Niềm Tin Của Hân

Edit: Kiri

Trời đã ngả chiều hôm, ráng chiều đỏ như màu máu.

Đây là một không gian đỏ rực, mọi vật nhuốm màu đỏ tươi của máu, gió thổi qua đưa hương máu bay xa.....

Đột nhiên, có người hét lớn một tiếng: “Tướng quân bị giết rồi!”

Tiếng hét này làm mọi người thức tỉnh, thi thể vị tướng lĩnh kia dữ tợn nằm trên đất, có người hò hét đòi leo lên thành báo thù cho tướng quân.

Có người kéo đồng đội vừa xông lên hét: “Đó cũng là bách tính Nam Hàn chúng ta a!”

Có người nhìn về phía nam tử trên tường thành, nhất thời bất động.

Người kia là tướng lĩnh Nam Hàn lại cướp lương thực của bách tính Nam Hàn, còn đòi giết binh lính Nam Hàn, mà mọi chuyện, đều bị Vương gia Đại Tần ngăn cản, không có gì châm chọc hơn chuyện này. Niềm tin trong lòng lại sụp thêm một góc, mở ra một lỗ hổng vô cùng đau xót!

Quân đội Nam Hàn đại loạn, đúng lúc này, trên tường thành có tiếng trẻ nhỏ non nớt gào lên.

“Mẹ?”

Một đứa trẻ bảy tám tuổi, kinh hãi khăn khăn hét lên, nó rất gầy, da dẻ vàng vọt, hai mắt thâm quầng, nhìn chăm chăm vào một người vừa ngã xuống.

Nó run rẩy gọi: “Mẹ?”

Tiếng gọi này rất nhỏ, có vài phần cẩn thận, rõ ràng ở đây rất ảm ỉ, nhưng lại vang bên tai mỗi người cực kỳ rõ ràng.

Dù là bách tính trên thành hay binh lính Nam Hàn ở dưới đều bất động, kinh ngạc nhìn đứa bé gầy gò kia.

Đứa bé nở nụ cười.

Trên khuôn mặt hốc hác bừng lên một nụ cười, nó bước từng bước đến bên cạnh mẫu thân đã vô tri vô giác: “Mẹ, mẹ đói bụng đúng không? Chỉ là ngất đi thôi đúng không? Vương gia thúc thúc đã nói, viện quân sẽ đến, Vương phi sẽ đến, chúng ta sẽ có cơm ăn!”

Đứa bé cười nhưng nước mắt lại không ngừng chảy xuống, rơi xuống tim mỗi người, bao nỗi chua xót lan đi khắp nơi.

Bắt đầu có bách tính khóc rống lên.

Áp lực trong suốt mười ngày, cuối cùng tại giờ phút có một người phụ nữ chết đói để lại đứa con mỉm cười không muốn tin, hoàn toàn bật ra, bách tính Chiêu Thành ghen ngào gào to, họ ôm vai run rẩy trong gió lạnh, cõi lòng chỉ cảm thấy bàng hoàng và thê lương.

Nước mắt thành sông.

Mọi tiếng động đều biến mất, hai chân binh lính như mọc rễ không hề nhúc nhích, đứng giữa vũng máu, binh khí trong tay rơi loảng xoảng nhưng không ai nhặt, thậm chí bọn họ đã quên mất đây là chiến trường, mọi người đều nhìn đứa bé kia, nhìn nụ cười trên gương mặt nó.

Nụ cười kia vô cùng sáng lạn, như một đóa hoa nhỏ dập dờn trong gió.

Nhưng ở trong mắt bọn họ, chỉ có thê lương.

Niềm tin đang lung lay kia, cuối cùng vào giờ phút này, sụp đổ!

Chiến Bắc Liệt ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn ánh chiều tà, dù ánh nắng không hề chói chang nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi choáng váng, vươn tay che khuất đi màu nắng đỏ như máu kia, đây là chiến tranh, chiến tranh tàn khốc.....

Hắn nên vui mừng, hắn giữ được thành trì này chừng mười ngày, hắn nên ngạc nhiên, binh lính Nam Hàn đã buông vũ khí, nhưng trong lòng lại bị thương vô hạn, có thứ gì đó đang đè nặng lên trái tim hắn.

Hắn không khỏi nhớ lại lần đầu tiên lên chiến trường, một thiếu niên chỉ mới mười lăm tuổi, trong lòng tràn đầy chí lớn, mang niềm tin bảo vệ bách tính trong tim, thống nhất ngũ quốc, để thiên hạ không còn chiến loạn, để bách tính có thể sinh sống an vui. Đến giờ đã qua mười một năm, thấy qua biết bao sinh tử, thấy biết bao người bỏ mạng trên chiến trường, hắn rất may mắn, niềm tin đó chưa bao giờ thay đổi, mặt trời đã ngã về tây, sắp đến lúc đêm tối bao trùm, nhưng đêm qua đi, hắn tin rằng, sẽ lại thấy ánh mặt trời.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, Chiến Bắc Liệt cúi đầu xuống, một đứa trẻ tầm bốn năm tuổi cầm lấy ngón tay của hắn.

“Vương gia thúc thúc, ca ca và mẫu thân của Bảo nhi đói ngất đi rồi, Bảo nhi cũng đói.”

Nhìn đôi mắt thuần khiết của đứa bé, Chiến Bắc Liệt mỉm cười, giống như từ gương mặt đứa trẻ này, nhìn thấy một thằng nhóc luôn giương nanh múa vuốt đòi đoạt tức phụ với hắn, một nữ tử bạch y hiện lên trong đầu, khóe môi hơi nhếch lên.

Nàng nói: “Còn sống.”

Nàng nói: “Trong vòng hai tháng, ta sẽ trở về!”

Đến hôm nay, là vừa tròn hai tháng.....

Khóe môi khô nứt nhếch lên, hắc bào tung bay trong gió, hắn chăm chú nhìn ánh mặt trời phương ra.

“Tức phụ của thúc thúc, nhất định tối nay sẽ đến!”

Lâu rồi không nói khiến giọng rất khàn nhưng lại vô cùng kiên định.

Sự khẳng định vô cùng chắc chắn, giống như niềm tin của hắn, dù mặt trời sẽ lặn xuống ngay bây giờ, dù màn đêm dần bao trùm nhưng niềm tin này chưa bao giờ đổi.

Dân chúng không biết niềm tin đó hắn có như thế nào, bọn họ nhìn nam nhân đứng sừng sững trên tường thành trong mười ngày qua kia, vô cớ tin tưởng.

Từ lúc đến Chiêu Thành đến giờ, hắn không nói nhiều, nhưng đều thực hiện mọi lời hắn nói, hắn nói sẽ không quấy rầy bách tính, hắn nói bọn họ ở chung một thành thì chính là người nhà, hắn nói chỉ cần có hắn thì sẽ để mọi người ăn no, hắn nói dù không đủ no cũng sẽ chịu đói cùng mọi người.....

Việc hắn chưa nói cũng đã làm rồi, đối mặt với đại quân Nam Hàn gấp mười lần, hắn và một vạn binh sĩ Đại Tần, dùng tính mạng bảo vệ thành trì này!

Hôm nay hắn nói, tức phụ hắn nhất định tối nay sẽ đến.....

Bọn họ tin!

Dân chúng ôm tay, run rẩy chờ trong gió lạnh, thậm chí có không ít người đã đói đến sắp ngất đi, nhưng vẫn cố gắng gượng, bọn họ tin nam nhân này!

Đại quân Nam Hàn ở dưới tường thành cũng không công thành nữa, tướng quân đã chết, đại quân còn lại chỉ muốn đợi xem niềm tin của Đại Tần Chiến thần, cuối cùng sẽ có kết quả gì, niềm tin của bọn họ đã sụp đổ rồi, bọn họ rất cần một thứ khác chắc chắn hơn thay thế niềm tin lúc trước.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chân trời xa xa.

Bầu trời dần dần tối lại, màn đêm dần dần hiện ra, những áng mây nhuộm màu chiều tà cũng dần biến mất, chỉ còn lại vài tia nắng muộn màng.....

Đột nhiên, một tiếng động như có như không vang lên từ phía xa!

Dưới những tia nắng cuối ngày, nơi chân trời xuất hiện một điểm nhỏ, điểm nhỏ ấy tiến dần đến đây, là chiến giáp đen nghìn nghịt như nước lũ, vó ngựa bụi mù lao đến như bay.

Màu áo giáp đen ánh vào mắt mọi người, tiếng vó ngựa âm vang vào lòng mỗi người, phía trên đại quân đông nghịt, một lá cờ được giương cao, đón gió bay phấp phật, như đang muốn hét lên:

Niềm tin của Đại Tồn Chiến thần, đến rồi!

Trên dưới tường thành đều hoan hô ầm ĩ.

Bọn họ đều nhìn nam tử áo đen đứng trên tường thành, những giọt nước mắt kích động hân hoan rơi xuống như mưa, dân chúng đều òa khóc.

Đến giờ, họ mới thật sự nhìn thấy hy vọng sống!

Trời cao không vứt bỏ bọn họ, dù Nam Hàn vứt bỏ bọn họ, còn có Đại Tồn, còn có Đại Tồn Chiến thần, kiên định đồng sinh cộng tử cùng bọn họ, vì bọn họ che gió che mưa.

Chiến Bắc Liệt đứng trên tường thành, trong gió to thét gào, mái tóc đen tung bay vô định, hắc bào phấp phật, ứng mâu tràn đầy tơ máu, nhìn chăm chăm phía trước đại quân, nhìn bạch y nữ tử bước dưới ánh chiều tà mà đến, nhìn từ lúc không nhìn rõ mặt đến khi chạy lại gần, mắt phượng mày ngài, cảm hơi ngẩng lên ngạo nghễ, cánh môi anh đào khẽ nhếch, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi hắn!

Bốn mắt giao nhau truyền tải nhớ nhung, âu yếm, đắm say.....

Còn có sự tin tưởng sâu đậm, đã sớm khắc trong tâm khảm!

Gần, càng gần.....

Lãnh Hạ giục ngựa lao tới dưới cửa thành, đột nhiên, dừng lại.

Nàng không dám tin nhìn nam nhân đứng sừng sững trên tường thành, hai tháng không gặp, hắc gầy và tiêu tụy đi nhiều quá. Hai mắt thâm quầng, râu ria không cạo, chỉ có đôi mắt kia, sắc bén như mắt chim ưng, vẫn bá đạo tỷ nghê và duy ngã độc tôn như trước!

Đó là nam nhân của nàng à!

Một giọt nước mắt yên lặng rơi xuống, hai mắt ngập nước, nàng nhìn thấy nam nhân kia thả người nhảy xuống dưới này!

Bất chợt, toàn thân lao vào một vòng tay ấm áp!

Lòng ngực ấm áp và cánh tay rắn chắc bủa vây lấy nàng!

Hắn ôm rất chặt, như muốn hòa nàng vào trong máu thịt.....

Lãnh Hạ chôn trong lòng hắn, gắng sức hít thở, hít thở bầu không khí mang mùi vị của Chiến Bắc Liệt, nước mắt không nhận được mà rơi xuống như mưa làm vạt áo hắn ướt đầm.

Bất chợt, bả vai bị nắm lấy, cánh môi cũng bị người nào đó ép mạnh xuống!

Chiến Bắc Liệt hôn nàng rất mạnh, như để phát tiết toàn bộ nhớ nhung, hắn biết, nữ nhân này, hơn một tháng trước chắc chắn đã gặp nguy hiểm, cảm giác của hắn không hề sai, cảm giác kia luôn luôn hành hạ hắn, khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên, lòng nóng như lửa đốt, giờ được thấy nàng thế này mới thả được tâm.

Hai người cũng từng cách xa nhưng lần này lại hoàn toàn khác, như vừa chia lìa một thế kỷ vậy.

Một người đi đến sa mạc vô hạn nguy hiểm.....

Một người lên vào trung tâm của địch quốc.....

Hai người không lúc nào không lo lắng cho đối phương, nhớ nhung lo lắng hoàn toàn được bộc lộ trong một nụ hôn sâu này.

Dưới tường thành Chiêu Thành, một nam một nữ ôm nhau hôn sâu, coi vô số bách tính và đại quân xung quanh là không khí, nhưng mọi người đều lẳng lặng nhìn họ, tươi cười chúc phúc.

Hai người yêu nhau như thế, cảm động cả trời xanh.

Kết thúc nụ hôn này, hai người tách nhau ra, nhìn thẳng vào mắt nhau, cùng cong khóe miệng lên, quay sang đại quân Nam Hàn đang ngẩn ra.

Quân đội Đại Tần đến đây, chứng tỏ, Gia Hưng thành đã phá!

Lúc này bọn họ nhìn một đôi phu thê đang đứng thâm tình và quân đội Đại Tần đông nghịt nghịt, tâm tình cực kỳ phức tạp, có vài phần giãy dụa, vài phần hoảng sợ, vài phần sợ hãi, vài phần thoải mái.....

Chiến Bắc Liệt ôm vai Lãnh Hạ, dùng nội lực truyền lời: “Gia Hưng đã phá, đầu hàng không giết!”

Đầu hàng không giết!

Đối với những binh lính Nam Hàn hôm nay, thì trong lòng họ đã dao động, trước khi quân Tần đến đã tạm dừng công thành rồi, giờ coi như không còn gì bận khoăn, bọn họ đều ngồi xồm xuống, dùng hành động để nói lên lựa chọn của mình.

Chiêu Thành hoan hô như sấm dậy, qua mười ngày đồng sinh cộng tử, dân chúng trong thành đều đã coi mình là người Đại Tần, bọn họ nhìn đôi nam nữ dưới thành kia cùng hô to:

“Vương gia vạn tuế!”

“Vương phi vạn tuế!”

Tiếng hò hét ngày càng lớn, ngày càng vang dội.

Ngay cả binh lính Đại Tần cũng hoan hô theo, trong đó có sự sùng kính chân thành!

“Vương gia vạn tuế!”

Hoa Thiên cũng vậy vậy khăn kích động nhảy lên hò hét: “Vương phi vạn tuế!”

Rồi hần sững sốt chạy lại gần một người nho nhỏ, cười tủm tỉm hỏi: “Sao thế? Ai bắt nạt Thập Thất đáng yêu của chúng ta vậy?”

Mỗ tiểu hài tử chọc chọc ngón tay, trên đầu có một đám mây đen đang lượn lờ, oán niệm lắm lắm: “Quên Thập Thất rồi quên Thập Thất rồi quên Thập Thất rồi.....”

Hai má phồng lên như hai cái bánh bao, đột nhiên, một tiếng cười vang lên.

“Nhóc con, còn không qua đây!”

Tiểu ưng mâu lập tức sáng lên, mỗ tiểu hài tử ngẩng đầu lên nhìn cha ruột giống y hệt mình, tươi cười rực rỡ rồi nhào lên.

Bây giờ Chiến Bắc Liệt mới thấy đầy đủ, hai người hần quý hơn mạng sống đều đang ở đây, tức phụ và con trai, cả con gái nho nhỏ trong bụng tức phụ nữa, bốn người một nhà ở cạnh nhau, không gì tốt hơn nữa cả.

Khóe môi chậm rãi cong lên, nhìn con trai nhào về phía mình, chạy a chạy, chạy a chạy.....

Hoa cô nương cầm khăn tay lên chấm chấm nước mắt, cảm động nói: “Ta muốn khóc. muốn khóc..... a?”

Phịch!

Một tiếng vang thật lớn.

Hoa cô nương tròn tròn mắt, chớp chớp rồi lại chớp chớp, tiếng hoan hô hò hét đều biến mất, tất cả mọi người đều há hốc miệng, vẫn duy trì tư thế hoan hô vừa nãy, mí mắt giật liên tục, vẻ mặt như thấy quỷ.

Chỉ thấy Đại Tần Chiến thần nhiều ngày không ăn cơm không chớp mắt, bị một đứa trẻ nhào đến làm.....

Hôn mê.

Đại Tồn Chiến thần nằm thẳng cẳng trên đất, Chiến Thập Thất ngấn ngời ngồi trên người hắn, trong đầu hắn chỉ hiện lên một suy nghĩ:

Thằng nhóc chết tiệt, quả nhiên là khắc lão tử!

==

Chiến Bắc Liệt ngất, à không, là ngủ, suốt hai ngày.

Lãnh Hạ vẫn ở bên chăm sóc không rời, nàng cũng mới nghe ba người Cuồng Phong nói tình hình của nam nhân này trong mười ngày qua, nhất là từ hơn một tháng trước đã không thể ngủ một giấc nào đầy đủ.

Ngày ấy, không phải là ngày nàng gặp bão cát ở Khi Lan hoang mạc sao?

Ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt hắn, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, trong hai ngày này, nàng đã bón cho Chiến Bắc Liệt chút cháo loãng, nhẹ nhàng cạo râu cho hắn, còn thuận tiện tắm một lượt nữa, quả thật là hắn quá mệt rồi nên chẳng hay biết gì.

Bây giờ sắc mặt đã khá lên nhiều, quầng thâm cũng tan đi, lông mày cũng không còn nhăn nữa.

Bỗng nhiên, mi mắt khẽ động, hắn tỉnh.

Chiến Bắc Liệt mở mắt ra, trong mắt còn có vài phần mê man, liếc thấy nàng liền cười hỏi: “Đang lúc nào thế?”

Lãnh Hạ nhìn sắc trời một chút rồi cầm bát cháo tới: “Ừm, gần trưa rồi, ngươi đã ngủ hai ngày liền, ta bón cho ngươi chút cháo loãng, đói bụng lâu rồi, giờ nên ăn nhẹ để dạ dày thích ứng đã.”

Ứng mâu cong lên, Chiến Bắc Liệt dịch vào trong, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo Lãnh Hạ ngồi xuống rồi làm nũng: “Nàng bón cho ta!”

Nhìn trời, trợn trắng mắt, nam nhân này!

Oán thầm thì oán thầm nhưng nhìn thấy ánh mắt như cú con lưu lạc quen thuộc thì đành bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Nàng ngồi xuống rồi múc một thìa cháo bón cho hắn, mỗi nam nhân lập tức thỏa mãn nheo mắt lại, vừa đắc ý vừa kiêu ngạo, nhìn bộ dạng thỏa mãn kia, giống như trong miệng không phải cháo loãng.....

Là gì?

Thịt rồng cũng chỉ như thế thôi!

Một bát cháo loãng, Chiến Bắc Liệt ăn vui vẻ, Lãnh Hạ cũng hài lòng, nhanh chóng hết sạch.

Sau khi nàng đặt bát lên bàn, mỗi nam chép chép miệng hỏi: “Tức phụ, bách tính Chiêu Thành.....”

Tuy rằng hắn biết mẫu sư tử và Tiêu tướng quân đều làm việc thỏa đáng nhất định đã sớm sắp xếp xong nhưng tự mình hỏi một câu sẽ yên tâm hơn.

Lãnh Hạ quay lại nằm lên giường, gối lên tay hắn, gật đầu đáp: “Ừm, sắp xếp xong xuôi rồi, phân lương thực cho từng nhà, ngày đầu nấu cháo cho bách tính ăn lót dạ rồi hôm sau chia lương thực theo nhân số.”

Đổi một tư thế thoải mái hơn, nàng vùi đầu vào lòng hắn, hài lòng nhắm mắt lại: “Còn binh lính Nam Hàn thì giao cho nghĩa phụ xử lý, thu vào quân đội, chắc chắn ông rất có kinh nghiệm, nên ta không hỏi đến.”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, cầm tay nàng nắm chặt, đang định hỏi thêm thì thấy tức phụ đã ngủ mất rồi.

Một tháng qua hắn không nghỉ ngơi tốt, Lãnh Hạ cũng đâu có được nghỉ ngơi, nàng tìm bảo tàng xong còn phải mua một lượng lớn lương thảo và quân nhu, rồi lệnh cho quan viên Tây Vệ đặt mua binh khí, sau đó không ăn không ngủ lao về Đại Tồn đưa lương thảo cho binh sĩ, không dám chậm trễ một phút nào.

Chạy nhanh đến Gia Hưng thành để chỉ huy công thành với Tiêu Chấn Kiền, phá thành xong liền lao đến Chiêu Thành, nàng cũng chẳng thoải mái hơn Chiến Bắc Liệt là bao, giờ Chiến Bắc Liệt đã tỉnh, nàng không cần lo lắng nữa mới có thể an tâm ngủ.

Chiến Bắc Liệt cũng đoán được tức phụ mệt mỏi nên đau lòng hôn nàng một cái rồi tiếp tục ôm tức phụ, ngủ bù.

Phu thê hai người ôm nhau ngủ, ngủ suốt nửa ngày, Lãnh Hạ mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã thấy Chiến Bắc Liệt nhìn chăm chăm nàng, nàng lười biếng duỗi người rồi hôn hắn một cái, cười tủm tỉm bóp bóp vai cho hắn: “Vất vả!”

Từ lúc nàng ngủ đến giờ, nam nhân này không hề thay đổi tư thế, không cần nghỉ cũng biết là sợ đánh thức nàng nên vẫn chịu đựng!

Chiến Bắc Liệt nghiêm túc đáp: “Vì tức phụ phục vụ!”

Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi trở mình ngồi dậy, định đấm bóp cho hắn một chút.

“Tức phụ!”

Mồ nam đột nhiên hét lên ôm lấy nàng kích động: “Thai khí a!”

Vừa nói thế vừa nghĩ đến hôm trước nàng giục ngựa chạy đến, hắn run rẩy hỏi: “Con gái chúng ta, xóc nảy như thế cũng không có việc gì sao? Tức phụ a....”

“Nếu trong đó là cái gỏi thì nàng lấy ra đi, ta.....” Hắn nuốt nước miếng một cái, ưng mầu liếc nhìn cái bụng đã được hơn tám tháng kia, run rẩy nói: “Ta chịu được!”

Phi!

Lãnh Hạ phỉ nhổ hắn, tên miệng quạ đen này!

Nàng trừng mắt: “Gỏi cái gì, con ta rất khỏe!”

Chiến Bắc Liệt cũng trừng mắt, nhưng không phải giận mà là kinh, trực tiếp nói năng lộn xộn: “Đi đi lại lại như thế mà còn sống?”

Lời này làm Lãnh Hạ lại muốn phỉ nhổ hắn, ném cho hắn hai ánh mắt xem thường rồi cầm bàn tay run rẩy của người nào đó đặt lên bụng mình, gật đầu trịnh trọng nói: “Hàng thật giá thật, con ta!”

Bàn tay cảm nhận được xúc cảm mềm mại ấp áp, còn có tiếng đập mơ hồ.

Chiến Bắc Liệt híp mắt lại, cười toét miệng: “Không hổ là con gái lão tử!”

Lãnh Hạ ngạc nhiên: “Liên quan gì đến người?”

Chiến Bắc Liệt nổi giận: “Đó là đương nhiên! Tục ngữ đã nói, hổ phụ không sinh khuyến nữ, tục ngữ có nói, rồng sinh rồng phượng sinh phượng.... khụ....”

Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi thấy đúng là có đạo lý, nàng gật đầu: “Đại khái là vấn đề di truyền đi!”

“Gà cái gì?” Chiến Bắc Liệt chớp chớp mắt, sợ hãi thán phục: “Tức phụ a....”

“Hả?”

“Gà ở thế giới nàng, thật sự là mạnh mẽ không gì không làm được a!”

“....”

Lãnh Hạ không muốn thảo luận vấn đề khoa học hiện đại với kẻ cổ đại này nữa, mà đi nghiên cứu bụng mình, thán phục nói: “Với lại, con chúng ta thật sự là rất bư hãn nha, bão cát sa mạc mạnh như thế mà nó cũng không việc gì.”

Chiến Bắc Liệt lập tức biến sắc!

Hắn nướn mày, kìm nén lửa giận trong lòng, chậm rãi hỏi một câu: “Hả?”

Lãnh Hạ vẫn còn đang đắm chìm trong sự bư hãn của con gái, tiếp lời: “Sau đó bị vùi dưới cát cũng không có việc gì.”

“Thật không....”

“Ừ, ta còn tưởng là chết chắc rồi, nào ngờ lúc tỉnh lại, mọi người đều rơi xuống một hang động, hành lý mất sạch, không có thức ăn nước uống, Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung còn bị thương nhẹ, không ngờ cục cựa lại không sao hết, đi sâu vào trong động đấy để tìm lối ra thì lại bất ngờ tìm được địa cung bảo tàng.”

“Thật a.....”

“Trong địa cung không nguy hiểm như ở Hoàng lăng lần trước, nhưng vẫn có chút kỳ môn độn giáp thuật, may mà có lão ngoan đồng, ông ấy rất rành mấy cái đó, dọc đường hữu kinh vô hiểm.”

“Thì ra là thế....”

Lãnh Hạ không khỏi hồi tưởng lại, lúc mọi người nhìn thấy bảo tàng, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: Trợn mắt!

Hai chữ: Há hốc mồm!

Đời trước là Sát thủ chi vương, tiền nạng kiếm được cũng nhiều không kể xiết, thân phận đời này càng không phải nói, nhưng khi thấy cả một đồng vàng kia thì vẫn có chút kinh hoàng, trong bảo tàng không hề có gì khác, chỉ có vàng, một kho vàng rộng mênh mông.

“Phù thành quả thật là phú khả địch quốc, người không thấy tình hình lúc đó đâu, còn giàu có hơn chúng ta tưởng tượng!”

Lãnh Hạ còn chép chép miệng cảm thán, tổng kết một câu.

Bỗng nhiên, nạng chớp chớp mắt, rõ ràng cảm thấy....

Khí tức bên cạnh không đúng lắm!

Nàng giật mình tỉnh lại, thâm kêu hồng bét, quả nhiên nhìn thấy chú cún lưu lạc lúc này đã biến thành chó sói vẫy vẫy đuôi, khuôn mặt kia, có lẽ là mỗi khi nàng nói một câu lại đen thêm một phần, đến giờ thì còn đen hơn cả than.

Lãnh Hạ thật sự có xúc động muốn cắn đứt lưỡi mình.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt nhìn nàng, hận không thể chém chết nữ nhân này!

Bão cát, sa mạc, chịu đói, kỳ môn độn giáp..... những thứ này hẳn mới nghe thôi mà tim đã muốn nhảy ra ngoài, vậy mà nàng còn dám trải qua tất cả, nếu không lỗ miệng thì chắc chắn nàng định giấu!

Bão cát chết tiệt, sa mạc chết tiệt!

Quả nhiên linh cảm của hắn không sai, suýt nữa thì hắn đã mất mẫu sư tử, suýt nữa thì mất thẳng nhóc kia!

Tim Chiến Bắc Liệt như bị thứ gì đó bóp mạnh, nàng mạo hiểm tìm kiếm bảo tàng là vì ai, sao Chiến Bắc Liệt lại không hiểu, mẫu sư tử vốn không phải người tham luyến tiền tài quyền lực, dù làm Tây Vệ Nữ hoàng hay làm mọi thứ cho Đại Tần suốt sáu năm qua, đều là vì hắn, để hắn hoàn thành giấc mộng nhất thống ngũ quốc, cho bách tính thiên hạ một cuộc sống yên vui.

Hắn không giận mẫu sư tử mà giận chính mình.

Phượng mâu lén liếc nhìn hắn, Lãnh Hạ ôm bụng, giả vờ yếu ớt.

Hiệu quả ngay lập tức, Đại Tần Chiến thần cả kinh nhảy dựng lên, Lãnh Hạ yếu ớt ôm bụng tội nghiệp nói: “Bụng ta hơi khó chịu, chắc là đói rồi?”

Mỗ nam kiểm tra toàn thân nàng một lượt rồi hoảng sợ nói: “Tức phụ, không sao chứ?”

Không phải Lãnh Hạ sợ Chiến Bắc Liệt hỏi tội mà nàng sợ hắn tự trách.

Trong mắt hiện lên một tia gian trá, nàng ra lệnh: “Không sao, đói bụng thôi, người đi lấy cho ta một bát cháo đi.”

Ứng mâu lóe lên, Chiến Bắc Liệt quan sát sắc mặt tức phụ một lần nữa rồi mới yên tâm.

“Tức phụ, chờ!”

Mỗ nam nhanh chóng xuống giường, trình trọng đi rồi rồi trang nghiêm đi đến phòng bếp như đang làm một chuyện rất thần thánh.

Đại Tồn Chiến thần ngủ hai ngày nên không biết tình hình bên ngoài, vừa đến sân đã được Cuồng Phong bắt bả, vô số bách tính tụ tập ngoài phủ, đã đợi hai ngày rồi.

Dù biết tức phụ có lẽ là không hề dối nhưng vẫn lệnh cho Cuồng Phong mang một bát cháo cho Lãnh Hạ, còn mình thì đi về phía đại môn.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị bách tính ở bên ngoài làm chấn động.

Vừa thấy Chiến Bắc Liệt đi tới, bọn họ đều xông lên, không nói hai lời quỳ phịch xuống đất, dập đầu ba cái.

Bịch! Bịch! Bịch!

Mấy vạn người cùng dập đầu tạo nên tiếng động kinh thiên động địa.

Chiến Bắc Liệt bị họ thi lễ, trốn cũng không trốn được.

Dập đầu xong, có mấy thanh niên bê một cái bàn ra, một bà lão bước lên trước, chỉ vào chồng chần gọn gàng trên bàn, trên khuôn mặt nhăn nheo giữa nước mắt.

“Vương gia a! Đây là một chút lòng thành của mọi người, chúng ta không có thứ gì quý báu để tặng Vương gia, đại ân đại đức của Vương gia chúng ta không bao giờ trả được, nên mỗi nhà góp một mảnh vải, chúng ta khâu chiếc chăn trăm nhà này để cầu chúc cho đứa bé trong bụng Vương phi, phúc khí phúc khí, phúc lộc an khang suốt đời!”

“Cầu chúc đứa bé trong bụng Vương phi, phúc khí liên miên, phúc lộc an khang suốt đời!”

Trong những ánh mắt chất phác thật thà kia, Chiến Bắc Liệt nhìn thấy sự chân thành của họ.

Đôi khi, dân chúng rất ngốc, những kẻ thống trị chỉ cần nói vài câu đã khiến họ không phân biệt nổi thị phi, như là chuyện Hoa Thiên, chỉ cần ban bố Hoàng bảng là bọn họ đã tin rằng Hoa Quốc cứu là quân bán nước. Nhưng mặt khác, bọn họ cũng đều là người thật thà lương thiện, bọn họ chỉ muốn có một cuộc sống yên ấm thái bình, không cần giàu có chỉ cần yên vui.

Bọn họ dám yêu dám hận, yêu một người thì hận không thể moi tìm ra tổ lòng thành, cuối cùng chỉ có thể dùng cách giản dị thế này để báo đáp.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt nhìn những ánh mắt mong chờ và chiếc khăn được khâu rất khéo léo kia, mắt hần hơi mờ đi, trình trọng nói: “Đa tạ mọi người, ta và nội tử đều rất quý trọng tấm lòng này, đứa bé cũng sẽ rất thích!”

Ở trong lòng, Chiến Bắc Liệt nghĩ, niềm tin của hần....

Niềm tin hần phần đầu mười một năm trời, đáng giá!

183. Q.3 - Chương 26: Rời Đi

Edit: Kiri

Chiến Bắc Liệt ôm chăn trăm nhà về phòng thì thấy một hình ảnh khiến lòng hần mềm nhũn.

Mẫu sư tử đang tựa ở đầu giường, phượng mâu trong trẻo, khóe môi hơi cong lên, hàng mi dài phủ bóng xuống gò má trắng hồng, bụng hơn tám tháng khiến nàng có thêm vài phần ả ả nhu hòa, mà trên đùi nàng, tiểu sư tử đang tò mò nằm xoa xoa bụng mẫu thân, ngẩng đầu lên cười vô cùng sáng lạn, không biết nói gì mà khiến mẫu sư tử cười rộ lên, xoa xoa đầu nó.

Mà trên đùi Chiến Thập Thất, một quả cầu thịt đen nhánh đang nằm đó, thi thoảng lưỡi biếng nhác mí mắt lên, nhìn hai mẹ con đang vừa nói vừa cười, cọ cọ đầu để có người chú ý đến nó rồi lại hài lòng ngủ tiếp.

Một lớn một nhỏ một thú, rất hài hòa!

Hắn tựa vào thành cửa lẳng lặng nhìn, không hề lên tiếng, ưng mầu dần dần mềm mại.

Mổ tiểu hài tử nghiêng đầu sang, chợt thấy cha ruột liền lập tức ôm lấy Lãnh Hạ, dùng hành động biểu thị, mẫu thân là của ta!

“Nhóc con....” Chiến Bắc Liệt lâu bầu một câu rồi bước vào.

Túm lấy con trai ném sang một bên rồi dang cái chân lên trước mặt Lãnh Hạ, cười híp mắt nói: “Bách tính tặng.”

Chiến Thập Thất tò mò thò đầu liên nghiên cứu, rồi nhú mày khó hiểu: “Sao cái chân này có nhiều miếng thế?”

Lãnh Hạ ôm con trai vào lòng rồi nhẹ nhàng giải thích cho nó, Chiến Thập Thất nghe xong thì bình tĩnh đại ngộ: “Cũng đúng, nhiều người chúc phúc như thế, có trăm nhà che chở, đắp cái chân này lên thì thật sự là có phúc khí.”

Lãnh Hạ nghĩ một chút rồi gật đầu: “Có thể nói như vậy, là một kiểu chúc phúc thôi.”

Chiến Thập Thất tươi cười ôm lấy cái chân: “Có nhiều người chúc phúc Thập Thất a....”

Vụt!

Cái chân trong lòng đã bị mỗ nam nhân giật ra, ý tứ rất rõ ràng: Nhóc con, đây không phải là của người!

Tiểu ưng mầu chớp chớp, trừng mắt: “Chỉ có Thập Thất mới vừa!”

Chiến Bắc Liệt cũng trừng mắt: “Trong bụng mẹ ngươi còn một kia kìa!”

Chiến Thập Thất hiểu ra rồi hăm mộ nhìn cái bụng tròn vo của mẹ, méo miệng không vui: “Thập Thất là ca ca!”

Chiến Bắc Liệt đặt tay lên vai nó, chép chép miệng, trừng mắt nhìn khuôn mặt giống hệt mình.

Đứa trẻ này, phải dạy dỗ a!

“Nghe qua khổng dung nhường lê chưa? Phải biết nhường nhịn.”

(Khổng Dung nhường lê: Khổng Dung (153-208) người thời Đông Hán giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy ỉnh một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?”. Khổng Dung đáp: “Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn”. Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: “Dung tứ tuế, năng nhường lê” nghĩa rằng “Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê”. Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc.)

Mổ tiểu hài tử bĩu môi, khinh bỉ nhìn cha ruột mình: “Chẳng thấy ngươi nhường nhịn bao giờ, lúc nào cũng độc chiếm mẫu thân....”

Đại Tàn Chiến thần nhất thời không nói được gì, tiểu tử này, còn có thể học một biết ba.

Thực sự là không đáng yêu a, không đáng yêu!

Hắn ngụy biện: “Không giống nhau!”

Nó phản bác: “Sao không giống!”

Hắn cắn răng: “Không giống!”

Không đợi mỗ tiểu hài tử tiếp tục biện hộ, nam nhân bị con trai làm ghen hờn đã thẹn quá thành giận, ứng mâu lóe lên tia gian trá.

Một linh cảm không tốt chạy thẳng lên đầu!

Chiến Thập Thất nhanh chóng đứng dậy, đạp chân định chạy đi thì bị một bóng đen cười gằn cản lại.....

Vút!

Bóng người màu trắng nho nhỏ lại bị ném ra ngoài.

Chiến Bắc Liệt vừa quay đầu lại đã thấy Lãnh Hạ âm trầm nhìn mình, nhất thời nhếch môi, yếu ớt nói: “Tức phụ, ta đang luyện khinh công cho Thập Thất.”

Lãnh Hạ phì cười, nhìn hai cha con đấu đá, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Một lớn một nhỏ đều ở bên cạnh, không có gì tốt hơn bây giờ nữa!

Nàng vươn tay đặt ở hông Chiến Bắc Liệt, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng mặt lên cười: “Ừm, khinh công của Thập Thất quả là có tiến bộ.”

Ứng mâu lập tức sáng ngời, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Hạ, hắn nuốt nước miếng một cái, lẽ nào tức phụ, mẫu sư tử....

Muốn sao?

Thật không thật không?

Đại Tồn Chiến thần vô cùng kích động, tim đập thành thịch, dù hai người ở bên nhau đã hơn sáu năm, Chiến Thập Thất đã bốn tuổi, trong bụng Lãnh Hạ còn có một đứa sắp sinh nhưng qua bao năm, hắn vẫn rất cẩn thận với mẫu sư tử, coi nàng như trân bảo.

Nhẹ nhàng đỡ vai tức phụ, chậm rãi cúi người xuống.....

Vút!

Đúng lúc này, một ngọn gió thoảng qua, một bóng nhỏ chui tọt vào giữa hai người.

Chiến Thập Thất ôm cổ mẫu thân, cười híp mắt khiêu khích nhìn hắn: “Thập Thất luyện khinh công xong đã quay lại rồi...”

Lãnh Hạ cười thâm, tiểu quỷ này, luôn quấy rối vào lúc quan trọng nhất!

Nàng hơi lui ra sau, rất có hứng thú nhìn một lớn một nhỏ đấu đá.

Mỗ nam nghiêng răng nhìn thẳng nhóc kia đắc ý, âm thầm thương tiếc cái hôn còn chưa thành hình vừa nãy.

Ít khi mẫu sư tử chủ động a!

Thằng nhóc chết tiệt này, tìm đánh a tìm đánh!

“Ừm có tiến bộ, nhưng...” Đại Tồn Chiến thần lại nhếch miệng cười, nghiêng răng phun ra từng chữ: “Còn chưa đủ!”

A!

Một tiếng hét vang lên, bóng trắng nho nhỏ kia lại bay ra ngoài, đâm sầm vào một ảo lả xanh biếc đang đi tới.

Hoa cô nương chớp chớp mắt, nhanh chóng quyết định ôm chầm lấy tiểu thiếu niên tuần mỹ, thỏa mãn.....

Ngã xuống.

Rầm!

Hoa cô nương bị ngã nhưng vẫn vô cùng hạnh phúc, tiểu Thập Thất ngồi trên người hắn xoa xoa đầu hắn hỏi: “Hoa cô cô, có đau không?”

Đau cũng không sao.....

“Mông đẹp của ta.....”

“Eo nhỏ của ta.....”

Mồ ỉo là kêu rên thảm thiết nhưng hai mắt thì lóe lên ánh sáng xanh biếc, bẹo bẹo má Chiến Thập Thất: “Thập Thất mau xem Hoa tỷ tỷ ngã thế nào đi?”

Chiến Thập Thất vừa bị giầy xéo, vừa nhìn trời.

Ngã chỗ nào cũng không thể bẹo má ta a.....

“Khụ.....”

Một nam một nữ, cùng hắng giọng một cái, hai tiếng đầy cánh cáo bay vào tai Hoa cô nương.

Khẽ liếc mắt qua thì thấy cha mẹ của mỗ tiểu hài tử cùng khoanh tay cười nhẹ, lạnh lẽo nhìn hắn, à không, là nhìn cái tay đang bẹo má Chiến Thập Thất.

Rất có ý nói, người còn bẹo nữa, chúng ta liền chặt tay người.

Chiến Bắc Liệt còn dùng hành động thực tế để thể hiện, hắn bẻ bẻ tay phát ra những tiếng bốp bốp giòn tan.

Mỗi tiếng vang lên, Hoa cô nương lại run lên một lần.....

Bên cạnh còn có chúa sơn lâm ngoác miệng gầm lên.

Thầm cân nhắc xem ăn đậu hủ non quan trọng hay mạng nhỏ quan trọng, cuối cùng Hoa cô nương cũng lựa chọn đứng phắt dậy, cười tủm tỉm khoát tay: “Ta không đau.”

Lãnh Hạ hài lòng gật đầu, tựa vào Chiến Bắc Liệt hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Hoa cô nương xoa xoa mông ngồi xuống ghế rồi phàn nàn: “Ta muốn hỏi bao giờ đi?”

Lãnh Hạ nghĩ một chút, quả thật là phải đi thôi.

Lúc trước Chiến Bắc Liệt chọn tự mình xông đến trung tâm là vì muốn hạ Di thành trước Đông Phương Nhuận, giờ chuyện Chiêu Thành cũng đã tương đối ổn định, lương thảo đã phân phát tốt rồi, hàng binh Nam Hàn cũng đã sắp xếp vào đại quân, nghỉ dưỡng sức trong ba ngày, tiếp theo phải xuất phát đi đến tấn công Di thành.

Nàng nhướn mày cười nói: “Khó thấy người tích cực như vậy.”

Ánh mắt lạnh như băng, Hoa cô nương âm trầm phun ra: “Không phải ta vội vã quay về là vì cậy các người để xem Hoa Mị chết như thế nào sao?”

Không biết nghĩ tới cái gì mà hắn lại vung khăn tay lên, kiêu mị phun ra: “Còn có nhiều tiểu mỹ nhân đang chờ trong phủ Quốc cữu nha, ai u u, nghĩ đến mà thấy ngứa a.....”

“Thật không?”

Hoa cô nương liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

Đột nhiên, hắn sững sờ nhìn đôi phu thê trước mặt đang tỏ vẻ hả hê, đầu gục xuống, chậm chạp xoay cổ, cắn môi, thảm thiết khóc không ra nước mắt.

Nam nhân cao lớn ở phía sau đang âm trầm nở nụ cười, chép chép miệng khởi động.

Thác Bạt Nhung trừng mắt: “Xem ra đêm qua người rất nhẹ nhàng a?”

Hoa Thiên rụt đầu lại.

Không đợi hắn tội nghiệp giải thích, đã bị xách ra ngoài như xách gà.

Hoa cô nương gào khóc thảm thiết, cố gắng hỏi câu cuối cùng: “Rốt cuộc thì lúc nào đi a a a....”

Ễo lả xanh biếc chỉ kịp ném lại một câu rồi bị xách về phòng dạy dỗ.

Lãnh Hạ nhìn cửa phòng vắng vẻ, chậm rãi phun ra:

“Ngày mai.”

==

Hôm sau.

Mọi người thu dọn hành lý rồi cùng với hơn ba trăm đại quân, rời khỏi Chiêu Thành.

Bách tính trong thành đưa tiễn họ suốt mười dặm, ánh mắt chân thành tha thiết, chúc phúc và không nỡ, đến lúc đã đi xa rồi vẫn thấy bóng họ đứng đó chưa về.

Buông mình xe ngựa xuống để ngăn gió lạnh, giờ là tháng mười một, tuy rằng không tính là trời đông giá rét nhưng cũng đã rất lạnh rồi, cây cối bên đường đều trơ trọi, chỉ có vài cây còn lưa thưa ít lá.

Nam Hàn ở cực nam, ngày đông rất ngắn, nói là quanh năm ấm áp như xuân cũng không quá đáng, đông chỉ đến một hai tháng rồi lại qua đi, nhưng đông đến không báo trước gì cả, hai ba ngày trước vẫn đang thu mà đùng một cái đã thành gió rét.

Chiến Bắc Liệt cầm tay Lãnh Hạ để sưởi ấm, nhíu mày nói: “Nàng mặc nhiều một chút.”

Lãnh Hạ tựa vào vai hắn, cười tủm tỉm: “Gió thổi thôi mà, tý nữa sẽ lại ấm, chỉ có người mới coi ta là nữ nhi yếu đuối.”

Rèm cửa bị xóc lên, Chiến Thập Thất đổ bình mặt chui vào, Chiến Bắc Liệt lập tức ôm lấy nó, để nó ngồi trên đùi mình rồi vận nội lực sưởi ấm cho nó.

Mổ tiểu hài tử ít khi đường hưởng thụ tình thương của cha, ngoái đầu lại, trong tiểu ưng mâu lộ vẻ tò mò: “Mẫu thân, không biết Hoa cô cô bị làm sao ý, vừa nãy ra khỏi thành thì đi tập tễnh, giờ ngồi trên ngựa thì ngộ nguậy không yên.”

Lãnh Hạ đại ra.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn Chiến Bắc Liệt cũng đang chờ đợi như mình, bắt đầu nghĩ xem phải trả lời câu hỏi nguyên thâm này như thế nào.

Nhìn con trai tò mò, Lãnh Hạ đổ mồ hôi lạnh, nghiêm túc đáp: “Là do hôm qua con va phải.”

Chiến Thập Thất mím môi, cúi đầu xuống ảo não nói: “Thác Bạt thúc thúc không nói thế mà!”

Trước mắt tối sầm.

Lãnh Hạ suýt thì ngã xuống xe ngựa, hít vào một ngụm lãnh khí hỏi: “Hắn nói như thế nào?”

Mổ nữ âm thầm nghiêng răng, Thác Bạt Nhung kia, nếu để cho nàng biết hắn dám làm hư con trai nàng thì chờ đấy....

Mổ nam nhân bên ngoài xe lựa đột nhiên nổi da gà toàn thân, xoa xoa tay thì thầm: “Sao lại lạnh thế này.”

Hoa cô nương ai oán liếc hắn, lẩm bẩm: “Thận hư dễ lạnh.”

Thác Bạt Nhung trừng mắt.

Mà trong xe ngựa, Lãnh Hạ vừa nghĩ nên dẫn vật nam nhân kia thế nào vừa đợi câu trả lời của con.

Ai ngờ, Thác Bạt Nhung vẫn còn có lương tâm, Chiến Thập Thất nói: “Thác Bạt thúc thúc bảo, đêm qua Hoa cô cô bị ngã từ trên giường xuống, aizz.... Thập Thất biết, nhất định là vì không muốn con tự trách nên mới nói thế.”

Lãnh Hạ thở phào nhẹ nhõm, hai mắt nhắm lệ nhìn Chiến Bắc Liệt.

Chiến Bắc Liệt đón nhận công việc khó khăn, xoa xoa đầu mỡ tiểu hài tử, gật đầu nói: “Ừm, có lẽ thế, con không thể phụ ý tốt của hần, cứ làm như không biết đi!”

Chiến Thập Thất gật đầu một cái thật mạnh.

Lãnh Hạ giơ ngón tay cái lên, lén mỡ tiểu hài tử ném cho nam nhân một cái hôn gió, làm hần cười như tên ngốc.

Bỗng nhiên, ưng mâu lóe lên sát khí!

Chiến Bắc Liệt nhanh như chớp ôm lấy Lãnh Hạ và con trai lao ra khỏi xe ngựa, đáp xuống đất vẫn ôm chặt không buông, như là cánh chim ưng dang rộng che chở cho hai người quan trọng nhất cuộc đời mình.

Cũng trong lúc đó, bên ngoài xe ngựa vang lên những tiếng xé gió sắc nhọn.

Mưa tên bắn tới.....

Vô số mũi tên bắn thẳng vào xe ngựa, chỉ trong chớp mắt, xe ngựa vỡ nát.

Chiến Bắc Liệt đứng lên, che trước người tức phụ và con trai: “Có sao không?”

Lãnh Hạ lắc đầu, phượng mâu nhìn Tùng lâm phía xa, còn Chiến Thập Thất thì vô cùng sùng bái nhìn hần.

Thấy hai người không sao, Chiến Bắc Liệt mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa đầu Chiến Thập Thất, ưng mâu ngập đầy sát khí, toàn thân cũng tỏa ra sát khí lạnh thấu xương.

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhất thời khiến tất cả mọi người đều kinh sợ.

Mấy người đều lao xuống ngựa bảo vệ ba người họ ở giữa, sẵn sàng đón địch, nhìn phía vừa bắn tên, không biết tên điên nào dám đánh lén giữa ba mươi lăm vạn đại quân?

Hơn nữa, đánh lén ai không đánh, lại dám chọc vào hai tôn sát thần này?

Trong rừng rậm vang lên tiếng động ồn ào, Chiến Bắc Liệt lạnh lùng cười: “Không biết sống chết!”

Vung tay lên, kết.... kết...

Hơn mười vạn đại quân đã sớm chuẩn bị, đồng loạt quỳ xuống, giương cung lên, chỉ cần hần ra lệnh một tiếng, là lập tức bắn đâm thịch khách kia thành con nhím!

“Liệt Vương khoan đã!”

Công Tôn Liễu chạy ra, nét mặt có vài phần bất đắc dĩ, vài phần hổ thẹn: “Liệt Vương, đây là người của ta.”

Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nhìn hần, không hề có ý dừng tay.

Trong khoảng thời gian này, Công Tôn Liễu đã trải qua không ít khó khăn với họ, coi như là cùng chung hoạn nạn, ngay cả lúc vạn Ngự lâm quân bao vây hần cũng mạo hiểm chạy đến giúp đỡ, tình cảm như vậy Chiến Bắc Liệt luôn khắc trong lòng, nói hần là bằng hữu cũng không quá.

Nhưng ai cũng có điểm mấu chốt, suýt thì khiến mẫu sư tử và nhóc con của hần bị thương, đám người kia đã chạm phải điểm mấu chốt rồi.

Công Tôn Liễu bất đắc dĩ cười khổ, trong mắt có vài phần bi ai, thỉnh cầu: “Tại hạ đảm bảo, sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa, xin Liệt Vương giơ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ một lần.”

“Chủ tử!”

Một tiếng hét vang lên từ trong rừng, một hắc y nhân lao ra, hần quát to: “Không cần xin hần, hôm nay chúng ta tới là không hề nghĩ đến chuyện sống sót quay về.”

“Là hần!” Thác Bạt Nhung quay đầu lại nói với Lãnh Hạ: “Thích khách trong đại hội mỹ nam.”

Người này, lúc đó ám sát Hoa Mị bị Thác Bạt Nhung bắt được, rồi nhờ ám khí của Công Tôn Liễu mà chạy thoát.

Hắn bước đến gần, gương mặt hiên ngang lăm lăm, theo sau có hơn mười hắc y nhân, cả đám thấy chết không sồn, quỳ xuống trước mặt Công Tôn Liễu: “Chủ tử, thuộc hạ vô dụng.”

Mục đích của bọn họ, Lãnh Hạ hiểu.

Công Tôn Liễu vốn là Hoàng Trưởng tử Nam Hàn, nhất là hiện tại, Nam Hàn bị giặc xâm chiếm, triều đình nội loạn, đang rất cần một người chủ trì đại cục, chỉ cần Công Tôn Liễu có thể trở về triều đình, chắc chắn sẽ được văn võ bá quan ủng hộ, vậy thì long ý Nam Hàn coi như đã ngồi vững!

Trong mắt Công Tôn Liễu hiện lên vẻ thống khổ.

Hắn lắc đầu: “Các người có gì phải ép ta, Hoàng cung kia người lừa ta gạt, lẽ nào đã trải qua nhiều như thế vẫn chưa đủ sao, ta chưa bao giờ muốn làm Hoàng đế, lưu lạc thiên nhai cũng tốt, ẩn cư làm một tiên sinh dạy học cũng được, ta không bao giờ muốn quay lại nơi ăn thịt người ấy, ngồi trên cái ghế ăn thịt người ấy!”

“Chủ tử, người là Hoàng Trưởng tử tôn quý! Trước đó vì bất đắc dĩ nên phải ẩn cư ở ngoại thành, giờ có cơ hội lên làm Hoàng đế, sao người lại chán chường buông xuôi như thế!”

Công Tôn Liễu thất vọng nhìn hắn: “Các người coi Đại Tần và Tây Vệ là phế vật sao, nếu Liệt Vương và Nữ hoàng chết, bọn họ nhất định sẽ dốc toàn lực diệt Nam Hàn, các người để bách tính Nam Hàn ở đâu? Đến lúc đó, Nam Hàn có thể chịu được lửa giận của hai nước sao?”

Hắc y nhân không cam lòng, phản bác: “Tây Vệ Nữ hoàng và Đại Tần Chiến thần chết sẽ là một đả kích lớn với Tây Vệ và Đại Tần, đến lúc đó Nam Hàn chỉ cần toàn lực chống lại Đông Sở thì nhất định có thể xoay chuyển tình thế.”

“Đả kích lớn?”

Công Tôn Liễu cười nhạt một tiếng: “Triều đình đại loạn? Bách tính kinh hãi? Sĩ khí giảm sút? Đúng vậy, nhưng dù thế, chuyện hai nước liên thủ, Nam Hàn bị diệt, cũng chỉ dễ như trở bàn tay! Nam Hàn bị diệt là chuyện sớm muộn thôi!”

Thị vệ kia cả kinh, cúi đầu suy tư....

Hắn không hề nghĩ xa như thế, giờ bị Công Tôn Liễu chỉ ra, giống như là bị đả kích vô cùng lớn, thụt lùi hai bước, không tự chủ được mà lẩm bẩm: “Hắn gạt ta....”

Nghe thế, mọi người đều giật mình.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt liếc nhau, lạnh lùng nở nụ cười.

‘Hắn’ này là ai, dùng móng chân cũng đoán được, hai nước hỗn loạn lớn như thế, kẻ được lợi là ai?

Công Tôn Liễu cũng siết chặt hai tay, thốt lên: “Đông Phương Nhuận?”

“Các người....” Hắn không dám tin nói: “Sao các người lại nghe lời hắn?”

Hắc y nhân kia không ngừng thụt lùi, ánh mắt không có tiêu cự, luôn miệng lẩm bẩm: “Hắn gạt ta...”

Đến giờ hắn mới biết mình ngốc như thế nào, suýt thì phẩm phải sai gì, hắn quỳ phịch xuống, máy móc nói: “Chủ tử, đều là thuộc hạ tự cho rằng mình thông minh..... thuộc hạ biết nhất định chủ tử sẽ không đồng ý.... là thuộc hạ tự chủ trương...”

Lời nói của hắn gián đoạn, không hề theo trình tự nào, chỉ không ngừng lặp lại mấy câu.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ kiên quyết!

Máu tươi phun tung toé!

Hắc y nhân ngã xuống xong, một loạt hắc y nhân bên cạnh hắn cũng cùng rút đao tự vẫn.....

Công Tôn Liễu không hề ngăn cản, hắn bị ai nhìn thuộc hạ của mình, bọn họ một lòng vì Nam Hàn vì hắn, giờ lại biết bị người ta lợi dụng có khi còn thống khổ hơn chết.

Chậm rãi nhắm mắt lại, hai dòng lệ từ từ chảy xuống, hắn xoay người, thì lễ với Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ: “Tại hạ không đi cùng chư vị nữa.”

Xoay người, lên ngựa, nhìn Công Tôn Minh hỏi: “Người đi cùng ta không?”

Công Tôn Minh do dự nhìn hắn rồi nhìn Hoa Thiên.

Công Tôn Minh đã mười tuổi nên đương nhiên biết bọn họ muốn đi đâu, đi làm gì, mà càng biết, nó lại càng không muốn đối mặt.

Hoa Thiên xoa đầu nó cười nói: “Đi thôi! Lớn lên rồi đến thăm cậu.”

Nó nhào vào lòng Hoa cô nương rồi thầm khóc.

Khóc xong, nó nhảy lên ngựa, lựa chọn rồi đi cùng Công Tôn Liễu.

Không ai ngăn cản, bọn họ cũng đều biết, đây là kết cục tốt nhất, tại Nam Hàn này, Công Tôn Liễu đã không còn người thân, ngay cả thuộc hạ trung tâm cũng chết hết, mục tiêu cuối cùng chính là báo thù, mà khi bọn họ tiến vào Đô thành, thì chắc chắn Hoa Mị phải chết!

Hoa Mị chết, là chuyện tàn nhẫn đến mức nào với Công Tôn Minh, dù oán dù hận, cũng là mẹ ruột của nó, nếu bắt nó phải chọn giữa cậu và mẹ thì không bằng đừng chọn.

“Bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Hai người một ngựa, lao nhanh về hướng ngược lại.

Mọi người nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, trong mắt có sự chúc phúc lặng lẽ, trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, có bằng hữu có thể bên nhau suốt đời, cũng có bằng hữu lưu lạc thiên nhai, đây không phải là vĩnh biệt, cũng không phải thành người xa lạ, mà là đi tới những con đường khác nhau, sống những cuộc sống khác nhau.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lên xe ngựa, đại quân lại xuất phát về hướng nam.

Hai chữ rất đơn giản, bảo trọng, lại có bao nhiêu tình cảm, bọn họ từng đi chung một con đường, cùng chung hoạn nạn, họa phúc cùng chia, dù thời gian không lâu nhưng cũng đủ để khắc trong lòng.

Dù hai phương nam bắc.

Dù cách nhau vạn dặm.

184. Q.3 - Chương 27: Bí Mật Của Hai Cha Con

Edit: Kiri

Đại quân đi về hướng nam.

Vì Dung Khâu và Lạc Thủy đã bị Chiến Bắc Liệt phá nên bớt đi được nhiều thời gian công thành, chỉ cần chạy hết tốc lực lướt qua Lạc Thủy là đã đến Di thành.

Chiến tích Đại Tàn Chiến thần khổ thủ Chiêu Thành suốt mười ngày giống như mọc cánh lao đến mọi góc ngách trong thiên hạ, không có lương thảo không có quân nhu không có binh lực, chỉ một vạn người mà giữ được thành suốt mười ngày trong tình trạng bị mười vạn quân quần công, còn khiến bách tính tự phát chiến đấu.....

Sao có thể nói không phải là kỳ tích!

Ai cũng say sưa nói về chuyện này, là niềm tin gì khiến hắn, khiến Đại Tàn, khiến một vạn người lập nên kỳ tích ấy.

Ai cũng kinh sợ, nam nhân như thế nào mới có thể chia lương thảo cho dân đen trong miệng những kẻ cầm quyền trong lúc nguy nan như thế.

Bọn họ cảm động, cảm kích, cảm khái, ngay cả hận ý với kẻ địch cũng bị ném lên tận chín tầng mây.

Đến giờ, Nam Hàn đã bốn bề thọ địch, ba nước cùng đập phá đất nước này, nếu phải chọn một người thì họ muốn Nam Hàn được một nam nhân yêu dân như con trị vì.

Trong ba nước, nửa giang sơn Nam Hàn đã bị Đại Tần hạ, phía tây bắc bị Tây Vệ là đồng minh của Đại Tần chiếm cứ.

Mà Đông Sở ở phía đông bắc, dù khai chiến sớm hơn họ một tháng, đến giờ cũng mới chỉ hạ được năm thành, bị kỳ chiêu của Chiến Bắc Liệt làm lực bất tòng tâm.

Cho nên khi Đại Tần đến trước Di thành, Đông Phương Nhuận vẫn còn cách nơi này hai thành trì.

Chiến sự giống như quay lại mấy năm trước, trong trận chiến với Bắc Yến cũng thế, Lãnh Hạ nỗ một đường hầm giúp Đại Tần vô thanh vô tức tiến vào Bắc Yến, Đông Phương Nhuận và đôi phu thê này tranh đấu, chỉ cần là trên chiến trường thì dường như hần đều kém một chút.

Nhưng một chút này cũng đủ để thua vạn kiếp bất phục.

Bên ngoài Di thành.

Dưới tường thành cổ kính, cửa thành mở rộng, hai hàng quan viên cúi người đứng trước cửa thành, bọn họ dè dặt giờ cao ngọc tỷ, lấy tư thế thất bại nghênh đón người thống trị mới của quốc gia này.

Chiến Bắc Liệt xuống xe, quan tâm đỡ Lãnh Hạ xuống cùng.

Giơ tay lên cao.

Keng!

Một tiếng động lớn phát ra từ hơn mười vạn đại quân, vững vàng đứng nghiêm!

Các quan viên càng run rẩy, tiếng động này của mười vạn người mà cứ như là của một người phát ra.

Bọn họ nghe thấy sự mạnh mẽ, sự thiết huyết, sự nghiêm minh, nghe thấy quân tâm sừng sững!

Bọn họ cúi thấp đầu liếc nhìn đại quân đông nghìn nghịt, áo giáp đen sắc nhọn, tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt.

Không khỏi thở phào một hơi vì quyết định hôm nay, quân đội Đại Tần như vậy, Nam Hàn bọn họ sao có thể chống lại được?

Quan viên đứng đầu cầm ngọc tỷ lên, chậm rãi quỳ xuống, nâng cao khay để ngọc tỷ lên quá đầu.

Không phải nói gì, hành động này đã thể hiện tất cả.

Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ cùng cong khoe môi lên.

Một nam một nữ, một đen một trắng, sóng vai đứng dưới ánh mặt trời vàng rực.

Di thành sừng sững nơi đây trăm ngàn năm qua, giờ dùng một tư thế nhỏ bé, phủ phục dưới chân hai người họ, họ biết, khoảng cách tới mục tiêu hăng hướng đến, đã gần hơn một chút.

==

Từ lúc tiếp nhận Di thành đến bây giờ, đã qua bảy ngày.

Mấy ngày này, Chiến Bắc Liệt bận tối tăm mặt mũi.

Mà Lãnh Hạ, lại rất thanh nhàn nằm trên xích đu ngoài ngự hoa viên.

Nàng cười híp mắt nhìn Hoa cô nương ở trước mặt, hỏi: “Vẫn không có tin tức sao?”

Hoa Thiên lạnh lùng cười hai tiếng, nhìn ra phía ngoài Hoàng cung, vung khăn tay lên, lạnh lẽo nói: “Không sao cả, đối với nữ nhân kia mà nói, mất đi quyền lực còn khó chịu hơn là chết, trời đất bao la năng ta lại chỉ có thể lén lút như chuột chết, ai nha, chỉ nghĩ thế mà ta đã thấy sáng khoái rồi!”

Lúc mới vào thành đã nghe thấy tin Hoa Mị mất tích.

Không ai biết nàng ta đi từ bao giờ, cũng không người nào biết nàng ta đi đâu, trong hoàng cung tìm được một đường hầm nối thẳng đến ngoại ô phía đông Di thành, trong đó phát hiện thi thể của Hoa Trọng Lập, lão ta bị một thanh chủy thủ đâm thẳng vào tim, còn Hoa Mị thì biến mất.

Thị vệ báo chuyện Hoa Trọng Lập chết, Hoa Thiên cũng không thèm nhìn một cái, chỉ thản nhiên nói: “À? Vậy hả? Biết rồi.”

“Vậy..... có cần đại táng không?”

Hoa cô nương chớp chớp mắt kinh ngạc hỏi: “Đại táng? Người đưa bạc chắc?”

Thị vệ lập tức hiểu ra, yên lặng rời đi, còn chuyện xử lý thi thể kia thế nào thì, ừm, quả là rất ít người biết, có lẽ đã chôn ở một góc núi nào đó rồi.

Lãnh Hạ không hỏi về những cái này, rõ ràng Hoa Trọng Lập bị Hoa Mị giết chết, nữ nhân kia có thể lợi dụng cả con ruột của mình thì loại chuyện giết cha này, nàng ta sẽ chẳng hề ngần ngại. Nhưng có thể biến mất hoàn toàn trong khi bọn họ đang lùng bắt thì.....

Lãnh Hạ kết luận, chắc chắn có người giúp đỡ.

Mà người này, rất có thể là Đông Phương Nhuận.

Nàng đuổi người một cái, bóp bóp hai chân bị sưng phù lên của mình, chép chép miệng cảm thán: “Không bao giờ ngừng a!”

Vút!

Một cơn gió phát qua, Chiến Bắc Liệt lập tức xuất hiện đặt hai chân nàng lên đùi mình để xoa bóp: “Tức phụ, mệt không?”

Nhìn mỡ nam hai mắt thâm quầng, Lãnh Hạ rất xấu hổ mím môi, người này mới thật sự mệt mỏi, suốt bảy ngày trời không được ngủ một giấc tử tế nào, nàng dịch lên trước ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt: “Còn người? Xong chưa?”

Chiến Bắc Liệt cười híp mắt: “Gần xong rồi, những chuyện còn lại để đần Cuồng Phong làm đi, có chuyện sẽ đến bầm báp.”

Mấy ngày nay Đại Tần Chiến thần đều cực kỳ oán niệm, tức phụ mang thai chín tháng, hần không thể ngày nào cũng bóp chân bóp cơm thì thôi, thậm chí thời gian ở bên cũng không có, oán niệm càng ngày càng sâu sắc, rốt cuộc, đến ngày hôm nay, mỡ nam nổi giận!

Hần vỗ án đứng lên, mặc kệ không làm nữa!

Không phải lão tử là Vương gia sao, sao tên hồ ly kia được ở Trường An cùng tức phụ, lão tử lại phải bán mạng cho hần.

Thế khi nào hả!

Ngay lập tức, Chiến Bắc Liệt lệnh cho Cuồng Phong: “Các người làm đi, không làm được thì gửi thư về Trường An bảo hồ ly kia phái người đến đây, cầm nhiều bạc của tức phụ lão tử như vậy, không thể hiện gì mà được à.”

Dứt lời, trong mấy ánh mắt khóc không ra nước mắt của ba người Cuồng Phong, phơi phơi chạy tới đây.

Lúc này, Chiến Bắc Liệt mới thấy hài lòng, rốt cuộc cũng có thời gian bóp chân bóp cơm cho tức phụ, còn phải phụ trách việc ăn uống của mẫu sư tử, phải vỗ béo tức phụ mới được, nghĩ như vậy, bao mệt mỏi tan biến hết, tinh thần phơi phơi, sắc mặt hồng hào, mặt tươi như hoa.....

Hôn nàng một cái rồi cười hỏi: “Đang nói gì thế?”

Mọi người đều ném cho bọn họ ánh mắt ghét bỏ, kiên quyết không thừa nhận là bọn họ ghen tỵ, hai người này, ban ngày ban mặt mà không coi ai ra gì, ta phi!

Lãnh Hạ cũng lườm quản bọn họ nghĩ như thế nào, ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, cười nói: “Đang nói đến Đông Phương Nhuận, vừa lừa người khác đến ám sát chúng ta, vừa giúp đỡ Hoa Mị trốn thoát, không bao giờ ngừng.”

Nhớ lại đám hắc y nhân kia, Chiến Bắc Liệt lạnh lùng nhếch miệng: “Thuộc hạ của Công Tôn Liễu có lẽ là đi ám sát hắc ta, nhưng không thành công, trái lại còn bị hắc ta lợi dụng, nàng có nhớ hắc nói gì không, hắc nói rằng hắc tự cho rằng mình thông minh.”

“Ừ!” Lãnh Hạ gật đầu: “Chắc Đông Phương Nhuận chỉ nói là chúng ta chết, Nam Hàn liền an toàn, đến lúc đó sẽ cùng chung Nam Hàn với Công Tôn Liễu. Hắc cũng đoán được hắc y nhân nhất định sẽ làm như hắc nghĩ, cho nên chỉ nói một nửa, để hắc y nhân sinh ra tâm tư khác, nghĩ rằng chúng ta chết xong, Đại Tàn và Tây Vệ đại loạn, đến lúc đó toàn lực chống lại Đông Sở thì có thể bảo vệ được Nam Hàn.”

Không biết là cười hay là than, Chiến Bắc Liệt nói: “Mưu tính lòng người, người kia luôn làm rất tốt. Người hiểu rõ người nhất chính là kẻ địch của người, có lẽ người hắc muốn thật sự muốn lợi dụng là Công Tôn Liễu, nếu Công Tôn Liễu thật sự ra tay, thì ta và nàng sẽ không có bất kỳ phòng bị gì cả.”

Bọn họ chính là người như vậy, đối đãi với bằng hữu, luôn luôn tin tưởng.

Nhưng Đông Phương Nhuận lại cho rằng tất cả mọi người sẽ liều mình vì quyền thế, nhất là Công Tôn Liễu có thân phận tôn quý lại phải lưu lạc dân gian, nào ngờ, Công Tôn Liễu chưa bao giờ muốn ngồi lên vị trí kia, đối xử với bằng hữu cùng luôn thành tâm thành ý.

“Chắc..... chắc..... chắc.....”

Hoa cô nương nháy mắt cảm thán, lắc đầu nói: “Người này quả là ác, trên yến hội bốn năm trước còn ra vẻ không phải người không lấy, vậy mà giờ còn tính kế để lấy mạng người!”

Ken kết....

Đại Tàn Chiến thần nghiêng răng, nam nhân kia, từng muốn có tức phụ của lão tử đấy!

Nghĩ như vậy, hắc liền vui vẻ.

Muốn đi muốn đi, cứ ngồi đấy mà muốn, mẫu sư tử là của lão tử, ừm, không chỉ mẫu sư tử, nhóc con và tiểu Lãnh Hạ đều là của lão tử, lão tử có tức phụ, có con trai còn sắp có con gái, một nhà bốn người lão tử hoà thuận vui vẻ, người cứ gương mặt nhìn đi!

Đại Tàn Chiến thần hài lòng nghĩ, ưng mâu đều hí thành hình trăng khuyết.

Ừm, nhiệm vụ quan trọng bây giờ chính là vỗ béo tức phụ!

Chiến Bắc Liệt đang vui sướng thì Thác Bạt Nhung nhíu nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Nhưng hắc cứu Hoa Mị để làm gì? Theo lý thuyết, hiện tại Hoa Mị đã không còn gì đáng giá để lợi dụng.”

Hoa Thiên cười nhạo một tiếng: “Đâu chỉ không còn gì đáng giá để lợi dụng, nói là chó nhà có tang cũng không quá a...”

Lãnh Hạ gật đầu, nàng cũng thấy lạ.

Theo tính cách của Đông Phương Nhuận, không có giá trị thì sao hắc có thể giúp?

Trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm không tốt.

Mọi người đang suy nghĩ thì thấy Đại Tàn Chiến thần rất nghiêm túc cau mày, giống như đang nghĩ tới điều gì rất phiền phức.

Mọi người đều nhìn về phía hắc, sắc mặt cũng nặng nề theo.

Từ lúc vào Di thành, Tiêu Trấn Kiên đã dẫn đại quân đi về phía đông bắc, phải đoạt lại số thành trì mà Đông Phương Nhuận đã hạ trước đó, mà Đông Sở quyết đấu với Đại Tàn thì không phải nói, nếu chính diện giao phong với Đại Tàn dùng mãnh thiện chiến, Đông Sở chuyên về văn hóa sao có thể đấu lại.

Nhưng Đông Phương Nhuận cũng không phải người sẽ ngồi chờ chết, người nọ thắng là thắng ở âm mưu quỷ kế, nếu không thể chính diện giao phong với Tiêu tướng quân thì nhất định sẽ nghĩ ra mấy cách cong queo lòng vòng gì đó.

Mọi người, đều căng thẳng chờ Chiến Bắc Liệt phân tích.

Một lát sau, mỗi nam nghiêm trang quay đầu lại hỏi: “Tức phụ.....”

Sắc mặt Lãnh Hạ nghiêm túc thêm một phần.

Mỗi nam trịnh trọng hỏi: “Buổi trưa muốn ăn cháo táo đỏ hay cháo long nhãn?”

Rầm! Rầm! Rầm!

Trong tiếng cười lớn của mọi người, Lãnh Hạ chép chép miệng nói: “Cháo táo đỏ long nhãn!”

Đại Tồn Chiến thần nhận được mệnh lệnh, lập tức vui sướng chạy tới phòng bếp, đùa à, Đông Phương Nhuận cái gì, Đông Sở cái gì, Hoa Mị cái gì.... những cái đó đều không quan trọng bằng bữa trưa của tức phụ!

Mọi người nhìn nam nhân đang vui mừng thỏa mãn chạy đi kia như nhìn quỷ, từ từ bò dậy.

Chậc chậc chậc.....

Nhìn hần mẫn nguyện vui sướng chưa kìa, giống như một đại nam nhân một Đại Tồn Chiến thần như hần, không phải đang đi làm cơm cho tức phụ mà là đi đến chiến trường bảo vệ giang sơn.

Tuy rằng đã quen, nhưng họ vẫn không nhận được mà ngứa mắt lên trời cảm thán một câu.

Đảo điên a!

Đến lúc Chiến Bắc Liệt đã đi khuất bóng Lãnh Hạ mới thu hồi tầm mắt, cười vui vẻ, xoa xoa bụng mình.

Vụt!

Bóng hồng chợt lóe lên, lão ngoan đồng khoa tay múa chân chạy tới, hưng phấn nói: “Nha đầu a, người biết không, trong cung vừa tuyển một đám cung nữ mới a!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, tuy rằng không biết chuyện này, nhưng đối triều đại thì đương nhiên phải đổi cung nữ, nếu không có tâm phúc của tiền triều còn sót lại, rảnh rỗi đi ám sát linh tinh thì chẳng phải là tự để lại họa ình à.

Lão ngoan đồng cười ha hả, kéo ghế ngồi xuống, nhìn chằm chằm bụng nàng cảm thán: “Lão nhân gia vừa thấy a, đẹp! Người nào cũng rất đẹp!”

Mỗi tiếp tục chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn ông.

Lão ngoan đồng trừng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Người mang thai chín tháng rồi, nhờ may Liệt tiểu tử kia len lén trèo tường thì sao!”

Mọi người đều không có hứng thú với vấn đề này, dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn ông, đó là do ông không thấy bộ dạng không có tiền đồ của nam nhân kia lúc này thôi, đúng là mất hết mặt mũi nam nhân trong thiên hạ!

Trèo tường?

Đừng nói là chủ động đi trèo cái tường cao đòi hỏi nhiều công sức như thế, chỉ sợ dù tường có tự động chạy tới ngồi xổm xuống cho hần đi qua, hần cũng đá sập!

Lão ngoan đồng bĩu môi, nhìn Lãnh Hạ không hề lo lắng chút nào, vẫn không chịu từ bỏ ý định ly gián: “Nha đầu, thiên hạ không có ai không ăn vụng, người cứ như vậy...”

Đột nhiên, ánh mắt cứng lại!

“Mùi gì đây?”

Ông bước đến trước mặt Lãnh Hạ, sắc mặt rất nghiêm túc, nhăn mũi lại ngửi ngửi, lẩm bẩm: “Hơi quen...”

Lãnh Hạ cũng ngửi thử rồi lắc đầu nói: “Ta không ngửi thấy gì.”

“Không đúng!” Lão ngoan đồng vỗ trán một cái rồi tiếp tục lẩm bẩm: “Không đúng không đúng, mùi gì đây nhỉ, lão nhân gia chắc chắn biết, tuy rằng rất nhạt nhưng lão nhân gia không thể không biết a.....”

“Nguyệt kiến, hoàng du.”

Hai tiếng khô khan vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Mộ Nhị đang đi tới, trong vạt áo xanh thì thoảng lại có một cái đầu nhỏ đen nhánh lộ ra, rồi lại bị hấn ngơ ngác nhét lại.

Tay hấn đang dắt Chiến Thập Thất, trong tiểu ưng mâu ngập đầy vẻ lo lắng.

“Đúng!” Lão ngoan đồng vỗ tay, bình tĩnh đại ngộ: “Là nguyệt kiến và hoàng du!”

“A không đúng!” Ông cả kinh, mím môi nhìn Mộ Nhị, oán giận: “Lão nhân gia nghiên cứu độc thuật nhiều năm như vậy, người người người... sao người lại nhớ ra trước ta!”

Mộ Nhị đứng ngẩn người, vươn tay ra.

Trong lòng bàn tay nhột nhột có một gốc cây cỏ nhỏ, rõ ràng là vừa bị nhổ, rễ vẫn còn đang dính bùn đất, cây cỏ này không khác mấy với những cây cỏ dại bình thường, nhưng có thể thấy, rễ của cây này rất nhỏ, mà mùi hương rất nhạt kia cũng do rễ này tỏa ra.

Không cần phải nói, thứ này tuyệt đối có vấn đề!

Vì thân trên giống cỏ nên không khiến ai chú ý cả.

Chiến Thập Thất chạy nhanh đến bên cạnh Lãnh Hạ.

Nó ngẩng mặt lên giải thích: “Mẫu thân, vừa rồi nhị sư huynh cho tiểu hắc hổ ăn thì phát hiện, cây hoàng du này được trồng trong viện, trong phòng mẹ, mấy loại hương an thần bình thường có cả nguyệt kiến.”

Nói đến đây, tiểu ưng mâu hiện lên lệ khí lạnh như băng: “Nhị sư huynh nói, hai thứ này trộn vào nhau thì sẽ xảy thai.”

Dù Chiến Thập Thất mới bốn tuổi, nhưng được tiếp xúc với rất nhiều thứ, dù là chiến trường máu tanh hay tranh đấu chính trị, coi cả, mẫu thân là Tây Vệ Nữ hoàng, cha là Đại Tần Chiến thần, bác là Hoàng đế hồ ly, sư phụ là Vân Sơn diên Đạo nhân.....

Bên cạnh còn có một đám người kiêu ngạo âm ỉ, mưa dầm thấm đất, nên cũng trưởng thành hơn tuổi nhiều.

Lãnh Hạ xoa xoa đầu con, trấn an nói: “Không sao, phát hiện sớm, mẫu thân rất khỏe.”

Nàng nhìn lão ngoan đồng, ông liền giải thích: “Hai thứ này nếu dùng riêng thì không sao, tuy rằng bình thường ít dùng nhưng cũng có thể làm thuốc, nếu trộn vào nhau thì với người bình thường cũng không có hại gì, tuy nhiên với phụ nữ có thai thì lại vô cùng độc, sẽ xảy thai, nếu không cứu chữa kịp thời thì rất có khả năng xuất huyết, thậm chí một xác hai mạng.”

Lãnh Hạ bình tĩnh nghe hết nhưng có người lại không thể bình tĩnh.

Chiến Bắc Liệt cảm bát cháo lao đến, toàn thân đầy sát khí, ánh mắt kia, khiến mọi người không tự chủ được mà lui về sau một bước.

Hấn trầm giọng hỏi: “Vậy giờ sao rồi?”

Lão ngoan đồng nuốt nước miếng một cái, buồn bực suy nghĩ, lão nhân gia đã sống hơn trăm tuổi, mà lại bị tên Liệt tiểu tử này dọa sợ, mất mặt!

Ông khoát khoát tay: “Chẳng phải lão nhân gia đã nói rồi sao, hai thứ này không phải độc gì, chỉ là hơi tương khắc thôi, chúng ta mới đến đây tầm bảy ngày, thời gian ngắn nên không sao cả!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng thở phào nhẹ nhõm.

Hôm đó, tổng quản nội vụ bị truyền vào, cung nữ thái giám phụ trách quét dọn cung điện này và nội vụ quản sự liên quan đến cỏ cây huân hương, chỉ cần hơi liên quan đều bị lôi đi thẩm vấn.

Nhưng mới đổi triều đại, nô tài trong cung thay thế rất nhiều, tuy nói không đến mức hỗn loạn không chịu nổi, nhưng cũng rất lộn xộn, hơn nữa vì Lãnh Hạ đã quen kiếp trước làm sát thủ nên ít khi để cung nữ chăm sóc, trong phòng ít khi có người, cho nên dù có người len lút vào cũng không ai biết, mà nếu muốn tra trong toàn Hoàng cung này thì chắc chắn là mò kim đáy bể.

Cho nên cuối cùng, chuyện này vẫn không hề có manh mối.

Ngày nào chưa điều tra rõ thì ngày ấy vẫn còn căng thẳng.

Dù đây chỉ là thủ đoạn hạ cấp nhưng giờ Lãnh Hạ đang mang thai, đối với Chiến Bắc Liệt mà nói, chỉ cần có một chút xui nguy hiểm cũng đã là chuyện rất lớn.

Có người muốn hại mẫu sư tử và con gái hần.....

Dù là ai thì thù này hần nhớ!

Mà trước khi tìm được người kia thì việc quan trọng nhất bây giờ là phải phòng bị, kẻ thứ nhất không thành chưa chắc đã không có kẻ thứ hai.

Vì thế nên Chiến Bắc Liệt rộng lượng một phen, buổi tối hần trông nom tức phụ còn ban ngày thì lôi kẻ lỗ mãng đến, theo sát tức phụ không rời một bước, trong sự an toàn của mẫu sư tử và con gái, ghen tuông chỉ là mây trôi trôi.

Đối với chuyện này Mộ Đại thần y có thái độ rất tốt, bình dấm chua nhà người đã rộng lượng, ta cũng không thể hẹp hòi đúng không?

Cho nên dù lưu lạc từ thần y đến cận vệ, Mộ Nhị vẫn nhịn.

Cũng luôn căng thẳng còn có Chiến Thập Thất.

Sau hôm đó, nó không nói gì cả, bắt đầu nghiêm túc luyện võ, trước đó nỗ lực luyện tập khinh công là để chống lại cha, giờ còn nỗ lực hơn trước gấp trăm lần, là để bảo vệ mẹ, ngày nào cũng dậy từ lúc trời còn chưa sáng, đối với Thập Thất thích ngủ nướng mà nói, đây là sự thay đổi to lớn, luyện công từ sáng sớm đến tối muộn, không nghỉ một phút nào.

Nghiêm túc như thế khiến Chiến Bắc Liệt liên tục gật đầu, rất tự hào vì nó.

Nhóc con ngoan, có trách nhiệm!

Tuy Lãnh Hạ yêu thương con trai nhưng cũng không ngăn, dù sao muốn nổi bật thì phải phấn đấu, muốn có thành tích thì phải nỗ lực, nàng rất hiểu điều này, năm đó nàng cũng vậy, nếu không đã không có danh hiệu Sát thủ chi vương.

Nhưng cần cù luyện võ hằng ngày như thế cũng có một cái tệ.....

Chính là Chiến Thập Thất.....

Đái dầm!

Đối với mỗ tiểu hài tử luôn kiêu ngạo mà nói, đây tuyệt đối là một sỉ nhục to lớn, nhất là sỉ nhục này, còn bị cha ruột phát hiện!

Lúc này.

Một đứa trẻ đang đỏ mặt, mím môi, chọc chọc ngón tay, mũi chân vẽ vòng tròn trên mặt đất..... đứng gằm mặt trước cha ruột, đánh chết cũng không chịu ngẩng đầu lên!

Nhìn cái giường sau lưng nhóc con và một góc rõ ràng trên giường, Đại Tàn Chiến thần cười to, không để cho nó chút mặt mũi nào: “Nhóc con, đưa nhước điếm cho lão tử a!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, đầu càng cúi thấp hơn.....

Hần cười gằn bước lên, rất sáng khoái nói mát: “Ai nha, nam nhân bốn tuổi còn..... đái dầm... ưm!”

Mỗ tiểu hài tử hai mắt đăm lẹ, nhảy lên ôm lấy cổ hấn bịt miệng lại: “Không được nói!”

Mỗ nam trừng mắt: “Ưm ưm, ưm ưm ưm ưm ưm ưm!”

Không nói, không nói người cũng đái dầm!

Chiến Thập Thất sắp khóc rồi, nghĩ một chút.....

Lại nghĩ một chút.....

Đấu tranh a đấu tranh, cuối cùng mím môi, cắn răng nói: “Không tranh mẹ với người nữa.”

Ưng mâu sáng lên: “Ưm ưm!”

Thành giao!

Chiến Thập Thất bỏ tay ra, Chiến Bắc Liệt cười ha ha vui vẻ, túm con trai vác lên vai rồi đi về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm đầy hơi nước, một lớn một nhỏ, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Chiến Bắc Liệt nhướn nhướn mày, từ lúc tiểu tử này chọn đồ vật đoán tương lai, đây là lần đầu tiên tắm cùng nó.

Chiến Thập Thất cũng nhướn nhướn mày, từ lúc có ý thức đến giờ, đây là lần đầu tiên tắm cùng phụ thân.

Hai khuôn mặt Chiến thần giống nhau như đúc, cùng vặn vẹo kỳ dị, chép chép miệng cùng lẩm bẩm: “Rất mất tự nhiên.”

Chiến Bắc Liệt túm lấy nó rồi trợn mắt nói: “Người kêu cái gì, lúc còn bé toàn là lão tử tắm cho người!”

Chiến Thập Thất bĩu môi, đột nhiên, tiểu ưng mâu xẹt qua phần thân dưới của mỗ nam, nhìn vào..... chỗ đó, rồi kinh hãi trừng mắt, rồi lại cúi đầu nhìn của mình, nhất thời yên lặng.....

Chênh lệch này, cũng quá lớn đi!

“Khụ.....”

Đại Tồn Chiến thần ho khan một cái, nhìn theo ánh mắt của nó rồi rất tự hào ưỡn ngực, đắc ý: “Tiểu tử, người còn non lắm!”

Mỗ tiểu hài tử bị đả kích, quay đầu sang một bên, mím môi không nói lời nào.

Chiến Bắc Liệt giữ nó rồi bắt đầu tắm, vừa tắm vừa huýt sáo, tiếng cười vui vẻ hòa cùng tiếng nước, hát lên một khúc nhạc thích thú, trẻ con đái dầm a!

Chiến Thập Thất ngoan ngoãn đứng, tiểu ưng mâu trong veo như nước luôn lén nhìn về chỗ nào đó của cha ruột mình, rất ngạc nhiên.....

Bốp!

Đại Tồn Chiến thần búng trán nó rồi cười tùm tùm: “Không cần nhìn, chờ người trưởng thành, chim nhỏ cũng sẽ trưởng thành!”

“Thật sao?” Tiểu ưng mâu lóe sáng.

“Ừm.....” Chiến Bắc Liệt nghĩ một chút rồi cười to: “Nhưng nhất định không bằng lão tử!”

Thập Thất rầu rĩ hừ một tiếng.

Xoay người lại để cha kỳ cọ sau lưng, không phục kêu: “Chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ lợi hại hơn người!”

Thấy da con bị chà đồ cả lên, Chiến Bắc Liệt tự giác giảm nhẹ lực tay, lắc đầu nói: “Người có lớn lên cũng không lợi hại bằng lão tử! Không nghĩ xem, người là do lão tử sinh!”

“Nói bậy!” Chiến Thập Thất quay đầu lại trừng mắt: “Ta là do mẹ sinh.”

Bốp!

Chiến Bắc Liệt vỗ vào hông nó một cái, vấn đề tôn nghiêm kiên quyết không thể thỏa hiệp!

Đại Tồn Chiến thần quay người nó lại, ngồi xổm xuống đối mặt với nó, dạy dỗ: “Không có lão tử chinh chiến sa trường, sao mẹ ngươi sinh ngươi được?”

Mỗ tiểu hài tử nghiêng đầu, tròn mắt, khó hiểu, nghi hoặc, tò mò.

Nó hỏi: “Cái này liên quan gì đến chinh chiến sa trường?”

Rất liên quan là đằng khác!

Chiến Bắc Liệt hít sâu một hơi, đang định giải thích mối liên quan kỳ diệu giữa hai vấn đề này thì đột nhiên sững sốt, phải giải thích thế nào bây giờ.....

Nói cái này với con trai mới bốn tuổi, nếu mẫu sư tử biết, không ăn mình mới là lạ!

Vì vậy, Chiến Bắc Liệt buồn bực, bối rối, không biết trả lời thế nào!

Thông thường vào thời điểm này, cách hữu hiệu nhất là —— bốp!

Chiến Bắc Liệt búng trán con trai rồi khinh bỉ nói: “Cái này mà cũng không biết, ngốc! Quá ngu ngốc! Khó trách lại đái dầm.....”

Hiệu quả ngay tức khắc!

Mỗ tiểu hài tử nhảy dựng lên vịn cổ hấn gào thét: “Không được nói!”

“Ừ, không nói thì không nói.”

Trong ưng mâu hiện lên một tia gian trá, Đại Tồn Chiến thần chép chép miệng, quả nhiên là trẻ con a: “Xuống, chân còn chưa kỳ đâu.”

Tiểu quỷ nhảy vào trong nước, giơ cao chân lên vẩy vẩy trước mặt hấn, tuyệt không khách khí.

Chiến Bắc Liệt cẩn thận kỳ cọ cho nó, bỗng thấy nhóc con len lén nhìn hấn một cái, hỏi nhỏ: “Lúc bé ngươi có đái dầm không?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn u oán kia, dù là ai cũng không nỡ đả kích.

Hấn đáp: “Ừ, từng.”

Tiểu hài tử mà, không thể để nó tự ti vì đái dầm được, phải dùng cách dạy dỗ cổ vũ, mẫu sư tử dạy thế, chắc chắn đúng.

Chiến Thập Thất lập tức nhảy lên cười to: “Thì ra ngươi cũng từng đái dầm!”

Ngụ ý là giống nhau cả, giữ bí mật cho nhau đi!

Mỗ tiểu hài tử càng nhảy nhót vui vẻ, giơ một chân nữa vào mặt hấn, cười nói: “Lớn thì sao, cũng đái dầm!”

Mỗ cha ruột: “.....”

Một lớn một nhỏ tắm xong.

Chiến Bắc Liệt rất buồn bực thay một bộ y phục thơm ngào ngạt cho nhóc con, rồi để nó ngồi lên bả vai mình, bước ra khỏi phòng tắm.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Lãnh Hạ.

Nàng ngạc nhiên nhìn hai cha con nói: “Sao các ngươi lại cùng đi tắm?”

Ưng mâu liếc lên trên.....

Tiểu ưng mâu liếc xuống dưới.....

Hai cha con trầm miệng một lời: “Bí mật!”

Một cơn gió thổi qua, Lãnh Hạ ngẩn người nhìn phía trước vắng tanh.

Vừa nghiêng đầu đã thấy một lớn một nhỏ cái cọ chạy xa rồi.....

Khóe môi không tự chủ mà cong lên, ài, tức phụ với mẹ ruột như mình mà cũng có lúc bị bỏ rơi à!

Đứa bé vừa chạy vừa nhảy, cứ đòi nhảy lên vai cha ngồi, nam nhân vẻ mặt ghét bỏ đẩy ra, nhưng trong mắt lại đầy ý cười, hai cái bóng một lớn một nhỏ in lên tường, thỉnh thoảng gộp lại, thì thoảng lại tách ra.....

Cuối cùng, cái bóng nhỏ nhảy lên vai cái bóng lớn, hai cái bóng hòa thành một.

185. Q.3 - Chương 28: Tiểu Lãnh Hạ Ra Đời

Từ ngày hôm đó, quan hệ giữa Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất xảy ra một chuyển biến mới, tuy rằng vẫn tranh cãi âm ỉ vẫn đoạt mẹ với tức phụ vẫn khẩu chiến như trước, nhưng ai sáng suốt đều có thể nhận ra, giữa hai cha con có sự dịu dàng nhẹ nhàng.

Tuy rằng người hạ độc còn chưa tìm được, nhưng dưới sự bảo vệ cả đêm lẫn ngày ba trăm sáu mươi độ không góc chết của mọi người, Lãnh Hạ cực kỳ an toàn, vừa cảm động, vừa buồn bực, quả thật là coi nàng như giấy.

Nhất là Chiến Bắc Liệt, hoàn toàn hóa thân thành thê nô, tức phụ lạnh, chăn ấm, tức phụ nóng, quạt mát, tức phụ khát, bưng trà dâng nước, tức phụ mệt mỏi, bóp chân đấm lưng, tức phụ buồn chán, chơi cờ vẽ tranh, tức phụ đói bụng, phòng bếp.....

Ngày nào cũng vui vẻ hầu hạ như thế, biến đổi đa dạng các món ăn hàng ngày, nhìn bụng nàng càng ngày càng tròn hơn, nhìn khí sắc càng ngày càng hồng hào hơn, cuộc sống gia đình trôi qua rất tốt.

Cứ như vậy chờ a chờ, chờ a chờ.....

Cuối cùng, trong khi mọi người trông mòn con mắt, ngày sinh dự tính của liễu Lãnh Hạ đã đến.

Đương nhiên, cái ngày sinh dự tính này chỉ là do lão ngoan đồng và Mộ Nhị tính ra thôi, nhưng địa vị của hai thầy trò này trong thiên hạ là cái gì, là ngôi sao sáng trong nền y học, hoàn toàn xứng đáng đứng ở vị trí thứ nhất!

Cho nên ngày này, không ai không tin, ngay cả Lãnh Hạ là người hiện đại cũng không nghi ngờ chút nào, dù sao thì y thuật cổ đại cũng bác đại tinh thâm, thậm chí y học hiện đại cũng chưa chắc đã sánh bằng, mọi người đều tin chắc là ngày hôm đó!

Lãnh Hạ bị bắt phải nằm trên giường: “Hôm nay, không cho phép xuống giường!”

Tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng cũng đành ngoan ngoãn nghe theo, vì nàng cũng rất hồi hộp.

Bà đỡ ngự y và cả hai thần y đều sẵn sàng, Chiến Bắc Liệt cầm tay tiểu Thập Thất, hai cha con luống cuống đi vòng quanh, Hoa Thiên, Thác Bạt Nhung, Diệp Nhất Hoàng, Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện, Thí Thiên ngồi chồm hổm ở ngoài cửa, nói chung mọi người đều tụ tập ở đây để chờ tiểu công chúa ra đời.

Chờ thế này, suốt một ngày đêm.

Đến buổi tối, mọi người căng thẳng tinh thần tròn một ngày đều không yên lòng.

“Lãnh Hạ, sao vẫn không có động tĩnh gì a?”

“Vương phi, sao vẫn không có động tĩnh gì a?”

“Cô nương, sao vẫn không có động tĩnh gì a?”

Từng tiếng lo lắng truyền vào tai Chiến Bắc Liệt khiến hắn càng thêm lo lắng, bàn tay cầm tay Lãnh Hạ run cầm cập, ưng mâu nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn vo kia, cứ như là chỉ cần nhìn là có thể thấy con gái hắn vậy.

Cứ nhìn thế, không biết đã qua bao lâu, Chiến Bắc Liệt day day trán hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Gia, qua giờ tý rồi.”

Vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về phía lão ngoan đồng và Mộ Nhị.

“Khụ.....” Lão ngoan đồng vuốt vuốt râu, lúng túng kho khan một tiếng, xem mạch cho Lãnh Hạ rồi gãi đầu buồn bực nói: “Phải sinh rồi chứ, vài ngày trước lão nhân gia đã tính rồi mà, sao lại sai được? Nhưng mạch lại rất ổn định, không giống như là sắp sinh..... vậy thôi, chờ một chút, chờ một chút.”

Tĩnh tâm lại, tiếp tục chờ.

Đến ngày thứ hai.

Vào lúc mọi người khó hiểu, lão ngoan đồng lại vò đầu bứt tai: “Chờ một chút, chờ một chút.....”

Mặt trời lại lặn.

Ngày thứ ba, ánh mắt khó hiểu biến thành nghi hoặc, mọi người nhìn mặt ông như là muốn nhìn ra dấu vết dịch dung.

Lão ngoan đồng khóc không ra nước mắt, gơ chân: “Chắc chắn mai sẽ sinh! Lão nhân gia còn có thể là giả chắc?”

Mọi người yên lặng quay đầu, ai biết được.

Ngày thứ tư, nhìn Lãnh Hạ vẫn yên lặng như trước, lão ngoan đồng bị những ánh mắt ghét bỏ của mọi người làm cho luống cuống, cũng trợn mắt nhìn bụng như Chiến Bắc Liệt, trợn hồi lâu rồi mắng to một tiếng: “Đứa nhóc không đáng yêu này!”

Rồi thở hổn hển phát tay áo bỏ đi.

Liên tục bốn ngày bốn đêm nữa.....

Đứa bé này vẫn không chịu ra, hành hạ tất cả mọi người không thể nào chợp mắt nổi, mệt mỏi ngủ gật trong sân, hoặc thì thoảng tìm một phòng ngủ tạm một giấc, có khi đang ngủ thì choàng tỉnh nhảy dựng lên, chạy ra xem đã sinh chưa.

Giờ thì héo rũ cả rồi!

Bọn họ còn như thế chứ đừng nói là lão ngự y và bà đỡ, mấy người đều xanh xao mệt mỏi.

Trong lòng mọi người đều toát lên một ý nghĩ, không phải là do Chiến Bắc Liệt làm món ăn ngon quá nên tiểu công chúa này muốn ở lại thêm vài ngày đấy chứ?

Chiến Thập Thất tựa vào bả vai cha ruột, mơ mơ màng màng hỏi: “Mẫu thân vẫn sinh sao?”

Lãnh Hạ đã nằm trên giường bốn ngày, tinh thần tốt hơn bọn họ nhiều, giờ nghe con trai hỏi thế, khỏe miệng yên lặng giật giật.....

Sinh!

Đương nhiên sinh!

Nhưng cứ thế cũng không phải là cách hay, nàng ngồi dậy hạ lệnh: “Tất cả giải tán đi, quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngự y và bà đỡ vừa nghe lời này đã thấy như được đại xá, lập tức chạy đến viện bên cạnh nghỉ ngơi, còn những người khác thì nói thế nào cũng không chịu đi, cuối cùng nhất trí quyết định, nghỉ ngay trong sân.

Từng chiếc ghế được bê ra ngoài xếp thành hàng, tình cảnh rất đồ sộ, mấy trăm người trông coi bên ngoài tiểu viện, màn trời chiếu đất ngủ say sưa.....

Lúc này, không ngủ thì chỉ có Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt và Mộ Nhị.

Mộ Đại thần y ngơ ngác ngồi trong sân dù người này lúc nào chả thế, nhưng tạm coi là hắn đang nghỉ ngơi đi.

Còn Chiến Bắc Liệt thì thế nào cũng không thể kệ tức phụ đi ngủ được.

Lãnh Hạ chậm rãi xuống giường, đỡ lưng nói: “Ra ngoài với ta một chút, cứ nằm thế rất mệt.”

Tức phụ đã lên tiếng, đương nhiên Chiến Bắc Liệt không dám chậm trễ, lập tức đỡ lấy tay nàng rồi hai người chậm rãi bước ra ngoài tản bộ.

Bên tai đầy tiếng ngáy ò ò, nhìn cảnh tượng đồ sộ trong sân, cùng cảm thán: “Con gái chúng ta, thật đúng là hành hạ người a!”

Nói xong, lại đồng thời cười: “Hành hạ ngọt ngào.”

Hôm nay không tính là lạnh, một hai tháng mùa đông ở Nam Hàn đã sắp hết, nơi này mùa đông không có tuyết, cũng không khô hanh lạnh lẽo như phía bắc, mà là ẩm ướt âm lạnh, một tháng trước, gió chỉ hơi phất qua đã thấy lạnh đến xương tủy, còn giờ gió có thổi mạnh cũng chỉ thấy hơi se se một chút.

Được phủ một tầng ánh nắng, Lãnh Hạ nhìn qua có vẻ rất nhu hòa, tràn đầy tình mẫu tử.

Đương nhiên, đây chỉ là Chiến Bắc Liệt nghĩ thế.

Lãnh Hạ khẽ vuốt tay Chiến Bắc Liệt, chỉ cần nắm tay hắn, dù giờ đang ở Nam Hàn, nàng cũng có cảm giác gia đình.

Nàng quay đầu lại cười nói: “Giờ rời đi cũng đã gần một năm, từ lúc đến đây, thật sự ở Trường An cũng chỉ có mấy tháng lúc đầu và ba năm yên bình đó.”

Chiến Bắc Liệt ôm lấy bả vai nàng, nàng vẫn gầy như vậy, trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ võ béo tức phụ của hắn thật sự là không thành công, trừ bụng ngày càng lớn, những chỗ khác vẫn không thay đổi gì.

“Nhớ nhà sao?” Hắn hỏi.

Lãnh Hạ cười tủm tỉm, nghe được chữ ‘nhà’ này, trong lòng cảm thấy rất ấm áp: “Ừm, nhớ!”

Chiến Bắc Liệt cũng cười, thận trọng nhìn đường cho nàng, rồi hắn khẽ liếc bụng nàng tò mò hỏi: “Tức phụ, nàng có thấy đầu ngón chân không?”

Lãnh Hạ thật thà cúi đầu.....

Rất buồn bực là, quả nhiên không nhìn thấy!

Cảm giác như là mình bị thâm chệ, nàng trừng mắt: “Chỗ ngứa phụ thể nào rồi?”

Loại chuyện đánh trống lảng này, không chỉ Chiến Bắc Liệt có thể lừa dối Chiến Thập Thất, Lãnh Hạ cũng rất tài giỏi.

Nói đến chính sự, mỗi nam lập tức nghiêm túc: “Hai bên chênh lệch không lớn, nhất là từ trận rét đậm trước, Đông Phương Nhuận tử thủ trong thành, hai bên đã giằng co rất lâu, mấy ngày nữa, khí trời ấm hơn thì chắc sẽ có tiến triển.”

Một tháng trước, Tiêu Trần Kiên lãnh đạo đại quân đi về phía đông bắc, đối mặt với đại quân Đông Sở, một bên thủ thành, một bên công thành, giằng co như thế mất hơn nửa tháng.

Lãnh Hạ cũng bị chiến sự tác động, cau mày suy nghĩ: “Sao Đông Phương Nhuận phải tử thủ?”

Nửa giang sơn Nam Hàn đã là của Đại Tần, năm thành kia của Đông Phương Nhuận lúc nào cũng có thể bị Đại Tần công kích, nhất là nơi này cách Đông Sở một vùng biển, không hề sát nhau.

Có thể nói, năm thành ấy, không có chỗ nào tốt cả.

Chiến Bắc Liệt đỡ nàng ngồi xuống một chiếc ghế, hắn phân tích: “Chuyện này thật đúng là khó hiểu, không nói đến chuyện hắn tử thủ sẽ lãng phí sức người sức của, chỉ cần đồng qua xuân đến, phá thành chỉ là

chuyện sớm hay muộn. Nhất là Đông Sở muốn vận chuyển lương thảo thì cần phải đi qua biển, nếu chúng ta không có lương thảo thì khác nhưng....”

Lãnh Hạ nói tiếp: “Giờ đã lấy được Phù thành, chắc hẳn đã biết lương thảo không còn là vấn đề của Đại Tần và Tây Vệ nữa.”

Nàng đỡ lưng, đang định ngồi xuống thì bị mõ nam bế lên.

Chiến Bắc Liệt căng thẳng ngồi xuống, ôm nàng vào lòng rồi nói: “Lạnh!”

“Ừm....” Nàng ngồi trên đệm thịt ấm áp, hài lòng ôm cổ hắn nói tiếp: “Đúng vậy, đại chiến trên đất bằng, Đông Sở không có lợi, còn nếu họ bỏ vài thành lui lại, dời chiến trường đến biển thì phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều. Cho nên việc tử thủ mấy tòa thành vô dụng này rất kỳ lạ.”

Từ lúc nàng đến thế giới này, Đại Tần luôn đứng đầu ngũ quốc, hùng vùng Trung Nguyên, binh mã lớn mạnh, còn Bắc Yên dựa vào Tuyết sơn làm lá chắn mà an phận ở một góc, vẫn đứng vững chãi ở vị trí thứ hai, nếu không có bom do nàng tạo ra, thì cũng sẽ không trở thành phát pháo đầu tiên trong trận chiến này.

Mà Đông Sở đứng thứ ba cũng là vì nguyên nhân này, binh mã Đại Tần có lớn mạnh thế nào thì cũng chỉ chạy trên đất, nếu như khai chiến trên biển với Đông Sở, chưa nói đến kinh nghiệm hải chiến, chắc hẳn phải có một nửa say sóng.

Không dùng cách có lợi mà lại tử thủ năm tòa thành kia giằng co với Đại Tần.....

Nhìn nàng hơi nhíu mày, Chiến Bắc Liệt vươn tay lên xoa, không vui nói: “Đừng nghĩ mấy cái thứ phiền phức này nữa, giờ nàng là quan trọng nhất, nghỉ ngơi đi! Chờ con gái sinh ra, tỉnh dưỡng cho khỏe đã, mấy chuyện linh tinh này, để sau hẵng nói....”

Đối với Chiến Bắc Liệt mà nói, mặc dù Đông Phương Nhuận là đối thủ của hắn, dù có chút quý trọng người thông minh, nhưng vẫn có mấy phần coi thường cách làm của hắn.

Là nam nhân thì phải đường đường chính chính đối đầu chứ, nhưng người nọ lại thích ẩn nấp trong bóng tối, chờ người sơ hở rồi đâm người một đao, đâm bả!

Giống như nam nhân đánh nhau thì dùng nắm đấm, nữ nhân đánh nhau thì dùng tay tát, móng tay cào, mẫu sư tử và hắc đều dùng nắm đấm, dứt khoát, linh hoạt, mạnh mẽ, một quyền định thắng thua, mà Đông Phương Nhuận thì dùng móng tay cào, phiền chết người.

Lãnh Hạ nghe thế thì cười, dù muốn hay không, dù Đông Phương Nhuận dùng cách gì, nàng cũng không thể vác cái thân mình mang thai mười tháng này xông lên tiền tuyến được.....

Ừm, cũng không phải là không thể, nhưng để tránh bị nam nhân này tức giận bùng nổ, thì nàng nên yên tĩnh đi!

Đại Tần Chiến thần đang cười vui vẻ thì đột nhiên thấy mẫu sư tử cau mày.

Lãnh Hạ buông hắn ra rồi đứng lên, nghiêm túc nói: “Người đi theo ta.”

Hắn nghi hoặc bị lôi về theo đường cũ, nhanh chóng quay về viện, lướt qua đám người đang ngủ gật và Mộ Nhị đang ngẩn ngơ, đi vào phòng.

Lên giường, nằm thẳng.

Lãnh Hạ nghiêng đầu, sắc mặt tái nhợt nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh.

Nàng nói: “Người đừng kích động.”

Chiến Bắc Liệt ngẩn ngơ đứng đó, đột nhiên kích động, tim đập thành thịch dù không biết mình kích động cái gì.

Nàng lại nói: “Người đừng căng thẳng.”

Chiến Bắc Liệt lại cảm thấy căng thẳng.

Chân của hắn như bắt đầu nhũn ra, tay hắn không biết để vào đâu, lập tức bấu víu vào thành giường.

Cuối cùng Lãnh Hạ nói: “Người phải bình tĩnh.”

Chiến Bắc Liệt không thể bình tĩnh!

Nếu như đến lúc này, hắn vẫn không nhận ra thì thật sự là đi nhảy cầu luôn đi!

Hắn nhảy dựng lên, lấp ba lấp bấp hỏi: “Tức.... tức phụ.. sắp sinh à? Đúng không... sắp..... sắp sinh?”

Bốp!

Lãnh Hạ đập một cái vào trán mình, im lặng gật đầu.

Quả nhiên, vào lúc nàng sinh con, bình tĩnh gì đó đều là mây bay a.....

Một tiếng thét sợ hãi có vài phần run rẩy đâm thẳng lên trời: “Sắp sinh? Sắp sinh!”

Tiếng thét kinh thiên động địa này mọi người trong sân bình tĩnh, cả đám nhảy dựng lên, mê man nhìn xung quanh, vẫn chưa kịp phản ứng xem chỗ nào phát ra tiếng, rồi một người kêu lên: “Lãnh Hạ sắp sinh?”

Một người nói tiếp: “Vương phi sắp sinh?”

Một người tổng kết: “Cô nương sắp sinh!”

Ngay lập tức, cả viện hỗn loạn, cả đám xông lên muốn lao vào phòng, nhưng cuối cùng do số người quá lớn nên đều bị chặn ở cửa, người giữ tay ta, ta đè chân người, hắn gạt đầu hắn ta, ai cũng không vào được.

Kể cả thái y và bà đỡ.

Lãnh Hạ hít sâu một hơi, sắc mặt lại trắng thêm vài phần, có kinh nghiệm lần trước nên nàng đã biết kiểu gì cũng thế này, ai ngờ lại vẫn đề cao sự bình tĩnh của đám người này.

Mất mặt, rất mất mặt!

Nhưng mà mất mặt nhất phải là Chiến Bắc Liệt, đã sớm trải qua lần tức phụ sinh con trước, một tháng nay cũng luôn tự xây dựng tư tưởng thể mà bây giờ.....

Mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng, hai chân nhũn ra, hai hàm răng va vào nhau lập cập.....

Chiến Bắc Liệt lấp bấp: “Tức.... tức phụ.... nàng sao rồi?”

Lãnh Hạ cố nhin đau, trừng hắn một cái rồi hét lên: “Bà đỡ!”

Bà đỡ?

Bà đỡ ở đâu?

Trong đầu mọi người đều trống rỗng, nghĩ mãi rồi mới có phản ứng, đúng, là ở bên cạnh!

Đúng lúc này, một tiếng ngựa hí quen thuộc truyền đến.

Mọi người quay đầu ra nhìn thì thấy lão Mã chạy như điên đến từ viện bên cạnh, dùng tốc độ trước nay chưa từng có, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, dùng một ánh mắt u buồn, vô tội, ai oán, bị thương nhìn trời cao.

Mà trọng điểm là, trên lưng của nó, đang chở mấy bà đỡ lão đảo!

Mọi người nắm tay, hảo dạng!

Bà đỡ đang ở ngoài cửa cố gắng chen ra kéo mấy bà đỡ vừa bị chở đến vào trong.

Lãnh Hạ nằm trên giường thở phào một hơi, sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng, trên trán đầy mồ hôi, nhưng từ lúc này đến giờ không hề rên một tiếng.

Chiến Bắc Liệt nắm tay nàng thật chặt, hận không thể sinh thay nàng, lần trước sinh Thập Thất hắn không có kinh nghiệm, quá lo lắng cho Lãnh Hạ nên mới bị mấy bà đỡ kia đuổi ra ngoài, không được chứng kiến toàn bộ quá trình, giờ mới biết, hóa ra là đau đớn như thế, hắn có thể cảm nhận được bàn tay nhỏ bé kia hơi run rẩy, người kiên cường như mẫu sư tử mà còn không tự chủ được run lên, điều đó nói lên cái gì?

Phải đau đớn đến thế nào?

Nghĩ như vậy, Chiến Bắc Liệt cũng bắt đầu đau đớn, đau ở đâu hắn không biết, chỉ biết toàn thân hắn đều đau, nhìn tức phụ đau đớn mà hắn lại không thể giúp được gì, khiến hắn cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút hết đi.

Ứng mâu chợt lóe lên, lần này hắn đã có kinh nghiệm, hắn muốn chứng kiến tận mắt mẫu sư tử sinh con, hắn phải ở bên cạnh nàng cho nàng sức mạnh.

Chết sống gì cũng không ra!

Vì vậy hắn quyết định dùng sát khí để trấn áp mấy bà đỡ muốn ngăn hắn lại.

Rất rõ ràng, mấy bà đỡ lần này không hung hãn như lần trước, không ai nói gì mà chỉ run rẩy vòng qua nam nhân đầy lạnh khí kia, chạy đến người bình thường nhất ở chỗ này, Lãnh Hạ.

Chiến Bắc Liệt đang hùng hổ muốn phản bác, thì cứ thế bị dội nước lạnh.

Khuôn mặt tuần tú cứng đờ, nhìn mấy bà đỡ đã bắt đầu chuẩn bị, cuối cùng cũng quay lại chú ý đến tức phụ, nắm chặt tay nàng, giọng nói đã dần dần khôi phục được sự bình tĩnh, chứa đầy tác dụng khiến người khác an lòng: “Tức phụ, ta ở đây, cùng nàng!”

Đóng cửa lại.

Rất nhanh, mấy bà đỡ cũng bắt đầu chú tâm vào công việc, những câu nói vang lên liên tiếp.

“Vị trí thai bình thường!”

“Nước ối vỡ, tử cung mở!”

“Dùng sức a, hít thở a, dùng sức a!”

Lãnh Hạ làm rất tốt, từ đầu đến cuối, bà đỡ nói như thế nào nàng liền làm như thế đó, dù sao cũng đã trải qua một lần, còn Chiến Bắc Liệt thì vừa mới bình tĩnh được một lúc, giờ lại bắt đầu căng thẳng, nhìn sắc mặt tức phụ càng ngày càng tái nhợt, hắn hoảng hốt hai tay run rẩy, thành giường đã sớm bị hắn bóp nát gổ không ra hình thù gì. Vì vậy, Chiến Bắc Liệt chậm rãi đưa tay lên giường.

Hắn bắt đầu nắm ra giường.....

Nắm a nắm, nắm a nắm.....

Chiến Bắc Liệt vừa nắm, vừa nghe tiếng của bà đỡ và tiếng rên mà Lãnh Hạ cố nén, hắn càng luống cuống!

Không khí bắt đầu tràn ngập mùi máu tươi, đúng ra mùi này phải quá quen thuộc với Chiến Bắc Liệt, mùi này đã theo hắn mười một năm trên chiến trường, lần đầu tiên hắn biết mùi này lại khiến hắn sợ hãi, run rẩy, khiến hắn cảm thấy như trái tim cũng không còn là của mình nữa! Hắn cảm thấy mình không thể ngồi yên ở đây được, mặc dù biết ngồi thế này cũng là để trấn an mẫu sư tử, nhưng không thể ngồi không được, hắn muốn làm gì đó để giúp mẫu sư tử.

“Vương gia....”

Đúng lúc đó, có bà đỡ gọi một tiếng, Chiến Bắc Liệt mừng rỡ quay sang, ứng mâu luôn sắc bén lạnh lùng giờ đây hy vọng nhìn bà: Ta có thể giúp gì, nói đi nói đi!

Bà đỡ cũng luống cuống.

Dưới ánh mắt như thế, những lời định nói ra đều nghẹn lại, lão phụ nhân đã hơn năm mươi tuổi không khỏi cảm thán trong lòng, Đại Tồn Chiến thần này thật tuần tú a, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, thân hình cao lớn uy vũ.....

Ứng mâu Chiến Bắc Liệt dần lạnh đi, hắn rất muốn biết hắn có thể làm gì, có thể giúp đỡ gì mẫu sư tử!

Hàn ý lạnh lẽo ập tới làm bà đỡ run lên một cái, phục hồi lại tinh thần.

Tuần tú thì tuần tú, nhưng rất dọa người!

“Vương phi không thể cứ chịu đựng như thế được, không biết đến bao giờ mới xong, để Vương phi kêu lên hoặc tìm miếng vải cho người cần đi!”

Chiến Bắc Liệt cuối cùng cũng tìm được lẽ sống, hấn dùng một tay để nắm ra giường, rồi vươn một tay đến miệng Lãnh Hạ: “Tức phụ, cần ta đi, đừng khách khí, cần mạnh vào!”

Chiến Bắc Liệt nhìn Lãnh Hạ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi ướt đầm, vô cùng mong muốn tức phụ cần mình để hấn và nàng cùng đau, hấn chưa bao giờ hận bản thân như thế, nếu không phải vì hấn luôn muốn có con gái thì mẫu sư tử cũng không cần chịu tội như thế, thẳng nhóc kia nữa, lần trước cũng hành hạ mẫu sư tử một ngày một đêm.....

Đáng đánh!

Ừ, cứ thế đi, đợi sinh con gái xong rồi ra đánh ông tiểu tử kia nở hoa!

Cả đứa trong bụng mẫu sư tử, cũng phải.....

Khụ, Chiến Bắc Liệt quả quyết bóp chết ý nghĩ này từ khi mới ló ra, tiểu Lãnh Hạ của lão tử, ai dám đánh?

Ai dám đánh, lão tử đánh hấn!

Nhìn cánh tay ở bên miệng mình rồi nhìn nam nhân kia hoảng hốt không biết hồn vía đã bay đi đâu, Lãnh Hạ chịu đựng sự đau đớn phía dưới, trừng hấn một cái rồi khó nhọc đẩy tay hấn ra, cũng cố vớt luôn cái ra giường phía dưới, yếu ớt nói: “Ta không sao, người bình tĩnh đi.”

Chiến Bắc Liệt không thể bình tĩnh nổi!

Nhìn Lãnh Hạ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn nàng vã đầy mồ hôi thấm ướt cả gối, nghe mùi máu tươi nồng nặc, hấn lại không thể giúp được gì, tay hấn càng run, hai mắt đỏ ngầu, giống như máu toàn thân hấn đều đổ về đây, giống như đang có ngàn vạn con sâu gặm nhấm tim hấn!

Hấn chậm rãi cúi người xuống, vuốt mái tóc ướt đầm của Lãnh Hạ, hôn lên khóe môi tái nhợt của nàng, giọng nói run rẩy:

“Tức phụ, ta yêu nàng!”

“Ta cũng yêu người.....”

==

Mặt trời dần ngã về tây, mặt trời lại nhô lên ở phía đông.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã hơn một đêm rồi mà Lãnh Hạ vẫn đang cố gắng, cố gắng để kết tinh tình yêu của nàng và Chiến Bắc Liệt được chào đời.

Tiếng rên rỉ kìm nén vang lên dứt quãng, nữ tử nằm trên giường vô cùng suy yếu, sắc mặt không có lấy một tia máu, Chiến Bắc Liệt ôm nàng, nhìn nàng chăm chú, hấn phải nhớ kỹ bộ dáng bây giờ của tức phụ, khắc sâu trong lòng.

Đột nhiên, toàn thân Lãnh Hạ run rẩy kịch liệt.

“Oa ——!”

Một tiếng trẻ con khóc xông thẳng lên trời!

Tiếng khóc này chui vào tai Chiến Bắc Liệt khiến hấn im bật.

Ngay sau đó, một tiếng ngạc nhiên của bà đỡ kêu lên: “Sinh rồi sinh rồi, là một thiên kim, chúc mừng Vương gia chúc mừng Vương gia!”

Trong ưng mầu ánh lên chút nước, Chiến Bắc Liệt cúi người xuống ôm chặt lấy Lãnh Hạ đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi, in lên môi nàng một nụ hôn sâu đậm.

Cuối cùng cũng xong rồi, hấn quyết định đứng lên ôm lấy con gái hấn, hôn nó một cái!

Ừ, đúng vậy, quả thật là hấn muốn làm vậy!

Nhưng toàn thân cứng ngắc, tay chân như nhũn ra, trong lòng của hắn ngọt ngào vô cùng, tiểu Lãnh Hạ mà hắn ao ước bấy lâu nay đang ở ngay bên cạnh, tiếng khóc non nớt vang lên không ngừng, hắn lại không thể di chuyển.....

Chết tiệt, hắn không di chuyển được!

Chết tiệt!

Chiến Bắc Liệt cố thả lỏng thân thể, được rồi, cố hắn chuyển động được rồi.

Hắn chậm rãi xoay cổ, nhìn đứa bé xinh xắn trong tay bà đỡ, nước mắt trong ưng mâu ngày càng nhiều rồi tí tách rơi xuống, hắn run rẩy nhìn tiểu mẫu sư tử giống y hệt mẫu sư tử.

Hắn đã thấy rất nhiều đứa trẻ sơ sinh, chúng đều nhăn nheo như khỉ, nhưng con gái hắn.....

Ánh mắt chăm chú nhìn đứa bé, nhìn thế nào cũng không thấy đủ, nó đẹp như vậy, da dẻ trắng mịn nõn nà, hai má phúng phính đáng yêu, lông mày còn thừa nhưng đã có thể nhìn ra hình lá liễu, hai mắt trong veo đen láy, lông mi cong dài yêu kiều, chiếc mũi nho nhỏ, khuôn miệng nho nhỏ, đỏ hồng chu lên.

Tốt lắm, Chiến Bắc Liệt phát hiện hắn đã có thể cười được rồi, vì thế hắn cứng ngắc cong môi lên, hắn muốn cười thật to nhưng không thành công.

Tiểu cô nương cũng cười.

Nó mở to hai mắt đen láy tò mò nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn tự nhiên cong lên, cười ngọt ngào như thế.....

Nụ cười này, giống như một đóa hoa nở rộ trong lòng Chiến Bắc Liệt!

Ngay lập tức giúp hắn thả lỏng ra!

Hắn run rẩy bước lên, nhìn chằm chằm tiểu Lãnh Hạ của hắn, bà đỡ lập tức bế tiểu cô nương đang cười toe toét đến cho hắn.

Sợ!

Bàn chân vừa bước lên một bước lại lùi về sau ba bước.

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy sợ, con gái hắn còn nhỏ như thế, thân thể nhìn yếu ớt như thế, sao hắn dám bế, nhờ may hắn vụng về bề gãy nó thì sao?

Bé hay không bế, đó là một vấn đề.

Nội tâm giãy dụa kịch liệt, cuối cùng, Chiến Bắc Liệt lặng lẽ vươn tay ra sau lưng.

Hắn bắt đầu cào tường.

Mỗ nam nhân rất hăng hái cào tường, hai mắt mở to nhìn tiểu Lãnh Hạ đang cười rục rịch, đôi tiểu phượng mâu kia chớp chớp làm lòng hắn mềm nhũn ra.

Đại Tàn Chiến thần khóc không ra nước mắt, chỉ hận không thể tự chém mình!

Hắn muốn ôm một cái, hắn muốn hôn một cái.....

Ưng mâu không muốn rời khỏi người tiểu Lãnh Hạ, tũ thân liếc nhìn tức phụ đang nằm trên giường, lúc này Lãnh Hạ đã mở mắt rồi, đang dịu dàng nhìn con gái, nàng quay sang cười yếu ớt hỏi: “Sao thế?”

Lão tử muốn bế con gái đến điên rồi, nhưng con mẹ nó lão tử không dám!

Chiến Bắc Liệt rất muốn nói thế nhưng lại thấy rất mất mặt, nên hắn run rẩy nhích lại gần con gái, đây là kết tinh tình yêu của hắn và mẫu sư tử, hắn không thể hình dung nổi, rốt cuộc là đến gần nó bằng cách nào, nhìn khuôn mặt phúng phính đáng yêu kia, thận trọng vươn tay ra.....

Rầm!

Cửa phòng bật mở, một trận gió to quét qua.

Vô số người xông vào vây lấy bà đỡ, à không, là tiểu Lãnh Hạ trong tay bà đỡ, riu rít không ngừng.

“Thật đúng là đẹp a!”

“Ai nha, thật là đáng yêu!”

“Các người nhìn xem, nó đang cười kìa.....”

Vừa mới cẩn thận nhận lấy con đã bị người khác cướp mất, tiểu cô nương cũng không sợ, cười vui vẻ, mới bé xíu nhưng đã có thể nhìn ra sau này sẽ là một tiểu mỹ nhân y như Lãnh Hạ.

Mọi người yêu thích không muốn buông tay, hận không thể đoạt lấy để nuôi, ao ước nghĩ, nam nhân kia, lấy một tức phụ bưu hãn, sinh một đứa con trai đáng yêu như hồ ly, giờ còn có một đứa con gái như tiểu tiên nữ!

Nam nữ song toàn a!

Không công bằng a!

Bọn họ đều đang chuyên tâm tranh cướp tiểu cô nương và oán thầm Chiến Bắc Liệt nên không ai chú ý đến nam nhân đang bị bọn họ oán thầm kia oán niệm lượn lờ, giận tái cả mặt!

Mắt không chú ý nhưng có thể cảm giác thấy!

Mọi người xoa xoa tay, chỉ cảm thấy trong này còn lạnh hơn ngoài kia, mờ mịt nhìn xung quanh rồi tất cả đều dừng lại ở một ưng mâu lạnh lẽo.

Cha đứa bé đang tỏa ra lãnh ý lạnh như băng, suýt nữa hần đã bế được con gái rồi, đang kích động thì bị đám chết tiệt này phá vỡ!

Mẹ nó, con gái lão tử, lão tử còn không dám bế, các người lại dám cướp!

Hần thầm nghĩ phải làm gì đám người này cho hả giận, trong đầu ảo tưởng lược rán xào hấp, phải xử lý như thế nào, nên bắt giặc đã nở một nụ cười dữ tợn.....

Đột nhiên, cứng đờ!

Đại Tồn Chiến thần chớp chớp mắt, con gái hần đang lướt qua mọi người tò mò nhìn hần, nhìn hần cười, ừm, không thể để cho con gái thấy một mặt không hiền lành của cha được, nó sợ thì sao?

Ngay lập tức, hần thu hồi lại vẻ dữ tợn, khéo môi treo một nụ cười ôn hòa, ưng mâu híp lại, hần duy trì vẻ tươi cười, nghiêng răng nói: “Đều rút ra ngoài cho lão tử!”

Giọng nói hiền hòa, ngữ điệu chậm rãi, nhưng ngôn từ lại hung tợn.

Mọi người lập tức biến mất!

Nam nhân này biến sắc mặt như thời tiết, không thể trêu vào, không thể trêu vào!

Bởi vậy, trong cả căn phòng ngoại trừ Lãnh Hạ đang nằm trên giường thì không còn ai khác cả, mà không biết là ai cũng rất có lương tâm, đặt con gái vào tay hần.

Cuối cùng Chiến Bắc Liệt cũng được bế tiểu Lãnh Hạ mà hần mong ước bao lâu, nhìn đứa bé nhỏ xíu xinh xắn trong lòng, một cảm giác kỳ diệu chạy khắp người, là cảm giác huyết mạch tương liên, khiến trong lòng hần trào dâng cảm giác trách nhiệm đầy ắp.

Đây là con hần, con gái hần, tiểu Lãnh Hạ của hần.....

Hai cha con đều tươi cười đi về phía Lãnh Hạ, Chiến Bắc Liệt bế con để xuống cạnh nàng rồi cười híp mắt: “Tức phụ, giống y hết nàng, là một tiểu Lãnh Hạ.”

Lãnh Hạ cúi đầu nhìn, cảm giác này thực sự rất kỳ diệu, đây quả là phiên bản nhỏ của nàng, giờ đang tò mò mở to mắt nhìn mẹ rồi lại nhìn cha, nhỏ nhắn đáng yêu khiến Lãnh Hạ khẽ cười, nàng chọc vào má con, tiểu cô nương liền chu môi thối bóng.

Nàng không khỏi cảm thán tạo hoá thần kỳ, không biết lần đầu tiên Chiến Bắc Liệt nhìn thấy Thập Thất có cảm thấy cái loại cảm giác máu mủ tình thâm này không?

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu, cười hỏi: “Sao không thấy Thập Thất?”

“À.....” Chiến Bắc Liệt cười tủm tỉm, cúi đầu hôn con gái một cái rồi thỏa nguyện cười: “Đang ngủ ở bên cạnh rồi, chịu bốn ngày, giờ nó mới được ngủ, nàng sinh gần một ngày, nó không chịu được.”

Nói đến đây, hai người đều nở nụ cười, cúi đầu nhìn con gái.

Tiểu nha đầu này, hành hạ mọi người lâu như thế!

Lãnh Hạ khẽ cười, tuy rằng sắc mặt còn hơi tái nhợt, tóc tai vẫn ướt đầm, nhìn qua rất nhếch nhác, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia hiện lên vẻ dịu dàng của người mẹ, làm Chiến Bắc Liệt nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Trong lòng bé con gái, bên cạnh là tức phụ, phòng bên cạnh con trai hắn đang ngủ, không có gì khiến hắn hạnh phúc hơn hiện tại nữa.

Hắn hơi thở dài.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt: “Sao thế?”

Hắn nhẹ nhàng hôn nàng, rồi nghiêm túc nói: “Tức phụ, ta rất có phúc, lại khiến người trong thiên hạ ghen tỵ thì phải làm sao?”

Lãnh Hạ lườm một cái, người này, lúc nói cái câu không biết xấu hổ như thế còn không thèm che giấu sự đắc ý trong đáy mắt.

Để ngăn hắn tiếp tục không biết xấu hổ, mỗ nữ quyết định, bịt miệng lại!

Hai người đang triển miên hôn sâu.....

Kẹt.....

Cửa phòng lại bật ra, một bóng người màu hồng hấp tấp lao vào: “Ai nha sinh sinh rồi à? Lão nhân gia vừa mới nghe nói, mai cho ta.....”

Lão ngoan đồng lập tức sững người, chớp chớp mắt, râu run lên, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn, rồi lập tức biến mất.

Kèn kẹt.....

Chiến Bắc Liệt nổi giận nghiến răng, rồi chép chép miệng tiếp tục chuyện khi nãy, Lãnh Hạ khẽ cười hòa theo hắn, ngay lúc hai người vừa chạm môi, cái bóng màu hồng lại lao đến, rất ý tứ mà đóng cửa phòng lại.

Rầm!

Đại Tàn Chiến thần cảm hận nhìn cái cửa, dù có đóng lại cũng không thể thay đổi chuyện nó đã mở ra đâu.

Hơn nữa còn phá hủy chuyện tốt của lão tử!

Lãnh Hạ bật cười, chọc chọc ngực hắn rồi cười: “Ừm, mệt rồi, hôm nào tiếp tục.”

Nói xong, khẽ véo má con gái một cái rồi chui vào chăn bổ sung thể lực.

Chiến Bắc Liệt tức đến méo miệng nhưng chợt nhớ ra gì đó, lập tức thay đổi đổi sắc mặt, tươi cười cúi đầu nhìn xuống, tiểu cô nương đang quơ quơ tay về phía hắn.

Hắn hôn một cái vào quả đấm nhỏ xinh, tiểu cô nương thích thú cười khanh khách.

Đại Tàn Chiến thần bĩu môi, rất lạnh lợi nghĩ, tức phụ không cho hôn, không phải vẫn còn con gái sao?

186. Q.3 - Chương 29: Tiểu Ca Dao

Edit: Kiri

Tiểu công chúa ra đời khiến cả Hoàng cung Nam Hàn đều đắm chìm trong sự vui mừng, ai cũng tươi cười vui vẻ, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, dù sao thì đây cũng là việc vui đầu tiên từ khi Nam Hàn đổi chủ.

Mà tin tức này cũng khiến toàn bộ Nam Hàn dâng lên vài phần vui vẻ, Đại Tần tiếp nhận Nam Hàn đã hơn một tháng, dùng hành động thực tế để lấy lòng tin từ dân chúng, không có binh sĩ ức hiếp người dân, không có thuế má nặng nề hà khắc, không có sự khác biệt trong cách đối xử giữa nước bại trận và chính quốc, dù triều đình thay đổi nhưng cuộc sống của họ vẫn không bị xáo trộn chút nào, thậm chí còn có xu thế tốt lên, bọn họ thấy được cách trị vì nhân từ của Đại Tần Liệt Vương, nên cũng chân thành chúc phúc cho sinh mệnh bé nhỏ mới chào đời kia.

Lúc tin này truyền đến Tây Vệ và Đại Tần thì khiến hai nước đều vui mừng khôn xiết, thậm chí có không ít thành trấn tự phát tổ chức nghi thức chúc mừng, tiểu công nương từ lúc sinh ra đã được người trong thiên hạ nâng trong lòng bàn tay, là một hòn ngọc quý danh phù kỳ thật.

Người không liên quan còn thế chứ đừng nói Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ, thật sự là thương đến tận tim gan, cả bằng hữu và thuộc hạ cũng đều vui mừng, cả ngày vây quanh tiểu công nương.

Nhưng cũng có một người, khác biệt hoàn toàn với bầu không khí sung sướng này.

Chiến Thập Thất cảm giác mình bị lừa.

Lúc mẫu thân mang thai hỏi nó thích muối muối hay đệ đệ, nó đã rất trịnh trọng trả lời: Đệ đệ.

Nó muốn chơi đùa cùng đệ đệ, cùng nhau đi học, trèo cây bắt dế bắt nạt người khác, thậm chí hai người có thể tranh luận đánh nhau vì một vấn đề nào đó, à, còn có thể liên thủ chống lại mỗi nam nhân luôn chiếm lấy mẫu thân, mỗi khi nghĩ tới điều này, nó đều cười vui vẻ, nó rất mong chờ tiểu đệ đệ trong bụng mẫu thân.

Cho nên, lúc đệ đệ của nó sắp ra đời, tiểu Thập Thất hưng phấn hơn bất kỳ ai, thế nhưng chờ a chờ, đợi bốn ngày mà đệ đệ cũng không chịu ra, lúc đó hần nghĩ, đệ đệ biết nhìn xa trông rộng, từ lúc ở trong bụng mẹ đã biết nếu đi ra thì mẹ sẽ bị nam nhân kia đoạt đi nên đệ đệ muốn ở trong bụng cùng với mẹ lâu hơn.

Đối với đệ đệ này, tiểu Thập Thất rất khâm phục.

Trong lúc khâm phục, hần ngủ quên mất.

Bỏ lỡ thời gian đệ đệ ra đời, tuy rằng tiếc nuối, nhưng càng nhiều vui mừng, lúc tỉnh dậy Cuồng Phong thúc thúc đã nói cho nó biết.

“Chúc mừng tiểu chủ tử, Vương phi sinh một tiểu công chúa!”

Tiểu ưng mâu chớp chớp, rất không quen với từ Công chúa này.

“Là đệ đệ sao?”

“Không, là muối muối.”

Ánh sáng trong đôi mắt tắt ngúm.

Khi nó chờ tròn một mùa hạ tròn một mùa thu tròn một mùa đông xong, nó phát hiện điều nó chờ mong, điều nó trịnh trọng lựa chọn, không được người khác tiếp thu.

Không hề có đệ đệ nghịch ngợm gây sự liên thủ đoạt mẫu thân cùng nó, ngược lại còn là một muối muối đáng sợ.

Trời ạ, không thể trèo cây không thể đánh nhau, lúc nào cũng thơm ngào ngạt, mặc váy hoa xinh đẹp đáng yêu, tiếng nói chuyện nhỏ như muỗi kêu, nhát gan không dám làm gì, chỉ biết khóc.....

Muối muối thật đáng sợ!

Nó từ chối nhìn muội muội, không phải đệ đệ nó muốn, nó mới không thèm nhìn.

Muội muội? Hừ!

Tuy rằng Chiến Thập Thất không thừa nhận cô muội muội này, thậm chí còn kháng cự, nhưng những điều liên quan đến nó vẫn vang lên bên tai, như là tiểu công chúa vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt phù dung, đẹp tuyệt trần như Vương phi, như là làn da trắng mịn nõn nà, như là lúc nó cười lộ lên khiến ai cũng thấy ngọt ngào, như là nam nhân kia rất yêu nó, ngày nào cũng kiên quyết bế không buông tay.....

Như là, muội muội kia vừa sinh đã có tên của mình, mẫu thân và mỗ nam nhân gọi nó là Chiến Trường Ca, nữ danh là Ca Dao, vì tiếng cười của nó thanh thúy như một khúc ca dao thổi vào lòng bọn họ, bọn họ mong muốn nó luôn được vui vẻ thoải mái.

Hừ, Chiến Thập Thất quyết định không thích nó, cũng kiên quyết không đi nhìn nó.

Các thúc thúc từng yêu thương nó giờ đều nói về muội muội, tất cả mọi thứ về muội muội kia luôn lúc ẩn lúc hiện trước mặt nó, mặc dù nó biết, tình yêu của mọi người với nó không giảm đi nửa phần, chỉ là thêm một phần đưa uội muội kia thôi.

Nhưng.....

Muội muội kia lại giống mẫu thân, Thập Thất hy vọng mình có thể giống mẫu thân chứ không phải nam nhân kia đến thế nào a, nhưng cố gắng lâu như thế mà vẫn chưa thành công, sao muội muội ấy lại được giống mẫu thân?

Quan trọng nhất là, một năm sau sau khi Thập Thất sinh ra mới có tên của mình, sao nó lại có tên nhanh như thế, lại còn có nữ danh, tên cũng chẳng phải mười sáu hay mười tám mà là một cái tên chứa đầy nguyện ước của cha mẹ, không thể không nói, Chiến Thập Thất, ghen tỵ.

Còn nhớ lúc bé nó hỏi mẫu thân: “Mẹ, ‘Thập Thất’ có nghĩa là gì?”

Mẫu thân nhìn thẳng vào mắt nó, vẻ mặt vừa cuồng ngạo vừa hồi tưởng, người hào khí đáp: “Là khẩu súng mẫu thân yêu thích!”

Được rồi, tuy rằng Chiến Thập Thất cũng không khinh bỉ tên mình, cũng không biết cái gì là súng, nhưng nhìn mặt chữ thì nó bắt đầu đổ kị cái tên mỹ lệ của vị muội muội này, nó cần yên tĩnh nên bắt đầu trốn ở góc tường vẽ vòng tròn, càng quyết tâm không đi nhìn muội muội.

Nam tử hán đại trượng phu, nói được thì làm được!

Tròn ba ngày, Chiến Thập Thất không hề liếc mắt nhìn muội muội kia, đương nhiên nó từng ở trong phòng dựng tai lên, muốn như tiếng khóc suốt mười yếu đuối của muội muội, nhưng thật đáng tiếc, nó thất bại.

Nó ôm lấy tiểu hắc hổ, giữ đầu nó đối mặt với đầu mình, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Sao nó lại không khóc?”

“Graooo.....”

Cảm nhận sự mềm mại của lông tơ tiểu hắc hổ, mỗ tiểu hài tử khó chịu bĩu môi: “Thật là một muội muội kỳ quái!”

Kẹt.....

Tiếng cửa mở vang lên.

Hôm nay khí trời đã ấm lên vài phần nhưng Lãnh Hạ vẫn mặc dày như trước, nàng cười nhàn nhạt, chậm rãi bước vào phòng con trai, nhìn con trai ngạ nhiên nhìn mình.

“Mẫu thân, sao người lại tới đây?”

Kinh hỉ qua đi, Chiến Thập Thất sững sốt, vội vàng chạy tới, tựa sát vào thân thể của nàng: “Mẫu thân, không phải người phải nằm trên giường sao?”

Lãnh Hạ sinh xong thì phải ở cữ.

Tuy rằng không biết vì sao không phải ngồi mà phải nằm nhưng nó biết, mẫu thân sinh muội muội kia xong, cần tĩnh dưỡng.

“Mẫu thân nhớ Thập Thất.” Lãnh Hạ cười xoa xoa đầu con, tiểu ác ma nhà nàng không thích muội muội của nó, nhất định Chiến Bắc Liệt không giải quyết được, cho nên nàng đành phải ra trận.

Chiến Thập Thất cười toe toét, hai mắt lóe sáng.

Mây liễu hơi nhíu lại, Lãnh Hạ ngồi xuống giường nó rồi khỏ sở nói: “Lúc mẫu thân tới, quên bế Ca Dao tới rồi, Thập Thất sang bên đó bế muội muội tới đi.”

Thấy mỡ tiểu hài tử vẻ mặt đau khổ, không hề muốn đi, Lãnh Hạ thở dài, ra vẻ muốn đứng lên: “Vậy thôi để mẹ đi thêm một chuyến nữa....”

“Được rồi.” Tiểu tử kia quyết miệng, rất không tình nguyện ôm lấy tiểu hắc hổ rồi đi đến viện bên cạnh.

Đương nhiên nó biết muội muội phải ở bên cạnh mẫu thân, đây cũng là một trong những nguyên nhân nó đổ ky, nó biết trưởng thành thì phải ở riêng nhưng muội muội kia lại được ở trong phòng mẹ, nó nghĩ, qua gọi mà muội muội kia tự đi thì tốt, còn không muốn thì phải cầu mong, giặt tóc, lòi qua cho bằng được!

Nó mới không thèm bế muội muội gì đó đâu!

Trong viện rất yên tĩnh, không thấy nam nhân luôn luôn bắt nạt nó, cũng không thấy Hoa cô cô, càng không thấy cung nữ, Chiến Thập Thất rất nghi hoặc, rón rén đẩy cửa ra, nhìn thấy cái nôi nhỏ bên cạnh giường.

Phản ứng đầu tiên của Chiến Thập Thất là, cái nôi nhỏ như thế, sao nó có thể ở trong ấy.

Tiếng cười thanh thúy vang lên từ trong nôi, nó chậm rãi đi tới thì thấy một đứa bé nhỏ xiu mập mập nằm ở trong, hai mắt cực kỳ giống mẫu thân đang tò mò nhìn nó, bàn tay còn bé hơn một chiếc bánh bao đang nhét vào mồm mút.

“Nó..... nó.....” Chiến Thập Thất sợ ngây người: “Nó thật nhỏ!”

“Graoooo.....”

Muội muội của nó còn nhỏ hơn cả tiểu hắc hổ.

Tiểu Ca Dao thấy nó liền nở nụ cười, đôi mắt đen láy trong veo cong thành hình trăng khuyết, cười ngọt ngào, bỏ tay khỏi miệng mình rồi quơ quơ về phía nó.

“Khanh khách.....”

Chiến Thập Thất đã có chút hiểu ra, tiếng cười kia thật sự giống một khúc ca dao, thanh thúy êm tai thổi vào tai nó, lắng lẽ va vào lòng nó.

Quý thần xui khiến thế nào mà nó vươn tay ra, một đầu ngón tay lập tức bị muội muội nắm lấy, rồi ngay lập tức bị cho vào miệng, cảm xúc thần kỳ mềm mại khiến nó không tự chủ mà cong khoe môi lên, nó cúi đầu, chọc chọc má nướu đồng tiền của tiểu Ca Dao rồi lại chọc chọc cánh tay mũm mĩm.....

Đứa bé nhỏ xiu kia không khóc không nhिều, chỉ nhìn nó cười, cười ngọt ngào, cười êm ái.

Đây là.....

Muội muội sao?

“Thập Thất, tiểu Ca Dao rất đáng yêu đúng không?”

Phía sau truyền đến một tiếng cười khê, Chiến Thập Thất quay lại, hơi lúng túng gật đầu, cũng hiểu ra điều gì đó.

Lãnh Hạ cười bước đến kéo con trai vào lòng dỗ dành: “Tên Thập Thất cũng là do mẫu thân suy nghĩ rất lâu mới nghĩ được, nghĩ mất một năm.”

Ánh mắt sáng lên.

Tiểu mày kiểm gương cao, nó hỏi: “Thật sao?”

Dứt lời, lại rũ đầu xuống: “Nhưng Thập Thất là khẩu súng.”

Lãnh Hạ im lặng giật giật khoe miệng, nhìn con trai đáng yêu xinh xắn, nghĩ một chút rồi mới nói: “Thập Thất đại diện cho quá khứ của mẫu thân, không chỉ là kiêu ngạo của mẫu thân, mà cũng là ký ức trân quý nhất mà mẹ cất sâu dưới đáy lòng, tiểu Ca Dao là tương lai của mẹ, là tương lai tốt đẹp mà mẹ và hân mong ước, hai đứa đều là trân bảo trong lòng mẹ!”

Tiểu hài tử xấu xa cuối cùng cũng nở nụ cười.

Lãnh Hạ âm thầm lau mồ hôi trán, thật sự nghĩ là dỗ trẻ con rất khó khăn.

“Muốn ôm muội muội một cái sao?”

Mỗ tiểu hài tử mím môi, nghĩ một lúc rồi cuối cùng không chống lại được cảm giác kỳ lạ trong lòng: “Muốn!”

Nói xong, nó lại hỏi: “Mẫu thân, hân đi đâu rồi?”

Hân này là chỉ ai, không cần phải nói cũng biết, Lãnh Hạ ‘à’ một tiếng rồi lén liếc về một phía.....

Ở một góc trên nóc nhà, có một nam nhân cao lớn đang lén lén lút lút trốn ở đó.

Lãnh Hạ vốn không muốn cho hân ở đây, dù sao giữa hai cha con vẫn luôn tồn tại quan hệ cạnh tranh, nhất là nếu có hân thì con trai sẽ ngại vấn đề thể diện, sao có thể thừa nhận cảm giác thật trong lòng nó?

Chiến Bắc Liệt cho rằng, tức phụ nói rất có lý, đương nhiên, dù không có đạo lý nhưng chỉ cần là tức phụ hân nói thì nhất định cũng có đạo lý! Nhưng mỗ nam lo lắng a, trong khoảng thời gian không có ai ở đây, con gái hân ở chỗ này một mình, sao được?

Nhất là, cái người muốn hại tức phụ và con gái hân vẫn còn núp trong bóng tối!

Kết quả là, mỗ nam đã nghĩ ra một ý kiến như thế, ừm, lão tử trốn ở trên nhìn xuống!

Lúc này, hân đang cười toe toét với tức phụ ở phía dưới, hai mắt chờ mong nhìn nhóc con đang ôm con gái mình, rất muốn nhảy xuống nhưng lại bị một cái lườm của Lãnh Hạ ngăn lại, tiếp tục thành thật trốn ở trên đó.

Vấn đề giáo dục tiểu Thập Thất còn chưa xong đâu!

Chiến Thập Thất dè dặt vươn tay ra, vừa cẩn thận bế muội muội, vừa kinh hãi với cơ thể bé nhỏ kia, nó cũng mới bốn tuổi, nhưng muội muội còn bé hơn nó nhiều, nó chỉ sợ vừa đụng vào đã vỡ tan.

Chiến Thập Thất run rẩy hai tay, luống cuống nhìn về phía Lãnh Hạ: “Mẫu thân.....”

“Không phải sợ, muội muội người con rất mạnh mẽ, lúc còn trong bụng mẹ đã trải qua bao chuyện thể mà vẫn không sao.” Lãnh Hạ điều chỉnh tư thế bế của Thập Thất rồi bĩu môi: “Yên tâm, mạnh dạn bế!”

Mỗ tiểu hài tử đứng cứng ngắc, mùi hương trẻ nhỏ ngào ngạt nơi chóp mũi, động tác cứng ngắc của nó y hệt cha, toàn thân bất động.

Tiểu Ca Dao trong lòng ngứa đầu nhìn nó, há miệng ngáp một cái rồi chu chu môi nhắm hai mắt lại.

Lãnh Hạ khoanh tay, cười tủm tỉm hỏi: “Có cảm giác gì?”

Chiến Thập Thất không dám cử động chút nào, tiểu ửng ửng chớp chớp, nó thích muội muội trong lòng này, tiểu Ca Dao rất hợp với tên bé, nó cũng rất căng thẳng, tiểu Ca Dao nhỏ như vậy có khi nào sẽ bị thương không, lòng nó nặng trĩu, như là vừa có thứ gì đó được khắc vào.

Mà thứ này, nó cũng không bài xích.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần mờ mịt, ngờ ngác đáp: “Thập Thất..... sợ.”

Lãnh Hạ nở nụ cười, xoa xoa đầu nó, trong giọng nói lộ vẻ dịu dàng: “Con có nhớ mẹ từng nói gì không?”

Chiến Thập Thất gật đầu: “Muội muội là trách nhiệm của chúng ta, phải thương yêu, bảo vệ, sủng ái, dạy dỗ bé.....”

Nó nói, cuối cùng nó cũng đã hiểu thứ vừa rồi là gì, cười híp mắt nhìn muội muội trong lòng.

Vụt!

Một bóng người nhảy xuống.

Cuối cùng mỗ nam nhân cũng đã không chịu được, duỗi tay ra ôm lấy tức phụ và hai đứa con, thỏa mãn ôm lấy ba người quan trọng nhất cuộc đời hắn.

Lãnh Hạ tựa vào lòng hắn, nhìn Thập Thất bế tiểu Ca Dao, một câu nói ngọt ngào vang lên.

“Con trai, nhớ kỹ lấy cảm giác này, cảm giác trách nhiệm.”

==

Lãnh Hạ nghĩ, nàng bị bỏ quên.

Từ chuyện hôm trước, địa vị trong nhà của nàng bị dao động mạnh!

Đầu sỏ gây nên là con gái của nàng đang bị hai cha con tranh đoạt, tiểu Ca Dao chạy qua chạy lại giữa lòng ca ca và cha, một lớn một nhỏ đánh nhau sứt đầu mẻ trán, áp dụng đầy đủ ba mươi sáu kế để cướp lấy tiểu cô nương.

Chiến Bắc Liệt sủng ái con gái là đương nhiên, nam nhân kia, đã sớm muốn có con gái đến xanh cả mắt rồi, giờ chăm sóc càng tỉ mỉ, ngày có Thập Thất, hắn vẫn luôn chăm sóc, tắm thay tã..... nếu hắn có thể cho bú thì có lẽ cả việc này cũng muốn làm.

Mà con trai của nàng, Chiến Thập Thất cảm nhận được trách nhiệm rất sâu sắc, cho nên muốn thể hiện luôn hứa hẹn ngày đó của nó, thương yêu, bảo vệ, sủng ái, dạy dỗ, nhưng giờ vẫn còn là trẻ con nên nó thấy hình như không thể dạy muội muội đọc chữ. Vì vậy tất cả tinh thần đều tập trung vào sủng ái, tranh nhau cướp đoạt với cha ruột để chăm sóc tiểu Ca Dao.

Tiểu Ca Dao thành món ăn thơm ngon, mà mẹ ruột là nàng thì hoàn toàn bị vứt sang một bên, trở thành bánh bao lạnh không ai lo.

Còn là bánh bao cả chó cũng không thèm!

Từ bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, nàng nhìn tiểu hắc hổ cũng đã trở thành bánh bao lạnh không ai cần, đang cọ cọ vào người nào tìm cảm giác đồng bệnh tương liên.

Lãnh Hạ vuốt vuốt nó, mím môi, bất đắc dĩ, nhìn trời, thở dài.

“Aizz.....”

“Graoo.....”

Hai cha con đang đánh nhau chợt nghe tiếng thở dài, rốt cuộc lương tâm cũng phát hiện, cùng nhìn về phía Lãnh Hạ.

Nữ tử trên giường ngồi cạnh một vật nhỏ đen nhánh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có chút ưu thương, phượng mâu chớp chớp nhìn bọn họ.....

Ngay lập tức, Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất đều thấy tan nát cõi lòng!

Tim Chiến Bắc Liệt và Chiến Thập Thất đều vỡ nát.

Một lớn một nhỏ, lập tức nhảy lên giường, hai khuôn mặt Chiến thần căng thẳng hỏi.

“Tức phụ?”

“Mẫu thân?”

Còn có tiểu Ca Dao xinh đẹp: “Khanh khách.....”

Được rồi, Lãnh Hạ rất không có tiền đồ thừa nhận, nàng thỏa mãn, giờ thì oán niệm đồ kị gì đó cũng đã chẳng còn, ừm, rất hưởng thụ loại cảm giác này. Vì vậy nàng thu lại ý cười trong mắt, chếp chếp miệng nói: “Đau thắt lưng, muốn ăn táo.”

Hai cha con liếc nhau, cùng gật đầu.

Chiến Bắc Liệt ý nói: Đòi người ngăn ngủi, tức phụ quan trọng!

Chiến Thập Thất ý nói: “Vậy còn chờ gì nữa?”

Vút — cạnh giường nhiều ra một cái nôi.

Vút — tiểu Ca Dao được nhẹ nhàng đặt vào.

Vút — tiểu hắc hổ bị ném qua chỗ Chiến Thập Thất.

Vút — Chiến Thập Thất nhảy lên giường.

Vút — Chiến Bắc Liệt ra ngoài rồi quay lại.

Hai người hành động rất ăn ý, Lãnh Hạ nằm ỳ trên giường, cảm thụ nắm đấm nhỏ của con trai, lực tay không nhẹ không nặng, tốc độ kia không nhanh không chậm, tốt, Chiến Bắc Liệt đang cầm một quả táo, rất chăm chú gọt vỏ, cứ như đây là chuyện rất quan trọng đối với hắn.

Lãnh Hạ vừa hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc nữ vương, vừa chơi đùa với con gái.

Ca Dao cầm lấy ngón tay của nàng, cười vui vẻ, giống như biết nàng là mẫu thân, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm nàng, không tự chủ mà khóe môi nàng cong lên, cũng nhìn tiểu Ca Dao, phượng mâu đầy ý cười, có vài sợi tóc xõa xuống làn da trắng nõn, có thêm vài phần quyến rũ.

Chiến Bắc Liệt bắt đầu không an phận!

Hắn nhanh chóng liếc sang rồi rời mắt đi, cũng che dấu ánh mắt của con sói đói ngay tức khắc, giả vờ như không nhìn thấy ai đó đầy mê hoặc, hai tay run run tiếp tục công tác gọt táo: “Tức phụ, Thập Thất biết nói lúc nào ấy nhỉ?”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, lúc quay đầu sang thì Đại Tần Chiến thần đã mặt không đỏ tim không nhảy, sắc mặt hết sức bình tĩnh, động tác vô cùng tự nhiên.

Nàng chống má nói: “Trước khi chọn đồ vật đoán tương lai, mười tháng là có thể nói từng chữ rồi.”

“Ừm.” Chiến Bắc Liệt tiếp tục gọt vỏ.

Hắn cố gắng chuyển sự chú ý sang con gái nhưng trong đầu lại cứ đầy hình ảnh cái cổ trắng nõn của tức phụ, nhớ lại phong cảnh xinh đẹp dưới lớp áo kia, mũi hắn lại nóng lên, hắn bình tĩnh hỏi: “Lúc nào thì biết đi a?”

Lãnh Hạ ngẩng lên, cố quay sang nhìn con, vì thế cảnh xuân lại rơi vào mắt mỡ nam lần thứ hai.

Động tác tay lập tức dừng nhưng lại nhanh chóng làm tiếp, trời mới biết, giờ hắn chỉ hận không thể đem mỡ nữ nhân trở thành quả táo để lột vỏ!

“Ừm, Thập Thất biết đi tương đối sớm.”

Chiến Thập Thất đang đấm hông ấu thân, nghe thế, tiểu ưng mâu liền lóe sáng: “Thật?”

Lãnh Hạ gật đầu, rồi quay đầu lại, con trai đấm bóp khiến nàng rất thoải mái.

Rắc!

Chiến Bắc Liệt bỏ quả táo ra, máu trong thân thể hắn đang sôi trào, hắn nói: “Hôm qua có tin truyền đến, Chấn Châu đã phá, Đông Phương Nhuận dẫn đại quân lui về phía sau, rút về Dịch Thủy, chỉ còn lại bốn thành.”

“Ừ, người phía Đại Tần đến chưa?”

Chuyện bên này không hề ít, Chiến Bắc Liệt làm được bảy ngày rồi ném cho ba người Cuồng Phong, bọn họ là ám vệ mà, nếu nói đánh nhau ám sát hay thu thập tin tức thì sẽ làm rất tốt, nhưng lại không hề biết xử lý mấy thứ này nên đã mau chóng đưa tin về Trường An xin trợ giúp.

“Chưa, có lẽ phải mấy hôm nữa, chắc là Tiêu Phi Ca hoặc Mạc Tuyên thôi, hai người bọn họ là rảnh rỗi nhất.”

Chiến Bắc Liệt thuận thực bỏ quả táo thành mười sáu miếng, vừa mạch lạc trả lời Lãnh Hạ, vừa âm thầm tính toán xem từ lúc mẫu sư tử mang thai đến giờ, đã bao nhiêu ngày chưa ăn thịt.....

Thịt a.....

Thịt a.....

Rồi hắn bỏ quả táo xuống, nuốt nước miếng nói: “Tức phụ, nàng ăn đi, ta xem tiểu Ca Dao một chút.”

Ngay lúc quay đầu đi, Đại Tàn Chiến thần căn rặng, còn một tháng nữa, nhin!

Hắn bước tới cạnh giường ôm lấy con gái rồi chơi đùa với bé, tiểu Ca Dao cười khanh khách vui vẻ, hai tay quơ quơ về phía hắn, khiến hắn cũng cười rộ lên, trong tiếng cười sang sảng, có một tia oán niệm như có như không, bay bay trong phòng.

Tiểu Ca Dao không nghe được, tiểu Thập Thất cũng không nghe được.

Nhưng mỗi nữ nhân lại nghe ra vài phần.....

Nàng huyết sáo một tiếng, cười híp mắt nhìn cái đuôi sói đang ve vẩy của ai đó, khoe môi càng ngày càng cong lớn, cười càng ngày càng to, làm mỗi nam hận nghiêng rặng, chờ đấy, một tháng sau, lão tử sẽ xử tử nàng tại chỗ!

Lãnh Hạ ném cho hắn một ánh mắt trêu tức, hoàn toàn không coi hắn ra gì, chuyện một tháng sau, thì để tháng sau hãy nói!

Mỗi nam buồn bực bế tiểu Ca Dao đi ra ngoài, phải tắm cho con gái cái đã!

Bên kia Chiến Bắc Liệt oán niệm rời đi, bên này tiểu Thập Thất đang gật gà gật gù, Lãnh Hạ quay đầu lại nhìn, con trai không biết đã ngủ từ bao giờ, chỉ có hai tay vẫn đang máy móc đấm.

Người mẹ ngược đãi trẻ em, cuối cùng cũng lấy lại được lương tâm.....

Đặt con trai xuống giường rồi ôm nó ngủ.....

Chiến Bắc Liệt tắm cho con gái xong quay về thì thấy hai mẹ con đang ôm nhau ngủ, tiểu Thập Thất cuộn tròn trong lòng mẹ, hai người ngủ rất sai, một vật nhỏ đen thui ở cuối giường cũng đang say sưa ngủ.

Hắn rón rén bước vào, để nôi vào cạnh giường, đặt con gái vào rồi nhanh chóng bò lên giường.

Được rồi, lúc ôm tức phụ thì nơi nào đó vẫn có phản ứng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của gia đình họ, Chiến Bắc Liệt yên lặng nghiêng rặng, kìm nén thứ gì đó đang rục rịch ngóc đầu dậy, ôm tức phụ và con ngủ.

Thời gian lặng lẽ trôi đi....

Sắc trời dần dần tối sầm, trong bốn người, tiểu Ca Dao tỉnh lại đầu tiên, tiểu cô nương trong nôi chậm rãi mở mắt, nhìn một cái đầu nhỏ đen nhánh.

Cánh tay nho nhỏ vươn ra túm lấy lông tiểu hắc hổ rồi vui vẻ cười.

“Khanh khách.....”

“Graoooooooo.....”

Tiểu hắc hổ buồn chán ngáp một cái, nhìn ba người vẫn đang ngủ say trên giường, rồi đột nhiên há miệng, ngậm lấy cái nôi rồi lặc lư đi ra ngoài.

Cái nôi bị rung lắc nhưng tiểu Ca Dao không hề sợ hãi, trong phượng mâu giống hệt Lãnh Hạ chỉ có tò mò.

Tiểu hắc hổ ưu nhả đi a đi, đi a đi.....

Bất tri bất giác đã đi đến một nơi có khí tức mà nó quen thuộc, đi vào sân, chui vào phòng, tìm được một mỗi nam nhân rồi lười biếng nằm xuống cạnh một tà áo màu xanh.

187. Q.3 - Chương 30: Kim Thiên Thoát Xác

Edit: Kiri

Nếu như nói Chiến Bắc Liệt là nam nhân thuộc loại công kích, thờ phụng tiêu chí công kích chính là cách phòng thủ tốt nhất, dù gặp cái gì hắn cũng sẽ chọn chính diện giao phong, trực tiếp mà nhanh gọn, thiết huyết mà bá đạo.

Vậy thì, Mộ Nhị chính là nam nhân thuộc loại phòng thủ, mặc kệ là người hay vật, hắn không đón nhận cái mới, không muốn thay đổi, không làm bất cứ thứ gì không quen, cố chấp sống trong thế giới của bản thân.

Đương nhiên nếu như cái mới cái thay đổi này là do thứ hợp chất đơn giản hắn quen thuộc gây nên thì khác, như là hợp chất đơn giản lão ngoan đồng sinh ra hợp chất phức tạp Lãnh Hạ, hợp chất đơn giản Lãnh Hạ sinh ra hợp chất phức tạp Chiến Bắc Liệt, hợp chất đơn giản của hai người sinh ra hợp chất phức tạp Chiến Thập Thất..... Khi thứ mới mẻ đã tồn tại, đồng thời lại có vô số quan hệ với hắn, dưới tình hình không còn cách nào khác, hắn cũng sẽ khê nhếch lông mày, khê chuyển động con ngươi ngơ ngác, có sự tò mò nhàn nhạt, nghiêm túc suy nghĩ về chuyện tiếp thu cái mới.

Nhưng, nghiêm túc suy nghĩ này, cần thời gian bao lâu thì khó mà nói được.

Cho nên lúc này, khi tiểu Ca Dao trời xui đất khiến thế nào lại bị tiểu hắc hổ dẫn tới địa bàn của hắn thì Mộ Đại thần y rất rối rắm.

Thứ nhất, đứa bé này, rất rõ ràng là do Lãnh Hạ vừa sinh mấy hôm trước.

Thứ hai, trẻ con đều rất đáng sợ, đi tiểu cũng như đi nặng, giống như Chiến Tiểu Quai và Chiến Thập Thất.

Sau khi Mộ Đại thần y tự hỏi rất lâu thì quyết định không để ý đến bé.

Hắn tiếp tục vùi đầu vào sách thuốc, lòng không tạp niệm chăm chú xem sách, dù tiểu hắc hổ ở dưới chân hắn cứ cọ cọ không ngừng, càng ngày càng cọ lên cao, lúc ấy chân mày Mộ Nhị nhíu lại một chút, trong đầu hiện lên tình cảnh tiểu hắc hổ lắc lư tới đây.

Ừm, rất có khả năng đã lết qua một cái cây bản thủ, dính đầy bụi đất, còn có thể tiểu tiện.....

Vì vậy Mộ Nhị rất cứng nhắc nhắc chân lên, đá bay cái vật nhỏ đen nhánh kia.

Tiểu hắc hổ tủi thân chạy qua cạnh nôi, lay lay nó, tiểu Ca Dao ở bên trong nở nụ cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông gió trong nắng sớm ban mai, giòn tan mà mềm mại.

Lông mi khê động, đuôi mắt chậm rãi liếc qua thì nhìn thấy tiểu cô nương đang cười rục rịch.

Một bên là đôi mắt xinh đẹp long lanh, thuần khiết vô tà.

Một bên là đôi mắt trong trẻo thanh lãnh, thánh khiết vô trần.

Hai ánh mắt ngây thơ nhìn nhau, một ngơ ngác, một hiểu kỳ, không nói cái khác, nhưng chỉ số tình thương thì cũng tương đương nhau.

Vì vậy, tên ngốc và tiểu Ca Dao người tám lạng kẻ nửa cân, tên ngốc kia cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, có lẽ là do vật hợp theo loài, cũng có thể là do sự hấp dẫn giữa đồng loại với nhau, thần xui quỷ khiến ra sao mà tên ngốc nào đó luôn tự nhốt mình trong thế giới của bản thân lại lặng lẽ mở ra một khe hở nhỏ mà có lẽ chính bản thân hắn cũng không biết.

Hắn cẩn thận, dè dặt, thậm chí là lén lén lút lút, ngồi xổm xuống, rồi vươn tay chọc chọc má tiểu cô nương.

Ca Dao cười khanh khách tóm lấy tay hắn rồi đút vào miệng, ngay lập tức nước bọt chảy đầy tay Thần y mắc bệnh sạch sẽ.

Lăng Tử vốn chậm chạp vào lúc này lại rút tay lại nhanh như tên bắn, ghét bỏ cau mày.

Thật bẩn.

Tiểu Ca Dao chợt ngừng cười.

Vẻ ngọt ngào trên mặt cũng biến mất, bé nghiêm túc nhìn tên gốc trước mặt, lông mày hơi nhíu lại, rồi đôi mắt to xinh đẹp ửng đỏ, nước mắt trào ra.....

“Oa ——”

Lăng Tử lập tức nhảy ra xa.

Chỉ cần khóc thì đứa trẻ nào cũng giống nhau, kể cả tiểu Ca Dao đáng yêu cũng thế.

Không chỉ giống nhau, ngoài việc thừa kế dung mạo của mẹ tiểu Ca Dao cũng thừa kế tính bư hãn của mẹ, hơn nữa lúc còn nhỏ ca ca bé đã từng dần vật Lăng Tử nên cô nhóc này cũng không phải hạng vừa. Tiếng khóc này vang khắp căn phòng, ẩn chứa sức mạnh vô biên, thậm chí còn có xu hướng xông lên trời.

Đương nhiên, tai Mộ Nhị cũng không may mắn thoát khỏi.

Đối với Mộ Nhị mà nói, đây là một ác mộng!

Mộ Đại thần y có chỉ số tình thương thấp nhưng chỉ số thông minh tuyệt đối sẽ không thấp, nhìn tiểu cô nương kia há to miệng, hai hàng mi còn vương nước mắt, trong đôi mắt kia còn có sự bướng bỉnh không hề che giấu, hần rất sáng suốt mà quyết định cử động.

Trả ngón tay lại cho bé.

Khi ngón tay được cho vào miệng lần nữa, tiếng khóc lập tức ngừng lại, tiểu cô nương chớp chớp miệng rất vui vẻ.

Ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mộ Nhị cũng có chút xót thương.

Ý nói: Sớm biết hiện tại, cần gì lúc trước?

Cho nên khi Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ tỉnh lại, phát hiện con gái và tiểu hắc hổ cùng mất tích thì lập tức đi tìm quanh Hoàng cung, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc của tiểu Ca Dao mà chạy đến nơi này, dù Chiến Bắc Liệt sủng ái con gái như mạng cũng không cho rằng con gái mình bị Lăng Tử bắt nạt.

Nhìn hình ảnh này xem.Con gái đang gặm tay người nào đó, cười vô cùng đắc ý, lại còn ném đi ánh mắt cực kỳ ai oán, đúng chuẩn trả đũa.

Đương nhiên, nếu chỉ có con gái ở đây, nếu người đối diện không phải Mộ Nhị, chắc chắn Chiến Bắc Liệt sẽ cho rằng con gái bị bắt nạt, bị bắt nạt đến khóc cả ra, tiếng khóc kia làm hần xoắn hết cả ruột gan, trong đầu hiện lên hình ảnh muốn bao nhiêu máu tanh thì có bấy nhiêu máu tanh.

Chiến Bắc Liệt không chút khách khí nói, nhất định hần sẽ lột da rút gân người kia, chết không toàn thây cũng còn nhẹ!

Nhưng nếu người kia là Mộ Nhị thì chuyện này còn phải thương thảo đã.

Hai vợ chồng liếc nhau, cùng có chút hả hê chép chép miệng, ném cho Lăng Tử một ánh mắt đồng tình rất chân thành.

Mộ Nhị tội nghiệp ngồi xổm ở cạnh nôi, cong người xuống, tư thế kia muốn bao nhiêu méo mó thì có bấy nhiêu méo mó, trong đôi mắt kia dù vẫn ngơ ngác nhưng Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt lại thấy được một tia oán niệm, một ngón tay bị con gái nàng ngậm, hai người có thể khẳng định, Lăng Tử có bệnh sạch sẽ sắp hỏng rồi.

Quả thật Mộ Đại thần y sắp hỏng rồi.

Nước bọt bắn thối khiến hần ngứa ngáy khắp toàn thân, không chỗ nào không khó chịu, hần ném về phía phu thê hai người một ánh mắt cầu cứu.

Hai người rất trượng nghĩa, lập tức bước lên.

Chưa ruột cứu vớt ngón tay của Mộ Nhị rồi đắc ý nhìn hần, bé tiểu Ca Dao lên cười híp mắt, mẹ ruột thì đá một vật nhỏ đen thui làm nó rưng lông lên rồi lắc lư bước đến bên cạnh nàng.

Hai lớn một bé một hổ, cứ thế nghênh ngang đi ra ngoài.

Mộ Đại thần y lặng lẽ thở phào một hơi.

Đột nhiên, con người ngơ ngác giật một cái, nhìn tiểu cô nương đang đi ra ngoài vẫn cứ nhìn chăm chăm hần, đột nhiên bé nở nụ cười.....

“Khanh khách....”

Nụ cười này xinh đẹp ngọt ngào khiến Lăng tử đột nhiên thấy da đầu có chút tê dại.

Con người đã ngơ ngác lại càng ngơ ngác.

Chỉ trong chớp mắt, tiểu Ca Dao đã bị Chiến Bắc Liệt dẫn ra ngoài, biến mất, chỉ còn tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vẫn quanh quẩn đâu đây.

Lãnh Hạ cười híp mắt nghiêng đầu, thật ít khi thấy mỗi nam nhân không ghen tuông, lúc này hần còn đang đàng sát khí, vậy mà thấy Mộ Nhị còn rất bình tĩnh.

Chiến Bắc Liệt mỉm cười.

Bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, hần đặc ý nói: “Không hổ là còn gái lão tử!”

Đại Tàn Chiến thần vẫn luôn nhìn Lăng Tử không thuận mắt, nhưng người nọ công phu không thấp, kinh công cao cường, lại còn ngốc nên ngại thể diện hần sẽ không đi bắt nạt người ta, nhưng giờ con gái chỉ tùy tiện khóc vài tiếng đã khiến Lăng Tử bị giày vò, miễn bàn là có bao nhiêu tự hào.

Ừm, đúng là do lão tử sinh, có chung mối thù với lão tử!

Chiến Bắc Liệt cảm thấy trong lòng nở hoa, nhìn thế nào cũng thấy con gái hần đáng yêu độc nhất vô nhị, thông minh độc nhất vô nhị, đương nhiên cũng sẽ không ngờ, cùng chung mối thù cái gì, rõ ràng là tiểu Lãnh Hạ phúc hắc bưng hần nhìn xa trông rộng tự tìm mình một vú em, cùng ăn cùng ngủ cùng chơi.....

Cho nên sau này lúc vị cha ruột nào đó muốn bế con còn phải xếp sau Lăng Tử, suýt thì tức đến lệch mũi!

Đương nhiên, đây là nói sau.

Mà lúc này, Lãnh Hạ đang sờ sờ trán tiểu Ca Dao, không yên lòng nói: “Có khi bị nhiễm phong hàn.”

Gió lạnh thổi vù vù, mùa đông ở đây vẫn còn mấy ngày, nàng cởi áo choàng đắp lên nôi, Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh liền trừng mắt: “Còn đang ở cữ đấy! Không ở trên giường nghỉ ngơi thì thôi, nhớ trùng gió thì sao.”

Nàng chui vào lòng Chiến Bắc Liệt, cười nói: “Ở đây ấm.”

Chiến Bắc Liệt vòng tay ôm lấy tức phụ, tay kia bế con, hạnh phúc híp mắt lại.

Đi được một đoạn, nghe được hương mai nồng đậm trong không khí, Chiến Bắc Liệt nói: “Lạnh không, hay về đi.”

Lãnh Hạ gật đầu, đột nhiên phượng mâu giật một cái.

Có mấy người đang chạy qua chạy lại ở sâu trong kia, một lát sau, có tiếng nghị vẫn truyền ra.

“Vừa rồi hần nói thế nào?”

“Hương mai phải thơm, mới xứng với khí chất của hần, cánh hoa phải trắng thuần mịn màng, mới có thể làm tôn lên da thịt của hần, phải có sương sớm, mới kiều diễm long lanh như hần.....”

Lãnh Hạ bật cười, nghe thế này thì chắc chắn là Hoa Thiên, người kia hơn nửa đêm cũng không chịu yên tĩnh, muốn làm đom nên ngược đãi cung nữ đi lấy hoa mai đây mà.

Nàng huých Chiến Bắc Liệt, bĩu môi nói: “Đám cung nữ mới vào đều để phục vụ cho hần hết!”

Chiến Bắc Liệt cũng sờ sờ cằm: “Ừm, bao ăn bao ở còn có cung nữ hầu hạ, cuộc sống này thật là thoải mái.”

Hai người vừa đi về phòng vừa nghĩ nên đòi ẽo lả bao nhiêu phí phục vụ.....

Về đến phòng, vừa mở cửa ra.

Một bóng trắng đã nhào tới, Lãnh Hạ cười híp mắt giang hai cánh tay ra, bước lên định ôm con trai vào lòng.

Thì vút một tiếng, bóng người đã vô tình xẹt qua, để lại cho nàng một cơn gió lạnh tê lương.

Mồ nữ buồn bực nghiêng rằng.

Chiến Thập Thất chạy thẳng đến cái nôi trong tay cha ruột, nhìn tiểu Ca Dao ở bên trong cười tủm tỉm, dịu dàng gọi: “Muội muội.”

Tiểu Ca Dao cho nó một nụ cười sáng lạn.

Im lặng liếc mắt, Lãnh Hạ rộng lượng không so đo, tuy rằng không đến nỗi ghen tuông với con gái nhưng lại nhận thức rõ lần nữa sự bi thảm của cái bánh bao lạnh là mình, đuổi người chui vào chăn.

Trời đông giá rét, rất thích hợp để ngủ.

==

Cuối cùng tiết trời cũng ấm lên.

Những cây khô dần đâm chồi nảy lộc, màu xanh non mát rượi chậm rãi lan tràn, giống như chỉ trong một đêm, cả không gian đã được phủ một màu xanh mượt.

Thời tiết đã không còn là rào cản, quân Tần thế như chẻ tre, sau Chấn Châu, Dịch Thủy thành lại bị phá, Đông Sở tiếp tục lui lại một thành, nhưng Tiêu Chấn Kiên lại phát hiện có chuyện kỳ quái.

Lãnh Hạ nhăn mày: “Người nói, nhiều ngày nay nghĩa phụ không hề nhìn thấy Đông Phương Nhuận?”

Chiến Bắc Liệt gật đầu.

Ứng mâu nặng nề nhìn phía đông bắc, hần nói: “Dịch Thủy thành bị phá quá dễ, Tiêu tướng quân gửi thư nói, từ lúc có tin về đại chiến Yến Sở, ông rất coi trọng Đông Phương Nhuận, người nọ là một thiên tài quân sự, từ chiến trường Hàn Sở cũng có thể nhận ra, binh sĩ Đông Sở tư chất kém, đây cũng không phải hải chiến mà hần vẫn có thể hạ năm thành.....”

“Nhưng dù khí trời đã ấm lên, lại có thể không phí sức hạ được Dịch Thủy thành.” Lãnh Hạ nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Dù nghĩa phụ kinh nghiệm dày dặn, thì cũng không thể thắng dễ dàng như vậy được.”

Chiến Bắc Liệt đóng cửa tiểu Ca Dao bên cạnh, nghe tiếng cười của con gái quanh quẩn bên tai, cười cười: “Đến tận Trâu Thành, ông phát hiện ra thống soái thủ thành không xuất sắc, rồi nhớ lại, đại khái đã hơn mười ngày, không hề thấy Đông Phương Nhuận.”

Đây là một chiêu kim thiên thoát xác a!

(Kim thiên thoát xác: Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp)

Lãnh Hạ nhẹ nhàng thổi lá trà trong chén, nhấp một ngụm nữa rồi lười biếng nheo lại: “Cởi rồi đi đâu.....”

“Ai nha!”

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ đằng xa, Hoa Thiên lấy khăn che miệng, hai mắt mở to, cả kinh nói: “Giữa ban ngày ban mặt, cởi cởi cởi cởi cởi cởi.....”

Lãnh Hạ liếc một cái, lười phản ứng với hần.

Hoa cô nương gương mặt vắn vẹo, thấy mọi người không quan tâm liền có tinh thần tự vui tự chơi: “Lãnh Hạ người như vậy là không tốt, loại chuyện đó phải làm ở trong phòng chứ, cởi cái gì a.....”

Chiến Bắc Liệt hai mắt lóe sáng, tiếp tục tính toán xem còn bao nhiêu ngày nữa.

Lãnh Hạ đập cho hần một cước, trừng mắt: “Quay lại với hoa mai của người đi!”

188. Q.3 - Chương 31: Cướp Con Gái

Edit: Kiri

Bóng đêm nồng đậm.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, có mấy cái bóng hắt lên tường, ba người, một nôi, hình ảnh đầm ấm hài hòa.

Cái bóng nho nhỏ khẽ động.

Chiến Thập Thất ngồi dậy, mắt vẫn nhắm kéo Lân Hạ làm nũng: “Mẹ, Thập Thất mệt.”

Lân Hạ hiểu ý, khoác thêm áo vào rồi chuẩn bị đưa Thập Thất về phòng, con trai đã lớn, đã biết ngủ một mình.

“Tiểu tử thôi!” Chiến Bắc Liệt vừa đùa với con gái vừa ghét bỏ liếc nó: “Nam tử hán bốn tuổi đầu còn suốt ngày bắt mẹ đưa.”

Tiểu ưng mâu lập tức mở to ra, có vài phần ý chí chiến đấu, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đáng yêu.

“Người đồ kị a?”

Mỗ nam lầu bầu vài câu, lười phản ứng với nó, nắm lấy hai quả đấm nhỏ của con gái vẩy vẩy.

Dừng tai lên thì nghe thấy mỗ nam lẩm bẩm: “Đúng là một đứa trẻ không đáng yêu, khó trách chim nhỏ chưa trưởng thành...”

Chim nhỏ chưa trưởng thành.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng.

Chiến Thập Thất lao về phía mỗ nam cắn một miếng ở bả vai rồi lại cắn một miếng ở tai, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mẫu thân nói, với kẻ địch, có cơ hội phải lên, không có cơ hội thì phải tạo cơ hội mà lên, nhưng chiếm được ngon ngọt thì phải hiểu một vừa hai phải, kiếm lời xong phải chạy, không thể để bị phản công.

Mỗ nam trừng mắt, nhìn cái bóng nho nhỏ kia chạy mất, nhẹ nhàng buông tay con gái ra rồi đuổi theo.

“Nhóc con, đừng để lão tử bắt được người.”

“Ta sợ người a!”

Nhìn tình cảnh một lớn một nhỏ đuổi nhau đã diễn mấy ngày nay, Lân Hạ cười híp mắt lại dịch dịch góc chăn cho tiểu Ca Dao: “Chờ nha, mẫu thân đi can ngăn.”

Thổi tắt ngọn đèn rồi chậm rãi ra ngoài theo.

Bên trong gian phòng im ắng, chỉ còn một cái nôi nhỏ đung đưa.

Bỗng nhiên, có một cái bóng nhỏ gầy hắt lên cửa.

Kẹt.....

Cửa phòng bị mở ra từ phía ngoài.

Bóng người quan sát xung quanh một phen, trong gian phòng tối như mực không thể gì cả, có lẽ người này đã sớm xác nhận ở đây không có ai, cũng rất am hiểu bố trí ở đây, đóng cửa lại rồi chậm rãi bước từng bước đến giường, không, là cái nôi nhỏ cạnh giường.....

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, trong tay hiện ra một chủy thủ sắc nhọn, lưỡi dao sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Người kia nở một nụ cười tàn nhẫn rồi giơ chủy thủ lên cao.

“Khanh khách.....”

Tiếng cười thanh thúy vang lên.

Người kia chợt cứng đờ, dù trong phòng tối đen vẫn có thể nhận ra tiếng cười non nớt kia không phát ra từ nôi.

Cũng trong lúc đó, cả phòng sáng bừng lên.

Người nọ cả kinh, giờ mới nhìn rõ, trong nôi không có một bóng người!

Quay đầu nhìn về phía bàn tròn thì thấy có một nam tử đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh bàn, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong con ngươi nhạt nhẽo trống rỗng, giống như nhìn mình, cũng giống như lướt qua mình mà nhìn qua chỗ khác, vạt áo của hắn căng phồng, có hai cái đầu nhỏ thò ra.

Một là tiểu hắc hổ đen nhánh, một là tiểu nha đầu đáng yêu.

“Graooo.....”

“Khanh khách.....”

Ngay lập tức, người nọ đã trấn tĩnh lại, tuy rằng không biết nam nhân này vào đây bằng cách nào nhưng rõ ràng giờ không phải lúc tính toán điều này.

Quan sát nam nhân này một phen, từ đôi mắt đờ đẫn kia có thể nhận ra đầu óc hắn ta có bệnh.

Dưới ánh đèn sáng, thân thể người này hiện lên rõ ràng, nhỏ gầy yếu đuối, diện mạo rất đẹp, toàn thân lộ vẻ đoan trang cao cao tại thượng, dù mặc trang phục cung nữ cũng không giảm đi chút ung dung cao ngạo nào.

Nàng ta nói: “Đưa đứa bé cho ta.”

Nam nhân đầu óc có bệnh như thế không hề nghe thấy, di chuyển con ngươi rồi vươn tay ấn hai cái đầu nhỏ xuống, hài lòng tiếp tục đờ ra.

Vạt áo hơi động dậy, hai cái đầu nhỏ kia lại chui ra, tiểu hắc hổ ngáp một cái, tiểu nha đầu nước mắt lưng tròng, ai oán nhìn hắn, mày hơi nhíu lại, miệng méo xệch, sắp khóc to rồi.

Lăng Tử kia run người một cái, nhanh chóng vươn một ngón tay ra cho tiểu nha đầu kia gặm, nước mắt của tiểu nha đầu nói đến là đến, ngừng đầy quanh hốc mắt, có giọt còn đọng ở lông mi, muốn rơi mà không được, ai nhìn thấy bộ dạng này cũng mềm nhũn cả ra.

Cho nên, Mộ Đại thần y bị gặm tay dính đầy bước bọt, do dự một lát rồi lựa chọn nhin.

Người kia nhíu mày, biết rằng cứ thế sẽ không có chỗ nào tốt nên nhanh chóng chạy ra ngoài.....

Rầm.....

Cửa phòng rộng mở.

Một tiếng cười nhạo truyền đến, một giọng nữ thanh lãnh có chứa ý cười vang lên: “Thật sự coi Lăng Tử là kẻ ngốc sao?”

Chiến Bắc Liệt đứng ở bên cạnh thật sự rất muốn nói rằng Lăng Tử chính là đồ ngốc, nhưng cuối cùng cũng nuốt xuống, dù sao thì con gái vẫn còn trong tay người ta đấy.

Đứng cạnh hai người là Hoa Thiên ảo ảo và Thác Bạt Nhung đang vác đại đao, trong mắt đầy sát khí và lãnh ý.

“Thái hậu nương nương, đã lâu không gặp.”

Người tới chính là Hoa Mị, nàng ta nhanh chóng nhìn ra phía sau, thì thấy ở một cánh cửa sổ đang mở, lão ngoan đồng và Diệp Nhất Hoàng đang cười hì hì vẫy tay chào.

Đến lúc này, chẳng nhẽ còn chưa hiểu, mọi đường ra đều đã bị chặn lại, Hoa Mị cũng sẽ không giãy dựa vô dụng nữa.

Nàng ta lạnh lùng cười: “Các người giăng bẫy?”

Quả thực là Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt giăng bẫy.

Người muốn hại mẹ con nàng vẫn đang ẩn nấp, bọn họ đã nghĩ qua là Hoa Mị nhưng Hoàng cung rộng lớn, lại có vô số người, thật sự không dễ dàng tìm ra, người nọ như một con rắn độc ngủ đông, giấu ở một chỗ tối theo dõi bọn họ, đợi cơ hội để ra tay.

Ngày ấy lúc hai người vô tình gặp cung nữ ở vườn mai, dù thấy kỳ quái nhưng cũng bị lừa, vì thấy Hoa Thiên cũng không phải kẻ không thể làm ra loại chuyện ấy. Nhưng mấy hôm sau trên đùa với hắn một hồi thì Hoa Mị đã bị vạch trần.

Lãnh Hạ đập hắn một cước, trừng mắt: “Quay về với hoa mai của người đi!”

Mà Hoa Thiên cũng mờ mịt: “Hoa mai gì?”

Nhìn thế, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt biết, Hoa Mị đã trốn thoát một lần dưới mí mắt bọn họ.

Hiểu Hoa Thiên như thế, trừ nàng ta ra thì không còn ai.

Sơ sẩy một lần nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai, nếu Hoa Mị vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của nàng vậy thì họ liền diễn một màn kịch, mấy ngày hôm nay, ngày nào hai cha con kia cũng cãi nhau ầm ĩ rồi chạy ra khỏi phòng, Lãnh Hạ cười cười đi can ngăn, thuận tiện đưa tiểu Thập Thất về phòng nó.

Nhiều ngày liên tục, chỉ có mình tiểu Ca Dao ở trong phòng.

Không phải người đang tìm cơ hội sao, vậy thì chúng ta tặng cho người cơ hội!

Dụ rắn ra khỏi hang!

Mọi người đóng cửa phòng lại, bước vào.

“Nếu đã đi rồi, tội gì phải quay lại.....”

Nếu như nàng ta thật sự cao chạy xa bay xuống cuộc đời bình yên thì chưa chắc họ đã tìm được, nhưng lại cứ làm chuyện xấu hết lần này tới lần khác, tự đẩy mình xuống vực sâu vạn trượng.

Tội gì phải thế?

Lúc này Hoa Mị đã biết mình chắc chắn phải chết, cũng không giả bộ cầu xin, lười biếng ngồi xuống ghế, ánh mắt không rời Lãnh Hạ, đánh giá nàng: “Không quay lại nhìn đối thủ tận mắt, sao Ai gia có thể cam tâm!”

Đối thủ.....

Lãnh Hạ ngẫm nghĩ từ này một phen rồi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Quả thật thủ đoạn của nàng ta rất độc ác, chưa chắc đã có mấy người hơn, nhẫn tâm giết chết Tiên hoàng Nam Hàn vô cùng sủng ái nàng ta, lợi dụng con ruột ngồi lên ngôi cao, dùng cha ruột là bia đỡ đạn, đã từng có ý định giết Công Tôn Minh, và đã thật sự tự tay giết chết Hoa Trọng Lập, nếu không phải do Hoa Trọng Lập đã chết ở dưới đường hầm thì Lãnh Hạ cũng sẽ không cho là Hoa Mị đã chạy thoát.

Vì quyền thế mà làm đến mức này, Lãnh Hạ cũng không khỏi kêu một tiếng giỏi.

Nhưng mà nàng ta cũng chỉ thế thôi.... từ bỏ tình thân tình ái, vứt bỏ tình cảm trân quý nhất thế gian, đi làm nô lệ cho quyền lực.....

Dùng lời nói của Chiến Bắc Liệt thì là, thế giới quan thì không phải là một hàng bắt đầu!

(Kiri: câu trên ta không hiểu, ai có lòng hảo tâm thì giải thích hộ với ^_____^)

Đối thủ, nàng ta không xứng.

Nhìn khoe mắt Lãnh Hạ chẳng hề che giấu sự khinh thường, ánh mắt Hoa Mị dần dần trở nên lạnh lẽo, nhưng nét mặt lại không hề thay đổi, thể hiện khí độ và uy nghiêm của một nữ tử ngồi trên địa vị cao hơn chục năm.

Nàng ta nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, cười lạnh nói: “Rốt cuộc cũng gặp, chẳng có gì hơn người cả, chỉ là số người may thôi, Ai gia lao tâm khổ tứ mấy chục năm không chiếm được cái ghế kia, người lại dễ dàng ngồi lên!”

Lãnh Hạ trực tiếp lười phản ứng với nàng ta.

Từ bốn năm trước, nữ nhân này xúi giục Chu Nho Thân ra tay, vừa giúp Phương Nghĩa bắt Thập Thất lại vừa muốn bắt con gái nàng bây giờ, những điều này khiến nàng ta chết vạn lần cũng không đủ, vậy mà giờ sắp cận kề cái chết đến nơi còn cố gắng giữ vững sự uy nghi của một Thái hậu.

Giờ nàng đã hoàn toàn không muốn giết Hoa Mị.

Một nữ nhân thật đáng buồn.

Chiến Bắc Liệt càng trực tiếp chạy đến chỗ Mộ Nhị, cướp con gái thôi.

Hoa cô nương chớp chớp mắt, lãnh ý lan tràn ngồi xổm người xuống, lạnh lẽo hỏi: “Tiểu Thập Thất a, cháu nói xem nữ nhân này nên chết như thế nào đây? Lụa trắng? Rượu độc? Hỏa thiêu? Chết đuối? Ngũ mã phanh thây?”

Hắn xòe tay ra đếm, rất có hứng thú, cuối cùng vỗ đùi đét một cái, gật gật đầu: “Không thì ném cho chó ăn đi.....”

Hắn đếm một tiếng, Thập Thất lại run một cái, khiến Lãnh Hạ thật sự muốn đá bay eo lả kia ra ngoài.

Cái tên làm hư con trai nàng này!

Thập Thất run xong, vuốt cằm suy tư rồi chọc chọc ngón tay: “Hoa cô cô, chúng ta không nên giết bà ta.”

Mồ mẹ ruột âm thầm gật đầu, con trai ngoan, có lòng nhân từ.

Còn chưa khen xong đã thấy mồ tiểu hài tử hai mắt bừng sáng: “Mẫu thân từng nói, cảnh giới giết người cao nhất là giết người không thấy máu, Hoa cô cô, chúng ta nên gọt bà ta thành gậy người vút xuống rãnh mương, để ngày ngày bà ta nhìn thấy cô cô sống vui vẻ, miệng không thể nói người không thể động, để lòng đổ kị tự giết mình!”

Tiểu hài nhi nói xong liền chớp chớp mắt, rất là đắc ý.

Sau đó nó chạy đến bên cạnh mẫu thân, ngẩng đầu lên đòi phần thưởng: “Mẹ, giết người không thấy máu, Thập Thất nói đúng không?”

Cánh tay vừa vươn ra được một nửa liền rút lại, khoe miệng không ngừng co giật, rốt cuộc thì nàng nên nói đúng hay không đúng đây.....

Tiểu ác ma này!

Cuối cùng, nhìn con trai tươi cười rạng rỡ, mồ nữ xoa xoa đầu nó, rưng rưng đáp: “Đúng.”

Chiến Thập Thất vui vẻ.

“Các người muốn sỉ nhục Ai gia?”

Hoa Mị đột nhiên giờ chủy thủ trong tay lên, để ở cổ, gương mặt lộ rõ vẻ thấy chết không sợ: “Ai gia sẽ không cho các người cơ hội này!”

Lãnh Hạ cười nhạo một tiếng, thật sự là coi trọng bản thân a.

Kéo con trai lại chỉnh sửa y phục cho nó, rồi chợt nghe Hoa Mị cười ha ha: “Mộ Dung Lãnh Hạ, người rất tò mò phải không, rốt cuộc thì Đông Phương Nhuận đã đi đâu?”

Lãnh Hạ nhú mày dạy bảo: “Đầu đầy mồ hôi, con không sợ nhiễm phong hàn chắc.”

“Nhất định người đã biết hẳn không ở quân doanh Đông Sở, người đoán xem hẳn đi đâu? Người sẽ không đoán được đâu, người quá kiêu ngạo, cũng quá tự tin, người cho là không ai thắng được các người sao?”

Tiểu Thập Thất rụt cổ lại, lau mồ hôi đi rồi lon ton chạy ra chỗ muối muối.

Lãnh Hạ nhìn tiểu Ca Dao ở bên kia có nam nhân và con trai vây quanh, lần thứ ba nhận thức rõ ràng chuyện nàng chỉ là bánh bao lạnh chó cũng không thèm.

Bất đắc dĩ, thở dài.

“Có phải người rất đặc ý về vũ khí bí mật của mình? Mộ Dung Lãnh Hạ, người sai rồi! Dù người thắng Ai gia, người cũng không thắng được Đông Phương Nhuận!”

Nghe tiếng cười thanh thúy của tiểu Ca Dao, Lãnh Hạ đá cho Hoa Thiên một cước, cắn răng: “Còn cười dễ tiện như vậy ta liền đá người ra ngoài.”

Hoa cô nương xoa xoa mông rồi trốn ra phía sau Thác Bạt Nhung tìm an toàn.

“Mộ Dung Lãnh Hạ, người đừng giả vờ, sao người không suy nghĩ xem vì lý do gì mà đại quân Đông Sở không lui binh, rốt cuộc thì Đông Phương Nhuận đã đi đâu? Ha ha ha ha.... ta rất muốn biết, lúc người biết, trên khuôn mặt lạnh nhạt này sẽ có cảm xúc gì!”

Hoa Mị nhìn một lượt quanh phòng, chẳng ai thể hiện là có hứng thú với lời của nàng ta cả, lửa giận bùng bùng, thu lại nụ cười rồi trong mắt hiện lên sát khí, cắn môi thốt ra câu cuối cùng.

“Gậy ông đập lưng ông, cái này mới thú vị, không phải sao?”

Đáy lòng khẽ động, có thứ gì đó chợt lóe lên nhưng Lãnh Hạ không bắt được.

Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Hoa Mị, khẽ cười nói: “Muốn ta giúp không?”

Xoẹt!

Chủy thủ sắc bén cắt đứt cổ nàng ta.

Máu tươi phun ra ngoài, Hoa Mị trợn trắng mắt nhìn chằm chằm Lãnh Hạ, vẻ mặt đầy vui sướng, giống như đã biết trước kết cục bi thảm của Lãnh Hạ nhưng lại không được chứng kiến.

Cuối cùng, mọi người dừng lại việc đang làm, liếc nhau.

Đến tận lúc chết, Hoa Mị cũng không hỏi về Công Tôn Minh một câu nào, mọi biểu hiện của nàng ta đều chứng tỏ nữ nhân này không có chút ăn năn nào, nếu thế thì dù hỏi nàng ta cũng không nói, nàng ta chỉ muốn nhìn thấy sự nôn nóng của mọi người, sao có thể để nàng ta toại nguyện được.

Nhưng dù tỏ vẻ bình thản thì trong lòng bọn họ vẫn cứ có dự cảm không tốt, dựa vào cái gì mà Hoa Mị tin chắc như vậy, sự tin tưởng của nàng ta không phải giả vờ, cái đó họ đều nhận ra.

Đông Phương Nhuận đã đi đâu?

Trời đất bao la, muốn tìm một người có lòng giấu hành tung thì cũng không dễ dàng, việc có thể làm bây giờ là khiến Trường An bên kia luôn luôn chú ý.

Lãnh Hạ cụp mắt, khẽ lẩm bẩm: “Gậy ông đập lưng ông....”

“Oa ——”

Một tiếng trẻ con khóc chấn động trời đất đã kéo suy nghĩ của nàng trở về, tên con gái mình quả là không đặt sai, Trường Ca, tiếng hát vang mãi, ngay cả tiếng khóc cũng oang oang.

Chiến Bắc Liệt cả kinh, nhìn tiểu Ca Dao đang khóc lớn mà hoảng hốt, vội vàng đặt vào tay Lăng Tử, tiểu Ca Dao lập tức ngừng khóc, còn cười rất vui vẻ.

Há miệng gặm vạt áo của Lăng Tử làm ngực hắn dính đầy nước bọt, tươi cười rực rỡ, phượng mâu giống y Lãnh Hạ, long lanh xinh đẹp, rất có lực sát thương.

“Khánh khách.....”

Đại Tồn Chiến thần bị thương.

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Tử đang chờ ra, cắn răng: “Người đã làm gì con gái lão tử?”

Dựa vào cái gì mà đứa con gái lão tử tâm tâm niệm niệm chờ mong sáu năm, vừa sinh ra còn chưa bế nóng tay đã bị người lừa đi!

Người là đồ cầm thú khoác da người!

Đối mặt với lửa giận và ghen tuông điên cuồng của Chiến Bắc Liệt, gốc vãn hoàn gốc, vẫn đang chuyên tâm nghiên cứu bãi nước bọt bắn thủ trên áo, mày cau lại thật chặt.

Hắn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt đang nổi điên, ý nói: Là con gái người đã làm gì với ta.....

Con mẹ nó, còn dám ghét bỏ tiểu công chúa của lão tử!

Nhìn cái bộ mặt tìm đánh kia mà Chiến Bắc Liệt phải tự hít vào thở ra thật sâu, thăm thăm hỏi mười tám đời tổ tiên và mười tám đời con cháu hắn!

Vẫn không cam lòng nên lén lút vươn tay, cố gắng thử thêm lần nữa, hắn lặng lẽ, lặng lẽ kéo hai tay tiểu Ca Dao.....

Tiểu mày liễu chợt nhú lại, hai mắt mở to, bắt đầu có xu thế ngập nước, đáng thương nhìn cha.

Chiến Bắc Liệt lập tức rút tay lại ra về mình không làm gì hết, bắt đầu nhìn trời.

Tiểu Ca Dao hình như cảm thấy uy hiếp đã biến mất, lại xoay đầu tiếp tục công việc gặm vạt áo ngon lành!

Trái tim thủy tinh vỡ tan tành, mỗi nam tin chắc rằng con gái mình đã bị Lăng tử đầu độc, vung tay lên, một chén trà lao về phía Mộ Nhị.

Lăng Tử nhanh chóng thi triển khinh công tránh thoát nhưng chân còn chưa đứng vững đã bị một cái chổi lao thẳng vào người.

Tâm tình Đại Tồn Chiến thần bây giờ vô cùng phức tạp, việc gấp gáp bây giờ là phun cục tức trong họng ra, lão tử không học máu đã không hổ với mấy chục năm tu dưỡng rồi, còn không cho hắn đánh người phát tiết sao?

Mộ Đại thần y, lần đầu tiên..... lườm người.

Hắn điểm mũi chân một cái, bay lên cao khiến tiểu cô nương bật cười khanh khách, ánh mắt xinh đẹp nhìn xung quanh rồi nhìn thấy cái chổi mà cha ruột đang ném đi đánh người.

Mỗi nam mỉm cười, hơi vận lực, cái chổi lập tức vỡ nát, mảnh vụn bay bay trên không trung, có vài phần của vẻ tiên nữ rải hoa.

Chiến Bắc Liệt trừng mắt: “Che mắt con gái lão tử lại!”

Mộ Nhị cũng trừng lại, nhưng vẫn nghe lời, che mắt tiểu Ca Dao lại.

Tiểu cô nương bị bịt mắt nên đương nhiên là không biết màn kịch đặc sắc ở bên ngoài, mỗi nam nhân không còn gì ngăn cản liền vút toàn bộ dụ dàng hòa nhã của người cha sang một bên, đen mặt lao lên không trung đuổi theo Mộ Nhị.

Đánh!

Đánh hắn thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang!

Đánh hắn thần sầu quỷ khóc, nổ hoa rực rỡ!

Kết quả là, trong hoàng cung Nam Hàn xuất hiện một màn như vậy, phía trước là một tên gốc mặt mũi trắng bệch thở hồng hộc chạy trốn, phía sau là một sát thần mặt đen truy sát, giữa hai người là tiếng cười thanh thúy của trẻ con.....

Hình ảnh như vậy kéo dài suốt mấy ngày, lúc đầu là hơn nửa đêm, thậm chí còn có người cho rằng là quỷ, khiến cả Hoàng cung Nam Hàn âm ỉ một trận.

Đến giờ, mọi người đã nhìn mãi rồi nên hình thành ba phản ứng khác biệt.

Một loại là nhìn mãi thành quen, nhìn hai bóng người đang lao đi xa, chỉ cảm thán một câu: “Lại bắt đầu a!”

Một loại đâm ngực giậm chân, một Vương gia một thần y, động tý là đuổi đánh: “Mặc kệ chính sự, mặc kệ chính sự a!”

Một loại vui mừng khôn xiết: “Chiến thần và thần y giao đấu, rốt cuộc tiểu công chúa thuộc về ai đây, chúng ta mỗi mắt mong chờ!”

Còn Lãnh Hạ thì có nhiều hơn vài phần xem kịch vui.

Ngày nào cũng kê một cái ghế nằm trong viện, uống trà cắn hạt dưa, dưới chân có tiểu hắc hổ lông tơ mềm mượt, bên cạnh có tiểu Thập Thất tươi cười rực rỡ, cuộc sống rất an nhàn thoải mái!

Đã không còn sự đe dọa của Hoa Mị, nhưng việc Đông Phương Nhuận đi đâu thì nàng nghĩ mãi không ra, liền ném chuyện này qua sau đầu, ai cũng có thể dự đoán, ngày thái bình chắc không còn xa nữa, dù là Chiến Bắc Liệt hay Đông Phương Nhuận, đều là việc chần chừ phải làm.

Nếu nói giờ Đại Tàn đã chiếm ba phần năm đại lục, Tây Vệ và Đại Tàn còn là quan hệ đồng minh, tỉ lệ bốn một như thế, Đông Phương Nhuận đã không còn phần thắng, nhưng nếu hắn co đầu rút cổ trong Đông Sở thì cũng chẳng dễ mà nuốt được Đông Sở đâu.

Nguyên nhân rất đơn giản, hải chiến!

Nhưng Đông Phương Nhuận cũng không phải người an phận ở một góc, cho nên một ngày nào đó không xa, chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến, có chuyện dù tránh cũng không kịp nên bây giờ, hãy hưởng thụ sự yên bình trước cơn bão táp đi.

Đương nhiên, trừ Lãnh Hạ bình tĩnh như vậy, ai cũng không bình tĩnh được vì hai nam nhân ồn ào kia.

Cạch cạch cạch cạch.....

Leng keng leng keng.....

Mấy tiếng động huyền não trộn vào nhau, Lãnh Hạ không nhìn cũng biết, nhất là mùi hương nồng nặc kia.....

Nàng lười biếng hé mắt, đột nhiên sững sốt.

Sao trò chơi một đuổi một chạy này, còn lập nhóm chơi chung à?

Ở phía xa, Hoa cô nương đang vẫy vẫy khăn tay, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, hoảng sợ gào khóc như thấy quỷ.

Cũng ở phía xa, Thác Bạt Nhung nghiêng răng, điên cuồng đuổi theo, vừa chạy vừa hét lớn: “Tên chết tiệt, đừng để lão tử bắt được ngươi!”

“Mẹ, Hoa cô cô sao thế?” Tiểu Thập Thất gối lên đùi nàng, tò mò hỏi.

Lãnh Hạ cười tủm tỉm, chống má rất hứng thú muốn biết, sao Thác Bạt Nhung lại tức giận đến độ đuổi theo Hoa cô nương mà quên cả dùng khinh công.

Hoa Thiên lao đến trốn sau nàng nhanh như chớp, lầm bầm: “Hắn không thấy ta hắn không thấy ta hắn không thấy ta.....”

Thác Bạt Nhung thổ hồng hên chạy đến, đá vào mông hắn một cước.

Hoa Thiên lập tức gào lên: “Lãnh Hạ cứu ta!”

Ừm, tiếng kêu này như chuột bị đập đuôi, mỗ nữ cong khóe mắt, hảo tâm khuyên bảo: “Sao thế, có chuyện gì từ từ nói.”

Tiểu Thập Thất gật đầu theo: “Xúc động là ma quỷ.”

Hoa cô nương cảm động không thôi, vừa quay đầu lại, tấm lòng cảm động vô bờ đã biến thành biển giận, thật sự muốn nhảy lên cắn cổ hai mẹ con nàng.

Hai mẹ con kia đang chống má, bốn con mắt tò mò nhìn, ngoài miệng thì khuyên can nhưng trên mặt viết rõ ràng: “Đánh đi, đánh đi!”

Hoa Thiên khóc than một tiếng, ngốc a, sao lại chạy đến chỗ hai mẹ con lừa đảo này tị nạn?

Tới cũng đã tới rồi nên hấn chỉ đành cọ cọ vào Lãnh Hạ, giơ tay lên che mặt, xoa xoa mũi: “Đừng đánh mặt, đừng đánh mặt ta!”

“Không đánh vào mặt?” Mỗ nam cười gằn, hai mắt bốc lửa: “Không đánh vào mặt để đi gặp ai?”

Éo lả không sợ chết lập tức đáp lời: “Mạc Tuyên.”

Nói xong liền cúi đầu, tiện miệng này.

Lãnh Hạ nghiêng đầu nghĩ một chút, người từ Trường An tới lại chậm trễ rất lâu, nhưng nếu đó là Mạc Tuyên thì liền hiểu, có lẽ là hấn ta cần thời gian để tự điều chỉnh tâm lý và nghĩ cách trốn khỏi Hoa cô nương.

Đến lúc hấn tới thì nàng và Chiến Bắc Liệt có thể thu dọn quay về Đại Tần rồi.

Ở lại đây là vì Nam Hàn không thể không có người chủ trì đại cục, giờ Mạc Tuyên đã đến, bọn họ sẽ về Trường An, dù Đông Phương Nhuận muốn làm gì thì cũng cần thời gian để chuẩn bị cho chiến tranh.

Việc cấp thiết nhất là huấn luyện hải chiến.

Thác Bạt Nhung giận mà không chỗ phát tiết, túm cổ áo Hoa Thiên, giơ hấn lên cao rồi lắc mạnh, lắc làm vô số thứ rơi ra khỏi người hấn.

Lãnh Hạ tò mò ngheh cổ sang nhìn.

Ngân phiếu, nguyên bảo, tiền đồng, ngọc bích, trân châu, chỉ cần là thứ có giá trị liền nhét vào vạt áo, không cần phải nói, chắc chắn là để lấy lòng nam nhân nào đó thấy tiền là sáng mắt.

189. Q.3 - Chương 32: Tính Phúc Của Lão Tử

Nói Mạc Tuyên, Mạc Tuyên đến.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Hạ đang phơi nắng trong Ngự hoa viên.

Chiến Bắc Liệt đen mặt ngồi bên cạnh gọt táo, vừa kết thúc trò truy đuổi thường ngày, cuối cùng thua trong tay Lăng tử, đánh để hấn nhét tiểu Ca Dao vào vạt áo, trong nét thông thả còn có một phần nhỏ đắc ý.

Khóe môi cong lên một độ cong rất nhạt, nhưng vào mắt của mỗ nam nhân thì không khác gì cười đắc thắng.

Cái này cũng có thể coi là vô quýt dày có móng tay nhọn, người lòng dạ thâm trầm cũng chưa chắc đã thắng được một tên ngốc, con hổ thận trọng cũng bị hổ nhỏ chơi đùa, con hổ đấy còn luôn ra vẻ ngơ ngác vô tội.

Hận!

Đại hận!

Mỗ nam gọt vỏ táo mà phóng đầy sát khí, như là đang lột da tên ngốc nào đó.

Trong bầu không khí kỳ quái này, Mạc Tuyên đến.

Cùng với màu vàng chói lóa, Đại Tồn Tài thần mặc một bộ y phục màu trắng thêu đầy tơ vàng chỉ bạc, đeo bàn tính vàng bên hông, chói mắt bước đến.

Hắn lén lút liếc xung quanh, sau khi xác định ẻo lả kia trong ở đây, liền lao đến nắm chặt tay Lãnh Hạ, trong mắt còn có ánh nước, gào lên.

“Có lời a!”

“Người thân a!”

Chiến Bắc Liệt hung tợn đập cho hắn một cước rồi bổ đôi quả táo ra, cuối cùng cũng thấy thư thái được vài phần.

Trùng mắt lên: “Buông tay ra cho lão tử!”

Một cước này của Chiến Bắc Liệt bao hàm hết mọi bức tức ngọt ngào mấy hôm nay không cướp được con gái, nên sức lực không nhẹ, thế mà Mạc Tuyên vẫn vui vẻ chịu đựng, vẻ mặt còn bĩ ỉu, hai mắt nhìn chăm chăm Lãnh Hạ như nhìn thấy vô số núi vàng núi bạc, chỉ chưa quỳ rạp xuống đất tung hô: “Nữ hoàng vạn tuế!”

Lãnh Hạ liếc mắt xem thường, mặc kệ hắn mười ngón tay bay múa trên bàn tính.

Càng tính, ánh sáng vào trong mắt hắn càng đậm, Mạc Tuyên nói nhỏ: “Dọc đường đi Bản công tử đã tính xem rốt cuộc người đã cho bao nhiêu hoàng kim, một rương nặng chừng trăm cân, một hàng xe kia khiến trái tim nhỏ của bản công tử đều đang run rẩy a! Đáng tiếc tên hồ ly kia phòng ta như phòng cướp, kiên quyết không cho ta đụng vào, đúng là bĩ ỉu, lúc quốc khố không có tiền thì vất kiệt ta, giờ có rồi thì đá Bản công tử đến Nam Hàn, số vàng kia ta còn chưa kịp kiểm tra a....”

Lãnh Hạ suy nghĩ một chút, lúc trước có bao nhiêu hoàng kim quả thật là nàng chưa hề tính, chỉ vội vàng chia đôi ra đưa đến Tây Vệ bảo Khổng Vân mang đến Đại Tồn, có lẽ là.....

“Cũng phải mấy chục vạn lượng hoàng kim.” Nàng bình tĩnh nói.

Rầm!

Cái đầu gối cao quý của Mạc Tuyên, cuối cùng đã quỳ trước vô số hoàng kim, quỳ rạp xuống hô to: “Tiểu nhân thay mặt Đại Tồn cảm tạ tám đời tổ tông của Nữ hoàng!”

Lãnh Hạ im lặng đập một cái cho hắn đứng dậy, nhìn thấy rõ ràng vô số chữ to bay ra từ mắt hắn:

Có lời a!

“Mạc Tuyên thúc thúc.” Chiến Thập Thất ở bên cạnh ngọt ngào gọi.

Mạc Tuyên kéo nó lại, nhìn một chút liền khen ngợi: “Tiểu Thập Thất của ta thật tuấn tú!”

Lúc này, chỉ cần có thể có thêm một chút xú quan hệ với Lãnh Hạ cũng đại diện cho nguyên bảo của hắn, lúc trước khi nhận bảo tàng Phù thành, hắn đã hỏi han ân cần quan tâm đầy đủ suốt thì dọa Khổng Vân chạy trốn chết.

Cuối cùng, sau khi khích lệ Thí Thiên có khuôn mặt lương thiện, Cuồng Phong Thiểm Điện Lôi Minh cơ trí dũng cảm, tiểu hắc tiểu hắc cao to uy mãnh, Hoàng cung Nam Hàn hoa lệ to lớn, hắn đã nhớ tới chuyện Lãnh Hạ đã sinh con, liền nhiệt tình hỏi: “Tiểu công chúa đâu?”

Chiến Bắc Liệt bổ quả táo thành từng miếng nhỏ, ôn nhu bón một miếng cho Lãnh Hạ, thuận tiện trộn mắt liếc hắn.

Cuối cùng Mạc Tuyên cũng phát hiện ra bạn tốt của mình không bình thường, thận trọng hỏi: “Sao thế?”

Chiến Bắc Liệt cho rằng nói chuyện với hắn ta là làm giảm đẳng cấp của mình, liền không thèm phản ứng, cầm một quả táo khác lên đẳng đẳng sát khí gọt vỏ, lạnh khí bắn ra bốn phía.

“Cái này....”

Lãnh Hạ cười híp mắt nhai táo, nên nói như thế nào đây, nói là hắn muốn làm vú em nhưng con gái lại không cho, còn đi tìm một tên gốc ư, chuyện mất mặt như thế nàng sẽ không nói đâu. Vì vậy nàng mặt không đỏ tim không nhảy nói bừa: “À, hắn đang phiền lòng vì chuyện Đông Phương Nhuận.”

Mạc Tuyên gật đầu, không hề nghi ngờ chút nào.

Nam nhân lòng dạ thâm trầm kia, vô duyên vô cớ lại biến mất khỏi chiến trường, chẳng ai biết hắn ta đã đi đâu, quả thật là một cái gai trong lòng bọn họ.

Người nợ từ trước đến nay làm việc giả dối, cũng không che giấu sự cố chấp về thiên hạ của hắn, lại luôn đụng phải đôi phu thê bư hân này, luôn bị họ đi trước nửa bước chiếm mất tiên cơ.

Về Đông Phương Nhuận, không phải sợ hãi, không phải hoang mang, nhưng giờ giờ khắc khắc bị kẻ nào đó trốn trong bóng tối tính kế, ai thoả mái cho được?

Nhìn Mạc Tuyên vắt hết đầu óc nghĩ cách, Lãnh Hạ thở dài một tiếng: “Aizz.. Hắn ta vô duyên vô cớ mất tích, làm ta mấy hôm nay ngủ không ngon giấc, cũng không biết có phải là do phong thủy nơi này không tốt hay thế nào mà luôn thấy nhớ Đại Tàn.”

Mạc Tuyên vừa nghe đã thấy rất nguy cấp, bây giờ nữ nhân này đang là ân nhân của hắn đấy.

Vì thấy, hắn thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà đông Phương Nhuận một lần, hiên ngang liệt khoát khoát tay, một bộ dạng ‘Nơi này đã có ta người không cần lo lắng’: “VẬY CÁC NGƯỜI NHANH THU DỌN VỀ TRƯỜNG AN ĐI, NGỦ KHÔNG NGON LÀ KHÔNG ĐƯỢC ĐAU, AI BIẾT BAO GIỜ SẼ BẮT ĐẦU ĐẠI CHIẾN!”

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, ra vẻ khó xử: “Đâu chỉ thế a, thật ra quay về cũng chẳng nghỉ ngơi tốt được, kiểu gì cũng phải huấn luyện hải quân, nhưng chuyện ở Nam Hàn còn chất đống ra đấy chưa giải quyết.....”

“Không phải đã có Bản công tử sao?” Mạc Tuyên trợn mắt, trực giác cho thấy hắn bị xem thường: “Bản công tử làm việc người cứ yên tâm, mấy chuyện bỏ đi này người cũng đừng nhúng tay vào, nhất định ta sẽ làm thật tốt cho người xem.”

Nghe người nào đó bảo đảm, Lãnh Hạ vui sướng nhai táo, hết một cái là há miệng ra, Chiến Bắc Liệt sẽ dứt ngay cho nàng một miếng khác.

Nàng đặc biệt có lương tâm hỏi: “Chỉ có người, ổn không?”

Mổ tài thần vô cùng tự tin: “Được!”

Tốt lắm, ta đang chờ những lời này đây, Lãnh Hạ vươn vai đứng dậy, ngửa đầu nhìn trời xanh, nghĩ đến chuyện được về Trường An liền thấy tâm tình sáng láng như ánh nắng, nàng vỗ vỗ vai Mạc Tuyên, khích lệ nói: “Ta hiểu, nhất định người sẽ làm được, chúng ta trông chờ từ ngày mừng bẩy, cuối cùng cũng chờ được người đến, làm rất tốt, phù dung bảo tàng cần người!”

Mạc Tuyên choáng váng đứng chôn chân tại chỗ, trong đầu chỉ còn lại có bảy chữ: “Phù dung bảo tàng cần ta.

Hắn ưỡn ngực ngẩng đầu, trịnh trọng gật đầu.

Chiến Bắc Liệt đặt tay lên eo tức phụ, ném cho Mạc Tuyên đang dương dương đắc ý một ánh mắt thương hại, tên đần độn này bị tức phụ mình lừa gạt lại còn có bộ dạng tạ chủ long ân.....

Hai vợ chồng chậm rãi rời khỏi Ngự hoa viên, Chiến Thập Thất cũng ôm lấy tiểu hắc hổ rồi đuổi theo.

Mạc Tuyên hỏi vọng theo: “Được rồi, dù sao thì bạc cũng là của người cho, trước khi đi hồ ly bảo ta hỏi một câu, số bạc kia định dùng như thế nào?”

“Muốn làm giàu, sửa đường trước!”

Mạc Tuyên ngẫm nghĩ những lời này, càng nghĩ càng thấy có đạo lý, nữ nhân này quả nhiên là bư hân a, bảo tàng lớn như thế mà không nói hai lời đã cho đi, giác ngộ cao tư tưởng cao, tùy tùy tiện tiện nói một câu liền kéo gần khoảng cách giữa hai giai cấp.

Bàn tính kêu leng keng không ngừng, mỗ nam than thở: “Đại Tàn cưới nữ nhân này, có lời, có lời a!”

Mạc Tuyên ôm lòng sùng kính và kiêu ngạo ‘ Phù dung bảo tàng cần ta’, suốt đêm không ngủ được, ngày hôm sau vui mừng khôn xiết đưa đám người Lãnh Hạ rời khỏi Di thành, tiếp tục bị mỡ nữ nhân lừa dối không tìm được phương hướng.

Mãi cho đến một tháng sau, Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đứng ở cửa thành Trường An.

Đại Tần tài thần ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, hai mắt thâm quầng, trước mặt là một đồng lớn công việc, cần rằng nghiêng lợi nguyên rửa đôi phu thê đang ở Đại Tần.

Chiến Bắc Liệt ở Nam Hàn hơn hai tháng, trừ một tuần đầu chăm chỉ làm việc, sau đó đều vứt hết cho ba người Cuồng Phong, ung dung đi hầu hạ tức phụ, ba tên kia thì không giúp được gì nên khi tài thần đến, nhận công việc ở Nam Hàn thì số lượng công việc chất đầy trong Ngự thư phòng bao phủ cả người hắn.

Mức độ bao phủ là, không thể tìm nổi cái bàn tính vàng của hắn trong một núi giấy kia để cảm thán một câu ‘Không có lời a!’

Sau đó, mỡ nam có phản ứng lại, phù dung bảo tàng này đã sớm chia đôi, một đưa đến quốc khố Tây Vê, người Đại Tần như hắn không làm được gì cả, còn một phần thì đưa cho hồ ly kia hắn lại càng không có cơ hội lấy được một đồng tiền nào, thậm chí cả hơi tiền còn chưa được gửi.

Phù dung bảo tàng cần ta?

Cần cái rắm!

Mà ở phương xa, Lãnh Hạ không hề có chút hổ thẹn nào, Chiến Bắc Liệt thì càng không cần phải nói, trước kia đã sai bảo Tài thần này không nương tay, giờ lại càng vì tức phụ là không tiếc bạn, thậm chí còn đâm thêm cho hai đao, rất nghiêm túc cho rằng Mạc Tuyên được tức phụ mình để ở Nam Hàn là một chuyện rất đáng kiêu ngạo.

Đương nhiên, Chiến Bắc Liệt cũng nhớ đến một chuyện mà tên Mạc Tuyên kia choáng váng thế nào mà không nghĩ đến, đó là Hoa Thiên và Thác Bạt Nhung cũng ở Nam Hàn, suốt một tháng Thác Bạt Nhung phải trông coi Hoa Thiên rất chặt, chỉ sợ tên ẻo lả kia trèo tường, nhưng có ngàn ngày làm trộm chứ lấy đâu ra ngàn ngày phòng cướp!

Sẽ có lúc sao nhãng, đến lúc đó.....

Chiến Bắc Liệt nghĩ đến tình cảnh Hoa cô nương chột xuất hiện ở trước mặt Mạc Tuyên, vô cùng hả hê chép chép miệng, huynh đệ, ngày giỗ năm sau, Bản vương sẽ thả cho ngươi một nén hương.

Một chút hổ thẹn trong lòng còn chưa kịp thành hình đã bị Chiến Bắc Liệt đánh bay, lúc này, hắn tay trái bế con gái, tay phải dắt con trai, đứng bên cạnh tức phụ, hạnh phúc vô bờ.

Muốn hỏi vì sao tiểu Ca Dao đang ở trong tay hắn ư?

Con hổ thẹn trọng bị thua một lần, còn có thể bị con thỏ ngu ngốc lừa lần hai sao?

Đáp án là phủ định.

Nhất là cạnh con thỏ ngốc nghếch kia còn có một sư phụ sói, hổ và sói đều là động vật ăn thịt, nhìn nhau không vừa mắt là khó tránh, nhưng cũng có lúc sẽ chân thành hợp tác một lần, Chiến Bắc Liệt lấy từ chỗ lão ngoan đồng một bình rượu ngon tuyệt thế, còn lừa thêm được một gói thuốc mê tuyệt thế.

Kết quả là, tròn một tháng, con thỏ ngốc nghếch nào đó ngủ vùi trong xe ngựa.

Mà con hổ gian trá đã lấy lại được con gái đáng yêu về mình, được làm vú em như nguyện, vui sướng suốt một tháng trời.

Thành Trường An trước mặt vẫn to lớn hùng vĩ như trước, trừ kinh đô Biện Vinh của Đông Sở, thì chính là tòa thành duy nhất chưa trải qua chiến hỏa trong bốn nước.

Cái này, không thể không nói, có rất nhiều cố gắng của bao thế hệ Chiến gia.

Nhất là đến thế hệ này của Chiến Bắc Liệt, trong có Chiến Bắc Diễn tài đức sáng suốt thống trị triều chính, ngoài có Chiến Bắc Liệt quét ngang ngũ quốc mở rộng biên giới, còn một không tài giỏi như Chiến Bắc Việt

nhưng cũng may không gây thêm phiền cho hai huynh trưởng, huynh đệ ba người hòa thuận vui vẻ, mở rộng ranh giới Đại Tần lên gấp ba lần, sáng lập nên thần thoại giàu mạnh nhất trong trăm ngàn năm qua.

Lúc này, đứng trước quốc gia đã sinh ra và nuôi dưỡng hắn suốt hai mươi sáu năm, Chiến Bắc Liệt rất tự hào!

Nhất là nhìn thấy ngoài thành Trường An, vô số văn võ bá quan đứng xếp hàng sau Hoàng huynh Chiến Bắc Diển, trong lòng họ trở về, sự kiêu ngạo trong lòng Đại Tần Chiến thần, lên đến tận trời.

Vì vậy, hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngẩng đầu uốn ngược bước lên trước, đang định hàn huyên: “Cần gì phải đón tiếp Bản vương phô trương như thế, Hoàng huynh..... a!”

Đại Tần Chiến thần, ghen hòng.

Vô số cơn gió lạnh phát qua người hắn, Chiến Bắc Diển nhìn văn võ bá quan lao qua hắn vọt đến trước mặt Lãnh Hạ, người nào người nấy cũng vô cùng kích động, nín hót không ngừng, khác hoàn toàn với hắn.

“Đệ muội đã về rồi? Đi đường có mệt nhọc không, thật sự là cực khổ, cực khổ!” Đây là Chiến Bắc Diển.

“Vương phi a, cuối cùng cũng chờ được người về, cự thân vô cùng nhớ a!” Đây là Tả Trung Trạch.

“Vương phi dọc đường vất vả cực nhọc, vì Đại Tần mà lao tâm khổ tứ, vi thần kính phục a!” Đây là người qua đường Giáp.

Nhìn tức phụ bị một đám người vây lấy hỏi han ân cần nịnh bợ liên tục, Chiến Bắc Liệt im lặng nhìn trời, buồn rầu a, bức tức a, không vui a.....

Tiểu Ca Dao trong lòng gặm vạt áo hắn, cười khanh khách muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, tiểu Phượng mâu giống y Lãnh Hạ chớp chớp, ít nhiều khiến mỗi nam thoả mái hơn chút ít, hắn quay đầu lại, đang định nhắc nhở những kẻ không có nghĩa khí thấy tiền là sáng mắt kia, còn chưa kịp mở miệng.

Rầm!

Một đám người xô hắn suýt ngã, vây lấy Lãnh Hạ vui mừng phấn khởi rước nàng vào thành, Chiến Bắc Liệt đội mũ vào cho con cho khỏi lạnh, nhìn đám người đã đi xa, không khỏi nhớ lại đích tình quay về Trường An lần trước, bị kịch tái hiện a!

Này này, không phải chỉ là một phù dung bảo tàng sao?

Không khí tiết, không khí tiết a!

Trong ứng mâu bắn ra vô số dao nhỏ nhưng không hề ảnh hưởng đến đám người đang khuất dần kia, Đại Tần Chiến thần trợn mắt hồi lâu mà đều vô dụng, không thể làm gì khác ngoài yên lặng một thân một mình bay vào thành Trường An.

Sau khi về đến Liệt Vương phủ, oán khí biến thành oán linh.

Ở cửa phủ không có một bóng người, khác hoàn toàn với tưởng tượng ngênh đón nhiệt liệt của hắn, tạo phản tạo phản hết rồi, người trong phủ cũng không ra đón hắn!

“Chu Phúc!”

“Chung Thương!”

Mỗi nam hét lên, hận ngứa răng.

Rốt cuộc, thân thể mập mạp của Chu Phúc cũng xuất hiện, thở hổn hển chạy tới, không đợi Chiến Bắc Liệt nói đã tuôn rào rào, tiên phát chế nhân: “Ai nha Vương gia người về rồi sao? Về thì về thôi còn gào thét gì thế, không thấy nô tài đang bận sao? Hoàng thượng Thừa tướng văn võ bá quan đều ở đây, Vương gia a, lão nô nói này, con trai con gái có cả rồi mà sao càng ngày càng không bình tĩnh thế? Ai nha đây là tiểu chủ tử phải không, giống hệt Vương phi, lớn lên nhất định cũng sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!”

Nói xong, hai mắt chớp chớp nhìn tiểu Ca Dao làm bé cười vui vẻ, rồi lao đi nhanh như chớp.

Chiến Bắc Liệt há hốc miệng, nói cũng không kịp nói, Chu Phúc đã biến mất dạng.

Ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ: “Chung Thương!”

Vút!

Chung Thương xuất hiện trước mặt hắn.

Đại Tồn Chiến thần nghẹn một cục tức từ lúc này đến giờ, cuối cùng cũng có thể phát tiết: “Bản vương rất thất vọng về ngươi!”

Chung Thương mặt than.

“Bản vương rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Chung Thương mặt than.

“Bản vương.... Bản vương.....” Chiến Bắc Liệt tức đến nỗi nói lắp, không thể làm gì với tên thuộc hạ mặt than này được.

Chung Thương mặt than, cuối cùng cũng cho hắn một câu: “Tiểu chủ tử rất đáng yêu.”

Ứng mâu lập tức sáng ngời, Đại Tồn Chiến thần bị một câu nói làm tình thương bao la của cha bộc phát, vô cùng vui mừng và đặc ý: “Cũng không xem là ai sinh, tiểu Ca Dao của ta đương nhiên phải đáng yêu rồi, đây chính là kết tinh tình yêu của lão tử và mẫu sư tử!”

Chung Thương mặt than.

Đại Tồn Chiến thần nâng tiểu Ca Dao lên, nghe tiếng cười thanh thúy của bé mà rất vui sướng: “Nhất là đứa con gái này, cả ngày luôn dính lấy ta, không có cha bé liền khóc, đừng thấy nó cười ngọt như thế mà lầm, chỉ cần rời ta ra là khóc ngay! Ngươi không biết đâu, cho ăn thay tã..... Vương phi ngươi muốn làm cũng không làm được, phải là ta, không thì nó liền khóc, tối ngủ cũng phải là ta đưa nôi.....”

Mỗ nam toàn nói chuyện lạ, hoàn toàn quên mất một tên ngốc, lại càng quên một màn truy đuổi ở trong hoàng cung Nam Hàn.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, Chiến Bắc Liệt lập tức im bặt.

Phất tay một cái: “Đi xuống đi.”

Đội Chung Thương biến mất, Chiến Bắc Liệt nhìn cái sân vắng vẻ trước mặt, ứng mâu chớp chớp, cuối cùng cũng có phản ứng, nghiêng răng ken két.

Hắn muốn dạy mắng mỗ mà còn chưa kịp nói!

Cục tức vẫn nghẹn ở đó, giờ còn có xu hướng to hơn, Chiến Bắc Liệt bước nhanh về phía Thanh Hoan uyển.

Đi đến ngoài uyển liền dừng bước.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thanh Hoan uyển rất yên tĩnh, rõ ràng là mẫu sư tử không ở đây, rất rõ ràng, hồ ly cũng không ở đây, rất rõ ràng, văn võ bá quan cũng không ở đây.

Vậy thì, cơn giận này đổ lên đầu ai đây? Đó là một vấn đề.

Trong uyển vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Nghênh Tuyết đi ra, thấy hắn liền hành lễ nói: “Vương gia, vừa này Vương phi đã về, đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy người về nên đã tiến cung cùng Hoàng thượng rồi, nghe nói là Hoàng hậu nương nương rất nhớ Vương phi!”

Chiến Bắc Liệt gật đầu, lúc mẫu sư tử chờ hắn, hắn đang.....

Bị Chu Phúc dạy bảo, bị Chung Thương đánh trống lảng.

“Thập Thất cũng đi?”

“Vâng, tiểu chủ tử tiến cung thăm tiểu Thái tử.”

Giao tiểu Ca Dao cho Nghênh Tuyết xong, Chiến Bắc Liệt ngửa đầu nhìn trời, đột nhiên cảm thấy quay về Trường An hình như cũng không phải là một ý kiến hay.

Trở về phòng rửa mặt thay y phục rồi nằm xuống giường ngủ một giấc.

Giấc ngủ này, ngủ suốt một ngày, đến lúc dậy Lãnh Hạ vẫn chưa về, chỉ có Chu Phúc mang đến một lời nhắn, Đại cung nữ Minh Nguyệt bên cạnh Tiêu Phượng đến chuyển lời, nói Vương phi sẽ ở trong cung mấy ngày, Chiến Bắc Liệt gật đầu, không có gì không hài lòng, dù sao đối với mẫu sư tử mà nói, Tiêu Phượng.....

Khụ... dù không muốn thừa nhận nhưng địa vị không kém hẳn là bao.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, Chiến Thập Thất và Chiến Tiểu Quai hàn huyên xong cũng đã quay lại, nhưng Lãnh Hạ vẫn ở trong cung, tỷ muội tình thâm với Tiêu Phượng.

Đại Tần Chiến thần hòa thành hôn vọng thê, chờ tức phụ quay về.

Mặt trời mọc rồi lặn, chờ suốt hai ngày, hôn vọng thê này tính khó nóng nảy, lửa giận phun loạn, ai gặp liền không may.

Lúc này, xui xẻo nhất chính là Chung Thương.

Hắn đứng trước bàn, nghiêm chỉnh báo cáo: “Gia, ám vệ truyền tin về, ở cửa thành Đặc Châu từng gặp qua một người, hơi giống Nhuận, nhưng chỉ nhìn thấy một cái bóng ở xa, lúc chạy đến thì người kia đã biến mất.”

Chiến Bắc Liệt gõ gõ bàn, nâng mí mắt lên: “Hơi giống? Một cái bóng? Đã biến mất?”

Hỏi một câu, khí thế lại mạnh hơn một phần.

Chung Thương âm thầm giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, yên lặng nguyên rửa hai huynh đệ Mục Thiên Mục Dương, thông báo một câu như vậy xong chạy luôn, ném cho hắn nhiệm vụ gian nan này, không thấy mấy hôm nay, gia chủ Tiểu Vương phi đến xanh cả mắt sao?

Hai người này, rất tiện!

Chiến Bắc Liệt chậm rãi đứng lên, nhìn sắc trời tươi đẹp bên ngoài, càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Nổi giận bùng bùng đi đến trước mặt Chung Thương: “Ám vệ Liệt Vương phủ ta trở nên vô năng như thế từ lúc nào? Tìm có một người mà mất thời gian lâu như thế? Hơi giống? Một cái bóng? Đã biến mất? Người đúng là không biết xấu hổ mới nói được thế! Người nói được, nhưng lão tử không nghe nổi!”

Chung Thương cực kỳ tủi thân, trời đất bao la muốn tìm một người đâu có dễ, chỉ cần chọn đường đi hẻo lánh một tý, còn dịch dung thì có phải nói tìm là tìm được đâu, hướng chỉ, người muốn tìm chính là Hoàng đế Đông Sở, là Đông Phương Nhuận lòng dạ thâm trầm, nếu hắn ta muốn trốn thì ai tìm được.

Tủi thân thì tủi thân, oán giận thì oán giận, Chung Thương vẫn tuyệt đối không dám nói ra.

Nam nhân không có tức phụ bị thương không dậy nổi, chỉ có hai chữ: Chịu đựng.

Chung Thương an ủi một câu: “Gia, nếu người và Tiểu Vương phi muốn trốn, Đông Phương Nhuận cũng không tìm được.”

Chiến Bắc Liệt nghe câu này xong liền nhìn thẳng vào mặt Chung Thương, làm khuôn mặt than của hắn suýt thì vỡ nát: “Người so sánh ám vệ Liệt Vương phủ với tên nhãi lừa gạt xảo trá đấy?”

“Gia thuộc hạ lập tức ra ngoài chờ tin tức của bọn họ xem có đầu mối gì không thuộc hạ lập tức đi ngay!”

Chung Thương nói một câu như tên bắn rồi lập tức chạy trốn.

Chiến Bắc Liệt giận dữ ngồi xuống, khắp người đều lộ ra khí tức khó chịu.

“Đặc Châu.....”

Trong đầu lóe lên cái gì đó nhưng lại biến mất ngay lập tức, không kịp tóm lấy đã trốn mất rồi, Chiến Bắc Liệt không nghĩ nhiều nữa, cầm một quyển binh thư lên đọc.

Trời mới biết, hắn có vẻ rất chăm chú nhưng hơn nửa canh giờ rồi vẫn chưa lật nổi một trang.

Trời mới biết, trong đầu hắn đang tính toán xem đã bao nhiêu ngày rồi?

Trời mới biết, nhớ tới cái này, Đại Tồn Chiến thần huyết dâng trào, máu sôi sôi trào, tỷ thì tự làm bỏng mình!

Một lúc sau, hắn gọi: “Vô Ảnh.”

Một bóng đen xuất hiện, hành lễ: “Gia.”

Vô Ảnh là thống lĩnh của tất cả ám vệ, kể cả năm người Chung Thương, năm người kia phụ trách cứ điểm ám vệ ở năm nước, còn Vô Ảnh thì phụ trách chung, Chiến Bắc Liệt ở đâu, hắn sẽ ở đó, vô tung vô ảnh, rất ít khi hiện thân.

“Hôm nay Vương phi làm gì?”

Khóe miệng Vô Ảnh giật một cái, âm thầm rơi lệ chua xót vì bản thân, một thống lĩnh ám vệ giờ lại lưu lạc đến mức đi theo dõi Tiểu Vương phi.

“Gia, sáng sớm hôm nay Vương phi lại mặc cái bộ đồ kia, chạy bộ trong cung.”

Nhớ lại lần đầu tiên mẫu sư tử mặc bộ quần áo bó kia đi chạy bộ, mỗi nam công công khỏe môi, trong mắt xẹt qua ý cười mềm mại, nhoáng một cái, đã sáu năm!

“Ừm.” Ý là tiếp tục.

“Khụ.... buổi trưa, uống rượu với Hoàng hậu nương nương ở Ngự hoa viên.”

Mỗi nam hơi ngẩng đầu lên, nắm chặt binh thư trong tay, mày kiếm cau lại, nghĩ một lát rồi cũng trở lại bình thường, may mà mẫu sư tử ngàn chén không say.

“Bây giờ?”

“Bây giờ vẫn còn đang uống, tiểu Thái tử cũng đến.....”

Còn chưa dứt lời, một cơn lốc đã quét qua, Vô Ảnh mờ mịt nhìn xung quanh, trước mặt làm gì còn Vương gia nhà hắn nữa?

Bất đắc dĩ, ngửa mặt lên trời, rơi lệ, thở dài: Gia a, tiểu Thái tử mới năm tuổi a!

Thật ra là Vô Ảnh hiểu lầm, mỗi nam nhân kia không phải chỉ toàn ghen, dù sao sau nhiều năm bị tên nhóc kia đoạt tức phụ, hắn đã có rèn luyện to lớn với vấn đề ghen này, chỉ là.....

Nếu Chiến Tiểu Quai đến đó, mẫu sư tử lại là sư phụ, nhất định sẽ không về ngay được, phải dạy đồ đệ học vắn, phải dạy đồ đệ công phu, hơn nữa tiểu tử kia chẳng những không thân thiết với Tiêu Phượng mà lại thân thiết với Lãnh Hạ hơn, không chừng còn quán lấy Lãnh Hạ muốn nàng ở thêm vài ngày.

Như vậy, tính phúc của lão tử chẳng phải không còn sao?

190. Q.3 - Chương 33: Ba Đôi Phu Thê Chiến Gia

Edit: Kiri

Vì tính phúc của bản thân, Đại Tồn Chiến thần bay vút về phía Hoàng cung.

Giữa không trung thành Trường An, chỉ thấy một bóng đen lao vun vút, tốc độ kia, như sấm như sét, chỉ có thể dùng một chữ là rất nhanh để hình dung!

Chắc chắn rằng nếu lão ngoan đồng có khinh công đệ nhất thiên hạ ở đây vào giờ phút này, thì cũng sẽ chép chép miệng, than thở không bằng.

Cho nên mới nói, nam nhân vì một chuyện nào đó, nhất là một con sói đã nhin mấy tháng liền, lúc thấy miếng thịt trước mặt, thật sự là có thể phát huy tiềm lực vô hạn.

Bỗng nhiên, mỗi nam chợt dừng lại, trong ứng mâu lóe lên một tia giả dối, hẳn chuyển đường sang phủ Thừa tướng Tả Trung Trạch.

Nửa khắc sau, cửa chính phủ Thừa tướng.

Mỗi nam nghênh ngang ra ngoài, đi theo sau là Tả Trung Trạch vẻ mặt đau khổ, cúi đầu khom lưng cung tiễn Liệt Vương gia, hai mắt nhìn chăm chăm Chiến Bắc Liệt, à không, là một tiểu nha đầu bị Chiến Bắc Liệt kéo theo.

Tiểu nha đầu năm tuổi hai mắt long lanh như nước, ngũ quan chưa rõ ràng nên không thể nói là đẹp đến mức nào nhưng thanh tú đáng yêu rất khiến người khác yêu thích, đầu thắt bím nhỏ, mặc một bộ váy hoa màu trắng, giờ đang tội nghiệp bị Chiến Bắc Liệt xách theo, vành mắt chứa lệ, chớp chớp mắt nhìn Tả Trung Trạch, như là ngay giây sau đó sẽ rơi xuống.

Bộ dáng này làm Tả Trung Trạch đau xót trong lòng.

“Vương... Vương gia.....”

Mỗi nam vờ như không nghe thấy, kẹp tiểu nha đầu ở trước ngực, với trẻ con nhà khác, hẳn sẽ không dịu dàng ăm ắp đâu.

Ứng mâu trợn lên: “Không được khóc!”

Thân thể nhỏ nho run lên, thu nước mắt lại, sợ hãi gật gật đầu, mím môi mà không dám khóc.

Tả Trung Trạch xoắn hết cả ruột gan lại, có chuyện gì đây, vào phủ Thừa tướng không nói hai lời bắt cháu gái mình đi, chỉ ném lại một câu ‘Bản vương mượn dùng một chút.’ một câu từ chối ông cũng không dám nói, cúi đầu khom lưng, nói luôn miệng ‘Cựu thần hân hạnh’ rồi mau mau chóng chóng đưa ra ngoài.

Người nói người mượn một chút, mà không biết bắt người tay ngắn sao?

(Bắt người tay ngắn: trích từ câu Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: ý là, ăn đồ của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nường tay hơn với người ta)

Không hòa nhã, còn dọa dẫm cháu gái ta, có loại người nào thế không?

Cựu thần ba triệu còn chưa kịp đấu tranh, nam nhân kia đã vút một cái bay đi mất, cả đứa cháu gái đáng yêu cũng biến mất theo.

Tả Trung Trạch nhìn phía mỗi nam biến mất, nghĩ ngợi một phen, nam nhân này mượn xong chắc chắn không trả, có khi dùng xong liền ném người đến một góc nào đó tự sinh tự diệt, âm thầm phỉ nhổ hành vi thô phỉ của Đại Tần Chiến thần một phen, còn có chút hả hê, ông nghe nói, sau khi Liệt Vương phi về liền vào cung, để mình tên nam nhân nào đó chặn đờn gối chiếc, ôi, giờ chắc vẫn đang ở cùng Hoàng hậu nương nương.

Nghĩ như vậy, lão Thừa tướng liền thấy thoải mái hẳn.

Khuôn mặt giãn ra, đi đứng cũng linh hoạt hơn, chống gậy đi còn rất có tiết tấu, vô cùng vui vẻ.

Dẫn dò tổng quản: “Ra cửa cung chờ, lúc nào thấy Liệt Vương ra, thì vào cung đón Loan Loan về.”

Ánh hoàng hôn đỏ rực.

Trong Ngự hoa viện nhuộm màu ráng chiều, Lãnh Hạ đang lau mồ hôi cho Chiến Tiểu Quai, gật đầu nói: “Đúng vậy, có độ mạnh yếu, nhưng tốc độ còn thiếu một chút.”

Chiến Tiểu Quai ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu cảm nào, còn rất giống Tiêu Phượng, hạnh mâu lóe sáng lên rất đáng yêu, nhưng luôn mặc y phục màu đen, quanh người còn bao phủ một tầng lãnh ý nhẹ nhẹ, ít khi lộ ra vẻ nhu hòa như bây giờ, nó kéo kéo góc áo Lãnh Hạ: “Sư phụ, đêm nay ở lại đi, sáng mai đi chạy bộ với con.”

Lãnh Hạ còn phải suy nghĩ, nếu hôm nay không về, nam nhân kia có thể bùng phát hay không, chưa nghĩ xong thì một giọng nói truyền đến: “Ừm..... ở lại đi, chơi cùng lão nương mấy hôm nữa, chẳng biết đến bao giờ mới đợi được muội quay về.”

Tiêu Phượng mặc y phục đồ rực, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm đùi gà, uống một ngụm rượu, cắn một miếng thịt, thô lỗ không cần phải bàn, muốn bao nhiêu đàn ông thì có bấy nhiêu đàn ông, Lãnh Hạ còn thấy xấu hổ thay nàng chứ đừng nói là bằng sơn tiểu khố nam kia, vẻ mặt nó rõ ràng là ghét bỏ.

Bàn tay bóng nhẫy trực tiếp xoa xoa đầu tiểu bằng sơn, Tiêu Phượng cười tủm tỉm, du dương nói: “Tiểu Quai a.....”

Bằng sơn tiểu khố nam trực tiếp bùng nổ, toàn thân lại tỏa ra lãnh khí.

Lãnh Hạ thấy nhưng không thể trách.

Chỉ cần ở cạnh cùng với Chiến Tiểu Quai, Tiêu Phượng liền thích đùa giỡn nó, hai mẹ con dù không thuận mắt nhau nhưng giờ đều có chung một ý kiến, đó là muốn mỗi nữ nhân ở lại, kết quả là, bốn con mắt chớp chớp nhìn Lãnh Hạ.....

Ý tứ rất rõ ràng: Ở lại đi?

Lãnh Hạ bật cười, đang định đồng ý thì một giọng nói hỗn hển đã truyền đến: “Nhị tẩu, xúc động là ma quỷ a!”

Lúc nói ‘Nhị tẩu’ còn rất xa nhưng khi dứt lời đã ở ngay cạnh.

Nhưng nàng chưa kịp nhìn, bóng người kia đã lao vút qua, chỉ quay đầu lại chớp chớp mắt nhìn nàng, rồi lại nhanh chóng tăng tốc độ, hoa cỏ mới mọc đều bị hất làm rụng hết.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, mờ mịt: “Sao thế?”

Tiêu Phượng và Chiến Tiểu Quai rõ ràng là đã nhìn quen rồi.

Tiêu Phượng lại dùng bàn tay bóng nhẫy kia xoa xoa lên đầu con trai, rồi cười tủm tỉm xem kịch vui.

Ở phía xa xa, có một bóng người màu xanh đang đuổi theo, hai mắt ngùn ngụt lửa giận, thở hỗn hển đứng trước mặt Lãnh Hạ, chống nạnh gầm nàng vài lần, sau khi xác định không có thương tích gì.....

Lại trốn mắt nhìn phía trước, đuổi theo.

Lãnh Hạ chép chép miệng, than thở: “Sao vẫn còn như thế?”

“Quản chúng làm gì, tự vui tự chơi.”

Nàng ngẩn ra, nhìn Tiêu Phượng đang ngửa đầu uống rượu, khuôn mặt mạnh mẽ, động tác phóng khoáng, trên khuôn mặt không thông minh kia lại có vài phần đại trí giả ngu.

Nhìn đôi phu thê đang đuổi nhau kia, Lãnh Hạ chậm rãi nở nụ cười.

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, mỗi đôi phu thê sẽ có cách chung sống khác nhau, ai dám nói họ không hạnh phúc, dù có đuổi nhau cả đời nhưng trong quá trình ấy, có biết bao tình cảm.

Ừm, nhớ tới ánh mắt Bắc Việt lúc này, rõ ràng là đầy ngọt ngào.

Vừa rồi Bắc Việt đã nói cái gì, xúc động là ma quỷ, hay là nàng nên quay về an ủi nam nhân nào đó đang chán đơn gối chiếc, cũng không thể nhất thời xúc động mà khiến hấn bùng nổ được.

Lãnh Hạ vươn vai đứng dậy, đang định nói với Tiêu Phượng và Tiểu Quai là nàng phải về, nhưng còn chưa kịp nói, một tiếng hắng giọng đã vang lên.

“Khụ!”

Trong tiếng khụ này có âm ức, oán niệm, làm nũng, khiến lòng nàng cảm thấy hổ thẹn, ừm, cần phải vuốt giận.

Vừa quay đầu lại đã thấy một đôi mắt chó con đi lạc điển hình.

Mỗ nam oán niệm lượn lờ, trong ưng mâu hiện rõ sự lên án, giọng nói triền miên: “Tức phụ.....”

Cảm giác áy náy càng đậm!

Đại mãnh thú thi thoảng giả vờ yếu đuối liền khiến mỗ nữ nổi lên tình mẫu tử, ôm chăm lấy hôn rồi hôn một cái, làm mỗ nam cười vô cùng vui vẻ.

Góc áo bị kéo xuống, Lãnh Hạ vừa cúi đầu đã thấy ánh mắt chờ mong của băng sơn tiểu khố nam: “Sư phụ.....”

“Lãnh Hạ.....” Tiêu Phượng ở bên cạnh lập tức phối hợp rất ăn ý.

Từ một cái bánh bao lạnh chó cũng không thèm, đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, chỉ trong chớp mắt đã biến thành bánh thơm ngào ngạt, khiến nàng có chút khó tiếp nhận.

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, ánh mắt đầy lãnh khí đảo qua hai người, Tiêu Phượng và Chiến Tiểu Quai nhất thời liên thủ kháng địch, hai đôi hạnh mâu giống nhau như đúc ném trả cho hấn ánh mắt khiêu khích.

Mây kiếm giương lên, lập tức đáp trả, lần này mỗ có chuẩn bị mà đến, một chút lo lắng cũng không có.

Lãnh Hạ đang nghi hoặc tại sao người này lại có lòng tin như thế thì thấy hấn xách một tiểu nha đầu từ sau lưng ra, đôi mắt vừa sợ hãi vừa cố chấp kia có vài phần quen mắt.....

Tả Loan Loan?

Đây không phải là bé gái vì một quả táo mà bị Chiến Tiểu Quai túm lấy không buông trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai sao?

Tả Loan Loan bị xách lên như xách gà, vì là cháu gái Thừa tướng đương triều nên từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ bị đối xử như thế, vành mắt lập tức đầy nước, tội nghiệp nhìn Chiến Tiểu Quai, cầu cứu: “Thái tử ca ca, cứu Loan Loan!”

Thân thể nho nhỏ cứng đờ, Chiến Tiểu Quai lại tỏa ra lãnh khí.

Hấn nói nhanh như tên bắn: “Sư phụ và Nhị thúc quay về đi, ở trong cung lâu như thế chắc Nhị thúc rất nhớ nhưng, chạy bộ tập võ các thứ con đều có thể tự làm được, nếu có chuyện thì con sẽ đến quý phủ tìm người, sư phụ đi thông thả, con hồi cung luyện võ đây!”

Kinh ngạc nhìn Chiến Tiểu Quai xoay người rời đi, đứa bé này trong suốt năm năm chưa bao giờ nói một câu dài mà trôi chảy như thế, nhất là bóng lưng kia có thêm vài phần chạy trời chết.

Lãnh Hạ lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Quai giống một đứa trẻ năm tuổi, không khỏi nhìn về phía Tả Loan Loan với một ánh mắt kính ngưỡng.

Cô bé này, thâm tàng bất lộ a!

Từ lúc bắt đầu đi học, Tả Loan Loan đã làm thư đồng của nó, luôn ở bên cạnh, giống như một cái đuôi theo sau Tiểu Quai, cô bé nhỏ như vậy nên không biết gì cả, chỉ sùng bái công phu học thức và phong thái của tiểu Thái tử, đáng tiếc tính tình Chiến Tiểu Quai cực kỳ giống cậu nó là Tiêu Chấn Vũ, già dặn, trầm ổn, người lạ chớ gần.

Nhất là tất cả mọi người đều biết trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai, đã khó hiểu túm lấy một bé gái, nên mỗi lần thấy Tả Loan Loan ở cạnh nó liền dùng ánh mắt mập mờ che miệng cười trộm, cái gì mà ‘Thanh mai trúc mã hai đứa vô tư’ tất cả đều bay vào trong tai nó, lúc đầu, Chiến Tiểu Quai không biết gì cả, chẳng qua chỉ cảm thấy ngày nào cũng có một tiểu cô nương nhu nhu nhược nhược đi theo.....

Phiền, rất phiền.

Cô bé không ngừng lải nhải ở bên cạnh: “Thái tử ca ca, cái gì huynh cũng biết, thật là lợi hại!”

Lại còn vỗ tay sùng bái: “Thái tử ca ca, huynh biết cả công phu, thật là lợi hại!”

Sau này, khi đã hiểu ý của câu thanh mai trúc mã hai đứa vô tư, Chiến Tiểu Quai nổi giận.

Nó quyết định tránh xa tiểu cô nương đáng ghét này, vì thế nên nó thỉnh giáo Chiến Thập Thất, giật tóc, làm bắn vấy, dùng sâu dọa, nhưng dù thế nào, tiểu cô nương này vẫn cứ hai mắt đỏ hồng lão đảo chạy theo nó: “Thái tử ca ca...”

Chiến Tiểu Quai thầm nghĩ ngửa mặt lên trời mắng to một câu, đi con mẹ nó Thái tử ca ca!

Nhưng nghĩ đến thân phận của mình, bằng sơn tiểu khố nam không thể làm gì khác ngoài nhịn xuống, tiếp tục tỏa đầy lạnh khí, dùng hành động thực tế cho thấy lập trường của bản thân, đó chính là trốn.

Ta không thể trêu vào, còn không trốn được chắc?

Cho nên, Chiến Tiểu Quai áp dụng điều được sư phụ dạy dỗ, cũng chính là Lãnh Hạ, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nó cố gắng giữ vững sự uy nghi của Thái tử rồi dùng tốc độ nhanh nhất biến mất.

Chiến Bắc Liệt chép chép miệng, sợ hãi cảm thán, tốc độ này, không kém lão tử lúc đến là mấy a!

Hắn buông lỏng tay, tiểu cô nương lập tức rơi xuống đất, lão đảo hai bước rồi đứng thẳng, quay đầu lại nhìn hắn, không dám động đậy.

Chiến Bắc Liệt ra lệnh một tiếng: “Đuổi theo!”

Tả Loan Loan lập tức cười tươi, chạy theo: “Thái tử ca ca, chờ Loan Loan với!”

Tiêu Phượng cười ngả nghiêng, nhìn con trai có chút hả hê, cầm hạt dưa lên cắn răng rắc, tiện thể ném cho Chiến Bắc Liệt một ánh mắt: Con ta chạy rồi, còn lão nương, người định giải quyết như thế nào?

Chiến Bắc Liệt mỉm cười, nhướn mi đáp lại: Giải quyết người chỉ là một bữa ăn sáng!

Lãnh Hạ bật cười, ngồi xuống, nếu mỗi nam nhân có thể giải quyết được Chiến Tiểu Quai, vậy thì nhất định Tiêu Phượng cũng sẽ không được thoải mái, nàng khoanh tay lại, một chút lương tâm cũng không có, chuẩn bị xem tỷ muội tốt bị giải quyết như thế nào?

Hạnh mâu trợn lên: Muội không nghĩa khí!

Lãnh Hạ nhìn trời, giả vờ không phát hiện.

Một mùi hương Long Tiên Hương thanh nhã bay tới, Tiêu Phượng nghiêng đầu sang nhìn, thấy Chiến Bắc Diễm mặc long bào cao quý, mắt hồ ly hơi híp lại, khóe môi hơi nhếch lên, chậm rãi đi tới, rõ ràng không khác gì bình thường nhưng Tiêu Phượng lại nhướn mày.

Không đúng!

Hai người là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, cảm tình đã hơn mười năm, một động tác, một ánh mắt của đối phương cũng có thể hiểu rõ, lúc này, Tiêu Phượng cũng cảm thấy, có vấn đề lớn!

Trên long bào cao quý, không có một nếp nhăn nào, không đúng!

Trong đôi mắt híp lại kia, có xuân sắc nhẹ nhàng, không đúng!

Bước chân chậm rãi, có một chút nhẹ nhàng, không đúng!

Trong nụ cười biếng nhác kia, có một chút chờ mong, không đúng!

Trước khi ra ngoài, cố ý là phảng long bào, mặt mày hàm xuân, bước chân nhẹ nhàng, nụ cười vui vẻ, hắn thấy ba người ở trước mặt liên sưng sốt, trong mắt nhanh chóng lướt qua tia hoảng loạn, rồi hồi phục bình tĩnh nhanh như chớp.

Không cần nhiều, chỉ trong một cái chớp mắt kia, vẻ hoảng loạn đã bị Tiêu Phượng tóm được!

Mỗi nữ nghi hoặc nhìn a nhìn, càng nhìn lòng càng hoảng, trong lòng đầy đổ kỵ, thở hổn hển nghiêng rằng, nên không hề chú ý đến ý cười trong mắt Lãnh Hạ, tên hồ ly gian xảo kia nếu muốn làm chuyện xấu thì một con dê ngọc như người sẽ không tóm được đâu!

Một cơn gió ào đến, một thiếu niên mặc tử y lao vút qua, hét to một câu với Chiến Bắc Diễm: “Hoàng huynh, xúc động là ma quỷ! Thiên kim phủ Trịnh thái y sao có thể so với Hoàng tẩu?”

Nói xong liền trợn mắt, ánh mắt gian xảo đảo xung quanh rồi che miệng lao đi.

Bãi cỏ vừa được yên lành lại bị tàn phá, phía sau, Niên Tiểu Dao vừa chạy vừa gào: “Người mà không dừng lại, ta sẽ cho người ngủ ở phòng khách!”

“Nếu Bản vương dừng lại, có lẽ cũng phải quỳ chà xát y bản!”

Mấy người mỉm cười nhìn đôi tiểu phu thê kia chạy xa, chỉ có Tiêu Phượng là nhướn thẳng mày, ngơ ngẩn hỏi: “Lãnh Hạ, vừa rồi muội nghe thấy cái gì?”

Lãnh Hạ thành thật trả lời: “Thiên kim phủ Trịnh thái y.”

Ngay lập tức, mỗi nữ nhũ nhảy dựng lên, trên mặt đầy ý chí chiến đấu, lao về phía Chiến Bắc Việt vừa chạy tới, vừa đi vừa mỉm môi, oán hận lắm lắm: “A, hồ ly tinh kia, dám đoạt nam nhân của lão nương? Lão nương cho người vào đứng ra ngang!”

Đi được nửa đường chợt dừng bước.

Hạnh mâu trợn trừng nhìn mỗ Hoàng đế đang đứng chôn chân tại chỗ như là không biết phải làm sao: “Đứng thẳng lên cho lão nương!”

Chiến Bắc Diễn lập tức đứng nghiêm, ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng, mặc long bào quý phái, càng làm tôn lên vẻ tuấn tú thanh nhã của hắn.

Làm Tiêu Phượng tàn bạo giậm chân một cái: “Đứng tại chỗ nói một vạn lần, Chiến Bắc Diễn yêu Tiêu Phượng!”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng run lên một cái, hai người này, rất ghê!

Chiến Bắc Diễn lại rất nghe lời, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên, khi hắn vừa đọc lần đầu tiên thì Tiêu Phượng mới thấy thỏa mãn, giận dữ đi dạy dỗ hồ ly tinh.

Đến tận khi mỗi nữ nhũ nhân chạy đi xa, ba người ở lại vẫn nghe được tiếng oán giận của nàng: “Áo choàng hồ ly chết tiệt, về sẽ xé rách, con người hồ ly gian tà, dám hàm xuân, cái chân hồ ly đề tiện, dám đi gặp người khác, dám đi vụng trộm, dám đi vụng trộm, chờ đấy, ta về sẽ trừng trị người....”

Chiến Bắc Liệt vỗ vỗ bả vai Hoàng huynh, an ủi: “Oan ức!”

Mỗ Hoàng đế lại không thấy oan ức chút nào, giờ mới cười thật lòng, khoe môi không tự chủ mà càng cong lớn, mắt hồ ly híp lại thành hình trăng khuyết, vô cùng vui vẻ, ảo tưởng đến hình ảnh mỗi nữ nhũ nhân xé rách long bào của hắn, a, thật là chờ mong.....

Lãnh Hạ nhướn mắt, thấy môi Mỗ Hoàng đế mở ra khép lại, nàng ngạc nhiên nói: “Thật sự đọc a?”

Trên khuôn mặt tuấn tú nhu hòa của Chiến Bắc Diễn hiện ra vẻ chịu đựng, dung mạo tuấn lãng của hắn được tắm trong gió xuân nên càng trở nên rực rỡ, hắn dương dương đắc ý nghĩ, các người làm sao hiểu được lạc thú khi bị Phượng nhi phạt!

Tiêu Phượng mãi mãi cũng không thể nghĩ ra Chiến Bắc Diễn có ý định gì, một con dê ngốc đương nhiên sẽ không biết trong lòng hồ ly rốt cuộc là vòng quanh bao nhiêu vòng.

Một đơn thuần khiến kẻ khác giận sôi.

Một gian xảo khiến lòng người oán thán.

Nhưng một đôi như thế, dù qua vài chục năm vẫn ân ái như thuở ban đầu.

Lãnh Hạ nghĩ, trong đó, hồ ly này cũng phải bỏ ra nhiều.

Khoe môi không tự chủ mà cong lên, vui mừng cho Tiêu Phượng và ủng hộ cho phần tình cảm này, chớp chớp mắt thì thấy Chiến Bắc Diễn vừa lầm nhảm đọc vừa ném cho nàng ánh mắt ai oán.

Đương nhiên nàng hiểu là tại sao, mỗi lần nàng ở Trường An, hai người luôn luôn tỷ muội tình thâm ở chung với nhau, hoàn toàn lạnh nhạt với hai nam nhân này, nghĩ lại một phen thì nàng ở đây ngày nào,

Tiêu Phượng hình như luôn ở bên nàng ngày ấy, ban ngày cùng ăn, ban đêm cùng ngủ, không hề liếc mắt đến mỗ Hoàng đế chút nào.

Cho nên mới ép hắn phải ra vờ vượt tường, kích thích nữ nhân kia một chút!

Lãnh Hạ cười xin lỗi rồi kéo tay Chiến Bắc Liệt: “Đi, về nhà thôi!”

Nam nhân ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích, nàng nghi hoặc nhìn thì thấy đôi mắt vốn là chó con đi lạc thì giờ đã thành mắt sói xanh lè, đang thèm nhỏ dãi nhìn mình, Lãnh Hạ ho khan hai tiếng, lui về phía sau một bước.

Chiến Bắc Liệt tiến lên một bước.

Lãnh Hạ lại lui, Chiến Bắc Liệt lại tiến.

Hắn dần dần áp sát, dồn mỗ nữ nhân đến tận chân tường, ngẫm nghĩ câu nói vừa nãy thì cảm thấy oán khí trong lòng đã biến mất không ít, nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra: “Tức phụ, nàng còn biết về nhà?”

Lãnh Hạ lập tức thức thời: “Trước khi người tới, ta đã định đêm nay sẽ về!”

Oán khí lại tiêu mất vài phần, Chiến Bắc Liệt âm thầm phỉ nhổ chính mình, chỉ một câu như thế thôi mà hắn đã không thể giận tiếp được.

Hắn cười gằn, cúi đầu xuống áp lên môi nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tức phụ, giải quyết xong Chiến Tiểu Quai và Hoàng tẩu, còn lại..... nàng hiểu chứ?”

Đương nhiên Lãnh Hạ hiểu, còn lại chẳng phải là mình sao.....

Phượng mâu trong trẻo vụt sáng, hàng mi dài sượt qua gò má Chiến Bắc Liệt, xúc cảm ngựa ngửa lao thẳng đến tim hắn, nam nhân chậm rãi áp môi xuống, Lãnh Hạ ôm lấy cổ hắn, phượng mâu mỉm cười đáp lại.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, gió xuân nô đùa qua các phiến lá, vang lên những tiếng xào xạc vui tai, ánh trăng bằng bạc thay thế ánh vàng rực rỡ của mặt trời, phủ khắp thế gian.

Ngoài Ngự hoa viên, Đại Tần Hoàng hậu tìm khắp cả Hoàng cung cũng không tìm được hồ ly tinh kia, liền mím môi quay lại.....

Ở giữa Ngự hoa viên, Đại Tần Hoàng đế đang đứng nghiêm, hai mắt cong cong, lẩm nhẩm đọc lần thứ một nghìn ba trăm bảy mươi tám: “Chiến Bắc Diễm yêu Tiêu Phượng.....”

Một trận gió ào đến, Việt Vương gia gương nanh múa vuốt chạy qua.....

Lại một trận gió ào qua, Việt Vương phi thở hổn hển đuổi theo.....

Mà ở một góc tường, Đại Tần Chiến thần và Tây Vệ Nữ hoàng đang nhu tình ôm hôn, dùng môi để truyền bá quan hệ bang giao hòa thuận giữa hai nước.....

Đột nhiên, Chiến Bắc Liệt ôm ngang Lãnh Hạ lên, áo bào màu đen tung bay, lao vút về hướng Liệt Vương, nữ tử trong lòng được ôm như trân bảo, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe tiếng gió thổi bên tai và tiếng tim đập thình thịch của người nào đó.

191. Q.3 - Chương 34: Đại Kết Cục (thượng)

Đoạn thứ nhất.....

Edit: Kiri

Liệt Vương phủ, Thanh Hoan uyển.

Ánh trăng tĩnh lặng, tình ý triền miên.

Ánh trăng soi bóng hai người quần lấy nhau bay vào phòng.

Rầm, cửa rộng mở.

Đá một cái, đóng cửa lại.

Nữ tử bị nam nhân đè sát vào cửa, da thịt dán vào nhau, nghe rõ tiếng hít thở của đối phương.

Ánh trăng bạc luồn qua song cửa, phủ lên hai gò má hồng hồng của nữ tử, bóng mi đổ xuống gò má trắng hồng tạo nên vẻ nhu hòa kiều mị, ánh vào mi mắt nam nhân, làm trong ấy dấy lên một ngọn lửa hồng!

Những nụ hôn rơi đầy lên chiếc cổ trắng ngần, trên làn da trắng nõn như tuyết hiện lên mấy đóa mai đỏ, Chiến Bắc Liệt hô hấp dồn dập, tim đập như trống trận, trong ưng mâu có một dòng suối đang chảy, thông thả mà nhẹ nhàng, lộ ra sự ẩn nhẫn khó nhận.

Sáu năm nói thì dài nhưng với hắn cũng chỉ như mới thoáng qua.

Giờ hai người đã có hai đứa con nhưng hắn luôn coi nàng như trân bảo, cái ngày gặp gỡ đầu tiên của sáu năm trước, cũng hiện lên trước mắt.....

Nữ tử tuyệt mỹ lười biếng tựa vào thành giường, nàng nhàn nhạt mở miệng: “Có việc?”

Về tao nhả ấy chỉ trong nháy mắt đã thành sự ngạo nghễ cuồng vọng bằng lãnh duy ngã độc tôn: “Ta không thích bị kẻ khác nhìn từ trên xuống, nhớ kỹ, không có lần sau!”

Chiến Bắc Liệt cúi đầu nở nụ cười, chôn mặt vào cổ nàng, hơi thở ấm nóng phả vào gáy nàng.

Xúc cảm ngứa ngứa làm nàng run rẩy, khẽ đẩy nam nhân kia một cái, giọng nói kiều mị: “Sao thế?”

Hắn nghiêng đầu, gian xảo khẽ liếm vành tai, cười nói: “À, đang nhớ lại sáu năm trước.”

Lãnh Hạ cũng cười, khoe mắt chân mày đều có sự nhu hòa nhẹ nhàng, cũng nhớ lại đêm hôm đó, cả đêm mà người này bắt đầu kế hoạch theo đuổi, ký vào bản Gia quy mười điều, pháo hoa bắn đầy trời ngày Ngũ quốc đại điển, cùng với hai hàng máu mũi trước khi rời Trường An, và những lần tắm nước lạnh nữa.....

Khoe môi càng ngày càng cong.

Mồ nữ nhân từ cười khẽ liền biến thành cười to thoải mái không chút khách khí, Chiến Bắc Liệt nghe tiếng nàng cười mà oán hận cắn tai nàng một cái.

Lãnh Hạ dừng cười, không làm càn nữa.

Bằng không có khi người này thẹn quá hóa giận, xử tử nàng ngay tại chỗ cũng nên!

Nàng chọc chọc Chiến Bắc Liệt, nghiêng đầu sang hỏi: “Này, người nhớ lại đêm đại hôn sao?”

Phượng mâu lóng lánh cong cong, hai con ngươi đen nhánh có vẻ mơ màng nhưng cũng không che nổi ý cười trong ấy, lấp lánh giống như một bầu trời đầy sao, khiến nàng có thêm ba phần quyến rũ.

Dù đã gặp cả ngày lẫn đêm bao nhiêu năm, nhưng Chiến Bắc Liệt vẫn nhìn đến ngơ ngẩn!

Ưng mâu bình tĩnh nhìn tức phụ, ngốc nghếch gật đầu.

“Lê nào người...” Ngón tay lại chọc, nàng chớp chớp mắt, hiếm khi dí dỏm nói: “À, từ lúc đó, đã thích ta?”

Mồ Chiến thần suy nghĩ một chút.

Quả thật là hắn không biết rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, nhưng.....

Sáu năm trước, đêm động phòng.

Sau một hồi giao phong, từ lúc nữ tử kia ngoái đầu lại cười yếu ớt rồi tiếp tục quay người bước đi, ngạo nghễ rời khỏi Thanh Hoan uyển, tim hắn như đã rơi mất thứ gì đó, động tình mà không tự biết. Từ đó về sau, trong lòng toàn hình bóng của nữ nhân này, đến tận lúc được Hoàng tẩu cảnh tỉnh mới giật mình tỉnh mộng.

Có lẽ, thật sự là từ lúc đó.

Nghĩ xong, mỗ nam liền khó chịu!

Hắn sớm có tình ý với mẫu sư tử như thế, vậy mà nữ nhân này vẫn lạnh lùng, chưa bao giờ đặt hắn vào trong mắt!

Nhìn bộ dạng tươi cười chọc tức của nàng, mỗ nam nghiêng răng nghiêng lợi trừng nàng: “Đừng đắc ý!”

Còn chưa dứt lời, Lãnh Hạ đã bật cười, ôm lấy cổ hắn dương dương đắc ý nhưn mày, đang muốn nói vài câu chọc tức thì miệng đã bị mỗ nam then quá hóa giận chặn lại, khí tức nam tính bá đạo quen thuộc ùa vào khoang miệng, cạy hàm, quần lấy chiếc lưỡi thơm tho, công thành đoạt đất trôi chảy linh hoạt!

Nhất thời, xương mềm thân nhuyễn, ánh mắt mơ màng.

Nàng hơi ngẩng mặt lên, hung dữ hôn trả lại hắn, bản tính mẫu sư tử bại lộ trong chớp mắt!

Trên mặt đất, hai cái bóng lại chồng lên nhau, ôm hôn đi về phía giường, y phục dần dần rơi xuống đất.....

Hai cái bóng triển miên quần quýt, ôm nhau ngã xuống giường.....

“Á!”

“Oa ——”

“Graoo.....”

Ba tiếng hét kinh thiên động địa đồng loạt vang lên.

Quả là tê tâm liệt phế, quả là kinh hoàng tột độ, làm Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt giật nảy người nhảy khỏi giường.

Từ tiếng hét này đã có thể đoán ra ai đang ở trên giường.

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt đổ mồ hôi lạnh khắp người, cực kỳ chán nản, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, nếu bình thường thì chắc chắn họ có thể cảm giác được trên giường có người, ai bảo vừa nãy nhập tâm quá làm gì.

Lãnh Hạ còn thấy may mắn vì giờ mới vào xuân, buổi tối hơi lạnh, nàng lại không có nội lực nên mặc không ít, còn thấy ông trời phù hộ là dù đã qua sáu năm nhưng Chiến Bắc Liệt vẫn không dễ dàng cởi y phục, nên nàng vẫn còn mặc áo trong, bằng không, giờ biết giấu mặt vào đâu.

Chiến Bắc Liệt đi ra bàn thấp đèn, ánh sáng làm quang cảnh trên giường hiện rõ.

Chiến Thập Thất mím môi, vẫn còn duy trì tư thế nằm trên giường, tiểu ưng mâu ai oán lên án hai cha mẹ vô lương tâm nằm đè lên thân thể nhỏ bé của nó, ở bên cạnh là tiểu hắc hổ cũng nhìn họ bằng ánh mắt lên án, tiểu Ca Dao thì gào khóc thảm thiết, tiếng khóc như muốn chọc thủng màng nhĩ người khác.

Dưới tiếng khóc thảm thiết của con gái, mỗ nam ngoáy ngoáy tai, cực kỳ bất đắc dĩ với tiếng khóc đau đầu của con gái.

Hắn cẩn thận bế tiểu Ca Dao lên, thương tiếc dỗ dành.

Mà bên kia, Lãnh Hạ buồn bực xong liền hít sâu một hơi rồi.....

“Chiến Thập Thất, sao con lại ở đây?” Tiếng gầm của mẫu sư tử đã thất truyền từ lâu giờ tái xuất giang hồ.

Chiến Bắc Liệt lập tức hiểu ra, giọng của con gái là do di truyền a, quả nhiên mẫu sư tử sinh tiểu sư tử a!

Mỗ tiểu hài tử vốn ai oán, bị Lãnh Hạ tức giận tiên phát chế nhân.....

Gầm một câu làm mờ mịt.

Cho nên một bụng ai oán còn chưa kịp xả ra đã biến mất tăm, chớp chớp tiểu ưng mâu, chọc chọc ngón tay: “Thập Thất dẫn muội muội tới chờ mẫu thân.....”

Mỗ tiểu hài tử kiên quyết không thừa nhận, thật ra nó muốn đoạt mẫu thân từ tay mỗ nam, thuận tiện đem bế muội muội tới khoe khoang trước mặt mỗ nam, mỗ Thập Thất ảo tưởng vui vẻ chờ một lúc lâu rồi ngủ mất, đến tận lúc bị hai cha mẹ đè xuống mới thức dậy.

Chiến Thập Thất cười thiên chân vô tà, nhích lại gần mẫu thân, cọ cọ đầu, làm nũng: “Mẹ, Thập Thất rất nhớ người!”

Nhìn con trai chỉ tìm kiếm che chở lúc gặp rắc rối với nụ cười như thiên sứ kia, Lãnh Hạ sáng tỏ quét mắt qua người nào đó đang bắn lạnh khí.

Tiểu Ca Dao khóc mệt rồi thì yên tĩnh nằm trong lòng cha, mà nam nhân kia đang đen mặt, mây đen đầy đầu, lạnh khí bắn tung tóe. Trong đầu hiện lên mấy nghìn loại cực hình để hành hạ tên nhóc con kia, nhất là khi nhớ đến tiểu huynh đệ bị dọa sợ của mình liền từ mấy nghìn nâng lên đến mấy vạn.

Tiểu tử chết tiệt thiên lý không dung!

Chiến Thập Thất đang cọ cọ vào người Lãnh Hạ thì đột nhiên bị xách lên, nó lập tức vùng vẫy, giương nanh múa vuốt, kêu to: “Nếu người ném ta ra ngoài, ta sẽ lại vào!”

Như là cảm thấy còn chưa đủ độ uy hiếp, nó bổ sung: “Người ném một lần, ta lại vào một lần!”

Mỗ nam đang định vứt mỗ hài tử nào đó ra ngoài, lập tức giận dữ.

Sao hắn lại sinh ra một thứ khó chơi như thế!

Chiến Bắc Liệt thả lỏng tay cho nó rơi xuống, Chiến Thập Thất vững vàng đứng trên mặt đất, nhướn tiểu mày kiếm lên ném cho hắn một ánh mắt khiêu khích.

Hai người đều nhìn nhau không vừa mắt, đứng đó trợn mắt nhìn nhau, trong lòng đều âm thầm toan tính.

Một lúc sau, mỗ tiểu hài tử lén nhìn tiểu Ca Dao trong lòng nam nhân, cười tủm tỉm bắt đầu đàm phán: “Một tháng sau, để ta chăm sóc muội muội!”

Thật ra nó còn muốn nói là mẫu thân và muội muội đều thuộc về mình, nhưng nam nhân có dự vọng chiếm hữu quá mạnh này chắc chắn sẽ không đồng ý, có khi lại ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hơn nữa còn bị ném ra ngoài, nhớ lại lời hứa sau sự kiện đái dầm, nam tử hán đại trượng phu, nói được thì làm được!

Ừ, không thể cầm đá tự đập chân mình được.

Mỗ nam đấu tranh nhìn con gái trong lòng, nhìn a nhìn, cuối cùng cắn chặt răng: “Bảy ngày.”

Thật ra hắn cũng muốn nói, nằm mơ đi, nhóc con nhà người cút xa cho ta, nhưng tiểu quỷ này rất thông minh, không cho chút ngon ngọt thì chắc chắn sẽ quấy rầy không đi, vì tính phúc của bản thân đành hy sinh con gái một chút, buồn bán này cũng không phải là không có lời.

Thập Thất lập tức phản bác: “Hai tháng!”

“Năm ngày.”

“Ba tháng!”

“Ba ngày, người còn dám lằng nhằng, lăn nây ra ngoài cho lão tử!”

Chiến Thập Thất trừng mắt.

Chiến Bắc Liệt híp mắt.

Bốn con mắt nhìn nhau, tia lửa bắn tung tóe!

Một lát sau, hai cha con tươi cười ho khan một tiếng nhìn nữ nhân ở bên cạnh một cái rồi trăm miệng một lời: “Đi, ra ngoài trò chuyện một chút.”

Nói xong, một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, cùng quay ra cười lấy lòng với Lãnh Hạ, lớn cẩn thận đưa tiểu Ca Dao cho nàng, bé cọ cọ mẫu thân một cái rồi nhảy xuống giường, cả hai rất ăn ý, cười hì hì ôm vai bá cổ đi ra ngoài.

Kẹt... Cửa phòng mở ra.

Kẹt... Cửa phòng đóng lại.

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên tiếng động ầm ĩ, tiếng ra quyền xé gió, tiếng tay chân tấn công, tiếng binh khí leng keng, tiếng đồ vật đổ vỡ.....

Lãnh Hạ im lặng nhìn tiểu Ca Dao đang ngủ say trong lòng, rồi nhìn một vật thể đen nhánh trên giường, khóe miệng co giật.

“Đây có tính là.... bịt tai trộm chuông không?”

“Graooooo.....”

Bên ngoài uyển.

Một lớn một nhỏ, một đen một trắng.

Hai người đấu nhau long trời lở đất, ngay cả binh khí cũng dùng đến, làm cả uyển gà bay chó sủa, cát bụi mù mịt.

Trong khoảng thời gian này, Chiến Thập Thất rất cố gắng nên công phu tiến triển cực nhanh, kinh công độc ám khí đều có chút thành tựu, nhất là kinh công đã có phong thái của sư phụ, xuất quỷ nhập thần.

Đương nhiên Chiến Bắc Liệt sẽ không ra tay quá nặng với con mình, chọc chọc nhóc con, xoa xoa đầu nó, bẹo bẹo má, đá đá móng, đùa bắt diệp nhạc hồ.

Chỉ khổ cho hoa cỏ bên ngoài uyển.

Mấy chồi nụ vừa mới mọc đã bị bầm thây vụn đoạn, hóa thành những mảnh vụn xanh biếc bay bay trong không trung.

Cây lá hoa cỏ gạch ngói, trộn với nhau thành một đồng hỗn loạn.

Trên một cây đại thụ ở rất xa, dưới mấy cái lá cây hơi rung, có ba đôi mắt lén lút nhìn.

Cuồng Phong nghiêng đầu, tránh thoát ám khí vừa phóng đến — một cành cây.

Vỗ vỗ ngực, kinh hoảng: “Làm sao giờ?”

Thiểm Điện vò đầu, cẩn thận hỏi: “Hay chúng ta đi khuyên?”

“Phi!” Lôi Minh đập đầu hấn một phát, kinh thường: “Chỉ bằng chúng ta, còn không đủ cho họ nhét kê răng!”

Thiểm Điện xoa đầu, ai oán liếc mắt, nghĩ mãi mà vẫn không ra, liền mở to mắt vùng vẫy với hai người kia trông mong nhìn cửa phòng: “Tiểu Vương phi, ra đi ra đi ra đi.....”

Kẹt.....

Trời không phụ người có lòng, rốt cuộc, dưới lời khẩn cầu của tam đại ám vệ, cửa phòng đã mở ra như nguyện, bạch y nữ tử đang đứng trước cửa.

Một đen một trắng, một lớn một nhỏ, hai bóng người nhanh như chớp hòa hợp đứng cạnh nhau.

Mỗ nam từ ái xoa xoa đầu mỗ tiểu hài tử, cười gượng hai tiếng: “Con trai ngoan, công phu lại tiến bộ!”

Mỗ tiểu hài tử ra vẻ hưởng thụ cái xoa đầu này, cười tùm tùm đáp: “Đều là nhờ Phụ Vương dạy dỗ!”

Dứt lời, hai khuôn mặt giống hệt nhau quay sang chỗ mỗ nữ nhân, đồng loạt nhếch môi, lộ ra hai hàm răng sáng loáng, dưới ánh trăng lộ ra tia sáng rất chân chó.

“Tức phụ!”

“Mẫu thân!”

Mây liễu nhướn lên, Lãnh Hạ chậm rãi bước tới cạnh hai cha con, sờ đầu Thập Thất đầy mồ hôi, đưa tiểu Ca Dao cho nó, rồi híp mắt đảo qua hai người, lạnh lẽo hỏi: “Nửa tháng, có ý kiến gì không?”

Đầu lớn đầu nhỏ, đều lắc như trống bỏi.

Đùa à, nữ nhân bư hân nhất đã nói thế, ai dám phản bác?

Lãnh Hạ hài lòng gật đầu, kéo con cún đi lạc lớn vào phòng, nam nhân vui vẻ chịu đựng bị kéo vào, còn không quên ném cho thằng nhóc ngoài sân một ánh mắt đặc ý: Đấu với lão tử?

Chiến Thập Thất nâng muội muội đang ngủ ngon lên: Cũng thế!

Rầm!

Cửa phòng đóng lại, ngăn màn đấu ngầm giữa hai cha con.

Một lớn một nhỏ, lớn được tức phụ, nhỏ được muội muội, có thể nói là hài hòa vui vẻ.

Sau khi tiểu Thập Thất cười hì hì bế muội muội về phòng, trong viện lại khôi phỏng sự yên lặng.

Ánh trăng trong veo như nước.

Gió xuân phất qua, làm vụn hoa vụn lá, gạch vỡ, ngói nát..... cũng bay múa theo..... làm cho cảnh đêm thêm vài phần kỳ dị.

Trong không gian yên tĩnh, ba tiếng thở dài đầy sùng bái không hẹn mà cùng vang lên.

“Không hổ là thần tượng a, đối phó được với gia và tiểu chủ tử.....”

“Dễ như..... như rán trứng gà a!”

“Cái gì, rán trứng gà rất dễ sao?”

Ba tên ngu ngốc vì chuyện rán trứng gà dễ hay khó mà lại sa vào mờ mịt.

Đối với Lãnh Hạ mà nói, rán trứng dễ hay khó nàng không biết vì chưa bao giờ làm, nhưng bây giờ nàng biết, nàng thành trứng gà, bị mổ nam bóc vỏ.

Chiến Bắc Liệt liếm liếm khoe miệng, đặt nàng ở dưới thân, hai mắt nóng rực nhìn nàng: “Tức phụ, chúng ta nên tiếp tục chuyện đang làm dở!”

Lãnh Hạ thử chuyển động, nhưng không tránh nổi cái vật nặng trĩu trên người, cảm nhận được thứ gì đã đang lớn dần lên, hai mắt rực lửa của ai đó, một bàn tay to đã phủ lên thứ mềm mại của nàng, cảm giác ngứa ngứa lan ra khắp người, rút hết mọi sức lực của nàng.

Sau đó, bên tai vang lên giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tức phụ, ta yêu nàng.”

Không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ, thậm chí cũng không phải từ ngữ vô cùng cảm động, ba chữ vô cùng đơn giản, lại có một sức mạnh như vạn quân, đánh thẳng vào lòng nàng.

Lãnh Hạ đang mơ mơ màng màng thì đã bị mổ nam hưng phấn ôm lấy.....

Bóc vỏ, hưởng dụng!

Đêm.

Trong uyển đèn đã bị tắt, truyền ra những tiếng ngâm khê khàn, mổ nam nhân bên trong thừa dịp nữ nhân mơ màng màng, trên dưới trái phải sau trước..... thử bất diệc nhạc hồ.

Từng giọt mưa rơi xuống, nhẹ nhàng như cánh bướm, tí tách văng đầy đất.

Trong uyển triền miên, ngoài uyển rả rích.

Trận mưa xuân này cũng không bao lâu..... ít nhất.... lúc Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt tỉnh lại, mưa đã tạnh.

Nhưng mà hai người lại không ngờ, có một tin tức dường như mọc lên như nấm, chỉ trong một đêm đã mọc đầy ngũ quốc.....

Đoạn thứ hai

Edit: Kiri

Sau cơn mưa.

Với Chiến Bắc Liệt, không khí sau cơn mưa rất thoải mái, khiến hân hân lòng hưởng thụ sau một đêm chinh chiến.

Chiến Bắc Liệt ăn đủ thịt nên rất thỏa mãn, nhìn Lãnh Hạ đang ngủ say trong lòng, khóe môi không tự chủ cong lên, ánh sáng mặt trời vàng tươi phủ lên dung nhan say ngủ của nàng, làm mỗi nam không nhìn được mà hôn một cái.

Cái hôn này, làm Lãnh Hạ từ từ tỉnh lại.

Nàng khẽ động mi mắt, chưa kịp mở ra đã ôm lấy cổ Chiến Bắc Liệt, hôn trả lại hân một cái.

Nhất thời khiến một nam nhân đã ăn uống no đủ, cười y như một tên ngốc.

Mọi việc sau khi thức dậy đều giống như ngày thường, không có gì khác biệt.

Rửa mặt, thay y phục, dùng bữa, Chiến Bắc Liệt ân cần hầu hạ tức phụ, chỉ cần Lãnh Hạ dùng mắt ở đâu quá một giây, món ăn đó sẽ nằm ngay trong bát nàng, chỉ trong một lát, cả bát đã chất đầy thức ăn....

Lãnh Hạ nhìn không được mà giật giật khóe miệng, sờ mũi nói: “Ta không ăn hết nhiều như thế.”

Mày kiếm giường lên, hân vung tay chặn lời nàng: “Tức phụ, ta không thiếu tiền mà!”

Nhìn mỗi nam lúc nói ‘Không thiếu tiền mà’, cánh tay kia vung lên thật khí phách, hào hùng vạn trượng, khí khái vạn phần, làm Lãnh Hạ trợn trắng mắt.

Ai không biết, còn tưởng người này vừa làm chuyện gì tiêu tiền như nước!

Thật ra cũng chỉ là một quả dưa muối thôi!

Có thể thiếu tiền được không, sau khi Lãnh Hạ lấy phù dung bảo tàng về, trực tiếp khiến Đại Tần từ một tên ăn mày cháy túi thành nhà giàu mới nổi vàng bạc đầy người.

Tác dụng của số tiền này cũng được như nàng mong đợi, sửa đường trước tiên.

Sửa đường, bắc cầu, tu sửa đê đập, khiến Đại Tần từ trong ra ngoài phồn thịnh hân lên, bách tính cũng được cắt giảm thuế khóa, giúp dân chúng nghỉ ngơi hồi phục sau đại chiến Tần Hàn.

Cũng khó trách ngày ấy trở về, hồ ly mặt cười và văn võ bá quan lại cúi đầu khom lưng hỏi han ân cần với một Hoàng đế ngoại quốc như nàng, chỉ chưa coi nàng thành Bò Sát sống đón về nhà thấp nhang cúng bái thôi.

Ngay cả sau đó chiếm đoạt Tiêu Phượng lâu như thế, tên hồ ly kia cũng chỉ dám ai oán trong lòng, không dám nói gì.

“Khanh khách.....”

Một tiếng cười thanh thúy truyền đến, Thập Thất bế muối muối và dắt một con vật đen nhánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không hề che dấu sự kiêu ngạo, tiểu ưng màu lén liếc mỗi nam nhân, hai mắt đầy đắc ý.

Ngọt ngào cọ cọ vào người mẫu thân, đáng yêu gọi: “Mẹ..... a?”

Bóng đen chợt lóe lên, tiểu Ca Dao đã đổi chủ.

Mỗi nam lại nhảy về chỗ ngồi, ném cho nó một ánh mắt, muốn bao nhiêu đắc ý thì có bấy nhiêu đắc ý.

Chiến Thập Thất nổi giận.

Bàn tay nhỏ bé đập mạnh xuống bàn: “Người không giữ chữ tín?”

Chiến Bắc Liệt hời hợt nhún nhún vai, quay đầu hỏi tức phụ: “Chữ tín là gì?”

Lãnh Hạ nhìn trời: “Chưa từng nghe qua.”

Chiến Thập Thất trợn tròn mắt.

Dù có thông minh thế nào thì cũng chưa đến năm tuổi, sau khi cân nhắc trị số vũ lực giữa hai bên, mỗ tiểu hài tử chuyển sang chính sách dụ dỗ, tiểu ưng mâu đen láy chóp chóp, ra vẻ đáng thương nhìn mẫu thân, muốn dùng ánh mắt này để lên án làm đôi phu thê vô lương hổ thẹn.

Hai người trực tiếp không nhìn.

Cùng chơi đùa với tiểu Ca Dao, nhìn bé tươi cười mà trong lòng ngọt như mật.

Hai má phúng phính mềm mại làm hai người không nhịn được, mỗi người một bên, hôn một cái.

Khẽ liếc con trai đang buồn bực ở bên cạnh, Lãnh Hạ bật cười, hai người dịu dàng liếc nhau, không đùa nó nữa, trả tiểu Ca Dao lại.

Một hồi mưa xuân một hồi ấm áp.

Sau giờ ngo, ánh nắng ấm áp chiếu lên người và những tiếng ve bắt đầu kêu.

Lãnh Hạ nằm phơi nắng bên ngoài Thanh Hoan uyển, Chiến Bắc Liệt ở bên cạnh luôn cong cong miệng, tay thì lật sách nhưng mắt lại dính vào tức phụ, kéo cũng không kéo ra được. Tiểu Thập Thất ở bên cạnh thì ôm Tiểu Thanh lành lạnh, tiểu ưng mâu thoải mái híp lại thành hình trăng khuyết.

Tiểu hắc hổ ngâm cái nôi đung đưa đi quanh sân, dọa tám con bồ câu bay toát loạn, trong nôi vang lên tiếng cười thanh thúy, hợp với tiếng ve thành một khúc vui vẻ.

Đây quả là một cuộc sống hạnh phúc của một gia đình bốn người.

Nhưng bốn con bồ câu đưa tin bay từ bốn phía đến đã quấy rầy tất cả.

Chiến Bắc Liệt buông binh thư xuống, rút thư ra xem, mày kiếm dần dần cau lại, trong ưng mâu âm u tối đen, có vài phần nặng nề.

“Sao thế?” Lãnh Hạ cảm thấy có chuyện không ổn, nhướn mày hỏi.

Vừa xem đã lạnh mặt, hay cho Đông Phương Nhuận!

Nội dung của bốn bức thư này y hệt nhau, một tin tức như gió xuân chỉ trong một đêm đã bay khắp tứ quốc, ai cũng biết tin tức này.

Chắc chắn chưa đầy một ngày, Đại Tần cũng sẽ biết.

Nội dung rất đơn giản, Hoàng đế Đông Sở Đông Phương Nhuận, ái mộ Nữ hoàng Tây Vệ Mộ Dung Lãnh Hạ.

Một câu rất đơn giản nhưng bị kẻ cố ý suy ra vô số thứ, ở lễ đăng cơ bốn năm trước của Đông Sở, Sở hoàng tự mình rời cung nghênh đón sứ giả; trong bữa tiệc, khi đề cập đến chuyện Liệt Vương và Vệ Hoàng phu thê tình thâm, Sở hoàng nói đầy thâm ý; khi được Thái hậu đề cập việc đại hôn, Sở hoàng rõ ràng đã nói có người trong lòng, mà người đó chính là Tây Vệ Nữ hoàng; thân là trọng thần của Đông Sở – Ngự Sử Chu Nho Thân, đã hết lòng vì Sở bốn mươi năm, chỉ vì âm thầm ám sát Tây Vệ Nữ hoàng, mà bị Sở hoàng tru di cả nhà.....

Sau đó, tại lễ đăng cơ của Tây Vệ Nữ hoàng, Sở hoàng từng hào phóng tặng hai thành trì.....

Ba năm sau, chiến tranh Hàn Sở là do Tây Vệ Nữ hoàng gặp nguy hiểm, Đông Sở Hoàng đế mới châm ngòi chiến tranh, chỉ vì anh hùng cứu mỹ nhân.

Lãnh Hạ gập tờ giấy lại, nhìn Chiến Bắc Liệt, hai người không nói gì cười nhạt.

Giới cho câu anh hùng cứu mỹ nhân!

Lời bàn luận này từ nào cũng xác thực, lời lẽ hùng hồn, chứng cứ chuẩn xác, đang sôi sục trong dân chúng, ai cũng như thấy tận mắt, bắt đầu một truyền mười, mười truyền trăm.

Lãnh Hạ lười biếng nằm xuống trúc tháp, sắc mặt thản nhiên, khóe môi còn có nụ cười yếu ớt, không biết là trào phúng hay là tán thưởng, phượng mâu thì rất u ám.

Nàng lắc đầu nói: “Từ lễ đăng cơ bốn năm trước, ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng thấy hấn không có hành động gì nên không để tâm nữa. Không ngờ, mưu kế này hấn bày suốt bốn năm!”

Nhưng thật sự là do không thể hành động sao, một vũ khí tốt như vậy, chẳng qua là khi ký hiệp nghị hòa bình bốn năm trước, không thể dung thôi.

Chiến Bắc Liệt cũng không hề ghen, ứng mâu hơi híp lại, ngón tay trở gõ gõ trên mặt bàn, suy nghĩ cách đối phó.

Ào!

Một cơn gió lướt tới.

Tiêu Phượng hấp tấp chạy vào.

Mây liễu nhíu lại, hạnh mâu lo lắng, túm lấy Lãnh Hạ, vội kêu lên: “Lãnh Hạ, muội đã nghe nói chưa?”

Rất rõ ràng, nàng ấy cũng thu được tin tức!

Vừa rồi, sau khi nghe Chiến Bắc Diển phân tích, nàng vội vội vàng vàng thi triển khinh công lao đến đây, chỉ hận sao không sinh thêm vài cái chân nữa, nào ngờ lúc đến lại thấy hai người đang thanh thoi phơi nắng.

Tiêu Phượng cúi gập người, thở hồng hộc, giận mà không chỗ phát tiết.

Không đợi Lãnh Hạ trả lời, y bào màu xanh và màu tím cũng lao đến, Chiến Bắc Việt nghiêm nghị hỏi: “Nhị ca, Nhị tẩu, sao lại thế?”

Niên Tiểu Dao khoanh tay, rung chân, ngậm một nhánh cỏ non nói: “Tiện nam nhân kia, không phải là thích người sao?”

Nói thì nói thế nhưng vẻ mặt thì rõ ràng là hận không thể lột da rút gân Đông Phương Nhuận.

Hai người là nhân chứng trong lễ đăng cơ bốn năm trước, lúc đó cũng cảm thấy Đông Phương Nhuận rất kỳ quái, không ngờ hấn bày ván cờ này suốt bốn năm, làm bọn họ trở tay không kịp!

Nghĩ đến cái này, hai người đều rung mình một cái.

Một mặt thích Lãnh Hạ, một mặt tính kế Lãnh Hạ, lại còn ra vẻ hiền hòa đi cùng bọn họ, thậm chí còn tham gia cái buổi tranh đấu buồn cười kia....

Nam nhân này, thật là đáng sợ!

Lãnh Hạ nhún nhún vai, không hề kinh ngạc chút nào, cười híp mắt nói: “Các người nghĩ tất cả nam nhân trong thiên hạ đều họ Chiến sao?”

Không phải tất cả nam nhân, đều giống như ba huynh đệ Chiến gia, đối xử tình cảm, quang minh lỗi lạc.

Người kia quả thật có vài phần thật lòng, nhưng đừng nói là chỉ có vài phần, đến phụ thân huynh đệ hấn cũng ra tay được hưởng gì một nữ nhân, có lẽ hoàn cảnh khiến lòng hấn nguội lạnh, nhưng tính cách đó đã ăn sâu vào máu, kể cả cái thói quen tính kế người khác cũng đã khắc sâu vào xương tủy.

Người như vậy, nếu chọn giữa thiên hạ và tình cảm, không cần nghĩ cũng biết.

Nghĩ thế, ba nữ nhân đều thở phào một hơi, cũng may ánh mắt các nàng độc đáo, đều tìm nam nhân Chiến gia!

Chiến Bắc Liệt nghe thế liền tươi cười hơn hở, vuốt cằm đắc ý: “Chắc chắn là thế, nam nhân Chiến gia ta, tên tiểu tử cong cong vòng vèo kia sao có thể so sánh!”

“Mẫu thân...” Mỗ tiểu hài tử ôm Tiểu Thanh lớn gấp mười mấy lần lần nó, lon ton chạy tới.

Tiểu ưng mâu cong cong tranh công: “Thập Thất cũng họ Chiến!”

Chiến Bắc Liệt gõ đầu nó, bĩu môi: “Nếu không có lão tử, người họ Chiến cái rắm!”

Chiến Thập Thất trừng mắt.

Chiến Bắc Liệt lười phản ứng.

Lãnh Hạ xoa xoa đầu nó, gật đầu nói: “Ừ, đến khi Thập Thất trưởng thành, cũng phải thương tức phụ.”

“Các người còn có tâm tình nói đến cái này thì có vẻ là không hề gấp gáp.” Chiến Bắc Diễn chậm rãi đi vào.

Tuy hắn vẫn cười nhưng trong mắt thì lạnh như băng, nếu nói Đông Phương Nhuận ái mộ Lãnh Hạ, hắn tin tưởng, nhưng đời này có mấy người có thể vì tình yêu mà từ bỏ thiên hạ?

Nhất là vào lúc này, có thể hy sinh cái thứ ái tình nho nhỏ kia để chiếm lấy cả thiên hạ.

Hắn vừa nói, Tiêu Phượng đã nóng nảy: “Tức chết lão nương!”

Tiêu Phượng ngồi phịch xuống tháp trúc, chống nạnh kêu: “Các người có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không?”

Lãnh Hạ và Chiến Bắc Liệt cùng gật đầu như gà mổ thóc, bất đắc dĩ cười rộ lên.

Đương nhiên bọn họ biết.

Nếu bây giờ hòa bình, không có chiến tranh, bách tính an cư lạc nghiệp thì chuyện này cũng chỉ là đề tài nói chuyện phiếm ở các quán trà thôi, cười ha ha một tiếng là xong. Nhưng giờ, bách tính đang phải chịu cảnh chiến loạn mênh mông, hai người đã có trong tay bốn nước, tiếp theo sẽ là cuộc chiến cuối cùng hết sức căng thẳng với Đông Sở, vậy thì.....

Đây chắc chắn sẽ không còn là chuyện phong lưu của hai Hoàng đế!

Sức tưởng tượng của bách tính rất phong phú, hơn nữa còn có kẻ cố ý ly gián, chờ xem, hôm nay là Đông Phương Nhuận ái mộ Lãnh Hạ, ngày mai sẽ là chiến tranh do Lãnh Hạ gây nên, sau đó có lẽ Tây Vệ Nữ hoàng sẽ thành hồng nhan họa thủy, rồi cuối cùng có lẽ nếu Tây Vệ Nữ hoàng chưa chết, thiên hạ sẽ không được thái bình!

Không đến năm ngày, Lãnh Hạ sẽ trở thành đối tượng đả kích của khắp thiên hạ!

Chiến Bắc Liệt phân tích xong, Chiến Bắc Việt trừng mắt: “Nhị ca huynh đã biết thế, sao không nghĩ cách đi!”

Dù Tiểu bá vương lớn lên dưới sự che chở của hai huynh trưởng nhưng tốt xấu gì cũng là Đại Tồn Việt Vương gia, từ nhỏ đã được dạy dỗ nên rất miễn cảm với những điều này, sự nguy hiểm do điều này gây ra hắn hiểu rất rõ.

Bách tính nghi ngờ, lòng quân bất ổn, nếu Đông Sở phát binh vào lúc này thì Đại Tồn sẽ vô cùng bất lợi.

Chiến Bắc Diễn gõ đầu hắn một cái, kéo một cái ghế ra ngồi xuống: “Đệ quá nôn nóng, bao nhiêu năm vẫn thế!”

Trên thế gian này, thứ khó đẹp nhất, chính là lời đồn đại.

Bốn ám vệ không hẹn mà cùng gửi thư về đã đủ để nói lên, họ từng tìm cách trấn áp lời đồn nhưng không thành công.

Mọi người đều cau mày, ngay cả Chiến Thập Thất cũng nhíu mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

Việc cấp thiết nhất bây giờ là trước khi lời đồn đại lan truyền rộng hơn, phải đè xuống!

Bốp!

Tiêu Phượng vỗ bàn một cái: “Không thì chúng ta dán hoàng băng khắp thành, bác bỏ tin đồn này, không được thì dán khắp Đại Tồn..... lão nương không tin là dân chúng sẽ đi tin cái lời đồn nhảm kia mà không tin triều đình!”

Nói xong, hạnh mâu lóe sáng nhìn mọi người.

Chiến Bắc Việt sáng mắt lên rồi lập tức lắc đầu: “Hoàng tẩu, chúng ta đều đứng về phía Nhị tẩu, nếu triều đình dán hoàng băng, sẽ khiến bách tính cảm thấy giấu đầu hở đuôi.”

Niên Tiểu Dao vuốt cằm, cắn nhánh cỏ lâu bầu: “Rốt cuộc phải làm thế nào để ngăn chặn chuyện này đây.....”

“Ngăn chặn.....” Chiến Bắc Diễn ngẫm nghĩ hai từ này, rồi đột nhiên nheo mắt lại, gương mặt đa mưu túc trí.

Bộ dáng này, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ai mà không biết hồ ly mặt cười này, đầu óc cong cong vòng vèo không kém Đông Phương Nhuận tý nào!

Tiêu Phượng nghếch cổ sang tò mò hỏi: “Hồ ly, ngươi có cách?”

Mỗ Hoàng để cười gian trá: “Nếu không đề xuống thì sao?”

“Ngươi ngốc à?” Tiêu Phượng dí tay vào trán hắn, nước miếng tung bay: “Không đề xuống thì để lời đồn lật lại sao?”

Đột nhiên, hạnh mâu chớp, rồi lại chớp, nàng chợt quay đầu lại, nhìn vào phượng mâu trong trẻo của Lãnh Hạ.

Tiêu Phượng nhảy dựng lên, nhào vào lòng Chiến Bắc Diễn, giơ ngón tay cái lên, cọt cọt: “Hồ ly, ngươi giỏi nhất!”

Lãnh Hạ cười nhạt một tiếng, liếc nhau với Chiến Bắc Liệt.

“Nếu không đề xuống thì để lời đồn lật lại!”

192. Q.3 - Chương 35: Đại Kết Cục (trung)

Edit: Kiri

Tây Vệ.

Sáng sớm.

Trong tiếng gà gáy sớm, Lý Tam phấn chấn thức dậy.

Hắn ở Bạch Vân thôn xa xôi, đời đời sống bằng nghề nông, lúa mạch nhà hắn cao nhất, bò cũng khỏe mạnh nhất, trong thôn xóm nghèo này có ruộng có bò thì cũng coi như phú hộ một phương. Ngày ngày thức dậy tưới nước bón phân cho bò ăn, tưởng tượng ruộng lúa mạch cao lớn lên, bò càng ngày càng khỏe mạnh, vui vẻ ngâm nga vài điệu dân ca rời khỏi nhà.

Bên ngoài hàng rào, con chó vàng vẫn thường lười biếng nằm im nay lại sủa luôn miệng, đuôi vẫy vẫy.

Không đợi Lý Tam đi tới đã sập lại gần, cắn vào ống quần hắn, kéo hắn về phía hậu viện.

Vừa nhìn đã hoảng sợ!

“Bò của ta a!”

“Bò của ta!”

Về mặt hắn như bị sét đánh, hắn không dám tin nhìn con bò của mình nằm vật dưới đất, ngơ ngác hồi lâu rồi òa khóc lao về phía thi thể của con bò kia, hét lớn: “Trời phạt a!”

Dân làng nghe tiếng liền vội vã chạy tới.

“Có chuyện gì thế?”

“Chết.... chết rồi?”

Mọi người thấy rõ tình hình liền khó tin đứng bất động, đột nhiên có người kinh hoàng kêu to: “Đều là do là yêu nghiệt làm hại!”

“Gần đây.... không phải đã hết rồi sao?”

“Nghịch chương a.... sao làng ta cũng bị liên lụy rồi?”

“Là do yêu nghiệt không chết nên trời lại tức giận rồi!”

Trong những tiếng khóc tiếng oán thán, có người nói: “Hừ! Nếu mấy lời này bị người ngoài nghe được, các người còn muốn sống không?”

Lý Tam ôm cổ con bò, khóc ròng: “Ta phải sống thế nào bây giờ!”

Người nọ kéo hẳn ra: “Đừng nói nữa, nghị luận chuyện Hoàng gia là tội mất đầu đấy!”

Có người tỉnh táo ra vài phần, run rẩy nhìn con bò đã cứng ngắc kia, không tận mắt nhìn thấy súc vật chết sẽ không thật sự cảm nhận được loại sợ hãi này, loại sợ hãi bị trời phạt vì yêu nghiệt.

Trong trầm mặc, có người đề nghị: “Vào thành, bán đi....”

Thôn Bạch Vân ở giữa hai thành nhỏ, chỗ này cực kỳ hẻo lánh, Lý Tam dù có đau buồn cũng chẳng còn cách nào khác, thời tiết nóng bức thế này thì phải cố mà bán được giá tốt trước khi con bò này bị hỏng.....

Hắn nhanh chóng mượn cái xe đẩy tay duy nhất trong làng, đẩy con bò vào thành.

Đây cũng là sự khác biệt giữa người giàu và người nghèo, con bò làm bạn nhiều năm đã chết, kể sinh nhai bị chặt đứt mất một nửa, người giàu thì sẽ thương xuân thu buồn mà người nghèo thì sẽ lập tức lựa chọn cách có lợi nhất, chẳng có gì quan trọng bằng sinh tồn cả.

Đồ tể trong thành thương xót hẳn nên trả một cái giá hợp lý.

Hắn dấm bóp hai chân đã chạy suốt một ngày, khắp khềnh quay về theo đường cũ, phía sau vang lên những tiếng chạt liên tục, Lý Tam cười khổ.

Đột nhiên, có tiếng ngạc nhiên vang lên: “Đây là cái gì thế?”

Hắn quay đầu lại thì thấy đồ tể vừa mới mổ đôi con bò ra, trong bụng nó lại có một quyển thẻ tre!

Thẻ tre bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi, sau khi đồ tể kia dùng khăn lau thật sạch thì có thể thấy được bốn chữ cổ kính, nhưng những người nghèo khổ như bọn họ cũng không biết đó là gì, chỉ cảm thấy có vài phần tang thương.

Rất nhanh, dân chúng xung quanh đều nghe tiếng mà xông tới.

Trong bụng bò có thẻ tre quả là một chuyện đáng ngạc nhiên.

Càng ngày càng nhiều người vây lại xem, bàn luận rất sôi nổi, có người đoán mấy chữ trên thẻ tre này là yêu nghiệt chọc trời phạt, có người đoán là thần tiên hiển linh, nói chung thì đều liên quan đến thần ma cả.

Trong thành có không ít người có học thức nhưng đều lắc đầu thở dài, không hiểu mấy chữ đó là gì.

Càng ngày càng nhiều người, cuối cùng gần như toàn thành đều tụ lại, thậm chí kinh động cả quan phủ.

Cuối cùng, mọi người mời một vị đại nho có học thức nhất đang sống ở ngoại ô đến.

Ông vuốt râu, thư thả bước vào.

Trong ánh mắt lo lắng và mong đợi của dân chúng, ông nhận lấy thẻ tre hơi nhuộm đỏ, chậm rãi xác định loại chữ mà ông cũng không tinh thông lắm, một lát sau nói: “Sinh —— vu —— canh —— tân ——”

“Sống ở canh tân?”

Bách tính vội vàng hỏi: “Có nghĩa là gì, còn nữa không?”

Đại nho vuốt râu bí hiểm nói: “Không còn gì nữa, chỉ bốn chữ, sinh vu canh tân!”

Ngay lập tức, vô số tiếng thảo luận lại vang lên.

Bách tính trong thành đều lầm nhấm bốn chữ này, khi mà họ còn chưa hiểu được mấy chữ đó có nghĩa là gì thì ở một nơi khác, toàn thành đã coi là thần tích mà cúng bái.

Đại Tần.

Vô số người nháo nhào chạy về phía Nhàn Thu hồ.

Trong tình cảnh hỗn loạn, thi thoảng còn có vài tiếng nói vang lên.

“Mau lên mau lên!”

“Không kịp bây giờ!”

“Kỳ quan trăm năm khó gặp a!”

Dòng người nối dài không dứt, thậm chí còn có không ít quan lại phú thương ngồi xe đi về phía Nhàn Thu hồ.

Gió hè thoang thoang thổi qua làm bay bay tà liễu, cánh liễu rủ phất qua làn nước gợi lên những sóng nước lăn tăn, mặt hồ xanh phản xạ nắng vàng đẹp không sao tả xiết.

Nhưng bây giờ, chẳng ai rảnh rỗi đi thưởng thức cảnh đẹp này của Trường An.

Bao nhiêu bách tính vây quanh hồ, bọn họ đều quỳ dập đầu, những người mới đến nhìn mặt hồ ngơ ngẩn một lúc rồi cũng quỳ theo, vừa dập đầu vừa sợ hãi hô: “Trời giáng thần tích a!”

“Nhất định là.... trời cao hạ chỉ a!”

Trong những tiếng hô sợ hãi của bách tính, một tiếng lanh lảnh như tiếng chim vang lên, sau đó một bản hòa ca chim hót bay vút lên tận chín tầng mây.

Chỉ thấy giữa Nhàn Thu hồ rộng lớn, có gần nghìn con chim bay tà tà mặt nước, bỗng nhiên, lại một tiếng kêu như chim hót vang lên, mấy con chim như có thần trí, đều vỗ cánh bay lại một nơi.

Có người kinh ngạc: “Chúng nó..... chúng nó.....”

Có người dụi dụi mắt: “Đó là chữ!”

“Chim bay tạo bốn chữ kia!”

Mọi người đều nín thở nhìn về phía đó, người không biết chữ thì cực kỳ nôn nóng, rất sợ bỏ lỡ mất ý chỉ của trời, người biết chữ thì khổ không thể tả, chữ xưa thế này, họ cũng không biết nhiều.

Trong những tiếng ồn ào, một vị đại nho lẩm nhẩm một câu, rõ ràng rất nhỏ nhưng mọi người đều nghe thấy:

“Lạc —— vu —— mậu —— kỷ ——”

Bách tính Tây Vệ cung phụng thẻ tre, thậm chí ngay cả những thành trấn gần đó nghe đồn cũng chạy đến bái lạy.

Bách tính Đại Tần thì vẫn nhìn đàn chim, dập đầu cúng bái, coi bốn chữ này như lời răn dạy mà suy ngẫm.

Trong lúc ấy, ở Bắc Yến cũng có một thần tích được bách tính quỳ lạy.

Tuyết sơn.

Đỉnh Tuyết sơn băng lạnh quanh năm, là nơi mà người Bắc Yến nào cũng cho là nơi Sơn thần ở, hàng ngày bọn họ cố trèo lên Tuyết sơn, dâng hương lễ bái ở nơi cách đỉnh núi một khoảng rồi nói lên nguyện vọng của mình.

Hàng năm hàng tháng, đều như vậy.

Mà sáng sớm hôm đó, cũng Tuyết sơn, cũng đường núi, cũng lạnh lẽo.

Dân chúng mặc áo bông dày cộp, vâng theo sợ thờ phụng trăm ngàn năm qua của họ, cố chịu sự lạnh lẽo ở đây, hàng ngày leo lên Tuyết sơn, ba bước cúi người vái, bảy bước quỳ xuống lạy.....

Bỗng nhiên, nổ ầm một tiếng.

Một bách tính chợt quỳ xuống, liên tục dập đầu về phía đỉnh núi, đây không phải là cúng bái, lúc hấn đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kích động.

Mọi người đều nhìn theo, thì thấy trên đỉnh núi, vô duyên vô cớ vô thanh vô tức xuất hiện một tấm bia đá!

Lần lượt từng người cũng quỳ xuống theo, chỉ trong nháy mắt, khắp Tuyết sơn toàn người quỳ lạy.

Bia đá kia sừng sững trong băng tuyết, gió lạnh ùa qua thổi bay tuyết đọng trên đó, bốn chữ được khắc sâu trên tấm bia từ từ lộ ra.

Trong nét khắc cứng cáp, lộ ra vẻ thần bí.

Bọn họ run rẩy, dần dần chuyển sang nghẹn ngào, rốt cuộc Sơn thần cũng truyền chỉ cho bọn họ sao?

Tất cả mọi người rưng rưng nước mắt, cúi đầu lạy rồi cùng đọc:

“Thước —— khởi —— nhâm —— quý ——”

Cũng như thế, tại Nam Hàn.

Mùa hè trời nắng chang chang, không khí cũng ẩm ướt đầy hơi nước.

Ngoài hơi nước, còn có lửa cháy rừng rực!

Mỗi thành trấn đều tự nhiên có vài cánh rừng tự bốc cháy, khói đen phủ khắp cả một khoảng trời.

Nam Hàn nhiều cây cối, bình thường mùa hè cũng có chuyện như vậy, đối với bách tính Nam Hàn mà nói, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, chỉ cần có chỗ cháy họ liền toàn sức dập lửa, nếu không lửa mà lan ra thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Mà trăm ngàn năm qua, vẫn cứ như thế, lửa rất ít khi lan ra, chứ đừng nói là như bây giờ, nhiều nơi cháy cùng một lúc.

Ngước mắt nhìn lên thì toàn bộ Nam Hàn, nơi nơi là khói, lửa đỏ tận trời!

Dân chúng hoảng hốt lo sợ, kêu gào dập lửa, đột nhiên ngáy ngẩn cả người.....

Lửa đang cháy hừng hực kia lại tự dừng tắt, đợi khói tan đi thì chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Bọn họ xông lên phía trước, không biết là ai kêu lên một tiếng: “Có chữ viết!”

Quét hết tro tàn đi thì mấy chữ cổ xuất hiện trước mặt mọi người.

Có người nhỏ giọng thì thầm: “Thanh —— chấn —— bính —— đình ——”

==

Khi bốn nước đang kinh ngạc và mờ mịt về thần tích....

Thì ở Đông Sở lại vô cùng sung sướng, phố lớn ngõ nhỏ đều tự phát treo đèn lồng, không khí này còn vui mừng hơn cả đón năm mới, ai ai cũng đang nói chuyện mới xảy ra sáng nay.

Một chuyện vui!

Hoàng cung.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu đang ngồi trên ghế cao, tay cầm chén trà đang bốc hơi nghi ngút, trong làn hơi nước, mặt bà vẫn dịu dàng như trước, cung trang quý phái.

Tổng quản thái giám đứng ở dưới đang hưng phấn bẩm báo, nói luôn miệng.

Bà hơi ngẩng đầu lên, bình thần nhíu mi: “Thật sao?”

Thái giám liên tục gật đầu, mi phi sắc vũ: “Là thật! Nương nương, người không nhìn thấy nha, con rùa cực kỳ to lớn, bò lên bờ làm kinh động không ít ngư dân đang bắt cá, bọn họ tò mò nhìn thì thấy trên mai rùa có chữ!”

Hấn nói như thể nhìn thấy tận mắt vậy.

“Chữ kia cong cong ngoằn ngoèo, hơi giống vân trên mai rùa, dân chúng không hiểu nhưng đều cảm thấy cái này không phải đơn giản, không biết chữ cũng biết đây chắc chắn là thần tích a! Càng ngày càng nhiều người nghe tiếng chạy tới, thậm chí kinh động cả Tri phủ đại nhân, rồi cả Đại học sĩ cũng chạy đến, vừa nhìn liền kinh hoàng, người thử đoán xem đó là chữ gì?”

Thái hậu mặc dù thấy lạ nhưng cũng không quá hứng thú, khoát khoát tay cầm chén trà lên nhẹ nhàng thổi.

Thái giám vỗ đùi một cái, kích động nói: “Tứ hải quy nhất!”

Choang!

Chén trà rơi xuống đất vỡ nát, Thái hậu cũng không thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm thái giám, kích động hỏi: “Thật?”

Thái giám vui mừng đáp: “Là thật thưa Nương nương! Bốn chữ, tứ hải quy nhất, chuyện vui, cực kỳ vui. Chuyện này đã truyền khắp Biện Vinh thành rồi, dân chúng rất phấn khởi, phố lớn ngõ nhỏ đều treo đầy đèn lồng, chuyện này không ai không biết! Nhất là trong quân, sĩ khí dâng cao, rõ ràng là hiện tượng tốt a!”

“Thái hậu nương nương nghĩ xem, sao tự nhiên rùa lớn lại bò lên bờ, trên mai còn có chữ cổ, nhất định là rùa thần a! Trời xanh hạ chỉ, báo trước ngày Đông Sở chúng ta, Hoàng thượng chúng ta xưng bá thiên hạ sẽ không còn xa nữa!”

Thái giám nói liền thoảng, Thái hậu cũng rất mừng rỡ, nhìn về phía bên ngoài cung, như là cảm thấy những tiếng reo hò của bách tính.

“Tứ hải quy nhất, vũ nội giai thần!”

Bà gật đầu, vui mừng cười nói: “Nghe nói trận chiến trước thua Đại Tần, lần này, hải quân nhất định sẽ càng phần chấn!”

“Con rùa kia đâu?”

“Bẩm nương nương, thờ cúng, đưa lên Thanh Long Tự, bách tính thay phiên quỳ lạy.”

Hỏi đáp thêm vài câu nữa rồi bà cố kìm nén tâm tình, lại hỏi: “Hoàng thượng có tin tức gì không?”

Thái giám ngượng ngùng ho khan một tiếng, thận trọng khuyên giải: “Không có, Thái hậu nương nương đừng lo lắng, Hoàng thượng làm việc có chừng mực.”

Khuôn mặt dịu dàng chợt trầm xuống, nét mặt vốn cười giờ trở nên giận dữ: “Có chừng mực..... lòng cánh nó cứng cáp rồi, giờ làm gì cũng không cần báo cho Ai gia nữa, biến mất liền ba tháng, tốt.... tốt!”

Mặc dù trong lòng có chút lo lắng cho an nguy của con trai, nhưng càng nhiều là sự tức giận vì bà đã không thể nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Chung hoạn nạn lại không thể chung phú quý!

Năm xưa mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, đấu tranh trong cung cấm thâm sâu này, giờ đã thành quá khứ.

“Ngày xưng bá thiên hạ đã không còn xa, đến lúc đó, Hoàng thượng là bá chủ thiên hạ chân chính, càng không cần để người làm mẹ này vào trong mắt!”

“Nương nương đừng tức giận, Hoàng thượng...”

Thái giám đang muốn khuyên giải thì bà đã cắt lời hắt, cắn răng hỏi: “Liên nhi đâu? Đã mấy ngày không gặp, giữ được mạng liền không cần thỉnh an Bốn cung sao?”

“Nương nương bớt giận, Liên Công chúa đang ở trong quân doanh, nghe nói là có mặt chỉ của Hoàng thượng, bận rộn... việc công, đã nhiều ngày chưa hồi cung.”

Cũng trong lúc đó, quân doanh.

Trong quân doanh hải quân Đông Sở, có một nơi cực kỳ thần bí, dù là binh lính, nếu chức vị của người không đủ cao, người không được tín nhiệm thì không thể biết nơi đó để làm gì và có ai ở đó.

Nơi đó, là cấm địa!

Mà lúc này, bên ngoài căn lều thần bí, có không ít tướng lĩnh đang tụ tập, sắc mặt hồng hào vui mừng khôn xiết, ánh mắt bình tĩnh nhìn rèm cửa dày, không dám bước vào.

Rèm được xốc lên một góc, một nữ tử xinh đẹp bước ra.

Ngay lập tức, ánh nắng dường như cũng ảm đạm đi vài phần, các tướng lĩnh si mê nhìn nữ tử vừa bước ra, thần trí đều bị hấp dẫn.

Đảo qua mọi người một lượt, Liên Công chúa kiêu ngạo hất cằm, giọng nói không có chút độ ẩm: “Đứng đây làm gì?”

Chỉ một câu này, các tướng lĩnh liền giật mình bừng tỉnh, bước lên bấm báo chuyện thần tích.

Một người hỏi: “Công chúa, có cần đi xem rùa thần không?”

Nàng giữu cột nhếch môi, vẻ mặt giống Lãnh Hạ vài phần, cũng là kiêu ngạo từ trong xương tủy, sự kiêu ngạo này không liên quan đến thân phận, không liên quan đến địa vị, mà là tự tin, ngông cuồng về bản thân.

Nàng thần nhiên nói: “Không cần, nghe nói trận chiến đầu tiên, thủy quân của chúng ta...”

Các tướng lĩnh khúm núm gật đầu, vẻ mặt cực kỳ cung kính, cấm địa này bọn họ cũng không biết nhiều, chỉ biết Hoàng thượng rất nhiều người tài về đây, khi Hoàng thượng đăng cơ, tất cả Hoàng tử và Công chúa đều phải tuần táng theo Tiên hoàng, chỉ có Liên Công chúa này được giữ lại.

Mà nơi này, cũng biến thành địa phận của Liên Công chúa.

Bọn họ cũng không biết Liên Công chúa này có tài đức gì, nhưng Hoàng thượng rất hậu đãi nàng, nghe nàng nói thế, giọng của họ không tự chủ mà thấp xuống: “Vâng, Công chúa, trận chiến đầu tiên với Đại Tần, chúng ta thất bại, Đại Tần quá mức đề tiện, phái người đục đáy thuyền, đến lúc chúng ta truy kích, bọn họ đã chạy mất rồi.”

Nàng nhìn phía xa đang vui mừng vì thần tích rồi lại quay đầu lại nhìn căn lều, giống như nhìn thấy thành quả mấy ngày nay nàng làm được, nở nụ cười: “Đánh một trận mà thôi, đợi Hoàng huynh quay về....”

Nụ cười này, lại khiến vô số người ngơ ngẩn.

Nàng nhìn về phía Đại Tần, dùng một loại ánh mắt coi rẻ mọi thứ, xoay người, vén màn bước vào trong.

Gió khe thoáng qua, làm bay ra một mùi gay mũi, thổi tan một giọng nói lạnh như băng.

“Chẳng phải là tứ hải quy nhất sao....” Sáng sớm.

Lãnh Hạ mơ màng tỉnh dậy trong ánh nắng sớm và tiếng ve kêu mùa hè.

“Đại Tần tiểu nhi, Đông Sở ta nhận được ý chỉ của trời cao, biết là nói gì không?”

“Tứ hải quy nhất, Đông Sở chúng ta sẽ thống nhất thiên hạ....”

“Có yêu nghiệt tồn tại, vận mệnh của Đại Tần đã hết a!”

Chiến Bắc Liệt đã không còn ở đây, chỉ nghe thấy những tiếng la hét đình tai nhức óc bên ngoài, Lãnh Hạ nhướn mày, tiếng động kia lúc xa lúc gần rõ ràng là cách đây rất xa: “Cuồng Phong.”

Có ba cái đầu thò vào.

Lãnh Hạ vẫy tay: “Có chuyện gì thế?”

Ba người nhảy vào, Thiểm Điện quệt miệng, tức giận nói: “Vương phi, rạng sáng nay Đông Sở tấn công lần thứ hai, gia sự đánh thức người nên đốt chút hương an thần.”

Lãnh Hạ cười rộ lên, hai quân đang giao chiến chứng tỏ mấy tiếng la hét kia vang lên ở biển Sở, nơi đó cách đây phải nửa ngày đi đường, thế mà ở đây vẫn nghe thấy, chắc chắn là hải quân Đông Sở đang cực kỳ phấn khởi.

Nàng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ba đôi mắt lóng lánh nhìn mình.

Ba người Cuồng Phong tò mò không thôi, mấy chuyện ở ngũ quốc đều là do Tiểu Vương phi truyền tin cho những người phụ trách cứ điểm làm, ba người bọn họ cũng không trực tiếp tham dự, kết quả là, cả ba đều rất khó chịu với mấy cái thần tích kia.

Lãnh Hạ nhún nhún vai: “Đừng hỏi ta, ta chỉ truyền mấy câu kia cho bọn họ và nói là muốn có hiệu quả thế nào thôi, còn lại đều do họ tự làm. Đám chim kia chắc là do Vô Ảnh tìm người thuần chim làm, bia đá thì dễ rồi, chỉ cần bố trí một cơ quan là được, tám thẻ tre trong bụng bò thì còn dễ hơn, chỉ cần hành động của đồ tể nhanh gọn chính xác..... à, chữ trên mai rùa thì quả là sáng tạo.”

Lãnh Hạ không khỏi nhớ lại Chung Mặc đã từng gặp một lần, việc này cực kỳ cơ mật, nhất định là do tự hấn làm, nam nhân trầm ổn ít nói kia lại phải ôm rùa biển, khắc chữ trên lưng nó.....

Chặc chặc chặc, hình ảnh này rất rung động.

Ba người Cuồng Phong cũng nghĩ tới điều này, khóe miệng giật một cái, rơi một giọt lệ chua xót cho Chung Mặc.

“Ta nghe thấy rồi nhá!”

Kèm theo tiếng nói triền miên kiêu mị kia, một cái đầu thò vào, ném ôi người trong lều một cái mị nhãn: “Ta nghe thấy rồi nhá, thì ra là do người giữ trò!”

Lãnh Hạ cười híp mắt bẻ bẻ tay, tiếng gân cốt răng rắc làm ảo lả sợ hãi định chạy.....

“Nghe được liền diệt khẩu!”

Lãnh Hạ ra lệnh một tiếng, Cuồng Phong lập tức túm lấy hấn như túm gà, Lôi Minh Thiểm Điện cười gằn lôi đi diệt khẩu.

Vừa đi vừa đảm bảo: “Vương phi, chúng ta làm việc cứ yên tâm.”

Hoa cô nương lẩm bẩm: “Lãnh Hạ người không có tính người a! Ta ngàn dặm xa xôi tới thăm người, người lại ném ta cho ba nam nhân, hoa cúc khuê nữ của ta.... a, đừng đánh mặt! Lôi Minh đừng đánh mặt ta.... a! Thiểm Điện nếu người dám nhét cái tất thối kia vào miệng thơm ngào ngạt của ta, ta sẽ..... á! ưm ưm ưm ưm.....”

Lãnh Hạ húp thử một thìa cháo trên bàn, chép miệng một cái, tuy rằng đã lạnh nhưng vị không tệ, chắc là do Chiến Bắc Liệt tự làm.

Nàng nhàn hạ cười: “Họa là từ miệng ra!”

Một lúc sau, ba bóng người che đùng quần lao đến, vẻ mặt hoảng sợ, như là đại cô nương gặp phải biến thái, vừa chạy vừa thét to: “Vương phi a, chúng ta muốn diệt khẩu nhưng không đỡ được móng heo a!”

Ngay lập tức, ba người đều biến mất.

Lãnh Hạ chớp chớp mắt, kính nể nhìn tốc độ ba người biến mất, lại càng kính nể nhìn về Hoa cô nương đang chậm rãi đi tới, vạt áo mở rộng rủ xuống, lộ ra một phần ngực trắng nõn, chuông nhỏ ở mắt cá chân kêu leng keng, hấn phun cái tất ra rồi ai oán thở dài: “Ta mới sờ soạng hai cái.”

Phụt....

Một ngụm cháo bị phun ra.

Lãnh Hạ nghĩ tới chỗ mà ba người kia vừa che, khóe miệng giật liên tục, cái tên bịp bợm này, thật sự ra tay à?

Ba người Cuồng Phong vừa chạy đi thì tiểu Thập Thất đã vui vẻ bước vào.

Tiểu tử kia cười hì hì: “Mẫu thân, các thúc thúc làm sao vậy?”

Lãnh Hạ thở dài, rồi lập tức nở nụ cười rất chân thành, đương nhiên không thể nói cho nó là ba tên ngu ngốc kia phụng mệnh diệt khẩu nhưng ngược lại còn bị Hoa cô nương phi lễ, chuyện không thuần khiết như thế đương nhiên không thể nói cho con mình được, nhất là khi thấy tên ẻo lả kia hưng phấn muốn nói lại thôi thì một ánh mắt sắc nhọn bắn qua.

Nàng đáp: “À, bọn họ vội vã đi xem tình hình chiến đấu.”

Tiểu Thập Thất không hề nghi ngờ, quay sang nhìn Hoa Thiên: “Hoa cô cô, người cũng ở đây?”

Không đợi Hoa cô nương kích động đi bẹo má nó, mỗi tiểu hài tử đã nhào vào lòng mẫu thân, tổ cáo: “Mẹ, muội muội bị Nhị thúc thúc chiếm đoạt!”

Lãnh Hạ kinh ngạc: “Hả, không phải hắn đang dưỡng thương sao?”

Ngày đó, sau khi Chiến Bắc Liệt nghe được chuyện ‘nửa cha con’ liền kêu gào la hét đòi diệt khẩu, không biết là tức giận vì tính chiếm hữu quá mạnh với con gái hay là tức giận vì oán khí tích cọt qua nhiều năm nhìn Lăng Tử không vừa mắt, nói chung ngày đó mỗi nam nổi giận cực kỳ hung bạo, Đại Tần Chiến thần từ trước đến nay đều đánh ngang tay với Lăng Tử, thế mà giờ lại có thể đuổi theo đánh hắn hoa rơi nước chảy.

Mộ Đại thần y gãy xương, cực bình tĩnh nấn lại xương ỳnh, khó hiểu nhìn nam nhân đánh mình rồi ngơ ngác về lều dưỡng thương.

Mà chuyện này, mỗi nam nhân đánh thoải mái xong liền kết thúc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn cướp được con gái về.

Còn hôm nay, Chiến Bắc Liệt mới ra biển chỉ huy, thế mà con gái nàng lại bị cướp rồi sao?

Lãnh Hạ không khỏi nhớ tới lời đại sư Thanh Long Tự nói, nửa cha con.....

Lãnh Hạ thở dài.

Mỗi tiểu hài tử mím môi, chọc chọc ngón tay: “Muội muội tự đi qua.....”

Lãnh Hạ nhìn trời.

Nàng còn chưa vỡ xong thì Thập Thất đã nói tiếp: “Muội muội thật là bá đạo, không cho ai tiếp cận Nhị thúc thúc...”

Lãnh Hạ đập bàn.

Được rồi, đứa con gái này quả là con của nàng và Chiến Bắc Liệt, điểm này cực kỳ giống cha nó, dục vọng chiếm hữu rất mạnh, hơn nữa nhìn trũng là lập tức ra tay, mau chuẩn ngoan!

Mới hơn sáu tháng tuổi mà đã tự định chung thân rồi.

Éo lả kia ở bên cạnh cười run rẩy cả người, Lãnh Hạ hung tợn lườm hắn, âm trầm hỏi: “Thác Bạt đâu?”

Hoa Thiên lập tức ngừng cười, ai oán nhìn nàng, vắn vò cái khăn tay: “Tên đó, lại đòi đi tìm A Tuyên quyết đấu! Trong cơn tức giận ta trốn đi..... à không!”

Cười rất chân thành và vô tội: “Là do ta lo lắng cho người nên tới thăm!”

Lãnh Hạ lười phản ứng với hắn, trong đầu đã có thể thấy được tình trạng thảm hại của Đại Tần tài thần.

Hình như Mạc Tuyên không biết công phu, một nam nhân khỏe mạnh võ công cao cường đi tìm một nam nhân yếu đuối tay trái gà không chặt để quyết đấu, nàng hơi hả hê nheo mắt lại: “Chắc chắc chắc...”

“Hắt xì!”

Ở ngàn dặm xa, tên nam nhân yếu đuối bị nam nhân khỏe mạnh đá văng cửa Ngự thư phòng Hoàng cung, vọt vào đánh một trận rồi phủi mông rời đi, thị vệ Hoàng cung cũng không bắt được, đang nổi giận lôi đình suýt thì bẻ gãy cả bàn tính mà vẫn chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, hắt hơi một cái.

Vết xanh xanh tím tím đầy trên mặt, hấn rên rỉ kêu đau, nằm trên giường cắn răng nói: “Đừng để bản công tử bắt được người!”

Bây giờ mỡ tài thần, trong đầu toàn ảo tưởng về chuyện lột da rút gân nam nhân cao lớn nào đó, đương nhiên không biết, lần sau khi gặp lại Thác Bạt Nhung.....

Lại bị đánh!

Đương nhiên, những chuyện này là nói sau.

Mà lúc này, Lãnh Hạ nhìn Hoa cô nương thiên kiều bá mị, khuôn mặt yêu mị hàm xuân tươi cười, hai mắt đảo a đảo, rõ ràng là đang phơi phới niềm vui, nhìn là biết người này đang kiêu ngạo.

Ngoài lều lại vang lên những tiếng la hét ầm ĩ và tiếng binh khí va chạm.

Tiểu Thập Thất khó chịu bĩu môi, năm tuổi đã đủ để nó hiểu ý tứ của mấy lời thóa mạ kia, tuy rằng thấy mẫu thân cũng không giống như là quan tâm nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Lãnh Hạ xoa xoa đầu nó, ôm con trai vào lòng.

Giọng nói dịu dàng: “Cũng không mất được bao lâu nữa đâu, nhân dịp còn có thể nghe thì nghe đi, có vài lời mất rất sáng tạo.”

Phì một tiếng, mỡ tiểu hài tử bật cười.

Nằm lên đùi mẹ rồi ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Một làn gió thơm phả vào mặt, Hoa Thiên thò đầu vào tò mò nhìn chăm chăm nàng, buồn bực hỏi: “Thật sự không sao?”

Tuy ngoài miệng Hoa cô nương nói là tức giận rời nhà trốn đi, nhưng thật sự thì cũng đâu phải thế, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, Chiến Bắc Liệt đang ở phương xa chỉ huy trận chiến, ở đây con trai dùng hành động non nớt an ủi nàng, bằng hữu trước mặt cười rất dễ chịu nhưng về quan tâm và chân thành trong mắt thì không che giấu được.....

Tình thân tình bạn tình yêu nàng đều có, cần gì phải phiền lòng vì mấy cái lời vô bổ kia?

Bên ngoài vẫn đầy những tiếng mắng to không ngừng, truyền theo gió về đây, nàng khẽ nhếch môi rồi dần dần chuyển thành cười rộ lên, nụ cười kia trong mắt Hoa cô nương là đại diện cho tín hiệu nguy hiểm, Hoa Thiên giật mình một cái, từ nụ cười này cũng đã có thể tiên đoán được hình cảnh vui quá hóa buồn của Đông Sở.

Nàng đuổi người một cái, chậm rãi nói: “Người cười cuối cùng mới là người thắng, giờ cứ để Đông Sở kích động đi, sẽ đến lúc bọn họ phải khóc....”

==

Quả thật Đông Sở muốn khóc.

Sau mấy ngày hưng phấn đầu tiên, họ đã biết được một tin thì ra không phải mỗi chỗ họ có thần tích, khắp thiên hạ nơi nào cũng có, cùng xuất hiện vào ngày hôm ấy.

Trong bụng bò có thể tre, trăm chim bay quanh hồ, Tuyết sơn nổi bia đá, cây rừng tự cháy thành tro, trên mai rùa có chữ.

Những thứ như thế, rõ ràng là do thần làm!

Mà giống y như nhau, những thần tích này đều có bốn chữ cổ xưa, thâm sâu khó hiểu, thậm chí các đại nho cũng không thể giải nghĩa được, nhưng lại giống như có quy luật, có thể gán lại thành một câu, dù sao thì trong năm câu ấy, có đến bốn câu có thiên can rồi.

Sinh vu canh tân, lạc vu mậu kỷ, thước khởi nhâm quý, thanh chấn bính đinh, tứ hải quy nhất.

Cứ như vậy, hai mươi chữ được cho là ý chỉ của trời cao, trở thành nội dung mà giờ giờ khắc khắc từ quan viên tài tử đến thương nhân dân thường, tất cả bách tính bất luận là Đại Tần Tây Vệ hay Đông Sở, ai cũng mong thấu hiểu thiên cơ.

Một ngày nào đó.

Ánh nắng hè chói chang.

Trong một quán trà ở kinh thành Biện Vinh Đông Sở.

Bộ!

Có một người vỗ bàn, ngửa mặt lên trời hô to: “Rốt cuộc lão hủ cũng hiểu thấu đáo rồi! Hiểu thấu đáo rồi!”

Mọi người trong quán đều ngẩng ra, đột nhiên có người hiểu lời ông nói, vội vàng chạy tới hỏi: “Nói nhanh lên, rốt cuộc là có ý gì?”

Người nọ khoảng bảy mươi tuổi, râu tóc hoa râm, đang cầm một quyển sách cổ, run rẩy khép lại.

Ông cực kỳ vạm vỡ, vượt râu nói: “Cổ ngữ có nói, canh là búa rìu là kim, tân là trang sức là kim, một dương một âm, một cứng một mềm, cùng làm chủ phương tây; mậu là tường thành là đất, mình là ruộng đồng là đất, cùng làm chủ trung gian; nhâm là sông lớn là nước, quý là mưa rơi là nước, cùng làm chủ phương bắc; còn bính là mặt trời là lửa, đinh là đèn đuốc là lửa, cùng làm chủ phía nam.”

(canh, tân, mậu, mình, nhâm, quý, bính, đinh là các can trong Thiên can, những từ này đã được nhắc đến ở những câu thần tích chương trước.)

Có người không hiểu hỏi: “Có ý gì?”

“Đây là Thiên can, nói đến bốn phương hướng trong thiên hạ!” Lão tiên sinh nói xong dừng lại, nhìn mọi người mờ mịt, nhíu mày tiếc hận: “Hai mươi chữ thần tích kia, nói về Tây Vệ, Đại Tần, Bắc Yên, Nam Hàn..... bốn nước.”

Rầm!

Một cái bàn bị lật, có người ngạc nhiên: “Không có Đông Sở?”

Lão tiên sinh nhìn đám người vô cùng đau đớn và kỳ vọng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không có Đông Sở? Đây..... không hề nói đến Đông Sở a!”

“Ý chỉ của thần chẳng nhẽ là bỏ Đông Sở ở ngoài sao?”

“Không, Đông Sở nhận được ý chỉ là tứ hải quy nhất mà, ông sai rồi!”

Như là vì bị người khác nghe ngờ nên mặt ông rõ ràng là không vui, trợn mắt lên, giải thích cẩn thận: “Lão hủ không sai, hơn nữa còn đã tìm hiểu xem ai là người trong bốn câu này!”

“Ai?”

“Hai mươi chữ này nói đến Thiên can địa chi, nếu kết hợp với phương hướng thì chỉ có Tây Vệ Nữ hoàng là phù hợp, sống ở Tây Vệ, hạ xuống Đại Tần, lên cao Bắc Yên, danh chấn Nam Hàn, nhớ lại trước đây Tây Vệ Công chúa, đến Đại Tần hòa thân, nổ đường hầm, đoạt Cách Cấn Bắc Yên có thể nói là thanh danh lên cao, trở thành Tây Vệ Nữ hoàng đã chân chính đưa cái tên này lên đỉnh điểm, rồi một cuộc chạy trốn vĩ đại, dùng bốn trăm địch lại mười vạn ở Nam Hàn, có thể nói là danh chấn thiên hạ!”

(Địa chi: gồm 12 con giáp)

(Kiri: mấy lời trên này ta chỉ edit được sơ sơ về nghĩa thôi nhé, nó toàn ngũ hành bát quái các thứ không à, ta không biết ^^)

Những lời phân tích chặt chẽ rõ ràng, vang dội trong quán trà yên tĩnh.....

Tất cả mọi người cực kỳ khiếp sợ, nếu quả thật là nói về Tây Vệ Nữ hoàng vậy thì câu cuối, chẳng phải là nói lên nàng sẽ thống nhất tứ hải sao?

Trong quán trà lập tức trở nên tĩnh lặng, mọi người đều rơi vào tình trạng thất vọng.

Không chỉ là thất vọng, đây gần như là tuyệt vọng, trong lúc cho rằng Đông Sở có thể thống nhất thiên hạ thì lại nghe được một tin như thế.

Đột nhiên, có người đứng lên chất vấn:

“Vậy tại sao mấy tháng gần đây gia súc lại chết bất ngờ, phải giải thích thế nào?”

“Đúng vậy, rõ ràng là yêu nghiệt làm hại, lấy âm bổ dương, hút máu người!”

“Yêu nghiệt như thế sao có thể thống nhất ngũ quốc?”

Trong những tiếng chất vấn hỗn loạn, có người tự hỏi tự trả lời, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ..... không phải vì nữ nhân kia là yêu nghiệt nên trời mới nghiêm phạt?”

Người kia nói xong liền ôm đầu, cực kỳ bi ai ngồi bệt xuống, vẻ mặt bừng tỉnh tự lẩm bẩm: “Nếu thật sự là thế, Tây Vệ Nữ hoàng sẽ thống nhất thiên hạ thì bây giờ Đông Sở khơi mào chiến loạn, muốn chống lại Nữ hoàng, chẳng phải là chống đối mệnh trời ư?”

Mọi người cả kinh.

Lão tiên sinh hoảng sợ: “Chẳng lẽ chuyện gia súc đạo này là do trời cao cảnh cáo Đông Sở không biết tự lượng sức mình chứ không phải là Tây Vệ Nữ hoàng?”

Câu nói này, trong quán trà âm ỉ, lại đặc biệt rõ ràng!

Nó như một cơn gió, bay tới mọi ngõ ngách Đông Sở, thậm chí lan tràn khắp thiên hạ.....

Ý nghĩa của thần tự được giải, đồng thời còn có lời giải nghĩa.

Bách tính khắp nơi nghe xong, tâm tình đều không giống nhau.

Bách tính Đông Sở không ai muốn tin nhưng bọn họ không thể không tin, nghe lời phân tích bốn câu kia xong, tiếng hoan hô của bọn họ tắt ngúm, vẻ mặt cứng đờ. Đó đã không còn là thất vọng mà là tuyệt vọng, gia súc khắp nơi đột nhiên chết, trời cao nghiêm phạt, mà lại là vì Đông Sở phát binh, hai mươi chữ kia chẳng phải đã nói rõ, Đông Sở chắc chắn sẽ bại sao?

Chống đối trời cao, con người luôn luôn nhỏ bé.

Bọn họ yên lặng cất đèn lồng đi, màu sắc vui mừng bị thay thế, tất cả trở về như cũ, thậm chí, còn ảm đạm hơn.

Mà bách tính ở những nơi khác thì càng muốn tin tưởng điều này, so với việc Đông Sở thống nhất thiên hạ, bọn họ càng muốn tin tưởng người thống nhất thiên hạ sẽ là Tây Vệ Nữ hoàng, bởi nếu bá chủ là Đông Sở thì chẳng phải thiên hạ sẽ phải chịu thêm một hồi chiến tranh thảm khốc nữa sao?

Không ai mong muốn có chiến tranh.

Trước đó thóa mạ Lãnh Hạ là vì coi nàng là nguyên nhân gây nên chiến tranh, mà giờ đã khác, hai mươi chữ kia được coi là ý chỉ của thần, được lan truyền khắp nơi.

Mà yêu nghiệt vốn hút máu lấy dương bổ âm, lập tức trở thành thần nữ thống nhất thiên hạ!

Bách tính tự phát làm bài vị trường sinh của Lãnh Hạ, để trong nhà thờ phụng hàng ngày, hoàn toàn tin rằng nàng là thần nữ.

Đối với chuyện này, triều đình Đại Tần và Tây Vệ không hề nhiều lời, chỉ cùng dán Hoàng băng.

Trong mấy ngày đã dán Hoàng băng ở mọi thành trấn để đảm bảo mọi bách tính đều có thể thấy, trên đó không có một câu giải thích dư thừa nào, thậm chí cũng không có lấy một câu bênh vực Lãnh Hạ, câu chữ chân thành, đều là những việc Lãnh Hạ làm trong suốt sáu năm, vì thiên hạ.

Tất cả, nói bằng sự thật!

Ngúc quốc đại điển, Thái tử Bắc Yến Tiên Vu Bằng Phi ước hiếp bách tính, Lãnh Hạ vì dân chờ lệnh.

Chiến tranh Yển Sở, lưu dân các nước tứ tán khắp nơi, Lãnh Hạ giải quyết nơi ở và kế sinh nhai cho họ.

Khi nạn trộm cướp hoành hành, thuộc hạ của Lãnh Hạ là Thí Thiên, tiêu diệt khắp nơi ở Đại Tần, giúp bách tính khôi phục cuộc sống bình yên.

Khi quốc khố khó khăn, nàng không hề tư tàng tài sản đoạt được khi tiêu diệt, hiến tất cả cho quốc khố, phục vụ dân chúng.

Khi đăng cơ, thay đổi thể chế khoa cử, giúp học sinh hàn môn thấy được ánh sáng, tìm được lối ra.

Khi Tây Vệ đã ổn định, Hà Vĩnh Sinh ước hiệp dân chúng, Lãnh Hạ từng cúi người nói xin lỗi với toàn thành.

Khi Tần Hàn chiến tranh, dẫn đại quân và lương thảo đến trợ giúp Chiêu thành, giải trừ nguy cơ.

Khi tìm được bảo tàng, vô tư chia bạc cho hai nước, bắc cầu sửa đường sửa nhà giảm thuế cho dân.

.....

Những điều này đều vô cùng thật, bách tính tụ lại xem xong, mọi tiếng động đều biến mất.

Có người yên lặng rơi lệ, có người gào khóc nức nở!

Khi sự thật được bày ra trước mặt, bọn họ mới bắt đầu tỉnh ngộ, thì ra bọn họ đã trách oan Nữ hoàng, thì ra bao ngày qua, nói bao lời thóa mạ chửi bới, làm bao nhiêu chuyện vu oan cho người, đều là sai! Nữ hoàng là thần nữ, nhận được ý trời cứu vớt bọn họ, tất cả những chuyện làm trong sáu năm qua đều là vì họ, vì họ.....

Dân chúng im lặng, đều tản đi, vì những hành vi vô sỉ ích kỷ của mình mà tự trách và hổ thẹn.

Bọn họ về nhà, dập đầu bái lạy bái vị trường sinh, không chỉ là vì kính nể thần nữ.

Càng nhiều hơn là thật tâm kính yêu và tôn sùng!

Uy danh của Lãnh Hạ vào giờ phút này, đã bay đến độ cao chưa từng có!

Mọi thứ đang xảy ra trong thiên hạ kia, Lãnh Hạ không hề tự cảm nhận, nàng vẫn ở trong quân doanh chưa ra ngoài, mà quân doanh cũng đã thay đổi cực kỳ to lớn.

193. Q.3 - Chương 36: Đại Kết Cục (hạ)

Đại quân Đông Sở nghỉ ngơi ba ngày xong liền bắt đầu khởi hành về Biện Vinh.

Một tên thái giám nhỏ chết cũng chẳng khiến kẻ nào chú ý, kể cả Đông Phương Nhuận, cũng chỉ cho là hấn mất mặt nên không xuất hiện thôi.

Từ khi Thái hậu là Chiêu viện, Lâu Hải đã là thiếp thân thái giám của bà ta, đến giờ đã hơn ba mươi năm, từ một kẻ mặc người chèn ép đã trở thành người tay nắm quyền cao, chắc chắn là tâm phúc của bà ta, dù có nói hấn đại diện cho Thái hậu cũng không quá đáng. Lâu Hải cũng từ nô tài biến thành nửa chủ tử trong cung, ai gặp mà chẳng phải cúi đầu khom lưng nịnh hót hấn vài câu, dần dần đã sinh ra tính thị sủng mà kiêu.

Thế mà Liên Công chúa giáng cho hấn một phát tát không hề lưu tình, kéo hấn từ thiên đường xuống thẳng địa ngục, nói cho hấn thêm một lần nữa, nô tài thì mãi mãi cũng chỉ là nô tài, đừng bao giờ mong mỏi có một ngày được chuyển mình, nhưng Lâu Hải cũng có một câu đúng, đánh chó còn phải ngó mặt chủ mà!

Liên Công chúa giầu tài từ thuở nhỏ, nhưng tính tình lại rất kiêu căng, có thể nói là kiêu ngạo đến tận trời, có thể chịu được Lâu Hải châm chọc khiêu khích suốt đường đi đã là kỳ tích. Nhưng lại không ngờ, chỉ tát nô tài một cái mà lại giận tiếp khiến nàng ta mất mạng.

Mà lúc này, dù là Đông Phương Nhuận hay Liên Công chúa, cũng đều cho rằng hấn ta quá mất mặt, hồi cung trước, có khi là hấn ta gấp rút về gặp Thái hậu, thêm mắm dặm muối muốn báo thù.

Chính vì ý nghĩ này mà Đông Phương Nhuận đã tự tay chôn xuống đất một mầm đại họa!

Còn bây giờ, mười vạn đại quân Đông Sở đi theo sau Đông Phương Nhuận hướng về phía nam, tiếng hành quân vang ầm ầm trên đường, nhưng cũng có thể thấy sĩ khí tướng sĩ rất uể oải, đa số binh sĩ đều bị thương nặng, đi đứng lảo đảo không có trật tự. Một số còn phải nằm trên xe đẩy kêu rên không ngừng, mà xe quân y ở phía sau thì càng nhộn nhịp, bao lượt binh sĩ đã mang vào đưa ra.....

“Nhanh lên một chút, Tiểu Lăng, nghĩ gì thế?”

Tào quân y bắt mạch ột binh sĩ bị tróc da nửa người, nhìn thấy người thanh niên vốn đang băng bó cho bệnh nhân giờ lại như mất hồn, liền mở lời thúc giục.

“Vâng.”

Thanh niên kia nhanh chóng lấy lại tinh thần, cảm vải xô lên, bôi thuốc lên miệng vết thương của binh sĩ rồi nhẹ nhàng băng lại.

Tào quân y gật đầu, người thanh niên tên Lăng Hiệp này là một trong số ít những người sống sót mà không bị thương trong trận đại chiến này.

Lúc quay về quân doanh, trong số bao người không bị thương được điều đến hỗ trợ, ông chỉ liếc mắt một cái đã nhìn trúng thanh niên này, bộ dạng thanh tú không nói, rõ ràng cũng là có chút kinh nghiệm, không vụng về như những người khác, cách băng bó cũng rất nhanh gọn. Hỏi thăm một hồi mới biết, ngày trước hấn từng học việc trong một hiệu thuốc nhỏ ở Biện Vinh, thế là ông liền điều hấn đến cạnh mình làm trợ thủ, mấy ngày tiếp theo càng khiến ông vô cùng tán thưởng, không quan tâm thiệt hơn, bình tĩnh thông dong, là một người rất thích hợp để làm nghề y.

Băng bó cho người này xong, lượt thứ hai đã lại được nâng vào.

Lăng Hiệp lau mồ hôi trên trán, thừa dịp Tào quân y bắt mạch cho bệnh nhân mới có thể tạm nghỉ.

Vén màn xe lên, ánh nắng chiếu vào đôi mắt đen nhánh như làm bùng lên một ngọn lửa chấp chờn.....

Mây liễu như xa đại, mắt phượng tự yên ba, chính là Lãnh Hạ!

Khép màn xe xuống, ngăn ánh nắng ở bên ngoài, nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ Lạc Phong quan về Biện Vinh cũng chỉ mười ngày nhưng với cái tốc độ này thì có khi nửa tháng cũng chưa đến nơi.

Ngày ấy, Chiến Bắc Liệt và Đông Phương Nhuận đại chiến một phen, là đương nhiên, cũng là cố ý.

Đông Phương Nhuận đã nghiên cứu ra bom, nếu muốn ngăn cản chuyện sinh linh đồ thác, vậy thì cách tốt nhất là đột nhập Đông Sở, giải quyết tận gốc vấn đề. Từ khi hai nước khai chiến tới nay, đừng nói là biên cảnh kiểm tra sít sao như thế nào mà ngay cả thuyền buôn cũng bị cấm đi trên biển. Trong tình hình ấy, lợi dụng đại chiến lẫn vào quân doanh Đông Sở chính là một kỳ chiêu!

Uy lực của bom là không thể khinh thường, bao chiến thuyền đã bị hủy, tướng sĩ rơi xuống sông Sở Yến, có người trực tiếp bị bắn chết nhưng cũng có người được cứu lên.

Lãnh Hạ nhân lúc đó liền lẫn vào vô số thi thể trên mặt sông rồi được một chiếc thuyền nhỏ cứu lên.

Nhận thương binh tiếp theo từ tay Tào quân y, Lãnh Hạ nhanh chóng băng bó cho hấn, trong quân doanh có hơn hai mươi vạn đại quân, hỗn loạn không chịu nổi, giờ mười vạn đại quân quay về cũng không phải ít, hơn nữa nàng trốn trong xe ngựa quân y, còn có hai ba người khác làm trợ thủ, người bệnh ra vào thì nhiều không đếm nổi, dù nàng không dịch dung, cũng sẽ không bị phát hiện.

“Quân y, quân y, huynh đệ ta không sống nổi mất!”

Lãnh Hạ vừa băng bó xong đã nghe bên ngoài có tiếng ai kêu gào, xe ngựa bị xốc lên, nàng nhìn thấy bên ngoài là một người đang nằm trên băng ca đầy bọc mủ, còn bị bóng khắp người, nghiêm trọng nhất chính là cánh tay trái, vì không có thuốc và hoàn cảnh thích hợp nên đã bị thối rữa.

Thậm chí nàng còn có thể thấy qua cánh tay máu thịt mơ hồ kia lộ ra xương cốt bên trong.

Lúc này hán ta đã mất ý thức, nhưng vẫn rên rỉ trong hôn mê, Tào quân y không tự chủ mà nôn khan một tiếng, mấy người trợ thủ cũng cuống quýt nhảy khỏi xe, xe ngựa này mặc dù lớn nhưng chỉ vừa xốc mảnh lên thì mùi khó ngửi kia đã lan ra toàn bộ thùng xe khiến kẻ khác buồn nôn.

Bốn người không nói hai lời, gắng gượng mang hán ta vào xe.

Một hán tử thấp nhưng cường tráng bò lên, gào thét kéo áo Tào quân y, quỳ phịch xuống: “Quân y, xin ngài, hãy cứu huynh đệ ta, Đặng Phú ta nửa đời sau sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài để báo đáp ân tình này!”

Nói đến nửa câu sau thì không nói nên lời, hai mắt đỏ ngầu.

Thầy thuốc như mẹ hiền, Lãnh Hạ ở cạnh Tào quân y mấy ngày cũng biết ông chính là người như vậy, ban đầu chỉ là do bị hù dọa còn giờ đã trấn định lại, đang quan sát thân thể người bệnh.

Một lát sau, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng, Tào quân y nheo mắt lại, thở dài nói: “Phải cắt mới được!”

Hán tử tên Đặng Phú từ từ đứng lên, nhìn huynh đệ mình hồi lâu rồi rơi một giọt nước mắt, cắn răng nói: “Được, quân y, chỉ cần có thể cứu được một cái mạng, làm gì cũng được!”

Tào quân y lại do dự: “Không phải lão hủ không muốn cứu hán mà cắt.....”

Mây liễu nhíu lại, Lãnh Hạ liền hiểu, Tào quân y làm nghề y trong quân doanh đã mấy chục năm nhưng có chữa cũng chỉ chữa những vết thương nhẹ, nặng lắm thì bị đao kiếm làm tổn thương chứ chưa từng gặp trường hợp bị nổ đến máu thịt mơ hồ thế này.

Cầm sốt thì ông rất thạo, cầm máu băng bó cũng làm không tồi, nhưng cắt bỏ thì có lẽ cả đời này chưa từng làm qua.

Đặng Phú lại quỳ phịch xuống, dập đầu liên tiếp đến mức trán trầy xước bật máu, ba sinh sĩ ở gần xe cũng đã quỳ xuống, dập đầu thật mạnh.

Bây giờ đại quân đang dừng lại nghỉ ngơi và dùng bữa, bình thường sẽ không được thế này nhưng có mười vạn thì đến sáu bảy vạn thương binh rồi, vừa muốn lên đường vừa muốn tĩnh dưỡng.

Không ít binh sĩ ở gần đó nghe tiếng chạy đến, cầu Tào quân y chữa bệnh cho Đặng Quý, chỉ trong chốc lát, nơi này đã vô cùng hỗn loạn.

“Quân y, xin ngài, cứu hán đi!”

” Quân y, ngài là Bồ Tát sống mà, ngài cứu Đặng Quý đi!”

“Đặng Quý là người tốt, hán còn vợ con phải nuôi, không thể mất mạng sớm như thế được!”

Có lẽ mối quan hệ của Đặng Quý với mọi người rất tốt, còn Đặng Phú chắc là huynh đệ ruột.

Tào quân y khổ sở mà không nói được thành lời.

Một lúc sau, ông nhìn vô số người bên ngoài, nghe vô số tiếng dập đầu khẩn cầu, cắn răng nói: “Để lão hủ thử xem!”

“Cảm tạ quân y, cảm tạ quân y.....”

Những tiếng cảm tạ lại òa lên, Đặng Phú cũng cực kỳ vui mừng, vội vã đứng lên quệt nước mắt.

Tào quân y sắc mặt nghiêm túc, giọng nói bình tĩnh chỉ huy ba trợ thủ: “Tiểu Lăng, chuẩn bị ma phí tán, tiểu Giang, chuẩn bị dây da nước nóng rượu mạnh để tiêu độc, Đại Ngưu, chuẩn bị cửa.....”

(Ma phí tán: thuốc gây tê)

Lãnh Hạ gật đầu, yên lặng bắt đầu chuẩn bị, không bao lâu sau, vài người khác cũng đã xong.

Nghe nói ở đây phải cắt nên không ít binh sĩ đã chạy đến vây quanh xe ngựa.

Trong không gian trầm mặc, Tào quân y nhận lấy ma phí tán từ tay Lãnh Hạ, nhanh chóng làm Đặng Quý hôn mê, một người khác thì cố chịu cơn buồn nôn để dùng rượu mạnh khử trùng cho hắn.

Sau khi mọi việc chuẩn bị đã xong.

Tào quân y dùng dây da buộc chặt cánh tay lại để cầm máu rồi cầm چرا nóng đỏ chậm chậm đặt lên tay Đặng Quý.

Ông nheo đôi mắt già nua lại, dần dần hạ چرا xuống.....

Tất cả mọi người đều mở to mắt, một số người nhát gan thì mặt mũi trắng bệch, không ngừng xoa tay mình nhưng không ai dám cử động mạnh chút nào.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Một khắc trôi qua.....

Lão quân y đang run rẩy.

Thời gian một ly trà trôi qua.....

Lão quân y đang run rẩy.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Lão quân y vẫn còn đang run rẩy.

Các tướng sĩ xung quanh đã sếp ngáp ngáp dài, sợ hãi ban đầu đã bị động tác chậm chạp của lão quân y mài mòn sạch.

Tào quân y dùng tốc độ chậm hơn cả rùa ẩn lưỡi چرا xuống nhưng mãi vẫn không dám cắt vào thịt, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Ông lau mồ hôi rồi nhìn Đặng Phú rất sốt ruột mà không dám giục, đành thở dài nói: “Lão hủ thực sự vô năng a!”

Đặng Phú đang định quý xuống tiếp.

Một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Để ta!”

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy ở phía sâu bên trong thùng xe, người trợ thủ vừa chuẩn bị ma phí tán lúc này đang chậm rãi bước ra khỏi chỗ tối, vóc người nhỏ bé và yếu ớt, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lạnh chậm rãi đảo qua thân thể tàn tạ của Đặng Quý, không hề có chút chán ghét nào.

Chỉ có bình tĩnh.

Nhất thời, tất cả mọi người đều ngẩn người ra, trong quân doanh này sao lại có người ung dung như vậy?

Cả đám hán tử lập tức sôi trào, thảo luận ồn ào.

“Đây là..... tân binh phải không?”

“Da dẻ trắng nõn thế kia, chắc chắn là mới!”

“Trước đây chưa từng gặp qua, các người từng gặp chưa, binh chủng nào thế?”

Trong lúc mọi người tò mò, Lãnh Hạ bình tĩnh nhìn Tào quân y đang khó tin, và Đặng Phú đang hoài nghi.

Xe ngựa quân y đi ở cuối cùng đại quân, mười vạn người kéo thành hàng đi trên đường phải dài đến mấy dặm, mà Đông Phương Nhuận và Liên Công chúa biết mặt nàng thì đi tuốt ở đầu tiên, ở phía cuối này hầu như tuần là thương binh. Trận chiến kia xảy ra trong đêm, giờ nàng lại mặc trang phục binh sĩ, hơn nữa lúc rời đi còn có Mộ Nhị giả trang, sẽ chẳng ai ngờ được rằng nàng là thân phận của Nữ hoàng đầu.

Nàng không sợ bị bất kỳ kẻ nào nhận ra.

Đặng Phú định nói, một tân binh chưa từng thấy máu tanh như người còn đòi cắt cái gì? Nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu kia của nàng, lời đến khóe miệng rồi lại nuốt trở vào, trong ánh mắt ấy như có thứ gì đó chảy xuôi khiến hắn không tự chủ được mà tin lời.

Hắn không còn cách nào cả.

Hoài nghi nhìn Lãnh Hạ vẻ mặt bình tĩnh nhưng tuổi còn trẻ rõ ràng không phải quân y và quân y kinh nghiệm phong phú nhưng đến giờ tay còn đang run rẩy, do dự hồi lâu rồi cắn răng một cái, cẩn thận hỏi: “Người có thể chứ?”

“Không phải chứ?”

Các tướng sĩ ở xung quanh kinh ngạc thốt lên, nghe giọng điệu này của Đặng Phú thì rõ ràng là chuẩn bị tin tưởng tân binh này.

Lãnh Hạ trực tiếp không quan tâm.

Nàng nhún vai nói: “Ta phụ trách động thủ, Tào quân y chỉ đạo ta cách làm.”

Tào quân y hơi nheo mắt lại nhìn nàng, trong ấy có vài phần tìm tòi nghiên cứu, giống như muốn nhìn thấu nàng, nhưng một lúc sau thì thở dài lắc đầu, thanh niên này à, ông đã sống đến từng này tuổi mà lại không nhìn ra được gì cả.

Người này tuyệt đối không phải vật trong ao!

Ông cảm thấy không cần nhiều lời nữa, gật đầu đáp ứng: “Trước tiên phải rạch da ra, động tác phải nhanh chuẩn ngoan, không được do dự, tìm được mạch máu thì cắt đứt rồi buộc ga-rô, buộc ga-rô phải nhanh, không được để mất máu quá nhiều, rạch bắp thịt ra rồi đến màng xương.....”

(Buộc garo: là một cách cầm máu, ở hiện đại mới gọi thể này nhưng thôi kệ nhé.)

Mọi người ở phía sau nghe được một câu lại thấy rằng buốt vài phần, nghe đến câu cuối cùng đã tê hết cả chân răng.

Mấy người phía sau kéo kéo Đặng Phú, nhỏ giọng hỏi: “Phú ca, huynh dám để hắn.....”

Đang nói chợt ngừng!

Người nọ bụm miệng, trợn to mắt nhìn Lãnh Hạ, vẻ mặt như thấy quỷ.

Vào lúc hắn hỏi câu kia, tân binh bộ dạng như đàn bà đó khác xa mấy người bọn hắn, nhanh chóng nhận lấy lưỡi cưa từ tay Tào quân y rồi không hề do dự hạ xuống tay Đặng Quý, mau chuẩn ngoan không hề run rẩy, rồi tìm mạch máu cắt đứt, máu tươi phun đầy mặt và cổ hắn nhưng hắn chẳng hề chớp mắt lấy một cái, mặt không đổi sắc bắt đầu buộc ga-rô.....

Chỉ trong chớp mắt đã buộc ga-rô xong.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, chỉ cảm thấy cây cưa không xanh nữa rồi, lá cây rụng rồi, con trùng chết sạch, mùa hè biến thành trời đông giá rét, hoài nghi biến thành sự thật, ngoại trừ kinh ngạc và khiếp sợ, chỉ còn lại có không thể tưởng tượng nổi và bội phục.

Đúng vậy, bội phục.

Bọn họ chỉ nghe nói thôi đã ê ẩm hết cả chân răng, nếu không vì sợ mất mặt thì chắc quy xuống rồi, cắt bỏ và giết địch hoàn toàn khác nhau, giết địch chỉ cần nhắm hai mắt lại, chém một đao xuống, không thấy quá trình. Nhưng cắt bỏ thì khác, lúc làm phải nghiêm túc cẩn thận không được phân tâm, chăm chú nhìn vào xương trắng, thịt thối, máu tanh.....

Hơn nữa thương thế của Đặng Quý quả thực là khiến kẻ khác buồn nôn, người thường làm sao chịu nổi?

Vậy mà tên tân binh trong non choẹt này lại vô cùng bình tĩnh, từ đầu đến cuối không nhăn mày lấy một cái, quả thật là không thể trông mặt bắt hình dong mà, rất đảo điên!

Mặc dù đã được uống ma phí tán nhưng Đặng Quý vẫn kêu gào rên rĩ, tiếng thê thảm của hắn khiến huynh đệ Đặng Phú cắn răng quay đầu đi không đành lòng nhìn, còn những người khác thì lui ra ngoài vài bước.

Sau đó bọn họ thấy tân binh kia, rốt cuộc cũng có chút biểu cảm.

Hắn cau mày lại, đập đầu Đặng Quý một cái, giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm nghị: “Câm miệng!”

Phịch.

Mọi người ngã quy.

Không có nhân tính a không có nhân tính a, mạng người ta đang nằm trong tay người lại còn không cho người ta kêu đau.

Một lát sau, tất cả mọi người đều thờ người ra.

Từ bên trong xe ngựa, một cánh tay hơi thối đầy bọc mủ bay ra ngoài rơi xuống bên cạnh người vừa khuyên bảo Đặng Phú lúc này.

Người nọ hét lên một tiếng rồi vội vàng nhảy ra xa, vết thương ở chân không chữa mà tự khỏi.

Chỉ thấy tân binh kia bước ra, chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười với hắn ta: “Giữ lại một kỉ niệm.”

Mọi người: “.....”

Trong những tiếng nôn mửa ầm ĩ, Tào quân y giật mình tỉnh lại, thấy Lãnh Hạ đã cắt xong liền vội vàng làm nốt những công việc còn lại.

Máu tươi dính trên mặt và cổ thật là dính, nàng lau mồ hôi trên trán rồi đi đến một chỗ râm mát nghỉ ngơi.

Dù cắt bỏ cánh tay không phải việc nặng nhọc nhưng động tác lại không được phép ngừng, vốn cứ nghĩ rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, giết người nàng còn làm ít sao, tuy rằng cắt yết hầu và cắt tay không giống nhau nhưng trong cơn tức giận cắt tay chân người khác cũng không phải chuyện chưa từng làm, năm xưa Trát Tây bắt nạt Tiêu Phượng, chẳng phải đã bị nàng gọt thành gậy người sao.

Tuy rằng một là giết, một là cứu.

Nhưng cũng là cắt cả thôi, theo Lãnh Hạ, dù gì cũng có nét tương đồng.

Hơn nữa cộng sự kiếp trước của nàng – Kiều Thanh, chính là một người toàn năng, hacker, dụng cụ điện tử, quân sự, bác sĩ,..... trừ thân thủ không tốt lắm ra thì chưa từng thấy thứ gì nàng ấy không làm được. Mưa dầm thấm đất, Lãnh Hạ cũng đã gặp không ít những cuộc giải phẫu thế này.

Không ngờ đến lúc làm thật, tại cổ đại lạc hậu này lại rất tốn sức!

Nhất là tinh thần phải tập trung cao độ.

Nghĩ tới đây, nàng chợt nở nụ cười.

Nếu là kiếp trước thì sao lại phí sức đi làm chuyện vô ích này, mà giờ, trơ mắt nhìn một người đang sống sờ sờ, có thể cứu chữa được nhưng lại mất mạng thì nàng không làm được.

Nếu nơi này là chiến trường, Lãnh Hạ có thể không chút do dự chém đứt đầu người ta, động tác nhanh gọn, thậm chí sau đó còn không có chút áy náy nào, vì đó là nơi người không chết ta sẽ chết, hắn là binh sĩ Đông Sở, là kẻ địch!

Nhưng bây giờ thì khác.

Rời khỏi chiến trường, hắn cũng chỉ là một bách tính, sau này có lẽ sẽ là bách tính Đại Tần.

Tới nơi này hơn sáu năm, nàng đã được những người bên cạnh sưởi ấm, trên vai còn có trách nhiệm phải gánh vác, không thể nói rõ là chuyện này tốt hay không tốt nhưng nàng biết, cuộc sống đã phong phú hơn rất nhiều.

Đây đều là công lao của Chiến Bắc Liệt mà.....

Khóe môi không tự chủ cong lên, Lãnh Hạ cười dịu dàng, nam nhân kia, có lẽ cũng đang trên đường quay về Đông Kỳ Độ.

Phịch!

Một tiếng vang thật lớn vang lên trước mặt, làm cả xe ngựa cũng bị lung lay.

Nàng nâng mắt lên, Tào quân y đã xử lý xong mọi chuyện, mạng của Đặng Quý cũng đã được bảo toàn.

Mà tiếng vang kia là do Đặng Phú rưng rưng nước mắt quỳ phịch xuống, làm nàng nổi cả da gà.

Một nam nhân cường tráng khóc hoa lê dầm mưa, ánh mắt mờ màng mờ mịt nhìn nàng.....

Lãnh Hạ suýt thì ngã cầm đầu xuống đất.

Sao thế này?

Rốt cuộc người ta cũng khóc xong, lê hai chân về phía nàng rồi nghẹn ngào thề: “Ân nhân, từ nay về sau, mạng của hai huynh đệ Đặng gia ta sẽ là của ngài! Lên núi đao xuống biển lửa, nếu hơi nhú mảy một cái ta sẽ là cháu trai ngài!”

Lãnh Hạ thật sự không cần đứa cháu trai này.

Nhưng nghĩ ngợi một chút thì khóe môi bỗng nhiên cong lên, nàng cười híp mắt nhìn nam nhân trước mặt, gương mặt đầy máu hiện tại không hề có vẻ bình dị gần gũi như nàng nghĩ mà thật sự rất dữ tợn!

Đặng Phú sợ run cả người, thật sự muốn chạy trốn.....

Chỉ thấy Lãnh Hạ hài lòng gật đầu, vươn bàn tay nhuốm máu vỗ vỗ vai hắn, trong lúc hắn đang run rẩy sợ hãi, êm ái nói: “Nói những lời này làm gì, sau này sẽ là huynh đệ.”

Đặng Phú thật sự không cần người huynh đệ này.

Trong lòng rất cảm kích và kính trọng Lãnh Hạ nhưng sao lại thấy phía sau vị ân nhân này, đang có mấy cái đuôi ngoe nguẩy.....

Loại dự cảm sắp có nguy hiểm nhưng lại không biết đó là gì này khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Đặng Phú yên lặng lui vào một góc xe ngựa, ngồi xồm vẽ vòng tròn thôi.

“Tham kiến Công chúa!”

Đúng lúc này, bên ngoài xe ngựa ồn ào hẳn lên rồi những tiếng hô đồng thanh dội vào.

Lãnh Hạ nhìn ra ngoài, mày liễu bất chợt gương cao.

Sao nữ nhân này lại tới đây?

Người đang đứng giữa vòng vây của binh lính kia, chẳng phải chính là Liên Công chúa sao?

Lãnh Hạ nhanh chóng đứng dậy rồi đi về phía Đặng Phú ngồi vẽ vòng tròn.....

Trên đường hành quân gian khổ sơ sài thế này mà Liên Công chúa vẫn kinh diễm như trước, cằm ngẩng cao đầy kiêu ngạo, y phục trắng tinh mượt mà không nhiễm một hạt bụi, dưới ánh mặt trời nhìn như một vật đang phát sáng hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không thềm liếc tướng sĩ xung quanh lấy một cái, nàng ta thản nhiên nói: “Đứng lên hết đi!”

Dứt lời, tha thướt bước đi.

“Tham kiến Công chúa, không biết Công chúa giá lâm nên lão hủ không kịp tiếp đón từ xa.” Tào quân y lau lau bàn tay dính đầy máu, ông đã làm quân y vài chục năm, tuổi tác tuy lớn nhưng chẳng bao giờ tiếp xúc với Công chúa trong hoàng cung, nói chung thì cũng không có nịnh nọt và tăng bốc, chỉ có cung kính cơ bản.

Liên Công chúa cũng không thềm để ý, hơi xốc ống tay áo lên, có thể thấy ở tay có chỗ bị bỏng nhẹ.

“Bổn cung tới lấy thuốc trị bỏng.”

Tào quân y nheo mắt kiểm tra, vừa bảo trợ thủ đi lấy thuốc trị thương tốt nhất, vừa khó hiểu hỏi: “Đây là bị..... nước sôi làm bỏng, vết thương nhỏ như vậy sao Công chúa phải tự mình đến, người cứ ra lệnh, lão hủ sẽ cho người đưa qua.”

Nàng ta khẽ gạt đầu rồi bước lên hai bước.

Bỗng nhiên nghe thấy mùi khó ngửi bên trong xe liền bịt mũi ghét bỏ quay trở lại, đảo mắt qua xe một cái rồi thuận miệng nói: “Bổn cung làm đồ ăn cho Hoàng huynh không may bị bỏng, vừa vận đi qua đây thấy có nhiều người vây quanh nên vào xem một chút, sao lại náo nhiệt thế?”

Lãnh Hạ không nhìn được mà muốn huýt sáo một cái.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, dù là nhăn mặt hay bịt mũi, kể cả ánh mắt ghét bỏ đều có thể thực hiện vô cùng ưu nhã, ngay cả lòng chán ghét cũng không sinh ra nổi.

Ở cuối cùng của đội ngũ hành quân này, trừ quân y và người bệnh thì chỉ có một ít người làm, như là phục vụ ba bữa cơm khi nghỉ ngơi, tướng sĩ trong quân chỉ được ăn bánh màn thầu bánh bột ngô và các loại lương khô còn Đông Phương Nhuận và nữ nhân này thì đều có phòng bếp riêng của mình, ở phía trước không xa.

Lãnh Hạ cười lạnh một tiếng, không tiếp xúc nhiều với Liên Công chúa nhưng cũng khá hiểu tính tình nàng ta.

Bốn chữ: Cao ngạo tự phụ.

Giờ lại tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho Đông Phương Nhuận, hạ thấp bản thân như vậy, có lẽ là lo lắng vì lời của Lâu Hải, dù sao với tính đa nghi của Đông Phương Nhuận, để lời ấy vào trong lòng cũng không kỳ quái.

Cứ cho là hai người kia sẽ không tới đây, giờ lại ở gần như vậy, nàng sờ sờ mũi, im lặng bĩu môi, cảnh vàng lá ngọc tay không dính một giọt nước như người đến đây làm gì, nhàn rồi không có chuyện gì làm cũng đừng có làm cơm chứ.

Mỗi nữ nhân đương nhiên đã quên, trước đây nàng và Chiến Bắc Liệt cũng từng làm cơm, còn làm cháy cả phòng bếp.

Liên Công chúa mà muốn so với thì cũng coi như đã gặp phải sự phụ!

Nàng trốn sâu trong thùng xe nên không thể nhìn thấy gì bên ngoài, đang oán thầm thì chợt nghe Tào quân y nhìn vào Đặng Quý đang hôn mê, giải thích: “Có một binh sĩ bị thương rất nặng, vừa phải cắt bỏ một cánh tay.”

Liên Công chúa hơi hột khen một câu: “Quân y quả là có bàn tay kỳ diệu.”

Lãnh Hạ thầm kêu không tốt.

Quả nhiên, Tào quân y lập tức lắc đầu.

“Đây không phải là công của lão hủ, phần lớn là do một học đồ làm, lão hủ chẳng qua cũng chỉ chỉ điểm một hai.....” Ông cười khiêm tốn nhưng có thể thấy rõ là có vài phần tự hào, nói xong liền quay đầu lại nhìn ra sau, tìm kiếm hồi lâu, rốt cuộc mới thấy Lãnh Hạ ở một góc khuất, vẫy vẫy tay, như là trưởng bối đối xử với con cháu nhà mình: “Tiểu Lăng, mau qua tham kiến Công chúa.”

Lãnh Hạ lệ rơi đầy mặt, ông khiêm tốn cái gì thế.....

Nhìn theo ánh mắt của ông ta thì có thể thấy phía cuối thùng xe có hai người đang ngồi xổm, một người trong đó chậm rãi đứng lên, hơi cúi đầu bước lên trước thỉnh an: “Tham kiến Công chúa.”

Dáng người này.....

Ở chớp mũi có mùi máu tươi quanh quẩn, nàng lui ra phía sau một bước, nhăn mày nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tiểu binh ngẩng đầu, khuôn mặt hấn ta đầy vết máu, ngũ quan bấn thối không thể nhìn rõ, chỉ có một đôi phượng mâu giống như đã từng quen biết!

Liên Công chúa quá sợ hãi, lập tức lui tiếp!

Liên tục lui lại ba bước, nàng ta cẩn thận quát: “Người thuộc đội nào?”

Lời này khiến tất cả mọi người đều kinh sợ, không biết tại sao Công chúa luôn luôn ưu nhã lại hung dữ với một tân binh, có chút muốn nói lại thôi.

Lãnh Hạ nhìn thẳng vào nàng ta.

Cố gắng thu liễm ánh sáng trong đôi mắt, hai tay hơi run rẩy, ra vẻ sợ hãi liều chết, đang định nghĩ xem nếu tỷ nữa mà bại lộ thì sau này nên hành động thế nào, thật ra thì nàng không sợ nguy hiểm, đội ngũ hành quân này đi thành một hàng dài không tập trung, nhất là xe ngựa còn ở cuối cùng.

Thậm chí có thể không khiêm tốn mà nói một câu, nếu nàng muốn chạy.....

Không ai có thể ngăn được!

Nhất thời, phía cuối đại quân im lặng như chết, ngay cả hít thở dường như cũng đã dừng lại.

Không đợi nàng đáp lời, Tào quân y ở bên cạnh hình như đã hiểu ra gì đó.

Dọc đường người thanh niên này luôn trầm ổn bình tĩnh, lúc này cũng rất trấn định thế mà giờ lại căng thẳng sợ hãi..... đã sống đến tuổi này, có một số chuyện ông rất hiểu, nên mới lên tiếng tỏ vẻ nghi ngờ: “Tiểu tử này quá mức bản thủ, đã va vào Công chúa sao?”

“Aizz.....”

Tào quân y thở dài một tiếng, kéo nàng ra phía sau ông, giải thích: “Đứa trẻ này đi theo lão hủ học tập đã lâu, không hề học quy củ lễ tiết gì trong quân đội cả, học y đến choáng váng rồi, nếu va phải phượng thể Công chúa thì xin Công chúa thứ lỗi.”

Lãnh Hạ cũng vờ vâng dạ theo: “Xin..... xin Công chúa thứ lỗi.”

Liên Công chúa sững sốt, cẩn thận nhìn Lãnh Hạ một lần nữa rồi trong lòng trào dâng nổi xấu hổ và giận dữ.

Vừa rồi nhận nhầm một tên lính quèn là do nữ nhân kia cải trang, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là thôi lui, không muốn thừa nhận là mình sợ nhưng cơ thể đã có phản ứng chân thực nhất, mình sợ nữ nhân kia, điều này khiến người luôn luôn cao ngạo coi nữ nhân kia là đối thủ như mình.....

Xấu hổ và giận dữ muốn chết!

Các tướng sĩ xung quanh đều không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Liên Công chúa ngơ ngác đứng tại chỗ, sắc mặt đỏ bừng, hai tay siết chặt, móng tay tự đâm chảy máu mà cũng không biết.

Bên trong xe ngựa có một người vọt ra, quỳ gối trước mặt nàng ta, dập đầu cầu tình: “Công chúa, Tiểu Lăng nhất thời lỡ mồm, tiểu nhân thay hấn bồi tội với người!”

Chính là Đặng Phúc.

Những người khác giờ mới giật mình tỉnh giấc, đều quỳ xuống.

“Công chúa, Tiểu Lăng chỉ là vô ý mà thôi.”

“Công chúa đại nhân đại lượng, xin hãy tha cho hấn một mạng!”

Nhìn bao người quỳ dưới đất, nghe bên tai những tiếng cầu tình, tất cả đều là vì tiểu binh kia, sự hoà nghi trong lòng Liên Công chúa lập tức biến mất, nữ nhân kia dù có khả năng thế nào cũng không thể trong vài ngày đã có nhân duyên và danh vọng tốt như thế ở đây.

Nàng ta thở phào nhẹ nhõm, thâm hận chính mình trông gà hoá cuốc.

Siết chặt bàn tay trắng nõn nhuốm máu, nhanh chóng xoay người rời đi.....

Lãnh Hạ nhìn qua người Tào quân y thấy nữ nhân đã đi xa kia y bào thuần trắng, trong vẻ tao nhã vô song, có vài phần quần bách chạy trời chết.

Khóe môi khẽ cong lên, nàng quay ra nhìn Tào quân y thì thấy trong đôi mắt già nua của ông, lộ ra vài phần bình tĩnh đại ngộ.

Lãnh Hạ thật tình cảm kích: “Đa tạ.”

Ông thở dài lắc đầu: “Hôm nay lão hủ vì người mà đã làm ra những chuyện như vậy.”

Tào quân y chỉ là hoài nghi Lãnh Hạ là mật thám do Đại Tần phái tới.

Nếu như không phải thì ông nói đỡ vài câu coi như là cứu mạng một người; còn nếu phải thì ông cũng không hối hận khi làm việc này, mấy ngày ở chung đã có lòng tán thưởng Lãnh Hạ, giờ lại thấy hắn ra tay cứu mạng một người, nếu như thật sự có âm mưu gì đó thì phải càng âm thầm càng tốt chứ, chỉ cần hắn không ra mặt bảo vệ thì cũng sẽ không bị bại lộ thân phận.

Mà hắn lại vì một sinh mạng mà không màng tới sự nguy hiểm của bản thân.

Chỉ bằng điểm này cũng đã đủ để ông cứu hắn!

Tào quân y tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình, người thanh niên này cũng không phải dạng người đại gian đại ác.

Lãnh Hạ đã hiểu ý của ông lão này.

Nàng cười nhẹ, trịnh trọng gật đầu, lần thứ hai nói tiếng cảm ơn.

Nếu ngay từ đầu biết cứu Đặng Quý sẽ bại lộ thân phận, đương nhiên Lãnh Hạ sẽ không làm, dù sao hành động của nàng không chỉ liên quan đến chính mình mà còn có Đại Tần, còn có bách tính, nàng sẽ không vì một người mà làm ảnh hưởng đến đại cục.

Chẳng qua là nàng nghĩ Đông Phương Nhuận và Liên Công chúa sẽ không tới chỗ này nào ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Nhìn Tào quân y, Lãnh Hạ tin rằng những ngày sau mình có thể không cần kiêng kỵ gì mà thoải mái ở lại nơi này.

Cái này gọi là.....

Vô tâm cảm liễu liễu xanh um!

Nàng cười cười quay sang các tướng sĩ bên ngoài xe: “Đa tạ chư vị.”

Mọi người đã đứng dậy, thấy Liên Công chúa đã thật sự đi xa, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là trước đây thì đương nhiên họ không dám cầu tình như vậy, nhưng vì một phen luận thần nữ của Lãnh Hạ đã hạ uy vọng của Đông Phương Nhuận đến mức thấp nhất, nhất là trận chiến này thương vong nặng nề, tiếng cầu ngừng chiến trong quân nhiều vô vàn, đối với Đông Phương Nhuận và Liên Công chúa đều có vài phần oán giận, đấu với trời, có thể thắng sao?

Còn với họ, cũng chỉ còn lại cung, đã không còn kính.

Các tướng sĩ khoát khoát tay, trừ việc cảm tạ chuyện cứu Đặng Quý một mạng, cũng bội phục tên tân binh nhìn thấy máu tanh mà không hề nhú mào lấy một cái này, hỉ hả nói: “Không có việc gì không có việc gì, người mau đi tắm rửa đi, nhìn bộ mặt bẩn thỉu của người mà Công chúa sợ đến choáng váng đấy!”

Cười nói mấy câu rồi Lãnh Hạ nhảy xuống xe ngựa.

Nghe mọi người trêu chọc rồi bước chậm đến bên dòng suối.

Suối nước trong suốt, cỏ cây um tùm.

Lãnh Hạ ngồi xổm trên bờ, vốc từng vốc nước lên lau mặt, máu loãng dần dần tan vào nước, thỉnh thoảng có vài con cá nhảy bật lên khỏi mặt nước trông rất vui nhộn, nàng dùng tay áo lau nước trên mặt rồi đứng lên.

Bỗng nhiên hai tai khẽ động, nàng chợt dừng bước.

Đứng vững bên dòng suối, nàng khẽ hỏi: “Mọi việc chuẩn bị thế nào rồi?”

Lời này như là hỏi không khí, không hề báo trước, người được hỏi hình như cũng sững sờ, một lúc sau mới đáp lời: “Bẩm Vương phi, thuộc hạ đã nhận được tin từ Chung Thương, những thứ Vương phi cần đều đã được chuẩn bị đầy đủ.”

Giọng nói này như xa như gần, vang vọng trong không gian chứng tỏ người này nội lực cao thâm.

Lãnh Hạ vẫn đứng im, ngay cả mắt cũng không dời đi nửa phần, chỉ bình tĩnh nhìn mấy con cá không ngừng nhảy lên trong suối, nếu nhìn từ đường hành quân ra thì cũng chỉ cho là có một tên lính quen, đang hóng gió bên bờ suối mà thôi.

“Ba người Cuồng Phong đâu?”

“Chung Mặc truyền tin cho thuộc hạ, Kim Lâm Vệ xé lẻ ra quay về Đông Sở theo đường biển, ám vệ của chúng ta chặn một phần, còn một phần thì bị Thủy sư tuần tra bắt được, chắc là vẫn còn vài người, Cuồng Phong Lôi Minh Thiểm Điện đã xen lẫn vào trong đó, giờ đã đến Biện Vinh.”

“Ừ.”

Nàng lên tiếng, đây là chuyện dặn bọn họ làm trước khi đi, giờ cũng coi như là thuận lợi, là do Đông Phương Nhuận muốn thu hút sự chú ý của nàng và Chiến Bắc Liệt trước mà thôi, cũng nên chơi chiêu gây ông đập lưng ông chứ nhỉ, thu hút sự chú ý của Đông Phương Nhuận, khiến hẳn cho rằng hai người dốc toàn lực đối phó với hắn, mặt khác cũng toàn lực đuổi bắt Kim Lâm Vệ trên biển, muốn đòi lại lưu hoàng.

Đương nhiên sẽ không ngờ tới chuyện có ba người lẫn vào trong Kim Lâm Vệ, đường hoàng tiến vào Đông Sở!

Thậm chí có thể đánh vào nội bộ mật vệ thần bí của hoàng thất Đông Sở!

“Thân phận có bị lộ không?”

Người nọ do dự một lát rồi rầu rĩ nói: “Tạm thời chắc là không, bọn họ dịch dung thành ba Kim Lâm Vệ bị bắt được, giờ cũng không rõ đang ở đâu, chỉ có lên bờ thì để lại ám hiệu thôi.”

Nàng đứng chấp tay, hỏi thêm vài câu nữa rồi đuổi người một cái, dặn dò: “Vất vả rồi, chuyển lời tới Chung Mặc, còn khoảng nửa tháng nữa sẽ tới Biện Vinh.”

Ám vệ này hình như không hiểu nên một lúc lâu mà vẫn không đáp lời, có lẽ đang nghĩ xem sao phải bảo Chung Mặc, dù sao thông tin được truyền rất nhanh, hành trình này họ đều biết, hơn nữa Tiểu Vương phi cơ trí hơn người, sao lại làm chuyện thừa này?

Không đúng, nhất định là có thâm ý.....

Một ám vệ không biết tên, đang chìm đắm trong thâm ý này, nghĩ a nghĩ, nghĩ nát óc rồi cuộc cũng hiểu!

Đây là Tiểu Vương phi, muốn chuyển lời cho gia a!

Nghe thấy tên ám vệ nào đó rồi rầm vào đầu bút tai như con rắn, cuối cùng cũng nghe được một tiếng hiểu ra, Lãnh Hạ liếc một cái, quả thật là nàng muốn nói cho Chiến Bắc Liệt, cũng chẳng phải muốn hẹn ước điều gì, chỉ mong hắn đừng lo lắng, sợ dĩ gián tiếp dặn Chung Mặc là để hắn ta nhớ kỹ luôn truyền tin của mình về.

Mà lúc này, sự chú ý của nàng đã bị một chuyện khác thu hút.

Thật tình không muốn thừa nhận, đám ám vệ này của Chiến Bắc Liệt, thân thủ sắc bén ẩn nấp chuyên nghiệp những thứ khác cũng rất có năng lực nhưng thông minh thì.....

Rất mẹ nó đáng xấu hổ!

Bên này Lãnh Hạ đang hung hăng xem thường, đợi một lúc sau, người nọ vẫn còn chưa đi.

Rất lâu sau, một câu ai oán nghi vấn truyền tới: “Vương phi, sao người biết thuộc hạ đến đây?”

Một ám vệ, tự nhận bản thân công phu hơn người, nhất là đối với Tiểu Vương phi không hề có nội lực, thậm chí ngay cả bị phát hiện thế nào cũng không biết, đây chắc chắn là vũ nhục lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Lãnh Hạ nhướn mày, chậm rãi xoay người, thông thả đi về phía đội ngũ hành quân.

Lúc đi ngang qua cây, bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên nháy mắt mấy cái rồi lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt.

Rầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Ám vệ trên cây kia ngã lộn cổ xuống đất.

Sau khi xác định xung quanh không có ai, liền khóc không ra nước mắt leo lên, mặt hắn còn tự nhận nội lực thâm hậu khinh công cao tuyệt, cái nhìn vừa nãy của Tiểu Vương phi rõ ràng muốn nói cho hắn biết: “Ta không chỉ biết người đã đến, còn biết người ở đâu.”

Nhìn người ta xem, bình tĩnh, thông dong, bưng hửng đến biến thái, lại không hề kiêu ngạo chút nào.

Hành vi ngốc nghếch của mình được gọi là gì?

Tự rước lấy nhục a!

Một ám vệ tự hỏi tự trả lời, hai hàng nước mắt chảy xuôi, nhìn bóng người đã đi xa kia mà ánh mắt đầy vẻ sùng bái và kính nể, âm thầm siết chặt tay, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ thần tượng giao phó!

Chuyển lời cho gia, Tiểu Vương phi sắp đến Biện Vinh, đại khái còn khoảng nửa tháng nữa.

Biện Vinh đầu thu mang trên mình một phong cách khác.

Không còn vẻ lộng lẫy trăm hoa đua nở như lần trước Lãnh Hạ tới, nơi nơi đầy lá rụng, cũng chẳng có ai quét sạch, giẫm lên trên gây nên những tiếng vang xào xạc, Đông Sở được coi là một đất nước lấy văn trị quốc, cho nên ở nơi này, trên một cây cầu nhỏ, có vài chiếc lá rơi cành bay xuống làn nước xanh, văn nhân tài tử cầm chiết phiết ca ngâm một bài thơ bi tráng, rất có vẻ thú vị.

Đương nhiên, đây là người khác nghĩ thế.

Còn nếu đó là Lãnh Hạ thì chắc chắn sẽ ném cho họ một ánh nhìn xem thường rồi khế quát: “Đầu óc có bệnh.”

Mà lúc này, mọi người đang tiến vào trong thành Biện Vinh.

Đội ngũ đại quân kéo một hàng dài đi vào thành, đi đầu là Đông Phương Nhuận cưỡi ngựa, y phục xanh nhạt, tơ vàng chỉ bạc, rực rỡ lấp lánh. Đi phía sau là Liên Công chúa, ngồi trên ngựa nên nàng ta cũng có thêm mấy phần oai hùng.

Đây vốn là việc đế vương thân chinh, chiến thắng trở về, nhưng dân chúng đều có những ánh mắt không mong muốn.

Toàn bộ Đông Sở đều bị bao trùm bởi một bầu không khí đầy áp lực, những tiếng xì xào vang lên khắp nơi, Lãnh Hạ có nhãn lực tốt đương nhiên là nghe thấy rõ ràng.

“Nghe thấy không, trận đại chiến kia, chúng ta thua!”

“Là do đối nghịch với thần nữ, hiện giờ Đại Tần đã có trời cao phù hộ!”

“Chỉ thương con ta đi làm lính, không biết có còn sống mà trở về không.....”

Phần uất cũng có, thở dài cũng có, bi ai cũng có.....

Vô số tâm tình ào ào quét về phía đại quân như bão lốc, Lãnh Hạ khẽ cong khóe môi, nhìn bóng lưng vị Hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa kia, hài hước nhún mày.

Cái này, có được tính là mua dây buộc mình không?

Bên cạnh có một giọng nói đầy nghi vấn vang lên: “Lão đại, huynh cười gì?”

Lãnh Hạ rất không quen với cách gọi này nhưng sau nửa tháng sửa chữa mãi không được thì nàng cũng đành chấp nhận số phận.

Nàng quay đầu lại, một bên là hai huynh đệ Đặng Phú Đặng Quý, Đặng Quý cũng thấp nhưng người gầy như que củi chứ không khỏe mạnh giống Đặng Phú, vết thương của hắn ta đã tốt lên nhiều rồi, không còn tay trái nên ông tay áo cứ bay bay trong gió.

Tính cách của hai người không khác nhau lắm, đều rất đáng mặt nam nhi.

Còn bên này, chính là người thanh niên thật thà nàng gặp đầu tiên khi đến quân doanh Đông Sở, Trương Vinh.

Ba ánh mắt thật thà nhìn sang, Lãnh Hạ liếc một cái, chẳng nhẽ bảo nàng nói là nàng hả hê vì Hoàng đế bọn họ gặp rắc rối sao?

Đúng lúc này, phía trước trở nên ồn ào rối loạn, ngựa Đông Phương Nhuận hí một tiếng dài rồi đại quân ngừng lại, những người ở phía sau đều châu đầu ghé tai thảo luận.

Chỉ nghe thấy tí phía xa kia, có một người thê lương gào lên: “Hoàng thượng, thảo dân khẩn cầu Hoàng thượng đình chiến!”

Ý cười càng đậm, Lãnh Hạ neho mắt lại, nhìn lướt qua đoàn người và thấy rất vui vẻ.

Đó là một thanh niên gầy yếu tầm hai mươi tuổi, tóc búi theo kiểu học sĩ, người mặc y bào tay cầm chiết phiết, đứng chuẩn văn nhân tài tử, hắn ta quỳ trên mặt đất cách móng ngựa một chút xíu, trên khuôn mặt trẻ tuổi đầy vẻ cố chấp, hiên ngang lăm liết nói lại lần thứ hai: “Vì giang sơn xã tắc Đông Sở, vì bách tính Đông Sở, thảo dân khẩn cầu Hoàng thượng đình chiến!”

Một câu nói nhưng cũng đủ khiến con đường ồn ào trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ai cũng đều căng thẳng, âm thầm lo lắng thay cho thanh niên kia.

Bỗng nhiên, không biết có ai hô theo một tiếng.

“Xin Hoàng thượng đình chiến!”

Tiếng nói này vang lên cực kỳ đột ngột, nhưng lại khiến thanh niên kia vô cùng chấn động, hắn ta từ từ đứng dậy, thân thể gầy yếu lung lay trong gió thu cứ như lúc nào cũng có thể bị thổi bay mất.

Đã có người ủng hộ nên hắn càng nói càng hăng: “Thảo dân xin Hoàng thượng hãy nghĩ lại, đừng bưng bít tiếng nói của con dân Đông Sở mà cố ý khai chiến với Đại Tần! Hoàng thượng có nên vì thỏa mãn tư tâm xưng bá thiên hạ mà đẩy bách tính Đông Sở vào nước sôi lửa bỏng, làm giang sơn xã tắc trăm năm sụp đổ! Cơ nghiệp trăm ngàn năm qua của Đông Sở chỉ vì Hoàng thượng tham lam ích kỷ mà sắp bị hủy hoại hoàn toàn, Hoàng thượng, người bảo thủ cố chấp, hôm nay có dám nói mình cúi đầu và ngừng đầu không then không?”

Hắn ta ưỡn ngực, chính nghĩa nói: “Trên không hổ với trời xanh, dưới không then với bách tính?”

Lời nói hùng hồn đầy lý lẽ, mỗi câu mỗi chữ đều như dao nhỏ phóng về phía Đông Phương Nhuận, nhưng hắn chỉ khẽ cười một tiếng, tư thế ngồi không hề thay đổi chút nào, mái tóc đen vẫn tung bay như cũ, nhìn từ phía sau thì thấy hắn vẫn thản nhiên như thường.

“Sao ngươi lại cho rằng, Trẫm khai chiến với Đại Tần sẽ đẩy bách tính vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, hủy hoại giang sơn?”

Thấy rốt cuộc hắn cũng mở lời, người thanh niên kia lập tức hùng hồn đáp: “Liệt Vương phi Đại Tần là thần nữ trời cao phái xuống, hai mươi chữ sấm kia đã thể hiện rõ ràng, thần nữ sẽ thống nhất tứ hải, thiên ý không thể trái, Hoàng thượng dù nhận là rất cao nhưng cũng không nên đổi nghị!”

Lãnh Hạ khẽ lắc đầu, đúng là ghé con mới sinh không sợ hổ mà!

Tại thời cổ đại quân chủ chuyên chế, phân tử có tư tưởng cấp tiến này..... nàng thở dài, đã có thể dự đoán được kết cục của hắn ta.

Thanh niên kia lại không tự biết, thấy Đông Phương Nhuận không nói một lời, vẻ mặt phẫn khởi vung tay lên hô to: “Đình chiến! Đình chiến! Đình chiến.....”

Trên đoạn đường yên tĩnh, khẩu hiệu này trở nên nổi bật hơn bao giờ hết, bắt đầu có bách tính hô theo, dần dần càng nhiều người mở miệng, tiếng hò hét như biến thành một cơn lốc..... điên cuồng cuốn đi tất cả!

“Đình chiến!”

“Đình chiến!”

“Đình chiến!”

Tướng sĩ trong quân đội có không ít người cũng thể hiện sự tán thành, đương nhiên cũng có vài người lộ vẻ tức giận, ví dụ như Liên Công chúa, nàng ta quay đầu nhìn xung quanh, sắc mặt dần đỏ lên.

Tuy rằng không thấy rõ sắc mặt của Đông Phương Nhuận, nhưng chắc cũng không có gì thay đổi, vẫn ôn nhuận, khóe môi vẫn hơi mỉm cười, nhưng trong đôi mắt hẹp dài ấy lại là sự băng lãnh đến tận cùng được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc đầy sát khí!

Lãnh Hạ đang âm thầm suy nghĩ ở phía sau, bỗng nhiên sững sốt.....

Thì ra, vô tình, trong lúc giằng co người lừa ta gạt, nàng đã hiểu rất rõ về đối thủ này!

Quả nhiên, trong những tiếng hô ồn ào, một tiếng nói ôn nhuận nhẹ nhàng vang lên bay vào tai mỗi người: “Dùng tà thuyết mê hoặc dân chúng, lời ra Ngộ môn chém đầu!”

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Những bách tính đang lớn tiếng hò hét đều cứng đờ miệng, tiếng hô như bị nghẹn trong cổ họng, ngay lập tức biến mất.....

Thanh niên gầy yếu kia ngồi bệt xuống đất.

Mặt hắn ta trắng bệch như tờ giấy, toàn thân run như cây sậy, nhưng vẫn cố gắng ra vẻ trấn định, ngửa cao đầu hô: “Chém.... chém đầu... ta phạm vào tội gì? Người..... không sợ hàng vạn hàng nghìn tài tử Đông Sở dùng ngòi bút làm vũ khí ư?”

Đông Sở lấy văn trị quốc, hình phạt cũng không hà khắc và ngôn luận cũng cực kỳ tự do.

Vậy nên hình thành trạng khắp nơi không có việc gì làm ngồi ngâm thơ đối đáp, đàm luận thể cục thiên hạ, cũng vì thế nên lời giải hai mươi chữ sấm truyền kia mới bắt đầu truyền đi từ Đông Sở, chứ nếu ở các nước khác thì dân chúng đã sớm sợ đến mất mật rồi.

Còn Biện Vinh mang danh ‘Đô thành văn nhân’ cũng chính là một thanh kiếm hai lưỡi, những người cầm quyền kiêu ngạo vì những tài tử có một không hai thiên hạ nhưng cũng đau đầu vì họ, những tài tử ăn no rồi việc này ngày ngày chăm chú soi khuyết điểm, chỉ cần bước nhầm một bước cũng đủ bị bọn họ nói này nói nọ.

Những kẻ yếu ớt văn vẻ này không biết ra trận đánh giặc, thậm chí ngay cả đánh một người cũng chẳng xong, nhưng bàn về lá gan phê bình quân chủ thì tuyệt đối không thể khinh thường!

Dùng ngòi bút làm vũ khí, tuyệt không nói chơi!

Cho nên lúc này, thanh niên gầy yếu kia không hề tin là Đông Phương Nhuận dám giết hắn ta.

Chém đầu được coi như là hình phạt nặng nhất, hắn chỉ hét có vài câu mà đã bị chém đầu..... chẳng nhẽ Đông Phương Nhuận không sợ tất cả tài tử Đông Sở nhảy dựng lên, ngày ngày bị thóa mạ sao?

Nghĩ tới đây, thanh niên gầy yếu như được tiếp thêm dũng khí.

Hắn ta cố đứng dậy, nhưng trước mặt chợt lóe lên một bóng trắng, có một người lao ra từ phía sau Đông Phương Nhuận đã nhanh chóng đánh ngã hắn ta xuống đất.

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng, trong tay người kia đã xuất hiện một tấm lệnh bài rồi hét lên: “Mặt thám của Đại Tần! Người là gian tế!”

Tấm lệnh bài màu đen tuyền được giơ cao lên để dân chúng nhìn thấy, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, xuất hiện ba chữ màu vàng, lấp lánh chói mắt.

Liệt Vương phủ!

Thanh niên kia hoảng sợ mở miệng muốn giải thích nhưng còn chưa kịp lên tiếng.....

Đổ máu tại trận!

Tiếng chém đầu đó đặc biệt rõ ràng, đầu thanh niên kia bay ra xa, sắc máu đỏ tươi lại nhuộm đỏ ánh mắt mọi người.

Tình thế đột ngột biến đổi làm bách tính hơi sửng sốt.

Đông Phương Nhuận lập tức chậm rãi quay đầu lại, đảo mắt nhìn mọi người một lượt, giọng nói ôn hòa nhưng không kém phần uy nghiêm: “Đại Tồn phái gian tế lên vào Sở ta, muốn khơi mào nội loạn, khiến chúng ta chưa phát binh đã tự loạn trận tuyến! Nhưng Trầm tin, con dân Đông Sở ta, mắt tinh lòng sáng, sẽ không bị kẻ gian mê hoặc, dù thuyết thần nữ là tà thuyết hay thần ngữ, chỉ cần chúng ta đồng lòng, chắc chắn không kẻ nào có thể lay động nửa phần.”

“Đông Sở này, thiên hạ này..... là của Trầm, cũng là của các ngươi!”

Một lời nói dối đầy chính nghĩa, Lãnh Hạ nhếch môi cười, không biết là khen hay là khinh.

Hay ột Đông Phương Nhuận!

Vừa đầm vừa xoa quả thật là vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, người này lâu không gặp, khả năng đùa bỡn lòng người lại tăng thêm một bậc, nhìn xem diễn xuất tùy ý mà cực xuất thần, người bình thường có thể so sánh với sao?

Tình hình lúc này, hấn giết cũng không được, mà không giết cũng không được.....

Còn một chiêu vu oan này vừa dùng để uy hiếp bách tính, vừa để hạ ỉnh một bậc thang, ta nói hấn ta là gian tế của Đại Tồn, dù không phải cũng thành phải!

Huống chi, còn có chứng cứ vô cùng xác thực.

Dù bách tính có tin hay không, những ngày kế tiếp, những lời đồn trong thành Biện Vinh chắc chắn phải dừng một thời gian, một chiêu thần nữ của nàng Đông Phương Nhuận không thể nhận nổi, nào ngờ người này trực tiếp không nhận mà dùng cách máu lạnh thẳng tay đè ép!

Mà lời nói kia lại càng cao tay.

Từng câu từng chữ đều ‘chúng ta’ rõ ràng là kéo bách tính về cùng phía với mình, thành khẩn chân thành tha thiết phân tích đám Đại Tồn một nhát rồi lại quay lại tiếp tục thành khẩn.

Một cương một nhu, mặc dù trong lòng bách tính có mầm móng hoài nghi thì giờ cũng đã bị dao động, thậm chí nếu tiếp tục xuất hiện tình huống này thì có lẽ họ còn giành thời gian ngẫm nghĩ xem có phải là gian tế Đại Tồn đang ly gián kích động bọn họ hay không.

Cao, thật sự là cao!

Xem đến đây, Lãnh Hạ đã hoàn toàn mất đi hứng thú, trong lòng còn có chút bi thương nhàn nhạt.

Nàng chạy lên trên nói nhỏ với một Tiểu đầu mục để xin nghỉ, hấn ta nhìn Đông Phương Nhuận đang giục ngựa tiếp tục lên đường, rốt cuộc cần rằng một cái đồng ý cho nàng lên rồi đi nhưng vẫn dằn dò: “Hôm trước Hoàng thượng bảo sẽ về cung trước, bao giờ quay lại quân doanh thì không rõ nhưng cũng chỉ hai ba ngày thôi, các ngươi nhớ sớm quay lại, đừng gây phiền phức cho lão tử!”

Lãnh Hạ vừa chạy ra khỏi đại quân, vừa tùy ý phất tay một cái.

Đại quân đi từ cửa Bắc vào, lại còn phải đến ngoại ô phía Tây, Đông Phương Nhuận còn vào cung thì chỉ ít cũng một hai ngày.

Mà đoạn đường nửa tháng này cũng đủ để nàng có quan hệ tốt với một số người, bản thân nàng không có trong danh sách lính nên có vắng mặt cũng chẳng ai biết, nếu lúc về có ai hỏi thì tùy tiện lời một người quen ra làm chứng là xong, rất dễ dàng.

Huống chi lúc này, bên cạnh nàng, còn có ba binh sĩ Đông Sở chính quy.

Lãnh Hạ dẫn ba người rẽ vào một ngõ nhỏ.

Phía sau bỗng nhiên có người nôn khan, tiếng nôn khan này khiến bách tính đang ngơ ngẩn hồi hồn lại, có người thét lên rồi lui ra sau, có người ngồi bệt xuống đất, có người ôm đầu run rẩy, không ai có thể nói nên lời cảm giác hiện tại trong lòng, rốt cuộc là vì tình cảnh chém đầu này quá đột ngột hay do cái người vừa này bị gọi là gian tế đã bị quân vương của bọn họ vu oan giá họa.....

Không biết, thật thật giả giả không ai phân biệt được.

Hồi Xuân đường.

Dân chúng toàn thành đang đổ xô ra đường nên Hồi Xuân đường có vẻ hơi quạnh quẽ, có hai đứa trẻ học y chạy lung tung khắp nơi để đập con ruồi, còn có thể nhìn thấy phía sau tấm màn mỏng, một vị lang trung có tuổi đang ngả người ra phía sau, gác hai chân lên bàn bắt mạch ngủ ngon lành.

Lãnh Hạ vừa vào cửa, mắt hai đứa trẻ kia đã sáng lên.

Hai đứa lon ton chạy tới, mỗi đứa đứng một bên, cúi đầu khom lưng hỏi: “Quân gia bị bệnh gì vậy?”

Lãnh Hạ nhìn hai đôi mắt trong vắt kia, đột nhiên cảm thấy nếu nàng nói không bệnh thì thật sự là không có tính người.

Vì vậy, mỗi nữ nhân không có tính người như sương mây, mỉm cười, đáp lời: “Không bệnh.”

Một đứa trẻ lẩm bẩm: “Không bệnh bôi thuốc phòng bệnh có bệnh ở đầu óc hay không có cũng là bệnh phải trị!” Nói xong tiếp tục đi đập ruồi, đứa còn lại không tin nhìn nàng rồi trịnh trọng dặn: “Quân gia, cũng không thể giấu bệnh sợ thầy a!”

Bộ dạng kia như là nàng không bị bệnh cũng sẽ bị nói cho thành có bệnh.

Đặng Phú ở bên cạnh giạt nhẹ tay áo nàng, thì thầm hỏi: “Lão đại, đây là hiệu thuốc trước kia huynh học y sao? Người nơi này....”

Hắn chỉ chỉ vào đầu, không cần nói cũng biết, chưa từng thấy qua đứa trẻ học y nào hăm hăm đỏ hoi như thế, cứ như thể người không sinh ra chút bệnh cho bọn chúng chữa thì đã phạm phải tội tày đình.

Hơn nữa, đã biết là quân nhân còn có thái độ như thế?

“A, muốn thế nào đây!” Đứa trẻ kia hai mắt lóe sáng, ném vĩ đập ruồi đi rồi xông lên, một bộ dạng ‘Con mẹ nó lão tử rảnh rồi lâu như vậy, cuối cùng cũng có kẻ không sợ chết dâng lên đến cửa’

Đương nhiên, đây là Lãnh Hạ nhìn ra được, còn ba người kia thì cảm thấy đứa trẻ này là muốn tìm chết.

Đặng Phú tức giận thở hồng hộc vung tay lên, ai thấy quân phục mà không khúm núm nịnh hót, thế mà y quán này lại ngang ngược như vậy.

Vào lúc quân gia tráng kiện và đứa bé gây yếu sắp tiếp xúc thân mật.....

Trên người bọn họ xuất hiện hai bàn tay trắng nõn.

Một tay để ở gáy đứa bé, một tay nắm lấy cổ tay Đặng Phú, hai cánh tay kia nhìn qua thì nhu nhược nhưng lại chứa sức mạnh kinh người làm cả hai không thể nào nhúc nhích được.

Ánh mắt của đứa bé đã thay đổi.

Sắc mặt của Đặng Phú cũng thay đổi.

Đứa trẻ còn lại cũng nhảy dựng lên, khí tức trên người chậm rãi đông lại, bày ra tư thế chuẩn bị công kích, đầu còn vẻ khốc lóc om sòm âm ỉ lúc mới vào, kể cả Đặng Quý và Trương Vinh cũng cảm giác được vài phân quỷ dị.

Bọn họ đều không phải kẻ ngốc, nên mới cẩn thận nhìn Lãnh Hạ với ánh mắt hoài nghi.

Cao thủ!

Lãnh Hạ thản nhiên buông tay ra, nhìn về phía hai đứa trẻ đang có vẻ mặt nghiêm trọng kia, từ lúc bước vào nàng đã phát hiện hô hấp của hai người này ổn định bước chân cũng vững vàng rõ ràng không phải người bình thường, không khỏi tiếp tục thở dài, ám vệ của Chiến Bắc Liệt, kẻ nào cũng ngốc như nhau....

Thất bại a thất bại a!

Vừa thở dài, ghét bỏ liếc hai đứa trẻ, vừa ngêng ngang kéo ghế ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ ra lệnh: “Gọi Chung Mặc ra đây cho ta.”

Hai người sững sốt, có thể nói ra cái tên này, đủ để chứng minh là người một nhà.

Bỗng nhiên, nhớ lại mấy ngày trước đây, sư phụ trầm ổn ít nói của bọn họ hiếm khi mở lời dặn dò: “Đừng trách sư phụ không nhắc nhở các người, nếu có một nữ nhân cực kỳ bư hãn, cũng có thể là nam nhân đến đây, các người mà không tiếp đón tốt thì phải đi Thanh Long Tự cho rùa biển ăn....”

Lúc đó bọn họ chỉ để ý đến hai chữ rùa biển, con rùa kia ở Thanh Long Tự tuy rằng vẫn được coi là thần tích không ai dám bất kính, vẫn được cung phụng trên thần đài nhưng trong lòng người dân Đông Sở, có khi chỉ hận không thể mang nó đi hầm!

Trên mai viết gì không viết, lại viết tứ hải quy nhất, làm Đông Sở đang hưng phấn thì bị dội một gáo nước lạnh.

Rất ti tiện!

Sau một hồi ảo tưởng, cái còn lại không phải thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Mà lúc này, bọn họ nhất thời nhớ lại trọng điểm của câu nói kia: Bư hãn!

Hai người ngẫm nghĩ từ này, nhìn cái người vừa nhẹ nhàng ngăn cản hai người đánh nhau lúc này, sau đó mặc dù biết đây là cứ điểm ám vệ, trong hậu viện có khi còn mười mấy người, mà vẫn ngêng ngang ngồi xuống, tự rót ỉnh một ly trà, miễn cưỡng nhấp một ngụm rồi còn ghét bỏ cau mày, ra lệnh cho bọn họ như sai bảo nô tài.

Mẹ nó!

Bư hãn, không sai!

Hai người lập tức cười toét miệng, sắc mặt còn biến nhanh hơn thời tiết, chân chó nói: “Quan gia, chờ, chờ, tiểu nhân lập tức đi gọi.”

Người còn lại thì lập tức chạy vào trong lấy cho ba người Đặng Phú mỗi người một cái ghế, còn bưng trà rót nước rất sẵn sàng, làm cả ba kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Đứa trẻ kia rất tự giác đóng cằm lại cho ba người, cầm vĩ đập ruồi quạt quạt rồi cười tủm tỉm hỏi: “Quan gia, còn nóng không?”

Bốp!

Lãnh Hạ đập bốp một cái vào trán, im lặng nghiêng răng, mắt mặt, mắt mặt a!

Còn Chung Mặc tương đối bình tĩnh, chậm rãi đi tới, trực tiếp không nhìn hai đồ đệ mắt mặt của mình, ngũ quan thường thường, khí chất lại có phần bảo thủ, hần bước tới bên cạnh Lãnh Hạ, không nói hai lời hành đại lễ, cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương phi!”

Bịch bịch bịch bịch bịch!

Lần này là cả năm cái cằm cùng rơi.

Hai đứa trẻ kia không thể nào ngờ đây chính là Tiểu Vương phi – thần tượng của ám vệ, thần thoại của ngũ quốc.

Còn ba người Đặng Phú thì càng không cần phải bàn, dù lúc này nhận ra thân thủ của Lãnh Hạ, bọn họ đã hoài nghi thân phận của nàng, nhưng cho bọn họ hai mươi lá gan cũng không dám nghĩ đến thân phận Đại Tần Liệt Vương phi, Tây Vệ Nữ hoàng và thần nữ!

Mặt của ba người có thể nói là biến sắc nhanh như chớp giật, từ kinh khủng đến không dám tin rồi đến kính nể cộng thêm khoe miệng co giật.

Cái này này này.....

Không phải Tây Vệ Nữ hoàng đã về cùng chiến thuyền Đại Tần sao?

Sao lại lẫn vào trong quân doanh bọn họ, còn đi cùng bọn họ suốt nửa tháng, lừa dối cả một đám lính xưng huynh gọi đệ.....

Tin tức này, quả thực còn đáng sợ hơn chuyện Nữ hoàng là nam nhân!

Nhìn mấy ánh mắt không thể tin kia, Lãnh Hạ sờ mũi một cái, im lặng nghĩ, Tây Vệ Nữ hoàng chẳng phải cũng là nam sao, do Mộ Đại thần y đóng giả.

Rất nhanh chóng, trong mắt ba người có kháng cự, có lo lắng, cũng có vài phần giãy dụa.....

Chung Mặc vốn tưởng Lãnh Hạ dẫn bọn họ đến có nghĩa là có thể yên tâm về bọn họ, giờ bỗng nhiên nhìn thấy vẻ mặt như vậy, liền hiểu ra vài phần, đặt tay lên chuôi kiếm, ném cho Lãnh Hạ ánh mắt dò hỏi: Giết?

Lãnh Hạ liếc một cái, nàng đã gặp người này một lần khi đến Đông Sở.

Trầm ổn ít nói, làm việc đáng tin, là một kẻ bình thường trong đám ám vệ của Chiến Bắc Liệt, nhưng mà bản tính lại có một điểm, người này là một kẻ cuồng võ học!

Vừa nhìn thấy Chiến Bắc Liệt hai mắt đã lóe sáng, rõ ràng là đánh không lại, bại liên tục, bị Chiến Bắc Liệt đánh cho thương tích đầy mình nhưng luôn luôn sống rất dai, cứ khỏe lại là tiếp tục đòi đánh.....

Đối với loại chấp nhất võ thuật này, Lãnh Hạ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chung Mặc thất vọng thu tay về.

Lãnh Hạ nhìn về phía ba người, rất hiểu họ, dù sao bọn họ cũng là người Đông Sở, sinh ra lớn lên ở đây dù gì cũng có tình cảm sâu đậm với nơi này, dù bây giờ đã thất vọng về Đông Phương Nhuận, cũng muốn có hòa bình nhưng nói cho cùng thì nàng vẫn là Nữ hoàng của nước địch.

Trương Vinh tương đối đơn thuần.

Hắn run rẩy, hỏi thử: “Lăng... Nữ..... Nữ..... Đại Tần và Đông Sở..... có thể không.....”

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, đã hiểu ý của hắn.

Lắc lắc đầu nói: “Chiến tranh đã đến tình trạng này thì không thể giải quyết bằng hòa giải được, Đại Tần và Đông Sở chắc chắn phải có một nước thua, và ta tin rằng thắng lợi sẽ thuộc về Đại Tần.”

Ba người lúng ta lúng túng không biết nói gì, nàng nói không sai, với tình hình hiện tại thì phần thắng của Đại Tần cao hơn một chút.

Đặng Quý không tự chủ cầm lấy ống tay áo trống không của mình: “Nhưng, dù thắng, cũng chỉ là thắng thảm mà thôi!”

Trong phương mâu xẹt qua một tia ngạo nghễ cản trở, Lãnh Hạ đặt ly trà xuống, lời nói chắc chắn: “Cho nên, ta tới!”

Ba người cũng đã biết, nàng tới Đông Sở không phải là để ngấm phong cảnh quân doanh, còn mục đích là gì thì mấy tiểu binh bọn họ cũng không thể hiểu được, nhưng mặt khác, thật ra Đông Sở có mang họ gì thì cũng không ảnh hưởng mấy đến bọn họ, nếu nàng có thể dẹp loạn chiến tranh, giúp thiên hạ không bị chiến hỏa mai mẫn, bọn họ có thể an tâm về nhà đoàn tụ với người thân, vậy thì quốc gia này.....

Họ Đông Phương hay họ Chiến cũng có gì khác biệt đâu?

Ba người không tự chủ được mà tin Lãnh Hạ, nếu lúc trước có ai nói Tây Vệ Nữ hoàng sẽ tự tay cắt bỏ cánh tay ột tiểu binh, chịu đựng hắn ta hơi thổi đầy người, bị máu tươi phun đầy mặt và cổ thì nhất định bọn họ sẽ cười nhạt, thậm chí còn khinh thường người kia: “Bà à, có bị điên không?”

Nhưng hiện tại, nửa tháng ở chung, nói dài không dài nói ngắn không ngắn những cũng đủ để nhìn thấy lòng một người, là chính hay tà, là đen hay sáng, là lạnh hay nóng.

Nếu như Đông Sở phải đổi chủ, vậy thì được người như vậy tiếp nhận âu cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

Đang lúc bọn hán hạ quyết tâm, định thề với Lãnh Hạ là sẽ không nói ra thì nữ tử đối diện kia đã mỉm cười lên tiếng: “À, muốn nói cũng được, không thấy thanh kiếm trên hông hán ta đã rút ra được một nửa sao?”

Bàn tay đang cầm chuôi kiếm của Chung Mặc, lại thu về.

Ba người khóc không ra nước mắt, nhất là Đặng Phú nhớ lại nửa tháng trước ở trên xe ngựa, phía sau mỗi nữ nhân như mọc ra vài cái đuôi, giờ hối hận đã không kịp rồi, cái gì mà ‘Lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ nếu không sẽ là cháu trai của ngài’ cái miệng này, đúng là tiện mà!

Nhưng bầu không khí trầm mặc lúc trước cũng đã được khôi phục ít nhiều, dọc đường Lãnh Hạ cũng không hề có ý ngụy trang, đối xử với bọn họ cũng bằng tính cách thật của mình nên bây giờ dù là Tây Vệ Nữ hoàng hay lão đại của bọn họ thì cũng đều thấy quen thuộc.

Lãnh Hạ gật đầu, đứng dậy đi nhanh về phía nhà trong.

Còn ánh mắt nóng như lửa ở phía sau, đương nhiên Lãnh Hạ cảm giác được nhưng chỉ liếc qua một cái rồi trực tiếp mặc kệ.

Đi đến cửa một gian thư phòng bí mật, nàng đứng ngoài quan sát một phen, phòng rất trống trải và cũng không rộng, rất phù hợp với tính cách Chung Mặc, trừ một bộ bàn ghế thì chỉ có giá bình trí đóng trên tường, và một giá sách lớn, toàn bộ toàn là sách võ.

Không hổ là người có võ công cao nhất trong ám vệ ngũ quốc.

Lãnh Hạ đi tới phía giá sách, tiện tay rút ra một quyển, hỏi: “Gần đây thế nào, nói xem.”

Nàng trà trộn vào quân doanh Đông Sở, cũng sợ bị Đông Phương Nhuận và Kim Lân Vệ bên cạnh hán phát hiện nên không có cách nào gửi tin tức đi, suốt đoạn đường này có thể nói là tắc nghẽn thông tin, chỉ duy nhất cái lần nói chuyện được vài câu với một ám vệ thì mới biết được vài tin.....

Nói đến chính sự, Chung Mặc cố nhịn lòng luận bàn võ công đang sôi sục trong máu.

Khôi phục vẻ mặt cứng nhắc, hán nghiêm túc nói: “Gia đã quay về Đông Kỳ Độ, tiếp nhận chiến sự bên đó, vì mấy hôm trước binh lực Đông Sở không đủ, gia thắng liên tục hai trận, nên chắc mấy ngày nữa Đông Phương Nhuận sẽ dẫn mười vạn đại quân, tiếp tục xuất phát.”

Mày liễu nhờn cao, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, biết nên nói về Chiến Bắc Liệt đầu tiên.

“Còn ba người Cuồng Phong hôm trước đã để lại dấu hiệu, thuộc hạ đi theo đường đó, đã nhận được thư của họ. Huấn luyện Kim Lân Vệ cực kỳ tàn khốc, rất khác ám vệ, bọn họ phải tự tàn sát lẫn nhau để tìm đường sống trong cõi chết, sống sót sẽ là Kim Lân Vệ chân chính, cứ qua tết hàng năm sẽ có một đợt sát hạch, chọn ra mấy người đi tập kích bất ngờ, sống chết tùy mạng. Cũng vì phương thức huấn luyện tàn khốc như vậy nên mọi người ít qua lại với nhau, ba người đó nhờ vậy mà cũng không bị phát hiện.”

Lãnh Hạ gật đầu, cảm thấy rất hiểu những thứ này.

Huấn luyện sát thủ ở hiện đại hầu như đều dùng phương thức như vậy, tuy rằng tàn khốc, nhưng hiệu quả kinh người. Để quyển sách vào chỗ cũ, nàng đuổi người một cái tựa vào ghế, bĩu môi nói: “Do sợ thuộc hạ chia bè kết phái thôi, loại huấn luyện này có thể tăng độ trung thành tới mức cao nhất.”

“Vâng, mà không chỉ thế, hán là còn có thuốc để khống chế, bọn họ tuyệt đối trung thành với Đông Phương Nhuận, hơn nữa ai ai cũng đều lấy một dịch trăm, dù ám vệ của chúng ta có đánh trực diện, nếu một đối một thì thắng bại cũng vô cùng khó nói.” Nói đến đây, vẻ mặt Chung Mặc không hề khó chịu về đối phương mà lại hưng phấn khi gặp được đối thủ, nói tiếp: “Trừ hải chiến và bom, có thể nói Kim Lân Vệ chính là chỗ dựa lớn nhất của Đông Phương Nhuận!”

“Tra được bao nhiêu manh mối?”

Nàng nhàn nhạt hỏi một câu rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Trước kia Chiến Bắc Liệt từng nói, Kim Lâm Vệ là cơ mật tối cao của Đông Sở, dù là hán cũng không thể tra được số lượng cụ thể, nơi ở, địa điểm tập hợp.....

Chung Mặc lấy một bản đồ ra, vẽ vẽ viết viết một lúc rồi hán chỉ vào một chỗ nói: “Số lượng Kim Lâm Vệ vẫn chưa rõ, theo Cuồng Phong hồi báo, có tầm bảy tám trăm, chia thành các đội nhỏ phân tán khắp nơi trên Đông Sở, rất khó tìm hiểu, nhưng địa điểm tập hợp thì ở đây..... Chỉ là bình thường, Kim Lâm Vệ chưa bao giờ điều động toàn bộ thành viên, một phân đội nhỏ cũng đã đủ để giải quyết nhiệm vụ bình thường.”

Lãnh Hạ nâng mắt hỏi: “Nghĩa địa ở ngoại thành phía nam?”

Nàng vuốt cằm, híp mắt lại, chậm rãi nói: “Nếu có một nhiệm vụ lớn khiến Kim Lâm Vệ đồng thời xuất hiện, vậy thì có thể một lưới bắt hết rồi!”

Chung Mặc có chút khó tin.

Miệng hán hơi giật giật, Kim Lâm Vệ đã có từ khi Đông Sở khai quốc, đã nghìn năm mà chưa bao giờ nghe thấy bị một lưới bắt hết, Tiểu Vương phi cũng quá mức ngông cuồng, giống như đánh ngã Kim Lâm Vệ dễ như uống nước vậy.....

Lãnh Hạ biết hán nghi ngờ, khoe môi cong lên một độ cong cuồng vọng, nói liên tục: “Kim Lâm Vệ mạnh ở chỗ nó thần bí, không có ai biết tin tức cụ thể, đương nhiên sẽ mang tâm lý suy đoán, mà chúng ta mất bao nhiêu công sức mới đưa ba người Cuồng Phong vào trong nội bộ Kim Lâm Vệ được, Chung Mặc, từ cổ chí kim, có ai chiếm được tin tức rõ ràng như thế chưa?”

Chung Mặc trầm ngâm một phen, gật gật đầu nói: “Nhưng loại chuyện gì mới có thể khiến họ điều động toàn bộ thành viên? Mặc dù tất cả tề tụ cũng phải đến bảy tám trăm Kim Lâm Vệ.....”

Cứ điểm ám vệ ở Đông Sở tại mỗi thành trấn có tổng cộng khoảng hai trăm người, quả là khó tin, không thể nào khiến tất cả Kim Lâm Vệ đứng bất động chờ bị giết chứ?

Đương nhiên, về sau hán đã nuốt xuống.

Lãnh Hạ khẽ cười một tiếng, cũng không thèm để ý: “Kim Lâm Vệ trung với ngọc tỷ, trung với Đông Phương Nhuận, vậy nếu như khi hán đang chỉ huy ở tiền tuyến, trong triều lại xuất hiện cục diện không thể đoán trước, như là nội loạn, như là có kẻ cấu kết với Đại Tần.....”

Nhìn vẻ mặt trầm tư của Chung Mặc, nàng tiện tay gấp bản đồ lại, vừa đi nhanh ra ngoài, vừa nhàn nhạt nói: “Thứ bom này, có chỗ tốt là mặc kệ đó là yêu mà hay quỷ thần, ném một đồng ra..... tất cả đều xong!”

Chung Mặc lão đảo, suýt thì đập đầu vào bàn.

Ánh mắt của hán kinh ngạc nhìn bóng nữ tử đã đi xa, đối với kẻ luôn mặc kệ mọi thứ trừ võ học thì vẻ mặt này có thể nói là vô cùng nóng bỏng, có lẽ nếu Chiến Bắc Liệt đang ở đây thì sẽ hận không thể tiêu diệt hán!

Không thể nói rõ là sùng kính hay bội phục, Chung Mặc kích động siết quyền, ném một đồng bom ra, dừng nói là phản kháng, có khi còn chưa kịp phản ứng đã tan thành mây khói.

Đúng là đứng bất động chờ bị giết a!

Ba ngày sau, Đông Phương Nhuận trở lại quân doanh rồi dẫn mười vạn đại quân lao tới tiền tuyến biển Sở.

Trong quân doanh phía tây ngoại thành, để lại mười vạn quân đóng ở đó, như lời Lãnh Hạ nói lúc trước, nàng không có trong biên chế nên không về cũng chẳng ai phát hiện, còn nếu về thì cũng quen đây người, không sao cả.

Cho nên Đông Phương Nhuận chân trước vừa mới đi, chân sau mỗi nữ nhân đã dẫn ba người nghênh ngang quay lại quân doanh.

Cùng lúc đó, còn có vị khách không mời mà đến —— Thái hậu.

Mấy hôm trước, Thái hậu đã nhận được mật thư của thái giám thiếp thân Lâu Hải, từng câu từng chữ đều đau đớn chua xót tới tận tim gan, đứng ở góc độ của bà mà bất bình thay, tất cả đều lên án Liên Công chúa

vong ân phụ nghĩa, bà và Đông Phương Nhuận mẹ con tình thâm nhưng lại bị người ngoài chặn ngang một cước, nên giờ con trai lại tín nhiệm người ngoài mà quên đi mẹ ruột.

Lâu Hải đã ở bên bà hơn ba mươi năm, là hạng người gì thì bà rõ hơn ai hết, trong bức thư này cái gì tin được cái gì không tin được bà đều nhìn thấu.

Nhưng dù vậy, bức thư nửa giả nửa thật này vẫn khiến Thái hậu cảm thấy bất an, dù Liên Công chúa có chen ngang vào hay không, có lý gián không, nhưng chuyện sau khi bảo vệ được tính mạng mà không đến thỉnh an thì là thật; Đại chiến Tần Sở là chuyện lớn như vậy, Đông Phương Nhuận biến mất suốt ba tháng, bà là mẹ ruột mà không biết một chút gì về tình hình chiến sự, cũng là thật; còn Liên Công chúa lại được ở trong quân doanh mấy tháng trời, âm thầm bày mưu tính kế cùng Đông Phương Nhuận, càng là thật!

Vì vậy, Thái hậu nhướng mày, bắt đầu suy nghĩ.

Nữ nhân sống trong Hoàng cung rất nhiều năm, nữ nhân có thể sinh ra Đông Phương Nhuận, thì cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, bà ta vẫn còn có lý trí, vẫn đợi đến lúc Đông Phương Nhuận dẫn đại quân đến tiền tuyến, rồi mới thay thường phục quý giá đi tới quân doanh.

Nào ngờ lại được biết Liên Công chúa đang ở trong cấm địa.

Trong quân doanh lại có một cấm địa từ lúc nào vậy, bà không biết, nhưng nghe thấy từ cấm thì rõ ràng là không phải ai cũng được vào, tướng sĩ gác bên ngoài không biết lấy đâu ra gan gan bà lại, mở mồm là nói do Hoàng thượng dặn dò, bà cũng kiêng dè Đông Phương Nhuận nên đành phát tay hồi cung.

Đi chuyển này tay không thì thôi, còn làm lòng hoài nghi càng thêm sâu sắc, nhất là lại không có tin tức của Lâu Hải.

Tròn nửa tháng, Liên Công chúa chẳng hề bước ra khỏi cánh cửa kia một bước, cấm địa thì được tăng tăng binh sĩ bảo vệ.

Lâu Hải vẫn bất vô âm tín, muốn vào cấm địa mà không được, Thái hậu sau bao lần thất vọng, rốt cuộc vỗ án: “Hay ột cái cấm địa, hôm nay Ai gia muốn xem, rốt cuộc là Liên nhi làm cái gì ở bên trong, suốt nửa tháng mà không ra ngoài nửa bước!”

Ma ma ở phía sau vui vẻ nói: “Thái hậu nương nương, ngài nên sớm làm như thế, ngài là mẹ đẻ của Hoàng thượng mà, dù có cố chấp xông vào cấm địa, đám nô tài kia có dám làm gì không? Dù Hoàng thượng có về cũng sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận ngài..... lão nô thấy mấy hôm nay ngài buồn bực cũng thấy lo lắng theo!”

Thái hậu mặc phượng bào, ngồi xe liền, trái phải có mười sáu cung nữ thái giám đi theo, phía sau còn có một đội đại nội thị vệ hai trăm người, rêu rao rời khỏi Hoàng cung đi đến quân doanh, không ai không biết Thái hậu muốn đến quân doanh thị sát.

Bà không tin đã bày ra cái giá này rồi mà đám nô tài kia còn dám hạ thấp thể diện của bà, bà càng không tin, uy nghi như vậy mà không trấn áp được đám người trong quân doanh này!

Thái hậu lại không ngờ, đúng là không trấn áp được.....

Khi ở cửa chính quân doanh, người ta đã nói: “Mời Thái hậu xuống xe, đi bộ vào trong.”

Bà vừa định tức giận mắng mỗ vài câu, người ta lại nói: “Trong doanh không được cưỡi ngựa, không được ngồi xe, đây là do Hoàng thượng tự mình hạ lệnh, dù có là Thánh thượng, đến đây cũng phải đi bộ.”

Được, bà nhin!

Vì vậy, Thái hậu nương nương vẫn duy trì bộ mặt tươi cười từ ái, ưu nhã xuống xe, bước từng bước nhỏ đi về phía cấm địa, trên đường đi nhìn thấy tướng sĩ nào cũng mỉm cười nhìn, đương nhiên, nếu bỏ qua hai bàn tay đang siết chặt trong tay áo thì mọi thứ đều rất hài hòa.

Bỗng nhiên, phía trước có một người chạy như điên, vừa chạy vừa kêu to: “Tránh ra, tránh ra cho lão tử!”

Nếu cẩn thận nghe thì có thể thấy, giọng nói kia có vài phần run rẩy, đối lập hoàn toàn với lời nói ngang ngược này của hắn.

Cách một đoạn ở phía sau thì có một người khác hét lên: “Chờ lão tử túm được người sẽ treo ngược người lên rồi đánh!”

Thì ra là hai tên lính quèn trong quân đang đùa giỡn, Thái hậu vừa thở phào một hơi, thì thấy cái tên đang chạy phía trước đột ngột rẽ sang đường khác chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn phía sau, nhưng đường hắt ta chạy.....

Lại là chạy về phía bà!

Rầm một cái, Thái hậu và ma ma đi cùng đi bị đụng ngã, người nọ phản xạ có điều kiện, vừa đỡ lấy tay Thái hậu, vừa nói liên tục: “Ai u lão tử lại lỗ mãng rồi, người không sao chứ.....”

Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy trang phục của người này, hấn mới ngẩn ra chớp chớp mắt, rồi nhảy vọt ra xa: “Thái.... Thái.... Thái.... Thái hậu nương nương! Tiểu nhân..... tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân..... Thái hậu tha mạng!”

“Cẩu nô tài to gan!” Ma ma kia mãi mới đứng lên được, vừa nhìn thấy người đang quỳ dập đầu dưới đất liền giận dữ mắng: “Va vào phượng thể của nương nương, người có mấy cái mạng để trả?”

Tiếng động bên này làm những người khác chạy đến, không ít người biết tên lính kia, tiếc hận xì xào bàn tán.

“Aizz..... khổ thân, Đặng Phú này hơi lỗ mãng nhưng quả thật rất tốt.”

“Hai huynh đệ này một bị thương, một bị cắt một cánh tay..... đến giờ thì không biết có giữ nổi mạng không nữa!”

“Vận xui sao cứ dính vào hai người họ vậy, va phải Thái hậu nữa chứ! À, cái người vừa đuổi hấn đâu, sao không thấy?”

Nói đến đây, mọi người mới phát hiện, cái người đuổi lúc nãy thấy tình hình không ổn đã biến mất dạng rồi còn đâu.

Nhất thời mọi người đều mắng to, không biết là ai, nhưng rõ ràng là súc sinh!

Lúc này, tên súc sinh kia đang dựa vào một thân cây khô hóng mát, trong mắt hiện lên một tia gian trá nhỏ nhỏ, một chút áy náy cũng không hề có.

Nàng chắc chắn Thái hậu sẽ không giết Đặng Phú!

Nữ nhân kia tuy rằng chỉ gặp qua một lần nhưng cũng đủ rồi, là một kẻ vừa sĩ diện vừa thích giả vờ là người tốt, giống y Đông Phương Nhuận, nét mặt hòa nhã, nhưng nội tâm ác độc, chỉ là Đông Phương Nhuận trò giỏi hơn thầy mà thôi.

Quả nhiên, Thái hậu sửa sang lại trâm cài đầu rồi giả vờ ngăn ma ma bên cạnh lại, không vui nói: “Từ ma ma, sao vậy, Ai gia có nói là muốn trách tội không?”

Từ ma ma ma sững sốt, nhưng cũng hiểu là Thái hậu chuẩn bị giả làm người tốt để lấy danh tiếng trong quân doanh.

Bà ta ngượng ngừng ngậm miệng, xoa xoa hông rồi lui về phía sau, Thái hậu cười dịu dàng, đã hơn bốn mươi tuổi nên cũng không phải là rất đẹp nhưng khí chất cũng khá hơn người, quan sát cẩn thận tên lính đang quỳ dưới đất một lúc thì thật sự cảm thấy hấn ta chỉ là một hấn tử thô lỗ, cả người run rẩy, cúi thấp đầu, vẻ mặt có chút thụ sủng nhược kinh, mùi mồ hôi làm bà phải hơi nghiêng về phía sau, nhất là nghe những tiếng xì xào của đám người xung quanh thì đã chẳng còn gì để nghĩ ngờ.

Lãnh Hạ nhếch môi, tính tình Đông Phương Nhuận quả thật là cực kỳ giống nữ nhân này, ngay cả đa nghi cũng là do di truyền từ bà ta.

Thứ nhất Thái hậu từng có tranh chấp với nàng bốn năm trước, việc này cũng chưa thể quên ngay được; Thứ hai cũng là bởi vì bà ta quá đa nghi, Đặng Phú hay Đặng Phú đều là người Đông Sở chính gốc, đã nhập ngũ hai năm, có biên chế, có đồng hương, có người thân, mọi thứ đều hợp lý, nàng không sợ Thái hậu đi thăm dò vì có điều tra thì cũng chẳng tra ra cái gì.

Thái hậu thu tay về, cũng thôi không quan sát nữa.

“Nể tình ngươi là tướng sĩ chiến đấu hăng hái vì nước, tội va phải Ai gia cũng sẽ không truy cứu nữa.....” Trong giọng nói lộ ra uy nghiêm nhàn nhạt: “Cần phải nhớ kỹ. chớ lơ mãng như thế lần nữa, không phải ai cũng giống Ai gia đâu.”

“Vâng..... vâng..... Thái hậu nương nương nhân từ, tiểu nhân..... tiểu nhân.....”

Đặng Phú lấp bắp mãi mà không nói nên lời, đến lúc ngẩng đầu lên thì thấy Thái hậu đã đi xa, điệu bộ dịu dàng mà uy nghiêm khiến lòng người sinh ra hảo cảm.

Hắn lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi rồi bĩu môi vò đầu: “Đều là nữ nhân mà sao chênh lệch giữa người với người lại lớn như vậy!”

“Ngươi nói ai?” Có người sau lưng hỏi.

“Chẳng phải là....” Đặng Phúc giật nảy người, lập tức ngậm mồm.

Rồi quỳ phịch xuống: “Lão đại a, chuyện như thế này đừng để ta làm tiếp được không?”

Lãnh Hạ nghiêng đầu cười tủm tỉm, nụ cười kia, làm Đặng Phú rét run cả người, không tự chủ mà nhìn ra phía sau lưng nàng....

Bốp!

Lãnh Hạ đập đầu hắn một cái rồi trừng mắt: “Không có đuôi!”

Nữ nhân đã đi xa kia lấy một cái khăn ra lau sạch bàn tay vừa đỡ Đặng Phú, rồi vứt nó đi không thương tiếc.

Phượng mâu híp lại, Lãnh Hạ không đùa hắn nữa, nhẹ nhàng biến mất, chỉ còn lại lời dặn đung đưa trong gió: “Nhớ kỹ rửa sạch tay bằng thứ ta đưa cho ngươi.”

Lúc nàng hiện thân thì đã cầm cái khăn tay kia, tiện tay nhét vào túi áo.

Đây chính là chứng cứ, không thể tùy tiện ném đi được!

Nàng đi theo Thái hậu tới tận cấm địa ở tận cùng quân doanh, ở đó có không ít thị vệ, càng sâu vào trong thì thị vệ càng nhiều, nàng trầm mặt, nếu như đơn thương độc mã xông vào đây thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Lãnh Hạ điểm nhẹ mũi chân bay lên cây ngồi vắt vẻo.

Bên kia Thái hậu đang đứng trước một tường thị vệ, sắc mặt càng ngày càng lạnh, Từ ma ma thì chống nạnh chữ ằm lên, mắng đến nửa canh giờ mà vẫn không dừng lại, Lãnh Hạ ngáp một cái, cảm thấy rất phục bà ta.

Lúc này sắc mặt của Thái hậu đã xấu xí tới cực điểm, khuôn mặt dịu dàng hoàn toàn không nhìn được, đứng từ xa cũng cảm thấy sự tức giận trên người bà ta.

Bỗng nhiên, màn cửa bị người ở bên trong xốc lên: “Âm ỉ cái gì thế hả?”

Mùi thuốc súng gay mũi theo gió bay ra ngoài, Lãnh Hạ nheo mắt lại, nhìn vào trong lều thì thấy trên một cái bàn lớn có một cái cân, một ít lưu hoàng, vô số thứ linh tinh gì đó, than củi, tiêu thạch, da trâu, cỏ tranh,.....

Bom như vậy.....

Ánh mắt nhìn sang căn lều ngay bên cạnh, nó lớn hơn căn lều này, cũng không quá xa để có thể chuyển bom qua lại, nàng ta làm liên tục không nghỉ vậy thì chắc chắn bom đang ở bên căn lều kia.

Liên Công chúa vờ như quá mức chuyên tâm, thấy Thái hậu liền nhất thời kinh ngạc: “Mẫu hậu?”

Thái hậu rõ ràng là tức giận, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía nàng ta: “Ngươi còn biết Ai gia là Mẫu hậu sao? Ai gia còn tưởng rằng, ngươi bận rộn chuyện quân đã sớm...”

Lời của bà ta chợt dừng lại!

Ánh mắt của Thái hậu cứng lại, nhìn chăm chăm cái bàn kia, dù hơi xa không nhìn rõ nhưng bà cũng đoán được đó là gì, khó trách, khó trách.....

Bây giờ ánh mắt nhìn Liên Công chúa đã hoàn toàn thay đổi, nếu thứ bom uy lực kinh người kia là do nàng ta làm ra vậy thì được Đông Phương Nhuận trọng dụng âu cũng là điều dễ hiểu, ngay lập tức Thái hậu quay trở về dáng vẻ hiền hoà tươi cười như cũ, nói tiếp lời vừa nãy, như là tức giận, cũng như là sủng ái: “Ai gia còn tưởng rằng, người bận rộn chuyện quân đã sớm quên lão nhân gia ta, còn muốn Ai gia phải kéo đồng xương cốt này chạy đến đây.”

Liên Công chúa đứng bất động tại chỗ.

Thái hậu cười nhạt trong lòng nhưng không hề hiện lên mặt, vừa lướt qua thị vệ bước vào trong, vừa tươi cười: “Sao vậy, thấy Mẫu Hậu lại sững người ra đó?”

Thị vệ thấy thế cũng không biết nên làm gì cho phải, thấy Liên Công chúa không nói gì liền bỏ qua, đương nhiên, chỉ mình Thái hậu được vào, Từ ma ma và đám người hầu phải ở bên ngoài.

Thái hậu nường nường vẫn dịu dàng bước đi, nếu nhìn kỹ mới phát hiện, đôi chân kia có vài phần gấp gáp, Liên Công chúa mặc kệ bà ta đi bên cạnh, im lặng không nói để bà ta bịt mũi bước vào.

Sau đó, nàng ta cũng đi vào theo, buông màn xuống.

Tầm nhìn bị ngăn cản nhưng không sao, Lãnh Hạ vừa nhắm mắt lại vừa lắng nghe động tĩnh bên trong, tuy xa nhưng may mà nhĩ lực của nàng tốt nên cũng nghe được bảy tám phần.

Bên trong lều không có chút tiếng động nào, thậm chí ngay cả tiếng nói chuyện cũng không có, bốn năm trước, hai nữ nhân này, không nói là tình thâm ý trọng, nhưng tối thiểu nhìn qua thì cũng mẫu từ nữ hiếu, cực hòa hài, đến hôm nay ngay cả diễn xuất bề ngoài cũng lười duy trì.

Đúng là như thế.

Hai nữ nhân đang ngồi đối diện nhau im lặng, một kinh ngạc nhìn đồng nguyên liệu trên bàn, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra tinh quang, một sắc mặt không kiên nhẫn chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc sau, Thái hậu mới mở lời trước: “Liên nhi, Lâu Hải đến Lạc Phong quan cùng các người mà sao bây giờ lại không thấy hần ta trở về, có phải nên cho Ai gia một lời giải thích không?”

Liên Công chúa nhú mày, chỉ là một tên thái giám thôi mà, chẳng lẽ còn có người bắt cóc hần ta chắc?

Chán ghét cười lạnh một tiếng, rõ ràng là Thái hậu bịa đặt, có khi Lâu Hải đã sớm trở về cung, thêm mắm thêm muối tố cáo, bà ta tới hỏi tội lại thấy được bom nên lôi chuyện Lâu Hải ra trước.....

Đừng tưởng rằng nàng không biết, nữ nhân này có suy nghĩ gì.

“Mẫu hậu, người sáng mắt không nói tiếng lóng, đi thẳng vào vấn đề đi.”

Thái hậu lắc đầu, như là thở dài, bà ta nghĩ tới vô số thứ nhưng không thể nào ngờ một Công chúa hơn chục năm vô thanh vô tức trong hoàng cung lại có năng lực như vậy.

Chế tạo bom, chẳng phải là có thể so với Mộ Dung Lãnh Hạ ư?

Thái hậu là ai, chỉ cần nghĩ lại thái độ coi trọng của Đông Phương Nhuận đối với nàng ta và cấm địa này trừ nàng ta ra không ai được phép vào đã hiểu nữ nhân này nắm trong tay cách chế tạo.

Bà ta nhìn thẳng vào Liên Công chúa, giọng nói sắc bén hàm chứa ra lệnh: “Giao ra đây!”

Lãnh Hạ ở bên ngoài suýt thì ngã lộn cổ xuống đất.

Thật khó khăn mới ngồi vững trên cành, nàng im lặng trốn mắt nhìn căn lều kia, Thái hậu này bị giận đến điên rồi à, giao ra? Đó là chỗ dựa lớn nhất của Liên Công chúa, là kim bài giữ mạng, giao ra thì khác gì vứt mạng đi?

Thái hậu thì đã nghĩ rất kỹ, chiếm được cách chế tạo thì đồng nghĩa với việc một mũi tên trúng ba con chim.

Thứ nhất, quan hệ giữa bà và Đông Phương Nhuận chắc chắn sẽ được cải thiện.

Thứ hai, Liên Công chúa sẽ trở nên vô dụng.

Thứ ba, còn có thể dùng cái này để khống chế Đông Phương Nhuận.

Lãnh Hạ không dám nói là hiểu rõ nữ nhân này nhưng cũng biết, khoảng cách giữa bà ta và Đông Phương Nhuận càng ngày càng xa, nếu cứ thế thì đến một người nào đó sẽ xảy ra tình trạng mâu thuẫn tương tàn, người ta nói tính cách quyết định số phận, Đông Phương Nhuận và Thái hậu đều có tính cách giống nhau, sống nương tựa lẫn nhau từ lâu cũng chẳng biết là ai ảnh hưởng đến ai, nhưng đều ích kỷ, đa nghi, không có cảm giác an toàn, muốn khống chế mọi thứ, thích nắm quyền chủ động trong tay, không để bất cứ chuyện gì thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Mà sự ưu tú của Đông Phương Nhuận, chắc là Thái hậu không ngờ tới, nó lại trở thành một thanh kiếm hai lưỡi, vừa có thể đưa bà ta lên ngôi vị chí tôn chốn hậu cung, vừa khiến đứa con trai duy nhất không bao giờ phụ thuộc vào bà ta nữa, bà ta không hề có dã tâm, từ lễ đăng cơ đã có thể nhận ra, khinh thường Lãnh Hạ đăng cơ, ngôn từ thể hiện sự không đồng ý, còn liên tục hối thúc Đông Phương Nhuận thành thân, để Đông Sở có người nối dõi.

Những thứ này đã nói lên, nữ nhân này cực kỳ truyền thống, chưa bao giờ có lòng muốn làm Nữ hoàng hoặc là thao túng triều đình, chỉ là trong lòng muốn khống chế mọi thứ, chỉ có một đứa con trai nghe lời mới có thể khiến bà ta an tâm mà sống.

Đông Phương Nhuận nghe lời?

Lãnh Hạ phì cười, không thể tưởng tượng nổi a!

Điều xót xa nhất thế gian chắc là vậy, có thể cùng hoạn nạn nhưng không thể chung phú quý.

Bốp!

Bỗng nhiên một tiếng bạt tai vang lên.

Thị vệ bên ngoài lều đều cả kinh.

Sau đó giống như phát hiện ra bí mật gì đó của hoàng thất, tất cả đều có vẻ mặt như kẻ trộm.

Bọn họ lén nhìn vào trong, cố suy đoán xem rốt cuộc là Thái hậu hay Liên Công chúa bị tát, sự tò mò làm họ vô cùng chờ mong người bên trong đi ra.

Nhưng đột nhiên có biến!

Một tiếng phịch và một tiếng thét sợ hãi cùng vang lên!

Mọi người cũng không kịp quan tâm xem có được vào cấm địa không, nhanh chóng chạy ào vào trong lều: “Nương nương, Công chúa, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cả đám vẫn giữ nguyên tư thế vọt về phía trước, tay vẫn đặt trên kiếm, bỗng nhiên thân thể cứng ngắc đứng bất động, hai mắt sững sờ.

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Trong lều, Thái hậu ngồi bệt dưới đất, nhìn chăm chăm hai bàn tay mình, vẻ mặt khó hiểu không thể tin nổi, giống như vô cùng kinh ngạc, giống như sợ hãi, hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng uy nghi ngày thường, bà thốt lên: “Không phải Ai gia!”

Không phải người, là ai?

Trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên năm chữ như vậy.

Bọn họ nhìn thi thể của Liên Công chúa trên mặt đất, đôi mắt long lanh ngày thường giờ đang nhắm lại, nhìn nàng giống như ngủ nhưng ai cũng biết, nàng không ngủ, không phải hôn mê, mạch của nàng đã không còn đập, hô hấp cũng không còn!

Còn trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, có năm vết máu nhỏ đỏ tươi gai mắt!

Dùng móng chân nghĩ cũng biết đây chính là hậu quả của tiếng tát lúc nãy, Thái hậu chính là đầu sỏ!

Có một kẻ giết mình hồi tỉnh, nuốt nước miếng một cái rồi bước lên, kiểm tra mặt nàng một phen, nặng nề phun ra hai chữ: “Kịch độc!”

Trầm mặc.

Chuyện gì đã xảy ra thì ai cũng đoán được, không biết vì chuyện gì mà hai người xảy ra xung đột, Thái hậu thừa dịp Liên Công chúa không kịp phản ứng mà tát nàng một cái, có lẽ móng tay đã sớm được bôi kịch độc, cắt qua da Liên Công chúa, độc tố xâm nhập, mất mạng tại chỗ.

Bỗng nhiên, mọi người cả kinh, nếu móng tay đã sớm được bôi kịch độc, vậy thì chẳng phải nói lên.....

Thái hậu đã sớm có lòng muốn giết Công chúa!

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều bắn về phía Thái hậu.

Lúc này bà ta đã bình tĩnh trở lại, một nữ nhân sống trong hoàng cung gần nửa đời người, việc giết người này cũng không phải là chưa làm qua, vừa nãy thét lên chẳng qua là vì ngạc nhiên thôi. Nhưng một Công chúa chết rồi, chẳng lẽ còn bắt Thái hậu là bà phải đền mạng sao?

Điều chỉnh tâm tình xong, bà thông thả mà ưu nhã đứng dậy, trên làn váy lộng lẫy, một con phượng hoàng từ từ dang rộng cánh, tượng trưng cho thân phận nữ nhân chí cao vô thượng của Đông Sở.

Bà nhắc lại một cách rành mạch lần nữa: “Không phải Ai gia.”

Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, tầm quan trọng của Liên Công chúa ở Đông Sở không cần nói cũng biết, trong toàn thiên hạ, người biết chế tạo bom cũng chỉ có hai nữ nhân, cái chết của nàng chính là ác mộng của Đông Sở! Bom trong kho chỉ đủ dùng trong một ngày một đêm, nếu bị Đại Tần dùng bom công kích mà không thể đáp trả, chỉ có thể dùng đao kiếm thì Đông Sở còn có thể chống đỡ được sao? Thậm chí người ta không cần đấu trực diện với người, chỉ cần đứng ở xa ném một phát đã có thể nổ người thành thịt vụn!

Mà đồng thịt vụn này, chắc chắn chính là bọn họ, là Đông Sở!

Trong lòng dâng lên cảm giác bi ai bàng hoàng, như là con đường phía trước đang rực rỡ đột nhiên tối sầm lại, Liên Công chúa chết cũng mang theo cả hy vọng của Đông Sở.....

Nhưng bây giờ, người chế tạo bom đã chết, giống như Thái hậu nghĩ, chẳng lẽ còn bắt một Thái hậu đền mạng ột Công chúa sao?

Bọn họ cười khỏ, chỉ thấy Thái hậu nhướng mày, như là nhớ ra điều gì đó, trong mắt xẹt qua một tia sát khí, nhanh chóng nói: “Trong quân doanh có một người tên là Đặng Phú, bắt hắn ta lại cho Ai gia! Người hạ độc chính là hắn!”

Thấy bà chắc chắn, thị vệ cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng lao ra ngoài.

Lát sau.

Đặng Phú và cả huynh trưởng của hắn – Đặng Quý cũng bị trói gô lôi vào trong lều.

Hai người sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, run rẩy không ngừng, trong lều vô cùng tĩnh lặng không hề có bất kỳ tiếng động nào, nhưng bọn họ cảm nhận được, nữ nhân đang ngồi trên ghế kia, giờ đã không còn vẻ dịu dàng như lúc nãy, khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt ngoan lệ, nhìn chằm chằm bọn họ.

Hơn nữa, hơn mười người đứng bên cạnh cũng không ngoại lệ, bắn thẳng về phía họ sát khí nồng đậm.....

Hai người không thở nổi, mồ hôi làm quần phục ướt đầm.

Rốt cuộc, Thái hậu lên tiếng: “Người là ai, vì sao lại đến Đông Sở, lại còn là gian tế của Đại Tần, trả lời thành thật!”

Hai người dập đầu liên tục, lạy ba lạy bấp: “Tiểu nhân..... tiểu nhân.... vừa nãy va phải Thái hậu nương nương, xin nương nương tha mạng!”

Thị vệ nhìn về phía Thái hậu, bọn họ chỉ mới phóng ra chút sát khí, hai người này đã không chịu nổi, nếu sát khí còn mạnh hơn nữa thì có khi còn ngất xỉu tại chỗ, công phu mèo quào như vậy mà cũng là gian tế của Đại Tần?

Hơn nữa hần vừa nói gì, va phải Thái hậu.....

Bộp!

Thái hậu giật dữ võ án, Đặng Quý trợn tròn mắt lên, hôn mê.

Đặng Phú cũng không khá hơn chút nào, co quắp ngã xuống đất, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ lời lão đại dặn dò và đảm bảo: “Ta đảm bảo người không chết!”

Một thị vệ bước ra kiểm tra mạch đập của Đặng Quý: “Là hôn mê thật.”

Về hoài nghi trong ánh mắt ngày càng sâu.

Nhất gan như vậy, rõ ràng là hai binh sĩ Đông Sở bình thường. Ngay cả Thái hậu ban đầu rất chắc chắn, giờ cũng giảm bớt vài phần tự tin, từ lúc này bà đã quan sát tiểu binh này, quả thật không có vấn đề, chỉ là trên tay vô duyên vô cớ bị dính kịch độc, bà không thể nào nhớ nổi, ngoại trừ tiểu binh này thì mình còn chạm qua cái gì có khả năng hạ độc nữa.

Nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng hai người này.....

Thái hậu đang nghĩ ngợi thì hai thị vệ đi điều tra bối cảnh hai người này đã quay lại.

“Bẩm nương nương, hai người này là huynh đệ ruột, nguyên quán Kim Xuyên Đặng gia trang, trên có cha làm săn bắn, mẹ mất sớm. Hai năm trước nhập ngũ tòng quân, không có tiền án, huynh trưởng Đặng Quý bị thương nặng tại một trận đánh, thương thế nghiêm trọng suýt mất mạng, sau đó được Tào quân y cứu chữa. Trong quân phần lớn tướng sĩ đều biết bọn họ, còn có mấy người cùng lớn lên, thật sự là người Đông Sở.”

Mấy câu nói vô cùng đơn giản đã nói hết mọi điều cơ bản về bọn họ, nói cách khác: Không có gì đáng ngờ.

Thái hậu nhìn tiểu binh đang quỳ kia, hần ta run rẩy không ngừng làm bà tâm phiền ý loạn.

Lẽ nào thật sự thật không phải là hần?

“Nương nương, nếu Đại Tần muốn tìm gian tế, cũng sẽ không tìm một người Đông Sở chính gốc, huống chi hai người này còn rất nhất gan!” Trong đám thị vệ có người nhạo báng một câu: “Nghe nói người này vừa nãy va phải nương nương?”

Nói bóng gió là bà giết Liên Công chúa rồi đổ tội cho người va phải mình, lúc này thì ra vẻ nhân từ không truy cứu, giữ lại lời chuyện này ra để có kẻ chết thay, nhất cử lưỡng tiện.

Bộp!

Thái hậu võ án: “To gan!”

Lần này, ngay cả Đặng Phú cũng trợn trắng mắt, hôn mê theo.

Đến giờ thì phần hoài nghi cuối cùng của Thái hậu cũng đã biến mất, phiền chán nhìn hai người trên mặt đất, phát tay một cái: “Lôi ra ngoài đi.”

Bà day day huyết Thái Dương, vốn định trừng trị tên thị vệ không có tôn ti kia, nhưng khi thấy ai ai cũng có vẻ mặt hoài nghi, thì trong lòng lại lạnh đi nửa phần, bà không muốn nói thêm nữa, chuyện này rõ ràng là có người giả họa, sau khi biết Liên Công chúa có thể chế bom thì mục tiêu của người kia đã quá rõ ràng.

Người của Đại Tần, không sai.

Chỉ cần bà có thể tra ra người đó thì chắc chắn có thể gỡ tội ỳnh.

Hơn nữa, dù không thể minh oan, dù thật sự là bà giết, thì sao?

Thái hậu mệt mỏi đi ra ngoài, trong lòng tin rằng dù chuyện hôm nay có thể nào, Đông Phương Nhuận cũng sẽ không vì chuyện này mà giáng tội bà, giờ uy tín của hắn trong bách tính đã vô cùng thấp, nếu còn giáng tội mẹ đẻ.....

Thiên lý bất dung!

Gió thu hiu quạnh, lá rụng đơn côi.

Bà ra khỏi lều, hít một hơi thật sâu, buồn bực vô cùng.

Bà ra lệnh cho đám người phía sau: “Thi thể của Liên Công chúa mang về hầm băng Hoàng cung để giữ gìn, chuyện này đừng để lộ ra, đợi Hoàng thượng về định đoạt..... Hoàng thượng đang ở đó, các người tự liệu mà làm đi.”

Bên trong lều, thi thể của Liên Công chúa vẫn đang nằm trên đất, dung nhan tuyệt mỹ yên tĩnh như là đang ngủ say.

Nữ nhân luôn luôn cao ngạo này lại chết như thế, suốt hai mươi năm chắc chắn Liên Công chúa sẽ không bao giờ ngờ rằng, mình sẽ có một cái chết thật buồn cười, còn bị tạo thành một cách gián tiếp từ cái chết của một nô tài.

Nếu không có cái tát lúc trước, thì sẽ không bị Lâu Hải mang thù, cũng sẽ không có phong thư thêm mắm dặm muối kia, Thái hậu sẽ càng không vì Lâu Hải mất tích mà đích thân đến hỏi tội, tất cả được Lãnh Hạ xâu chuỗi lại thành một âm mưu hoàn hảo.

Một lần viếng thăm ồn ào của Thái hậu, cứ như vậy mà kết thúc.

Có người bị oan được giải, có người bị mất mạng, có người sợ bóng sợ gió một hồi, có người tâm như tro nguội, cũng có người.....

tính toán — không bỏ sót!

Lúc này, Lãnh Hạ đang đứng trong căn lều chất đầy bom, vuốt cằm cười ngạo nghễ.

Nhân lúc cái chết của Liên Công chúa thu hút sự chú ý của các thị vệ, nàng liền tìm thời cơ lẻn vào trong cấm địa, đột nhập vào nơi này — kho bom.

==

Mùa thu năm nay ở Đông Sở. vì có nỗi nữ nhân đến nên trở nên vô cùng rối loạn.

Màn đêm buông xuống, kinh đô Biện Vinh.

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất làm thức tỉnh bách tính toàn thành, ngay sau đó, những tiếng nổ như thể nối tiếp nhau vang lên..... giống như là tiếng báo tận thế, không ai kịp mặc y phục, tất cả nhanh chóng lao ra ngoài, thành Biện Vinh đêm nay còn náo nhiệt hơn ban ngày, bách tính chen chúc nhau trên đường nhìn về phía nam.

Bầu trời nơi đó mịt mù khói lửa, khói trắng phủ kín cả một khoảng trời.

Lửa đỏ rực rõ không ngừng chớp lóe, nhuộm đỏ cả một không gian, sức nóng lan tràn ra xung quanh, chỉ trong chớp mắt, đêm thu se lạnh đã trở nên khô nóng, gió thu mang theo mùi thuốc súng gay mũi chậm rãi phát qua, làm bách tính đồng loạt rung mình.

Ở phía nam kia, họ như nhìn thấy.....

Màu sắc hủy diệt!

Ầm ầm!

Vào lúc tiếng nổ ở nghĩa địa phía nam dừng lại thì trong quân doanh phía tây lại như hưởng ứng, cũng vang lên tiếng nổ.

Lần này không chỉ bách tính trong thành mà binh lính trong quân doanh cũng đều chạy ra khỏi lều.

Có người ngồi bệt xuống đất, sợ hãi thốt lên: “Là bom!”

Bọn họ nhìn thấy nơi trước đó là cấm địa, giờ đang bị một ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, ngọn lửa kia điên cuồng trong gió thổi giống như một con mãnh thú đang há to miệng nuốt chửng con mồi.

Đảo mất một cái, đã thành phế tích.

Có một tướng lĩnh chạy như điên ra khỏi lều, ngơ ngác nhìn ngọn lửa kia, rồi lại nhìn nghĩa địa phía nam, hộc máu quỳ phịch xuống đất, ngửa mặt lên trời thét: “Trời vong Sở ta!”

Tiếng thét và tiếng khóc như là một khúc ca bi ai dài mãi: “Trời vong Sở ta!”

Một ngày này, xảy ra ba chuyện.

Một Công chúa vô duyên vô cớ qua đời, hai vụ bom nổ oanh tạc toàn thành, tấu lên khúc nhạc dạo đầu trước khi Đông Sở diệt quốc.

Theo sách sử hậu thế ghi chép thì bảy ngày trước ngày hôm đó, mật vệ Kim Lâm Vệ của hoàng thất Đông Sở nhận được tin tức: Ở biệt viện trong núi của Tri phủ Lộc Châu Giang Triệu Lâm, ba ngày liên tục truyền ra tiếng binh sĩ huấn luyện, nghi là nuôi dưỡng tư binh.

Lúc đầu, Kim Lâm Vệ phái ra trăm người đi đến Lộc Châu trước, tiến hành tìm hiểu việc ở biệt viện của Giang tri phủ, lại bị hai trăm ám vệ Đại Tần mai phục đánh bất ngờ, trong trăm người chỉ có ba người bị thương chạy thoát về tổng bộ báo tin Giang Triệu Lâm cấu kết với Đại Tần, nuôi tư binh là thật, chừng vạn người.

Một hồi dẹp loạn lập tức được tiến hành.

Kim Lâm Vệ triệu tập thành viên tại nghĩa địa phía nam.

Trong một đêm, Kim Lâm Vệ — một thần thoại thần bí tồn tại từ thời Đông Sở khai quốc, đều bị tiêu diệt!

Trong một đêm, bom — một vũ khí Đông Sở bí mật nghiên cứu chế tạo, từ nay về sau hóa thành hư không!

Mọi thứ, đều vì một nữ nhân, Mộ Dung Lãnh Hạ!

Lúc này, Lãnh Hạ đang bước ra từ một chỗ tối, nhìn nơi khói lửa ngút trời kia rồi quay về phía Đại Tần, khước môi cong lên, khẽ lẩm bẩm: “Nam nhân, ta thành công rồi.”

Nàng tin rằng, trong tương lai không xa, Đông Sở chắc chắn sẽ do nam nhân của nàng tiếp nhận.

Nàng chậm rãi bước vào bóng tối, rất nhanh, bóng lưng gầy nhỏ kia đã biến mất trong bóng đêm.....

Lãnh Hạ cũng không biết, cái tương lai không xa này thật ra chỉ chưa đến một tháng, mặc dù sau ngày này, Đông Sở vẫn kéo dài hơi tàn được gần một tháng, nhưng các sử gia ngày sau đều kiên trì cho rằng, ngày này, mới chính là nguyên nhân khiến Đông Sở diệt quốc.

Sử xưng: Ngày tế Sở. Hơn nửa tháng trôi qua trong thoáng chốc.

Từ ngày đó, Đông Sở lâm vào một không khí áp lực đầy mùi chết chóc.

Nhưng Lãnh Hạ thì ngược lại, dạo chơi rất vui vẻ.

Những chuyện nàng cần làm khi đến Đông Sở đều đã làm xong, tiêu diệt Kim Lâm Vệ, tiêu hủy bom, hai thứ này có thể nói là cánh tay phải của Đông Phương Nhuận, khi mà bách tính toàn quốc đòi đình chiến, hấn vắn khư khư cổ chấp như trước là vì cậy vào đó. Mà một chiêu rút củi dưới đáy nồi của nàng đã chém đứt cánh tay của Đông Phương Nhuận, giảm sĩ khí của binh lính Đông Sở đến mức thấp nhất.

Đến mức này mà còn không đánh bại được Đông Sở thì Đại Tần Chiến thần đi đập đầu mà chết đi.

Ban đêm, Lãnh Hạ tỉnh lại giữa cơn mê.

Bên ngoài Tào quân y nghe tiếng liền lắc đầu thở dài: “Người làm khoảng thời gian này trở nên điên đảo vậy mà vẫn sống thật tiêu dao.”

Nàng liếc một cái, kiên quyết cho rằng, đây là đồ kị!

Trời cuối thu đã dần dần lạnh hơn, mặc quân phục vào, nàng đi ra ngoài thì thấy trên bàn có một bữa sáng nhẹ và một cái bánh bao, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, Tào quân y ngồi trên giường ánh mắt phức tạp nhìn nàng một lúc rồi chậm rãi nói: “Hoàng thượng đã trở về.”

Mây liễu nhăn lại, nàng gật đầu, có lẽ là trở về lúc ban ngày.

Mấy hôm nay nàng đều ngủ ngày đến đêm đi hóng mát, theo suy đoán của nàng, chắc chắn Đông Phương Nhuận đã biết rằng nàng ở đây, nên nhất định sẽ dốc toàn lực truy bắt trên khắp Đông Sở.

Mà chỗ nguy hiểm nhất, thường thường là chỗ an toàn nhất.

Hắn sẽ không ngờ rằng, nàng làm xong mọi chuyện rồi còn chưa chạy mà tiếp tục ung dung tự tại trong quân doanh.

Tào quân y từng nhiều lần ngáp ngừng, chắc ông đã sớm biết những chuyện này là do nàng làm nhưng ông vẫn không hỏi trực tiếp, còn cho nàng một nơi để ẩn nấp, đối với điều này, Lãnh Hạ cảm kích cũng cảm động.

Nhưng dù vậy, nàng cũng không dám ra ngoài vào lúc sáng sửa đông người, ai biết hắn ta có tâm huyết dâng trào kiểm tra toàn diện một lần toàn quân doanh không. Vì vậy chỉ có chờ khi tất cả mọi người đã ngủ say, nàng mới có cơ hội ra ngoài hóng mát một chút.

Như bây giờ vậy, ăn bữa tối Tào quân y để lại xong, nàng chậm rãi rảo bước trong quân doanh yên tĩnh.

Bóng đêm vắng lặng, tiếng ve bi ai.

Tối nay sắc trời còn thâm trầm hơn mấy ngày trước, ánh trăng bị mây đen che khuất, những vì sao cũng ảm đạm u ám không kém, trong quân doanh rộng lớn chỉ có vài ánh đuốc nhỏ bé soi sáng, lúc này toàn bộ tướng sĩ đã ngủ say hết rồi, thi thoảng chỉ có vài tiếng ngày dài vang lên.

Gió cuối thu có chút lạnh, nàng kéo cổ áo lên rồi nhét hai tay vào sâu trong ống áo.

Nhẹ nhàng lên vào một căn lều cầm một bầu rượu ra, vừa đi vừa uống, rượu ấm nóng phần nào cũng xua tan được cái gió rét cuối thu.

Đi một bước, uống một hớp, Lãnh Hạ cực kỳ hài lòng.

Rẽ sang một đường khác, bỗng, nàng dừng chân lại.

Nhìn một bóng lưng trên tảng đá đằng kia, trong lòng nàng chỉ muốn gào thét, không trùng hợp như vậy chứ?

Một nam tử mặc y bào xanh nhạt, tùy ý ngồi trên đá, tóc tai toán loạn phía sau, tay không ngừng dốc bầu rượu vào miệng, nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng hiện tại Lãnh Hạ rất muốn chửi mẹ nó, đó không phải là Đông Phương Nhuận thì là ai?

Giảm nhẹ hô hấp, nàng từng chút từng chút lui về phía sau.

“Ai?”

Đông Phương Nhuận bỗng nhiên quay đầu lại, giữ vững cơ thể rồi nheo mắt nhìn về phía bên này.

Lãnh Hạ ngẩn ra, lúc này Đông Phương Nhuận hoàn toàn khác với ấn tượng của nàng.

Khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt mơ màng không có tiêu cự, nụ cười của hắn không ôn nhuận như bình thường mà có chút.... ngốc.

Chỉ là cái ngốc ghêếc ấy, chân thật đến hiếm có.

Mặc dù biết là không nên nhưng Lãnh Hạ vẫn chưa đi.

Lòng dạ thâm trầm có thể so với hồ ly, thủ đoạn độc ác hơn cả sói, Đông Phương Nhuận, vậy mà cũng có ngày bị nàng nói là ngốc, lần gặp hôm nay coi như là cũng có giá trị.

Nam nhân kia vẫn cười như trước, nhìn thì rõ ràng là hắn say nhưng say đến mức nào thì không rõ, nhân lúc trời tối, hắn còn chưa thấy rõ mặt mình, Lãnh Hạ nhanh chóng nghĩ cách lui đi.

Bỗng nhiên, Đông Phương Nhuận trở nên nghiêm túc, neho mắt nhìn nàng.

Lãnh Hạ bất động, thấy hấn đứng lên, lão đảo đi tới gần: “Tiểu binh nhà ngươi, dám trộm rượu uống!”

Thở phào một hơi, nàng hơi cúi đầu, cố làm giọng khác đi: “Tham..... tham kiến Hoàng thượng..... tiểu nhân quấy rầy nhẽ..... nhẽ hững của Hoàng thượng..... tiểu..... tiểu nhân đi ngay!”

Nói xong, nàng nhanh chóng xoay người đi về phía vừa nãy.

“Đứng lại!”

Lãnh Hạ giả vờ không nghe thấy.

“Trẫm bảo ngươi đứng lại!”

Tiếp tục không nghe thấy, tốc độ lên nhanh hơn vài phần.

Phía sau có một cơn gió phát qua, Lãnh Hạ chửi ầm lên trong lòng, mẹ nó ngay cả đứng cũng không vững mà vẫn bay được à?

Mùi rượu nồng nặc ập tới, Đông Phương Nhuận túm lấy bả vai nàng, Lãnh Hạ nhanh trí nương lực tay của hấn mà ngã xuống, vừa chạm đất thì một giọng nói quen thuộc pha lẫn vài phần say vang lên: “Tay chân nhỏ gầy như thế, vừa đụng đã ngã, còn đòi làm lính.”

Lãnh Hạ thầm đồng ý trong lòng, chặt vật đứng dậy, đầu cổ dính đầy đất.

Bôi thế này chắc không nhận ra đâu.

Đông Phương Nhuận nhìn nàng chằm chằm, nhíu mày: “Trẫm gọi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?”

“Bẩm..... bẩm Hoàng thượng, tiểu nhân..... tiểu nhân không nghe thấy.”

“Đừng có giả vờ, một tên lính cả gan trộm rượu uống đêm mà gan chỉ bé thế thôi sao?”

Lãnh Hạ nhíu mày, rốt cuộc là có say không?

Nàng đang nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Đông Phương Nhuận đã hiểu ý đáp thay nàng, hấn cười nhạo một tiếng, chân nam đá chân xiêu: “Ai nhìn thấy Trẫm đều giả vờ ngu ngốc, giả vờ cho ai xem.”

Hấn lão đảo bước tới, bỗng nhiên giơ tay lên, ngay lúc Lãnh Hạ căng thẳng đã sẵn sàng để ứng biến thì cánh tay hấn lười biếng đặt xuống vai nàng, Đông Phương Nhuận ôm lấy vai nàng như huynh đệ tốt rồi kéo nàng về phía tầng đá lúc nãy.

Giờ thì Lãnh Hạ không muốn đi nữa.

Công phu của Đông Phương Nhuận cao đến mức nào thì nàng không rõ, chắc cũng chỉ yếu hơn Chiến Bắc Liệt một chút, nhưng một người không có nội lực như nàng muốn giết hấn thì vẫn phải mất rất nhiều công sức, cơ hội như hôm nay quả là có một không hai, vừa nãy cách quá xa nên nàng không có ý này, vì dù hấn uống say thì vẫn có ám vệ bảo vệ nhưng bây giờ khoảng cách gần như vậy, chỉ cần chọn đúng thời cơ.....

Trời cho bánh, nàng nhận!

Hai người lão đảo bước tới trước tầng đá, Đông Phương Nhuận ngã người về phía sau nằm vật lên, chất vải y phục có vẻ rất tốt, nằm thế nào cũng không bị nhằn, hình như người này luôn luôn ôn nhuận như ngọc, mặc dù say cũng vẫn phong lưu.

Hấn ngửa đầu uống một hớp rượu, Lãnh Hạ cũng thờ ơ uống một ngụm, nhất thờ yên lặng không nói gì.

Không biết bao lâu sau, bỗng nhiên Đông Phương Nhuận mở miệng, tiếng nói nhẹ nhàng như nỉ non như thì thầm, cũng như là nói với nàng: “Nàng tới..... Trẫm biết nàng tới..... những chuyện kinh thiên động địa thế này chỉ có nàng mới làm được, nhờ cánh chim của Trẫm, chặt đứt cánh tay của Trẫm..... rút củ dưới đáy nồi, Trẫm nên biết, rõ ràng đã hai lần cảm thấy có nguy hiểm.... lần đầu tiên còn giải thích là ảo giác, đến lần thứ hai.....”

Hấn neho mắt lại, trong đó lạnh lẽo đầy lãnh ý, còn có mấy phần mong đợi chẳng rõ ràng.

Lãnh Hạ dời tầm mắt, im lặng ngồi đó.

Nàng có thể cảm giác được, hôm nay tinh thần Đông Phương Nhuận rất sa sút.

Có lẽ cũng chẳng cần nàng tiếp lời, hắn tiếp tục tự nói.

“Trẫm của ngày hôm nay, là do chém giết huynh đệ mà sống sót, từ một Hoàng tử nhàn tản không ai để ý bước đến độ cao lấy thúng úp voi!” Hắn giơ tay lên, để bàn tay trước mắt, cười khê, nụ cười ấy có vài phần bất đắc dĩ: “Dựa vào cái gì mà từ khi sinh ra hắn đã có tất cả.... Trẫm giết huynh giết cha, hắn huynh đệ tình thâm..... Mười lăm tuổi lui Bắc Yên, mười sáu tuổi chiến Đông Sở, mười tám tuổi vào Nam Hàn, hai mươi tuổi thắng Tây Vệ, tất cả các trận chiến lớn nhỏ đều thuận lợi, hay ột Đại Tàn Chiến thần chiến tích huy hoàng!”

“Cái gì hắn cũng có, ngay cả một nữ nhân như vậy cũng yêu hắn.....”

Câu nói này vô cùng nhẹ, trong giọng nói có nét cô đơn khó nén, Lãnh Hạ rất cố gắng nhưng cũng chỉ nghe được bập bõm.

Hắn cười ha ha đứng lên: “Lúc Trẫm coi hắn làm đối thủ, thậm chí hắn còn căn bản không Trẫm là ai, đến khi Trẫm có đủ thực lực để so cùng hắn, hắn lại có nữ nhân kia giúp đỡ, Mẫu phi nói không sai, đây là số mệnh!”

Lãnh Hạ chú ý rằng hắn nói Mẫu phi chứ không phải Mẫu hậu.

Nàng thuận miệng đáp: “Thái hậu?”

Đông Phương Nhuận nhú nhú mày, giống như rất không quen với việc người khác xen vào.

“Thái hậu? Trẫm chỉ có Mẫu phi.” Hắn ngửa đầu, cười nhạo một tiếng: “Mẫu phi của Trẫm, từ khi thành Thái hậu, đã biến mất rồi.”

Chính là lúc này.

Bàn tay cầm dao đang muốn vươn lên, bỗng nhiên khóe mắt Đông Phương Nhuận chảy ra một giọt nước, Lãnh Hạ trở mắt, không tự chủ mà nắm chặt tay lại, chỉ trong một giây đó thôi, thời cơ tốt nhất đã qua, hắn ngồi dậy.

Hắn ngửa đầu dốc một hớp rượu thật lớn rồi đập mạnh vò rượu xuống đất.

Choang!

Một tiếng vang thật lớn vang lên trong ban đêm yên tĩnh này, những mảnh vỡ nhỏ bắn tung tóe, rượu tràn ra chảy đầy đất có vẻ lạnh lẽo thê lương.

Hắn quay sang nhìn chằm chằm nàng, vẫn là ánh mắt không có tiêu cự, nhưng Lãnh Hạ thấy được sát ý!

Trong con người say rượu mờ mịt kia, sát khí lạnh lạnh đang dần đậm hơn, đúng vậy, Đông Phương Nhuận chính là người như thế, dù chỉ cần hơi thanh tỉnh cũng sẽ không cho phép người khác biết tâm tư của mình, hắn chỉ muốn có người cùng uống rượu mà thôi, sợ rằng từ lúc muốn nói những lời kia cũng đã có ý nghĩ này.

Giết người diệt khẩu!

Lãnh Hạ bất động, trong lòng lại cười, mặc dù say rượu, Đông Phương Nhuận cũng vẫn dọn sẵn đường lui ỉnh.

Nàng ngẩng đầu, không hề che giấu sát khí đằng đằng trong mắt.....

Nếu đã như vậy, không thể làm gì khác hơn là giết ra ngoài!

Hai người cùng muốn giết đối phương, đứng đối diện nhau, bỗng nhiên một tiếng gọi già nua đột ngột vang lên.

“Tiểu Lăng.....”

Là Tào quân y.

Ông chậm rãi đi về phía bên này, đến tận lúc nhận ra nam nhân đứng đối diện nàng mới run rẩy quỳ xuống: “Lão hủ tham kiến Hoàng thượng.”

Ông lặng lẽ liếc nhìn Lãnh Hạ, ánh mắt đầy lo lắng.

Trong tim cảm thấy rất ấm áp, Lãnh Hạ hơi cong môi, chỉ thấy sát khí trong mắt Đông Phương Nhuận đột nhiên tan biến, hắn khẽ cười một tiếng tự giễu, giống như thở dài: “Mà thôi.”

Bỗng nhiên, một bóng đen hạ xuống cạnh hắn thì thầm một câu.

Đông Phương Nhuận hơi lão đảo, hai tay siết chặt, hắn nhắm mắt lại, một lúc lâu một lúc lâu rồi.....

Xoay người rời đi.

Bóng lưng cao gầy thẳng tắp, y bào xanh nhạt tung bay trong gió rét, hắn bước từng bước một hòa vào bóng đêm.

Lãnh Hạ nghĩ, thứ biến mất có lẽ còn có tình thân.

Câu nói vừa nãy nàng nghe thấy rõ ràng: “Chủ tử, theo lời người, Thái hậu đã được đưa đến Thủy Nguyệt am.”

Bất giác, ánh mắt của nàng chuyển về phía bùn đất dưới tảng đá kia, một giọt nước mắt rơi xuống đã nhanh chóng tan biến vào trong đất, như là chưa từng xuất hiện, cũng giống như nam nhân này, trong khoảng thời gian cuối thu se lạnh, từng có một thoáng chốc cô đơn.....

Lãnh Hạ không khỏi nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Ở cuối ngõ hẻm, trong một quán rượu nhỏ tầm thường, Đông Phương Nhuận dùng rượu ví chiến, giọng điệu tỉ mỉ, không hề che giấu sự cuồng vọng trong lòng: Ngũ quốc thiên hạ, hắn muốn!

Còn hôm nay, cũng là uống rượu nhưng lại khác biệt.

Lãnh Hạ không hề biết, sáng nay sau khi Đông Phương Nhuận quay về Sở, việc thứ nhất là vào Hoàng cung.

Do chuyện Liên Công chúa nên hắn đã tranh cãi với Thái hậu rồi cuối cùng phất tay áo bỏ đi. Đến tối, trong cung đưa tới một bát cháo, mùi vị quen thuộc không khỏi khiến hắn nhớ lại khi khốn khó, Mẫu phi dùng thứ nhân sâm ít ỏi được cấp hàng năm, dày công chế biến suốt mấy đêm, khi đó Mẫu phi cười dịu dàng mà chân thực, bà nói: “Nhuận nhi, hai mẹ con ta nhất định sẽ không thất bại, chắc chắn sẽ có một ngày ngạo thị Hoàng cung!”

Những ngày khốn cùng đó mới là ký ức hắn trân trọng nhất.

Hai mẹ con, trong lòng có nhau.

Nhìn bát súp nghi ngút khói trên bàn, Đông Phương Nhuận vừa thấy ấm áp lại vừa sinh lòng hoài nghi, một sự bất an khó hiểu dâng lên trong lòng, hắn thấy bi ai vì sự ngờ vực vô căn cứ của mình nhưng chỉ chốc lát sau, bi ai đều biến thành lạnh lẽo, thái y đã thử ra trong súp có bí thuốc của hoàng thất Đông Sở, Chất khô.

Hắn đột nhiên cảm thấy lòng băng giá, thuốc này hắn quá quen thuộc, vô sắc vô vị, sau khi trúng độc không hề có bệnh trạng, nếu không bắt mạch chẩn đoán bệnh thì không thể nhìn ra điều gì từ sắc mặt, cứ ba tháng dùng giải được một lần, nếu không có thuốc, nửa tháng sau sẽ đột tử.

Thứ ngày trước dùng để khống chế quan viên Đại Tần, chính là thứ này.

Đông Phương Nhuận hiểu bà, cũng biết bà dùng thuốc này để làm gì, chỉ là muốn giữ lại một con đường sống thôi, chắc bà đã lên kế hoạch sẵn, cứ ba tháng sẽ lên bờ giải được vào đồ ăn, chỉ cần như thế thì hắn sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chỉ cần hắn không có ý động đến bà thì thuốc này sẽ không bị dùng tới, nhưng nếu có một ngày ấy thì Chất khô chính là lợi thế của bà.

Từ khi lên ngôi đến giờ, hai người càng ngày càng xa cách, Đông Phương Nhuận không khỏi nở nụ cười, cười đau khổ, cuối cùng bà cũng bắt đầu phòng bị hắn.

Ngồi hai canh giờ trong lều lớn, hần vẫn không nhúc nhích, rốt cuộc cũng quyết định.

Cứ như vậy đi, cả đời này không gặp gỡ có lẽ sẽ là kết cục tốt nhất.

Mà lúc này, Lãnh Hạ hoàn toàn không biết.

Nàng nhìn Tào quân y, trong mắt ông vẫn đầy vẻ lo lắng, chắc là thấy nàng mãi không quay lại nên mới khoác áo đi tìm, nàng cởi quân phục của mình ra rồi khoác cho ông.

Tào quân y cười ha hả gật đầu, cũng không chối từ.

Lãnh Hạ ăn mặc phong phanh nên thấy lạnh, xoa xoa tay cười nói: “Quay về thôi?”

“Đi thôi, quay về!”

Một già một trẻ, một chậm rãi, một vừa đi vừa nhảy, sự dịu dàng bao bọc lấy họ, dần dần đi về phía lều.

Cũng trong một buổi tối, gió thu cũng lạnh thấu xương.

Có người chặt đứt tình thân từ nay về sau vững tâm như sắt, có người nhận được tình cảm từ một người không phải người thân nhưng hơn hẳn người thân.

Bọn họ đã từng gặp thoáng qua, sau đó mỗi người đi một ngã, càng lúc càng xa.....

Hôm sau.

Đặng Phú mang đến một tên dữ động trời.

Lãnh Hạ kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, sắc mặt trắng bệch.

Đột nhiên, nàng cười rộ lên, đắm một quyền vào bả vai Đặng Phú, nhưng giọng nói lạnh như băng lại hoàn toàn thể hiện tâm trạng lúc này của nàng: “Người mau nói rằng đây chỉ là đùa giỡn đi.”

Đặng Phú nuốt nước miếng một cái, yếu ớt nói: “Lão đại, người..... người không sao chứ?”

Chỉ bằng phản ứng này, Lãnh Hạ đã xác định.

Lãnh Hạ cảm thấy đầu óc nổ tung, nhìn Đặng Phú mấp máy môi nhưng nàng không thể nghe được hần đang nói gì, khuôn mặt ung dung thản nhiên giờ phút này vô cùng lạnh lẽo, lão đảo tông cửa xông ra ngoài!

Nàng chạy như điên ra khỏi quân doanh, trên đường đi va phải vô số người nhưng nàng mặc kệ, trong đầu không còn suy nghĩ gì khác, chỉ điên cuồng chạy về phía Hồi Xuân đường, nàng phải xác nhận, phải tìm Chung Mặc để xác nhận.

Đây không phải là sự thật, nhất định không phải!

“Lão đại, người phải chuẩn bị tâm lý trước....”

“Trong một trận chiến giữa Đông Sở và Đại Tần, bom bay đầy trời, tình hình rất hỗn loạn, không biết vì sao..... Tiểu Vương gia vốn phải ở trên thuyền lại ở đó, có lẽ là lén chạy ra, đúng lúc ấy một quả bom bay về phía Tiểu Vương gia, Liệt.... Liệt Vương nhào tới đúng lúc bom nổ..... Tiểu Vương gia được ôm chặt trong lòng nên không bị thương nhưng... Liệt..... Liệt Vương..... lúc đó tình hình rất hỗn loạn, Đông Sở bên này thấy có người thét lên rồi sau đó Đại Tần lập tức thu binh, có người nói...”

“Có người nói Liệt Vương bị thương rất nặng, hôn mê suốt ba ngày ba đêm, trong lúc ấy Đại Tần bại trận liên tiếp, sĩ khí sụt giảm, thậm chí còn nghe thấy tiếng khóc ở bên Đại Tần, sau đó.... sau đó Hoàng thượng bỗng nhiên nhận được thư báo nên dẫn đại quân quay về, cho nên thương thế của Liệt Vương thế nào thì không rõ.”

Lời Đặng Phú nói vẫn còn quanh quẩn trong đầu....

Bị thương rất nặng.....

Hôn mê sâu.....

Ba ngày ba đêm.....

Không rõ.....

Nàng diên cuồng chạy, gió thu cắt qua da thịt đau rát, không ai hiểu rõ về uy lực của bom hơn nàng, lúc trước khi ở hoàng lăng Bắc Yến, Chiến Bắc Liệt đã ôm nàng bay ra xa mà vẫn bị thương nặng ở lưng, thậm chí còn bị nội thương, mà lần này, bom còn nổ ngay bên cạnh.....

Một cảm giác lạnh lẽo lan tràn đến khắp cơ thể.

Giờ mới thu thôi mà, sao lạnh thế.....

Từ quân doanh đến Hồi Xuân đường đi mất nửa canh giờ, Lãnh Hạ lại như chạy mất một thế kỷ, không khí lạnh lẽo, trái tim nàng như bị ai bóp nghẹt, nàng không thể hít thở, chỉ có hai chân vẫn máy móc chạy đi.

Nhìn thấy bảng hiệu của Hồi Xuân đường, chân nàng mềm nhũn, đứng lại.

Hồi Xuân đường, không tiếp tục kinh doanh nữa.

Cửa gỗ đóng chặt, điều này nói lên cái gì, Lãnh Hạ không dám nghĩ, nàng đứng bất động tại chỗ, bỗng nhiên sợ hãi, lần đầu tiên trong đời sát thủ chỉ vương biết cái gì là sợ hãi!

Hít sâu một hơi, nàng bước từng bước một, từng bước một, chậm rãi đi đến Hồi Xuân đường.

Lãnh Hạ đứng ở cửa sau của Hồi Xuân đường, bàn tay run rẩy vươn ra, rốt cuộc cũng đẩy cửa bước vào.

.....

Cửa thư phòng bị đẩy ra, Lãnh Hạ cảm giác nơi này thật tĩnh mịch, Chung Mặc và hai đồ đệ, còn có mười mấy ám vệ đang cụp mắt ngồi đó, trầm mặc, vô cùng trầm mặc.

“Vương..... Vương phi.....”

Lúc này Lãnh Hạ, đã bình tĩnh lại.

Nàng chậm rãi đi tới trước bàn, bàn tay nắm thật chặt góc bàn, nhìn thẳng vào Chung Mặc: “Nói đi.”

Chung Mặc thấy nàng như vậy liền hiểu là nàng đã biết, hấn lắc đầu: “Không biết, thuộc hạ cũng vừa nhận được tin hôm qua, là từ trong quân doanh Đông Sở truyền tới, đã viết thư truyền lại nhưng vẫn chưa có hồi âm.”

Rất rõ ràng, bọn họ tụ tập ở đây chính là để đợi chờ câu đưa tin tới.

Cảm giác đau đớn càng ngày càng hiện rõ lên trong lòng, Lãnh Hạ kéo một cái ghế ra ngồi xuống, khuôn mặt trắng bệch không hề có chút biểu cảm gì, chỉ bình tĩnh ngồi như vậy.

Nàng đang chờ.

“Vương phi, gia võ công cao cường, nội lực lại thâm hậu, không có chuyện gì! Đúng, nhất định sẽ không có chuyện gì.....”

Chung Mặc nói câu này, không biết là để an ủi nàng hay đang an ủi chính mình, hấn siết quyền, nhìn Lãnh Hạ không có bất kỳ phản ứng nào, cũng chẳng còn hơi sức an ủi, chỉ cần chìm vào câu truyền tin đến, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Gian phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Một canh giờ trôi qua.....

Hai canh giờ trôi qua.....

Đêm tối buông xuống, bóng đêm như một làn mực đậm nhuộm đen cả thế giới.

Lãnh Hạ vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không hề chuyển động, Chung Mặc bước tới gần hỏi: “Vương phi, có muốn ăn chút gì không?”

Nàng coi như không nghe thấy.

Chung Mặc thở dài, không cần phải nhiều lời nữa, ngay cả hắn còn không muốn ăn hưởng chi Tiểu Vương phi.

.....

Bóng đêm dần bị xua tan, hôm nay tiết trời vẫn âm u lạnh lẽo như trước, nhìn ra ngoài thì dường như có thể thấy được sương mù.

Đã đợi một ngày một đêm.

Đám người Chung Mặc bắt đầu tuyệt vọng.

Có ám vệ bắt đầu nện từng quyền lên tường, tay rướm máu, tường cũng nứt vỡ loang lổ.

Cũng có ám vệ lao ra khỏi thư phòng, ngửa mặt lên trời gào lên giận dữ, tiếng nói ấy vang mãi giữa không trung, mãi không biến mất.

Còn có ám vệ hốc mắt ửng đỏ, nam nhi có lệ không rơi, chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

Duy nhất một người vẫn trấn định như cũ, chính là Lãnh Hạ.

Không, đây không phải là trấn định!

Chung Mặc lo lắng nhìn nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ không hề có biểu cảm, nhưng càng ngày càng tái nhợt, đôi phượng mâu luôn luôn thanh lãnh giờ lại xuất hiện một thứ tên là trống rỗng, chỉ thi thoảng chớp một cái, nàng như vậy lại càng khiến người khác lo lắng, nàng không khóc không cười không gào không thét, thậm chí còn không chảy một giọt nước mắt nào.

“Vương phi...”

Còn chưa dứt lời, Lãnh Hạ chậm rãi chống tay đứng dậy, toàn thân lạnh lẽo, ngực như bị ai đó banh ra, đau đến mức hít thở không thông, nàng lê đôi chân đã tê rần đi ra ngoài đến một gian phòng.

Đẩy cửa, đang muốn đi vào, Chung Mặc đã theo sau: “Vương phi, gia cũng không muốn người như vậy, có khi gia không sao cả, gặp dữ hóa lành.....”

“Đi ra ngoài.”

Giọng nói không hề có độ ấm cắt ngang lời hắn, một màn sương lạnh lẽo dần dần bao phủ lấy gian phòng này, giống như..... giống như hồn của nàng, đã đi theo Chiến Bắc Liệt.

Chung Mặc kinh ngạc đứng nhìn nàng vào phòng, đóng cửa.

Nàng đóng cửa suốt năm ngày trời.

Đám người Chung Mặc ngày ngày canh giữ bên ngoài, cũng từng gõ cửa hỏi, năm ngày không ăn gì thì làm sao có thể chịu nổi?

Nhưng bên trong không hề có bất kỳ tiếng động nào, chỉ khi bọn hắn muốn phá cửa xông vào thì nàng mới cất lời: “Đi ra ngoài.”

Sáng ngày thứ sáu, sáng sớm.

Sau một tuần âm u, sắc trời Đông Sở rốt cuộc cũng sáng sủa hơn.

“Sư phụ, làm sao bây giờ?” Một đứa trẻ vò đầu bứt tai, nhìn về phía cánh cửa vẫn luôn đóng kín kia, gấp gáp nói: “Vương gia không có tin tức, nếu như Vương phi còn..... không bằng chúng ta phá cửa vào đi!”

Chung Mặc âm thầm lườm nó một cái: “Chúng ta cộng lại, có thể đánh thắng gia không?”

Nó chớp chớp mắt: “Không thể.”

Chung Mặc gật đầu: “Cho nên, cũng không đánh lại được Tiểu Vương phi, phá cửa vào cũng chẳng để làm gì.”

Nó tròng mắt, vẫn nghe nói Tiểu Vương phi lợi hại nhưng không ngờ lại lợi hại bằng gia!

Nhớ tới Chiến Bắc Liệt, mắt nó lại tối đi, đã sáu ngày rồi, Đại Tần không hề truyền đến bất kỳ tin nào, dù mức độ thế nào cũng phải truyền một tin chứ, không biết Tiểu Vương phi sẽ lo lắng sao.

Bỗng nhiên, kẹt.....

Tiếng cửa mở vang lên, tiếng động này với bọn họ không khác gì tiếng trời.

Bọn họ đều nhảy dựng lên, thấy Lãnh Hạ tuy rằng tái nhợt tiêu tụy nhưng vẫn còn sống mới thở phào một hơi, có lẽ là do ánh nắng quá chói mắt nên nàng nheo mắt lại, một lúc sau mới thích ứng được, vẻ mặt đã không còn trống rỗng tuyệt vọng như trước, trái lại.....

Được rồi, Tiểu Vương phi đang mỉm cười.

Một đứa trẻ nhìn Chung Mặc: Ngốc..... ngốc rồi à?

Chung Mặc bấu môi nhìn về phía Thanh Long Tự: Cho rửa ăn.

Hai người lập tức câm như hến, ra góc tường vẽ vòng tròn thôi.

Chung Mặc quay sang nhìn Lãnh Hạ, khóe miệng giật một cái, hỏi thử: “Vương phi... người...”

Lãnh Hạ tiếp tục cười, nàng tựa người vào thành cửa, duỗi người một cái, cười híp mắt nói: “Dùng bữa!”

Chung Mặc kinh hãi, xong, ngốc thật rồi!

Đương nhiên, khuôn mặt hắc sẽ không thể hiện ra điều ấy, chỉ rất bình tĩnh quay đầu lại: “Vương phi cần dùng bữa.”

Hai người kia nghe được liền lao đi chuẩn bị đồ ăn, còn có thể nghe thấy lời hai người nói: “Chúng ta hầm con rửa kia cho Vương phi bồi bổ đi?”

Chung Mặc khẽ cười, hai tên tiểu tử thói này.

Hắn quay đầu lại, nhìn Lãnh Hạ đang rất thoải mái, đột nhiên cảm giác được có cái gì đó khác lạ, trong đầu bật ra một ý, hắn có chút căng thẳng hỏi: “Vương phi, có phải Vương gia không xảy ra chuyện gì không?”

Mấy ám vệ phía sau đồng loạt xông lên.

Lãnh Hạ chắc chắn gật đầu: “Đúng vậy, trước khi ta xuất phát đi Sở, đã từng thương lượng với hắn về hành động ở đây, còn Đại Tần thì chỉ nói được bốn chữ, tùy cơ ứng biến.”

“Ý người là, lần này Vương gia giở trò lừa bịp?”

Giở trò lừa bịp.....

Lãnh Hạ lẩm nhẩm hai chữ này rồi nhìn hắn rất dè dàng.

Chung Mặc lập tức lui ra phía sau, nhanh chóng giải thích: “Ý thuộc hạ là Vương gia anh minh thần võ cơ trí hơn người giả vờ bị thương để gạt Đông Phương Nhuận, chứ thật ra là có hành động khác!”

Lãnh Hạ mỉm cười: “Chính là như vậy!”

Hai người nói là tùy cơ ứng biến, thật ra nếu truyền đến tin Chiến Bắc Liệt vô ý bị thương thì nàng sẽ không dễ dàng mất lý trí như vậy, tuy rằng trên chiến trường họa phúc khó dò, dạng nguy hiểm gì cũng có nhưng nàng rất tin tưởng vào năng lực của nam nhân kia, cũng bởi thế nên nếu chỉ là bị thương đơn giản thì Đông Phương Nhuận cũng sẽ không tin tưởng.

Cho nên Thập Thất cũng được kéo vào.

Tính tình con trai nàng nàng rất hiểu, loại chuyện lên lên chiến trường này, chắc chắn là nó làm được!

Xét đến cùng, vở kịch này, diễn rất thật!

Những điều này nàng mới chỉ ngẫm ra sau năm ngày ở trong phòng, nếu Chiến Bắc Liệt thật sự bị thương, chắc chắn Đại Tần sẽ phải truyền tin tới đây, trừ phi hắn rất tin bốn chữ ‘Tùy cơ ứng biến’ này, cho là nàng nhất định sẽ rõ.

Được rồi, Lãnh Hạ sờ mũi một cái, nàng hiểu nhưng chẳng phải là hơi muộn sao.

Chờ suốt sáu ngày, nói nàng lao tâm quá độ cũng không quá đáng, cơ thể mệt nhọc, rõ ràng không làm gì nhưng sự mệt mỏi trong lòng còn rã rời gấp bội.....

“Nhưng.....” Chung Mặc khó hiểu nhưng nét mặt đã buông lỏng không ít: “Vương phi, nhưng sao người biết được?”

Lãnh Hạ vuốt cằm, cười thần bí: “Một chữ.”

Hơn mười người chụm đầu vào muốn nghe, rất sợ sẽ bỏ lỡ mất lời nói sâu sắc nào đó, bao nhiêu thứ như vậy mà chỉ dùng một chữ để xâu chuỗi, chẳng phải Vương phi đã không còn cùng một trình độ với chúng ta sao?

Cao!

Thật sự là cao!

Lãnh Hạ cúi đến mềm chân, quyết định vào trong ngồi nói, nàng vừa đi vừa ném ra một chữ: “Đoán!”

Rầm!

Phịch!

Ai u!

Phía sau vang lên một loạt tiếng ngã quỵ, tiếng binh khí rơi xuống đất và tiếng gào khóc đau đớn.

Lãnh Hạ rốt cuộc cũng được ngồi lên ghế, thoải mái than nhẹ một tiếng, nhìn đám ám vệ ngã lăn lóc ở ngoài cũng không hề cảm thấy áy náy, nàng nói thật, Chiến Bắc Liệt không hề báo trước, tất cả chỉ là do nàng đoán nhưng suy đoán này được sự ấn ý và tin tưởng của hai người nâng lên chín phần.

Nhìn mấy người đang đứng dậy, nàng tiếp tục ném một quả bom: “Nếu ta đoán không lầm, Chiến Bắc Liệt sắp đến!”

“Đến chưa? Đến đâu rồi?”

Mọi người nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, rất sợ Tiểu Vương phi bưng hân lại lừa bọn họ lần nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng còi.

Không đợi nàng trả lời, đã có một giọng nói quen thuộc truyền tới: “Vương phi, gia tới!”

Khóe môi chậm rãi cong lên, Lãnh Hạ ngửa mặt lên trời nhìn tầng tầng lớp lớp mây bay, nghĩ đến việc người nọ cách nơi này không xa, nụ cười ngày càng rạng rỡ.

Hắn tới rồi!

Như Lãnh Hạ suy nghĩ, nhất định là hắc giả vờ trọng thương để đi về phía nam, điều hải quân Nam Hàn lên phía bắc.

Một mặt dùng trọng thương lừa Đông Phương Nhuận.

Một mặt dùng hải quân Đông Kỳ Độ lừa do thám của Đông Sở.

Một mặt đánh bất ngờ, xuất hiện ở cửa sông Đông Sở!

Nhưng mà suy đoán cũng chỉ là suy đoán, đến giờ nàng mới thực sự thở phào một hơi, phượng mâu khô khóc suốt sáu ngày, rốt cuộc cũng chảy ra một giọt lệ mừng rỡ và hạnh phúc.

Gạt nước mắt đi, Lãnh Hạ cười nhìn mấy người vừa bước vào: “Cuồng Phong, Lôi Minh, Thiểm Điện, đã lâu không gặp.”

Ba người cũng kích động nhìn nàng, trịnh trọng gật đầu, không biết nói gì cho phải.

Bốp!

Lãnh Hạ vỗ trán một cái, im lặng nhìn bọn họ, đây đây đây.....

Đây chẳng phải là khóc sao?

Ba đôi mắt ướt đầm.

Lúc đầu, trăm người được Kim Lâm Vệ phái đi tới biệt viện trong núi của Tri phủ Lộc Châu đã bị Chung Mặc mai phục tiêu diệt hết, cuối cùng ba Kim Lâm Vệ bị thương trốn thoát mang tin về tổng bộ chính là ba người này.

Mọi chuyện, cũng chỉ là một vở kịch mà thôi.

Biệt viện nuôi dưỡng tư binh, là thật, chẳng qua chỉ có hai trăm người, nhưng lại giả mạo thành hơn vạn người để dẫn dụ Kim Lâm Vệ mắc lừa; mà Giang tri phủ cầu kết với Đại Tần, cũng là thật, một nhà già trẻ của hắn bị trói hết ở trong phủ, tùy ý hai trăm ám vệ kia ở trong ăn uống diễn trò, không phải cầu kết thì là gì?

Đương nhiên, là bị động.

Bỗng nhiên, trong đầu Lãnh Hạ lóe lên cái gì đó, nàng đứng bật dậy: “Chung Mặc, dẫn người đến quân doanh phía Tây, dẫn bốn người Tào quân y, Đặng Phú, Đặng Quý, và Trương Vinh ra, nhanh!”

Chung Mặc lĩnh mệnh mà đi.

Thái hậu có hoài nghi Đặng Phú nhưng không ra được gì thì thôi, còn sau khi trở về nhất định Đông Phương Nhuận sẽ tra lại, cả Tào quân y nữa, đêm đó Đông Phương Nhuận đã gặp ông, dù uống say nhưng không đến nỗi hôm sau chẳng nhớ gì.

Chỉ tại nàng mấy hôm trước thu được tin dữ, đầu óc trống rỗng nên quên mất chuyện này.

Lãnh Hạ thở dài một tiếng: “Chỉ mong không chậm.”

Đông Sở, bến cảng phía Tây.

Trời đất rộng mênh mông, sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

Những con sóng bạc vỗ mạnh vào bờ, điên cuồng lao vào đá ngầm làm sủi đầy bọt trắng, cũng giống như lòng bách tính Đông Sở chấn động như tiếng chuông ngân.

Muôn người đều đổ xô ra đường, bách tính toàn thành nghe tiếng chạy tới bến cảng phía Tây, gió thu lạnh thấu xương, mang theo vài phần mùi tanh của biển phả vào mặt họ, bọn họ nét mặt kinh hoàng, trong lòng thấp thỏm, khiếp sợ nhìn chiến thuyền nước địch lần đầu tiên xuất hiện ở Biện Vinh thành suốt trăm ngàn năm qua.

Từ xa nhìn lại, vô số chiến thuyền đông nghìn nghịt xếp thành từng hàng từng dãy.....

Đông đến nỗi không còn nhìn thấy mặt biển nữa.

Trên chiến thuyền, tướng sĩ Đại Tần mặc quân phục màu đen, tất cả đều đứng sừng sững bất động, toàn thân đẳng đẳng sát khí!

Mà ở trước nhất, trên một chiếc chiến thuyền cực đại, một nam tử đón gió mà đứng, hắc bào tung bay như cánh chim ưng mạnh mẽ!

Ứng mâu tỷ nghê, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng sắc lạnh thiết huyết, cùng sự sắc bén kiêu ngạo, làm đại quân Đông Sở đang hốt hoảng leo lên chiến thuyền cảm thấy như thần như ma, sợ!

Trời nước một màu, gió to gào thét.

Chiến thuyền màu đen giống như vừa giáng xuống từ trên trời, đứng giữa làn gió mạnh gây nên những tiếng rít gào: Đại Tần tới!

Nhanh như chớp, tới rồi!

Hoàn toàn ngược lại với Đại Tần, bách tính Đông Sở đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Bọn họ nhìn nam nhân giống như thần đang đứng ở phía xa kia, thậm chí dịch ý còn không dâng lên nỗi, chỉ có kính nể.

Chiến sĩ Đông Sở đã sợ đến tè ra quần cuối cùng cũng leo được lên thuyền, chiến thuyền Đông Sở nhanh chóng bày trận đối chiến với Đại Tần, nam tử mặc y bào xanh nhạt đứng trên boong thuyền, khoe môi mỉm cười, tóc dài tung bay.

Hai kỳ nam tử được thiên hạ xưng tụng, rốt cuộc, vào giờ phút này, đối đầu chính diện.

Hai ánh mắt giao nhau, một cứng rắn, một ôn nhuận.

Trong đôi mắt hẹp dài xẹt qua một tia cô đơn, Đông Phương Nhuận thở dài: “Ta còn tưởng rằng..... người đã chết.”

Ứng mâu chột lóe, Chiến Bắc Liệt cũng không đáp lời.

Hắn cũng không ngại, chấp tay nhìn về phía chân trời, nói tiếp: “Ta chẳng bao giờ thắng nổi ngươi.”

Đông Phương Nhuận chưa bao giờ giống như lúc này, trong lòng cảm thấy rất vô lực, hai người bắt đầu đối đầu từ bảy năm trước, cả lớn cả nhỏ thì cũng không biết đã bao nhiêu lần, nhìn thì giống như thắng thua nửa nọ nửa kia, nhưng cuối cùng, thiên hạ năm nước, Chiến Bắc Liệt chiếm bốn phần, giờ còn vô thanh vô tức dẫn đại quân xuất hiện ở Đông Sở, một hồi đại chiến cuối cùng này, kết quả là gì hắn rõ hơn ai hết.

Thật ra, từ gần một tháng trước, hắn đã thua.

Chiến Bắc Liệt vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, rõ ràng cảm thấy hôm nay Đông Phương Nhuận rất khác.

Thật ra trận đại chiến này không có gì phải lo cả, Đông Sở đã chẳng còn gì để đấu với Đại Tần, bách tính không, bom không, sĩ khí cũng không, ngay cả hải chiến vẫn luôn kiêu ngạo cũng chẳng còn làm được gì, nhìn đám Sở binh này xem, sắp tè ra quần rồi còn gì, một đám binh sĩ như vậy thì sao có thể đấu lại Đại Tần?

Kể cả hắn nói một câu, Đông Phương Nhuận đã cùng đường, cũng không quá đáng!

Nhưng mà bảo rằng hắn ta sẽ đầu hàng thì Chiến Bắc Liệt cũng không tin.

Quả nhiên, chỉ nghe hắn thở dài một tiếng: “Hôm nay, Nhuận muốn thắng ngươi một lần.”

Chiến Bắc Liệt vẫn im lặng vì hắn biết, nếu Đông Phương Nhuận đã nói vậy thì chắc chắn không phải nói suông.

Hắn đang đợi, đợi con bài chưa lật cuối cùng của Đông Phương Nhuận.

Ở phía xa, Đông Phương Nhuận hơi tránh ra, lộ ra khoang thuyền phía sau, có bốn nam tử bị trói và kê đao vào cổ, hình như đã trúng thuốc mê nên chỉ có thể miễn cưỡng đứng vững.

Một ông lão tóc hoa râm, một hán tử thấp cường tráng, một nam nhân cụt một tay, một thanh niên thật thà.

Chiến Bắc Liệt sầm mặt, hắn cảm giác rằng những người này có liên quan đến tức phụ mình!

Khoe môi khê cong lên, Đông Phương Nhuận cười như một con mèo ranh mãnh, hắn xoay người, dùng nội lực để lời nói vang xa: “Nhuận, chờ ngươi lên thuyền.”

Lời nói này cứ như là của bạn thâm giao.

Chiến Bắc Liệt hung hăng trợn mắt, nam nhân cong cong vòng vèo này, mời tức phụ lão tử thuận miệng thật!

Khó chịu thì khó chịu, phiền muộn thì phiền muộn, Chiến Bắc Liệt biết, chắc chắn Lãnh Hạ sẽ đồng ý, tức phụ hắn rất trọng tình nghĩa, chỉ cần là người có ân với nàng, nàng sẽ không bao giờ phụ bạc, nếu Đông Phương Nhuận đã bắt trói bốn người này thì có nghĩa là trong khoảng thời gian mình không biết, mẫu sư tử và họ cũng có ít nhiều tình nghĩa.

Ứng mâu nhìn về phía bên cạnh, một nam nhân anh minh thần võ lại không tự chủ mà kiễng chân lên trông ngóng, trước mặt gần triệu khán giả hai nước, mắt nhìn chăm chú.

Chỉ bằng vẻ mặt này, mọi người đều đã biết thân phận của người được Sở hoàng mời.

Tây Vệ Nữ hoàng!

Sau đó, mọi người hoảng hốt, bất bình tĩnh.

Thần nữ lại chạy tới Đông Sở làm gì?

Chỉ nghĩ một lát mọi người đã nghĩ đến mấy chuyện gần tháng trước, ba chuyện đại sự đó, chẳng lẽ là do Tây Vệ Nữ hoàng gây nên?

Nhưng dù vậy, vì có thuyết thần nữ nên không ai hận nổi, ngược lại, hành động của Đông Phương Nhuận càng khiến bọn họ cảm thấy lòng rét lạnh, trên chiến thuyền kia, chính là bách tính Đông Sở a!

Trong sự đau khổ và thất vọng, cũng có người hoài nghi, có người không tin, Nữ hoàng thật sự sẽ vì bốn người Đông Sở kia mà bước lên thuyền.

Bọn họ đợi và cũng là mong đợi.....

Chỉ trong chốc lát, một giọng nữ thanh lãnh vang lên: “Vô cùng vinh hạnh!”

Lập tức, từ phía phát ra tiếng nói kia, tất cả bách tính đều nhìn về phía đó, tự giác dạt ra nhường đường, lộ ra bạch y nữ tử đang chậm rãi đi tới.

Mái tóc đen dài như suối trong, mặt mày như họa, váy dài bay bay, trước ánh mắt của vạn người vẫn bình tĩnh ung dung bước từng bước một, khí độ kia có thể sánh với bất kỳ nam tử nào trên thế gian này!

Đây là Tây Vệ Nữ hoàng!

Trong đầu mỗi người đều hiện lên sáu chữ: Trăm nghe không bằng một thấy.

Một bên là Hoàng đế Đông Sở của bọn họ, mắt thấy sắp bại trận liền dùng dân chúng của mình ra uy hiếp, một bên là Tây Vệ Nữ hoàng Đại Tần Liệt Vương phi, vì bách tính Đông Sở bọn họ mà lấy thân phạm hiểm.

Hai bên so sánh, cao thấp đã phân!

Bọn họ nhìn Lãnh Hạ bằng ánh mắt rực lửa, có tôn kính, có sùng bái, có mong đợi, có vui mừng, giống như là thần nữ hạ phàm, đại diện cho người đẹp loạn chiến tranh, đại diện cho ân huệ trời ban.

Bách tính Đông Sở, không biết có tính là phản bội không, có tính là phản quốc không, cái cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy đại quân áp cảnh Đại Tần đã hoàn toàn biến mất, thần nữ đồng ý lên thuyền, Đại Tần Chiến thần vẫn chưa ngăn cản, cũng chỉ là vì bốn bách tính Đông Sở a!

Nếu những người này sẽ tiếp nhận Đông Sở, vậy thì còn gì phải lo?

Cái này gọi là: Không gì sánh bằng nhân ái.

Lãnh Hạ vừa cười vừa đi về phía chiến thuyền Đông Sở, nhưng ánh mắt vẫn luôn chất đầy ý cười nhìn nam tử áo đen trên boong thuyền Đại Tần.

Bỗng nhiên, nàng nghiêm mặt, hung tợn trừng mắt: Người giả vờ trọng thương còn không nói với ta!

Chiến Bắc Liệt vẻ mặt mơ màng: Không phải đã nói trước sao?

Lãnh Hạ bĩu môi: Mới nói bốn chữ tùy cơ ứng biến thôi.

Lần này đến lượt Chiến Bắc Liệt trừng mắt: Tức phụ, nàng với ta không ăn ý sao?

Nàng chớp chớp mắt, hình như bị mỗ nam nhân này trả đũa rồi?

Hai người chuyên chú tiến hành trao đổi ánh mắt, cách đến nửa biển làm những người xung quanh sưng sốt cũng muốn làm thử nhưng việc yêu cầu kỹ thuật cao thế này thật sự không phải người bình thường có thể thực hiện.

Đang lúc mọi người vô cùng ngạc nhiên, thì nghe Tây Vệ Nữ hoàng hét một tiếng: “Người có nhớ ta không?”

Ồ!

Tất cả đều bật cười.

Tuyệt hơn chính là, Đại Tần Chiến thần bá đạo đầy người lại gật đầu liên tục như gà mổ thóc: “Tức phụ, con trai chờ nàng về ăn cơm!”

Nói xong, lập tức quay lại tìm kiếm rồi xách một bóng nhỏ màu trắng lên, tên tiểu quỷ có khuôn mặt giống hệt hắc cười chân chó vẩy vẩy tay: “Mẫu thân, Thập Thất học được cách lược tôm rồi!”

Lãnh Hạ bật cười: “Chờ lát nữa mẹ về ăn!”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn một nhà ba người thần nữ, quá... kỳ quái.

Giữa lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm lại không coi ai ra gì nói chuyện nhà ư?

Thần nữ quả nhiên là thần nữ, hành vi cũng rất đặc biệt, hoàn toàn khác với đám dân chúng bình thường như họ.

Nếu Lãnh Hạ biết họ đang nghĩ gì thì chắc chắn sẽ sẩy chân rơi xuống biển, sự sùng bái thái quá của họ thật sự khiến nàng rất xấu hổ.

Nàng bước xuống một con thuyền nhỏ rồi một lát sau đã đến gần thuyền Đông Phương Nhuận, không đợi thang dây thả xuống, nàng vung tay bắn ra một mũi ám tiễn rồi nường lực đó bay lên thuyền.

Nhìn qua tình trạng của bốn người kia thì chắc chỉ bị hạ chút thuốc mê, không bị sao cả, Lãnh Hạ quay sang Đông Phương Nhuận: “Thả họ xuống trước đi.”

Hắn vung tay lên, lập tức có người đưa họ đi.

Lãnh Hạ yên tâm, đã không còn bọn họ cản tay, nàng muốn rời đi chỉ là chuyện đơn giản, nhưng lại nghĩ Đông Phương Nhuận đã phí hết tâm tư muốn mình lên thuyền, lại dễ dàng thả con tin đi, cái này cũng không hợp lý.

Hơn nữa chuyện này rõ ràng đã đẩy bản thân về phía cô lập, dù trận này hắn thắng thì Biện Vinh cũng sẽ lục đục nội bộ, trước đó hắn xử chém thanh niên kia là vì danh tiếng của mình, còn bây giờ lại tự tay ném thanh danh này xuống đáy vực.

Lãnh Hạ cau mày đánh giá hắn.

Nhận thấy vẻ hoài nghi của nàng, hắn cũng không trả lời ngay, chỉ cười: “Ngày ấy tỉnh lại, ta chỉ nhớ đại khái một việc, còn lại hầu hết đều mơ hồ.

Lãnh Hạ gật đầu, biết là hắn đang nói đến tối say rượu, nếu có thể bắt Tào quân y thì đương nhiên là đã nhớ ra ông.

Hắn vén áo lên, tùy ý ngồi xuống, tư thái như là ôn chuyện cùng bằng hữu: “Như là ta đã từng nói, từ rất lâu về trước ta đã coi hắn là đối thủ, nhưng khi đó, ta chỉ là một Hoàng tử có cũng được không có cũng được trong hoàng thất Đông Sở mà thôi, hắn căn bản không biết ta là ai, đến khi ta có đủ thực lực thì hắn lại có người tương trợ.”

Hắn cười rộ lên, trên mặt có vẻ chân thành hiếm thấy: “Hai người song kiếm hợp bích, thật sự rất đáng sợ.”

“Dùng phải một ta đã không dễ dàng rồi, huống chi hai người còn cùng lên....” Hắn nhìn sóng biển cuộn cuộn, thở dài nói: “Đây chính là số mệnh.”

Nếu biển Sở này mà là thiên hạ, Đông Phương Nhuận nghĩ, hắn như là một chiếc lá trên mặt biển, nhìn ánh sáng yếu ớt phía xa xa, chẳng qua chỉ gần trong gang tấc nhưng biển trời cách mặt, vĩnh viễn không đến được miền cực lạc.

Lãnh Hạ không cho là đúng: “Người định thắng trời.”

Nàng luôn cho là như thế, trong từ điển của sát thủ chi vương chưa bao giờ có hai từ số mệnh, có bụi gai, phát sạch; có chương ngại, dọn sạch; có người cản đường, giết sạch; cùng đường thì cố mở một đường máu mà thoát ra.

Đông Phương Nhuận chuyển mắt nhìn sang, đây là lần đầu tiên Lãnh Hạ phát hiện, trong mắt hắn không hề có vẻ nguội lạnh mà ôn nhuận lễ độ như nét mặt.

Đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Mây liễu càng nhần, hôm nay hấn còn cùng đường hơn đêm đó, Chiến Bắc Liệt dẫn cường quân Đại Tàn xuất kích, vô thanh vô tức áp sát, theo lý mà nói, hấn không thể nhàn nhã như vậy.

Đúng thế, chình là nhàn nhã.

Như là đã vứt bỏ mọi cảm giác.

Nhưng sự vứt bỏ này lại không giống nhà sư an tĩnh đạm mạc mà ngược lại có cảm giác đập nổi chìm thuyền kỳ dị!

Chỉ thấy Đông Phương Nhuận xoay người, thả người nhảy xuống, đứng sóng vai bên nàng rồi quay đầu nhìn Chiến Bắc Liệt, hấn cười nhạt: “Ta nói rồi, muốn thắng hấn một lần.”

“Người nói người định thắng trời, ta muốn..... nghịch thiên sửa mệnh!”

Từ lúc Lãnh Hạ lên thuyền, Chiến Bắc Liệt luôn lẳng lẳng nhìn, trong lòng dần dâng lên một dự cảm không tốt.

Lúc này, một tiếng nghịch thiên sửa mệnh theo gió bay đến như có như không, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy Lãnh Hạ nhảy lên muốn lao xuống biển nhưng Đông Phương Nhuận lập tức ra tay cản đường nàng, hai người bắt đầu giao chiến trên boong thuyền.

Lãnh Hạ ra tay tàn nhẫn không lưu tình chút nào!

Đông Phương Nhuận cũng không cầu thắng, chỉ chuyên tâm chặn đường nàng, cho nên cũng đánh ngang tay.

Chiến Bắc Liệt rút kiếm của người bên cạnh rồi nhanh chóng phi thân lao đi.

Bách tính vây xem không hiểu có chuyện gì, bọn họ đứng xa xa nhìn chỉ biết kêu thét sợ hãi, còn Chiến Bắc Liệt và Lãnh Hạ thì đã biết mục đích của Đông Phương Nhuận.

Nghịch thiên sửa mệnh, sửa mệnh của ba người, hấn đã ngờ tới kết cục hôm nay nên một lòng muốn chết, muốn kéo Lãnh Hạ đồng quy vu tận!

Người đã bay được nửa đường, bỗng nhiên, hai mắt Chiến Bắc Liệt đỏ ngầu: “Tức phụ!”

Ầm!

Ầm thanh tựa như sấm nổ!

Ánh lửa lóng lánh, đỏ thắm nuốt sạch con thuyền to lớn, nước biển ào ào sóng lớn, ở trong làn khói đen, có hai bóng người một trước một sau bay ra khỏi khói mù, rơi về hai phía khác nhau.

Rồi bị sóng bạc nuốt cả vào lòng.

Cũng trong lúc đó, Chiến Bắc Liệt không chút do dự nhảy vào trong sóng biển cuộn trào.

Ánh nền sáng lòa, tiếng nhạc rộn ràng, quả là lúc phồn hoa hưng thịnh.

Trong đại điện, mùi rượu và mùi thức ăn thơm lừng bay khắp chốn, đèn đuốc sáng trưng, lụa màu treo cao, tiếng nhạc hòa tấu đầy vui vẻ.

Văn võ bá quan dẫn người nhà theo, trang phục rực rỡ, như là ai cũng hận không thể mặc tất cả các màu lên người, rượu qua lời lại, dù bình thường đối đầu nhau trên triều thì bây giờ đều vứt bỏ hiềm khích lúc trước, mỉm cười thân thiện khen ngợi đối phương.

Đúng vậy, lại đến năm mới rồi.

Lúc này, trong một căn phòng nhỏ ở cạnh đại điện, ba huynh đệ Đại Tàn đang ngồi quây quần.

Một bàn tròn to bày ở chính giữa, khăn trải bàn bằng tơ lụa, ghế lớn khắc hoa, giấy dán cửa hồng, trên treo câu đối, mọi thứ đều rất hài hòa, nhưng..... chiếc bàn kia lại trống không, chẳng hề ăn nhập với khung cảnh.

Ba nam nhân chống má ngồi đó, vẻ mặt hậm hực, hai mắt trông chờ nhìn chăm chăm bàn tròn, cứ như là nếu nhìn mãi thì món ăn sẽ hiện ra vậy.

“Aizz.....”

“Aizz.....”

“Aizz.....”

Ba tiếng thở dài đồng loạt vang lên, không biết đợi bao lâu rồi, bụng họ đã kêu vang từ lúc đến giờ.

Lúc này ba người mới hiểu, vừa nãy sau ba tuần rượu trên đại diện, ba người đầy tự hào đứng dậy cáo từ, nói là đi ăn cơm tất niên tức phụ chuẩn bị thì không ít văn võ bá quan lộ ra vẻ mặt hả hê!

Lúc đó còn đang đắm chìm trong niềm vui tức phụ xuống bếp nên không để ý, giờ nghỉ lại mới thấy đau lòng, ngự trù tay nghề tốt thì không ăn lại đi khiêu chiến ba vị tức phụ kia, họ là ai?

Một múa kiếm luyện đao gọn gàng, nhanh lẹ.

Một cắt đứt yết hầu đứt khoát, không chớp mắt.

Một với sở trường đánh bạc và chạy trốn.

Ba nữ nhân như vậy thì làm được món gì.

Huống hồ, một người còn từng làm nổ cả phòng bếp.

Bộp!

Mỗ bá vương Chiến Bắc Việt vỗ bàn: “Lão tử chết đói rồi!”

Mỗ Chiến thần Chiến Bắc Liệt theo ngay sau: “Việc này cần phải dạy dỗ!”

Mỗ Hoàng đế Chiến Bắc Diễn vung tay lên: “Đi thôi các huynh đệ!”

Kết quả là, ba nam nhân khí phách hiên ngang muốn đi tới phòng bếp để dạy dỗ ba nữ nhân kia một chút!

Không sai, chính là như vậy!

Chuẩn bị tâm lý suốt đoạn đường, ngay cả tiếng tim đập còn nghe thấy rõ ràng, ai cũng tỏ vẻ, không phải căng thẳng, ta kích động thôi!

Kết quả là, ba nam nhân kích động, còn chưa đi đến cửa phòng bếp, chân đã mềm nhũn.

Nhìn xuyên qua giấy dán cửa màu hồng, bọn họ nhìn thấy rõ ràng.....

Tiêu Phượng đang mặc cung trang đỏ rực, dung mạo diễm lệ.

Tay cầm một củ khoai tây lớn, lắc đầu chớp chớp mắt rồi đột ngột nện củ khoai tây xuống đất, rồi lại giơ lên rồi lại nện xuống, những tiếng động bộp bộp làm cho vị Hoàng đế nào đó ở bên ngoài run cả chân.

Một lúc sau Tiêu Phượng đá bay củ khoai tây kia đi, buồn bực bĩu môi: “Lãnh Hạ, muội nói món khoai tây nghiền kia, không phải là phải đập nát chứ?”

Niên Tiểu Dao vẫn ăn mặc gọn gàng như trước, rất thoải mái.

“Có phải là nên đập nát không?” Nhặt củ khoai tây vừa bị đập thảm thương kia lên, hai mắt chợt lóe sáng, rồi vui vẻ đi tìm một cái chày về.

Vừa nhìn thấy vật kia, trong đầu mỗ Tiểu bá vương đột nhiên bay ra một loạt thứ, tảng đá, cục gạch, nghiền mực..... mới nghĩ đến đây thôi mà đã thấy đau đầu rồi.

Quả nhiên, Niên Tiểu Dao xoay người lại nhếch miệng rồi cầm cái chày đập thẳng vào củ khoai tây.

Bốp bốp bốp!

Còn Lãnh Hạ thì vẫn mặc bạch y thướt tha như trước, nhưng vì để hợp với không khí tất niên nên lần đầu tiên thêm hai đóa phù dung ở vạt áo.

Người đẹp hơn hoa, cực kỳ tuyệt mỹ.

Bị tiếng động bên cạnh làm nhức đầu, nàng túm lấy tay Niên Tiểu Dao đang hưng phấn đập khoai tây rồi giải cứu nó ra, bắt đầu vuốt cằm suy tư.

Sau đó, ánh mắt dừng lại ở một con dao.

Bàn tay trắng nõn cầm lấy chuôi dao, hàn quang lạnh lẽo chợt lóe, làm Chiến Bắc Liệt lập tức nheo mắt lại nhìn tức phụ mình uy phong lẫm liệt cầm dao bay múa, kia có phải là gọt vỏ khoai tây đâu?

Rõ ràng là vẻ ngoạn độc khi chặt đầu kẻ thù mà!

Hắn sờ sờ cổ, vuốt xuống đồng tóc gáy vừa mới dựng đứng lên, nhìn những miếng khoai tây mỏng như cánh ve bay trên không trung rồi đồng loạt rơi xuống thớt, Tiêu Phượng và Niên Tiểu Dao lập tức khen ngợi: “Hay!”

Tiêu Phượng vỗ tay: “Độ rộng như nhau.”

Niên Tiểu Dao kinh ngạc: “Độ dày như nhau.”

Đến tận khi nàng kiêu ngạo xoay tay ném con dao bay lên không trung rồi cầm phập vào thớt, hai người kia mới đồng loạt lên tiếng: “Nhưng, đây là miếng mà.....”

Lãnh Hạ trước mắt tối sầm, suýt thì cầm mặt vào con dao vừa ném.

Ba người suy nghĩ cách làm khoai tây nghiền cả buổi, cuối cùng lại quyết định: Chuyển thành khoai tây miếng!

Nghe những tiếng thảo luận sôi nổi bên trong về vấn đề xào khoai tây hay làm khoai tây trộn rau, ba nam nhân khóc không ra nước mắt liếc nhau, quyết định thừa dịp ba người này chưa nấu xong, nhanh chóng quay về đại điện lấp đầy bụng đã.

Đêm đông gió thổi lạnh lẽo, ba huynh đệ đang dầm trên tuyết dày, đột nhiên ngừng bước.

Không hẹn mà cùng nhớ lại mục đích đến phòng bếp, ba người liếc nhau một cái rồi nhanh chóng quay đầu đi coi như chưa xảy ra chuyện gì, ai cũng giống nhau thôi, thê nô cả, đừng mong chê cười được ai.

Trong đại điện thơm phức mùi thức ăn, ba người đói bụng lập tức thi triển khinh công vọt vào.

Ba cơn gió mạnh phát qua, quan viên trong điện không biết chuyện gì xảy ra đồng loạt quay đầu lại nhìn thì tất cả đều cứng đờ người.

Chỉ thấy ba nam nhân chí cao vô thượng trong hoàng thất Đại Tần, đang điên cuồng cướp thức ăn còn lại trên bàn.

Chiến Bắc Việt mặt dày ôm lấy cái đĩa, hét to: “Ta là đệ đệ!”

Nói bóng gió là huynh trưởng đương nhiên phải nhường.

Chiến Bắc Diễn vươn tay ra lấy cái đĩa, cười nham hiểm: “Trẫm là Hoàng đế.”

Không chỉ là Hoàng đế mà còn là Hoàng đế của năm nước trong thiên hạ này, từ một tháng trước, Lãnh Hạ đã giao Tây Vệ lại cho hắn, bách quan Tây Vệ còn không đợi nàng đả thông tư tưởng đã thông suốt hết cả.

Đời này có lẽ Nữ hoàng luôn thua trong tay Đại Tần Chiến thần, đến lúc đó sinh người thừa kế, chẳng phải cũng là người nhà họ Chiến sao?

Thôi thôi, Đại Tần Tây Vệ đã sớm thân như một nhà, Chiến thì Chiến đi!

Vì vậy, khi mà Lãnh Hạ đã chuẩn bị một lời khuyên bảo đại nghĩa lẫm liệt cùng với vài âm mưu quỷ kế nhưng đều vô dụng thì văn võ bá quan Tây Vệ rất vui vẻ đẩy nàng về Đại Tần, còn hai tay dâng ngọc tỷ, thậm chí cũng tự giác đổi ‘Hoàng thượng’ thành ‘Vương phi’

Làm Lãnh Hạ tức đến trợn mắt.

Ngược lại, Chiến Bắc Liệt rất vui vẻ, từ nay về sau, ai nghĩ đến mẫu sư tử cũng sẽ chỉ nghĩ rằng nàng là Liệt Vương phi, là thê tử của hắn!

Mỗ nam rạng rỡ suốt một tháng làm Liệt Vương phi rất ngạc nhiên, đến tận lúc biết nguyên nhân mới im lặng nhìn trời, mắng một câu ấu trĩ nhưng ý cười ở khóe môi thì không che dấu được.

Cho nên bây giờ, khi Chiến Bắc Diễm vô liêm sỉ đề cập đến Hoàng đế, Chiến Bắc Liệt chỉ chậm rãi nói mười chữ, đĩa thức ăn kia đã được đặt ngay trước mặt.

Hắn nói: “Tức phụ lão tử, trước đây cũng là Hoàng đế.”

Đối với Lãnh Hạ, trừ tình cảm dục vọng, cảm kích về phù dung bảo tàng, hổ thẹn vì nàng chinh chiến sa trường, nhiều hơn nữa, Chiến Bắc Diễm còn có lòng khâm phục.

Trước đó Lãnh Hạ là Tây Vệ Nữ hoàng, ở ngũ quốc thậm chí trăm ngàn năm lịch sử trước đây nàng cũng là độc nhất vô nhị, đó là dạng vinh quang gì, người đời không ai không biết, đừng nói là nữ nhân, dù là nam nhân, cũng có mấy ai chống lại được hư vinh như thế?

Mà Lãnh Hạ thì tùy tiện vung tay lên một cái đã ném ngọc tỷ cho hắn.

Tấm lòng như vậy đương nhiên khiến Chiến Bắc Diễm kính nể, đương nhiên, thi thoảng ăn dấm chua với nàng vì Tiêu Phượng cũng là chuyện có tình có lý mà thôi.

Cho nên bây giờ, khi mà mỗ nam nhân không biết xấu hổ mang tức phụ mình ra, Hoàng đế là hắn đây thật sự hết cách.

Người ta nói rất đúng, tức phụ người ta trước đây cũng là Hoàng đế, nếu không vì lười làm, tùy tiện tiện tặng một quốc gia cho hắn thì có chuyện hắn thống nhất thiên hạ sao?

Chiến Bắc Liệt cầm đĩa thức ăn, cười híp cả mắt lại.

Đời này làm Chiến thần mãi rồi, thi thoảng làm tiểu bạch kiểm trốn phía sau tức phụ cũng thật là sướng khoái!

Bên này ba huynh đệ vì đĩa thức ăn mà suýt đánh nhau, chỉ khổ ột đám văn võ bá quan ở bên kia, muốn mở miệng khuyên chú ý thân phận lại sợ chọc mấy tôn đại thần mất hứng. Từ khi thiên hạ thống nhất, ba người này càng ngày càng không có chút uy nghiêm nào.

Hoàng đế không giống Hoàng đế, đang lâm triều thì bỗng nhiên tự hỏi một câu: “Không biết Phượng nhi đã dùng bữa sáng chưa?” rồi lập tức chạy biến về chỗ Hoàng hậu.

Vương gia không giống Vương gia, nhàn rồi liền treo câu ‘tức phụ lão tử’ trên miệng, lại còn ra vẻ rất tự hào, không có tí ý thức tự giác nào của tiểu bạch kiểm cả.

Bá vương không giống bá vương, nhưng cái này lại khiến bách quan cực kỳ vui mừng, Việt Vương gia kiêu ngạo phách lối đánh nhau luôn cầm gạch đập ngày trước giờ thì luôn bị người khác đập đầu.

Bỗng nhiên, ngoài điện vang lên tiếng bước chân.

Mấy tên nhóc đi nghịch tuyết đã quay lại, khuôn mặt ửng hồng vì lạnh lại càng đáng yêu.

“Phụ hoàng.” Có nề nếp, đây là Chiến Tiểu Quai.

“Khụ.” Kiên quyết không gọi, đây là Chiến Thập Thất.

“Cha.” Giọng nói trong veo, đây là Chiến Tiểu Tiêm.

“Cha.” Nói từng chữ một, đây là Chiến Trường Ca.

Tiểu Ca Dao đã hơn một tuổi, mặc áo bông đỏ tươi rực rỡ, phượng mâu long lanh mong nước, như là tiểu tiên nữ bước ra từ trong tranh, bé nghiêng ngả đi về phía Chiến Bắc Liệt nhưng rầm một cái, ngã phịch xuống đất.

Chiến Bắc Liệt đau lòng nhăn mặt, nhưng bé chỉ cười khanh khách rồi lại đứng lên tiếp tục đi.

Rầm một cái lại ngã tiếp, bé xoa xoa đầu gối, nhưng mặt vẫn cười tươi như hoa, cứ ngã tới ngã lui như vậy, rốt cuộc cũng đến được vòng tay Chiến Bắc Liệt, ngửa đầu non nớt gọi một tiếng: “Cha.”

Mỗ nam chép chép miệng, nếu không phải Lãnh Hạ nói trẻ con lúc còn nhỏ thường nói từng chữ một thì hẳn thật sự hoài nghi là Lăng Tử đã dạy hư con gái hắn!

Nhất là.....

Nhắc tới cái này, Đại Tần Chiến thần lại nổi bùng lửa giận.

Đứa con gái đơn thuần đáng yêu vô tội của hắn, trong ngày chọn đồ vật đoán tương lai hôm đó đã túm lấy Lăng Tử, túm thoi còn chưa xong, lại còn leo lên người hắn ta rồi chui vào vạt áo, xong thò đầu ra cười khanh khách.

Chiến Bắc Liệt suýt thì hộc máu.

Càng lý kỳ hơn nữa là từ đầu tiên nha đầu kia nói được, không phải cha hoặc mẹ.

Mà là: Nhị.

Suýt nữa thì Chiến Bắc Liệt đã túm lấy Mộ Nhị treo ngược lên đánh, nếu con gái lão tử bị ngốc thì người lấy gì đền lão tử?

Đương nhiên, oan có đầu nợ có chủ, Chiến Bắc Liệt sẽ chọn tính sổ với Lăng Tử chứ không bao giờ tính sổ với con gái mình, xoa xoa đầu nhỏ của bé, hôn bé một cái, tiểu Ca Dao lại nở nụ cười, tiếng cười thánh thót như tiếng chuông ngân.

Hắn một tay bế con gái, một tay vươn ra về phía tên tiểu quỷ nào đó: “Đi, đi tìm mẹ!”

Chiến Thập Thất hoan hô một tiếng rồi cười híp mắt nắm lấy bàn tay hắn, hai nhỏ một lớn sóng bước đi ra ngoài.

Gió đêm lạnh.

Đội mũ vào cho tiểu Ca Dao rồi kiểm tra xem tiểu Thập Thất có lạnh không, người cha và thê nô hai mươi tư hiếu hảo dắt con trai con gái bắt đầu quá trình nòng nọc đi tìm mẹ.

Chiến Bắc Liệt ngừng bước, âm áp nhìn tức phụ ở trong Ngự hoa viên.

Hai đứa bé đang muốn gọi thì đã bị ngăn lại, tiểu Ca Dao được nhét vào lòng Thập Thất, tên tiểu quỷ bị cha ruột lừa dối không còn cách nào khác đành cầm giận bé muối muối quay lại đường cũ: “Ta đã biết là sẽ vậy mà, lúc nào cũng muốn thế giới hai người.”

Chiến Bắc Liệt bĩu môi, không nhìn, nhẹ nhàng tiếng lên.

Lãnh Hạ kéo áo lại thật chặt, từ lần bị thương trước đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, biểu hiện thường thấy nhất chính là sợ lạnh, theo như lời Mộ Nhị thì còn phải nghỉ ngơi điều trị tầm một tháng nữa.

Lúc đầu, nàng phát hiện ra mục đích của Đông Phương Nhuận xong liền nhanh chóng nhảy xuống biển, dù sao thì bom trong quân doanh bị hủy nhưng hắn cũng vẫn sẽ còn một ít, số bom ấy hắn sẽ để đồng quy vu tận với mình.....

Hắn phi thân ngăn cản, nàng toàn lực phản kích.

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ, Đông Phương Nhuận có giữ một quả trên người, hắn nhân cơ hội đốt kíp nổ, trong khi kíp nổ cháy lách tách không ngừng, hai người vẫn chưa thể tách ra.

Một muốn chạy, một muốn ngăn.

Ngay lúc kíp nổ đã cháy đến phần cuối cùng, sắp nổ đến nơi thì Đông Phương Nhuận lại đột nhiên không ngăn cản nữa, ngược lại dùng toàn lực đánh ra một chưởng làm nàng bay ra rất xa, còn nàng thì không biết nên cũng đánh ra một quyền.

Quyền của nàng không có nội lực, chỉ có lực đạo!

“Một mạng, đền một mạng.”

Lãnh Hạ vừa rơi xuống biển vừa nghe thấy năm chữ, lập tức hiểu ý hần, hần từng nói chuyện uống rượu đêm đó chỉ nhớ một phần nhưng trong đó có lẽ có cả phần nàng vì giọt nước mắt kia mà bỏ lỡ cơ hội, dù là đồng tình, kinh ngạc hay bi ai nàng cũng đã phản ứng theo bản năng, để lại một mạng cho Đông Phương Nhuận.

Một mạng này, hần chọn cách này để trả.

Nàng cố gắng quay đầu lại nhìn, phía sau Đông Phương Nhuận khẽ cười, bị nàng đánh một quyền bay về hướng khác, còn quả bom kia đang rơi thẳng xuống biển.

Khóe môi hần khẽ cười, nhìn qua giống như chuyện trả mạng này chỉ là bột phát nhưng Lãnh Hạ lại có thể nhìn ra nỗi buồn trong đôi mắt vốn mờ mịt của hần, có lẽ hần không kịp che giấu, hoặc thậm chí ngay cả hần cũng không thể nào xác định.

Nàng khẽ thở dài một cái, không nghĩ đến những việc này nữa.

Ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt, cứ đến Trung thu hoặc năm mới nàng lại đặc biệt nhớ Kiều Thanh.

Giờ mình đã có một gia đình, còn nàng ấy?

(Kiri: tỷ yên tâm, Thanh tỷ cũng có một gia đình rồi ^.^)

Khóe môi khẽ cong lên, nàng nhìn phía chân trời xa xa, nhẹ nhàng mà trịnh trọng nói: “Bạn yêu, năm mới vui về.”

Phía sau có một đôi tay vòng qua ôm lấy eo nàng, Lãnh Hạ cười ngả về phía sau, rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, để hần ôm ấp bao bọc lấy mình.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn bầu trời đêm, cáo biệt năm thứ sáu nàng tới đây, bước vào năm thứ bảy.

Bỗng nhiên, Lãnh Hạ chớp chớp mắt, quay đầu lại nói: “Còn một năm nữa, sẽ là bảy năm.”

Chiến Bắc Liệt khó hiểu: “Hả?”

Hơi thở ấm áp phả vào cổ làm nàng hơi ngứa, bắt đầu phổ cập về vấn đề thất niên chi dương.

(Thất niên chi dương: nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.)

Một lúc sau, Chiến Bắc Liệt mờ mịt hỏi: “Xong rồi?”

Lãnh Hạ càng mờ mịt: “Xong rồi, còn muốn nghe gì nữa?”

Ứng mâu híp lại, Chiến Bắc Liệt cố gắng nhăm nháp những gì vừa nghe được, cuối cùng cũng hiểu!

Hần cười ha ha, tiếng cười sang sảng cực kỳ thoải mái: “Tức phụ, chúng ta còn có bảy mươi năm mà, đợi đến bảy mươi năm sau nàng hãy nói với ta điều này.”

Lãnh Hạ cũng cười, bỗng nhiên nguy hiểm nheo mắt lại, âm trầm hỏi: “Bảy mươi năm sau sẽ xa cách?”

“Không có! Kiên quyết sẽ không!”

Lắc đầu như trống bỏi, mỡ nam nghiêm túc thề nguyện.

Lãnh Hạ bưng cái đĩa trên bàn lên, nhét một miếng vào miệng Chiến Bắc Liệt, hần nhai thấy giòn giòn thì sáng mắt hỏi: “Mùi vị rất đặc biệt, đây là cái gì?”

“Khoai miếng.”

“.....”

“Hoặc là khoai tây miếng bị nát.”

“Hai người kia làm thành cái gì?”

“Ôi chào, sao người biết, Tiêu Phượng quên uống, Tiểu Đào thì quấy nát, à có lẽ hai huynh đệ kia cũng đang ăn.....”

“A..... tức phụ, nàng thật tốt!”

Vút!

Những chùm pháo hoa đột ngột bay vút lên rồi nổ tung trên bầu trời, xua đi bóng đêm ảm đạm, cũng châm lửa trong mắt hai người, bọn họ mỉm cười nhìn pháo hoa bay khắp trời, rực rỡ mà lộng lẫy.

Không hẹn mà cùng, hai người nhớ lại đêm pháo hoa tại Ngũ quốc đại điển, nụ hôn dính ước, rồi bên nhau đến bây giờ, Lãnh Hạ mỉm cười xoay người lại đón nhận đôi môi ấm áp.

Trên đầu pháo hoa bay rực rỡ, bên tai vang tiếng chuông ngân, đêm giao thừa đêm nay thật hạnh phúc.

==

Thời gian nhanh chóng trôi đi, mới thế đã qua mấy tháng.

Lãnh Hạ sống rất vui vẻ và thoải mái, chỉ có một điểm duy nhất là không biết Chiến Bắc Liệt đang giở trò quỷ gì, từ đêm giao thừa liền đi suốt ngày, đứng ra thiên hạ đã thống nhất thì Chiến thần như hẳn phải rảnh rồi chứ.

Sự hoài nghi này vẫn theo nàng đến tận lúc hoa sen nở rộ, hương thơm bay đầy khắp phủ.

Chiến Bắc Liệt đã ba ngày không hồi phủ rồi!

Sáng sớm tiếng ve kêu inh ỏi, Lãnh Hạ còn đang trong giấc mộng, chỉ nghe bên tai.....

Rầm!

Tiếng la chói tai làm nàng mở mắt, chỉ thấy Tiêu Phượng trợn tròn mắt, một tay cầm la một tay cầm búa, gõ thật mạnh: “Mau dậy cho lão nương! Có biết hôm nay là ngày gì không mà còn ngủ!”

Lãnh Hạ tiếp tục ngã xuống giường, ai biết hôm nay là ngày gì.....

Không hiểu gì còn bị người ta kéo tay xóc dậy, sau đó lại bị bịt một miếng vải đen vào mắt.

Tầm nhìn bị cản trở, Lãnh Hạ ngồi ngủ tiếp.

Trong lúc ngủ mơ cảm giác như có ai đó bôi bôi vẽ vẽ trên mặt, có người kéo nàng đi thay y phục, có người cầm trang sức lên đầu, không biết có bao nhiêu cái nhưng nàng chỉ biết là rất nặng, cứ thế cuối cùng Lãnh Hạ sát thủ nổi giận!

Nàng kéo miếng vải đen xuống, vỗ án, bỗng nhiên ngậy người.

Nàng nhìn chằm chằm trong gương, nàng đang mặc một bộ hỉ phục tân nương lộng lẫy, thêu chìm một đóa phù dung, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy rõ, giờ nàng đang đón ánh nắng làm nó như nở rộ rực rỡ, xinh đẹp động lòng người!

Đây cũng là trọng điểm khiến nàng ngạc nhiên, đóa phù dung này chính là hình xăm trên ngực nàng!

Lãnh Hạ ngơ ngác nhìn mình trong gương, rồi lại nhìn Tiêu Phượng.

Tiêu Phượng che miệng cười, nhưng rồi đột nhiên rơi nước mắt: “Thật tốt, Lãnh Hạ, thật đẹp!”

“Đây là do Bắc Liệt tự mình thiết kế, muội biết không, trước đây vì làm y phục cho con gái mà hắn đã chạy đến phường thêu học một tháng, giờ vì làm hỉ phục uội mà đã chạy đi học hai tháng, mỗi đường kim mũi chỉ trên đây đều là do hắn tự tay làm! Hừ, lão nương đồ kị, hồ ly kia sẽ không tí mĩ như thế đâu.” Nói xong lại rơi nước mắt, một hồi khóc một hồi cười, lời nói còn không rõ ràng: “Thật tốt, thật đẹp!”

Lãnh Hạ ôm lấy Tiêu Phượng, nàng hiểu rằng cô nương ngốc này là đang vui vẻ thay mình.

Tiêu Phượng khóc cười một lúc đột nhiên nhảy dựng lên: “Chết rồi, hình như đại hôn không được rơi nước mắt, chết rồi chết rồi, lão nương lại phá hỏng quy củ rồi!”

Nói xong lại che miệng, chớp chớp mắt, ảo não nói: “Hình như cũng không được nói chết.”

Lãnh Hạ bật cười, không khí vốn cảm động nay lại bị Tiêu Phượng đập vỡ chẳng còn gì: “Không sao, dù có nói thể một trăm lần, ta và Chiến Bắc Liệt cũng sẽ không chia lìa.”

“Phi!” Tiêu Phượng trừng mắt, còn căng thẳng hơn cả nàng: “Lời như vậy càng không thể nói!”

Lãnh Hạ được Tiêu Phượng đỡ dậy đi ra ngoài, còn nhét vào tay nàng một quả táo, thì thầm: “Nếu đói bụng thì ăn quả táo này đi, năm đó lão nương cũng làm vậy đấy, ta vốn định ra Ngự thư phòng ăn vụng đồ ăn nhưng hỉ phục quá vướng víu, thế là chịu đói cả ngày.”

Ra khỏi Thanh Hoan uyển, Lãnh Hạ nhất thời hít sâu một hơi.

Nàng thực sự kính nể Chiến Bắc Liệt!

Bên trong Liệt Vương phủ, đầy rẫy đèn lồng, mỗi cái đèn lồng đều dán một chữ hỉ thật lớn, nhìn qua cũng biết là bút tích của Chiến Bắc Liệt, nàng lại nở nụ cười, nhìn sơ sơ cũng thấy chỗ đèn lồng này phải hơn một nghìn!

Tuyệt hơn chính là, cây nào cũng buộc một dải lụa hồng, tám con chim bồ câu cũng được buộc dây cát tường.

Ba con vật chạy qua.....

Bốn chân là Phong Trì, nó chạy làm chiếc chuông hồng to buộc trên đuôi cũng kêu ầm ỉ theo, nó cố gắng rũ chân muốn vút đi mà cổ mãi không được, đành ủ rũ chạy xa.

Tiểu Thanh uốn éo ngo nguẩy trên mặt đất, làm đóa hoa đỏ thắm trên đầu nó cũng vặn vẹo theo, rất có một loại vui mừng vặn vẹo.

Tiểu hắc hổ giờ đã lớn hơn nhiều, cao hơn đầu gối nàng rồi, lớp lông đen mượt nhìn rất uy phong lẫm liệt, đương nhiên, phải bỏ qua cái nơ bướm trên đầu.

Lãnh Hạ cười khê, không biết là cảm động hay buồn cười.

Nam nhân kia.....

Nhưng, việc này chắc chắn không chỉ mình hắn làm, phượng mâu quay qua một cây đại thụ hơi nghiêng, nàng nháy mắt mấy cái: “Vất vả!”

Trong tán cây có ba cái đầu thò ra, sáu con mắt đăm lệ oan ức gật đầu: “Quả nhiên chỉ có Vương phi thương chúng ta, ta buộc nơ với lụa hồng đến rút gân, gia không có nhân tính a!”

Đối với chuyện này, Lãnh Hạ cực kỳ đồng tình, việc sai bảo ba người này, nam nhân kia chưa bao giờ khách khí cả.

Nàng thoải mái cười: “Sẽ bảo Chiến Bắc Liệt tăng lương cho các người!”

Ba đôi mắt đảo a đảo, dường như cảm thấy đó là một ý kiến hay, lập tức cười tươi như hoa: “Cẩn tuân ý chỉ của Vương phi!”

Nàng bước lên hỉ kiệu đi về phía Hoàng cung.

Lãnh Hạ nhẹ nhàng tựa vào thành kiệu, không khỏi nhớ lại tình hình lúc mới đến nơi này, sau đó trên đường đến Bắc Yến, đi ngang qua Đặc Châu đúng lúc Vũ Diệp đại hôn, người nọ từng nói, sau này sẽ bồi thường cho nàng một hôn lễ, nàng cũng chỉ thuận miệng đồng ý, rồi cũng quên mất.

Không ngờ, đã qua nhiều năm mà hắn vẫn nhớ.

Nhất là hôm nay, ngày này bảy năm trước, chính là ngày đại hôn của nàng và hắn!

Lãnh Hạ khê cười, nét mặt đầy vẻ dịu dàng và thỏa mãn, nàng vén rèm nhìn đường phố bên ngoài, vô số bách tính đang đứng đầy hai bên đường cười đùa chúc phúc.

Bỗng nhiên, phượng mâu nheo lại!

Ở một góc xa, tại một hàng bàn tranh chữ, một người đang viết.....

Người nọ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn qua bên này, xuyên qua màn hình kiệu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, cùng lóe lên.

Đó là một đôi mắt hẹp dài.

Dường như hắn nghi ngờ gì đó, hơi cau mày chẳng biết đang nghĩ gì, chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt có vài phần mờ mịt, sau đó hắn cố di chuyển lên, đúng vậy, là di chuyển lên, hắn ngồi xe lăn, nhưng đột nhiên lại lắc đầu khẽ cười tự giễu, lui trở lại.

Lãnh Hạ hạ màn hình xuống, khoe môi lại khẽ cong.

Chắc đây chính là kết quả tốt nhất, từ nay về sau quên hết những giả dối trong Hoàng cung, quên hết những ngày sống trong mưu kế, quên hết những ngày dính đầy máu tanh.....

Quên đi hết, hắn sẽ được sống lại một cuộc đời mới.

Kiệu đi đến trước cửa Hoàng cung mất khoảng nửa canh giờ.

Nhìn thấy Chiến Bắc Liệt đang mặc hỉ phục tân lang, tay chân luống cuống đi tới đi lui trước cửa cung, khuôn mặt anh tuấn rất phức tạp, có bàng hoàng, có sợ hãi, cũng có chờ mong.....

Mắt Lãnh Hạ hơi ươn ướt nhưng miệng cười rất tươi, đây là hôn lễ chân chính lần đầu tiên của bọn họ.

Nam nhân kia đột nhiên dừng lại!

Ứng mầu nhìn chăm chăm nàng, rất sợ bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào của nàng, hôm nay nàng rất đẹp, hỉ phục do hắn mất bao ngày đêm mới làm xong, cuối cùng cũng được nàng mặc trên người, nụ cười kia cực kỳ rực rỡ, cực kỳ lộng lẫy làm hắn chói lóa.

Chiến Bắc Liệt cũng cười.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, che ngực, cảm nhận trái tim mình đang loạn nhịp.

Hắn biết, cả cuộc đời này, hắn vĩnh viễn sẽ không quên được nụ cười này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-phi-tan-nhan-buu-han>